

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

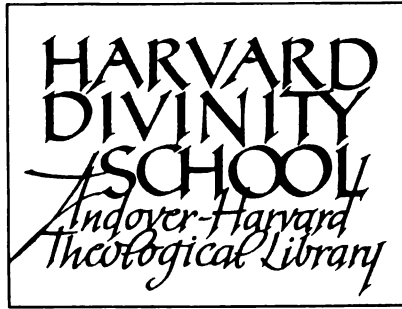
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

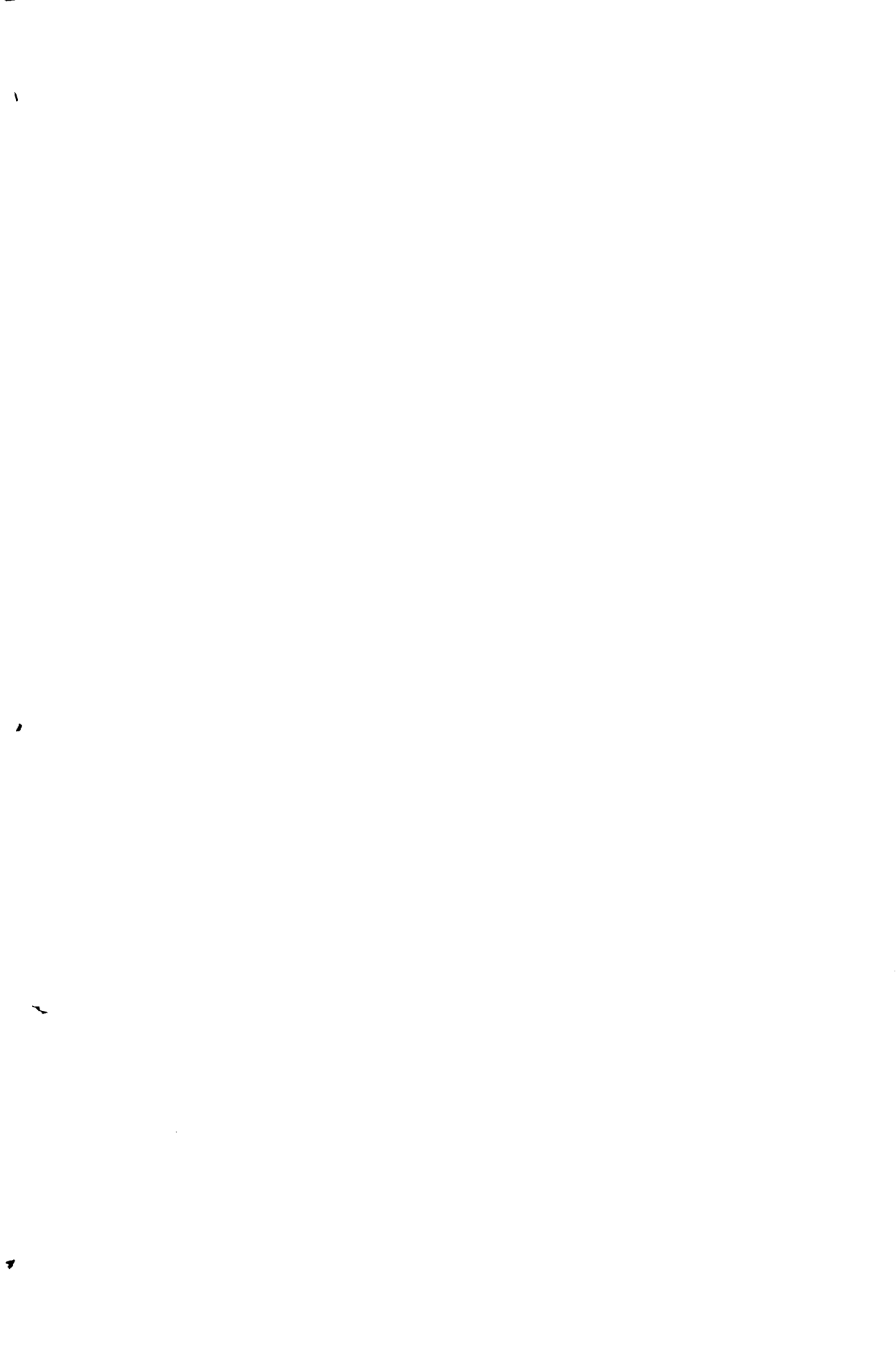
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Migne, Jacques Paul

PATROLOGIÆ

CURSUS COMPLETUS

SEU BIBLIOTHECA UNIVERSALIS, INTEGRÆ, UNIFORMIS, COMMODA, ŒCONOMICA,
OMNIUM SS. PATRUM, DOCTORUM SCRIPTORUMQUE ECCLESIASTICORUM,

SIVE LATINORUM, SIVE GRÆCORUM,

QUI AB *EVO* APOSTOLICO AD TEMPORA INNOCENTII III (ANNO 1216) PRO LATINIS
ET CONCILII FLORENTINI (ANN. 1439) PRO GRÆCIS FLORUERUNT :

RECUSIO CHRONOLOGICA

OMNIUM QUÆ EXSTITERE MONUMENTORUM CATHOLICÆ TRADITIONIS PER QUINDECIM PRIORA
ECCLESIE SÆCULA,

SEPTA EDITIONES ACCURATISSIMAS, INTER SE CUMQUE NONNULLIS CODICIBUS MANUSCRIPTIS COLLATAS, PERQUAM DILIGEN-
TER CASTIGATA; DISSERTATIONIBUS, COMMENTARIIS, VARIISQUE LECTIONIBUS CONTINENTER ILLUSTRATA; OMNIBUS
OPERIBUS POST AMPLISSIMAS EDITIONES QUÆ TRIBUS NOVISSIMIS SÆCULIS DEBENTUR ABSOLUTAS DETECTIS, AUCTA;
INDICIBUS PARTICULARIBUS ANALYTICIS, SINGULOS SIVE TOMOS SIVE AUCTORES ALICUJUS MOMENTI SUBSEQUENTI-
BUS, DONATA; CAPITULIS INTRA IPSUM TEXTUM RITE DISPOSITIS, NECNON ET TITULIS SINGULARUM PAGINA-
RUM MARGINEM SUPERIOREM DISTINGUENTIBUS SUBJECTAMQUE MATERIAM SIGNIFICANTIBUS, ADORNA-
TA; OPERIBUS CUM DUBIIS, TUM APOCRYPHIS, ALIQUA VERO AUCTORITATE IN ORDINE
AD TRADITIONEM ECCLESIASTICAM POLLENTIBUS, AMPLIFICATA ;

SCIENTIÆ ET AMPLIUS LOCUPLETATA INDICIBUS AUCTORUM SICUT ET OPERUM, ALPHABETICIS, CHRONOLOGICIS, STATI-
STICIS, SYNTHETICIS, ANALYTICIS, ANALOGICIS, IN QUODQUE RELIGIONIS PUNCTUM, DOGMATICUM, MORALE, LITUR-
GICUM, CANONICUM, DISCIPLINARE, HISTORICUM, ET CUNCTA ALIA SINE ULLA EXCEPTIONE; SED PRÆSERTIM
DUOBUS INDICIBUS IMMENSIS ET GENERALIBUS, ALTERO SCILICET RERUM, QUO CONSULTO, QUIDQUID
NON SOLUM TALIS TALISVE PATER, VERUM ETIAM UNUSQUISQUE PATRUM, NE UNO QUIDEM OMISSE,
IN QUODLIBET THEMA SCRIPSERIT, UNO INTUITU CONSPICIATUR; ALTERO SCRIPTURÆ
SACRÆ, EX QUO LECTORI COMPERIRE SIT OBIVIUM QUINAM PATRES ET IN QUIBUS OPERUM
SUORUM LOCIS SINGULOS SINGULORUM LIBRORUM S. SCRIPTURÆ VERSUS, A PRIMO
GENESEOS USQUE AD NOVISSIMUM APOCALYPSIS, COMMENTATI SINT:

EDITIO ACCURATISSIMA, CÆTERISQUE OMNIBUS FACILE ANTEPONENDA, SI PERPENDANTUR CHARACTERUM NITIDITAS,
CHARTÆ QUALITAS, INTEGRITAS TEXTUS, PERFECTIO CORRECTIONIS, OPERUM RECUSORUM TUM VARIETAS,
TUM NUMERUS, FORMA VOLUMINUM PERQUAM COMMODA SIBIQUE IN TOTO PATROLOGIÆ DECURSU CONSTANTER
SIMILIS, PRETII EXIGUITAS, PRÆSERTIMQUE ISTA COLLECTIO, UNA, METHODICA ET CHRONOLOGICA,
SEXCENTORUM FRAGMENTORUM OPUSCULORUMQUE HACTENUS HIC ILLIC SPARSORUM, PRIMUM AUTEM
IN NOSTRA BIBLIOTHECA, EX OPERIBUS ET MSS. AD OMNES ÆTATES, LOCOS, LINGUAS FORMASQUE
PERTINENTIBUS, COADUNATORUM.

SERIES LATINA PRIOR,

IN QUA PRODEUNT PATRES, DOCTORES SCRIPTORESQUE ECCLESIE LATINÆ
A TERTULLIANO AD INNOCENTIUM III.

ACCURANTE J.-P. MIGNE,

Bibliothecæ Cleri universæ,

SIVE CURSuum COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

PATROLOGIÆ LATINÆ TOMUS LIV

S. LEO MAGNUS ROMANUS PONTIFEX.

PARISIIS

APUD GARNIER FRATRES, EDITORES, ET J.-P. MIGNE, SUCCESSORES

IN VIA DICTA: AVENUE DU MAINE 189, OLIM CHAUSSÉE DU MAINE, 127.

BK
60
114
t.54

Ex typis societatis dictae Societas impressionis et librariae administrationum viarumque ferratarum.
PAULO DUPONT. — Parisiis, in via dicta Jean-Jacques-Rousseau, 41 (Cl.) 13.1.81.

APR 13 1981
JOHN DEYER

TRADITIO CATHOLICA.

SÆCULUM V. ANNUS 481.

—

SANCTI

LEONIS MAGNI

ROMANI PONTIFICIS

OPERA OMNIA,

POST PASCHASII QUESNELLI RECENSIONEM

AD COMPLURES ET PRÆSTANTISSIMOS MSS. CODICES AB ILLO NON CONSULTOS EXACTA,
EMENDATA, ET INEDITIS AUCTA :
PRÆPATIONIBUS, ADMONITIONIBUS ET ANNOTATIONIBUS ILLUSTRATA

CURANTIBUS

PETRO ET HIERONYMO PRATRIBUS BALLERINIIS,

PRESBYTERIS VERONENSIBUS.

ACCEDUNT PETRI THOMÆ CACCIARI EXERCITATIONES IN UNIVERSA OPERA S. LEONIS MAGN

ACCURANTE ET DENUO RECOGNOSCENTE J.-P. MIGNE,

BIBLIOTHECÆ CLERI UNIVERSÆ

SIVE

CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

TOMUS PRIMUS.

PARISIIS

APUD GARNIER FRATRES, EDITORES, ET J.-P. MIGNE, SUCCESSORES,
IN VIA DICTA : AVENUE DU MAINE, 189, OLIM CHAUSSÉE DU MAINE, 127.

—
1881

TRADITIO CATHOLICA.

SÆCULUM V, ANNUS 461.

ELENCHUS

AUCTORUM ET OPERUM QUÆ IN HOC TOMO LIV CONTINENTUR

S. LEO MAGNUS ROMANUS PONTIFEX.

<i>Balleriniorum fratrum Præfatio generalis in universa S. Leonis Opera</i> col.	13
<i>Paschasii Quesnelli Præfatio</i>	31
<i>Ejusdem Nuncupatoria ipsi S. Leoni inscripta</i>	47
<i>Anastasio Bibliothecarii Vita S. Leonis</i>	49
<i>Schænemanni notitia bibliographica in S. Leonem</i>	59

OPERUM GENUINORUM PARS PRIMA CUM APPENDICIBUS.

Sermones, in præcipuis anni festivitibus ad Romanos habiti. Præmittitur Dissertatio de mss. fontibus ex quibus prodierunt ac potissimum emendandi sunt.	117
APPENDIX. — Sermones S. Leoni attributi.	477
<i>Observationes in sermones S. Leonis Magni</i>	521

OPERUM GENUINORUM PARS ALTERA.

Epistolæ, cum prævia disquisitione de mss. codicibus qui in iis emendandis usui fuere	551
---	-----

APPENDIX PRIMA.

<i>De epistolis deperditis tum S. Leonis ad alios, tum aliorum ad S. Leonem, ac de aliis monumentis ad epistolas pertinentibus, dispositis ordine chronologico</i>	1217
Epistolæ ad S. Leonem pertinentes	1233

APPENDIX II.

Fragmenta S. Leoni attributa	1255
<i>Paschasii Quesnelli variæ lectiones, notæ et observationes in Epistolas S. Leonis, subjectis Balleriniorum fratrum adnotationibus</i>	1263
<i>Ordo novus Sermonum S. Leonis cum antea vulgato comparatus</i>	1505
<i>Ordo novus Epistolarum cum veteri collatus</i>	1507

APPENDIX III
ORDO EPISTOLARUM

BENEDICTO XIV

PONTIFICI MAXIMO

PETRUS ET HIERONYMUS FRATRES BALLERINII

PRESBYTERI VERONENSES.

Hæc sanctissimi æque ac doctissimi summi pontificis LEONIS MAGNI Opera, quæ ad præstantissimos codices, præsertim Romanos, exacta, emendatiora et auctiora nunc prodeunt, cui potius inscriberemus quam tibi, beatissime Pater, qui tanti pontificis in eadem Romana cathedra successor, iisdem zeli ipsius ac doctrinæ vestigiis insistens, idem MAGNUS LEO redivivus videris? Ille quidem ob plera et præclara diuturni pontificatus gesta, quibus, nulla temporum rerumque vicissitudine aut difficultate, perterritus, adversus contumaces ac subtilos fidei hostes, catholicæ Ecclesiæ dogmata defendit acerrime, et novitiis ac temerariis quorundam ausibus sese obiciens, Ecclesiarum privilegia et apostolicæ sedis jura fortiter vindicavit, et pro custodia ac observantia ecclesiasticæ disciplinæ irrepentes corruptelas et abusus detegere, perstringere, emendare et extinguere nisus est; ille, inquam, tantus pontifex ob tam præclara gesta MAGNI titulum jure promeruit; ejusque insignia Opera, quibus res tot ac tam graves promovit atque perfecit, in perennem posterorum memoriam ad nos transmissa, maximisque encomiis non solum a Latinis, verum etiam a Græcis tum antiquis, tum recentioribus, commendata, ejusdem tituli meritum ac justitiam demonstrant.

Quid autem de te, beatissime Pater? Jam inde ab exordio pontificatus tui quot et quam implexæ causæ pro conditione istorum temporum concurrerunt, quibus nunc integritas fidei, nunc pontificia jura, nunc disciplina ecclesiastica sanaque doctrina morum impetitæ fuere? Tu vero nulli labori, nulli meditationi parcens, opportune omnibus providisti Assiduæ curæ et vigilæ tuæ, quibus parcissimo cibo brevique somno contentus, die noctuque pastoralis officio et actionibus publicis indefessus vacas, et quod superest subsicivi temporis, in conscribendas pro rerum necessitate doctissimas et eruditissimas Institutiones atque Constitutiones confers, omnibus notissimæ sunt. Ipsa tua Opera quæ pluribus voluminibus digesta hactenus prodierunt in lucem, quæque in dies silentidem prodeunt, ac in omni ecclesiastica materie non tam præsentibus, quam futuris temporibus prospiciunt, dum omnes cum voluptate et utilitate evolvunt, maximamque in iisdem non jam molem, sed eruditionem, rerum varietatem, methodum, perspicuitatem ac doctrinam admirantur, te cum antiquis præstantioribus pontificibus conferre, et MAGNUM vere, seu potius MAXIMUM confiteri non dubitant. MAGNI igitur antiqui Romani antistitis Opera tibi præ cæteris successoris ac æmulatori ejus MAGNO æquissime dicanda fuere.

Huic autem congruentissimæ rationi alia gravior et fortior accedit. Dum enim ante paucos annos alter e nobis Romæ degeret, seque ante pedes tuos identidem susteret; inter eos sermones, quos pro summa benignitate tua cum eodem habere, quibusque fere de optimis studiis et ecclesiasticis disciplinis non pauca solebas disserere, de ea S. Leonis editione incidit mentio, qua Paschasius Quesnellus sancti pontificis Opera non tam emendare ac illustrare, quam aliquot pravis notatiunculis, observationibus et dissertationibus non paucis in locis redarguere, pervertere et deturpare studuit. Hinc porro novæ editionis, quæ ad Vaticanos præsertim mss. codices ab eo inconsultos exigeretur, ejusdemque audaces conatus retunderet et infringeret, necessitatem memorasti. Cum vero hoc idem consilium quibusdam prædecessoribus tuis in mentem quidem venisset; at per eos quibus id negotii demandatum fuit, nunquam perfectum, nec perficiendum crederetur; tu minime ferens editionem tam necessariam diutius prorogari, hanc nobis imponendam censuisti. Ne

solum magnitudo operis, et magni adversarii eruditio ac ingenium, verum etiam et multo magis imbecillitas nostra, cujus nobismetipsis conscii sumus, suspensos initio atque ancipites animo tenuiit. At voluntati et auctoritati tuæ obsequendum fuit. Nos autem ut erigeres atque reficeres, non solis verbis usus es, sed tuum quoque auxilium in eandem editionem contulisti. Cum enim in ejusmodi editionibus procurandis præstantiorum codicum subsidium potissimum requiratur; tu Vaticanam exemplaria statim communicari jussisti, atque ut collatio facilior et expeditior fieret, raro privilegio ea, quibus indigeremus, domum afferri, et quamdiu opus esset retineri indulxisti: ac præterea ut aliis ex urbibus, ubi rari essent atque inconsulti codices, accuratæ collationes præstarentur, ipse pro humanitate tua effecisti, adeo ut etiam in hanc nostram urbem quorundam antiquorum librorum variantes lectiones, quæ ob longinquitatem locorum isthuc serius pervenere, humanissimis litteris tuis sociatas transmiseris. Id autem penes æquos rerum æstimatores tantum est, ut hæc editio, cujus tu auctor et opitulator fuisti, tua quodammodo habenda sit; ac proinde in ea tuo nomini dedicanda non offeramus aliquid omnino nostrum; sed verius, quod beneficio tuo accepimus, reddamus. Hinc etiam confidimus fore ut ipsam editionem benigne suscipias ac tuearis quasi rem tuam: omnesque, qui eam a te præceperunt, teque opem ferente perfectam intelligent, cum præclaram curam et singularem favorem tuum commendabunt; tum vero si quid per nos minus apte executioni mandatum invenient, nominis et patrocinii tui gratia condonatuos speramus.

Antequam vero hujus epistolæ finem facimus, sine quæsumus, Pater beatissime, ut quod S. LEONI maxime congruum et gloriosum credimus, sapientissimo judicio tuo subjiciamus. De DOCTORIS titulo et cultu eidem sancto pontifici decernendo pauca quedam tibi, ut confidimus, non injucunda proponere libet. Qui MAGNI nomen obtinuit, DOCTORIS quoque titulum mereri nihil ambigimus. Si enim DOCTORIS appellatione et cultu ii digni sunt, qui una cum eximia sanctitate insignem pariter doctrinam jungentes, et dum in vivis essent, universam Ecclesiam docuere, et adhuc post mortem illam docent iis operibus relictis, quæ omni tempore pro fide ac disciplina Ecclesiæ usui futura sint; nonne S. LEO, cujus sanctimonia certissima est, et docuit, et docet, et semper docturus est universam Ecclesiam, cum et instituendis Christianorum moribus, et rectæ fidei conservandæ, confutandisque heterodoxorum erroribus aptissima plurimum sermonum et epistolarum monumenta vulgavit, quæ non tam in Occidentis, quam in Orientis Ecclesiis summo cum honore suscepta, celebrantur ab omnibus, maximoque auctoritatis pondere allegantur frequentissime, æque ac celebriorum doctorum opera allegari solent? Hinc autem non immerito DOCTORIS nomen ei olim tribuit Cassiodorus (a), et (qui maximi habendi sunt) duo summi pontifices Vigilius (b) et Hadrianus I (c), ac deinceps alii, ex quibus Usuardus et Vandelbertus eundem titulum Martyrologio inseruerunt. Plurimæ etiam Gallicanæ Ecclesiæ doctores honore eum in publicis officiis colere non dubitarunt, ut ex eorum liturgicis libris didicimus. Aliquot hic tantum exempli gratia attingemus testimonia, quæ eminentissimus cardinalis Philippus de Montibus huic nostro concilio maxime favens, paulo antequam e vivis excederet, ex sua lectissima bibliotheca nobis communicavit. Ex Breviario Lingonensi anni MDCCXXXI, die XXX Octobris: LEONIS I papæ et Ecclesiæ DOCTORIS. Ex Breviario Catalaunensi anni MDCCXXXVII, die XX Octobris: LEONIS Magni papæ et Ecclesiæ DOCTORIS. Eadem leguntur in Breviariis Chuniacensi anni MDCCXXVI, Rothomagensi anni MDCCXXVIII, et Claromontano anni MDCCXXXIII, die XI Aprilis; in Narbonensi anni MDCCIX, die XXVIII Junii; in Senonensi anni MDCCXXVI et Aurelianensi anni MDCCXXXI, die XXX Octobris; in Parisiensi anni MDCCXXXVI, die X Novembris; ac in Bituricensi anni MDCCXXXIV, die XXX Novembris.

Num vero tempus jam advenerit, in quo Romana quoque Ecclesia, quæ non minorem hujus sui sanctissimi doctissimique pontificis, quo maxime ornatur, amorem nutrit, hunc eundem titulum et cultum eidem solemniter tribuat, generalique decreto in universum Christianum orbem extendat, tibi, beatissime Pater, dijudicandum atque constituendum relinquimus. Tu in eo celeberrimo Opere de Beatificatione et Canonizatione, quod omnigena sacra eruditione refertum, circa ritus hujusmodi regula in posterum solemniter ac tutissima futurum est, tres conditiones ad

(a) In ps. LXV.

(b) Constitut. n. 22, t. VI Concil. Ven. edit. col. 305.

(c) Epist. 97. Cod. Carolin.

constituendum Ecclesiæ doctorem necessarias designasti (a) eminentem scilicet doctrinam, insignem vitæ sanctitatem, et præterea summi pontificis aut concilii generalis legitime congregati declarationem. *Duas priores conditiones, in quibus ejus tituli decernendi radix et meritum continetur, in LEONE nostro inveniri ipsa Romana Ecclesia cum in aliis publicis tabulis, tum in Martyrologio satis testata est. Restat ut tertia conditio, qua idem titulus et cultus ipsi in universa Ecclesia legitima auctoritate constituatur, eidem accedat per te, qui ejus merita considerans, de eodem fortassis pronuntiabis, quod de S. Bernardo in eodem Opere scripsisti (b): Dolendum videtur, quod usque adhuc cogitatum non fuerit de Sancto tot meritis eximio cœlestique doctrina referto, colendo titulo DOCTORIS in universa Ecclesia. Forte tibi, cui nihil jucundius quam sanctorum cultum promovere, quique peculiare tuum erga sanctum LEONEM studium, dum esses Canonicus Archivista Basilicæ S. Petri, in novissima inventione (c) ejus corporis potissimum demonstrasti, tibi, inquam, hæc laus reservata est, ut qui magnus es magni LEONIS successor et æmulator, tantum pontificem DOCTORIS titulo exornes hujus editionis occasione, quæ dum ipsius Opera, jubente ac opitulante te, ad puriores codices exacta et illustrata tuoque nomini inscripta in lucem profert, MAGNI hujus DOCTORIS meritum etiam confirmat. Sed hoc tuum judicium esto. Tibi interim dum volumen istud offerimus, sanctos tuos pedes humillime deosculantes, apostolicam benedictionem deprecamur.*

(a) Lib. iv, part. II, cap. 11, n. 13.

(b) Ibi c. 12, II. 9.

(c) Hac de re plura tom. II, in observat. ad Dissert. 4 Quesnelli ad an. 461.

BALLERINIORUM PRÆFATIO GENERALIS

IN UNIVERSAM OPERUM SANCTI LEONIS EDITIONEM.

I. Cum de nova editione Operum sancti Leonis papæ ad mss. præsertim Romanos codices lucubranda, quæ editioni Quesnellianæ jam proscriptæ opponi et præferri posset, alteri ex nobis, dum Romæ esset, supremus antistes Benedictus XIV onus imposuit, non pauca primum nec levia momenta terruerunt. Quæ enim et quanti sit ea Leonis editio, quam summo studio curavit Paschasius Quesnellus, illi soli ignorare queunt, qui editionem ejus ignorant. Si textum expendas, qui in æstimandis veterum editionibus primum et potissimum spectandus est, et in quo quæritur num sit emendatus ac ineditis opusculis auctus, plures ille ac præstantissimos codices nactus est, quorum præsidio multa loca in anterioribus editionibus depravata feliciter correxit, et Epistolas pontificis, quæ inter ipsius Opera sacræ historiæ utiliores sunt, ex uno Grimánico ms. octo et viginti antea ineditis augere Epistolis potuit. Præterea alia quædam adjecit inedita, inter quæ maxime celebris est antiquissima illa Canonum et Epistolarum Romanorum pontificum collectio, quæ Dionysianæ nihilum cedit, vetustissimique canonici juris studiosis maximo adjumento est. Si vero ipsius editoris lucubrationes textui vel rebus illustrandis insertas consideres (id enim alterum est quod in editionibus quæritur), quænam editio Patrum tot unius editoris observationibus, admonitionibus, notis et dissertationibus locupletata invenietur, quot illa Leonis, quam Quesnellus typis impressit? Quæ enim ejusdem pontificis Opera parvo volumine formæ, uti vocant, octavæ vel quartæ in antiquis editionibus comprehendebantur, ob Quesnelli additamenta duos implent non exiguos tomos in-folio. Quem porro non moveat tantum studium in Leone edendo ab eo susceptum et naviter impensum, qui præstanti ingenio et multa eruditione ornatus, plurimum poterat, quique priorem editionem novis curis recognitam post viginti quinque annos recusat auctiorem, adeo ut limata et perfecta, quantum per eum fieri potuit, judicari debeat? Magnifica quidem elogia a quampluribus litteratis viris obtinuit ejusmodi

editio, quæ idcirco non tam primum impressa quam recusa, statim toto orbe dispersa atque suscepta, adhuc desideratur a pluribus; et licet ob censuras nonnullorum, ac præsertim Inquisitionis Romanæ anni 1676, apud catholicos non modicum detrimenti ceperit, eam nihilominus *eruditis ubique probatam* affirmare non dubitavit Joannes Albertus Fabricius. Hæc quidem heterodoxi viri laus, et si Romanæ censuræ perperam omnino opponitur, pervulgatam tamen de eadem editione opinionem aliis etiam catholicorum testimoniis confirmatam ostendit.

II. Hisce animadversionibus, quæ metum ingerebant, opponebatur novæ adhuc post Quesnellianam editionis necessitas. Primo enim iudicatum fuit interesse plurimum S. pontificis Opera ad Romanos præcipue codices exigere, qui et si in Romani antistitis Operibus præstantiores atque puriores præsumendi sint, a Quesnello tamen irrito, ut in præfatione testatur, conatu quæsiti, prætermittendi fuerunt in prima editione; in secunda vero Barberinorum tantum manuscriptorum variantes lectiones accepit, ex quibus ipsa paucas admodum in olis Epistolis adhibuit. Tanto autem magis hæc Romanorum exemplarium recognitio necessaria visa est, quod ex una parte Quesnellus in usu codicum negligentiam accusetur a quibusdam, ac præsertim a Baluzio et Constantio, in antiquorum librorum studio peritissimis; ex alia vero nota ejus libertas in emendando identidem textu, nullo allegato codice, nonnullis suspicionem injecerit. Deinde plurima sunt in ejus lucubrationibus licentius inserta, quibus falsis doctrinis favet, et non tam Leonem quam Romanæ sedis prærogativas nunc palam, nunc latenter impetivit; adeo ut hæc editio, quæ Leonem potius deturpat quam illustrat, justissimam prohibitionem meruerit.

III. His de causis, ut primum eadem editio anno 1675 in lucem prodiit, statim novæ editionis Romæ adornandæ consilium ceptum fuisse, colligi posse credimus ex Italica epistola Laurentii Mari ad Franciscum Grisendum scripta die 30 Martii anni 1677; sibi enim significatum affirmat præceptum illustrissimi Brancatii de nova editione Operum S. Leonis, *Mi vengono comunicati i comandi di monsignor illustrissimo Brancati mio signore sopra la nuova edizione di S. Leone*; et in hanc quæsitum subdit quidquid Jo, Baptista Marus ejus frater ex mss. Romanis paraverat. Hujus epistolæ, quam in codice Barberino invenimus, amplior notitia dabitur in præfatione sermonibus Leonis præmissa, § 7. Hæc eadem novæ editionis cogitatio iterum excita est anno 1716, favente summo pontifice Clemente XI. Exploratum est testimonium Patrum Trivultianorum insertum *Mémoires Auril.*, 1716, pag. 722, ubi ex epistola Romæ scripta hæc traduntur: *On a formé le projet d'une nouvelle édition de S. Léon. Sa Sainteté, qui a une dévotion particulière à ce saint docteur, favorise ce dessein.* Sub Clemente autem XII, non modo revixit idem consilium, verum etiam hæc cura duobus clarissimis viris imposita fuit, collatisque istorum studiis, multisque hinc et hinc paratis, tanta hujus Romanæ editionis expectatio increbuit, ut eminentissimus cardinalis Quirinus hac de causa scripserit anno 1740, in appendice subjecta Pauli II Vitæ, pag. 161, non solum *piorum atque eruditorum votum deposcere*, verum etiam *sperare saniolem ac fideiorem editionem ad Vaticanorum præsertim codicum fidem.*

IV. Dum unus e nobis anno 1748 Romam alia de causa accessit, de hac nova editione plures sciscitatus est. At alii se jamdiu nihil audire, alii vero spem omnem evanuisse responderunt. Qua de re cum sermo fuisset coram summo pontifice Benedicto XIV, is eandem desperationem confirmante uno ex illis duobus, quibus ea editio sub Clemente XII commissa fuerat, hocce studium nobis imposuit. Et si vero præter ea quæ initio memoravimus nostrarum etiam virium imbecillitas deterreret, diutius tamen auctoritati tantæ resistendum non fuit. Cumque de hac editione suscepta in Urbe divulgatum esset, accesserunt aliquot cardinalium, prælatorum et amicorum impulsus, qui etiam auxilium suum obtulere. Cum a codicibus exordium esset, laudatus summus pontifex, ut faciliorem expeditioremque collationem faceret, Vaticanæ bibliothecæ mss. libros, qui maximo usui forent, domum deferri peculiari privilegio concessit. Patuere etiam cæteræ bibliothecæ Romanæ, Barberina, Chigiana, Casanatensis, Vallicellana, Angelica, et illa Basilicæ S. Petri. Cum autem multi essent codices recolendi, quibus unus non sufficit, auxiliarii pretio accesserunt, alii etiam spontaneam et gratuitam operam contulere: inter quos postissimum laudandus est P. Brunus Toma, tunc lector, nunc prior Patrum Prædicatorum S. Sabinæ, qui alios e suis in collatio-

nibus sibi adjunxit. In hoc labore totum id temporis, quo alter e nobis Romæ versatus est, id est annum integrum cum dimidio, inter codices indesinenter consumpsit. Cumque is ex Urbe discedens nonnulla reliquisset conferenda, subsidium perhumaniter præstiterunt plures amici. P. magister Schiara, ordinis Prædicatorum, bibliothecæ Casanatensi præfectus, comes Joseph Garampus, canonicus basilicæ S. Petri et Vaticani archivi custos, concivis noster P. Franciscus a Puteo, presbyter Oratorii in Vallicella, Simon Ballarinus a bibliotheca Barberina, aliique nonnulli, qui variantes manuscriptorum quas desiderabamus, abs se diligenter descriptas Veronam miserunt.

V. In aliis quoque Italiæ bibliothecis a Quesnello intactis, quæ mss. exemplaribus celebriores sunt, Leoninos codices, quotquot alicujus pretii novimus, sive per nos, sive per amicos conferendos curavimus. Præter exemplaria aliquot præstantissima capituli cathedralis Veronensis, quæ ob insignem vetustatem nullis aliis cedunt, Venetiis in bibliotheca S. Marci, quæ pluribus Græcis Latinisque codicibus instructissima est, non paucos rei præsentis utiles invenire licuit, et Antonium Zanettum, ejusdem custodem, qui omnibus studiosis favorem præstat, in Græcis præsertim libris recolendis coadjutorem humanissimum experti sumus. Patavii in bibliotheca Patrum Eremitanorum P. magister Antonius Manentius, in S. Justinæ monachorum S. Benedicti P. D. Spiridion Peristianus, et in Antonii Patrum Conventualium S. Francisci P. magister Reginaldus Fischer codices et operam exhibuerunt. Ex insigni monasterio Padilironensi S. Benedicti in agro Mantuano P. D. Joannes Augustinus Gradonicus codicum variantes non exiguo labore collectas transmisit. Florentiæ tum in bibliotheca S. Marci, tum in Laurentiana Medicea multum debemus P. lectori Philippo Mariæ Sereno, qui alia contulit, alia etiam exscripsit. Fesulis, quæ opus erant, procuravit P. Alexander Chiappinus, abbas generalis canonicorum Lateranensium, qui nuperrime obiit. Quoad mss. Montis Casini, magnum patronum experti sumus eminentissimum cardinalem Tamburinum, de cujus mirifico plane favore peculiaris redibit mentio in præfatione ad sermones, num. 16. Lucanorum codicum collationem sponte obtulit P. Joannes Dominicus Mansius, in antiquis mss. versatissimus, et pluribus editis documentis ac tomis notus. Bergomi opem tulit amicissimus noster P. Hyacinthus Sala, ordinis Prædicatorum, in academia Taurinensi publicus theologiæ professor. Alia subsidia per alios Mediolani, Tridenti, Taurini et alibi præsto fuerunt.

VI. Extra Italiam etiam diligentiam extendimus, nimirum in bibliothecas Cæsaream Viadobonensem et Ratisponensem S. Emmerami. E bibliotheca Cæsarea, cujus mss. libros Gallus editor frustra quæsivit, duorum præstantissimorum exemplarium collectionis Hispanicæ et Quesnellianæ collationem quam diligentissimam nullo sumptui parcentes nobis comparavimus. In Ratisponensi vero servari eximium prorsus et singularem codicem Epistolarum S. Leonis, eidem bibliothecæ pro Tutone episcopo dono datum exeunte sæculo nono, vel decimo ineunte, prodiderat P. Bernardus Pez in dissertatione isagogica præmissa tomo I Theauri Anecdotorum, num. 65. Hujus codicis desiderio is qui e nobis Romæ erat, adivit P. M. Thomam Ricchinium, ordinis Prædicatorum a secretis congregationis Indicis, eoque cooperante P. M. Emericus Langenuaeter, ejusdem ordinis provincialis Daciæ, ac generalis magistri socius, scripsit statim ad P. M. Antoninum Veichtner, qui mox, pro insigni sua in hisce studiis peritia, codicis præstantiam ac utilitatem agnoscens, favore non minus quam labore plane singulari ipsum codicem non conferendum, sed de verbo ad verbum quam accuratissime transcribendum putavit. Id autem ut commodius per eum fieret, a reverendissimo abbate ad S. Emmeram sacri Romani imperii principe, viro in omni litterarum et scientiarum genere excultissimo, summa benignitate concessum fuit ut idem codex Landishutum in memorati P. Antonini conventum deferretur. Quæ peculiaris unius diligentia in exscribendo, et alterius humanitas in commodando tam eximio codice, de quo plura in præfatione ad Epistolas dicenda erunt, toto orbi testanda ac perenni memoriæ commendanda fuit. His autem subsidiis experti sumus ipsum. S. Leonis textum adhuc post Quesnellum posse emendari non modicum, et novis etiam ineditis monumentis augeri.

VII. Sermonibus emendandis mss. exemplaria Romana potissimum contulere: inter quæ cum nonnulla ad basilicas Urbis certissime pertinuerint, certo Romana sunt, ac puriores lectiones nobis conservarunt. Quesnellus, etsi multa correxit, cum tamen hos codices non

adhibuerit, alia inemendata reliquit, alia etiam haud satis apte vel perperam mutavit. Nos tercenta circiter loca vel certa emendatione restituere, vel ad meliorem lectionem revocare potuimus. Præterea ex tot tantisque diversæ originis codicibus simul collatis, quorum distinctam notitiam dabimus in præfatione ad Sermones, deteximus corrigendum ordinem in nonnullis sermonibus perturbatum; dividendos duos sermones qui in unum coaluerant; amovendum sermonem Leoni perperam tributum ab omnibus, nec non alium eidem a Quesnello ex suo codice afflictum; alium vero, quem iste Leoni detraxit, restituendum; aliaque plura manuscriptorum ope præstitimus, ut ex admonitionibus atque annotationibus patebit.

VIII. In Epistolis similia frequentius detegentur. Correctiones non paucae nec leves identidem occurrent; et in his chronologia aliquot Epistolarum restituta, ordo omnium immutandus fuit. Quasdam Epistolas in dubium a Quesnello vocatas, et nonnulla ab eodem expuncta, adjuvantibus præsertim mss. libris, vindicare licuit.

IX. Non pauca ille tum in Sermonibus, tum in Epistolis mutavit nullo allegato codice, et ne indicata quidem veteri lectione; quod arbitrariæ correctionis vel corruptionis suspicionem nonnullis iniecit. Hanc quidem censuram ut ille præcluderet, in generali præfatione, num. 7, factum ultro fateri non dubitans, hanc duplicem quasi rationem subjecit: *Sæpe hos (codices,) omisi recensere, cum videlicet indubitata certitudinis est emendatio, et ad eam codices omnes conspirant.* Sed neutra satis idonea visa est. Cum enim de apertis erroribus amanuensium vel typographorum non agitur, uti plerumque in locis a Quesnello emendatis non agitur, tunc lectiones quæ antea vulgatis non malum sensum referentibus suppositæ fuere, indubitata certitudinis dici nequeunt. Generalis porro Quesnelli propositio de conspiratione omnium codicum, si fallax nonnumquam inventa est, cum de hac vel illa lectione abs se inducta scripsit, *Ita omnes codices;* quam fidem meretur in iis locis, in quibus emendandis nullam codicum mentionem facit? Neque vero idcirco affirmandum est eum, ubi nihil citat, vulgatum textum ex arbitrio mutasse vel corrupisse. Id videri potest iis qui solos codices contulerunt posteriorum collectionum, ex quibus vulgati prodierunt. Nos vero antiquiora et præstantiora exemplaria nacti, diligenti horum collatione discernere ac dijudicare potuimus, quæ ille loca non arbitrarie, nec perperam emendavit; unde emendationes ipsas retinentes, citatis manuscriptis firmabimus. Lectiones vero quas vel nullo antiquo libro probatas, vel solis inferioris notæ mss. suffultas invenimus, restituta veteri lectione, vel alia nova ex fide meliorum codicum, jure censuimus expungendas; in quo aliquando lectionem ab illo inductam, nullius antiqui libri facta mentione, libenter retinuissemus, si ille alicujus optimi codicis auctoritatem protulisset.

X. Cum autem in hac nostra editione omittenda non fuerint opera quæ Leoni Quesnellus attribuit, vel suæ editioni inserenda judicavit, in his quoque recolendis ad manuscriptorum fidem multa invenimus corrigenda, et nonnulla etiam supplenda, ut manifestum fiet præsertim in libris *de Vocatione omnium gentium*, et in Codice Canonum et Constitutionum apostolicæ sedis, in quo postremo edendo ille codicem recentiorem et mendosum plerumque secutus est.

XI. Quoad inedita non solum in nostris mss. exemplaribus eas fere omnes Epistolas, et multis in locis emendatiores invenimus, quas ex Grimanico Quesnellus vulgavit, verum etiam ex insigni codice Ratisponensi tres alias novas Leonis Epistolas proferemus in lucem, ex Vaticano autem unam Græcam Anatolii Constantinopolitani episcopi ad Leonem nostrum, quæ ad Eutychieam historiam illustrandam plurimum conferunt. Aliquot præterea Epistolas Græcæ interpretationis antiquæ ex eodem Vaticano codice eruimus, quas publici juris facere quantum intersit, in præfatione ad Epistolas ostendetur, num. 51. Integram actionem concilii Chalcedonensis, quæ in gratiam epistolæ 93 Leonis habita, nondum in lucem prodiit, nobis suppeditarunt duo Græci codices Veneti S. Marci, cum quibus etiam valde utiliter ad plura loca emendanda, Antonio Zanetto opitulante, contulimus Græcam editionem multarum Epistolarum, quæ licet versiones sint, nostræ tamen editioni inserendæ fuerunt. Alia actio ejusdem concilii in causa Domni Antiocheni, in qua pontificia Leonis auctoritas commendatur, ex ms. antiquissimo olim Veronensi, nunc autem Vaticano eruta edetur, et in suo lu-

mine collocabitur tomo secundo. Plures ineditos sermones Leoni in mss. exemplaribus tributos excerptimus, qui in appendice haud omittendi visi sunt.

XII. Aliquot Epistolarum hactenus incognitarum nostri pontificis, quæ in Vercellensi antiquo libro continerentur, spem injecerat. P. Franciscus Antonis Zaccaria soc. Jesu in epistola inserta tom. XLI Opusculorum quæ a P. Angelo Calogera Venetiis edita sunt. Unum enim ex præstantissimæ capitularis Vercellensis bibliothecæ codicibus memorans, quem *incomparabilem et ineditam antiquissimorum conciliorum collectionem* vocat, hanc ex verbis celeberrimi editoris Evangelii Eusebiani testatur *di parecchie non per anco vedute lettere di S. Leone, e di altri pontefci doviziosamente ornata*. Ut hæc tam insignia documenta nostræ editioni certius accederent, ipsius summi pontificis, qui editionem præceperat, auctoritatem postulavimus. Itaque expensi fuerunt codices laudati capituli quam diligentissime. At nulla ejusmodi collectio inveniri potuit, quæ vel unam ineditam Leonis epistolam promeret. Codicem autem qui aliud inediti continere visus fuerat, ex documentis transcriptis et ad pontificem missis cum collatione cæterorum qui editi sunt, nec non ex aliis notitiis exinde acceptis, et ab eodem Evangelii Eusebiani editore certissime cognovimus, esse omnino similem aliis tribus mss. libris, quos Romæ invenire et conferre licuit, et complecti collectionem Dionysio-Hadrianeam cum additamentis peculiaribus, quæ indicantur in præfatione ad epistolas, et tomo tertio in tractatu *de antiquis Collectionibus* fusius describentur. Hæc præcipue monenda fuerant, ne nos in exquirendis ineditis quidquam diligentiae prætermisissse videremur. Putamus autem ex hactenus dictis palam factum esse hanc editionem quoad textum Leonis Quesnelliana emendatiorem et auctiorem futuram; adde etiam quoad ipsa Leonis Opera, sinceriolem, quippe genuina illius opera secernit a supposititiis, quæ ille plane arbitrarie et omnino perperam veluti Leonina traduxit.

XIII. Nunc de Quesnelli lucubrationibus, quæ editionem ejus maxime celebrem reddunt, Si initio eximium hominis ingenium et eruditio metum injecerant, postquam ipsas lucubrationes exactius ad calculos revocantes, magnum in plerisque ingenii et eruditionis abusum deteximus, animi erecti et confirmati fuerunt. Etsi enim ille multa subtiliter et erudite congerat, quæ non paucos nec infimi subsellii homines in ejus sententias rapuere, nihilo tamen minus diligenti singulorum examine deprehendimus sagacissimum hominem ingenio ac novitati indulgentem, et quarumdam studio partium abreptum, in conjectationes plerumque fallacissimas intemperanter excurrisse, quibus magno acumine et artificio implexis, magna-que eruditione fucatis, multa nova et falsa verisimilitudinem quamdam iuduerent. Ne quid acerbius contrariarum partium favore, aut Italicis, uti appellant, præjudiciis affirmasse credamur, antequam ulterius progrediatur sermo, nonnulla celebrium quorundam exterorum, qui ejusmodi favore aut præjudiciis accusari non poterunt, testimonia præmittenda sunt.

XIV. Enormem conjectandi abusum in ea dissertatione, qua Quesnellus Collectionem Canonum abs se editam Romanæ Ecclesiæ asserturus, *multa nisus est conjecturarum mole fulciri*, satis declaravit P. Constantius in præfatione tomi I Epistolarum Romanorum pontificum, num. 79. *Dum ejusmodi conjecturis*, inquit, *plus æquo indulget vir clarissimus, suæ ipse magis magisque prodit inanitatem opinionis*. Et aperlius num. 87, conjecturis fallacias adjectas notans: *Singula, ait, eruditi viri argumenta gradatim prosequi et ad examen vocare longam foret. Satis est præcipua refellisse, quæ si ex veritate æstimantur, aliud nihil sunt nisi vel conjecturæ acute quidem, ut vocant, et belle excogitatæ, sed meræ tamen conjecturæ; vel testimonia per vim detorta, quæ suo restituta loco suoque sensu intellecta robur amittunt; vel denique probationes ex certis ductæ locis, quæ Romani codicis propria esse perperam existimavit*. Hinc sententiam, quam ille multo nisu defendit, *meram hypothesin et ingeniosum quidem, at minus firmum systema* vocavit num. 43 et 63, in quo miratus est nonnihilum, idem *systema ab acerrimi judicii viro non dico asseri, sed vel animo fingi potuisse*. Similem conjectandi imbecillitatem animadvertit etiam atque perstrinxit Stephanus Baluzius in observationibus ad dissertationem Quesnelli de concilio Teleptensi, ubi is eidem concilio suppositionis notam impingere multis contendit. *Post rem accurate discussam*, inquit Baluzius, *plane persuasus sum...: Quesnelli opinioniones posse quidem oculorum aciem perstringere, certum nihil in illis esse solidi firmique*. Hæ observationes Baluzii insertæ leguntur *Concordiæ*

Petri de Marca editionis Parisiensis anni 1704, pag. 1341. Ibidem præterea, pag. 1347, *parum sincerum ac diligentem Quesnellum in hac editione testatur, eumque reprehendit eo quod certo quodam loco secutus sit mendosam lectionem codicis Oxoniensis, cui Thuaneum exemplar cunctis nominibus erat antefendum. Et in præfatione ad antiquam versionem Latinam concilii Chalcedonensis, num. 22, eandem ejus negligentiam in alio argumento accusans: Si ille, inquit, veteres codices accurate, ut nos fecimus, consulisset, hanc opinionem mente sua non comprehendisset.* Eodem quoque numero 22 de quadam ejus conjectura ait: *Mera divinatio est, ut pace ejus dixerim, quæ ratione non constat.* P. Bernardus Montfauconius seu monachi Benedictini congregationis S. Mauri in diatriba in symbolum *Quicumque*, tom. II Operum S. Athanasii, pag. 724, de Quesnello, qui eundem symbolum Vigilio Tapasensi ascripserat, pronuntiant: *Qui tamen, ut valet sagacitate et eruditione, non nisi conjectando loquitur: Guillelmus Caveus ad annum 440, pag. 279, de Quesnelli dissertatione, qua libros de Vocatione omnium gentium Leoni adjudicandos suscepit, pariter scripsit: Eos Leoni asserere conatur, idque longo conjecturarum potius quam argumentorum agmine.* His autem conjectationibus compendio recensitis subdit: *Pluribus hæc dicit vir eruditus, quæ cum pro cujusvis ingenio variare solent, et plus minusve in aliis reperiri possunt, haud satis firmum sententiæ huic fundamentum substruere, videntur.* Et P. Guillelmus Cuperus in Actis sanctorum die 25 Augusti, pag. 133, de quodam argumento quo Quesnellus rejecit historiam miraculi S. Genesis, ait: *Hæc levis ratiuncula, vel temeraria Quesnelli conjectura corrui videtur ex chronologia.* Alia plura ejusdem generis testimonia prætermittimus: hæc enim proposito nostro videntur sufficere.

XV. Hactenus isti de peculiaribus Quesnelli disputationibus et argumentis, quippe qui peculiariora tantum ad examen vocarunt. Nos vero, qui universas ejus lucubrationes Leoninæ editioni insertas ex instituto expendendas et ad vivum resecandas suscepimus, idipsum affirmare possumus de plerisque, ne dicamus de omnibus: unde nulla fere erit ejus dissertatio, quæ subjectis nostris observationibus vel in præcipuo themate confutanda, vel in pluribus corrigenda non fuerit. Idipsum notis ejus quamplurimis accidit, quæ fusiori calamo vel appendit Leonis Sermonibus, vel in Epistolas ejusdem post dissertationes rejecit. Ne vero hæc ad jactantiam dicta credantur, vel suspicio sit, nos, dum Quesnellum impugnabimus, quædam ex ipso carpere, quæ a contextu ejus dissecta facile in invidiam et reprehensionem delorqueri queant, statuimus ipsas ejusdem lucubrationes integras nostræ editioni inserere, et suas cuique observationes subjicere, quibus ea quæ confutatione sunt digna impugnentur vel corrigantur. Ita scilicet causæ nostræ confidimus, ut adversarii faciem non refugiamus. Hinc etiam fiet ut necessaria amplius non sit Quesnelli editio, quæ nostræ in totam inserta invenietur; et ut ipsius lucubrationes, quæ in editionibus ejus interdixtæ sunt, in hac nostra cuique liceat legere et cum nostris animadversionibus atque censuris conferre; ex quo speramus futurum ut et veritas facilius innotescat, et num nimium auserimus quisque perspiciat.

XVI. Id autem profiteri hoc loco fas est, hanc concertandi rationem cum adversario præsentem et a fronte dimicantem difficiliorem fuisse. Richardus Simon ex Elia Dupinio in Quesnelliana editione duo notavit, nimirum Quesnelli dissertationes nimium esse prolixas, et nonnullas ad Leonis Opera non nisi remotius pertinere. *Il (Dupinius) n'a pu cépendant dissimuler que les dissertations sont trop longues, et que quelques-unes n'ont qu'un rapport éloigné aux Œuvres de saint Léon (a.)* Hæc duo difficultatem potissimam facesserunt: et ut primum dicamus de postremo capite, cum editoris sit ea diligenter scrutari et evolvere quæ ad Auctorem ejusque Opera spectant, pauca admodum, quæ Leonis aut ejus Operum propria sunt, in Quesnello expendere et excutere opus fuisset; neque fuisset coacti in ea digredi, in quæ ille longius et liberius excurrit; sicque non pauca difficiliora præterire licuisset. At inserentibus omnes dissertationes, admonitiones et annotationes Quesnelli, singula examini subjicienda fuere, sive quæ ad Leonem aut ejus Opera pertinent, sive quæ ex occasione inducta remotissime distrahunt; nec quidquam, licet difficilius et implicatius, dissimulari aut transcurri potuit cum præsertim in ejusmodi disputationibus a Leonis edi-

(a) Critique de la Bibliothèque... par M. Dupin, liv. II, c. 16.

tionē valde remotis non pauca insint; quæ censuram non exiguam mereri visa sunt. Id cum pro varietate et difficultate rerum, in quæ Quesnellus excurrit, longiorem meditationem ac plures observationes postulet, id, inquam, potissimum in causa fuit ut hæc editio serius quam initio credebatur typis mandari potuerit.

XVII. Ad prolixitatem v̄ro dissertationum Quesnelli a Dupinio notatam quod pertinet, eas multis protrahere ipsi plerumque necessarium fuit. Cum enim in permultis suis thesibus careret exploratis rationibus et documentis, quæ ubi adsunt, ad rem concludendam pauca sufficiunt, ad solas conjectationes easque imbecilles confugiendum fuit. Cum porro acutus homo intelligeret has, si paucæ sint et paucis proponantur, minimum posse, complures simul congerere studuit, easque ita invicem colligare, et eruditis identidem notitiis, dicendi arte ac subtilibus ratiociniis munire, ut lectores sensim et facilius illicerent, ac in ejus sententiam attraherent. Iisdem vestigiis principio nobis quoque insistendum, et omnia ac singula quæ censuram peterent refellenda videbantur. At hac methodo in eandem nimis prolixitatis notam incidissemus. Ne vero hoc laboris aut difficultatis declinandæ credatur effugium, observamus veritatem propugnantibus satis esse si capitalia et fortiora argumenta convellant: his enim sublatis, cætera leviora, quæ iisdem fulciuntur, per se cadant, ita ut nimium morosi hominis sit in his confutandis lectores diutius distinere. Verum in hac ipsa laboris, ut videtur, imminutione difficillimum nonnumquam fuit, inter multas conjectationes eas discernere, quæ capitales et præcipue refellendæ essent. Ita enim plura Quesnellus miro artificio jungit ac miscet, ut vix detegatur quid præstet. Cum proposuit quædam leviora, quibus facilis esset responsio, elabitur repente ut anguis, et ad alia transcurrit, quæ etsi forte sint pariter levia, graviora tamen ex antecedentibus videntur. Nunc quærendo potius quam affirmando conjectatur; nunc quæstioni aliâ interserit quæstiones, vel saltem dubia quædam inspergit, quibus longius et eloquenter subdoleque productis deceptio non facile discernitur, et conjecturas conjecturis adjiciens, quod paucis obtinere non potuit, multitudine se consecuturum confidit. In his omnibus exacte expendendis et ad certa pauciora ac potiora capita revocandis, ne longior confutatio procederet, et lectoribus fastidium ac ex multiplicitate confusionem etiam pareret, quanta attentione ac diligentia opus fuerit, quisque peritus intelliget. Quod si in his potioribus capitibus refellendis observationes nostræ longiores nonnumquam cuiquam videbantur, is consideret plura sæpius desiderari ad revincendam quam ad proponendum errorem. Ea porro facili partitione ac methodo utemur, ut lector statim intelligat quid agatur, et cur prolixior disputatio necessaria fuerit in quibusdam capitibus, ex quibus cætera pendent. Speramus vero hac ratione cognitum iri, nos, ut brevitati, quantum fieri poterat, consuleremus, nihil præterisse quod capitale esset; sola autem minora, quæ potioribus divulsis corruunt, jure neglexisse. Quod si quædam a Quesnello in dissertationibus inserta peculiarem censuram postulabunt, quæ in contextu nostrarum observationum ad singulas dissertationes opportunum locum non invenient, censuras ejusmodi, ne quid necessarium desit, in annotationibus, quæ iisdem locis affigentur, paucis indicabimus.

XVIII. Richardus Simon, cujus paulo ante meminimus, de Quesnelliana S. Leonis editione testimonium ponit, quod hoc loco haud prætermittendum putamus. Recitato elogio quo Dupinius Quesnelli dissertationes commendaverat, hæc subjicit: *L'édition des Œuvres de saint Léon publiée sous le nom du P. Quesnel mérite sans doute cette louange; mais le bibliothécaire n'a pas su que cet ouvrage est sorti de plusieurs mains. Le P. Quesnel en a ramassé durant plusieurs années les matériaux, qui lui furent fournis en partie par plusieurs personnes savantes de Paris; mais comme ce Père ne savait pas assez le latin pour composer son ouvrage en cette langue, il le composa d'abord en français, et il le donna à mettre en latin à un savant Hibernois, qui avait été auparavant de l'Oratoire, et qui professait alors la rhétorique dans le collège de Beauvais. Il composa aussi en français la vie de S. Léon; et elle fut traduite en latin par le P. Gérard du Bois, qui était alors dans la maison des Pères de l'Oratoire rue Saint-Honoré avec le P. Quesnel. Le P. du Bois changea dans cette Vie quelques endroits, qui lui parurent trop durs contre Rome; changements que le P. Quesnel ne put approuver; mais s'il avait profité des bons avis que son confrère lui donna, il n'aurait peut-être pas eu le déplaisir de voir son ouvrage flétri à Rome. Au reste, je n'avance rien ici dont je n'aie été bien instruit: en sorte qu'on peut dire de l'auteur de*

l'éditior de S. Léon, publiée sous le nom du P. Quesnel: SUMUS LEGIO (a). Hactenus Richardus Simon, qui in congregatione Oratorii una cum Quesnello diutius vixit usque ad Leoninæ editionis circiter tempora. In hoc autem testimonio illud præsertim observandum est, adeo acerbum et infensum in Romanam sedem fuisse Quesnellum, ut uni e suis quoque confratribus quædam loca displicerint, qui idcirco in interpretatione Latina ea emollienda existimavit. Cum vero id Quesnellus respuerit, nihil hac in parte ab interpretibus additum vel exaggeratum dici potest; sed quidquid acerbius in ea editione legitur, totum ex ipsius Quesnelli mente atque sententia profectum agnoscitur.

XIX. Duo præcipua fuerunt præjudicia quibus hic laborabat, alterum in materia gratiæ, alterum vero adversus quasdam Romanæ sedis prærogativas. In materia gratiæ, quam male senserit palam faciunt ea quæ postea edidit, et solemnî Constitutione proscripta fuerunt. Ex his nonnulla editioni Leonis inspersit, sed latenter et parcius: de quibus in aliquot observationibus ad Leonis Sermones et ad dissertationem secundam in libros de *Vocatione omnium gentium*, nonnihilum disseretur. In pontificias autem prærogativas apertius et latius divagatus est. In has vero male licet animatus, ut passionem omnem ac præjudicium occuleret, protestationes quasdam observantiæ, cultus et reverentiæ in apostolicam sedem magnificentissimis verbis identidem exposuit; re autem auctoritatem ejus quibuscumque rebus posset extenuare et imminuere nisus est. Tantum vero se supra cæteros ejusdem factionis homines hac in re præventum Quesnellus prodidit, ut documenta quæ Romanis prærogativis favere videbantur, licet omnino certa, ipse velut supposititia vel saltem dubia traducere inanissimis conjectationibus studuerit. Hac, ut videtur, de causa expungenda, ex. gr., censuit concilium Teleptense cum epistola Siricii papæ, actionem Chalcedonensem de Domino, et vitam S. Romani, aut saltem textum, quem eidem insertum et intrusum comminiscitur. Alia plura, quæ hominem in Romanos pontifices non bene affectum detegent, in nostris observationibus atque etiam in nonnullis annotationibus identidem occurrunt: quas quicumque æquo animo legerit, fatebitur, ni fallimur, necessarium fuisse aliquam editionem Quesnellianæ opponere, qua omnes hujus lucubrationes singillatim subjicerentur examini, ac justis censuris opportune notarentur. Solum displicet, id negotii iis fuisse impositum, qui et eruditione et scientia minus parati sunt. Id tamen veritatem magis magisque manifestam faciet. Si enim nos, qui modicum valemus, eviderimus, quam perperam Quesnellus in multis scripserit, id non ingenio, non arte, non ullo peculiari subsidio, sed veritate ipsa demonstrante factum patebit.

XX. Nunc reliquum est ut nostræ editionis ordinem explicemus. Quesnelli editio duobus tomis continetur. Primus Leonis Opera non tam genuina quam supposititia complectitur. Genuina sunt Sermones et Epistolæ. Libri autem duo de Vocatione omnium gentium, Capitula de gratia, et Epistola ad Demetriadem, seu liber de Humilitate, quos Leoni Quesnellus perperam tribuit, inter supposititia referimus. In fine ejusdem tomi adjecit S. Hilarii Arelatensis Vitam, et nonnulla ejusdem Opuscula. Secundo tomo antiquissimam et præstantissimam Collectionem Canonum et Constitutionum apostolicæ sedis e codicibus edidit, quam *Codicem Canonum et Constitutionum Ecclesiæ Romanæ* inscribendam putavit, non quod hanc inscriptionem præferant codices, sed quia hanc Collectionem Romanæ Ecclesiæ propriam, Leonis ætate vigentem, et ab eodem pluribus auctam opinatus est. Tum subjecit sexdecim dissertationes in Leonis Opera et in laudatam antiquissimam Collectionem Canonum atque Constitutionum sedis apostolicæ. Tandem in Epistolas S. Pontificis varias lectiones, notas et observationes impressit. Notandum vero est Quesnellum in secunda editione Lugdunensi anni 1700 non pauca addidisse quæ deerant in prima editione Parisiensi anni 1675. Quædam enim monumenta quæ post primam editionem prodierunt in lucem, inseruit, nimirum duas Græcæ Martiani epistolæ ad Leonem ab Arnolde editas, unam Eutythis ad eundem pontificem vulgatam a P. Lupo, fragmentum Epistolæ Anatolii Constantinopolitani, et Græcum textum Epistolæ Flaviani, quæ typis dedit Cotelerius, ac dissertationem Joannis Ciampini de vocis correctione in sermone VII S. Leonis de Nativitate Domini. Præterea ex tribus mss. Barberianis Epistolarum variantes, quas postea accepit, in notis vel in postillis nonnum-

(a) *Critique de la Bibliothèque...* par M. Dupin. l. v, n, c. 16.

quam adhibuit. Non pauca etiam in dissertationibus ac notis adjecit, quibus priores suas sententias a Lupo, Baluzio aliisque censoribus oppugnatas defendere et confirmare ut cum maxime nisus est.

XXI. Nostram editionem in tomos tres partiemur. Primus tomus exhibebit omnia genuina Leonis Opera, id est Sermones et Epistolas sinceras, in quibus recognoscendis et emendandis ita nostris codicibus usi sumus, ut Quesnelli etiam variantes expenderimus. Sic et nostra et Quesnelli exemplaria ad hanc editionem perficiendam contulerant. Præfationes, et admonitiones, ubi opus fuit, præmisimus. Annotationes Sermonibus ac Epistolis subjectæ emendationum rationem reddent, et variantes lectiones tum nostrorum, tum Quesnelli codicum accurate designabunt, et ipsum pontificis textum, ubi indigere visus est, illustrabunt. In his etiam locum habebunt illæ notæ quas Quesnellus Sermonibus vel Epistolis ipsis quandoque apposuit, ut quidquid illius est non desideretur. Cum vero is Sermonibus quasdam notationes aut postillas affixerit, quæ longiorem disputationem postulant, harum causa post Sermones edemus *Observationes* nostras in quædam peculiaria loca eorundem Sermonum; et in his insertæ invenientur memoratæ Quesnelli notationes vel postillæ, sicut et laudata Ciampini dissertatio, quæ ad unum sermonem illustrandum pertinet. Sermones dubios, vel Leoni male affictos partim editos, plerumque autem ineditos rejecimus in appendicem Sermonum, in cujus præfatione inter cætera notitia affertur aliorum Sermonum qui in nonnullis mss. exemplaribus Leoni perperam ascripti, et aliis atque aliis auctoribus in aliis codicibus attributi, cum inter aliorum Patrum Opera prodierint, repetendi non fuere; quibus autem in libris editi sint, indicavimus. Leonis Epistolas excipiet dissertatio *de epistolis deperditis tum S. Leonis ad alios, tum aliorum ad S. Leonem, ac de aliis monumentis ad epistolas pertinentibus, dispositis ordine chronologico*; ubi Leonina fragmenta quæ supersunt inserentur. Sequetur notitia decretorum quæ Leoni in Pontificali libro tribuuntur. Tandem appendix epistolarum S. Leonis Magni, aliquot litteras supposititias, aliaque documenta ad Epistolas pertinentia comprehendet, quæ inter ejus Epistolas collocanda non fuerunt.

XXII. Tomus secundus exhibebit appendicem prolixiorum Operum quæ Leoni ascripta fuere. Primo edetur Sacramentarium omnium vetustissimum, *Leoninum* in vulgatis appellatum, eo quod Leoni tribuatur. Inter certa hujus pontificis Opera referri non potuit, cum nec omnia quæ in eo continentur Leonis sint, nec ipsius compingendi auctor idem pontifex appellari certo queat. At cum quædam Leonina in eo inserta legantur, ex quibus Leoni in editis adjudicatum fuit, omitti non debuit in appendice in qua edenda fuerunt alia Opera Leoni tributa, quæ nihil Leoninum certissime continent. Id autem multo magis erat faciendum, quia Quesnellus tres præfationes veluti Leoninas in calce Sermonum edidit, quarum duæ in ea ejusdem Sacramentarii parte quæ superest inveniuntur, tertiam vero in ea parte quæ intercidit, existitisse probabiliter credimus. Secundo edemus duos libros de Vocatione omnium gentium, Capitula seu Auctoritates de Gratia et Libero Arbitrio, et Epistolam ad virginem Demetriadem, seu tractatum de Humilitate; quibus omnibus Quesnellus Leonis nomen præfixit. Hæc ad mss. codices recognovimus, quorum præsidio cum non pauca emendavimus, tum nonnulla etiam quæ alicubi deerant supplavimus. Subjicietur *Breviarium adversus hæreticos* (alias vocatum *Breviarium fidei adversus Arianos*), quod P. Sirmondus sine auctoris nomine edidit: Leoni enim assertum invenimus in duobus antiquis codicibus Patavina atque Mediolanensi, qui aliquot correctiones præbuere. Cur autem hunc non inter Leonis Opera, sed inter supposititia recensuerimus, ex præmissa admonitione patebit. Post hæc, ne quid esset quod Quesnellus suæ editioni inseruit. S. Hilarii Arelatensis Vita, et ejusdem Opuscula (duobus per nos adjectis) cum aliquot mss. exemplaribus collata et emendata prodibunt. Hic appendicis finis. Porro ut Quesnelli lucubrationes, quemadmodum apponimus, hæc etiam editioni inserantur, ex sexdecim ejus dissertationibus undecim hoc tomo recudentur, quæ vel ad Leonem, vel ad præmissa Opera pertinent; cæteræ enim quinque reservantur tomo tertio, eo quod spectent ad Codicem Canonum et Constitutionum apostolicæ sedis, quem in tomo tertium rejecimus. Cuique dissertationi, cum præcipuum thema a Quesnello propositum refellendum erit, subjicientur observationes quæ dissertationis censoriæ vicem gerent. Ubi autem quædam tantum in dissertationibus corrigenda aut confirmanda erunt, notationes in calce paginarum ap-

ponendæ sufficient. Id præsertim servari debuit quoad primam dissertationem, quæ S. Leonis Vitam describit; ubi etsi non pauca castiganda, nonnulla etiam adjicienda erunt, plura tamen satis constant. Hunc tomum concludent ejusdem Quesnelli observationes et notæ in Leonis Epistolas, quas uti prolixiores ipse quoque post dissertationes vulgavit; easque, ubi opus erit, aliis nostris annotationibus distincte propositis emendabimus.

XXIII. Tertio tomo separatim edendo et ad justam molem compingendo occasionem dedit vetustissima Collectio Canonum et Constitutionum apostolicæ sedis, quam sub arbitrario et falso titulo *Codicis Canonum et Constitutionum Romanæ Ecclesiæ* Quesnellus in lucem produxit. initio tomi secundi. Hæc ab eodem ex ms. Oxoniensi libro recentiori et valde mendoso vulgata fuit: Thuaneo enim antiquiori et optimæ notæ exemplari, quod serius novit, modicum nec satis apte usus est. Nos multo plura ex hoc codice aliunde accepimus. Accesserunt autem quamplurima ex alio hactenus ignoto, at pervetusto bibliothecæ Cæsareæ libro ejusdem collectionis; et his subsidiis permulta menda corrigere, et ipsam collectionem meliori ac primigeniæ formæ restituere potuimus. Cum vero, ut huic collectioni seu corrigendæ seu illustrandæ ex aliis quoque collectionibus aliquid adjumenti quærentes Romæ et alibi expenderimus quotquot invenire licuit manuscripta aliarum veterum collectionum exemplaria, in quibus omnia vel fere omnia laudatæ collectionis documenta, licet sparsim inserta, reperire et recognoscere non inutiliter contigit, aliam ex hoc studio multo præstantiorem utilitatem collegimus. Nacti enim sumus in his codicibus non pauca rarissima, vel etiam omnino ignota antiquissimi canonici juris monumenta, quæ post memoratam Collectionem vel emendatiora proferre, vel primum edere gratum et utile futurum arbitramur. Hæc quæ et cujus usus atque præstantiæ sint, ex iis intelligitur quæ dicentur in præfatione ad tomum tertium. Hoc vero diligenti quamplurium manuscriptarum collectionum examine factum est, ut non solum aliquot ignotas et ineditas Collectiones Canonum deprehenderimus, sed plures etiam notitias nacti simus circa collectiones vulgatas, quæ novissimos quoque et eruditissimos harum rerum scriptores latuerunt, quibusque antiqui juris canonici historia illustrari maxime potest. Hinc tractatum *de antiquis tum editis, tum ineditis collectionibus et collectoribus Canonum ad Gratianum usque* Quesnellianæ collectioni præmittimus, quo hæc omnia fuse explicabuntur. Tandem post prisca documenta edentur quinque dissertationes Quesnelli, quas, cum ad Collectionem Canonum ab eo vulgatam pertineant, huc reservavimus nec non observationes nostræ, quæ eisdem confutandis, ubi perperam sensit, ex suscepto consilio necessariæ videbuntur.

XXIV. Distinctam singularum editionum notitiam, quæ in generali præfatione æquum locum habuisset, omisimus: hæc enim exhibetur in præfatione Quesnelli, quam, ne quid Quesnellianæ editionis ex instituti nostri ratione desideretur, additis paucis annotationibus mox subjicimus. Illud sub finem monemus, quod cum Romæ et alibi studiosorum hominum querelas audierimus de hodiernis editionibus, quæ folio magno ad magnificentiam impressæ tractandi ac legendi usui, præsertim nocturno tempore, difficiles sunt, folii parvi, quod commode evolvi ac legi possit, formam eligendam putavimus.

P. QUESNELLI

PRÆFATIO GENERALIS

IN SUAM EDITIONEM OPERUM S. LEONIS MAGNI.

I. Sanctæ Ecclesiæ catholicæ fundamentum a Christo positum unum est, fides divina. Fidei porro fons unicus, verbum Dei, seu illud quod sacris litteris expressum legitur, seu quod apostolis viva voce creditum per sanctorum Patrum traditionem ad nos usque transmissum accepimus. Quamobrem hic labor hæc opera hominæ ecclesiastico digna in primis con-

senda est, quæ in eo ponitur, ut geminus ille catholice fidei alveus ab adventitia colluvie purior semper evadat: ne, vivis illis ac cælestibus veritatis divine aquis peregrinarum doctrinarum luto turbatis, inficiantur potius quam reficiantur fidelium mentes.

Secernendis eluendisque mendis quibus sacræ pagine seu temporum ignorantia, seu malitia hæretico-

rum inspersæ fuerant, tam diligenti cura, tam felici A
 successu laboratum est ab eruditissimis Ecclesiæ catho-
 licæ alumni, ut ab isto jam limpidissimo fonte
 scientiam salutis haurire cuique sine ulla erroris
 formidine liceat. At SS. Patrum scripta, per quæ
 velut per alterum alveum veritas a Christo capite ad
 nos usque volventibus sæculis traducitur, nondum
 ab errorum et interpolationum fæce satis purgata
 sunt, nondum suæ puritati plene reddita : tametsi
 jam a centum quinquaginta et amplius annis hoc
 moliri cœperint haud mediocribus vigillis viri im-
 pensæ docti, ut nobis sancti Patres toti quasi rena-
 scerentur. Ætati nostræ servata palma hæc videtur;
 in qua præcipuorum ex illis Opera accurata recen-
 sione, luculentisque eruditorum virorum commen-
 tarius illustrata vel prodierunt non ita pridem, vel
 brevi sunt proditura. Mihi pro mearum tenuitate vi-
 rium hæc tam multiplicis laboris particula contigit,
 ut S. Leonis papæ Opera expurganda pristinoque,
 si possent, ritori restituenda susciperem : Leonis,
 inquam, scriptorum mole minimi, cognomine Magni,
 vitæ sanctimonia, gestisque iuxta et scriptis rebus
 maximi ; cujus scripta tanto sunt majoris in sacra
 traditione momenti, quanto et majores apostoli qui-
 bus successit, et Romana quam rexit Ecclesia, cæ-
 teris Occidentalibus antiquior, omnibus eminentior
 propter potentior, ut loquitur Irenæus, principa-
 litatem semper est habita.

In eo autem, quem nobis sumpsimus, labore tot
 antecessores habuimus, ut vix inter sanctos Patres
 unus sit cujus scriptis medicam manum plures adhi-
 buerint, nec alius tamen qui ea cura magis indigeret.
 Antequam igitur nostri in hac editione instituti ac
 laboris rationem reddamus, operæ pretium est brevi
 hic elencho repræsentare quid ab aliis præstitum in
 suis editionibus, tum ne sua cuiquam debita laus
 pereat, tum ut quid opella nostra huic accesserit,
 facilius quisque possit intelligere.

II. JOHANNES ANDREAS Aleriensis in Corsica insula
 episcopus primam Operum S. Leonis I editionem
 procuravit (a) Venetiis ann. 1485 ; typis Andreae
 Parmensis socii artis impressoriæ. Hæc prima editio
 paucas admodum Epistolas continet Sermonibus
 adjectas.

Eadem editio ibidem repetita est an. 1505, in ty-
 pographico Bartholomæi de Zanis de Portesio, li-
 brariæ artis peritissimo, expensis hæredum nobilis D
 viri Q. Domini Octaviani Scoti.

Prodidit Parisiis anno 1511 alia editio, in qua in-
 sertus habetur tractatus de *Conflictu virtutum et vi-
 tiorum*.

JACOBUS MERLINUS, theologiæ doctor Parisiensis,

(a) Dicendum est Romæ ante annum 1472, ut pate-
 bit ex dicendis in præfatione ad Sermones S. Leonis
 num. 22. Addenda est etiam altera ejusdem editionis
 repetitio Venetiis an. 1482, quæ præcessit Venetam
 anni 1485. Hoc loco memoranda pariter est interpre-
 tatio Italica Sermonum S. Leonis ex eadem Aleriensis
 editione Latina ; ita ut et quinque epistolæ ejusdem
 pontificis, et ipsa Aleriensis nuncupatoria epistola

evulgavit Parisiis an. 1524 Isidorianam Geneſiorum
 et Epistolarum pontificiarum Collectionem, in qua
 Epistolæ Leonis nonaginta quatuor habentur, multis
 quidem locis mendosæ, sed vicissim in aliquibus
 multis recentioribus emendatior. Prelo hæc iterum
 subjecta Colonia an. 1530, et Parisiis 1535.

PETRUS CRABBE, Minorita, Mechlinensis amplio-
 rem Conciliorum editionem accuravit an. 1538, ex-
 cuditque Colonia ; in qua, ut monet ille, *Epistola-
 rum Leonis papæ I magis propria et apta ordinatio ;
 quæ enim, addit idem, prius confuse conscriptæ sunt,
 nunc secundum consulum (modo sciri possint) ac men-
 sium debitum ordinem sunt constitutæ ; quibus deficien-
 tibus ordo reliquarum Epistolarum, qui aptior visus
 est, servatur*. Prima igitur laus tentati Epistolarum
 istarum ordinis Crabbeo debetur, cujus editio denuo
 excusa est an. 1551.

PETRUS CANISIUS Noviomagensis, clericus tunc Co-
 loniæ diœcesis, qui postea societati Jesu nomen
 dedit, ac pietate doctrinaque insignis fuit, ubiorem
 Operum S. Leonis collectionem publicavit Colonia
 ann. 1546 et 1547 : *Admuniculo, ut scribit, admodum
 vetustorum et emendatissimorum exemplariorum adju-
 tus, quamquam haud sine gravi labore*. Laudanda viri
 adhuc tum junioris diligentia ; non laudandus ubique
 successus : dum enim auctiorem vult promere Leo-
 nem, ejusdem scriptis inseruit libellum illum *De con-
 flictu vitiorum et virtutum*, quem vel sola mentio Regu-
 læ S. Benedicti non esse Leonis nostri persuadere de-
 buerat. Plura etiam menda magnificasque aliquot
 epistolarum inscriptiones continet, quæ nec in ante-
 rioribus Canisiana editionibus, nec in codicibus
 mss. leguntur, ut suis locis annotabimus.

LAURENTIUS SURIUS Carthusianus tota Ecclesia
 celebris operam suam in Leonis editione navavit an.
 1561, in qua multum se temporis ac operæ posuisse
 profitetur in corrigendis illius operibus, licet ante
 annos aliquot, inquit, doctorum virorum studio emen-
 data prodissent. Fatetur tamen non se totam Leo-
 nem suæ ubique integritati ita restituisse, ut nihil
 jam reliquum esset castigatione dignum : *Nec mir-
 rum, inquit, cum ipse Leo fateatur etiam tum cum ad-
 huc in humanis ageret, vitiatam fuisse epistolam illam
 suam, quæ est ad Flavianum*.

Idem Leonis Epistolas inseruit suæ conciliorum
 Collectioni, quæ anno 1567 Colonia prodit et prio-
 rem editionem omnium illius Operum anno 1569
 Colonia recudit.

JOHANNES SICHARDUS Clementis Romani Opera col-
 legit, quibus et veterum pontificum pseudoepistolas
 adjecit. Hæc post plures editiones (b) in Germania emis-
 sas Parisiis etiam prodierunt anno 1568, cum plurimum

Italice redditæ fuerint. Hujus autem rarissimæ edi-
 tionis in-folio, quam apud cl. virum apostolum Ze-
 num inspicere licuit, hic titulus est : *Corsini di Bar-
 tolomeo Fiorentino. Sermoni del Beato Leone papa di
 lingua Latina in lingua Toscana da lui tradotti adi 21
 di Maggio 1485*.

(b) De Sincera Sichardi editione Basileens. an. 1536,
 vide præfationem ad Epistolas S. Leonis num. 28.

pontificiarum epistolarum præsertimque Leonis nostri accessione, quas ad fidem veterum exemplarium Victorinorum restitutas fuisse testatur editionis hujus procurator anonymus. Hæc ipsa est editio quam Sighardi nomine designavimus in notis et variis lectionibus.

JOANNES ULIMMERIUS prior S. Martini Lovaniensis, cæterique ejusdem cœnobii canonici regulares anno 1575 Leonis Opera cum mss. codicibus contulerunt, inter quos vetustum Epistolarum codicem Joannis Vuamesii J. U. docteris laudat Ulimmerius. Hæc editio Lovanii annis 1575 et 1577, et Antuerpiæ 1583, prodiit.

Insertæ quoque habentur Litteræ Leonis editioni Conciliorum Venetiis emissæ an. 1585, apud Dominicum Nicolinum, qui operam DOMINICI BOLANI ex ordine Prædicatorum in illorum recensione positam maxime commendat.

Successit his omnibus celebris illa Epistolarum Decretalium summorum pontificum Collectio, quæ Romæ prodiit ex Ædibus Populi Romani an. 1591, a doctissimo cardinale ANTONIO CARAFA sacrorum Bibliorum et sanctorum Patrum editionibus notissimo adornata, ope vetustissimorum codicum Vaticanæ bibliothecæ et aliorum ex diversis et longinquis regionibus undique conquisitorum. Id quidem in epistola ad Innocentium IX nuncupatoria testatum reliquit ANTONIUS DE AQUINO, qui rapto præmatura morte Carafæ, quem incumbentem operi adjuverat, ejus in lucem emittendi provinciam suscepit.

SEVERINUS BINIUS, ineunte sæculo, suam illam Conciliorum edit. Latinam an. 1606 in publicum emisit Coloniae, quam altera Græco-Latina post duodecim fere annos subsecuta est, anno scilicet 1618. Quæ postrema Morellianis typis Parisiis excusa est anno 1638. His porro insertam habemus Epistolarum S. Leonis collectionem.

Integra Leonis opera Parisiis ante annum 1614 et 1618 edita fuisse non novi: illa autem una cum Maximi Taurinensis et Petri Chrysologi homiliis edita sunt tribus auctiora sermonibus ex veteri ms. Nicolai Fabri codice, quem nunc celeberrima Thuanorum bibliotheca Parisiensis servat caractere quasi Saxonicæ exaratum. Hæc postmodum prelis sæpe sæpius repetitis excusa tum Lugduni, tum etiam Lutetiæ Parisiorum annis 1623, 1633, 1651, 1661, 1671 et 1672. Demum postrema Parisiensis Conciliorum omnium congeries locum Epistolis S. Leonis PP. dedit tom. IV.

De Leone nostro optime etiam meriti sunt doctissimus cardinalis Baronius, qui plures sancti pontificis epistolas suis Annalibus inseruit ex codice Arelatensis Ecclesiæ, descriptas, et Gerardus Vossius Tugrensensis præpositus, qui nonnullas ex mss. codicibus cardinalis Sirleti magni apud eruditos nominis publicavit suis notis illustratas. Immo sponponderatidem

(a) Hi libelli et duo sequentes, utpote Leoni perperam afficti, inter supposititia opera in tomum secundum rejicientur, ubi et Quesnelli argumenta ac

Vossius editurum se opera omnia S. Leonis in multis suo studio atque labore recognita, aucta, et illustrata. Ita profitebatur ad calcem Operum S. Ephrem a se editorum; sed morte præventus, ut opinor fidem liberare non potuit.

Sua laus pariter hoc nomine debetur doctissimo Jacobo Sirmondo e S. J. quod Leonis Epistolas Gallicanam Ecclesiam attinentes, ad mss. codices antiquos emendavit, unius additione auxit, et notis etiam suis exornavit, quas uberiores repræsentat appendix tom. IV Labbeanæ Conciliorum editionis.

Denique præcipuæ Leonis epistolæ ad Flavianum emendandæ et illustrandæ operam suam contulerunt, ac partim Latinam, partim Græco-Latinam ediderunt Josias Simlerus in Collectione Scriptorum de duabus in Christo naturis Tiguri an. 1571, et Joannes Leunclavius anno 1578, uterque extra Ecclesiæ castra positus: necnon et duo catholici doctique viri Gerardus Vossius jam laudatus, et Petrus Franciscus Chiffletius S. J. ad calcem Operum Vigilii Tapsensis.

III. Post tot tantorumque virorum curam ac diligentiam in emendando Leone illustrandoque collocatam, aliquid operæ reliquum nobis fuisse nemo facile credit, nisi quid a nobis fuerit præstitum vel jam oculis ipse lustraverit, vel hic quæ pro reddenda consilii nostri ratione præfari tenemur, perlegerit.

TOTUM Opus in duos tomos partiti sumus: quorum primus quidquid Leonis est complectitur; in alterum quæ Leoni accedunt, vel appendicis nomine, vel illustrandi Scriptoris nostri gratia, non sine lectoris commodo conjecimus.

Libelli duo plane aurei (a), DE VOCATIONE OMNIUM GENTIUM cæteris Leonis Operibus præeunt: quoniam scripti ab eo videntur cum adhuc archidiaconi munere fungeretur in Ecclesia Romana. Jam pridem editi fuerant, primum inter S. Ambrosii Opera, postmodum inter Prosperiana, ubique cum mendis longe plurimis ac gravissimis, quas ope præclari codicis ms. Thuanæ Bibliothecæ eluimus, collatis etiam antiquis editionibus, quæ nonnumquam in dubiis subsidio fuerunt. Breviores Notas sparsimus, ubi lucem obscurior textus poscere visus est; ab uberioribus, quibus patebat celebris materies et diuturnis vexata disputationibus, consulto abstinuimus, ne contentioni studere magis videremur, quam illustrando Scriptori.

AUCTORITATES DE GRATIA ET LIBERO VOLUNTATIS ARBITRIO subsequuntur. In quibus recensendis minus a nobis laboratum: quia et jam olim ab omnibus Conciliorum et Epistolarum Pontificiarum editoribus emendatæ, et mss. earumdem codicibus abundant bibliothecarum foruli.

EPISTOLA seu LIBELLUS AD DEMETRIADEM VIRGINEM succedit utrique illi opusculo. Mss. porro codicum, dissertationes ad eos Leonis asserendos lucubratæ confutabuntur.

qui illum contineant, tanta penuria est, ut ne unum quidem nancisci potuerimus, qui in locis obscuris depravatisque restituendis opem ferret. Sola exemplaria antiquitus edita ad maniculo fuerunt, cum scholiis per brevibus Petri Nannii Alcmariani in S. Ambrosii Opera Basileæ excusa an. 1551. Ubi hæc defuerunt, conjecturæ indulgendum fuit: an infelici successu, unusquisque iudicabit.

Erunt fortasse non pauci, qui reum me poscant temeritatis ac non expectati doctiorum iudicii, quod tria opuscula proxime numerata Leonis operibus indubitanter accensuerim, ne uno quidem in Leonis gratiam clamante codice vel excuso vel ms. reclamante ab octingentis et amplius annis conciliorum scriptorumque plurium testimonio. Hoc unum in præsentia postulo, ut se paulisper ab omni præiudicio sustineant, qui ita sentiunt, usque dum dissertationes 2, 4 et 4 quibus consilii nostri rationes continentur, perlegerint. Interim temeritatis notam ab me deprecor doctissimorum virorum exemplo, qui scriptoribus celeberrimis nonnulla opuscula ex unius styli suffragio vindicare ac sub eorum nomine publicare non dubitarunt.

SERMONES Pontificis nostri (a) excipiunt præmissos libellos: quæ pars Operum Leonis, quia magis in omnium usu omniumque teri solita manibus, magis etiam varietati lectionum, interpolationibus, mendisque fuit obnoxia. Quod ad eosdem spectat, duo sunt genera codicum mss. qui occurrunt in bibliothecis: alii continent omnes sermones Leonis in unum corpus collectos, et secundum solemnitatum anni seriem ordinatos, eo fere modo, qui in editis conspiciuntur; alii vero sunt Lectionarii libri ad usum Ecclesiarum descripti, qui variorum Patrum Leonisque imprimis sermones et homilias habent in nocturnis officii recitandas. Id priores commodi habent, quod sub uno conspectu omnes Auctoris nostri sermones complectantur; incommodi vero, quod recentiores plerumque sint, et quia longius a fonte recedunt, minus emendandis erratis idonei. Posteriores antiquitate proculdubio præstant cæteris; at non uno laborant incommodo. Primum est quod non omnes continent sermones, et hi quidem aliquos, illi alios pro diverso Ecclesiarum more, quarum usus descripti sunt: adeo ut immensa et innumera plerumque evolvenda tibi sint volumina, ut paucos aliquos sermones ad illos codices recenseas. 2º Cum eisdem variis propriisque locorum solemnitatibus accommodati sint, sæpe sæpius peregrinis quibusdam additamentis et ab auctoris mente prorsus alienis auctores habentur: quibus nonnunquam discernendis vix sufficiat. Insigne huiusmodi exemplum habes in sermone 41 qui quartus est de quadragesima. 3º Quia iis sermonibus describendis addicti sunt

A sæpissime rudiores monachi, nec satis linguæ Latinæ periti, hinc maculosi mendisque scatentes frequenter huiusmodi libri occurrunt. Iis igitur ex æquo et bono usi sumus, nec fidem cuiquam habuimus, nisi re pensaculatus examinata.

Sermones omnes sub una numerorum serie ordinavimus, non omissa tamen usitata prius numerandi ratione. Nulli suo loco moti sunt, tribus solummodo exceptis, scilicet quarto in anniversario assumptionis suæ, sexto de collectis et eleemosynis, et nono de jejuniis decimi mensis: qui olim ex codice ms. v. cl. Nicolai Fabri ad calcem cæterorum adjecti erant; nunc vero suo loco jacent col. 49, 37 et 61. Numerum sermonum non auximus, immo vero minuimus, uno et altero in appendice rejectis. Unicum sermonem 96 in cathedra S. Petri (b), ex Regio codice descriptum cæteris accensimus, nec accensuisse poenitet. Etsi enim hoc ipso præfationis loco primæ editionis nostram ipsi censuram castigassemus, re tamen iterum examinata styloque perpenso, ad priorem mentem redimus, hunc sermonem Leoni adjudicare non ausi.

Quid ex Pontificali Romano, quamque ob rationem Sermonibus attexuerimus, quid istorum appendicula contineat, admonitiones suis quæque locis præfixæ satis superque explicant.

IV. EPISTOLÆ (c), quæ ultimam tomi primi partem occupant, primum merito locum inter Leonis Opera omnium sententia tenent, eo quod plurima habeant decreta, quæ ad totius ecclesiasticæ disciplinæ seu generalis seu sacramentalis notitiam conferant, ac præsertim poenitentialis, in quam quasi fibulam, totius Ecclesiæ disciplinam coarctari jam olim Pacianus monuit. Nec disciplinam solam perdocent epistolæ, sed et quidquid rerum majoris momenti, ab anno 440, per viginti et amplius annos actum est in Ecclesia, id fere totum his epistolis vel continetur, vel illustratur.

Sed porro circa eas a nobis præstita sunt. 1º Rejectæ spuris ac subdititiis. 2º A Germanis abstergenda mendorum et interpolationum maculæ. 3º Mutatus ordo et ad genuinum quoque fieri potuit revocatus. 4º Auctus est plurium accessione earum numerus. 5º Suam cuique synopsis præfiximus, quod nec in Sermonibus est omissum. 6º Quotquot occurrerunt ad S. Leonem datæ ab aliis Epistolæ, relativis ejus litteris iuseruimus, quibus intelligendis sæpe sunt necessariae, nec legenti Leonem plerumque ad manum sunt.

Unam, quæ est ad Germaniarum et Galliarum episcopos, de chorepiscopis, omnino rejecimus: quia de ejus suppositione dubitari non potest; rejectionis que causas dissertatione 41, quæ tom. II habetur, exposuimus. Septimam (d), quæ ad Septimum scri-

(a) Confer nostram præfationem Sermonibus præmissam.

(b) Hic sermo suppletus et integer in appendice suppositiorum sermonum edetur serm. 14. Admonitio eidem præfixa legenda erit.

(c) Vide præfationem Epistolis præmissam.

(d) Hanc, quæ in nostra editione est epist. 2, et sequentem ad episcopos Siculos, quæ nobis quoque est epist. 17, Leoni prorsus adjudicandas in peculiaribus admonitionibus demonstrabimus.

pta legitur, et decimam septimam, quæ ad universos Siciliæ episcopos, ex epistolarum Leonis nostri número expungendas censuimus in notis, suum tamen eis locum servavimus, ne doctiorum judicio, quibus rationes nostras subjicimus, præjudicare videremur.

De genuinarum emendationibus abunde a nobis ratio reddita in notis, ad quas lectorem remittimus.

Immutatum epistolarum ordinem incusabit aliquis, tum quia molesta res videtur antiquo numero assuetis, novum menti velut inscribere, tum quod difficile futurum sit loca a Scriptoribus sub priori numero citata adire, epistolis scilicet novo notatis numero, et ignoto jam ordine collocatis. Verum omnem incommodi metum auferent indices præfationem secuturi, qui non posteriorum modo editionum ordinem repræsentabunt, sed et antiquorum, quod in nullis aliis invenias. Jam vero quam necessario in eunda fuerit nova epistolarum ordinatio, facile intelliget quisquis recentiorum nostram cum antiqua contulerit, perpendere que quantopere chronicis epistolarum historicarum ordo et memoriam adjuvet, et ad claram rerum notitiam conferat, et enodandis plerumque gravissimis difficultatibus prodesse consueverit. Innovandi ordinis necessitatem auxit, et eorum accessio epistolarum quas primum publicamus, et veterum confusio: ut enim quæque secundum annorum ordinem positæ unam historiæ seriem constituent; ita si triginta de novo additæ, et triginta ex antiquis, quæ nullo temporum ordine servato prius editæ sunt, promiscue collocarentur, in forme omnino et inconditum epistolarum corpus conflarent. Tantum vero interest epistolas restituta genuina serie recenseri, ut Pelagius II PP. seu sub ejus nomine Gregorius Magnus, in epistola ad Eliam et cæteros Istriæ episcopos, hoc in eis arguat, quod faci faciendi causa aliqua ex S. Leonis epistolis ac encycliciis testimonia sumpsissent permixto confusoque ordine. Et statim recensens ipse testimonia ab Istrictis episcopis prolata ex epistola ad Leonem Augustum, quæ antea 78 numerata, nunc vero 432 nostræ editionis est (a), hanc ultimam Leonis epistolam vocat; ultimam procul dubio codicis epistolarum, qui Romæ pontificum manibusolvebatur, qualis nullus (b), puto, ad hanc, usque diem emersit e tenebris. In Thuaneo exemplari ms. Codicis Romani, huic adjicitur: Collectio triginta et trium epistolarum Leonis nostri, quæ antiquissima est et vix ab ipso Canonum et aliorum Constitutorum Codice divellenda: eandem tamen esse, quam Pelagius II et Gregorius I

A præ manibus habebant, non ausim affirmare: quia licet epistola ultima ab illo appellata, ultima sit eorum, quæ ad Leonem Augustum datæ sunt, in laudato Codice, non omnium tamen ultima est: duæ enim ad Anatolium, tertia ad episcopos qui Chalcedonensi concilio interfuerant, quarta ad Dorum Beneventanum, et post aliqua interjecta, quinta ad Theodoritum habentur in eo exemplari ms. An ei postmodum superadditæ fuerint, asserti vel negari a quoquam nisi divinando posse non existimo.

Jam de aucto epistolarum numero paulo fusiuse disserendum. Duas ex Collectione Romana Lucæ Holstenii viri doctissimi accepimus: tertiam enim ante ipsum non editam ex Grimánico Codice emendatiorum habemus. Unam ex Codice Bonævallensi descriptam subministravit Tomus I antiquorum Conciliorum Galliæ J. Sirmondi. Unicam etiam transcripsimus ex Bibliotheca Floriacensi; sed cujus fides plurimum vacillat.

V. Sed viginti et octo insignes epistolas debet Ecclesia Codici Cardinalis Dominici Grimani, quem bibliotheca domus Institutionis Oratorii D. Jesu in Parisiensi S. Michaelis suburbio nunc possidet dono acceptum a R. P. Andrea de Berziau Oratorii presbytero de eadem domo bene merito. Huic Codex, paternæ hæreditatis pars non ignobilis, obvenit a nobilissimo viro, parente suo, Theodoro de Berziau Classium Inquisitoriarum in curia Parisiensi præside, non avita solum nobilitate, seu propria etiam laude propter eximias animi dotes, litterarumque studium singulare clarissimo. Is porro Codicem Leoninum cum aliis optimæ notæ habuit a Vitrico suo illustrissimo Andrea Huralto Messæo Regibus Christianissimis Carolo IX, Henrico III et Henrico IV, a sanctioribus consiliis, viro in tractandis publicis rebus prudentiæ dexteritatisque non vulgaris, quem celeberrimus Huraltus Chevernius Franciæ cancellarius regii sigilli custodem etiam se vivente deliqui proptarat, quem denique gemina ad republicam Venetam legatio difficillimis temporibus feliciter obita clarum reddidit. Is cum ea occasione Venetiis ageret, ut erat litterarum studiosissimus, plurima selectorum librorum volumina, partim excusa, partim manuscripta diligenter conquisivit, pecunia redemit, inque Gallias exportata suæ intulit bibliothecæ. Ex hujus penu jam a septuaginta et quinque annis aliqua Synesii Opuscula Græca prodire studio Frederici Morelli Regii tunc in Academia professoris, ope ms. codicis Græci, qui Epistolas et Tractatus aliquot continet, quo etiam usus est, mutuante eo-

(a) Nobis est epist. 162.

(b) Ratisponensem præstantissimam collectionem invenire nobis feliciter contigit: in qua quidem ultima Leonis epistola est illa, quæ a Pelagio II indicatur; eamque esse collectionem a Vigilio papa compactam et indicatam ab eodem Pelagio ostendemus in præfatione ad Epistolas numer. 42. Hinc Quesnelli inquisitio, num hæc collectio exhibeatur in Thuaneo codice, omnino superflua, et aliunde etiam inanis est. Cum enim in hoc codice continetur collecto 5

quam non Romanam sed Gallicanam tomo tertio probabimus; tum vero Leonis epistolæ 32 in eadem collect. 5 primitus descriptæ desinunt, non in epistola ad Leonem Augustum, sed in epistola ad Dorum; adeo ut ea solum, quæ huic epistolæ in Thuaneo codice subjiciuntur, additamenta sint, quæ in puris ejusdem collectionis manuscriptis desunt, nec indicantur in ipsa Thuanei codicis tabula, ubi primæve originis monumenta recensentur.

dem Morello, doctissimus Petavius in sua omnium Synesii Operum editione anni 1612, annis 1631 et 1640 repetita. Servatur modo codex iste in Oratoriana eadem Sammichaelini suburbii bibliotheca.

Venetis igitur asportatus in Gallias nostras codex Epistolarum S. Leonis, qui olim fuerat celebris illius Dominici Grimani cardinalis: ita enim codicem notatum num. 1124 propria, ut videtur, manu inscripserat: Liber DOMINICI GRIMANI CARDINALIS S. MARCI. Is fuit Antonii Venetiarum ducis filius, Sabellici, Niphi, Erasmi, Pici Mirandulæ, aliorumque scriptis celebratissimus, episcopus Portuensis et patriarcha Aquileiensis, vir inculpatissimæ vitæ, raræ in patrem pietatis, omnium scientiarum peritissimus; qui instructissimam 8000 voluminum bibliothecam, omnijugis, ut de ea loquitur Erasmus, omnium linguarum libris refertam reliquit, quam nescio an eandem illam esse recte crediderim bibliothecam, quam in cænobio B. Antonii Venetiarum idem Dominicus Grimanus cardinalis exstruxit, instruxitque marmoreis signis ac libris exquisitissimis publicæ commoditati, sumptu maximo: quod ita testatur Joannes Dominicus Trajanus in præfatione Operum Guillelmi Alverni episcopi Pariensis, quorum editionem Venetiis procuravit an. 1591, ope imprimis Grimanici hujus bibliothecæ codicis. Ex his libris manuscriptus unus fuit, quem laudamus, quemque ut eximie notæ codicem cardinali obtulerat quidam Antonius Bellonus Utinensis Tabellio (a), quod ejusdem epistola seu Donationis libellus codici præfixus testatur. Hunc describimus, posteris scilicet significaturum ex quo primum fonte, quem quidem noverimus, prodierint tot egregiæ Leoni Magni epistolæ.

Reverendissimo D.D. Dominico Grimano cardinali Sancti Marci Antonius Bellonus Utinensis Tabellio S. P. D.

Audite te Venetiis erigere bibliothecam, pulcherrimum Grimanæ virtutis atque munificentie monimentum, et maxime lætor: ipsæ enim artes liberales, unde clarus honos, colentur in omne tempus. Debent et tibi plurimum studiosi, qui posteros omnes multorum participatione voluminum quæsieris fieri sapientes. Nec mirum: quippe ille es, in quo sapientia cum liberalitate, liberalitas cum sapientia de principatu contendunt. Ut autem ipse quantumcumque possum munusculo tuam augeam istam bibliothecam (librorum namque vetustate, copia, delectu condecoratur) divi

(a) De hoc præstanti viro vide Muratorium *Rerum Italic.* tom. XVI, pag. 3 et 67. Alias vero ejusdem Bellonis litteras scriptas anno 1515, iis anteriores quas Quesnellus huic præfationi inseruit, hic appendimus. Ex his enim inter cætera discimus, eximium hunc Leonium codicem antequam in ipsius Belloni et cardinalis Grimani potestatem veniret, fuisse Petri Passerini, celebris Foro-Julienensis patriæ antiquarii, de quo idem Bellonus in epistola eodem anno data ad Jacobum Purlilianum comitem scripsit: *Nihil est in universa patria librorum vetustorum, nihil antiquæ sculpturæ, quod non accurate viderit, adamussum collegerit, etc.*

*Antonius Bellonus Petro Passerino Sal.
Librum sanctissimi Leonis papæ, dono quamvis abs*

A Leonis codicem hunc antiquitate venerabilem ad te do. Videbis, et si dignus visus fuerit, delectis inseres. Cæterum spero, si virtuti fortuna se subscribere dignata fuerit, te quemadmodum scientia et sanctitate, ita gradu et sede, quod nil sane bonis omnibus desideratius, relaturum quondam Leonem ipsum, decimo, qui sedet, si forsans majorem non licet dicere, in nihilo certe inferiore. Vale.

E regione istius epistolæ habetur etiam nuncupatorium codicis ejusdem epigramma Germani Belloni, Antonii, ut promptum est credere, consanguinei. Et hoc lectori repræsento.

*En, Grimane, Leo, veteri qui scriptus in albo
Ad te cœlesti convolat e specula.
Cujus diva tibi fauste dat dextra Libellum,
Felicemque novo nuntiat ore senem;
Perpetuumque tibi tandem promittit honorem,
Qui celer a lævo Juppiter axe tonat.
Ergo cape, atque inter sacrata volumina Pallas
Condet, et in propriis hæc dabit esse locis.
At quæ hunc dextra dedit, propria te sede reponet,
Et te felicem Juppiter usque dabit.*

Leonius iste Grimanus codex annorum fere est non-gentorum, continetque centum et septem Leonis epistolas, quarum viginti et octo antehac numquam editæ; quas authenticas germanasque esse et stylus, et materies, et codicis antiquitas, et quidquid optimæ notæ sinceritati fetus suffragari potest, manifestissime demonstrant. Earum præterea nonnullas indubitata fidei asserunt testes locupletissimi ex variis orbis Christiani regionibus, ex Africa, inquam, Italia, Gallia, et Anglia advocati, sedis apostolicæ pontifices. Vigilius papa et Pelagius II, Facundus Hermianensis episcopus, Prudentius Tricassinus episcopus, et Beda presbyter, qui fragmenta earum aliqua protulerunt suis locis notanda. Leo ipse plures earundem indicat in aliis ejusdem materiæ epistolis, ut in notis nostris observatum lector inveniet.

Nec hoc solum debemus Grimanico codici, quod plurimis, magnique momenti epistolis auctiora Leoni scripta reddiderit, sed etiam quod longe emendatiora quam ante essent. Nullus enim codex occurrit ex quo plures insignioresque castigationes hauserimus.

Post epistolas habes aliarum aliquot fragmenta, ut et Commonitorii legati ad Chalcedonense concilium proficiscentibus dati; quibus et unica adjicitur quæ restat Juliani episcopi Coensis ad Leonem Augustum epistola; cujus Juliani loca ad Leonem nostrum datæ ex legationis officio litteræ nisi temporum injuria excidissent, et Leonis nostri epistolæ et rerum te mihi quondam datum, non ut meum, sed ut tuum adhuc reverenter custodivi. Ita enim accipere servareque nolui, ut de Leone tibi liceret non minus quam de me ipso disponere. Cupio nunc ad tui imitationem Angelum Gabrielem illius munere, si concedas, afficere. Poterit enim, cum sit patricius in republica Veneta et litteraria præstantissimus, et Leonem suæ dignitati restituere, et nobis prodesse plurimum. Tu vero de libro non amplius poteris, deme tamen ut semper disponere. Vale.

Hanc Belloni epistolam, sicut et recitatum alterius epistolæ fragmentum, nobis pro humanitate sua communicavit comes Franciscus Florius cathedralis Utinensis primicerius, qui de optimis studiis, ac de vetustis documentis rebus pluribus bene meritus est.

tunc in Ecclesia gestarum memoria maximam inde lucem mutuarentur.

Tomum primum fere claudit Vita S. Hilarii Arelatensis episcopi scriptore S. Honorato episcopo Massiliensi illius discipulo. Hæc ut Leonis Operibus subjiceretur, postulavit initum a nobis Apologiæ Hilarianæ conscribendæ consilium; cujus occasione cum plurima ex ejus Vita decerpserimus in dissertatione quinta lectori fontem ipsum adire cupienti commodum erit eum sub oculis invenire. Nec fas fuit ejus consanguinei, magistri, et in episcopatu Arelatensi prædecessoris Honorati Vitam ab ipso Hilario conscriptam ab hujus Vita sejungere, tum propter arctum utriusque nexum, tum ut quod reliquum habemus Opusculorum Hilarii si quis cum ejus Vita et Apologia conferre voluerit, ea ad manum habeat, et quidem castigatiora antiquis exemplaribus, quæ etiam rara sunt. Habes eodem loco Metrum de Genesi ad S. Leonem papam, quod sub Hilarii nomine circumfertur, et perbreve ejusdem epistolam ad Eucherium Lugdunensem episcopum scriptam.

VI. TOMUS ALTER hujus operis complectitur Appendicem seu Codicem canonum et constitutorum sedis apostolicæ ex codicibus mss. Thuanæ et Oxoniensi nunc primum editum, deinde Dissertationes tum in ipsum hunc Codicem, tum in Leonem nostrum; denique notas, varias lectiones et observationes nonnullas

Codicem illum (a) amplissimum vetustissimumque inscripsi omnium qui huc usque editi sunt in lucem, nec contra aliquem dicturum confido. Certe si de codicibus canonum et constitutorum Romanæ Ecclesiæ loqui velimus, amplius aliquid audeo: nec enim vetustissimum modo et amplissimum, sed unicum dicere debueram. De Justelli prisco codice quid sentiendum, dissertatio nostra duodecima explicat. Dionysii vero Exigui uterque codex, unus canonum synodiorum, alter Epistolarum pontificiarum, nunquam conditus est ad usum Ecclesiæ Romanæ vel episcoporum Romanorum seu mandato seu consilio; sed ille quidem instantia Stephani episcopi Salonitani hic vero Juliani presbyteri Sanctæ Anastasiæ piis, ut ipse ait, studiis et sollicitudine; quos postmodum *usu celeberrimo Ecclesia Romana complexa est*: ita enim ex Cassiodoro (*Div. Lect. cap. 3*) asserunt vulgo scriptores rei canonicæ; licet de solo canonum ecclesiasticorum codice precibus Stephani adornato, non de altero, id Cassiodorus asseveret. Verum sit ita de utroque; hæc tamen una laus Codicis Dionysiani, quod privati hominis industria conditus, ab Ecclesia Romana meruerit adoptari, suisque deputari usibus sexto sæculo jam n. ediam partem elapso. At codex noster is ipse est quem sibi confecit Ecclesia Romana statim atque scripto jure et ipsa administrari cœpit et Ecclesiæ ad suam ordinationem pertinentes regere. Enimvero ante Nicænos Sardicensesque condi-

(a) Hunc codicem vetustum quidem et eximium esse nemo inficari potest. At nec amplissimum esse omnium collectionum, nec Romanam collectionem exhibere, patebit ex iis quæ tomo tertio de eodem

tos canones sola consuetudine ecclesiastica, solis regulis partim a principibus apostolorum, partim a proximis eorum successoribus usu ipso vivæque traditionis manu acceptis jus ecclesiasticum dictum videtur in Ecclesia Romana; post Sardicensem vero synodum, de condendo canonum codice cogitari cœpit, qui ex Nicænis Sardicensibusque canonibus sub una numerorum serie colligatis conflatus, solus per aliquod tempus rerum ecclesiasticarum regendarum legem sanxit, ac variis per succedentes ætates accessionibus auctus eam formam induit, quam nunc habes præ oculis, quæque ducentorum beatioris illius ævi annorum disciplinam genuine repræsentat.

Vel ex hoc uno intelligit quisque cujus palato sapiunt antiquitas ecclesiastica et canonica disciplina vetus, quo in pretio habendum egragium istud utriusque *κατηλιον*, quo melius aliquid et ecclesiasticæ rei convenientius haud scio an præsentis sæculo fuerit a tenebris vindicatum. Plura tamen adhuc sunt quæ codicem commendent. Quid enim quod exhibet antiquam illam canonum Orientalium versionem, quæ in usu fuit per plures Ecclesias Occidentales ante Dionysianam? Hanc quidem ex parte habemus in Isidoriana Collectione; sed nec hanc illam antiquam esse confidentius quis pronuntiare ausus esset, antequam id ex ejus collatione cum nostra appareret; nec sincera omnino habetur apud Isidorum, sed mendis, interpolationibus, aliisque corruptelis vitata. Præterea antiqua Romanæ Ecclesiæ disciplina ex ista versione innotescit, dum aliquos canones Orientales ab ea rejectos docet, alios mutatos quoque accomodatos usui: quod ex Dionysii versione obscurum manet, quippe qui canones ad fidem Græci textus transtulit, non habita ratione receptæ ab Ecclesia Romana disciplinæ. Mitto quod antiquas primasque habet versiones opusculorum sanctorum aliquot Patrum, qui sæculi quinti initio celebres fuere, et pontificum Romanorum conciliorumque usu consecratæ; quod Romanæ Africanæque disciplinæ nexum notiosem facit; quod plures fidei libellos qua editos, qua non antehac editos continet; quod aliqua Africanorum decreta in editis prætermissa redintegrat; quod epistolas aliquot Romanorum pontificum aliaque monumenta egregie interpolata sinceritati suæ restituit; quod non ea solum exhibet quæ ad disciplinam ecclesiasticam pertinent, sed etiam quidquid fere pro fidei causa actum scriptumque est vel ab apostolica sede, vel ab aliis episcopis per illa tempora, id codex comprehendit; in quo præstat et Dionysiano et cæteris canonum constitutorumque codicibus, qui nihil de rebus fidei attingunt, si capitula de gratia et libero arbitrio Cælestini epistolæ annexa excipias, quæ apud Dionysium habentur et desiderantur in nostro, et Gangrenses anathematismos.

codice ac de aliis incognitis collectionibus canonum et constitutionum apostolicæ sedis fuse disputabuntur; ubi etiam ea confutabimus. quæ Paschasius Quesnellus eodem suo præjudicio subinde colligit.

Hæc et alia hujusmodi, quæ suis locis occurrunt, præclara quidem sunt. Duo tamen præter illa sunt quæ Ecclesiæ Romanæ studiosos (ecquis porro hujus studiosus non sit, si catholicus? et antiquitatis ecclesiasticæ amatores magis afficiunt. Unum, quod ope hujus codicis dignoscitur, quæ quoque tempore Orientales synodi in usum receptæ fuerint in Ecclesia Romana, quo Antiocheni canones, Constantinopolitani, Africani, et si qui alii in controversiam vocantur.

Alterum est, ex eodem nostro codice repelli ac funditus convelli impudentem calumniam, quam famosi illi Magdeburgenses centuriatores aduersus sanctissimos pontifices Romanos Zosimum, Bonifacium et Celestinum sceleratissime struxerunt, cum eos palam et publice traducunt velut Nicænorum canonum adulteratores, falsatores corruptores: quasi per immane scelus et impietatem, ac furiosam ambitionem a Zosimo papa sciente ac volente suppositi sint Sardicenses canones pro Nicænis, cum illos sub Nicænorum nomine Carthaginensi concilio per legatos suos obtulit in celebratissima illa Appiarii præbyteri causa: *In qua nefaria decretorum Nicænorum adulteratione peruicaciter persistit Bonifacius, homo ambitiosus, inquit, et impius, ac pertinaciter perseverauerit Celestinus: licet Africanam synodum veriora exemplaria Nicænorum canonum Constantinopoli et Alexandria accepisse, ac sceleratam fraudem falsatorum canonum delectam esse, probe sciret.* Certa erit deinceps ex codicis inspectione non dicam modo apud catholicos, sed et apud quosvis non desperatæ conscientiæ homines, et scelerata hominum mente corruptorum protervia, et sinceritas candorque episcoporum Romanorum, qui quod acceptum a maioribus in suo codice legebant, bona fide protulerunt; quos eam ob rem ignorantiam accusare non possis, quin Africanos episcopos, Orientales, ac plerosque Occidentales pariter insimules, quibus vel nullatenus vel obscure admodum innotuerant Sardicenses canones ac Nicænorum numerus, de quo ad nostram usque ætatem perseveravit eruditorum controversia.

VII. Hæc quidem optime, dicit aliquis, ac probata manet utilitas sinceritasque codicis: sed quam obrem Leonis Operibus annexus, ut simul prodirent? si quidem ille una cum dissertationibus sibi propriis volumini seorsim excudendo sufficere poterat.

Non una profecto ratio id consilii persuasit. Non dicam per id temporis a me codicem inventum, cum Leoni edendo incubarem, et inde natam utrumque uno partu emittendi cogitationem; eodem codice sum esse Leonem nostrum; nonnullam lucem ex eo conciliari Leonis Operibus, ac præsertim eo loci ubi Sardicenses canones pro Nicænis ab eo laudantur: multa ejus ætate in codicem fuisse illata, magnam partem ab eodem illi insertam; maximam Eutychie sectatorumque ejus damnata dogmata attinere, quæ propria est et Leonis victoria et scriptorum ejus ma-

(a) Leonis epistolas triginta duas huic collectioni fuisse insertas innuimus annot. 8. Quesnelli præjudicium unde originem duxerit, explicabimus in obser-

teries. Sed potior ratio fuit, quod Leonis Epistolæ quæ Operum ejus pars est insignior, sunt velut necessarium codicis supplementum; quo resecto, codex nobiliore sui parte minutus manesque erit; quo adjecto, jam perfectus est, integramque exhibet juris canonici veteris Romani bibliothecam, ex qua ecclesiasticæ administrationis leges depromptæ per tot sæcula fuerunt ab apostolicæ sedis præsulibus.

Epistolas Leonis necessarium dixi codicis supplementum, quia nihil omnino quod Leonis sit codicis insertum habemus (a): cum tamen omnium a Siricio papa usque ad Anastasium II præsulum Romanorum epistolas præcipuas complectatur, exceptis Anastasio I, cujus nihil superest, Sixto III, qui vix duas epistolas, et Hilario PP., qui plures scripsit. Et tamen ejus potius epistolæ suum in codice locum obtinere debuerant, quam Leonis, qui et plura cæteris scripsit de disciplinæ ecclesiasticæ observantia, et in Pelegianis Eutychanisque damnandis (quæ hæreses reliquum fere codicis occupant) pars magna fuit, et in posteriori etiam præcipua? Istam omissionem non ex casu vel oblivione contigisse, multo minus ex contemptu natam quisquam dixerit. Ex industria igitur factum ab iis qui codicis capitibus 41 et 42 (quæ aduersus Eutychem gesta continent et a Leone videntur inserta) satius duxerunt una serie subjungere, quæ aduersus eosdem hæreticos acta erant Simplicio, Felice et Gelasio Romanis pontificibus, quam actorum filium interrumpere prolixis Leonis nostri de multiplici materia epistolis; ex quibus si tantum aliquid delibassent codici inserendum, rem minus utilem et commodam facturii essent, quam cum plerisque ejusdem epistolæ in unum corpus collectas ad calcem codicis posuere, ut ego factum suspicior.

Conjecturæ huic nostræ suffragatur utrumque codicis exemplar ms. Thuaneum et Oxoniense, ad quorum calcem Leonis epistolæ instar supplementi descriptæ sunt; ut in dissertatione duodecima diximus, et in indice integro Thuanei, quem codici præfiximus, quisque cernere potest.

De cæteris hujus voluminis partibus vix aliquid hic habemus præfandum. Dissertationum materiam exhibet illarum index mox secutus. Notæ, observationes lectionesque variæ per se claræ sunt. Plerumque codices mss. ex quibus istæ manant, vel quæ genuinam restituere, designavi; sæpe hos omisi recensere, cum videlicet indubitata certitudinis est emendatio et ad eam codices omnes conspirant. Earum aliquæ prolixiores fortassis videbuntur et aliquatenus alienæ: in hoc plurimorum eruditorumque scriptorum exemplo obsecutus sum, qui perspicuitati magis studere quam brevitati, nefasque duxerunt non ea vel alieno loco illustrare, quæ illustranda quavis occasione occurrebant.

In his nonnumquam a doctissimorum virorum opinionibus recedimus, eas aliquando etiam impugnationibus ad dissertationem ejusdem duodecimam, quæ tomo tertio edetur.

mus; non alio ducti quam veritatis aperiendæ studio. Hanc dum sincere quærimus, si ab ea quandoque aberrare contigit, quod sæpe accidisse mihi merito vereor, de errore a quolibet, sive amico animo, sive inimico admoneri, id laudis ac beneficii loco referam; eundem agnoscere ac delere, victoriæ deputabo.

VIII. Præfari desinam, si prius præstitero nelittariarius orbis ignoret, quorum beneficio promota et adjuva sit nostra in expurgando Leone opera, dum codicum mss. copiam fecerunt, omnemque opem benevole contulerunt. Regia librorum mss. Gaza uti libentissime permisit vir clariss. D. Carcavi hujus gazophylacii vigilantissimus præfectus. Quidquid e celeberrima Sangermanensis cœnobii bibliotheca usui nobis esse potuit, qua excursus, qua manuscriptum, id omne liberalissime profudit R. P. Dominus Lucas Dacheri, cujus doctrinam et pietatem cum omnibus suspicio, cujus amicitiam paucis glorior. Codicem Leonis manuscriptum perhumaniter communicavit ditissimæ S. Victoris bibliothecæ scientissimus custos D. le Tonnellier. Quantum debeam viro doctissimo Eduardo Bernardo astronomiæ in Oxoniensi academia Savilianæ professori, dicere non valeo. Non tantum enim codicis Romani aurum contra æstimandi apographum cura sua descriptum ad me transmisit, sed et bibliothecæ Oxonienses summa diligentia ipse scrutatus est, archiva Laudina, Bodleiana, Oriensia, Baliolensia, Pembrochiana, etc., excussit, edita cum mss. codicibus contulit, varias lectiones propria descripsit manu, ea cura, eo studio, ea humanitate, cui parem vix ac ne vix quidem invenias. Nec satis fuit viro liberalissimo sua profudisse, nisi et amicorum studium ac laborem impendisset. quorum oculis Cantabrigenses bibliothecæ et codices mss. lustravit, indeque excerptas misit variantes lectiones. Humanissimo D. Thomæ Gale hanc me opem debere quando

(a) De Vindebonensis et Romanorum bibliothecarum codicibus, qui nobis usui fuerunt, in generali præfatione aliquid attingimus; sed in præfationibus peculiaribus ad Sermones et Epistolas plura. Codicem

Bernardus significat, ingratus sim, si viri nomen hoc loco reticeam. Neque tuum, Josephæ mi Quesnellæ, charissime agnate, vel silentio premere queam, vel sine grati animi significatione commemorare, qui ex ditissimo illo illustrissimi Thuani penu litterario, cujus fidiissimus es promus condus, et codicis Romani exemplar mss. et tot Leonis mss. codices subministrasti, non singulari in me solum, sed et in litteras amore. Clarissimum virum D. Vion d'Herouval si pro collata codicum ope laudare omiserò, solus ero omnium qui vel eruendæ vel illustrandæ antiquitati adlaborant, qui, nec si velint, se subtrahere queant beneficentissimo ejus erga litteras litteratosque studio. Cæteros, quibus aliquid officiosæ opis debemus, sua laus manet propriis laebris commemoranda.

Quod nec Cæsaream Viennæ bibliothecam (a), nec Romanas laudo, erit qui succenseat, quasi opulentissima illa deperita adire neglexerim. Non profecto peperi operæ, non amicis, quo ad illa litterarum adyta liceret penetrare; sed irritò conata. Optassem in primis particeps fieri codicis Operam S. Leonis, quem a doctissimo viro Francisco Pegna cum Romanarum bibliothecarum mss. codicibus olim collatum didiceram a ol. viro Emerico Bigotio Rothomagensi eruditionis omnibus notissimæ. Codex ille mortuo Francisco Pegna ad Marium S. Angeli canonicum venerat, huncque in ejus bibliotheca præ manibus habuit Bigotius, qui post Marii mortem de codice per litteras sciscitans, aliud responsum non retulit, nisi quid de illo factum esset, ignorari. Forsan quæ primæ huic editioni non adfuere, alteri adornanda, si quando id contingat, suppeditabuntur: quod ut ab eruditissimis omnibus prompto animo præstetur, pro sua eos in sanctissimum apostolicæ sedis pontificem doctoremque Ecclesiæ reverentia, pro suo in Ecclesiam ipsam studio enixis precibus cohortamur.

vero qui Joannis Baptistæ Marii canonici S. Angeli variantes, lectiones Sermonum S. Leonis tantummodo præfert, in bibliotheca Barberina invenimus. Vide hac super re præfationem ad Sermones, num. 27.

EJUSDEM QUESNELLI NUNCUPATORIA

SUÆ EDITIONI PRÆFIXA.

Sancto Leoni Magno Ecclesiæ Romanæ episcopo, nec tantæ sedis impari, viro apostolico (a), Ecclesiæ luminari (b), orthodoxæ fidei columnæ (c), vocis Petri interpreti (d), apostolicorum dogmatum defensori (e), apostolis cœquando (f), angelis æquali (g); cujus sen-

tentiam quidquid ubique catholicum est (h), velut cæleste oraculum miratur, celebrat, veneratur; catholicæ veritatis assertori (i), sed pacifico; ecclesiasticæ pacis amatori, sed intrepido (j); evangelicæ legis interpreti, sed non ex suo (k); sacerdotalis sanctimonix præconi,

(a) Hinom. Rem. l. de Prædest. c. 33

(b) Facund. l. v, cap. 5.

(c) Libell. episc. Oriental. ad Agapetum PP.

(d) Lib. ep. 2 Syriæ ad Justinianum imper,

(e) Relat. conc. Chalced. ad Leonem PP.

(f) Libell. synodicus c. 89.

(g) Idem, c. 94.

(h) Prat. Spirit. c. 149.

(i) Adrian. PP. II in concil. CP. iv.

(j) Ep. 20 (nunc 23) S. Leon. ad Flav. c. 2; ep. 69, 86 (nunc 89, 115), etc.

(k) Ep. 78, 79, 80, 81 (nunc 104, 105, 106-407), etc.

sed non otioso (a); Ecclesie catholice doctore, sed traditionis discipulo (b); canonice discipline instauratori sapientissimo (c), exsecutori religiosissimo (d), vindici (e) fortissimo (f); fidei ac fidenti Ecclesie propugnatori (g), hereticorum non facti aut trepido impugnatori (h): cujus pro catholica fide sollicitudinem ac diligentiam, laborem et industriam, libertatem atque constantiam omnis Ecclesia predicare non cessat (i): qui mysterium sacrosanctæ Trinitatis contra Priscillianistas (j), Jesu Christi incarnationis necessitatem contra Judæos (k) eandem cum Patre substantiam contra Arianos (l) humanæ proprietatem naturæ contra Eutychen (m), personæ singularitatem contra Nestorium (n), Ecclesie jura ac potestatem contra Novatianos (o), corporis mysticam unitatem contra Donatistas (p), gratiæ (q) sanguine mediatoris partæ omnimodam necessitatem,

A gratuitam largitionem, insuperabilem virtutem, contra Pelagianos Pelagianorumque reliquias (r); mysteriorum omnium veritatem, dignitatem, sanctitatem, contra Manichæos (s); sincerum religionis cultum contra impios et Pseudo-Christianos (t). cælesti doctrina, pietate singulari, invicto animo, exemplo, sermonibus, scriptis ex ipso apostolorum corde prolatis explicuit, asseruit, propugnavit (u). Tantæ sanctitatis, tantæ fidei, tantæ doctrinæ (v), pontifici, Ecclesie ad victoriam divinitus præparato (x), se ac suam hanc qualemcumque opellam in scriptis ejus colligendis, purgandis, illustrandis positam, a Gallicanæ Ecclesie sinu unde olim ad Petri cathedram ille quæsitus est (y), offert, dicat, consecrat, devotissimus cliens Paschasius Quesnel Parisinus, presbyter congregat. Oratorii D. Jesu. iv kalend. Julii Leonis Magni memorie sacre. A. R. S. CIO IO C. LXXV (z).

- (a) In Serm. et alibi passim.
 (b) Vid. Dissert. 1, de Vita et Reb. gestis.
 (c) Leo ep. 154, 136 (nunc 165, 166), etc. Et Simplic. PP. ep. ad Zenon. Aug.
 (d) Facund. l. n, c. 6.
 (e) Idem, ibid.
 (f) Ep. decr. 4, 2, etc. Gelas. PP. ep. ad Dardan. et Marcian. August. ibid.
 (g) Facund. l. v, p. 213, et diss. 1, de Vita.
 (h) Facund. l. n, c. 5.
 (i) Idem, ibid.
 (j) Idem, l. v, c. 4.
 (k) Epist. 15, ad Turrib., et Serm. de Pentecost.
 (l) Serm. de Nat. et Epiph. Dom.
 (m) Ibid. et in Epist.
 (n) Ep. 24 (nunc 28), ad Flav., etc.
 (o) Ep. 27, 46, 64, 77, 92, 96, 97 (nunc 31, 59, 84, 102, 119, 123, 124), et in Serm. Eulog. ep.

Alexand. in defens. S. Leonis PP.

- (p) Ep. 14 (nunc 18), ad Januar. Aquil. et ep. 1 (nunc 12), ad Afr.
 (q) Epist. 1 (nunc 12). ad Afr. et in Sermone.
 (r) Lib. de Voc. gent. Ep. ad Demetr. capitul. de Grat. et Lib. Arb. Epist. 6, ad Aquileiens. episc., etc.
 (s) Ep. 8 (nunc 7), ad episc. Ital. Ep. 15, ad Turribium. Serm. 8, 15, 23, 74, (nunc 9, 16, 24, 78), etc.
 (t) In Sermone. passim, etc.
 (u) Hormisdas PP. ep. ad cler. et archimandr. 2 Syriæ.
 (v) Ep. Episc. 44 Gallie ad Leonem cap. 5 (nunc ep. 99).
 (x) Allocutio concil. Chalc. ad Marcian. Aug.
 (y) Prosper in Chronico.
 (z) Vide tom. II, diss. 1, ad an. 491, num. 8 et seq.

NOTITIA HISTORICA

IN SANCTUM LEONEM MAGNUM

(Ex Anastasio Bibliothecario, de Vitis Romanorum pontificum.)

(a) Leo natione Tuscos, ex Patre Quintiano, sedit

annos 21 mensem 1, dies 26. Hujus temporibus fecit

(a) Cardio temporum inconcussus ad aperiendam veram chronologiam summorum pontificum a Cælestino ad Hilarem vertitur supra Hilari natalem cathedra, sive consecrationis episcopalis diem nobis notam ex concilio Romano, quam diem cadere in Dominicam 19 Novembris anni 461 constat. Septem diebus sedem vacasse ex obitu decessoris ad electionem Hilari veteres catalogi cum Bibliothecario testantur, ut observat Florentinius in notis ad sui Martyrologii diem 10 Novembris, qua consignatam reperit in eodem Martyrologio, Romæ depositionem sancti Leonis episcopi. Protulit etiam idem auctor Martyrologium Hieronymianum per antiquum canonicorum Lucensium, ubi eadem die iv Idus Novembris sancti Leonis papæ celebritas consignatur, non secus ac apud Rubeum legitur iv Idus Novembris, Romæ depositio sancti Leonis episcopi. Mire autem consentit cum die depositi Leonis Magni 10 Novembris vacatio sedis per dies septem, et electio Hilari successoris eum 17 ejusdem mensis, et coronatio sive

ἐκθρονισμός biduo post consequitur cum Dominica 19 Novembris. Ut autem eruditus auctor respondeat iis quæ opponi possent ex festo sancti Leonis Magni attributo diei 11 Aprilis in Martyrologio Romano, observat, in vetusto Sacramentario beati Gregorii festum sancti Leonis papæ cadere in diem diversam, nempe in iv Kalend. Julii: et uterque pagus animadvertit, tantummodo ex ætate Gregorii XIII affixam fuisse celebrationem festi sancti Leonis die 11 Aprilis, in Martyrologio Romano. Quare concludit, festum assignatum diei 11 Aprilis fuisse causa translationis solemnibus eadem die peractæ, fortasse ejus quæ a Sergio papa celebrata est, quando ex inferiori secretario basilicæ, ubi per annos ducentos ac triginta fuerant custodita ossa beati pontificis, recondita sunt intra basilicam in oratorio apte disposito: cujus altare paulo post Leo III convestivit argento deaurato, aliisque donariis ornavit sanctus Leo IV (uterque syncellita sui decessoris).

Hoc semel constituto sine mortalis vitæ sancti Leo-

Demetria ancilla Dei basilicam sancto Stephano via Latina, milliario quarto in prædio suo. (a) Hic invenit duas hæreses Eutythianam et Nestorianam per

nis Magni, ejusque depositionis epocha ad diem 10 Novembris anni 461, Severino et Daglaipho coss., consequitur, initium ejusdem pontificatus annorum 24, mensis unius et dierum 26 (ita definita summa ab Anastasio, et a catalogis vetustioribus ac emendatioribus, Farfensi, Cavensi, et Bergomate, sola bidui differentia in hoc postremo adnotata quibus et plerique Colbertini suffragantur), cadere circa secundam hebdomadam Septembris anni 440, Valentiniano et Anatolio coss. Prosper Aquitanus, qui tunc vivebat, his consuliis consignat electionem Leonis papæ. Mensem quidem ac diem non indicat. Sed utrumque non difficulter assequimur ex definito spatio dierum 40 et ultra post obitum Xysti quibus Ecclesia Romana sine antistite fuit, ejusdem Prosperi testimonio; nam ita scribit in Chronico: « Valentiniano Augusto V et Anatolio coss. defuncto Xysto episcopo, quadraginta amplius diebus Romana Ecclesia sine antistite fuit, mirabili pace atque patientia præsentiam diaconi Leonis expectans: quem tunc inter Aetium et Albinum amicitia redintegrandæ causa Galliæ detinebant: quasi ideo longius esset abductus, ut electi meritum, et eligentium iudicium probaretur. Ideo Leo diaconus legatione publica accitus, et gaudenti patriæ præsentatus, quadragesimus tertius Romanæ Ecclesiæ episcopus ordinatur. »

Hæc adamussim conveniunt cum exifu vitæ beati Xysti, per nos assignato diei 29 Julii, unde ad diem Dominicam 8 Septembris, qua diciimus ordinatum episcopum Leonem Magnum ex Gallia accitum et patriæ restitutum, intercedit mensura temporis a Prosperi definita. Neque refragatur huic testimonio Prosperi noster bibliothecarius, quando assignat dies 22 vacationis sedis Romanæ post obitum Xysti. Si enim computat terminum sedis vacantis vel ex electione, vel ex consensu electi, potuit sive electio, sive consensus contingere die 20 Augusti tribus hebdomadis post obitum decessoris; et spatium temporis reliquum ad dies quadraginta et ultra quibus sine antistite fuisse scribit Ecclesiam Romanam Aquitanus, et mirabili pace adventum Leonis expectasse, etiamsi tempus vacationis non esset, erat tamen suo pastore quodammodo destituta Romana Ecclesia, cui datus erat antistes quidem electus, sed nondum ordinatus.

Constabillitis igitur terminis electi Leonis et ordinati anno 440, necnon sanctissimæ vitæ sine 461, complures anni intermedii ejus vicennii comprobantur per consulatus expressos ab ipso Leone in suis epistolis, quarum exemplum antiquitate præstans exhibet bibliotheca monasterii sanctæ Crucis ad Jerusalem in Urbe dictæ, inter selectos codices in eadem collectos ex vetustissimis monasteriis RR. PP. Cisterciensium: qui in eodem titulo non minora edunt specimino religiosissimi cultus, quam eximia doctrinæ sacrarum præsertim litterarum, et bibliothecam ipsam nuper amplificatam atque elegantè ornatam et curant diligenter et sedulo frequentant.

Luculentum quoque testimonium rerum gestarum in pontificatu Magni Leonis, ejusque ætatis chronologiæ, superest in concilio Chalcedonensi generali quarto, et in epistolis paschalibus Proterii Alexandrini ad eundem datis, necnon in Cyclo paschali, quem Victorius Aquitanus edidit Constantino et Rufo coss., Christi anno 457, ac transmisit ad Hilarum, tunc archidiaconum Romanæ Ecclesiæ, et post annos quatuor Leonis successorem, cum subortæ essent quæstiones de die paschali annis 444 et 445. In eo Cyclo, annorum 532 summa contexto, quem doctissimis commentariis illuivit Bucherius, ad annos singulos præter iudicium consultatus leguntur etiam

quosdam episcopos. Hic ordinavit præcepta sua auctoritate, et misit ad Marcianum Augustum fidelem principem catholicum, et facta collatione cum eodem

feriæ hebdomadis, in quas incidit quotannis Kalendaræ Januarii. In opusculo per nos contexto ante annos 24 cum de recta ordinatione Paschatis ageretur in sacra congregatione, a Clemente XI allecta sub præfectura cardinalis Norisii, cui opusculo præfixi titulum, *Solutio problematis Paschalis*, protulimus tabulam Paschatum celebratorum ex testimoniis sanctorum Patrum: ubi videre licet characteres complurium annorum et Paschatum ad sancti Leonis ætatem pertinentium, unde illustratur magni pontificis chronologia. BLANCHIN. — *Leo natione Tuscus*. Anno Domini 440, qui est Theodosii imp. 33 et Valentiniani 16, post interregnum, teste Prospero, quadraginta et amplius dierum, septimo Idus Maias, Leo natione Etruscus, Sixti pontificis diaconus absens in locum defuncti subrogatus fuit. Refert de Leone Sofronius in Prato spirit., cap. 149, quod quadraginta dies perseveraverit ad sepulcrum beati Petri apostoli, vigiliis et orationibus insistens, petensque ab apostolo ut pro se apud Deum intercederet, ut dimitterentur sibi peccata sua, quodque impletis diebus quadraginta apparuerit apostolus Petrus dicens ei: « Oravi pro te, et dimissa sunt tibi, quoad pœnam, omnia peccata tua præterquam impositionis manuum, » indignis quibusdam ad ordines sacros promotis: « hoc solum a te requireretur, sive bene, sive fortasse male egeris. » Refert insuper sanctus Gregorius, lib. III, epist. 30, quod hisce temporibus, dum quidam Græci de accepto brandeo dubitarent, Leo pontifex allatis forficibus illud incidit, et ex ipsa incisione sanguis effluerit. Quid sit brandeum vocat paule anteedentibus hisce explicat: « Cognoscat autem tranquillissima domina, quia Romanis consuetudo non est, quando sanctorum reliquias dant, ut quidquam tangere præsumant de corpore; sed tantummodo in pyxide brandeum mititur, atque ad sacratissima sanctorum corpora ponitur: quod elevatum in ecclesia, quæ est dedicanda, cum veneratione reconditur, et tantæ per hoc ibidem virtutes sunt, ac si illuc specialiter eorum corpora deferantur. » Ejusdem moris antiquissimi ponendi vela, vel sudaria supra apostoli Petri sepulcrum, ut benedictione locupletata reciperentur, meminit Gregorius Turonensis lib. 1 Miracul., cap. 28. BINIUS et LABB.

(a) Hic invenit duas hæreses Eutythianam et Nestorianam, etc. Recenset Bibliothecarius novam Eutythetis, quam copulat cum veteri Nestorii, ex æquo damnandam, licet una alteri adversaretur. Præter hanc novam, reperit antiquam Manetis, et quidem in Urbe serpentem clanculum. Ab istius occultæ pestis coercitione gregis Domini curam exorsus « plurimos (inquit ep. 2, ad episc. Ital.) impietatis Manichææ sequaces et doctores in Urbe investigatio nostra reperit, vigilantia divulgavit, auctoritas et censura coercuit. » Triplicis hujusmodi studii ad investigandos, divulgandos et coercendos hæreticos methodum tradit, cæteris exemplo futuram, in verbis quæ subsequuntur. « Hortor dilectionem vestram, obtestor, et moneo, ut qua debetis et potestis sollicitudine invigiletis ad investigandos eos, necubi occultandi se reperiant facultatem. » Providentia quoque charitatis ac necessariæ severitatis temperamenta præcibit, quorum exemplis alii proficiant, dum ait: « Quos potuimus emendare correximus, ut damnarent Manichæum cum prædicatoribus et discipulis suis publica in Ecclesia professione, et manus suæ subscriptione, compulimus, et ita de voragine impietatis suæ confessos, penitentiam concedendo levavimus. Aliquantum vero, qui se ita demerserant, ut nullum his auxiliandum posset remedium subvenire, subditi legibus, secundum Christianorum principum

principe collectis sunt episcopi, et factum est concilium sanctum episcoporum in Chalcedona in martyrio sanctæ Euphemie, (a) et congregati sunt 256 sacerdotes et alii, quorum chirographum cucurrit 406 episcopi, qui congregati (b) una cum tomo, hoc est fide apostolica Romana cum chirographo sancti archiepiscopi Leonis. Sed et in præsentia catholici principis Marciani Augusti congregatum concilium numero 400 episcoporum una cum Augusto Marciano. Qui exposuerunt fidem catholicam et apostolicam duas naturas in uno Christo Deo simul et homine: in quo loco piissimus Augustus Marcianus una cum uxore sua Augusta Pulcheria, deposita regia maiestate, fi-

constituta, ne sanctum gregem sua contagione polluerent, per publicos iudices perpetuo sunt exilio relegati. » Expurgata Urbe atque Italia, non minori vigilantia præservandis studuit Hispaniis ab erroribus sectæ Priscilliani, quæ de Manichæa veluti surculus propagabatur. Admonitus ab Asturicensi episcopo de pestilentie reliquiis quæ in iis regionibus pullulabant, datis ad eundem litteris (epist. 93) necnon « ad fratres et episcopos nostros (inquit cap. 16 et 17) Tarracconenses, Carthaginenses et Lusitanos, atque Gallæcos, synodorum remedia proponit, et illos in primis antistites qui hæreseos contagione polluantur a communione sine dubio separandos præcepit, si nefandissimam sectam per omnium sensuum pravitates damnare noluerint. » Prosper de Promiss. et Prædicat. Dei, cap. 6, testatur pari fervore contra Pelagianos, et maxime Julianum, Leonis virtutem se exercuisse: quod eminentissimus Norisius, Hist. Pelag. lib. II, cap. 13, in fine, confirmat auctoritate Gelasii papæ et hoc elogio Leonem commendat. « Obit sanctissimus pontifex anno salutis 461: ille enim Manichæos, Nestorianos, Eutychem, aliasque pestes profligarat, atque eas inter Pelagianam quoque hæresim ultimo peneictu jugulavit. Gelasius papa, in epistola ad episcopum Honorium, Leonem postremum ponit Romanorum præsulum, qui Pelagianos damnarunt. An fortasse, ait, nescitis, hanc hæresim de qua loquimur, ab Apostolica dudum Sede, per beatæ mem. Innocentium, ac deinde Zosimum, Sixtum, Leonem, continuis et incessabilibus sententiis fuisse prostratam. » Cætera quæ ad methodum hæreseon abolendarum Leonis Magni exempla et scripta posteris suggerunt, et in Ecclesia apte adhibentur, complectitur brevibus in Hist. dogm. sanctæ sedis D. archiepiscopus Somier, libro V, cap. 1, a quo plura ex adductis mutuamur, necnon ea quæ sequuntur: Ex Prosperi Chron. ad ann. 444, publicam damnationem et manifestationem errorum a pœnitentibus hæreticis emittendam: « Hoc tempore (inquit) plurimos Manichæos intra Urbem latere diligentia papæ Leonis innotuit: qui eos de secretis suis erutos, et oculis totius Ecclesiæ publicatos omnes dogmatis sui turpitudines et damnare fecit et prodere. » Quin ex Leonis epistolis decretalibus producit regulas et præcepta, episcopis a Leone tradita de requirendis huiusmodi subsignationibus a reis pœnitentibus antequam admittantur ad communionem, et de formularis damnationum præcribendis, in quibus exprimitur, *omnia decreta synodalia apostolica auctoritate firmata* ad excisionem eius sectæ amplecti se, et in omnibus approbare, plenius et apertius, et propria manu subscriptis protestationibus. Epist. 86 Leonis Magni, ad episcopum Aquileiensem. BLANCH.

(a) Et congregati sunt 256 sacerdotes, et alii, etc. 406 episcoporum numerus Patrum in synodica eorumdem relatione ad Leonem papam, quæ legitur parte III concil. Ephes. edit. Romanæ, pag. 459 D,

dem suam exposuerunt ante conspectum sanctorum episcoporum: ubi et damnaverunt Eutychem, Nestorium et Dioscorum, et iterum (fidem suam) imperator Marcianus Augustus cum conjugæ sua Pulcheria Augusta chirographo proprio fidem suam exponentes postulaverunt sanctum concilium, ut dirigerent ad beatissimum papam Leonem, rogantes ut fidem catholicam exponeret. Beatus vero (c) Leo direxit fidei catholicæ tomum, et exposuit (d) damnans omnes hæreses. Iterum multas epistolas fidei misit beatissimus Leo archiepiscopus, quæ hodie reconditæ in archivo tenentur. (e) Hic firmavit frequenter suis epistolis synodum Chalcedonensem ad Marcia-

asserit fuisse quingentorum viginti. Sed cum actionibus sexdecim constet, et plures uni interfuerint qui ad alteram non accesserint, varius potest in diversis numerus exhiberi. Verum de numero vide card. Baronium ad annum 451, nec non Pagium n. 35 Id.

(b) *Ura cum tomo, hoc est fide apostolica Ecclesiæ Romanæ cum chirographo sancti archiepiscopi Leonis.* De dogmatica epistola Magni Leonis quæ hic significatur, et tanquam fidei regula omnibus numeris absoluta universorum Patrum laudibus excepta est, vide in notis Somier historiam diligentissime collectam. Id.

(c) *Leo dixerit fidei catholicæ tomum, et exposuit.* Approbasse missam allocutionem ostendit epistola data Theodoro; ulteriorem confirmationem dedisse actis concilii Chalcedonensis scribit in epistola ad Marcianum, quæ est edit. Quesn. 89. Direxisset tomum fidei catholicæ uberiori retractato expositum ostendit epistola 97, ad monachos Palæstinæ, in qua incarnationis mysterium adversus Nestorium et Eutychem ampliori tractatu expendit, et veritatem catholicam explanat. Unde in epistola Juvenali data 110, ubi congaudet sedi restitutum, profert epistolam dogmaticam sequendam, et allocutionem, qua ejusdem epistolæ defensione suscepta est: « Hæc autem veritas quantis et Novi et Veteris Testamenti auctoritaribus declaretur, pro antiquitate sacerdotii tui evidenter agnoscis, cum fides Patrum, et scripta mea ad sanctæ memoriæ Flavianum data, quorum mentionem ipse fecisti, adjecta universalis synodi confirmatione sufficiant. » PAGI.

(d) *Damnans omnes hæreses.* Edidisse tractatum quo singulis hæresibus propositis regulam fidei sequendam exposuit, testatur Justinianus, qui tum Cælestini, tum Leonis istiusmodi opus commendat Vigilio papa teste in epistola data imperatori, in qua cum exstaret Justiniani fidei professio, edicit, recte se gessisse damnando hæreses universas juxta methodum servatam a Cælestino, et Leone RR. pontificibus, apud Bar. ann. 540, pag. 304: « Ex qua re, venerabilis imperator, devota venerationis gratulatione suscipimus, quod ardore fidei, et suavis iracundiæ commotione succensus, nobis etiam pios direxistis affatus, in quibus beatæ recordationis Cælestinum, atque Leonem apostolicæ sedis præsules, qui singulas hæreses pro divina sibi dispensatione commissa cum synodali congregatione damnantes, quid cuncti generaliter sequi debeant Christiani, mansura in ævum lege, laudabili cœmmemorastis affectu. » Id.

(e) *Hic firmavit frequenter suis epistolis synodum Chalcedonensem.* Necessaria cautela numerus epistolarum recensetur, et a Libro pontificali ut laudatur Confirmationis necessitatem pandit laudata Marciani epistola ex cod. Bodleiano eruta, quæ iterato confirmationem petit, Et quidem ut omnium evacuetur dissidiorum causa, ut in fine epistolæ im-

num Augustum epistolas duodecim, ad Leonem Augustum epistolas tredecim, ad Flavianum episcopum epistolas octo, episcopis per Orientem epistolas octodecim, per quas fidem confirmavit synodi.

Hic renovavit post cladem Vandalicam omnia ministeria sacrata argentea per omnes titulos conflata.

perator scribit, pag. 307: « Quapropter veneranda dignitas tua istud quam primum per litteras ubique significat, quibus plenissime ostendat, synodum Chalcedonensem te ratum habere, ne dissidiorum discordiarumque cupidus de iudicio sanctitatis tuæ ulla relinquantur suspicio. » Ulterius has collectas, reor, occasione Timothei Eluri, qui sub Leone imperatore anno 457 retractatum Chalcedonensis promovebat, veluti de concilio non recipiendo uti œcumenico, ob quam controversiam sedandam ad episcopos totius orbis epistolæ diriguntur, qui synodis particularibus per epistolas encyclicas protestentur se recepisse et recipere ut œcumenicam synodum Chalcedonensem, ex quibus factus est liber encyclicus concilii Chalcedonensis, et epistolæ plures exstant in III parte ejusdem concilii. Ecclesia vero Romana particularem codicem epistolarum Leonis collegit, ubi pontifex firmabat decreta concilii Chalcedonensis, quæ erant necessaria cautela, ut occurreretur Eutylianistarum tergiversationibus. Hunc codicem veluti notum etiam reservari in archivis palatinis principis scribit Simplicius in epistola ad Basiliscum (non vero ad Zenonem, ut vulgata habet lectio), cum imperator Eutychanis favens de perdendo concilio Chalcedonensi meditaretur. Ita enim pontifex: « Suppetunt affatim clementiæ tuæ (si in palatii sui reperiri mandet archivis) cum nostrorum coentium definitionem majorum documenta copiosa, Neque enim conscientiam vestram latere credendum est, quæ percunctas provincias Orientis ex imperii vestri arce diffusa sunt, illa scilicet quæ vel ad augustæ memoriæ Marciani nihilominus et Leonis, vel ad Chalcedonensis concilii beatæ recordationis prædecessor meus Leo consulta direxit. »

(a) Hic facit cameram basilicæ Constantinianæ, et aliam cameram beati Petri ornavit, et basilicam beati Pauli ap. renovavit. In tribus patriarchalibus basilicis cameram sive absidem presbyterii, quam vulgo dicimus *tribunam*, ornavit sanctus Leo. In basilica tamen beati Pauli, via Ostiensi, præcipua suarum constructionum et ornamentorum monumenta constituit. Quare Adrianus papa in epistola ad Carolum Magnum de cultu sacrarum imaginum, hujus nominatim meminit. Quæ superius observabamus Adriani papæ auctoritatem secuti, dum expendere historiam œcumenicæ synodi Ephesimæ, ut utriusque Testamenti testimonia ab ejusdem synodi Patribus producta ad confirmandum fidei dogma de utraque in Christo natura, divina et humana, in unica Verbi persona subsistente, fuisse in sacris imaginibus basilicæ Liberianæ diligenter expressum, possemus ostendere pari modo in picturis, et historiis, et musivis basilicæ sancti Pauli a Leone Magno representatum. Sed ne actum agere videamur, et prolixius morari lectorem quam par sit, indicabimus tantummodo cameram, sive absides, et arcus primarios basilicarum Urbis patriarchalium, hic a Bibliothecario recensitarum, etiamsi post Leonis Magni reparationem a subsecutis pontificibus ejusdem successoribus fuerint non semel renovatæ, et quidem sæculis admodum inter se disparatis; attamen retinuisse semper ac retinere quatuor priorum universalium conciliorum memoriam, et dogmatum fidei ibidem propugnatorum documenta in testimoniis divinarum litterarum ibidem expressis. Illa raptim indicare liceat. In unaquaque ex his basilicis imago principis apostolorum in abside seu concameratione presbyterii musivo ut plurimum compacta visitur

A Hydrias sex, duas basilicæ Constantinianæ, duas basilicæ beati Petri apostoli, duas basilicæ beati Pauli apostoli, quas Constantinus Augustus obtulerat, quæ pensaverunt singulæ libras centum, quæ omnia vasa renovavit sacrata. (a) Hic fecit cameram basilicæ Constantinianæ, et aliam cameram basilicæ beati

cum testimonio divinitatis Christi Domini, quod fidei fundamentum ponitur: Tu es CHRISTUS FILIUS DEI vivi. In Lateranensi a Sixto quarto restituta post incendium basilicæ id omissum non fuit, sed de more servatur, et expressum: quemadmodum observari potest in ejusdem Musivi icone eleganter incisa, et inserta libro nuper impresso, scilicet anno 1723, *De præsentis statu ejusdem sanctæ papalis ecclesiæ Lateranensis*. Ita efformatum pariter in abside Vaticanæ restituerat Innocentius tertius, ut conspicuum præbet Ciampinus in imagine musivi, illius absidem adornantis, in libro de sac. Edif. a Magno Constantino constructis, pag. 43. In basilica sancti Pauli, via Ostiensi, Honorius papa III ante annos quingentos eandem Petri confessionem similiter expressit. Licet vero absis vetus basilicæ Vaticanæ in recentis constructione cum suo musivo dirueretur, non destitit eadem confessio representari in æneis ornamentis cathedræ, ibidem collocatæ per Alexandrum septimum, ubi traditio clavium expressa est, subsecuta Petri confessionem: quæ traditio clavium, et confessionis argumentum antiquo etiam opere anaglypho insculpta asservatur in sacratissimo Vaticanarum cryptarum loco, ante conditorium scilicet sanctorum apcstolorum, cui nomen confessionis tribuimus: ubi sarcophagus in eisdem cryptis repertus anno 1607, et ab Aringhio expressus lib. II, cap. 10, pag. 293, inter cæteras imagines e sacris litteris desumptas hoc ipsum Petri apostoli testimonium divinitatis Christi, quod in Ecclesiæ magisterium cessit, insculptum exhibet: ut quodammodo videatur sanctus apostolus, a suis cineribus nolle unquam disjungi hoc documentum suæ confessionis. In nostra quoque Liberianæ basilicæ abside Nicolaus quartus ejusdem restitutor beatum Petrum cum suæ confessionis oraculo: Tu es CHRISTUS FILIUS DEI vivi representavit. Hac unica in confessione et Nicænæ fidei dogma de Christi divinitate contra blasphemias Arii, et Constantinopolitanæ symboli, et Ephesinæ doctrina contra Nestorium et Chalcedonensis veritas adversus Eutychetem solidatur. In Lateranensi abside imago Deiparæ virginis ornatu litteris Græcis MATRIS DEI nomen ipsi tribuentibus: quam et tholus Vaticanus, et imago vetustissima Liberianæ basilicæ in sacello Paulino similiter expriment, Ephesinæ scilicet fidei monumentum præclarissimum contra Nestorium. In Lateranensi, et in Liberiana sanctus Joannes evangelista præfert initium sui Evangelii: IN PRINCIPIO ERAT VERBUM, quo impietas Ariana et hæresum eidem affinium in concilio Nicæno aliisque consecutis reclusa fuit. In Vaticana ab Innocentio III restituta Agnus Dei qui tollit peccata mundi, pro nobis oblatu victima, et sacramenta corporis ac sanguinis sui nobis profundens exprimebatur. Non secus ac vidimus expressum in veteri Vaticano sarcophago paulo ante memorato agnum illum typicum Christi nomine in fronte insignitum. Quot conciliorum decreta de fide hæc unica figura complecteretur, satis apertum est ecclesiasticæ historiæ saltem leviter initiatis. Quare et in titulis Romanis sæpe exhibetur, ut in sanctorum Cosmæ ac Damiani a Felice IV, in sancti Marci a Gregorio IV, in sanctæ Praxedis et sanctæ Cæciliæ a Paschali primo, videndis apud Ciampinum. In basilica Paulina viæ Ostiensis, præter absidem emblemata restituta ab Honorio III, supersunt Leonis Magni concilio et jussu in arcu absidem coronante viginti quatuor seniores Apo-

Petri ornavit, et basilicam beati Pauli apostoli renovavit. Fecit autem et basilicam beato Cornelio episcopo et martyri juxta cœmeterium Calixti, via Appia. Hic propter nomen Romanum suscipiens

calypseos adorantes, et quatuor mystica animalia divinitatis Christi præconium accinentia Salvatori nostro, uti Adrianus indicebat in sæpe laudata epistola in œcumenica synodo VII prælecta de cultu sacrarum imaginum : cui etiam appositum nomen pontificis, et Placidie Augustæ ita legitur :

PLACIDIAE PLA MENS OPERIS DECVS OMNE PATESNI
GAVIET PONTIFICIS STUDIO SPLENDERE LEONIS.

In Vaticana et in Paulina sanctus Leo III (teste Anastasio, sect. 410 et 414) scuta duo argentea collocaverat *Scripta utraque symbolo, unum quidem litteris Græcis. et aliud Latinis supra ingressum corporis*: a quo scilicet symbolo omnium synodorum fides exordium ducit. Quod in his basilicis instituit Leo, singulis in altaribus hodie servamus. In Lateranensi abside Spiritus sanctus columbæ specie repræsentatur (perinde hæc in Vaticana supra cathedram), quatuor paradisi fluminibus imminens, Christi baptismum, et gratiam ex eo percipiam significantibus, Jordanis flumine sub his apposito, tanquam per illa indicato Christi lavacro. Id ipsum baptismi symbolum in veteri musivo ad absidem Vaticanam, uti diximus, per Innocentium III restitutum, videri potest apud Ciampinum in laudato opere, cap. 4, pag. 43, ubi figura ejusdem incisa est. Palmæ et phoenix in Lateranensi typus, mortis ac resurrectionis Christi Domini visitur, cum aliis symbolis a cardinale Raspono enumeratis lib. I, cap. 9, de Basil. Lateranensi. Palmo et phoenix (vetus Christi mysteriorum emblema etiam in nummis Cæsarum Christianorum quarti et quinti sæculi, ut antiquarii norunt) perinde in Vaticani abside exhibentur in ejusdem renovatione per Innocentium III Ciampin. de sac. Edif., cap. 4, pag. 43, in musivi ejusdem icone non satis distincte repræsentavit: sed illa pars musivi una cum effigie capituli Innocentii III præservata, quæ hodie collocata visitur in ecclesia civitatis Poli, adhærente palatio excellentissimo domus comitum ejusdem civitatis dacum phoenixis symbolum clare ostendit. Ad symboli apostolici complementum in presbyteriis patriarchalium Romæ basilicarum plene exhibendum una cum indicatis fidei articulis, sanctissimæ Trinitatis fidem, et Salvatoris nostri divinam humanamque naturam, incarnationis, nativitatis, passionis, mortis, resurrectionis mysteria complexis, recollectione ejusdem venturi judicis, et nostræ resurrectionis expectatio in Lateranensi musivo expressa verbis apostoli Pauli cum ejusdem apostoli imagine: SALVATOREM EXPECTAMVS DOMINVM NOSTRVM. J. CHR., etc. Quin et Ecclesie catholice unitas et communio exhibetur imaginibus, et epigraphæ Vaticani musivi per Innocentium III restituti, et inscriptione Lateranensi quemadmodum apparet in alio musivo sub Cælestino I in titulo sanctæ Sabinæ repræsentata per imagines et inscriptiones ECCLESIE EX CIRCUMCISIONE, et EX GENTIBUS sub uno Christi in terris vicario et pastorem princeps collectæ. Additur denique confessio postremorum symboli apostolici dogmatum remissioni peccatorum in clavibus Petro traditis, quæ basilicarum patriarchalium insignia evaserunt, atque æternæ vitæ in Vaticani abside Innocentiano per librum æternæ vitæ in manu Christi Domini in throno sedentis juxta typum Apocalypseos (adnotante Ciampino pag. 43, ubi supra) indicatæ, et Per Agnum tollentem peccata mundi: tum etiam per voces Præcursoris sub hoc typo illum indicantis in Liberiana, ubi sanctus Joannes Baptista volumen explicatum dextera tenet inscriptum litteris: ECCE AGNVS DEI; in qua etiam basilica, altaris, et sacramentorum, nec non cathedræ,

A legationem ambulavit ad regem Unarum nomine Athilam, et liberavit totam Italiam a periculo hostium. (a) Hic constituit monasterium apud beatum Petrum apostolum, quod appellatur sanctorum Jo-

et cætera mysteriorum symbola ac documenta dogmatum per utriusque Testamenti tabulas expressa, et in conciliis generalibus producta vidimus contineri: ut plane constat, patriarchales Urbis basilicæ per summos pontifices ita excultas a Silvestro ex earum fundatione ad earumdem subsequetas reparaciones usque ad hanc ætatem, esse fidelibus populis veluti librum illum Apocalypseos cap. v, a Joanne spectatum in dextera sedentis supra thronum scriptum intus, et foris, et apertum ab Agno habente septem Spiritus Dei missos in omnem terram, nempe septiformem gratiam divini Spiritus, ubique gentium in professione doctrinæ catholicæ, quam exponit invitantes populos ad acclamandum: *Sedenti super thronum, et Agno, benedictio, et honor, et gloria, et potestas in sæcula sæculorum. Et quatuor animalia dicabant: Amen. Et viginti quatuor seniores ceciderunt in facies suas: et adoraverunt viventem in sæcula sæculorum.* Hoc certe symbolo visionis a Joanne descriptæ in Apocalypsi sanctus Leo Magnus insignivit arcum triumphalem basilicæ patriarchalis sancti Pauli via Ostiensi, suo etiam nomine apposito, quod superest post tredecim ferme sæcula in musivo præservatum: cujus deinde exemplum imitatus sanctus Paschalis primus, nono insante sæculo, in titulis sanctæ Praxedis et sanctæ Cæciliæ eandem visionem quatuor et viginti seniorum adorantium, et coronas suas offentium ante thronum Dei, exprimendam curavit, quemadmodum observari potest apud Ciampinum veterum Monumentorum Ecclesie Romane tomo II, cap. 25, tabula 46, fol. 147, et cap. tab. 51, pag. 157. BLANCH.

C (a) Hic constituit monasterium ad sanctum Petrum, etc. Monachos multo ante Leonis pontificatum extitisse jam diximus. In Urbe autem, et circa Urbem monachos ex ætate sancti Hieronymi, et monasteriorum regulas præscriptas a sancto Innocentio vidimus supra. Nondum tamen legimus edificata fuisse a summis pontificibus monasteria prope Urbis basilicas ante Leonem Magnum. Primus itaque hujus disciplinæ auctor videtur Deo in construendo prope Vaticanam monasterium sanctorum Joannis et Pauli: quem imitati sunt proximi successores. Hilarius enim ex ejus diacono electus successor anno 461: « fecit monasteria ad sanctum Laurentium, et intra Urbem ad Lunam. » Exceptit hunc sanctus Simplicius anno 467: « qui dedicavit basilicam beati Andree » apostoli juxta basilicam sanctæ Mariæ, nempe ecclesiam sancti Andree (dictam *Cata Barbara*), proximam basilicæ Liberianæ, ubi nunc sancti Antonii Egyptii ecclesia et cœnobium visitur, et ante annos 60 supererat musivum Simplicii papæ nomine inscriptum, a Ciampino edit, vet. Monim. tomo I, pag. 243. Ibidem vero fuisse monasterium post annos 250 a Gregorio I restitutum, testatur Bibliothecarius sec. 178 his verbis: Hic Gerontocomium [Gerontocomium] quod post absidem sanctæ Dei genitricis ad Præsepe situm est. monasterium instituit, atque monasterium sancti Andree apostoli, quod Barbaræ nuncupatur, ad nimiam deductum desertionem, in quo nec unus habebatur monachus, adscitis monachis ordinavit, ut utraque monasteria ad sanctum Dei genitricem singulis diebus atque noctibus laudes canerent. » Unde etiam discimus causas hujusmodi monasteria circa basilicas et titulos insigniores fundandi, ut scilicet monachi psalmodiæ pensum diurnum ac nocturnum una cum clero persolverent in celeberrimis hisce sanctuariis. Neque in Urbe tantum monasticam regulam edificatis a se cœnobiiis promovit Leo, verum etiam in provinciis occidentalibus constabilivit, et auxit. Gloriantur

annis et Pauli. Hic constituit, ut monacha non acciperet velaminis capitis benedictionem, nisi probata fuerit in virginitate sexaginta annorum. Hic constituit supra sepulcra apostolorum custodes, qui dicuntur cubicularii, ex clero Romano. Hic fecit

enim Massilienses, sancti Victoris monasterium, quod inter occidentalis Ecclesiae cœnobita celeberrima et antiquissima memoratur, fundatorem habuisse Cassianum, Leonis Magni amicissimum: qui sancti Pachomii regulas, aliorumque Patrum Ægyptiorum in Occidentem perferens, duas quoque ecclesias una cum monasterio erexit. Easdem a sancto Leone Magno fuisse dedicatas historici Massilienses tradunt, præ ceteris diligentes Ruffi pater et filius, lib. xi, cap. 1, nrm. 5. Superiorem titulo sanctorum Petri et Pauli apostolorum insignitam, inferiorem vero sub invocatione Deiparæ, et sancti B

A ordinationes quatuor in urbe Roma per mensem Decembris, perbyteros lxxxii, diaconos xxxi, episcopos per diversa loca numero clxxxv; qui etiam sepultus est apud basilicam beati Petri apostoli, tertio Idus Aprilis, et cessavit episcopatus dies 7.

Joannis Baptistæ; unde etiam nomen eorumdem apostolorum prætulisse affirmant, licet ætas posterior a reliquiis sancti Victoris ibidem conditis ecclesiam, abbatiam et monasterium sancti Victoris tractu temporis appellaverit. Et a Leone quidem id præstitum Cassiani precibus autumant, ut gratiam rependeret pro insigni opere, hortatu ejusdem Leonis per Cassianum scripto, de Incarnatione Domini contra hæresim Nestorianam: quod opus ipsi Leoni dicaverat, dum diaconus Xysti III in Galliis versaretur. BLANCH.

IN SCRIPTA SANCTI LEONIS NOTITIA HISTORICO-LITTERARIA

(Ex Schön., Bibl. litter. Patr. Lat.)

MONITUM EDITORIS IN SEQUEM NOTITIAM

Schœnemannus, ex quo accipimus in scripta sancti Leonis Notitiam litterariam sequentem, e grege acatholicorum est oriundus. In ea igitur multa Sectariorum errores desudant, præsertim in elogiis quibus donatur sancti doctoris Operum editio a Quesnello, et cum aliæ editiones, scilicet Poletii, Petri Cacciarri et fratrum Ballerini, post Quesnellianam, redarguuntur; v. g. dogmata catholica vocantur inveterati errores, col. 84, lin. 38; et col. 88, 89, crimini vertitur Andreæ Poletii, quod suam anti-Quesnellianam editionem, expurgaverat contumeliis quibus sanctum Leonem affecerat Quesnellus. Attamen nobis visum est, contemptis hæretici cavillationibus, quæ injuriosius exponuntur quam periculosius, non prætermittendam esse Schœnemanni Notitiam. Frustra enim aliunde hæc eruditissima in sancti Leonis scripta disquisitio repeteretur.

CAPUT PRIMUM.

De Scriptis S. Leonis.

Scripta Leonis M. Sermonibus et Epistolis constant. Utrumque genus juxta Ballerini editionem enumerabimus, addito Quesnelli et anteriorum editionum ordine.

I. SERMONES.

I — V. De Natali ipsius, habiti in die ordinationis suæ et anniversario ejusdem. Apud Quesn. I — IV. nam primus a Balleriniis in duos est divisus, quorum prior capite 1, posterior capitibus 2 et 3, constat.

VI — XI De Collectis. Apud Quesn. V — X.

XII — XX. De jejuniis decimi mensis. Apud Quesn. XI — XIX.

XXI — XXX De nativitate Domini. Apud Quesn. XX — XXXVII.

XXXI — XXXVIII. In Epiphania Domini. Apud Quesn. XXX — XXXVII.

XXXIX — L. De Quadragesima. Apud Quesn. XXXIII — XLIX.

LI. Homilia habita ante secundam Dominicam Quadragesimæ de Evangelio secundum Matthæum: In illo temporis assumpsit Jesus Petrum, etc. Apud Quesn. XCIV, inser. de Transfiguratione Domini.

LII — LXX De Passione Domini, apud Quesn. L — LXVIII.

LXXI — LXXII De Resurrectione Domini. Apud Quesn. LXIX — LXX.

LXXIII — LXXIV. De Ascensione Domini. Apud Quesn. LXXI — II.

C LXXV — LXXVII. De Pentecoste. Apud Quesn.

LXXII — V.

LXXVIII — LXXXI. De Jejuniis Pentecostes. Apud Quesn. LXXVI — IX.

LXXXII In Natali apostolorum Petri et Pauli. Apud Quesn. LXXX.

LXXXIII. In Natali S. Petri apostoli. In Appendice Quesn. sermo IV.

LXXXIV. In Octavis apostolorum Petri et Pauli. Apud Quesn. LXXXI,

LXXXV. In Natali S. Laurentii martyris. Apud Quesn. LXXXIII.

LXXXVI — XCIV. De Jejuniis septimi mensis. Apud Quesn. LXXXIV — XCII.

XCIV. De Gradibus ascensionis ad beatitudinem. Apud Quesn. XCV.

D XCVI. Tractatus contra hæresim Eutychis. Apud Quesn. XCIII.

Ab his segregati sunt et in Appendicem rejecti tamquam falso Leoni tribut.

I. Tractatus adversus errores Eutychetis et aliorum hæreticorum. In Appendice quesnelliana V.

II. In Nativitate Domini. In eadem Appendice II.

III. IV. De Quadragesima.

V. VI. De Passione Domini.

VII. In Dominica Palmarum.

VIII. — X. De Resurrectione Domini.

XI. In Ascensione Domini. In eadem Append. III.

XII. De Sanctissima Trinitate.

XIII. In Natali S. Vincentii Martyris. In eadem Append. I.

- XIV. In *Cathedra S. Petri* a Quesnello primum editus inter genninos num. XCVI, sed ipsius postea iudicio remotus. Suppletus est a Balleriniis ex Vatt. codd.
- XV. In *Annuntiatione B. Virginis Mariæ*.
- XVI. In *Natali SS. apostolorum Petri et Pauli*.
- XVII. In *Natali B. Pauli apostoli*.
- XVIII. De *S. Petro, quomodo de carcere eductus est*.
- XIX. In *Natali SS. septem fratrum Machabæorum*, nunc primum in Appendice collocatus et *S. Augustino* restitutus. Apud *Quesn.* Sermo LXXXII.
- XX. De *Transfiguratione Domini*.
- II. EPISTOLÆ (a).
- I. Ad *Aquileiensem episcopum* (Q. 6, A. 86). II. Ad *Septimum Altini ep.* (Q. 7, A. 85). (b) IV. Ad *episcopos per Campaniam, Picenum et Tusciam provincias constitutos* (Q. 3, A. 1). V. Ad *Metropolitanos per Illyricum* (Q. 5). VI. Ad *Anastadium Thessalonicensem* (Q. 4). VII. Ad *universos per Italiam episcopos* (Q. 8, A. 2). (c) IX. Ad *Dioscurum Alexandrinum episcopum* (Q. 11, A. 81). X. Ad *Viennensis provinciæ episcopos* (Q. 10, A. 89). (d) XII. Ad *episcopos Mauritanie Cæsareæ* (Q. 1, A. 87). XIII. Ad *Metropolitanos Illyrici* (Q. 13). XIV. Ad *Anastadium Thessalonicensem* (Q. 12, A. 84). XV. Ad *Turribium Asturicensem de Priscillianistis* (Q. 15, A. 93). XVI. Ad *episcopos Siciliæ* (Q. 16, A. 4). XVII. Ad *eosdem Siculos* (Q. 17, A. 104). XVIII. Ad *Januarium Aquileiensem* (Q. 14, A. 13). XIX. Ad *Dorum Beneventanum* (Q. 48, A. 5). XX. Ad *Eutychem CP. abbatem* (Q. 19, A. 6). (e) XXIII. Ad *Flavianum CP.* (Q. 20, A. 8). XXIV. Ad *Theodosium Aug.* (Q. 21, A. 7). (f) XXVII. Ad *Flavianum CP.* (Q. 22). XXVIII. Ad *eundem* (Q. 24, A. 10). XXIX. Ad *Theodosium Aug.* (Q. 26, A. 12). XXX. Ad *Pulcheriam Augustam* (Q. 27, A. 18). XXXI. Ad *eandem Pulcheriam* (Q. 27, A. 13). XXXII. Ad *Faustum, Martinum et alios archimandritas CP.* (Q. 28, A. 14). XXXIII. Ad *synodum Ephesinam* (Q. 29, A. 15). XXXIV. Ad *Julianum Coensem episcopum* (Q. 31, A. 19). XXXV. Ad *eundem* (Q. 25, A. 11).
- XXXVI. Ad *Flavianum CP.* (Q. 32, A. 16). XXXVII. Ad *Theodosium Aug.* (Q. 33, A. 17). XXXVIII. Ad *Flavianum CP.* (34, A. 20). XXXIX. Ad *eundem* (Q. 35, A. 21.). XL. Ad *episcopos Arelatensis provinciæ* (Q. 36, A. 106). XLII. Ad *Ravennium Arelatensem* (Q. 37, A. 90). XLIII. Ad *eundem* (Q. 38, A. 107). XLIV. Ad *Theodosium Aug.* (Q. 40, A. 24). XLV. Ad *eundem* (Q. 40, A. 25). XLVI. Ad *Pulcheriam Augustam* (Q. 41, A. 26). (g) XLVII. Ad *Anastadium Thessalonicensem* (Q. 43, A. 29). XLVIII. Ad *Julianum Coensem* (Q. 44, A. 30). XLIX. Ad *Flavianum CP.* (Q. 42, A. 27). L. Ad *clerum et plebem CP.* (Q. 45, A. 22). LI. Ad *Faustum et cæteros archimandritas CP.* (Q. 47, A. 28). (h) LIV. Ad *Theodosium Aug.* (Q. 23, A. 9). (i) LIX. Ad *clerum et plebem Constantinopolitanam* (Q. 46, A. 23). LX. Ad *Pulcheriam Augustam* (Q. 48, A. 31). LXI. Ad *Martinum et Faustum presbyteros* (Q. 49, A. 32). (j) LXVI. Ad *Gallicanos episcopos sedi Arelatensi faventes responsio* (Q. 50, A. 109). LXVII. Ad *Ravennium Arelatensem* (Q. 57, A. 220). (k) LXIX. Ad *Theodosium Augustum* (Q. 52, A. 33). LXX. Ad *Pulcheriam Augustam* (Q. 54, A. 35). LXXI. Ad *archimandritas CP.* (Q. 53, A. 34). LXXII. Ad *Faustum presbyterum* (Q. 57, A. 98). (l) LXXIV. Ad *Martinum presbyterum* (Q. 55, A. 36). LXXV. Ad *Martinum et Faustum presbyteros* (Q. 56). (m) LXXVIII. Ad *Marcianum Augustum* (Q. 59, A. 38). LXXIX. Ad *Pulcheriam Augustam* (Q. 59, A. 39). LXXX. Ad *Anatolium CP.* (Q. 60, A. 40). LXXXI. Ad *Julianum Coensem* (Q. 61, A. 41). LXXXII. Ad *Marcianum Augustum* (Q. 62, A. 42). LXXXIII. Ad *eundem* (Q. 63, A. 44). LXXXIV. Ad *Pulcheriam Augustam* (Q. 64, A. 45). LXXXV. Ad *Anatolium CP.* (Q. 67, A. 48). LXXXVIII. Ad *paschasinum Lilybetanum* (Q. 68). LXXXIX. Ad *Marcianum Aug.* (Q. 69, A. 49). XC. Ad *eundem* (Q. 73, A. 43). XCI. Ad *Anatolium CP.* (Q. 70). XCII. Ad *Julianum Coensem* (Q. 71). XCIII. Ad *synodum Nicænam, postea Chalcedonem translata* (Q. 72, A. 47). XCV. Ad *Pulcheriam Augustam* (Q. 75, A. 51). XCVI. Ad *Ravennium Arelatensem* (Q. 76, A. 144).

(a) In numeris per parentesim epistolarum titulis ascriptis littera Q significat ordinem Quesnellianum, A ordinem editionum anteriorum.

(b) III. Est *Paschasini Lilyb. Ep. ad Leonem* (Q. post. ep. 2, A. post. ep. 63).

(c) VIII. *Novella Valentiniani Augusti contra Machabæos* (Q. post. ep. 8).

(d) XI. *Novella Valentiniani Aug. adversus S. Hilarium* (Q. post. ep. 10).

(e) XXI. *Etychis ad S. Leonem epistola*, à Balleriniis primum inserta. XXII. *Flaviani ep. CP. ad S. Leonem* (Q. post. ep. 33, A. post. ep. 8).

(f) XXV. *Petri Chrysologi ep. Ravennatis ad Eutychem* (Q. post. ep. 23). XXVI. *Flaviani ep. CP. ad Leonem* (Q. post. ep. 21, A. post. ep. 6).

(g) XLVI. *Hilarii Diaconi postea pontificis Epistola ad Pulcheriam* (Q. post. ep. 47).

(g) LII. *Theodoræti episc. Cyri ad Leonem epistola* (Q. post. ep. 47). LIII. *Anatolii ep. CP. fragmentum*

epistolæ ad Leonem de ordinatione sua (Q. post. ep. 57).

(i) LV. *Valentiniani Aug. ad Theodosium Aug.* (Q. post. ep. 47). LVI. *Placidie Augustæ ad eundem Theodosium* (Q. ib.). LVII. *Eudoxie Aug. ad eundem Theodosium* (Q. ib.). LVIII. *Placidie Aug. ad Pulcheriam Augustam* (Q. ib.).

(j) LXII. *Theodosii Aug. ad Valentinianum Aug.* LXIII. *Ej. ad Placidiam Augustam.* LXIV. *Ad Eudoxiam Augustam* (Q. post. ep. 47). LXV. *Episcoporum Arelatensi sedi faventium ad S. Leonem papam libellus seu preces* (Q. post. ep. 49, A. 108).

(k) LXVIII. *Ceretii. Salonii et Verani Gallicanorum episcoporum ad S. Leonem epistola* (Q. post. ep. 76). A. post. ep. 98).

(l) LXXIII. *Marciani ad S. Leonem* (Q. post. ep. 57).

(m) LXXXVI. *Marciani Aug. ad S. Leonem* (Q. post. ep. 61). LXXXVII. *Pulcherie Augustæ ad S. Leonem* (Q. post. ep. 58).

(a) CII. *Ad Ravennium Arelatensem aliosque episcopos Gallicanos* (Q. 77, A. 52). CIII. *Ad Rusticum aliosque episcopos Galliarum* (Q. 82, A. 94). CIV. *Ad Marcianum Aug.* (Q. 78, A. 54). CV. *Ad Pulcheriam Augustam* (Q. 79, A. 55). CVI. *Ad Anatolium CP.* (Q. 80, A. 53). CVII. *Ad Julianum Coensem* (Q. 84, A. 105). CVIII. *Ad Theodorum Foro-Julianensem* (Q. 83, A. 91). CIX. *Ad Julianum Coensem* (Antea inedita). (b) CXI. *Ad Marcianum Aug.* (Q. 85, A. 57). CXII. *Ad Pulcheriam Augustam* (Q. 85, A. 58). CXIII. *Ad Julianum Coensem* (86, A. 56). CXVI. *Ad episcopos, qui in synodo Chalcedonensi fuerant congregati.* CXVII. *Ad Julianum Coensem* (Q. 88). CXVIII. *Ad eundem* (Q. 91, A. 80). CXIX. *Ad Maximum Antiochenum* (Q. 92, A. 62). CXX. *Ad Theodoretum Cyri episcopum* (Q. 93, A. 63). CXXI. *Ad Marcianum Augustum* (Q. 94, A. 64). CXXII. *Ad Julianum Coensem* (Q. 95, A. 65). CXXIII. *Ad Eudoxiam Augustam* (Q. 96, A. 66). CXXIV. *Ad monachos Palaestinos* (Q. 97, A. 83). CXXV. *Ad Julianum Coensem* (Q. 98, A. 67). CXXVI. *Ad Marcianum August.* (Q. 99). CXXVII. *Ad Julianum Coensem* (Q. 100, A. 68). CXXVIII. *Ad Marcianum Aug.* (Q. 101), CXXIX. *Ad Proterium Alexandrinum* (Q. 103). CXXX. *Ad Marcianum Augustum* (Q. 104, A. 69). CXXXI. *Ad Julianum Coensem* (Q. 102). (c) CXXXIV. *Ad Marcianum Aug.* (Q. 105, A. 70). CXXXV. *Ad Anatolium CP.* (Q. 106, A. 71). CXXXV. *Ad Marcianum Augustum* (Q. 107). CXXXVII. *Ad eundem* (Q. 108). CXXXVIII. *Ad episcopos Galliarum et Hispaniarum* (Q. 109, A. 95). CXXXIX. *Ad Juvenalem Hierosolymitanum* (Q. 110, A. 72). CXI. *Ad Julianum Coensem* (Q. 111). CXLII. *Ad eundem* (Q. 112). CXLIII. *Ad Marcianum Aug.* (Q. 112). CXLIII. *Ad Anatolium CP.* (Q. 114). CXLIV. *Ad Julianum Coensem* (Antea inedita). CXLV. *Ad Leonem Aug.* Q. 115, A. 73). CXLVI. *Ad Anatolium CP.* (Q. 116). CXLVII. *Ad Julianum Coensem* (Q. 117). CXLVIII. *Ad Leonem Aug.* Q. 122, A. 74). CXLIX. *Ad Basilium Antiochenum* (Q. 118). CL. *Ad Euxitium Thessalonicensem, Juvenalem Hierosolymitanum, Petrum Corinthium et Eucam Dyrrachenum* (Q. 119). CLI. *Ad Anatolium CP.* Antea inedita). CLII. *Ad Julianum Coensem* (Q. 120). CLIII. *Ad Actium presbyterum* (Q. 21). CLIV. *Ad Aegyptios episcopos apud Constantinopolim constitutos* (Q. 129). CLV. *Ad Anatolium CP.* (Q. 124, A. 76). CLVI. *Ad Leonem Aug.* (Q. 125, A. 75). CLVII. *Ad Anatolium CP.* (Q. 126). CLVIII. *Ad episcopos catholicos ex Aegypto constitutos apud Constantinopolim* (Q. 127). CLIX. *Ad Nicetam Aquileiensem* (Q. 129, A. 79). CLX. *Ad episcopos Aegyptios apud Constantinopolim constitutos* (Q. 130). CLXI. *Ad presbyteros, diaconos et clericos Ecclesiae Constantinopolitanae* (Q. 131).

(a) XCVII. *Epistola Eusebii et Synodi Mediolanensis ad Leonem* (Q. post ep. 77, A. post ep. 52). XCVIII. *Synodi Chalcedonensis relatio ad S. Leonem Graece, cum versione Rustici.* Item *Alia versio antiquior cum subscriptionibus* (Q. post ep. 77). XCIX. *Ravennii Arelatensis et aliorum 43 episcoporum Galliarum ad S. Leonem* (Q. post ep. 76, A. post ep. 57). C Marciani Aug. ad S. Leonem. Eadem epistola Graece, cum

CLXII. *Ad Leonem Aug.* (Q. 133). CLXIII. *Ad Anatolium CP.* (Q. 128, A. 77). CLXIV. *Ad Leonem Aug.* (Q. 133). CLXV. *Ad eundem* (Q. 134, A. 97). CLXVI. *Ad Leonem Ravennatem* (Q. 135, A. 37). CLXVII. *Ad Rusticum Narbonensem* (Q. 2, A. 92). CLXVIII. *Ad episcopos per Campaniam, Sumnium et Tusciam constitutos* (Q. 136, A. 80). CLXIX. *Ad Leonem Aug.* (Q. 137, A. 99). CLXX. *Ad Gennadium CP.* (Q. 138, A. 100). CLXXI. *Ad Timotheum Alexandrinum* (Q. 139, A. 101). CLXXII. *Ad presbyteros et diaconos Alexandrinos* (140, A. 102). CLXXIII. *Ad Theophilum et alios episcopos Aegyptios* (Q. 141, A. 103).

Scriptae sunt omnes intra annos 442 et 460, et quidem ex Balleriniorem computatione, hac serie: I, II, III, a. 442. IV, a. 443. V, VI, VII, a. 444. VIII—XI, a. 445. XII—XIV, a. 446. XV—XVIII, a. 447. XIX—XXI, a. 448. XXII, eodem exeunte, aut ineunte, a. 449. XXIII—LIV, a. 449. LV—LXXXVII, a. 450. LXXVIII—CI, a. 451. CII—CIX, a. 452. CX—CXXV, a. 453. CXXVI—CXI, a. 454. CXLII—CXLIII, a. 455. CXLIV—CLVIII, a. 457. CLIX—CLXVI, a. 458. CLXVII, eodem aut sequenti, CLXVIII, a. 459. CLXIX—CLXXIII, a. 460.

De *deperditis* tam sermonibus quam epistolis Leonis adeundi utique sunt Ballerini. Novo exemplo *libros IV de Vocatiene omnium gentium*, item *epistolam ad Demetriadem*, et *Auctoritates praeteritorum apostolicarum scdis episcoporum de gratia*, quae etiam Prospero, ut alios taceam, tribui solent, ad eum referre ausus est Quessnellus; sed paucos in hac sententia sibi astipulantes invenit. De *Antelmii* opinione vide quae ad Prosperum traduntur.

CAPUT II.

§ I. Editiones.

Inter celeberrimi nominis pontifices Romanos nullus est, cujus scripta, quamvis clara, tanta celebritate gavisa sint, tantaque ab omni inde aetate veneratione et studio fuerint excepta, quam Leonis, id non solum testatur multitudo impressorum exemplarium, quae per tria abhinc saecula per varias regiones provenerunt, sed multo magis declarat immensa mss. librorum copia ac varietas, per quos ab initio tot illius sermones et epistolae ad nos deductae sunt. Ac horum quidem mss. accurata exploratione et distinctione tantum jam per novissimos editores effectum est, ut historia Operum Leonis ab ipso pene auctore abs intercapedine repeti possit. Cumque haec antiquior scriptorum historia tanto majoris momenti, immo apprime necessaria sit ad impressorum rationes perspicendas editorumque merita ponderanda, in eos scilicet auctores qui splendorem suum non tam ingenio quam subsidiis eorum qui in eo perpoliando occurrunt *novam versionem* (Q. post ep. 77). CL. *Anatolii CP, ad S. Leonem* antea inedita.

(b) CX. *Marciani Aug. ad S. Leonem* (Q. post ep. 88).

(c) CXXXII. *Anatolii CP, ad S. Leonem* (Q. post ep. 105). CXXXIII. *Proterii Alexandrini ad S. Leonem* (Q. post ep. 103).

pantur, exspectat, nos equidem lubenter de manu-
scriptorum sermonum ac epistolarum Leonis vicissi-
tudinibus, in quantum ad editionum notitiam collus-
trandam facerent, ex Balleriniis delibata hoc loco inse-
ruissemus, si quam illi diuturno labore et indefesso
studio pararunt doctrinam tam facili negotio et pau-
cis verbis sine totius dispendio complecti licuisset, ne-
que consultius videretur, universa illorum hac in re
observata summam et stylo quantum licet contra-
ctiori huic de Leonis scriptis et editionibus commen-
tario appendere; id quod aptius tamen in sequentibus
fiat, ubi de codicibus ab editoribus præcipuis con-
sultis sermo institui debet. Abligatis itaque eodem
qui instrui cupiunt lectoribus, ad Operum pontificis
hujus, ex quo typis mandari cæperunt, fortunam
more nostro enarrandam progrediamur.

Prima itaque edendorum scriptorum Leonis au-
spicia dedit *Joannes Andreas* episcopus *Aleriensis* in
Sermonibus Romæ per Conr. Swaynheim et Ant. Pan-
nartz a. 1470 impressis, quos eodem aut sequenti
anno ibidem, sed sine loci atque anni mentione re-
cedit *Ulricus, Han*, paulo post *Veneti* typographi
1482, 1485 et 1505, et *Joannes Parvus Parisiis* 1515,
aliique, qui latere quam nomen profiteri maluerunt,
quamquam ex innotatis editionibus illæ quas in
sequenti indice a. 1475, et numero II prænotavimus
paulisper ab archetypo *Aleriensis* recedant, una au-
tem num. III (IV) insignita plane diversa esse videat-
ur. Per idem tempus varii Leonis sermones in di-
versis *Homiliarii doctorum* editionibus vulgari con-
sueverunt. Sed *Epistolas* primus *Jacobus Merlinus*
doctor theologiæ *Parisiensis* protulit in *Collectione*
concliorum et epistolarum pontificiarum Parisiis a.
1524, repetita ibidem a. 1530 et 1535. Quem mox
secutus est *Sichardus* edita alia *quinquaginta episto-*
larum collectione ad calcem *Clementis Romani* a.
1536, recusa *Parisiis* 1568. Jam vero *Petrus Crab-*
beus *Mechliniensis* de ordinandis epistolis sollicitus
fuit, epistolasque a Merlino editas ad *consulum ac*
mensium debitum ordinem constitutas inseruit *Colle-*
ctioni concliorum Coloniz a. 1538, paratæ et recusæ
a. 1551. *Petrus* autem *Cantsius* *Noviomagensis*, cleri-
cus tunc *Coloniensis* diocesis, qui postea societati
Jesu nomen dedit, prima in conjungendo utroque
scriptorum genere experimentum cepit, *epistolasque*
et sermones duobus tomis *Coloniz* a. 1546 et 47 im-
primi curavit. Hunc exceperunt *Laurentius Surius* D

(a) Ad calcem *Operum S. Ephrem*, nec non in no-
tis ad *Tr. Leonis contra Eutychem* in laudatis *Miscel-*
laneis vulgatum, ubi *observata* sua in *recognitione*
Leonis et ad marginem Epistolarum annotata excitat.
Adde *Nic. Fabrum* in epistola ad eundem (in *Opus-*
culis *Fabri* p. 113, 114), qua se audisse testatur. *Micha-*
elem Sonnium Parisiensem typographum exspectare
quam citius ipsius Operum S. Leonis editionem. Ac
sane *Joannes Baptista Marus* nactus erat editionem
Sermonum Leonis, in cujus marginibus *Gerardus*
Vossius variantes lectiones notaverat, quibus ipse
quoque usus est; et *Ballerini* (in præf. ad *Sermones*
Leonis pag. 81) suspicantur, *codicem Operum S. Leo-*
nis collatum a Francisco Pegna cum Romanum bi-

Vitarum sanctorum editione post celebrior, qui ea-
dem *Leonis Opera* ad mss. exemplaria correctæ et
castigatæ edidit *Coloniz* a. 1564, iterumque a. 1569.
nec non epistolas Leonis conciliis a se editis inseruit
sicuti sermones aliquot cum *Homiliario doctorum* a
se aucto de novo repræsentavit; quibuscum pari gres-
su incedit *Canonicorum Reg. S. Martini Lovaniensis*
editio e mss. itidem codicibus emendata, *Lovanii* a.
1575-77, et iterum *Antwerpiz* 1583. Interea *Episto-*
læ Leonis aliquod incrementum ceperunt ex *Colle-*
ctione epistolarum decretalium card. *Antonii Carafæ*
quæ *Romæ* a 1594 curante *Antonio de Aquino*,
magna cum pompa prodiiit, nec non *Cæsaris Baronti*
Annalibus a. 1566, et *Gerardi Vossii, Tungrensis præ-*
positi Miscellaneis Patrum, Operibus *Grægorii Thau-*
maturgi Moguntiz a. 1604 adjectis; quæ omnia fere
complectitur ordine justo disposita *Collectio concl-*
iorum Severini Bini a. 1606, iterumque et tertio
deinde *Coloniz et Parisiis* emissa. Epistolas etiam ad
Ecclesiam Gallicanam pertinentes ad mss. codices
emendatas et unius accessione auctas dedit *Jac. Sir-*
mondus in *Conciliis Galliz* a. 1629. At *Vossius* ille,
qui loco laudato epistolas e codd. mss. *Vaticanis* et
card. *Sirleti* proposuit, integram *Operum Leonis*
editionem e mss. eductam et illustratam meditaba-
tur apud *Michaelem Sonnium* *Parisiensem* bibliopo-
lam proditura, de qua son semel in aliis lucubra-
tionibus mentionem et promissa fecit (a). Sed hæc
exspectatio morte viri (a. 1609) irrita facta Leonis
studiosos aliam spem inchoare jussit, quæ iterato
tamen concidit. Nam cum *Parisienses* quidam bibliop-
læ instituissent *Leonis M. Opera* una cum *Maximo*
Taurinensi, Petro Chrysologo aliisque, in primis ho-
miliarum auctoribus, quorum numerus sensim au-
ctus est, privato concilio excudere, post plures co-
rum editiones a. 1614, 1618, 1623, in quibus *Lo-*
vaniensis tantum non simpliciter recusa, sed tribus
sermonibus ex veteri mss. *Nicolai Fabri* codice
aucta fuit, tandem cura hæc ad *Theophilum Raynaud-*
um magni nominis theologum pervenit, qui *Hepta-*
dem horum scriptorum complevit, in eaque Leonis
in primis *Opera* ad germanam sententiam revocare
studuit. Prodiit hæc ejus editio *Parisiis* a. 1633, de-
nuoque prelo subjecta est annis (1654) 1661 et 1674.
Sed cum non tam varietate codicum typis editorum
et mss. antiquorum fide quam ingenio suo et doctri-
na niteretur, provinciam ab eo inchoatam suscepit

bibliothecarum mss. codicibus, quem *Quesnellus* (in fine
pref. gen.) olim post *Pegna* mortem apud *Marium*
Sancti Angeli canonicum vidisse scribit *Emericum*
Bigotium, *Vossianum* fuisse. Ostendunt enim lauda-
tum *Marium* nullum alium esse quam *Joannem Bap-*
tistam Marum, quem alibi *Quesnellus* diserte *S. An-*
geli in foro Piscium canonicum appellat, quemque
codicem Leonis a *Vossio* variis mss. librorum lectio-
nibus notatum penes se habuisse dictum est. Errore
itaque *Bigotii* factum esse volunt, ut, quod *Vossio*
esset adjudicandum, *Pegna* tribueretur, eo quod
Vossii codex in hujus manus venisset, antequam in
Mari bibliothecam transiret.

Joannes Baptista Marus canonicus Romanus, editis a. 1644 quibusdam Augustini sermonibus ex mss. Vaticanis et Barberinis, iterumque ex Vat. codice Desiderii Casiniensis abbatis, postea Victoris III dialogis, et a. 1633 Petri diaconi de viris illustribus Casinensibus opusculo, notus. Et *sermões* quidem, codicibus mss. Vaticanis et basilicæ S. Petri, item aliis et Vossii variantibus suffultus, absolvit, sed mors repentina totum opus e manibus excussit, *Sermonumque ad plurimam mss. fidem restitutorum* volumen per fratrem ejus cardinali *Michaeli Angelo Riccio* traditum, totum, præter præfationem, oblivione est sepultum.

Hactenus igitur virorum doctorum in Leone M. restituendo studium processerat. Nihil enim refert in hoc generali editionum censu commemorare varias impressiones *Epistolæ ad Flavianum* per plura diversi consilii opera hoc et superiori sæculo factas, aut *Sermones in Bibliothecis Patrum et Concionaria* insertos, aut *Epistolas in conciliorum collectionibus* ex superioribus editionibus iterum descriptas. Illa autem respicientes fateri cogimur magnas quidem a prima inde Sermouum editione variis occasionibus Operum Leonis accessiones factas esse, sed quod textus emendationem atque explicationem attinet, virorum eruditorum studia atque ingenium, non quidem culpa omnium, ut vidimus, admodum desiderari. Sed quod per duo integra sæcula frustra expectatum fuerat, dummodo ingenia copiis, quibus Leonis editor necesse instructus esse debebat, modo copiarum ingenii defuerant, id unus subito, absque speciosa significatione, præstitit **PASCHASIUS QUESNELLUS**, a quo tota editionum Leonis historia nova quasi auspicia capit.

Quesnellus enim insigni copia codicum mss., maxime Gallicanorum, qui, paucis exceptis, a nomine antea adhibiti fuerant, tam Sermones quam Epistolas innumeris in locis castigavit, novis auxit, nova ratione digessit ac disposuit, varietatisque lectione ubere, notis, amplioribus observationibus, dissertationibus doctissimis, variarumque et cum Leonis gestis remotius subinde conjunctarum rerum tractatione abundantibus adeo nobilitavit, ut qui modo tam jejune habitus fuerat, auctor jam ac causa novæ eruditionis, multarumque ac sane tum gravissimarum questionum atque disputationum fieret. Prodiit Quesnelliana editio 1675 *Parisiis*, quaternis, duobus splendidis voluminibus; sed non citius omnium admirationem atque acclamationes, quam severam pontificis Romani animadversionem in se excitavit. Nam cum novus editor liberius de nonnullis tam fidei quam disciplinæ veteris Ecclesiæ capitibus disseruis-

(a) *Cacciarii* verba sunt, ex præf. t. I, pag. 3, ubi apostolicam sedem divino Spiritu ductam, ac suorum filiorum pietati ac saluti præcaventem hanc sanctionem sanxisse ait. Quod si recte ab eo statutum fuit, non potuit non a male quopiam spiritu profecta esse sacræ facultatis theologicæ Parisiensis censura (d. 14 mensis Junii 1670), qua nihil se in hac editione nactus esse protestentur isti theologi, quod

set, præcipueque pontificis Romani auctoritatem in multis usurpatam ostendere atque testimoniis consensuque tum Leonis sententiarum, tum aliorum scriptorum demonstrare ausus esset, sacræ inquisitionis vindictam effugere non potuit, sed anathemate percussus fuit in decreto anno 1676, tertio Kalendas Maias proposito, omnibusque Ecclesiæ catholicæ filiis *ne novas, peregrinas atque venenatas doctrinas imbiberent* (a), sub eadem anathematum pœna depravatorum a Quesnello Operum Leonis lectione interdictum, omniaque ejus in Leonem annotata disputataque in prohibitorum indicem (b) relata sunt. Sed cum bene esset perspectum in Romana curia omnem humanam naturam pronam esse in vetitum, facileque sentiebat hac sua obvallatione non posse ab omnium animis tam perniciosarum opinionum contagionem arceri ac defendi, remedium infectis exoptabant, quod omnem veneni vel imprudenter vel ex prava appetentia hausti vim statim retunderet et penitus exstingueret, editionem *Anti-Quesnellianam*. Nec sane vana ista sollicitudo fuit. Tot enim lectores atque amatores nova hæc editio invenit, ut anno hujus sæculi ultimo iterum typis tradi posset; id quod *Lugduni* forma maxima factum est; atque Quesnellus tam parum respiciit, ut nihil ex omnibus quæ tantopere Romanæ sedi displicuisse cognoverat, in Lugdunensi editione tolleret aut retractaret. Contra desiderio isti novæ editionis Leoninæ tardius satisfactum fuit. Non defuerunt quidem homines eruditi, qui imponi sibi hoc onus paterentur, aut sponte illud subirent; et erat utique quod causæ pondus addere et honoris cupidos invitare poterat, desiderata a nonnullis viris doctis in Quesnelli emendationibus cura vel etiam ingenuitas, et ex altera parte codicum Romanorum et quasi archetyporum ostentatio, unde Leo purior educi posse videbatur. Sed sive quod minus alii pensitassent cum suis viribus, aut in profligando opere difficultatibus obrepti destitissent, aut alio quovis impedimento spes certissimæ identidem evanuerunt, Interæ privato bibliopolarum aliquot *Venetorum* instituto, *Augustini Savioli* a. 1741, et *Andrææ Poletti* a. 1748 Leonis Opera juxta Quesnellianam editionem, additis plus minus ex notis et dissertationibus ejus recusa et cito distracta sunt. Post eos *Petrus Thomas Cacciarius*, carmelita, theologiæ polemicæ in collegio Romano de Propaganda Fide lector, novam, ad codices mss. Romanos potissimum formatam et Quesnello oppositam, Romæ, tribus voluminibus in-folio, quorum primum *Exercitationes in Leonem*, reliqua duo opera ipsa complectuntur, a. 1751, 1753 et 1755, protrudit. Sed licet non deessent ipsi quoque exoptari poterant manuscripto-

dogmatibus revelatis sit contrarium, moribus Christianis repugnans et a disciplina Ecclesiæ universæ alienum; e contrario probarunt editoris fortitudinem, qua Ecclesiæ Gallicanæ splendorem, Gallicanorum præsummum innocentiam et veras Ecclesiæ Gallicæ libertates animas ex occasione propugnaverit.

(b) Anni 1682, pag. 277.

rum librorum copiæ, sola voluntate tamen, aut fiducia in vires ipsi non satis cognitæ, efficere non potuit quod propositum, et vero insolentius promissum erat. Quo evenit sane ut cum eodem pene tempore præstantissima BALLERINIORUM opera Venetiis 1753-56-57 proditiisset, omnis ejus labor obscurari et oblivione mulctari inciperet, nec iis quidem quæ recens ex codicibus Vaticanois et Ratisbonensibus protulit, scilicet quod eadem omnia et aliquanto plura apud Ballerinos etiam deprehenderentur, gratiam ab eruditissimis inire posset. Quippe Ballerini optimorum codicum mss. abundantia et peritia, usu critices, accurata doctrina ejusque commoda distributione, nec non totius methodo talem Leonis Operum editionem perfecerunt, quali post Constantii Epistolæ pontificum Romanorum nullæ ex omnibus Latinis scriptoribus ecclesiasticis gavisus fuit; ne taceam Romanæ curiæ votis cumulate esse satisfactum, nec Benedictum XIV mandati sui pœnitere debuisse, quo tales huic negotio viros optavit, in quibus dubitare possis majorne doctrina atque dexteritas, an officiositas et studium erga sedem Romanam fuerit; quamquam aliter affecti haud paucis in sententiis ab iis jure sua dissidebunt.

Jam itaque omnis factorum series scriptorum Leonis, ex quo prelo committi cœperunt, duabus conversionibus, quarum altera in *Quesnello* orditur, altera a *Balleriniis* progreditur, constat. Posterior priori utique in omnibus quæ ad tractationem scriptoris pertinent, longissime præstat, modo ne obliviscaris *Quesnello* suo specimine *Balleriniis* et omnibus omnino qui post eum ad retractandas scriptorum ecclesiasticorum editiones accesserunt, exemplum longe illustrissimum prævisse. Sequuntur *editionum singularum Leonis annales*.

SÆCULO XV.

1470. *Romæ per Conr. Sweynheym et Arn. Pannartz, in-fol.* S. Leonis papæ Sermones et Epistolæ ex recognitione et cum præfatione Jo. Andreæ ad Paulum II. In calce :

Aspicis illustres, etc.

M. CCCC. LXX.

Complectitur hoc volumen *Sermones 92, Epistolæ vero 5*, quarum prima ad *Flavianum episcopum Constantinop.* inserta est inter *Sermones post decimum sextum*, reliquæ 4, nempe 1° ad *Maximum episc. Antiochenum*, 2° ad *Anatolium episc. CP.*, 3° et 4° ad *Leonem Augustum*, post absolutos *Sermones et tractatum* ejusdem auctoris contra hæresim *Eutycheis*, quem *Romæ in basilica S. Anastasii* habuit, quippe proxime *Sermonibus* succedit, adjiciuntur. Finem operi imponunt ad epistolæ ultimæ argumentum pertinentia *Symbolum Nicænum et testimonia excerpta de libris catholicorum Patrum a Leone papa collecta Leonique imperatori directa, quod Dominus noster Jesus Christus verus sit Deus et verus homo*. Cuncta vero

A hæc *Sermonibus* subjuncta, non excluso *tractatu contra Eutychelem*, foliis 14 constant. Ab initio occurrunt, tribus foliis, Jo. Aleriensis præfatio ad Paulum II, et *Rubricæ totius operis per ordinem*.

Hæc fere de prima Leonis editione tradidit *Audifredas* in libro sæpius nobis laudato p. 47, dictisque ut plurimum convenire deprehendimus habitum alterius editionis ex hac expressæ, quam statim commemorabimus. Hujus vero jam ante *Audifredum* mentionem injecerat P. Xav. *Laire in specimine hist. typogr. Rom.*, etc., p. 153, ab illo pro more et consilio libri sui ob leviuscula aliquot *καρποπαρὰ* acerbe castigatus. Exhibent eam *Catalogi bibliothecarum Smithianæ p. 285, ducis de la Val. t. I, p. 178, Nic. Rossii, p. 47, Crevennæ novissim. (in-8°) t. I, p. 112*, pluraque in Italia exemplaria evoluit *Audifredus*, ut adeo mirum sit qui fieri potuerit ut cardinali *Quirino* ea non innotesceret, quippe qui in *Appendice ad Pauli II Vitam, de optimis edit. Rom.*, dum Aleriensis præfationem ex ed. Florentina recudi curat, *Mættarii* de hac editione testimonium in dubium vocavit. Aliter se res habet cum editione *Coloniensi 1-70 in-fol.*, quam idem *Mættarius t. I, part. 1, p. 208*, addito testimonio *Catalogi bibl. Noriberg. Sauberti, p. 118*, laudat, quam nulli umquam bibliographo visam novi.

Sine anno, loco et typogr. (Romæ per Utr. Han.) in-fol. B. Leonis *Sermones, etc.*, descriptione totius præcedenti per omnia similis. Character *Udalricum Gallum* prodit, eo quem in *Quintiliano* excudendo usus est plane conformis. Quam P. *Lairii* assertionem nos comparatione utriusque exemplaris veram deprehendimus. In utroque etiam libro paginæ lineas 35 sermonum maximam partem (a) litteris uncialibus exscripti sint, in *Quintiliano* contra omnino desint. Quod si igitur recte ad *Ulricum Han.* referatur hic typus, verisimile est quam maxime, vel eodem anno, vel sub initium sequentis statim ab eo fuisse elaboratum, quia ita invicem affectos novimus Romanos hosce typographos, ut si quid novi alter protulisset, alter exemplo prelo idem subjiceret. Præter *Lairium, Audifredum et Quirinum*, qui omnes oculis hanc editionem usurparunt, laudant eandem *Catal. bibl. Bunav. p. 162, ducis de la Val. p. 179, Nic. Rossii p. 47; Pinell. t. I, p. 103*. Nostrum exemplum jam notum fecit *Hambergerus in Zuverl. Nachr. t. III, p. 203*, qui tamen principem statuit, ut nuper etiam in *Pinell. Cat. Morellus*, quo jure, nescio.

(1475.) *Sine loco et typographo, in-fol.* S. Leonis *Sermones. Ab initio: Liber Sermonum sancti Leonis primi papæ, doctoris floridissimi ac eloquentissimi incipit feliciter; deinde eadem linea: Sermo primus de ordinatione sua in pontificem; in fine: Explicunt sermones Leonis papæ.*

(a) Deficientes numeravit *Audifredus*, scilicet ut negligentia *Lairium* argueret, qui in genere titulos majori caractere expressos esse dixerat.

Volumen est foliorum 124, impressum caractere gothico breviori et pingui, sed nitido, binis columnis, lineis per paginam 38. Chartæ sunt densæ, satis candidæ at paulo crudiores; margines et interstitia columnarum lata; distinctionis signa, colon et punctum; litteræ initiales, numeri, custodes et signaturæ desunt. Tituli sermonum vero omnes eodem caractere sunt impressi. Textum præcedunt folia tria *Jo. Alerianensis præfationem et rubricas sermonum* complexa; sed rubricæ non nisi in lineam 13 paginæ primæ folii tertii per utramque columnam protenduntur. Quamquam autem propter laudatam *Alerianensis episcopi præfationem* videri possit hunc typum plane Romanam editionem referre, revera tamen eam non refert, quippe qui una cum *tractatu contra hæresin Entychetis*, qui ultimus est, sermones 95 numerat, et epistolis, quæ in superioribus exstabant, nec non quæ appendicis loco epistolis accesserant, symbolo Nicæno et testimoniis ex PP. scriptis a Leone collectis prorsus caret. Optandum igitur esset ut ab aliquo harum rerum curioso diligentius excuteretur, utrum fortasse in singulis etiam lectionibus a Romanis differat. Sed jam quærentes ex me lectores audio, undetandam, si ampliori subscriptione careat hoc Leoninorum Sermonum volumen, annum superscriptum hauserim. Nimirum hæc est illa editio, cujus in *Mættarianis* indicibus t. I, part. 1, p. 351, fit mentio, cujus tamen præter illum nemo bibliographorum meminit. Quamobrem succinctam ac certam ejus notitiam lectoribus diutius non invidendam duximus. Videlicet uno eodemque caractere atque habitu simul cum Leonis Sermonibus excusæ sunt *Homiliæ Gregorii M.* atque *Origenis*, ita quidem ut ejusque auctoris opus ab alterius opere separari commode possit, posteriora duo tamen una eademque subscriptione ad calcem Homiliarum Origenis comprehensa sint (a). Hinc factum est ut sæpius invicem divellerentur et conjunctas cernere rarissime jam obtingat. Sic *Gregorii et Origenis Homiliæ*, Leone avulso, occurrunt in *Cat. bibl. ducis de la Val.* t. I, p. 180, n. 409, eademque, nisi forte solas Origenis, Vallarsium tractasse dixeris, dum in Hieronymianis subsidiis laudat homiliarum aliquot Origenis editionem Basileensem a. 1475, quam ignorare me in superioribus professus sum (b). Ego tamen diversam ab hac censeo. Certe si hæc ipsa fuit, quam fortasse conjectura ductus Basileensem dixerit, me assentientem non habet. Nam, nisi omnia me fallunt, in Italia hoc volumen excusum est. Ne quis vero hac nostra argumentatione contrarium potius quam quod intendimus effici existimet, cogique nos posse putet ut absque loci et anni nota, alio quovis tempore excusam scribamus hanc Leonis editionem, utpote nulla alia de causa anno 1475 prænotatam, quam quia cum opere simili hoc anno exscripto compacta sit, respondebimus, primo, nos, missa omnino de

(a) Sonat: *Expliciunt omelie beati gregorii pape et origenis presbyteri. Addito anno, non item loco. Uberrimam descriptionem accipies inter editiones Grego-*

anno assignando quæstione, curare voluisse ut ab omnibus quam certissime dignosceretur. Quo futurum putavi, si non ultro editionum absque anno prolatarum numerum augerem et ad Mættarianam illam, alias incognitam (c), digitum altius intenderem. Deinde vero nec magnopere me errasse existimo, quandoquidem tria illa opuscula et argumenti affinitate inter se connexa et preli executiones sibi similima sunt, neque id ab antiquorum typographorum more valde abhorret, ut ex pluribus, quæ junctim excuderant operibus, solum ultimum anno et loco impressionis signarent.

1482. *Venetis, per Lucam Venetum Dominici filium.* vii id August. in-fol. S. Leonis papæ Sermones et Epistolæ cum præfatione Jo. Alerianensis. *Maitt. t. I, part. II, 429.* Occurrit in *Cat. bibl. ducis de la Val.* t. I, p. 180, n. 495.

1482. *Spiræ per Petrum Drach.* in-fol. Leonis Sermones aliquot; in *Homiliario doctorum vulgo Coroli Magni.* Sermones sunt 21. De ipsa hac rarissima editione supra occasione Sermonum Augustini egimus. Cf. Ballerini in præf. Sermonibus Leonis præmissa, § 6, n. 26. Hi quidem non perfunctorie hac editione usi sunt, sed ut germanas Pauli diaconi lectiones cognoscerent, cum *Basileensi Nicolai Kessler* a. 1496 diligenter contenderunt.

1485. *Venetis per Andream Parmensem.* in-fol. min. Divi Leonis Homiliæ (Sermones et Epistolæ) *Maitt. t. I, part. II, p. 470.* Erat in *Bibl. Crevennz.* Vid. *Cat. novissimus (in-8°) t. I, p. 412, n. 498.*

1493. *Basileæ per Nicol. Kessler,* in-fol. Leonis Sermones aliquot; in *Homiliario doctorum, juxta ordinem vetustissimum bibliothecæ Ecclesie Basiliensis impresso, Cf. Augustiniana.*

1494. *Norimbergæ per Anth. Koburger,* in-4°. Leonis aliquot Sermones; in eadem collectione.

1496. *Basileæ per Nic. Kessler,* in-fol. Leonis aliquot Sermones; in *Homiliario doctorum* repetitæ editioni.

1498. *Basileæ...* in-fol. Leonis Sermones; in eadem collectione, quam laudat *Maitt. t. I, part. II, p. 675.*

Sine anno et loco, in-fol. (II vel etiam III hujus generis) S. Leonis I papæ Sermones.

Incipit a præfatione Alerianensis, quæ similiter ac in editione a. 1475 inscribitur: *Joannis Andræ episcopi alerianensis ad summum pontificem paulum secundum Venetum in laudem ipsius sancti Leonis pape.* Impressa vero cernitur in aversa folii primi pagina, et linea 28 absolvitur, proximeque succedentes habet rubricas, quæ prima folii tertii pagina linea 35 terminantur, aversa vacua relicta. Textus incipit eadem inscriptione ac ed. a. 1475. In fine pariter: *Expliciunt Sermones leonis pape.*

Constat opusculum foliis 152 impressum caractere gothico majusculo in charta alba mundaque,

rianas in tomo sequenti.

(b) Vid. t. I, p. 475.

(c) Vid. Denis. Garall. *Bibl. p. 195.*

lineis in integra pagina 34. Signaturæ, numeri, custodes et litteræ initiales absunt. Interpunctioni solum punctum inseruit. Hanc fere descriptionem editionis mihi incognitæ præbet P. Placidus Braun in *Not. Hist. Lit.* I, p. 56, eamque jam a Bavero in *Bibl. univers.* T. II, p. 275, notatam esse monet. Apparet autem eam ab illa quam sub anno 1475 recensui admodum esse diversam, tametsi ex titulis concludas unam ex altera fuisse expressam, atque adeo habere in quibus a Romanis archetypis differant. Optaverim igitur ut viro solertissimo placuisset contenta ejusdem diserte indicare. Hæsitavi aliquantulum, qui factum sit, ut tum *Braunius*, tum alii bibliographi in æstimanda editionum innominatarum ætate unam æstimanda editionum innominatorum ætate unam fere normam anni 1475 sequerentur. Jam *Braunius* addidit a. 1475. aliam editionem absque typographi et loci nota prodidisse. Cave vero ne supra a nobis descriptam cognitam ipsi existimes. Alia causa subest, Deburii nempe commentum, quasi editio Romana absque anni nota (Ulrici Galli), anno 1475 proceua fuerit. Hinc annus iste percrebuit. Sed hanc Deburii errorem P. Xav. Laire in *Specim.* p. 153 reprehendit.

Sine anno, loco et typogr. in-fol. (III vel IV). S. Leonis papæ Sermones. Ab initio: *Incipit liber beati Leonis papæ Sermonum, et sermo primus de ordinatione sua sequitur.* In fine: *Hæc Christus Maria.* Insunt Sermones 94, quorum penultimus tractatus contra heresim *Eutychetis*, ultimus sermo de *Absalon* est suppositus. Tertia hæc est, vel si mavis, quarta editio Leonis locum et annum haud præferentium, atque omnium omnino antiquarum rarissima. Notitia ejus debetur *Denisio* V. Cel. in *Memorabilib. Bibl. Garrell.* p. 194, nec præter eum quisquam hactenus exemplum illius tractavit. Prodedit itaque folia hujus voluminis a se numerata esse 133, linearum 37, litteras esse gothicas, sed novi plane generis, majusculas nimirum, fluctuantes et asperas, quæ quasi scalpro exarata videantur. Mediis in vocibus tradit conspici passim litteras rotundas *a, st, et ct*, atque unciales *C, O, S, T*, sæpius Romanam formam referre. Rara litterarum compendia. Distinctionis signa, punctum et colon. Absuat custodes, signaturæ, numeri, litteræque initiales. Singulis sermonibus tituli sui sunt ascripti; singulis in fine addita vox *Amen*, litteris late distantibus. Ascriptus erat exemplari *Garrelliano* colore purpureo annus 1461, sed fraudulenter hoc factum esse suspiciatur *Denisius*. Sibi ipsi conjecturam ferre coacto vel *Antonium Sorg, Augustanum*, vel *Conradum Finer, Esslingensem* artificem, videri pronuntiat. Illud vero ex contentis manifestum, non ex Romanis, earumque repetitionibus, Venetiis, sed ex una reliquarum, quas ante recensuimus, omissis quibusdam et additis aliis, hanc editionem fuisse descriptam.

Sine anno, Coloniae per Conrad. de Homborch. in-fol. Leonis sermones aliquot; in *Homiliario doctorum*, editione supra inter Augustiniana descripta.

SÆCULO XVI.

1505. *Venetia in typographico Bartholomæi de Zanis de Portesio librarie artis peritissimo, expensis hæredum nobilis viri Q. Domini Octaviani Scoti, in-fol.* S. Leonis Sermones. Juxta editionem *Parmensem.* Commemorat *Quesnellus* in *Præfat. gen.*

1511. *Parisiis per Jo. Badium Ascensium. in-4o.* S. Leonis papæ Epistolæ catholicæ et sanctæ eruditionis plenissimæ. *Cat. Bibl. Reg. Paris. it. Bunav. et Bodlei.* Insertus est libellus de *Conflictu vitiorum et virtutum*, Leonis, ut tot aliis Patribus, perperam ascriptus.

1515. *Parisiis, in-4o*, Leonis pontificis maximi Sermones quam diligentissime nuperrime castigati et quantum anniti ars potuit feliciter impressi. *Venundantur Parisius (sic) in vico divi Jacobi sub Lilio aureo a Joanne Parvo (Jean Petit).*

Exemplar juxta quod descripti sunt, editionis Romanæ fuit. Insunt igitur et epistolæ 5, eodem omnes ordine et appendicæ. In fine, absoluto plane reliquo opere, post paginam vacuum folii ultimi, id est, centesimi octavi, adeo ut separari possit, additus est libellus Leonis papæ de *Conflictu vitiorum*. Huic titulo, qui in summa pagina cernitur, subjungitur statim notula: *Leoni insuper quod sequitur ascribitur opusculum. Illud ergo (quod conducere videbatur) addidimus. Tuitaque quidquid et illud est, æquilector optime bonique, consulto.* Occupat folia 8, quæ numeris non signantur. In fine hæc clausula: *Explicit præclarus et insignis tractatus Leonis pape de conflictu vitiorum et virtutum; vna cum sermonibus eiusdem. Parrhusiusque impressus in sole aureo vici divi Jacobi per magistrum Bertholzum rembold. Anno dni. M. CCCC. XV. die vero II. martii.* Characteres sunt gothici minuti, verba crebris compendiis concisa, in margine loca insigniora Leonis lemmate notantur, et biblicorum numeri sunt ascripti.

1516. *Lugduni per Johannem Klein. in-fol.* Leonis Sermones aliquot, in *Homiliario doctorum f. Augustinus.*

1524. *Parisiis.... in-fol.* Epistolæ Leonis papæ, in *Jacobi Merlini Collectione concitorum cum generalium, tum provinc., et decretor. pontificiorum.*

Testis est *Quesnellus*, qui *nonaginta quatuor* epistolæ Leonis, multis quidem locis mendosæ, sed vicissim in aliquibus multo recentioribus emendatioribus inesse scribit.

1525. *Lugduni per Joannem Crespin. in-fol.* Leonis Sermones aliquot; inter *Homilias doctorum ecclesiasticorum, etc.*

1525. *Moguntia apud Jo. Schæffer, in-fol.....* Decreta Leonis papæ 49, in ed. principe *Collectionis Concil. et Canon. Dionysii Exigui*, quem sæpe jam in superioribus allegavimus.

1530. *Coloniae ex off. Petri Quentel. in-fol.* Epistolæ Leonis papæ; in repetita ejusdem *Merlini* *Collectione conc. gen., etc.* T. II, a fol. 188 ad 228 Epistolæ numerantur XCVII.

1530. *Coloniae ex off. Eucharit Cervicorni, in-fol.*

- Leonis Sermones aliquot; in *Homiliis præstantissimorum Ecclesiæ doctorum*.
1535. *Parisiis apud Franciscum Regnault, in-8°*. Epistolæ Leonis papæ; in iisdem *Conciliis* h. a. et l. denuo repetitis, a folio 202 ad 447.
1536. *Basileæ in-fol.* Leonis papæ epistolæ quinquaginta; una cum aliis pontificum Rom. epistolis additæ *Clementis Romani Recognitionibus*, edente Jo. Sichardo a pag. 306 usque ad finem (id est 374). Jam primæ suæ *Clementis Recognitionum* editioni, quæ a. 1526 *Basileæ apud Jo. Bebelium in-fol.* prodit, addiderat Sichardus pontificum aliquot Romanorum Epistolas plerasque supposititias. Sed longe uberior accessio hæc tulit, *Leonis* simul non exiguam partem complexa. Diligenter eam consuluerunt fratres Ballerini.
1538. *Colonizæ apud Petr. Quentel., in-fol.* Epistolæ Leonis papæ primi, et Decreta; in *Collectione conciliorum omnium*, auctore Petro Crabbe Mechliniensi T. I, a fol. 343 ad 392.
- Pollicetur editor magis propriam et aptam Epistolarum Leonis *ordinationem*. Quæ enim, inquit, prius *confusæ conscriptæ sunt, nunc secundum consulum (modo sciri possint) ac mensium debitum ordinem sunt constitutz, quibus deficientibus, ordo reliquarum Epistolarum, qui aptior visus est, servatur*. Cuique epistolæ præmittitur capitulorum indiculus. Notatur in margine loca Biblica, adjectæque sunt passim lectiones variantes.
- 1546-47. *Colonizæ, in-8°*. Tomis II. D. Leonis papæ, etc., Epistolæ decretales et familiares. Ejusdem Sermones et Homiliæ, edente Petro Canisio Noviomagensi, quem Quesnellus scribit professum, *admiriculo admodum vetustorum et emendatissimorum exemplariorum se adjutum fuisse*. Vide repetitionem hujus ed. a. 1566. Reprehendit autem Quesnellus quod librum de *Conflictu vitiorum et virtutum*, tamquam Leonis, addiderit.
1551. *Colonizæ apud Petr. Quentel., in-fol.* Epistolæ Leonis papæ primi et Decreta; in ejusd. *Petri Crabbe Conciliis* editionis repetitæ.
1551. *Ibidem, in-fol.* S. Leonis Sermones. Laudat hanc editionem, quid quod tractasse se scribit. Jo. Ciampinus in *Epistola ad Erasm. Gottola a Caieta*. Attamen ne hac quidem professione omnem dubitationem nobis exemit, quippe quem in aliis, quas item versavisse videri vult, manifesto lapsum deprehendimus, laudando editiones Lovan. 1566 et Antwerp. 1583, *quaternis* excusas. Nec magnopere etiam doctrinam suam nobis approbavit, qui, Romanus ipse et Romæ degens Coloniensem hujus anni editionem *antiquissimam sermonum* dicere potuit.
1553. *Venetis in-fol.* S. Leonis Sermones, eodem Ciampino teste. In suspenso itaque sinamns, seorsim an in collectione aliqua editi sunt.
1555. *Basileæ per Henr. Petri, in-fol.* Leonis papæ primi Epistola ad Flavianum contra Eutychem; in *Orthodoxogr. Jo. Heroldi n. 57*.
1561. (*Colonizæ*). S. Leonis opera studio Laurentii Surii.
- « Laurentius Surius Cartusianus In editione a. 1561 multum temporis ac operæ se posuisse profiteretur in corrigendis Leonis Operibus, licet ante annos aliquot, inquit, doctorum virorum studio emendata prodissent. Fatetur tamen non se totum Leonem suæ integritati ita restituisse, ut nihil jam reliquum esset castigatione dignum; nec mirum esse, ait, cum ipse Leo fateatur, etiam tum cum adhuc in humanis ageret, vitiatam fuisse Epistolam illam suam, quæ est ad Flavianum.» Hæc Quesnellus, ita ut loci ubi hæc editio expressa sit mentionem nullam faceret, qui tamen vix alius quam Colonia esse potest. Ego vero dubito an omnino hujus anni editio exsistat. Certe Harxhemius in *Bibliotheca Coloniensi* (*Colonizæ 1747, in-fol.*), p. 220, non nisi 1568 factam novit.
1566. *Lovanii apud Hieronymum Wellæum ad intersigne Diamantis, in-8° Voll. II. Tomus I* inscribitur: *D. Leonis papæ*, hujus nominis primi, qui summo jure Magni cognomen jam olim obtinet, *Sermones et Homiliæ*, quæ quidem exstant omnes. Altera jam vice summa cum diligentia ad antiquissima exemplaria omnia castigata et aucta. Cum duplici indice. *Tomus alter* habet: *D. Leonis papæ Epistolæ decretales ac familiares*, quæ quidem hactenus reperiri potuerunt omnes. Altera jam vice summa cum providentia ad antiquissima exemplaria correctæ.
- Uter prior posteriorve tomus sit, in titulo non significatum est. In eo vero exemplari, quod Bibliotheca Regia nobis suppeditavit, inverso ordine ac nos representavimus compacti sunt. Sed antepone visum est eum cui præfatio editoris et Leonis vita (ex prima ed. 1546-47) accedit, quique, si tempus spectetur quo primum Sermones aut Epistolæ in lucem editi fuerint, merito priorem sibi vindicat locum, quem in omnibus etiam deinceps insecutis editionibus semper obtinuit. *Canisii* præfatio ad *Joannem Lippinsem, episcopum Cirenensem, suffraganeum et ecclesiastem primarium Colonizæ* tendit. Incusat *furorem sæculi* ejusque causam, *immanem philautiz rabiem*, unde *perversa studia novos scribendi libros, ambitiosa doctrinæ ostentatio, præfractaque quædam sapientiæ præsumptio*, item *effrenis libido comminiscendi nova dogmata, quibus vetera fastidire simul et antiquari documenta incipient*, tamquam ex fonte oriantur. *Per hos dum seu gradus omnis impietatis* inquit, *huc jam. . . inculcat*. Jam Leonem haud benigniorem apud hosce tam reverendarum legum et institutorum majorum contemptores fortunam habiturum præsgit, quos tamen, modo legere vefint, omnes ad suspiciendum viri animum et amplexanda quæ temerario ausu spreverint dogmata compulsam iri sperat. Epistolarum ordo ut nobis visum, ex Petri Crabbei editione repetitus est. Cæterum in utraque parte, ad superio-

- rum editionum institutum, textus Biblici et variantes quædam in marginibus adjectæ sunt.
1567. *Coloniæ ex aff. Jo. Quental., in-fol.* Epistolæ Leonis papæ primi et Decretalia, in *Concil. Collectione Suriana.*
1568. *Parisiis apud Mich. Sonnum, in-fol.* Epistolæ Leonis papæ, cum *Clementis Romani Operibus*, edente *Joanne Sichardo.*
- Hanc adhibuit Quesnellus, atque hæc de ea in *Præf. gen.* monuit: « Joannes Sichardus Clementis Romani Opera collegit, quibus et veterum pontificum Pseudo-Epistolæ adjectæ. Hæc post plures editiones in Germania emissas Parisiis etiam prodierunt 1568, cum plurimum pontificiarum Epistolarum præsertimque Leonis nostri accessione, quas ad fidem veterum exemplarium Victorinorum restitutas fuisse testatur editionis hujus procurator anonymus. » Crediderim equidem hæc ejus verba non ita esse accipienda, ut hanc Parisiensem demum editionem Epistolis illis locupletatam esse voluerit, sed quæ de accessione scribit, ad Germanicas quoque editiones traxerim. Quatenus vero hoc valeat, in superioribus ad a. 1536 declaratum est. Quid quod fortassis nec Victorinorum codicum emendationibus prima gloriari possit hæc editio? Præcessit enim *Parisiensis* apud *Carolam Guillard viduam* 1544, in-fol., quæ nescio an fons illius fuerit. Certe Epistolæ Clementis ex Victorinis codicibus emendatas titulus profertur, quem in *Addendis ad Rufinum* (ad p. 623 T. I) in tomo tertio dabimus.
1569. *Coloniæ per Martin. Cholimum, in-fol.* Leonis Sermones aliquot (XXI); in *Homiliario doctorum catholicorum* selectis homiliis aucto et edito a *Laurentio Surio. Jo. Ciampinus* Leonis Sermones hoc anno et loco et hæc forma editos, nulla addita collectionis, cui inserti essent, mentione landat. Integram ideo editionem seorsim factam innui existimare aliquis posset, in primis cum non manu tantum tenuisse, sed accurata attentione legisse se affirmet. Sed hæc non cæteræ viri illius promissiones vanæ sunt, quippe qui unius vocis cura occupatus, ad alia non nisi desultorie advertit.
1569. *Basileæ per Henric. Petri, in-fol.* Leonis papæ I Epistola ad Flavianum, contra Eutychem; in *Monum. Orthodoxogr. Jac. Grynaei*, p. 41.
1572. *Figuri, in-fol.* Leonis episcopi Romani epistolæ duæ, una ad Flavianum episc. Constantinop. contra Eutychem; altera ad Leonem Augustum contra Nestorii et Eutychetis blasphemias; inter *Scripta veterum Latina de una persona et duabus naturis Domini*, etc. ed. a *Josua Simlero*, p. 74.
1575. *Venetis, in-fol.* S. Leonis Sermones. Auctor est *Ciampinus*, sed non significat, utrum seorsim an in collectione aliqua prodierint.
- 1575-77. *Lovanii apud Hieron. Wellæum ad intersigne Diamantis, excudente Joanne Masio, in-8o, tomis II.* D. Leonis papæ hujus nominis primi *Epistolæ secretales et familiares* (*Sermones et Homiliæ*), a mendis et maculis variis diligentius nunc repur-
- A gatæ; per *canonicos regulares Sancti Martini oppidi et academix Lovaniensis.* Epistolæ a. 1575, Sermones a. 1577 prodierunt. Ad manum est non nisi volumen prius, editioni *Petri Canisii* quoad externa persimile. Præfatio abest. Num alteri volumini addita sit, nescio. In secunda certe editione omnino desideratur. Inscriptam eam tamen *Joannes Ulimmerius* prior S. Martini, qui primas partes hujus revisionis sustinuisse videtur, *Arnoldo Ganthois* abbati monasterii Marcenensis, prædicans in epistola data Lovanii kalendis Augusti 1575: *Epistolarum* librum ms. *Johannis Wamesii*, juris utriusque doctoris, et juris pontificii in Lovaniensi universitate professoris.
1578. *Basileæ ex off. Henr. Petri, in-8o.* Leonis Magni Epistola ad Flavianum Græco Latina, rectæ fidei columna; cum *Legatione imp. Cæs. Manuelis Comneni ad Armenios*, ed. a *Leunctavio* a. p. 469 ad 227.
1583. *Antuerpiæ apud Philippum Nutium, in-8o, tomis II.* Opera D. Leonis M. per canonicos reg. S. Martini, etc., ex manuscriptis codicibus emendata cum indicibus novis.
- Hic est titulus tomi primi seu Sermonum; Epistolæ inscribuntur in prima. At charta atque characteres nitidiores sunt ac illius.
1585. *Venetis apud Dominic. Nicolinum, in-fol.* Leonis Epistolæ decretales; in *Concilium omnium* Collectione per *catholicos* quosdam *theologos* (potissimum *Dominic. Polanum* Venet. ord. Prædic.).
1588. *Lugduni ex off. Iunturum, in fol.* Leonis Sermones aliquot; in *Bibliotheca homiliarum et sermonum priscorum PP. Laurentii Gumdii*. ed. et perfecta a *Ge. Mosano.*
1594. *Romæ ex ædibus Pop. Rom. exc. Ge. Ferrario, in-fol.* S. Leonis I Epistolæ decretales, in Collectione *Epistolarum decretalium summorum pontiff.*, adornante card. *Antonio Carafa*, quam publici juris fecit *Antonius de Aquino.*
- Splendidi hujus operis vetustissimis et Vaticanæ bibliothecæ, et aliis permultis mss. codicibus perfecti, copiam nobis deesse vehementer doleo. Sed vide infra quæ ad mentionem *Collectionis Bullarum Cocquelinianæ* docentur.
1569. *Romæ typis Congreg. Orat., in-fol.* Leonis Epistolæ aliquot antehac non editæ; in *Baronii Annalibus* T. VI. Nimirum 1° ad episcopos per *Arelatensem Gallix provinciam constitutos*, id sequentibus ed. n. 106, ad a. 449, n. 46, ex antiquo codice Ecclesiæ Arelatensis; 2° ad *Ravennium Arelatensem episc.*, ad a. 449, n. 62, ex eodem codice 207; 3° *Epistola comprovincialium episcoporum metropolis Arelatensis*, ad a. 450, n. 52, ex eodem fonte (108); 4° *Epistola Leonis ad episcopos comprovinciales metropolis Arelatensis*, ad a. 450, n. 57 (109); 5° *ad Ravennium Arelatensem archiepiscopum* (219), ex eodem ms. pariter utraque.

SÆCULO XVII.

1604. *Moguntia apud Balthas. Lippium sumpt.*

Ant. Heirat., in-4°. S. Leonis Papæ Epistolæ aliquot et alia quædam; in *Miscellaneis sanctorum aliquot Patrum Græcorum et Latinorum* collectis primum et editis appendicis loco ad *Gregorii Neocæs. Opera a doct. GERARD Vossio Præp. Tungrensi.*

Insunt a p. 444 ad 238 sequentia: 1° *Epistola ad Flavianum* Gr. et Lat., cum argumento et subjunctis scholiis Vossii; 2° *Epistola ad Leonem imp. Augustum* Gr. et Lat., cum argum. et scholiis; 3° *Testimonia SS. Patrum, etc.*, non solum Latine, ut antea edita erant, sed et Græce, sicut in antiquis mss. invenisse se testatur editor; 4° *Epistola Petri episc. Ravennatis ad Eutychem presb. contra errores ejus, pro Leone*, Gr. et Lat. ex Mss. Vatic. et Card. Sirleti; 5° *Tractatus S. Leonis adversus errores Eutychetis et aliorum hæreticorum*, incipiens: *Ad Ecclesiæ filios instruendos*, etc. (ex ms. Vatic. n. 2546), quem plenius in scholiis subjunctis ex styli sententiarumque similitudine Leoni asserit editor; 6° *Edictum S. Leonis ad universos episcopos per Siciliam constitutos*; 7° *Epistola ad Julianum Coensem episcopum*. Utramque antehac non editam ex ins. Card. Sirleti descripsit et vere Leonis esse ex dictione et historicis monumentis demonstrare nititur. Sed qui porro additi sunt; 8° *De Martyribus*, et 9° *de Absalone quando David patrem suum persequebatur*, qui in antiquis æque codicibus ac editis superioribus pro Leoninis vendebantur, eidem abjudicavit. Atque hæc omnia scholiis illustravit Vossius.

1106. *Colonizæ apud Jo. Gymnicum et Ant. Hierat.*, in-fol. Leonis papæ I Epistolæ et Decreta, præmissa Vita ejusdem; in *Collectione conciliorum Severini Bini T. I*, p. 935-1009. Insunt epistolæ 140 additis scilicet quæ a Baronio Vossioque recens vulgatæ erant.

1614. *Hamburgi typis Pauli Langii*, in-8°. Epistola Leonis Magni ad Flavianum Græco-Latina; ex manuscripto Græco anonymo, Byzantinæ urbis direptioni subtracto, Græce primum, Latine vero ipsius Leonis verbis seorsim edita, cum præfatione M. Nicolai Glaseri. Addita post præfationem ex eodem manuscripto *Gregorii Thaumaturgi de sancta Trinitate doctrina.*

Editor, scholæ tunc Verdensis rector, ex bibliotheca Philippi Sigismundi Ducis Brunov. et Luneb. episcopi Osnabrug. et Verdensis nactus erat ms., in quo Græca hujus epistolæ versio cum aliis quibusdam opusculis exhibebatur. Erat illud, ut scribit ex Byzantii incendio substractum, ab Hebræo quodam in Ægyptum, inde in Melitam insulam, indeque a Rhodio equite in Germaniam transportatum, tandemque ab Henrico Schrædo I. D. Osnabrug. proconsole, bibliothecæ episcopali insertum. Sed cum primum eam in lucem emissurus sibi visus esset, ad finem jam perducta preli opera rescivit demum, a Leunclavio hunc honorem sibi ereptum. Contentus igitur fuit ex Leunclaviana editione variantes aliquot lectiones excerptas in calce addere.

1614. *Parisiis apud Claudium Morellum*, in-fol.

SS. Patrum Leonis Magni Romani pontificis, ejus nominis primi, Maximi Taurinensis episcopi, et Petri Chrysologi Ravennatis episcopi, Opera omnia quæ reperiri potuerunt. Vide editionis hujus repetitionem proxime sequentem.

1618. *Parisiis sumptibus Sebastiani Cramoisy*, in-fol. SS. Patrum Leonis M., etc., Opera omnia. Editio nova, aucta et recognita. Sic titulus; enimvero altera hæc editio non magis est recognita quam prima, sed utraque ad verbum est descripta ex Lovaniensi. Nec veriti sunt bibliopola, quorum solum hoc est institutum, Ulimmerii epistolam in fronte operis recusam dare. Mirum vero qui Quesnellus scribere poterat *integra Leonis Opera* ante annum 1614 edita se nescire, cum tamen *Ulimmerianam* operam probe noverit. Integrora dici poterant, si verum est, quod scribit, tribus Sermonibus ex veteri ms. Nicolai Fabri codice, in bibliotheca Thuanorum tunc servato, esse auctiora; nam nobis propter indicis defectum contendere eam cum præcedentibus non licuit. Epistolæ habet 140 et tractatum a Vossio editum *adversus errores Eutychetis.*

1618. *Colonizæ Allobrog. sumpt. Ant. Hierat.*, in-fol. Leonis... Epistolæ et Decreta (110); in *repetita Biniana Conciliorum editione.*

1618. *Ibidem per eundem*, in-fol. Leonis M. pontif. Sermones de præcipuis solemnitatibus Domini et sanctorum; Epistolæ decretales et familiares, ex ed. Lovaniensi; in *Bibl. PP. T. V*, part. II.

1622. *Colonizæ Agr. sumpt. Ant. Hierati*, in-fol. S. Leonis papæ I tractatus adversus errores Eutychetis et aliorum hæreticorum; ejusdem Edictum de Bonis Ecclesiæ non alienandis; it. Epistola de auctoritate concilii Nicæni et de non ambiendis pluribus Ecclesiis, ex ed. et cum notis *Gerardi Vossii*; in *Supplem. ad Bibl. PP. Colonien.*, p. 157.

1623. *Lugdunum sumpt. Claudii Landry*, in-fol. SS. PP. Leonis Magni ejus nominis primi, Maximi Taurinensis Petri Chrysologi Ravennatis, Fulgentii Ruspensis, Valeriani Cemeliensis et Asterii Amaseni Opera omnia, quæ reperiri potuerunt. Editio præter cæteras recognita auctiorque cum scholiis *Gerardi Vossii* ad Leonem, etc.

Satis commode exscrip. um est volumen, quod bibliopola Dionysio Simoni de Marquemont archiepiscopo tunc Lugdunensi dedicavit. Præmittitur Sermonum index, sed non Epistolarum. Indicem locorum Bibliorum Leo cum Maximo communem habet, Fallitur autem Quesnellus dum hanc quasi repetitionem ed. 1618 commemorat. Videlicet quod textura attinet, unius omnes sunt familiæ, at quoad bibliopola institutum valde differunt.

1633. *Lugduni...* in-fol. SS. PP. Leonis, M., Maximi Taurinensis, etc. *Heptas præsulum christiana sapientia et facundia clarissimarum*, edente *Theophilo Reynaudo*, soc. Jesu.

Heptadem hanc scriptorum confecit editor inserendo collectioni, ante sænos decem ibidem apud eundem, ut opinor, bibliopolam publicatæ, *Amodem*

Lausanensem, qui proxime Asterium antecedit. Non igitur ad editionem a 1618 conformata est, ut Quesnellus innuit.

1638. *Parisiis ex off. Moreliana, in-fol.* S. Leonis Vita, Epistolæ et Decreta; in *Concilior. editione Biniiana*, postremæ repetitionis.

1642. *Parisiis sumpt. Cl. Sonni et D. Bechet, in-fol.* S. Leonis Epistola ad Theodoretum, Lat.; in calce *Operum Theodreti. T. VI, p. 724.*

1644. *Parisiis ex typogr. Regia, in-fol.* Leonis M. Vita, Epistolæ et Decreta; in *Conciliorum Collectione Regia. T. VII, p. 49 272, et in T. VIII.*

1651. *Parisiis..... in-fol.* Leonis Opera, Quesnellus tamquam iterationem ed. a 1618 laudat; sed, si omnino exstat, tota Raynaudiana haud dubie in ea recusa est collectio,

1661. *Parisiis apud Simeonem Piget (Bibliopol. juratum via Jacobæ ad insigne Prudentiæ, in-fol. Leo Magnus Romanus pontifex, Maximus Taurin., Pet. Chrysol. Ravenn., Fulgent. Ruspens., Valerian. Cæmel., Amedeus Lausan., Asterius Amasen. Heptas presulum Christiana sapientia et fecundia clarissimorum.*

Theophilus Raynaudus soc. J. theol. priorem editionem, variis ad SS. Leonem et Fulgentium accessionibus instructam, octoginta fulgentii Sermonibus ex ms. cumulavit. *Censuram in officiosæ censure libri de Prædestinatione et Gratia, S. Fulgentio vindicati, apposuit: Valerianum Cemelensem* accurata defensione texit, adversus *parcum charitatis* criminatorem *Amedei Homilias* florentissimas de Deipara addidit. Hac postrema editione D. *Fulgentii* liber tertius de Veritate prædestinationis et gratiæ, antea mutilus, nunc primum prodit omnibus suis capitibus absolutus. Perinde atque D. *Asterii* Homiliæ. Quibus adjuncti sunt ejusdem auctoris *Sermones* viginti omnino longe elegantissimi.

Titulum plenum hoc loco proponere malui, ne in sequentibus per singulos auctores discerptum conquerere lectores oporteret.

16 2. *Parisiis sumpt. Ant. Bertier, in-fol.* Leonis Sermo in Nativitatem Domini; in *Combesii libl. concion. p. 241.*

1662. *Romæ typis Jacobi Dragondelli. in-8º.* Novem. Leonis et aliorum ad Leonem Epistolæ ex codice ms. Barberino editæ inter Acta synodi Romanæ sub Bonifacio II; in *Lucæ Holstenii Collectione Romana bipartita pagg. 103-163.*

Epistolæ sunt sequentes: 1. *Valentiniani et Marciani Augg. ad Leonem* (in ed. Ballerin. 100). 2. *Leonis ad Marcianum* (ib. 104). 3. *Ad Anatholium* (ib. 106). 4. *Ad Marcianum* (ib. 136). 5. *Anatolii ad Leonem* (ib. 132). 6. *Leonis ad Anatholium* (135). 7. *Ad Anastasium* (ib. 6). 8. *Ad metropolitanos Illyrici* (ib. 5). 9. *Ad metropolitanos Achaicæ* (ib. 13). Ex his sex, nimirum prima, quarta, quinta, septima et nona antea ineditæ, nusquam fere in aliis mss. occurrunt; si a duabus prima et quarta recesseris. Quartam enim Quesnellus in *Crimanico, Ballerini* vero in ms.

A, Ratisponensi deprehenderunt; primam autem Arpoldus Græce scriptam in Bodleiano codice reperit, sicuti Ballerini in Vaticano Græco 1455. Cf. *Ballerinorum* de collectionibus Epistolarum Leonis, qua infra excerpta damus, *observata ad collect. 16.*

1670. *Cygenæ typis et sumpt. Sam. Ebelii, in-8º.* S. Leonis M. Bom. pontif. ejus nominis I, Sermones in solemnitate Nativitatis Domini nostri Jesu Christi 2, 7 et 9, in *divorum PP. veterumque Ecclesie doctorum aliquot, qui oratione soluta scripserunt Homilias ac Medit. in festum Nativ. J. Cha.* e diversis ipsorum operibus collectæ et peculiariter editæ a *Christ. Daumio pagg. 103-121.*

1671. *Parisiis sumpt. Petri Variquet, via Jac. sub signe Craticulæ prope ædes S. Benedicti, in-fol. SS. PP. Leonis M., etc., Opera per Theoph. Raynaudum.* Accedunt huic postremæ editioni D. *Prosperi Aqu. Opera, etc.*

1675. *Lutetiæ Parisiorum sumptibus Joh. Bapt. Coignard via Jac. sub Bibliis aureis, in-4º. Tomis II.* S. Leonis Magni papæ primi *Opera omnia* nunc primum *epistolis* 30, tribusque de Gratia Christi opusculis auctiora, secundum exactam annorum seriem accurate ordinata, a supposititiis, interpolationibusque, innumerisque mendis expurgata; appendicibus, dissertationibus, notis observationibusque illustrata. Accedunt S. *Hilarii Arlatensis episcopi* Opuscula Vita et Apologia. Una prodit e tenebris geminus codex canonum et constitutorum sedis apostolicæ.

Ordo contentorum hic est. Agmen ducunt libri a Quesnello demum, ut supra vidimus. Leoni vindicati, videlicet, *de Vocatione omnium gentium* libri duo; *Auctoritates de Gratia et libero voluntatis Arbitrio; Libellus ad Demetriadem Virginem.* Hos excipiunt *Sermones* sub una numerorum serie ordinati; nectamen omissam prius usitata numerandi ratione. Fatetur autem nullum loco suo motum esse, præter tres, scilicet *quartum in Anniversario assumptionis suæ, sextum de Collectis et Eleemosynis, et nonum de jejuniis decimi mensis,* qui olim ex cod. ms. Nic. Fabri ad calcem cæterorum erant adjecti, a Quesnello vero justis locis p. 110, 121 et 140 sunt ascripti. Unicum sermonem 96 in *Cathedra S. Petri,* inquit, ex regio cod. descriptum cæteris accensuimus et accensuisse pœnitet, quoniam, etsi tunc temporis ratio id non una suadebat, modo tamen stylo et in propria iterum et in aliena trutina suspensio, prius examen castigamus, illumque Leoni abjudicamus. Enimvero hoc quoque iudicium in sequiore editione reformavit et in prima sua sententia se acquiescere fassus est. Huic Sermonum 96 seriei finem imponunt *præfationes* ex Pontificali Romano ob affinitatem dictionis cum cæteris Leonis huc repositæ et appendicula Sermonum, qui, ut ipsi visum fuit, falso Leonis nomen in codd. mss. gererent, nempe 1º in *Natali S. Vincentii martyris, 2º de Nativitate Domini, 3º in Ascensione Domini 4º in Nativitate SS. Apostolorum, Petri et Pauli, 5º Tractatus adversus apostoros Eutychetis;* atque hæc appendicula minori quam reliqua chara-

tere est expressa. Alteram quasi tomi primi partem conficiunt *Epistolæ* 131, in quibus quæ a se præstita sint ipse ad sex sequentia capita refert; 1° Rejecit spurias et subdititias; 2° a germanis mendorum et interpolationum maculas abstersit; 3° ordinem mutavit et ad genuinum revocavit; 4° auxit numerum plurium triginta trium accessione; 5° suam cuique, ut in Sermonibus quoque, synopsis præfixit; 6° quotquot ab aliis ad Leonem datæ sunt *Epistolæ*, quæ ipsius responsionibus intelligendis sæpe sunt necessariae, locis suis inseruit, ita ut minori caractere facile a Looninis discernantur. Commode vero fecit, quod numerum ipsis non addiderit. Peccatum est in hoc ab omnibus fere insignioribus Patrum editoribus, maximeque Benedictinis, ut continuo cum scriptoris sui *Epistolarum* numero exhiberent eas quæ ab aliis ad illum datæ essent, quod sæpe evoluti ista volumina per molestem accidit, in primis cum indicibus præfixis, in quibus diversarum editionum ordines contenduntur, non occurri huic incommodo videas. Unam ex ante editis *epistolam*, ad *Germaniarum et Galliarum episcopos de Chrorepiiscopis*, tanquam supposititiam omnino rejecit: prætereaque septimam ad *Septimum* et decimam septimam ad *universos Siciliae episcopos* ex reliquorum numero expungendos censuit, locum tamen eis servavit, ne doctorum iudicio præjudicare videretur. Adjecta sunt fragmenta quædam *Epistolarum* et *Epistola Juliani episcopi Coensis*, unica quæ restat. Claudit denique hunc tomum *Vita S. Hilarii Arelatensis episcopi*, scriptore S. Honorato episcopo Massiliensi, illius discipulo, *Hilariæ Apologiæ* causa addita, cui *metrum Hilarii in Genesin*, et *Epistola ad Eucherium episcopum Lugdunensem* subjiciuntur. In præfatione, quam *Johannis Cassiani ad S. Leonem Rom. Eccl. tunc archidiaconum epistola librorum suorum de Incarnatione Christi contra Nestorium nuncupatoria*, et testimonia quædam de Leone præcedunt, de superioribus Leonis editionibus, et de sua opera atque subsidiis, quibus suffultus eam aggressus sit, luculenter verba fecit. Præfationi subjunxit *indices*: 1° generalem contentorum utriusque tomi, 2° *epistolarum* chronicum, 3° *epistolarum* anteriores editiones cum nova contententem, 4° *alphabeticum* *epistolarum*. Rerum index in Leonis scripta ad calcem exstat uberrimus.

Alter tomus inscribitur: *Ad Sancti Leonis Magni opera Appendix seu Codex Canonum et Constitutorum Sedis Apostolicæ Dissertationes, Lectiones Variæ, Notæ, Observationes, Indices. Tomus II.* Singula eo ipso ordine, quo in titulo recensentur, se excipiunt, nisi quod lectiones variæ, notæ et observationes permistæ invicem proponantur. Jam de *Codice Canonum* alio loco dicetur. Dissertationes sunt XVI, quorum V posteriores ad *Codicem Canonum* spectant, reliquæ Leonem propius attingunt, quas enumerabimus. Disputatur igitur in I *De Vita et Rebus gestis Leonis* II. *De Libris de Vocatione omnium gentium, qui Leoni vindicantur.* III. *De auctoritatibus de*

A *Gratia Dei et Libero voluntatis Arbitrio eidem asserendis.* IV. *De libello ad Demetriadem, quod ejusdem Leonis sit, non Prosperi.* V. *Apologetica est pro sancto Hilario Arelatensi episcopo.* VI. *De Jejuniis Sabbati in Ecclesia Romana tempore S. Leonis præcipit.* VII. *De Causa Eutychis archimandritæ Cp. appellantis a sententia Concilii Cp. sub Flaviano episc. Cp. exponit.* In VIII. *De causa Flaviana episcopi Cp. appellantis a sententia Pseudosynodi Ephesinæ.* In IX. *De causa Domini episcopi Antiocheni depositi in eadem Pseudosynodo, et de Maximi in ejus locum ordinatione.* In X. *De causa Theodoritæ episcopi Cyri appellantis ab ejusdem Pseudo synodi sententia agitur.* XI. *Epistolam de Privilegiis chrorepiiscoporum ad Germaniarum et Galliarum episcopos Leonis nomine confictam esse contendit.* Post dissertationes notasque, addenda quædam in utroque tomo et notitia aliquot *Epistolarum S. Leonis et aliorum monumentorum, quæ perierunt*, sequuntur.

B Descriptio totius operis est elegantissima. Characteres maximi moduli, densæ et pellucidæ tamen, characteres nitidissimi. Lectorum commoditati ubique prospectum est, in primis in *Epistolis*, apposita in summa paginæ ora chronologia, et ubique notatis in margine gravioris momenti, quæ quidem Pontificiis æstimari solent, sententiis, quibus passim lectiones varias et loca biblica interspersa invenies. Singularis exempli est dedicatio operis, qua ipsi Leoni Magno illud consecratur, et raro sane acumine cuncta Leonis præconia, tum ex vita gestisque et scriptis ejus, tum ex cœvorum et omnis posteritatis ipsiusque Quesnelli de eo judiciis collecta, ad formam inscriptionis lapidaris redacta sunt. Quatuor paginarum spatio exæquat, additis in margine locis singulis, unde quæque sint petita. Scilicet Quesnellus cum non posset non sentire, quantam invidiæ nubem, quontosque adversarios in se concitaturus esset libertate sua judicandi et inveteratos errores oppugnandi audacia, hac quasi fidei formula contra læsi numinis pontificii calumniam se tueri voluisse videtur.

C Ex his autem, quæ hactenus de hujus editionis contentis atque instructione enarravimus, facile quidem, etiam absque monitore patet, quanto spatio ea omnes superiores post se relinquit, immo quanto opere omnes omnium Patrum tam Græcorum, quam Latinorum, quæ ad hunc usque annum comparuerunt editiones, ingenii et doctrinæ copiis studiique impensa antecellat. Quapropter haud opus esse arbitramur speciosa testium inductione, ut probetur quam honorifice utriusque Ecclesiæ docti de eadem senserint ac judicant. Nec sane catholicis scriptoribus religioni esse debet, justam ipsi, quamvis atro in Romana curia carbone notatæ, laudem tribuere, novissimorum editorum exemplo, qui digna meritum Quesnelli commendatione et æqui et perfecti arbitri personam sustinuerunt, neque aliter quam ex justa adversarii virium æstimatione et majorum conscientia victoriam sperandam esse docuerunt,

Quod itaque instar omnium esse possit, Ballerini-
 rum de Quesnelliana judicium hoc loco apponere
 haud pœniteat. « Quæ quantaque sit ea Leonis edi-
 tio, inquit in præfatione generali, p. 13, quam
 summo studio curavit Paschasius Quesnellus, illi soli
 ignorare queunt, qui editionem ejus ignorant. Si
 textum expendas, qui in æstimandis veterum editio-
 nibus primum et potissimum spectandus est, et in
 quo quæritur num sit emendatus ac ineditis opuscu-
 lis auctus, plures ille ac præstantissimos codices na-
 ctus est, quorum præsidio multa loca in anterioribus
 editionibus depravata feliciter correxit, et Epistolas
 pontificias, quæ inter ipsius Opera sacræ historiæ
 utiliores sunt, ex uno Grimanico ms. octo et viginti
 antea ineditis augere Epistolis potuit. Præterea alia
 quædam adjecit inedita, inter quæ maxime celebra
 est antiquissima illa Canonum et Epistolarum Roma-
 norum pontificum collectio, quæ Dionysianæ nihil
 cedit, vetustissimique canonici juris studiosis
 maximo adjumento est. Si vero ipsius editoris lucu-
 brationes textui vel rebus illustrandis insertas consi-
 deres (id enim alterum est quod in editionibus quæ-
 ritur, quænam editio Patrum tot unius (a) editoris
 observationibus, admonitionibus, notis et disserta-
 tionibus locupletata invenietur, quot illa Leonis
 quam Quesnellus typis impressit? Quæ enim ejus-
 dem pontificis opera parvo volumine, formæ, uti
 vocant, octavæ vel quartæ, in antiquis editionibus
 comprehendebantur, ob Quesnelli additamenta duos
 implent non exiguos tomos in-fol. Quem porro non
 moveant tantum studium in Leone edendo ab eo
 susceptum et naviter impensum, qui præstanti inge-
 nio et multa eruditione ornatus, plurimum poterat,
 quique priorem editionem novis curis recognitam
 post viginti quinque annos recudit auctiorem, adeo
 ut limata et perfecta, quantum per eum fieri potuit,
 judicari debeat? » Quæ in eo reprehendi solent ad
 hæc tria fere redeunt capita : primo arguitur negli-
 gentiæ in usu codicum et quidem a summis viris et
 in antiquorum librorum studio peritissimis Baluzio
 et Coustantio; deinde accusant libertatem ejus, qua
 interdum verum nullo allegato codice emendat.
 Omnium vero gravissima reprehensio hæc est, quod
 minime veritus sit falsarum doctrinarum patronum
 se in istis suis lucubrationibus fateri, et non tam
 Leonem quam Romanæ sedis prærogativas, nunc
 palam, nunc latenter impetere. Quod postremum
 tanto in ipso fuit invidiosius, qui non occultas jam-
 jam odii sui in societatis Jesu asseclas significatio-
 nes dederat, animumque vix a partium studio libe-
 rum gerere videbatur. Ac profecto nostræ etiam

(a) Non legerunt itaque Ballerini, aut si lege-
 runt, tanquam fabulam contempserunt, quæ Richar-
 dus Simonius in *Critica Bibliothecæ Dupinianæ*, v.
Leo T. I, p. 190, sq., de Quesnello ejusque hac
 opera serio, ut videtur, vultu refert, nimirum, non
 Quesnellum solum, sed plures, et in quos illud *Sum-
 mus legio* quadret, hujus editionis fuisse auctores.
 Quesnellum solummodo per multos annos ea quæ a
 pluribus intra Parisios viris doctis accepisset, colle-

A Ecclesiæ homines, qui acerrimum quemque Roman
 pontificis jurium impugnatorem prono fere semper
 studio amplexi sunt, inficiari non debuissent Ques-
 nellum animo interdum indulsisse, et modo conten-
 dendi impetu abreptum, modo studiose nimis vulga-
 tis opinionibus contraria sectantem, talia scripsisse
 quæ plus specie quam soliditatis habent. Quod
 priora attinet, dubium quidem non est quin juste a
 summis viris Baluzio et Coustantio sit reprehensus,
 et vel illa, quam modo notavimus, argumentandi
 ejus ratio æstuans magis quam sobria, non diligen-
 tissimus ubique criticum arguit. Sed caveamus ne
 quod culpa ejus acciderit in fraudis et malevolentis
 statim suspicionem trahamus. Etenim in cognoscen-
 dis atque discernendis tot editionibus impressis,
 examinandisque et conferendis codicibus mss. in
 tam arduo de genuinis atque supposititiis scriptis
 judicandi, tam implicato circa annorum rationes
 constituendas negotio, tam multifario rerum quas
 attendere debebat minutarum nexu, quis errare po-
 tuisse mirabitur et quis delassato aut nimis subinde
 perspicaci veniam denegabit? Illud denique non ce-
 labimus, dissertationes Quesnelli esse fere prolixio-
 res et per singula facta circumductas, sæpe etiam
 in causis Leonem remotius attingentibus distineri.

1677. *Lutetiæ Parisiorum apud Franc. Muguet*,
 in-4°. Leonis papæ Epistolæ quædam et aliorum ad
 eundem antehac fere omnes ineditæ, e codice ms.
 Regio depromptæ a Joh. Bapt. Cotelerio; in *Monu-
 mentis Ecclesiæ Græcæ*. T. I, pagg. 50-65.

Insunt : 1° *Epistola Flaviani Cp. ad Leonem Rom.*
 ex mss. Reg. 1026, 2614; 2° *Leonis papæ et Roma-
 næ synodi Epistola ad Pulcheriam Augustam*, ex ms,
 Reg. 1026; 3° *Leonis Synodia ad Constantinopolita-
 nos*, ex eodem codice; 4° *Hilarionis seu Hilarii dia-
 cono Epistola ad Pulcheriam*, ex eodem ms; 5° *Gallæ
 Placidis Epistola ad Æliam Pulcheriam*, ex eodem
 ms.; 6° *Leonis Rom. Epistola ad archimandritas Con-
 stantinopolitanos*, ex eodem codice; 7° *Fragmentum
 Epistolæ Anatolii Cp. ad Leonem pontif. Romanum*,
 ex ms. Reg. 940.

1677. *Lugduni apud Anissonos*, in-fol. Leonis M.
 Sermones de præcipuis solemnitatibus Domini et
 sanctorum; ejusdem Epistolæ decretales et fami-
 liares ad diversos; item Tractatus adversus errores
 Eutychetis ut aliorum hæreticorum; in *Bibl. PP.*
Max. T. VII.

1687. *Parisiis et typogr. Regia*, in-fol. Decreta
 Leonis papæ 49, in collectione Dionysii Exiguli re-
 cusa in *vet. codice Canon. Ecclesiæ Rom. Francisci
 Pithæi* novæ editionis pagg. 228-249.

gisse, et quia Latine scribere nesciret, vernaculo
 sermone composuisse, deinde docto alicui Hiberno,
 qui olim fuerat oratorii ejus socius, tunc vero rhe-
 toricam in collegio Bellovacensi docebat, in Latinum
 dedisse transfundenda. Vitam Leonis autem tra-
 duxisse P. Gerardum Dubois, eidem sodalio tunc
 ascriptum, eundemque invito Quesnello duriora
 nonnulla ejus in Romanam sedem enuntiata inter
 traducendum mutavisse.

1700. *Lugduni apud Joannem Certe bibliop. in vici Mercatorio sub signo Trinitatis, in fol. T. II. S. Leonis M. papæ I Opera omnia, nunc primum Epistolis triginta tribusque de Gratia Christi opusculis auctiora, etc.*

Iteratio Quesnellianæ recensione. Mutavit in levioribus quibusdam auctor seententiam suam, sed non in iis quæ impio furore contra sedem apostolicam debacchatus esse criminabatur. A pagina 195 ad 202 tomi primi insertum est: Opusculum de *vo-cis correctione in sermone 7 sancti Leonis Magni de Nativitate Domini Γραμματιου Δωρηματιου* (sic) sive *litterulæ munusculum, quod reverentissimo patri Erasmo Gattola a Caieta, incltyti monasterii Casinensis monacho, ac Decano et Vic. Gen. nec non a Bibliotheca, dono dat et offert Joannes Clampus Romanus magister brevium gratiæ ac in utraque signatura referendarius Romæ M. DC. XCIII. ex typogr. Jo. Jac. Komarek Boemi apud S. Angelum custodem; in quo auctor vocem aræ in laudato sermone corruptam esse contendit, et ex codicibus mss. legendum demonstrat aræ ad significanda spatia quibus scalarum per quas ascensus in basilicam D. Petri detur; ordines distinguantur. Emendatio sane certissima, quapropter a Quesnello absque ulla hæsitacione in textum pag. 81, addito auctoris elogio, est recepta. Ex hac epistola porro hausimus notitiam quarundam Sermonum Leonis editionum, quas aliunde mihi innotescere haud memini. Sed lectores non celare debeo, id quod singulis in locis etiam ubi eas proponimus monui, fidem viri in hoc non satis mihi esse exploratam. Quod reliquas hujus repetitionis dotes attinet, indices paulo copiosiores nacta est, inque his novum *librorum, eorumque capitum, sermonum, Epistolarum, earumque synopsis, et aliorum operum tomi primi titulorum*, quo prior editio ægre caret. Enimvero displicet, eosdem, qui tamen ex superiore maximam partem sunt repetiti, in utriusque tomi titulo magna cum pompa ostentari. Denique descriptio operis facta est. luculento charactero, binis per paginam columnis, in charta ne-tiquam contemnenda.*

SECVLO XVIII.

1739. *Romæ typis S. Michaelis ad Ripam sumpt. Hieron. Mainardi, in fol. S. Leonis Epistolæ decretales; in Collectione amplissima Bullarum pontif. Rom. ed. Carolo Cocquelines. T. I, a pag. 25 ad 47.*

Numerus contentorum est XIX. Sunt vero, juxta Quesnelli ordinem, hæ: I, II, III, V, VIII, XII, XV, XVI, XVII, XIV, XCVII, XXIX, XLVII, L, CXXXV, LXXVII, LXXXVII, CXXIX, CXXXVI. Ab initio statim editor subjecta ad primam epistolam notula monet, se omnes ex Antonii card. Carasæ *Epistolis decret. summor. pontif. tomo I* deprompsisse, additque studio hujus cardinalis, qui scilicet oodicibus Vaticanis adjutus fuit, admodum dissimiles esse redditas iis quas canonistæ et Operum S. Leonis collectores ediderint.

1741. *Venetis apud Augustinum Savioli, in fol. S.*

Leonis Magni pontificis Opera omnia ad mss. codicum fidem emendata. Accedunt Opera *Maximi Taurinensis*.

Parum cognita editio, et cujux vix unum exemplar trans Alpes migravit. Merito quidem suo, si nostrates mutare bibliopolæ nequitas olfecerint, qui codices in titulo venditavit ad emptores frequenter allucinosos; revera Opera Leonis, quæ in Quesnello exhibita sunt, additis ejusdem super tribus Leoni primum ab eo vindicatis opusculis dissertationibus, recedit, et, si Cacciaro fides sit, quæ nobis non videtur ei deneganda, innumeris operarum vitiis fœdavit. Nec vero palam eum ferre putes Quesnelli diligentiam. Immo ipse contemnens lectorum Judicium Quesnelli personam induit, et quæ ille scripserat a se demum *Leoni vindicata*, quasi sua (bibliopolæ scilicet) opera nunc primum vindicata ei ad *manuscriptos codices denuo emendata* profert. Hac ipsa denique impudentia sua legentibus jocum dedit, dum elogio Leonis a Quesnello condito et hic pariter eadem pompa recuso in locum nominis Quesnelli substituit: *Devotissimus et obsequentissimus cliens Augustinus Savioli*. Cæterum meminerint lectores ab eodem bibliopola *Petri Chrysologi Opera* juxta editionem priscam esse recusa, quod *Fulgentio* pariter accidisse in sequentibus discent.

1748. *Venetis apud Andream Poletti, in fol. T. II. S. Leonis Opera. Accedunt Codex Canonum Ecclesiæ Romanæ, et Sermones et Homiliæ S. Maximi episcopi Taurinensis ad mss. codices denuo castigati et aucti.*

Curator hujus editionis fuit *Andreas Poletus*, Venetus item typographus. Ex eo primum discimus priorem Augustini Savioli editionem, quamvis misere consarcinatam, tam frequenti tamen emptorum concursu esse distractam, ut exemplaria jam desiderarentur. Quocirca cum ex re sua existimaret denuo Leonis Opera prelo committere, ipse tamen nefas esse reputasset Savioli exemplar temere exscribere, doctorum virorum consilii ductum se asseverat, ut aliud melioris notæ et accessionibus auctum exemplar representari curaret, id quod non aliud quam ipsius Quesnelli editio Parisiensis fuit, demptis tamen aliquibus et additis invicem quæ in titulo significantur. Illud tamen scias, non Quesnellum, sed tantum Parisiensem editionem eum appellasse, justone metu an ut homines parce doctos, sed tanto religiosiores simulatione hac falleret, non disceptaverim. *Tomus primus*, pariter ac Quesnellianæ editiones, continet Sermones in varia capita distinctos, præfixa singulis synopsi quæ a Parisino editore primum instructi sunt; Epistolas deinde totidem, eodemque ordine ac distributione, fontibus unde novæ illæ ductæ essent Quesnelli verbis indicatis. Nec tria illa opuscula, quæ in Parisina editione Leoni primum tributa sunt, repudiavit, in hoc solum ab ea recedens, quod non in fronte reliquorum, sed ad calcem potius addiderit, subjectis statim tribus quæ ad eadem spectant, dissertationibus. Contra quæ ad primum tomum accesserant in Parisina, *Vita Hilarii auctore Honorato*, et

reliqua, hic in tomo altero post *Codicem Canonum* exhibentur, iisque denique ad voluminis complementum quoniam reliquæ Quesnelli dissertationes omisæ sunt, *Maximi Sermones* succedunt.

Jam si quærat quale nomen pretiumque operæ huic Poletti statuendum sit, ut lubet *expurgatam* seu *mutilatam Quesuelli editionem* recte appellaveris. Nam non ea solum quæ modo indicavimus de Parisina dempta sunt, sed multa etiam ex animadversionibus et admonitionibus ipsius frustra hic exspectes. Atque hoc præcipuum est, quod in laudibus illius ponit *Petrus Thomas Cacciari*, sequentis auctor, cui hujus æque ac præcedentis Venetæ notitiam unice debemus. Is quivæ quidem reprehensione summa et dixerim *peccat detestatiōem dignam censens, quod e Quesnello aliquid in spem derivare instituerit Polettus, tum eo magis ei succensendum arbitratur, quod famæ, quæ de suo (Cacciarii) molimine novæ editionis spargi cepisset, nullam rationem habuerit; atque easolum in incipit eius ponit, quibus a Parisina editiōe repperit.* » In primis illud minime possumus dissimulare, inquit, typographum Polettum aliquam ex eo laudem sibi comparasse, quod non præcedentem Savioli editionem exscripserit, quam innumeris typographiæ mendis scateris ipsi, et quotquot eam lustrarunt, jure meritoque conquesti sunt. Alia porro laus quam Polettus comparavit sibi, ea est, quod acilicet in *sua* Venetam editionem quam plurimas Quesnelli animadversiones minima intulerit et admonitiones quæ ut plurimum, aut Leoninis sensis, aut Ecclesiæ ritibus, aut ecclesiasticæ hierarchiæ ordinibus, vel demum etiam catholicæ fidei regulis repugnant, rescerit; cujus quidem generis observationes et monita, quæ in utraq; Gallica Quesnelli editione legenda occurrunt, proreus in illa desideratur quam Polettus vulgavit; qui in suis novis typis et Quesnellianas dumtaxat synopses et Leonis textum attendens, prout ille in Galliis lucem aspexit, tantam sibi blanditus præ se ferre puritatem, ut castigatior atque limatior prædixæ minime possit. » Ob utramque porro scripsit in ipsam calænam diffusa Quesnelli confutatione stringit Cacciarius. Sed quod ex proprio magis instituto hoc facit, de eo post videbimus. Illud vero ejus de Poletto judicium incautus nobis visum est, quo reprehendit quod tres laudatas Quesnelli dissertationes suscipere non gravatus fuerit, *nulla interim specificæ facta scriptorum illorum qui totis nervis Quesnelli res opposuerunt ad præjudicatas ejusdem opinionis refellendas, et porro quod Codicis Canonum auctoritate ab aliis scriptoribus elevatam magni flexi dixerit a Petro Constantio in præfatione ad Epistolæ pontificis Hippolyti, æque lectorum votis consuluisse profana, sit, ut quis illud quæcumque alibi quærere non cooperentur.* Egregie scilicet rei suæ consulisset bibliopola, si litium istarum commemoratione scrupulum hominibus impertitissis iniecisset. Gravior hand dubie reprehensio ea est, quod plurimis typorum erratis opera Poletti labore, et manifesta nimis festinationis vestigia ostendat, cujus exemplum prodit

admodum turpe tempore *Tractatum S. Leonis adversus errores Eutychetis aliorumque hæreticorum* bis iisdem verbis et eadem epigraphe semel pagina 102, iterumque pagina 309 exousum.

1751. *Bononiæ apud Hieron. Corciolani et H. H. Colli, in-4°.* Sermo S. Leonis de Quadragesima, incipiens: *Dilectissimi nobis, fides nostra nos admonet, cum annotationibus Jo. Chrys. Trombelli, cum aliis tribus de Resurrectione Domini, in festivitate S. Pauli, falso eidem ascriptis, et uno de Abrahamæ filio incerti auctoris, forte Leonis ejusdem, ex codice Bononiensi; in Opusculis vet. P. P. Lat. s. Anecdotis a canonicis reg. S. Saverii, Bononiæ evulgatis. T. H. part. 1, pagg. 233-253.* Nullas omnino, nec prior ille de Quadragesima, ut Trombellus inscripsit, Leonis est, docentibus Balleriniis in diss. de *Sermonibus Leoni M. suppositis.*

1751, *Romæ ex typographia Antonii Fulgonii apud S. Eustachium, in-fol.* Exercitationes in universa S. Leonis Magni Opera pertinentes ad historias hæresium Manichæorum, Priscillianistarum, Pelagianorum atque Eutychianorum, quas summo studio ac labore SS. pontifex evexit atque damnavit, et dicte sacrosanctissimo patri Benedicto XIV, pontifici maximo a fratre Petro Thoma Cacciari, Carmelita, in collegio Urbano Propagandæ Fidei sacræ theologiæ polemici lectore, et Romani cleri examinatore apostolico.

Leonis Operum editionem Anti-Quesnelliā jam pridem non intra animum solum volverat Cacciarius, sed expectari etiam ex aliquo tempore jussisset. Attamen cum distans protrahi illa videretur, quod ipse justis causis, muneris scilicet avocationi, et ipse negotii gravitati tribuit, et jam oscillationibus ab iis quibus vel impar huic spartæ æstimaretur, vel totum consilium dupliceret, peti cœptus esset; bis tandem editis dissertationibus et invidiosos rumores dispelleret et viam apud æquiores sibi præmunire studuit. Hoc ergo præ cæteris ratio postulat, ut quo in Quesnello affectus sit animo ostendamus. Tria autem potissimum ab eo commissa graviter conquesta sunt: primum, quod plura a genuino textu abhorrentia intulerit, deinde, quod multa admiscerit ecclesiastico agendi ordini ac rationi minus consona, et, quod gravius, a catholica regula plane aliena: adeo ut non tam medalam pontificiis scriptis adhibuisse, sed ea graviter vulnerasse videatur; tandem, quod non solum omnia monumenta non polligerit, sed alia de industria prætermiserit, alia vero, utpote adversa scopo quem forte sibi proposuerat, tanquam omnino supposititia, vel certe, ut suppositionibus referta rejecerit vel mutilaverit. Ita summatim sese habent Cacciarii in Quesnello reprehensa, distinctius autem sic persequitur: *Quesnellus, inquit, acerrimo polleus ingenio, valde factis ad contentiones et jurgia excitanda, omnino promptus ad æquivocationes et fallacias construendas, alium sibi scopum proposuit, præter illum quem catholici cuncti, et præcipue suæ gentis homines habuerunt, in ader-*

randis castigandisque veterum P. P. voluminibus. Ipse namque quandoque clariora sancti pontificis loca obscuris, æquivocis, falsisque annotationibus sædavit; alia ad prorsus violentas interpretationes delorsit; veritatem fallacis occuluit, oppressit, atque perpetuo prætextu antiquitatis inquirendæ et illustrandæ ea systemata sensim et ubique stabilire satagit, quæ hæreticorum partibus favent, et sacræ ecclesiasticæ hierarchiæ regimen dejiciunt; pene quandoque etiam abolita, aut saltem immixta Romanorum pontificum vera et legitima jurisdictione super omnes alias Ecclesias, etiam Orientis. Alium interim tamen se esse simulavit. Quandoquidem in suis scribendis operibus, et in Leoninis adornandis scriptis, multo artificioso conatu usus est, reverentiam, pietatem, cultumque erga Romanos pontifices et apostolicam sedem affectando, ut incautos deciperet, et occulti hostis quam sæpissime partes agendo, post splendidum verborum apparatus, illas veneno aspersas propositiones eructat, quæ erronea et in omnibus commentitiis ejus systemata falso aliquo veritatis colore induere posse arbitrantur (a).

In hac ergo rerum conditione cum ingens laborum onus humeris suis impositum existimaret, cum textu a falsis et corruptis lectionibus purgandæ et ad pristinam integritatem restitvendo, id quod synopsis etiam a Quesnello studiose temeratas postulare affirmat; tum augendo aliqua genuinorum operum accessione eaque quæ non nisi prava et subdola mente ab eo Leoninis inserta esset (intelligit libros de Vocatione gentium, auctoritates sedis apostolicæ de Gratia, et Epistolam ad Demetriadem, item Codicem Canonum Ecclesiæ Romanæ) eliminando; neque tamen plene se consecuturum speraret quod cupiebat, nempe ut omnes Quesnelli venenatos aculeos retunderet, quorum plurimos et gravissimos in ejus dissertatione de Vita et Rebus gestis Leonis M. superesse sibi persuaserat; huc præsertim selectissimas doctrinæ suæ copias convertere et ingenii nervis intentissimis contra ipsum in hoc exercitiorum campo depræliari decrevit. Sed audi ipsum: *Inter illas dissertationes fucato colore ecclesiasticæ traditionis et Leoninæ doctrinæ illustrandæ, a Puschasio Quesnello conscriptas, principem locum habet illa: De Vita et Rebus gestis S. Leonis Magni. Multis fraudibus enim magis atque commentis totam hanc dissertationem et ceteras subsequentes esse refertas, vix intelligere potuissem, si in illis percurrendis semper ad ipsum Leoninum textum non provocassem, ut rerum veritatem inspicerem. At cum tanto artificio ipse uti soleat, ut sensim lectores etiam probos et optimos in pravas suas opiniones pertrahere possit, hosque multis præjudiciis imbueret, plurimum mihi laborandum fuisse præsens hoc opus indicabit. Vix enim enarrare possum, stu-*

(a) In præfatione ipsius Operibus præmissa eamdem querelam sic effert: *Tantum abest ut Quesnellus ecclesiasticæ et litterariæ reipublicæ hæc beneficia contulerit (ut scilicet Leonis scriptis primigeniam integritatem et nitorem, quemadmodum professus est, redonaret), ut ipsum potius textum compluribus in*

aditum adhibitum in exaggeranda sua erga S. Leonem et apostolicam sedem devotione animique pietate, quam testari se simulat ornata quadam oratione vel in hujus laudes excurrendo, vel Leonina gesta atque statuta cum aliorum episcoporum doctrina, pietate, religione clarissimorum operibus simul comparando, vel in medium interim adducendo quarundam particularium synodorum regulas, quæ ante Leonis ævum alicubi obtinuerunt, quibus subesse et insistere summum pontificem debuisse asseverat. Quid enim? Aliquando talem, tantumque eruditionis apparatus ad suos lectores delectandos construxit, sensim susque deque antiquas Ecclesiæ res vertit, perturbavit, miscuit, ut ne vix quidem appareant illicia quibus usus est ad prava sua systemata insinuanda atque firmanda; sibi forte blandiendo, in sacris et ecclesiasticis rebus pertractandis hominum ingenia, et decendi arte et philosophicis conjecturis potius quam rerum veritate et rationum pondere persuaderi posse. Qualis aulem quantaque diligentia, et animi attentio, ne deciperer, adhibenda mihi fuerit in percurrenda hoc aliisque Quesnelli dissertationibus, nemo facile poterit intelligere, nisi ii forte qui in conscribendis eruditissimis Commentariis, ad ecclesiasticas res pertinentibus, me præcesserunt. Quemadmodum novissime factum fuisse a cl. viro Joanne Antonio Bianchini norunt qui ejusdem sex volumina de Ecclesiæ potestate æstimarunt. Is enim in familiaribus colloquiis inter nos habitis, non semel testatus est alium nunquam scriptorem legisse qui tot simulationibus et artificibus uteretur præter Quesnellium. Quippe qui cum aliquando se facile perstringi et jugulari posse percensit, statim quasi anguis elibatur, et ex una ad alia vel plures quæstiones progrediens, vera incertis et æquivocis admiscuit; et rursus falsa et erronea dubiis et probabilibus interserit et implicat, ut ad sibi præfixum scopum perveniat. Non igitur ad eliminanda solum e Leonis Operibus tot commenta, fallacias atque nugæ, et ad asserenda sedi apostolicæ sua legitima jura sufficere poterat illorum textum nudum et sincerum undequaque ab omnibus mendis, æquivocis et falsis interpretationibus expurgatum exhibere, verum opus erat ordinata methodo quasdam exercitationes conscribere, quibus haud exiguum lumen Leonis gestis, apostolicæ sedis juribus et ecclesiasticæ regiminis formæ et ordini afferri possemus.

Scilicet enarrandam sibi sumpsit earum hæresium vel præcipuarum certe historiam, quæ tempore quo S. Leo ad summum pontificatum fuit assumptas, ad vitæ ipsius exitum usque catholicæ religioni vim intulerunt, et Occidentem atque Orientem infestaverunt. Propterea, inquit, ut suorum munerum partes impleret, et Christianam fidem custodiret, omne studium ac laborem eum impendere oportuit ad sedandas sævissimas

locis gravius vulneraverit, in aliis ad violentas omnino interpretationes distorsit, et in nonnullis denique eundem minus catholice explicaverit; ita ut ejus studia et labores nonnisi in S. Leonis injuriam, Ecclesiæ catholicæ perniciem et in acatholicorum præsidium atque favorem redundaverint.

tempestates quæ diabolico furore debacchante fidei exitium promovebant, Christi imperium et Romanam Ecclesiam vexabant, de quibus omnibus eas victorias ipse summus pontifex reportavit, quas divo Petro hujusque successoribus Christus Dominus in Scripturis promiserat. Igitur duobus libris de *Manichæorum*, uno de *Priscillianistarum*, libro uno de *Pelagiana*, libris item duobus de *Eutychna* hæresi et historia, copiosum sermonem instituit. Ac Manichæismi historiam ab ovo inde pertexere cœpit, fortasse non ex primo consilio. Etenim jam absolutum sibi fuisse hoc pensum scribit, cum ab amico monitus, Belsobrii libellum in manus sumeret telamque jam prætextam de novo sibi retractandam esse intelligeret. Hinc Belsobrium magis quam Quesnellum in his libris debellat. Contra in Pelagiana historia ea solum quæ Leonem attingerent spectavit, omninoque in singulis quæ Leonis partes vel scriptis vel factis fuerint, insigni in loco ponit. Jam cum satis ingenium consiliumque viri hisce speciminibus declarata esse reor, ad ipsam Operum Leonis editionem progrediamur.

1753-55. Romæ apud Josephum Collini, in-fol. T. II. S. Leonis Magni papæ primi Opera omnia ad manuscriptos codices emendata, novis monumentis aucta, notis et observationibus adornata studio F. PETRI THOMÆ CACCIARI, Carmelitæ.

Nimirum tria illa quæ in editore requirunt Balletrini, juxta verba eorum supra producta, ut editionem prætet emaculatam, novis scriptis auctam et illustratam, Cacciarus quoque in hisce voluminibus effecisse sibi visus ac pollicitus est. Quippe emaculatam et locupletatam dedit ex codicibus maxime Vaticanis, quas propter *Romanam* appellari cupit, illustratam autem præterquam exercitationibus præviis, in notis jamjam textui subjectis, quæ cum fere omnes contra Quesnelli opiniones atque asserta diriguntur, idcirco *Anti-Quesnellianam* non immerito suam editionem audire prædicat. Rescissis igitur libris quos novo exemplo Leoni vindicatum iverat Quesnellus, rescisso quoque Codice Canonum et Constitutionum sedis apostolicæ, primo tomo Sermones, cum nonnullis aliis monumentis de re liturgica ex Missali et Ordine Romano et Codice Sacramentario desumptis, altero Epistolas solas complexus est. Ac in Sermonibus quidem non una profecto ratione Quesnellum deseruit, restituendo non solum superiorum editorum ordine, quem a veteribus quoque Collectoribus, in manu exaratis archetypis, servatum observarat, et synopsis quas illi concinnaverant, sed textu passim ad mss. fidem immutato, et, ut sibi quidem persuasit, emendato. Et quod varias lectiones attinet in editis et mss. libris deprehensas, nusquam vulgatas ab aliis editoribus subduxisse et novas intulisse se affirmat, nisi tum cum ipsorum codicum summa consensio et Leoninæ orationis ratio id postulare videretur, vel quando manifesto antiquorum errore perspecto duorum saltem codicum subsidio easdem castigari posse et debere existimaret. In qua re, inquit, præsertim

etiam ad consuetas et satis familiares sancti pontificis loquendi formulas alibi expressas attendentes, quædam corrupta loca ex alicubi repetitis supplevimus, admonitis tamen nostris lectoribus de causis quæ Leonis obscura et difficiliora quædam sensa aliis magis perspicuis et certis nos docebant oportere interpretari. Quæ quidem omnia non magis veritatis causa quam ut artibus adversarii sui Quesnelli, quam sæpissime vel Leonem accusantis, aut in præsidium suorum assertorum traducentis, occurreret, fieri debuisse significat. Hujus etiam causa se coactum fuisse scribit, textum codicum mss. subsidio ita restitutum, notis, observationibus et præmonitionibus adornare, ne forte totum illud, quantum esset, quod ex illa castigatione provenire posset utilitatis, aut penitus interiret, aut saltem occultaretur, adeoque nonnullorum opinio de Quesnellianæ editionis præ cæteris omnibus præstantia maneret, aut etiam nota ejus et observationes tantum pondus habere viderentur, quasi a nemine de errore notari aut de falsitate possent convinei. «Necesse ergo fuit, inquit, hisce Quesnellianis notis et observationibus, novas, veriores atque magis sinceriores opponere, easque non ad calcem hujus nostri voluminis reservare, ut quandoque viri alias doctissimi fecerunt, sed easdem convenientibus sibi que aptis locis distribuere, ut lector nullum prorsus laborem in evolvendis libri paginis subiret, ad ea intelligenda quæ hac Romana editione contra Quesnellianam conscripsimus. Quia vero tandem (ut diximus) in suarum falsarum propositionum præsidium, Leoninum textum, perperam et violenter interpretatum, adducere consuevit, allaboravimus, ut in his typis majusculis characteribus ea loca excuderentur, quæ magis apta sunt ad arguendam ejusdem nostri adversarii falsitatem et ad evertenda tot asserta minus catholica, aut maxime impudentia ab eodem pronuntiata.» Jam quod ultimam hujus editionis dotem, augmenta in hoc tomo facta attinet, plures in tot diversis, quot manu versabat, mss. codicibus Sermones Leonis nomine inscriptos invenit, quorum alii magis, alii minus sinceri videbantur, alii manifesto mentiri se hoc nomen ostendebant, et ex sexcentis aliorum pannis consuti erant, in quibus omnibus rite et apte discernendis haud levem operam et plusculum temporis perdidit, unumque ex tot impedimentis fuisse conqueritur, cur opinato serius hanc editionem emittere potuerit. Addidit autem genuinis Leonis Sermonibus, quinque novos ex Vaticanis et Vallicellaneis cod. haustos, et postremam partem sermonis de festo Cathedræ S. Petri, quem mutilum et imperfectum primus evulgaverat Quesnellus. Sunt autem: I. *De Dominica Resurrectionis*, idem, quem *Trombellus* dederat cujus de sinceritate ejus dubia proluxa præmonitione evertere noster studuit. II *De festo Ascensionis Dominicæ*. III, IV. *In festum SS. fratrum Machabæorum*. Romæ kalend. Augusti in Ecclesia S. Petri ad Vincula celebrari solitum. Posteriores duo in vetustis codd. vel anonymos vel sub Augustini nomine offendit, sed suo aliorum-

que doctorum virorum post examen institutum arbitrio Leoni adjudicavit. V. *De Natali sancti Pauli Apostoli*, itidem a *Trombelle* tanquam alius a pontifice Leonis editus, nunc autem ad antiquissimum cod. Vat. num. 3835 representatus et Leoni M. assertus. Dubios deinde spuriosque et ex diversis Leonis fragmentis consarcinatos appendicibus Quesnelli et PP. Maurinorum, qui Augustini sermones ediderunt, more secrevit, ac in primam quidem eos solos quos Quesnelli appendicula continet, compegit, in altera vero, quam *novam appendicem* inscripsit, novem sermones mutilos et imperfectos, dubios et apocryphos, qui in variis mss. Leonis nomen gerebant, exhibuit, postremoque loco posuit *Breviarium contra hæreticos et schismaticos a Sirmondo* et in *Bibl. PP.* pridem evulgatum, recens autem in bibliotheca FF. Eremitarum S. Augustini Patavii in ms. codice vii sæculi sub Leonis nomine inventum. Hactenus de *primo* hujus editionis *tomo*. *Alter tomus* Epistolas complectitur, in quo non minori codicum mss. imprimis Vaticanorum adjutus fuit auxilio, tantamque in iis messibus sibi fecisse visus est, ut libere fateri ausus sit hanc editionem prorsus novam esse ac ex mss. fide unice eductam. Et cum Græcis juxta quam Latinis codicibus mss. bibliotheca Vaticana abundaret, nova quædam monumenta Græca offendere contigit, quorum alia quidem jam in Concillorum Collectione edita medicam manum postulare videbantur; alia, Græce nusquam, Latine tantum evulgata, in majorem historię ecclesiasticę fidem, alia denique, nec Græce, nec Latine antehac cognita, tanquam editionis suę ornamenta adjicere constituit: In quo negotio, quoniam ipse nec in Græcis scriptoribus satis versatus, multo minus compendiosas manu exaratorum librorum notas legere posset, usus est opera docti cujusdam Græci Raphaelis Vernazza, Chio oriundi, presbyteri Romani, qui quadraginta septem epistolas Græcas exscripsit, easdemque ad alia exemplaria iterum relegit, aut cum editis ubi suppetebant diligenter contulit. Sed singula hic enumerare non refert; sufficet indicasse quatuor epistolas, plane novas, quibus primus Quesnellianarum numerum 144 ad 145 amplificavit. Sunt illę: 1° num. 27: *Leonis ad Theodostum imperatorem de Verbi divini Incarnatione* epistola, seu fragmentum potius epistolę Gr. Latinum ex cod. Vat. num. 920, p. 74, erutum: 2° num. 85: *Ad Julianum episcopum de Monachis Eutychem adhærentibus*; 3° num. 147: *Ad eandem de ejusdem contra Eutychianos industria*; 4° num. 128: *Ad Anatolium episcopum super Attico ep. Cp.*: omnes ex codice ms. Ratisbonensi monasterii S. Emerani, de quo infra dicendi locus erit. Has igitur locis notatis inseruit; in cæteris sequitur Quesnelli ordinem, aliorumque ad Leonem Epistolis, illius more, nullos numeros ascripsit. Synopses quoque Quesnelli retinuit, ea licentia ut ubi sensibus Leonis easdem non omnino respondere existimaret, castigaret, suppleret, aut plane novas concinnaret, et ad calcem singularum fere epistolarum discrimen inter Quesnelli verba suaque notaret. Notas

A denique, monita ac marginalia adjecit, quibus partim de variantibus et emendationibus rationem reddit, partim et frequentissime quidem in Quesnellum gladium stringit. Nam cum in ejus annotationibus, quas magno lectorum incommodo ad calcem ab eo rejectas fuisse censet, nec veram semper, nec sanam doctrinam continere observasset, sed quam sæpissime fraudem, fallacias, malam fidem sensim in iisdem haberi detexisset, eas omnes (loquimur verbis ejus convenientibus suis locis ad veritatis trutinam revocavit, et gravissimis rationibus insistens, eum aut hallucinatione defecisse, aut incautos lectores fallere quæsivisse demonstravit. In quo fungendo munere, *inquit*, non semper brevitati stnduimus, cum multa quandoque et varie inter se admodum disparata objicerentur quę paucis verbis indicare, eripere atque refellere cuique prorsus impossibile credebatur.

B Restat nunc ut pauca de operis totius descriptione, specie ac norma adjiciamus. Singulis itaque tomis post dedicationem (prior inscriptus est *cardinali Nerio Corsinio*, alter *Benedicto XV, P. S.*) subjicitur præfatio in qua de editionis consilio, editionibus superioribus, in primis Quesnelliana ejusque methodo et malis artibus, suoque denique studio et subsidiis verbosius fere disputat, et utramque indice mss. librorum, quibus usus fuit, claudit. In secundo tomo, antequam ad hæc argumenta devenit, prolixam de iis, maxime catholicę Ecclesię doctrinis; quas Quesnellus labefactare studuerat, sermocinationem orsus est, cui vix post quadraginta et amplius paginas præmittit. Sequuntur deinde Sermonum Epistolarumve contentorum indices una cum synopsis, quę dupliciter adeo impressę sunt, tandemque ipse textus binis columnis impressus, cui notę in imā ora latis lineis exscriptę subsunt. Ab initio cujusque sermonis aut epistolę ad marginem litteris minusculis editione et codices mss. ex quibus desumptę et castigatę fuerint, sicut in cæteris marginalibus argumenta et sententię potiores indicantur. Monita vel admonitiones modo præmittuntur, modo ad calcem subjecta, interdum media inter duo, ad quę pertinent scripta, collocata sunt. Tandem cuique volumini index rerum et nominum memorabilium satis copiosus additus est. Characteres ut plurimum rotundi sunt, grandiusculi, sed apti invicem pro loco suo et luculenti, et raro typhothetarum vitia occurrunt.

C Jam si de editore ejusque meritis sententiam requiramus, satius ipsi fuisset, putaverim, si vires consideratius ponderasset, antequam tale opus Leoninarum lucubrationum in primisque Epistolarum editionem post Quesnellum, nedum contra Quesnellum, aggredere. Enimvero sine ulla hesitatione tanto immersit se oceano, etsi sentire debeat sibi multa eorum quę in unoquoque editore necessaria, nedum ornamento sunt, deesse. Etenim præter doctrinam aliquam in theologia polemica, non elegantem illam, sed talem quę fortasse numeri examinatoris apostolici cleri Romani sufficeret, omnis ejus eruditio, præ-

sertim in historia et jure ecclesiastico, non diuturna lectione et studio acquisita, sed pro præsentis rei necessitate festinanter coacta fuit, adeo ut quæ modo immenso labore ab aliis addidit, nisi a sensu ejus atque intelligentia nimis disjuncta fuerint, tamquam sua statim atque intra animum enata proferre atque alios docere audeat; id quod non solum ex Exercitationibus ejus manifestum fit, sed potissimum etiam in illis quæ de Quesnello sentit, declaratur: quippe quem vix semel laudabilem aliquam in Leonis editione operam fecisse agnoscit (a), doctum numquam fatetur, sed hominum ignavorum more adversarium quem inconsulto læcessendum sibi sumpsit, non virtute sua, sed fraude et astutia metuendum clamitat. Certo, si quidquam aliud tot lepidæ de Quesnellianis artibus, fallaciis, simulationibus falsis et æquivocis interpretationibus exclamationes et querelæ, in singulis pene pagis repetitis, demonstrant, quanta viri ingeniosissimi eruditio Cacciaro inopi negotia fecerit, præsertim dum ipse semper circumspiciens ne anguis in herba lateat, lectoribus frequenter acclamat ne ipsum timidum reputent, aut Quesnellum vinci non posse credant. Hinc fit ut huic certamini plane impar, incertus etiam apertone campo aggredi debeat, an ubi occasio data fuerit hostem vellicare, æque conserto argumentorum robore totum ejus systema falsarum doctrinarum oppugnet, neque singula semper aptissima quæque opponat, sed declamationibus fere utatur, et non raro pro refutatione illam non intelligere objiciat. Cæterum hanc censuram unusquisque, cui editionem Cacciaro manu versandi facta fuerit copia, quemque operæ suæ non peniteat, veram atque justam esse deprehendet. Sed jam antequam moliminis hujus successus hominis ingenium manifestaret, nemini magis quam sibi ipsi imbecillitatem viri inæcognitam fuisse, ab ipso iterum edocemur. Eo scilicet tendunt illæ ejus de invidis et obtractatoribus, quorum irrisiones et adversa in ea studia quotidie non sine editionis impedimento expertus sit, querimonis, quarum jam ad Exercitationum ejus commemorationem mentio injecta est, quasque in utriusque tomæ præfatione ingeminat. Qui autem propius intuebantur, nosse poterant operam in alio quovis ecclesiastico scriptore bene ab eo collocatam in Leone perditum iri, unde peterant non aut palam aut occulto consilium illud improbare, et cum nimium diu protraheretur, opinari eum in medio opere defecisse.

1755-57. Venetiis apud Simonem Occhi, in-fol. Tomis III. Sancti Leonis Magni Romani pontificis opera post Paschasii Quesnelli recensione ad complures præstantissimos mss. codices ab illo non consultos exacta, emendata, et ineditis aucta; præfationibus annotationibus et admonitionibus illustrata. Addantur etiam quæcunque in Quesnelliana editione

A inveniuntur, eaque ad crisis revocantur; curantibus PETRO et HIERONYMO FRATRIBUS BALLERINIS, presbyteris Veronensibus: Tomus primus, sincera S. pontificis Opera continens, id est, Sermones et Epistolas cum suis appendiciis.

Tomus secundus, continens Opera S. Leonis attributa, quæ nec ad Sermones nec ad Epistolas pertinent. Accedant S. Hilarii episcopi Arelatensis Opuscula, ad codd. exacta et aucta. Subjiciuntur dissertationes undecim Quesnelli in S. pontificis Opera, ejusque notæ in Epistolas, criticis observationibus appositæ.

Tomus tertius, seu Appendix ad sancti Leonis Magni Opera, seu vetustissimus Codex Canonum ecclesiasticorum et Constitutorum sanctæ sedis apostolicæ, a Quesnello ejusdem pontificis Operibus adjectus, nunc autem ad præstantissima mss. exemplaria recognitus, et in meliorem multo formam restitutus; cui alia subjiciantur rarissima, et quinque dissertationes Quesnelli in eundem Canonum Codicem ad criticam revocata. Præmittitur tractatus de antiquis, tam editis, tum ineditis collectionibus et collectoribus canonum ad Gratianum usque.

Ita inscribitur editio, quæcum præter Constantii præfationem de Epistolis Romanorum pontificum operam vix alia in tota ecclesiastica litteratura comparari potest, quæque editoribus suis tertium merito inter studii hujus coryphæos, Baluzium et Constantium dico, locum assignat. Quesnellum sane non solum subsidiorum, id est, mss. librorum copia ac præstantia, sed multo magis etiam peritia eorum et usu diligenti, tum vero eruditione prompta atque accurata superant. Nimirum codices mss. non solum ex Vaticana plurimos et præstantissimos, sed ex aliis etiam intra et extra Urbem et in omni pene Italia Bibliothecis, qui in Germania etiam ex Vindobonensi, Cæsarea et Ratisbonensi S. Emerami admodum insignes habuit. Ex his sermonibus emendandis potissimum profuerunt exemplaria Romana quorum nonnulla ad basilicas Urbis pertinuisse, certoque Romana esse cognoverunt, eorumque lectiones tamquam puriores sæpius vulgatis, quæ a Quesnello non emendatæ erant, aut a Quesnello non apte satis vel perperam mutatis substituerunt. Quippe tercenta circiter loca vel certa emendatione restituisse, vel ad meliorem lectionem revocasse se affirmant. Præterea ex tot diversæ originis codicibus simul collatis ordinem in nonnullis perturbatum esse detexerunt et correxerunt, duos sermones qui in unum coaluerant, dividerunt, sermonem Leonis perperam tributum, aliumque eidem a Quesnello ex suo codice affectum removerunt, alium denique quem ille Leonis detraxerat restituerunt, pluraque id genus, de quibus passim in annotationibus movent, præstiterunt. Similiter in Epistolis nec paucas nec leves correctiones intulerunt, chronologiam in aliquibus restitue-

(a) Præf. ad T. 1, p. 21, ubi de ordine Epistolarum a Quesnello instituto, contra quem justissimis

de causis nihil moliri audebat, ait non modicum auctorem exinde laudem retulisse,

runt totumque ordinem immutarunt, item quasdam a Quesnello in dubium vocatas et nonnulla ab eodem expuncta adjuvantibus mss. libris vindicarunt. Quod inedita attinet, adjecerunt huic editioni tres novas Leonis epistolas ex codice Ratisbonensi (a), et unam Græcam Anatolii Constantinopolitani episcopi ad Leonem; item Epistolas aliquot Græcæ interpretationis antiquæ ex eodem Vaticano; porro ex codice Veneto S. Marci integram actionem concilii Chalcedonensis in gratiam epistolæ 93 Leonis habitam, nec non aliam actionem ejusdem concilii in causa Domni Antiocheni, in qua pontificia Leonis auctoritas commendatur ex ms. olim Veronensi, nunc Vaticano, tomo secundo; denique Sermones complures Leoni in mss. tributos, in appendice. Hic primus editorum labor fuit, nempe ut textus emendatior quam in Quesnelliana prodiret et auctor; alteram curam esse voluerunt, ut quoad ipsa Leonis Opera fieret sincerior, discernendo genuina a supposititiis, præsertim illis quæ arbitrario Quesnellus eidem tribuerat. Neque enim omittenda duxerunt, quæcumque ab eo huc semel collata essent, sed segregare maluerunt, iisdemque mss. librorum mædelam ubi copia facta esset, adhibere. Restabat tertium, textus intelligentia, rerumque a Leone gestarum aut cum attinentium justa explicatio, id quod absque severo omnium Quesnelli annotationum et dissertationum examine fieri nequibat. Enimvero etsi in quibus ille offensam dedit, ad duo præcipue capita, de gratia divina scilicet et sedis Romanæ quibusdam prærogativis redeant, intelligebant tamen, universe iis non eo successu obviam iri posse, ut omnes ejus errores paterent et convincerentur, sed pedetentim se eum sequi oportere, omnesque ac singulas ejus assertiones et commenta ad vivum rescare. Statuerunt itaque ipsas ejusdem lucubrationes integras editioni suæ inserere, et suas cuique observationes subjicere, quibus ea quæ confutatione viderentur digna, impugnarent aut corrigerent. Quo simul illud sese consecuturos esse sperabant, ut Quesnelli editio, quæ huic ipsorum in totum inserta inveniretur, non amplius esset necessaria, et lucubrationes ipsius, quæ in editionibus ejus interdictæ essent, in hac et cum animadversionibus et censuris eorum legere liceret. Quibus ita pro consilio operis descriptis ordo atque distributio totius hæc exiit. *Primus tomus* exhibet omnia genuina Leonis Opera, id est, *Sermones et Epistolas* sinceras, in quibus emendandis tam suis codicibus mss. quam Quesnelli variantibus usi sunt. Constat ergo hic tomus duabus partibus, quarum cuique peculiaris, de fontibus mss. unde omnino tam Sermones quam Epistolæ prodierint, præfatio ad universam hujus scriptorum generis tractationem criticam apprime utilis præmittitur. Ipsis porro Sermonibus atque Epistolis præfationes et admonitiones ubi opus fuit præmiserunt; annotationes autem utrisque subjectæ partim emendationum rationem red-

dunt, et variantes lectiones, tam ipsorum, tam Quesnelli codicum designant, partim ipsius pontificis textum, ubi indigere visus est, illustrant. In his Ballerini annotationibus etiam locum habent illæ notæ quas Quesnellus Sermonibus vel Epistolis ipsis quandoque apposuit, ne scilicet quidquam illius desideraretur. Quoniam autem ille Sermonibus quasdam notationes aut postillas affixit, quæ longiorem disputationem postularent, idcirco post Sermones ediderunt *observationes* in quædam peculiaris loca eorumdem, hisque Quesnelli illas notationes aut postillas, sicut et Ciampini de vocis *aræ* in sermone 27 emendatione dissertationem inseruerunt. Optaverim vero ut simili instituto post Epistolas statim addidissent longiores Quesnelli in easdem observationes, quo concinnius omnia quæ ad Sermonum Epistolarumque elucidationem spectant, uno volumine fuissent comprehensa. Sed tomo secundo illas reservarunt eodem ordine ac apud Quesnellum post dissertationes edendas, haud dubio non aliam ob causam quam ut æqualis voluminum magnitudo evaderet. Proxime autem post Sermones sinceros sequitur *appendix dubiorum* aut *male ipsi tributorum*, maximam partem in editorum. Præmittitur per præfationem notitia aliorum, qui in nonnullis mss. exemplaribus Leoni perperam ascripti, in aliis autem codicibus aliis auctoribus tributi, et quia inter aliorum Patrum Opera jam excusi essent, non repetendi videbantur. Epistolas porro excipit dissertatio *de Epistolis deperditis tum S. Leonis ad alios, tum aliorum ad S. Leonem, ac de aliis monumentis ad Epistolas pertinentibus, dispositis ordine chronologico*; ubi simul fragmenta Leonina quæ supersunt inseruntur. Sequitur eam *notitia decretorum* quæ Leoni in libro Pontificali tribuuntur, ac denique *appendix Epistolarum S. Leonis*, aliquot litteras supposititias aliaque documenta ad Epistolas pertinentia, quæ inter Epistolas non collocanda erant, comprehendens.

Tomus secundus exhibet appendicem prolixiorem Operum quæ Leoni ascripta fuere, ac primo quidem editur *Sacramentarium* omnium vetustissimum, *Leoninum* in vulgatis appellatum ipsiusque creditum. Sed quoniam nec omnia quæ in eo continentur Leonis sunt, nec ipsius compingendi auctor idem pontifex certo appellari potest, quædam Leonina tamen in eo deprehenduntur, ex quibus eidem in editis adjudicatum est, jure suo in appendice locum postulare visum est. Idque eo magis faciendum fuisse editores monent, quod Quesnellus tres præfationes veluti Leoninas in calce Sermonum edidisset, quarum duæ in ea ejusdem Sacramentarii parte quæ superest inveniuntur, tertiam vero in ea quæ intercidit parte existitisse probabile sit. Sacramentarium excipiunt *libri duo de Vocatione omnium gentium, Capitula seu auctoritates de Gratia et Libero Arbitrio, et Epistola ad virginem Demetriadem, seu tractatus de Humilitate*; quæ omnia Leonis nomine Quesnellus ediderat, Ballerini

(a) Easdem, quas hoc ipso fere tempore Cacciarius evulgavit.

autem ex mss. codicibus emendarunt et nonnullis in locis suppleverunt. Subjicitur *Breviarium adversus hæreticos*, seu, ut alibi inscribitur. *Breviarium fidei adversus Arianos*, quod Sirmondus olim sine auctoris nomine edidit. Leoni quippe assertum invenerunt in duobus antiquis codicibus, Patavino atque Mediolanensi, qui etiam correctiones aliquot præbuerunt. Licet autem in duobus aliis codicibus, a Sirmondo inventis inter ejusdem pontificis Opera insertum fuerit, ob manifestum tamen scriptoris discrimen ipsi pontifici attribui non posse, sed fortasse aliquid quod ad nostram notitiam non pervenerit, cum eodem conjunctum habuisse, ideoque appendice non indignum judicarunt. Post hæc, ne quid deesset quod Quesnellus suæ editioni inseruit, repræsentarunt *Hilarii Arelatensis Vitam et Opuscula*, duobus, *Sermone scilicet de miraculo Genesis Arelatensis martyris*, et *Carminibus de Nachabæis*, aucta et ex aliquot mss. exemplaribus emendata. Hactenus appendix. Dehinc in hoc tomo undecim ex Quesnelli dissertationibus, quæ vel ad Leonem, vel ad præmissa Opera spectarent, recusæ sunt. Cuique dissertationi subjiciuntur *observationes*, quæ, ut inquitur, dissertationis censoriæ vicem gerere possint, et ad præcipuum quodque thema a Quesnello propositum refellendum tendunt. Ubi autem quædam tantum in dissertationibus corrigenda aut confirmanda essent, notationes in calce paginarum appositæ sunt; id, quod in prima præsertim, quæ *Vitam Leonis* describit, servari debuit, in qua etsi non pauca castiganda, nonnulla etiam adjicienda fuerint, plura tamen satis constare fatentur. Concludunt hunc tomum ejusdem Quesnelli observationes et notæ in Leonis Epistolas, quas uti prolixiores ipse quoque post dissertationes vulgavit, una cum annotationibus editorum in ima paginæ ora subjectis.

Tertius tomus, complectens *vetustissimam Collectionem Canonum et Constitutionum sedis apostolicæ aliisque antiquissimi juris canonici monumenta*, totus editoribus proprius et peculiaris, idemque amplissimæ utilitatis et maximo editioni huic ornamento est. Tametsi enim laudata collectio a Quesnello primum e duobus exemplaribus mss., Oxoniensi altero, recentiori ac valde mendoso, altero Thuaneo, antiquiori et optimæ notæ, sed quod, serius acceptum, non diligenter satis adhibere potuit, edita et quinque dissertationibus, quæ hic quoque subjiciuntur, illustrata fuerit; Ballerinii tamen, cum in ea non solum multa plura e Thuaneo codice aliunde, sed quam

plurima etiam ex alio, hætenus ignoto, at pervetusto bibliothecæ Cæsareæ libro ejusdem collectionis accepissent; permulta menda corrigere ipsamque meliori et primigeniæ quasi formæ restituere poterunt. Neque vero hoc contenti fuerint; conquisitis enim, quæ ad hujus collectionis castigationem et illustrationem adjumenti aliquid conferre possent, subsidiis, præsertim aliarum veterum collectionum mss. exemplaribus, in quibus omnia, vel fere omnia hujus collectionis documenta, licet sparsim inserta, reperire et recognoscere contigit: aliam ex hoc studio eamque longe præstantiorem colligerunt utilitatem. Nacti enim sunt in iisdem codicibus non pauca rarissima juris antiquissimi canonici monumenta, quæ post laudatam Collectionem vel emendatiora, vel primum omnino edere ipsi licuit (a). Simul autem hoc ipso diligenti mss. librorum examine factum est, ut non solum aliquot ignotas et ineditas collectiones Canonum deprehenderent, sed tales circa vulgatas etiam collectiones notitias colligerent, quæ novissimos et eruditissimos harum rerum scriptores latuerunt, quibusque juris canonici antiqui historia eximie illustrata est. Quippe inde enatus est tractatus *de antiquis tum editis, tum ineditis collectionibus et collectoribus canonum ad Gratianum usque*, Quesnellianæ collectioni præmissus, quo quidquid ab aliis hætenus de eadem materia disputatum fuerat, vilescere statim et quasi sordere cœpit. Dispicitur ille in quatuor partes, quarum prima *de Græcis Canonum collectionibus* secunda *de antiquioribus collectionibus Latinis, quæ vel sunt anteriores Dionysio, vel ex fontibus Dionysio anterioribus originem ducunt*, tertia, *de Collectionibus Dionysianis et cæteris, quæ a Dionysio profecerunt*, quarta denique, *de antiquis Canonum breviationibus, aliisque collectionibus Latinis in titulos et locos communes distributis, ad Gratianum usque*, exponit. Claudent hunc tomum quinque dissertationes Quesnelli ex sexdecim reliquæ ad Codicem Canonum pertinentes cum prolixioribus ac valde utilibus Ballerini annotationibus et correctionibus. Enimvero tantum abest ut hac generali hujus editionis descriptione satis declaratum arbitremur quantum ingenii, doctrinæ ac studii illi sit impensum, ut potius, si quis omnes ejus dotes rite explicare velit, singulorum ei Sermonum atque Epistolarum tractationem enarrandam putemus. Tot sunt profecto tamque illustria artis atque sagacitatis horum virorum documenta, ut, si in aliis non sane vulgarium scri-

(a) Sunt ea quidem: 1° *Prisca Canonum editio Latina, complectens Canones conciliorum Ancyrani, Neocesariensis, Nicæni, Sardicensis, Antiocheni, Constantinopolitanæ primi et Chalcedonensis*, quæ primum in lucem prodit ex antiquissimo ms. Christophori Justelli, a Balleriniis autem cum aliis vetustis mss. collectionibus collata integra et emendatior exhibetur; 2° *Antiquissima interpretatio Latina Canonum Nicænorum*, nunc primum edita ex ms. Vat. Regiæ Sæcorum 1697; 3° *Vetus interpretatio Latina Canonum Nicænorum, Sardicensium et Chalcedonensium, aliorumque documentorum ad Nicænam et Sardicensem synodum pertinentium*, nunc primum edita ex peran-

tiquo ms. codice 55 capituli Veronensis. 4° *Documenta juris canonici antiqui*: 1. *Canones concilii Carthaginensis celebrati a. 419*, uti leguntur in antiquissimis collectionibus Italicis; 2. *Concilium Carthaginense a. 421*, sub Aurelio xviii, ex ms. cod. 55 cap. Veronensis nunc primum editum; 3. *Statuta Ecclesiæ antiqua ex præstantissimis mss. collectionibus edita*; 4. *Epistola canonica: Quæ debeant adimplere presbyteri, diaconi, seu subdiaconi*; 5. *Præcepta S. Petri de sacramentis conservandis*; 6. *Glycerii imp. Edictum contra ordinationes Simoniacas*, nunc erutum e ms. Vat. Reg. 1697.

ptorum operibus evenire soleat ut usu atque consuetudini diuturniori opinio ab initio concepta minuat, aut etiam peccata et errores auctoris passim oculis retentantur, hoc opus contra, quo magis assiduo studio versaveris, tanto impensius admirare necesse est. Exemplo sit, cui exemplum sufficiunt, *admonitio prima et secunda Epistolæ ad Aquileiensem episcopum et Septimum Altinatæ* (quacum decima octava ad *Januartum Aquileiensem* conjuncta est), præmissa, nec non illa in *epistolam vigesimam octavam ad Flavianum*. Ne autem alterum hujus tam laudatæ operæ momentum taceam, in quo tam ob diuturnum, quod Romanæ sedis episcopi eorumque jurium et potestatis rigidiores defensores aluerant, ejusmodi editionis desiderium, quam ob speciale Benedicti XIV mandatum, pars longegloriosissima laboris editorum posita esse debebat, *Quesnelli refutationem* dico: illud quidem haud inviti fatemur, doctrinam et methodum, qua singulis adversarii sui assertionibus et argumentationibus modo apertis modo tectis occurrere, easque innumeris in locis et tantum non in singulis paginis levitatis aut manifesti erroris, aut, quod magis est, fallaciæ et fraudis arguere calluerunt, tam arcte cum universa ingenii atque eruditionis eorum laude esse conjunctas, ut ab ea omnino divelli nequeant, nec crebro accidere possit ut criticam eorum facultatem et explicandi artem laudando hanc in Quesnelli disputata crisi reprehendas, quod autem universam quæstionum *de primatus pontificii vi ac potestate* enodationem attinet, de horum virorum hæresi, paucis, ut equidem arbitror, ignoto (a), a nobis hoc loco haud refert judicium ferri, quod vel

1761. *Florentiæ impensis Antonii Zatta Veneti, in fol.* Vita, Epistolæ et Decreta Leonis papæ I; in *Jo. Dominici Mansi nova et ampliss. sacror. Conciliorum Collectione, T. V, col. 1203-1430; T. VI, col. 1-432.*

Etsi hic titulus Labbeanam et Binianam editionem sapit, nec umquam fere Mansius, et ne quidem in Constantii gratiam a Labbeo veluti in Veneta Coletiana representatur, recedere ausus est, hoc loco tamen præcessorum suorum exempla deseruit et Balleriniorem editionem exprimere curavit, non tam ob insignem hujus operæ præstantiam, quam quia facilis sic negotium expediri posse videretur. Intellegebat enim, *post Quesnelli, Cacciarii et Balleriniorem editiones, multa sibi in Labbeo sarcienda ac supplenda fore, et quia metuebat ne in additionibus hinc locis suis inserendis sine ipsi interdum oscitanti aliquid mendi vel transpositum obreperet, cui malo in*

(a) Notus est alter ex fratribus inter adversarios Febronii, edito opere *Veronæ 1768 in-4º* hoc titulo: *De Potestate summorum pontificum et conciliorum generalium liber, una cum vindictis auctoritatis pontificiæ*

*tanta a loco ubi editio præstatur (Venetiis), distantia vix succurri potuisset, vel fucus aliquis feret typographis, ut aliud pro alio folium assumerent et loco non sua nonnulla assignarent, Balleriniorem pro Labbeana assumendam judicavit. Hanc autem, inquit, quasi veritus ne satis ingenium declarasset, præferendam cæteris existimavi, non quod præstantiorem duxerim ea quam pater Cacciari Carmelita eodem fere tempore quo Ballerini suam adornavit et Romanis typis produxit, sed quod Venetiis excusum opus, Veneto typographo paratior erat et ad manus. Sic tota hujus immerito laudati hominis compilatione minimam quidem liberalitatis speciem præ se fert! Servavit ex Balleriniorem animadversionibus eas quas textui statim subjecerat, criticas fere et breviores; fusiores autem, veluti admonitiones et dissertationes pro consilii sui a Balleriniorem sine discrepantia subduxit, aut subinde paucioribus verbis contraxit. Insevit etiam Cacciarii additamenta, quæ apud Ballerinos desideraret et Sirmondi notas rariore ex appendice ejus in Concilia, quemadmodum in Coletianâ Conciliorum editione erant exhibita. De suo addidit *synopsim quarundam* epistolarum Leonis vetustissimam ex codice Lucensi 190, Balleriniis non incognitam, et ne quid ex superioribus periret, vitam Leonis ex libro Pontificali cum Bini notis præmisit. Hoc vero mihi aliquis objiciet fieri illud debuisse propter majorem cum cæteris partibus consonantiam. Audito equidem, neque id magnopere reprehendo, sed totam operam improbam et fama hujus viri indignam censeo. Quid enim referebat tanta cum pompa repetere quæ ante centum et amplius annos satis laudabiliter quidem conscripta essent; et alias atque alias eruditorum hominum annotationes et emendationes tam anxie sollicitudine assuere, cum longe fructuosius ipse studium suum tali operi consecrasset. Cæterum monitu non eget epistolas ad concilium Chæcedonense pertinentes non iterum in actis illius expressas esse, sed lectores ad hanc integram collectionem remitti.*

1780. *Helmstadii litteris viduæ Schnorri, in-4º.* Leonis Magni episcopi Romani epistola contra Eutychen de vera incarnatione Domini ad Flavianum episcopum Constantinopolitanum. E recensione Balleriniorem cum præcipua varietate lectionis, notulis et admonitione historica. Civibus academiæ Juliæ Carolinæ in religione solemniter Christo incarnato sacrandæ a 1780; commendata (ab *Henrico Philippo Conrado Hencke* theologo Helmstadiensis).

Præclare editor celeberrimus hac solemniter occasione usus est, ut juvenibus sedulo theologiæ operam navantibus libellatam illustris argumenti copiam faceret. Quapropter in præmissa ipsi epistolæ admonitione historica primo loco, quanti illa in historia dogmatis de Christa momenti sit, ostendit, deinde de

contra opus Justinii Febronii, auctore PETRO BALLERINIO, presb. Veron. Accedit Appendix de infallibilitate eorumdem pontificum in definitionibus fidei.

auctore, occasione, consilio, auctoritate et existimatione, qualem ab initio statim et postea semper auctiorem nacta fuerit, disputat. In subsidium stabilendæ genuinæ lectionis ipsius epistolæ revocavit etiam versionem antiquam Græcam, eademque usus est ad difficiliores quasdam phrasas Latinas explicandas. Cf. *Commentarii Helmstad. de reb. nov. lit.* 1781, fasc. 1, sc. 5, p. 38 sq.

1789. *Parisiis sumptibus Petri Didot filii primog. in-fol.* S. Leonis papæ I Epistolæ XII ad Galliæ episcopos et Epistola ad Flavianum (dogmatica XXVIII). una ad Ravennium missa, cum notis, observationibus et annotationibus denuo illustratæ a *monachis Congreg. S. Mauri*; in *Collectione concilior. Gallix* nuper ab ipsis inchoata, t. I, pagg. 442-568.

Sirmondi editio pro fundamento fuit. In emendationibus autem Quesnellum ita secuti sunt, ut ipsi non negligerent denuo mss. codices inspiciere. Suppetebant præterea Constantii schedæ, ex quibus haud pauca observationibus suis intulerunt.

§ II. Versiones.

Sermones Leonis adeo olim in deliciis habitos novimus, ut haud semel in linguam *Italicam* transfunderentur. *Gallicam* versionem non nisi unam deprehendere licuit, hoc indiculo teste.

1485. *Firenze in-fol.* I Sermoni di S. Leoni tradotti da *Filippo di Bartolomeo Corsini*, in fine: *In Firenze a di 21 di Maggio 1485*. Expressa est editio *Andræ Aleriensis*, traducta simul ejus ad Paulum II S. P. Epistola, quam excipit brevis traductoris commendatio a *Marsilio Ficino* ascripta et deinceps rubricæ operis. Memorant hanc editionem *Ballerinii T. I, præf. p. 30, Bibl. degli aut. volg.* inserta in *Pacc. d'Opusc. scient. e filol. T. XXXIV. p. 261*, et *Argelati Bibl. degli volgarizz (in Milano 1767). T. II, p. 300 sq.*

1547. *In Venezia al segno de la Speranza, in-8o.* I divini Sermoni di san Leone papa primo nuovamente di Latino in volgar lingua tradotti per *Gabriel Foresto da Brescia. Raccolta I. I et Argelati p. 301, sq.*, ubi fuse admodum describitur, inserta epistola integra traductoris et contentorum tabula repræsentata. Ex hoc autem apparet duas esse hujus ejusdem anni, loci et typographi, haud parum tamen quoad contenta diversas Sermonum Leonis versiones.

1564. *In Venezia per Girolamo Scotto, in-4o.* Sermoni (III) di S. Leone papa I: Sermone V, del digiuno del settimo mese; Sermone XI, del Digiuno dello quattro tempora; Sermone nella festa di Tutti Santi; in *Sermoni de SS. Agostino, Crisostomo, Bernardo e Basilio. Parte seconda Cf. Argelati I. I et p. 158, it. t. I, p. 14.* Auctor versionis fuit *Galeatius Florimontius (Galeazzo Florimontio)* episcopus.

1698. *Paris, chez Andr. Pralard, in-8o.* Sermons de S. Léon, pape, surnommé le Grand, traduits sur l'édition latine du P. Quesnel, par *Nicolas Fontaine. Cat. Bibl. Reg. Paris. t. I, p. 385, n. 811.*

§ III. Codices.

Quæ ante Quesnellum in subsidium vocata sunt ab

A editoribus Leonis mss. exemplaria haud operæ arbitramur sollicitè circumspicere. Post Quesnellum *Cacciarius* plures illi haud visos codices contulit, sed longe plurimos et majori solertia *Ballerinii*, iique in iisdem examinandis, ordinandis et describendis tam egregiam posuerunt operam, ut ex hac de Leonis mss. codicibus notitia etiam ad aliorum scriptorum ecclesiasticorum, in primis vero pontificum Romanorum opera, non parum utilitatis proficisci possit; quapropter peculiari diligentia nobis hoc loco non indigna visa fuit.

I. CODICES QUESNELLI.

A) Sermonum.

1. *Corbeiensis*. Godices mss. tres olim monasterii S. Petri Corbeiensis jam *Bibl. monast. S. Germani a Pratis*, in quibus Sermones LX et amplius.

2. *Navarræus*, i. e. codex *Bibl. Regii collegii Navarræi in Acad. Paris.* Sermonum variorum, in quibus plures Leonis.

3. *Regii*. Lectionarii duo, in quibus plures Leonis Sermones.

4. *Sammaglorianus*, codex lectionarius ms. ad usum abbatix S. Maglorii Parisiensis, in *Bibl. Sammagloriana seminarii archiepiscopalis presbyterorum Oratorii D. Jesu ad muros Parisienses*.

5. *Thuanei*: 1° codex ms. qui fuerat olim *Nic. Fabri*, in quo Sermones aliquot Leonis; 2° liber lectionarius ad usum insignis Ecclesiæ Lugdunensis; 3° codex lectionarius S. Petri Fossatensis, in quo Sermones plures, scr. a. 1057.

B) Epistolarum.

1. *Barberiniani*, codices mss. tres *Bibl. card. Franc. Barberinii*, ex quibus varias lectiones plurimarum Epistolarum S. Leonis, jussu suo excerptas, ad Quesnellum post publicatam primam editionem transmisit. Signabantur num. 57, 77 et 2888. Tertius quoque codicem Canonum quem Quesnellus Romanum dicit, continebat.

2. *Bellovacensis*, i. e. *Bibl. Ecclesiæ Bellovacensis* codex ms. Canonum et Decretorum pontificiorum, in quibus ex Leone plura.

3. *S. Fermanensis*, codex Dionysianæ Canonum et Decretorum Collectionis ex *Bibl. monast. S. Germani a Pratis*.

4. *Grimanicus*, codex ms. *D. Grimani card. S. Macri*, nongentorum circiter annorum, in quo centum et septem Leonis epistolæ, quarum viginti octo ante Quesnellum non erant editæ, et plures aliæ pene novæ. Acceperat eum ex *Bibl. domus institutionis Oratorii D. Jesu ad muros Parisienses*. De hoc codice fuse disputat Quesnellus in præfatione § 5. Cf. *Observata Balleriniurum*.

5. *Corbeiensis*, codex Canonum antiquissimus, cuius collectionem amplissime descriperunt *Ballerinii* in diss. *de antiquis Canonum Collectionibus* inserta tomo III Opp. Leonis. Ex *Bibl. monast. S. Germani a Pratis*.

6. *Herovallianus*, codex ms. *Isidorianæ Collectionis*, cui et *Liberati Breviarium* et alia quædam sub-

jiciuntur; quem, quia beneficio *D. Vion d'Heronval* A accepserat, Herovallianum appellavit, antequam roscivisset illam esse ex *Bibl. Antonii Faure* D. th. facultatis Paris. Eccl. metrop. Remensis canonici et vicarii generalis episcopi Remensium.

7. *Oacniensis*, codex ms. in quo *codex* quem appellat Quesnellus, *Canonum et Constltutorum sedi apostolicæ* cum variis Leonis, quæ eidem annectebantur, quorum indicem una cum apographo codicis ad Quesn. miserat E. Bernardus, astronomiæ tunc in academ. Ox. professor. Servabatur in *Bibl. Ox. collegii Crielenensis*, n. 91, B.

8. *Remigianus*. codex ms. Epistolarum, cujus notitiam et varias lectiones ex *Bibl. S. Remigii Remensis* suppeditaverat D. Franc. Delfau, Benedictinus Sangermanensis.

9. *Thuanei*: 1° codex ms. Canonum et Const. sedis apost. cum triginta tribus Leonis Epistolis, num. 129; 2° codex ms. in quo plures Epistolæ ad synodum Chalcedonensem et ad Arelatensis Ecclesiæ privilegia pertinentes, item Epistolæ Flaviani ad S. Leonem versio antea non edita, aliaque primum e tenebris eruta, num. 780; 3° codex ms. librorum de Vocatione omnium gentium, et aliquot Epistolarum S. Leonis, num. 729; 4° codex ms. plurimarum Epistolarum S. Leonis notatus, num. 432; 5° codex ms. Canonum et Decretorum PP. Rom. collectore Dionysio Exiguo; 6°, 7°, 8°, codices mss. tres Isidorianæ Conciliorum et pontificiarum Epistolarum Collectionis; 9° codex ms. Can. et Decretorum pontificum Rom., qualis editus Moguntia a. 1525, qui fuit olim *Claudii Falcheti* (Fauchet); 10° codex ms. C in quo pars actorum synodi Chalcedonensis.

10. *Treco-Pithæanus*, codex ms. continens Concilia plurima, Epistolas pontificias præsertimque Leonis, et alia monumenta ecclesiastica, qui olim ad celeberrimum Pithæum pertinuit, ex *Bibl. collegii Treco-Pithæani presbyterorum Oratorii D. Jesu*.

C) Sermonum et Epistolarum.

1. *Cisterciensis*, i. e. *Bibl. abbatiæ Cisterciensis Parisiis*; codex ms. cujus indicem et loca aliquot communicaverat D. Jacobus de Lannoy, ejusdem abbatiæ subprior.

2. *Claromarcensis*, i. e. *Bibl. monasterii Claromarcensis* prope *Audomaropolim*; codex ms. cujus indicem per Jo. Mabillonium accepserat.

3. *S. Mariani et Regniacensis*, i. e. *Bibl. monasterii S. Mariani Autissiodorensis ord. Præmonstratensis*, codices mss. duo, quorum collatas lectiones una cum indice alterius, qui fuerat *Regniacensis monasterii* excerpserat et ad Quesnellum misit D. Chrestien Eccl. Autissiod. can. et theol. Par.

4. *Victorinus*, i. e. *Bibl. S. Victoris Parisiensis*; codex ms. Sermonum et Epistolarum fere omnium S. Leonis.

II. CODICES CACCIARIUM.

A) Sermonum.

1. *Vaticani*. — 1. *Codex num.* 3835. Prior pars antiqui pergameni lectionarii, continens quamplures

homilias in nocturnis divinis officiis recitandas in Natali S. Leonis, Passione, Resurrectione, Ascensione Domini, et Pentecoste, atque de sanctorum apostolorum Petri et Pauli solemnitatibus. Scr. corrente sæc. viii, Romanis characteribus in duas columnas distinctis. Hujus et sequentis scripturæ specimina ære incisa proposuit Cacciarus in fide hujus recensensus, tomi I præf. p. 29.

2. *Codex num.* 3836, altera pars præcedentis lectionarii, continens Sermones in festo SS. septem fratrum Machabæorum, S. Laurentii, de Jejunio septimi mensis aliasque homilias usque ad Nativitatem Domini recitandas, inter quas celebris Ep. XXIV ad Flavianum de Incarnatione Verbi.

3. *Codex num.* 3828, pergamentus, x sæculo exaratus, continens aliquot Sermones Leonis in variis anni solemnitatibus.

4. *Codex num.* 1195, pergamentus in-fol., præter quasdam sanctorum homilias, etiam Leonis nonnullas continens. Scr. circa xi sæc. Cacciaro iudice.

5. *Codex num.* 1267: ut præcedens forma majori in duabus columnis exaratus circa sæc. xi, cont. inter plurium veterum PP. Sermones, nonnullos Leonis M. de Nativitate et Epiphania et de S. Stephano.

6. *Codex num.* 1268; pars altera præcedentis lectionarii, cont. Sermones quamplurimos a dominica Septuagesimæ usque ad Nativitatem Domini legendos.

7. *Codex num.* 1269; postrema pars ejusdem, cont. præter Sermones de Tempore, orationes de Natali SS. apostolorum Petri et Pauli, de Natali SS. Laurentii et de S. Leonis Assumptione ad pontificatum.

8. *Codex num.* 1270, pergamentus in-folio magno, in quo varii Leonis Sermones, Cacciarus ejus subsidio potissimum sermonem de festo Cathedræ Petri, quem primus Quesnellus, sed mutilum et imperfectum, evulgarat, primigeniæ integritati reddidisse testatur.

9. *Codex num.* 1271, pergamentus in-fol., varios Leonis Sermones exhibens.

10. *Codex num.* 1272, pergamentus in quarto, sæculi x, cont. Sermones et Homilias quæ olim legabantur in singulis apostolorum festivitibus. Præter quasdam Leonis orationes, habebat quoque antiquum quemdam Missæ Canonem, homiliæ de octo Beatitudinibus adjunctum, quem integrum Cacciarus una cum characterum specimine ipsi subjecto pagg. 297 304, t. I, excudi curavit.

11. *Codex num.* 4222, in-folio magno Longobardicis characteribus exaratus, sæc. ix, cont. quosdam Leonis Sermones secundum anni dies festos legendos.

12. *Codex num.* 5151, sæc. xii Romanis characteribus scriptus, cont. Leonis Sermones de solemnitate Paschæ, Pentecostes et de festis SS. apostolorum Petri et Pauli.

13. *Codex num.* 6450, pergamentus, xii sæculi,

cont. homilias in nocturnis officiis recitandas, interque eas plures Leonis et illam in festo Cathedræ Petri pariter ac in Quesnelli codicibus mutilam.

14. *Codex num.* 6451, præcedenti non absimilis, eodem sæc. et caractere scriptus, cont. sermonem tertium de Paschate, quo Cacciarius primum Leonem mactavit.

15. *Codex num.* 5442 duobus præcedentibus forma, figura, sæculo et caractere persimilis, cont. Leonis Sermones de Quadragesima, cum aliis nonnullis ad Domini Passionem pertinentibus.

16. *Codex num.* 6454, similis tribus præcedentibus in quo præter alios Patrum sermones, Leonis nomine tum plures ex vulgatis, tum alii nonnulli occurrerant, quos ille tamquam dubius in appendicem rejecit.

II. *Vaticano-Palatini num.* 442, 443, Lectionum et Homiliarum SS. PP. libri duo chartacei, cont. quamplures Sermones Leonis, quorum nonnulli mutili et imperfecti, accommodati ad usum alicujus particularis Ecclesiæ. Scriptura erat Germanica, in duas columnas distincta et notis compendiariis difficillimis referta, quem se ipsum legere nequivisse fatetur.

III. *Vaticellanus* vetustus liber, cont. varios Leonis Sermones, quem ipse tamen Cacciarius non vidit, sed a P. Jos. Blanchino cum editis fuit exactus et quidam sermones inde exscripti sunt, de quibus suis ille locis monet.

IV. *Chisianus*, codex quondam ex Vat. archivo exscriptus, cont. varios Leonis Sermones, inter quos tres ex iis quos *Chrys. Trombellius* t. II, part. C *Anecdotorum* primus omnium adornavit.

B) *Epistolarum.*

a) Latini.

1. *Vaticani.* — 1. *Codex num.* 541, pergamenus in-fol. magno, variis picturis auro et minio diligenter circa XIII sæc. ornatus, quo Nicolaus V papa utebatur, cont. omnes Leonis Epistolas in vulgatis ante Quesnellianam occurrentes.

2. *Codex num.* 542, pergamenus in-quarto, sæc. XIII, easdem continens Epistolas.

3, 4, 5, 6, 7. *Codices num.* 443 547, similes omnes characterum forma, Epistolarum collectione et ætate præcedentibus. Nullus enim ante XII sæc. exaratus fuit. Lectionibus tamen inter se differebant.

8. *Codex num.* 630, pergamenus in-folio magno, sæculi fere XIII, cont. Isidori Mercatoris collectionem Can. et Epp. pontiff. Rom., inter quas XXXIX Leonis.

9. *Codex num.* 631, collectionem similem præcedenti exhibens, labente sæc. XII exscriptam, sed quinque tantum Leonis Epistolas.

10. *Codex num.* 1319, in-quarto, sæculi XII, cont. acto syn. Chalced. cum variis Leonis Epistolis in Eutyctetis et Eutyctianorum causa exaratis.

11. *Codex num.* 1321, in-folio parvo, sæc. circiter XII, cont. libros Facundi Hermianensis pro syn. Chalced., inque iis non solum varia Epp. Leonis frag-

menta, sed et illas Epistolas quæ Leo in illius synodi generalis confirmationem conscripsit.

12. *Codex num.* 1322, antiquissimus, ut ex characterum specimine, quod Cacciarius pag. 65 præf. ad t. II incudi curavit, apparet; cont. omnes et singulas Chalcedonensis synodi actiones, quas inter notat Cacciarius illam quæ ad Domni Antiocheni episcopi causam pertinet, quamque veluti supposititiam, et a Latino impostore confictam Quesnellus rejiciendam esse censuit; tum quia (ut ipse aiebat) in Græcis exemplaribus non legitur, tum quia ex unico nullius auctoritatis antiquitatisve codice chartaceo ab ignotis scholaribus in lucem prodiisse affirmatur. Habet autem varias hic codex ad eandem synodum pertinentes epistolas.

B 13. *Codex num.* 1342, pergamenus, sæc. IX labente autineunte scriptus. Characterum formam et notas Cacciarius ibidem, ubi præcedentis, exscribi fecit; cont. antiquam Canonum Collectionem cum sexdecim Leonis Epistolis, quarum prima ad Rusticum Narbonensem.

14. *Codex num.* 1328, pergamenus, in-fol. sæc. circiter XII, cont. acta concilii sexti generalis et præter Epp. fragmenta in iisdem occurrentia alias quasdam Leonis Epistolas cum quibusdam Chalced. conc. actis.

15. *Codex num.* 1337, pergamenus, scr. ante sæc. XI, cont. *Canones diversorum conciliorum et epistolas decretales plurium summorum pontificum.* Incipit Collectio a Nicænis Canonibus, omnesque Leoninarum Epp. decretalium titulos cum iisdem Epp. representat.

16. *Codex num.* 1338, collectionem præcedenti similem, sed serius, sæc. XIII, exaratum, continens. Recenset autem inter Leoninos Canones etiam Epistolam ad Afros Mauritanæ provinciæ in causa Lupicini episc. scriptam, quam Quesnellus supposititiam dicere ausus fuit.

17. *Codex num.* 1340, pergamenus, sæc. XIII, cont. Isidori Collectionem et in ea omnes Epp. Leonis quæ in editis Surii, Lovaniensium et Raynaldi occurrunt. Hac Collectione sæpissime se usum esse testatur Cacciarius, quod inter recentiores magis castigatam deprehendisset.

18. *Codex num.* 1541, sæc. XI, a diligenti et perito amanuensi scriptus, cont. præter diversorum concil. Canones et plurium Rom. pontiff. Epp. quadraginta unam Leoninas.

19. *Codex num.* 1343, sæc. XI. Collectionem præcedenti plane similem continens.

20. *Codex num.* 1344, præcedentibus duobus forma et caractere prorsus similis, cont. acta Chalced. synodi cum Leonis Epp. ad eandem spectantibus.

21. *Codex num.* 1345, sæc. XI, inscriptus *Collectio Cresconii*, quæ olim pertinebat ad celebre monasterium S. Columbani de Bobio, cont. nonnullas Leonis Epistolas.

22. *Codex num.* 1353, sæc. XI, optime scriptus, cont. plures Leonis Epistolas.

23. *Codex num.* 3794, sæc. XII, optimæ notæ, cont. A. cont. Collectionem Dionysianam, in qua V tantum Leonis Epistolæ.
24. *Codex num.* 3836, lectionarius, de quo supra in *Sermonibus* dictum est, cont. solam Epistolam ad Flavianum, quam sæculo VIII et IX in divinis officiis ante festum Nativitatis legere solebant.
25. *Codex num.* 3787, pergamenus, in-folio, sæc. XII, cont. Epp. VI de causa Ecol. Alexandrinæ et Timothei Æluri.
26. *Codex num.* 4661, præcedenti respondens, cont. totidem Epistolæ.
27. *Codex num.* 5748, cont. Cresconii Concordiam Canonum cum nonnullis Leonis Epistolis decretalibus.
28. *Codex num.* 5759, scr. ante sæc. IX. Olim fuit monasterii S. Columbani Bobiensis. Cont. XXXI Leonis Epp. cum priore synodi Chalcedon. actione. Formam ac characterem Cacciaris ære incisam dedit pag. 65.
29. *Codex num.* 5845, antiquissimus et Cacciaris plerumque Longobardicus dictus, cont. Collectionem Canonum et Epp. pontiff. Rom., inter quas XXIV Leonis:
- II. *Vaticano-Palatino* codex, num. 579, sæc. X, cont. IV tantum Leonis Epistolæ.
- III. *Vaticano-Urbinates*. — 1. *Codex num.* 85, pergamenus, optime sæc. XV, scriptus, cont. omnes Epp. editionum ante Quesnellum vulgatarum.
2. *Codex num.* 179, recens, adeoque exigui usus, cont. Collectionem Isidori Mercatoris.
- IV. *Vaticano-Alexandrinis*, i.e. Vaticanis, qui quondam fuerant reginæ Suecorum, Christianæ Alexandræ. C
1. *Codex num.* 586, membranaceus in-4°, sæc. XII, inter cætera cont. Paschasini Lilyb. Epistolam ad Leonem.
2. *Codex num.* 755, membr. in-fol. parvo, sæc. XIII, cont. ejusdem Ep. de Paschæ observatione.
3. *Codex num.* 849, membr. sæc. XII, cont. Collectionem Canonum præcipue ex Africæ conciliis. quædam acta, conc. Chalced. et Ep. Leonis ad Anastasium episc. Thessalonicensem.
4. *Codex num.* 1038, membr. in-fol., sæc. XII, cont. Decreta pontiff. Rom. ex Isidori Collectione nec non Bedæ librum de Computo, etc.
5. *Codex num.* 1039, membr. in-fol., sæc. XIV, cont. Cresconii Concordiani discord Canonum.
6. *Codex num.* 1040, in-fol., sæc. XI, cont. concilium generale VI.
7. *Codex num.* 1044, membr. in-fol., sæc. XIII, cont. Epp. Rom. pontiff. a Clemente ad Leonem.
8. *Codex num.* 1043, membr. in-fol. sæc. XIII, cont. Collectionem Canonum, forte Dionysianam inquit Cacciaris, cum adjectis Symmachi et Hormisdæ Decretis.
9. *Codex num.* 1127, membr. in-fol., sæc. X, cont. varia PP. opuscula et codicem Canonum, apostolorum et conciliorum Decreta et pontiff. Rom. Epistolæ complectentem.
10. *Codex num.* 1997, pergamenus in-fol., sæc. X,
- V. *Taurinensis Bibliothecæ regizæ codex num.* 29, D. IV, pergamenus in-folio: circa sæc. XIII optime exaratus, cont. LII Leonis Epistolæ et nonnullas aliorum. Contulerat pro Cacciaris P. Cyrillus Gubernatis Carmeli Taurinensis alumnus, a. 1739.
- VI. *Florentinus, Bibliothecæ Medicææ codex* pergamenus in-folio, sæc. XIII, cont. omnes Leonis Epp. editionum ante Quesnellum vulgatarum.
- VII. *Grimaneus* Celebris hujus codicis exemplar Cacciaris in chartæo folio Parisiis exscribi fecit ad explorandam Quesnelli fidem, indeque in Vaticana Bibl. reposuit.
- VIII. *Ratisbonensis Bibliothecæ monasterii S. Emerami, codex num.* 113, DDAA, membraneus in-quarto, constans foliis 157, cont. Epistolæ Leonis LXXII. Characterum formam ex delineatione Frobenii Forsteri tunc temporis apud S. Emeranum prioris et bibliothecarii, qui easdem Epistolæ in usum editoris Romani diligentissime exscripserat, ære incidendam curavit Cacciaris pag. 62, præf. Ætatem ejus momente Forstero Bernardus Pezsius in t. I Thes. Anecd. p. 41, prope mille annorum æstimavit. Plura de eodem dabit Forsteri epistola (d. ad. S. Emeran. XII kal. Septembris a. 1752), pag. 61 sq. excusa.
- b) Græci.
1. *Vaticani*. — 1. *Codex num.* 451, chart. in-folio, sæc. XIV, inter variorum PP. Græcorum scripta, fragmentum Epistolæ Flaviani ad Leonem de *Incarnatione D. N. J. Chr.* continebat.
2. *Codex num.* 730, chart. in-folio, sæc. circiter XV, cont. Theodreti episc. Cyri Epistolæ.
3. *Codex num.* 720, pergamenus in-folio, sæc. X; inter diversorum PP. Opera aliquas Leonis Epistolæ continet.
4. *Codex num.* 712, in-8°, sæc. XIV, cont. diversorum PP. Epistolæ, et præsertim quas Flavianus in Eutychetis causa ad Leonem scripsit, cum responsis illius.
5. *Codex num.* 1178, chartaceus in-folio, sæc. XV, cont. omnia Chalced. conc. acta cum Leonis Epistolæ ad illud pertinentibus.
6. *Codex num.* 1431, pergamenus in-folio, sæc. XII, cont. inter diversorum Opera et Epistolæ etiam Leonis cum Chalced. conc. Collectaneis.
7. *Codex num.* 1455, bombycinus, sæc. XIII, optime scriptus, cont. pontiff. Rom. et SS. PP. Epistolæ, quas inter Epistolæ Flaviani, Theodreti, Anatolii et Marciani ad Leonem, cum Leonis responsis.
- II. *Regio-Vaticani*. — 1. *Codex num.* 44, chart. in-4°, sæc. XVI, cont. plurium SS. PP. aliorumque auctorum Homilias et Opera, tum ad Scripturam, tum ad ecclesiasticas res pertinentia, inque illis nonnullas Leonis Epistolæ.
2. *Codex num.* 67, chart. in-folio, sæc. XIV, cont. conciliorum general. et partic. Canones et alia antiquorum PP. Opera, quæ inter Flaviani et Gennadii episc. CP. ad Leonem Epistolæ.

3. *Codex num. 67*, chart., sæc. xv, cont. unam A dumtaxat Leonis Epistolam.

III. *Vaticano-Ottobonianus*, codex num. 29, non absimilis Vat. num. 1178, cont. omnia Chalced. conc. acta cum variis in iisdem Leonis Epistolis.

C) *Sermonum et Epistolarum.*

I. *Vaticani*. — 1. *Codex num. 541*, pergamenus, Nicolai V jussu auro et variis coloribus ornatus, cont. solummodo Leonis Sermones et Epistolas, et quidem eas quæ in editis ante Quesnellum vulgatæ sunt.

2. *Codex num. 542*, pergamenus in-quarto, sæc. xv labentis. Similis Collectio.

3. *Codex num. 644*, pergamenus in-folio, sæc. circiter xiii. Collectio non absimilis.

4. *Codex num. 545*, pergamenus in-4° scr. circa B finem sæc. xii. Totidem Sermones et Epistolas complectitur.

5. *Codex num. 546*, membr. in-folio, sæc. xii. Collectio similis præcedenti.

6. *Codex num. 547*, membr. in-4°, ejusdem ætatis et conditionis.

7. *Codex num. 548*, membr. in-4°. Præter Sermones in superioribus contentos exhibebat etiam sermonem de Absalon, sed quem ad Leonem non pertinere judicavit, ideoque omisit Cacciarius.

8. *Codex num. 549*, membr. in-4°, præcedenti similis et eundem de Absalone sermonem in fine præferens.

9. *Codex num. 550*, membr. in-4°, præcedentibus per omnia similis.

II. *Regio-Vaticanus, Bibliothecæ Alexandrinæ* codex num. 139, membr. in-4° optime exaratus, sæc. xii, solam Leonis Serm., Homil. et Epistolar. collectionem exhibens.

III. *Urbinas*. *Codex num. 65*, pergamenus in-folio parvo, sæc. labentis xiv, eandem collectionem præferens.

III. CODICES BALLERINIORUM.

A) *Sermonum.*

a) *Lectionarii.*

I. *Bergomenses*, codices duo, sæc. circiter xii, ex tabulario DD. Consortii Ecclesiæ S. Alexandri in Columna apud Jos. de Salvaneis de Roteris patricium Bergomensem, cont. XII Leonis Sermones.

II. *Chigiani*, codices duo Bibl. Chigianæ num. 3 et 5, sæc. xii, cont. IV Leonis Sermones.

III. *Padilironenses*, codices tres monasterii Padilironensis S. Benedicti in agro Mantuano, cont. IX Leonis Sermones et Ep. ad Flavianum.

IV. *Patavinus*, codex PP. Conventualium S. Antonii num. 408, sæc. xiii, cont. Sermones XXX.

V. *Patavini Heremitanorum*, codices tres PP. Heremitanorum SS. Philippi et Jacobi, num. 111, 110, et 113, cont. XVI Sermones cum Ep. ad Flavianum.

VI. *Patavini S. Justinæ*, codices duo monachorum

(a) Sub titulo *Observationum* Balleriniurum Schoenemannus exhibet fragmenta præfationum quas fratres edidit Sermonibus et Epistolis S. Leonis præ-

A *Casinensium* S. Justinæ, sæc. xv, cont. XIV Sermones cum prædicta Epistola.

VII. *Basilicæ S. Petri in in Vaticano*, codices tres num. 107, 105 et 106. Sed duo priores longe tertio præstantiores erant, qui sæc. licet xii exaratus, tamen non plures quam sex sinceros Leonis Sermones complectebatur, aliosque falso illi ascriptos.

VIII. *Tridentinus*, codex ms. capituli Tridentini sæculi xiv, cont. IV Leonis Sermones.

IX. *Vallicellani*, i. e. cedices Bibliothecæ S. Mariæ in Vallicella Patrum Oratorii S. Philippi Nerii Romæ, quæ plures sæculi xi et xii codices Balleriniurum usui concessit, ex quibus enumerarunt *codices* 25 et 26, qui præter epistolam CLXV, ad Leonem Augustum lectam Adventus tempore (cujus loco in alijs lectionariis habetur Epistola XXVIII, ad Flavianum) continebat Sermones XXV; *codicem* 2, cont. Epistolam ad Flavianum et Sermones XXIV; *codicem* A. 6, cont. Sermones VII; *codicem* A. 7, cont. Sermones XIII; *codicem* A. 9, qui ad S. Euticii monasterium pertinuit, cont. Sermones X; *codicem* A. 40, cont. Sermones VII; *codices* 7, 20, 23, A. 16, cont. Sermones V, IV, vel III.

X. *Vaticani*, lectionaria omnium antiquissima, quæ inter in primis eminebant num. 3835 et 3836 vere Romana, quæ diligentissime recognoverunt. Alios plures autem lectionarios codices non quidem per omnia, sed ubi opus fuit, inspexerunt.

XI. *Veneti*, codices duo Bibliothecæ Venetæ S. Marci, lectionarii signati num. 153 et 154, sæc. circiter xiii, in quibus LI Sermones Leonis.

C XII. *Vercellenses*. Ex lectionariis Eusebianæ Bibliothecæ Vercellensis capituli habuerunt collatas lectiones Sermonum XI Leonis.

XIII. *Veronenses Cap. i. e.* Bibliothecæ capituli Veronensis; codices lectionarios duos, qui XV Leonis Sermones præbuerunt, præterea *codex* 74 præcedentibus antiquior, cont. Sermones VIII, et recentior ms. liber. num. 214, cont. Sermonem unum.

XIV. *Veronensis S. F. i. e.* codex PP. Conventualium S. Firmi Majoris; lectionarius sæc. circiter xiii, cont. unum Leonis Sermonem.

b) *Collectiones.*

Collectionum harum ms. quinque distinxerunt genera, ex quibus singulis maxime insignes codices tantum indicantur, videlicet, ex *Collectione* I, liber D ms, *Casinensis*, num. 126; ex *Coll. II, Barberinus*, num. 88, et *Casatensis* C. III, 7; ex *Coll. III*, exempla primæ editionis, quam ex hujus collectionis ms. desumptam censuerunt; ex *Coll. IV, Vaticanus* num. 546, et qui aliquando adhibitus est 541; ex *Coll. V* denique *Vaticanus* num. 544.

B) *Epistolarum.*

De his in sequentibus Balleriniurum *observationibus* (a) tam luculenter ac copiose disputatum est, ut singulorum enumeratio supervacanea videretur.

miserunt. Nos vero has præfationes suo loco exhibituri, eo lectorem remittimus. EDIT.

VETERUM PATRUM TESTIMONIA DE S. LEONE.

Epistola Joannis Cassiani presbyteri librorum suorum de Incarnatione Christi contra Nestorium Nuncupatoria.

Absolutis dudum Callationum spiritualium libellis sensu magis quam sermone insignibus (quia alto sanctorum virorum sensui sermo nostræ imperitiæ impar fuit), cogitaram, et propemodum constitueram post illum proditæ inscitæ pudorem, ita me in portu silentii collocare, ut excusarem, quantum in me esset, per taciturnitatis verecundiam, loquacitatis audaciam. Sed vicisti propositum ac sententiam meam laudabilii studio et imperiosissimo affectu tuo, mi Leo, veneranda [*Al. mi Leo venerande*] ac suspicienda charitas mea, Romanæ Ecclesiæ ac divini ministerii decus, producens me ex illo præmeditati silentii recessu in publicum formidandumque iudicium; et nova subire cogis adhuc de præteritis erubescens: cumque etiam minoribus impar fuerim, par majoribus a te esse compellor. Ego enim ne in illis quidem opusculis quibus per Ingenioli nostri oblatiunculam Domino sacrificavimus, moliri aliquid aut usurpare tentassem, nisi episcopali tractus imperio. Crevit itaque per te oris nostri et styli dignitas. Nam qui jussi antea de Dominicis studiis locuti sumus, nunc id exigis ut de ipsa Incarnatione Domini ac majestate dicamus: ita qui prius in sancta templi velut per sacerdotalem manum introducti sumus, nunc ductu tuo atque subsidio quasi in sanctorum sancta penetramus. Magnus honor, sed periculosa progressio [*Al. professio*]: quia obtineri sacrorum penetralium ac divini præmii palma non potest, nisi hoste superato. Exigis itaque ac jubes adversum recentem hæresim ac novum fidei hostem conserere imbecilles manus, et contra pestiferi serpentis graves hiatus aperto, ut aiunt, ore consistere: scilicet ut insurgentem in Ecclesias Dei sinuosis tractibus draconem vis prophetica et sermonis evangelici divina virtus, me quasi incantatore, irrumpat. Pareo obsecrationi tuæ, parco jussioni; malo enim de me ipso tibi, quam mihi credere, maxime quia id tecum amor Jesu Christi Domini mei præcipit, qui hoc ipsum etiam in te jubet. Superest ut effectum imperati negotii ab ipso postules per quem imperasti. Tuæ enim jam hic magis causa quam mea vertitur, tuum magis iudicium quam meum officium periclitatur. Me enim, sive par sim tuo imperio, sive non sim, ipsa aliquatenus obedientiæ ratio atque humilitatis excusat; nisi quod hoc plus meriti est in obsequio meo, si minus est in possibilitate. Facile enim cujuslibet jussioni ex abundantia satisfacimus: illius officium grande est et mirabile, qui etiam idem in voto habet quod in viribus non habet. Tua ergo hæc res, tuum negotium, tui pudoris opus est: ora et obsecra ne imperitia mea periclitetur electio tua; et opinioni

A tantæ nobis non respondentibus, etiamsi ego per obedientiæ veniam bene pareo, tu tamen per inconsiderantiam iudicii male imperasse videaris.

Theodoretus, episcopus Cyrensis, in epistola ad Abundium episcopum, apud Baronium an. 450, n. 33.

Legimus quæ (S. Leo) ad sanctæ et beatæ memoriæ Flavianum scripsit; et gratias egimus Domino nostro humanissimo Deo, quod advocatum et propugnatorem veritatis invenimus. His et ego litteris consensi. . . . cui etiam subscripsi; et ex hoc probavi quod regulas apostolicas, hoc est vera dogmata, sequor.

In concilio Chalcedonensi act. 2, post recitatam Leonis epistolam 28, ad Flavianum, Patres clamaverunt.

B Petrus per Leonem ita locutus est. . . . Pie et vere Leo docuit.

Idem concilium in relatione ad Pulcheriam edita tom. IV Concil. Ven. edit. pag. 1354.

Ipsi naves suas in cursu repetiere rectores, Christo ad intelligentiam prospere dirigente, qui ostendit in Leone mirabili veritatem; qui sicut sapiente Petro, ita et isto utitur assertore.

Idem concilium in allocutione ad Marcianum imperatorem, tom. IV Concil. pag. 1758

Nobis impenetrabilem omni errore propugnatorem Deus providit, et Romanæ Ecclesiæ papam ad victoriam præparavit, et doctrinis eum per omnia veritatis astringens, ut quemadmodum Petrus, et hic affectu ferventiore decertans, omnem ad Deum sensum intelligentiamque perducit.

C *Leontius episcopus Arelatensis in epistola ad Hilarum papam Leonis successorem, tom. V Concil. p. 63.*

Quod Leonem sanctissimum prædecessorem tuum mors abstulerit, contra hæreses invigilantem, et lolium in agro Domini, heu! nimis fructificans eradicantem, dolemus.

Simplicius papa in epistola ad Leonem imperatorem, tom. V p. 98.

Leo papa ita plene atque dilucide sacramentum Dominicæ incarnationis exposuit, ut non modo catholicus, sed ne Christianus quidem valeat nuncupari, quisquis illic (*id est in Leonis epistolis*) et redemptionis suæ causas non evidenter agnoscat.

Gelasius papa in synodo Romana 70 episcoporum, in decreto de apocryphis libris, tom. V. p. 387.

D Epistolam (suscipimus) B. Leonis papæ ad Flavianum CP. episcopum destinatam, de cujus textu quispiam si usque ad unum iota disputaverit, et non eam in omnibus venerabiliter accoperit, anathema sit.

Orientalis episcopi in epistola ad Symmachum papam, tom. V p. 436.

Qui præcessit beatitudinem tuam, inter sanctos constitutus, Leo archiepiscopus, ad Attilam tunc erroneon barbarum per se currere non duxit indi-

gnum, ut captivitatem corrigeret corporalem. Et infra p. 437. Vera rectæ fidei confessio tradita nobis a papa, Leone, inter sanctos constituto.

Cassiodorus in Expositione psalmi lxxv.

Leo papa ad Favianum scribens, Doctor apostolicus, dicit, etc.

Facundus Hermianensis, lib. XII, c. 2.

Quis hujus Romani antistitis (Leonis) gravitatem non prædicet? Quis tantam constantiam non honoret? Movere huic posset ullo modo sæcularis potestas a sententia non retractandi quæ divinitus fuerant constituta (in concilio Chalcedonensi) quem corporaliter loco movere non potuit?

Figilius papa in Constituto diei VII kal. Martiarum anni 554 tom. VI Concil. Ven. edit, pag. 305 n. 22.

Tam præclari pontificis atque doctoris, id est beati Leonis, epistolam aperto pia dogmata continentem, etc.

S. Gregorius papa in epist. 52 libri IX

Sanctissimæ Orientis Ecclesiæ uno sensu, una doctrina, fidem ejusdem sanctæ memoriæ Leonis tenent.

S. Maximus Græcorum theologus in spiritali ac dogmatico tomo contra Heraclii imperatoris Bæthesin.

Magnæ Romanæ Ecclesiæ antistes, vir fortissimi pectoris sanctissimusque Leo.

Hadrianus I ad episcopos per universam Spaniam, epist. 97 codicis Carolini.

Sed et beatus Leo egregius papa atque præcipuus

doctor ex sermone sanctæ Epiphaniæ ita nos docuit, etc.

Nicolaus I papa in epist. ad Michaellem imperatorem.

In Ephesino latrocínio cunctis præsulibus et ipsis quoque patriarchis prolabantibus, nisi Magnus Leo, imitatur scilicet Leonis illius de quo scriptum est, *Vicit Leo de tribu Juda*, divinitus excitatus, os aperiens, totum orbem et Augustos ipsos concuteret, et ad pietatem commoveret; religio Christiana penitus corruisset.

Photius CP in epist. ad Michaellem Bulgaricæ principem.

Leonis sanctissimi papæ Romani gloria magna magnusque pietatis ac religionis zelus fuit et studium.

B *Menologium Græcorum Basilii imperatoris jussu digestum.*

Leo admirabili virtute animi, sapientia et sanctitate præditus, Romanæ Ecclesiæ pontifex, præclarissimis monumentis virtutem suam, præcipue autem rectam fidem testatam reliquit.

Ado episcopus Viennensis in Chronico.

Leo urbis Romanæ beatissimus episcopus doctrina fidei clarus habetur.

Libellus Synodicus c. 94.

Leo Romæ papa, apostolis æquandus.

Alia antiqua testimonia partim in epistolis ad Leonem scriptis, partim in admonitionibus, præsertim ad episc. inserta inveniuntur.

SANCTI

LEONIS MAGNI

ROMANI PONTIFICIS

OPERUM GENUINORUM

PARS PRIMA

CONTINENS

S. PATRIS SERMONES.

PRÆFATIO.

De mss. fontibus ex quibus prodierunt ac potissimum emendandi sunt sermones S. Leonis.

1. Duo universim sunt manuscripti fontes ex quibus sanctorum Patrum sermones attingere seu emendare licet, nimirum ecclesiarum Lectionaria ex variorum sanctorum sermonibus compacta, et peculiare sermonum alioquin sancti collectiones.

CAPUT PRIMUM

De Lectionariis mss., primo fonte sermonum S. Leonis.

§ 1. De Lectionariorum antiquitate et præstantia. Quanta sollicitudine hos codices quæsierimus.

2. Lectionaria antiquioris originis essesolent. Paucis enim sancti contigit quod SS. Zenoni, Gaudentio, et Petro Chrysologo, ut sermonum collectiones auctoribus æquales vel quasi æquales ad nos usque pervenerint: idque iis forte accidit quorum sermones in Lectionaria haudquaquam traducti, si peculiaribus collectionibus non fuissent custoditi, periissent. At cum non multo post auctoris mortem sermones tantæ auctoritatis ac celebritatis fuere, ut apud universas fere Ecclesias in Lectionaria relati, inter officia publica legerentur: tunc vel nullæ collectiones factæ, vel si quæ factæ fuerunt, sensim periire: cum enim omnes, aut fere omnes sermones in Ecclesiarum libris servarentur, horum collectionem separatim describere superfluum videbatur. Ita Augustini sermones, seu, ut vocabantur, tractatus, in bibliotheca Hispanensis Ecclesiæ aliqua fortassis serie dispositos exstitisse Possidius subindicat. In Augustini enim Vita c. 18 perinde loquens de tractatibus ac de cæteris S. doctoris operibus, quæ sane in distinctis codicibus continebantur omnium indiculum se subjecisse affirmat, ut *sibi quisque voluerit ad legendum et cognoscendum eligat, et id ad describendum vel de bibliotheca Hipponensis Ecclesiæ petat, ubi emendatiora forte exemplaria poterunt inveniri, vel unde voluerit, inquirat, et inventa describat*. Vetustissima tamen ejusmodi exemplaria desiderantur. Tres enim antiquiores quæ supersunt collectiones sermonum S. Augustini *de Verbis Domini, de Verbis Apostoli, ethomiliarum quinquaginta*, ut observarunt doctissimi Patres Maurini in præfat. ad tomum V, licet in mss. octingentorum annorum et amplius reperiantur, non tamen Augustino æquales credi queunt non solum quia earum Possidius non meminit, sed præsertim quia supposititiis non carent. In Lectionaria, nimirum ejus sermones sparsim traducti, collectionum describendarum laborem sustulere. Ex Lectionaris autem tres memoratæ collectiones posterius fuerunt digestæ, ac deinceps alii sermones ex aliis Lectionaris descripti Augustinianis adjecti fuerunt in editionibus quæ subinde apparuerunt; nec deerunt qui alios ejusdem doctoris sermones ex iisdem fontibus derivare queant, sicuti nos viginti et amplius genuinos in Aneodotis Miscellaneis aliquando edituri sumus.

3. Simile quidpiam S. Leonis sermonibus accidisse arbitramur. Hunc sanctum pontificem multo studio sermones lucubrasset, et accurata eorum exempla apud se retinuisse illud indicio est, quod in suis dogmaticis epistolis, quæ ob sublimem difficilemque explicationem dogmatum de quibus disseruit, maximam non tam sententiarum quam verborum cautionem et delectum flagitabant, quædam ex sermonibus non exigua fragmenta inseruerit. Hæc autem sermonum autographa exemplaria in archivo apostolico diutius fuisse custodita, dubitare non licet. Cum vero pro auctoritate ac celebritate auctoris et cura peculiari in sermonibus lucubrandis hi, paulo post Leonis obitum, in Lectionariis Romanarum Ecclesiarum inter aliorum sanctorum sermones fuissent transcripti, et exinde transissent in similes codices aliarum Ecclesiarum totius Occidentis; hinc factum fuit ut eorumdem sermonum in aliquo separato volumine colligendorum cura antiquitus defuerit. Quare nihil mirum si Gennadius, qui memorat sermones S. Maximi Taurinensis in Leone, c. 70, nullam ejusdem sermonum mentionem facit: aliquam enim Maximi sermonum vetustissimam collectionem, nullam autem Leonis invenit, nec ad Lectionaria in quæ hujus sermones traducti fuerant oculos ac mentem intendit.

4. Fontes igitur vetustiores ex quibus Leonis sermones ad nos pervenerunt, sunt antiqua Lectionaria. Ex his sane eos allegarunt noni sæculi scriptores, Hinomarus Remensis, Remigius Lugdunensis, Prudentius Tricassimus, ac præsertim Florus. Is nimirum, qui in mss. collectaneis ad Pauli epistolas, in Carthusia Majori custoditis, integrum duarum et sexaginta ingentium columnarum librum, compendiaris notis scriptum, ex Leonis testimoniis digessit, sermonum fragmenta ex Lectionariis manifestissime excerpserit, utitur enim iisdem ordine ac titulis quos in Lectionariis basilicæ S. Petri invenimus. Ante hos omnes iisdem Lectionariis usus est Paulus Diaconus in Homillario, in quo plures Leonis sermones pro fectorum ratione descripsit.

5. Plures id genus et præstantissimos codices, qui diversam originem præferunt videre, et consulere licuit in bibliothecis Romanis Vaticana, basilicæ S. Petri, Vallicellana, et Chigiana, in Venetis S. Marci, et S. Gregorii Majoris, in Patavinis monachorum S. Justinæ, conventualium S. Antonii, et eremitanorum SS. Philippi et Jacobi, in Vercellensi Eusebiana capituli cathedralis, in Regia Taurinensi, in Padilonensi, Casinensi S. Benedicti, in Bergomensi S. Alexandri in Columna, actandem in nostra capitulari Veronensi. Ex his mss. ut pote antiquioribus sermonum fontibus lectiones, seu lectionum correctiones potissimum sumendæ erunt. Quesnellus, qui horum codicum præstantiam et antiquiorem originem supra mss. collectiones deprehendit (ut patet ex ejus præfatione generali, ante medium), in recolendis sermonibus Lectionariis plurimum deferendum agnovit: ac præcipuæ eorum emendationes, quas in textum induxit, his mss. debentur. At id incommodi in ejusmodi libris expertus, *quod non omnes contineant sermones, et hi quidem aliquos, illi alios pro diverso Ecclesiarum more, quarum usui descripti sunt; adeo ut immensa et innumera plerumque evolvenda tibi sint volumina, ut paucos aliquos sermones ad illos codices recensereas: id, inquam, inesse*

modi expertus, non multa Lectionaria recoluit, nec in iis quæ adhibuit omnes Leonis sermones natos, non paucos, hoc subsidio desertus, cum posterioribus tantummodo collectionibus, quæ minus emendatæ sunt, conferre coactus fuit. Nos autem cum Lectionariis potissimum deferendum intellexerimus; nulli labori parcentes, quotquot potuimus diligenter exquisivimus, quoad felici successu omnes sermones in Lectionariis reperire et conferre utiliter licuit, quatuor tantum exceptis memorandis num. 9, quos in tam multiplici Lectionariorum copia frustra quæsimus. Hic vero profectum est, nec potuisse nos, nec necessarium putasse singulos sermones relegere cum omnibus ejusmodi mss., cum in permultis eos descriptos invenimus. Satis enim duximus, si conferrentur cum Lectionariis præstantioribus, cæteri vero hujusmodi codices expenderentur, ubi quædam loca varias hinc inde lectiones afferentia majorem difficultatem facerent.

§ II. De mess. Lectionariis certe Romanis.

6. Sed ut de ejusmodi Lectionariis peculiaribus quædam dicantur, non tam eorum multitudinem quam nonnullorum præstantiam plurimi facimus. Quesnellus nullos Romanos ejusmodi codices vidit, qui tamen semper in Romana Ecclesia diligenter custoditi, et ad posteros transmissi, cum ex originariis et autographis Leonis scriptis originem ducant, maximæ sunt auctoritatis. Nos autem quatuor mss. libros invenimus, quos certe Romanos possumus affirmare, eo quod in publicis Romanarum Ecclesiarum officiis olim adhibiti fuerint. Tales autem sunt primo duo codices Vaticani pergameni in-folio 3835 et 3836, qui Romanis, seu ut aiunt, uncialibus litteris octavo circiter sæculo scripti ad basilicam SS. Philippi et Jacobi pertinebant, uti docet hæc antiquarii notatio in fine cod. 3835. *Qui legis, obsecro, ut ores pro scriptore, ut per apostolorum principum (Leg. principem) solvantur vincula Agimundi presbyteri peccatoris sicut inutilis scriptoris. Deo cæli grates. Basilica apostolorum Philippi et Jacobi.* Miram autem antiquitatem primi exscriptoris confirmant hæc verba sermonibus de Ascensione subjecta, quibus Leo nondum inter sanctos relatus *domni* titulo donatur. *Expliciant sermones domni Leonis papæ Ascensione Domini nostri Jesu Christi numero duo. Deo gratias.* In hoc ms. 3835, qui a P. Josepho Blanchinio accurate describitur cum characteris specimine tom. II Evangel. quadrupl. pag. 602, exstant Leonis de Passione primi decem sermones, duo de Ascensione, tres de Pentecoste, et duo de S. Petro. Vaticanus 3836 exhibet tres sermones de jejuniis decimi mensis, in editis primum, septimum, et octavum, tres item de natali ipsius, id est de assumptione Leonis ad pontificatum, in editis primum, cui secundus annectitur, tertius, et quartus, novem de jejuniis septimi mensis, et sermonem de S. Laurentio.

7. Alii porro duo sunt Lectionarii libri basilicæ S. Petri. Primus signatus num. 107, licet caractere posteriori exaratus, pluris tamen habendus est. Non solum enim descriptus fuit ex antiquiori Lectionario ejusdem basilicæ, longo usu detrito, aut fere consumpto, originem ducente ex iis autographis quæ Leo Romanæ Ecclesiæ reliquerat; verum etiam emendatior est multo quam cæteri: unde permultas et insignes ex hoc emendationes excerpimus, quam nullis vel paucis aliis in libris reperimus. Hunc autem ad usum spectasse ipsius basilicæ, dubitare non sinit accurata quæ in fine legitur descriptio redituum qui ex toto christiano orbe eidem basilicæ solvebantur. Continet autem sermones ab Adventu ad Passionem Domini, et cum omnes sermones Leonis nomine inscriptos sinceros, nullos autem supposititios exhibet: tum vero nulli ejus temporis sermones Leonis in hoc codice desiderantur, quatuor tantum exceptis: 20, de jejuniis decimi mensis; 51, de Quadragesima, et 56 ac 60, de Passione: dum alii libri Lectionarii aliarum Ecclesiarum non paucos sermones prætereunt, et nonnullos plerumque Leoni tribuunt qui alios habent auctores. Huic codici similis plane est alter ejusdem basilicæ 105, nisi quod librarius in postremis aliquarum solemnissimum sermonibus describendis nonnumquam defecit. Ex eodem tamen exemplo prodit, cum sermones quos exhibet eodem ordine ac iisdem fere lectionibus præferat. Si superessent in eadem basilica exempla alterius partis, quæ a Paschate ad Adventum excurrit, nihil dubitamus quin cæteros omnes, aut fere omnes Leonis sermones pariter descriptos invenissemus, adeo ut ex hac una bibliotheca emendatione tutius peti potuissent. Sed cum hæc pars ibidem desideretur, quæ exactissima omnium fuisset magno ac potiori subsidio orbatam facimus.

§ III. De aliarum Ecclesiarum mss. Lectionariis, quantumque contulerint. Tres S. Leonis sermones ex unico Nicolai Fabri codice editi vindicantur. De Lectionariorum incommodis, et de ipsorum utilitate.

8. Cum vero Lectionaria aliarum Ecclesiarum jam memorata expenderit, licet nulla ita universimint accurata uti laudati basilicæ Vaticanae codices, tamen non paucas lectiones optimas vel confirmavit, vel præbere, et sermonibus qui in illis decantant præsidium non modicum attulerunt. Quorundam etiam sermonum exempla nemini inventa, multiplicitate codicum quos inde quæque exquisivimus, reperire nobis feliciter contigit. Quatuor sermones de collectis, et unum de octavis apostolorum, quos ob causam peculiarem Leonis cæteris Lectionariis insertos desperabamus, invenimus in ms. Lectionario Vallicellano A. 6. Sermones ejusdem proprios de natali sui, quos nullis in Lectionariis Quesnellus nancisci potuit, in Vat. 3836, nec non in Vallicellano A. 7, inventi fuere, quinto excepto, qui ex singulari Fabri codice editus fuit.

9. Reliqui sunt sermones quatuor, quos in nullo Lectionario nancisci potuimus, nimirum sermo quintus de natali papæ, sextus de collectis, nonus de jejuniis decimi mensis, et nonagesimus sextus, inscriptus:

Tractatus contra Eutychianos, habitus in templo S. Anastasie. Hic sermo contra Eutychianos cum conservatus fuerit in mss. collectionibus S. Leonis, quæ, ut videbimus, e Lectionariis dimanant, haud dubitamus quin in aliquo Lectionario libro contineatur, quem hactenus reperire nobis non contigit.

10. Id ipsum autem diei non posse credimus quoad alios tres sermones, videlicet quintum de natali papæ, sextum de collectis, et nonum de jejuniis decimi mensis, qui ex ms. Nicolai Fabri editi sunt. Sicut enim desunt in collectionibus sermonum S. Leonis, quæ e Lectionariis manarunt; ita in nullis Lectionariis inventos aut inveniendos censemus. In uno igitur codice Nicolai Fabri hos tres sermones contineri putamus, nisi fortassis alius similis aliquando prodeat. Hic autem Fabri codex, qui in bibliothecam Thuanæam Quesnelli ætate transierat, unde Thuanæus ab eodem appellatur, postea vero in Colbertinam, postremo autem in Regiam Parisiensem migravit, varia Patrum opuscula continet. De hoc fuse agit Joseph Antelmus diss. 6. *De veris operibus SS. Leonis et Prosperi* n. 4 et seqq., eumque ante annos nongentos exaratum Mabillonii, Baluzii, aliorumque peritorum iudicio testatur. Inter diversorum Patrum opuscula tres laudati Leonis sermones describuntur, quorum primus omnino erronee Prospero tribuitur hoc titulo: *Incipit sermo Prosperi de natali papæ*; alii autem duo sermones sic inscribuntur: *Incipit de collectarum die*, et: *Incipit de mensis decimi jejuniis*. Omnes hos sermones Leonis esse, styli ratio ac argumenti sententiarumque consonantia cum aliis eorumdem titulorum sermonibus plane Leoninis omnino evincunt. Nicolaus Faber, qui ipsum codicem possidebat, in epistola ad Vossium præpositum Tungrensem opusculis inserta hoc idem pervidit. De primo enim sermone, qui Prosperum præfert, inquit: *Qui Prospero ascribitur, ejusdem esse auctoris cum reliquis, argumento sunt mihi similitudo, et quod auctor ipsius de se vult pontifice Romano loquitur. Quamvis enim opera Prosperi usum fuisse B. Leonem dicunt, nemo tamen mihi persuadeat disertissimum pontificem aliena verba emerticasse, et pro suis ad populum pronuntiasse.* Idem Antelmus, qui in laudata dissertatione non tam hos tres quam omnes Leonis sermones Prospero aliqua ratione asserere visus fuerat, hujusque codicis inscriptionem ingesserat, mentem suam apertius explicans in epistola secunda Gallice scripta die 4 Novembris an. 1689. num. 35 et 40, communi sententiæ qua Leoni tribuuntur, suum quoque calculum addidit. Unde vero tres hi Leonis sermones hoc uno in codice, qui nihil præterea Leoninum habet, reperiantur, et cur primus saltem Prosperi nomen exhibeat, quis divinet: Num Prosper, qui Leoni intimus fuit, et ab Adone notarius ejus dicitur, hos separatim sua manu descripserat, ac in Gallias miserat, ubi conservati nobis fuerunt; primus autem amanuensis qui eos codici inseruit, ex caractere sibi noto exscriptorum fecit auctorem? Simile quidpiam epistolis accidit. Quinque enim Leonis epistolæ inter alias aliorum conservatæ nobis fuerunt in solis exemplaribus mss. collectionis Avellanæ. de qua fusius agatur in præfatione ad epistolas Leonis; et solæ quidem illæ quinque epistolæ ex omnibus Leoninis in eadem collectione inveniuntur. Sicut autem ignotum est quatenus hæ epistolæ, quæ in omnibus aliis collectionibus desunt, separatim migrarint in eam collectionem; ita qua ratione tres illi sermones in Fabri codicem venerint, latet.

11. Ut autem ad Lectionarios codices revertamur, horum incommoda Quesnellus in præfatione recensens, peregrina additamenta potissimum urget. *Cum, inquit, iidem variis propriisque locorum solemnitatibus accommodati sint, sæpe sæpius peregrinis quibusdam additamentis, et ab auctoris mente prorsus alienis, auctiores habentur, quibus nonnumquam discernendis vix sufficiat. Insigne hujusmodi exemplum habes in sermone 41 (nobis 42) qui quartus est de Quadragesima.* Aliqua additamenta in quibusdam Lectionariis, sicut etiam quidam saltus, atque mutilationes nonnumquam contingunt. *At sæpe sæpius id evenire saltem in Leone, plures licet contulerimus id genus libros, falsissimum est. Imo ejusmodi defectus, quos in posterioribus collectionibus frequentius deprehendimus, ex Lectionariis feliciter deteximus et emendavimus; sicut idem Quesnellus ex quinque Lectionariis sustulit additamentum sermonis 4 de Quadragesima, quod ex posterioribus collectionibus Leoninis in editione irrepserat. Quod porro idem Quesnellus queritur de frequentibus maculis et mendis quibus librorum sive incuria sive ignorantia ejusmodi libri vitiantur, commune est omnibus mss. codicibus: sed alii aliis corriguntur, nobisque nonnulli codices optimæ notæ ac præsertim mss. basilicæ S. Petri maximo adjumento fuere, quibus quingenta circiter loca saniori lectioni restituere aut emendare licuit.*

12. Antequam a Lectionariis ad collectiones transeamus, notandum est præcipuum inter Lectionarios libros discrimen. Non solum enim alii plures, alii pauciores Leonis sermones ad eandem solemnitatem pertinentes præferunt; alii unius, alii alterius festivitatis sermones prætermittunt: sed ordo etiam eorumdem sermonum in diversis Lectionariis diversus est. Exemplo sint insigniora Lectionaria Romana basilicæ S. Petri ac SS. Philippi et Jacobi. In Lectionariis S. Petri sermones, ex gr., de Passione diversum ordinem habent ac in Vaticano 3835 basilicæ SS. Philippi et Jacobi: ex quo cum alter liber ab altero non prodierit, verisimillimum est hos perantiquos Lectionarios codices Romanos ex autographis S. Leonis sermonibus diverso ordine primum descriptis profectos fuisse. Varius vero ordo qui in aliis Lectionariis aliarum Ecclesiarum deprehenditur, ex librorum arbitrio dimanare potuit. De supposititiis sermonibus qui in Lectionariis (non tamen Romanis paulo ante laudatis) passim Leoni tribuuntur, in præfatione ad appendicem dicemus non pauca.

CAPUT II.

De mss. collectionibus, altero fonte sermonum S. Leonis, ac de eorum distinctione et usu.

§ I. Manuscriptæ sermonum. S. Leonis collectiones non excedunt sæculum XI. Distinguendæ invicem, et cautio in earum codicibus adhibenda.

13. Nunc ad collectiones sermonum. S. Leonis accedamus. Prima quæ nobis occurrit harum collectionum apud scriptores mentio, non est anterior sæculo XI. Micrologus, de Ecclesiasticis Observationibus, c. 25, non solum Leonis sermones collectos innuit in codice, quem *librum Sermonum* appellat, sed probaturus *quarti mensi jejunium non nisi hebdomada Pentecostes celebratum fuisse*, lectores ad eundem librum evolvendum remittit hæc addens: *Neque hoc tantum in uno sermone, sed in pluribus, quos de Pentecoste in diversis annis fecisse legitur: quod illum subterfugere non poterit, quicumque eundem librum diligenter perlegerit.* Inter codices quos Desiderius abbas montis Casini, postea Romanus pontifex Victor III, bibliothecæ ejus monasterii addidit, unus cum titulo *Sermones Leonis papæ* memoratur a Leone Hostiensi in Chronico Casinensi lib. III, c. 63. Primus inter scriptores de viris illustribus seu de scriptoribus ecclesiasticis, qui sermonum Leonis meminerunt, est anonymus Mellicensis auctor XI sæculi, quem prius edidit P. Pez, dein Albertus Fabricius. Sic autem ille, c. 7: *Leo magnus apostolicus declamator egregius fuit, qui verbo et exemplo christianæ religioni plurimum profuit. Porro sermonum illius incertus est numerus, quorum tamen de Adventu Domini, de Nativitate, de Apparitione, de Jejuniis, de Passione, de sancto Pentecoste plurimi habentur. In sanctorum quoque natalitiis nonnulli habiti inveniuntur.* Dum eam ferme sermonum seriem, quæ in collectionibus exstat, recenset, collectiones indicare videtur. Dum autem *incertum* affirmat numerum, in Lectionaria potius, quæ diverso numero sermones continent, intendisse credi potest. Hæc antiquiora sunt testimonia, quæ pro collectionibus sermonum Leonis afferri queunt, quod est ejusmodi collectiones antiquiores multo non fuisse.

14. Enim vero inter quamplures mss. libros sermonum Leonis, quos in variis bibliothecis vidimus, nullum reperire licuit qui XI sæculum excedat, cum non pauca Lectionaria Leonis sermones exhibitia vetustiores ætatis deprehenderimus. Id autem evenisse credimus, eo quod circa sæculum XI S. pontificis sermones colligi cœperunt. Sane quinque collectiones diversæ originis nacti sumus, quarum vetustiores ad idem sæculum referuntur. E. Lectionariis autem sumptæ fuerunt, non solum quod antiquior collectio nulla invenitur ex qua exscribi potuerint, verum etiam quia sermonum numero, ordine, vel saltem titulis, ac præterea variis lectionibus differunt, prout ex Lectionariis simili ratione diversis originem ducunt.

15. Plurimum vero interest singularum discrimen notare quam diligentissime; hinc enim non modo patebit diversa earumdem origo, sed cautio etiam in usu ejusmodi manuscriptorum adhibenda cognoscetur. Ubi nimirum plures ejusdem collectionis inveniantur codices, cum ab eodem primo exemplari proficiscantur, eadem fere lectiones occurrent in omnibus, solis erroribus aut arbitrariis librorum correctionibus exceptis; adeo ut qui unum codicem unius collectionis contulerit, omnes plerumque contulerit. Ex quo illud maxime animadvertendum sequitur, frustra ut plurimum allegari duodecim aut viginti codices, si unius ejusdemque collectionis omnes sint: duo siquidem vel tria exemplaria diversarum collectionum ad aliquam lectionem statuendam plus probare solent quam centum unius.

§ II. De prima collectione.

16. Primam collectionem illam credimus quæ reperitur in codice membranaceo sæculi XI, nunc signato num. 126 bibliothecæ Casinensis, cum titulo: *Leonis primi papæ pars prima, sermones.* Hic ille idem codex videtur quem, Desiderio abbate præcipiente, sæculo XI compactum innumis testimonio, Leonis Hostiensis, qui sane, cum alterum quoque librum epistolarum seu, uti vocat, *Registrum Leonis*, ab eodem abbate in eadem bibliotheca positum tradat, quid contineret secunda pars, quæ nunc desideratur, satis indigitat. In hoc codice XCI sermones leguntur, inter quos unus bis describitur, alter dubius est, decem vero suppositi sunt, ac propterea restant sinceri et certi sermones LXXIX. Ipsam, sermonum seriem appendere juverit, ut cæterarum collectionum discrimen facilius innotescat.

DE JEJUNIO MENSIS DECIMI.

1. *Si fideliter.* In nostra editione sermo XII.
2. *Præsidia.* Serm. XVIII.
3. *Cum de adventu.* Sermo XIX.
4. *Sublimitas.* Sermo XVI.
5. *Evangelicis.* Sermo XVII.
6. *Quod temporis.* Sermo XIII.
7. *In Domino agro.* Sermo XIV; cui eodem contextu in ms. annectitur sermo editionis nostræ XV, qui inscribi debuisset in hac serie sermo octavus, et incipit *Confidenter.* Hunc eundem ordinem cum eadem unione duorum sermonum deprehendimus in ms. Lectionario basilicæ S. Petri 107.

DE NATALE DOMINI NOSTRI JESU CHRISTI.

8. *Ersullemus in Domino.* Serm. XXII,

A 9. *Festivitatis hodiernæ.* Serm. XXVII.

10. *Sæpe ut nostis.* Serm. XXX.
11. *Excedit.* Serm. XXX.
12. *Dum semper.* Serm. XXVIII.
13. *Quamvis, dilectissimi.* Serm. XXV.
14. *Semper quidem.* Serm. XXIV.
15. *Omnibus quidem.* Serm. XXVI.
16. *Salvator noster.* Serm. XXI.
17. *Nota quidem.* Serm. XXIII. Idem ordo est in laudato codice 107 basilicæ S. Petri.
18. *Justissime, fratres festivitatis præsentis diei,* etc. Sermo Leoni perperam affictus, est S. Maximi Taurinensis hom. 2 de Nativitate.

DE EPIPHANIA DOMINI.

19. *Celebrato.* Serm. XXXI.
20. *Gaudete in Domino.* Serm. XXXII.

21. *Quamvis sciam.* Serm. XXXIII.
 22. *Justum et rationabile.* Serm. XXXIV.
 23. *Causam, dilectissimi.* Serm. XXXVIII.
 24. *Hodiernam festivitatem.* Serm. XXXV.
 25. *Memoria rerum.* Serm. XXXVII.
 26. *Dies, dilectissimi.* Serm. XXXVI.

DE JEJUNIO QUADRAGESIMÆ.

27. *Semper quidem, dilectissimi, sapienter.* Serm. XLI.
 28. *Hebræorum quondam populus.* Serm. XXXIX.
 29. *Apostolica, dilectissimi, doctrina.* Serm. XLIII.
 30. *Licet nobis.* Serm. XL.
 31. *Prædicaturus.* Serm. XLII.
 32. *Semper quidem, dilectissimi, misericordia.* Serm. XLIV.
 33. *Appropinquante.* Serm. L.
 34. *Virtus, dilectissimi.* Serm. XLV.
 35. *Devotionis.* Serm. XLVI.
 36. *In omnibus quidem.* Serm. XLVII.
 37. *Inter omnes.* Serm. XLVIII.
 38. *In omnibus quidem.* Serm. XLIX.
 39. *Jejunii tempora secundum Scripturas.* Est sermo supposititius, excerptus ex libro de Ecclesiasticis Officiis S. Isidori Hispalensis cap. 37-40.
 40. *Dilectissimi, nobis, fides nostra nos admonet.* Est pariter Leoni perperam afflicto, et cum antecedenti sine Leonis nomine genuinis hujus sermonibus subjectus in Lectionariis codd. 105 et 107 basilicæ S. Petri, de quo in præfatione ad appendicem plura, ubi hic postremus sermo dabitur.

DE PASSIONE DOMINI.

41. *In omnibus quidem.* Est inepta repetitio antecedentis sermonis 38 de jejuniis Quadragesimæ.
 42. *Omnia quidem tempora.* Serm. LXIV.
 43. *Evangelica lectio, dilectissimi, quæ sacratissimam.* Serm. LXXI.
 44. *Magnitudo.* Serm. LXIX.
 45. *Scio quidem, dilectissimi, paschale festum.* Serm. LVIII.
 46. *Sacramentum, dilectissimi, Dominicæ Passionis.* Serm. LXX.
 47. *Creator et Dominus.* Serm. LVI.
 48. *Inter omnia, dilectissimi, opera misericordiæ.* Serm. LIV.
 49. *Sponsionis nostræ.* Serm. LVII.
 50. *Sermone proximo, dilectissimi, his quæ comprehensionem Domini præcessere, decursis.* Serm. LIX. qui alia verborum collocatione exorditur *Decursis, dilectissimi, sermone proximo tuis quæ comprehensionem, etc.*
 54. *Cum multis modis.* Serm. LXI.
 52. *Expectationi nostræ.* Serm. LV.
 53. *Semper quidem, dilectissimi, fidelium mentes.* Serm. LXVII.

DE RESURRECTIONE DOMINI.

54. *Sermo proximus.* Serm. LXVIII.
 55. *Sermone proximo, dilectissimi, non incongrue.* Serm. LXXI.
 56. *Sacram, dilectissimi, Dominicæ Passionis historiam.* Serm. LXX.
 57. *Sacramentum, dilectissimi, Dominicæ Passionis quam Dominus Jesus Dei Filius.* Serm. LII.
 58. *Sermonem, dilectissimi.* Serm. LXV.
 59. *Gloria, dilectissimi.* Serm. LXIII.
 60. *Desiderata nobis.* Serm. XXII.
 61. *Totum quidem.* Serm. LXXII.

Hanc sermonum seriem, aliasque ex eodem codice notitias et collationes a Casinensi abbate procuravit eminentissimus cardinalis Tamburinus, qui cum omnibus sacrorum præsertim studiorum, in quibus maxime eminent cultoribus favorem præstat, tum vero mihi, dum Romæ essem, et huic editioni a summo pontifice impositæ materias pararem, omnem opem, quibuscumque rebus, posset, conferre non destitit. Cum vero in patriam reversus, in editione curanda alia plura ex eodem codice Casinensi desiderarem, quæ majorem laborem ac diligentiam postulabant, idem cardinalis nequemquam monachorum Casinensium gravaret, codi-

- A 62. *Item de Resurrectione. Licet omnes solemnitates.* Inter dubios sermones in appendice edetur.

DE ASCENSIONE.

63. *Post beatam et gloriosam Resurrectionem.* Serm. LXXIII.
 64. *Sacramentum, dilectissimi, salutis nostræ.* Serm. LXXIV.
 65. *Puncta subjiciuntur loco tituli, quæ sequens additamentum extra ordinem ipsi librario cognitum indicant. Additamentum autem incipit: Et quando de cruce nostra processit oratio, foras civitatem solemnitatem celebravimus.* Reperitur in antiquis editionibus Latinis S. Joannis Chrysostomi.
 IN DIE PENTECOSTES, et in margine: DE SANCTA PENTECOSTE S. LEONIS PAPÆ.
 66. *Hodiernam solemnitatem.* Serm. LXXV.
 67. *Hodiernam, dilectissimi, festivitatem descensione sancti Spiritus consecratam.* Serm. LXXVIII.
 68. *Plenissime.* Serm. LXXVI.
 B 69. *Dubitandum.* Serm. LXXIX.
 70. *Sanctorum solemnitate dierum.* Serm. LXXX.
 71. *Inter omnia, dilectissimi, apostolicæ instituta doctrinæ.* Serm. LXXXI.

ITEM UNDE SUPRA. In margine autem: DE ORDINATIONE SUA.

72. *Honorabilem mihi, dilectissimi.* Serm. II.
 73. *Quoties nobis.* Serm. III.
 74. *Gaudeo, dilectissimi.* Serm. IV.
 75. *Laudens Domini.* Serm. 4. Hic idem horum quatuor sermonum ordo, et ante S. Petri festum cernitur in Lectionario Vallicellano cod. A. 7.
 SERMO EJUDEM Ad marginem vero: IN FESTO SANCTORUM PETRI ET PAULI.
 76. *Apostolici natalis.*
 77. *Beatissimorum apostolorum Petri et Pauli.*
 78. *Beatissimorum apostolorum passio, fratres.* Tres isti sermones sunt hom. 2, 3 et 4 de eadem festivitate inter S. Maximi Opera.
 79. *Omnium quidem sanctorum solemnitatem.* Serm. LXXXII.
 80. *Exultemus in Domino.* Serm. LXXXIII.
 81. *Gemina hodiernæ festivitatis.* In Appendice prohibet.

IN NATALI S. LAURENTII.

82. *Sanctum est, fratres.*
 83. *Sicut patrum nostrorum.* Sunt hom. 1 et 2 S. Maximi de S. Laurentio.

DE JEJUNIO SEPTIMI MENSIS.

84. *Observantiam quidem vestram.* Serm. LXXXVI.
 85. *Deus humani generis.* Serm. LXXXVII.
 86. *Apostolica institutio.* Serm. XCII.
 87. *Omnis, dilectissimi, divinatorum eruditio.* Serm. XCIII.
 88. *Scio quidem, dilectissimi, plurimos.* Serm. XCV.

DE OCTO BEATITUDINIBUS.

89. *Prædicante.* Serm. XCV.

DE PENTECOSTE.

90. *Hodiernam solemnitatem, dilectissimi, toto terrarum orbe.* Serm. LXXVII.

DE ASCENSIONE DOMINI.

91. *Fratres charissimi, Ascensionis Dominicæ inclytum et regale mysterium.* Est in appendice Augustini Serm. 179.

cem Romanam transmittendum curavit, et ipse per se eundem conferre ac variantes notare et describere voluit: quod in tanta dignitatis viro tot gravissimis curis distento plane mirificum, insignem ejus in hæc studia propensionem, in nos autem singularem humanitatem declarat.

17. Hanc collectionem e Lectionariis compactam indicant non modo supposititii sermones, qui in Lectionariis frequenter occurrunt, sed etiam ipsa series nonnullorum sermonum quam in iisdem libris observare licet, ut superius innuimus. Neque mirum accidat, si cum aliquot supposititii inserti fuerint, plures sinceri desiderentur. Id ex libris Lectionariis, qui collectori usui fuere, originem ducit; in his enim identidem alient sermones uni auctori vindicantur, nec sinceri omnes continentur. Id ipsum Augustino contigit, cujus sermones ex Lectionariis olim collecti, plures perperam ascriptos præferunt, multos autem sinceros præmittunt.

§ III. De secunda collectione.

18. Secundam collectionem dicimus quam nacti sumus in tribus mss. libris Casanatensi G. III 7, basilicæ S. Petri 210, et Barberino 88. Primi duo ad XII circiter sæculum pertinent. Casanatensis aliquot foliis mutilus est, et variantes ex collectionibus posterioribus a quopiam studioso ad marginem appositas et textat nonnunquam superadditas exhibet. Hæc collectio centum sermones continet. Incipit a Leonis epistola ad Flavianum, quam in pluribus et antiquis Lectionariis insertam vidimus. Sequuntur sermones septem de jejuni decimi mensis eodem ordine ac in prima collectione, conjunctis similiter in unum sermonibus XIV et XV. Subjiciuntur decem sermones de Nativitate Domini, et octo de Epiphania, qui exstant in prima collectione, sed ordo paululum immutatus aliam originem indicat. Inter sermones octavum et nonum de Nativitate, num. 16 inseritur sermo de Absalon perperam Leohi trinitus, et in nonnullis mss. posteriorum quoque collectionum in fine adjectus, qui deest in prima collectione; et e contra non apparet sermo 18 primæ collectionis, qui S. Maximum habet auctorem. Sermones de Quadragesimæ jejuni, et de Passione, qui leguntur in prima collectione, ordine non parum diverso exstant etiam in hac secunda, iis duobus pariter comprehensis quos subdititios vidimus; ac præterea pro sermone 41 in prima collectione inaniter repetito hæc secunda addit, num. 56, unum Leonis sincerum de Domini Passione *Exigit fides*, in editione nostra serm. LIII, qui in collectione Casinensi desideratur. Sequitur sermo dubius de Resurrectione *Licet omnes solemnitates*, qui in utraque collectione est num. 62; tum duo genuini de Ascensione, 63 et 64, ordine eodem. Omittitur sermo 65 primæ collectionis plane supposititius. Adduntur septem sermones de Pentecoste, qui sunt in prima collectione; sed in hac alio ordine simul ponuntur; dum in prima hoc loco præferantur tantum sex, unus autem separatim in fine adjectus fuit. Hucusque tribus sermonibus in secunda collectione insertis, et tribus prætermissis, sermonum numerus in utraque collectione tandem concurrat. Utrobique enim sunt sermones 71. Majus in sequentibus discrimen catalogum reliquorum apponendum suavit, cum præsertim peculiare tituli occurrant, quos ex tabula in fine ms. Casanatensis excerptimus.

DE JEJUNIO SEPTIMI MENSIS.

72. *Devotionem*. In editione nostra sermo XCI. Deest in prima collectione.
 73. *Observantiam*. Sermon. LXXXVI.
 74. *Apostolica*. Sermon. XCII.
 75. *Deus humani generis*. Sermon. LXXXVII.
 76. *Omnis, dilectissimi, divinatorum eruditib.* Sermon. XCIII.
 77. *Scio quidem plurimos*. Sermon. XCIV. Hæc quinque eodem ordine et suo loco in prima collectione describuntur.

IN DIE ORDINATIONIS SUÆ.

78. *Quoties nobis*. Sermon. III.
 79. *Laudem Domini*. Sermon. I.

DE SANCTIS PETRO ET PAULO.

80. *Apostolici natalis*.
 81. *Beatissimorum apostolorum Petri et Pauli*.
 82. *Beatissimorum apostolorum passio*.
 83. *Exultemus in Domino*. Sermon. LXXXIII.
 84. *Gemina hodiernæ festivitatis*. Confer annotata superius in prima collectione.

DE DIE COLLECTARUM.

85. *Misericordia*. Sermon. IX.
 86. *Apostolicæ traditionis*. Sermon. X.
 87. *Multis divinarum*. Sermon. VI.
 88. *Christianæ pietatis*. Sermon. VIII.

DE NEGLECTA FESTIVITATE.

89. *Religiosam*. Sermon. LXXXIV. Sex antecedentes

A sermones eodem ordine leguntur in ms. Lectionario Vallicell. A. 6, quinque autem ultimi in primæ collectione non leguntur.

DE NATALITIS PETRI ET PAULI APOSTOLORUM.

90. *Omnium quidem sanctarum solemnitatum*. Sermon. LXXXII.

IN NATALITIO B. PETRI APOSTOLI.

91. *Gaudeo, dilectissimi*. Sermon. IV.

DE B. LAURENTIO MARTYRÆ.

92. *Sanctum est, fratres*.
 93. *Sicut patrum*. Hi duo sunt sancti Maximi, ut in superiori collectione notatum fuit.
 94. *Cum omnium*. Sermon. LXXXV. Deest in prima collectione.

IN FESTIVITATE OMNIUM SANCTORUM.

95. *Predicante*. Sermon. XCV.

IN JEJUNIO SABBATI MENSIS PRIMI.

- B 96. *Evangelica lectio, quæ per aures*. Sermon. LI.

DE MACHABÆIS.

97. *Gratias, dilectissimi, agamus*. Hunc in appendicem primi rejecimus.

DE JEJUNIO SEPTIMI MENSIS.

98. *Ad exorandum*. Sermon. LXXXVIII.
 99. *Predicationem*. Sermon. LXXXIX.
 100. *Sacramentum, dilectissimi*. Sermon. XC.

Postremi quinque sermones, qui desunt in prima collectione, extra propriam sedem positi sunt; nam primus collocandus erat inter sermones de Quadragesima, ut in Lectionariis et posterioribus collectionibus habetur; secundus de Machabæis ante sermones de S. Laurentio statuendus erat; cæteri autem tres de jejuniis mensis septimi adjiciendi erant aliis sex ejusdem tituli sermonibus, a num. 72 usque ad 77, superius proprio loco descriptis. Id autem palam facit hanc collectionem prima cura luebratam fuisse ex iis libris Lectionariis qui his sermonibus carebant: postea vero in collectoris manus venisse alios libros, qui cum hos sermones præferrent, eos in fine adjiciendos putavit.

19. In hac collectione inveniuntur omnes genuini Leonis sermones qui exstant in collectione prima, excepto serm. 2, de natali papæ, qui incipit *Honorabilem*: at duodecim alios germanos complectitur, qui in Casinensi desiderantur. Quamvis plures alieni sermones in his duabus collectionibus Leonis tribuantur, qui in tribus sequentibus non inveniuntur, unde hoc nomine illis postponendæ sint; cum tamen lectiones plerumque meliores præferant, multum per se editoribus utiliores, ac pluris æstimandæ sunt. In ms. 21. basilicæ S. Petri, post centum sermones hactenus indicatos, exstant quædam S. Cypriani opera: hæc autem excipit epistola S. Leonis ad Leonem Augustum 165, quæ in Lectionario Vallicellano 26 inserta est, et dein quatuordecim alii sermones subduntur sine ullo auctoris nomine, qui fere in appendice Augustiniana recensentur. In codice autem Barberino 88 hæc sermonum additio subnectitur centum sermonibus memoratis, ita ut ejusdem Leonis videri possit. At deest omnino in ms. Casanatensi G. III 7, unde nec primi collectoris opus esse, nec ad hanc collectionem spectare cognoscitur. Petrus Mallius XII sæculi scriptor, in Historia basilicæ S. Petri a Bollandistis edita tom. VI Act. 88. part. II, cum cap. 3, num. 37, mentionem facit cujusdam collectionis sermonum S. Leonis, quæ præferbat etiam epistolam ad Flavianum; tum vero c. 7, n. 131 allegat sermonem laudatæ appendicis, inquit: *Est et castellum, quod fuit memoria Hadriani imperatoris, sicut legitur in sermone S. Leonis papæ de festivitate S. Petri*; refert autem testimonium ex sermone 13 laudatæ appendicis inserto, quem in appendice nostra edemus. Respicere videtur collectionis memoratæ exemplum, quod in archivo basilicæ S. Petri servatur.

§ IV. De tribus aliis collectionibus.

20. Tertiam collectionem appellamus eam quæ exstabat in ms. unde prima editio Romana a Joanne Andrea episcopo Aleriensi sumpta fuit. Hanc nos invenimus in Vaticano ms. 545, qui solos Leonis sermones continet. Ad hanc eandem collectionem pertinere credimus codicem Bononiensem, cujus variantes notatas invenimus in ms. Barberino 3528, hæc enim cum lectionibus primæ editionis fere conveniunt. Continet autem hæc collectio Leonis sermones XCIII, omnes sinceros, nullos ascititios, si unum de Machabæis excipias, quem in appendice Augustino vindicabimus. Sermonibus de Natali Domini præmittit epistolam ad Flavianum, quæ hanc quoque collectionem ex Lectionariis derivatam innuit. Desunt ex sinceris tres soli sermones, qui ex ms. Nicolai Fabri editi sunt. Ordo autem sermonum XCIII idem est ac in vulgatis communioribus, qui his tribus sermonibus carent, hac una exceptione, quod sermo 51 in Evangelium Matthæi c. XVII describitur inter sermones de Quadragesima, uti in omnibus Lectionariis positus est sabbato quatuor temporum Quadragesimæ, editi autem in alium locum transtulerunt.

21. Hæc collectio, præter ordinem ab anterioribus longe diversum, duos sermones in iisdem omissos exhibet, unum de collectis, cui initium *Notum vobis*, in nostra editione serm. VII; alterum contra hæresim Eutychetis, qui incipit *Sicut peritorum*, nobis serm. XCVI. Titulos autem sermonum peculiare habet, quibus tam ab editis quam a cæteris collectionibus maxime discrepans, sicut et in lectionibus sæpe valde dissimilibus, alium omnino fontem apertissime prodit. Titulos diversos indicasse sufficiat. Duodecim sermones de Quadragesima hanc peculiarem divisionem et hos titulos præferunt: Quatuor primi inscribuntur *de Quadragesima*; quintus, *de jejuniis Quadragesimali sermo V*; sextus, septimus et octavus, *de Passione et Resurrectione Domini sermo I, II et III*; nonus, decimus et undecimus, *de Festo paschali sermo, I, II et III*; duodecimus autem, *de Passione Domini sermo quartus*. Dein subjecto sermone in Evangelium Matthæi c. XVII, sermones 19 vulgati *de Passione* et duo sequentes *de Resurrectione*. continuata numerorum serie sic efferuntur: Primus *In Parasceve Domini de Passione sermo primus*; quinque sequentes, *de Passione Domini II, III, IV, V et VI*; septimus, *de Pascha Domini sermo septimus*; alii quatuor *de Passione VIII, IX, X et XI*. Cæteri editi octo de Passione et primus de Resurrectione hac inscriptione prænotantur: *De Passione et Resurrectione Domini XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX et XX*. Tandem postremus sermo, *de Resurrectione Domini sermo XXI*.

22. Cum vero quoad hanc collectionem usi simus frequentissime exemplo primæ Romanæ editionis, quæ rarissima est, et Quesnello ignota fuit, de hac non nihil dicendum videtur. Ille quidem in præfatione generali, n. 2, veluti primam traduxit sermonum editionem Venetam an. 1485, quæ Joannem Andream episcopum Aleriensem auctorem præfert, eandemque alicubi, sed rarissime in variantibus adhibuit. Sed præterquam quod exstat alia editio Veneta Lucæ Veneti an. 1482, utraque hæc editiones recusæ fuerunt ex Romana, quam laudatus episcopus ex Vaticano codice Romæ vulgaverat, et Paulo II Romano pontifici inscripserat. Qui typographicos Annales edidit, hanc editionem Romanam assignant an. 1470, et in ejus

calce legi testantur versus *Aspicias illustres* etc., qui typographorum in ædibus familiæ Maximæ laborantium nomina referunt. Quo autem fundamento hæc tradiderint, latet. Non solum enim omni temporis locique notatione, ac memoratis versibus carent duo quæ eminentissimus cardinalis Quirinus vidit ejus editionis exemplaria, verum etiam illa tria quæ nobismetipsis videre contigit, unum Romæ apud eminentissimum Passionem, alterum Veronæ in bibliotheca Muselliana, tertium in suburbio Veronensi apud canonicos Lateranenses S. Leonardi emptum in Urbe a celeberrimo viro Celso Maffeo anno 1472, ut in manuscripta ejusdem Maffei notatione traditur. In catalogo quidem librorum qui a Conrado Sweynheim et Arnoldo Pannartz Germanis typographis in ædibus Maximorum fuerant impressi usque ad diem 20 Martii an. 1472, et a suprascripto Aleriensi recensentur initio tomi V Operum Nicolai de Lyra; in hoc, inquam, catalogo referuntur *Divi Leonis papæ Sermones*, et notantur edita exemplaria cclxxv, quo factum est ut rarissima sit hæc prima editio, cum tam pauca exemplaria impressa fuerint. Ante annum vero 1472, typis subjectum fuisse liquet ex Aleriensis epistola ad Paulum II, qui supremum diem obiit xii kal. Augusti an. 1471 (a).

23. Quarta collectio frequentior in mss. occurrit. Eisdem autem omnino sermones eodem ordine præfert, ut in anteriori vidimus: titulis autem, qui iidem sunt ac in vulgatis, ab illa discrepat, ac præterea variantibus nec modicis, nec infrequentibus, quæ diversæ origini, non librariorum lapsui vel arbitrio tribui queunt. Plerique codices annexam habent epistolarum collectionem, et hac de causa omittunt inter sermones epistolam ad Flavianum, cum in epistolis suo loco ponatur. Ejusmodi autem sunt tres mss. Vat. 544, 546 et 547; Vat. Urbina 65; unus Angelicæ Eremitarum S. Augustini; alius Venetus S. Marci 79; et Fesulanus canonicorum Lateranensium. Hanc eandem collectionem cum epistola ad Flavianum, sed sine collectione epistolarum, invenimus in ms. Justinæ Patavino Casinensium, nec non in alio Veneto monachorum S. Georgii majoris. Nullum exemplar sæculo xiv vetustius reperire licuit, unde collectionem valde recentem colligimus. Omnium certe vitiosissima est: cumque ex codice hujus collectionis perfectæ videantur vulgatæ editiones sermonum per eos qui Aleriensis editionem ignorarunt, nihil mirum si pluribus mendis et corruptis lectionibus scateant.

24. Quintam collectionem sermonum ab epistolarum collectione in nullo codice separatam invenimus. Sicut autem epistolarum collectio quæ huic adjungitur diversa est a collectione epistolarum quæ cum quarta collectione sermonum copulatur, ita etiam sermonum collectio aliquot, etsi paucis at exploratis characteribus, distinguitur, et diversam originem promit. Mitto discrepantes lectiones, quibus etsi melior sit hæc quam duæ lectiones præcedentes, primæ tamen et secundæ collectionibus facile cedit. Præcipuum discrimen est in duobus sermonibus. *Exsultemus* de SS. Petro et Paulo, et *Gratias, dilectissimi*, de Machabæis, qui in hac collectione non leguntur: primus autem in quatuor antecedentibus legitur, secundus vero exstat in secunda, tertia et quarta. Ordo autem in cæteris sermonibus idem est ac in collectionibus tertia et quarta, hoc uno discrimine, quod post sermones de jejuniis Pentecostes habetur ordine inverso primum *In octavis apostolorum, Religiosam*, serm. LXXXIV; dein *In natali apostolorum Petri et Pauli, Omnium quidem*, serm. LXXXII, qui ordo horum sermonum est in collectione 2. At rectius in tertia et quarta inserto sermone *Exsultemus*, offeruntur sic: *In natali SS. apostolorum Petri et Pauli* serm. I; *Omnium quidem*, serm. II, *Exsultemus* et *In octavis apostolorum Petri et Pauli, Religiosam*. Hæc collectio, quæ est omnium purissima, cum nihil subditivum contineat, invenitur in Vat. 544 sæculi circiter xii, in Vat. Reginae Suetiæ 139 sæculi xiii, vel xiv, et in uno Cæsena Minorum Conventualium S. Francisci sæculi xv, nec non in Victorino, quem Quesnellus adhibuit.

§ V. De alia ms. Oxoniensi collectione a Quesnello laudata.

25. Hæc sunt collectiones quas vidimus. Porro Quesnellus codicem Oxoniensem sæculi xi, vel xii, laudat dissert. 12, cap. 2, in quo collectio quædam sermonum Leonis una cum ejusdem epistolis continetur, adeo ut primo intuitu credi possit alterutra ex duabus postremis collectionibus quæ sermones et epistolas ponificis jungunt. Sed aliam omnino esse quam hactenus invenire nequivimus, hoc Quesnelli indicium demonstrat. *Epistolis*, inquit, *insertæ sunt constitutiones imperatorum Theodosii et Valentini adversus Manichæos et contra Hilarium Arelatensem. Sermonibus subjiciuntur duæ epistolæ Proterii Alexandrini, et Paschasini Lylibætani ad Leonem nostrum, et alia nonnulla ad vitam S. pontificis attinentia*. Sicut autem epistolarum collectio cum memoratis additamentis nullibi a nobis inventa fuit, ita collectio sermonum, ex indicatis additionibus, ab omnibus quas vidimus discrepat. Displicet Quesnellum exactiorem hujus collectionis notitiam

(a) Hic, in *Erratis* tomo suo II annexis, Ballerini addenda indicant sequentia: « His in prima editione perscriptis, a P. Montio bibliothecario S. Mariæ Gratiarum PP. Prædicatorum Mediolani moniti fuimus, in bibliotheca ejusdem ecclesiæ inveniri exemplum Romanæ editionis anni 1470, in cujus calce leguntur præter anni notationem indicati versus *Aspicias illustres*, etc., uti in Annalibus typographicis editi sunt. Hæc autem editio omnium rarissima differt ab ea pariter Romana cujus quinque exemplaria recensuimus. Non solum enim ista posterior versus memoratos annique notationem ignorat, verum etiam in lineis et singulis paginis discrepat; ac præterea prior illa caret iis quatuor Leonis epistolis, quibus secunda ditata fuit. Cum vero hæc altera quam recognovimus e prima editione omnino fuerit expressa, eumque codicem referat quem Aleriensis in priori editione exhibuit; allegationes primæ editionis, quas in notis attulimus, corrigendæ non sunt. » Edit.

non dedisse; ex ordine enim et quantitate sermonum speciale de eadem iudicium ferre possemus. Hunc tantum peculiarium titulum ex eodem codice recitat in observatione ad primum sermonem, quam præmissæ adnotationi inseruimus. *In nomine Dei summi. Incipiunt tractatus quos a die ordinationis suæ per continuum quinquennium beatissimus papa Deo dixit ad populum.* Ex his autem verbis colligi posse credidit Quænellus hanc sermonum collectionem derivare ex exemplo collectionis Leonis ævo exaratæ. Inquit enim : *Totus vegetatem spirat titulus iste, indicatque sermones, seu tractatus (quæ vox Leonis ævo familiaris), descriptos fuisse ex codice pontificis istius ætate exarato. Cum enim ex ipsis sermonibus nulla indicia prodeant quibus appareat quo quisque anno dictus fuerit, oportet ut statim fere post quinquennium illud descriptum sit primum codicis istius exemplar.* Vox quidem tractatus pro sermonibus usurpata antiquitatem redolet; at si codex editos sermones continet, titulus qui hos primo quinquennio pontificatus Leonis tribuit, id est inter annum 440 et 445, manifestum errorem prodit. Etenim sermones novem de jejuniis mensis decimi, decem de Nativitate Domini, octo de Epiphania, unum et viginti, vel saltem decem et novem de Passione Domini, ex ipsa sermone, qui diversis annis recitati fuerunt, computatione quinquennium excedunt; quemadmodum transcurrunt etiam nonnulli sermones de collectis, uti ex annorum characteribus in iisdem indicatis liquet. Sermones octavus de Nativitate, et sextus de jejuniis septimi mensis, Eutychem veluti hæreticum expresse nominant, quod fieri debuit citius ann. 449, vel potius aliquanto post: hoc enim anno errorem quidem ejus Leo condemnavit; sed cum Eutychem correctum iri speraret, personæ pepercisse videtur. Sermo de octavis apostolorum, qui post direptionem Romanæ urbis habitus fuit, post an. 445 collocari debet. Tractatus contra hæresim Eutychetis (nobis sermo XCVI) recitatus fuit in basilica S. Anastasiæ post Proterii mortem, quæ incidit in annum 457. Ex his igitur confirmatur quod initio statuimus, nullum superesse codicem qui collectionem Leonis ætate exaratam contineat.

§ VI. De Homiliario Pauli Diaconi.

26. Restat ut de *Homiliario Doctorum* nonnulla dicamus, hoc enim pariter veluti codice utendum erit. Hujus Homiliarii auctor est Paulus Diaconus, qui jussu Caroli Magni varias Patrum homilias pro festorum ratione collegit exeunte sæculo viii. Id liquet ex præfatione ejusdem Caroli præfixa rarissimæ editioni Spirensi an. 1482, et a Mabillonio recusa tom. I *Analectorum* pag. 25. Leonis sermones XX, ibidem inserti legantur. Hæc autem collectio cum originem ducat ex mss. libris antiquioribus sæculo ix qui Paulo Diacono usque fuerunt, non minimi facienda fuit. Cum vero plures ejusdem Homiliarii editiones prodierint, Quænellus aliquando hoc allegans adhibuit editionem valde posteriorem, in qua alii ex editis Leonis non pauca mutarunt. Nos vero ut germanas Pauli Diaconi lectiones cognosceremus, contulimus editionem Basileensem Nicolai Kessler anni 1496, sumptam ex vetustissimo codice Ecclesiæ Basileensis; quæ licet non minus quam Spirensis nonnullos sermones auctorum posteriorum additios præferat, genuinam tamen Pauli Diaconi editionem quoad cæteros et Leoninos exhibet: qui sane sine additiis in duobus mss. Augiensibus inveniuntur, eodem Mabillonio teste tom. IV *Analectorum* pag. 631 et 632.

§ VII. De ms. Barberino continente varias lectiones sermonum S. Leonis.

27. Antequam ab hac præfatione manum submoveam, præmonendum est, me, dum Romæ versarer, in bibliotheca Barberina invenisse recentiorum codicem 3520, qui non paucas variantes sermonum S. Leonis editioni paratas exhibet. Præmittitur Italica epistola Laurentii Mari scripta die 30 Martii 1677. Cum eminentissimi cardinalis Francisci Barberini et Brancacii tum prælati nomine ab eo quæsitum fuisset quid Joannes Baptista Marus frater suus in editione Leonis reliquisset, respondit ante aliquot annos in manus ejusdem fratris venisse editionem sermonum Leonis, in cujus marginibus Gerardus Vossius, præpositus Tungrensium, variantes lectiones notaverat: has autem exinde excerptisse Joannem Baptistam; aliasque variantes ex aliis codicibus et editionibus addidisse eo consilio, ut novam sermonum editionem vulgaret cum titulo: *Sermones S. Leonis Magni restituti ad fidem plurium codicum mss.*, concluditque, editionem prædictam cum variantibus Vossii, et sui fratris lucubrationes se tradidisse Michaeli Angelo Riccio, postea cardinali, ex quo, quicumque velit, ea petere poterit. Sequitur præfatio Joannis Baptistæ Mari editioni præmittenda, quam hic subjicimus.

LECTORI JOAN. BAPTISTA MARUS.

« Prodit, iterum in lucem divus Leo rebus omnibus magnus, ultima manu et accuratior quam antea diligentia restitutus. Tanta est dignitas auctoris, eloquentiæ majestas, sanctitas vitæ, tanta devictarum hæresum, et frenati Attilæ, ac servatæ Romæ gloria, ut et ipsius scriptis ad germanam sententiam revocandis non possit sine uberrimo Ecclesiæ fructu et sine summa eruditorum voluptate elaborari. Fuit iste labor paucis ante annis P. Theophili Rainaudi soc. Jesu theologi, de cujus multiplici eruditione præclara monumenta ab eo typis edita abunde testantur. At quoniam non tam ex ingenio et doctrina quam ex varietate codicum typis editorum et fide antiquorum manuscriptorum opus susceptum pendebat; licet non sine laude et utilitate in eo desudarit, tamen cum plurima utriusque generis exempla ei defuerint, non potuit pro voto tanta pontificis scripta nativo nitore restituere: quo factum est ut et operi deesset optata absolutio et in sacri

officii lectionibus, quas sancta Ecclesia in præcipuis anni solemnitatibus ex magni Leonis Divina eloquentia mutuari solet, menda non pauca residerent, quod in typis renovandis ad ultimam editionem velut emendatorem solet recurri. Quare cum diversa exempla typis edita, et fide digna manuscripta antiqua non pauca, quibus caruerat Theophilus Rainaudus, nacti essemus; lucem, quæ ex illis copiosa confici poterat, in honorem tanti pontificis scriptorumque ejus optatam restitutionem, et utilitatem Ecclesiæ, atque eraditorum voluptatem duximus conferendam. Vale, amice lector; et dum foveris labore nostro, fave, ac si quid melius nosti, prome. »

Hic Joan. Baptista Marus, qui hisce studiis delectabatur, an 1644, ex mss. Vaticanis et Barberinis quosdam Augustini sermones, et ex Vat. cod. 1203 dialogos Desiderii abbatis Casinensis, postea Victoris IH, ac tandem anno 1655 e. ms. Barberino Pietrum Diaconum de Viris Illustribus Casinensibus Romæ ediderat. Observamus autem in laudata præfatione nullam mentionem fieri variarum lectionum Vossii, quas Laurentius Marus memoravit. In codice autem Barberino subduntur plures variantes sermonum ordine nonnunquam perturbato. Præterque sumptæ sunt ex codicibus basilicæ S. Petri, aliæ ex Vaticanis, nonnullæ ex cod. Bon., id est Bononiensi. Frequentiores sunt in iis sermonibus qui continentur in Lectionariis basilicæ S. Petri. Ubi autem hæc Lectionaria defuere, rarissimæ et quandoque nullæ variantes indicantur. Quæ sint variantes ex Vossio sumptæ, quæ autem additæ a Maro, discerni nequit. Vossium quidem, qui Romæ aliquando studuit, Romanos codices, quoad Leonem contulisse colligitur ex Miscellaneis SS. Patrum subjectis editioni Moguntinæ an. 1604 Operum S. Gregorii Thaumaturgi, ubi aliqua Leonis ex Romanis mss. edidit. Plura tamen quam quæ innuntur in epistola Laurentii Marii, eum parasse probant quæ idem Vossius tradit in calce Operum S. Ephrem, in qua non solos sermones, sed omnia S. pontificis Opera recognita et illustrata se editurum pollicetur: et in notatione ad tractatum S. Leonis in Entychem vulgatum in laudata editione Moguntina testatur: *De pluribus per nos*, inquit, *in recognitione nostra Leonina observatis, ac ad marginem epistolarum annotatis*, ubi, præter sermones, epistolas pariter a se recognitas, et variantes ad marginem editionis epistolarum annotatas ostendit. Unde etiam Nicolaus Faber in epistola ad eundem Vossium inter ejusdem Fabri Opuscula pag. 113 et 114 se audisse testatur Michaelem Sonnum Parisiensem typographum expectare *quam citius ipsius editionem Operam S. Leonis*. Quesnellus in fine præfationis generalis memorat *codicem Operum S. Leonis*, quem collatum a doctissimo viro Francisco Pegnæ cum Romanarum bibliothecarum mss. codicibus, olim post Pegnæ mortem apud Marium Sancti Angelj canonicum viderat Emericus Bigotius. Cum Joannes Baptista Marus paulo ante memoratus *S. Angeli in foro piscium canonicus* in editis ejus Operibus appelletur, nihil dubium est quin Marius a Quesnello laudatus idem sit ac Joannes Baptista Marus. Quis autem fuerit codex quem Bigotius apud ipsum invenit ex Barberino ms. innotescit; et errore forte Bigotii, quod Vossio erat adjudicandum tributum fuit Pegnæ, eo quod Vesii codex in hujus manus venisset antequam in Marii bibliothecam transiret. Nos ipsum codicem seu editionem Leonis a Vossio cum mss. collatam non invenimus, sed Marii lucubrationem nacti sumus in codice Barberino, quæ Vossii et Marii variantes complectitur. Hujus vero Barberini scripti multa loca contulimus cum Lectionariis basilicæ S. Petri; cumque ea exacte notata deprehendimus, a fusiori collatione eorumdem levati fuimus; sicque aliis quampluribus tum ejusdem basilicæ, tum Vaticanis, tum aliarum Romanarum bibliothecarum mss. exemplaribus recognoscendis vacare commodius potuimus.

S. LEONIS MAGNI

PONTIFICIS ROMANI

SERMONES

IN PRÆCIPUIS TOTIUS ANNI FESTIVITATIBUS

AD ROMANAM PLEBEM HABITI.

ADMONITIO IN DUOS SEQUENTES SERMONES,

Qui in autecedentibus editionibus, sicut et in non paucis mss. exemplaribus in unum perpetram coaluerunt.

In anterioribus editionibus unus erat sermo qui nunc a nobis in duos divisus profertur. Hujus facti rationem ut, lector, intelligas, nonnulla præmonenda sunt. In vulgatis ante Quesnellum editionibus primo sermone ex duobus sequentibus compacto hic titulus præfigebatur: In anniversario de die assumptionis ejus ad summi

pontificis. Romani culmen et onus. At Quesnellus, qui in prima editione eundem titulum receperat, in secunda mutandum censuit hoc modo: In octava consecrationis ejus. Id longa observatione probare studuit, quam hic integram subjicimus.

Primum hunc. S. Leonis sermonem, velut in anniversario die assumptionis dictum, sub eodem quo pridem gaudebat titulo veteres editiones omnes secutus in prima mea editione reliqui, tametsi scrupulus nonnullus remorderet. Ut rem iterato examini subjicerem, in causa fuere eruditorum e societate virorum Joannis Garnerii et Danielis Papebrokii nova in eundem sermonem cogitata. Ille pagina 33 Libri Diurni Romanorum pontificum. hæc scribit; S. Leo in ipso suæ assumptionis die sermonem huic concioni (quem secundæ professioni fidei Gregorii PP, II insertam dicit) similem fecit, nisi quod fidem sermone non perinde subjunxit. Fortasse tunc nondum usu receptum erat alteram professionem edere, quam quæ ad corpus S. Petri fiebat. Fortasse, quod magis reor, rixes ommissa fuit a collectore sermonum Leonis, propterea quod forma communis erat, et a symbolo apostolico Romano non diversa. Et in appendice pag. 172, scribit vocem anniversario in titulum irrepsisse, quod sermo, inquit, ipse docet, sequæ habitum in ipso assumptionis die evidenter ostendit..... Enimvero si, inquit pag. 174, anniversarius dies significari debeat, et non ipsemet natalis, quorsum dicitur: Obsequium consecrati pontificis inchoari? Quorsum mentio reditus a longa peregrinatione? Quorsum actio gratiarum pro electione? Quorsum præsentis temporis verbum provehit, si jam unum saltem annum, totum in pontificali sede transegisset? Dictus igitur sermo, ut putat, recurrente electionis die, ut scilicet qui electus fuerat feria 6, quæ dies 29 Martii, ordinaretur eadem feria, quæ dies 19 Maii.

Socii sui opinionem Daniel Papebrokii in suo conatu ad chronologiam summorum pontificum amplexus est quod eam partem quæ sermonem ipsi consecrationis diei assignat: ad alteram vero quæ consecrationem ipsam feria 6 celebratam indicat, vidit vir doctissimus quam immanis hallucinatio; cum ex apostolorum doctrina et institutione veram asserat Leo ipse auctoritatem consuetudinis, qua semper observatum, ut his qui consecrandi sunt sacerdotali vel levitica ordinatione, numquam benedictio nisi in die Dominicæ Resurrectionis, hoc est die Dominicæ, tribuatur.

Certum est mihi pariter Diei anniversario assignari non posse primum istum sermonem; sed nec ipsi consecrationis diei ascribi debere, manifestum faciunt vel hæc sola Leonis verba: *Recurrente igitur per suum ordinem die, quo me Dominus episcopalis officii voluit habere principium*, etc. Principium enim episcopalis officii ordinationem esse nemo non videt: recurrentem vero per suum ordinem hujus principii seu ordinationis diem, esse alteram Dominicam quæ ordinationem proxime secuta est, seu octavam ab ordinatione diem, necesse est asserere, at Leo cum Leone concordet. In ipsa igitur ordinationis solemnitate, seu in die octava, quæ parse clausula illius erat, dictum puto primum hunc S. Leonis sermonem, recurrente consecrationis die *per ordinem suum*, hoc est post elapsos septem hebdomadæ dies, primo seu Dominico die per ordinem dierum redeunte. Quod profecto in alium sensum trahi non potest, si semel constet de anniversario die explicari non posse, ut vera constat ex tota sermonis ipsius serie.

Novam hanc opinionem confirmat vetus codex bibliothecæ Bodleianæ, in academia Oxoniensi, ad quem Leonis nostri sermones et epistolas plures contulerat vir doctissimus Edmundus Bernardus in eadem academia Savilianus astronomiæ professor, collectasque ex illo codice varias lectiones ad me olim miserat. Codicis antiquitatem commendat hæc inscriptio in fronte conspicua: *In nomine Dei summi incipiunt tractatus, quos a die ordinationis suæ per continuum quinquennium beatissimus papa Leo dixit ad populum*. Totus vetustatem spirat titulus iste, indicatque sermones seu tractatus (quæ vox Leonis ævo familiaris) descriptos fuisse ex codice pontificis istius ætate exarato. Cum enim ex ipsis sermonibus nulla indicia prodeant quibus appareat quod quisque anno dictus fuerit, oportet ut statim fere post quinquennium illud descriptum sit primum codicis istius exemplar. In eo autem codice primi sermonis titulus est, non in anniversario, ut in consequentium capite habetur, sed *Sermo I de ordinatione sua*: qui solus in die ordinationis, ut prior titulus indicat, haberi potuit, nemirum in die recurrente, quemadmodum dixit Leo ipse, seu in octava die.

Porro recte post expletam solemnitatem ordinationis *obsequium consecrati pontificis inchoari* dicit: nam ipse quidem ordinationis dies *principium episcopalis officii* fuit, ut disertis verbis habet Leo; at non inchoatio obsequii, seu exercitium suscepti muneris quod tam sollemnis diei, diuturnis precibus se prolixis cæremoniis occupatæ spatia non sinebant.

Cæterum hoc semel constituto, consuetudo celebratæ octava die consecrationum pontificum solemnitatis innotescit, quam aliunde notam haberi non memini. Sed ita fieri solitum facile persuadent et annua consecrationis festa religiæ celebrata, et similis consuetudo celebratæ diei octavæ consecrationis baptismalis fidelium, immo et dedicationis sacrarum basilicarum, quæ postrema etiam hodie perseverat, etsi ordinatione pontificia longe inferior sit templorum dedicatio.

Hactenus Quesnellus. Itaque diem anniversarium primo sermone, ut editus erat, ascribi non posse vidit, eo quod observante Garnerio, in primo sermonis parte dicatur, obsequium consecrati pontificis inchoari, et mentio fiat reditus a longa peregrinatione, quæ diei anniversario nequaquam congruunt. Hinc ipse ordinationis dies admittendus videbatur. Cum autem verba. Recurrente igitur per suum ordinem die, etc., diei ordinationis proprio non convenient, diem octavæ sermone præfigendum Quesnellus putavit. Verum diei octavæ solemnitas, in qua episcoporum congregatio haberetur, ut sermonis verba exigunt, toti antiquitati ignota est, ipso autem non tam ordinationis die quam anniversario episcoporum conventus fieri consuevisse, patet ex Paulini epist. 16, ad Delphinum, Xysti III epist. ad Cyrillum et Hilari papæ, qui Leoni successit, epist. ad Laucaum. Hinc Tillemontius in notatiuncula ad artic. Leonis tom. XV, pag. 417, de duplici sermone perpetram juncto suspicatus est.

Hunc vero nodum solverunt sex codices. In tribus scilicet mss, collectionis secundæ, id est Barber. 88, basilicæ S. Petri 210, et Casunatensi G, n. 7. nec non in lectionario Vallicellano 28 præfertur sermo incipiens. Laudem Domini, qui concluditur verbis, testimonium præstitit, et cum finali quidem clausula: Per Christum Dominum nostrum. Codex autem Casinensis 126 collectionis primæ, qui num. 75 exhibet eundem sermonem cum eodem fine, num. 72. præmiserat uti distinctum sermonem incipientem: Honorabilem mihi dilectissimi, hodiernum diem fecit divina dignatio, etc., qui alibi perperam, inserta post vocem Honorabilem particula igitur, assutus fuerat primo sermone, efficiebatque caput secundum ac tertium. In mss. etiam lectionario Vallicellano A, 7, eadem utriusque sermonis distinctio deprehenditur, et eodem pariter ordine; prius enim occurrit sermo Honorabilem pag. 185, dein sermo Laudem Domini, pag. 189.

Ex his optime conciliantur omnia. Nam primus sermo Laudem Domini, qui formulas exhibet diei ordinationis proprias, habitus fuit ipso natalis seu ordinationis die; et prolizior fortassis ejus diei solemnitas lon-

giorem sermonem non patiebatur. Secundus vero sermo Honorabilem recitatus fuit in die anniversario, recurrente, uti Leo ait, per suum ordinem die, quo me Dominus episcopalis officii voluit habere principium. Difficultas quam Garnerius obtrudit ex voce sermonis apud nos secundi provehit, si S. Leo unum saltem annum in pontificali sede transegisset, levis est, quæ cum unius litteræ emendatione facile tollatur scribendo provexit, e librariorum oscitantia potuit proficisci. Forte etiam provexit in nonnullis emendationibus codicibus legebatur; sed cum hic sermo junctus fuit cum priore, qui diem ipsum ordinationis respicit, in tempus præsens traducta fuit lectio, ut coherrentia cum antecedentibus servaretur. Eadem ratione scriptum fuisse videtur, ipse mihi fiet, quod pontificatus initio convenit, pro ipse est, quod in nonnullis mss. exemplaribus custoditum, uti anniversario diei magis conveniens, restituumus. Unionem vero duorum sermonum in unum nemo miretur: nam in ipsis Leonis codicibus alia ejusdem generis exempla reperimus. Sic in mss. libris collectionum primæ et secundæ, duo sermones de jejuniis decimi mensis, tertius et quartus in unum coeunt. Forte cum primus sermo visus esset brevior quam usitatae lectiones divini officii postularent, duos simul conjungere in aliquibus lectionariis etiam antiquioribus placuit ex quibus eadem conjunctio in plerasque collectiones manavit.

7 SERMO PRIMUS.

(a) De Natali ipsius S. Leonis I; habitus in die ordinationis suæ.

SYNOPSIS. — S. Leo absens electus gratias pro beneficio rependit, et Ecclesiæ suæ preces sollicitè postulat.

Laudem Domini loquatur os meum (Ps. cXLIV, 21), et nomen sanctum ejus anima mea ac spiritus, caro et lingua benedicat. Quia non verecundæ, sed ingratae mentis (b) indicium est, beneficia tacere divina; et satis dignum est a sacrificiis Dominicæ laudis obsequium (c) consecrati pontificis inchoare. Quia in humilitate nostra memor fuit nostri (Ps. cXXXV, 23) Dominus, et benedixit nobis: quia fecit mihi mirabilia magna solus (Ibid., 4), ut præsentem me (d) crederet vestræ sanctitatis affectio, quem fecerat necessitas longæ peregrinationis absentem. Ago igitur Deo nostro gratias, et semper acturus sum pro omnibus quæ (e) retribuit mihi. Vestri quoque favoris arbitrium debita gratiarum actione concelsbro, evidenter intelligens, (f) quantum mihi possint reverentia, amoris et fidei studia vestra dilectionis impendere, animarum vestrarum salutem pastoralis sollicitudine cupienti, qui tam sanctum de me, nullis admodum præcedentibus meritis, iudicium protulit. Obsecro igitur (g) per misericordias

(a) Ita inscribitur in aliquot præstantioribus codicibus, ac præsertim in antiquissimo Vaticano 3836, nec non in alio perantiquo Vat. Longobardicis, ut vocant, litteris exarato. Concinit etiam hæc inscriptio cum antiqua appellatione diei ordinationis, quem natalitium vocat ipse S. Leo serm. 4, c. 4, et diem natalem nominant similiter Xystus III, epist. ad Cyrillum num. 3, ac epist. 2, ad Joannem Antiochenum, Paulinus Nolanus epist. 20, ad Delphinum num. 2, nec non Hilarus papa epist. 2, ad Ascanium, cap. 2. In antiquis etiam sacramentariis, ac præsertim in vetustissimo ms. Veronensi 80, quod Romanum fuit, et Leonis ævum redolet, Missa diei anniversarii consecrationis pontificum hunc titulum præfert: In Natali episcoporum. In posterioribus autem codd. huic et sequentibus sermonibus inscriptio est: De ordinatione sua, vel De assumptione sua; in vulgatis vero. In anniversario die assumptionis ejus. Titulus peculiaris legitur in mss. tertie collectionis, ex quibus prima editio profecta est, nimirum: In assumptione sua ad pontificatum gratiarum actionis sermo I. In tabula ms. Casanatensis collectionis secundæ, sermo B. Leonis papæ in die ordinationis suæ factus. Tandem in cod. Vallicell. A, 7, De laudibus apolorum; sequens vero sermo, De Natali S. Petri apostoli.

(b) Codex Vaticanus Longobard., vitium.

(c) Alias consecrationis Post pauca duo codd. Vallicell. omittunt mihi ante vocem mirabilia.

(d) Editi cum aliquot codd. habebant cerneret. Sub-

A Domini, juvate votis quem desideris expetistis, ut et Spiritus gratiæ maneat in me, et judicium vestra non fluetent. B Præstet in commune nobis omnia pacis bonum, (h) qui vobis unanimi studio infudit: ut omnibus diebus vitæ meæ, in omnipotentis Dei servitium, et ad vestra paratus obsequia, cum fiducia possim Dominum deprecari: Pater sancte, conserva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi (Joan. xvii, 11): semperque proficientibus vobis ad salutem, magnificet anima mea Dominum, et in futuri retributione iudicii ita mihi apud justum Judicem sacerdotii mei ratio subsistat (I Thess. ii, 49), ut vos mihi per bona opera vestra sitis gaudium, vos corona, qui bona voluntate sincerum præsentis vitæ testimonium præstitistis. (i) Per Christum Dominum nostrum.

SERMO II.

De Natali ejusdem II; habitus in anniversario ordinationis suæ.

SYNOPSIS. — I. Nemini vel de justitia sua præsumendum, vel de misericordia Dei diffidendum. — II. Conventus episcoporum in anniversario die consecrationis Romani pontificis, quem Petri hæredem Ecclesia tamquam Petrum suscipit.

(j) CAP. I. — Honorabilem mihi, dilectissimi, ho-

stituimus crederet ex aliis mss, ac præcipue ex Vat. Longobard, nec non ex antiquissimo Vat. 3836, cum hæc lectio congruentior visa sit. Mox quidam codd. pro faceret habent fecit.

(e) Sic plerique et vetustissimi Romani codices, Editi, tribuit.

(f) Prima editio: Quantum mihi profuit et reverentia amoris et fidei studia vestra dilectionis impendere, Idem habetur in Vat. Longobard., ubi solum loco verbi profuit legitur possent.

(g) Alias, per misericordiam.

(h) Erat in editis: Qui nobis unanimi studio infudit. At Vat. 3836, unanimitalis vocem postponit voci studia, syntaxi plane Leonina. Vobis autem emendavimus non tam ex prima editione, quam ex codice Longobardico ac tribus aliis Vaticanis, eo quod eligentium unanimatem Leo indicare videatur. In his tamen codd. habetur etiam vobis in anteriori membro: Præstet in commune vobis omnia pacis bonum; ubi pacem tum sibi tum auditoribus communem Leonem præcari arbitramur libem mss. cum prima editione humanitati pro unanimitalis præferunt. Lectionem nostram confirmat cod. Vallicell. 26.

(i) Hanc clausulam ex illis codicibus adjecimus, qui sermonem hoc loco finiunt, ut in præmissa admonitione diximus.

D (j) Jungebatur hic sermo, inserta hoc loco particula igitur, cum sermone antecedenti. Cur separavimus, iu admonitione, quam antecedenti sermoni præst-

diernum diem fecit divina dignatio : quæ dum humilitatem meam in summum gradum (a) provexit, quod neminem suorum sperneret. demonstravit. Unde etsi necessarium est trepidare de merito, religiosum est tamen gaudere de dono : quoniam 9 qui mihi (b) oneris est auctor, ipse est administrationis adiutor ; et ne sub magnitudine gratiæ succumbat infirmus, dabit virtutem, qui contulit dignitatem. Recurrente igitur per suum ordinem die quo me Dominus (c) episcopalis officii voluit habere principium, vera mihi in gloriam Dei causa est lætandi : qui mihi, ut multum a me diligeretur, multa dimisit ; et ut mirabilem faceret gratiam suam, in eum munera sua contulit, in quo meritorum suffragia non invenit. Quo opere suo Dominus, qui cordibus nostris insinuat, quidve commendat, nisi ut de justitia sua nemo præsumat, et de ipsius misericordia nemo diffidat, quæ tunc (d) evidentius præeminet, quando peccator sanctificatur, et abjectus erigitur. Neque enim de qualitate nostrorum operum pendet celestium mensura donorum : aut in isto sæculo, in quo *tota vita tentatio est* (Job. vii, 1), hoc unicuique retribuitur, quod meretur : ubi si iniquitates Dominus observaret, nullus iudicium (e) ipsius sustineret.

CAP. II. — *Magnificate ergo, dilectissimi, Dominum mecum, et exaltemus nomen eius in invicem* (Ps. xxxiii, 4), ut tota ratio celebritatis hodiernæ ad laudem sui referatur auctoris. Nam quod proprie ad affectum animi mei pertinet, confiteor me plurimum de omnium vestrum devotione gaudere. Cumque hanc venerabilem consacerdotum meorum splendidissimam (f) frequentiam video, angelicum nobis in tot sanctis sentio interesse conventum. Nec dubito nos abundantiore hodie divinæ præsentia gratia visitari, quando simul adsunt, et uno lumine micant tot speciosissima tabernacula Dei, tot membra excellentissima corporis Christi. Nec abest, ut confido, ab hoc cœtu etiam beatissimi apostoli Petri pia dignatio et fida dilectio ; nec vestram devotionem ille

ximus, dictum est. Mox pro *fecit* prima editio habet *facit*.

(a) Legebatur *provehit*. Emendationem unius litteræ mutatione necessarium, ut in admonitione ostendimus, nulli licet codices suffragentur, facere vel inviti debuimus.

(b) Sic antiquissimus Vat. 3836, et unus Vat. collect. 5. Lectionarium Vallicell. A 7, mss. Casin, *honoris auctor, ipse est*. Quesnellus, *oneris est auctor, ipse mihi fiet* ; in margine autem pro lectione *oneris* laudat cod. Reg., et Victor. notat vero in codice Regio legi, *ipse est*, pro *ipse mihi fiet*. Cæteri editi eandem Quesnelli lectionem, exhibent, excepto *honoris loco oneris*.

(c) Cod. Vat. Longobard., *episcopatus*. Dein Massonus in Leonis Vitali legit *principatum* pro *principium*, quod in nullis non solum editionibus, sed nostris etiam codicibus reperimus.

(d) Vat. 3836, *evidenter prominet*. Post pauca, *meritorum nostrorum*, pro *nostrorum operum* in cod. Vallicell.

(e) Sic ex Lectionario Vallicell. et ee ms. Longobard, alioque Vat. Al. *suum*.

(f) Codd. Reg. et Vict. Quesnelli, atque unus ex nostris Vat., *frequentationem*. Hoc porro loco Ques-

deseruit, cuius (g) vos reverentia congregavit. De vestro itaque et ipse gaudet affectu, et in consortibus honoris sui observantiam Dominicæ institutionis amplectitur, probans ordinatissimam totius Ecclesiæ charitatem quæ in 10 Petri sede Petrum suscipit, et a tanti amore pastoris nec in persona tam imparis tepescit hæredis. Ut ergo hæc pietas, dilectissimi quam erga humilitatem meam unanimiter exhibetis, fructum sui studii consequatur, (h) misericordissimam Dei nostri clementiam supplices obsecrate, ut in diebus nostris expugnet impugnantem nos, muniat fidem (i) nostram, augeat dilectionem, augeat pacem, meque servulum suum, quem ad ostendendas divitiarum gratiæ suæ gubernaculis Ecclesiæ voluit præsidere, sufficientem tanto operi, et utilem vestræ (j) ædificationi dignetur efficere, et ad hoc tempora nostræ servitutis extendere, ut proficiat devotioni, quod fuerit largitus ætati, per Christum Dominum nostrum. Amen.

SERMO III [Al. II].

De Natali ipsius III ; habitus in anniversario die assumptionis eiusdem ad summi pontificii munus.

SYNOPSIS. — *Ad Deum referendus honor sacerdotii. Hujus figura in Melchisech præcessit ; utriusque discrimen.* — II. *Quam impar tanto oneri humana infirmitas. Christus Ecclesiam semper regit. Soliditas fidei Petri permanet.* — III. *Petri elogia, qui Ecclesiæ curam etiam nunc non de serit. Quo sensu petra et fundamentum.* — IV. *Petrus in successoribus honorandus : Primas omnium episcoporum. Profectus gregis laus pastoris*

CAP. I. — Quoties vobis misericordia Dei donorum suorum dies renovare dignatur, justa, dilectissimi, et rationabilis causa est lætandi, si officii origo suscepti ad laudem sui referatur auctoris. Hanc enim observantiam omnibus quidem sacerdotibus congruam, sed mihi necessariam maxime esse cognosco (k) qui respiciens ad exiguitatis 11 meæ tenuitatem, et ad suscepti muneris magnitudinem, etiam ego illud propheticum debeo proclamare : *Domine, audivi auditum tuum, et timui ; consideravi opera tua, et expavi.* Quid

nellus et in synopsi hujus capituli, et in postilla ad marginem editionis secundæ notaverat, *episcoporum conventus in octava consecrationis Romani pontificis* propterea quod sermonem hunc in eadem octava habitum crederet. Sed et hunc sermonem, et conventum episcoporum in anniversario consecrationis die habitos, in admonitione ostendimus. Mox *esse pro interesse* in cod. Vallicell.

(g) Ita correximus ex mss. antiquissimo Vatic., Vallicell. et duobus aliis Vat., cum antea minus congrue in plerisque editis legeretur *nos*. Paulo post cod. Longobard., *in consortiis*, pro *consortibus*.

(h) Prima editio, *miseri cordem*. Cod. Vallicell., *Domini nostri*. Mox *exorate*, pro *obsecrate* in tribus Vaticanis.

(i) Ita præstantiores codd. Vat. 3836, et Longobardicus, cum legeretur in editis : *Muniat fidem vestram, multiplicet devotionem ac dilectionem augeat pacem*. Codd. Vallicell. et Casin. ac Vat. 541, collect. 4, nostram lectionem præferunt, hac una exceptione, *multiplicet dilectionem*

(j) Ita omnes nostri novem codices et duo Quesnelli Regius et Gaudi vall. Editi, *defensionis*.

(k) Al., *quoniam*. QUESN. — Ita etiam tres nostri codices Vaticani.

enim (a) tam insolitum, tam pavendum, quam labor fragili, sublimitas humili, dignitas non merenti? Et tamen non desperamus neque deficimus, quia non de nobis, sed de illo præsumimus, qui operatur in nobis. Unde et Davidicum psalmum, dilectissimi, non ad nostram elationem, sed ad Christi Domini gloriam consona voce cantavimus. Ipse est enim de quo prophetice (b) scriptum est: *Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech* (Psal., cix.); hoc est, non secundum ordinem Aaron, cujus sacerdotium per propaginem sui seminis currens, temporalis ministerii fuit, et cum veteris Testamenti lege cessavit; sed secundum ordinem Melchisedech, in quo æterni Pontificis forma præcessit. Et dum quibus parentibus sit editus non refertur, in eo ille intelligitur ostendi, cujus generatio non potest enarrari. Denique cum hujus divini sacerdotii sacramentum etiam ad humanas pervenit functiones, non per generationum tramitem (e) curritur, nec quod caro et sanguis creavit, eligitur; sed cessante privilegio patrum, et familiarum ordine prætermissis, eos rectores Ecclesia accipit, quos Spiritus sanctus preparavit; ut in populo adoptionis Dei, cujus universitas sacerdotalis atque regalis est, non prærogativa terrenæ originis (d) obtineat unctionem, sed dignatio cælestis gratia gignat antistitem.

CAP. II. — Quævis ergo, dilectissimi, nos ad splendendam nostri officii servitutem, et infirmi inveniamur et segnes, dum si quid devote et strenue agere cupimus, ipsius nostræ conditionis fragilitate tardamur; habentes tamen incessabilem propitiationem omnipotentis et perpetui Sacerdotis, qui similis nostri, æqualis Patri, divinitatem usque ad humana submitit, humanitatem usque ad divina provexit, digne et pie de ipsius constitutione gaudemus: quoniam etsi multis pastoribus curam suarum ovium delegavit **12** ipse tamen dilecti gregis custodiam non reliquit. De cujus principali æternoque præsidio, etiam (e) apostolicæ opis munimen accepimus, quod utique ab opere suo non vacat; et firmitas fundamenti, cui totius Ecclesiæ superstruitur altitudo, nulla incumbentis sibi templi mole lacessit [F. leg. laesecit]. Soliditas enim illius fidei, quæ in apostolorum principe est

(a) Codd. Bodleian. et Gaudiival. ad marginem, *sollitum*. QUESN. — Ita quoque antiquissimus Vat. 3836.

(b) Duo mss. Vatt., *dictum est*.

(c) Alias, *currit* QUEN.

(d) Manifestum est, ni fallor, ex hoc loco materiam episcoporum unctionem jam tum in usu fuisse in ordinatione episcopali, apud Romanam saltem Ecclesiam, Si quidem apud Leonem idem est *obtinere unctionem* ac fieri episcopum; quod de sola spiritali unctione si intelligeretur, valde ambiguum esset. Est et in sermone sequenti, cap. 4, non absimilis mentio, *magis tamen obscura, materialis unctionis*. Vide etiam serm. 8 de Passione Dom, cap. 7: *Nunc, inquit, et ordo clarior levitarum, et dignitas amplior seniorum, et sacerior est unctio sacerdotum*. Ad exteriorem etiam sacerdotum unctionem manifeste alludit in subsequenti sermone, cum de spiritali omnium baptizatorum seu fidelium unctione sermonem facit c. 1: *Omnes in Christo regeneratos sancti Spiritus unctio consecrat sacerdotem*. Et infra: *Effuso benedi-*

laudata, (f) perpetua est; et sicut permanet quod in Christo Petrus credidit, ita permanet quod in Petro Christus instituit. Cum enim, sicut evangelica lectione reseratum est, interrogasset Dominus discipulos, quem ipsum, multis diversa opinantibus, crederent, respondissetque beatus (g) Petrus, dicens: *Tu es Christus filius Dei vivi*: Domini ait; *Beatus es, Simon Bar-Jona, quia caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus qui in cælis est. Et ego dico tibi quia tu es Petrus, et super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalerunt adversus eam. Et tibi dabo claves regni cælorum. Et (h) quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in cælis: et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis* (Matth. xvi, 16-19).

CAP. III. — Manet ergo dispositio veritatis, et beatus Petrus in accepta fortitudine (i) petræ perseverans, suscepta Ecclesiæ gubernacula non reliquit. Sic enim præ cæteris est ordinatus, ut dum Petra dicitur, dum fundamentum pronuntiatur, dum regni cælorum janitor constituitur, dum ligandorum solventorumque arbiter, mansura etiam in cælis (j) iudiciorum suorum definitione, præficatur, qualis ipsi cum Christo esset societas, ped ipsa appellationum ejus mysteria nosceremus. Qui nunc plenius et potentius ea quæ sibi commissa sunt peragit, et omnes partes officiorum atque curarum in ipso et cum ipso per quem est glorificatus, exsequitur. Si quid itaque a nobis recte agitur, recteque (k) discernitur, si quid a misericordia Dei quotidianis supplicationibus obtinetur, illius est operum atque meritum, ejus in sede sua vivit potestas, et excellit auctoritas. Hoc enim obtinuit, dilectissimi, illa confessio, quæ a **13** Deo Patre apostolico inspirata cordi, omnia humanarum opinionum incerta transcendit, et firmitatem petræ, quæ nullis impulsionibus quateretur, accepit. In universa namque Ecclesia, *Tu es Christus Filius Dei vivi*, quotidie Petrus dicit, et omnis lingua, quæ confitetur Dominum, magisterio hujus vocis imbuitur. Hæc fides diabolum vincit, et captivorum ejus vincula dissolvit. Hæc erutos mundo inserit cælo et portæ inferi adversus eam prævalere non possunt. Tanta enim divinitus soliditate munita est, ut eam

ctionis unguento, etc. QUESNELLUS.

(e) Editi ante Quesnellum, *apostolici operis*. Ille prætulit lectionem codd. Vict. et Gaudiival. Quibus quatuor nostri Vatt. suffragantur. Porro *accipimus* pro *accepimus* est in antiquissimo Vaticano.

(f) Idem cod. Vatt., *perpetuat*. Quesnelli annotationem huic loco subjectam, in observationes quæ post Sermones edentur, rejecimus; ibique Leonis sententiam explicabimus.

(g) Duo mss. Vatt. addunt, *apostolus*.

(h) Ms. Vatt. 3836. *quæcumque ligaveris.... erunt ligata. Et quæcumque solveris.... erunt soluta*, Similis lectio occurrit etiam in sermone sequenti c. 3.

(i) In eodem cod. et in alio Vat. vox *petræ* deest. Post pauca iidem mss., *non relinquit*.

(j) Vetustissimis cod. Vat., *iudiciorum definitione præfinitur*; alius Vat., *perficetur*.

(k) Idem antiquissimus codex, *decernitur*, et forte melius.

neque hæretica umquam(a) corrumpere pravitas, nec A pagana potuerit superare perfidia.

CAP. IV.—His(b) itaque modis, dilectissimi, rationabili obsequio celebratur hodierna festivitas, ut in persona humilitatis meæ ille intelligatur, ille honoretur, in quo et omnium pastorum sollicitudo cum commendatarum sibi ovium custodia perseverat, et (c) cuius dignitas etiam in indigno hærede non deficit. Unde venerabilium quoque fratrum et consacerdotum meorum desiderata mihi et honoranda præsentia hinc sacratio est atque devotior, si pietatem hujus officii in quo adesse dignati sunt, ei principaliter (d) deferunt, quem non solum hujus sedis præulem, sed et omnium episcoporum noverunt esse primatem. Cum ergo cohortationes nostras auribus vestræ sanctitatis adhibemus, ipsam vobis, cuius (e) vice fungimur, loqui credite: quia et illius vos affectu monemus, et non aliud vobis, quam quod docuit, prædicamus; obsecrantes, ut succincti lumbos mentis vestræ castam et sobriam vitam in timore Dei ducatis, nec concupiscentiis carnis mens principatus sui oblita, consentiat. Brevia et caduca sunt terrenarum gaudia voluptatum, quæ ad æternitatem vocatos, (f) a semitis vitæ vocantur avertere. Fidelis ergo et religiosus animus, ea quæ sunt cælestia, concupiscat, et divinarum promissionum avidus, in amorem se incorruptibilis boni, et in apem veræ lucis attollat. Certi autem estote, dilectissimi, quod labor vester, quo vitiis resistitis, et carnalibus desideriis repugnatis, placens in conspectu Dei est atque 14 pretiosus, nec solum vobis, sed etiam mihi apud Dei misericordiam profuturus: quia de profectu (g) Dominici gregis gloriatur cura pastoris. *Corona enim mea*, sicut Apostolus ait, *et gaudium vos estis* (I Thess. II, 19); si fides vestra, quæ ab initio Evangelii in universo mundo prædicata est (Rom. I, 8), in dilectione et sanctitate permanserit. Nam licet omnem Ecclesiam, quæ in toto est orbe terrarum, cunctis oporteat florere virtutibus, vos tamen præ-

(a) Perrumpere edidit Quesnellus, tametsi notari editos codices et Gaudiival. habere *corrumpere*. Nos editorum lectionem restituimus, quippe quam antiquiores mss. approbant.

(b) Duo Vatt., igitur pro *itaque*.

(c) Ita restituimus ex vetustissimo Vaticano, cum alias editum esset, *cujus etiam dignitas in indigno*. In prima editione et in aliquot codd. deest *etiam*.

(d) Vat. 544, *referunt*, et forte melius, cum significetur honorem pontificibus delatum ad Petrum referri.

(e) *Vicem* alicujus gerere, et *vicarii* antiqua locutione dicuntur etiam successores, qui non minori quam præcessor dignitate et potestate funguntur, ut pluribus antiquis testibus demonstrare possemus. Romani autem pontifices speciali modo dicti sunt fungi vice, aut vicarii Petri, ut intelligantur non suimet propriam obtinuisse, sed eamdem accepisse, in omnes successores transfusam, dignitatem ac auctoritatem Petri, cuius, ut ait Leo hoc ipso in sermone c. 3, *in sua sede*, id est, in successoribus, *vivit potestas, et excellit auctoritas*; et cap. 4, *cujus dignitas etiam in indigno hærede non deficit*. Hæc notare libuit ob postillam quam hoc loco Quesnellus posuerat: *Primatus Petri, cuius Romani pontifices vicarii sunt*.

capie inter cæteros populos decet meritis pietatis excellere, quos in ipsa apostolicæ petræ arce fundatos; et Dominus noster Jesus Christus cum omnibus redemit, et beatus apostolus Petrus præ omnibus erudit. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen.

SERMO IV [Al. III].

(h) *De Natali ipsius IV; in anniversario die ejusdem assumptionis.*

SYNOPSIS. — I. *Festivitatem hanc omnibus esse communem Christianis, qui et reges sunt et sacerdotes.* — II. *Quantum Petro præ cæteris sint collata: Ecclesiam in Petro, et in ejus fide fundatam.* — III. *Transiit in alios apostolos potestas clavium, quas Petrus accepit. Speciale privilegium Petri, cuius specialis cura a Domino suscipitur, et pro fide cuius proprie Christus oravit, ut firmilas quæ per Christum Petro tribuitur, per Petrum apostolis conferatur.* — IV. *Petri precibus et sollicitudini deberi quidquid boni a successoribus ejus agitur.*

CAP. I. — Gaudeo, dilectissimi, de religioso vestræ devotionis affectu, et Deo gratias ago, quod in vobis pietatem Christianæ unitatis agnosco. Sicut enim ipsa frequentia vestra testatur, intelligitis hujus diei recursum ad communem lætitiæ pertinere, et honorem celebrari totius gregis per annua festa pastoris. Nam licet universa Ecclesia Dei distinctis ordinata sit gradibus, ut 15 ex diversis membris sacri corporis subsistat integritas; omnes tamen, (i) sicut ait Apostolus, *in Christo unum sumus* (Gal. III, 28); nec quisquam ab alterius ita est divisus officio, ut non ad connexionem pertineat capitis cuiuslibet humilitas portionis, (j) In unitate igitur fidei atque baptismatis, indiscreta nobis societas, dilectissimi, et generalis est dignitas, secundum illud beatissimi Petri apostoli (k) sacratissima voce dicentis: *Et ipsi tanquam lapides vivi superædificamini in domos spirituales. sacerdotium sanctum, offerentes spirituales hostias acceptabiles Deo per Jesum Christum; et infra: Vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis* (I Petr. II,

(f) Vat. 3836. a *cælesti vita conantur avertere*.

(g) Vict. cod. delet *Dominici*. QUESN.

(h) In ms. 39 Casinensi, qui post alia aliorum Patrum Opera, duos tantum sermones S. Leonis continet. pag. 588, hic sermo profertur cum titulo: *Incipit sermo de Cathedra T. Petri apostoli, quæ celebratur VIII. kal. Martii*; uti sane tertii nocturni lectiones, quæ hæc die in Romano Breviario vel hodie leguntur, ex hoc sermone sumptæ sunt. In tabula autem Casanatensis ms. inscribitur: *In natalitio B. Petri apostoli*.

(i) Verba, sicut ait Apostolus, a Quesnello omissa, ex omnibus nostris codicibus et anterioribus editionibus revocavimus. Tres codd. Vatt. et editi ante Quesnellum habent: *Nos tamen omnes, sicut ait Apostolus, in Christo Jesu unum sumus*.

(j) Vat. 3836, *In unitatem*.

(k) Ita omnes editiones, et codices nostri, inter quos antiquissimus Vaticanus, et laudatus Casinensis, qui duo solum pro *secundum illud* habent *secundum Evangelium*. Quesnellus vero expunctis vocibus *sacratissimu vocedicens*, unius codicis, quem non designat, auctoritate alia substituens, hunc locum sic expressit: *Secundum illud beatissimi Petri apostoli, cui iste sermo debet famulari: Et ipsi tanquam lapides, etc.*

5, 9). Omnes enim in Christo regeneratos, crucis signum efficit reges, saneti (a) vero Spiritus unctio consecrat sacerdotes : ut præter istam specialem nostri ministerii servitutem, universi spiritalis (b) et rationabiles Christiani agnoscant se regii generis, et sacerdotalis officii esse consortes. Quid enim tam regium quam subditum Deo animum corporis sui esse rectorem? Et quid tam sacerdotale quam vovere Domino conscientiam puram, et immaculatas pietatis hostias de altari caris offerre? Quod cum omnibus per Dei gratiam commune sit factum, religiosum tamen (c) vobis atque laudabile est, de die profectionis nostræ quasi de proprio honore gaudere; (d) ut unum celebretur in toto Ecclesiæ corpore pontificii sacramentum, quod, effuso benedictionis unguento, copiosus quidem in superiora profluxit, sed non parce etiam in inferiora descendit.

CAP. II. -- Cum itaque, dilectissimi, de consortio istius muneris magna sit nobis materia communium **10** gaudiorum, verior tamen nobis et excellentior erit causa lætandi, si non in nostræ humilitatis consideratione remoremur; cum multo utilius multoque sit dignius ad beatissimi Petri apostoli gloriam contemplandam aciem mentis attollere; et hunc diem in illius potissimum veneratione celebrare, qui ab ipso omnium charismatum fonte tam copiosis est irrigationibus inundatus, ut cum multa solus acceperit, nihil in quemquam sine (e) ipsius participatione transferret. (f) Verbum caro factum jam habitabat in nobis (Joan. 1, 14), et reparando humano generi totum se Christus impenderat. Nihil indispositum sapientiæ, nihil erat arduum potestati. Famulabantur elementa, (g) ministrabant spiritus, angeli serviebant, nec ullo modo poterat inefficax esse sacramentum, quod simul ipsius Deitatis unitas operabatur et Trinitas. Et tamen de toto mundo unus Petrus eligitur, qui et universarum gentium vocationi, et omnibus apostolis, cunctisque Ecclesiæ Patribus præponatur : ut

(a) Particula *vero* deest in antiquissimo Vaticano, et in Casinensi, qui postremus pro *consecrat* habet *efficit*. Post pauca in Vat. laudato deest *nostri*.

(b) Sic tres præstantiores nostri codices et prima editio. Reliqui vulgati ante Quesnellum, et alii mss. cum cod. Gaudiival., et rationabiles : quas voces Quesnellus expunxit, et margini apposuit.

(c) Ita tres mss. Vaticani et unus Bononiensis cum prima editione; et sane melius, cum S. Leo auditores laudet, qui de profectione seu ordinatione sua tanquam de proprio honore gaudebant. In cæteris editis et in nonnullis codd., *nobis*; in aliquibus mss. deest *tamen*.

(d) Vetustissimus Vaticanus omittit sequentia usque ad finem capituli. Paulo post *de effuso* in ms. Casinensi.

(e) Prætulimus lectionem præstantiorem codicum Vat. et Cas. Aliqui mss. collectionis quartæ cum editis pro *ipsius* habent, *illius*; alii, *ejus*.

(f) Erat in editis: *Verbum enim caro factum fuerat, et habitabat jam in nobis, ut reparando humano generi totum se Christus impenderet*. Magis placuit lectio vetustissimi Valicani et Casinensis, quam etiam confirmant mss. collectionum quartæ et quintæ quoad postremam partem et reparando,.... impenderat.

« Ita omnes editi et codices, excepto Casinensi,

quamvis in populo Dei multi sacerdotes sint (h) multique pastores, omnes tamen proprie regat Petrus, quos principaliter regit et Christus. Magnam et mirabile, dilectissimi, huic viro consortium potentie suæ tribuit divina dignatio; et si quid cum eo commune cæteris voluit esse principibus, nunquam nisi per ipsum dedit quidquid aliis non negavit. Omnes denique apostolos Dominus quid de se homines opinentur interrogat; et tamdiu sermo respondentium communis est, quamdiu (i) humanæ ignorantie ambiguitas explicatur. At ubi quid habeat sensus discipulorum exigitur, primus est in Domini confessione, qui primus (j) est **17** in apostolica dignitate. Qui cum dixisset: *Tu es Christus Filius Dei vivi*, respondit ei Jesus: *Beatus es, Simon Bar Jona, quia caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus qui in cælis est* (Matth. xvi, 16, 17); id est, idco beatus es, (k) quia te Pater meus docuit, nec terrena opinio te fefellit, sed inspiratio cælestis instruxit: et non caro nec sanguis, sed ille me tibi, cuius sum unigenitus Filius, indicavit. *Et ego, inquit, dico tibi: hoc est, sicut Pater meus tibi manifestavit divinitatem meam, ita et ego tibi notam facio excellentiam tuam: Quia tu es Petrus: id est, cum ego sim inviolabilis petra, ego lapis angularis, qui facio utraque unum*, Ego fundamentum præter quod nemo potest aliud ponere (Ephes. ii, 14 et 20); tamen tu quoque petra es, quia mea virtute solidaris, ut quæ mihi potestate sunt propria, sint tibi mecum participatione communia. *Et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam* (Matth. xvi, 18). Super hanc, inquit, fortitudinem æternum extruam templum, et Ecclesiæ meæ cælo inferenda sublimitas in hujus fidei firmitate consurget.

CAP. III. — Hanc confessionem portæ inferi non tenebunt, mortis vincula non ligabunt: vox enim ista, vox vitæ est. Et sicut confessores suos in cælestia provehit, ita negatores ad inferna demergit. Propter

qui pro *ministrabant* habet *adorabant*. Quesnellus notavit sic legi non solum in editis, sed etiam in mss. Gaudiival. At quo fultus codice hanc lectionem excluderet, et in textu ediderit: *Famulabantur elementa, spiritus angelici serviebant*, non docuit.

(h) Quesnellus expunxit voces, *multique pastores*, quæ legebantur in editis, quatuor mss. allegans, qui his verbis carent. Nos vero non tam editorum omnium quam Romanorum et præstantiorum Italiæ codicum auctoritate eas voces revocavimus.

(i) Ita Vaticanus antiquissimus et Casinensis. Alii Valicani cum editis *intelligentiæ pro ignorantie*; sed *explicatur* constanter exhibent. Quesnellus ex quatuor mss. edidit, *humanæ intelligentiæ ambiguitas perstitit*; et notavit in Gaudiival. æque ac in editis legi; *explicatur*. Si *ignorantiæ* pro *intelligentiæ* reperisset in antiquis codicibus, lectionem nostram facile antetulisset.

(j) Quesnellus cum mss. collectionis quintæ, *erat*. Ex cæteris pluribus et præstantioribus mss. libris est restitutum, quod retinetur etiam in sermone 83, cap. 1, cui hic locus ab ipso Leone insertus fuit.

(k) Secuti sumus præstantissimos codices Vat. et Casin. Vulgati cum aliquot mss. habebant, *quia Pater meus te docuit.... sed inspiratio cælestis te instruxit; et non caro et sanguis, etc.*

quod dicitur beatissimo Petro : *Tibi dabo claves regni A* *cælorum. Et quæcumque ligaveris super terram, erunt ligata et in cælis ; et quæcumque 18* *solveris super terram, erunt soluta et in cælis (Matth. xiv 19). Trans-* *ivit quidem etiam in alios apostolos (a) jus potestatis istius, et ad omnes Ecclesiæ principes decreti hujus constitutio commeavit ; sed non frustra uni (b) com-* *mendatur, quod omnibus intimitur. Petro enim ideo hoc singulariter creditur, quia cunctis Ecclesiæ re-* *ctoribus Petri forma (c) præponitur. (d) Manet ergo Petri privilegium, ubicumque ex ipsius fertur æqui-* *tate iudicium. Nec nimia est vel severitas, vel rem-* *issio, ubi nihil erit ligatum, nihil solutum, nisi quod beatus Petrus aut solverit aut ligaverit. In-* *stante autem passione sua, Dominus, quæ discipulo-* *rum erat turbatura constantiam, (e) Simon, inquit, B* *Simon, ecce Satanæ expostulavit vos, ut (f) cerneret sicut triticum. Ego autem rogavi pro te, ne deficiat fides tua. Et tu aliquando conversus confirma fratres tuos, (g) ut non intretis in tentationem (Luc. xxii, 31, 32). Commune erat omnibus apostolis periculum de tentatione formidinis, et divinæ protectionis auxilio pariter indigebant, quoniam diabolus omnes exagitare, omnes cupiebat elidere ; et tamen specialis a Domino Petri cura suscipitur, et pro fide Petri proprie supplicatur, tamquam aliorum status certior sit futurus, si mens principis victa non fuerit. In Petro ergo omnium fortitudo munitur, et divinæ gratiæ ita*

ordinatur auxilium, ut firmitas, quæ per Christum Petro tribuitur, per Petrum apostolis conferatur.

CAP. IV. — Cum itaque, dilectissimi, tantum nobis 19 videamus præsidium divinitus institutum, rationabiliter et juste in ducis nostri meritis et dignitate lætamur, gratias agentes sempiterno Regi Redemptori nostro Domino Jesu Christo, (h) quod tantam potentiam dedit ei quem totius Ecclesiæ principem fecit, (i) ut si quid etiam nostris temporibus recte per nos agitur, recteque disponitur, illius operibus, illius sit gubernaculis deputandum, cui dictum est : *Et tu conversus confirma fratres tuos ; et* *qui post resurrectionem suam Dominus (j) ad trinam æterni amoris professionem, mystica insinuatione ter dixit : *Pasce oves meas (Joan. xxi, 17). Quod nunc quoque proculdubio facit, et mandatum Domini plus pastor exsequitur, confirmans nos cohortationibus suis, et pro nobis orare non cessans, ut nulla tentatione superemur. Si autem hanc pietatis sæ curam omni populo Dei, sicut credendum est, ubique præterdit, quanto magis nobis alumnis suis opem suam (k) dignabitur impendere, apud quos in sacro beatæ dormitionis toro eadem qua præsedet carne requiescit? Illi ergo hunc servitutis nostræ natalitium diem, illi ascribamus hoc festum, cujus patrocinio sedis ipsius (l) meruimus esse eonsortes, auxiliante nobis per omnia gratia Domini nostri Jesu Christi, qui vivit et regnat cum Deo Patre, et Spiritu sancto, in sæcula sæculorum. Amen.**

(a) « Ita mss. codd. Hincmarus Remensis opusc. 55, adversus Hincmarum Laudun. c. 20, et in ep. Caroli Calvi nomine ad Adrianum PP. opusc. 43. Et in ep. ad Joannem VIII PP. nomine Caroli II imp. et cardin. Jacobatius in tract. de Concilio. In editis legitur *vis*. » Hactenus Quesnellus. *Jus* habent etiam Romani codices et Casinenses, quos contulimus. Facile autem fuit legere *vis* pro *jus*. In serm. 83, c. 2, quod hinc sumptum fuit, *jus* pariter legitur.

(b) Vat. 544, *commendavit*.

(c) Cod. Casinensis, *proponitur*.

(d) Prolixam annotationem Quesnelli huic loco subnexam, in observationibus post Sermones subjiciendis dabimus ; eamque ad calculos revocantes, genuinam S. pontificis sententiam ex contextu exponemus. Post pauca pro *fertur* in antiquissimo Vat. legitur *refertur*.

(e) Sic prima editio, et codd. Casinenses 39 et 126, Concinit lectio serm. 83, c. 3 Quesnelli et Rainaudi editiones : *Simoni, inquit : Simon, ecce, etc.*

(f) Ita cum mss. codd. legit Hincmarus opusc. 33, huic locum referens. In editis. *cribare*. QUESN. — Prima tamen editio habet, *cerneret*, et similiter tres mss. Vaticani ac duo Casinenses, qui solum habent *velut pro sicut*. Codices collectionis 4 habent *cribare*, et ita etiam legitur in serm. 83. c. 3. Paulo post in editis et aliquot inferioris uotæ codd., *ut non deficiat*. Prætulimus præstantiores mss. Vat. 3836, et duos Casinenses, cum quibus congruit lectio serm. 83, cap. 3, in alio vetustissimo Vaticano 3835, et in Casinensi. Tres priores mss. mox omittunt *aliquando* ; non tamen delevimus, quia in alio sermone 83 hoc adverbium ex optimis codicibus retinetur.

(g) In sermone 83, c. 3, *ne intretis in tentationem*. Hæc autem verba apud Lucam xxii, 32, in Græco et Latino vulgato textu desunt ; et solum post aliquanto

C leguntur v. 40. Olim vero lecta fuisse uno contextu etiam v. 32, non tantum liquet ex hoc Leonis loco, nec non etiam ex alio simili sermone 83, verum etiam ex auctore librorum de Vocacione omnium gentium lib. 1, c. 24, et lib. 11, c. 28, et ex Prospero in epist. ad Rufinum c. 10. qui tamen duo scriptores ante verba *ne intretis*, præmittunt, *et rogate vel, et roga*. Enimvero in quatuor antiquissimis mss. Evangeliorum libris Vercellensi, Veronensi, Corbeiensi, et Vindebonensi a nostro P. Josepho Blanchino nuperrime editis, qui priscam lectionem referunt. hæc additio pariter legitur : *Et rogate ne intretis in tentationem*, Hinc in Leonis textu adjienda videntur hæc verba, *et rogate*, quæ tamen sine ullius Leoninæ editionis aut codicis auctoritate nolimus inserere. Immo cum non uno tantum in sermone, sed in duobus hæc verba constanter absint in omnibus editionibus omnibusque codicibus quos contulimus, ac præsertim in duobus antiquissimis Vaticanis ac certo Romanis unciali caractere exaratis, quorum unus hunc, alius alterum sermonem exhibet. Leonem sine iis verbis hunc verum evangelicum locum in suis libris legisse probabilissimum credimus.

(h) Ita Vat. et Casinens. mss. similiter habetur serm. 83, c. 4, in quem S. Leo hæc traduxit. Al, *qui*.

(i) Ita omnes editi et codices quos vidimus. Nescimus autem qua auctoritate Quesnellus post verbum *fecit*, posito puncto et omissa particula *ut*, scripsarit : *Si quid etiam nostris temporibus... illius est operibus deputandum ; nisi quia forte aliqui codices habent est pro sit, licet habeant, ut si quid*.

(j) Al., *trini*. Mss. duo Quesnelli.

(k) Quatuor codices et editi ante Quesnellum, *di-* *gnatur*.

(l) M. Casin. 39, *meruimus habere consortem*.

SERMO V [Al. IV].

(a) De Natali ipsius V, in anniversario assumptionis suæ ad pontificatum.

SYNOPSIS — I. Omnia in Deum esse referenda. — II. Quo quisque altiozem in Ecclesia tenet locum. eo magis illi timendum esse. — III. Christum verum esse Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, et suæ semper adesse Ecclesiæ. — IV. Petrum Romanæ sedis semper curam gerere. — V. Illi potissimum honorem esse impendendum, cujus sedi successores ejus serviunt.

CAP. I. — Sicut honor est filiorum, dilectissimi, dignitas patrum, ita lætitia est plebis, **20** gaudium sacerdotis. Quod quia ex divino venit munere: *omne enim*, sicut scriptum est, *datum optimum, et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre laminum* (Jac. 1, 17): gratias agere bonorum omnium debemus auctori, quoniam sive in naturalibus incrementis, sive in moralibus institutis, *ipse fecit nos, et non ipsi nos* (Psal. xcix, 3); cumque hoc pie et fideliter confitemur, neque in nobis, sed in Domino gloriamur, fructuose in nobis renovantur vota cum tempore, et religiosa festa justa sunt gaudia, in quibus nec ingrati sumus tacendo de donis, nec superbi præsumendo de meritis. Omnem igitur, dilectissimi, causam et rationem solemnitatis hodiernæ ad originem suam caputque feramus; et illum debita gratiarum actione laudemus, in cujus manu et gradus officiorum, et momenta sunt temporum. Nam si ad nos et ad nostra respicimus, vix aliquid reperimus unde merito gaudeamus. Mortali etenim carne circumdati, et fragilitati corruptionis obnoxii, numquam ita liberi sumus, ut non aliqua impugnatione pulsemur; nec tam felix capitur in hoc agone victoria, ut non etiam post triumphos surgant rediviva certamina. Unde nemo tam perfectus est pontifex, tam immaculatus antistes, qui placationis hostias pro populi tantum delictis, non etiam pro suis debeat offerre peccatis.

CAP. II. — Quæ conditio si omnes sacerdotes generaliter tenet, quanto magis nos et onerat et obstringit; quibus ipsa suscepti operis magnitudo creberrima est offensionis occasio. Quamvis enim singuli quique pastores speciali sollicitudine gregibus suis præsent, sciantque se pro commissis sibi ovibus reddituros esse rationem, nobis tamem cum omnibus cura communis est; neque ejuſquam administratio non nostri laboris est portio: ut dum ad beati apostoli Petri sedem ex toto orbe concurrunt, et illa universalis Ecclesiæ a Domino eidem commendata dilectio etiam ex nostra dispensatione deposcitur; **tantò** amplius nobis instare oneris sentiamus, quanto cunctis majora debemus. In hac ergo materia trepidationis, quæ nobis esset dependendæ fiducia ser-

A vitutis, nisi non dormitaret, neque obdormiret qui custodit Israel, et qui discipulis suis ait: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi* (Matth. xxviii, 20): nisi dignaretur **21** non solum custos ovium, sed ipsorum etiam pastor esse pastorum; qui corporeo quidem intuitu non videtur, sed spiritali corde sentitur; absens carne, qua potuit esse conspicuus; præsens deitate, qua ubique semper est totus, quia enim *justus ex fide vivit* (Habac. ii, 4) et hæc est justitia credentis, ut recipiat animo quod non cernit aspectu; *ascendens Dominus in altum captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus* (Ps. lxxvii, 19), fidem scilicet, et spem, et charitatem, quæ inde magna sunt, inde fortia, inde pretiosa, quia quod carnis oculis non attingitur, id miro mentis affectu et creditur, et speratur, et amatur.

CAP. III. — Adest igitur, dilectissimi, quod non temere, sed fideliter confitemur, in medio credentium Dominus Jesus Christus: et quamvis ad dexteram Dei Patris sedeat, *donec ponat inimicos suos scabellum pedum suorum* (Ps. cix, 3), non deest tamen Pontifex summus a suorum congregatione pontificum, meritoque illi totius Ecclesiæ et omnium sacerdotum ore cantatur: *Juravit Dominus, et non pœnitabit eum: Tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech* (Ibid. 4). Ipse enim verus et æternus est Antistes, cujus administratio nec commutationem potest habere, nec finem. Ipse est cujus formam Melchisedech pontifex præferebat, non Judaicas hostias offerens Deo, sed illius sacramenti immolans sacrificium quod Redemptor noster in suo corpore et sanguine consecravit. Ipse est cujus sacerdotium Pater non secundum ordinem Aáron cum legis tempore transiit, sed secundum ordinem Melchisedech perenniter celebrandum cum firmamento insolubilis jurationis instituit. Nam quia jusjurandum inter homines iis definitionibus adhibetur, quæ perpetuis pactionibus sanciantur, divini quoque juramenti testificatio in his invenitur promissis, quæ incommutabilibus sunt fixa decretis: et quia pœnitentia mutationem indicat voluntatis, in eo Deus non pœnitet, in quo secundum æternum placitum non potest aliud vellemus quam voluit.

CAP. IV. — Non est itaque nobis, dilectissimi, **D** præsumptuosa festivitas qua suscepti sacerdotii diem divini muneris memores honoramus; **22** quando quidem pie et veraciter confitemur, quod opus ministerii nostri in omnibus quæ recte agimus, Christus exsequitur; et non in nobis, qui sine illo nihil possumus, sed in ipso, qui possibilitas nostra est, gloriamur. Subjungit autem se ad rationem solemnitati

(a) Hic sermo ante annos aliquot editus ex ms. codice Nicolai Fabri, qui postea D. Thuani fuit, nunc in Colbertina bibliotheca servatur. Sic Quesnellus. Antelmus vero diss. 6, de veris operibus SS. Leonis, et Prosperi, num. 4, pag. 348, monuit huic sermoni in eo codice prima manu Prosperi nomen fuisse præfixum hoc titulo: *Incipit sermo Prosperi de Natali pape*: recentiori autem caractere abrahe membra-

næ inscriptum fuisse Leonis nomen. Cum vero sermonis contextus auctorem præferat Romanum pontificem, stylus autem cum cæterorum Leonis sermonum stylo plane conveniat, multumque discrepat a stylo Prosperi, de genuino Leonis fetu dubitandum non est. De inscripto autem Prosperi nomine confer quæ coniecimus in præfatione num. 40.

nostræ, non solum apostolica, sed etiam episcopalis beatissimi dignitas Petri, qui sedi suæ præesse non desinit, et indeficiens obtinet cum æterno Sacerdote consortium. Soliditas enim illa quam de Petra Christo etiam ipse Petra factus accepit, in suos quoque se transfudit hæredes, et ubicumque aliquid ostenditur firmitatis, non dubie apparet fortitudo pastoris. Nam si omnibus fere ubique martyribus pro susceptarum tolerantia passionum, hoc ad merita ipsorum manifestanda donatum est, ut opem periclitantibus ferre, morbos abigere, immundos spiritus pellere, et innumeros possint curare languores; quis gloriæ beati Petri tam imperitus erit aut tam invidus æstimator, qui ulla Ecclesiæ partes non ipsius sollicitudine regi, non ipsius ope credat augeri? Viget prorsus et vivit in apostolorum principe illa Dei hominumque dilectio, quam non claustra carceris, non catenæ, non populares impetus, non minæ regiæ

A exterruerunt; et insuperabilis fides, quæ bellando non cessit, vincendo non tepuit.

CAP. V. — Cum ergo in diebus nostris mœstitudines in lætitiâ, labores in requiem, discordiæ vertuntur in pacem, agnoscimus non præsulis nostri meritis et precibus adjuvari, et documentis frequentibus experimur ipsum salubribus consiliis, ipsum æquis præsidere iudiciis; ut manente a p̄ud nos iure ligandi atque solvendi, per moderamen beatissimi Petri et condemnatus ad pœnitentiâ, et reconciliatus perducatur ad veniam. Et ideo quidquid in nobis hodie sive (a) dignatione fratrum, sive pietate filiorum detulisti officii, illi vos mecum religiosius et verius impendisse cognoscite, cuius sedi non tam præsidere quàm servire gaudemus, sperantes orationibus ipsius esse præstendum, ut Deus misericordiarum ministerii nostri tempora benignus aspiciat, pastoremque ovium suarum custodire semper dignetur, et pascere.

(a) Officium quo fratres sibi aliquid ex dignatione detulisse S. Leo tradit, eos tantum respicit episcoporum conventus, ad quos isti ob celebrandum anniversarium diem ordinationis ejus invitati concurrerant. Lege serm. 2, c. 2. Hæc et his similia officia,

B ad quæ nulla lex, præceptum nullum cogeret, sicut pietate filiorum ita dignatione fratrum pendebantur. Nihil ergo erat cur Quesnellus huic loca generalem propositionem in postilla apponeret: *Episcopi ex dignatione officia deserunt Romano pontifici.*

ADMONITIO IN SEQUENTES SERMONES DE COLLECTIS.

Celeberrimi sunt S. Leonis sermones de Collectis; quippe peculiare quædam collectas indicant, quæ etsi ex Leone memorantur a pluribus, eas tamen a quopiam explicatas reperire non licuit. Quesnellus in notatione ad primum de Collectis sermonem hoc unum subiecit: De collectarum usu et antiquitate multa hic congerere esset actum agere. Consulat qui volet em. card. Baronium ad an. Chr. 44 n. 30, 31, et ad an. 58, num. 35. Illas non in sola Dominica fieri solitas Leonis tempore, patet ex sermone 2 et 3, ubi secundæ et tertiæ feriæ fit mentio. Non tamen de communibus collectis, quæ in omnibus Ecclesiis olim fiebant, sed de extraordinariâ ac præcipua elemosynarum collectione S. Leonem his in sermonibus loqui credimus: quæ certo anni tempore, ac in certum primum diem indicta et incepta, aliis consequentibus diebus perficiebatur.

Patet indictio in certum diem ex unoquoque sermone: nam sermone primo in Dominicam, secundo in secundam feriam, tertio in feriam tertiam, quarto in quartam feriam, vel potius quintam, quinto iterum in primam Dominicam, ac sexto in diem sabbati collectæ indicuntur. Cum hi sermones diversis annis habiti fuerint, in hæc dierum varietate certus procul dubio alicujus mensis dies innuitur, qui uno anno in Dominicam, alio in feriam secundam, alio in tertiam, etc., incideret, et annorum cursu iterum caderet in Dominicam. Dies autem in his sermonibus memoratus, non unicus sed primus collectarum dies appellatur sermone 2, et serm. 5, c. 4 dicitur: Die Dominica prima est futura collectio, igitur aliis diebus aliæ collectiones fiebant; ac perinde hæc collectæ in aliquot dies producebantur.

His autem diebus Romani per Ecclesias suarum regionum debebant convenire ad eam elemosynarum largitionem, quam et facultas et pietas suadebat, uti traditur serm. 3 et 4, c. 3, et serm. 6, c. 2. Erant vero Leonis tempore septem regiones ecclesiasticæ in Urbe, quarum singulæ suam diaconiam habebant, ubi nosocomia et pauperum diversoria erant, in quibus viduæ aliique egentes ecclesiastica stipe alebantur. Vide Mabillonium Comment. in Ordin. Roman. tom. II Musei Italici, pag. 17. Ad has ergo diaconias deferendæ erant elemosynæ, quæ per præsentium curam necessariis serviebant expensis: quia ad Ecclesias maxime ab unoquoque opem quærentem decurritur, ut ait Leo serm. 6, c. 2.

Nunc statuenda, si fieri poterit, harum collectarum institutio, nec non in quem mensem inciderent, et quo inchoarent mensis die, quotque diebus peragerentur. Institutionem subindicat S. pontifex serm. 3, 4 et 5, ubi collectus ejusmodi olim a Patribus inductus prodit, ut eo die quo pagani superstitionibus suis diabolo serviebant, Christiani suas oblationes Deo sacratius offerrent. Sic enim serm. 2: Ad destruendas antiqui hostis insidias in die quo impii sub idolorum suorum nomine diabolo serviebant, providentissime in sancta Ecclesia prima est instituta collectio. Et apertius serm. 4, cap. 3: Dies nos apostolicæ institutionis invitat, in quo sanctarum collationum prima collectio est prudente a Patribus et utiliter ordinata, ut quia in hoc tempore gentilis quondam populus supersticiosus dæmonibus serviebat, contra profanas hostias impiorum sacratissima nostrarum elemosynarum celebraretur oblatio. Quod quia incrementis Ecclesiæ fructuosissimum fuit, placuit esse perpetuum. Et serm. 5, c. 1, testatur hanc institutionem antiquis profuisse ad destructionem vanitatum Duo ex his colligenda. Primum ab antiquis Ecclesiæ Patribus, qui plures alios dies superstitionibus pollutos in pios cultus traducerunt, celebrem aliquam paganorum superstitionem, qua profanæ hostiæ: seu oblationes aliique conferebantur celebri quodam die in impium idolorum cultum, in pias ejusmodi collectas fuisse conversam. Secundum a deo solemnem hanc institutionem fuisse, ut ecclesiæ utilem, ut iidem Patres voluerint esse perpetuam, et ideo sublatâ licet ea veteri superstitione, Leonis adhuc ætate vivebat.

Quo porro hæc superstitio fuerit, unde ejusmodi collectæ originem sumpsissent, et quem in mensem ac diem inciderint, unde collectarum mensis ac dies statuatur, cum S. Leo nihil prodât, aliunde colligendum est. In hoc autem junct horum sermonum ordo quem in aliquot mss. reperimus. In Lectionario Vallicellano A, 6, quatuor ex his sermonibus continentur. Describuntur autem post sermones diei SS. Petri et Pauli, et ante sermonem Leonis 84, qui in mss. collectionibus tertiâ, quartâ, et quinta octavæ eorundem apostolorum affigitur; idemque ordo deprehenditur in codicibus collectionis secundæ. Igitur in initium Julii et superstitiones jam memoratæ, et

collectæ ejusmodi incurrisse videntur. Initio autem Julii supertitiosus fuerat dies pridie nonas, quo pagani præcipua solemnitate Apollinares ludos peragebant, in quos etiam celebrandos conferebant nummos. Post Cannensem nimirum cladem instituti fuerunt ex Martii clari valis carmine, cujus in libris hæc inventa Livius recitat lib. xxv, c. 12. Hostes, Romani, si expellere vultis.... Apollini vovendos censeo ludos, qui quotannis comiter Apollini fiant, cum populus dederit ex publico partem, privati ut conferant pro se suisque; iis ludis faciendis præerit prætor. Hoc carmine invento et ad senatum delato censerunt Patres Apollini ludos vovendos, faciendosque a prætore Urbis. Hic autem in circo maximo cum facturus esset, edixit ut populus per eos ludos stipem Apollini, quantum commodum esset, conferret. Initio nulla statuta die hi ludii edebantur. At A. U. C. 546, Pr Varus prætor urbanus lege ad populum lata jussus est certum diem statuere. Itaque ipse primus, inquit Livius l. xxvii, ita vovit, fecitque ante diem iii nonas Quintiles. Is deinde solemnitas servatus. Ex duobus autem antiquis calendariis Maffeano et Blanchiniano corrigendus Livii textus. et pro iii nonas legendum est ii nonas Quintiles: quod pariter confirmat tertium calendarium marmoris insculptum et Amiterni repertum, a Muratorio editum tom. I Thesaurii Inscript. pag. 101. Solum calendarium, non tamen ex marmore, sed ex manuscripto Cæsareo vulgatum a Lambecio, quod ætate etiam posterius, tribus laudatis præferendum non est, iii nonas ponit. Id autem librariorum lapsu facile contingere potuit. Bollandistæ tom. VI Junii parte II, huic calendario, quod Lambecius primus ediderat, e regione apposuerunt aliud antea ineditum calendarium a Polemio Silvio Leonis nostri ætate conscriptum in quo æque ac in calendariis marmoreis ii non memorati ludii assignantur. Una dies initio his ludis constituta, dein eisdem repetitis, sive continuatos in plures dies, ex aliquot veterum testimoniis qui alios et alios dies memorant, collegit Norisius in Cenotaphiis Pisanis dissert. 2, cap. 6, et ante ipsum Manutius de Legibus Romanorum, et Comment. in ep. 4, lib. xvi, ad Atticum. Ex calendario autem Romano, quod primo Ecclesie sæculo insculptum in museo Capitolino servatur, et a Francisco Blanchinio editum fuit tom. II Anastasii pag. 305 tab. c, nec non ex Maffeano sapius recuso, discimus Apollinares ludos inchoasse ii non. Julias, et continuasse usque ad iv idus, seu usque ad diem ejusdem mensis duodecimam. in calendario Lambeciano iidem ludii Apollinares notantur etiam iii idus ejusdem mensis, id est die 13. Id explatur ex Cicerone ep. 4, l. xvi, ad Atticum, ubi venationem memorat postridie ludos Apollinares, quæ velut appendix ludorum Apollinarium habebatur. Hinc calendarium Blanchinianum iii id habet in Circo et Maffeanum cum Amiternino eodem die, Ludii in Circo.

Hæc ergo superstitione ab antiquis Patribus in pium usum conversa, primus collectarum dies fuisse videtur ii nonas Julii, qui est dies octava SS. Petri et Pauli; isque ante aliquanto erat indicendus, ut populus ad collectionem sese opportune pararet; ac proinde hos sermones inter diem natalem et octavam SS. apostolorum habitos fuisse verisimillimum est. Quod si tres ex his sermonibus in divinorum officiorum usum assumpti, diebus Dominicis 2, 3 et 4 post natale apostolorum assignati inveniuntur in laudato Lectionario Vallicellano, id posteriori tempore accidit, at Dominicis dies singulis assignaretur; quemadmodum etiam sermo 84, qui ad octavam Apostolorum pertinet, in eodem Lectionario Dominica 6 post eorumdem natale legendus describitur.

Ex his porro, quæ hactenus constitutum, facile est annum singulorum indicare. Cum enim S. pontifex Romanus Ecclesie præfuerit ab an. 440 usque ad an. 461, primus et quintus sermo annis distinctis recitati, in quibus indicitur prima collecta die Dominico, assignandi sunt an. 441, vel 447, vel 452, vel 458; his enim annis dies sexta Julii ex littera Dominicali E incidit in Dominicam. Secundus sermo, qui denuntiat primam collectam feria secunda, ascribendus est an. 442, vel 453, vel 459, in quibus dies II nonas Julias fuit feria secunda: similique ratione tertius sermo, qui designat tertiam feriam adjudicandus est an. 443, vel 448, vel 454, in quibus idem dies fuit feria tertia, ac sermo sextus, qui præfert diem sabbati, habitus fuit an. 446, vel 457, cum dies sextus Julii in sabbatum incidit.

Unus dies ferie quartæ, qui sermone quarto designatur, cum alio caractere ejusdem sermonis non videtur congruere. Nam hic sermo manifeste habitus fuit cum sub initium detecti erroris Romæ ageretur adversus Manichæos, unde ad hos deferendus apud presbyteros S. pontifex auditores excitat cap. 4. Id autem mense Julio convenit soli anno 444, nam anno 443 Manichæi eo mense nondum detecti fuerant; serius vero hunc sermonem producere usque ad annum 449, vel 455, vel 460, in quibus dies sextus Julii concurrebat cum feria quarta hoc sermone designata, Manichæismi Romæ detecti initia nequaquam sinunt. Hæc difficultas de indicata a Leone alia superstitione solemnitate, cujus prima dies, eidemque alligata prima collectio anno 444, incidit in feriam quartam, suspicionem iniecerat. At cum nulla alia paganorum solemnitas, quæ perinde congrueret, inventa nobis fuerit, nulli autem ethnicæ superstitioni magis convenient cæteri omnes horum sermonum characteres, quam ludis Apollinaribus, qui die sexta Julii inchoabantur; mendum in ferie quartæ notationem sermone quarto irrepsisse arbitratur. Persicæ autem fuit amanuensium allucinatione feriam quartam legere, aut scribere pro feria quinta; quæ sane an, 444 concurrebat cum die secundo nonas Julii.

27 SERMO VI [Al V].

De Collectis I.

SYNOPSIS. — Eleemosynæ commendatione præmissa, Dominicam collectarum adesse monet.

Multis divinarum Scripturarum testimoniis edocemur quantum eleemosynarum meritum et quanta sit virtus. Certum est enim unumquemque nostrum animæ suæ benefacere, quoties misericordia sua inopiæ succurrit alienæ. Prompta ergo, dilectissimi, et facilis apud nos largitas esse debet, si credimus id sibi unumquemque præstare quod indigentibus tribuit. Thesaurum enim suum condidit in cælo qui Christum pascit in paupere. Benignitatem itaque in hoc et dispensationem divinæ pietatis agnosce. Idcirco

A enim te abundare voluit, ut per te alius non egeret, et per ministerium operis tui pauperem ab egestatis labore, teque a peccatorum multitudine liberaret. O mira providentia (a) et bonitas Creatoris, ut uno facto duobus vellet esse succursum! Ventura igitur Dominica dies, collectarum futura est. Hortor et moneo sanctitatem vestram, ut singuli quique et pauperum, meminertis et vestri, et pro possibilitate virium vestrarum intelligatis 28 in egentibus Christum, qui tantum nobis pauperes commendavit, ut se in ipsis vertiri ac suscipi (b) testaretur, et pasci Christus Dominus noster (Matth. xxv, 40), qui cum Patre, et sancto Spiritu vivit et regnat in sæcula sæculorum Amen.

(a) Voces et bonitas desunt in prima editione.

(b) Ms. Vallic., testetur. Mox in eodem codice omit-

tuntur voces, cum Patre et Spiritu sancto.

SERMO VII [Al. VI].

De Collectis II.

SYNOPSIS. — *Elemosynam alterum esse lavacrum a peccatis, et opus maximæ charitatis.*

Notum vobis, dilectissimi, et familiare mandatum pastorali prædicamus hortatu, ut in opere misericordiæ studeatis esse devoti. Quod etiam si nunquam a vestra sanctitate negligitur, nunc tamen promptius est et imponsius exsequendum : quia primus collectarum dies saluberrime a sanctis Patribus institutus hoc exigit ut unusquisque, prout votivum atque possibile est, in usus atque (a) alimoniam pauperum de vestris facultatibus conferatis scientes præter illud regenerationis lavacrum, in quo universorum ablutæ sunt maculæ peccatorum, hoc remedium infirmitati humanæ divinitus esse donatum ut si quid culparum in hac terrena habitatione contrahitur, elemosynis **29** deleatur. Elemosynæ enim opera charitatis sunt, et scimus quod *charitas operit multitudinem peccatorum* (I Petr. iv. 8; Prov. x. 12). Proinde dilectissimi, in secundam feriam spontaneas (b) collectas vestras sollicitè præparate, ut quidquid vobis de temporalibus substantiis desumpseritis, id multiplicatum in æterna retributione sumatis.

SERMO VIII [Al. VII].

De Collectis III.

SYNOPSIS. — *Collectas occasione paganorum superstitionum esse institutos, a quibus ne pauper quidem excluditur; elemosyna cruciari demones; pauperes a collectarum fructu non esse alienos.*

Christianæ pietatis est, dilectissimi, ut quæ apostolicis sunt traditionibus instituta, perseveranti devotione servantur. Nam illi beatissimi discipuli, veritatis, hoc divinitus inspirata commendavere doctrina ut quoties cæcitas paganorum (c) superstitionibus suis esset intentior, tunc præcipue populus Dei orationibus et operibus pietatis instaret. Quoniam immundi spiritus, quantum gentilium errore lætantur, tantum veræ religionis observantia, (d) atteruntur et augmenta justitiæ rursum impietatis auctorem. Cujus impia et profana commenta, ne sacratis Deo vero cordibus aliquid pollutionis inferrent, beatus magister gentium præcavebat, cum voce apostolica diceret : *Nolite jugum cum infidelibus ducere. Quæ enim participatio justitiæ cum iniquitate? aut quæ societas luci ad tenebras* (II Cor. vi. 14)? Et deinde vocem prophetici spiritus (e) addidit, dicens : *Exite exite de medio eorum, et separamini, dicit Dominus, et immundum ne tetigeritis* (Ibid., 17; Isai. lvi. 11). Unde quoniam ad

(a) Prima editio, *elemosynam*.

(b) Al., *collectiones*. Ita etiam ms. Gaudiival. apud Quesnellum, et tres nostri Vaticani, pro quo perperam alius Vat., *collationes*.

(c) Vulgati addunt præpositionem *in*, quam melius delevimus ex ms. Vallicell. Nonnulli codd. et vulgati ad marginem, *super institutionibus suis*. Prima editio, *in superstitionibus eorum*.

d Vat. collect. quintæ, *observantiam reverentur*. Cod. Vallicell. *pro atteruntur* habet *conteruntur*.

(e) Ita cum potioribus et plerisque nostri codd. editiones anteriores Quesnello, apud quem adderet.

A destruendas antiqui hostis insidias in die quo impij sub idolorum suorum nomine diabolo serviabant, providentissime in sancta Ecclesia prima est instituta collectio : volumus dilectionem vestram tertia feria per omnes regionum vestrarum Ecclesias cum voluntariis oblationibus elemosynarum convenire. In quo opere et si non est omnium æqualis facultas, debet esse par pietas : quoniam fidelium largitas non de muneris pensatur pondere, sed de benevolentia quantitate. **30** Habeant (f) ergo in hoc misericordiæ commercio etiam pauperes lucrum, et ad sustentationem egentium de quantacumque substantia aliquid quod eos non contristet excerptant. Sit dives munere cepiosior, dum pauper animo non sit inferior. Quamvis enim major speretur redditus de majore semente, potest tamen (g) etiam de exigua satione multas fructus provenire justitiæ. Justus enim est iudex noster et verax, qui neminem fraudat mercede meritum. Et ideo nos curam pauperum vult habere, ut in futura retributionis examine, misericordibus, quam promisit, misericordiam largiatur Christus Deus noster, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO IX [Al. VIII].

De Collectis IV.

SYNOPSIS. — I. *Evangelica luce gentilitæ superstitionis tenebras repelli, a quibus omnia manant flagitia.* — II. *Ideo futurum iudicium a Christo prædicitur, ut misericordiæ largitate peccata redimantur.* — III. *Collectas institutionis esse apostolicæ : occasione paganicæ superstitionis esse ordinatas; veracundos maxime pauperes esse sublevandos.* — IV. *Hæreticos prodere Deo imprimis gratum. Manichæorum dogmata.*

CAP. I. — Misericordia, dilectissimi, et justitia Dei formam retributionum suarum a mundi conetitione dispositam, per doctrinam Domini nostri Jesu Christi benignissima nobis expositione reseravit, ut acceptis rerum significationibus, quæ futura credimus, (h) jam quasi gesta nosceremus. Sciebat enim Redemptor noster atque Servator quantos fallacia diaboli per totum mundum sparsisset errores, et quam multis superstitionibus maximam sibi partem humani generis subdidisset. Sed ne ultra per ignorantiam veritatis creatura ad imaginem Dei condita in præcipitia perpetuæ mortis ageretur, evangelicis paginis iudicii suis inseruit (i) qualitatem, quæ omnem hominem a callidissimi hostis revocaret insidiis; cum jam nulli esset incognitum quæ bonis speranda præmia, et quæ malis essent (j) timenda **31** supplicia. Incentor namque ille auctorque peccati primum superbus ut

(f) Addidimus ergo, quod desiderabatur, ex duobus mss. Vatie. et Lectionario Vallicellano.

(g) Ex eisdem mss. nec non ex editione Ankerp. an. 1583, adjectum etiam.

(h) Unus Vat. et prima editio, *tamquam gesta*.

(i) Latinus Latinus, in Bibliotheca sacra et profana, p. 74, corrigendum censuit *æquitatem, vel æqualitatem*. In cod. Bon., *æqualitatem* habetur.

(j) Vulgati cum plerisque mss. *inferenda*. Melior visa est lectio codicis Vallicellani, cum vox *timenda* voci *speranda* Leonino more opponatur.

caderet, deinde invidus ut noceret, quia *in veritate* A non stetit (Joan. viii, 44), totam vim suam in mendacio collocavit, omniaque deceptionum genera de hoc venenatissimo artis suæ fonte produxit: ut ab ille bono, quod ipse propria elatione perdidit, spem humanæ devotionis excluderet, eosque in consortium damnationis suæ traheret, ad quorum ipse reconciliationem pertinere non posset. (a) Quisquis igitur hominum quibuslibet impietatibus Deum læsit, hujus fraude tractus, hujus est nequitia depravatus. Facile enim in omnia flagitia impulit, quos (b) religione decepit. Sciens autem Deum non solum verbis, sed etiam factis negari, multis quibus auferre non potuit fidem, sustulit charitatem; et agro cordis ipsorum avaritiæ radicibus occupato, spoliavit fructu operum quos non privavit confessione laborum. B

CAP. II. — Propter has ergo, dilectissimi, versutias hostis antiqui, scire nos voluit ineffabilis benignitas Christi, quid in die retributionis de universitate hominum esset deernendum, ut dum in hoc tempore legitimorum remedium medicina præbetur, dum elisis reparatio non negatur, et qui diu fuerant steriles, possunt tandem esse secundi, præventior disposita censura justitiæ, et nunquam a cordis oculis diviniæ (c) discretionis imago discedat. Veniet enim in majestatis suæ gloria Dominus, sicut ipse prædixit (Matth. xxv, 31), aderitque cum eo radians in splendoribus suis innumerabilis angelicarum multitudo legionum. Congregabuntur ante thronum potentia ejus omnium gentium populi; et quidquid hominum universis sæculis toto orbe terrarum progenitum est, in conspectu judicantis astabit. C Separabuntur ab injustis justii, a nocentibus innocentes; et cum præparatum sibi regnum, recensitis misericordiæ operibus, filii pietatis acceperint, exprobrabitur duritia sterilitatis injustis; et nihil habentes sinistri commune cum dextris, in ignem ad diaboli et angelorum ejus tormenta dispositum, omnipotentis judicis damnatione mittentur, cum illo habituri pœnæ communionem, cujus elegerunt facere voluntatem. Quis igitur istam 32 sortem æternorum cruciatuum non paveat? Quis mala nunquam finiendia non timeat? Sed cum ideo denuntiata sit severitas,

(a) Emendavimus ex ms. Vallic. In cæteris nostris codd. et in omnibus editis legebatur: *Quidquid igitur hominum quibuslibet impietatibus Deum læsit, hujus fraude tractum, hujus est nequitia depravatum.* D

(b) In addunt duo codd. collect. 4, et alius collect. 5, et edit. Antwerp. ms. Vallic. *in religione suscepti.*

(c) Cod. Bon. cum prima editione, *distinctionis*, non male.

(d) Vallicell., *Salvatoris.*

(e) *Felicium* vocem oppositam voci *miserorum* substituímus loco vocis *fideliū*, quatuor mss. et edit. Antuerpiensis auctoritate futili. Pro *pervenire* legunt aliqui codd., *pertinere.*

(f) Editi cum plerisque mss., *collectionum*. Melius in Vallicellano, cum vox *collationum* optime respondeat, et referatur ad *eleemosynarum oblationem*, de qua post pauca fit mentio. In prima editione habetur, *sanctarum collectionum prima collatio*; non

ut misericordia quæreretur, in diebus præsentibus cum misericordiæ est largitate vivendum, ut homini post periculosam negligentiam, ad pietatis opera revertenti, possibile sit ab hac sententia liberari. Hoc enim agit potentia judicio, hoc gratia (d) Servatoris, ut relinquat impius vias suas, et ab iniquitatis suæ consuetudine peccator abscedat. Misereantur pauperum, qui sibi volunt parcere Christum. Faciles sint in alimenta miserorum, qui cupiunt ad societatem pervenire (e) felicium. Non sit vilis homini homo, nec in quoquam despiciatur illa natura, quam rerum conditor suam fecit. Cui enim laborantium licet negare quod Christus sibi profitetur impendi? Juvatur conservus, et gratiam refert Dominus. Cibus egeni, regni cœlestis est pretium; et largitor temporalium hæres efficitur æternorum. Unde autem exigua ista impendia tanta æstimari taxatione meruerunt, nisi quia pondera operum charitatis lance pensantur, et cum amatur ab homine quod Deus diligit, merito in ejus ascenditur regnum, in cujus transitur affectum?

CAP. III. — Ad horum ergo operum, dilectissimi, piam curam dies nos apostolicæ institutionis invitat, in quo sanctarum (f) collationum prima collectio est prudenter a Patribus et utiliter ordinata: ut quia in hoc tempore gentilis quondam populus superstitiosius dæmonibus serviebat, contra profanas hostias impiorum, (g) sacratissima nostrarum eleemosynarum celebraretur oblatio. Quod quia incrementis Ecclesiæ fructuosissimum fuit, placuit esse perpetuum. Unde hortamur sanctitatem vestram ut per Ecclesias regionum vestrarum (h) quarta feria de facultatibus vestris, quantum suadet possibilitas et voluntas, (i) ad expensas misericordiæ conferatis, ut possitis illam beatitudinem promereri, in qua sine fine gaudebit qui intelligit super egenum et pauperem (Ps. xl, 1). Ad quem intelligendum, dilectissimi, sollicita benignitate vigilandum est, ut quem modestia tegit, et verecundia (j) præpedit, invenire possimus. Sunt enim 33 qui palam poscere ea quibus indigent erubescunt; et malunt (k) miseria tacitæ egestatis affligi quam publica petitione confundi. Intelligendi ergo isti sunt, et ab occulta necessitate (l) sublevandi, ut hoc ipso amplius gaudeant, cum et paupertati eorum consultum fuerit, et pudori. Recte (m) autem in egeno

displicet.

(g) Secuti sumus lectionem primæ editionis, quam mss. collectionis 3 et Lectionar. Vallicell. confirmant. Aliæ editiones, *sacratissima a nobis nostrarum*, etc. Quesnellus, *sacratissime.*

(h) Legendum, *quinta feria*, ut in admonitione diximus; sed nullo codice opulante, textum immutare nolimus.

(i) Ex Vallicellano et aliis duobus codicibus, nec non ex prima editione inseruimus præpositionem *ad*, quæ commode indicat quod traditur serm. 14, c. 2: *Sancta collectio, quæ per præsentium curam necessariis serviret expensis.*

(j) Prima editio, *impedit.*

(k) Cod. Vallic., *molestia.*

(l) Mss. collect. 4 et 5, *revelandi.*

(m) Sic Lectionar. Vallicell. et mss. collect. 5, cum Antuerpiensi editione. Alias, *enim in egeno.*

et paupere ipsius Jesu Christi Domini nostri persona **A** sentitur, qui cum esset dives, (a) sicut ait B. apostolus, pauper factus est, ut nos sua paupertate ditaret (II Cor. viii, 9). Et ne deesse nobis (b) sua præsentia videretur, ita humilitatis et gloriæ suæ temperavit mysterium, ut quem Regem et Dominum in majestate Patris adoramus, eundem in suis pauperibus pascere, liberandi ob hoc in die mala a damnatione perpetua, et pro intellecti pauperis cura, cœlestis consortiis inserendi.

CAP. IV. — Ut autem in omnibus, dilectissimi, placeat Domino vestra devotio, etiam ad hanc vos hortamur industriam, ut Manichæos ubicumque latentibus vestris presbyteris publicetis. Magna est enim pietas prodere latebras impiorum, et ipsum in eis, cui serviunt, diabolum debellare. Contra istos enim, **B** dilectissimi, omnem quidem orbem terrarum, et totam ubique Ecclesiam deoet fidei (c) arma arripere; sed vestra in hoc opere devotio debet excellere, qui in progenitoribus vestris Evangelium crucis Christi ab ipso beatissimorum apostolorum Petri et Pauli ore didicistis. Non sinantur latere homines, qui legem per Mosen datam, in qua Deus universitatis conditor ostenditur, recipendam esse non credunt; prophetis, et sancto Spiritui contradicunt, psalmos Davidicos, qui per universalem Ecclesiam cum omni pietate cantantur, damnabili impietate ausi sunt refutare; Christi Domini nativitatem secundum carnem negant; passionem et resurrectionem ejus simulatam dicunt fuisse, non veram; baptismum regenerationis totius gratiæ virtute dispoliant. Nihil est apud eos sanctum, nihil integrum, nihil verum. **C** Cavendi sunt, ne cuiquam noceant; prodendi sunt, ne (d) in aliqua civitatis nostræ parte consistent. Vobis, dilectissimi, ante tribunal Domini proderit, quod indicimus, quod rogamus. Dignum est enim, ut elemosinarum sacrificio (e) etiam hujus operis palma jungatur, auxiliante vobis per omnia Domino Jesu Christo, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

34 SERMO X [AL. IX]. De Collectis V.

SYNOPSIS. — I. *Collectarum consuetudine ab apostolis tradita juvari fideles. Opes non tam possidendæ quam dispensandæ a Deo traditæ sunt.* — II. *Quam miserique opes suas in proprium tantummodo usum, non*

(a) Ita Vallicell. et codd. collect. 4 et 5. Alias, sicut **D** dicit Apostolus, inops factus est.

(b) Al., sui præsentia.

(c) Editio Antwerp. in margine, scutum. Vallic., corripere.

(d) Præpositionem in, a Rainaudo et Quesnello omissam, ex cæteris editionibus et omnibus nostris codicibus restituimus.

(e) Editi, et hujus, ac dein nobis pro vobis. Prætulimus lectionem codicis Vallicell., cum quo in voce vobis concinunt mss. collect. 5.

(f) Unus codex Vat., tanta sanctæ devotionis utilitas.

(g) Ita Vallic. cod. Alias, paupertatem.

(h) Verba, quantumque non possit, desiderantur in cod. ms. Victorino Quesnelli, nec non in aliis nostris

in pauperos expendunt. — III. *Sine misericordia in pauperes, cæteras virtutes non prodesse.* — IV. *Fidem sine operibus mortuam esse, per charitatem vivificari. Eleemosynæ ac temperantiæ bonæ quæ?*

CAP. I. — Apostolicæ traditionis, dilectissimi, instituta servant, pastoralis vos sollicitudine cohortamur, ut diem quem illi ab impiorum superstitione purgatum, misericordiæ operibus consecrarunt, devotione religiosæ consuetudinis celebremus, ostendentes apud nos auctoritatem Patrum vivere, eorumque doctrinam in nostra obedientia permanere. Quoniam (f) sancta tantæ constitutionis utilitas, non præterito tantum tempori, sed etiam nostræ prospexit ætati, ut quod illis ad destructionem profuit vanitatum, hoc nobis proficeret ad incrementa virtutum. Quid autem tam aptum fidei, quid tam conveniens pietati, quam egentium juvare (g) pauperiem, infirmorum curam recipere, fraternis necessitatibus subvenire, et conditionis propriæ in aliorum labore meminisse? In quo opere, quantum quis possit, (h) quantumque non possit, solus veraciter ille discernit, qui novit quid quibusque contulerit. Non solum enim spirituales opes et dona cœlestia Deo donante capiuntur, sed etiam terrenæ et corporeæ facultates ex ipsius largitate proveniunt, ut merito rationem eorum quæsitus sit, (i) quæ non magis possidenda tradidit, quam dispensanda commisit. Muneribus igitur Dei juste et sapienter utendum est, ne materia boni operis fiat causa peccati. (j) Nam divitiæ, quod ad ipsas species earum atque substantias pertinet bonæ sunt, et humanæ societati plurimum prosunt, cum a benevolis habentur et largis, nec illas aut luxuriosus **35** prodigit, aut avarus (k) abstrudit, ut tam pereant male conditæ, quam insipienter expensæ.

CAP. II. — Quamvis autem laudabile sit intemperantiam fugere, et turpium voluptatum damna vitare, multique magnifici facultates suas dedignantur occulere, et (l) in copia affluentes vilem atque sordentem horreant parcitatem, non est tamen talium aut felix abundantia, aut (m) probanda frugalitas, si ipsi tantum propriæ opes serviunt; si eorum bonis ulli juvantur pauperes, nulli foventur infirmi; si de magnarum abundantia facultatum non captivus redemptionem, non peregrinus solatium; non exsul sentit auxilium. Hujusmodi divites egentiores omnibus sunt egenis. Perdunt enim illos redditus quos (n) possent collect. 5.

(i) Cod. Vallic., qui eas non magis porrigendas tradidit, quam dispensandas commisit. Sed in hanc lectionem paulo ante scribendum fuerat, earum, uti præfert editio Antwerp., quæ tamen in cæteris vulgatum lectionem sequitur.

(f) Sic cum Quesnello nostri codices. Anterioribus editiones: Nam divitiæ quidem, quantum ad ipsas species, etc.

(k) Cod. Vallic., obstruit. Paulo post idem cod. quam dissipentur expensæ.

(l) Ms. Vallicell. et unus Vat., cum prima editione, inter copias.

(m) Cod. Victorin., apud Quesnellum et nostri collect. 5, blanda frugalitas.

(n) Ita ex Vallic. Alias, possunt. Paulo post pro incu-

habere perpetuos, et dum brevi nec semper libero incubant usui, nullo justitiæ cibo, (a) nulla misericordiæ suavitate pascuntur; foris splendidi, intus obscuro; (b) abundantes temporalium, inopes æternorum: quia ipsi animas suas fame afficiunt et nuditate debonstant, (c) qui de iis quæ terrenis horreis commendarunt, nihil thesauris cælestibus intulerunt.

Sed forte sunt aliqui divitum qui, licet nullis largitionibus pauperes Ecclesiæ soleant adjuvare, alia tamen Dei mandata custodiunt, et inter diversa fidei et probitatis merita, veniabiliter sibi æstimant unam deesse virtutem. Verum hæc tanta (d), ut sine illa cæteræ, etsi sunt, prodesse non possint. Quamvis enim quis fidelis sit, et (e) castus, et sobrius, et aliis majoribus ornatus insignibus; si misericors tamen non est, misericordiam (f) non meretur: ait enim Dominus: *Beati misericordes, quoniam ipsorum miseretur Deus* (Matth. v, 7). Cum autem venerit Filius hominis in majestate sua, et sederit in throno gloriæ suæ, et congregatis omnibus gentibus, bonorum et malorum fuerit facta discretio (Matth. xvi, 33), in quo laudabuntur qui ad dexteram stabunt, nisi in operibus benevolentiae et charitatis officiis, quæ Jesus Christus sibi impensa reputabit? Quoniam qui naturam hominis suam fecit, in nullo se (g) ab humana humilitate discrevit. Sinistris vero quid obicietur, nisi neglectus dilectionis, duritia inhumanitatis, et pauperibus misericordia denegata? Quasi nec alias virtutes dextri, nec alias offensiones habeant sinistri. Sed illo magno summoque judicio tanti æstimabitur vel largitatis benignitas, vel tenacitatis impietas, ut pro plenitudine omnium virtutum, et pro summa omnium commissorum, et per unum bonum isti introducantur in regnum, et per unum malum illi in ignem mittantur æternum.

Nemo igitur, dilectissimi, de ullis sibi bonæ vitæ meritis blandiatur, si illi defuerint opera charitatis; nec de sui corporis (h) puritate securus sit, qui nulla elemosynarum purificatione mundatur. Elemosynæ enim peccata delent (Eccli. iii, 33), mortem perimunt, et pœnam perpetui ignis exstinguunt. Sed qui

habent editiones post primam, et ante Quesnellum, incumbunt.

(a) In ms. Vallic., nullius misericordie.

(b) Idem cod., abundantes temporalibus, inopes æternis.

(c) Qui nihil omnino æternis horreis commendarunt, nihil thesauris, etc., in eodem cod. Vallicell.

(d) Laudatus Vall., post verbum est, addit secunda manu, virtus misericordie. Est additamentum cujuspiam studiosi, quod a cæteris mss. abest. Mox pro *dsi* in eodem cod. *etiamsi*.

(e) Alias in mss. collect 5, cantus. Mox *aliti moribus* pro *aliti majoribus* in cod. Vallic. nec non in edit. prima et Rainaudi.

(f) Cod. Vallicell., non merebitur; ait enim Dominus: *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur*.

(g) Idem ms., ab humanitate discrevit.

(h) Ita ex tribus codd. Vallic., Vat. et Bon., ac prima editione. Alias, qualitate.

(i) Editio Antuerpiensis cum ms. Vall., invocabit.

ab earum fructu fuerit vacuus, erit ab indulgentia retribuentis alienus, dicente Salomone: *Qui obturat aures ut audiat imbecillum, et ipse (i) vocabit Deum, et non erit qui exaudiat eum*. Unde et Tobias filium suum præceptis pietatis instituens: *Ex substantia, inquit, tua fac elemosynam, et noli avertere faciem tuam ab illo paupere: ita fiet ut nec a te avertatur facies Dei* (Tob. iv, 7). Hæc virtus omnes facit utiles esse virtutes, quæ ipsam quòque fidem, ex qua justus vivit (Habac. ii, 4; Rom. i, 17; Galat. iii, 11), et quæ sine operibus mortua nominatur (Jac. ii, 26), sui admixtione vivificat: quia sicut in fide est operum ratio, ita in operibus fidei fortitudo. Dum ergo tempus habemus, sicut ait Apostolus, *operemur quod bonum est ad omnes, maxime autem ad domesticos fide* (Galat. vi, 10). Bonum autem facientes non deficiamus, tempore enim suo metemus (Ibid., 9). Præsens itaque vita tempus est sationis, et (j) dies retributionis tempus est messis, quando unusquisque seminum fructus secundum sationis suæ percipiet quantitatem. De proventu autem istius segetis nemo fallatur, quia animorum ibi magis quam impendiorum mensura taxabitur; et tantum reddent exigua de exiguis, quantum magna de magnis. Et ideo, dilectissimi, satisfiat apostolicis institutis. Et quia (k) die Dominica prima est futura collectio, omnes vos 37 devotioni voluntariæ præparate, ut unusquisque secundum sufficientiam suam habeat in sacratissima oblatione consortium. Exorabunt pro vobis et ipsæ elemosynæ, et ii qui vestris muneribus juvabuntur; ut ad omne opus bonum idonei semper esse possitis, in Christo Jesu Domino nostro, qui vivit et regnat per infinita sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XI [Al. X]

(I) De Collectis VI.

SYNOPSIS. — I. *Quantum ultima sententia judicis nostri, misericordie commendet opera*. — II. *Unde collectarum consuetudo originem traxerit in Ecclesia*.

CAP. I. — Et divinis præceptis, dilectissimi, et apostolicis didicimus institutis, omni homini inter vitæ hujus discrimina constituto, misericordiam Dei miserendo esse quærendam. Nam quæ lapsos spes erit

(i) Ex eodem codice adjecimus substantivum *dies*: quod desiderari videtur.

(k) Codex Victorinus Quesnelli et nostri collect. 5, cum ms. Vallic., *die illo*, pro *die Dominica*. Id autem in formulis frequens diem indicat, in quam pridie nonas Julias primus collectarum dies pro annorum varietate denuntiandus incideret. Retinimus autem, *die dominica*, ut reliqui habent codices et omnes editiones, quia hæc dies a Leone indicta præsumitur, cum hunc sermonem certo anno pronuntiavit.

(l) Editus primum fuit Parisiis an. 1614, ex veteri Nicolai Fabri codice, qui postea Thuaneus, dein Colbertinus, nunc vero in Regia bibliotheca servatur. Inscrabitur autem in eo codice: *De Collectarum die*. Porro notavit Antelmus diss. 6, de veris Oper. SS. Leonis et Prosperi num. 4, pag. 350, huic sermone in eodem ms. Leonis nomen posteriori manu fuisse additum, quod prima manu aberat. Leoni autem jure tribuendum ostendimus in præfatione ad Sermones, num. 40.

geret, quæ vulneratos medicina sanaret, nisi eleemosynæ solverent culpas, et necessitates pauperum fierent remedia delictorum? Unde quia dixerat Dominus: *Beati misericordes, quia ipsorum miserebitur Deus* (Matth. v, 7): omne illud examen quo majestate præsentis universum judicaturus est mundum, sub hac ostendit æquitate librandum, ut sola erga inopes operum qualitate discussa, et impiis ardere cum diabolo, et benignis paratum sit regnare cum Christo. Quæ ibi in medium facta non venient? quæ occulta non deteguntur? quæ conscientia non patebunt? ubi vere nemo gloriabitur castum se habere cor, aut mundum se esse a peccato (Prov. xx, 9). Sed quoniam exaltabitur super judicium misericordia, et omnem retributionem justitiæ transcendent dona clementiæ, omnis vita mortalium, et cunctarum diversitas actionum sub unius regulæ conditione taxabitur, ut nulla ibi commemoratio ejusquam facienda sit criminis, ubi confessione Creatoris opera fuerint inventa pietatis. Non ergo solum quod eis exprobrabitur fecerunt sinistri, nec quia humanitatis docebuntur ❧❧ extranei, aliorum peccatorum inveniuntur alieni; sed in multis rei ob hoc maxime damnabuntur, quod crimina sua nullis eleemosynis redemerunt. Cum enim durissimi cordis sit quacumque laborantium miseria non moveri, et habens auxiliandi copiam tam iniquissit qui non juit afflictum, quam qui oppressit infirmum, quæ spes superest peccatori, qui nec ideo miseretur, ut misericordiam consequatur? Primitus itaque, dilectissimi, sibi malus est, qui alteri bonus non est, et animæ nocet suæ, qui ut potest non succurrerit alienæ. Una est divitum pauperumque natura, (a) et inter cætera fragilitatis humanæ, nulla est sanitatis tuta felicitas, quia quod alicui possunt incidere, non est qui debeat non timere. Agnoscat se in quibuscumque hominibus mutabilis et caduca mortalitas, et pro conditione communi socialem generi suo reddat affectum; fleat cum flentibus, et cum dolentium gemitibus ingemiscat; communicet cum indigentibus copias suas; (b) bene valente corporis ministerio, ad male jacentem inclinet se ægrotum: inter cibos suos numeret esurientium portionem, et in pallenti trementium nuditate se credat algere. QUI ENIM relevat temporalem

(a) In editione Parisiensi an. 1671, quæ est repetitio primæ editionis hujus sermonis, sic legitur: *Et inter cætera fragilitatis humanæ mala, nulla est sanitatis tuta felicitas: quia quod alicui potest accidere, non est qui debeat non timere.* Quamvis hæc lectio sit melior, retinimus tamen lectionem Quesnelli, quippe qui cum ipsum codicem consuluerit, lectionem ipsius codicis dedisse videtur, et rejecisse in marginem variantes editionum, quæ alieno arbitrio ad sensum aptius eliciendum in textum videntur inductæ. Ipse autem ne codicis lectionem in textu mutaret, satius duxit in margine annotare pro *inter cætera* legendum esse *inter incerta*, et pro *sanitatis* legendum forte *divitis*.

(b) Eadem editio Parisiensis, bene valentis, et melius.

(c) Intelliguntur ecclesiæ diaconales, ut in admonitione sermoni 6 præmissa observavimus. Hinc male Quesnellus in postilla huic loco apposuit, *ecclesiæ*

A miseriam laborantis, evadit æternum supplicium peccatoris.

CAP. II.— Providenter igitur, dilectissimi, a sanctis Patribus pieque dispositum est, ut in diversis temporibus quidam essent dies qui devotionem fidelis populi ad collationem publicam provocarent; et quia ad ecclesiam maxime ab unoquoque opem quaerente decurritur, fieret ex possibilitate multorum, voluntaria et sancta collectio, quæ per præsentium curam necessariis serviret expensis. Ad cujus operis desideratum vobis, ut credimus, fructum dies vos vicinus invitat; accedentibus admonitionibus nostris, ut (c) ad ecclesias regionum vos rarisabbato proximo futuro misericordiæ munera deferatis. Et quia *hilarem datorem diligit Deus* (I Cor. ix, 7), nemo sibi amplius quam substantia ejus permittit indicat. Inter se et pauperem æquus quisque sit iudex. (d) Removeat diffidentiam læta et secunda miseratio; et qui egeno subvenit, Deo se impendere quod largitur intelligat. De quibuslibet substantiis, quarum utique non una ❧❧ mensura est, potest esse par meritum, si inter diversas conferentium quantitates non sit minor cujusquam pietas quam facultas. Deus enim, apud quem non est acceptio personarum, similiter recipit et divitis munus et pauperis: quoniam novit quid singulas dederit, quidve non dederit; et IN DIE retributionis non modus judicabitur censuum, sed qualitas voluntatum. Per Christum Dominum nostrum.

SERMO XII [Al. XI].

(e) De jejuniis decimi mensis I.

C SYNOPSIS. — I. Homo ideo conditus, ut suum imitetur auctorem; et hoc Dei donum est. — II. Charitatem non Deum solum, sed et proximum complecti, ipsosque inimicos; quæ Christianæ charitatis latitudo est. — III. Omnibus Dei judiciis subditus quisque debet esse, nec minus de inopia quam de abundantia gratias agere. — IV. Jejuniis, oratione et eleemosyna omnes virtutes comprehendendi.

CAP. I. — Si fideliter, dilectissimi, atque sapienter creationis nostræ (f) intelligamus exordium, invenimus hominem ideo ad imaginem Dei conditum, ut imitator sui esset auctoris; et hanc esse naturalem nostri generis dignitatem, si in nobis quasi in quodam speculo divinæ benignitatis forma resplendat. Ad quam utique nos quotidie reparat gratia Salvatoris, (g) dum quod cecidit in Adam primo, erigitur in

parochiales, quibus titulares presbyteri, non autem diaconi præerant.

(d) In editione laudata, remaneat diffidentia.

(e) In prima editione et in codd. collect. hic sermo inscribitur, de *Collectis sermo ejusdem VI, et de Jejunio decimi mensis I.* Titulus pariter de *Collectis* additur sermoni sequenti, et hinc in cæteris editiones manavit. Sed perperam: nulla enim in hoc vel sequenti sermone collectarum fit mentio, ut fit in sex præcedentibus, qui vere ad collectas pertinent. Hic sane titulo de *Collectis* carent mss. cæterarum omnium collectionum, quæ cum codd. lectionariis omnes hos sermones inscribunt: de *Jejunio mensis decimi*.

(f) Ms. Casin. collect. 1, intelligimus.

(g) Duo mss. Lectionaria Basilicæ S. Petri, et Vat. 541, collect. 4, ut quod cecidit in Adam primo, erigitur in secundo. In antiquissimo Lection. Vat. 3836, et pro dum.

secundo. Causa autem reparationis nostræ non est nisi misericordia Dei: quem non diligeremus, (a) nisi nos prior ipse diligeret, et tenebras ignorantie nostræ, suæ veritatis luce discuteret. Quod per sanctum hanc Dominus (b) prænuntians, ait: *Adducam cæcos (c) in viam quam ignorabant, et semitas quas nesciebant factam illos calcare. Faciam illis tenebras in lucem, et prava in directa. Hæc verba faciam illis, et (d) non relinquam eos (Isai. XLII, 16).* Et iterum, *Inventus sum, inquit, a non querentibus me, et palam apparui eis qui me non interrogabant (Isai. LXV, 1).* Quod quomodo impletum sit, Joannes apostolus (e) docet dicens: *Scimus, quoniam (f) Filius Dei venit, et dedit nobis sensum, ut cognoscamus verum, et simus in vero Filio ejus (I Joan. v, 20).* Et iterum: *Nos ergo diligamus Deum, quoniam ipse prior dilexit nos (I Joan. iv, 19).* Diligendo itaque nos Deus, ad imaginem suam nos reparat, et ut in nobis formam suæ bonitatis inveniat, dat unde ipsi quoque quod operatur operemur, accendens scilicet mentium nostrarum lucernas, et igne nos suæ charitatis (g) inflammans; ut non solum ipsum, sed etiam quidquid diligit diligamus. Nam si inter homines ea demum firma amicitia est, quam morum similitudo sociarit, cum tamen paritas voluntatum sæpe in reprobos tendat affectus, quantum nobis optandum atque nitendum est ut in nullo ab eis quæ Deo sunt placita, discrepemus! De quo dicit propheta: *Quoniam ira in indignatione ejus, et vita in voluntate ejus (Ps. XXIX, 6):* quia non aliter in nobis erit dignitas divinæ majestatis, nisi imitatio fuerit voluntatis.

CAP. II. — Dicente itaque Domino: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota mente tua; et diliges proximum tuum sicut teipsum (Matth. XXII, 37):* suscipiat fidelis anima auctoris sui atque rectoris immarcescibilem charitatem, totamque se etiam ejus subjiciat voluntati, in cujus operibus atque judicii nihil vacat a veritate justitiæ, nihil a misericordie clementiæ. Quoniam etsi magnis quis labori-

(a) Plerique vulgati ante Quesnellum, nisi prius nos ipse.

(b) Ita duo codd. S. Petri et vetustissimus Vat. necnon Pauli Diaconi Homiliarium editionis Basileensis an. 1496. In editis ante Quesnellum erat *denuntians*; apud Quesn. vero cum mss. collect. 4 et 5, *pronuntians*. At ille correctionem optime conjiciens, notavit in margine, *forte prænuntians*.

(c) Prima editio cum mss. collect. 3, *per viam*.

(d) Vat. 3836, *non derelinquam*.

(e) Sic nostri codices et editi ante Quesnellum, qui pro *docet* posuit *commemorat*, uti est etiam in Homiliario Pauli Diaconi.

(f) Apud Paulum Diaconum, *jam Filius Dei*.

(g) Antiquissimus Vaticanus, et unus S. Petri, *inflammat*.

(h) Prima editio et ms. Bonon., *illa causa tolerandi, qua se adversis vel corrigi intelligat, vel probari*.

(i) Duo codd. S. Petri, *mensura atque natura*.

(j) Ita ex prima editione et duobus mss. Vat. et S. Petri. Alias, *utimur*.

(k) *Equidem* in Homiliar. Pauli Diac.

(l) Hanc lectionem textui Græco et Vulgato congruentem prætulimus ex antiquissimo Vaticano Lectionario, ex pervetusto Pauli Diaconi exemplo, nec

abus et multis fatigetur incommodis, bona est (h) illi causa tolerandi, qui se adversis vel corrigi intelligit, vel probari. Charitatis vero istius pietas perfecta esse non poterit, nisi diligatur et proximus. Quo nomine non ii tantum intelligendi sunt qui nobis ambitia aut propinquitate junguntur, sed omnes prorsus homines, cum quibus nobis (i) natura communis est, sive illi hostes sint, sive socii; sive liberi, sive servi. Unus enim nos Conditor finxit, unus nos Creator animavit; eodem cuncti cælo et aere, iisdem (j) fruimur diebus et noctibus; cumque alii sint boni, alii mali; alii justi, alii injusti; Deus tamen omnibus largitor, omnibus est benignus, sicut Lycaoniis a Paulo et Barnaba apostolis dicitur de providentia Dei: *Qui in præteritis generationibus dimisit omnes gentes ingredi vias suas. (k) Et quidem non sine testimonio semetipsum reliquit benefaciens eis, de cælo dans pluviam et tempora fructifera, et implens cibo (l) et lætitia corda nostra (Act. XIV, 15, 16).* Dedit autem nobis majores diligendi proximi causas Christianæ gratiæ latitudo, quæ se per omnes partes totius orbis extendens, (m) dum neminem despectat, docet neminem negligendum. Et merito etiam inimicos diligi, et pro persecutoribus sibi præcipit supplicari (Matth. v. 44), qui ex omnibus quotidie gentibus, (n) sacris oliivæ suæ ramis germen inserens oleastri (Rom. xi, 17), de inimicis reconciliatos, de alienis adoptivos, de impiis facit justos; *ut omne genua flectatur, cælestium, terrestrium, et infernorum; et omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris (Philip. II, 10).*

CAP. III. — Cum ergo Deus bonos nos esse velit, quia bonus est, nihil nobis debet de ejus judiciis displicere. Nam non per omnia illi gratias agere, quid est aliud quam ex quadam eum parte reprehendere? Audet (o) enim plerumque humana insipientia adversus Creatorem suum, non solum de inopia, sed etiam de copia murmurare; ut et cum aliquid non suppetit, querula, et cum quædam exuberant, sit ingrata. Multæ messis dominus, horreorum suorum plenitudo non ex mss. collect. 4. Alias, *justitia*. Et mox tres nostri codd., *corda vestra*.

(m) Equiorem credimus hanc lectionem primæ editionis et mss. collect. 3. In cæteris editis, *neminem despectat, dum docet*. Codd. Vict., Corb., Thuan et Gaudiivul. apud Quesnellum et noster Vat. 531, collect. 4, *neminem desperat, dum docet*. Alter Vat. 546 collect. 4, unus Vat. 544 collect. 5, duo S. Petri et Homiliar. Pauli Diac., *neminem hominem desperat, dum docet*. Tandem Vat. 3836, *neminem hominum desperat, dum docet*.

(n) Legebatur *fractis* pro *sacris* non solum in editis, verum etiam in plerisque codicibus; et videbatur convenire cum testimonio Pauli ad Rom. xi, 17 et 19, ubi rami *fracti* memorantur. Sed prætulimus tria Romanæ Ecclesiæ Lectionaria Vat. 3836, et duo basilicæ S. Petri; cum præsertim non in ramis fractis et abscisis, sed in ramis ex quibus isti abscisi fuerunt insitio fiat; hi autem rami oliivæ sancti appellantur ab Apostolo v. 16, non minus quam radix. Paulo post in Pauli testimonio prima editio et duo mss. S. Petri omittunt vocem *Christus*.

(o) Supplevimus enim ex omnibus nostris codicibus et ex Homil. Pauli Diaconi.

dinem fastidivit (*Luc. xii, 16*), et ad copiam vindemiæ affluentis ingemuit; nec de magnitudine fructuum gratulatus, sed de vilitate conquestus est. Si autem parciore fuerit in susceptis terra seminibus, et catigatore proventu vites oleæque defluerint, (a) accusantur anni, arguuntur elementa, et nec aeri paritur, nec cælo, cum fideles et (b) pios discipulos veritatis nihil magis commendet et muniat, 42 quam perseverans in Deum, et indefessa laudatio, dicente Apostolo: *Semper gaudete, sine intermissione orate; in omnibus gratias agite. Hæc enim voluntas Dei est in Christo Jesu in omnibus (c) vobis (I Thess, v, 16)*. Hujus autem devotionis quemadmodum poterimus esse participes, nisi rerum varietas constantiam mentis exerceat? ut amor directus in Deum nec inter secunda superbiat, nec inter adversa deficiat. Quod placet Deo, placeat (d) et nobis. De omni mensura munerum ejus gaudeamus. Qui bene usus est magnis, bene utatur et modicis. Tam nobis copia quam paritate consulitur. Nec in spiritalibus lucris (e) angustia gravabimur fructuum, si fecunditas non arescat animorum. Oriatur de cordis agro, quod terra (f) non edidit. SEMPER ILLI, quod largiatur, occurrit, cui bene velle non deficit. Ad omnia igitur, dilectissimi, opera pietatis, omnium nobis qualitas prosit annorum, nec benevolentiam christianam difficultas temporalis impediatur. Novit Dominus vasa hospitalis viduæ (g) in opus pietatis ætæ vacuata complere (*IV Reg. iv, 5*); novit aquas in vina convertere (*Joan. ii, 9*); novit de paucissimis panibus quinque millia esurientium saturare populum (*Joan. vi, 9*). Et ille qui (h) in pauperibus suis pascitur, quæ potuit augere dando, potest multiplicare sumendo.

CAP. IV. — Tria vero sunt quæ maxime ad religiosas pertinent actiones, oratio scilicet, jejunium, et elemosyna, quibus exercendis omne quidem tempus (i) acceptum, sed illud est studiosius observandum, quod apostolicis accepimus traditionibus consecratum; sicut etiam decimus hic mensis morem refert veteris instituti, ut tria illa de quibus locutus sum diligentius exsequamur. Oratione enim propitiatio Dei quaeritur, jejunio concupiscentia carnis extinguitur, elemosynis peccata redimuntur (*Dan. iv, 24*); si mulque per omnia Dei in nobis imago re-

(a) Duo mss. Vat. et prima editio, *accusatur annus*.

(b) Vetustissimus Vat., *pacis discipulos*. In duobus autem mss. S. Petri: *Cumque fidelis et pacis discipulus et veritatis, nihil magis commendet et moneat quam ut perseverans sit in Deum et indefessa laudatio, dicens: Semper gaudete, etc.*

(c) Ita ex nostris mss. ac prima editione nec non ex Homiliario Pauli Diaconi. Similiter etiam apud S. Paulum. Aliæ editiones et Quesnellus, *nobis*.

(d) Sic nostri codices. Editi, *et omnibus nobis*.

(e) Vatic. 3836, *angusto gravabimur fructu*.

(f) Sic tria Lectionaria Romana laudata not. 17. Alias, *non dedit*.

(g) Homiliar. Pauli Diaconi, *copiis pietatis suæ vacuata*. Unus Vat. omittit *suæ*. In prima editione desunt, *in opus pietatis suæ*.

(h) Vocem *pauperibus* addidimus ex tribus memotis Lectionar. iis.

novatur, si et in laudem ejus semper parati; et ad 43 purificationem nostram sine cessatione solliciti, et ad sustentationem proximi indesinenter (j) simus intenti. Hæc triplex observantia, dilectissimi, omnium virtutum comprehendit effectus. Hæc ad imaginem et similitudinem Dei pervenit, et a Spiritu sancto inseparabiles facit. Quia in orationibus permanet fides recta, (k) in jejniis innocens vita, in elemosynis mens benigna. Quarta igitur et sexta feria jejunemus; sabbato autem apud beatissimum apostolum Petrum vigiliis celebremus; qui et orationes, et jejunia, et elemosynas nostras precibus suis dignabitur adjuvare (l). Per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et sancto Spiritu vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XIII [Al. XII].

De Jejunio decimi mensis II.

SYNOPSIS. — Jejunium mensis decimi cur institutum; ejusdem et Christianæ erga pauperes misericordiæ laus.

Quod temporis ratio et devotionis (m) nostræ admonet consuetudo, pastorali vobis, dilectissimi, sollicitudine prædicamus, decimi mensis celebrandum esse jejunium, quo pro consummata perceptione omnium fructuum, (n) dignissime largitori eorum Deo continentiae libamen offertur. Quid enim potest efficacius esse jejunio, cujus observantia appropinquamus Deo, et resistentes diabolo, vitia blanda superamus? SEMPER (o) enim virtuti cibis jejunium fuit. (p) De abstinentia prodeunt castæ cogitationes, rationabiles voluntates, salubriora consilia. Et per voluntarias afflictiones caro concupiscentiis moritur, virtutibus spiritus innovatur. Sed quia non (q) solo jejunio animarum nostrarum salus acquiritur, jejunium nostrum misericordiis pauperum suppleamus. Impendamus virtuti, quod subtrahimus voluptati. Fiat refectio pauperis, abstinentia jejunantis. Studeamus viduarum defensionem, pupillarum utilitati, lugentium consolationem, dissidentium paci. Suscipiatur peregrinus, adjuvetur oppressus, vestiatur nudus, foveatur ægrotus; ut quicumque nostrum de justis laboribus auctori bonorum omnium Deo sacrificium hujus pietatis obtulerit, ab eodem regni cælestis præmium (r) percipere mereatur. Quarta igitur et sexta feria

(i) Homiliar. Pauli Diaconi, *promptum*.

(j) Ita plerique codices et editi ante Quesnellum, apud quem *sumus intenti*.

(k) Sic melius ex Homiliario Pauli Diaconi plurali numero, æque ac omnes editi et codices eodem numero mox efferunt, *in elemosynis*; unde paulo post *jejunia* S. pontifex repetit. Alias *in jejunio*.

(l) Post vocem *adjuvare* unus Vaticanus addit, *diligentius ut invigilemus*.

(m) Codices collect. 5, *vestræ*.

(n) Variant hoc loco libri editi et mss. Alii enim, quos Quesnellus secutus est, habent, *diligentissime*; alii, *dignissimo*. Melior visa est lectio editionis primæ et Rainaudi, quam alii codices confirmant.

(o) Addidimus enim ex nostris codd.

(p) Duo mss., *De abstinentia denique*.

(q) Unus ms. S. Petri, *in solo jejunio*.

(r) Idem codex, *recipere*.

jejunemus; sabbato aulem apud beatum Petrum apostolum pariter vigilemus, cujus suffragantibus meritis, quæ poscimus, impetrare possimus, per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et sancto Spiritu vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XIV [Al. XIII]

(a) De Jejunio decimi mensis III.

SYNOPSIS. — I. Ager cordis quibus modis colatur ac fecundetur. — II. Diabolum magis tunc in fideles sævire, cum bona opera vel indicuntur vel exercentur.

CAP. I. — In Dominico agro, dilectissimi, cujus operarii sumus, oportet nos prudenter atque vigilanter spiritalem exercere culturam, ut perseveranti industria, quæ legitimis temporibus sunt exsequenda curantes, de sanctorum operum fruge lætemur. Quæ si pigro otio et inerti desidia negligantur, terra nostra nihil generosi germinis pariet, et spinis ac tribulis (b) obsita, non producet quæ condenda sint horreis, sed quæ urenda sint flammis. Ager autem iste, dilectissimi, rorante desuper gratia Dei, fide munitur, jejuniis (c) exercetur, eleemosynis seritur, orationibus fecundatur, ut inter plantationes rigationesque nostras nullius amaritudinis radix pullulet, nec se incrementa cujusque noxiæ stirpis attollant; sed enecato (d) omnium semine vitiorum, coalescat seges hæta virtutum. Ad quam diligentiam omni quidem nos tempore (e) pietas adhortatur, sed in his diebus qui huic operi sunt specialius præstituti, major animositas et cura est excitanda ferventior, ne quod pium est agere non indictum, impium sit negligere prædicatum.

Cap. II. — Decimi itaque mensis jejunium, ad quod charitatem vestram religioso proposito novimus præparatam, unanimiter, auxiliante Christo, celebrandum hortamur, monentes ut unusquisque secundum mensuram possibilitatis quam accepit a Deo, in bonis operibus eniteat. Quia et inimici nostri, qui nostra sanctificatione torquentur, in his diebus quos ad majorem observantiam nobis dispositos esse noverunt, vehementius sæviunt, et subtiliore insidiantur æstutia; ut alii immittendo metum in-

(a) In editis ex codd. collect. 3 titulus hujus et sequentium sermonum hic est: *De jejunio decimi mensis, et eleemosynis ejusdem*. Additamentum ex cæteris mss. sustulimus.

(b) Sic ex Lectionario S. Petri. Al., *subdita*.

(c) Idem ms., *exaratur*.

(d) Ita duo mss. Vat. et S. Petri Al., *omni*. Ex iisdem mss. et alio Bon., *coalescat* reposuimus pro *convalescat*.

(e) Alias, *pietatis magister*. QUESN. — Et infra duo codd. et prima editio, *instituti* pro *præstituti*.

(f) Ita ms. Bonon. et prima editio Al. *celebrantes*. In ms. S. Petri, *ut unanimiter auxiliante Christo celebremus, hortamur*. Paulo post ms. S. Petri *in nostra sanctificatione*.

(g) Sic ex Lectionario S. Petri, et duodus aliis mss. Vat. Al., *immittendo*.

(h) Aliqui codd. *sat est*.

(i) In codice S. Petri *omittitur enim*.

(j) Sic melius ex ms. S. Petri. Alias, *quæ indiget*

operari, non poscit ornari. opia de largitatis expensis, aliis (g) injiciendo tristitiam de labore jejunii, quam plurimos a consortio hujus devotionis abducant. Contra quas tentationes, dilectissimi, vigilet in nobis pii cordis intentio, et a Christianis mentibus cogitationes diffidentia repellantur. Modicum est enim quod pauperi (h) satis est. Nec victus illius nec vestitus onerosus est. Vile (i) enim est quod esurit; vile est quod sitit, et nuditas (j) quæ indiget operiri poscit, non ornari. Et tamen Dominus noster tam pius operum nostiorum arbiter, tam benignus est æstimator, ut etiam pro calice aquæ frigidæ sit præmium redditurus. Et quia justus inspector est animorum, non impendium solum operis, sed etiam affectum est remuneraturus operantis, per Christum Dominum nostrum.

SERMO XV [Al. XIV].

(k) De Jejunio decimi mensis IV.

SYNOPSIS. — I. Triplex orationis jejunii et eleemosynæ remedium adversus tentationes diaboli et vulnera peccati. — II. Jejunii præceptum, sicut et præceptum dilectionis, non esse novæ legis gratia abrogatum; eorum misericordiarum opera esse jungenda.

CAP. I. — Confidenter vos, dilectissimi, ad opera pietatis hortamur, quia experimentis didicimus, libenter vos suscipere quod monemus. Scitis namque, et Deo docente cognoscitis, ad æternum vobis gaudium profuturam divinorum observantiam mandatorum. In quibus exsequendis quia humana fragilitas plerumque lassescit, et in multis per lubricum suæ infirmitatis offendis, misericors et pius Dominus (l) remedia nobis et adiutoria dedit, per quæ veniam obtinere possimus. Quis enim tot illecebra mundi, tot insidia diaboli, tot denique pericula suæ mutabilitatis evaderet, nisi clementia æterni Regis mallet nos reparare quam perdere? Nam et qui jam redempti, jam regenerati, (m) filii lucis effecti sunt, quando tamen in hoc mundo, qui *totus in maligno positus est* (I Joan. v, 19), (n) detinentur; quamdiu infirmitati carnis corruptibilia et temporalia blandiuntur, non possunt istos dies sinè tentatione transire. Nec facile cuiquam provenit tam inqueuta victoria, ut (o) inter multos hostes frequentesque conflictus, etiamsi sit liber a morte, sit quoque immunis a vulnere. Curan-

operiri, non poscit ornari.

(k) In mss. collect. 1 et 2, nec non in cod. Lectionario basilicæ S. Petri hic sermo cum antecedenti conjungitur; sed perperam, cum ex contextu distinctio satis eluceat, quæ ex aliis codicibus comprobatur. Forte cum antecedens sermo brevior aliquanto visus esset quam divinorum officiorum lectio olim postularet, hic aliud adjectus fuit: uti accidisse pariter vidimus primo et secundo sermoni *de Natali suo*, qui eadem forte causa (repugnante licet contextu) in unum coaluerunt. Confer admonitionem primo sermoni præmissam.

(l) Al., *remedia nobis ad victoriam dedit*. Cod. Corb. Quesnelli.

(m) Tres codices, *jam filii*.

(n) Ms. Bon. et prima editio, *retinentur*. Et infra duo codd. cum prima edit., *sine trepidatione*, pro, *sine tentatione*.

(o) Ms. S. Petri, *inter multos frequentesque conflictus*.

dis igitur læsionibus quas sæpe incidunt qui cum iuvisibili hoste configunt, trium maxime remediorum est adhibenda medicina : in orationis instantia, in castigatione jejunii, in eleemosynæ largitate : quæ cum pariter exercentur, Deus propitiatur, culpa deletur, tentator eliditur. Et iis quidem præsiidiis semper fidelis anima debet accingi, sed tunc studiosus præparari, cum ii adsunt dies qui proprie sunt ad hæc pietatis officia præstituti.

CAP. II.—De quorum(a) numero est etiam decimi hujus mensis solemne jejunium, quod non ideo negligendum est, quia de observantia veteris legis assumptum est, tamquam hoc de illis sit quæ inter discretiores ciborum, inter baptismatum differentias et avium pecudumque hostias(b) esse destiterunt. Illis enim quæ rerum futurarum figuras gerebant, impletis, quæ significaverunt finita sunt. Jejuniorum vero utilitatem novi Testamenti gratia non removit; et continentiam corpori atque animæ semper profuturam pia observatione suscepit. Quoniam sicut permanet apud intelligentiam Christianam : *Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies (Math. ix, 10)*, et (c) *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo (Math. xxiii, 37)*; et, *Diliges proximum tuum sicut teipsum (Ibid., 39)*, et cætera talium 47 mandatorum : ita quod in eisdem libris de jejuniorum sanctificatione et curatione præceptum est, nulla interpretatione vacuatur. In omni enim tempore, (d) omnibusque vitæ istius sæculi diebus, jejunia nos contra peccata faciunt fortiores, jejunia concupiscentias vincunt, tentationes repellunt, superbiam inclinant, iram mitigant, et omnes bonæ voluntatis affectus ad maturitatem totius virtutis enutriunt; si tamen in societatem (e) sibi benevolentiam charitatis assumant, et in operibus misericordiæ se prudenter exerceant. Jejunium enim sine eleemosyna non tam purgatio animæ quam carnis afflictio est; magisque ad avaritiam quam ad continentiam referendum est, quando aliquis sic a cibo abstinet, ut etiam (f) a pietate jejuset. Nostra ergo jejunia, dilectissimi, abundant fructibus largitatis, et in pauperes Christi benignis sint secunda muneribus. Nec tardentur in hoc opere mediocres, quia parum sit quod possint de sua facultate decerpere. Novit Dominus omnium vires, et scit justus inspector de qua mensura quisque quid tribuat. Dissimiles quidem substantiæ, similes erogationes habere non possunt; sed æquatur plerumque merito, quod distat impendio : quia potest esse par animus, etiam ubi impar

est census. Hæc itaque ut adjuvante Deo pia devotione curentur, quarta et sexta feria jejevremus; subbato vero apud beatum Petrum apostolum vigiliis celebremus, ut ejus orationibus adjuti, ia omnibus misericordiam Dei mereamur.

SERMO XVI [Al. XV].

De Jejunio decimi mensis V.

SYNOPSIS.— I. *Divites et Deo gratias agant, qui opes eis largitur, et has cum pauperibus communicent.* — II. *Cur institutum decimi mensis jejunium. Efficax oratio, cui eleemosyna suffragatur.* — III. *Hæreticos diabolo ad corrumpendos fideles famulari sub Christiano nomine.* — IV. *Manichæorum hæresis omnium sordium sentina. Quid in eos Leo gessit Romæ.* — V. *Eoslem esse et fugiendos, et prodendos.* — VI. *Zelo adversus hæreticos gratiores fieri apud Deum orationes, jejunia, et eleemosynas.*

CAP. I.—Sublimitas quidem, dilectissimi, gratiæ Dei hoc quotidie operatur in cordibus Christianis, ut omne desiderium nostrum a terrenis ad cælestia transferatur. Sed etiam præsens vita per Creatoris opem ducitur, et per ipsius providentiam sustinetur: quia idem est largitor temporalium, qui promissor est æternorum. Sicut (g) ergo spe futuræ felicitatis, ad quam per fidem currimus, gratias Deo agere debemus quod ad perceptionem tantæ præparationis evehimur, ita pro iis quoque commodis quæ singulorum annorum revolutione consequimur, Deus a nobis (h) honorandus atque laudandus est, qui sic terræ fecunditatem ab initio dedit, sic pariendorum fructuum leges in quibusque germinibus et seminibus ordinavit, ut numquam sua instituta desereret, sed in rebus conditis benigna. Conditoris administratio permaneret. Quidquid ergo ad usus hominum segetes, vineæ, oleæque (i) pepererint, totum hoc divini bonitatis largitate produxit: quæ, elementorum qualitate variata, dubios agricolærum labores clementer adjuvit, ut utilitatibus nostris venti et imbres, frigora et æstus, dies noctesque servirent. Non enim sibi ad effectus operum suorum humana ratio sufficeret, nisi plantationibus et rigationibus solitis Deus incrementa præberet. Unde plenum pietatis atque justitiæ est, ut de his quæ nobis cælestis Pater misericorditer contulit, nos quoque alios adjuvemus. Sunt enim pluri qui nullam in agris, nullam in vineis, nullam habent in oleis portionem, quorum inopiæ de ea quam Dominus dedit copia consulendum est; et si ipsi nobiscum Deo pro terræ fecunditate benedicant, et gaudeant possidentibus fuisse donata, quæ etiam pauperibus ac peregrinis fuerint facta communia.

(a) Ita mss. duo Vat. et S. Petri, ac prima editio. Alias, ordine.

(b) Verbum esse a Quesnello sicut et in ms. Padiliron. expunctum ex cæteris omnibus editis nostrisque concipiis revocavimus. Et post pauca ms. Bon., *corporum animique.*

(c) Restituimus, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo* ex mss. collect. 5, ex cord. Padiliron. et libro Lectionario S. Petri, qui postremus infra habet, *aliorum mandatorum pro talium mandatorum; et evacuatur pro vacuatur.*

(d) Ita ex codd. S. Petri et Padiliron., a quibus parum abest Quesnellus, *omnibusque diebus vitæ hujus*

sæculi. Cæteræ editiones, *omnique vita hujus sæculi.* Similiter libri collect. 4 et 5, qui solum pro hujus habent *istius.*

(e) Al., *suam.* QUESNEL.

(f) Sic mss. S. Petri et Padiliron. Quesnellus, *a pietate se subducat.* Alii editi cum codd. collect. 4 et 5, *a pietate abstineat.*

(g) Enim pro ergo erat in editis ante Quesnellum.

(h) Cod. S. Petri, *honorificandus.*

(i) Idem ms., *pepererunt;* et infra idem codex S. Petri et alius Bonon. ac prima editio, *nubes pro tæbres;* et post pauca, *vegetationibus pro rigationibus* duos mss. Vatic. et prima editio.

Felix est illud horreum, et omnium fructuum multiplicatione dignissimum de quo egentium et debiliū saturatur esuries, (a) de quo relevatur peregrini necessitas, de quo desiderium fovetur infirmi. Quos idē sub diversis molestiis justitia Dei laborare permisit, ut et miseros pro patientia, et misericordes pro benevolentia coronaret.

CAP. II. — Hūc autem operi, dilectissimi, cum omnia opportuna sint tempora, hoc nunc præcipue aptum est atque conveniens, in quo sancti patres nostri divinitus inspirati decimi mensis sanxere jejuniū, ut omnium fructuum collectione conclusa, rationabilis Deo abstinentia, dicaretur, et meminisset quisque ita uti abundantia, ut et circa se abstinentior, et circa pauperes esset effusior. Efficacissima enim pro peccatis deprecatio est in elemosynis atque jejuniis, et velociter ad divinas conscendit aures talibus oratio elevata suffragiis. Quoniam, sicut scriptum est, *antmæ suæ benefacit vir misericors* (Prov. xi, 17), et nihil est uniuscujusque tam proprium quam quod impendit in proximum. Pars enim corporaliū facultatum, quæ indigentibus ministratur, in divitiis transit æternas, et illæ opes de hac largitate periuntur, quæ nullo usu minui, nulla poterunt corruptione violari. Beati (b) namque *misericordes, quoniam ipsorum miseretur Deus* (Math. v, 7); et ipse erit illis summa præmiū, qui est forma præcepti.

CAP. III. — Inter hæc autem, dilectissimi, opera pietatis, quæ nos Deo magis magisque commendant, dubium non est quin hostis noster, nocendi cupidus et peritius, acrioribus invidiæ stimulis incitetur: ut quos apertis et cruentis persecutionibus impugnare non sinitur, sub falsa Christiani nominis professione corrumpat, habens hæreticos huic operi servientes, quos a catholica fide devios sibi subjectos militare in castris suis sub diversis erroribus fecit. Et sicut decipiendis primis hominibus ministerium sibi serpentis assumpsit (Genes. iii, 1), ita horum linguas ad seducendos rectorum animos, veneno suæ falsitatis armavit. Sed iis insidiis, dilectissimi, pastoralis sollicitudine, in quantum Dominus auxiliatur, occurrimus. Et ne quid de sancto grege pereat, præcavescentes, paternis vos denuntiationibus admonemus, ut labia iniqua et linguam dolosam, a quibus animam suam propheta liberari postulat (Ps. cxix, 2), declinetis: quoniam *sermo eorum*, sicut ait beatus Apostolus, *serpit ut cancer* (II Tim. ii, 17). Humiliter hrepunt, blande capiunt, molliter ligant, latenter occidunt. *Veniunt enim*, sicut Salvator prædixit, *sub vestitu ovium, intus autem sunt lapi rapaces* (Math.

vii, 15): quia non possent veras et simplices oves fallere, nisi Christi nomine tegerent rabiem bestialem. In iis autem omnibus operatur (c) ille qui, cum sit vere illuminationis inimicus, in lucis se angelum transfiguratur. Hujus arte Basilides, hujus Marcion callet ingenio, hoc duce agitur Sabellius, hoc præcipitatur rectore Photinus, hujus potestati famulatur Arius, hujus spiritui servit Eunomius; tota denique (d) bestiarum talium cohors hoc præside ab Ecclesiæ unitate discessit, hoc magistro a veritate descivit.

CAP. IV. — Sed cum in cunctis perversitatibus multiformem teneat principatum, arcem tamen sibi in Manichæorum struxit insania, et latissimam in eis aulam, in qua se exultantius factaret, invenit; ubi non unius pravitatis speciem, sed omnium simul errorum impietatumque mixturam generaliter possideret. Quod enim in paganis profanum, quod in Judæis carnalibus cæcum, quod in secretis magos aris illicitum, quod denique in omnibus hæretibus sacrilegum atque blasphemum est, hoc in istos, quasi in sentinam quamdam cum omnium sordium concretionem confluit. Unde universas eorum impietates ac turpitudines enarrare perlongum est; superat enim verborum copiam oriminum multitudo. (e) Ex quibus ad indicandum pauca sufficiunt, ut deus quæ audieritis, etiam illa quæ verecunde prætermittimus æstimetis. De sacris tamen eorum, quæ apud illos tam obscens sunt quam nefanda, quod inquisitioni nostræ Dominus manifestare voluit, non tacemus; ne quisquam putet nos de hac re dubiæ famæ et interitis opinionibus credidisse. Residentibus itaque mecum episcopis ac presbyteris, ac in eundem (f) concessum Christianis viris ac nobilibus congregatis, Electos et Electas eorum jussimus presentari. Qui eum de perversitate dogmatis sui, et de festivitatum suarum consuetudine multa (g) reserassent, illud quoque scelus, quod eloqui verecundum est, prodiderunt, quod tanta diligentia investigatum est, ut nihil (h) minus credulis, nihil obtrectatoribus relinquere tur ambiguum. Aderant enim omnes personæ, per quas (i) infandum facinus fuerat perpetratum, puella scilicet ut multum decennis, et duæ mulieres, quæ ipsam nutrierant, et huic sceleri præpararant. Præsto erat etiam adolescentulus vitiator puellæ, et episcopus ipsorum detestandi criminis ordinator. (j) Horum omnium par fuit et una confessio, et patefactum est execrumentum quod aures nostræ vix ferre potuerunt. De quo ne apertius loquentes castos offendamus auditus, gestorum documenta sufficiunt, quibus plenissime docetur nullam in hac secta pudicitiam, nullam honestatem, nullam penitus reperiri castita-

(a) Ita omnes nostri codices et editi ante Quesnellum qui habet, *de quo relevatur necessitas peregrinorum de quo desiderium fovetur infirmorum.*

(b) Erat in editis ante Quesnellum, *autem pro namque.*

(c) Addimus vocem *ille* ex ms. S. Petri.

(d) Ms. S. Petri, *talium pestium cohors.*

(e) Et pro *Ex* legebatur in editionibus Rainaudi et Quesnelli. Correximus ex nostris codicibus et cæteris editis. Paulo post pro *manifestare*, alius *manifestari*.

(f) Ms. S. Petri, *conventum*. De hoc concessu ac judicio vide S. pontificis epistolam 7 et 15.

(g) Ex eodem ms. S. Petri correximus pro, *reserarent*.

(h) Idem ms., *incredulis*.

(i) Prima editio, *nefandum*.

(j) Ita ex ms. S. Petri syntaxi Leonina. Alias, *Omnium par fuit horum, et una confessio, et patefactum est execrumentum, quod*, etc.

tem; in qua lex est mendacium, diabolus religio, sacrificium turpitudine.

CAP. V. — Hos itaque (a) homines, dilectissimi, per omnia execrabiles atque pestiferos, quos (b) aliarum regionum perturbatio nobis intulit crebriores, ab amicitia vestra penitus abdicare; vosque præcipue, mulieres, a talium notitia et colloquiis abstinete: ne dum fabulosis narrationibus incautus delectatur auditus, in diaboli laqueos incidatis, Qui sciens quod primum virum mulieris ore **51** seduxerit, (c) perque femineam credulitatem omnes homines a paradisi felicitate deiecerit, (d) vestro nunc quoque sexui securiore insidiatur astutia, ut eas quas sibi potuerit per ministros suæ falsitatis illicere, et fide spoliaret et pudore. Illud quoque vos, dilectissimi, obsecrans moneo, ut si cui vestrum innouerit (e) ubi habitent, ubi doceant, quos frequentent, et in quorum societate requiescant, nostræ sollicitudini fideliter indicetis: quia parum prodest unicuique quod, protegentes (f) Spiritu sancto, ab istis ipse non capitur, si cum aliis capi intelligit non movetur. Contra communes hostes pro salute communi una omnium debet esse vigilantia, ne (g) de alicujus membri vulnere etiam alia possint membra corrumpi, et qui tales non prodendos putant, in iudicio Christi inveniatur rei de silentio, etiam si non contaminantur assensu.

CAP. VI. — Assumite igitur religiosæ sollicitudinis pium zelum, et contra sævissimos animarum hostes omnium fidelium cura consurgat. (h) Ideo enim miserorum Deus quamdam nobis partem prodidit hominum noxiorum, ut, manifestato periculo excitaretur diligentia cautionis. Non sufficiat quod actum est, sed eadem inquisitio perseveret: quæ hoc, auxiliante Deo, (i) consequetur, ut non solum qui recti sunt incolumes perseverent, sed etiam multi qui diabolica seductione decepti sunt, ab errore revocentur. Vestræ autem orationes et eleemosynæ atque jejunia misericordiam Deo per hanc ipsam devotionem sacrificia offeruntur, cum etiam hoc opus fidei ad omnia officia pietatis accesserit. Quarta igitur et sexta feria jejunemus; sabbato autem apud præsentem beatissimum apostolum Petrum vigiliis celebremus; qui sicut experimur et credimus, pro commendatis sibi a Domino ovibus indesinenter pastorales præterdit excubias: exoraturus deprecationibus suis ut Ecclesia Dei, quæ ipsius est prædicationibus instituta, ab

(a) Homines deest in ms. Con. et prima editione, quæ etiam pro itaque habet ideo.

(b) Manichæos Romæ jamdiu antea delituisse liquet ex Augustini Confess. l. v, c. 10, sed aliarum regionum, ac præsertim Africæ perturbationes sub Genseric, qui anno 438 occupavit Carthaginem, crebriorem eorum numerum intulerunt.

(c) Ms. Bon. et prima editio, et quod per femineam

(d) In ms. S. Petri, vestro nostroque sexui securiore insidiatur astutia, ut eos quibus potuerit per ministros suæ falsitatis illudere, et fide spoliaret et pudore. Sed ut ad mulieres hæc potestimum referantur, antecedentia, vosque præcipue mulieres, videntur requirere.

(e) Ms. Bon. et prima editio, ubi habitent, vel ubi frequentent, ommissis, ubi doceant.

(f) Id. cod., Spiritu Dei; et infra, non moveatur Paulo

omni errore sit libera, Per Christum Dominum nostrum. Amen.

52 SERMO XVII [AL. XVI].

De Jejunio decimi mensis VI.

SYNOPSIS. — I. Jejunium a lege veteri in novam translatum et Deo ex grati animi sensu deberi, et orationem efficaciorum efficere. — II. Pium fenus cum Deo exercendum; fenus vero quam injuste et impie ab hominibus exigatur. — III. Quilibet sequatur ex fenore ventus, semper mala et ratio fenerantis. — IV. Aliquorum abundantiam et aliorum inopiam ad hoc esse ordinatam, ut dives Dei bonitatem imitetur.

CAP. I. — Evangelicis sanctionibus, dilectissimi, multum (j) auctoritatis præbet doctrina legalis, cum quædam de mandato Veteri ad novam observantiam transferuntur, et ex ipsa ecclesiastica devotione demonstratur, quod Dominus Jesus Christus non venit legem solvere, sed adimplere (Math. v, 17). Cessantibus enim significationibus quibus Salvatoris nostri nuntiabatur adventus, et peractis figuris quas abstulit ipsa præsentia veritatis, ea quæ vel ad regulas morum vel ad simplicem Dei cultum ratio pietatis instituit, in eadem apud nos forma in qua sunt condita perseverant; et quæ utrique Testamento erant congrua, nulla sunt commutatione variata. Ex iis autem est etiam decimi mensis solemne jejunium, quod a nobis nunc annua est consuetudine celebrandum: (k) quia plenum justitiæ est atque pietatis, gratias divinæ agere largitati pro fructibus quos in usus hominum secundum summæ providentiæ temperamentum terra produxit. Quod ut prompto animo nos facere (l) monstremus, non solum continentiam jejunii, sed etiam eleemosynarum curam oportet assumi, ut de terra quoque cordis nostri germen justitiæ et fructus charitatis oriatur, et misericordiam Dei pauperum ipsius miserando mereamur. Efficacissima enim est ad exorandum Deum postulatio, cui pietatis opera suffragantur, quoniam qui sum ab inope non avertit animum, cito ad se Domini convertit auditum, dicente Domino: estote misericordes, sicut et Pater vester misericors est; **53** dimittite, et dimittetur vobis (Luc. vi, 36-37). Quid hac justitia benignius? Quibus hac retributione clementius, ubi sententia judicaturi in potestate ponitur judicandi? Date, inquit, et dabitur vobis (Ibid., 38). Quam cito diffidentis sollicitudo et avaritiæ est amputata cunctatio, ut quod reddituram se promittit veritas, securæ expendat (m) humanitas.

post prima editio cum eodem ms, Contra omnes hostes

(g) Præpositio de omittitur in mss. S. Petri et Bon., nec non in prima editione. Post pauca initio cap. 6, itaque pro igitur in ms. S. Petri.

(h) Editi, ideoque. Delevimus que ex nostris codicibus. Paulo post, manifesto pro manifestato in mss. S. Petri et Bon. ac prima editione.

(i) Ita ex nostris codicibus et prima editione. Al., consequitur.

(j) Al., utilitatis Ita Gaudiival. Quesnelli, et duo nostri codd. Vat.

(k) Duo codd. et unus S. Petri cum prima editione, quare plenum.

(l) Ms. S. Petri, demonstremus.

(m) Idem codex, humilitas.

CAP. II. — Constans esto, Christiane largitor : da quod accipias, sere quod metas, sparge quod colligas. Noli metuere spendium, noli de dubio suspirare proventu. Substantia tua cum bene erogatur, augetur. (a) Concupisce justum misericordiae lucrum, et aeterni quaestus sectare commercium. Munerator tuus vult te esse munificum, et qui dat ut habeas, mandat ut tribuas, dicens : *Date, et dabitur vobis*. Amplectenda est tibi promissionis istius gratulanda conditio. Quamvis enim non habeas nisi quod acceperis, non potes tamen non habere quod dederis. Qui ergo pecunias amat, et multiplicare opes suas immodicis optat augmentis, hoc potius sanctum fenus exerceat, et hac usurarum arte ditescat, ut non hominum laborantium caplet necessitates. (b) ne per dolosa beneficia laqueos injiciat insolubilem debitorum, sed illius sit creditor, illius fenerator, qui dicit : *Date, et dabitur vobis ; et qua mensura mensi fueritis, eadem remetietur vobis*. Infidelis autem et iniquus est etiam sibi, qui quod aestimat diligendum non vult habere perpetuum. (c) Quantalibet adjiciat, quantalibet condat et congerat, inops de hoc mundo et egenus abscedet, dicente David propheta : *Quoniam cum interierit (d) non accipiet omnia, neque descendet cum eo gloria ejus (Ps. XLVIII, 18)*. Qui si benignus esset animae suae, illi bona sua crederet qui et idoneus fidejussor est pauperum, et largissimus redditor usurarum. Sed injusta et impudens avaritia, quae beneficium se dicit praestare cum decipit, non credit Deo veraciter promittenti, et credit homini (e) trepide paciscenti ; dumque certiora existimat praesentia quam futura, merito in hoc frequenter incurrit, ut ei cupiditas injusti lucri non injusti causa sit damni.

CAP. III. — Unde quilibet sequatur eventus, (f) mala semper est ratio fenerantis, cui pecuniam et minuisse et auxisse peccatum est ; ut aut miser sit amittendo quod dedit, aut miserior accipiendo quod non dedit. Fugienda prorsus est iniquitas fenoris : et lucrum quod omni caret humanitate vitandum est. Multiplicatur quidem facultas injustis et tristibus incrementis, sed mentis substantia contabescit : quoniam FENUS pecuniae funus est animae. Quid enim

(a) Secuti sumus lectionem optimam codicis S. Petri. Al., *Et concupiscere justum misericordiae lucrum aeterni quaestus est sectari commercium*.

(b) Ita emendavimus ex tribus mss. Vaticanis. Al., *ne per dolosa officia laqueos incidat*.

(c) *Quantalibet adjiciat* dærat in edit. Quesn. Restitimus ex aliis editionibus et ex omnibus nostris codicibus.

(d) Codex S. Petri, *non sumet*. Inferius, *gloria locus ejus, pro gloria ejus* in Vat. 544 collect. 5. Dein, pro *Qui si*, in prima editione, *Quia si*.

(e) Al., *teptide*. Quesnellus in margine.

(f) Prolixam Quesnelli notationem huic loco subjectam inter observationes quae post Sermones proferentur descriptam invenies.

(g) Adjecimus adverbium *juste* ex Lectionario S. Petri.

(h) Ms. S. Petri et Vat. collect. 5, *ad beatissimum*.

(i) Addund editi codices omnes et mss. aliqui, *militiae Christianae*, quae verba desiderantur in mss. codd.

A de hujusmodi hominibus sentiat Deus, sacratissimus propheta David manifestat : qui eum diceret, *Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo, aut quis requiescet in monte sancto tuo (Ps. xiv, 1)* ? responso divinae votis instruitur, et cum ad aeternam requiem pertinere cognoscit, qui inter alias pie conversationis regulas, *pecuniam suam non dedit ad usuram* ; et a tabernaculo Dei ostenditur alienus, et a sancte monte ejus extraneus, qui dolosum quaestum de pecuniae suae captat usuris ; et dum per aliena cupit damna ditari, aeterna dignus est egestate puniri.

B CAP. IV. — Vos itaque, dilectissimi, qui ex toto corde promissionibus Domini credidistis, fugientes immundissimam avaritiae lepram, donis Dei pie et sapienter utimini. Et quoniam (g) juste de ipsius largitate gaudetis, date operam ut possitis gaudiorum vestrorum habere consortes. Multis enim, quae vobis suppetunt, desunt, et in quorundam indigentia, materia vobis data est divinae bonitatis imitandae : ut per vos etiam in alios beneficia divina transirent, et bene dispensantes temporalia, acquireretis aeterna. Quarta igitur et sexta feria jejunemus ; sabbato autem (h) apud beatissimum Petrum apostolum vigilemus, cujus orationibus nobis per omnia obtineatur divina protectio, per Christum Dominum nostrum. Amen.

SERMO XVIII [Al. XVII].

De jejunio decimi mensis VII.

C SYNOPSIS I. — *Animam licet regeneratam, et ex se in deteriora declivem, et ex Dei benignitate pluribus munitam esse praesidiis. — II. Communem toti Ecclesiae abstinentiam indici, ut et a parte et a soliditate diabolus superetur. — III. Sterilem arborem Christus damnavit, ut misericordiae opera commendaret. Ut homo Christianus impugnetur assidue, quaeque sint piorum arma contra invisibiles hostes.*

55 CAP. I. — Praesidia, (i) dilectissimi, sanctificandis mentibus nostris atque corporibus divinitus instituta, ideo cum dierum temporumque curriculis sine cessatione reparantur, ut infirmitatum nostrarum ipsa nos medicina commoneat. Natura quippe mutabilis, et de peccati labe mortalis, (j) licet jam redempta, et sacro baptismate jam renata, in quantum est passibilis, in tantum est ad deteriora proclivis.

Regiis tribus, Corb. et Vict., quod ideo moneo, ne quis illorum omissionem typographis ascribat. QUESNELLUS. — Similiter ea verba desiderantur in antiquissimo Lectionario Vat. 3836, in alio veteri Vat. 4267, in duobus Vallicellanis, in Patavino eremitarum S. Augustini, in Veronensi, in Veneto S. Marci aliisque Lectionariis, nec non in Homiliar. Pauli Diac. Desunt quoque in mss. collect. 1, 2 et 5. At leguntur in codd. collect. 3 et 4, atque in collecta pervetusti Sacramentarii Veronensis a P. Blanchinio editi, ubi Leonina, uti videtur, formula habetur : *Praesidia militiae Christianae sanctis inchoare jejuniis*.

(j) Ita melius ex vetustissimo Vat. 3836, Patavino eremitarum 117, Veronensi 74, aliisque optimae notae Lectionariis, nec non in ms. Casinensi collect. 1. Erat in editis ex codd. collect. 3, 4 et 5, *licet etiam jam redempta et sacro baptismate sit renata, in quantum est passibilis, in tantum est ad deteriora proclivis, corrumpeturque carnali desiderio*, etc. In uno Vallicell., *Corrumperetur enim carnali, etc.*

Corrumperetur carnali desiderio, nisi spiritali muniretur auxilio: quia sicut illi numquam deest unde corruat, ita semper præsto est unde subsistat, dicente Apostolo: *Fidelis enim (a) Deus, qui vos non patietur tentari supra id quod potestis, sed faciet proventum, ut possitis sustinere (I Cor. x, 13).* Quamvis ergo Dominus protegat (b) bellatores, et milites suos ille, qui potens est in prælio (Ps. xxiii, 8), cohortetur et dicat: *Nolite timere, quia ego vici mundum (Joan. xvi, 33)*: sciendum tamen est, dilectissimi, (c) hoc incitamento formidinem sublata esse, non pugnam; et (d) retuso aculeo timoris, causam manere certaminis, quod ab hoste versuto, terribiliter quidem furore persecutionis 56 movetur, sed (e) nocentius specie pacis infertur. Ubi enim in aperto sunt pugnae, in manifesto sunt et corona. Et hoc ipsum alicui atque accendit patientiæ fortitudinem, quod sicut proxima est tribulatio, ita est et vicina promissio. Cessantibus vero publicis impugnationibus impiorum, et a cædibus (f) se ac suppliciiis fidelium diabolo continente, ne pertinacia crudelitatem, multiplicatio nostrorum fieret triumphorum, (g) fremens adversarius cruentas inimicitias ad quietas convertit insidias: ut quos vincere fame et gelu, (h) flammis ferroque non poterat, otio tepefaceret, cupiditatibus irretiret, ambitione inflaret, voluptate corrumperet.

CAP. II. — Sed his (i) atque aliis omnibus destruendis habet acies Christiana potentes munitiones et arma victricia, (j) dum instruente milites suos Spiritu veritatis, mansuetudo iram, largitas avaritiam,

(a) Codd. S. Petri et Veron., *Dominus*, Paulo post idem ms. Veronensis cum editione Rainaudi, *faciet cum tentatione proventum*.

(b) Codd. Victor. et Corb. Quesnelli cum nostro Vat. 544, *bellaturos*. Mox duo mss. S. Petri, *et ille, qui potens est*.

(c) Codex Veronensis, *per hæc incitamenta*.

(d) Codices Gaudiival., Vict. et Regii duo apud Quesnellum, tres nostri Vat. et Veron., *retunso*: Corb. Quesn., *reconso*.

(e) In editis et plerisque mss., *innocentibus*. Quiddam codices errorem in hac voce indicantes, *nocentibus*. Legendum credimus cum ms. Ver., *nocentius*, quod adverbium contrapositum anteriori adverbio *terribiliter*, indicat pacis tempore certamen esse perniciosius, licet non ita terribile sit, uti furente persecutione.

(f) Pronomen *se*, quod supplevit Quesnellus, invenimus in plerisque et præstantioribus nostris codicibus.

(g) Ita Quesnellus cum nostris præstantioribus codicibus et Homiliar. Pauli Diaconi. Cæteri editi cum mss. collect. 3, 4 et 5, *fremet adversarius, et cruentas*.

(h) Vocem *flammis* a Quesnello omissam revocavimus ex cæteris editis omnibusque nostris mss. Solum Homiliar. Pauli Diaconi cum duobus Vat., *ferro flammisque*. Paulo post verbum *tepefaceret* a Quesnello receptum approbant mss. Lectionar. duo S. Petri, et vetustissimum Vaticanum cum Homiliar. Pauli Diaconi. Cæteri editi et nonnulli codices præsertim collectionum posteriorum habent, *tabefaceret*. Utrumque in ms. Quesnelli Gaudiival.

(i) Editiones ante Quesnellum addunt *malis*, uti invenimus in codd. inferioris notæ collect. 3 et 4.

(j) Editiones Quesnello anteriores et mss. Vat. collect. 3, 4 et 5, *Deo scilicet instruente milites suos, ut Spiritu veritatis mansuetudo iram... benignitas exstin-*

guat invidiam. Sed antiquissimus Vaticanus, duo S. Petri, unus Veron. et exemplar Pauli Diaconi, ut in textu.

(k) Ita ex omnibus nostris mss. et editis ante Quesnellum, qui cum Homiliar. Pauli Diaconi pro *enim* prætulit *ergo*.

(l) Editi ante Quesnellum cum mss. trium collectionum posteriorum, *providente gratia Dei*. Quod porro de aliquibus jejuniis additur, *quæ in quibusdam diebus ab universa Ecclesia devotionem observantia generalis exigerent*, a nonnullis perinde sumitur ac si jejunia quatuor temporum, ad quæ pertinet jejunium decimi mensis, *ab universa Ecclesia*, hoc tempore servaretur. Sed hoc loco, sicut etiam in alio simili serm. 89 seu quarti de jejuniis septimi mensis cap. 2 (quod pariter testimonium pro eadem sententia allegatur). S. Leo generalem tantum doctrinam statuit, jejunia et alia pia opera publica, quæ a tota Ecclesia, seu ab omnibus fiunt, efficaciora esse quam privata: quod verum est, etiamsi a particulari tantum Ecclesia aliquid dies jejunio aut aliis piis operibus generali observantia addicantur. Jejunium decimi aut septimi mensis, quod hoc tempore Romana prefecto Ecclesia servabat, non æque ab omnibus aliis Ecclesiis custoditum fuisse, late probat Ludovicus Muratorius in disquisitione *de Quatuor Temporum jejuniis*, tom. II Anecd. Lat., pag. 248 et seqq. Confer annot. 4 in serm. 79.

CAP. III. — Præter illam namque apostolicam sententiam qua homines fructu pietatis carentes vacuis arboribus comparantur, etiam illa ficus nobis cavenda est de suæ infecunditatis exemplo, quam Dominus Jesus, sicut (o) Evangelium refert, nihil habentem quod esuriens sumeret, perpetua sterilitate

quæ nobis famulantur imbuimur.

CAP. III. — Præter illam namque apostolicam sententiam qua homines fructu pietatis carentes vacuis arboribus comparantur, etiam illa ficus nobis cavenda est de suæ infecunditatis exemplo, quam Dominus Jesus, sicut (o) Evangelium refert, nihil habentem quod esuriens sumeret, perpetua sterilitate

quæ nobis famulantur imbuimur.

(m) Perperam in editionibus post primam illi. Correximus ex antiquissimo Vaticano et duobus S. Petri ac Homil. Pauli Diaconi.

(n) Magis arrisit hæc lectio auctoritate duorum ms. S. Petri et Lectionarii Veronensis, nec non primæ editionis et Homiliar. Pauli Diaconi Al., *conalescat*. Post pauca, *accepimus pro accipimus* legitur in duobus mss. S. Petri, in uno Bonon. et prima editione.

(o) Cod. Veron., *Evangelista*. Et infra post voces

damnavit : ut intelligeremus quoniam qui esurientem non refovet, illi denegat cibum qui (a) quod pauperi est datum, sibi dixit impensum. Et hujus maledictionis arbores erunt, quibus a judicante dicitur: *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, quem preparavit Pater meus diabolo et angelis ejus. Esurivi enim, et non dedistis mihi manducare; sitiivi, et non dedistis mihi bibere, etc. (Matth. xxv, 41, 42).* Quæ ideo singula recolluntur, ut advertamus non futurum extra misericordiam, qui vel partem horum operum fuerit exsecutus. Anima autem neminem juvenserit arbor non habens poma, cum totius (b) pietatis invenietur aliena. Decimi ergo mensis jejunium, quod hiemalis est temporis, ad agriculturam nos mysticam vocat, qua segetum et palmitum atque arborum vires, quibus humana sustentatur infirmitas, spiritalibus studiis excolantur: ut Dominicus ager suis ditetur (c) impendiis, et quem numquam expedit esse sine fructu, de propria fiat ubertate fecundior. Quod utique intelligit sanctitas vestra, ad totius Ecclesiæ (d) profectus esse referendum, quorum in fide germen est, in spe incrementum, in charitate maturitas: quia castigatio corporis et instantia orationis tunc veram obtinent puritatem, cum elemosynarum sanctificatione (e) nituntur, dicente Domino: *Date elemosynam, et ecce omnia munda sunt vobis (Luc. xi, 41).* Quarta igitur et (f) sexta feria jejunemus; sabbato autem apud beatissimum Petrum apostolum vigilia celebramus, (g) ipso præstante et adjuvante qui cum Patre et sancto Spiritu vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XIX [AL. XVIII].

De Jejunio decimi mensis VIII.

SYNOPSIS. — I. Abstinentia Domino viam parat, et mentem erigit ad caelestia. — II. Cur Quatuor Temporum jejunia instituta, quibus et subjungendum jejunium a vitis. — III. De cultu Dei, ac de usu bonorum temporalium. De duplici jejunio.

CAP. I. — Cnm de adventu regni Dei, (h) et de fine temporum mundi discipulos suos Salvator instrueret, totamque Ecclesiam suam in apostolis erudiret:

non refovet, aliquot mss. et editi ante Quesnellum addunt, *egenum.*

(a) Ms. Veronensis, *quidquid pauperi*; et paulo post, *a iudice*, pro *a judicante.*

(b) Vulgati ante Quesnellum cum ms. Gandiival. aliusque nostris recentiorum collectionum codd. inserunt vocem *fructu*, quam a nostris præstantissimis Lectionariis et ab exemplari Pauli Diaconi abesse deprehendimus. Solum quidam ex his habeat, *invenitur*, pro *invenietur.*

(c) Exemplar Pauli Diaconi, *divitiis.*

(d) Ita ex nostris Lectionariis Vat., S. Petri et Veron., et melius quam in Vulg., *profectum*, ut liquet ex sequenti relativo, *quorum.*

(e) Sic ex iisdem Lectionariis. Al., *nitescunt.*

(f) Mss. duo S. Petri, duo Vat., collect. 4 et 5, et exemplar Pauli Diaconi, *sexta sabbati.*

(g) In Vat. 3836 desunt sequentia usque ad finem. In duobus vero S. Petri, post vocem *celebremus*, legitur, *Per Domium nostrum Jesum Christum, qui cum Patre, etc.*

(h) Prætulimus vetustiora et præstantiora Lectiona-

A *Cavete*, inquit, *ne forte graventur corda vestra; in crapula, et ebrietate, et cogitationibus sæcularibus (Luc. xxi, 34).* Quod utique præceptum, dilectissimi, ad nos specialius pertinere cognoscimus, quibus denuntiatus dies, etiam si occultus, non dubitatur esse vicinus. Ad cuius adventum omnem hominem convenit præparari: (t) ne quem aut ventri deditum aut curis sæcularibus inveniat implicatum. Quotidiano enim, dilectissimi, experimento probatur (j) satietate carnis aciem mentis obtundi, et ciborum infirmitate vigorem cordis hebetari, ita ut delectatio edendi etiam corporum contraria sit salutis, nisi ratio temperantiæ obsistat illecebæ, et quod futurum est **50** oneri, subtrahat voluptati. Quamvis enim sine anima nihil caro desideret, et inde accipiat sensus unde sumit et motus; ejusdem tamen est (k) animæ, quædam subditæ sibi negare substantiæ, et interiori iudicio, ab inconvenientibus exteriora frenare, ut a corporeis cupiditatibus sæpius libera, in aula mentis possit divini vacare sapientiæ, ubi omni strepitu terrenarum silente curarum, in meditationibus sanctis, et in deliciis lætetur æternis. Quod (l) etsi in hac vita difficile est continuari, potest tamen frequenter assumi, ut sæpius ac diutius spiritalibus potius quam carnalibus occupemur; et cum melioribus curis majores impendimus moras, (m) ad incorruptibiles divitias, etiam temporales transeant actiones.

CAP. II. — Hujus observantiæ utilitas, dilectissimi, in ecclesiasticis præcipue est constituta jejuniis, quæ ex doctrina sancti Spiritus ita per totius anni circulum distributa sunt, ut lex abstinentiæ omnibus sit ascripta temporibus. Siquidem jejunium vernum in Quadragesima, æstivum in Pentecoste, autumnale in mense septimo, hiemale autem in hoc qui est decimus celebramus, intelligentes divinis nihil vacuum esse præceptis, et verbo Dei ad eruditionem nostram omnia elementa servire; dum per ipsius mundi cardines, quasi per quatuor Evangelia, (n) incessabiliter discimus quod et prædicemus et agamus. Dicente enim propheta: *Cæli enarrant gloriam Dei, et opera*

ria Vat. 3836, duo basilicæ S. Petri, et Veronense 74. Alias, *et de mundi fine ac temporum.*

(t) Aliquot codd. Vat., ms. Veron. cum Homil. Pauli Diaconi, nec non prima edit., *ne quæquam.*

(j) Sic Lectionaria vetustissima Vaticana, S. Petri, et Veronensis, nec non Homil. Pauli Diaconi, Al., *potus satietate.* Paulo post ms. Veronensis, pro *corporum*, habet, *corporis.*

(k) In aliquibus mss. Vat. deest, *animæ.* Et infra, pro *ab inconvenientibus*, duo mss. S. Petri et duo Vat., *ab introeuntibus*, et pro *frenare*, in codd. S. Petri, *refrenare.*

(l) Melius *elsi* pro *si*, quod erat in editis, scripsimus ex antiquissimo Vatic. duobus S. Petri, et Homil. Pauli Diaconi. Post pauca in ms. Veron. et in Homil. Pauli Diaconi. omittitur adverbium *potius.*

(m) Unus codex Vat. et alius Veron. in *incorruptibiles.* Mox *transeunt* in duobus Vaticanis et prima editione.

(n) Codex Veron., Homil. Pauli Diaconi. et prima editio, *incessabili tuba.*

manuum ejus annuntiat firmamentum : dies diei eruat verbum, et nox nocti indicat scientiam (Ps. xviii, 1, 2); quid est per quod veritas nobis (a) non loquitur? Ipsius voces in die, ipsius audiuntur in nocte, et pulchritudo rerum unius Dei officio conditarum, non desinit cordis auribus magistram insinuare rationem, ut invisibilia Dei per ea quæ facta sunt (b) intellecta conspiciantur (Rom. i, 20), et non creaturis, sed Creatori omnium serviatur. Cum ergo universa vitia per continentiam destruantur, et quidquid avaritia sitit, quidquid superbia ambit, quidquid luxuria concupiscit, hujus virtutis soliditate (c) superetur; quia non intelligat quantum nobis (c) præsidii per jejunia conferatur? in quibus indicitur, ut non solum a cibis, sed etiam ab omnibus carnalibus desideriis temperetur. Alioqui superfluum est suscipere esuriam, et iniquam non deponere voluntatem; reciso affligi cibo, et a concepto (d) non resilire peccato. Carnale est, non spiritale jejunium, ubi soli corpori non parcitur, et in iis quæ omnibus deliciis nocentiora sunt, permanetur. Quid prodest animæ foris agere (e) quasi dominam, et intus servire captivam, membris propriis imperare; et jus propriæ libertatis amittere? (f) Et merito plerumque patitur famulam rebellantem, quæ non reddit Domino debitam servitutem. (g) Jejunante ergo corpore ab escis, mens jejuna a vitiis, et curas cupiditatesque terrenas regis sui lege dijudicet.

CAP. III. — Meminerit primam dilectionem Deo, secundam (h) deberi proximo, omnesque affectus suos hac regula dirigendos; ut nec a cultu recedat Domini, nec ab utilitate conservi. Quomodo autem Deus colitur, nisi ut quod ipsi placet, placeat et nobis; nec ab ejus imperio noster unquam resultet affectus? Quoniam si hoc quod ille vult volumus, ab illo sumet infirmitas nostra virtutem, a quo ipsam accepimus voluntatem: *Deus est enim, sicut ait Apostolus, qui operatur in nobis et velle et perficere* (i). pro bona voluntate (Philip. ii, 13). Nec superbia (j) itaque homo inflabitur, nec desperatione frangetur, si bonis divinitus datis in gloriam dantis utatur, et ab iis desideria sua revocet quæ sibi nocitura cognoscit. Abstinent enim ab invidiæ malignitate, a luxuriæ dissolutione,

(a) Unus ms. S. Petri, alius Vat. ac prima editio, non loquatur.

(b) Homil. Pauli Diacon., intellectu conspiciantur.

(c) Vocem præsidii supplevimus ex quatuor Lectionariis, nimirum antiquissimo Vat. duobus S. Petri et Veron. Mox idem Vat. et Veron., atque Homil. Pauli Diacon., discitur, perperam pro indicitur.

(d) Secuti sumus primam editionem et Homil. Pauli Diaconi. Cæteræ editiones, non desinere, quod nullis nostris codicibus probatur: habent enim omnes corrupte, non silere; silere autem facile quidem ex resillire amanuensium lapsu irreperere potuit, non vero ex desinere.

(e) In Homil. Pauli Diaconi desunt quasi, et infra, propriis.

(f) Cod. Veronensis, Ut merito plerumque patiat.

(g) Prima editio, jejuna ergo corpus ab escis. Sequentes editiones, Jejunans ergo corpus ab escis. Quesnelli emendationem nostri codices confirmant. Solus

A a perturbatione iracundiæ, a cupiditate vindictæ, purificabitur veri sanctificatione jejunii, et incorruptibilem deliciarum voluptate pascetur, ut per usum spiritalem etiam terrenas copias in cœlestem noverit transferre substantiam, non sibi condendo quæ acceperit, sed magis magisque multiplicando quod dederit. Unde paternæ charitatis affectu dilectionem vestram (m) monemus, ut jejunium decimi mensis fructuosum vobis eleemosynarum largitate faciatis, gaudentes quod per vos Dominus pauperes suos pascit et vestit; quibus utique posset eas quas vobis contulit tribuere facultates, nisi pro ineffabili misericordia sua et illos (k) justificare vellet de patientia laboris, et vos de opere charitatis. Quarta igitur et (l) sexta feria jejunemus; sabbato autem apud beatissimum apostolum Petrum vigilias celebremus, (m) qui et orationes, et jejunia, et eleemosynas nostras precibus suis dignabitur adjuvare, præstante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et sancto Spiritu vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XX [AL. XIX].

(n) De decimi mensis Jejunio IX.

SYNOPSIS. — I. *Alia in lege pro tempore instituta, alia etiam in nova lege permansura. Quale jejunium; et omnia præcepta moralia.* — II. *Jejunium decimi mensis ecclesiasticis regulis præscriptum pro agendis Deo de perceptis terræ fructibus gratis. Terræ fecunditatem ubertas animorum æmuletur, ut Dei homo sit imitator.* — III. *Omnia præcepta continet charitas, qua homo a bestiis discernitur. Sic diligendus proximus a nobis, quomodo nos a Deo. A misericordiæ operibus ne pauper quidem excluditur.*

CAP. I. — Dispensationes misericordiæ Dei, quas Salvator noster pro humani generis reparatione suscepit, ita sunt, dilectissimi, divinitus ordinatæ, ut Evangelium gratiæ velamen legis tolleret, non instituta destrueret. Unde custodienda nobis est Dominica illa sententia, qua dixit se non venire legem solvere; sed implere, ut nos quoque huic regulæ, quantum donante Deo possumus, serviamus: scientes nihil esse de veteris Testamenti constitutionibus negligendum, si vigilanter studeamus agnoscere quid ibi transitura obumbratione velatum, quid permansura actione sit conditum. Nam (o) discretio cibo-

codex Veron., Jejunans ergo corpore ab escis; sed in hanc lectionem subjiciendum erat mente, non mens.

(h) Codex Veron., debere se.

(i) Codd. Vatic. collect. 4 et 5, per bonam voluntatem.

(j) Itaque pro denique libentius scripsimus ob auctoritatem plurimum et præstantiorum nostrorum codicum nec non Homiliarii Pauli Diaconi.

(k) Vetustissimus Cod. Vat. et duo alii, justifearct de patientia.

(l) Idem antiquissimus ms. Vat. et Veron., sexta sabbati.

(m) In Homiliario Pauli Diaconi, quoniam et orationes; et post adjuvare subjicitur, Per Dominum nostrum Jesum Christum, etc.

(n) Editus ex ms. hujus sermonis unico Nicolai Fabri, de quo vide quæ diximus in præfat. ad Sermones, n. 10.

(o) Editi ante Quesnellum ex eodem codice, distri-

rum et hostiarum, circumcisio carnis, differentia baptismatum, et observatio baptismorum, non adhuc sub figuratis significationibus sunt agenda, quæ etiam sunt rebus ipsis quæ significabantur impleta; mandata vero et præcepta moralia sicut sunt edita perseverant, quia non aliud insinuant quam loquuntur et apud 62 Christianam devotionem augmento crescunt, non cessatione deficiunt. Diligere itaque Deum et proximum, honorare patrem et matrem, non adorare deos alienos, et cætera, quæ aut terribiliter sunt prohibita, aut salubriter imperata, non aliter ex legalibus institutis quam ex evangelicis veneramur edictis, ut quamvis multa accesserint ex novitate gratiæ, nihil tamen imminutum sit de antiquitate justitiæ. Unde merito disposuerunt apostolicæ sanctiones ut veterum jejuniorum utilitas permaneret, et licet Ecclesiæ consuetudo prolixioribus se castigationibus exercere didicisset, amplecteretur tamen continentiæ sanctificationem ex lege venientem: quibus enim donatum erat posse quod majus est, indecens fuit non celebrare quod minus est.

CAP. II. — Hac ergo ratione, dilectissimi, evidenter instructi, ecclesiasticis regulis jejunium decimi mensis adjungimus, idque devotioni vestræ, sicut est moris, indicimus: quoniam plenum pietatis plenumque justitiæ est ut terrenorum fructuum perceptione conclusa agantur Deo gratiæ, et sacrificium ei misericordiæ cum jejunii immolatione solvatur. Gaudeat quisque de copia sua, et multa se horreis suis intulisse lætetur, sed ita ut de abundantia ejus etiam a pauperibus gaudeatur. Fecunditatem segetum, fluentia vitium, partus arborum, ubertas imitetur animorum: quod dedit terra, dent corda: ut possimus dicere cum propheta: *Terra nostra dedit fructum suum* (Ps. LXVI, 7). Deus namque verus et summus agricola non solum corporalium, sed etiam spiritualium auctor est fructuum, et utraque semina, utraque plantaria duplici novit exercere cultura: dans agris profectus germinum, dans animis incrementa virtutum, quæ sicut ab una providentia sumptere principium, ita ad unius operis vocant effectum. Homo enim, ad imaginem et similitudinem Dei factus, nihil habet in naturæ suæ honore tam proprium quam ut bonitatem sui imitetur auctoris, qui donorum suorum, sicut misericors largitor est, ita est et justus exactor, volens nos operum suorum esse consortes; ut quamvis nullam nos valeamus creare naturam, possimus tamen acceptam per Dei gratiam exercere materiam: quia non ita usui nostro bona terrena collata sunt, ut carnalium tantum sensuum voluptati satietatique (a) servirent; alioquin nihil a pecudibus, nihil distaremus a bestiis, quæ alienis necessitatibus consulere nesciunt, et solam sui ac suorum fetuum curam habere noverunt.

CAP. III. — Animalia igitur, carentia intellectu, dio. Hanc lectionem Quesnellus indicavit in margine; utrum vero ex codice an ex ingenio correxerit ignoramus.

(a) Alias, *serviant*.

A nullo sunt erudita mandato, nec acceperunt legem, 63 quæ non accipere rationem; ubi autem est illuminatio rationis, ibi est et disciplina pietatis, quæ dilectionem et Deo debet et proximo. Non enim aliter probatur homo amator esset sui, nisi appareat eum et supra se naturæ suæ auctorem, et secundum se naturæ suæ amare consortem. Merito in his duobus mandatis tota lex pendet et propheta; merito disputationum omnium latitudo sub paucorum brevitate verborum plenissimo est explicata compendio. Diligatur Deus, diligatur et proximus, ita ut formam diligendi proximi ab ea qua nos Deus diligit dilectione sumamus, qui etiam malis bonus est, et benignitatis suæ donis non solum cultores suos confovet, sed etiam negatores. Amentur propinqui, amentur extranei; et quod debetur amicis, supererogetur inimicis. Quamvis enim quorundam malignitas nulla humanitate mitescat, non sunt tamen infructuosa opera pietatis, nec umquam perdit benevolentia quod præstat ingrato. Nemo se, dilectissimi, ab opere bono faciat alienum, nemo de sua tenuitate casetur, tanquam qui sibi vix sufficit, et alium juvare non possit. Magnum est quod proferat ex parvo, et in divinæ lance justitiæ non quantitate munerum, sed pondere pensatur animorum. Evangelica vidua duos nummos in gazophylacium misit (Marc. XII, 42), et omnium divitum dona transcendit. NULLA apud Deum vilis est pietas, nulla infructuosa miseratio. Diversos quidem hominibus dedit census, sed non diversos quærit affectus. Æstimant omnes substantias suas, et qui plus accipere, plus tribuant. Fiat abstinentia fidelium, cibus pauperum, et quod quisque subtrahit sibi, proficiat indigenti: quia licet multum et animis et corporibus conferant remedia parcitatis, parum tamen utilia sunt ipsa jejunia, nisi misericordiæ sanctificentur effectum. In eleemosynis enim virtus quædam est instituta baptismatis, quia sicut aqua exstinguit ignem, sic eleemosyna peccatum; et pereundem (b) Christum dicitur, *Lavamini, mundi estote* (Isai. I, 16), per quem dicitur, *Date eleemosynam et omnia munda sunt vobis* (Luc. XI, 41); ut nemo ambigit, nemo diffidat regenerationis sibi nitorem etiam post muta peccata restitui, qui eleemosynarum studuerit purificatione mundari.

64 SERMO XXI [Al. XX],

In Nativitate Domini nostri Jesu Christi I.

SYNOPSIS. — I. *Neminem extraneum esse a lætitia Nativitatis Domini, quæ sola sine sorte peccati est.* — II. *Miram esse hujus mysterii dispensationem.* — III. *Qui novum hominem vult induere, ei veterem esse deponendum.*

CAP. I. — Salvator noster, dilectissimi, hodie natus est, gaudeamus. Neque enim locum fas est (c) ibi esse tristitiæ, ubi natalis est vitæ; quæ consumpto mortalitatis timore, nobis ingerit de promissa æter-

(b) Vox *Christum* videtur abundare, vel in ejus locum substituenda vox *spiritum*. QUESNELLUS.

(c) In aliquot mss. et in editis ante Quesnellum, nec non in exemplari Pauli Diaconi deest, *ibi*.

nitatem letitiam. Nemo ab hujus alacritatis participatione secernitur, una cunctis letitiæ communis est ratio: quia Dominus noster, peccati mortisque destructor, sicut nullum a reatu liberum reperit, ita (a) liberandis omnibus venit. Exsultet sanctus, quia propinquat ad palmam. Gaudeat peccator, quia invitatur ad veniam. Animetur gentilis, quia vocatur ad vitam. Dei namque Filius secundum plenitudinem temporis, quam divini consilii inscrutabilis altitudo disposuit, reconciliandum auctori suo naturam generis assumpsit humani, ut inventor mortis diabolus, (b) per ipsam quam vicerat vinceretur: In quo conflictu pro nobis inito, magno et mirabili æquitate jure certatum est: dum omnipotens Dominus cum sævisima hoste, non in sua majestate, sed in nostra concreditur humilitate, obiciens (c) ei eandem formam eandemque naturam, mortalitatis quidem nostræ participem, sed peccati totius expertem. Alienum quippe ab hac nativitate est quod de omnibus legitur: (d) *Nemo mundus a sorde, nec infans, cujus est unius diei vita super terram* (Job. xiv, 4, sec. LXX). Nihil ergo in istam singularem nativitatem de carnis concupiscentia transivit, nihil de peccati lege manavit. Virgo regia Davidicæ stirpis eligitur, quæ sacro gravidanda fetu divinam humanamque prolem prius, (e) conciperet mente quam corpore. Et ne superni ignara consilii ad inusitatos pareret (f) effectus, ¶ quod in ea operandum erat (g) a Spiritu sancto, colloquio discit angelico. Nec damnum credit pudoris, Dei genitrix mox futura. Cur enim de conceptionis novitate desperet, (h) cui efficientia de Altissimi virtute promittitur? Confirmatur credentis fides etiam (i) præeuntis attestations miraculi, donaturque Elizabeth inopinata fecunditas; ut qui conceptum dederat sterili, daturus non dubitaretur et virgini.

CAP. II. — Verbum igitur Dei Deus, Filius Dei, qui in principio erat apud Deum, per quem facta sunt omnia, et sine quo factum est nihil (Joan. i, 1-3), propter liberandum ab æterna morte hominem, factus est homo: ita se ad susceptionem humilitatis nostræ sine diminutione suæ majestatis inclinans, ut

(a) Codex Vercellensis et Homiliar. Pauli Diacon., cum prima editione, pro liberandis.

(b) Unus cod. S. Petri, et alius Bon., cum prima editione, per ipsam qua vicerat naturam vinceretur. Veron. cod. 74, per ipsam qua vicerat vinceretur.

(c) In ms. Bon. et prima editione omittitur et.

(d) Codex Corbeiensis hunc locum ita habet, Quesnello teste: *Nemo mundus a sorde, nec infans unius die, si sit vita ejus super terram.* In ms. S. Petri, nec infans, cujus unius diei vita super terram. In prima editione, nec infans unius diei, cujus vita est super terram. Paulo post omittitur ergo in mss. Vercel. et duobus Veron., neo non in Homil. Pauli Diaconi.

(e) Codex S. Petri, et prima editio, concepit.

(f) Ita codd. mss. tres et pleræque editiones ad marginem; quibus facile adjungi possunt alii duo Regii mss. codd., in quibus legitur affectus, errore librarii. Sed et sensus exigit ut, hac lectione retenta, alia rejiciatur, quæ in prioribus edit. habebat, affatus; non emm loquitur hic de colloquio angelico, cujus potius interventu, ut statim post legitur, exempta est Maria povere illo quo ex inusitato conceptio-

manens quod erat, assumensque quod non erat, veram servi formam ei formæ in qua Deo Patri est æqualis uniret (Philip. ii, 6), et tanto fœdere naturam utramque consereret, ut nec inferiorem consumeret glorificatio, nec superiorem minueret assumptio. (j) Salva igitur proprietate utriusque substantiæ, et in unam coeunte personam, suscipitur a majestate humilitas, a virtute infirmitas, ab æternitate mortalitas: et (k) ad dependendum nostræ conditionis debitum, natura inviolabilis naturæ est unita passibili, Deusque verus et homo verus, in unitatem Domini temperatur; ut quod nostris remediis congruebat, unus atque idem Dei hominumque mediator (I Tim. ii, 5), et mori posset ex uno, et resurgere posset ex altero. Merito igitur virginæ integritati nihil corruptionis intulit partus salutis: quia custodia fuit pudoris, editio veritatis. Talis igitur, dilectissimi, nativitas decuit Dei virtutem et Dei sapientiam Christum, qua nobis et (l) humanitate congrueret; et divinitate præcelleret. Nisi enim esset, Deus verus non afferret remedium; nisi esset homo verus, non præberet exemplum. Ab exultantibus ergo angelis nascente Domino, *Gloria in excelsis Deo canitur, et pax in terra bonæ voluntatis hominibus nuntiatur* (Luc. ii, 14). Vident enim celestem Jerusalem ex omnibus mundi gentibus fabricari: de quo inenarrabili divinæ pietatis opere, quantum letari debet humilitas hominum, cum tantum gaudeat sublimitas angelorum?

CAP. III. — ¶ Agamus ergo, dilectissimi, gratias Deo Patri, per Filium ejus, in Spiritu sancto, qui propter multam (m) misericordiam suam, qua dilaxit nos, misertus est nostri; et cum essemus mortui peccatis, convivificavit nos in Christo (Eph. ii, 5), ut essemus in ipso nova creatura, novamque signentur. Deponamus ergo veterem hominem cum actibus suis (Eph. iv, 22; Colos. iii, 8); et adepti participationem generationis Christi, carnis renuntiemus operibus. Agnosce, o Christiane, dignitatem tuam, et divinæ consors factus naturæ, noli in veterem vilitatem degeneri conversatione (n) redire. Memento cuius capitulis.

nis Verbi effectum affecta fuisset. QUESNELIUS. — Lectionem textus confirmant etiam cod. S. Petri, unus Veron. et exemplar Pauli Diaconi.

(g) Ms. Veron., de Spiritu sancto. Mox in cod. S. Petri, didicit, pro discit.

(h) Codd. Vaticanus, S. Petri, et Bon. æ prima editio, cuius.

(i) Quidam vulgati, librorum error, præcunctis.

(j) Eadem habentur epist. 28, cap. 3.

(k) Editi ante Quesnellum, cum aliquot posteriorum collectionum codicibus, ad rependendum. Cæteri præstantiores mss. ut in textu. Paulo post, *in usum est*, pro unita est, in codice Veronensi. In cod. autem Padiliron. et in alio Veron., in unitate pro in unitatem.

(l) Ita mss. septem Quesnelli et omnes nostri. Prius legebatur humilitate etiam in exemplari primæ editionis collect. 3.

(m) Ita mss. codd. quinque Quesnelli. Plerique tamen nostri et Gaudival. ejusdem Quesnelli cum anterioribus editionibus, charitatem suam.

(n) Duo mss. Vaticani et unus S. Petri, recidere, Vercel., retrocedere; Padiliron., recedere.

et ojus corporis sis membrum. Reminiscere quia **A** erutus de potestate tenebrarum, translatus es in Dei lumen et regnum. Per baptismatis sacramentum Spiritus sanctus factus es templum: noli tantum habitatorem pravis de te actibus effugare, et diaboli te iterum subicere servituti: quia pretium tuum sanguis est Christi; quia in veritate te iudicabit, (a) qui in misericordia te redemit, qui cum Patre et Spiritu sancto regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XXII [Al. XXI].

(b) *In Nativitate Domini II.*

Synopsis. — I. *Incarnatione Verbi primam Dei erga homines dispositionem compleri, sed sacramento occultare.* — II. *Novo ordine, nova nativitate Filium Dei esse generatum, III. Cur ex Virgine nasci Christus elegerit.* — IV. *Illus esse diabolum per incarnationem ex Virgine.* — V. *Ideo natum esse Christum in carne, ut renasceremur ex Spiritu.* — VI. *Non Hominis Dei, sed novi solis ortum Manichæos colere.*

CAP. I. — Exsultemus in Domino, dilectissimi, et spiritali jucunditate lætemur, quia illuxit, **C** nobis dies redemptionis (c) novæ præparationis antiquæ, felicitatis æternæ. Reparatur enim nobis salutis nostræ annua revolutione sacramentum, ab initio promissum, in fine redditum, sine fine mansurum.

(a) *Al. qui misericorditer, Ms. Vercellensis, qui veritate te iudicabit, qui misericordia te redemit Christus Dominus noster, qui vivit, etc. Padiliron. similiter præfert; et solum claudit sic, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus per infinita sæcula sæculorum. Amen.*

(b) *In Homiliario Pauli Diaconi, nec non in Lectionario antiquo ms. Ecclesiæ Vercellensis, hic sermo alia exhibetur forma: ac in editis et in aliis codicibus. Discrimen hoc loco accurate indicandum visum est. Caput primum cum editis concordat, et varietas incipit ab initio capitis secundj. Nam omissis verbis, Advientibus ergo temporibus, dilectissimi, quæ redemptioni hominum fuerant præstituta, capitis initium est: Ingressus hæc mundi infirma Filius Dei, et cætera usque ad verba, mortis legibus subjacere. Nova autem nativitate, deinde sequitur, generatus, quia violata virginitas concupiscentiam nescivit, substantiam ministravit. Assumpta est de matre Domini, natura, non culpa cum reliquis, quæ leguntur in fine capitis 3 usque ad illa, vitium excluderet vetustatis. Hinc autem in Homiliario Pauli Diaconi et ms. Vercellensi eadem lectio habetur, quæ continua serie continetur in epistola 28 S. Leonis ad Flavianum a fine capitis tertij ad medium caput quartum, id est, ab illis verbis, Nam quia gloriabatur diabolus, et cætera (quæ in præsentis sermone leguntur sub fine capitis primi) usque ad ea, Assumpta est de matre Domini, natura, non culpa; quæ eodem contextu iisdemque verbis in epistola ad Flavianum recitantur. Post verba autem, vitium excluderet vetustatis, in prædictis Homiliariis non statim consequitur, ut in editis, caput 4 sermoneis: Cum igitur misericors omnipotensque Salvator; sed interseruntur tres periodi ommissæ capitis tertij. Nam post verba excluderet vetustatis, hæc statim leguntur: Verax namque misericordia Domini cum ad reparandum humanum genus, etc., usque ad ea, nisi de eo quod subegerat vinceret. Tum additur caput 4: Cum igitur misericors omnipotensque, cum reliquis usque ad ea verba: Solvitur itaque lethiferæ pactionis malevasa conscriptio. Deinde, omissis nonnullis, etiam subiicitur: Fortis ille nequitur vinculis suis, et Regato mandis principe usque ad ea quæ habentur circa*

in quo dignum est nos erectis sursum cordibus divinum adorare mysterium, ut quod magno Dei munere agitur, magnis Ecclesiæ gaudiis celebretur. (d) Deus enim omnipotens et clemens, cujus natura bonitas, cujus voluntas potentia, cujus opus misericordia est, statim ut nos diabolica malignitas veneno sua mortificavit invidia, (e) præparata renovandis mortalibus suæ pietatis remedia inter ipsa mundi primordia præsignavit; denuntians serpenti futurum semen mulieris quod noxii capitis elationem sua virtute contereret (Genes. III, 15); Christum scilicet in carne venturum, Deum hominemque (f) significans, qui natus ex Virgine violatorem humanæ propaginis in corrupta nativitate damnaret. (g) Nam quia gloriabatur diabolus hominem sua fraude deceptum divinis caruisse muneribus, et immortalitatis dote nudatum (h) durum mortis subisse sententiam, sequè in malis suis quoddam de prævaricatoris consortio invenisse solatium; **C** Deum quoque, (i) justæ severitatis exigente ratione, erga hominem, quem in tanto honore considerat, antiquam mutasse sententiam; opus fuit, dilectissimi, (j) secreti dispensatione consilii, ut incommutabilis Deus, cujus voluntas non potest sua benignitate privari, primam pietatis suæ dispositionem sacramento occultiore compleret, et homo dia-

medium cap. 5, obtineas per gratiam, quod non habebas per naturam. Tum, prætermisissis reliquis capitis 5, subditur caput 6: Habentes ergo tantæ spei, et cætera usque ad finem periodi hac lectione, quam de novi, ut dicunt, solis ortu videtur honorabilis; et omissis interjectis vocibus, transilitor ad verba, qui tamen mirandam habent pulchritudinem, adorandam lumen non habent deitatem, cum reliquis usque ad finem sermonis. Hæc tanta unius ejusdemque sermonis varietas in duobus tam vetustis exemplaribus a cæteris omnibus mss. et editionibus suspicionem iniecit huic sermone forto diversa forma a Leone editum fuisse; et ex forma quæ in his duobus codicibus continetur integrum testimonium continuata serie excerptum, fuisse insertum epistola 28. Hoc indicasse sufficiat; aliorum iudicium esto.

(c) *Codex S. Petri, et in margine edit. Colon. a. 1547, Petri Gadisti, nostræ. At novæ exigunt cæteri codices, et oppositio vocis antiquæ. Vox reparacionis erat in editis ante Quesn., uti in nonnullis mss. reperimus. Scribendum fuit, præparationis, non tam ex Quesnelli codd. quam ex accuratioribus nostris. Lectionariis et ex Homiliario Pauli Diaconi, cum præsertim sensus id cfflagitet. Temporibus enim ante Christi adventum plures prophetiæ et figure præparatio redemptionis seu reparacionis, non autem reparatio dici potuerunt.*

(d) *Cod. S. Petri, Etenim Dei in nos benignitas cujus natura, etc.*

(e) *Editi ante Quesn. cum Gaudiival. et nostris duobus Vat. collect. 4 et 5, prædestinata. Codices Lectionarii cum Homiliario Pauli Diaconi, præparata.*

(f) *Ita Quesn. et nostri codd. Anteriores edit., signans.*

(g) *Uacinis inclusa eadem prorsus habentur in ep. 28, ad Flavian., c. 3 et 4.*

(h) *Mss. S. Petri, diram.*

(i) *Erat in edd. juste, sine diphthongo et cum commate, ita ut hoc adverbium referretur ad verbum mutasse. Correximus ex nostris codd. emendationemque confirmat lectio epistolæ 28, c. 3, justitiae exigente ratione.*

(j) *Ms. Vercellensis, secreta dispensatione.*

holice iniquitatis versutia (a) actus in culpam, A contra Dei propositum non periret.]

CAP. II. -- Advenientibus ergo temporibus, dilectissimi, quæ redemptioni hominum fuerant peestitata, [ingreditur (b) hæc mundi infima Jesus Christus Filius Dei, de cœlesti sede descendens, et a paterna gloria non recedens, novo ordine, nova nativitate generatus. Novo ordine, quia invisibilis in suis, visibilis factus est in nostris; incomprehensibilis voluit comprehendi; ante tempora manens, esse cepit ex tempore; universitatis Dominus servilem formam, obumbrata majestatis suæ dignitate, suscepit; impassibilis Deus non dedignatus est homo esse passibilis, et immortalis mortis legibus subjacere]. Nova autem nativitate (c) genitus est, conceptus a Virgine, natus ex Virgine, sine paternæ carnis concupiscentia, ●● sine maternæ integritatis injuria : quia futurum hominum Salvatorem talis ortus decebat, qui et in se haberet humanæ substantiæ naturam, et humanæ carnis inquinamenta nesciret. Auctor enim (d) Deo in carne nascenti Deus est, testante archangelo ad beatam Virginem Mariam : *Quia Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi; ideoque quod nascetur (e) ex te sanctum vocabitur Filius Dei* (Luc. 1, 35). Origo dissimilis, sed natura consimilis; humano usu et consuetudine (f) caret, sed divina potestate subnixum est, quod virgo conceperit, quod virgo pepererit, et virgo permanserit. Non hic cogitetur parientis conditio, sed nascentis arbitrium, qui sic homo (g) natus est, ut volebat et poterat. Si veritatem quæris (h) naturæ, humanam cognosce materiam; si rationem scrutaris originis, virtutem confitere divinam. Venit enim Dominus Jesus Christus contagia nostra auferre, non perpeti; nec succumbere vitiiis, sed mederi. Venit ut omnem languorem corruptionis et universa (i) ulcera sordentium curaret animarum : propter quod oportuit ut novo nasceretur ordine, qui novam impollutæ sinceritatis gratiam hu-

(a) Prima editio et mss. S. Petri, atque Bon.. *coactus in culpam.*

(b) Editi, hæc infima. Inseuimus mundi auctoritate codicum S. Petri, Vercellensis, Putavini, S. Antonii, Veneti, et Homil. Pauli Diaconi. In ep. quidem 28, ad Flavianum, cap. 4, in quam hic locus a Leone traductus fuit, omnes codd. præferunt mundi. Nonnulli codd. in hoc sermone, sicut et in eadem epistola, pro infima, habent infirma. Mox editi ante Quesnellum cum quibusdam mss. habent, *Dominus noster, vel Deus noster*, loco verborum, *Filius Dei.*

(c) Duo mss. Vat. et Bon., cum prima editione, *generatus quia conceptus a Virgine.* Duo S. Petri, *generatus est quia conceptus ex Virgine.*

(d) In editis ante Quesnellum et in codd. posteriorum collectionum abest Deo.

(e) Duo mss. S. Petri, *de te.*

(f) Editi inserunt, *quod credimus*, quæ verba non necessaria melius expunximus ope meliorum codd. S. Petri et primæ editionis. Dein unus ms. liber S. Petri et alius Venet., *ut virgo conceperit, et virgo pepererit, etc.* In uno Vat. deest secundo loco, *quod.*

(g) Tres mss. Vat., unus S. Petri, ac prima editio, *factus est.* Cæteri ut in textu.

(h) Ita edidit Quesnellus, cui suffragantur mss. S. Petri. Erat in editis et aliquot codd., *humanæ naturæ, cognosce materiam.*

manis corporibus inferebat. Oportuit enim (j) ut primam genitricis virginitatem nascentis incorruptio custodiret, et complacitum sibi claustrum pudoris, et sanctitatis hospitium, divini Spiritus virtus infusa servaret, (k) qui statuerat dejecta erigere, confracta solidare, et superandis carnis illecebris multiplicatam pudicitiam donare virtutem : ut virginitas, quæ in aliis non poterat salva esse generando, (l) fieret et in aliis imitabilis renascendo.

CAP. III. -- Hoc ipsum autem, dilectissimi, quod Christus nasci elegit ex Virgine, nonne apparet altissimæ fuisse rationis? ut scilicet natam (m) humano generi salutem diabolus 70 ignoraret, et spiritali latente conceptu, quem non alium videret quam alios, non aliter crederet natum esse quam cæteros. Cujus enim similem cum universis advertit naturam, parem habere arbitratus est cum omnibus causam; nec intellexit a transgressionis vinculis liberum, quem ab infirmitate mortalitatis non invenit alienum. Verax namque misericordia Dei, cum ad reparandum humanum genus ineffabiliter ei multa suppeterent, hanc potissimum consulendi viam elegit, qua ad destruendum opus diaboli, non virtute uteretur potentiam, sed ratione justitiæ. Nam superbia hostis antiqui non immerito sibi in omnes homines justyrannicum vindicabat, nec indebito dominatu premebat, quos (n) a mandato Dei spontaneos in obsequium suæ voluntatis illexerat. Non itaque juste amitteret originale (o) humani generis servitutem, nisi de eo quod snbegerat vinceretur. Quod ut fieret, sine virili semine (p) conceptus est Christus ex virgine, quam non humanus coitus, sed Spiritus sanctus fecundavit. Et cum in omnibus matribus non fiat sine peccati sorde conceptio, hæc inde purgationem traxit. unde concepit. Quo enim paterni seminis transfusio non pervenit, peccati se illic origo non miscuit. Inviolata virginitas concupiscentiam nescivit, substantiam ministravit. [Assumpta est (q) de matre Domini,

(i) Editi ante Quesn. cum aliquot mss. posteriorum collectionum, *vulnera.* Tres Vat. et prima editio, *vitia.* Retinuimus *ulcera* auctoritate codd. S. Petri. Paulo post, pro *inferebat*, Quesnellus in codice Corbeien. legit *inserebat*

(j) Sic emendavimus ex duobus mss. S. Petri, et duobus Vat., nec non ex prima editione. Al., in vulgatis, *ut primam genitricis integritatem nascentis incorruptio custodiret.*

(k) Ita duo codd. S. Petri, unus Bon. et prima editio. Al., *quæ.*

(l) Emendationem suppeditarunt duo exemplaria S. Petri et duo Vat. ac prima editio. Al., *fieret in aliis imitabilis et conflendo et renascendo.*

(m) Recepimus lectionem nostrorum codicum, quæ est etiam editionum ante Quesnellum. Apud hunc, *humani generis.*

(n) Cod. Vercell., *e mandato.*

(o) Ita mss. quatuor Quesn. et aliquot nostri cum Homil. Pauli Diac. Editi anteriores cum mss. Victorio et Gaudiivai Quesnelli et Vat. collect. 5, *editiitii.* Alius Vat. collect. 4, *debili*, pro *humani generis.*

(p) Correximus ex mss. S. Petri et Bon. Al., *editus est.*

(q) Ita mss. Corb., Gaudiivai., Vict. et Reg., non vero, *de matre, hominis natura*, ut antea Quesn. — Primo tamen editio habet *Domini*, uti etiam perique

natura, non culpa.] Creata est forma servi sine conditione(a) servili, quia novus homo sic contemperatus est veteri, ut et veritatem susciperet generis, et vitium eucluderet vetustatis.

CAP. IV.—Cum igitur misericors omnipotensque Salvator ita susceptionis humanæ moderaretur exordia, ut virtutem inseparabilis a suo homine Deitatis per velamen nostræ infirmitatis absconderet, illusa est securi hostis astutia, qui nativitatem pueri in salutem generis humani procreati, non aliter sibi quam omnium nascentium putavit obnoxiam, vidit enim vagientem atque lacrymantem, vidit pannis (b) involutum (*Luc. II, 12*), circumcisioni subditum, et legalis sacrificii oblatione perfunctum. Agnovit deinceps solita pueritiæ incrementa, et usque (c) in viriles annos de naturalibus non dubitavit augmentis. Inter hæc intulit contumelias, multiplicavit injurias, adhibuit maledicta, opprobria, blasphemias, convicia, omnem postremo in ipsum vim furoris sui effudit, (d) omnia tentamentorum genera percurrit; et sciens quo humanam naturam infecisset veneno, nequaquam credidit primæ transgressionis exsortem, quem tot documentis didicidit esse mortalem. Perstitit ergo improbus prædo et avarus exactor in eum qui nihil ipsius habebat insurgere, et dum vitiatæ originis præjudicium generale persequitur, chirographum quo (e) nitebatur excedit, ab illo iniquitatis exigens pœnam, in quo nullam reperit culpam. Solvitur itaque lethiferæ pactionis (f) male sursum conscriptio, et per injustitiam plus petendi, totius debili summa vacuatur. Fortis ille neclitur suis vinculis, et omne commentum maligni in caput ipsius retorquetur. Ligato mundi principe, captivitatis vasa rapiuntur. Redit in honorem suum ab antiquis contagiis purgata natura, mors morte destruitur, nativitas nativitate reparatur: quoniam simul et redemptio aufert servitutem, et regeneratio mutat originem, et fides justificat peccatorem,

CAP. V.—Quisquis igitur Christiano nomine pie fideliter gloriaris, reconciliationis hujus gratiam justo perpende iudicio. Tibi enim quondam abjecto, tibi extruso a paradisi sedibus, tibi per longa exsilia (g) morienti. tibi in pulverem et cinerem dissoluto, cui jam non erat spes ulla vivendi, per incarnationem Verbi potestas data est, ut de longinquo ad

nostris codd., nec non exemplar Pauli Diaconi; et (quod multo pluris faciendum est) idem legitur in omnibus mss. epistolæ 28, ad Flavianum, c. 4. Solus codex Vat. 244 collect, 5 hoc in sermone præfert, *hominis*; in epistola autem ad Flavianum, *Domini*.

(a) Ita mss. quatuor et Gaudiival. In editis, *virili*. QUESN.—Nostris quoque codd., cum prima editione, *servili*. Mox in Vercell., et *novus*, pro *quia novus*.

(b) Tres mss. Vat. et S. Petri, *obvolutum*.

(c) Homiliar. Pauli Diaconi, *ad viriles*.

(d) Idem Homil. Pauli, *omniaque*. Dein in tribus codd. Vat. S. Petri et Bonon. ac prima editione, *percurrit*, pro *percurrit*, quod tamen præteritum significationem antecedenti coherentem indigitat. Mox iudem codd. et prima editio, *sciens quod*.

(e) Duo mss. Vat., *tenebatur*; prima editio, *utebatur*. Dein, *excidit* pro *excedit*; non tam habent editi

tuunt revertaris auctorem, recognoscas parentem, liber efficiaris ex servo, de extraneo proveharis in filium; ut qui ex corruptibili carne natus es, ex Dei Spiritu renascaris, et obtineas per gratiam quod non habebas per naturam; (h) ac si de Dei Filium per spiritum adoptionis agnoveris, Deum Patrem audeas nuncupare. Malæ conscientie reatu absolutus, ad cœlestia regna suspires, voluntatem Dei facias divino fultus auxilio, imiteris angelos super terram, immortalis substantiæ virtute pascaris, securus adversus inimicas tentationes (i) pro pietate configas, et si cœlestis militiæ sacramenta servaveris, non dubites te in castris triumphabilibus regis æterni pro victoria coronandum, cum te resurrectio piis parata susceperit in regni cœlestis consortium provehendum.

CAP. VI.—Habentes ergo tantæ spei fiduciam, dilectissimi, in fide qua fundati estis, stabiles permanete; ne idem ille tentator, cujus jam (i) a vobis dominationem Christus exclusit, aliquibus vos iterum seducat insidiis, et hæc ipsa præsentis diei gaudia suæ fallaciæ arte corrumpat, illudens simplicioribus animis de quorundam (k) persuasione pestifera, quibus hæc dies solemnitatis nostræ, non tam de nativitate Christi, quam de novi, ut dicunt, solis ortu honorabilis videatur. Quorum corda vastis tenebris obvoluta, (l) et ab omni incremento veræ lucis aliena sunt; trahuntur enim adhuc stultissimis gentilitatis erroribus, et quia supra id quod carnali intuentur aspectu, nequeunt aciem mentis crigere, ministra mundi luminaria divino honore venerantur.

C Absit ab animis Christianis impia superstitio prodigiosumque mendacium. Ultra omnem nodum distant a sempiterno temporalia, ab incorporeo corporea, a dominatore subjecta: (m) quia etsi mirandam habent pulchritudinem, adorandam tamen non habent Deitatem. Illa ergo virtus, illa sapientia, illa est (n) colenda majestas, quæ universitatem mundi creavit ex nihilo, et in quas voluit formas atque mensuras terrenam cœlestemque substantiam omnipotenti ratione produxit. Sol, luna et sidera sint commoda utentibus, sint speciosa cernentibus; sed ita ut de illis gratiæ referantur auctori, et adoretur Deus, (o) qui condidit, non creatura, quæ servit. Laudate igitur Deum, dilectissimi, in omnibus operibus ejus atque

autem Quesnellum, sed etiam aliqui codices; alii vero nostri, atque a Quesnello adhibiti, ut in textu.

(f) Homil. Pauli Diaconi et prima editio, *malesuada*.

(g) Idem Homil. Pauli, *moranti*.

(h) Sic ex duobus mss. Vaticanis, cod. Bon. et prima editione. Al., *ut si te*.

(i) Prima editio, *propria libertate*.

(j) Codd. Vercell. Bonon., et prima editio, *a nobis*; et dein, *nos iterum*. Quidam codd. Vat. collectionum posteriorum, pro *dominationem*, habent *damnationem*.

(k) Al., *præsumptione*. QUESN. in margine.

(l) In prima editione deest *et*.

(m) In eadem editione, *quæ*, pro *quia*.

(n) Homiliar. Pauli Diaconi, *adoranda sola majestas*.

(o) In eodem Homiliario, *qui hæc condidit*. Et paulo post, *Laudate igitur Dominum*, in prima editione et codice Bononiensi.

judicis. Sit in vobis indubitata credulitas virginis integritatis et partus. Reformationis humanæ sacrum divinumque mysterium sancto atque sincero honore servitio. Amplectimini Christum in nostra carne nascentem, ut eundem Deum gloriæ videre mereamini in sua majestate regnantem, qui cum Patre et Spiritu sancto manet in unitate Deitatis in sæcula sæculorum. Amen.

73 SERMO XXIII [Al. XXII].
In Nativitate Domini III.

SYNOPSIS.—I. Utramque Christi generationem esse enarrabilem et utramque naturam editam esse a Maria.—II. Error Ariti unde? Incarnationis explicatur sacramentum.—III. Necessitas incarnationis, ut hominum errores et peccata auferrentur.—IV. Fidem et virtutem incarnationis unam semper et eandem fuisse, quæ hodie.—V. Non carnali lætitia Dominicam Nativitatem, sed spiritali celebrandam. Quod Christus caro nostra fit nascendo, nos caro ejus renascendo.

CAP. I.—Nota quidem sunt (a) vobis, dilectissimi, et frequenter audita, quæ ad sacramentum pertinent solemnitatis hodiernæ; sed sicut illæsis oculis voluptatem affert lux ista visibilis, ita cordibus sanis æternum dat gaudium nativitatis Salvatoris, quæ a nobis numquam est (b) tacenda, licet non sit, ut dignum est, explicanda. Non enim ad illud tantummodo sacramentum, quo Filius Dei consempternus est Patri, sed etiam ad hunc ortum, quo Verbum caro factum est (Joan. 1, 14), credimus pertinere, quod dictum est: Generationem ejus quis enarrabit (Isai. LIII, 8)? Deus itaque Dei Filius par atque eandem de Patre et cum Patre natura, universitatis Creator et Dominus, totus ubique præsens, et (c) omnia totus excedens, in ordine temporum, quæ ipsius dispositione decurrunt, hunc sibi diem, quo in salutem mundi ex beata Virgine Maria nasceretur, elegit, integro per omnia pudore generantis. Cujus 74 virginitas (d) sic-

(a) Emendavimus ex plerisque nostris codicibus. Al., nobis. Mox, ad sacramentum scripsimus ex quatuor Vaticanis. Al., ad sacramenta.

(b) Septem sequentes voces, quæ a subjecta Leonis ratione exiguntur, supplevimus ex ms. S. Petri, ex quo etiam scripsimus, tacenda, pro reticenda, quod legebatur in editis et nonnullis aliis codd.

(c) Amplectendam credidimus laudati codicis S. Petri lectionem. Al., universa excedens. Mox discurrebant pro decurrunt in ms. Bon. et prima editione. Dign vox Maria ex mss. S. Petri addita.

(d) Ita melius ex mss. S. Petri, Bon. ac prima editione. Al., sic non est violata partu, ut non fuerat.

(e) Sic cum Quesnello plerique nostri codices. Al., vocabitur.

(f) Editi, vere divinam una edidit prole naturam. Prætulimus Lectionarium basilicæ S. Petri, cum præsertim hanc lectionem olim obtinuisse comprobet S. Petrus Damianus, qui opuse, 1, c. 8, similiter in suo codice forte Romano legit, excepta voce prole, pro qua habet, in prole. Adde quod lectionem ejusmodi exigere videtur contextus. Ratio enim quam S. Leo subjicit, cum ad duplicem personam excludendam pertineat, unam personam in propositione assertam præsumit. Quoad sensum porro hujus loci, cum S. pontifex unam profiteatur personam, non ea mente hanc personam vere humanam vereque divinam appellavit, ut significaret personas duas, alteram humanam, divinam alteram (nam paulo post perso-

ut non est violata partu, sic non fuerat temerata conceptu. Ut impleretur, sicut ait evangelista, quod dictum est a Domino per Isaiam prophetam: Ecce virgo concipiet in utero, et pariet filium, et (e) vocabunt nomen ejus Emmanuel, quod interpretatur, Nobiscum Deus, (Math. 1, 23). Sic enim mirabilis sacræ Virginis partus, vere humanam (f) vereque divinam unam edidit prole personam, quia non ita proprietates suas tenuit utraque substantia, ut personarum in eis possit esse discretio; nec sic (g) creatura in societatem sui Creatoris est assumpta, ut ille habitator, et ista esset habitaculum, sed ita ut naturæ alteri altera (h) misceretur. Et quamvis alia sit quæ suscipitur, alia vero quæ suscipit in tantam tamen unitatem coarctat utriusque diversitas, ut (i) unus idemque sit Filius, qui se, et secundum quod verus est homo, Patre dicit minorem (Joan. XIV, 28), et secundum quod verus est Deus, Patri proficitur æqualem (Joan. X, 30).

CAP. II.—Hanc unitatem, dilectissimi, qua Creatori creatura conseritur, intelligentiæ oculis cernere cæcitas Ariana non potuit, quæ Unigenitum Dei ejusdem cum Patre gloriæ atque substantiæ esse non credens, minorem (j) dixit Filii deitatem, de his argumenta sumens quæ ad formam sunt referenda servilem, quam idem Filius Dei ut ostendat, in se non discrete, neque alterius esse personæ, sic cum eadem dicit: (k) Pater major me est (Joan. XIV, 28); quemadmodum dicit, cum eadem: Ego et Pater unum sumus (Joan. X, 30); in forma enim servi, quam nostræ reparationis causa in fine sæculorum suscepit, minor est Patre; in forma autem Dei, in qua erat ante sæcula, æqualis est Patri. In humilitate humana factus est ex muliere, factus sub lege (Galat. IV, 4); in majestate divina (l) manens Dei Verbum, per quod facta sunt 75 omnia (Joan. 1, 3). (m) Proinde qui in forma Dei fecit hominem, in forma servi factus est homo;

narum discretionem, seu duas distinctas personas palam excludit), sed eam personam quam agnoscit unam, vere humanam vereque divinam significare voluit ratione diversa: vere divinam per se, quia vere divina est persona Verbi; vere autem humanam, si ita loqui liceat, officio, quia illa divina persona Verbi humanæ naturæ unita, est vera ejusdem hypostasis, quatenus humana natura Christi in persona Verbi vere subsistit, et ultimum complementum habet, quod vere personæ proprium est. Id contra Nestorianos, qui duas personas in Christo, seu duos filios admittebant, dictum videtur.

(g) Ita ex nostris mss, ac prima editione. Similiter capite sequenti, Creatori creatura conseritur. Al. in editis, natura in societatem.

(h) Codex S. Petri, uniretur, forte insereretur, vel consereretur, ut infra c. 2 habetur, conseritur. Ad vocem autem misceretur proluxam Quesnelli annotationem in observationibus dabimus, ubi misceretur pro uniretur usurpatum videbimus.

(i) Ms. S. Petri, idem unusque sit Dei Filius.

(j) Idem codex, sibi finxit, pro dixit.

(k) Ita supplevimus ex ms. S. Petri, et codice Casinensi collect. 1, uti contextus etiam postulat, cum in editis et aliis mss. librorum saltu deessent verba: Pater major me est, quemadmodum dicit cum eadem.

(l) In eodem ms. S. Petri, manens Deus.

(m) Eadem sunt in ep. 28, cap. 3,

sed utrumque Deus (a) de potentia suscipiens, A utrumque homo de humilitate auscepti. Tenet enim sine defectu proprietatem suam utraque natura; (b) et essentiam formam servi formam Dei non adimit, ita formam Dei servi forma non minuit (Philip. II, 6) (Sacramentum itaque unitæ cum infirmitate virtutis, (c) propter eandem hominis naturam, minorem Patre dei Filium sinit) Deitas autem, quæ una est in Trinitate Patris, et Filii, et Spiritus sancti, omnem opinionem inæqualitatis excludit. Nihil enim ibi habet æternitas temperale, nihil natura dissimile: non illic voluntas est, eadem substantia, par potestas, et non tres dii, sed unus est Deus; quia vera et inseparabilis est unitas, ubi nulla potest esse diversitas. (d) In integra igitur veri hominis perfectæque natura verus natus est Deus, totus in sui, totus in nostris. Nostra autem dicimus, quæ in nobis ab initio Creator condidit, et quæ reparanda suscepit. Nam illa quæ deceptor invenit, et homo deceptus admisit, nullum habuerunt in salvatore vestigium: nec quæ communionem humanarum subiit infirmitatum, ideo nostrorum fuit particeps delictorum. Assumpsit formam servi sine corde peccati; humana provehens, divina non minuens: exinanitio enim illa qua se invisibilis visibilem præbuit, inclinatio fuit miserationis, non defectu potestatis.

CAP. III. — Ut ergo ad æternam beatitudinem, ab originalibus vinculis et a mundanis (e) vocemur erroribus, ipse ad nos descendit, ad quem nos non poteramus ascendere, quia etsi multis inerat amor veri, incertarum tamen opinionum varietas fallentium dæmonum decipiebatur astutia, et falsi nominis scientia in diversas compugnantesque sententias humana ignorantia trahebatur. Ad auferendum autem hoc ludibrium, quo captivæ mentes superbienti diabolo serviebant, non sufficiebat doctrina legalis, nec per solas cohortationes propheticas poterat natura nostra reparari: sed adjicienda erat 76 veritas redemptionis (f) moralibus institutis, et corruptam ab initio originem novis renasci oportebat exordiis. Offerenda erat pro reconciliandis hostia, quæ et nostri

(a) Cod. Bonon. et prima editio, *de majestate*.

(b) Duo mss. S. Petri, unus Vat. et alter Bononiensis: *Et sicut forma servi formam Dei non adimit, ita forma Dei servi formam non minuit*. Sed textus editus congruit cum lectione ep. 28, ad Flavianum, cap. 3. Simili formula ep. 33, c. 2: *Quod Deitatis est, caro non minuit; quod carnis est, Deitas non peremit*.

(c) Prima editio, *propter eandem hominis personam*; ms. Petri et editio Veneta an. 1485, *propter eandem Dei hominisque personam*.

(d) Eadem leguntur in ep. ad Flavianum 28, c. p. 3.

(e) Six ex mss. S. Petri et alio Nat. Al., *revoce-mur*.

(f) Alii codd. et editi ante Quesnellum *mortalibus*, *corrupte*.

(g) Ita ex ms. S. Petri, *delere*.

(h) Editi, *est gestum*. Prætulimus mss. exemplaria S. Petri et duo Vat. Dein editiones ante Quesnellum, omnia particula enim, habebant: *Verbi incarnatio hæc contulit facienda, quæ facta*, Quesnellus vero, nulla allata auctoritate, emendavit: *Verbi enim incarnatio hoc contulit facienda, quod facta*. Hinc lectio-

generis socia, et nostræ contaminationis esset aliena ut hoc propositum Dei, quo peccatum mundi in Jesu Christi placuit nativitate ac passione (g) deleri ad omnium generationum sæcula pertineret; nec turbarent nos, sed potius confirmarent mysteria, pro temporum ratione variata, cum fides, qua vivimus, nulla fuerit ætate diversa.

CAP. IV. — Cessent igitur illorum querelæ, quæ impio murmure divinis dispensationibus obloquentes, de Dominicæ Nativitatis tarditate causantur, tamquam præteritis temporibus non sit impensum, quod in ultima mundi ætate (h) sit gestum. Verbi enim incarnatio hoc contulit facendum, quod factum: et sacramentum salutis humanæ nulla nunquam antiquitate cessavit. Quod prædicaverunt apostoli, hoc annuntiaverunt prophætæ; nec sera est impletum, quod semper est creditum. Sapientia vero et benignitas Dei hac salutiferi operis mora, capaciores nos suæ vocationis effecit; ut quod multis signis, multis vocibus, multisque mysteriis per tot fuerat sæcula prænuntiatum, in his diebus Evangelii non esset ambiguum: et (i) nativitas salvatoris, quæ omnia miracula omnemque humanæ intelligentiæ erat excessura mensuram, tanto constantiorem in nobis gigneret fidem, quanto prædicatio ejus et antiquior præcessisset et crebrior. Non itaque novo consilio Deus rebus humanis, nec sera miseratione consulit; sed a constitutione mundi unam eandemque omnibus causam salutis instituit. Gratia (j) enim Dei, qua semper est universitas justificata sanctorum, aucta est Christo nascente, non cæpta: et hoc magnæ pietatis sacramentum, quo totus jam mundus impletus est, tam potens etiam in suis significationibus fuit, ut non minus adeptis sint qui (k) illud credidere promissum, quam qui susceperunt donatum.

CAP. V. — Unde cum manifesta pietate, dilectissimi (l) tantæ in nos divitiæ divinæ bonitatis 77 effusæ sint, quibus ad æternitatem vocandis, non solum præcedentium exemplorum utilitas ministravit, sed etiam ipsa veritas visibilis et corporalis apparuit, non segni, neque carnali (m) lætitia diem Dominicæ

nem invenimus in mss. collect. 1 et 5, Magis placuit lectio codicum S. Petri nec non collect. 2, a qua parum discrepant tres alii codices. in quibus amanuensium lapsu scriptum fuit: *Veri enim incarnatio hoc contulit facienda, quod factam*. Mox ex iisdem mss. S. Petri delevisimus præpositionem in, quæ præmittebatur vocibus, *nulla unquam antiquitate*.

(f) Sic melius ex præstantioribus S. Petri codd. Al., *nativitas, quæ omnia miracula omnemque intelligentiæ, etc.*

(j) Editi ante Quesnellum, *autem*. Nostri codd., *enim*.

(k) Delevimus in ante illud, auctoritate mss. S. Petri.

(l) Erat in editis ante Quesnellum et in nonnullis codicibus; *tantæ in nobis divinæ bonitatis effusæ sint gratiæ, quibus ad æternitatem vocandis non solum exemplum præcedentium utilitas, etc.* Emendationem Quesnellianam reperimus in ms. S. S. Petri, ex quo supplevimus: *divinæ, quod Quesnellus omiserat*.

(m) Cod. S. Petri, *gaudio*.

Nativitatis celebrare debemus. Quod digne ac (a) diligenter fiet singulis, si meminerit quisque cujus corporis membrum sit, et cui capiti coaptatum; ne sacræ ædificationi discors compago non hæreat. Considerate, dilectissimi, et secundum illuminationem Spiritus sancti prudenter advertite, quis nos in se susceperit, et quem susceperimus in nobis: quoniam (b) sicut factus est Dominus Jesus caro nostra nascendo, ita et nos facti sumus corpus ipsius renascendo. Ideo et membra Christi, et templum sumus Spiritus sancti: et ob hoc B. Apostolus dicit, *Glorificate, et portate Deum in corpore vestro* (1 Cor. vi, 20). Qui formam nobis suæ mansuetudinis et humilitatis insinuans, ea nos virtute imbuat quia redemit, ipso Domino pollicente: *Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. Tollite jugum meum super vos, et discite a me quia mitis sum et humilis corde, et invenietis requiem animabus vestris* (Matth. xi, 28, 29). Suscipiamus ergo regentis nos veritatis, non grave nec asperum jugum, et simus ejus humilitati similes, cujus gloriæ volumus esse conformes: ipso auxiliante et perducente nos ad promissiones suas qui secundum magnam misericordiam suam potens est (c) peccata nostra delere, et sua in nobis dona perficere, Jesus Christus Dominus noster, qui vivit ut et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XXIV [Al. XXIII].

In Nativitate Domini IV.

SYNOPSIS. — Per verbi incarnationem figuras et promissiones esse completas. — II. Nisi Deus fieret homo, nullum hominis vulneribus remedium superesse. — III. Christum verum Deum esse et verum hominem peccati originalis expertem; cujus Nativitatis imago in baptismo. — IV. Ab hac alienos esse Manichæos Christum negantes corporaliter natum. — V. Atios hæreticos non nihil habere sani, Manichæos nihil non impium. — VI. Ab illorum facta pietate cavendum; unitati fidei, sine qua nihil verum, inhærendum esse.

78 CAP. I. — Semper quidem, dilectissimi, diversis modis multisque mensuris humano generi (d) bonitas divina consuluit, et plurima providentiæ suæ munera omnibus retro sæculis clementer imperit; sed in novissimis temporibus omnem abundantiam solitæ benignitatis excessit, quando in Christo.

(a) Sic ex mss. S. Petri et prima editione. Al., *intelligenter*.

(b) Ita codd. S. Petri, quibus congruunt mss. collect. 1 et 2. Solum enim omittunt vocem *nostra* quam præferunt alii codices et Leonino more exigere videtur subsequens vox *ipstus*. Antea legebatur in editis et aliquot mss.: *Sicut factus est Dominus caro nostra nascendo, ita et non facti sumus ipsius renascendo*. Post pauca, *Spiritus Dei*, pro *Spiritus sancti*, est in nonnullis codicibus.

(c) Cod. S. Petri, et *nostra peccata delere, et sua in nos dona perficere*. Dein in aliquibus codd., *per infinita sæcula sæculorum*.

(d) Ms. S. Petri ac Bon., et prima editio, *veritas divina*.

(e) Aliqui codd. Vat. et Bon., ac prima editio, *materiam*.

(f) Duo S. Petri et unus Vat., *signationibus*.

A ipsa ad peccatores misericordia, ipsa ad errantes veritas, ipsa ad mortuos vita descendit: ut verbum illud coæternum et coæquale genitori in unitatem Deitatis suæ (e) naturam nostræ humilitatis assumeret, et Deus de Deo natus, idem etiam homo de homine nasceretur. Promissum quidem hoc a constitutione mundi, ut multis (f) significationibus rerum atque verborum semper fuerat prophetatum; sed quantum hominum portionem figuræ illæ et mysteria obumbrata salvarent! nisi longa et occulta promissa adventu suo Christo impleret; (g) et quod tunc paucis credentibus profuit faciendum, innumeris jam fidelibus prodesset effectum. Jam ergo nos non signis neque imaginibus ad fidem deducimur, sed evangelica historia confirmati, quod factum credimus adoramus; accedentibus ad eruditionem nostram propheticiis instrumentis, ut nullo modo habeamus ambiguum, quod tantis oraculis scimus esse prædictum. Hinc enim est quod Dominus Abraham ait: *In semine tuo benedicentur omnes gentes* (Gen. xxii, 18). Hinc David promissionem Dei prophetico spiritu canit (h) dicens: *Juravit Dominus David veritatem, et non frustrabitur eam: De fructu ventris tui ponam super sedem tuam* (Ps. xxxi, 14). Hinc idem Dominus per Isaiam, *Ecce virgo, inquit, in utero (i) accipiet et pariet filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel: quod interpretatur, Nobiscum Deus* (Isai. vii, 14). Et iterum *Exciet virga de radice Jesse et flos de radice ejus ascendet* (Isai. xi, 1). In qua virga (j) non dubie beata Virgo Maria prædicta est, quæ de Jesse et David stirpe progenita, et Spiritu sancto fecundata, novum florem carnis 79 humanæ, utero quidem materno, sed partu est enixa virgineo.

CAP. II. — Exsultent ergo (k) justi in Domino, et in laudem Dei corda credentium, et mirabilia ejus confiteantur filii hominum; quoniam in hoc præcipue (l) Dei opere humilitas nostra cognoscit, quanti eam suus conditor æstimavit. Qui cum origini humanæ multum dederit, quod nos ad imaginem suam fecit, reparationi nostræ longe amplius tribuit, cum servili formæ ipse se Dominus coaptavit. Quamvis enim ex una eademque pietate sit, quidquid creaturæ Creator impendit, minus tamen mirum est hominem ad divina proficere, quam Deum ad humana descendere.

(g) Unus mss. S. Petri et prima editio, *ut quod*.

(h) Supplevimus *dicens* ex aliquot mss. et editionibus. Dein prima editio: *Juravit Dominus veritatem David*. Cod. S. Petri, *Juravit Dominus, et non pœnitebit eum: De fructu ventris tui ponam super sedem meam*.

(i) Ms. Bon. et prima editio, *concipiet*. Mox in eod. S. Petri, *vocabant* pro *vocabitur*? et in duobus ejusdem basilicæ, *quod est interpretatum*.

(j) In duobus Vat. et uno Bon., *non dubium quod*. Prima editio, *non dubie quod*. Duo mss. S. Petri et unus Vat., *non dubium, sine quod*.

(k) Retinimus lectionem primæ editionis, quæ mss. Lectionariis S. Petri et codd. collect. comprobatur. In cæteris editis et mss. desiderantur verba, *justi in Domino, et*.

(l) Quinque mss. et prima editio, *diei opere, sed antea scribendum fuerit, in hujus*.

Hoc autem nisi facere dignaretur omnipotens (a) Deus nulla quemquam species justitiæ, nulla forma sapientiæ a captivitate diaboli et a profundo æternæ mortis erueret. Condemnatio enim ex uno in omnes cum peccato transiens permaneret, et lethali vulnere (b) labefacta natura nullum remedium reperiret, quia conditionem suam suis viribus mutare non posset. Primus namque homo carnis substantiam (c) accepit e terra, et rationali spiritu per insufflationem creantis animatus est (Gen. ii, 7), ut ad imaginem et similitudinem auctoris sui vivens, formam (d) Dei bonitatis atque justitiæ in splendore imitationis tamquam in speculi nitore servaret. Quam naturæ suæ speciosissimam dignitatem si per observantiam legis datæ perseveranter excoleret, ipsam illam terreni corporis qualitatem ad cœlestem gloriam mens incorrupta perduceret. Sed quia invidio (e) deceptorum temere atque infeliciter credidit (Gen. iii, 6), et superbiæ consiliis acquiescens, repositum honoris augmentum occupare maluit quam mereri, non solum ille homo, sed etiam universa in illo posteritas ejus audivit: *Terra es, et in terram ibis* (Gen. iii, 19). *Qualis ergo terrenus, tales et terreni* (1 Cor. xv, 48); et nemo immortalis, quia nemo cœlestis.

CAP. III. — (f) Ad hoc itaque peccati et mortis vinculum resolvendum, omnipotens Filius Dei, omnia implens, omnia continens, æqualis per omnia Patri, et (g) in una ex ipso et cum ipso consempiternus essentia, naturam in se suscepit humanam, et Creator ac Dominus omnium rerum, dignatus est (h) unus esse mortalium; electa sibi matre, quam fecerat: quæ salva integritate virginea, corpore æset tantum ministra substantiæ, ut humani (h) seminis cessante contagio, novo homini et puritas inesset et veritas. Non ergo in Christo ex utero virginis genito, quia nativitas est mirabilis, ideo (i) nostri est natura dissimilis. Qui enim verus est Deus, idem verus est homo; et nullum est in utraque substantia mendacium. *Verbum caro factum est* provectione carnis, non defectione Deitatis: quæ sic potentiam suam bonitatemque moderata est, ut et nostra suscipiendæ proveheret, et sua comunicando (j) non perderet. In hac nativitate Christi secundum prophetiam David, *veritas de terra orta est, et justitia de cœlo prospexit* (Ps. lxxxiv,

42). In hac nativitate etiam Isaiæ sermo completus est dicentis: *Producat terra, et germinet, Salvatorem, et justitia oriatur simul* (Isa. xlv, 8). Terra enim carnis humanæ, quæ in primo fuerat prævaricatorum maledicta, in hoc solo beatæ virginis partu germen edidit benedictum, et a vitio suæ stirpis alienum. Cujus spiritalem originem (k) in regeneratione quisque consequitur; et omni homini renascenti aqua baptismatis instar est uteri virginalis, eodem Spiritu sancto replente fontem, qui replevit et virginem; ut peccatum quod ibi vacuavit sacra conceptio, hic mystica tollat ablutio.

CAP. IV. — Ab hoc sacramento, dilectissimi, insanus Manichæorum error alienus est, nec ullum habent in Christi regeneratione consortium, qui eum de Maria Virgine negant corporaliter natum: ut ejus non credunt veram nativitatem, nec veram recipiant passionem; et quem non confitentur vere sepultum, abnuant veraciter suscitatum. Ingressi enim præruptam execrandi dogmatis viam, in qua nihil non tenebrosum, nihilque non lubricum est, ruunt in profunda mortis per præcipitia falsitatis; nec aliquid solidum, cui innitantur, inveniunt, qui (l) præter omnia diabolici probra commenti, in ipso præcipuo observantiæ suæ festo, sicut proxima eorum confessione patefactum est, ut animi, ita et corporis pollutione lætantur, (m) nec fidei integritatem, nec pudorem servantes; ut et in dogmatibus suis impij, et in sacris inveniantur obsceni.

CAP. V. — Aliæ hæreses, dilectissimi, licet merito omnes (n) in sui diversitate damnandæ sint, habent tamen singulæ in aliqua sui parte quod verum est. Arius Dei Filium minorem Patre et creaturam esse definiens, et ab eodem inter omnia creatum putans Spiritum sanctum, magna impietate se perdidit; sed sempiternam atque incommutabilem Deitatem quam in Trinitatis unitate non vidit, in Patris essentia non negavit. Macedonius a lumine veritatis alienus, divinitatem sancti Spiritus non recepit, sed in Patre et Filio unam potentiam, et eandem confessus est esse naturam. Sabellius (o) inexplicabili errore confusus, unitatem substantiæ in Patre, et Filio, et Spiritu sancto inseparabilem sentiens, quod æqualitati tribuere debuit, singularitati dedit. Et cum veram Trinitatem intelligere non valeret, unam eandemque

editio, generis; et, *Non enim, pro. Non ergo.*

(i) Addidimus nostri ex duobus mss. S. Petri, et confirmatur ex epistola 28, ad Flavianum, cap. 4.

(j) In duobus codd. S. Petri ac totidem Vat., uno Bon. ac prima editione, *non proderet.*

(k) Duo mss. S. Petri, *in regeneratione consequimur.*

(l) Ita Quesnellus cum prima editione et tribus nostris codicibus. Al., *proter. Paulo post, et animi et corporis* in codd. S. Petri.

(m) Ita emendavimus ex ms. S. Petri, et duobus Vat. atque uno Bon. Al., *neque in fidei integritatem, nec in pudore servantes.* In prima editione et in alio ms. Bon., *nec in pudore, nec in fide integritatem servantes.*

(n) Editi, *in sua perversitate.* Correximus ex mss. S. Petri, cum discrimen ejusque S. pontifex potest. Paulo post iidem codd. S. Petri, et Bon., *verum sint,*

(o) Sic ex cod. S. Petri. Alias, *inexplicabili.*

(a) Vox *Deus* addita ex mss. S. Petri, Vat. et Bon. ac prima editione. Mox *specie* pro *species* in ms. S. Petri.

(b) Duo mss. Vat., unus Bon., ac prima editio, *labefacta.* Cod. S. Petri, *labefactata.*

(c) Sic ex nostris mss. et editis ante Quesnellum, apud quem, *accipit.*

(d) *Dei* abest in prima editione.

(e) Editi ac nonnulli codd., *et deceptorum, vel atque deceptorum.* Delevimus conjunctionem ex duobus mss. S. Petri.

(f) Aliquot codd. et prima editio, *Ad hujus.*

(g) Duo mss. S. Petri ignorant in. Dein cod. Bon. et prima editio, *in ipso sempiternus, pro eum ipso consempiternus.* Infra: *Naturam suscepit nostram* in duobus mss. S. Petri, pro, *naturam in se suscepit humanam.*

(h) Quatuor codd., in quibus duo S. Petri ac prima

oreddidit sub triplici appellatione personam. Photinus mentis cœcitate deceptus, in Christo verum et substantiæ nostræ confessus est hominem, sed eundem Deum de Deo ante omnia sæcula genitum esse non credit. Applinaris, fidei soliditate privatus, Filium Dei ita veram humanæ carnis credidit suscepisse naturam, ut in illa carne diceret animam non fuisse, quia vicem ejus expleverit ipsa Divinitas. Hoc modo si omnes quos catholica fides (a) anathematizavit retractentur errores, in aliis atque aliis quiddam inventitur quod a damnabilibus possit abjungi. In Manichæorum autem scelestissimo dogmate prorsus nihil est quod ex ulla parte possit tolerabile judicari.

CAP. VI. — Sed vos, dilectissimi, quos nullis dignius quam beati Petri apostoli alloquor verbis, *gens electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis* (1 Petr. II, 9), ædificati super inviolabilem petram Christum, ipsisque Domino Salvatore nostro per veram suceptionem nostræ carnis inserti, permanete stabiles in ea fide quam confessi estis coram multis testibus, et in qua renati per aquam et Spiritum sanctum, accepistis (b) chrisma salutis et signaculum vitæ æternæ. Si quis autem vobis aliud annuntiaverit præter id quod didicistis, anathema sit. Nolite impias fabulas præponere lucidissimæ veritati, et quidquid contra regulam catholici et apostolici symboli aut legere, aut audire contigerit, id omnino mortiferum et diabolicum judicate. Non vos seducant deceptoris artibus ficta et simulata jejunia, quæ non ad purificationem, sed ad perditionem (c) proficiunt animarum. Speciem quidem sibi pietatis et castitatis assumunt, sed hoc dolo actuum suorum obscena circumtegunt, et (d) de profani cordis penetralibus jacula quibus simplices vulnerentur emittunt: ut, sicut ait propheta, *sagittent in obscuro rectos corde* (Ps. x, 3). Magnum præsidium est fides integra, fides vera, in qua nec augeri ab ullo quidquam, nec minui potest: quia nisi una est, fides non est, dicente Apostolo: *Unus Dominus, una fides unum baptisma; unus Deus et Pater omnium, qui super omnes et per omnia, et in omnibus nobis* (Ephes. IV, 5, 6). Huic unitati, dilectissimi, inconcussis mentibus inhærete, et in hac omnem sectamini sanctitatem (Heb. XII, 14), in hac præceptis Domini deservit, quia *sine fide impossibile est placere Deo* (Hebr. XI, 6), et nihil sine illa sanctum, nihil castum est, nihil vivum: *justus enim ex fide vivit* (Habac. II, 4); quam qui diabolo decipiente perdidit, vivens (e) mortuus est, quia

sicut per fidem justitia, ita etiam per fidem veram vita obtinetur æterna, dicente Domino Salvatore: *Hæc est autem vita æterna, ut cognoscant te solum verum Deum, et quem misisti Jesum Christum* (Joan. XVII, 3); (f) qui vos proficere et perseverare faciat usque in finem, qui vivit et regat cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XXV [Al. XXIV].

(g) In Nativitate Domini V.

SYNOPSIS. — I. Rudibus Ecclesiæ filiis debitorem se fœletur Leo. Non in sola mandatorum observantia, sed et in tramite fidei angustam esse viam. — II. Verbum Patri æquale et consubstantiale, per incarnationem Patre minorem factum quoad humanam naturam. — III. Profundum incarnationis mysterium expenditur. — IV. Christum in veteri lege prænuntiatum in nova missum, non nisi Spiritu Dei cognosci posse. — V. Nisi Verbum caro fieret, mors requaret ab Adam. Filius Dei homo factus, ut homines fierent filii Dei. Virtus baptismatis. — VI. Incarnationem et mysterium esse et exemplum.

CAP. I. — Quamvis, dilectissimi, ineffabilis nativitas Domini nostri Jesu Christi, **S** qua se saturæ nostræ carne vestivit: audeo tamen non de facultate mea (h) fidere, sed de ipsius inspiratione præsumere, ut in die qui (i) in sacramentum humanæ restitutionis electus est, aliquid a nobis quod audientes possit edificare promatur. Non enim quia major pars Ecclesiæ Dei quod credit intelligit, ideo necessarium non est etiam quæ dicta sunt dicere, cum utique nunc multis ad fidem primum venientibus oris nostri officium debeamus, meliusque sit doctos onerare jam notis quam rudes fraudare discendis. Quod ergo Filius Dei, qui cum Patre et Spiritu sancto non unius personæ, sed unius essentiæ est, dignatus est (j) humilitatis nostræ particeps fieri, et unus passibilium, unus voluit esse mortalium, tam sacratum tamque mirabile est, ut ratio divini consilii sapientibus mundi patere non possi, nisi humanæ ignorantie tenebræ lux vera discusserit. Non enim in solo opere virtutum, aut in sola observantia mandatorum, sed etiam in tramite fidei angusta et ardua via est quæ ducit ad vitam (Math. VII, 14); et magni laboris est magnique discriminis, inter dubias imperitorum opiniones et verisimiles falsitates per unam (k) sane doctrine semitas inoffensis gressibus ambulare; et cum undique se laquei erroris opponant, omne periculum deceptionis evadere. Quis autem ad hæc idoneus, nisi qui spiritu Dei docetur et regitur? dicente Apostolo: *Nos autem non spiritum hujus mundi accepimus, sed spiritum qui es*

(a) Ita mss. duo S. Petri, quibus concinit codex Casinensis collect. 1, ubi *anathemat*, forte pro *anathematizat*. Vulgati et alii codd., *damnat*.

(b) Et., *charisma*. QUES.— Nos vero hanc lectionem in nulla editione, qua usi sumus, reperimus. Post pauca, *aliquid annuntiaverit*, pro *aliud annuntiaverit*, in mss. S. Petri et prima editione.

(c) Al., *proficient*, in uno ms. Vat.

(d) Mss. S. Petri, Bon. et prima editio, *de profanis*.

(e) Cod. Bon. et prima editio, *mortuus erit*.

(f) In eodem Bon. et prima editione, *nos*.

(g) In uno ms. S. Petri hic sermo inscribitur: *de*

Nativitate Domini contra hæreticos; in alio, contra Judæos et hæreticos.

(h) In editis ante Quesnellum et in aliquibus mss deest *fidere*, quam vocem præsertim in mss. S. Petri et Casin. invenimus.

(i) Unus cod. S. Petri, *in sacramento humanæ restitutionis*. Alius S. Petri et quatuor Vat., *in sacramento humanæ restaurationis*.

(j) Ita duo codices S. Petri et sex Vaticani, ut pariter legitur cap. 3. Al., *humanitatis*. Promiscue tamen voces *humilitas* et *humanitas* a Leone usui pan ur.

(k) Ms. S. Petri, *sanam*.

Deo est, ut sciamus quæ a Deo donata sunt nobis (I Cor. II, 12); canente etiam David: *Beatus (a) homo quem tu erudieris, Domine, et de lege tua docueris eum (Ps. xciii, 12).*

CAP. II. — Habentes itaque, dilectissimi, inter pericula erroris præsidia veritatis, et non humanæ sapientiæ verbis, sed doctrina Spiritus sancti eruditi, quod didicimus (b) credimus, quod credimus prædicamus, Dei Filium ante sæcula a Patre genitum, et Patri sempiterna et consubstantiali æqualitate coæternum, venisse in hunc mundum per uterum Virginis (c) in hoc sacramentum pietatis electæ, in qua et ex qua *ædificavit sibi Sapientia domum (Prov. ix, 1), et formam sibi servi in similitudinem carnis peccati, incommutabilis Verbi Deitas coaptavit (Rom. viii, 3); in nullo apud se et Patrem et Spiritum sanctum minor gloria sua: quia diminutionem et (d) varietatem summæ et æternæ essentiæ natura non recipit. Propter nostram autem infirmitatem extenuavit se incapacibus sui, (d) et velamine corporis splendorem majestatis suæ, quem visus hominum non ferebat, obtexit. Unde etiam exinanisse se dicitur (Philip. II, 7), tanquam se propria virtute evacuaverit, dum in ea humilitate qua nobis consuluit, non solum Patre, sed etiam seipso factus est inferior. Nec aliquid illi hac inclinatione decessit, cui cum Patre et Spiritu sancto, hoc quod est (e) esse, commune est: ut hoc ipsum intelligamus ad omnipotentiam pertinere, quo qui secundum nostra minor est, secundum propria minor non est. Quia enim lux ad obæcatos, virtus ad imbecilles, misericordia respexit ad miseros, de magna factum esse (f) potestate, ut Dei Filius substantiam humanam causamque suscepit, qui et nostram naturam quam condidit reformaret, et mortem quam non fecit aboleret.*

CAP. III. — Repudiatis igitur longeque rejectis omnibus opinionibus impiorum, quibus aut stultitia est (g) Christus aut scandalum, exsulet rectorum mentium fides, et verum unumque Dei Filium, non solum secundum Deitatem qua a Patre genitus, sed etiam secundum humanitatem qua de matre Virgine est natus, intelligat. Ipse est enim in humilitate nostra, qui est in majestate divina, verus homo et verus Deus: sempiternus in suis, temporalis in nostris; unum cum Patre in substantia, quæ nunquam fuit minor Patre, unum cum matre in corpore quod creavit.

(a) In prima editione deest homo.

(b) Mss. S. Petri et unus Vat. *credimus et prædicamus Dei Filium Deum ante sæcula a Patre genitum. Prima editio addit Deum, et omittit a Patre.*

(c) Codd. S. Petri, *in hoc sacramento.*

(d) In mss. S. Petri. et uno Vat. ac editione Veneta an. 1485, *et sui velamine.*

(e) Ita codd. Quesn. et plerique nostri; sed in antea vulgatis esse aberat.

(f) Al. in uno Vat., *pietate. Mox duo Vat., substantiam, humanamque causam susciperet. In codice S. Petri similiter legitur susciperet. Dein. in iisdem Vat. deest nostram.*

(g) Editi ante Quesn. et plures nostri codices, *Cruz Christi. At Christus est in ms. S. Petri. Aliquanto post, in humilitate pro in humanitate, cum Ques-*

In assumptione enim naturæ nostræ nobis factus est gradus quo ad ipsum per ipsum possimus ascendere. Nam illa essentia quæ semper ubique tota est, locali descensione non eguit, et tam ei proprium fuit totam homini inseri, quam ei proprium est totam a Patre non dividi. Manet ergo, quod *in principio erat Verbum (Joan. I, 1), et non est ei accidens ut quod est aliquando non fuerit. Sempiternæ enim Filius, Filius est; et sempiternæ Pater, Pater est. Ude cum ipse Filius dicat: Qui videt me, videt et Patrem (Joan. xiv, 9); excæcavit te, o hæretice, impietas tua, ut qui majestatem Filii non vidisti, Patris gloriam non videres: dicendo enim genitum esse qui non erat, Filium asseris temporalem; et dum Filium asseris temporalem, (h) credis Patrem esse mutabilem. (i) Mutabile enim est, non solum quod minuitur, sed etiam quidquid augetur; et si ideo Patri impar est Genitus, quia, ut tibi videtur, generando eum qui non erat genuit, imperfecta erat etiam generantis essentia, quæ (i) ad habendum quod non habuit, generando profecit. Sed hanc impiam perversitatem tuam fides catholica exsecratur et damnat; quæ in Deitate veram nihil temporalitatis agnoscit, sed unius sempiternitatis et Patrem constitetur, et Filium: quia splendor ex luce ortus non est luce posterior, et lux vera nunquam est sui splendoris indiga, sic substantiale semper habens fulgere, sicut substantiale semper habet existere. Hujus autem splendoris manifestatio, missio dicitur, qua Christus mundo apparuit. (j) Qui cum omnia invisibili majestate sua semper impletet, tamen quasi de remotissimo altissimoque secreto, iis quibus erat ignotus advenit, cum cæcitate ignorantia sustulit, et, sicut scriptum est, *sedentibus in tenebris et in umbra mortis, lux orta est eis (Isai. ix, 2),**

CAP. IV. — Quamvis enim etiam prioribus sæculis ad illuminationem sanctorum patrum et prophetarum lumen veritatis emissum sit, dicente David: *Emitte lucem tuam et veritatem tuam (Psal. xlii, 3); et diversis modis multisque signis opera presentia suæ Deitas Filii (k) declaravit; omnes tamen illæ significationes, cunctaque miracula, testimonia fuerunt istius missionis de qua dicit Apostolus: *Cum ergo venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum, (l) factum ex muliere, factum sub lege (Galat. iv, 4). Quid vero hoc est, nisi Verbum carnem fieri, Conditorum mundi per uterum Virginis nasci, Dominum majestatis hu-**

nello retinuimus ex pluribus et potioribus nostris codd.

(h) Ita melius ex codd. S. Petri. Editi cum aliis mss., *credidisti.*

(i) Editiones posteriores prima et anteriores Quesnello, *adhibendo quod non habuit, generando perfecti.* Potiores codices lectionem textui insertam approbant.

(j) *Et cum omnia* in duobus mss. Vat. et prima editione. Dein *abstulit pro sustulit* in aliquibus nostris codd., qui etiam præferunt conjunctionem *et*, in editis ante Quesn. omissam.

(k) Ita ex duobus mss. S. Petri et uno Vat. collect. 5 Al., *declaravit.*

(l) Editi *natum.* Recepimus laudatorum codicum lectionem, quæ Vulgatæ congruit.

manis se coaptare primordiis, et licet conceptui spiritali nulla sint terreni seminis mixta contagia, ad suscipiendam tamen veræ carnis substantiam solam (a)sumere de matre naturam? Hac missione, qua Deus unitus eest homini, Filius impar est Patri, non in eo quod ex Patre, sed in eo quod est factus ex homine. Æqualitatem enim, quam inviolabilem habet Deitas, non corrumpit humanitas; et Creatoris ad creaturam descensio, credentium est ad æterna (b)provectio. Nam quia sicut ait Apostolus, *in sapientia Dei non cognovit mundus per sapientiam Deum, placuit Deo per stultitiam prædicationis salvos facere credentes* (I Cor. i, 24). Mundo ergo, id est prudentibus mundi, sapientia sua cæcitas facta est, nec potuerunt per illam cognoscere Deum, ad **86** cuius notitiam non nisi in sapientia ejus acciditur. Et ideo quia mundus de vanitate suorum dogmatum superbiebat, in eo constituit Dominus salvandorum fidem, quod et indignum videretur et stultum, ut (c)deficientibus omnibus opinionum præsumptionibus, sola Dei gratia revelaret quod comprehendere humana intelligentia non valeret.

CAP. V. — Agnoscat igitur catholica fides in humilitate Domini gloriam suam, et de salutis suæ sacramentis gaudeat Ecclesia, quæ corpus est Christi: quia nisi Verbum Dei caro fieret et habitaret in nobis, nisi in communionem creaturæ Creator ipse descenderet, et vetustatem humanam ad novum principium sua nativitate revocaret, regnaret mors ab Adam (Rom. v. 14) usque in finem, et super omnes homines condemnatio insolubilis permaneret, cum de sola conditione nascendi, una cunctis esset causa per-eundi. Solus itaque inter filios hominum Dominus Jcsus innocens natus est, quia solus sine carnalis concupiscentiæ pollutione conceptus. Factus est homo nostri generis, ut nos divinæ naturæ possimus esse consortes. Originem quam sumpsit in utero virginis, posuit in fonte baptismatis: dedit aquæ, quod dedit matri; virtus enim Altissimi et obumbratio Spiritus sancti (Luc. i, 35), quæ fecit ut Maria pareret Salvatorem, eadem facit ut regeneret unda credentem. Quid autem sanandis ægris, illuminandis cæcis, vivificandis mortuis aptius fuit, quam ut superbiæ vulnera humilitatis remediis curarentur? Adam præcepta Dei negligens, peccati induxit damnationem; Jesus factus sub lege reddidit justitiæ libertatem. Ille diabolo obtemperans usque ad prævaricationem, meruit in ipso omnes morerentur; hic Patri obe-

(a) Prima editio, *sumpsit*.

(b) Sic ex mss. S. Petri et prima editione. Al., *subvectio*. In uno cod. Vat., *subvectio: quia, sicut ait Apostolus, non cognovit hic mundus per sapientiam Deum*.

(c) Conjunctionem *et* in editis insertam ante vocem *deficientibus*, delevimus auctoritate ms. S. Petri et codd. Vat. collect. 4 et 5.

(d) Codd. S. Petri, *mysterium*.

(e) Tres codd., *autem pro enim*; et dein, *sumus pro simus*.

(f) Ita ex mss. S. Petri. Item in ms. Vat. collect. 5 habetur *discipulus*. Erat in editis, *forma esset discipuli, et illum humilitatem eligeret servus*. Dein in mss. S. Petri; *Qui vivit et regnat cum Deo Patre omnipo-*

A diens usque ad crucem, fecit ut in ipso omnes vivificarentur. Ille cupidus honoris angelici, naturæ suæ perdidit dignitatem; hic infirmitatis nostræ suscipiens conditionem, propter quos ad inferna descendit, eosdem in cælestibus collocavit. Postremo illi per elationem lapsio dictum est: *Terra es, et in terram ibis* (Genes. iii, 19; huic per subjectionem exaltato dictum est: *Sede a dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum* (Ps. cix, 1).

CAP. VI. — Hæc Domini nostri opera, dilectissimi, non solum sacramento nobis utilia sunt, sed etiam imitationis exemplo, si in disciplinam ipsa remedia transferantur, quodque impensum est (d) mysteriis, prosit et moribus: **87** ut meminerimus nobis in humilitate et mansuetudine Redemptoris nostri esse vivendum: quoniam, sicut ait Apostolus, *si compatimur, et conregnabimus* (Rom. viii, 16). Frustra (e) enim appellamur Christiani, si imitatores non simus Christi, qui ideo se viam dixit esse (Joan. xiv, 6), ut conversatio magistrif) sit forma discipulis, et illam humilitatem eligat servus, quam sectatus est Dominus; qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XXVI [Al. XXV].

(g) *In Nativitate Domini VI.*

SYNOPSIS. — I. *Nativitatis et infantis Christi mysteria nunquam non esse recolenda.* — II. *Ecclesiam, dum Christi ortum veneratur, suum celebrare.* — III. *Quæ sit pax quam Christus sine semine nascens targitur.* — IV. *Qui filius Dei est, Deum imitetur, Dei gratiæ voluntatiq; serviat.* — V. *Natalis Domini, natalis est pacis. Pax mundi et electorum qualis.*

CAP. I. — Omnibus quidem diebus, dilectissimi, atque temporibus, animis fidelium divina meditantium Domini et Salvatoris nostri ex matre Virgine ortus occurrit, ut mers ad confessionem sui auctoris erecta, sive in gemitu supplicationis, sive (h) in exultatione landis, sive in sacrificii oblatione versetur. nihil crebrius, (i) nihilque fidentius spiritali attingat intuitu, quam quod Deus Dei Filius, genitus de Patre coeterno, idem etiam partu est natus humano. Sed hanc adorandam in cælo et in terra nativitatem nullus nobis dies magis quam hodiernus insinuat, et nova etiam in elementis luce radiente, (j) coram sensibus nostris mirabilis sacramenti ingerit claritatem. Non solum enim in memoriam, sed in conspectum quoddammodo redit angeli Gabrielis cum Matia stupente colloquium, (k) et conceptio de Spiritu sancto tam mire

tente et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen. In codd. Vat. collect. 4: Qui vivit et regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti Deus per omnia sæcula sæculorum.

(g) M. S. Peiri: *Sermo S. Leonis papæ contra hæreticos de Nativitate Domini.*

(h) Idem codex S. Petri. *in exaltatione.*

(i) Ita cum Quesn. mss. S. Petri. Anteriores editiones, *nihilque magis fidenter.*

(j) Editi, *totam*. Magis placuit lectio mss. S. Petri et unius Vat.

(k) Ita emendavit Quesnellus, nullum ms. signifi-cans. Emendationem et conceptio invenimus in mss. S. Petri et aliis codd.; additio autem vocum *Hodie enim* est in mss. collect. 5. Erat in editis cum quibus-

promissa quam credita. Hodie enim auctor mundi editus est utero virginali, et qui omnes naturas condidit, ejus est factus Filius quam creavit. Hodie Verbum Dei **SS** carne apparuit vestitum, et quod nunquam fuit humanis oculis visibile, cœpit etiam manibus esse tractabile. Hodie (a) genitum in nostræ carnis animæque substantia Salvatorem angelicis vobis didicere pastores; et apud Dominicorum præsules gregum hodie evangelizandi forma præcondita est: ut nos quoque cum cœlestis militiæ dicamus exercitu: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. II, 14).

CAP. II — Quamvis igitur illa infantia quam Fillii Dei non est dedignata majestas, in virum perfectum ætatis adjectione provecta sit, et consummato passionis et resurrectionis triumpho, omnes susceptæ pro nobis humilitatis transierint actiones, renovat tamen nobis hodierna festivitas nati Jesu ex Maria Virgine sacra primordia; et dum Salvatoris nostri adoramus ortum, invenimur nos nostrum celebrare principium. Generatio enim Christi origo est populi Christiani, et natalis capitis natalis est corporis. Habeant licet singuli quique vocatorum ordinem suum, et omnes Ecclesiæ filii temporum sint successione distincti, universa tamen summa fidelium, fonte orta baptismatis, sicut cum Christo in passione crucifixi, in resurrectione resuscitati, in ascensione ad dexteram Patris collocati, ita cum ipso (b) sunt in hac nativitate congeniti. Quisquis enim hominum in quacumque mundi parte credentium regeneratur in Christo, interciso originalis tramite vetustatis, transit in novum hominem renascendo; nec jam in propagine habetur carnalis patris, sed in germine Salvatoris, qui ideo filius hominis est factus, ut nos filii Dei esse possimus. Nisi enim ille ad nos hac humilitate descenderet, nemo ad illum ullis suis meritis perveniret. Nihil hic vocatorum cordibus caliginis inferat terrena sapientia, nec se contra altitudinem gratiæ Dei, mox in ima rediturus, terrenarum cogitationum pulvis attollat. Impletum est in sine sæculorum quod erat ante tempora æterna dispositum; et sub præsentia rerum, signis cessantibus figurarum, lex et prophetia veritas facta est: ut Abraham fieret omnium gentium pater, et in semine ejus daretur mundo promissa benedictio; nec hi tantum essent (c) Israelitæ, quos sanguis et caro genuisset, sed in possessionem hæreditatis fidei filiis præparatæ, universitas adoptionis intraret. **D** **SS** (d) Nec obrepant ineptarum calumniæ quæstionum, nec effectus divini operis ratiocinatio humana discutiat; nos cum Abraham credimus Deo, nec hæsitamus diffidentia (Rom. IV, 20), sed plenissime scimus quoniam quod promisit (e) Dominus, potens est facere.

dam mss., et conceptione de Spiritu sancto tam mire promissa quam credita, auctor mundi editus est.

(a) Vox genitum desideratur in ms. Vat. collect. 5. (b) Editi, *summus*. Anteponendam credidimus lectionem duorum mss. S. Petri et unius Vat.

(c) Vulgati, *Israel*. Correximus ex mss. S. Petri.

(d) Aliqui codd., *Non obrepant*.

CAP. III. — Nascitur ergo, dilectissimi, non de carnis semine, sed de Spiritu sancto Salvator, quem primæ transgressionis condemnatio non teneret. Unde ipsa collati muneris magnitudo dignam a nobis exigit suo splendore reverentiam. Ideo enim, sicut beatus Apostolus (f) docet, *non spiritum hujus mundi accepimus, sed spiritum qui ex Deo est, ut sciamus quæ a Deo donata sunt nobis* (I Cor. II, 12): QUI NON aliter pie colitur, nisi id ei quod ipse tribuit offeratur. Quid (g) autem in thesauro Dominicæ largitatis ad honorem præsentis festi tam congruum possumus invenire, quam pacem, quæ in nativitate Domini prima esse angelico prædicata concentu? Ipsa enim est quæ parit filios Dei, nutrix dilectionis et genitrix unitatis; requies beatorum, et æternitatis habitaculum; cujus hoc opus proprium et speciale beneficium est, ut jungat Deo quos secernit de mundo. Unde Apostolus ad hoc bonum nos incitat, dicens: *Justificati ergo ex fide, pacem habeamus ad Deum* (Rom. V, 1) Cujus sententiæ brevitate omnium fere mandatorum continetur effectus: quia UBI FUERIT venitas pacis, nihil ibi potest deesse virtutis. Quid est, autem, dilectissimi, pacem habere ad Deum, nisi velle quod jubet, et nolle quod prohibet? Si enim humanæ amicitæ pares animos et similes expetunt voluntates, nec umquam diversitas morum ad firmam potest pervenire concordiam, quomodo divinæ particeps erit pacis, cui ea placent quæ Deo displicent, et iis appetit delectari quibus illum novit offendi? Non est iste animus filiorum Dei, nec talem sapientiam recipit adoptiva nobilitas. Genus electum et regium, regenerationis suæ respondeat dignitati, diligat quod diligit pater, et in nullo ab auctore suo dissentiat, ne iterum dicat Dominus: *Filios genui et exaltavi, ipsi autem spreverunt me. Agnovit bos possessorem suum, et asinus præsepe domini sui; Israel autem me non cognovit, et populus meus me non intellexit* (Isai. I, 2, 3).

CAP. IV. — Magnum est, dilectissimi, hujus muneris sacramentum, et omnia dona excedit hoc donum, ut Deus hominem vocet filium, et homo Deum nominet patrem: per has enim appellationes sentitur et discitur quis ad tantam altitudinem ascendat affectus. Nam si in progenie carnali et stirpe terrena **SS** claris parentibus genitos vitia malæ conversationis obscurant, et ipso majorum suorum lumine soboles indigna confunditur; in quem exitum venient, qui propter amorem mundi a generatione Christi non metuunt abdicari? Si autem ad humanam pertinet laudem ut patrum decus in prole resplendeat, quanto magis gloriosum est ex Deo (h) natis in auctoris sui imaginem refulgere, et illum in se qui eos generavit ostendere, dicente Domino: Sic

(e) Mss. S. Petri, *Deus*.

(f) In iisdem codd. S. Petri. *docuit*.

(g) Supposuimus autem pro enim ex mss. S. Petri et quibusdam Vat.

(h) Al., *natos*. Mox eos ex codd. S. Petri et Vat. scripsimus. Al., *illos*.

luceat (a) lumen vestrum corum hominibus, ut videant opera vestra bona, et magnificent Patrem vestrum qui in caelis est (Matth. v, 16); et insidiante diabolo et angelis ejus, hoc innumeris tentationibus laboratur, ut hominem ad superna nitentem, aut adversa terreant, aut secunda corrumpant; sed major est qui in nobis est quam qui adversum nos est, pacem cum Deo habentibus, ac semper Patri toto corde dicentibus, *Fiat voluntas tuas* (Matth. vi, 10), nulla prævalere certamina, nulli possunt nocere conflictus. Accusantes enim nosmetipsos confessionibus nostris, et consensum animi carnis concupiscentiis denegantes, inimicitias quidem adversum nos ejus, qui peccati auctores est, commovemus, sed inexpugnabilem cum Deo pacem gratiæ ipsius serviendo firmamus, ut Regi nostro non solum obedientia subjiciamur, sed etiam judicio copulemur. Quoniam si in eadem sententia sumus, si quod vult volumus, et quod improbat improbamus, ipse jam pro nobis omnia bella conficiet, ipse qui dedit velle, donabit et posse: ut simus cooperatores operum ejus, et propheticum illud cum (b) fidei exsultatione dicamus: *Dominus illuminatio mea et salus mea; quem timebo? Dominus defensor vitæ meæ; a quo trepidabo* (Ps. xxvi, 1)?

CAP. V. — Qui ergo non ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, (c) neque ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt (Joan. i, 13), offerant Patri pacificorum concordiam filiorum, (d) et in primogenitum novæ creaturæ, qui venit non suam, sed mittentis facere voluntatem, universa adoptionis membra concurrant: quoniam gratia Patris non discordes neque dissimiles, sed unum sentientes unumque amantes, adoptavit hæredes. Ad unam reformatos imaginem oportet animam habere conformem. Natalis Domini natalis est pacis: (e) sic enim ait Apostolus: *Ipse est pax nostra, qui fecit utraque unum* (Ephes. ii, 14); quoniam sive Judæus, sive gentilis, *per ipsum habemus accessum in uno Spiritu ad Patrem* (ib., 18); ¶ qui ante passionis diem voluntaria dispositione prælectum, discipulos suos hac præcipue doctrina (f) informavit, ut diceret: *Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis* (Joan. xiv, 27). Et ne sub nomine generali pacis suæ qualitas lateret, adjecit: *Non quemadmodum mundus dat ego do vobis*. Habet,

(a) Quædam antiquæ editiones, *lux vestra*. Dein ex cod. S. Petri et uno Vat., *magnificent* scripsimus, pro *glorificent*; similiter enim legitur serm. 38, cap. 3, et serm. 43, cap. 4.

(b) In ms. Vat. collect. 5 deest *fidei*.

(c) Ms. S. Petri, *nec ex voluptate carnis, nec ex voluptate viri*. Sic etiam apud Hilarium lib. i de Trinitate, n. 10, in vetustissimo codice ejusdem basilicæ S. Petri.

(d) In ms. Bonon. et Vat., ac prima editione, *etiam in primogenitum*.

(e) Ms. S. Petri et prima editio: *Sicut enim*.

(f) Editi et aliquot codd. addunt *sua*, quod delevimus ex ms. S. Petri et prima editione.

(g) Enim pro *inquit* supposuit Quesnellus; qua auctoritate, ignoramus: omnes enim nostri mss. et

(g) inquit, mundus amicitias suas, et multos facit perversos amore concordēs. Sunt etiam in vitis pares animi, et similitudo desideriorum æqualitatem gignit affectum. (h) Et si quidam forsitan reperiantur quibus prava et inhonesta non placeant, quique illicitas consensiones a fœdere suæ charitatis excludant, tamen etiam tales, si vel Judæi sint, vel hæretici, vel pagani, non de amicitia Dei, sed de pace sunt mundi. Pax autem spiritualium et catholicorum, a supernis (i) veniens, et ad superna perducens, cum amatoribus mundi nulla nos vult communione misceri, sed omnibus obstaculis resistere, et ad vera gaudia a perniciosis delectationibus evolare, dicente Domino: *Ubi fuerit thesaurus tuus, (j) ibi erit et cor tuum* (Matth. vi, 21): hoc est, si deorsum sunt quæ amas, ad ima descendes; si sursum sunt quæ diligis, ad summa pervenies: quo nos unum volentes, unum sentientes, et in fide ac spe et in charitate concordēs, Spiritus pacis agat atque perducit: quoniam *quicumque Spiritu Dei aguntur, ii filii sunt Dei* (Rom. viii, 14), qui regnat cum Filio, et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XXVII [AL. XXVII].

(k) In Nativitate Domini VII.

SYNOPSIS. — I. *Æqualis esse periculi alterutram in Christo negare naturam*. — II. *Verbum caro factum est, quomodo intelligendum? Qui effectus?* — III. *Diabolum varie homines tentare pro variis eorum affectibus et studiis*. — IV. *Quod soli orienti quidam Christiani se inclinant, ex superstitione esse*. — V. *Cælestia corpora hominum utilitati servire*. — VI. *Quis rectus creaturarum usus. Homo ad præsentia natus, ad futura renatus*.

CAP. I. — Festivitatē hodiernæ, dilectissimi, verus venerator est et pius cultor qui nec de incarnatione Domini aliquid falsum, nec de Deitate aliquid sentit indignum: parus enim periculi malum est, si illi aut naturæ nostræ veritas, aut paternæ gloriæ negatur æqualitas. Cum ergo ad intelligentium sacramentum Nativitatis Christi, qua de matre Virgine est ortus, accedimus, abigatur procul terranarum caligo rationum, (l) et ab illuminatæ fidei oculis mundanæ sapientiæ fumus abscidat; divina est enim auctoritas cui credimus, divina est doctrina quam sequimur. Quoniam sive legis testificationi, sive oraculis prophetarum, sive evangelicæ tubæ interiorē admoveamus auditum, verum est quod

editi habent, *inquit*. Habet autem sive non et vocem suas reperimus in duobus codd. S. Petri et in Casinensi. In anterioribus editis, et mss. trium posteriorum collectionum: *Non habet, inquit, mundus amicitias veras, et multos*, etc. In una Vaticano, *quia multos, pro et multos*.

(h) In mss. S. Petri et Vat., *Atsi*; in prima editione, *Ac si*.

(i) In cod. S. Petri, *est veniens.... quæ cum amatoribus*.

(j) Addidimus et ex nostris codd. In prima editione, *ibi est et cor tuum*.

(k) Unus codex S. Petri: *Sermo S. Leonis papæ contra hæreticos de Incarnatione Domini*.

(l) Sic ms. S. Petri. Al., *oculo*. Prima editio, *et illuminante fidei oculo*.

(a) beatus Joannes plenus Spiritu sancto intonuit: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est, nihil* (Joan. 1, 1-3). Et similiter verum est quod idem prædicator adjecit: *Verbum caro factum est et habitavit in nobis; et vidimus gloriam ejus, gloriam quasi Unigeniti a Patre* (b) (Ibid., 14). In utraque ergo natura idem est Dei Filius nostra suscipiens, et propria non amittens; in homine hominem renovans, (c) in se incommutabilis perseverans. Deitas enim, quæ illi cum Patre communis est, nullum detrimentum omnipotentis subit, nec Dei formam servi forma violavit, quia summa et sempiterna essentia, quæ se ad humani generis inclinavit salutem, nos quidem in suam gloriam transtulit, sed quod erat esse non destitit. Unde cum Unigenitus Dei minorem se Patre confitetur (Joan. xiv, 28), cui se dicit æqualem (Joan. x, 30), veritatem in se formæ utriusque demonstrat: ut et humanam probet imparitatem, et divinam declaret æqualitatem.

CAP. II. — Majestati igitur Filii Dei corporea natiuitas nihil abstulit, nihil contulit, quia substantia incommutabilis nec minui potuit, nec augeri. Quod enim *Verbum caro factum est*, non hoc significat, quod in carnem sit Dei natura mutata, sed quod a Verbo in unitatem personæ sit caro suscepta; in cuius utique nomine homo totus accipitur, cum quo intra Virginis viscera sancto Spiritu fecundata, et numquam virginitate caritura, tam inseparabiliter Dei Filius (d) est unitus, ut qui erat temporaliter de essentiali Patris genitus, ipse sit temporaliter de utero Virginis natus. Aliter enim ab æternæ mortis vinculis non possemus absolvi, nisi in nostris fieret humilis, qui omnipotens (e) permanebat in suis. Nascens itaque Dominus noster Jesus Christus homo verus, qui numquam destitit esse Deus verus, novæ creaturæ in se fecit exordium, et (f) in ortu sui forma dedit humano generi spirituale principium, ut ad carnalis generationis abolenda contagia, esset regenerandis origo sine semine criminis, de quibus dicitur: *Qui non ex sanguinibus, neque (g) ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt* (Joan. 1, 13). Quæ hoc sacramentum mens comprehendere, quæ hanc gratiam valeat lingua narrare? Redit in innocentiam iniquitas, et in nevitatem ve-

tustas; in adoptionem veniunt alieni, et in hæreditatem ingrediuntur extranei. De impiis justis, de avaris benigni, de incontinentibus casti, de terrenis incipiunt esse coelestes. Quæ autem est ista mutatio, nisi dexteræ Excelsi? Quoniam venit Filius Dei dissolvere opera diaboli (I Joan. iii, 8), et ita se nobis, nosque (h) inseruit sibi, ut Dei ad humana descensio, fieret hominis ad divina provectio.

CAP. III. — In hac autem, dilectissimi, misericordia Dei, cuius erga nos magnitudinem explicare (i) non possumus, multa sollicitudine præcavendum est Christianis ne diabolicis iterum capiantur insidiis, et eisdem rursus, quibus (j) renuntiaverunt, erroribus implicentur. Non enim desinit hostis antiquus, transfigurans se in angelum lucis (II Cor. xi, 14), deceptionum laqueos ubique præstendere, et ut quoquo modo fidem credentium corrumpat, instare. Novit cui adhibeat æstus cupiditatis, cui illecebras gulæ ingerat cui apponat (k) incitamenta luxuriæ, cui infundat virus invidiæ; novit quem mœrore conturbet, quem gaudio fallat, quem metu opprimat, quem admiratione seducat; omnium discit consuetudines, ventilat curas, scrutatur (l) affectus; et ibi causas querit nocendi, ubi quemque viderit studiosius occupari. Habet etenim multos ex eis quos tenacius obligavit, aptos artibus suis, quorum ad alios decipiendos et ingeniis utatur et linguis. Per istos remedia ægritudinum, indicia futurorum, placationes dæmonum, et depulsionem promittuntur unibrarum. (m) Addunt se et illi, qui totam humanæ vitæ conditionem de stellarum pendere effectibus mentiuntur, et quod est aut divinæ voluntatis, aut nostræ, indeclinabilem dicunt esse fatorum. Quæ tamen, ut conculcatibus nocent, spondent posse mutari, si illis quæ adversantur sideribus supplicetur. Unde commentum impium (n) sua ratione destruitur, quia si prædicta non permanent, non sunt fata metuenda; si permanent, non sunt astra veneranda.

CAP. IV. — De talibus institutis etiam illa generatur impietas, ut sol (n) in inchoatione diurnæ lucis exurgens a quibusdam insipientioribus de locis eminentioribus adoretur; quod nonnulli etiam Christiani adeo se religiose facere putant, ut priusquam ad B. Petri apostoli basilicam, quæ uni Deo vivo et vero est dedicata, perveniant, superatis gradibus quibus ad suggestum (o) aræ superioris ascenditur,

(a) Addidimus *beatus* ex Lectionariis S. Petri et Veronæ.

(b) Prima editio addit, *plenum gratiæ et veritatis, Dein, In utraque enim natura* in duobus mss. S. Petri et Vat. ac prima editione.

(c) Codd. S. Petri, *ipse incommutabilis*. Postea non destitit, pro non destitit, in ms. Veronensi.

(d) Sic ex nostris codicibus et prima editione. Cæteri editi, *unitus*.

(e) Duo codd. S. Petri addunt, *et sublimis*, Paulo ante, non poteramus, pro non possemus, in ms. Veronensi.

(f) Præpositio *in* abest a prima editione.

(g) Ms. S. Petri, *ex voluptate*, uti etiam in superioribus sermone, can. 5.

(h) Cod. Bon. et prima editio, *inseruit*.

(i) Ita ex mss. S. Petri et Veron. Al., *non valeamus*. (j) Sic ex ms. Veron. et duobus Vat. Al., *renuntiaverant*.

(k) Mss. S. Petri, Bonon., ac prima editio, *effectus*.

(l) Editi ante Quesnellum, et aliqui eodd., *Adduntur et illi*. Emendationem confirmant mss. S. Petri, Veron. et Casin. Paulo post *effectibus* restitimus ex editis ante Quesn. et melioribus nostris codicibus. Quesnellus cum mss collect. 5, *affectibus*; et in margine: Al., *effectibus*.

(m) Al., *huc* QUESNELL. in margine.

(n) Præpositionem *in* reposuimus ex mss. S. Petri et tribus Vat. ac prima editione.

(o) Quesnellus in secunda editione hanc annotationem subiicit: « Antea legebatur *aræ*, etiam in prima nostra editione. Errorrem primas deprehendit vis

converso corpore (a) ad nascentem se solem reflectant, et curvatis cervicibus, in honorem se splendidi orbis inclinent. ¶ Quod fieri partim ignorantiae vitio, partim paganitatis spiritu, multum tabescimus et dolemus: quia etsi quidam forte Creatorem potius pulchri luminis quam ipsum lumen, quod est creatura, venerantur, abstinendum tamen est (b) ab ipsa specie hujus officii, quam cum in nostris invenit, qui deorum cultum reliquit, nonne hanc secum partem opiniosis vetustæ tanquam probabilem retentabit, quam Christianis et impiis viderit esse communem?

CAP. V. — Abjiciatur ergo a consuetudine fidelium damnanda perversitas, nec honor uni Deo debitus, eorum ritibus qui creaturis deserviunt, misceatur. Dicit enim Scriptura divina: *Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies* (Matth. 14, 10. Et beatus Job, homo sine querela, ut ait Dominus, et continens se ab omni re mala (Job. 1, 8), Numquid vidi, inquit, solem cum fulgeret, et lunam incedentem clare, et lætatum est cor meum in abscondito, et osculatus sum manum meam: quæ est iniquitas maxima, et negatio contra Deum altissimum (Job xxxi, 26-28)? Quid autem

clarissimus Joannes Ciampinus Romanus, magister Brevium gratiæ, ac in utraque signatura referendarius, veramque lectionem vindicavit scripto Romæ excuso, anno 1693, sub hac epigraphe: *De vocis correctione in sermone T. S. Leonis Magni de Nativitate Domini, etc. Litterulæ munusculum, etc.* Nihil ex doctissimi viri dissertatione hoc loco excerptimus, quia integram eam representamus ad calcem istorum sermonum. Hoc unum moneo, correctum esse hunc locum auctoritate codicis Vaticani num. 1277, a sexcentis circiter annis exarati. » Hactenus ille. Ciampini dissertationem in observationibus nostris insertam invenies. In numerum autem codicis Vaticani 1277, quem cum optima lectione Ciampinus nactus est, error irrepsit. Codex enim eo numero signatus nihil habet quod ad Leonem pertineat. Diligentia autem inquisitionis adhibita, reperimus eam lectionem in perantiquo Vaticano Lectionario 1267, et hunc codicem a Ciampino allegatum arbitramur. Huic autem duos alios mss. libros basilicæ S. Petri addimus signatos num. 105 et 107, et unum Vallic. A 10, qui lectionem aræ similiter præferunt. In alio vero ejusdem basilicæ cod. 106, qui tamen non ita antiquæ originis est, habetur arcis pro aræ; sicut etiam in ms. Veronensi. Forte aliquis antiquus librarius scriptum invenit aræ, uti legitur in mss. Veneto 153, et Casin. collect. 1, et arcis potius scribendum putavit. In alio Vallicell. XXVI, aræ habetur pro aræ.

(a) Consuetudinem istam usurpatam esse dicit auctor noster *partim ignorantiae vitio, partim paganitatis spiritu*; natamque ex prava seu Manichæorum, seu Priscillianistarum erga sidera veneratione. Cum tamen asserat quosdam forte Creatorem potius pulchri luminis quam ipsum lumen esse veneratos, probabile admodum est ortum esse ritum illum ex antiquo Christianorum more, qui ad orientem solem versi orare consueverant; præsertimque cum baptizandi erant, conversi ad occidentem Satanæ nuntium remittabant, conversi autem postmodum ad orientem, Christum salutabant atque adorabant. Sed cur hoc in ingressu basilicæ S. Petri potius quam aliarum? Nimirum tunc temporis mos erat ut Christianorum templa solem orientem respicerent, eumque ingredientés adversum haberent; quamobrem

A est sol, vel quid est luna, nisi (c) visibilis creat et corporæ lucis elementa? quorum unum est joris claritatis, et aliud minoris est luminis. Si enim alia diurna, alia nocturna sunt tempora, (d) diversam in luminaribus qualitatem Creator intuit, cum tamen priusquam hæc fierent, et dies et solis officio, et noctes sine lunæ ministerio præsisserent. Sed (e) condebantur ista ad faciendi hominum utilitatem, ut rationale animal nec in distinctio mensium, nec in recursu annorum, nec in dinuratione temporum falleretur: cum per (f) inæquilibrium horarum impares moras, et dissimilium ortuum signa manifesta, et annosol concluderet, et mens luna (g) renovaret. Quarto namque, ut legimus, dixit Deus: *Fiant luminaria in firmamento cæli, luceant super terram, et dividant inter diem et noctem et sint in signa, et tempora, et dies, et annos, et sint in firmamento cæli, ut luceant super terram* (Gen. 14, 15).

CAP. VI. — Expergiscere, o homo, et dignitate tuæ cognosce naturæ. Recordare te factum ad imaginem Dei (Gen. 1, 26); quæ, etsi in Adam corrupta, in Christo tamen est reformata. Ut ere quomodo utendur

opus non erat ut qui illa subibant, ad orientem solem corpus reflecterent. Cum autem basilica S. Petri, sicut et aliæ quædam antiquæ. Urbis basilicæ, solem occidentem ab introitu respiceret, hinc Christiani, qui orientem versus orare soliti erant, ne antiqua consuetudo a patribus accepta atque in ipso baptismo usurpata penitus obliteraretur, hunc ritum retinebant, et quidem in ejus basilicæ unius introitu, in qua olim fons baptismalis erat, quo abluti fideles nomen dare Christo consueverant sub Romani pontificis manu. QUÆSN. — Confer quæ in hunc locum explicandum optime digessit Ciampinus loco allegato notatione præcedenti, ubi inter cætera ingressum seu faciem basilicæ S. Petri ad orientem spectasse ostendit, unde orientem solem veneraturi in suggestu aræ superioris, corpore reflectere debebant. Id autem *partim ignorantiae vitio, partim paganitatis spiritu* flebat a nonnullis Christianis, quia hi arripientes veterem Christianorum ritum orandi facie ad orientem versa, ignorantes vero hujus ritus rationem, quam non sol, sed Deus adorabatur, eundem ritum ad solem nascentem venerandum paganico spiritu traducebant. Hinc pravam ejusmodi consuetudinem in iis Christianis S. pontifex non e Manichæis vel Priscillianistis ortam indicat, sed ex antiquo ritu Christianorum paganico spiritu ad solem ignoranter tracto nec reprehendit tamen ipsum ritum orandi ad Orientem, sed ejus abusus, quo vel sol colebatur, vel si non sol, sed Deus coleretur, scandalum ex circumstantiis oriri poterat.

(b) Sic ex mss. S. Petri et Veron. Al., *ab ipsa hujusmodi specie officii.*

(c) Forte, *visibiles*. QUÆSNELLUS in margine. (d) Codex Veron., *diversus in luminaribus qualitates*. Cod. Bon. et prima editio, *in luminibus*.

(e) Prima editio et unus Vat., *condebantur*. Alii editi ante Quosn., *condita sunt*. Quæsnellianam emendationem reperimus in septem nostris codd., ad quam accedit ms. Casin., *cum debebantur*. Mox ex codd. S. Petri, Vat., Vallicell. et Casin. ac prima editione, *faciendi* reposuimus pro *faciendam*.

(f) Ita mss. Corb., Gaudiaval. et Vict. Quæsnelli. Similiter nostri codd. et nonnullæ editiones. Al., *æqualium*.

(g) Al., *determinaret* in mss. Corb. Quæsnelli.

est visibilibus creaturis, sicut uteris terra, mari, celo, aere, fontibus atque fluminibus; (a) et quidquid in eis pulchrum atque mirabile est, refer ad laudem et gloriam Conditoris. Noli esse deditus illi lumini quo volucres et serpentes, quo bestiae et pecudes, quo muscae delectantur et vermes. Lucem (b) corpoream sensu tange corporeo, et toto mentis affectu illud verum lumen amplectere quod *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum* (Joan. 1, 9), et de quo dicit propheta: *Accedite ad eum, et illuminamini, et vultus vestri non erubescunt* (Ps. xxxiii, 6). Si enim templum Dei sumus, et Spiritus Dei habitat in nobis (I Cor. iii, 16), PLUS EST quod fidelis quisque (c) in sua habet animo, quam quod miratur in celo. Non itaque vobis, dilectissimi, hoc aut indicimus, aut suademus, ut despiciatis opera Dei, aut contrarium aliquid fidei vestrae, in iis quae Deus bonus bona condidit, aestimetis; sed ut (d) omni creaturarum specie, ☉ et universo hujus mundi ornatu rationabiliter et temperanter utamini: *Quae enim videntur, sicut ait Apostolus, temporalia sunt; quae autem non videntur aeterna sunt* (II Cor. iv, 18). (e) Unde quia AD PRÆSENTIA sumus nati, ad futura autem renati, non temporalibus bonis dediti, sed aeternis simul intenti; et ut spem nostram possimus propius intueri, in ipso sacramento Natalis Domini cogitemus quid natura nostrae gratia divina contulerit. Audiamus Apostolum dicentem: *Mortui enim estis, et vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Cum autem Christus apparuerit vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria* (Coloss. iii, 3, 4); qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto per omnia saecula saeculorum. Amen.

SERMO XXVIII [Al. XXVII].

(f) In Nativitate Domini VIII.

SYNOPSIS. — I. Quanta lætitia mysterium Christi nascitis sit excipiendum. — II. A carne anima que in Christo humana nullo momento Verbum abfuisse. — III. In delendo peccato Adæ voluntario justitiam esse servatam. — IV. Varii errores circa incarnationem Domini. — V. Nestorii et Eutyehis impia dogmata. — VI. Veritatem utriusque naturæ in Christo, in unitatem personæ convenire. — VII. Quomodo plenitudo Divinitatis corporaliter in Christo inhabitat, et in Ecclesia.

CAP. I. — Cum semper nos, dilectissimi, gaudere in Domino, omnia divina eloquia (g) exhortentur, hodie

(a) Vnus Vat., ut quidquid.... referas.

(b) Ita omnes nostri codd. et editi ante Quænelum, qui testatur ita etiam legi in mss. Gaudiival.; at ipse edidit *incorpoream*, et post *incorporeo*, nec ullum mss. librum sic præferentem indicavit. Neque contextus Leonis id requirit. Lucem enim corpoream tangi corporeo sensu non vetat, qui præmiserat: *Utere, quomodo utendum est visibilibus*; dum solo sensu tangantur, mente autem verum lumen amplectamur.

(c) Sic ex mss. S. Petri et Casin. Al., *habet in sua anima*. Mox utique pro itaque in prima editione.

(d) Cod. Bon. et prima editio, *omnium*; et dein *temporaliter pro temperanter* in uno mss. S. Petri et alio Vat.

(e) Quia autem ad præsentia sumus nati, ad futura su-

A procul dubio ad spiritalem lætitiã copiosius incitamus. Nativitatis Dominicæ sacramento nobis clarius coruscante: ut recurrentes ad illam divinæ misericordiæ ineffabilem inclinationem, qua Creator hominum (h) homo fieri dignatus est, in ipsius nos inveniamur natura, quem adoramus in nostra, Deus enim Dei Filius, de sempiterno et ingenito Patre unigenitus, sempiternus manens in forma Dei, et incommutabilior atque intemporaliter habens (i) non aliud esse quam Pater est, formam servi sine suæ detrimentum majestatis ☉ accepit, ut in sua nos proveheret, (j) non se in nostra dejiceret. Unde utriusque naturæ in suis proprietatibus permanenti, tanta est unitatis facta communjo, ut quidquid ibi est Dei, non sit ab humanitate disjunctum; quidquid autem est hominis, non sit a Deitate divisum.

B CAP. II. — Celebrantes igitur, dilectissimi, natalem diem Domini Salvatoris, partum beatæ Virginis integre cogitemus, ut carni animæque conceptæ virtutem Verbi nullo temporis puncto defuisse credamus, nec prius formatum atque animatum templum corporis Christi, quod sibi superveniens vindicaret habitatur, sed per ipsum et in ipso, novo homini datum esse principium, ut in uno Dei atque hominis datum esse principium: ut in uno Dei atque hominis filio, et sine matre Deitas, et sine patre esset humanitas. Simul enim per Spiritum sanctum fecundata virginitas, sine corruptionis vestigio edidit et sui generas sobolem, et suæ stirpis auctorem. Unde et idem Dominus, sicut evangelista commemorat, quæsivit a Judæis cujus filium Christum Scripturarum auctoritate didicissent; et eisdem respondentibus quod ex David venturus semine traderetur: *Quomodo, inquit, illum Dominum suum David tu spiritu vocat, dicens: Dixit Dominus Domino meo: Sede a dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum* (Matth. xxii, 43, 44; Ps. cix, 1)? Nec potuerunt Judæi propositam solvere quæstionem, quia non intelligebant in uno Christo et progeniem Davidicam, et naturam prophetatam esse divinam.

CAP. III. — Majestas autem Filii Dei æqualis Patri, vestiens se humilitate servili, nec metuebat minui, nec indigebat augeri; ipsumque effectum misericordiæ suæ, quem restitutioni impendebat humanæ, sola exsequi poterat virtute Deitatis; ut creaturam ad imaginem Dei conditam (Genes. i, 26) a jugo (k) diri

D *mus renati*, in mss. Bon. et prima edit.

(f) In uno ms. S. Petri. *De Nativitate Domini contra hæreticos*. In alio ejusdem basilicæ cod., *Contra Nestorium et alios hæreticos de Incarnatione Domini*.

(g) Tres Vat. codd. et prima editio, *cohortentur*.

(h) Cod. S. Petri, et Vat. 1267, *homo esse*.

(i) Codd. S. Petri, et Bon., *non aliter esse quam Pater est*. Unum verbum est lectioni vulgatæ adjecimus tum ex his codd., dum ex antiquo Lectionar. Vat. 1267.

(j) Editi, *non ipse nostra dejiceret*. Melius in cod. S. Petri. Paulo post in hoc codice, et in Vat. 1267, *non sit ab homine separatum, et quidquid est hominis*.

(k) Editi, *diræ dominationis*. Quæsn. in margine, *diri dominatoris*; quod prætulimus auctoritate duorum codd. S. Petri, et Casinen., etc. In Vat. 1267,

dominatoris erueret. Sed quia non ita in primum hominem diabolus violentus exstiterat, ut cum in partes suas sine liberi arbitrii consensione transferret, sic destruendum peccatum (a) fuerat voluntarium et hostile consilium, ut dono gratiæ non obsesset norma iustitiæ. In totius igitur humani generis strage communi, unum solum (b) erat remedium sub divinæ rationis occulto, quod posset subvenire prostratis, si aliquis filiorum Adam originalis prævaricationis alienus at quo innocens nasceretur, qui cæteris et exemplo (c) prodesset et merito. Sed quia hoc naturalis generatio non sinebat, nec poterat vitiatæ radicis propago esse sine semine, de quo Scriptura dicit: *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine? Nonne tu qui solus es (Job XIV, 4)?* Dominus David factus est filius David, et de promissi (c) germenis fructu proles est orta sine vitio, in unam personam gemine conveniente natura: ut eodem conceptu eodemque partu gigneretur Dominus noster Jesus Christus, cui (d) et vera inesset Deitas ad miracula operum, et vera humanitas ad tolerantiam passionum.

CAP. IV. — Fides igitur catholica, dilectissimi, oblatrantium hæreticorum spernat errores, qui mundanæ sapientiæ vanitate decepti, a veritatis Evangelio recesserunt, et incarnationem Verbi intelligere non valentes, de causa illuminationis fecerunt sibi materiam cæcitatibus. Nam omnium fere falsa credentium opinionibus, quæ etiam in sancti Spiritus negationem prouertunt, retractatis, neminem pene de vias cognoscimus, nisi qui duarum in Christo naturarum veritatem sub unius personæ confessione non credidit. Alii etenim Domino solam humanitatem, alii solam ascribere Deitatem. Alii veram quidem in ipso Divinitatem, sed carnem dixerunt fuisse simulatam.

Alii professi sunt veram eum suscepisse carnem, sed Dei Patris non habuisse naturam; et Deitati ejus, quæ erant humanæ substantiæ, deputantes, majorem sibi Deum minoremque sinxerunt, cum gradus in vera Divinitate esse (e) non possit: quoniam quidquid Deo minus est, Deus non est. Alii cognoscentes Patris et Filii nullam esse distantiam, quia non potest

duri dominatoris. Mox exueret pro erueret in ms. Bon. et prima editione, in quibus paulo ante factam pro conditum.

(a) Tres codd. Vat. et unus S. Petri, fuit. In Vat. 1267, sic destruendum fuit voluntarium et hostile consilium.

(b) Ita ex duobus mss. S. Petri et antiquo Vat. laudato. Al., fuit. Paulo post in illis, cæteris et exemplo. adjecimus particulam et Leonis stylo maxime congruam ex eodem antiquo Vat.

(c) In editis ante Quesnellum et aliquibus mss., generis. Lectio autem germenis, quam in aliis mss. Vat. et S. Petri reperimus, magis congruit cum textu Jeremiæ xxiii, 5: *Suscitabo David germen justum*: et Isaia xi, 1: *Germen de radice ejus*.

(d) Particulam et supplevimus ex quinque mss. ac prima editione.

(e) Ms. Casin. et duo Vat., cum prima editione, non possint.

(f) Quatuor mss. et prima editio, veritatem. Retinui-
mus unitatem, quia similiter serm. 24, c. 5, de hac

Arant (f) unitatem Deitatis intelligere nisi in unitate personæ, eundem asseruerunt esse Patrem quod Filium: ut nasci et nutrirī, pati et mori, sepeliri resurgere, ad eundem pertineret, qui per omnia hominis personam implet et Verbi. Quidam putaverunt Dominum Jesum Christum non nostræ substantiæ corpus habuisse, sed ab elementis superioribus ac subtilioribus (100) sumptum. Quidam autem aestimaverunt in carne Christi humanam animam (g) non fuisse, sed partes animæ ipsam Verbi implet Deitatem. Quorum imprudentia in hoc transit, animam quidem fuisse in Domino faterentur, eandem dicerent mente caruisse, quia sufficeret homini sola Deitas ad omnia rationis officia. Postremo iidem asserere præsumperunt, partem quædam Verbi in carnem fuisse conversam, ut in unitate dogmatis varietate multiplici, non carnis tantum animæque (h) natura, sed etiam ipsius Verbi se veretur essentia.

CAP. V. — Multa sunt et alia prodigia falsitatum quibus enumerandis charitatis vestræ non est fatigandus auditus. Sed post diversas impietates, quæ sibi invicem sunt multiformium blasphemiarum cognitione connexæ, de his potissimum erroribus declinandis observantiam vestræ devotionis admoneo; quorum unus dudum Nestorio auctore consurgere non impune tentavit, alius nuper parl exsecratione damnandus, Eutyche assertore prorupit. Nam ille beatam Mariam Virginem hominis tantummodo ausus est prædicare genitricem, ut in conceptu ejus et partu nulla Verbi et carnis facta unio crederetur: quis Dei Filius non ipse (i) factus sit hominis filius, sed creato homini sola se dignatione sociaverit. Quod catholice aures nequaquam tolerare potuerunt, quæ sic Evangelio veritatis imbutæ sunt, ut firmissime noverint nullam esse humano generi spem salutis, nisi ipse esset filius Virginis, qui creator est matris. Hic autem recentioris sacrilegii profanus assertor, unionem quidem in Christo duarum confessus est naturarum, sed ipsa unitione id dixit effectum, ut ex duabus una remaneret, nullatenus alterius existente substantia, quæ utique (j) siniri, nisi aut consumptione,

eadem Sabellii hæresi loquens S. pontifex, unitatem substantiæ appellat. Paulo post, ut nasci... pertineret, cum Quesnello præferunt nostri codd. et prima editio. Aliæ editiones, et nasci... pertinere.

(g) Aliquot codd. et editi ante Quesnellum, non habitasse, nec fuisse. Post pauca prima editio, pro Quorum imprudentia, habet Quorumdam imprudentia; et forte melius, cum aliqui ex Apollinaristis, in antecedenti periodo indicatis, ad hunc errorem declinaverint.

(h) Ita nostri codd. et editi ante Quesnellum, qui nullo indicato ms., et nulla etiam indicata diversa lectione, sic vulgavit: *Naturam, sed etiam ipsius verbi solverent essentiam*. In uno Vallicel. A 40, exiguo discrimine ab edita lectione sic habetur: *Ut in hujus dogmatis varietate multiplici non carnis tantum animæque sed etiam ipsius verbi solveretur essentia*. Mox initio capitis sequentis cod. Vat. 1267: *Nulla sunt alia*.

(i) Al., factus est, et postea, sociavit.

(j) Ita Quesnellus, et prima editio cum mss. S. Petri

aut separatione non posset. Hæc vero tam inimica sunt sanæ fidei, ut nequeant recipi sine excidio nominis Christiani. Si enim Verbi incarnatio (a) unio est divinæ humanæque naturæ, sed hoc ipso concursu **101** quod erat geminum, factum est singulare; sola Divinitas ex ulero Virginis nata est, et per ludificatoriam speciem solo subit nutritimenta et incrementa corporea; utque omnes mutabilitates humanæ conditionis omittam, sola Divinitas crucifixæ, sola Divinitas mortuæ, sola Divinitas est sepulta; ut jam secundum talia sentientes sperandæ resurrectionis nulla sit ratio, nec *sit primogenitus ex mortuis* Christus (*Coloss. 1, 18*): quia non fuit qui deberet resuscitari, si (b) non fuisset qui posset occidi.

CAP. VI. — Absint a cordibus vestris, dilectissimi, diabolicarum inspirationum (c) virulenta mendacia, et scientes quod sempiterna Filii Deitas nullo apud Patrem crevit augmento, prudenter advertite quod qui naturæ in Adam dictum est, *Terra es, et in terram ibis* (*Gen. III, 19*), eidem in Christo dicitur, *Sede a dextris meis* (*Ps. cix, 1*). Secundum illam naturam qua Christus æqualis est Patri, numquam inferior fuit Unigenitus sublimitate Genitoris. nec temporalis est ei cum Patre gloria (d), qui in ipsa Patris est dextera, de qua in Exodo dicitur: *Dextera tua, Domine, glorificata est in virtute* (*Exod. xvi, 6*); et in Isaia: *Domine, quis credidit auditui nostro? et brachium Domini cui revelatum est* (*Isai. LIII, 1: Rom. x, 16*)? Assumptus igitur homo in Filium Dei, sic in unitatem personæ Christi ab ipsis corporalibus est receptus exordiis, ut nec sine Deitate conceptus sit, nec sine Deitate editus, nec sine Deitate nutritus. Idem erat in miraculis, idem in contumeliis; per humanam infirmitatem crucifixus mortuus et sepultus; per divinam virtutem die tertia resuscitatus, ascendit ad cælos (e), consedit ad dexteram Dei Patris, et in natura hominis accepit a Patre quod in natura Deitatis etiam ipse donavit.

CAP. VII. — Hæc, dilectissimi, pio corde meditantibus, apostolici semper memores estote præcepti, qui

et aliis Vat. Perperam in aliis editis et nonnullis posteriorum collectionum codd., *fieri*.

(a) Erat in editis et aliquot mss., *non unio est*; sed particula *non* perperam inserta fuit: nam Eutyches, cujus errorem S. Leo impugnat, duarum naturarum unionem non negavit, sed ita fatebatur ut post unionem ex duabus unam remansisse diceret. Deest sane hæc particula in duobus mss. Petri, in Vallicel., in Casinensi, etc. In prima editione et in codice Bonon., non solum deest *non*, sed etiam *unio*, sic: *Sic enim Verbi incarnatio divinæ humanæque naturæ est*. Post pauca cum potioribus mss. inseruimus præpositionem *ex* ante vocem *utero*, quæ in nonnullis editionibus, et a Quesnello omittitur.

(b) Sic ex duobus mss. S. Petri et uno Vallicel. Al., *non fuit*. Cod. Casin., *non fuit qui possit*.

(c) Quatuor codd., *trulentior*.

(d) Ita emendavimus ex duobus mss. S. Petri, Vallicel. et Casin., cum antea legebatur, *quæ est ipsa Patris dextera*. Unus Vat. Collect. 5, *qui est ipsa Patris dextera*. Alius Vat., *quia ipse Patris est dextera*. Congruit emendatio cum illo psal. cix, 1: *Sede a dextris meis*. Mox unus codex S. Petri, et Vallicel.,

universos admonet dicens: *Videte ne quis vos (f) decipiat per philosophiam et inanem fallaciam, secundum traditionem hominum, et non secundum Christum: quia in ipso inhabitat omnis plenitudo Divinitatis corporaliter, et estis repleti in illo* (*Colos. II, 8-10*). Non dixit **102** *spiritualiter, sed corporaliter*, ut veram intelligamus substantiam carnis, ubi est plenitudinis Divinitatis inhabitatio corporalis (*Ephes. I, 23*): qua utique tota etiam repletur Ecclesia, quæ inhærens capiti, corpus est Christi (*Coloss. 1, 24*): qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto Deus in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XXIX [Al. XXVIII].

(g) In Nativitate Domini IX.

SYNOPSIS. — I. *Quæ pax ab angelis nuntiatur nascenti Christo*. — II. *Mysteria quod dispensationem solum corporalem transisse. Dixit Dominus Domino in eo expenditur*. — III. *In adoptantis misericordia gloriantur. Infantiam Christi esse honorandam*.

CAP. I. — Excedit quidem, dilectissimi, multumque supereminet humani eloquii facultatem divini operis magnitudo; et inde oritur difficultas fandi, unde adest ratio non tacendi: quia in Christo Jesu Filio Dei non solum ad divinam essentiam, sed etiam ad humanam spectat naturam, quod dictum est per prophetam: *Generationem ejus quis enarrabit* (*Isa. LIII, 8*)? Utramque enim substantiam in unam convenisse personam, nisi fides credat, sermo non explicat; et ideo nunquam materia deficit laudis, quia numquam sufficit copia laudatoris. Gaudeamus igitur quod ad eloquendum (h) tantum misericordiæ sacramentum impares sumus, et cum salutis nostræ altitudinem non valemus explicare, sentiamus nobis bonum esse quod vincimur. Nemo enim ad cognitionem veritatis magis propinquat, quam qui intelligit in rebus divinis, etiamsi multum proficiat, semper sibi superesse quod quærat. Nam (i) qui se ad id in quod tendit pervenisse præsumit, non quæsitâ reperit, sed in inquisitione defecit. Ne autem infirmitatis nostræ perturbemur angustiis, evangelicæ **103** nos et propheticæ adjuvant voces, quibus ita accendimur in Exodo canitur.

(e) Sic mss. S. Petri, et antiquus Vat. 1267. Al., *sedet*. Mox initio capitis sequentis: *Hoc, dilectissimi, pro hæc, dilectissimi*, in ms. Bon. et prima editione.

(f) Ita nostri codices cum prima editione et Quesnelliana. Concinit cum lectione serm. 30, c. 3. In aliis editis, *seducat*. Postea scripsimus *inhabitât, pro habitat*, ex ms. S. Petri; cum hæc lectio magis congruat sequentibus. *Divinitatis in habitatio corporalis*. nec non lectioni laudati sermonis 30, c. 3.

(g) Unus codex S. Petri, *De Nativitate Domini contra hæreticos*. Alius ms. ejusdem basilicæ, *Contra Judæos et hæreticos de Incarnatione Domini*.

(h) Ita ex duobus mss. S. Petri. Bon. et prima editione. Al., *tantæ*. Mox ex iisdem S. Petri codd. et Padibron., *non valemus explicare*, prætulimus lectioni vulgatæ, *promere non valeamus*. In Veronensi codice, *promere non valemus*. Mox in laudato ms. Padiliron., *magis appropinquat*.

(i) In mss. S. Petri, Bon., et prima editione, *si se*; et paulo post, in iisdem et in cod. Veron., *defecit* pro *defecit*. Quo tendit, pro in quod tendit in Vat. collect. 5. Mox, *non quæsitum*, in cod. Padiliron.

et docemur, ut (a) nobis Nativitatem Domini, qua *Verbum caro factum est* (Joan. 1, 14), non tam præteritam recolare, quam præsentem videamur inspicere. Quod enim pastoribus pro gregum suorum custodia vigilantibus nuntiavit angelus (b) Domini, etiam nostrum implevit auditum; et ideo Dominicis ovibus præsumus, quia verba divinitus edita cordis aure(c) servamus, tamquam et in hodierna festivitate dicatur: *Ecce ego evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus est vobis hodie Salvator, qui est Christus Dominus, in civitate David* (Luc. 11, 10). Cujus prædicationis summitati exsultatio innumerabilium jungitur angelorum (ut excellentius fieret testimonium, cui militiæ cœlestis multitudo concineret) in honorem Dei (d) una benedictione dicentium: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. 11, 14). Dei ergo gloria est ex matre Virgine Christi nascentis infantia, et reparatio humani generis merito in laudem sui referret auctoris: quia et (e) ipse beatæ Mariæ missus a Deo Gabriel angelus dixerat: *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi; ideoque et quod naseetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei* (Luc. 1, 35). In terra autem illa pax conceditur, quæ homines efficit bonæ voluntatis. Quo enim Spiritu de intemeratæ matris visceribus nascitur Christus hoc de sanctæ Ecclesiæ utero renascitur Christianus (f) cui vera pax est, a Dei voluntate non dividi, et in his solis quæ Deus diligit delectari.

CAP. II. — Natalem igitur, dilectissimi, diem Domini celebrantes, qui ex omnibus præteritorum temporum diebus electus est, licet dispensatio actionum corporalium, sicut æterno consilio fuerat præordinata, transierit, totaque Redemptoris humilitas in gloriam (g) paternæ majestatis evecta sit, *ut in nomine Jesu omne genu flectatur cœlestium, terrestrium, et infernorum, et omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus (h) in gloria 104 est Dei Patris* (Philipp. 11, 10, 11), indesinenter tamen ipsum partum salutiferæ Virginis adoramus, et illam Verbi et carnis indissolubilem copulam non minus (i) suscipimus in præsepe

A facentem, quam in throno paternæ altitudinis condentem. Immutabilis enim Deitas, quamvis intra metam ipsam et claritatem suam et potentiam continet, non ideo tamen non erat (j) inserta nascenti, qui humano aspectui non patebat: ut per veri hominis inusitata primordia ille agnosceretur genitus, qui regis David et Dominus esset et filius. Ipse enim prophético spiritu cantat, dicens: *Dixit Dominus Domino meo: Sede a dextris meis* (Ps. cix, 1). Quo testimonio, sicut Evangelium refert, confutata est impietas Judæorum. Nam cum Jesu interrogante Judæos, cuius filium dicerent Christum? respondissent, *David confestim Dominus cœcitatem illorum arguens ait Quomodo ergo David in spiritu vocat eum Dominum dicens: Dixit Dominus Domino meo: Sede a dextris meis* (Math. xxii, 43)? Interclusistis vobis, o Judæi intelligentiæ viam, et dum solam naturam carnis (k) aspiciatis, tota vos veritatis luce privastis. Expectantes enim, secundum vestræ persuasionis fabulosa signimenta, David filium de sola stirpe corpore, dum spem vestram in homine tantum constituistis, Deum Dei Filium repulistis: ut quod nobis (l) profliteri gloriosum est, vobis prodesse non possit. Nam et nos interrogati cuius filius sit Christus, voce Apostoli confitemur quod *factus est ex semine David secundum carnem* (Rom. 1, 3); et de ipso initio evangelicæ prædicationis instruiamur, legentes: *Liber generationis Jesu Christi, filii David* (Math. 1, 1). Sed ideo a vestra impietate discernimur, quia quem ex progenie David hominem novimus natum (m) eumdem, secundum quod *Verbum caro factum est* (Joan. 1, 14), Deum Deo Patri credimus coæternum. Unde si teneres, o Israel, tui nominis dignitatem, et propheticas denuntiationes non obcæcato corde percurreres, Isaias tibi evangelicam panderet veritatem, et non surdus audires divina inspiratione dicentem: *Ecce Virgo 105 (n) accipit in utero, et pariet filium, et vocabunt nomen ejus Emmanuel, quod est interpretatum, Nobiscum Deus* (Isai. vii, 14; Math. 1, 23). Quem si in tanta proprietate sacri nominis non videbas, in Davidica saltem voce didicisscs, ne contra testifica-

(a) Sic plerique nostri codd. et Quesn. Al. *nos*.

(b) Vocem *Domini* supplevimus ex duobus codd. S. Petri, et Veron) ac Padiliron.

(c) Aliqui codd. et prima editione *reservamus*. Dein *Ecce ego* adjecimus ex duobus mss. S. Petri, ex Bon. et prima editione. In alio codice S. Petri deest *ego*. Mox in tribus codd. et prima editione legitur *natus est nobis pro natus est vobis*; quæ postrema lectio a nobis retenta, evangelico textui congruit.

(d) Mss. S. Petri., Bon. et prima editio, *una voce*. Dein iidem S. Petri codd. et Veron. ac Padiliron., *gloria in altissimis*.

(e) In vulgatis, *ipse*. Emendavimus cum prima editione ex mss. S. Petri., Veron. et Bon. ac Padiliron. Post nonnulla, *conditur* pro *conceditur* est in mss. Vat. posteriorum collect. 4 et 5.

(f) In prima editione post vocem *Christianus* puncto apposito, sic legitur. *Cui vera pax est a Dei voluntate non dividi, non dubitet et iis solis quæ Deus diligit, delectari*. In ms. Padiliron., *Cui vera pax est in Dei voluntate, si non dubitet his solis quæ, etc.*

(g) Tres codd. et prima editio, *æternæ majestatis*. At textus Scripturæ, qui subjicitur, habet *in gloria est Dei Patris*: et paulo post scribitur *paternæ altitudinis*.

(h) Mss. Veron. et Padiliron. addunt *Christus*, ut apud S. Paulum.

(i) Editi, *suscipimus*. Quesnellus corruptionem suspicatus annotavit in margine: Forte *suspiciamus*. Emendationem optimam ac textui inserendam probare codices Casinensis et Padiliron.

(j) Sic plerique et potiores codices Al., *conserta*.

(k) Quatuor codd., *inspicitis*.

(l) Sic duo mss. S. Petri, alius Padiliron. et Casinensis. Al., *confiteri*.

(m) Editionum Quesnello anteriorum syntaxim quæ item est nostrorum codicum, restituiimus. Quesnellus delevit hoc loco *eumdem*, et transtulit ante vocem *Deum*. Aliquando post in ms. Padiliron., *non surdis auribus audires*.

(n) Cod. Veron., *concipiet*; dein in editis ante Quesn. et in quibusdam mss., *vocabitur pro vocabunt*.

tionem novi et veteris Testamenti Jesum Christum A David filium denegares, quem David Dominum non (a) fateris.

CAP. III.— Quapropter, dilectissimi, quoniam per ineffabilem gratiam Dei Ecclesia (b) fidelium gentium consecuta est, quod carnalium Judæorum Synagoga non meruit, dicente David : *Notum fecit Dominus salutare suum, in conspectu gentium revelavit justitiam suam* (Ps. xcvi, 2); et Isaia similiter prædicante : *Populus qui sedebat in tenebris vidit lucem magnam : qui habitabant in regione umbræ mortis, lux orta est eis* (Isai. ix, 2); et iterum : *Gentes qui te non noverunt invocabunt te, et populi qui te (c) nescierunt ad te confugient* (Isai. lv, 5) : exultemus in die salutis nostræ, et per novum Testamentum in consortium ejus assumpti, cui dicitur a Patre per prophetam : *Filius meus es tu, ego hodie genui te. Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam, et possessionem tuam terminos terræ* (Ps. ii, 7, 8); in adoptantis nos misericordia gloriemur : quia, sicut Apostolus ait, *Non accepistis spiritum servitutis iterum in timore, sed accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus, Abba, Pater* (Rom. viii, 15). Dignum est enim atque conveniens, ut testantis Patris voluntas (d) ab adoptionis filiis impleatur; et dicente Apostolo, *Si compatimur, et conglorificabimur* (Ibid., 17), sint humilitatis Christi participes, qui sunt (e) futuri gloriæ cohæreses (Rom. viii, 17). Honoretur in infantia sua Dominus, nec ad Deitatem referantur injuriam exordia et incrementa corporea : quoniam naturæ incommutabili nec addidit aliquid nostra natura, nec minuit; sed qui (f) in similitudine carnis peccati dignatus est hominibus esse conformis, in unitate Deitatis Patri permanet æqualis; cum quo et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

106 SERMO XXX [Al. XXXI].

In Nativitate Domini X.

SYNOPSIS. — I. *Utramque Christi generationem ineffabilem esse.* — II. *Diversi errores circa incarnationem Verbi.* — III. *Divinitatis plenitudinem corporaliter Christum inhabitasse.* — IV. *Conceptionem Christi inter omnes esse singularem.* — V. *Utriusque in Christo naturæ proprietates expenduntur.* — VI. *Christum Patri et matri consubstantialem, ex utroque nos salvare.* — VII. *Unam Christi fidem omnes om-*

(a) Idem ms. Veron.. *fatereris.*

(b) In prima editione omittitur *fidelium.*

(c) Ita ex mss. S. Petri, et Bon. ac prima editione. Al., *nesciunt.*

(d) Codd. S. Petri, *ab adoptivis filiis.* Ms. Padiliron. *ut tanti Patris voluntas adoptivis filiis impleatur.*

(e) Quesnellus cum Rainaudo, *futuræ.* Emendavimus ex cæteris editis, nostrisque codicibus, inter quos soli codd. posteriorum collect. 4 et 5 utrumque præferunt, *futuri, futuræ.*

(f) Sic ex ms. Padiliron. Vulg., *similitudinem.*

(g) In duobus mss. S. Petri ac in prima editione, *de excellentissima festivitatis hodiernæ solemnitate.*

(h) Editi ante Quesnel., cum aliquot nostris codd.,

nium sæculorum fideles salvare. Genealogia Christi apud Matthæum et Lucam, cur diversa.

CAP. I.— Sæpe, ut nostis, dilectissimi, (g) de excellentia festivitatis hodiernæ officium vobis sermonis salutaris impendimus; nec ambigimus ita cordibus vestris divinæ pietatis resplenduisse virtutem, ut quod vobis fide est insitum, id sit etiam intelligentia comprehensum. Sed quia Domini Salvatorisque nostri nativitas, non solum secundum deitatem de Patre, sed etiam secundum carnem de matre, ita facultatem humani excedit eloquii, ut merito ad utrumque referatur, quod dictum est : *Generationem ejus quis enarrabit* (Isai. liii, 8)? in eo ipso quod digne non potest explicari, æmper exuberat ratio disserendi : non quia liberum sit diversa sentire, sed quia dignitati materiæ nulla potest lingua sufficere. Magnitudo Igitur sacramenti, in salutem humani generis ante sæcula æterna dispositi, in sæculorum fine reserati, integritati suæ nec auferri aliquid patitur, (h) nec inferri; et sicut propria non amittit, ita aliena non recipit. Sed multi opinionum suarum sequaces, et quod nondum intellexerunt, paratiores docere quam discere, sicut ait Apostolus, *circa fulem naufragaverunt* (I Tim. i, 19); quorum pravas compugnantesque sententias brevi significatione perstringam : ut errorum tenebris a veritatis luce discretis, et religiose honorentur beneficia divina, et scienter caveantur (i) humana mendacia.

CAP. II.— Quidam enim ex documentis nativitatis 107 Domini (j) nostri Jeeu Christi quæ eum verum hominis filium demonstrabant, nihil ipsum amplius (k) quam hominis filium crediderunt, non putantes ipsi ascribendam esse deitatem, quem et primordia infantie, et incrementa corporea, et passionum usque ad crucem (l) mortemque conditio, non dissimilem cæteris mortalibus approbassent. Alii vero virtutum admiratione permoti, et originis novitatem, et dictorum factorumque potentiam, ad divinam intelligentes pertinere naturam, nihil illi putaverunt nostræ inesse substantiæ, totumque illud quod corporeæ fuit actionis et formæ, aut de sublimioris generis prodiisse materia, aut simulatam carnis speciem habuisse, ut videntium et tangentium sensus ludificatoria imagine fallerentur. Fuit autem in quibusdam errantibus etiam illa persuasio, qua conarentur asserere ex ipsa Verbi substantia quiddam in carnem fuisse conver-

D *nec augeri.* Quesnelli lectionem approbant duo mss. S. Petri.

(i) Sic emendavimus ex quinque codd. et prima editione. Al., *mundana.*

(j) Addidimus *nostris* ex quatuor codd. et prima editione.

(k) Unus ms. S. Petri, *quam hominem crediderunt.* Cod. Bon. et prima editio, *credebant.* Dein ipsi pro illi reposuimus ex tribus nostris codd. et prima editione. Porro notavit Quesnellus *dignitatem* pro *Deitatem* legi in editis. Sed prima editio cum nostris quoque mss. habet *Deitatem.*

(l) Al., *mortisque conditio.* QUESN. in margine. — Mox similem pro non dissimilem, et approbasset pro approbassent in uno S. Petri et alio Vat.

sum, (a) natumque Jesum ex Maria Virgine, nihil maternæ habuisse naturæ; sed et quod erat Deus, et quod erat homo, utrumque ad id pertinuisse quod Verbum est: ut scilicet in Christo et per diversitatem substantiæ falsa fuerit humanitas, et per defectum mutabilitatis non vera divinitas.

CAP. III.—Has ergo, dilectissimi, aliasque impietates diabolica inspiratione conceptas, et in multorum noxam pervasa perditionis effusas, olim catholica fides, (b) cujus Deus et magister est et auxiliator, obtrivit, exhortante et instruyente nos Spiritu sancto per legis testificationem, per vaticinia prophetarum, et per evangelicam tubam apostolicamque doctrinam, ut constanter intelligenterque credamus quia, sicut ait beatus Joannes, *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis* (Joan. 1, 14). In nobis utique, quos (c) sibi Verbi divinitas coaptavit, cujus caro de utero Virginis sumpta nos sumus. Quæ si de nostra, id est vere humana, non esset, Verbum caro factum non habitasset in nobis. In nobis autem habitavit, (d) quia naturam nostri corporis suam fecit, ædificante sibi Sapientia domum (Prov. ix, 1), non de quacumque materia, sed de substantia propriè nostra, cujus assumptio est manifestata, cum dictum est: *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis*. Huic autem sacratissimæ (e) prædicationi etiam beati Pauli, apostoli doctrina concordat, dicentis: *Videte ne quis vos decipiat per philosophiam et inanem fallaciam secundum traditionem hominum secundum elementa mundi, et non secundum Christum*: (f) quia in ipso inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter, et estis repleti in illo (Coloss. ii, 8-10). Totum igitur corpus implet tota divinitas; et sicut nihil deest (g) illius majestatis, cujus habitatione repletur habitaculum, sic nihil deest corporis, quod non suo habitatore sit plenum. Quod autem dictum est, *Et estis repleti in illo*, nostra utique significata natura, ad quos illa repletio non pertineret, nisi Dei Verbum nostri sibi generis et animam et corpus unisset.

CAP. IV.—Agnosendum sane, dilectissimi, et toto corde est confitendum, quod hæc generatio qua et Verbum et caro, id est Deus et homo, unus Dei Filius unusque Christus efficitur, supra omnem originem humanæ creationis excellit. Nec enim aut Adæ

(a) Quædam editiones ante Quesnellum cum ms. Vat. collect. 5, *natoque Jesu ex Maria Virgine nihil maternæ fuisse naturæ*. Alii codd. et prima editio ut in textu.

(b) Sic emendavimus ex duobus mss. S. Petri, et alio Bon., ac prima editione. Al., *cui Deus*. Dein ex iisdem codd. et alio Vat. ac prima editione addidimus nos post vocem *instruyente*.

(c) Unus cod. S. Petri, *sibi deitas coaptavit, cujus caro de utero Virginis sumpta nos facimus*. Coaptavit est etiam in uno cod. Vat. Dein de nostro pro *de nostra* in prima editione.

(d) Ita cum duobus mss. S. Petri. Al., *qui*.

(e) Prima editio, *assertioni*.

(f) Sic emendavimus ex duobus mss. S. Petri, et duobus Vat. collect. 4 et 5, et congruit lectioni serm. 28, o. 7. Editi, *in Christo habitat*.

(g) Duo codd. S. Petri, *illi majestati*, et postea, *corpore*.

de limo terræ formatio, aut Evæ de viri de carne smatio (Gen. ii, 7, 22) aut cæterorum hominum utriusque sexus permixtione conditio Jesu, Cæ potest ortui comparari. Genuit Abraham senex næ promissionis hæredem, et transgressa fecundis annos sterilis Sara concepit (Gen. xxi, 2). J dilectus est a Deo, antequam natus, et præveni gratia voluntarias actiones ab hispida congenitis asperitate discretus (Gen. xxv. 25; Malac. 3; Rom. ix, 13). Jeremiæ dicitur: *Priusquam te marem in utero, movi te; et antequam exires de ventre sanctificavi te* (Jerem. i, 5). Anna diu fecundit aliena, Samuelem prophetam, quem Deo offerenixa est (I Reg. i, 20), ut et partu clara esse voto. Zacharias sacerdos de Elizabeth sterili concepit prolem (Luc. i, 24), et præcursor Christi futurus Joannes, spiritum propheticum intra viscum matris (h) accepit, et nondum editus puer, genitrici Domino signo clausæ exultationis ostendit (Ibid., 4). Magna hæc omnia, et divinorum operum sunt plura miraculis; sed hoc ipso (i) moderatius stupenda, quo plura. Nativitas autem Domini nostri Jesu Christi omnem intelligentiam superat. et cuncta exemplis transcendit; nec potest (j) ulli esse comparabilis, quæ est inter omnia singularis. (k) Electæ Virgini, olimque de semine Abrahamæ ac de radice Jesse per prophetas voces et per mystica signa promissæ, deuntiatum archangelo sine damno pudoris beata fecunditate sacram virginitatem nec conceptu violaturæ nec partu. Superveniente quippe in eam Spiritu sancto, et Altissimi obumbrante virtute (Luc. i, 35), incommutabile Dei Verbum de incontaminato corpore habitu sibi humanæ carnis assumpsit: quæ et nullum concupiscentiam carnis traheret, et nihil eorum quæ ad animæ corporisque naturam pertinent, non haberet.

CAP. V.—Recedant (l) itaque procul, atque in tenebras suas eanthæreticarum monstra opinionum et insanarum sacrilegia falsitatum; nos exsultans in laudem Dei cælestium multitudo, et instructi ab angelis docuere pastores; ut cognitis naturæ utriusque documentis, et Verbum in Christo homine, et Christum hominem adoremus in Verbo. Nam si, ut Apostolus ait, *qui adheret Domino, unus spiritus est*

(h) Accepit ex quatuor mss. et prima editione revocavimus pro *acceperat*, quod legebatur in cæteri: editis et mss. cod., etc. 5, illud enim magis congrui antecedentibus, *concepit, enixa est, suscepit*. Eadem ratione ex duobus mss. S. Petri et prima editione mox restituimus *ostendit pro ostenderat*.

(i) Edit ante Quesnell. ms. *immoderatius*.

(j) In Vat. mss. collectionum posteriorum et in editis ante Quesnell., *ullis*. Anteposuimus *ulli* auctoritate duorum eodd. S. Petri; ex quibus nec non ex aliis duobus Vat. ac prima editione dein scripsimus, *inter omnia*, id est exempla, pro *inter omnes*.

(k) Edit., *Electæ namque Virgini de semine*, etc. Meliorem credidimus lectionem mss. S. Petri; ad quam videtur accedere cod. Casii., *Electæ Virgineo jamque de semine*.

(l) Adverbium *itaque* restituimus ex aliquibus mss. et prima editione. Mox duo codd. S. Petri pro *eant* repetunt *recedant*.

(I Cor. vi, 17), quanto magis Verbum caro factum unus est Christus? ubi nihil est alterius naturæ, quod non sit utriusque. Non ergo infirmemur (a) in consilio misericordiæ Dei, quæ nos et innocentia reformat et vitæ; nec quia in Salvatore nostro manifesta cognoscimus geminæ signa naturæ, aut in gloria Dei de veritate carnis, aut in humilitate hominis de Deitatis majestate dubitemus. (b) Idem est in forma Dei, qui formam suscepit servi. Idem est incorporeus manens, et corpus assumens. Idem est in sua virtute inviolabilis, et in nostra infirmitate passibilis. Idem est a paterno non divisus throno, et ab impiis crucifixus in ligno. Idem est super cælorum altitudines victor mortis ascendens. et usque ad consummationem sæculi universam Ecclesiam non relinquens. Idem postremo est, qui in eadem, qua ascendit, carne venturus, sicut iudicium sustinuit impiorum, ita iudicaturus est de omnium actione mortalium. Unde ne plurimis testimoniis immoremur, unum sufficit ex Evangelio beati Joannis adhiberi, quo ipse Dominus noster (e) dicit: Amen, amen dico vobis, quia venit hora, et nunc est, quando mortui audient vocem Filii Dei; et qui audierint, vivent. Sicut enim Pater habet vitam in semetipso, sic dedit et Filio vitam habere in semetipso: et potestatem dedit ei iudicium facere, quia filius hominis est (Joan. v, 25, 26). Ergo sub una sententia ostendit quia (d) idem Filius Dei atque filius hominis est. Unde apparet quemadmodum Christum Dominum in unitate personæ credere debeamus, (e) qui cum sit Filius Dei, per quem facti sumus, etiam filius hominis per assumptionem carnis est factus, ut moreretur, sicut ait Apostolus, propter delicta nostra, et resurgeret propter justificationem nostram (Rom. iv, 25).

CAP. VI. — Hæc confessio, dilectissimi, nullus (f) metuit contradictiones, nullis cedit erroribus. Agnoscimus enim misericordiam Dei ab initio promissam, et antesæcula præparatam, per quam (g) solam resolvi captivitatæ humanæ vincula potuerunt, quibus primum hominem omnemque ejus posteritatem malesuadus peccati auctor obstrinxerat, et propaginem dedititiam originali sibi præjudicio vindicabat. Quia igitur justificandis hominibus hoc principaliter opitulatur, quod Unigenitus Dei etiam filius hominis esse dignatus est, ut $\delta\mu\omicron\upsilon\sigma\iota\omicron\varsigma$ Patri Deus, id

(a) Sic nostri codd. et Quesnellus. Alii editi, in consiliis. Paulo post pro *manifeste*, quod erat in editis, Quesnellus scripsit, *manifesta*, quod in nostris quoque mss. inventum retinuumus.

(b) Duo codd. S. Petri. *Idem homo est in forma Dei, qui formam recepit servi. Recepit est etiam in duobus Vaticanis.*

(c) Tres codd. addunt, hæc; prima editio cum ms. Bon., *hos*.

(d) Quesnellus inseruit vocem *idem*, quam reperimus in prima editione et aliquibus mss.

(e) Qui pro *quia* revocavimus ex prima editione et duobus mss. S. Petri, nec non ex uno Vat. et Bon.

(f) In quatuor codd. et prima editione, *invenit*. Retinuumus lectionem vulgatam, quam in aliis mss. etiam antiquis deprehendimus, eo quod *confessio* fidei de Christo plures quidem contradictiones nacta

est unius substantiæ, idem homo verus et secundum carnem matri consubstantialis existcret; utroque gaudemus, quia non nisi utroque salvamur: in nullo dividentes visibilem ab invisibili, corporeum ab incorporeo, passibilem ab impassibili, palpabilem ab impalpabili, formam (h) servi a forma Dei; quia etsi unum manet ab æternitate, aliud cœpit a tempore; quæ tamen in unitatem convenerunt, nec separationem possunt habere, nec finem; dum exaltans et exaltatus, glorificans et glorificatus, ita sibi in hæserunt, ut sive in omnipotentia, sive in contumelia, nec divina in Christo careant humanis, nec humana divinis.

111 CAP. VII. — Hoc credentes, dilectissimi, (j) veri Christiani sumus, veri Israelitæ, et in consortium filiorum Dei veraciter adoptati: quia et omnes sancti qui Salvatoris nostri tempora præcesserunt, per hanc fidem justificati, et per hoc sacramentum Christi sunt corpus effecti, exspectantes universalem credentium redemptionem in semine Abrahamæ, de quodicit Apostolus: *Abrahæ dictæ sunt reppromissiones, et semini ejus. Non dicit, Et seminibus, quasi in multis, sed quasi in uno, Et semini tuo, (k) qui est Christus (Galat. iii, 16)*. Propter quod Matthæus evangelista, ut promissionem ad Abraham factam ostenderet in Christo esse completam, generationum ordinem percurrit, et in quo omnibus gentibus disposita fuisset benedictio, demonstravit. Lucas quoque evangelista ab ipso Domini ortu seriem generis sui sursum versus retexit (Luc. iii, 23), ut etiam illa sæcula quæ diluivum (l) prævenerant, et huic sacramento doceret fuisse connexa, omnesque ab initio successionum gradus, ad eum in quo uno erat salus omnium, tetendisse. Non ergo dubitandum est quia præter Christum *non est aliud nomen sub cælo datum hominibus, in quo nos oporteat salvos fieri (Act. iv, 12)*; qui cum Patre et Spiritu sancto æqualis in Trinitate vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XXXI [Al. XXX].

In solemnitate Epiphaniæ Domini nostri Jesu Christi I.

SYNOPSIS. — I. *Christus natus ab omnibus vult agnoscī, dat signum stellæ, simulque donum intelligendi et requirendi.* — II. *Frustra Herodes in Christum sævit. Magi fidem suam muneribus protestantur.* —

est, at nullas metuit.

(g) Quesnellus addidit vocem *solam* ex ms. Corb. et Gaudiival. Eandem in quatuor nostris mss. reperimus, nec non in prima editione. Dein *malesuadus*, in quibusdam mss. et prima editione a nobis inventum Quesnellus recepit. In aliis editis et in ms. S. Petri *malesuasor* legitur.

(h) Ms. S. Petri, *hominis*.

(i) Duo codd. S. Petri, *inhærent*.

(j) Adjectivum *veri* inseruimus ex mss. S. Petri, uno Bon. et prima editione.

(k) Tres codd. et prima editio, *quod est*. Paulo post *percurrit* pro *percurrit* est in duobus dostris mss. et in prima editione.

(l) Sic duo mss. S. Petri. Al., *prævenerunt*. Dein in duobus cod. et prima editione, *esset salus*.

III. *Militiam Herodis in infantium bonum Christus ordinat. Quas in Deo infante virtutes imitari debeamus.*

112 CAP. I. — Celebrato (a) proxime die quo intemerata virginitas humani generis (b) edidit Salvatorem, Epiphaniæ nobis, dilectissimi, veneranda (e) festivitas dat perseverantiam gaudiorum, ut inter cognatarum solemnitatum vicina sacramenta, exultationis vigor et fervor fidei non tepescat. Ad omnium enim hominum (d) spectat salutem, quod infantia Mediatoris Dei et hominum jam universo declarabatur mundo, cum adhuc exiguo detineretur oppidulo. Quamvis enim Israeliticam gentem, et ipsius gentis unam familiam delegisset, de qua naturam universæ humanitatis assumeret, noluit tamen intra maternæ habitationis angustias ortus sui latere primordia; sed mox ab omnibus voluit agnosci, qui dignatus est (e) pro omnibus nasci. Tribus igitur magis in regione Orientis stella novæ claritatis apparuit, quæ illustrior cæteris pulchriorque sideribus, facile in se intuentium oculos animosque converteret: ut confestim adverteretur non esse otiosum, quod tam insolitum (f) videbatur. Dedit ergo aspicientibus intellectum, qui præstitit signum; et quod fecit intelligi, fecit inquiri, et se inveniendum obtulit inquisitus.

CAP. II. — Sequuntur (g) tres viri superni luminis ductum, et prævi fulgoris indicium intenta contemplatione comitantes, ad agnitionem veritatis, gratiæ splendore ducuntur, qui humanos sensu significatum sibi regis ortum æstimaverunt in civitate regia esse

(a) Proximo est in editis, ut in aliquot mss. *Proxime* in duobus mss. S. Petri, atque in codd. 1 et 2 collectionum; et hanc lectionem præferendam duximus. Festivitas enim Natalis Domini, quæ ab Epiphania duodecim diebus distat, *proxime* quidem, non autem *proximo die* celebrata dici potuisse videtur. Sermonem sequenti Leo dixit cap. 1: *Brevi intervallo temporis post solemnitatem Nativitatis Christi festivitas declarationis ejus illuxit.* Emendationem confirmat Homiliarium Pauli Diaconi antiquæ editionis Basilicensis, in quo habetur, *Proxime festivitatis die*, seu ex editione Surii, *Proxime celebrato die.* In hoc Homilario mox præterea legitur *intemerata virginitas Mariæ*, ut in canone missæ Natalis Domini habetur, de qua in annotatione sequenti.

(b) In canone missæ Nativitatis Comini: *Communiantes et diem sacratissimum celebrantes quo beata Mariæ intemerata virginitas huic mundo edidit Salvatorem.* Eadem pene verba, et insuper vox *sacratissimum* Leoni perquam familiaris; qui c. 4 sermonis consequentis *sacratissimus dies* hic ipse dicitur; unde probabile evadit, quod et aliu de confirmatur, multa in ecclesiasticis officiis ac ritibus, ac præsertim in præfationibus et canone, esse a Leone nostro vel composita, vel in melius mutata. QUESNELLUS.

(c) Cod. S. Petri, *solemnitas.*

(d) Ms. Vercell., *spectabat.* Mox in prima editione, *infantia Salvatoris ac Mediatoris.*

(e) Præpositionem *pro* adjecimus ex mss. S. Petri et Vercell.

(f) Al. *videretur*, Dein, *inquisitus* (quæ vox respondet verbo antecedenti *inquiri*) prætulimus ex mss. S. Petri ac prima editione. Al., *requisitus.*

(g) Cod. Vercell. addit, *igitur.*

(h) Quesnellus, *spondet*, cum codicibus duarum collect. 4 et 5. Retinimus lectionem anteriorum edit.

quærendum. Sed qui servi susceperat formam non judicare venerat, sed judicari, Bethleem prælegit nativitati, Jerosolymam passioni. Herodes audiens Judæorum principem natum, successu suspicatus ex pavit; et molitus necem salutis actori, falsum (h) spondit obsequium. Quam felix, si magorum imitaretur fidem, et 113 ceteret ad religionem quod disponebat ad fraudem. O cæca stultæ æmulationis impietas, (i) quæ peribandum putas divinum tuo furore consilium! Inanis mundi temporale non quærit regnum, quæstat æternum. Quid incommutabilem dispositionum ordinem vertere, et (j) aliorum facimus pro cupare conaris? Mors Christi non est temporaria. Ante condendum est Evangelium, ante prædicandum est Dei regnum, ante sanitates donandas sunt facienda miracula. Cur, quod alieni fuerit operis, tui vis esse criminis? et non habet effectum sceleris, in solum te reatum præcipit luntatis? Nihil hac molitione proficis, nihil pro. Qui voluntate natus est, sui arbitrii potestatem non habet. Consummant ergo magi desiderium suum ad puerum Dominum Jesum Christum eadem præcunte perveniunt. Adorant in carne Verbum in infantia sapientiam, in infirmitate virtutes hominis veritate Dominum majestatis; (k) atque sacramentum fidei suæ intelligentiæque manuum quod cordibus credunt, muneribus protegentes. Thus Deo, myrrham homini, aurum offerunt. (l) scienter divinam humanamque naturam in

quam Lectionaria S. Petri, Vercell. et alia collectiones præferunt.

(i) Mss. quatuor Vat. Bon. et prima editio interrogationem efferunt, *quid.* Vestutiorum et editionum lectionem retinimus.

(j) Prima editio, *alienum facinus.*

(k) Sic ex mss. S. Petri, cui concinit Honoratus Diaconi, et ut, Al., *utque sacramentum.*

(l) Quatuor Lectionaria, duo S. Petri, ut Vercell. et aliud Venetum, nec non Homiliarium Diaconi, ac præterea exemplaria, omnium collectionum contulimus. Scilicet pro scienter editio prima cum mss. coll. 3 et 4. *Scienter* *randam* non male in cod. Ven., in Homil. Petri et in prima Quesu. edit. *Scienter et venerant* in ms. Vercel. Retinimus *scienter* *rantes* cum cæteris editionibus atque codd. in *unitate* duo codd. S. Petri et mss. collect. in *homine.* Aliorum codicum omniumque lectionem haud deserendam putavimus, cum mox explicandus vocabis in *unitate* optime Tandem editi cum solis mss. coll. 5 habent *persona*, pro *in potestate*, quam lectionem et Lectionariis cæterisque collectionibus, Pauli Diaconi inseruimus; id etiam approbat totius contextus, qui est hujusmodi. Magi offerunt *thus Deo*, naturam divinam; *cum homini.* naturam humanam; *cum vero autem* utramque naturam simul in *unitate* venerunt, quia etsi suæ sunt cuique naturæ proprietates, tamen dignitas, seu *potestas* Christo uti homini competeat: *unde quod erat in suis est naturis proprium, non erat in potestate* Hanc Leonis mentem explicant alia ejus verba. Nam serm. 21, c. 2: *Deus verus, homo verus, in unitatem Domini temperat*

venerantes : qui quod erat in substantiis proprium, A non erat in potestate diversum.

CAP. III. — Reversis autem magis in regionem suam, translatoque Jesu Ægyptum ex admonitione divina, exardescit (a) frustra in meditationibus suis Herodis insania. Necaria omnes (b) in Bethleem parvulus jubet, et quoniam quem metuat nescit infantem, generalem (c) sententiam in suspectam sibi tendit etatem. Sed quod rex impius eximit mundo, Christus inserit cælo ; et quibus nondum sanguinis sui impendit redemptionem, jam martyrii tribuit dignitatem. Erigite igitur, dilectissimi, fideles animos **114** ad coruscantem gratiam luminis sempiterni, et (d) impensa humane salutis sacramenta venerantes studium vestrum iis quæ pro vobis gesta sunt subdite. Diligite castimonie puritatem, quia Christus (e) virginitatis est filius. *Abstinate vos a carnalibus desideris, quæ militant adversus animam* (I Petr. II, 11), quemadmodum nos præsens B. apostolus suis, ut legimus, verbis hortatur. *Militia parvuli estote* (I Cor. XIV, 20), quia Dominus gloriæ mortalium se conformavit infantie. Sectamini humilitatem, quam Dei Filius dissipulos suos docere dignatus est (Matth. XI, 29). Induite vos virtutem patientiæ, in qua animas vestras possitis acquirere : quoniam qui cunctorum est redemptio, ipse est omnium fortitudo. *Quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram* (Coloss. III, 2). Per viam veritatis et vitæ constanter incedite ; nec vos impediunt terrena, quibus sunt parata celestia ; per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XXXII [Al. XXXI].

In Ephiphaniæ solemnitate II.

SYNOPSIS. — I. Herodes Christum natum mundo nuntiat, cum e mundo tentat auferre. Christus in Ægyptum exulans, salutem Ægyptum præparat. — II. Quantum debeamus Deo, cæcitas Judæorum demonstrat, qui non agnoverunt, ut crucifigerent. — III. Felicitior infantium ignorantia quam sacerdotum Judæorum scientia. Christus infantium parvulorum de sua consecrat infantia. — **115** VI. Magorum vocatio, vocationis nostræ primordia. Eorum munera quisque debet æmulari, ut Christo salutem nostram operanti cooperemur.

CAP. I. — *Gaudete in Domino*, dilectissimi, iterum dico, *gaudete* (Philip. IV, 4) : quoniam brevi intervallo temporis post solemnitatem nativitatis Christi, festivi-

46, c. 4 : *Filius Dei idemque filius hominis unus est Dominus.*

(a) Editi cum mss. posteriorum collect., *frustrata*, Melior visa est lectio codd. S. Petri, Vercell. et Veneti.

(b) Præpositionem *in* adjecimus ex iisdem codd. S. Petri, et uno Vat.

(c) Sic ex duobus mss. S. Petri, prima editione atque codd. collect. 2, 8 et 4. Editi cum mss. collect. 1 et 5, ac Lectionar. Vercell. et Veneto, *sæviliam*. Mox *exemit* pro *eximit* in cod. Bon. et prima editione. Dein, *impertivit* pro *impendit* in Vercell.

(d) Editi, *impensa salutis humanæ gratiæ sacramenta* Codd. Vat. collect. 4 et 5 cum Lectionar. Veneto omittunt *gratiæ*. Secuti sumus mss. S. Petri, Vercell. et Homil. Pauli Diacon.

tas declarationis ejus illuxit ; et quem in illo die virgo peperit, in hoc mundus agnovit. Verbum enim caro factum (Joan. I, 14) sic susceptionis nostræ temperavit exordia, ut natus Jesus, et creditibus manifestus, et persecutionibus esset occultus. Jam tunc ergo cæli enarraverunt gloriam Dei (Ps. XVIII, 1) et in omnem terram sonus veritatis exivit (Rom. X, 18), quando et pastoribus exercitus angelorum Salvatoris editi annuntiator apparuit (Luc. II, 13), et magos ad eum adorandum prævia stella perduxit (Matth. II, 2) : ut a solis ortu usque ad occasum veri regis generatio coruscaret, cum rerum fidem et regna Orientis per magos discerent, et romanum imperium non lateret. Nam et sævitia Herodis, volens primordia suspecti sibi regis extinguere, huic dispensationi nesciens serviebat ; ut dum atroci intentus facinori, ignotum sibi puerum indiscreta infantium cæde persequitur, annuntiatum cælitus Dominatoris ortum insignior ubique fama loqueretur, quam promptiorem ad narrandum diligentiorumque faciebat et supernæ (f) significationis novitas, et cruentissimi persecutoris impietas. Tunc autem (g) Ægypto Salvator ihatus est, ut gens antiquis erroribus dedita, jam ad vicinam salutem per occultam gratiam (h) vocaretur ; et quæ nondum ejecerat ab animo superstitionem, jam reciperet veritatem.

CAP. II. — Merito igitur, dilectissimi, dies iste manifestatione Domini consecratus specialem in toto mundo obtinuit dignitatem, quæ in cordibus nostris digno debet splendore clarescere, ut rerum gestarum ordinem non solum credendo, sed etiam intelligendo C veneremur. Quantam enim gratiarum actionem debeamus Domino pro illuminatione gentium, probat (i) obcæcatio Judæorum. Quid enim tam cæcum, quid tam lucis alienum, quam illi sacerdotes et scribæ Israelitarum fuerunt ? qui percontantibus magis, et Herode quærente, *ubi Christus secundum Scripturarum testimonium nasceretur* (Matth. II, 4), hoc responderunt de prophético eloquio, **116** quod indicabat stella de cælo. Quæ utique poterat magos Jerosolymis prætermisissis usque ad cunabula pueri, sicut postmodum fecit, sua significatione perducere ; nisi ad confutandam (j) Judæorum duritiam pertinuisset, ut non solum ductu sideris, sed etiam ipsorum professione innotesceret nativitas Salvatoris. Jam ergo ad eruditionem gentium propheticus sermo transibat,

(e) Quesnellus notavit in margine : Al., *Virginis* ; et ita in cod. Veneto S. Marci.

(f) Mss. S. Petri et prima editio, *signationis*.

(g) Editi inserunt particulam *etiam*, quam delevimus ope mss. S. Petri, Bon., Veron. et primæ editionis.

(h) Ita mss. quinque Quesnelli et præstantiores nostri S. Petri, Casin., Veron., Casanat. et Barber. Al. in editis ante Quesn. et in nonnullis codd., *signaretur*. Prima editio pro, *jam ad vicinam salutem*, habet, *jam vicina ad salutem* ; et similiter in cod. S. Petri, ubi solum omittitur *jam*. Paulo post, *suscipere*, pro *reciperet* in ms. S. Petri.

(i) Ms. Petri, *excæcatio* ; et similiter cap. 4.

(j) In eodem cod., *eorum duritiam*. Paulo ante, *confundendam* pro *confutandam*, in ms. Veron.,

et prænuntiatum antiquis oraculis Christum alienigenarum corda discebant; cum Judæorum infidelitas veritatem ore proferret, et mendacium corde retineret. Noluerunt enim agnoscere oculis quem de sacris (a) indicaverant libris: ut quem non adorabant in infantie infirmitate humilem, postea crucifigerent in virtutum sublimitate fulgentem.

CAP. III. — Quæ ista, Judæi, tam imperita in vobis scientia est, et tam indocta doctrina? Interrogati ubi *Christus nasceretur* (Matth.) II, 4, veraciter et memoriter dicitis quod legistis: *In Bethleem Judæ* (Ibid., 5). Sic enim scriptum est per prophetam: *Et tu, Bethleem terra Ju. lu., non es minima (b) inter principes Juda. Ex te enim exiit princeps qui regat populum meum Israel* (Mich. v, 2.) Hunc principem natum, et pastoribus angeli (Luc. II, 13), et vobis nuntiavere pastores (Ibid. 18). Hunc principem natum longinquæ Orientalium gentium nationes insolito novi sideris splendore didicerunt. Et ne de loco editi regis ambigerent, vestra eruditio prodidit quo stella non docuit. Cur vobis viam quam aliis aperitis obstruitis? Cur in vestra infidelitate residet dubium quod ex vestra fit responsione manifestum? Locum nativitatis de Scripturarum testimonio demonstratis, præsentiam temporis de cæli et terræ attestacione cognoscitis; et tamen ubi ad persequendum animus Herodis exarsit, ibi ad non credendum vester sensus obduruit. Felicior ergo ignorantia infantium quos persecutor occidit (Matth. II, 16), quam vestra scientia, quam in sua perturbatione consulit. Vos noluitis regnum ejus recipere, cujus oppidum potuistis ostendere. Illi potuerunt pro eo mori, quem (c) nondum poterant confiteri. Ita Christus, ne ullum ei tempus esset absque miraculo, ante usum linguæ potestatem Verbi tacitus exercebat; et quasi jam diceret: *Sinite parvulos venire ad me, talium est enim regnum cælorum* (Matth. XIX, 14: nova gloria coronabat infantes, et de initiis suis parvulorum primordia consecrabat: 117 ut disceretur neminem hominum divini incapacem esse sacramenti, quando etiam illa ætas gloriæ esset apta martyrii.

CAP. IV. — Agnoscamus ergo, dilectissimi, in magis (d) adoratoribus Christi, vocationis nostræ fideique primitias, et exsultantibus animis beatæ spei initia celebremus. Exinde enim in æternam hæreditatem cœpimus inire; exinde nobis Christum loquentia scripturarum arcana patuerunt; et veritas, quam D Judæorum obcæcacio non recipit, omnibus nationi-

A bus lumen suum inexit. Honoretur itaque a sacratissimus dies, in quo salutis nostræ apparuit; et quem magi infantem venerati cunabulis, nos omnipotentem adoremus. Ac sicut illi de thesauris suis mysticas D menterum species obtulerunt, ita et nos de cœ nostris, quæ Deo sunt digna promanus. Q enim omnium honorum sit ipse largitor, et istræ tamen fructum quærit industriæ: non dormientibus provenit regnum cælorum, mandatis Dei laborantibus atque vigilantibus si dona (e) ipsius non irrita fecerimus, per dedit mereamur accipere quod promisit. U hortamur dilectionem vestram ut abstiner ab omni opere malo, quæ sunt casta et just mini. Filii enim lucis abjicere debent operarum (Rom. XIII, 12). Itaque odia declinadacia abjicite, superbiam humilitate destravaritiam projicite, largitatem diligite: de ut capiti suo membra convenient, ut prom beatitudinum mereamur esse consortes: pe num nostrum Jesum Christum, qui cum Spiritu sancto vivit et regnat Deus in sæculorum. Amen.

SERMO XXXIII [At XXXII.]

In Epiphaniæ solemnitate III

SYNOPSIS. — I. *Tunc Christus mundum lil venit, cum omnes conclusi erant sub pe nemo de suis meritis gloriaretur.* — II. *Cur rode natus, cur stella demonstratus? Gra operabatur, ut signum intelligeretur, ut Ch quiretur.* — 118 III. *Quantum Judæorum Cristo nascente. Implet gentium vocatio p nem Abrahæ factam.* — IV. *Cur magi, Christo, per aliam viam revertitur. Cur t Egyptum transferri voluit.* — V. *Vocationis celebrando hæc festivitas, in qua vocationis primitiæ. Quomodo stellam imitabimur.*

CAP. I. — Quamvis sciam, dilectissimi, ctitatem vestram hodiernæ festivitatis ca lateat, eamque secundum consuetudinem cus vobis sermo reseraverit, tamen ut (g) n nostri desit officii, loqui de eadem quod donaverit audeo: ut in communi gau religiosior sit omnium pietas, quanto magis bus fuerit intellecta solemnitas. Providenti misericordiæ Dei dispositum habens pereudo in novissimis temporibus subvenire, sal omnium gentium præsinivit in Christo; i cunctas nationes a veri Dei cultu impiu

non fecimus. Mox, quæ promisit in mss. S uno Vat.

(f) Editi ante Quesnellum, *avaritiam largi* Ita etiam nostri codd. collect. 3, 4 et 5. nem a Quesnello textui insertam invenimus mss. S. Petri, in Lectionario Patavimitanorum, in Veron., nec non in codd. et 2. Dein, *benedictionum pro beatitudinu* tuor nostris codd. et prima editione. In i tri *mereantur pro mereamur.*

(g) Sic ex ms. Petri. Alias, *nostri nihil*

(h) Addidimus omnibus ex cunctis nos editis ante Quesnellum.

(a) Sic ex mss. S. Petri, ad quos accedit cod. Vat. collect. 5, ubi legitur, *indicaverunt. Al., indicabant.*

(b) Prima editio et cod. Veron., *in principibus. Mox eadem editio cum mss. S. Petri, Veron. et Bon., exiit dux, pro, exiit princeps.*

(c) Duo mss. et prima editio, *non poterant. Mox ex decem nostris codd. et prima editione, Ita Christus reposuimus, pro, Itaque Christus. Porro duo codd. Vat. et prima editio, ut nullum, loco ne ullum. Deinde exercebat, pro exerebat in mss. S. Petri, Bon., Veron. et prima editione.*

(d) Cod. S. Petri, *adorantibus Cristum.*

(e) Ita septem nostri codd. In editis, *illius irrita*

error averterat, et ipse peculiaris Dei populus Israel ab institutis legalibus pene totus exciderat, conclusis omnibus sub peccato (Rom. xi, 32), omnium misereretur. Deficiente enim ubique justitia, et toto mundo in vana et maligna prolapsio, nisi iudicium suum divina potestas differret, universitas hominum sententiam damnationis exciperet. Sed in indulgentiam ira translata est, et ut clarior fieret (a) exerenda gratiæ magnitudo, tunc placuit abolendis peccatis hominum sacramentum remissionis afferri, quando nemo poterat de suis meritis gloriari.

CAP. II.— Hujus autem, (b) dilectissimi, ineffabilis misericordiam manifestatio facta est Herode apud Judæos jans regium tenente, ubi legitima regum successione cessante, et pontificum potestate destructa, alienigena obtinuerat principatum: ut veri Regis ortus illius prophetiæ probaretur voce, quæ dixerat: *Non deficiet princeps ex Juda, neque dux de senioribus ejus, donec veniat cui repositum est, et ipse erit expectatio gentium* (Gen. xlix, 10). De quibus quondam beatissimo (c) patriarchæ Abraham innumera bilis fuerat promissa successio, non carnis semine, sed fidei fecunditate generanda; et ideo stellarum multitudini comparata, ut (d) ab omnium gentium patre, non terrena, sed cælestis progenies speraretur. Ad creandam ergo **119** promissam posteritatem, hæredes in sideribus designati, ortu novi sideris excitantur, ut in quo cæli adhibitum fuerat testimonium, cæli famularetur obsequium. (e) Com-movet magos remotioris Orientis habitatores stellis cæteris stella fulgentior, et de mirandi luminis claritate viri ad hæc spectanda non inscii, magnitudinem significationis intelligunt: agente hoc sine dubio in eorum cordibus inspiratione divina, ut eos tantæ visionis mysterium non lateret, et quod oculis ostendebatur insolitum, animis non esset obscurum. Denique officium suum cum religione disponunt, et his se instruunt donis, ut adoraturi unum tria

se simul credidisse demonstrent: auro honorantes personam regiam, myrrha (f) humanam, thure divinam.

CAP. III.— Ingrediuntur itaque Judaici regni præcipuam civitatem, et in urbe regia ostendi sibi postulant (g) quem ad regnandum didicerat procreatum. Conturbatur Herodes, timet salutem suam, metuit potestati, requirit a sacerdotibus et doctoribus legis quid de ortu Christi Scriptura prædixerit, in notitiam venit quod fuerat prophetatum; veritas illuminat magos, infidelitas obcæcat magistros; carnalis Israel non intelligit quod legit, non videt quod ostendit; utitur paginis quarum non credit eloquiis. *Ubi est, Judæe, gloriatio tua* (Rom. iii, 27)? *Ubi de Abraham parte ducta nobilitas? Nonne circumcisio tua præputium facta est* (Rom. ii, 25)? Ecce major servis minori (Gen. xxv, 25), et alienigenis in sortem hæreditatis tuæ intrantibus, ejus testamenti, quod in sola littera tenes, recitatione famularis. Intret, intret in patriarcharum famitiam gentium plenitudo, et benedictionem in semine Abraham, quæ se filii carnis **120** abdicant, filii promissionis accipiunt. Adorent in tribus magis omnes populi universitatis auctorem; et non in Judæa tantum Deus, sed in toto orbe sit notus, ut ubique *in Israel sit magnum nomen ejus* (Ps. lxxv, 2). Quoniam (h) hanc electi generis dignitatem sicut infidelitas in suis posteris convincit esse degenerem, ita fides omnibus facit esse communem.

CAP. IV.— Adorato autem Domino, magi, et omni devotione completa, secundum admonitionem somnii non eodem quo venerant itinere revertuntur. Oportebat enim ut jam in Christum credentes non per (i) antiquæ conversationis semitas ambularent, sed novam ingressi viam a relictis erroribus abstererent. Tum ut etiam Herodis vacuarentur insidiæ, qui in puerum Jesum impietatem deli per simulationem disponebat officii. Unde quia spes istius erat

(a) Al., *exercendæ*. Quesnellus, *exerendæ*, cum aliquot nostris mss. Postea, *de suo merito* in Lectionariis S. Petri.

(b) Vox *dilectissimi* a Quesnello adjecta, nobis inventa est in ms. S. Petri.

(c) Duo codd. S. Petri, *Petri Abrahamæ*. Paulo ante jam pro quondam in Lectionario Patavino S. Antonii.

(d) Ita emendavimus ex omnibus nostris codd. et nonnullis editis. Prima editio et Quesn., *ab omni*. Paulo post in mss. Patav., *ut cui cæli*.

(e) Prima editio cum mss. S. Petri, *Commonet*. Laudatis cod. Patav., *Commovet*. . . *et in mirandi luminis claritate*. Dein, *magnitudinem sanctificationis*, in eadem editione et in mss. Bon. et tribus Vat.

(f) Cave ne quid in his verbis Nestoriano dogmati affine suspicæris, dum tam humanam quam divinam in Christo agnoscat personam Leo noster. Quem admodum enim tertium in illo suppositum cogitari nemo dixerit, cum personam regiam ab utraque illa discretam appellare videtur, sic nec humanum suppositum a Verbo distinctum in Christo omniasse Leo est existimandus. Unicam ergo Christi personam intelligit, quæ simul et dignitate regia, et natura humana, et essentia divina per incarnationem Verbi prædita invenitur. QUESN.— *Personæ* quidem

nomen veteres nonnumquam accepisse pro *tamquam*, aliquot exemplis ostendimus not. 71 in tract. 16, lib. 1, S. Zenonis, p. 133. Ita hoc loco, *honorantes personam regiam, humanam et divinam*, idem est ac auro honorantes Christum tamquam regem, myrrha tamquam hominem, thure tamquam Deum; et in hanc quidem sententiam sermone sequenti, c. 3: *Cui, inquit, in auro regis honor, in thure divina veneratio, in myrrha mortalitatis confessio deberetur*. Confer etiam serm. 36, c. 4. Porro in duplici natura Christi personæ unitatem pluribus in locis palam profitetur.

(g) Nonnulli codd. posteriorum collectionum addunt, *puerum*. Prima editio, *puerum quem ad regendum sibi didicerunt procreatum*. Aliquanto post, *Ubi est, Judæe, gloriatio tua?* in mss. S. Petri, Bon. et prima editione.

(h) Duo codd. S. Petri, unus Vallicell. et alius Patavinus: *Hanc elegit generis dignitatem, ut sicut infidelitas in suis posteris fecit* (Patav., *convicit*, Vallic., *convicit*) *esse degenerem, ita fides omnibus fecit* (melius Patav. et Vallicell., *faciat*) *esse communem*.

(i) Prima editio, *antiquas*. Aliquanto post, *furiam post furorem* in eadem editione et mss. S. Petri ac Bon.

soluta commenti, in majorem furorem iracundia regis ardescit. Nam recolens tempus quod indicaverant magi, in omnes Bethleem pueros rabiem crudelitatis effundit, (a) et cæde generali universæ civitatis illius in æternam gloriam transituram trucidat infantiam; æstimans fore ut, nullo illic parvulo non occiso, occideretur et Christus. At ille, qui sanguinem suum pro mundi redemptione fundendum in aliam differret ætatem, Ægypto se parentum ministerio subvectus intulerat, repetens scilicet Hebræ gentis antiqua cunabula, et principatum veri Joseph majoris providentiæ potestate disponens, ut illam (b) duriorum omni inedia famem qua Ægyptiorum mentes veritatis inopia laborabant, veniens de cælo panis vitæ (Joan. vi, 48) et cibus rationis auferret; nec sine illa regione pararetur singularis hostiæ sacramentum, in 121 qua primum occisione agni, salutiferum crucis signum et pascha Domini fuerat præformatum.

CAP. V. — His igitur, dilectissimi, divinæ gratiæ mysteriis eruditi, diem promittiarum nostrarum et inchoationem vocationis gentium, rationabili gaudio celebremus: gratias agentes misericordii Deo, qui dignos nos fecit, sicut ait Apostolus, in partem sortis sanctorum in lumine; qui eripuit nos (c) de potestate tenebrarum, et translulit in regnum Filii dilectionis suæ (Coloss. i, 12, 13); quoniam, sicut prophetavit Isaias, Gentium populus, qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam, et qui habitabant in regione umbræ mortis, lux orta est eis (Isai. ix, 2). De quibus idem dicit ad Dominum: Gentes quæ te (d) non noverunt, invocabunt te; et populi qui te nescierunt, ad te confugient (Isai. C lv, 5). Hunc diem Abraham vidit, et gavisus est (Juviii, 56), cum benedicendos fidei suæ filios in semine suo, quod est Christus, agnovit, et omnium se futurum gentium patrem credendo prospexit (Rom. iv, 18), dans gloriam Deo, et plenissime sciens quo-

(a) Quesnellus hac lectione, quæ erat anteriorum editionum, in notationem rejecta, ex tribus codd. id est duobus Thuan. et uno Corb., quibus concinunt nostri Patav., Venet. et Casin., hanc aliam inseruit: *Et cæde generali in beatam civitatis illius desævit infantiam.* Nos vero antea editorum lectionem restituendam putavimus, eo quod non solum reperitur in mss. collectionum 3, 4 et 5, verum etiam in Lectionariis libris S. Petri, qui laudatis codicibus præferendi visi sunt: cum præsertim ad eandem lectionem accedant mss. Casan. et Barb. collect. 2, in quibus legitur: *Et cæde generali in universam civitatis illius in æternam gloriam transituram desævit infantiam.* Concinit etiam Lectionarium Vallicel., in quo solum pro *trucidat*, est *trucidavit*. Post pauca: *At ille, quia sanguinem*, in ms. Patav.

(b) Unus cod. S. Petri et alius Vat., *duriorum*.

(c) Cod. S. Petri, *de tenebris et de potestate tenebrarum*.

(d) Ms. Casin., *non cognoverunt*. Mox, *qui te nescierunt*, ex eodem cod. scripsimus, cum idem legatur serm. 29, cap. 3. Al., *nesciebant*. Ms. Patav., *nesciunt*.

(e) Cod. Casin., *quas fecisti. . . . et honorificabunt nomen*. Patav. quoque habet, *et honorificabunt*, loco *et glorificabunt*; et dein, *in conspectu*, pro *ante conspectum*.

nam quod promisit potens est et facere (Ibid Hunc diem David in psalmis canebat, dicens: *gentes, (e) quas cumque fecisti, venient et adorabunt te, Domine, et glorificabunt nomen tuum* lxxxv, 9); et illud: *Notum fecit Dominus suum, ante conspectum gentium revelavit jus suam* (Psal. xcvi, 2). Quod utique exinde fluvimus, ex quo tres magos, de longinquitate regionis (f) excitos, ad cognoscendum et adorandum cæli et terræ stella perduxit (g). Cujus uti mulatus ad formam nos sui hortatur obsequi huic gratiæ, (h) quæ omnes invitatur ad Christum tum possumus, serviamus. Quicumque enim ecclesia pie vivit et caste, qui ea quæ sursum sunt (Coloss. iii, 1), non quæ super terram, cælesti dammodo instar est luminis; et dum ipse sanctorum servat, multis viam ad Dominum quæ demonstrat. In quo studio, dilectissimi, omnium invicem prodesse debetis, ut in regno 122 quod recta fide et bonis operibus pervenit lucis filii splendeat: per Dominum nostrum Christum, qui cum Deo Patre et Spiritu sancto et regnat per omnia sæcula sæculorum. Amen

SERMO XXXIV [Al. XXXIII].

(i) In Epiphaniæ solemnitate IV.

SYNOPSIS. — I. Magi a longinqua regione Christiana fides roboraretur, quæ Deum et Christum credit. — II. Magi prophetia Balcli, Judæorum responso confirmati. Isti temporales decepti; Herodes timore consortus. — III. Magorum iter munerumque delictæ intus docentis opus fuisse. Eorum diligenti nostræ serviebat. — IV. Manichæorum in carnationis fidem ac veritatem evertit. — Chæri vitandi; eorum sacrilegia detecta. Paliisque hæreticis preces funderet, Ecclesiam.

CAP. I. — Justum et rationabile, dilectissimi pietatis obsequium est, in diebus qui divini

(f) In editis et aliquot codd., *excitatos*. Quod in margine, forte *excitos*; quam lectionem cum simus in duobus mss. S. Petri, et duobus uno Patav., textui inserere non dubitavimus.

(g) Post verbum *perduxit*, hæc alia addita in Codd. excusis: *Et recte intuentibus quot rere non desinit. Et si potuit notum facere Ch infantia latentem, quanto magis potest eum festare in majestate regnantem!* Quæ cum in quos vidi melioris notæ codd. mss. deside duobus scilicet Thuanæis et uno Corbeien: non est, ut mihi quidem videtur, quin ex a marginali alicujus astrologiæ plus æquò textum tandem irrepserint. Sed vel ipsa text expungenda esse illa verba manifeste de QUESN. — Ista pariter verba absunt a cod 4 et 2, nec non a quibusdam nostris Le Patav., Venet., etc. Quod si in mss. S. Petri nihil moveat: nam post vocem *regnantem* cum Patre et Spiritu sancto, in sæcula Amen; et mox subjicitur: *Cujus utique*, etc. Ea autem clausula, *cum Patre, etc.*, in sermone inserta, eorum verborum in magis magisque confirmat.

(h) Prima editio, *qua omnes invitatur ad*

(i) Cod. S. Petri, *De Epiphania contra*

cordiæ opera protestantur, toto corde gaudere et honorifice ea quæ ad salutem nostram gesta sunt celebrare: vocante nos ad hanc devotionem ipsa recurrentium temporum lege, quæ nobis post (a) diem in quo coæternus Patris Filius Dei natus ex Virgine est, brevi intervallo Epiphaniæ intulit festum, ex apparitione Domini consecratum. In quo fidei nostræ magnum præsidium providentiâ divina constituit, ut dum solemnî veneratione (b) recolitur adorata in exordiis suis Salvatoris infantia, per ipsa originalia documenta probaretur (c) veri in ipso hominis orta natura. **123** Hoc enim est quod iustificat impios, hoc est quod ex peccatoribus facit sanctos, si in uno eodemque Domino nostro Jesu Christo et vera Deitas, et vera credatur humanitas: Deitas, qua ante omnia sæcula in forma Dei æqualis est Patri; humanitas, qua novissimis diebus in forma servi unitus est homini. Ad roborandam ergo hanc fidem, quæ contra omnes (d) præmunicbatur errores, ex magna gestum est divini pietate consilii, ut gens in longinqua Orientalis plagæ regione consistens, quæ spectandorum siderum arte pollebat, signum nati pueri qui supra omnem Israel esset regnaturus, acciperet. Nova etenim claritas apud magos stellæ illustrioris apparuit, et intuentium animos ita admiratione sui splendoris implevit, ut nequaquam sibi crederent negligendum, quod tanto nuntiabatur (e) indicio. Præerat autem, sicut res docuit, huic miraculo gratia Dei; et cum Christi natiuitatem nec ipsa adhuc Bethleem tota didicisset, jam illam credituris gentibus inferebat: et quod nondum poterat humano eloquio disseri, cælo faciebat evangelizante cognosci.

CAP. II. — Quamvis autem divinæ dignationis esset hoc munus, ut agnoscibilis gentibus fieret nativitas Salvatoris, ad intelligendum tamen miraculum signi patuerunt magietiam de antiquis Balaam prænuntiationibus commoneri, scientes olim esse prædictum et celebri memoria diffamatum: *Orietur stella ex Jacob, et exurgit homo ex Israel, et dominabitur gentium* (Num. xxiv, 17). Tres itaque viri, fulgore insoliti sideris divinitus incitati, prævium micantis luminis cursum sequuntur, existimantes se (f) significatum puerum Jerosolymis in civitate regia reperturos. Sed cum eos hæc opinio fefellisset, per Judæorum scribas

(a) Quesnellus hoc loco addit, *istum*, quod et ab aliis editis, et a nostris ms. abest, et sensu ipso postulante expungendum fuit. Melius cum ms. Veron., *istum* legi posset.

(b) Sic restitimus ex nostris codd. et editis ante Quesnellium, apud quem, *colitur*.

(c) Ita duo codd. S. Petri et duo Vat., ac Veron. unus cum Quesnello. Alii editi, *veri hominis in Christo orta natura*.

(d) Editi ante Quesnellum, *pronuntiabitur*, ut in codd. collect. 3 et 4. Secuti sumus Quesnelli lectionem, quam mss. S. Petri et duo Vat. confirmant. Cod. Veron., *muniebatur*. Mox, *factum est pro gestum est*, in uno Vat. collect. 5.

(e) In tribus nostris codd. ac prima editione, *iudicio*. Paulo post, *dicere pro disseri* in duobus mss. S. Petri. Ms. Veron., *discere*.

(f) Prima editio et unus Vat., *signatum*, alius Vat.,

atque doctores, quod sacra de ortu Christi prænuntiaverat Scriptura, didicerunt; ut gemino testimonio confirmati, ardentiori fide expeterent quem et stellæ claritas et prophetiæ manifestabat auctoritas. Prolato autem divino oraculo per responsa pontificum, et declarata spiritus voce, quæ dicit: *Et tu, Bethleem, terra Juda, (g) non es minima inter principes Juda: ex te enim exiet dux qui regat populum meum Israel* (Mich. v, 2; Matth. ii, 6): quam facile et quam consequens fuit ut Hebræorum proceres crederent **124** quod docebant. Sed apparet illos carnaliter cum Herode sapuisse, et regnum Christi commune cum hujus mundi potestatibus æstimasse: ut et isti temporalem sperarent ducem, et terrenum metueret ille consortem. Superfluo, Herodes, timore turbaris, et frustra in suspectum tibi puerum sævire moliris. Non capit Christum (h) regio tua, nec mundi Dominus potestatis tuæ sceptri est contentus angustiis. Quem in Judæa regnare non vis, ubique regnat; et felicius ipse regnare, si ejus imperio ipse subdereris. Cur sincero officio non facias quod subdola falsitate promittis? Perge cum magis, et verum regem suppliciter adorando venerare. Sed tu, Judaicæ sequacior cæcitatibus, non imitaris gentium fidem, corque perversum ad crudeles convertis insidias, nec illum occisurus quem metuis, nec illis nociturus quos perimis.

CAP. III. — Deducti igitur, dilectissimi, in Bethleem magi stellæ præcedentem obsequio, *gavisus sunt gaudium magno valde*, sicut evangelista narravit; et *intrantes domum, invenerunt puerum cum Maria matre ejus: et procidentes adoraverunt eum; et apertis thesauris suis, obtulerunt ei munera, aurum, thus et myrrham* (Matth. ii, 10, 11). O perfectæ scientiæ mirabilem fidem, quam non terrena sapientia erudit, sed Spiritus sanctus instituit! Unde enim hi viri, cum proficiscerentur de patria, qui nondum viderant Jesum, (i) nec aliquid contuitu ejus, quod tam ordinate venerarentur, adverterant, hanc deferendorum munerum servare rationem? nisi quia præter illam stellæ speciem, quæ corporeum incitavit obtutum, fulgentior veritatis radius eorum corda perdocuit, ut priusquam labores itineris inchoarent, cum sibi significari intelligerent, cui in auro regius honor, in thure divina veneratio, in myrrha mortalitatis con-

significatum sibi puerum.

(g) Ita quatuor Vat. et Veron. unus cum Quesnello, et similiter serm. 32, c. 3. Alii editi, *nequaquam minima es*. Duo codd. S. Petri, *non eris minima*.

(h) Prima editio, *regia tua*, cum ms. Veron.

(i) Prima editio cum ms. Veneto et codd. Vat. collect. 3, 4 et 5, *nec aliquo contuitu ejus, quod cum tam ordinate venerarentur*. Similiter cod. Veron., qui solum omittit *eum*. Editio Rainaudi pro *quod* habet *quo*. Cod. Casanat. collect. 2, *nec aliquod contuitu, quo tam ordinate venerarentur*. Quesnellus, licet nihil indicet, ex his variis lectionibus unam compegisse videtur, quam nullibi invenimus: *Nec aliquid contuitu ejus, quo cum tam ordinate venerarentur*. Lectionem quorum codd. S. Petri et ms. Casinen. collect. 1 exhibuimus. Paulo post, *signari sibi*, pro *sibi significari* legitur in prima editione.

fessio deberetur. Et hæc quidem, quantum ad illuminationem fidei pertinebat, potuerunt illis credita et intellecta sufficere, ut corporali intuitu non inquirerent quod plenissimo visu mentis inspexerant. Sed diligentia sagacis officii usque ad videndum puerum perseverans, futuri temporis populis et nostri sæculi hominibus serviebat: ut sicut omnibus (a) nobis profuit, quod post resurrectionem Domini vestigia vulnerum in carne ejus Thomæ apostoli 125 exploravit manu; ita ad nostram utilitatem proficeret, quod (b) infantiam ipsius magorum probavit aspectus. Viderunt itaque magi, et adoraverunt puerum de tribu Juda, de semine David secundum carnem (Rom. 1, 3), factum ex muliere, factum sub lege (Galat. iv, 4), quam non solvere venerat, sed adimplere (Matth. v, 17). Viderunt et adoraverunt puerum, quantitate (c) parvulum, alienæ opis indignum, fandi impotem, et in nullo ab humanæ infantiae generalitate dissimilem. Quia sicut fidelia erant testimonia, quæ in eo majestatem invisibilis Deitatis assererent, ita probatissimum esse (d) debebat Verbum carnem factum, et seipsum iternam illam essentiam Filii Dei, hominis veram suscepisse naturam: ne vel ineffabilium operum secutura miracula, vel suscipiendarum supplicia passionum, sacramentum fidei ex rerum diversitate turbarent; cum justificari omnino non possent, nisi qui Dominum Jesum et verum Deum et verum hominem credidissent.

CAP. IV. — Huic singulari fidei, dilectissimi, et prædicatæ per omnia sæcula veritati diabolica Manichæorum resistit impietas: qui sibi ad interficiendas acceptorum animas nefandi dogmatis ferale commentum de sacrilegis et fabulosis mendaciis texuerunt, et per has insanarum opinionum ruinas eosque præcipites prouerunt ut sibi falsi corporis fingeret Christum, qui nihil in se solidum, nihil verum oculis hominum (e) actionibusque præbuerit; sed simulatæ carnis vacuum imaginem demonstrarit. Indignum enim videri volunt, ut credatur Deus Dei Filii femineis se inseruisse visceribus et majestatem suam huic contumeliæ subdividisse, ut naturæ carnis (f) immixtus, in vero humanæ substantiæ corpore nasceretur: cum totum hoc opus non injuria sit ipsius, sed potentia; nec credenda pollutio, sed gloriosa dignatio. Si enim lux ista visibilis nullis immunditiis, quibus superfusa

fuerit, violatur, nec radiorum solis nitorem, quod corpoream esse creaturam non dubium est, loca sordentia vel cœnosa contaminant: quid illius piternæ et incorporeæ lucis essentiam potuit que sui qualitate polluere? quæ se ei, quam ad imaginem suam condidit, sociando creaturæ purificationem 126 præstitit, maculam non recepit; et sic vit vulnera infirmitatis, ut nulla pateretur divinitus virtutis. Quod divinæ pietatis magnum et ineffabile sacramentum, quia omnibus sanctarum Scripturarum testificationibus est nuntiatum; isti, de quibus loquimur, adversarii veritatis, legem per Moysen tam et inspirata divinitus prophetarum oracula respuerunt, ipsasque evangelicas et apostolicas leges, quædam auferendo et quædam in se violaverunt; confingentes sibi sub apostolorum ministeriis, et sub verbis ipsius Salvatoris, multumina falsitatis, quibus erroris sui communiarent, et decipiendorum mentibus mortis virus infunderent. Videbant enim sibi universis consistere, omnia reclamare, et non solum novæ etiam veteri Testamento (g) sacrilegam impium suæ dementiam confutari. Et tamen in furiosis daciis persistentes, Ecclesiam Dei deceptionibus perturbare non desinunt: hoc miseris quos illa (h) potuerint persuadentes, ut negent a Domino Christo humanam naturam vere esse suscepisse eum vere pro mundi salute crucifixum de ejus latere lancea vulnerato sanguine demptionis et aquam fluxisse baptismatis; eum sepultum, ac die tertia suscitatum; negent in conspectu discipulorum ad considerandam dexteram Patris super omnes cælorum altitudo elevatum; et ut tota apostolice veritate Symbolata, nullus metus terreat impios, nulla scilicet sanctos, negent a Christo vivos et morituros dicandos: ut quos tantorum sacramentorum tutela privaverint, doceant in sole et luna colendum, et sub nomine Spiritus sancti ipsum impietatum magistrum adorare Manichæum.

CAP. V. — Ad confirmanda igitur, dilectissimi, corda (i) vestra in fide et veritate, prosit et hodierna festivitas, et ex testimonio manichæi Salvatoris infantie confessio catholica munitur: naturæ nostræ carnem in Christo negantium

(a) Prima editio omittit nobis.

(b) Ita nostri fere omnes ac melioris notæ codices cum editis ante Quesnellum, et congruentius: nam vox quod in hoc secundo membro non est relativa, sicut nec in primo, uti esse deberet, si legeretur cum Quesnello et codd. collect. 5, nec non Lectorum Veron., in infantia ipsius.

(c) Parvum pro parvulum, et discretum pro dissimilem in duobus codd. S. Petri. Etiam ms. Veron. habet discretum.

(d) Debebat pro decebat scripsimus ex mss. S. Petri tribusque aliis melioris notæ codd. ac prima editione. De articulo quidem maxime necessario agitur, qui probatissimus esse debebat. Item ex iisdem S. Petri codd. ac prima edit., suscipiendarum revocavimus, pro excipiendarum.

(e) Ita edidimus auctoritate mss. S. Petri, Veneto,

D Veron., nec non codd. collect. 1 et 2. Editio posteriorum collectionum, actum quam lectionem secutus Quesnellus notavit sine forte legendum, tactibusque. Sed meliōres hanc emendationem excludunt.

(f) Vide inter observationes nostras, quæ in eodem locum serm. 23 ibidem notabuntur. Petrus, pro hoc opus, in ms. Corb. Quesn. legit corpus; et pro credenda, idem eod. ridenda, legendum, pudenda, Quesnellus in marginis picatus est; nulli tamen nostri codd. sunt.

(g) Editi, sacrilegæ. Prætulimus mss. S. Mox tres codd., in furoris mendaciis.

(h) Sic ex laudatis mss. S. Petri et duobus Vaticanis. Al., potuerunt.

(i) Sic ex iisdem mss. S. Petri. Al., nostra

thematizetur impietas; de qua nos beatus Joannes A apostolus non dubio sermone præmonuit, dicens: *Omnis squire qui confletur Christum Jesum in carne venisse, ex Deo est; 127 et omnis spiritus qui solvit Jesum, ex Deo non est; et hic est Antichristus (I Joan. iv, 2, 3).* Nihil ergo cum hujusmodi hominibus commune sit cuiquam Christiano, nulla cum talibus habeatur societas, nullumque consortium. Prosit universæ Ecclesiæ, quod multi ipsorum, Domino miserante detecti sunt, et in quibus sacrilegiis viverent, eorundem confessione patefactum est. Neminem fallant discretionibus ciborum, sordibus vestium, vultuumque palloribus. Non sunt casta jejunia, quæ non de ratione veniunt continentie, sed de arte fallaciæ. Hactenus (a) nocuerint iucautis, hactenus illuserint imperitis, post hæc nullius excusabilis erit lapsus: nec jam simplex habendus est, sed valde nequam atque perversus, qui deinceps repertus fuerit nefando obstrictus errore. Ecclesiasticum sane atque divinitus institutum non solum non inhibemus, sed etiam incitamus affectum, ut etiam pro talibus nobiscum Domino supplicetis: quoniam et nos deceptorum animarum ruinas cum fletu et mœre miseremur, exsequentes apostolicæ pietatis exemplum, ut cum infirmantibus infirmemur (II Cor. xi, 59), et cum flentibus desleamus (Rom. xii, 15). Speramus enim exorandam misericordiam Dei multis lacrymis et legitima satisfactione lapsorum: quia dum hoc in corpore vivitur, nullius desperanda reparatio, sed omnium est optanda correctio; auxiliante Domino, qui erigit elisos, solvit compeditos, illuminat cæcos (Ps. cxlv, 7): cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XXXV [Al. XXXIV].

In Epiphaniæ solemnitate V.

SYNOPSIS. — I. Stella quæ magos efficaciter movit et perseveranter attraxit, quid significet. — II Adhuc Herodes in diabolo sævit contra Ecclesiæ filios, et Judæi Herodi serviunt obsecrati, et omnis religionis expertes facti; horum loco gentes succedunt. — III. Pro Judæis orandum esse. Gratiæ Dei strenne cooperandum. Gratia præstat auxilium; obedientia mollit imperium. — IV. Omnes Deus invitat beneficiis, cui si non obedit homo: sibi ipsa supplicium est mens dura et ingrata. Terrestria deserenda, cælestia appetenda sunt, ut sanctorum societati jungamur.

CAP. I. — Hodiernam festivitatem, dilectissimi, apparitio Domini et Salvatoris nostri, 128 sicut D nostis, illustrat; et hic ille est dies quod ad cognoscendum adorandumque Dei Filium tres magos prævia stella perduxit. Cujus facti memoriam merito placuit honore annuo celebrari; ut dum evangelica historia (b) incessabiliter recensetur, semper se intelligentium

(a) Duo codd., S. Petri et duo Vat., nec non Veron., nocuerunt, et, illuserunt. Dein, nullus pro nullius, in uno cod. S. Petri et in Veron.

(b) Prima editio, incessanter.

(c) Unus S. Petri cod., peccatum. Mox, cum in ortu Domini, in duobus mss. S. Petri.

(d) Prima editio et cod. Bonon., de potestate.

(e) Cæcitas declarata Judæorum, in prima editione.

(f) Editi cum aliquibus mss., Radiat namque e celo stella per gratiam, et tres magi, etc. Prætulimus

sensibus inferat salutiferum mysterium per insigne miraculum. Præcesserant quidem multa documenta, quæ corpoream nativitatem Domini manifestis iudiciis declararent, sive cum beata Maria Virgo secundam se Spiritu sancto, parituramque Dei Filium audivit et credidit, sive cum ad salutationem ipsius in utero Elisabeth nondum natus Joannes prophetica exultatione commotus est (Luc. i, 24), quasi etiam intra matris viscera jam clamaret: *Eccæ Agnus Dei, esse qui tollit (c) peccata mundi (Joan. i, 29)*; vel cum ortum Domini angelo nuntiante pastores cælestis exercitus sunt claritate circumdati (Luc. ii, 9), ut non ambigerent (d) de majestate pueri quem erant in præsepe visuri; nec putarent quod in sola natura hominis esset editus, cui supernæ militiæ famularetur occursus. Sed hæc atque alia hujusmodi paucis tunc videntur innotuisse personis, quæ vel ad cognitionem Mariæ Virginis, vel ad sancti Joseph familiam pertinebant. Hoc autem signum, quod magos in loginquo positos et efficaciter movit, et ad Dominum Jesum perseveranter attraxit, illius sine dubio gratiæ sacramentum, et illius fuit vocationis exordium, qua nimirum non in Judæa tantum, sed etiam in toto mundo Christi erat Evangelium prædicandum; ut per illam stellam quæ magorum visui splenduit, Israelitarum vero oculis non refulsit, et illuminatio significata sit gentium, et (e) cæcitas Judæorum.

CAP. II. — Permanet igitur, dilectissimi, sicut evidenter apparet, mysticorum forma gestorum; et quod imagine inchoabatur, veritate completur. (f) Radiante e cælo stella per gratiam, tres magi coruscatione evangelici fulgoris acciti, in omnibus quotidie nationibus ad adorandam potentiam summi Regis accurrunt. Herodes quoque in diabolo fremit (Matth. ii, 3), et auferri sibi iniquitatis suæ regnum in iis qui ad Christum transeunt, ingemiscit. Unde si parvulos interficiat, Jesum sibi videtur occidere. Quod utique facere sine cessatione molitur, dum primordiis renatorum Spiritum sanctum eripere, et quamdam teneræ fidei volut infantiam tentat exstinguere. Judæi vero, qui extra regnum Christi esse voluerunt adhuc quodammodo sub Herodis sunt principatu, et dominante sibi Salvatoris inimico, alienigenæ 129 serviunt potestati, quasi nesciant prophetatum, dicente Jacob: *Non deficiet princeps ex Juda, et dux de femoribus ejus, donec veniat (g) cui reposita sunt; et ipse est expectatio gentium (Gen. xlix, 10).* Sed nondum intelligunt quod negare non possunt, et mente non capiunt quod Scripturarum narratione noverunt: quoniam insanis magistris veritas scandalum est, et cæcis doctoribus fit caligo, quod lumen est. Respondent

lectionem optimorum codicum, nimirum duorum S. Petri, Veneti, Vallicel., Casinæ. collect. 1 et Casanat. collect. 2, in quibus tantum ante vocem *cælo* omittitur præpositio (e) ob similem litteram. In qua desinit vocabulum antesedens *Radiante*, vito libris familiari. Dein tres mss. Vat. et prima editio, ad adorandum summi infantiam Regis accurrunt.

(g) Superius serm. 23, c. 2 cui repositum est; et ibidem prima editio addit, regnum.

itaque interrogati, quod in Bethleem nascitur Christus; et scientiam suam, qua alios instruunt non sequuntur. Perdiderunt igitur successionem regum, placationem hostiarum, locum supplicationum, ordinem sacerdotum; et cum omnia sibi clausa, omnia experiantur sibi esse finitas, non vident ea in Christum esse translata. Unde quod illi tres viri, universarum gentium personam gerentes, adorato Domino sunt adepti, hos in populis suis per fidem, quæ justificat impios, totus mundus assequitur; et hæreditatem Domini ante sæcula præparatam accipiunt adoptivi, et perdunt qui videbantur esse legitimi. Resipisce tandem, Judæe, resipisce; et ad Redemptorem etiam tuum deposita infidelitate convertere. Noli sceleris tui immanitate terreri: non justos Christus, sed peccatores vocat (*Matth. ix, 13*); nec impietatem tuam repellit, qui pro te, cum crucifixus esset, oravit (*Luc. xxiii, 34*). Immitem crudelium patrum tuorum solve sententiam, neque te eorum maledicto patiaris obstringi, qui clamantes de Christo, *Sanguis ejus super nos et super filios nostros* (*Matth. xxvii, 25*), facinus in te sui criminis transfuderunt. Redite ad misericordem, utimini clementia remittentis. Sævitia enim vestræ, iniquitatis conversa est in causam salutis. Vivit quem perire voluistis. Confitemini negatum, adorate venditum: ut vobis bonitas illius prosit, cui vestra malignitas nocere non potuit.

CAP. III. — Quod ergo ad veram, dilectissimi, pertinet charitatem, quam etiam inimicis nostris ex dominica (*n*) oratione debemus (*Matth. v, 44*), et optandum nobis est et studendum; ut et hic populus, qui ab illa spiritali patrum nobilitate defecit, ramis suæ arboris inseratur. Multum enim nos Deo benevolentia ista commendat: quia ideo delictum illorum nobis misericordiæ locum fecit, ut eos ad æmulationem salutis recipiendæ fides nostra revocaret. Nam vitam piorum non solum sibi, **130** sed etiam aliis esse utilem decet: ut quod apud eos agi non potest verbis, obtineatur exemplis. Considerantes itaque, dilectissimi, ineffabilem erga nos divinorum munerum largitatem, cooperatores simul gratiæ Dei operantis in nobis. Non enim dormientibus provenit regnum cælorum, nec otio desidiaeque torpentibus beatitudo æternitatis ingeritur; sed quia, sicut Apostolus ait, *si compatimur, et conglorificabimur* (*Rom. viii, 17*; *II Tim. ii, 12*), illa nobis currenda est via quam ipse Dominus se esse testatus est (*Joan. xiv, D*

A 6): qui nobis nullis operum meritis suffragant et sacramento consuluit et exemplo: ut in ad nem vocatos per illud proveheret ad salutem, pe imbueret ad laborem. Hic autem labor, dilectis piis filiis et bonis servis non solum nec asper onerosus, sed etiam suavilis et (*b*) levis est, di Domino: *Venite ad me, omnes qui laboratis et on es'is, et ego reficiam vos. Tollite jugum meum vos, et discite a me, quia mitis sum et humilis cor invenietis requiem animabus vestris. Jugum enim suave est, et onus meum leve* (*Matth. xi, 28-30*). ergo, dilectissimi, arduum est humilibus, nihil rum mitibus, et facile omnia præcepta veni effectum, quando et gratia præterdit auxiliu obedientia mollit imperium (*c*) In tonante enim qu aurbus nostris eloquio Dei, et omnis homo divinæ justitiæ placeat scire convincitur. Sed judicium illud, quo *unusquisque recipiet prout sive bonum, sive malum* (*II Cor. v, 10*), judicat tentia et bonitate differtur, impunitatem sibi tatis infidelium cæcra promittunt, et putant norum actuum qualitates ad divinæ provident pertinerere censuram, quasi non evidentissimis p que suppliciiis male gesta plectantur, aut no (*d*) cælestium comminationum terror ostendat bus utique et fides monetur, et infidelitas incr

CAP. IV. — Inter hæc autem permanet super benignitas Dei, et nulli misericordiam suam d cum indiscrete universis bona multa largiatur: quos merito subderet pœnis, mavult invitari ficiis. Dilatio enim vindictæ dat locum pœni **C** NECTAMEN DICITUR potest (*e*) nulla ibi esse ultio, u conversio est, quia mens dura et ingrata je ipsa supplicium est, **131** et in conscientia s titur quidquid Dei bonitate differtur. Non it delinquentes peccata delectent, ut illos in s bus vitæ hujus finis inveniat: quoniam in nulla est correctio, NEC DATOR remedium sati nis, (*f*) ubi jam non superest actio voluntatis propheta David: *Quoniam non est in morte mor sit tui; in inferno autem quis confiteb* (*Ps. vi, 6*)? Fugiantur noxiæ (*g*) voluptates, gaudia et desideria jamjamque peritura. Q tus est, quæve utilitas, ea indesinenter cup etiamsi non deserant deserenda sunt? Amc deficientium ad incorruptibilia transferat: sublimia vocatus animus cælestibus delecte

(a) Editum quibusdam mss., *eruditione*. Amplectendam putavimus lectionem in ms. Corbeiensi a Quesnello inventam, quippe quæ in potioribus nostris codd. præfertur, scilicet in duobus S. Petri, Veneto, et mss. collect. 1 ac 2. Alludit S. pontifex non tam ad quintam orationis Dominicæ petitionem, quam ad orationem Christi in cruce pendentis, *qui pro te, ut paulo ante dixerat, cum crucifixus esset, oravit*.

(b) Ita ex nostris codd. et prima editione pro eo quod erat, *lenis*. Emendatio ab ipso Scripturæ quod profertur testimonio exigitur.

(c) Hæc lectio est veteriorum et castigatiorum exemplarium S. Petri, Veneto, Vallicel., Casanat., et Barb. Al. in editis et aliquot mss., *intonante enim quotidie auribus nostris eloquio Dei, omnis homo, etc.*

Post pauca, *prout gesserit* in prima editio

(d) In uno mss. Vat., *cælestium comminationum ostendat*. In prima editione et alio Vat. atque Casin., *cælestium comminationum ter dat*. Id ipsum prima manu in Casanatensi, in margine emendatum addendo pronome vocem *cælestium*.

(e) In uno ms. Vat. et in Bon. ac prima. *Nulla ibi est ultio*. Mox iidem codd. et edit. *scientia ipsa, pro in conscientia sua*.

(f) In prima editione, *si jam non superest*.

(g) Cod. Gudivall, Quesnelli, *voluntates*. duo Vat. et unus Bon., qui præterea hunc efferunt. *Fugiant ergo noxiæ voluntate*. Unus Petri: *Fugiant ergo noxiæ voluntate s.*

firmate amicitias cum sanctis angelis; intrate in civitatem Dei, cuius nobis spondetur (a) inhabitatio, et patriarchis, prophetis, apostolis, martyribusque sociamini. Unde illi gaudent, inde gaudent. Horum divitias concupiscite, et per bonam æmulationem ipsorum ambitu suffragia. Cum quibus enim (b) nobis fuerit consortium devotionis erit et communio dignitatis. Dum itaque tempus vobis ad mandata Dei exsequenda conceditur, *glorificate Deum in corpore vestro* (I Cor. vi, 20), et *luceat, dilectissimi, sicut luminaria in hoc mundo* (Pilip. ii, 15). Sint lucernarum mentium vestrarum semper ardentes, et nihil residat vestris in cordibus tenebrosus (Luc. xi, 35): quoniam, sicut ait Apostolus, *fuitis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino*, (c) *ut filii lucis ambulate* (Ephes. v, 8); impleanturque in vobis quæ in trium magorum imagine præcesserunt; et sic *luceat lumen vestrum coram hominibus, ut videntes opera vestra bona, magnificent Patrem vestrum qui in cælis est* (Matth. v, 16). Sicut enim magnum peccatum est, cum inter gentes propter malos Christianos nomen Domini blasphematur, ita magnum pietatis est meritum, cum eadem in sancta servorum suorum conversatione benedicatur: cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

132 SERMO XXXVI [Al. XXXV].

(d) In Epiphaniæ solemnitate VI.

SYNOPSIS. — I. *Mysteria semper honoranda; quæ et virtute remanent et adhuc in Ecclesia adimplentur. Gratia intus operatur quod exterius stella significat. Quomodo munera eadem offeruntur a fidelibus.* — II. *Adhuc diabolus Herodis personam gerit, in iudæis invidiam, in hæreticis fallaciam, in paganis sævitiam exercens. Sed et Christus per charitatem triumphat in suis membris.* — III. *Persecutionibus crevit Ecclesia. Gloria principum Christo servire. Timenda in pace Ecclesiæ cupiditatum persecutio, quibus dæmon colitur, non minus quam sacrificiis.* — IV. *Pœnitentiam, dum pœnitentiæ locus est: nec difficultati cedendum, sed orandus Deus, qui dat unde petatur, et dat quod petitur.*

CAP. I. — Dies, dilectissimi, quo primum gentibus Salvator mundi Christus apparuit, sacro nobis honore venerandus est; (e) et illa hodie cordibus nostris concipienda sunt gaudia, quæ in trium magorum fœre pectoribus, quando Regem cœli et terræ signo et ductu novi sideris incitati, quem crediderant promissum, adorare conspicuum. Neque enim ita ille

A *amensus est dies, ut virtus operis, quæ tunc est revelata, transierit, nihilque ad nos nisi rei gestæ fama pervenerit, quam fides (f) suscipere, et memoria celebraret; cum multiplicato munere Dei, etiam quotidie nostra experiantur tempora, quidquid illa habuere primordia. Quamvis ergo narratio evangelicæ lectionis illos proprie recenseat dies in quibus tres viri, quos nec prophetica prædicatio docuerat, nec testificatio legis instruxerat, ad cognoscendum Deum a remotissima Orientis parte venerunt; hoc idem tamen et manifestius nunc et copiosius fieri in omnium vocationum illuminatione perspicimus, quoniam impletur prophetia Isaiæ dicentis: *Revelavit Dominus brachium sanctum suum in conspectu omnium gentium* (Isai. lxi, 10); et (g) *Viderunt omnes gentes terræ salutem, quæ a Domino Deo nostro est* (Ibid.); et 133 iterum: *Et quibus non est annuntiatum de eo videbunt; et qui non audierunt intelligent* (Ibid., 15). Unde cum (h) homines mundanæ sapientiæ deditos, et a Jesu Christi confessione longinquos, de profundo erroris sui educi, et ad agnitionem veri luminis cernimus advocari, divinæ procul dubio gratiæ splendor operatur; et quidquid in cordibus tenebrosis novæ lucis apparat, de ejusdem stellæ radiis oritur: ut mentes quas suo fulgore contigerit, et miraculo moveat, et ad Deum adorandum præeundo perducatur. Si autem sollicito intellectu velimus aspicere, quomodo etiam triplex illa species munerum ad omnes qui ad Christum gressu fidei veniunt offeratur, nonne in cordibus recte credentium eadem celebratur oblatio? Aurum etenim de thesauro animi sui promittit, qui Christum regem universitatis agnoscit; myrrham offert, qui Unigenitum Dei credit veram sibi hominis uniisse naturam; et quodam eum thure veneratur, qui in nullo ipsum paternæ (i) majestati imparem confitetur.*

CAP. II. — His comparationibus, dilectissimi, (j) prudenter inspectis, invenimus etiam Herodis non deesse personam, cuius ipse diabolus, sicut tunc fuit occultus incensor, ita nunc quoque indefessus est imitator. Cruciatum enim vocatione (k) omnium gentium, et quotidiana potestatis suæ destructione torquetur, dolens ubique se deseri, et verum Regem in locis omnibus adorari. Parat fraudes, fingit (l), consensiones, erumpit in cædes, et ut reliquiis eorum

quod auctoritate mss. S. Petri, Padiliron. ac Veronen. et duorum Vat. melius transtulimus ante verbum *advocari*. Dein, *educi pro reduci* a Quesnello scriptum invenimus in iisdem codicibus.

(i) Quinque codd., *majestatis*.

(j) Ms. Bon. et prima editio, *diligenter*.

(k) Vocem *omnium* adjecimus ope mss. S. Petri, Padiliron. et Veron., nec non præstantiorum collectionum. Sic etiam inscribuntur libri sub hanc ætatem scripti de Vocatione omnium gentium, cuiusque tribuendi credantur.

(l) Editi et aliquot inferioris meriti codices, *dissensiones*; sed aptior lectio, *consensiones*, quæ legitur in uno ms. S. Petri et alio Vat., in Veronen., Padiliron. et in Casinensi; cui affini erent lectio cæterorum corrupta alterius ms. S. Petri, alius Vat. et mss. collect. 2, *confectiones*. Fraude enim finguntur

(a) Ita potiores codices. Al., *habitatio*. Paulo post, *ad ipsorum ambitu suffragia*, in mss. S. Petri et in Vat. collect. 5.

(b) Editi ante Quesnellum, *vobis*. Istius lectionem, quam retinimus, approbant codd. S. Petri.

(c) Verba, *ut filii lucis ambulato*, desunt in duobus mss. Vat. et in prima editione.

(d) Codd. S. Petri: *In octava Epiphaniæ*.

(e) Unus cod. S. Petri, et alius. Vat., *et illa nobis hodie concipienda sunt gaudia, quæ in trium magorum fœre mentibus*. Aliquot alii codd. habent pariter, *mentibus*. Dein, *pro signo et ductu*, unus Vat. codex habet *signo educto*.

(f) Mss. S. Petri, *susceperit, et memoria celebraverit*.

(g) *Videbunt* in iisdem duobus mss. S. Petri, Padiliron. et alio Veron., qui pro *gentes*, habet *finis*.

(h) His insertum erat in editis verbum *cernimus*.

quos adhuc fallit utatur, invidia uritur in Judæis, simulatione insidiatur in hæreticis, sævitia accenditur in paganis. Videt enim insuperabilem esse potentiam Regis æterni, cujus mors ipsius vim mortis aextinxerit; et ideo totam nocendi artem in eos qui vero regi famulantur, armavit; alios (b) per inflationem scientiæ legalis obdurans, alios per falsæ fidei commenta depravans, alios vero in furorem persecutionis instigans. Sed hanc Herodis istius rabiem ille vincit et destruit, qui etiam parvulos martyrii 134(c) gloria coronavit: et fidelibus suis tam invitam indidit charitatem, ut Apostoli verbis audeant dicere: *Quis nos separabit a charitate Christi? tribulatio? an angustia? an persecutio? an fames? an nuditas? an periculum? an gladius? sicut scriptum est: Quis propter te mortificamur tota die, æstimati sumus sicut oves occisionis, Sed in his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos (Rom. viii, 35; Ps. xlii, 22).*

CAP. III. — Hanc fortitudinem, dilectissimi, non illis tantum temporibus necessariam fuisse credimus quibus reges mundi et omnes sæculi potestates eruenta impietate in Dei populum sæviebant, cum ad maximam pertinere gloriam suam ducerent, si de terris nomen Christianum auferrent; nescientes Ecclesiam Dei per furorem suæ crudelitatis augeri: quoniam in suppliciis et mortibus beatorum martyrum, qui putabantur minui numero, multiplicabantur exemplo. Denique tantum contulit fidei nostræ impugnationi persequentium, ut nihil magis regum ornaret principatum, quam quod domini mundi membra sunt Christi: nec tam gloriantur quod in imperio geniti, quam gaudent quod in baptismo sunt renati. Sed quia tempestas priorum turbinum conquievit, et dudum cessantibus præliis quædam videtur ardire tranquillitas, vigilanter cavenda sunt illa discrimina quæ de otio ipsius pacis oriuntur. Adversarius enim, qui in apertis inefficax persecutionibus fuit, tecta nocendi arte desævit: ut quos non percussit dictu afflictionis, lapsu dejiciat voluptatis. Videns itaque sibi resistere principum fidem, et unius Deitatis inseparabilem Trinitatem non segnus in palatiis quam in Ecclesiis adorari, interdictam dolet sanguinis christiani effusionem; et quorum obtinere

non *dissentiones* seu inimicitias, sed *consensiones* amicæ, ut erumpatur in cædes. Paulo post, pro *reliquis corum, quos*, duo mss. S. Petri et prima editio, *reliquis, quos*. Unus Vat., *reliquis quos*.

(a) Unus cod. S. Petri, *extinxerat*.

(b) Mss. Vict. et Corb. Quesnelli, et duo nostri, unus S. Petri, et alius Vat., *per inflammationem*. Mox erat in editis inverso ordine, *alios vero in furorem persecutionis instigans, alios per falsæ fidei commenta depravans*. Reslituimus ex nonnullis nostris codicibus ordinem qui superioribus respondet: nam primum comma Judæis, secundum hæreticis, tertium vero paganis hoc ordine antea memoratis convenit.

(c) Quesnellus in margine: Al., *palma*.

(d) Quesnellus similiter in margine et duo codd. S. Petri. Padilir, ac Veron., *impetu*.

(e) *Mortem pro mortis, et terrorem pro terrores* scribere maluimus ex duobus mss. S. Petri, ex uno Vat. atque alio Veron.

non potest (e) mortem, impetit mores. Terrorem descriptionum in avaritiæ mutat incendium, et damnis non fregit, cupiditate corrumpit. Malig enim longo usu propriæ imbuta nequitia, non suit odium, sed vertit ingenium, quo sibi mendelium (f) blanditiis subdat. Inflamat concupitiis, quos non potest vexare tormentis discordias, accendit iras, incitat linguas, et illicitis dolis cautiora corda se revocent, cor mandorum scelerum ingerit facultates: quia tuis fraudis hic fructus est, ut qui immolatione dum (g) et arietum, et thoris incensione notur, quibuslibet ei criminibus serviat.

CAP. IV. — Habet igitur, dilectissimi, pax pericula sua; et frustra de fidei libertate securi qui vitiorum desideriis non resistunt. Corro de operum ostenditur qualitate, et formas me species detegit actionum. Nam sunt quidam ait Apostolus, *qui Deum profitentur se scire autem negant (Ad Tit. 1, 16)*. Vere enim reationis incurritur, quando bonum quod in seois auditur, in conscientia non habetur. Fragil quidem humanæ conditionis facile in delicta bitur; et quia nullum sine delectatione peccat, cito acquiescitur deceptoris voluptati. carnalibus desideriis recurratur ad spiritale dium; et mens habens notitiam Dei sui, a se (i) male suadentis hostis avertat. Prosit ientia Dei, nec ideo delinquendi pertinacia ratur, quia vindicta differtur. Non sit peccator punitate securus, quia si tempus pœnitentiæ rit, locum indulgentiæ non habebit, dicente pta: *Quia non est in morte qui memor sit tui: ferno autem quis confitebitur tibi (Psal. vi, 6)* (tem sibi correctionis reparationem experiri difficilem, confugiat ad auxiliantis Dei clemet et vincula malæ consuetudinis ab illo posrumpi, *qui allevat omnes qui corrumpunt, et erigil elisos (Ps. cxlv, 8)*. Non erit vacua confidentio, quoniam misericors Deus *voluntatem tinese faciet*; et dabit quod petitur, qui dedit uteretur. Per Dominum nostrum Jesum Chviventem et regnantem (i) cum Patre et Spiritu in sæcula sæculorum. Amen.

(f) Editi, *blandius*. Prætulimus codices S. quibus, nec non ex uno Padilir. et alio Vat mus etiam particulam *enim*, quæ post vocem *mat* apponebatur, et anteriori periodo in o mss. et editis inserta, haud necessario repederi potest. Paulo post, *captivorum corda se* in laudato ms. Padiliron.

(g) Voces *et arietum* supplevimus ex iisdem S. Petri. Codices Veronensis et Padiliron., *thuris*, habent, *in allaris incensione*.

(h) *Quidem pro enim* importune repetito etis S. Petri mss. et codd. Veronem. ac Pæ reposituimus.

(i) Unus Vat. et prima editio cum ms. Vel *lesuali*; alius Vat., *male suasi*. Paulo ant *quæ habet notitiam Domini*, in eodem cod. in Padiliron.

(l) Verba, *cum Patre et Spiritu sancto*, ad ex duobus mss. Vat. et uno S. Petri et alio

136 SERMO XXXVII [Al. XXXVI].

In Epiphaniæ solemnitate VII.

SYNOPSIS. — I. Opere imitari necesse est quod fide creditur. *Mysteria Christi, et sacramenta sunt, et exempla.* — II. *Infantia Christi, quæ lex est vivendi, nihil nisi crucem et humilitatem prædicat.* — III. *Tota Christi fortitudo, humilitas; quæ tota sapientiæ Christianæ disciplina, et cuius infantia est magistra.* — IV. *In quo sita sit infantia Christiana, ad quam nos Christi infantia invitat.*

CAP. I. — Memoria rerum ab humani generis Salvatore gestarum, magnam nobis, dilectissimi, confert utilitatem, si quæ veneramus (a) credita, suscipiamus imitanda. In dispensationibus enim sacramentorum Christi, et virtutes sunt gratiæ, et incitamenta doctrinæ: ut quem confitemur fieri spiritu, operum quoque sequamur exemplo. Nam etiam ipsa primordia, quæ Dei Filius per matrem Virginem nascendo suscepit, (b) ad profectum nos pietatis instituant. Simul enim apparet cordibus rectis in una eademque persona et humana humilitas, et divina majestas. Quem cunæ testantur infantem, cælum et caelestia suum loquuntur auctorem. (c) Puer corporis parvi, Dominus et Rector est mundi; et genitricis gremio continetur, qui nullo sine concluditur. Sed in his nostrorum vulnerum est curatio, et nostræ defectionis erectio: quia nisi in unum tanta diversitas conveniret reconciliari Deo humana natura non posset.

CAP. II. — Legem ergo vivendi remedia nobis nostra sanxerunt: et inde data est moribus forma, unde mortuus est impensa medicina. Nec immerito (d) cum tres magos ad adorandum Jesum novi sideris claritas deduxisset, non eum imperantem dæmonibus, non mortuos suscitantem, non cæcis visum, aut claudis gressum, aut mutis eloquium reformantem, (e) nec in aliqua divinarum virtutum actione viderunt; sed puerum silentem, quietum, et sub matris sollicitudine constitutum; in quo nullum 137 quidem (f) appareret de potestate signum, sed magnum præberetur de humilitate miraculum. Ipsa itaque species sacræ infantis, cui se Deus Dei Filius aptarat, prædicationem auribus intimandam, (g) oculis ingerebat, ut quod adhuc vocis non proferebat

(a) Unus ms. Vat. et alius Bon. ac prima editio, *condita*.

(b) Tres mss. Vat. et prima editio, *ad profectum*.

(c) Sic cum Quesnello et prima editione omnes nostri codices. Al., *Puer corpore parvus, mundi Rector et Dominus*.

(d) Tres mss. Vat. addunt, *quia*.

(e) Nec, pro vel, quod erat in vulgarioribus editis et aliquibus mss. substituiimus ex duobus codd. S. Petri et prima editione.

(f) In editis, *apparet et præberetur*. Emendavimus ex prima editione et duobus codd. S. Petri ac uno Boson., cum præsertim hanc lectionem ipse contextus efflagitet.

(g) In excusis ante Quesn. et in uno Vat., *oculisque gerebat*, corrupte. Quesnelli emendationem in cæteris nostris codd. et in prima editione reperimus. Solum *inferebat et ingerebat* in uno Vat. et duobus S. Petri. Post verbum *ingerebat* legebatur in omnibus editis ac plerisque mss., *et quod adhuc vocis non proferebat sonus, visionis jam decebat effectus*. Quesnellus nihil indicans correxit, ut in ms. S. Petri inve-

sonus, visionis jam duceret effectus. Tota enim victoria Salvatoris, quæ et diabolus superavit et mundum, (h) humilitate cæpta, humilitate confecta est. Dispositos dies sub persecutione inchoavit, et sub persecutione finivit; nec puero tolerantia passionis, nec passuro defuit mansuetudo puerilis: quia unigenitus Dei (i) Filius sub una majestatis suæ inclinatione suscepit, ut et homo vellet nasci, et ab hominibus posset occidi.

CAP. III. — Si igitur omnipotens Deus causam nostram nimis malam humilitatis privilegio bonam fecit et ideo destruxit mortem et mortis auctorem, quia omnia quæ persecutores intulere non renuit, sed obediens Patri crudelitates sævientium mitissima lenitate toleravit; quantum nos humiles, quantum oportet esse patientes, qui si quid laboris incidimus, nunquam nisi nostro merito sustinemus! *Quis enim gloriabitur castum se habere cor, aut mundum se esse a peccato (Prov. xx, 9)? et dicente beate Joanne: Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, et veritas in nobis non est (I Joan. 1, 3); quis invenietur ita immunis a culpa, ut in eo non habeat vel justitia quod arguat, vel misericordia quod remittat? Unde tota, dilectissimi, Christianæ sapientiæ disciplina, non in abundantia verbi, non in astutia 138 disputandi, neque in appetitu laudis et gloriæ, sed in vera et voluntaria humilitate consistit, quam Domini Jesus Christus ab utero matris usque ad supplicium crucis, pro omni fortitudine et elegit et doonit. Nam cum discipuli ejus (j) inter se, ut ait evangelista, disquirerent quis eorum major esset in regno cælorum: vocavit parvulum, et statuit eum in medio eorum, (k) et dixit: Amen dico vobis, nisi conversi fueritis, et efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cælorum. Quicumque ergo humiliaverit se sicut puer iste, hic major erit in regno cælorum (Math. xviii, 4-6; Luc. ix, 46-48). Amat Christus infantiam, (l) quam primum et animo suscepit et corpore. Amat Christus infantiam, humilitatis magistram, innocentis regulam mansuetudinis formam. Amat Christus infantiam, (m) ad quam majorum dirigit mores, ad quam senum,*

nimus.

(h) Erat in editis et in nonnullis mss. *humilitate est concepta, humilitate est confecta*; quæ syntaxis a Leone videtur aliena. Correctionem suggesterunt duo mss. S. Petri. aliena. Correctionem suggesterunt duo mss. S. Petri. alius Venetus. Vallicel. et Casin., hoc discrimine, quod unus S. Petri *habet concepta pro cæpta*. Venetus autem, *de humilitate*. In codice Casanat., prima manu desunt verba, *humilitate confecta*, quæ suppleta fuerunt manu posteriori, eadem que manu pro *cæpta* emendatum *concepta*.

(i) Vox *Filius* addita ex mss. S. Petri.

(j) Editi et nonnulli cod., *intra se*. Saniorem lectionem suppeditarunt laudati mss. S. Petri et alius Vat.

(k) Prima editio, et ait: *Amen, amen dico vobis*. Dein, *sicut parvulus iste, hic major est*, in eadem editione et in duobus mss. S. Petri. Unus Vat., *sicut puer iste, hic major est*.

(l) *Quam primam*, in duobus Vat.

(m) *Quæ* in editis ante Quesnellum, sicut etiam in ms. Gaudiival, apud eundem, et in uno nostro Vat. At prima editio eum cæteris codd. ut in textu.

reducit ætates; et eos ad suum inclinât exemplum, A quos ad regnum sublimat æternum.

CAP. IV. — Ut autem plene valeamus agnoscere quomodo apprehendi possit tam mira (a) conversio, et in puerilem gradum qua nobis (b) mutatione redeundum sit, doceat nos beatus Paulus, et dicat: *Nolite pueri effici sensibus, sed malitia parvuli estote (I Cor. xiv, 20.)* (Non ergo ad (c) ludicra infantia et imperfecta nobis primordia revertendum est, sed aliquid quod etiam graves annos deceat (d) inde sumendum, ut velox sit commotionum transitus, citus ad pacem recursus: nulla sit memoria offensionis, nulla cupiditas dignitatis; amor sociæ (e) communio- nis, æqualitas naturalis. Magnum enim 139 bonum est noscere non nosse (f) et maligna non sapere: quia inferre ac referre injuriam, mundi hujus prudentia est; nemini autem malum pro malo reddere, Christianæ est (g) æquanimittatis infantia. Ad hanc vos, dilectissimi, similitudinem parvulorum mysterium hodiernæ festivitatis invitat; et hanc vobis humilitatis formam adoratus a magis puer Salvator insinuat: qui ut imitatoribus suis quid gloriæ pararet ostenderet, ortus sui tempore editos martyrio consecravit: ut (b) in Bethleem, ubi Christus natus est; geniti, per communionem ætatis consortes fierent passionis. Ametur igitur humilitas, et omnia fidelibus videtur elatio. Alter alterum sibi præferat, et nemo quod suum est quærat, sed quod alterius: ut cum in omnibus abundaverit affectus benevolentia, in nullo virus inveniatur invidia: quoniam *qui se exultat humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur (Luc. xiv, 41):* eodem ipso testante Domino nostro Jesu Christo, C qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen.

(a) Ita cum Quesnello prima editio et codd. S. Petri. Al., *confessio*.

(b) Sic cum Quesn. quatuor nostri codices. Al., *imitatione*. Postea mss. Bonon. et prima editio, *docet*. . . et dixit, pro *docet*. . . et *dicat*.

(c) In excusis ante Quesn. et in Gaudiival, ejusdem, sicut et in aliquot nostris codd., *lubrica*. Latinus Latinus in bibliotheca sacra et profana conjecit legendum, *ludicra*: quam lectionem a Quesnello receptam ms. S. Petri et alio codice approbatam reperimus; sicut idem codices approbant, *revertendum est, pro redeundum est*, quod et in editis et in aliis mss. occurrit.

(d) Aliquot editiones cum nonnullis codd., *inde sumendum est. Velox ad commotionem transitus*. Cod. D Casanat collect. 2, *inde sumendum est. Velox commotionem transitus*; et ita Quesnellus nec non editio Antuerpiensis an. 1683. Tres mss. Vat. collect. 4 et 5, *inde sumendum est velox commotionum transitus*. Sanior visa est lectio primæ editionis et codicis Bon. quam textui inseruimus: in eo scilicet parvuli malitia erimus, si, ut in parvulis accidit, iræ commotiones facile transeant, et ad pacem citus sit reditus, et nulla sit memoria offensionis, etc. Cod. Casin. collect. 1 ad hanc lectionem accedit, ubi legitur: *Inde sumendum est. Sit velox commotionum transitus* Id magis placeret, nisi superflua et durior repetitio verbi est post participia *revertendum est, a Leone videretur aliena*.

(e) Editi, *dilectionis* Congruentior lectio optimorum codd. S. Petri et unius Vallicel.

SERMO XXXVIII {Al. XXXVII.}

(i) In Epiphaniæ solemnitate VIII.

SYNOPSIS. — I. *Stella gratiam, magi omnes gentes, Herodes paganos, infantes occisi martyres figurant. Omnium est temporum præsens festivitas.* — II. *Sola fidei luce attingi posse Christi Dei hominisque mysterium, reparando homini necessarium.* — III. *Gratiæ necessitas. Homo bona agens, a Deo habet et effectum operis, et initium voluntatis. Sanctis timendum ne ipsis operibus pietatis elati, deserantur ope gratiæ.* 140 *Quibus signis quisque experiri potest an in ipso Deus habitet?* IV. *Ex charitate in primis habitatorem cordis Deum cognovimus. Charitati quantum laborandum.*

CAP. I. — Causam, dilectissimi, et rationem solemnitatis hodiernæ sæpe (j) vobis et evangelica narratio, et observantiæ consuetudo patefecit; nec necesse est ita nunc, quæ inter Salvatoris nostri humana primordia sunt gesta, replicari, ut de splendore novi sideris, de magis magorumque numeribus, de sævitia Herodis et de interfectione infantium disseramus; cum, sicut nostis, et in stellæ fulgore Dei gratia, et in tribus viris vocatis gentium, et in rege impio crudelitas paganorum, et in occisione infantium cunctorum martyrum forma præcesserit. Sed quia in sacratissimo die reddendum expectationi vestræ est sacerdotalis sermonis officium, nitamur, ut possumus adjuvante Spiritu Dei, eo per intelligentiæ semitas pervenire, ut cognoscamus sacramentum præsentis festi ad omnium fidelium tempora pertinere; nec ullo modo habentur insolitum, quod in dispensatione ordine adoratur antiquum.

CAP. II. — Quamvis ergo omnis anima Christiana nihil indignum (k) debeat de Filii Dei majestate sentire, et transcensis incipientis fidei rudimentis oporteat unumquemque ad sublimiora proficere, (l) non

(f) Editi, et ad *maligna*. Delevimus ad ope eorumdem mss.

(g) Sic omnes nostri codd. et editiones ante Quesnellum, qui nullo ms. indicato scripsit, *æquanimittas infantia*. Post pauca, prima editio et ms. Bon., *ad hunc nos, et infra, nobis pro vobis*.

(h) Duo codd. S. Petri. *Intra Bethleem*.

i, Totidem verbis hic sermo legitur inter Augustinianos olim serm. 33 de Tempore, nunc autem in appendice serm. 133, ubi editores Benedictini notant eum esse Leonis papæ, ipsique in omnibus mss. attribui. Ex hac appendice aliquot variantes excerpuntur.

(j) Cod. Bon. et prima editio, *nobis*.

(k) Sic cum Quesnello et prima editione omnes nostri codd., excepto Veronen., qui cum cæteris editis, *habeat*. Dein, pro *transcensis*, unus cod. S. Petri, *transcursis*.

(l) Editi omittunt *non*, quam particulam ex codicibus S. Petri uti congruentiorem adjecimus. Ex eo enim quod anima Christiana *nihil indignum debeat de Filii Dei majestate sentire, etc.*, illud consequi posse videtur, *humanæ mentis infirmitatem trepidare de ipsa naturæ nostræ communionem*. ac si indigna sit Filio Dei, etc. Leo autem affirmat, quamvis primum illud sit verum, *non tamen necesse esse hoc secundum*. Similiter ex iisdem S. Petri codd. scripsimus, *accepit hristus pro eo quod alias legitur, accepit Christum*. Codices Venet. et Vallicel., *accepit Christum*. Mox. in cod. Veron. omittitur *corporea*.

necesse est tamen infirmitatem mentis humanæ, dum verum hominem accepit Christus, de ipsa naturæ nostræ communiione trepidare; et per initia vel incrementa corporea ad agnitionem unius cum Patre Deitatis difficulter accedere. Sed ubi inter caligantes cogitationes radius supernæ lucis refulerit, (a) cunctantes fidei moras splendor veritatis abrumpat: ut cor liberum, et a visibilibus absolutum, lumen intelligentiæ tamquam ducem stellam sequatur: quia, sicut Apostolus ait, *Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris* (Philip. II, 11). (b) ut quem venerabatur in cunis humiliter jacentem, ipsum (c) sine diffidentia **141** adoret cum Patre regnantem. Hæc autem manifestatio, dilectissimi, quæ hæsitantium nebulas dissolvit animarum, et ita facit innotescere Dei Filium, ut de hoc, quod idem est etiam hominis filius, nihil patiantur obstaculi, ad præsentis festi pertinet dignitatem; et vera est infantia Salvatoris declaratio Deitatis, quando carnis sensus ab humanis ad divina transfertur; ut quos deprimunt experimenta infirmitatum, erigant signa virtutum: quia tali auxilio et natura nostra indigebat et causa, ut reparare humanum genus nec sine majestate posset humilitas, nec sine humilitate majestas.

CAP. III. — Jam vero cum in singulorum fidelium profectibus divinorum elucet custodia mandatorum, impleturque quod dictum est: *Sic luceat (d) lumen vestrum coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et magnificent Patrem vestrum qui in cælis est* (Matth. v, 16): quis illic non præsentem intelligat (e) Deitatem, ubi veram videt apparere virtutem? quæ utique sine Deo nulla est, nec proprietatem obtinet Deitatis, nisi spiritu sui vegetetur auctoris. Dicente enim discipulis suis Domino, *Sine me nihil potestis facere* (Joan. xv, 5), dubium non est hominem bona agentem (f) ex Deo habere et effectum operis et initium

(a) In append. August., *cunctantis fidei moras.*

(b) Ita nostri codices cum prima editione et append. Aug. Alii editi, *quem ut.*

(c) Sic scripsimus ex iisdem codd. et editis ante Quesnellum, qui cum append. Aug. posuit, *sine diffidentia*. Cum autem adversus fidei trepidationes sermo sit, *sine diffidentia* procul dubio præferendum fuit.

(d) Prima editio et append. Aug. cum quibusdam codd., *lux vestra*. At alii mss., *lumen vestrum*, uti habetur etiam serm. 26, c. 4. Dein, *glorificent*, pro *magnificent* in ms. Bon. et prima editione.

(e) Sic Quesnellus cum append. Aug. et similiter codd. S. Petri. Al., *majestatem*. Paulo post, *Deitatis* sex nostri codd. cum prima editione et Quesnelliana nec non append. Aug. Aliæ editiones, *dignitatis*.

(f) Ita quinque nostri codd. probæ notæ cum prima editione atque append. Aug. Al., *a Deo*. Dein, *initium bonæ voluntatis*, in prima editione et ms. Bon.

(g) Unus cod. Vat. et alius Bon. ac prima editio, *in nobis*.

(h) Ms. S. Petri et codd. Veron. ac Padiliron., *re-pugnet*.

(i) Potior hæc lectio, quæ in prima editione et in Antuerpiensi an. 1583 ac in append. Aug. nec non in aliquot nostris codicibus invenitur, quam aliarum editionum, *solitæ*. Editores Benedictini aliam insignem variantem in notatione subjiciunt; ms. Navarr. et Corb., *Ac ne in multis in vanum laboret, sollicitæ discretionem inspiciat.*

voluntatis. Unde et Apostolus copiosissimus fidelium cohortator, *Cum timore, inquit, et tremore vestram saltem operamini: Deus est enim qui operatur (a) in vobis et velle et operari pro bona voluntate* (Philip. II, 12). Et hæc sanctis causa est tremendi atque metuendi ne ipsis operibus pietatis elati deserantur ope gratiæ et ramaneant in infirmitate naturæ. Qui autem experiri cupit an in ipso Deus habitet, de quo dicitur: *Mirabilis Deus in sanctis suis* (Ps. LXXVII, 36), sincero examine cordis sui interiora discutiat et sagaciter quærat qua humilitate (h) resistat superbiæ, qua benevolentia oblectetur **142** invidiæ, quam non capiatur adulantium linguis, quamque bonis delectetur alienis; an pro malo non cupiat malum reddere. malitque inultas oblivisse injurias, quam imaginem et similitudinem sui Conditoris amittere, qui omnes ad cognitionem sui generalibus inestans donis, *pluit super justos et injustos, et solem suum oriri facit super bonos et malos* (Matth. v. 45).

CAP. IV. — Ac ne in multis laboret (i) sollicitæ discretionis inspectio, ipsam matrem virtutum omnium charitatem in secretis suæ mentis inquirat, (j) etsi eam dilectioni Dei et proximi toto corde intentam repererit, ita ut etiam inimicis suis eadem velit tribui quæ sibi optat impendi; quisquis hujusmodi est, Deum et rectorem et (k) habitatorem sui esse non dubitet: quem tanto magnificentius recipit, quanto magis non in se, sed in Domino gloriatur (I Cor. I, 31): quoniam quibus dicitur: *Regnum Dei (l) intra vos est* (Luc. XVII, 21), (m) nihil non illius agunt spiritu, cujus reguntur imperio. Scientes igitur, dilectissimi, quoniam *charitas Deus est* (I Joan. IV, 16), *qui operatur omnia (n) in omnibus* (I Cor. XII, 6), sectamini charitatem, ita ut in unum castæ dilectionis affectum universorum fidelium corda concurrant (o) Transeuntia nos et vana non occupent; constanti desiderio ad

(j) Sic Quesnellus cum nostro ms. Padiliron et app. Aug. Cæteræ editiones cum aliquot nostris codd., *et si in ea dilectionem Dei et proximi toto corde intente repererit*. Ms. S. Petri, *toto intento corde repererit*.

(k) Al., *inhabitorem*.

(l) Cod. Bon. et prima editio, *intra nos*.

(m) Hic locus in codd. et edit. mirifice variat. Prima editio cum codice Victor. Quesnelli et duobus nostris Vat. ac Bon., *hi nimirum illius aguntur spiritu*. Quesnellus ex ms. Corb. prætulit, *non nisi illius aguntur spiritu*, quod similiter legitur in append. Aug. Codices Barber., Padiliron. et Venetus, *nihilominus illius aguntur spiritu*; et paulo aliter in Casinensi, Vallicel. atque Casanatens, *nihil non illius aguntur spiritu*. Prætulimus lectionem editorum ante Quesn. quippe quæ duobus Lectionariis S. Petri et alio Veron. ac ms. Vat. collect. 5 confirmatur, optimamque etiam sententiam reddit, cum *nihil non*, apud probatissimos scriptores, *omnes vel omnia* significet.

(n) Ms. Bon. et prima editio, *in nobis*.

(o) Ita nostri decem codd. et editiones ante Quesnellum, qui ex uno ms. Corb. textui inseruit: *Transeant a nobis humana, ne nos occupent*. Notavit autem lectionem vulgatam reperire in cod. Gaudiival, et pro vana, al. legitima. In append. Aug., et forte melius: *Transeant a nobis vana, et ne nos occupent; constanti, etc.*

ea quæ sunt semper mansura tendamus. Sacramentum enim præsentis festi oportet in nobis esse perpetuum; quod utique sine fine celebrabitur, si in omnibus actibus nostris Dominus Jesus Christus appareat: qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum Amen.

143 SERMO XXXIX [Al. XXXVIII].

(a) De Quadragesima I.

SYNOPSIS. — I. *Hebræorum exemplo esse jejunandum maxime contra hostes invisibiles.* — II. *Quadragesimæ præsertim tempore parari insidias a dæmone.* — III. *Cur Christus tentari voluerit, et quantæ sint hominis pugnæ in hac vita.* — IV. *Quanta invidia dæmonis. Quæ Christianorum arma?* — V. *Quæ potissimum virtutes jejunium comitari debeant.* — V. *In misericordiæ maxime operibus verum jejunium esse.*

CAP. I. — Hebræorum quondam populus et omnes B Israeliticæ tribus, cum propter peccatorum suorum offensiones gravi Philistinorum dominatione premerentur, ut superare hostes suos (b) possent, sicut sacra manifestat historia, vires animi et corporis indicto sibi reparare jejunio. Intellexerant enim duram et miseram illam subjectionem neglectu se mandatorum Dei et morum corruptione meruisse, frustra que se armis certare, nisi prius vitii repugnassent. Abstinentes ergo a cibo et potu severæ sibi castigationis adhibere censuram; et ut hostes suos vincerent, gulæ illecebram in seipsis ante vicerunt. Factumque est hoc modo ut sævi adveasarii et graves domini esurientibus cederent, quos sibi saturos subjugarant. Et nos itaque, dilectissimi, inter multas adversitates et prælia constitui, si similibus remediis uti cupimus simili observatione curemur. Eadem enim propemodum causa nostra est quæ illorum fuit: quoniam sicut illi a carnalibus adversariis, ita et nos a spiritalibus maxime impugnamur inimicis. Qui si donata nobis per Dei gratiam morum 144 correctione vincantur, (c) etiam corporeorum nobis hostium fortitudo succumbet; et emendatione nostra infirmabuntur, quos graves nobis, non ipsorum merita, sed nostra delicta fecerunt.

CAP. II. — Quapropter, dilectissimi, ut omnes ho-

(a) In uno ms. S. Petri huic primo sermone de Quadragesima titulus generalis præfigitur: *Incipiunt sermones S. Leonis Papæ de jejunio Quadragesimæ.* In alio autem S. Petri codice: *Sermo Leonis papæ de jejunio Quadragesimæ*, ubi omissio tituli sancti anti quam codicis originem indicare videtur iidem codices sequentibus sermonibus fere apponunt titulum: *De jejunio Quadragesimæ.*

(b) Prima editio, non possent. Ita prorsus scribendum esset, si hæc sententia referretur ad anteriorem partem, et ad verbum *premerentur*. Sed interpunctio mutata hoc comma referendum est ad sequentia; unde vulgata lectio, quæ item est potiorum codicum, mutanda non fuit.

(c) In duobus mss. S. Petri habetur *etiam* pro *et*, quod legebatur in editis ante Quesnellum, et in nonnullis quoque codd. occurrit.

(d) Ita ex nostris codd. et editis ante Quesn., qui nullam auctoritatem indicans, posuit, *corporeæ*. Paulo post, *perniciosissimum*, quod ille prætulit pro *perniciosum*, invenimus in laudatis duobus codicibus S. Petri.

Astes nostros superare valeamus, per observantiam cælestium mandatorum divinum quæramus auxilium, scientes non aliter nos prævalere posse adversariis nostris, nisi prævaluerimus et nobis. Sunt enim intra nosmetipsos multa certamina, et aliud caro adversus spiritum, aliud adversus carnem spiritus concupiscit (*Galat. v. 17*). In qua dissensione si cupiditates (d) corporis fuerint fortiores, turpiter animus amittet propriam dignitatem, et perniciosissimum erit eum servire quem decuerat imperare. Si autem mens rectori suo subdita, et supernis muneribus delectata, terrenæ voluptatis incitamenta calcaverit, et in suo mortali corpore regnare peccatum non siverit (*Rom. vi. 12*), ordinatissimum tenebit ratio principatum, et munitiones ejus nulla spiritalium nequitiarum labefactabit illusio: quia tunc est vera pax (e) homini et vera libertas, quando et caro animo iudice regitur, et animus Deo præside gubernatur. Hæc autem præparatio, dilectissimi, licet omni tempore salubriter assumatur, ut pervigiles hostes incessabili superentur industria, nunc tamen sollicitius expetenda est, et studiosius (f) instruenda, quando et ipsi subtilissimi adversarii acriori insidiantur astutia (g) Scientes enim adesse sacratissimos Quadragesimæ dies, in quorum observantia omnes præteritæ desidæ castigantur, omnes negligentia diluuntur, ad hoc utique totam vim suæ malignitatis intendunt, ut celebraturi sanctum Pascha Domini, (h) in aliquo inveniantur imundi; et unde eis obtinenda erat propitiatio, inde contrahatur offensio.

CAP. III. — Accedentes ergo, dilectissimi, ad Quadragesimæ initium, id est, ad diligentiores Domini servitatem, quia quasi ad quemdam agonem sancti operis introimus, ad pugnas 145 tentationum (i) animas præparemus; et intelligamus quanto studiosiores pro nostra salute fuerimus, tanto nos vehementius ab adversariis impetendos. Sed fortior est qui in nobis est quam qui adversum nos est, et per ipsum validi sumus, in cujus virtute confidimus: quia ob hoc Dominus se tentari a tentatore permisit, ut cuius munimur auxilio, ejusdem erudiromur exemplo.

(e) Sic ex memoratis mss. S. Petri. Al., *hominis*. Paulo post iidem codd. omittunt *autem*.

(f) Ita plerique codd. et editi omnes ante Quesn., apud quem, *struenda*. In mss. autem S. Petri, *fruenda*.

(g) Erat in editis ante Quesn., uti etiam mss. collectionibus posterioribus: *Scientes enim agere nos sacratissimos*, etc. Ille autem pro *agere* nos scripsit *adesse*, quod et in duobus Lectionariis S. Petri reperimus, et exigitur ab illis cap. sequentis: *Accedentes ergo, dilectissimi, ad Quadragesimæ initium*.

(h) Ita mss. Thuan. et Corb., melius quam, *inveniamur indigni*, quod legitur in vulgatis editionibus: alludit enim auctor noster ad præceptum de munditia legali, quæ in veteri Testamento ad Pascha celebrandum necessaria erat. QUESN. — Ita etiam scribitur in codd. S. Petri et in mss. collect. 2, ex quibus cohærenter subjecimus *eis* pro *nobis*, quod Quesnellus retinuit, sed perperam, nam refertur ad vocem *celebraturi*, de quibus Leo dixit, *inveniantur; nobis* autem habetur in iis codicibus, qui præferunt, *agere non, et, inveniamur indigni*.

(i) Ita duo mss. S. Petri. Al., *animos*.

Vicit enim adversarium, ut audistis, testimoniis legis, non potestate virtutis; ut hoc ipso et hominem plus honoraret, et adversarium plus puniret, cum hostis generis humani (a) non quasi a Deo jam, sed quasi ab homine vinceretur. Pugnavit ergo ille tunc, ut et nos postea pugnaremus; vicit ille, ut et nos similiter vinceremus. NULLA SUNT enim, dilectissimi, sine tentationum experimentis opera virtutis, nulla (b) sine probationibus fides, nullum sine hoste certamen, nulla sine congressione victoria. Vita hæc nostra in medio (c) insidiarum, in medio præliorum est, Si nodum decipi, vigilandum est; si volumus superare, pugnandum est. Et ideo sapientissimus Salomon, *Fili, inquit, accedens ad servitum Dei, præpara animam tuam ad tentationem* (Eccl. II, 4). Virenim sapientia Dei plenus, sciens studium religionis laborem habere certaminis, cum prævideret pugne periculum, ante admonuit pugnaturum: ne fortiori ad ignorantem tentator accederet, imparatum citius vulneraret.

CAP. IV. — Nos itaque, dilectissimi, qui (d) divinis eruditionibus instituti, ad agonem præsentis certaminis scienter accedimus, audiamus dicentem Apostolum: *Non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes et potestates, (e) adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritalia nequitiae, in caelestibus* (Ephes. VI, 12; et non ignoremus quod hi hostes nostri contra segeri omnia sentiunt, quæcumque nos pro nostra salute agere tentamus; et hoc ipso (f) quod boni aliquid appetimus, adversarius provocamus. Hæc enim inter nos atque illos 146 per diabolicæ invidiæ fomitem inveterata C dissensio est, ut quia illi ab his bonis exciderunt, ad quæ nos Deo auxiliante provehimur, nostris justificationibus torqueantur. Si ergo nos erigimur, illi corruunt; si nos convalescimus, illi infirmantur. Remedia nostra plagæ ipsorum sunt, quia curatione nostrorum vulnere vulnereantur. *State ergo, dile-*

(a) Ante Quesn. legebatur, *non solum quasi a Deo, sed etiam quasi ab homine impugnaretur atque vinceretur*. Correxerit ille ex tribus codd. Vict., Thuan. et Corb., emendationemque confirmant duo Lectionaria S. Petri, cod. Bon. et mss. collect. 2.

(b) Ita Thuan. et Corb. Al., *sine perturbationibus*, quod manifeste mendosum est et bono sensu vacuum ut illud e contra Pauli doctrinæ et verbis consentaneum. Quesn. — Sic pariter nostri cœdices S. Petri et collect. 2.

(c) Al., *insidiarum*. Quesnellianam correctionem D approbant mss. S. Petri.

(d) Anterior editiones, *divinis institutionibus eruditæ*. Prætulimus lectionem mss. S. Petri et codicum collect. 2, quam confirmant etiam exemplaria Corb. et Thuan. a Quesnello laudata. Unus Vat. collect. 4, *divinis instructionibus eruditæ*.

(e) Duo laudati Quesnelli codd. Corb. et Thuan. habent, *adversus mundi rectores, mundi hujus tenebrarum harum*. Duo S. Petri et duo Vat., *adversus rectores mundi hujus tenebrarum* ommissa voce *harum*. Codd. collectionis 2 ut in textu et in vulgato Scripturæ.

(f) Unus cod. S. Petri. *quo*.

(g) Prima editio, *tela nequitiae ignea*. Ignita pro ignea. in mss. Corb. et Thuan., Quesnello annotante. Mox

At tissimi, ut Apostolus ait, *succincti lumbos mentis vestræ in veritate, et calceati pedes in præparatione Evangelii pacis, in omnibus sumentes scutum fidei, in quo possitis omnia (g) tela maligni ignea exstinguere, et galeam salutis assumite, et gladium spiritus, quod est verbum Dei* (Ephes. VI, 14). Videte, dilectissimi, quam potentibus nos telis, quam insuperabilibus munitis dux multis insignis triumphis, et invictus Christianæ militiæ magister armaverit. Succinxit lumbos balteo castitatis, calceavit pedes vinculis pacis: quia et distinctus miles oïto, (h) ab impudicitiae incensore vincitur, et non calceatus facile a serpente mordetur. Scutum fidei ad protectionem totius corporis dedit, capiti galeam salutis imposuit, dexteram gladio, id est verbo veritatis, instruxit: ut spiritalis præliator non solum sit tutus a vulnere, sed et repugnantem valeat vulnerare.

CAP. V. — His igitur, dilectissimi, freti armis, impigre atque intrepide propositum nobis certamen ineamus: ut in isto juniorum (i) stadio, non eo tantum simus sine contenti, ut solam ciborum abstinentiam putemus esse sectandam. Parum enim est si carnis substantia tenuatur, et animæ fortitudo non alitur. Afflicto paululum exteriore homine, reflexiatur interior; et subtracta carni saturitate corporea, spiritualibus mens deliciis roboretur. Circumspiciat se omnis anima Christiana, et severo examine cordis sui interna discutiat. Videat ne quid ibi discordiæ inhæserit, ne quid cupiditatis insederit. Castitas incontinentiam procul pellat, (j) tenebras simulationis lux abigat veritatis. Detumescant superbia, resipiscat iracundia, 147 comminuantur jacula nozarum, et obrectatio linguæ frenetur. Cessent vindictæ, et oblivioni mandentur injuriæ. *Omnis postremo plantatio quam non plantavit Pater caelestis, radicibus auferatur* (Matth. xv, 13). Tunc enim in nobis bene virtutum semina nutriuntur, quando (k) de agro cordis nostri omne germen externum evellitur. Si quis

assumere pro assumite in uno ms. S. Petri.

(g) Ita omnes nostri codd. et editante Quesnellum, qui cur posuerit, *ab impudentiæ incensore*, ubi hoc comma refertur ad illa, *succinxit lumbos balteo castitatis*, ignoramus.

(i) Quædam editiones cum quibusdam codd., *studio*.

(j) Erat in editis et in mss. posteriorum collectionum, *tenebras mendacii lux abigat veritatis quia os quod mentitur animam mentientis interficit. Detumescat superbia, humilitas assumatur, resipiscat iracundia*. Quesnellus, loco *mendacii*, substituit *simulationis*: in reliquis vulgatum textum retinuit, expunctis illis, *humilitas assumatur*, quia, inquit, in mss. desiderantur, et solum orationis abrumpunt. Notavit præterea in margine, *quia os quod mentitur animam mentientis interficit*, desse in codd. Corb. et Thuan. Nos hæc quoque exclusimus, quia absunt præterea ab antiquis et sincerioribus Lectionariis S. Petri, nec non a codd. præstantiorum collectionum, qui lectionem textui insertam exhibent. Mox pro *nozarum*, quod legitur in antiquis Lectionariis et vetustioribus mss. collectionibus, exemplum primæ editionis habet *nozarum*; qui librarii lapsus cum non detegeretur, in posterioribus mss. collectionibus ad sensum perficiendum additum fuit substantivum, *cogitationum*.

(k) Ita ex quatuor nostris codd. Al., *ab agro*.

ergo in quempiam ita cupiditate ultionis exarsit, ut **A** eam aut carceri (a) tradiderit, aut vinculis illigaverit, absolutionem non solum insontis, sed etiam ejus qui pœna dignus videtur acceleret: ut ita Dominicæ orationis regula fidenter utatur, dicens: *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.* (Matth. vi, 12). Quam partem petitionum ita Dominus speciali insinuatione commendat, (b) quasi totius orationis effectus in hac conditione consistat: *Si enim, inquit, dimiseritis hominibus peccata eorum, dimittet et Pater vester vobis, qui in cœlis est. Si autem non dimiseritis hominibus, nec Pater vester dimittet vobis peccata vestra* (Ibid. 14).

CAP. VI. — Proinde, dilectissimi, memores infirmitatis nostræ, quia facile in quælibet delicta prolaborimur, hoc (c) potissimum remedium, et istam efficacissimam vulnerum nostrorum curationem nullatenus negligamus. Remittamus, ut remittatur nobis, demus veniam, quam rogamus; et non studeamus vindicari, qui nobis precamur ignosci. (d) Pauperum gemitus surdo non transeamus auditu, et misericordiam indigentibus prompta benignitate præstemus, ut misericordiam in iudicio mereamur invenire. Ad quam perfectionem qui studium suum gratia Dei adjectus intenderit, hic sanctum jejunium fideliter (e) peraget (I Cor. v, 8), hic a fermento malitiæ veteris alienus, in azymis sinceritatis et veritatis ad beatum Pascha perveniet, et per novitatem vitæ digne lætabitur in sacramento reformationis humanæ: per Christum Dominum nostrum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

148 SERMO XL [Al. XXXIX].

De Quadragesima II.

ΣΥΝΟΡΘΙΣ. — I Semper in hac vita proficiendum esse. — II. In id maxime enitendum Quadragesimæ tempore, quo magis sævit diabolus. — III. Cur Christus

(a) Sic melius ex ms. S. Petri, quam *traderet et illigaret*, ut in editis habebatur.

(b) Quasi pro ut melius substituimus ex Lectionariis S. Petri.

(c) Potissimum pro potentissimum magis placuit ex iisdem S. Petri codd. et uno Vat. Paulo ante pro, *quia facile*, aliqui codd. habent, *qua facile*. Paulo post, *ut remittat*, loco, *ut remittatur*: et dein, *optamus pro precamur* in mss. S. Petri.

(d) Quesnellus notavit in margine sequentem periodum deesse in mss. Corb. et Thuan.

(e) Codd. S. Petri, *peragit*.

(f) Ita cum prima editione aliaque Coloniensi an. 1547, aliquot nostri codd., et melius quam apud Quesnellum cum aliis vulgatis atque mss. *ad opus horum*. In sequenti periodo cod. Padiliron., *potest habere quo recadat*.

(g) Plerique codices cum editis ante Quesnellum, *necessarii aliquid addamus augmenti*. Retulimus Quesnellianam lectionem, quam mss. S. Petri et Padiliron approbant.

(h) Et quidem eadem lectio Paulinæ epistolæ, quæ hodie et in primo nocturno et in missa per totam Ecclesiam auribus fidelium insonat. Unde et officii ecclesiastici antiquitas probatur et refellitur error Theodemari abbatis Casinensis, seu Pauli Diaconi

esuriens non mutavit lapides in panem? — IV. Non sterilem esse debere Quadragesimæ in diem. — V. Miserationem et clementiam principum imitandam esse Quadragesimæ tempore.

CAP. I. — Licet nobis, dilectissimi, appropinquante festivitate paschali jejunium quadragesimale ipse legitimi temporis recursus indicat, cohortatio tamen etiam nostri sermonis adhibenda est, quæ, auxiliante Domino, nec inutilis sit pigris, nec onerosa devolis. Nam cum omnem observantiam nostram ratio istorum dierum poscat augeri, nemo est (ut confido) de vobis, qui se (f) ad opus bonum non gaudeat incitari. Natura enim nostra, manente adhuc mortalitate, mutabilis, etiamsi ad summa quæque virtutum studia provehatur, semper tamen sicut potest habere quo recedit, ita potest habere quo crescat. **B** ET HÆC EST perfectorum vera justitia, ut nunquam præsumant se esse perfectos, ne ab itineris nondum finiti intentione cessantes, ibi incidant deficienti periculum, ubi proficiendi deposuerint appetitum. Quia ergo nemo nostrum, dilectissimi, tam perfectus et sanctus est, ut perfectior sanctiorque esse non possit, omnes simul siæ differentia graduum, sine discretionem meritorum, ab iis in quæ pervenimus, in ea quæ nondum apprehendimus, pia aviditate curramus, et ad mensuram consuetudinis nostræ (g) necessariis aliquid addamus augmentis. Parum enim religiosus alio tempore demonstratur, qui in his diebus non religiosior invenitur.

CAP. II. — Unde opportune auribus nostris (h) lectio apostolicæ prædicationis insonuit, dicens: **149** **C** *Ecce nunc tempus acceptum, ecce nunc dies salutis* (II Cor. vi, 2). Quid enim acceptius hoc tempore, quid salubrius his diebus, in quibus vitiis bellum indicitur, et omnium virtutum profectus augetur? Semper quidem tibi, o anima Christiana, vigilandum contra salutis tuæ adversarium fuit, ne ullus pateret locus tentatoris insidiis; sed modo tibi major cautio

ejus nomine ad Carolum Magnum imperatorem scribentis. *Necdum eo tempore*, quo S. Benedictus scribebat suam Regulam, in Romana Ecclesia, sicut nunc inquit, *leguntur, sacras Scripturas legi morem fuisse*. Ex Gelasio aliisque falsa probatur opinio a doctissimo Mabillonio in disquisitione de Cursu Gallicano pag. 385. Accedit Leo Gelasio pluribus annis antiquior, tum hoc loco, tum pluribus aliis, ut sermonis 41 (nunc 42) seu de Quadrag. 4 initio: *Prædicaturus, inquit, ... quo aptius utar exordio, quam ut verbis Apostoli... incipiam, dicamque quod lectum est: Ecce nunc tempus acceptabile, etc.*; Sermonis 50 (nunc 52), qui primus de Passione Dom., initium indicat lectam eo die fuisse passionis historiam ex Evangelio; quæ et feria 4 esse iteratam significant ultima fere verba sermonis 3, de Passione, prima serm. 13 (nunc 15), quæ hanc universæ Ecclesiæ consuetudinem tribuit. Vide et serm. 48, cap. 2, et serm. 19, cap. 1, ubi observat ex more decursam esse evangelicam de Passione lectionem, et serm. 2 de Resurrectione, seu potius in die Sabbati sancti, et serm. 94 (nunc 51) in evangelium de Transfiguratione Domini. QUESNELLUS. — Mox pro *acceptum* prima editio cum aliquibus mss. habet *acceptabile*, uti legitur etiam serm. 42, cap. 4.

etsollicitior(a) est adhibenda prudentia, quando idem hostis tuus acriori sævit invidia. Nunc enim in toto mundo potestas ei antiquæ dominationis aufertur, et innumera illi captivitatis vasa rapiuntur. Renuntiat atrocissimo prædoni a populis omnium nationum, omniumque linguarum, et nullum jam genus hominum reperitur, quod non tyrannicis legibus reluctetur, dum per omnes fines terrarum regeneranda in Christo multorum millium præparantur; et appropinquante novæ creaturæ ortu, spiritalis nequitia ab iis quos possidebat (b) extruditur. Frõmit ergo exspoliati hostis impius furor, et novum quærit lucrum, quia jus perdidit antiquum. Captat indefessus et pervigil, si quas reperiat oves a sacris gregibus negligentius evagantes, quas (c) per procliva voluptatam et per devexa luxuriæ in diversoria mortis inducat. Inflammat itaque iras, nutrit odia, acuit cupiditates, irridat continentiam, incitat gulam.

CAP. III. — Quem enim tentare non audeat, qui nec ab ipso Domino nostro Jesu Christo (d) conatus suæ fraudis abstinuit? Nam, sicut 150 evangelica (e) patefecit historia, cum Salvator noster, qui erat verus Deus, ut verum se hominem etiam demonstraret, et impias opiniones totius erroris excluderet, post quadraginta dierum (f) noctiumque jejunium, infirmitatis nostræ in se recepisset esuriam, gavisus diabolus signum se in eo passibilis atque mortalis invenisse naturæ, ut exploraret potentiam, quam timebat: Si Filius Dei, inquit, es, dic ut lapides isti panes fiant (Matth. iv, 3). Poterat (g) utique Omnipotens, et facile erat ut ad Creatoris imperium, in quam juberetur speciem cujuslibet generis (h) creatura transiret; sicut, cum voluit, in convivio (i) nuptiali aquam mutavit in vinum (Joan. ii, 9): sed hoc magis salutiferis (j) dispositionibus congruebat, ut superbissimi hostis astutia, non potentia Deitatis (k) a Domino, sed humilitatis mysterio vinceretur. Denique fugato diabolo, et in omnibus artibus suis tentatore frustra-

(a) Editi, *assumenda prudentia est*. Prætulimus mss. S. Petri, ex quibus etiam paulo post *terrarum* scriptis pro *terræ*, confirmante cod. Padiliron.

(b) Ita ex iisdem codd. S. Petri et uno Vat. Alii cum editis, *excluditur*. Paulo post, pro *perdidit*, duo mss. Vat., *perdit*.

(c) Unus ms. S. Petri et alius Vat. cum quibusdam editis, *per proclivia*. Mox, *movet cupiditates*, loco *acuit cupiditates* in uno ms. Vat.

(d) Ita cum Quesn. unus codex S. Petri, et alius Padiliron. Al., *conatum*.

(e) Sic ex prima editione et nonnullis mss. Vat. et Padiliron., idque magis placet quam vulgata lectio, *patefecit*; nam apertius indicat tunc quoque ante sermonem in missa lectum fuisse Evangelium Matthæi de tentatione Christi in deserto, uti nunc in prima Dominica Quadragesimæ legitur.

(f) Exemplar Pauli Diaconi omittit, *noctiumque*.

(g) Sic cum Quesn. duo codd. S. Petri et unus Vat. Al., *itaque*.

(h) Al., *natura* in editionum margine, ac in Homil. Pauli Diaconi et cod. Padiliron.

(i) Ita nostri codd. et editi ante Quesnellum, apud quem, *nuptiarum*, uno nostro Padilir. suffragante.

(j) Al., *dispensationibus*, uti in Homil. Pauli Diaconi in duobus mss. Vat. At codd. S. Petri, ut in tex-

to, accesserunt ad Dominum angeli, et ministrabant ei; ut veri hominis et veri Dei, et apud dolosas interrogationes inviolata esset humanitas, et apud sancta obsequia manifesta Divinitas. Confundantur (l) itaque filii diaboli atque discipuli, qui repleti inspiratione viperea, simplices quosque decipiunt, negantes in Christo utramque veram esse naturam, dum aut Deitatem homine, aut hominem Deitate dispoliant, cum unius temporis gemino documento utraque falsitas sit perempta: quia et per famem corporis (m) perfecta humanitas, et per famulantes 151 angelos demonstrata est perfecta Divinitas.

CAP. IV. — Quia ergo, dilectissimi, sicut Redemptoris nostri magisterio edocti sumus, *non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo Dei* (Matth. iv, 4; Deut. viii, 3); dignumque est ut populus Christianus in quantacumque abstinentia constitutus, magis desideret se Dei verbo quam cibo satiare corporeo, prompta devotione et alacri fide suscipiamus solemnem jejunium, non sterili inedia, quam plerumque et imbecillitas corporis et avaritiæ morbus (n) indicit, sed in larga benevolentia celebrandum: ut scilicet simus de illis de quibus ipsa Veritas dicit: *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur* (Matth. v, 6). Deliciæ igitur nostræ sint opera pietatis, et illis cibis qui nos ad æternitatem (o) nutriunt impleamur. Lætetur in refectionibus pauperum, quos impendia nostra satiaverint. Jucundemur in vestitu eorum quorum nuditatem indumentis necessariis texerimus. Sentiant humanitatem nostram ægritudines decumbentium, imbecillitates debiliū, labores exsulū, destitutio pupillorum, et desolataram (p) mœstitudo viduarum: in quibus juvandis nemo est qui non aliquam possit exsequi benevolentiam portionem. Nulli enim parvus est census, qui magnus est animus; nec de rei familiaris modo (q) mensura miserationis pendet aut pietatis. Numquam merito caret, etiam in tenui facultate, bonæ volun-

tu; qui etiam pro *nequissimi*, quod legebatur in editis, præferunt, *superbissimi*, juxta emendationem Quesnellianam. Id autem magis placuit, cum *humilitatis mysterium* dæmonis superbiæ S. pontifex opponat.

(k) Addidimus a Domino. ex duobus Lectionariis S. Petri, in quibus mox legitur, *et in omnibus artibus suis tentatore frustrato*, uti post Quesnellum edidimus, cum in cæteris editionibus et in aliquot codd. ac in Homil. Pauli Diaconi habeatur, *et omnibus artibus callidi tentatoris elisis*.

(l) Tres mss., *igitur*.

(m) Cod. Bon. et prima editio, *vera humanitas*. Dein ibidem et in tribus codd., *manifesta divinitas*.

(n) Prima editio, *inducit*. Postea, *scilicet deest* in aliquot mss.

(o) Exemplar Pauli Diaconi, *nutriant*.

(p) Ita apud Quesn. et in mss. S. Petri. Al., *lamentata*. Paulo post in uno cod. S. Petri, *non aliquam habere possit*, pro *non aliquam possit exsequi*.

(q) Lectionem editorum ante Quesn. auctoritate præstantiorum codicum revocavimus. Solum prima editio præfert, *ac pietatis*. Quesnellus, *mensura pendet pietatis*; et paulo aliter ms. Venetus, *pendet mensura pietatis*.

tatis opulencia. Majora quidem impendia sunt divitum, et minora mediocrum; sed (n) non discrepat fructus operum, ubi idem est affectus operantium.

CAP. V. — In ista autem, dilectissimi, exercendarum opportunitate virtutum, sunt et aliarum (b) insignia coronarum, quæ nullo horreorum dispendio, nulla diminutione pecuniæ capiantur; si repellatur lascivia, si abdicetur ebrietas, et carnalis concupiscentia 152 castitatis legibus edometur; si odia transeant in dilectionem, si inimicitia convertantur in pacem, si tranquillitas exstinguat iram, si mansuetudo remittat injuriam, si denique dominorum atque servorum tam ordinati sint mores, ut et illorum potestas mitior, et istorum sit disciplina devotior. Hac igitur observantia, dilectissimi, obtinebitur misericordia Dei, et abolito peccatorum reatu, religiose venerandum Pascha celebrabitur. Quod et (c) Romani orbis piissimi imperatores sancta dudum instituta observatione custodiunt, qui in honorem Dominicæ Passionis et Resurrectionis altitudinem suæ potestatis inclinant, et constitutionum suarum severitate mollita, multarum culparum reos (d) faciunt relaxari; ut in diebus, quibus mundus salvatur miseratione divina, (e) etiam ipsorum supernæ bonitatis imitatrix sit æmulanda clementia. Imitentur igitur Christiani populi principes suos, et ad domesticam indulgentiam regiis incitentur exemplis. Non enim privatas leges fas est austeriores esse quam publicas. Remittantur culpæ, vincula solvantur, deleantur offensæ, pereant ultiones: ut sacra festività per divinam atque humanam (f) gratiam, omnes lætantes, omnes habeat innocentes: per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus per infinita sæcula sæculorum. Amen.

(a) Duo mss. S. Petri, non distat. Dein pro *idem est*, exemplar Pauli Diac., non dissidet, unus Vat., non deest.

(b) Editi ante Quesn., *insignia opera coronarum*; unus Vat. et Padiliron., *insignia virtutum*.

(c) Licet *Romanæ Urbis* sit in duobus codd. S. Petri, hisque concinat in voce *Urbis* cod. Venetus, expungere tamen nolimus lectionem vulgatam, quam præferunt ms. Casin. collect. 1, et codd. trium posteriorum collect. 3, 4 et 5; nam *Romani* quidem orbis, non autem *Romanæ Urbis imperatores* appellari solent. Codex etiam Venetus cum habeat, *Romani, Urbis* pro *Orbis* perperam scriptum indicat. Mss. collect. 2 aliter habent; *Quod et Romana Urbs et piissimi imperatores... custodiunt*. At sequens contextus solis imperatoribus convenit, Dein mss. Ven., Casin. collect. 1 et alii collect. 2, *sancta dudum instituta custodiunt*; ubi cum accusativus antecedens quod alium accusativum *sancta instituta* respuat, in cod. Casin. posteriori manu emendatum fuit, *institutione*; cui lectioni affinis est alia vulgata, et nonnullorum codd., *sancta antiquitus observatione custodiunt*. Lectionem vero duorum codd. S. Petri uti meliorem textui inseruimus; ex quibus etiam deinde scripsimus, *in honorem Dominicæ Passionis et Resurrectionis*. In editis ante Quesn. deerat, *et Resurrectionis*; apud hunc vero, *in honorem Passionis et Resurrectionis Christi*, sicut et in ms. Veneto repe-

SERMO XLI [Al. XL].

De Quadragesima III.

SYNOPSIS. — I. *Quanta conscientia puritate jejunium celebrari debeat? Quomodo se quisque examinare? —*

153 II. *Audacia diaboli in tentatione Christi nos cautiore reddere debet, hoc præsertim tempore. —*

III. *Miseratione jejunium sanctificari.*

CAP. I. — Semper quidem nos, dilectissimi, sapienter et (g) sancte vivere decet, et in id voluntates nostras actionesque dirigere, quod divinæ novimus placere justitiæ; sed cum ii appropinquant dies quos illustriore nobis salutis nostræ sacramentum fecerunt, diligentiore sollicitudine corda nostra sunt munda, et studiosius exercenda est disciplina virtutum: ut sicut ipsa mysteria quadam sui parte majora sunt, ita et nostra observantia superet in aliquo consuetudinem suam; et cui festività est celebranda sublimior, ipse quoque in ea reperitur ornatior. Si enim rationabile et quodammodo religiosum videtur per diem festum in vestitu nitidior prodeire, (h) et habitu corporis hilaritatem mentis ostendere; si ipsam quoque orationis domum propensiore tunc cura et ampliore cultu, quantum possumus, adornamus, nonne dignum est ut anima Christiana, quæ verum vivumque Dei templum est, speciem suam prudenter exornet, et redemptionis suæ celebrata sacramentum, omni circumspectione præcaveat ne ulla eam macula iniquitatis offuscet, aut duplicis cordis ruga dedecoret? Nam quid prodest honestatis formam præferens cultas exterior, si interiora hominis aliorum sordeant (i) contaminatione vitiorum? Omnia igitur quæ animi puritatem et speculum mentis obnubilant, abstergenda sedulo et quadam eliminatione (j) reddenda sunt clariora. Scrutetur quisque conscientiam suam, seque ante se statuat proprii censura judicii. Videat, si in secreto cordis sui

rimus.

(d) Editiones cum quibusdam codd., *præcipiunt relaxari*. Duo Lectionaria S. Petri non descenda credidimus. Confer hæc de re observationem in serm. 45, inter observationes post appendicem subjiciendas.

(e) In iisdem S. Petri mss, et in Veneto, *etiam ipsorum sit honoranda clementia. Imitentur ergo*. Vulgata lectio, quæ est etiam quam plurimum codicum, sequentibus magis congruit.

(f) Si ex mss. S. Petri. Quesnellus, *miserationem*, quod in ms. Vat. collect. 5 reperire licuit. Cæteri editi et aliquot codd., *benignitatem*; unus Vat., *clementiam*.

(g) Auctoritate plurimorum et potiorum codd. revocavimus adverbium *sancte*, pro quo Quesnellus substituit *juste*, uti in aliquibus aliis mss. legitur. Post nonnulla post nomen *corda* codd. collect. 4 et 5 delent *nostra*.

(h) Duo codd. et exemplar Pauli Diac., *et corporali habitu*.

(i) Al., *contagione*. QUESNELLUS in margine. — Et paulo post pro, *eliminatione*, tres mss. Thuan. ab eodem laudati, *eliminatione*.

(j) Editi, *radenda sunt. Scrutetur*, etc. Prætulimus lectionem codicis S. Petri. Dein in Homil. Pauli Diac., *atque ante se statuat proprii censuram judicii*.

illam, quam Christus dat (*Joan.* xiv, 27), invenit pacem, si desiderium spiritus nulla concupiscentia carnis impugnat, si humilia non spernit, si alta non appetit, si iniquo non delectatur lucro, si immoderato rerum suarum non gaudet augmento, si denique aliena felicitate non uritur, aut inimici miseria non letatur. Et cum harum perturbationum nihil in se forte repererit, sincero (a) disquirat examine qualium cogitationum specie frequentetur; et utrum nullis vanitatum imaginibus acquiescat, vel quam cito animum ab iis quæ noxie blandiuntur 154 abducat. Nam nullis illecebris commoveri, nullis (b) cupiditatibus titillari, non est istius vite, quæ tota tentatio est (*Job* vii, 1), et qua nimirum vincitur, qui vinci ab eadem non veretur. Superbum est enim de non peccandi facilitate præsumere, cum hæc ipsum præsumpsisse peccatum sit, dicente beato Joanne apostolo: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus et veritas in nobis non est* (*I Joan.* i, 8).

CAP. II. — Nemo igitur se fallat, dilectissimi, nemo (c) se decipiat; neque ita quisquam de cordis sui periculo confidat, ut putet se nullis tentationum periculis subjacere; cum pervigil ille tentator eos acrioribus pulset insidiis, quos maxime viderit abstinere a peccatis. Nam a quo dolos suos contineat, qui ipsum quoque (d) Dominum majestatis ausus est calliditatis suæ fraude tentare? Viderat superbiam suam baptizati Domini Jesu humilitate calcatam; intellexerat (e) quadraginta dierum jejunio omnem cupiditatem carnis exclusam, et tamen non desperavit de artibus suæ malitiæ spiritualis improbitas; tantumque sibi de naturæ nostræ mutabilitate promisit, ut quem verum experiebatur hominem, præsumeret posse fieri peccatorem. Si ergo ab ipso Domino et Salvatore nostro deceptionum suarum diabolus non revocavit iusidias, quanto magis fragilitatem nostram impugnare (f) præsumet, quos exinde vehementiore odio et invidia sæviore persequitur, ex quo ei in baptismo renuntiavimus, et ab illa cui dominabatur origine, in novam creaturam divina regeneratione transivimus! Unde quia dum mortali carne circumdamur, non desinit nobis hostis antiquus laqueos peccati ubique prætere, et tunc maxime adversus Christi membra sævire, quando ab eis sunt sacratiora celebranda mysteria, merito doctrina Spiritus sancti hac eruditione imbuat populum Christianum, ut ad paschale festum quadraginta dierum se continentia præpararet. Cujus purificationis ratio jam nos ad observantiam suæ salubritatis

A invitat, et diligentiam nobis (g) propositæ castigationis indicit. Quanto enim sanctius quisque hos dies invenietur egisse, tanto probabitur Pascha Domini religiosius honorasse.

CAP. III. — In diebus igitur sanctorum juniorum pietatis opera, quibus semper studendum est; 155 abundantius exsequamur: *Misericordes simus ad omnes, maxime autem ad domesticos fidei* (*Galat.* vi, 10): ut in ipsis quoque elemosynarum distributionibus, bonitatem Patris cœlestis imitemur, *qui solem suum oriri facit super bonos et malos, et pluit super justos et injustos* (*Math.* v, 45). Quamvis ergo fidelium præcipue sit adjuvanda pauperitas, etiam illi tamen, qui nondum Evangelium receperunt, in suo labore miserandi sunt: quia in omnibus (h) hominibus naturæ est diligenda communio, quæ nos etiam iis benignos debet efficere, qui nobis quacumque sunt conditione subjecti, maxime si eadem gratia jam renati, et eodem sanguinis Christi pretio sunt redempti. Simul enim et cum istis habemus, quod ad imaginem Dei conditi sumus, nec carnali origine a nobis, nec spiritali nativitate divisi sunt. Eodem Spiritu sanctificamur, eadem fide vivimus, ad eadem sacramenta concurrimus. Non spernatur hæc unitas, nec vilis nobis sit tanta communio; sed hoc ipsum nos per omnia faciat mitiores. quod eorum utimur subjectiōne, cum quibus uni Domino eadem subjicimur servitute. Si qui ergo horum gravioribus dominos suos offendere delictis, indulgentiam nunc in diebus reconciliationis accipiant. Auferat miseratio severitatem, et venia dealeat ultionem. Nullum custodia teneat, nullum carcer includat: quoniam Deus noster misericordiam suam hac conditione promisit, ut remittenda sibi is nosset peccata, propria qui remisisset aliena (*Math.* xviii, 33). Dissensionum materies, dilectissimi, et inimicitiarum aculei conterantur. Cessent odia, deficient simultates, in unitatem dilectionis omnia Christi membra convenient: *Beati enim pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur* (*Math.* v, 9); nec solum filii, sed etiam hæredes, *coheredes autem Christi* (*Rom.* viii, 17), (i) qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLII [Al. XLI].

De Quadragesima IV.

SYNOPSIS. — I. Quadragesimam purgandis animarum sordibus salubriter esse institutam. — II. Omnibus virtutibus studendum hoc tempore, quæ ex voluntate pensantur. — III. Ex ipsa pietate insidiari diabolum; cujus 156 tentationum erga Christum ordo et ratio explicantur. — IV. De perversa Manicheorum abstinentia. — V. Eisdem in honorem solis et

(a) Cod. Pauli Diac. addit, *cordis*, et pro *disquirat*, idem cod. et alius Rom. ac prima editio habent, *disquirat*.

(b) In eodem Pauli Diac. exemplo, *tentationibus*. Deinde, *nimirum* pro *nimirum* in uno Vat. Postea, *peccasse sit*, pro *peccatum sit*, apud Paulum Diac.

(c) Cod. S. Petri inserit, *ita*. Mox pro *viderit* in prima editione habetur *videt*.

(d) Ms. S. Petri, *Dominum majestatis sua fraude tentavit*.

(e) Cod. S. Petri, *quadraginta dierum spatio omnem concupiscentiam carnis exclusam*. Exemplar Pauli Diac. pariter habet *concupiscentiam*.

(f) Melior hæc lectio primæ editionis et aliquot codicum, quam vulgata, *præsumit*.

(g) Tres nostri codd., *propositi castigatoriis*.

(h) Vox *hominibus*, addita ex nostris mss. et editis ante Quesnellum.

(i) Cod. S. Petri addit *Domini nostri*.

lunæ die Dominica et feria secunda jejunare a participatione sanguinis Christi abstinere. etc. — VI. Uti per opera virtutum sanctificetur Quadragesima.

CAP. I.— Prædicaturus vobis, dilectissimi, (a) sacratissimum maximumque jejunium, quo aptius utar exordio, quam ut verbis Apostoli, in quo Christus loquebatur, incipiam, dicamque, quod lectum est: *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis* (II Cor. vi, 2)? Quamvis enim nulla sint tempora quæ divinæ non sint plena muneribus, et semper nobis ad misericordiam Dei per ipsius gratiam præstetur accessus, nunc tamen omnium mentes majori studio ad spirituales profectus moveri, et ampliori fiducia oportet animari, quando ad universa pietatis officia, illius nos diei, in quo redempti sumus, recursus invitat: ut excellens super omnia passionis Dominicæ sacramentum purificatis et corporibus et animis celebremus. Debeatur quidem tantis mysteriis ita incessabilis devotio et continuata reverentia, ut tales permaneremus in conspectu Dei, quales nos in ipso paschali festo dignum est inveniri. Sed quia hæc fortitudo paucorum est, et dum carnis (b) fragilitati austerior observantia relaxatur, dumque per varias actiones vitæ hujus sollicitudo distenditur, necesse est de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescere; magna divinæ institutionis salubritate provisum est, ut ad reparandum mentium puritatem quadraginta nobis dierum exercitatio mederetur, in quibus aliorum temporum culpas et pia opera redimerent, et jejunia casta decoquerent.

CAP. II. Ingressuri igitur, dilectissimi, dies mysticos (c) et jejuniorum remediis consecratos, præceptis apostolicis obedire curemus, *emundantes nos ab omni inquinamento carnis ac spiritus* (II Cor. vii, 1): ut castigatis colluclationibus quæ sunt inter utram-

(a) Unus ms. S. Petri, *sacratissimum Quadragesimæ jejunium*.

(b) Sic melius ex mss. S. Petri et quatuor aliis codd., quam in vulgatis, *fragilitate*.

(c) Ita mss. duo Corb. et Reg. Bibl. antiquissimi, ut infra dicemus, quorum verborum loco hæc in vulg. edit. leguntur: *Et purificandis animis atque corporibus sacratius institutos*; quæ in illorum locum substituta esse existimo ab iis qui hunc sermonem ad aliam solemnitatem accommodarunt, non totidem dinrum jejuniis consecratam. QUESN. — Hæc emendatio confirmatur etiam Lectionariis S. Petri et Padiliron., ac Patavino S. Antonii, et mss. vetustiorum collectionum. Lectio autem rejecta, quæ est in mss. collectionum posteriorum, nec non in Homil. Pauli Diac. aliena ab hoc loco vel ex eo cognoscitur, quod eadem sententia totidem fere verbis expressa pertinet ad serm. 78, de jejunio Pentecostes, cap. 1, ubi aptius de ipso jejunio, non vero de diebus mysticis dicitur: *Solemne jejunium, quod animis corporibusque curandis salubriter institutum*, etc., uti pariter legitur in collecta antiquissimi Sacramentarii Veronensis, quæ quidem *jejunio mensis IV*, ibidem ascribitur, nimirum jejunio Pentecostes. Cum vero jam inde a temporibus Caroli Msigni Quadragesimam incæpisse a feria 4 Cinerum pluribus documentis liqueat, sub id forte tempus hæc collecta a jejunio Pentecostes translata fuit ad Quadragesimæ jejunium; et sicuti

que substantiam, animus, quem sub Dei gubernaculis constitutum corporis sui decet esse rectorem, dominationis suæ obtineat dignitatem: ut nemini dantes ullam offensionem, vituperationibus obloquentium non simus obnoxii. Digna enim ab infidelibus reprehensione carpemur, et nostro vitio linguæ impiæ in injuriam se religionis armabunt, 157 si jejunantium mores a puritate perfectæ continentiæ discreparint. Non enim in sola abstinentia cibi stat nostri summa jejunii, aut fructuose corpori esca subtrahitur, (d) nisi mens ab iniquitate revocetur et ab obtreclationibus lingua cohibeatur. Sic ergo nobis edendi est (e) castiganda libertas, ut etiam aliæ cupiditates eadem lege frenentur. Mansuetudinis et patientiæ, pacis et tranquillitatis hoc tempus est: in quo exclusa omnium contaminatione vitiorum, perpetuitas nobis est (f) acquirenda virtutum. Nunc piarum mentium fortitudo donare culpas, negligere contumelias, et oblivisci assuescat injurias. Nunc fidelis animus per arma justitiæ a dextris se exerceat et sinistris (II Cor. vi, 7): ut per gloriam et ignobilitatem, per infamiam et bonam famam, securam conscientiam constantemque probitatem nec laudes inflent, nec opprobria defatigent. Religiosorum modestia non sit mæsta, sed sancta; nec inveniantur in eis ullarum murmurum querelarum, quibus numquam desunt sanctorum solatia gaudiorum. Non timeatur inter opera misericordiæ terrenarum diminutio facultatum. Semper dives est Christiana paupertas, quia plus est quod habet quam quod non habet. (g) Nec pavet in isto mundo indigentia laborare, cui donatum est in omnium rerum Domino omnia possidere. Operantibus ergo quæ bonæ sunt, non est omnino metuendum ne eis desit facultas operandi; cum et in duobus (h) nummis evangelicæ illius viduæ sit magnificata devotio (Luc. xxi, 2), et pro calice aquæ frigidæ præmium habeat 158 gratuita largi-

nunc legitur in sabbato ante primam Dominicam Quadragesimæ, ita etiam per ea tempora eodem sabbato legobatur; unde in vulgato Gelasiano, cui quedam addita accesserunt, collocatur feria 7 in Quinquagesima. Hinc autem fortassis lectio hujus collectæ fuit inserta sermoni Leonino, qui vel olim legebatur in prima Dominica Quadragesimæ, quem admodum etiam nunc cum eadem lectione recitatur in secundo nocturno. Mox *præceptis apostolicis*, pro *præceptis Apostoli*, ex omnibus nostris codd. ex Homil. Pauli Diac. et nonnullis editionibus revocavimus.

(d) Tria mss. Lectionaria, *nisi animus*.

(e) Sic duo mss. Quesnelli et totidem nostri S. Petri, alique melioris notæ. Editi cum codd. posteriorum collectionum, *moderanda*. In Lectionario Patav. antiqua et vera lectio retenta; at corrupta cognoscitur, ut nova reciperetur. Sic enim hic locus exhibetur: *Edendi castigandique moderanda libertas*.

(f) Sic magis placuit ex Lectionariis S. Petri, Padiliron., Patav., etc. In vulgatis, *obtinenda*. In uno Vat. et prima editione, *observanda*.

(g) Cod. Patav., *nec poterit Padiliron., nec potuit*.

(h) Homil. Pauli Diac., *minutis*. Mox pro *magnificata*, quod legitimus in nostris Lectionariis, editi ante Quesnellum, *laudata*. Solum Padiliron., *magis laudata*.

tio (*Matth. x, 42*). Ex affectibus enim piorum benignitati mensura taxatur: et nunquam eum miserandi efficacia deserit, in quo misericordia ipsa (a) non deficit. Experta est hoc vidua sancta de Sarepta, quæ beato Eliæ in tempore famis, unius diei cibum, quem solum habebat, apposuit (*III Reg, xvii, 11*), et propheta (b); esuriam necessitati suæ præferens, exiguum farinæ et pusillum olei incunctanter expendit. Sed non defuit ei quod fideliter erogavit, et in vasis pia effusione vacuatis, fons novæ (c) facultatis exortus est: ut sanctis visibus non minuere tur ejus substantiæ plenitudo, cujus non fuerat formidata defectio.

CAP. III.—His autem studiis, dilectissimis, ad quæ vos voluntarie confidimus præparatos, (d) non ambigatis diabolium, qui omnium virtutum est adversarius, invidere (e) et ad hoc vim suæ malignitatis armare, ut pietati laqueos de ipsa pietate præterdat, et quos non potuerit dejicere per diffidentiam, conetur superare per gloriam. Vicinum est enim rectis actionibus superbiam malum, et de proximo semper virtutibus insidiatur elatio: quia difficile est ut laudabiliter viventem laus humana non capiat, nisi, ut scriptum est, *qui gloriatur, in Domino gloriatur* (*I Cor. x, 17*). Cujus vero ille hostis nequissimus non audeat impugnare propositum? cujus non appetat violare jejunium? quando versutias suas, sicut evangelica lectione patefactum est, nec ab ipso mundi Salvatore continuit? Expavescens enim in illo quadraginta dierum nocturnumque jejunium, explorare (f) callidissime voluit utrum hæc **159** continentiam donatam haberet an propriam: ut non metueret deceptionum suarum opera resolvenda, si Christus

(a) Prima editio, *non deficit*. Dein editi ante Quesn. et quidam codd. cum Homil. Pauli Diac., *vidua illa, pro vidua sancta*, quod in iisdem Lectionariis invenimus.

(b) Sic plerique nostri codd. et editi ante Quesnellum, apud quem cum ms. Patav. et Padiliron., *inediam*. Quidam codd. posteriorum collect. pro *necessitatis suæ* habent *necessitatis suæ angustia*.

(c) Præferenda visa est lectio probatiorum quinque nostrorum codicum, quæ item est duorum Quesnelli. *Facultatis* vox apud Latinos sumitur pro ubertate et abundantia, quam forte quidam librarii non plane intelligentes substituerunt *ubertatis*, quod in aliis codicibus et editis legitur.

(d) Nonnullæ editiones ante Quesnellianam, *non ambigimus*. Cod. Patav., *non ambigitis*. Mox, *diabolium omnium virtutum adversarium* est in mss. Vatt. collect. 4 et 5.

(e) Cod. Patav., *et ob suæ malignitatis studium armari*. Ms. Padiliron., *et ad hoc suæ malignitatis arma parare*, Quesnellus *studium* posuit pro *vim*; quam vocem ex cæteris editis et melioribus codd. revocavimus.

(f) Sic ex codd. S. Petri, Padiliron. et Patav. Al., *callide*. Paulo post in editis ante Quesn. *solvenda pro resolvenda*, quod nostri mss. approbant.

(g) Cod. Patav. *substantiarum rerum creator*.

(h) Prima editio et ms. Bon., *in quo vellet*. Aliæ editiones, *in quæ vellet*; duo Vat., *in quod*; Patav., *in quid*. Congruenter visa est lectio duorum mss. S. Petri., cod. Padiliron. et exemplaris Pauli Diaconi. Paulo post. in tribus Lectionariis, *et terrenos artus per inane librare*.

(i) Editi ante Quesn. et Homil. Pauli Diac., cum

A ejus esset conditionis cujus est corporis. Primo itaque dolo scrutatus est an ipse esset (g) substantiarum creator, qui rerum corporearum posset (h) in quas vellet mutare naturas; secundo, an sub humanæ carnis specie Divinitas obumbrata tegeretur, cui facile esset pervium sibi aerem facere, et terrena per vacuum membra librare. Sed cum illi Dominus justitiam malisset opponere veri hominis, quam potentiam manifestare Deitatis, ad hoc convertit tertiæ fraudis ingenium, ut eum in quo divinæ potestatis signa cesaverant, dominandi cupiditate tentaret, et ad venerationem sui regna mundi pollicendo traduceret. Sed prudentiam diaboli stultam fecit sapientia Dei: (i) ut superbiam hostis de eo quod quondam ligaverat ligaretur, nec eum metueret persequi, quem pro mundo oportebat occidi.

B CAP. IV.—Hujus igitur adversarii dolos, non solum in illecebris gulæ. sed etiam in proposito abstinentiæ cavemus. Qui enim scivil humano generi mortem inferre per cibum, novit et per ipsum nocere jejunium; (j) et ad contrariam fraudem, famulis utendo Manichæis, sicut impulit interdita præsumi, ita suadet concessa vitari. Utilis quidem est (k) observantia, quæ parco assueta victu, deliciarum cohibet appetitum; sed væ illorum dogmati, apud quos etiam jejunando **160** peccatur! Damnant enim creaturarum (l) naturas in Creatoris injuriam, et contaminari edentes asserunt iis quorum non Deum, sed diabolium conditorem esse definiunt; cum prorsus (m) nulla sit substantia mala, nec ipsius mali sit ulla natura. Omnia enim bona bonus auctor instituit, et unus est universarum rerum creator, *qui fecit cælum et ter-*

aliquot codd., *ut superbus hostis hominem videns, quem aliquando superaverat, non metueret eum persequi, quem pro omnibus oportebat occidi*. Lectionem a Quesnello inductam auctoritate duorum codd. optimæ notæ Corb. et Reg. retinimus, cum confirmetur etiam potioribus nostris codd. S. Petri, Padiliron., Patav. et mss. Collect. 2, ex quibus omnibus pro mundo scripsimus, ubi apud Quesn. pro omnibus legitur.

(j) Aliqui codd. posteriorum collect. cum editis ante Quesn., *et ad contrariæ fraudis effectum, famulis utendo Manichæis, sicut per serpentem intulit interdita præsumi, ita per fumensuadet concessa vitari*. Prætulimus lectionem quam Quesnellus e suis mss. substituit, quippe quam coherentem invenimus cum nostris superiori annotatione laudatis; qua lectione sicut expungendum fuit, *per serpentem*, ita etiam expungendum erat, *per fumem*, quod tamen Quesnellus retinuit; deest autem in nostris codd., et ab ipso sensu videtur excludi.

(k) Editi, *abstinentia*. Maluimus *observantia* ex nostris optimæ notæ Lectionariis, cum præsertim hæc vox pro *jejunio* sumpta apud Leonem frequenter occurrat, uti ex serm. 41, c. 1, serm. 49, c. 3, serm. 71, c. 1, serm. 75, c. 1, et serm. 86, c. 3, animadvertit Jacobus Acamius *De antiquitate Sacramentarii Veronensis*, pag. 89. In hoc ipso sermone, c. 5, de Manichæis dicitur, *qui sua maxime observantia polluantur*. Mox in Patav. ms. pro parco habetur parvo.

(l) Ita mss. S. Petri, Padiliron. et Patav. Homil. Pauli Diac., *creatum naturam*. Editi *creaturarum naturam*.

(m) Cod. Patav., *nullum sit substantiæ malum*.

ram, mare et omnia quæ in eis sunt (Psal. cxlv, 6). Ex quibus quidquid homini ad cibum potumque concessum est, sanctum et mundum est in sui generis qualitate. Quod si immoderata aviditate sumatur, nimietas edaces et bibaces dedecorat, non cibi neque (a) poculi natura contaminat. *Omnia enim, sicut Apostolus ait, munda sunt mundis. Coinquinatis autem et infidelibus nihil est mundum, sed coinquinata sunt eorum mens et conscientia (Ad Tit. 1. 15).*

CAP. V.—Vos autem, dilectissimi, catholicæ matris sancta generatio, quos in schola veritatis (b) Dei Spiritus erudit, libertatem vestram congrua ratione moderamini, scientes quoniam bonum est etiam a licitis abstinere, et cum castigatius vivendum est, ita discernere cibos ut usus eorum semoveatur, non (c) natura damnetur. (d) Nullo itaque vos contagio eorum error attingat, qui sua maxime observantia poliuntur, *servientes creaturæ potius quam Creatori (Rom. 1, 26)*, et luminaribus cæli stultam abstinentiam devotes: (e) siquidem in honorem solis ac lunæ prima et secunda Sabbati jejuna delegerunt, uno perversitatis suæ 161 opere bis impii, bis profani, qui jejunium suum et ad siderum cultum, et ad resurrectionis Dominicæ instituere contemptum. (f) Resiliunt enim a sacramento salutis humanæ, et Christum Dominum nostrum, in vera naturæ nostræ carne vere natum, vere passum, vere sepultum et vere suscitatum esse non credunt. Et ob hoc diem (g) nostræ lætitiæ, jejunii sui mœrore condemnant. Cumque ad tegendam infidelitatem suam nostris audeant interesse (h) conventibus, ita in sacramentorum commu-

(a) Idem codex, *potus*.

(b) Ita cum Quesn. mss. S. Petri, Patav., Padiliron. et Casin. Al., *Spiritus sanctus*. Dein, *congrua devotione* in exemplo Pauli Diac., pro *congrua ratione*.

(c) Ms. Patav., Padiliron. et Casin. addunt *ut*.

(d) Vulg. edit., *Nulla itaque vos contagionis hujus aspergat impietas*. Quesnelli lectionem sex nostri meliores codices confirmant. Solum Padilir., Patav. et Casin. habent *quia sua pro qui sua*.

(e) Erat in editis, *quos nemo ambigat esse Manichæos, qui in honorem solis ac lunæ die Dominico et secunda feria deprehensi fuerint jejuna; uno (vel, uno enim) perversitatis suæ opere bis impii, bis profani sunt, qui jejunium suum, et ad siderum cultum et ad resurrectionis Christi instituere contemptum*. Solum Quesnellus vulgatam lectionem secutus, ad illa, *quos nemo ambigat esse Manichæos*, notavit: « Hæc verba ex nota marginali suspicor in textum irrepsisse, quoniam et superflua videntur, et desiderantur in codd. mss. Corb. et Reg., in quibus eorum loco legitur: *Siquidem (et consequenter) in honorem solis et lunæ die Dominico et secunda feria jejuna delegerunt*. » Hactenus ille. Nos quamplurimum codicum observatione deteximus vulgatam lectionem esse in mss. trium posteriorum collectionum, ex quibus editiones perfectæ sunt. Lectio vero textui a nobis inserta, est in Lectionariis S. Petri, Padiliron. et Patav., nec non in codd. Casinen. collect. 4 et Barber. collect. 2, cum quibus congruunt duo Lectionaria a Quesnello allegata, exceptis vocibus *prima et secunda Sabbati*.

(f) Editi autem Quesnellum: *Abdicant enim se sacramento salutis humanæ, et Christum Dominum nostrum sicut in veritate carnis nostræ denegant natum, ita vere mortuum et resurrexisse non credunt*. Ita codd. collect. posteriorum. Lectionem vero a Quesnello restitutam

nitione se temperant, (i) ut interdum, ne penitus latere non possint, ore indigno Christi corpus accipiant, sanguinem autem redemptionis nostræ haurire omnino declinent. Quod ideo vestræ notum facimus sanctitati, ut vobis hujusmodi homines (j) et his manifestantur indicis, et quorum deprehensa fuerit sacrilega simulatio, (k) a sanctorem societate sacerdotali auctoritate pellantur. De talibus enim beatus Paulus apostolus Ecclesiam Dei provide monet, dicens: (l) *Rogamus autem vos, fratres, ut observetis eos qui dissensiones et offendicula præter doctrinam quam disciscitis faciunt, et declinate ab illis. Hujusmodi enim Christo Domino non serviunt, sed suo ventri; et per dulces sermones et benedictiones seducunt corda innocentium (Rom. xvi, 17).*

CAP. VI.—His ergo, dilectissimi, admonitionibus nostris, quas auribus vestris contra (m) execrandum errorem frequenter ingessimus, 162 sufficienter instructi, sanctos Quadragesimæ dies pia devotione suscipite, et ad promerendam misericordiam Dei per opera vos misericordiæ præparate. Iram exstinguite, (n) odia delete, unitatem diligite, et sinceræ vos humilitatis officiis invicem prævenite. Servis et his qui vobis subjecti sunt cum æquitate dominamini, nullus eorum aut claustris crucietur aut vinculis. Cessent vindictæ, remittantur offensæ; severitas lenitate, indignatio mansuetudine, discordia pace mutetur. Omnes nos modestos, omnes placidos, omnes experiantur benignos; ut jejunia nostra acceptisint Deo. Cui ita demum sacrificium veræ abstinentiæ et veræ pietatis offerimus, si nos ab omni malitia con-

C ex mss. Reg. et Corb. in præstantioribus mss. Lectionariis, et collectionibus superiori annotatione memoratis invenimus.

(g) Ita meliores nostri codd., immo etiam mss. collect. 4 et 5. Editi, *Salutis et lætitiæ nostræ sui jejunii mœrore*

(h) Sic iidem nostri optimæ notæ codd. Editi, *mysteriis*.

(i) Editi ante Quesnellum cum mss. posteriorum collectionum, *ut interdum tutius lateat, ore indigno Christi corpus accipiant, sanguinem autem redemptionis nostræ haurire omnino declinant. Quod ideo vestram scire volumus sanctitatem, ut, etc.* Correctio a Quesnello inducta et a nobis retenta potioribus nostris codicibus vindicatur. Solum Patav., Padilir. et Casin. delent *omnino*.

(j) Quidam codd., *etiam his*. Mss. S. Petri, Patav., Padiliron. et Casin., *etiam in suis*.

D (k) Editi ante Quesn. cum codd. non solum collect. 3, 4 et 5, etiam Lect. S. Petri et Padilir. addunt *notati et proditi*.

(l) Codd. Patav. et Padilir.: *Rogo*. Dein, *quam audistis, pro quam dedicistis*, in prima editione et ms. Bon., in quibus mox *ab iis loco ab illis*; codd. autem S. Petri duo totidem Vat. et unus Patav. et alius Padilir., *ab his*.

(m) Ita Quesn. et nostri meliores codd. Alii editi, *execrabilem sectam*.

(n) Quesnellus, *odia declinate, unitatem diligite, et sinceræ vos humilitatis honore invicem prævenite*. Nullum alium codicem in dicit, et solum notat in margine aliarum editionum lectionem, *odia deponite, unanimitatem diligite, et sinceris vos humilitatis officiis invicem prævenite*. Secuti sumus mss. S. Petri duo, Patav., Padilir. et Casin.

tineamus : (a) auxiliante nobis per omnia Deo (b) omnipotente, cui cum Filio et Spiritu sancto una est Deitas, una majestas in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLIII [Al. XLI].

(c) De Quadragesima V.

SYNOPSIS. — I. Quomodo gratiæ cooperetur homo, ut interius renovetur, quod nemini non est necessarium. — II. Paucos esse quos vel adversa non turbent, vel prospera non inflectant. — III. Omnibus necessitatem penitendi incumbere. — IV. Maxime operibus misericordiæ deleri peccata.

CAP. I. — Apostolica, dilectissimi, (d) doctrina nos admonet, ut deponentes veterem hominem cum actibus suis (Ephes. iv, 22 ; Coloss. iii, 8), de die in diem sancta conversatione renovemur. Si enim templum Dei sumus, et mentium nostrarum Spiritus sanctus habitator est, dicente Apostolo : Vos estis templum Dei vivi (II Cor. vi, 16), multa nobis vigilantia laborandum est ut cordis nostri receptaculum tanto hospite non sit indignum. Et sicut in domibus manufactis laudabili diligentia providetur ut si quid aut infusione imbrum, aut turbine procellarum, vel ipsa fœsitate inquinatum, (e) cita in integrum cura restituitur; ita jugi oportet sollicitudine præcaveri ne quid in nostris animis incompositum, ne quid inve-niatur immundum. Quamvis enim ædificium nostrum (f) sine ope sui non subsistat artificis, nec fabrica nostra possit esse incolumis, nisi ei protectio præfuerit conditoris, tamen quia rationabiles lapides sumus et viva materies, sic nos auctoris nostri (g) extruxit manus, ut cum opifice suo etiam is qui reparatur, operetur. Gratiæ igitur Dei obedientia se humana non subtrahat, nec ab illo bono, sine quo non potest bona esse, deficiat : (h) ac si quid sibi impossibile aut arduum in mandatorum effectibus experitur non in se

(a) Post verba, ab omni malitia contineamus, legitur in aliis editionibus viginti fere lineolæ, in quibus hæc verba : *Secunda igitur et quarta et sexta feria jejunemus, etc.*, quæ scriptoribus ecclesiasticis amplam disputandi materiem præbuerit. Ea e sermone contextu eliminanda censuimus, cum mss. quinque codicum auctoritate, tum aliis pluribus freti argumentis, quæ in dissertatione de Sabbati jejunio fuse expendantur. QUESN. — Nos in solis mss. posteriorum collectionum 3, 4 et 5, eas lineolas reperimus, non vero in mss. collect. 1 et 2, nec in Lectionariis S. Petri, Venet., Patav., Vallieell., Padiliron., etc. Verba autem expuncta hæc sunt : *Cum inimicis autem crucis Christi nulla consensione jungamur, ne impiorum consortio sanctitas fidelium polluantur. Lux separetur a tenebris, et fugiant filios diaboli filii veritatis. In templum autem Domini, quod est Ecclesia Christi, nihil contaminatum inferri, nihil profanum oportet admitti : ut omni immunditia a penetralibus cordis excluda, sanctificetur jejunium nostrum, et simus æternum habitaculum sancti Spiritus, qui nos a peccatorum sordibus emundatos et possidere semper dignetur et regere. Secunda igitur et quarta et sexta feria jejunemus, sabbato autem apud beatum Petrum apostolum vigilias celebremus, qui commendati sibi gregis curam habere non desinens, custodiam nobis de suis precibus obtinebit. Auxiliante nobis per omnia, etc.*

(b) Cod. Venet. addit Patre.

(c) Hic sermo insertus invenitur appendici sermone S. Augustini, cui in aliquibus mss. perperam

remaneat, sed ad jubentem recurrat : qui ideo dat præceptum, ut excitet desiderium et præstet auxili-um, dicente propheta : *Jacta in Deum (i) cogitationem tuam, et ipse te enutriet (Ps. lrv, 23)*. An forte quisquam ita insolenter superbit, (j) et ita se illæsum, ita immaculatum esse præsumit, ut nullus jam renovationis indigeat ? Fallitur prorsus ista persuasio, et nimia vanitate veterascit quicumque inter tantationes hujus vitæ ab omni se vulnere credit immunem. Plena omnia periculis, plena sunt laqueis, lætantur cupiditates, insidiantur illecebæ, blandiuntur lucra, damna deterrent, amaræ sunt obloquentium linguæ, nec semper veracia sunt ora (k) laudantium. Inde sævit odium, hinc decipit (l) mendax officium : ut facilius sit vitare discordem, quam declinare fallacem.

CAP. II. — In ipsis autem virtutibus obtinendis tam dubius modus et tam incerta discretio (m) est, ut si quisquam inter bonorum malorumque confinia, subtilissimi discriminis potuerit servare mensuras, difficile sit ut bene sibi consciam probitatem obtrectantium lingua non mordeat, et iniquorum evadat opprobria, cui est amica justitia. Jam cum ad ipsas rerum temporalium varietate cogitatio humana convertitur, quantæ se opponunt caligines, quanti pravarum opinionum oboriuntur errores, ut de objectu contrariorum sumatur materia querelæ. Nam licet (n) omnium fidelium corda non dubitent nullis hujus mundi partibus, nullisque temporibus providentiam abesse divinam, nec de stellarum potestate, quæ nulla est, sæcularium negotiorum pendere proventus, sed æquissime et clementissimo summi Regis arbitrio cuncta disponi : (o) quoniam, sicut scriptum est, *Universe viæ Domini misericordia et veritas (Ps. xxiv, 10)*, tamen cum quædam non secundum desideria nostra procedunt, et sub humani ascribitur. Est ibidem serm. 148, al. 36 olim de Tempore 79.

(d) Exemplar Pauli Diac., *sententia*. Dein prima editio, *ut deponamus... et de die in diem... renovemur*.

(e) *Addidimus cita* ex Homil. Pauli Diac. et app. Augustini.

(f) Ita cum Quesnello et prima editione duo codd. S. Petri, alius Vat., exemplar Pauli Diac. et app. Aug. Al., *sine opere*.

(g) Sic melius ex cod. Veneto et prima editione, quam in aliis edit., *extruxit*. Quesnelli annotationem in verba sequentia, in observationibus ad hunc sermonem dabimus.

(h) Editi ante Quesn., *at si quid*. Exemplar Pauli Diac., *aut si quid*. Quesnellus cum appendice Aug., *ac si quid*, et ita etiam duo codd. S. Petri.

(i) Al., *cogitatum tuum*.

(j) Particulam et restituimus ex prima editione et app. Aug.

(k) Cod. Bon. et prima editio, *blandientium*.

(l) Adjectivum *mendax* in editis inventum Quesnellus in marginem reject. Nos ex nostris mss., et Homil. Pauli Diac., append. Aug. ac etiam ex ipso contextu revocavimus.

(m) Verbum est reposuimus ex prima editione, ex duobus mss. Vatt. nec non ex Homil. Pauli Diac. et app. Aug.

(n) Duo codd. S. Petri, *omnia*.

(o) Prima editio omittit *quoniam*.

judicii errore superior est plerumque iniqui causa quam justorum, vicinum nimis atque contiguum est, ut etiam magnos animos (a) concutiant et in aliquod illicite causationis murmur impellant. Siquidem istis varietatibus etiam excellentissimus propheta David usque ad periculum se turbatum profitetur, et dicit: *Mei autem pene moti sunt pedes, pene effusi sunt gressus mei, quia zelavi in peccatoribus, pacem peccatorum videns* (Psal. lxxii, 2). Unde quia paucorum est tam solida fortitudo, ut nulla inæqualitatum perturbatione quatiantur, et multos fidelium non adversa tantum, sed etiam secunda corrumpant, sanandis vulneribus quibus humana infirmitas sauciatur, diligens est adhibenda curatio. Ideo enim de periculis quibus mundus hic plenus est quædam breviter percurri, ut dicente Scriptura: *Quis gloriabitur castum se habere cor, aut mundum se esse a peccato* (Prov. xx, 9)? omnes sibi intelligant delictorum indulgentiam et reparationis necessariam esse medicinam.

CAP. III.— Quando autem opportunius, dilectissimi, ad remedia divina (b) decurrimus, quam cum ipsa nobis sacramenta redemptionis nostræ temporum lege referuntur? Quæ ut dignius celebremus, saluberrime nos quadraginta dierum jejuniis præparemus. Non enim ii tantum qui per mortis Christi resurrectionisque 165 mysterium in novam vitam baptismo sunt (c) regenerante venturi, sed etiam omnes populi renatorum, utiliter sibi et necessarie præsidium hujus sanctificationis assumunt: illi, ut quæ nondum habent, accipiant; isti, ut accepta custodiant. Dicente namque Apostolo: *Qui stat videat ne cadat* (I Cor. x, 12), nemo est tanta firmitate suffultus, ut de stabilitate sua debeat esse securus. Utamur igitur, dilectissimi, saluberrimi temporis venerabilibus institutis, et sollicitiore cura cordis nostri (d) specula tergamus. Quantumlibet enim caste et sobrie mortalis hæc vita ducatur, quodam tamen pulvere terrenæ conversationis aspergitur, et nitor mentium ad Dei imaginem conditarum non ita a fumo totius vanitatis alienus est, ut nulla possit sorde luscari, et non semper indigeat expoliri. Quod si etiam cautissimis animis necessarium est, quanto illis amplius est expetendum, qui tota (e) fere anni spatia aut securius aut forte negligentius transierunt?

(a) Exemplar Pauli Diac., *concutent*.

(b) Editi ante Quesn., *recurrimus*.

(c) Ita omnes nostri codd. et editiones Leonis ante Quesn., nec non exemplar Pauli Diac. Solum in mss. S. Petri, *regenerandi venturi*, ubi librorum errore scriptum apparet, *regenerandi pro regenerante*. Hinc autem forte manavit ut alii amanuenses transcripserint solam vocem, *regenerandi*, ommissa alia voce *venturi*, quod append. Aug. et Quesnellus suscepere.

(d) Vulgati male, *piacula*. In melioribus codd. et in app. Aug., ut in prima editione, et apud Quesnellum, *specula*; et optime quidem: nam S. pontifex loquitur de conscientia justorum gravibus peccatis experte, quæ tamquam speculum sedulo tergenda est etiam a pulvere culparum leviorum, ne in graviora decendant.

(e) Quesnellus cum exemplo Pauli Diac., App. Aug. et cod. Veneto, nec non mss. collect. 4 et 5, pro *fere*

A Quos charitate debita commonemus, ut non ideo sibi blandiantur, quia nobis conscientie singulorum patere non possunt, cum oculos Dei simul universa cernentis, non addita locorum, non parietum septa secludant; nec solum ei acta ut cogitata, verum et agenda et cogitanda sint cognita. Ista ergo scientia summi iudicis, iste est tremendus aspectus, cui pervium est omne solidum, et apertum omne secretum; cui obscura clarent, muta respondent, silentium confitentur, et sine voce mens loquitur. Nemo patientiam bonitatis Dei (Rom. ii, 4) de peccatorum suorum impunitate contemnat; nec ideo illum æstimet non offensum, quia necdum est expertus iratum. Non sunt longæ vitæ mortalis induciæ, nec diuturna est licentia insipientium (f) voluntatum in æternarum dolorem transitura pœnarum, si dum justitiæ sententia suspenditur, pœnitentiæ medicina non quæritur.

CAP. IV.— Confugiamus igitur ad præsentem ubique 166 misericordiam Dei, et ut sanctum Pascha Domini digna observantia celebretur, (g) cunctorum se fidelium corda sanctificent. Mitescat sævitia, mansuescat iracundia, remittant sibi omnes culpas invicem suas, nec exactor sit vindictæ, qui petitor est veniæ. Dicentes enim: *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* (Matth. vi, 12); durissimis nos vinculis illigamus, nisi quod proflitemur impleamus. Unde si orationis hujus sacratissimum pactum non tota sui conditione servatum est, nunc saltem conscientiam suam unusquisque cognoscat, et alienis ignoscendo delictis, abolitionem suorum obtineat peccatorum. (h) Dicente namque Domino: *Si dimiseritis hominibus peccata eorum, dimittet et vobis Pater vester, qui in cælis est, delicta vestra* (Matth. vi, 14; xviii, 35; Luc. vi, 37): non longe est ab unoquoque quod poscit, cum de benignitate supplicis sententia pendeat judicantis qui humanarum præcum misericors et justus auditor, æquitati suæ de nostra lenitate præscripsit, ut non haberet in eos jus severitatis, quos non invenisset cupidus ultionis. Clementes autem et mites animos etiam largitas decet. Nihil est enim dignius quam ut homo sit sui auctoris imitator, et secundum modum propriæ facultatis, divini sit operis exsecutor. Nam cum aluntur esurientes, vestiuntur nudi, foventur infirmi, nonne (i) auxilium Dei

D habet particulam *forte*, eamque delet ante adverbium *negligentius*. Prima editio collect. 3 utrobique habet *forte*. Commodior est cæterarum editionum lectio textui inserta, cui concinunt mss. S. Petri. App. Aug., *transegerunt pro transierunt*.

(f) Sic ex duobus mss. S. Petri et homil. Pauli Diac. emendavimus. Al., *voluptatum*. Codex Vat. collect. 3, *licentia insipientium, aut dulcedo voluptatum*.

(g) Ita restitimus ex omnibus nostris codd. et editis ante Quesnellum, qui prætulit lectionem appendici Aug. communem, *cunctorum fidelium corda sanctificentur*.

(h) Mss. S. Petri, *dicente discipulis Domino*. Post pauca, pro *æquitati suæ*, quidam codd. habent *æqualis suæ regulam*.

(i) Lectionar. Venet. S. Marci, *auxilio Dei munus (forte manus) expletur ministri*.

manus explet ministri, et benignitas servi munus est Domini? Qui cum ad effectus misericordiæ suæ adiutore non egeat, ita suam omnipotentiam temperavit, (a) ut laboribus hominum per homines subveniret. Et merito Deo gratiæ referuntur de pietatis officiis, cujus opera videntur in famulis. Propter quod ipse Dominus discipulis ait : *Sic luceat (b) lumen vestrum coram hominibus, ut videant opera vestra bona et magnificent Patrem vestrum, qui est in cælis (Matth. v, 16);* qui cum eodem Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen.

167 SERMO XLIV [Al. XLIII].

(c) De Quadragesima VI.

SYNOPSIS. — I. Quadragesimæ maxime tempore purganda esse vetustatis vitia, a quibus nemo immunis. — II. Jejunii conjungi debere animi integritatem, pacis unitatem, et eleemosynæ largitatem, a qua nemo excusatur. — III. Humilitatis et lenitatis spiritu superbiz et vindictæ studium pellendum.

CAP. I — Semper quidem, dilectissimi, misericordia Domini plena est terra (Ps. xxxii, 5); et unicuique fidelium ad colendum Deum ipsa rerum natura doctrina est, dum cælum et terra, mare et omnia quæ in eis sunt, bonitatem et omnipotentiam sui protestantur auctoris, et famulantium (d) elementorum mirabilis pulchritudo justam ab intellectuali creaturagratiarum exigit actionem. Sed cum ad istos recurritur dies, quos specialius reparationis humanæ sacramenta signarunt, et qui vicino ordine atque contiguo festum paschale præcedunt, diligentius nobis preparatio religiosæ purificationis indicitur. Quamvis enim in quolibet tempore innocens vita sit multorum et plurimos (e) Deo honorum actuum consuetudo commendet non adeo tamen de conscientie integritate fidendum est, (f) ut humanam fragilitatem inter scandala tentationesque degentem nihil potuisse arbitremur, quo læderet eam, indicere; cum propheta excellentissimus dicat: *Quis gloriabitur castum se*

habere cor, aut mundum se esse (g) a peccato (Prov. xx, 9)? Et iterum: Ab occultis meis munda me, Domine, et ab alienis parce servo tuo (Ps. xviii, 13). Si autem, quod experimentis probatur, talis conditio est eorum qui concupiscentiis renituntur, qui iracundiæ motibus reluctantur, et ipsarum quoque cogitationum arcana castigant, ut **168** (h) et numquam possint in cordibus suis non invenire quod reprobent, et sæpeant fallantur occultis, aut graventur alienis; (i) considerandum est hoc in tempore attentius, quæ vitia, quæ aegritudines, quantaque sint vulnera, quibus austerior sit adhibenda medicina: ut illius sacramenti, per quod solvuntur opera diaboli, non inveniantur alieni. Paschali quippe festivitatis hoc proprium est, ut tota Ecclesia remissione gaudeat peccatorum, quæ non in eis tantum fiat qui sacro baptismate renascuntur, sed etiam in eis qui dudum in adoptivorum sorte aumerantur. Quamvis enim principaliter novos homines faciat regenerationis ablutio, quia tamen (j) superest omnibus contra rubiginem mortalitatis quotidiana renovatio, et inter profectuum gradus nullus est qui non semper (k) melior esse debeat, generaliter annitendum est ut in die redemptionis nemo inveniat in vitis vetustatis.

CAP. II. — Quod ergo, dilectissimi, in omni tempore unumquemque convenit facere Christianum, id nunc sollicitius est (l) et devotius exsequendum, ut apostolica institutio quadraginta dierum jejuniis impleatur, non ciborum tantummodo parcitate, sed privatione maxime vitiorum. Nam cum (m) ob hoc castigatio ista sumatur, ut carnalium desideriorum fomites subtrahantur, nullum magis sectandum est continentie genus, quam ut semper simus ab injusta voluntate sobrii, et ab inhonesta actione jejuni. Quæ devotio non omittit ægros, non secernit invalidos: quia etiam in languido atque inutili corpore potest animi integritas reperiri, si ubi fuit sedes pravitatis, ibi confl-

(h) Particula *et* in aliquot mss. probæ notæ desideratur.

(i) Editi ante Quesnellum et fere omnes codices nostri omittunt verba, *considerandum est hoc in tempore attentius, et post voces, aut graventur alienis*, sive prosequuntur: *Quæ in aliis vitia, etc.*, ita ut S. Leo hoc loco arguere videatur a minori ad majus, seu ab iis qui concupiscentiis renituntur, ad alios, qui non perinde dimicant. At in hanc sententiam legendum esset, *quantaque erunt*, ut interrogandi vis eliciatur. Cum vero omnes editiones et mss. habeant, *sint*, retinenda fuit Quesnelli lectio, etsi illam in uno ms. Casinensi collect. 4, cæteroquin optimæ notæ reperire potuimus.

(j) Erat in editis, *semper necessaria est omnibus*. In Vat. collect. 4, *semper est ab omnibus*, mendose. Correximus ex duobus mss. S. Petri et Patav., quibus concinunt codd. collect. 2. et 5. Mox *profectuum* loco *profectuum* ex omnibus nostris codicibus et editis ante Quesn. Sola editio Parisiensis an. 1671, *inter perfectum et imperfectum gradus*.

(k) Duo codd. S. Petri, *melior esse se debeat*. Dein, *in die regenerationis et redemptionis* in duobus mss. Vat. collect. 4. Quesnelli annotationem in hunc locum inter observationes invenies.

(l) Codd. Vat. collect. 4 addit, *et diligentius*.
(m) Ita cum Quesnello duo mss. S. Petri. Al., *ad hoc*.

(a) Quædam editiones, *ut et laboribus..... et merito Deo gratiæ referrentur... cujus opera viderentur*. Similiter Quesnellus, qui solum omisit particulam *et* ante *laboribus*. Idem etiam in Homil. Pauli Diac. et app. Aug., ubi solum habetur *videntur* loco *viderentur*. Lectionarii Veneti lectionem et interpunctionem prætulimus.

(b) Prima editio et codd. collectionum 4 et 5, *lux vestra*; et dein, *glorificent* pro *magnificent* in uno S. Petri et alio Vat. Omnes editi, *ut videntes opera vestra bona magnificent*. Magis placuit lectio cod. Veneti S. Marci, quippe quæ coheret cum simili lectione sermonis 26, cap. 4, et sermonis 45, c. 3.

(c) In prima editioe et in mss. collect. 3 hic titulus habetur: *De passione et resurrectione Domini sermo I*, et similiter in duobus sequentibus, qui inscribuntur *sermo II et III*. Sed in mss. S. Petri continuatur titulus: *De jejuniis Quadragesimæ*; in aliis vero: *De Quadragesima*.

(d) Ms. Vat., *astrorum atque elementorum*; in alio Vat., *astrorum atque*, suppletur in margine.

(e) Deo ex editis ante Quesn. et nostris mss. revocavimus.

(f) Editiones post primam et ante Quesnellianam cum mss. collect. 5, *ut humana fragilitate inter scandala tentationesque degente*. Prima editio omittit *cum*.

(g) Ms. Patav. S. Anton., *a peccatis*.

mentur fundamenta virtutis. Et ideo infirmæ carnis ista sufficit ægritudo, quæ sæpe mensuram voluntariæ afflictionis excedit, tantum ut mens officii sui impleat partes, et quæ corporea epulatione non utitur, nulla iniquitate pascitur. Rationabilibus autem sæctique jejuniis nulla utilius quam elemosynarum opera copulantur, quæ uno misericordiæ nomine **169** multas laudabiles pietatis continent actiones, ut omnium fidelium pares animi esse possint etiam inter impares facultates. Dilectio enim quæ simul Deo hominique debetur, nullis umquam (a) ita impeditur obstaculis, ut non ei semper bone velle sit liberum. Dicentibus quippe: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. II, 14), non solum virtute benevolentiae, sed etiam pacis bono beatus efficitur, quicumque aliis quacumque miscris laborantibus charitate (b) compatitur. Latissima enim sunt opera pietatis, quæ ipsa sui varietate id veris conferunt Christianis, ut in distributione elemosynarum non solum divites et abundantes, sed etiam medioeres et pauperes, suas habeant portiones; et qui largitatis sunt viribus inæquales, mentis tamen affectione sint similes. Nam cum sub oculis Domini multi in gazophylacio ex opulentia sua multa conferrent, vigua quædam duos intulit nummos (Luc. XXI, 2; Marc. XII, 42), et tali Jesu Christi testimonio meruit coronari, ut in tam parvo muneris modo omnium fuerit collationi (c) digna præferri: quia inter magna eorum dona, quibus multa residebant, illius quod fuit exiguum, fuit totum. Si vero aliquis tantæ paupertatis coarctatur angustiis, ut nec ad duo æra inopi impartienda sufficiat, habet in præceptis Domini unde impleat bonæ voluntatis officium. Siquidem qui sitiienti pauperi calicem aquæ frigidæ ministrarit, mercedem est sui operis adepturus (Matth. X, 42): tanta servis suis Domino ad obtinendum regnum ætæ præparante compendia, ut etiam præbitio aquæ, cujus usus gratuitus atque communis est, præmio non careret. Quod ne ulla intercluderet difficultas, de aqua frigida forma est proposita pietatis: ne putaret se mercede cariturum, cui de calefactione potus lignorum impendium defuisset. De quo tamen calice non frustra admonet Dominus ut in nomine ipsius præbeatur: qui hæc, quæ per se se sunt vilia, fides efficit pretiosa, et quæ ab infidelibus ministrantur, et si fuerint sumptu magna, omni tamen justificatione sunt vacua.

CAP. III. — Celebraturi igitur Pascha Domini, dilectissimi, ita vos sanctis exerceite jejuniis, ut ab omnibus perturbationibus liberi ad festa sacratissima veniatis. Superbiæ spiritus, de quo sunt omnia orta peccata humilitatis amore pellatur; et qui elatione tumuerant, mansuetudine migitentur. Quorum vero animos aliqua exasperavit offensio. (d) reconciliati

A sibimet in unitatem studeant redire concordia. *Namini malum pro malo reddentes, et donantes invicem vobis, sicut Christus donavit nobis* (Rom. XII, 17), humanas inimicitias pace delete; et si qui de subditis **170** vestris ant claustra custodiæ, aut vincula (e) meruerunt, misericorditer relaxentur: ut qui quotidianæ indulgentiæ remediis indigemus, non difficulter peccatis ignoscamus alienis. Dicentes enim ad Dominum Patrem nostrum: *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* (Matth. VI, 12), certissimum est quod cum aliorum delictis veniam tribuimus, nobis divinam clementiam præparamus. (f) Per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

B.

SERMO XLV [Al. XLIV].

De Quadragesima VII.

SYNOPSIS. — I. Omnes, sive justos, sive peccatores sive catechumenos, parare Domino viam debere per Quadragesimam. — II. Misericordiæ et veritati ad imitationem Dei, fidei et charitati instandum Quadragesimæ tempore. — III. Christo impendi, quod pro Christo præbetur. — IV. Omnium virtutum exercitio incumbendum hoc tempore.

CAP. I. — Virtus, dilectissimi, et sapientia fidei Christianæ, amor Dei est, et amor proximi; neque ullo caret pietatis officio, cui studium est colere Dominum, et juvare conservum. Harum autem affectionum duplex unitas omni quidem est tempore exercenda, et proficue augenda, sed nam incrementis amplioribus dilatanda, ut quadraginta dierum jejunium, quod festi paschalis est prævium, (g) interiorum cordis auditum illius vocis instar moveat, quæ verbis Isaïæ prophete Joannes Baptista dicebat: *Parate viam Domini, rectas facite semitas ejus* (Isai. XL, 3; Matth. III, 3). Sive enim illam partem populi cogitemus quæ dudum certamina evangelici agonis ingressa, per spiritalis stadii cursum indesinenter tendit ad palmam; sive illam quæ lethaliū conscia peccatorum, per reconciliationis auxilium festinat ad veniam; sive illam quæ sancti Spiritus regeneranda baptisate, vetustate Adam exui, et Christi cupit novitate vestiri, apte et utiliter omnibus dicitur *Parate viam Domini, rectas facite semitas ejus*. Quæ autem viæ Domini, quæve sint semitæ, ejusdem prædicatoris cohortatione discamus, qui divinæ gratiæ opera et dona promittens, futurarum commutationum reserbat effectus, addens sententiam prophetici sermonis. **171** et dicens: *Omnis vallis implebitur, et omnis mons et collis humiliabitur; erunt prava in directa, et aspera in vias planas* (Isa. XL, 4). Vallis itaque mansuetudinem humilium, mons et collis elationem indicat superborum. Sed quia, sicut Veritas dicit, *qui se humiliat, exaltabitur, et qui*

cilatione.

(e) Prima editio, meruerint.

* Particulam ita addidimus ex duobus mss. S. Petri et Vat. collect. 4 et 5, eaque ipso contextu exigitur.

(b) In mss. collect. 4, copulatur et compatitur.

(c) Sic ex mss. S. Petri. Al., condigna.

(d) Ita cum Quens. duo codd. S. Petri. Al., recon-

(f) Ita duo Lectionaria S. Petri alique codices. Editi. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

(g) Mss. S. Petri, interiore cordis auditu.

se exaltat, humiliabitur (Luc. xiv, 11; et xvii, 14), merito (a) et vallibus adimpletio, et montibus est, annuntiata depressio: ut et plana nihil offensionis, et directa nihil habeant pravitas. Quamvis enim angusta et ardua sit via, quæ ducit ad vitam (Matth. vii, 14), non tamen in ea difficulter incedit, quem veritas confirmat et pietas; nec caret delectatione gradiendi, cujus iter efficit virtutum petra solidum, non vitiorum arena succiduum.

Cap. II. — Verum ut plenius noverimus per cuiusmodi vias nobis sit ad Dei promissa tendendum audiamus David prophetam quid doceat: *Universæ viæ Domini, misericordia et veritas* (Ps. xxiv, 40). Forma igitur conversationis fidelium ab exemplo venit operum divinorum; et merito Deus imitationem sui ab eis exigit quos ad imaginem et similitudinem suam fecit. Cujus utique gloriæ dignitate non aliter potiemur quam si in nobis et misericordia inveniatur et veritas. Per quæ enim ad salvandos Salvator advenit, (b) per hæc ad salvantem debent properare salvati: ut nos et misericordia Dei misericordes, et veritas faciat esse veraces. Sicut itaque per viam veritatis mens justa, ita per viam misericordie ambulat mens benigna. Nec tamen umquam itinera ista (c) divisa sunt, quasi horum bonorum singula diversis tramitibus expetantur, et aliud sit misericordia crescere, (d) aliud veritate proficere. Non est misericors, veritatis alienus; nec justitiæ capax est, (e) pietatis extraneus. Neutra virtute utitur qui non utraque datur. Charitas robor fidei, fides fortitudo est charitatis. Et tunc verum nomen ac verus est fructus ambarum, cum insolubilis manet utriusque connexio. Ubi enim non simul fuerint, simul desunt, quia invicem sibi et juvamen et lumen sunt, donec desiderium credulitatis impleat remuneratio visionis, et incommutabiliter videatur et ametur, quod nunc et sine fide 172 non diligitur, et (f) sine dilectione non creditur. Quia ergo, sicut Apostolus ait, *in Christo Jesu neque circumcisio aliquid valet, neque præputium, sed fides, quæ per dilectionem operatur* (Galat. v, 6), simul atque conjunctim et charitati studeamus et fidei. Hic est enim quidam efficacissimus geminarum alarum volatus, quo ad

(a) Ita ex nostris codd. atque editis ante Quesnellum apud quem, *et vallis adimpletio et montis*.

(b) Quesnellus cum Rainaudo addidit *et*. Delevimus ex cæteris editis nostrisque codd. Mox pro *salvati*, prima editio habet *salvandi*.

(c) Sic cum Quesn. duo codd. S. Petri et quatuor Vat. Al., *diversa sunt*.

(d) Editi hic repetunt *et* Delevimus auctoritate duorum codd. Vat.

(e) Sic quinque nostri mss. cum Quesnello. Al., *veritatis*. Mox, *nec utraque virtute perperam habebant* editiones Quesnello anter. ores cum plerisque codd. Is, forte sensu exigente, emendavit, *nec alterutra*, quod tamen in nullo ms. reperimus. Veram lectionem *neutra* obtulit Lectionarius liber ms. Patavinus S. Justinæ.

(f) Hujus propositionis, *sine dilectione non creditur*, sensum ex ipsius Leonis mente propositum ex nostris observationibus colliges, ubi etiam annotationem hic a Quesnello subjectam describemus atque expen-

promerendum et videndum Deum puritas mentis attollitur, ne onere curarum carnalium deprimatur. Nam qui ait: *Sine fide impossibile est placere Deo* (Hebr. xi, 6); idem dicit: *Si habuerio omnem fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habeam, nihil sum* (I Cor. xiii, 2) Unde (g) ut sacramentorum paschalium divina mysteria digno suscipiantur officio, duo hæc, in quibus omnium præceptorum doctrina concurret, studiosius appetantur, quibus singuli quique fidelium et sacrificium Deo efficiantur et templum. Instet fides sperare quod credit; instet charitas propitiare quod diligit: utramque amantis est, utrumque credentis. Et cui intelligentiæ (h) concessionem subjicimur, eidem pietatis imitatione jungamur. Vox Dei est: *Sancti estote, quia ego sanctus sum* (Lev. xi, 44; et xx, 7); et vox Domini est: *Estote misericordes, sicut in Pater vester misericors est* (Luc. vi, 36).

Cap. III. Ac ne dubitemus Deo tribui quod impenditur indigenti, dispensatores eleemosynarum quæ commercia ineanat audiamus, Domino dicente quæ futura sit iudicii sui forma, cum dicet ad dexteram (i) collatis: *Venite, benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi. Esurivi enim, et dedistis mihi manducare. Sitivi, et dedistis mihi bibere. Peregrinus eram, et collegistis me. Nudus eram, et cooperuistis me. Infirmus, et visitastis me. In carcere eram, et venistis ad me* (Matth. xxv, 34-36). Quærentibus autem iustis quando (j) aut qualiter potuerint ista dependere, respondens Rex dicit illis: *Amen, amen dico vobis, quamdiu fecistis (k) hæc uni ex minimis fratribus meis, mihi fecistis* (Ibid., 40). Quid hoc opere fructuosius? quid hac humanitate (l) felicius? quæ utique laude sua fraudanda non esset si propter ipsam naturæ communionem juvando homini ab homine (m) præstaretur. Sed quia quod non ex fidei 173 procedit fonte, ad præmia æterna non pervenit; alia est conditio operum cælestium, alia terrenorum. Mundana benevolentia in iis quos adjuvat, habet finem; Christiana pietas in suum transit auctorem; in ipsum (n) dicimur benigni, quem in nobis confitemur operari, dicente Domino: *Sic luceat lumen vestrum coram hominibus, ut videant opera vedemus*.

(g) Particulam *ut*, quæ deest in editis ante Quesnellum, ab hoc autem præfixa fuit voci *ligno*, hoc loco inseruimus ex duobus mss. S. Petri.

(h) Quesnellus, *consensione*, repugnantibus non solum anterioribus editis, sed etiam omnibus nostris codd. *Intelligentiæ* non *consensio*, quæ voluntati competit, sed *concessio* in cessionis significationem recte tribuitur, uti apud Apostolum: *Captivantes intellectum in obsequium fidei*.

(i) Editi, *collocandis*. Melius ex mss. S. Petri et alio Vat. collect. 5, *collocatis*.

(j) Aut pro *et* magis placuit ex tribus nostris codicibus.

(k) Addimus hæc ex mss. S. Petri.

(l) Quidam editi ante Quesn., *facilium*.

(m) Ita ex duobus mss. S. Petri. Al., *præberetur*.

(n) Al., *dicamur*; et dein pro *confitemur*, al., *fatemur*.

sta bona, et magnificent Patrem vestrum qui in cælis A
est (Matth. v, 16).

CAP. IV. — Gaude igitur, mens fidelium, et gloria tuam in ejus gloria qui in te operatur agnoscens de ipsa paschali (a) festivitate fervere. Debiti enim tui est, ut ei qui pro omnibus passus est parata sis compati: quoniam pia vita sanctorum numquam aliena est cruci Christi, dum continentiae clavis desideria carnis configit, et corporeas cupiditates virtute Spiritus in se habitantis interficit. Difficile est quemquam in se non habere quod perimat. Exstinguenda est iracundia, mortificanda est superbia, destruenda luxuria, radix quoque avaritiæ altius persequenda est: ut omnium malorum germen excidi valeat, si eorum potuerit fomes evelli. Cum autem hac diligentia indesinenter sit animus excolendus, et utendum ita sit corpore, ut rectori suo necessarium præbeat natura inferior famulatum, nunc maxime frenis continentiae caro moderanda est, et quicquid sublimibus desideriis obviat, amputandum. Dum enim congruis purificationibus ad celebrandum Pascha Domini utraque substantia præparatur, profutura omni tempore consuetudo nutritur. Severs in subditos (b) imperia detumescent, cesset vindicta peccati, et (c) rei criminum ad hos dies pervenisse se gaudeant, in quibus (d) sub sanctis piisque principibus etiam publicarum austeritas remittitur ultionum. Aboleantur odia, deficient simultates, pacis et benevolentiae multiplicetur (e) affectus, et qui potuit malitia pollui, studeat benignitate purgari. Quoniam iudicium Dei, sicut immitibus vehemens, ita erit misericordibus clemens; et detrusis in ignem gehennæ propter inhumanitatem sinistris, dextros eleemosynarum pietate laudatos (Matth. xxv, 34, 42), æterna cælestis regni beatitudo suscipiet. Per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

174 SERMO XLVI [Al. XLV].

De Quadragesima VIII.

SYNOPSIS. — I. Non solum vitia, sed et errores esse repellendos; geminamque agnoscendam in Christo naturam. — II. In omnibus actionibus Christi varia elucere utriusque naturæ testimonia. — III. Quæ de Christo incarnato sint credenda. — IV. Non solum

(a) Al., solemnitate. Post pauca erat in editis paratus sis. Prætulimus parata sis, non solum ex aliquot mss., verum etiam quia referri videtur ad femininum nomen mens.

(b) Codd. collect. 4, imperia non sint.

(c) Confer observationes nostras, ubi annotatio Quesnelli describetur.

(d) Particulam sub pro a ex mss. S. Petri reposuimus.

(e) Tres nostri codd. et prima editio, effectus.

(f) Particulam in addidimus ex duobus mss. S. Petri.

(g) Sic cum Quesnello ex iisdem S. Petri codd. et duobus Vat. Al., abstinentiæ.

(h) Editi ante Quesn., sicut desiderii, vel desiderii carnis rescenditis voluptates. Textus lectio est in codd. S. Petri et in Vat. collect. 5.

(i) Ita duo mss. S. Petri. Editi et aliqui codd., in

eleemosynis, sed et offensarum remissione jejuniarum et orationem fructuosa reddi.

CAP. I. — Devotionis quidem vestræ, dilectissimi, novimus hunc esse fervorem, ut (f) in jejuniis, quæ Domini Pascha præcurrunt, multi nostros præveniat hortatus. Sed quia utilitas (g) continentiae non solum carnis castigatio, verum etiam mentis necessaria est puritati, observantiam vestram sic cupimus esse perfectam, ut (h) sicut a desideriis carnis reoiditis voluptates, ita ab animi sensibus excludatis errores. Nam paschali festo, (i) in quo omnia religionis nostræ sacramenta concurrunt, is vera et rationabili purificatione se præparat, cujus cor nulla infidelitate polluitur, Dicente enim Apostolo: Omne quod non est ex fide, peccatum est (Rom. xiv, 23), inutilia erunt et vana eorum jejunia quos illusionibus suis mendacii pater (j) decipit (Joan. viii, 41), et vera Christi caro non pascit. Sicut ergo divinis mandatis sanæque doctrinæ toto corde famulandum est ita omni prudentia ab impiis est sensibus abstinendum. Tunc enim (k) mens sanctum agit atque spiritale jejunium, cum erroris cibos atque venena adjicit falsitatis; quæ dolosus ac versutus inimicus nunc insidiosus ingerit, quando ipso venerandæ festivitatis recursu omnis Ecclesie ad intelligenda salutis suæ mysteria generaliter (l) commonetur. Is enim resurrectionis Christi verus confessor et cultor est, qui et de passione ejus non confunditur, et de corporea nativitate non fallitur. Nam quidam erubescens Evangelium crucis Christi, ut audentius avacarent susceptum pro mundi redemptione supplicium, ipsam veræ carnis in Domino negare naturam, non intelligentes impassibilem Dei Verbi atque incommutabilem 175 Deitatem, (m) ita inclinatam ad humanam salutem, ut et potenter propria non amitteret, et misericorditer nostra susciperet. Duplicis itaque in Christo formæ una persona est, et Filius Dei, idemque filius hominis, unus est Dominus, conditionem servilem consilio pietatis recipiens. (n) non lege necessitatis incurrens: quia potestate factus est humilis, potestate passibilis, potestate mortalis; ut ad destruendum peccati mortisque dominatum, et pœnæ capax esset substantia infirmitatis, et nihil gloriæ suæ perderet natura virtutis.

quod; apud Quesn., quo.

(j) Unus ms. S. Petri et Vat. collect. 4, decipit.

(k) Vocem mens, quæ in Quesnello deest, ex cæteris editis nostrisque codd. revocamus.

(l) Sic Quesn. cum editione Antuerp. an 1583, et plerique nostri codd. Al., commovetur.

(m) Prima editio, ita inclinatam ad humanam naturam et ad ejus salutem. Aliæ editiones ante Quesn., ita se inclinantem ad humanam naturam et ad ejus salutem. Quesnellus, ita inclinatam ad humanam naturam, omissis et ad ejus salutem; cum tamen salutis mentio potissimum exigatur ab antecedentibus, susceptum pro mundi redemptione supplicium, ad quæ hic locus refertur. Secuti sumus exemplaria S. Petri et duo Vat.

(n) Ita Quesn. cum uno ms. Petri. Al., nec legem.

CAP. II. — Cum itaque, dilectissimi, legentes vel audientes Evangelium, quædam in Domino nostro Jesu Christo cognoscitis subiecta injuriis, quædam illustrata miraculis, ita ut in eodem nunc humana appareant, nunc divina resplendeant; nolite quidquam horum ascribere falsitati, tamquam in Christo aut sola sit humanitas, aut sola Divinitas; sed utrumque fideliter credite, utrumque humiliter adorate: ut in unitate Verbi et carnis non sit ulla divisio, nec quia manifesta fuerunt in Jesu signa divina, falsa videantur documenta corporea. Vera et copiosa sunt (a) in ipso utriusque testimonia naturæ, ad hoc ex divini consilii altitudine concurrentia, ut Verbo in violabili non separato a carne passibili particeps per omnia intelligatur et Deitas carnis, et caro Deitatis. Mens igitur Christiana, fugax mendacii, discipula veritatis, evangelica utere fidenter historia, et (b) quæ visibiliter sunt gesta per Dominum, tamquam ipsa cum apostolis aggregata, nunc spiritali intellectu, nunc corporeo discernere conspectu. Da homini quod de muliere puer nascitur; (c) da Deo quod nec conceptu læditur virginitas materna, nec partu. Formam servi obvolutam pannis, jacentem in præsepicio cognosce; sed annuntiatam ab angelis, declaratam ab clementis, adoratam a magis formam Domini consistere Humanum intellige, quod non declinavit nuptiale convivium; divinum approba, quod aquam convertit in vinum (Joan. 11, 9). Nostra tibi innotescat affectio, cur mortuo amico fletus impenditur; divina potentia sentiatur, cum idem post quadriduanam jam lætidus sepulturam, salo vocis imperio vivificatus erigitur (Joan. 11, 39). Lutum de sputo et terra fieri, corporei fuit operis (Joan. 11, 6); sed illinc supercilios cæci oculos illuminari, non dubium est illius fuisse virtutis, quæ quod principiis naturæ non dederat, 176 ad manifestationem suæ gloriæ reservarat. Veri est hominis fatigationem corpoream somni quiete relevare (Marc. 14, 11): sed veri Dei est, vim sævientium procellarum præcepti increpatione compescere. Cibos esurientibus apponere (Joan. 6, 38), humanæ benignitatis (d) est, et socialis est animi; sed quinque panibus et duobus piscibus quinque milia virorum, exceptis mulieribus et parvulis, satiari, quis negare audeat opus esse Deitatis? quæ cooperantibus secum veræ carnis officii, et se homini, et hominem sibi inesse monstrabat: quia non aliter in humana natura sanari poterant originalis vulnera vetustatis, nisi de utero Virginis carnem sibi assumente Dei Verbo, in una eadem persona simul et caro nasceretur et Verbum.

CAP. III. — Hanc, dilectissimi, incarnationis Dominicæ fidem, per quam tota Ecclesia corpus est

(a) Editi ante Quesn. et non pauci mss., in Christo.
 (b) Ita cum Quesnello quidam nostri codd. Antiores editiones, quæ fideliter et visibiliter. Editio Antuerpiensis an. 1583, quæ fideliter et universaliter, et in margine, visibiliter.

(c) In duob. mss. S. Petri, da Verbo.

(d) Verbum est uti superfluum omititur in quibusdam mss. Dein operantibus pro cooperantibus est

A Christi inconcusso corde servantes ab omnibus hæreticorum jejunate mendaciis, et ita vobis misericordiæ opera credite profutura, ita fructuose habendam continentiam puritatem, si mentes vestre nulla pravum opinionum constaminatione sorduerint. Abjicite exosa Domino (e) sapientiæ mundanæ argumenta per quam nemo ad cognitionem veritatis potuit pervenire, et hoc fixum habete in animo, quod dicitis in Symbolo. Credite consempiternum Patri Filium Dei, per quem facta sunt omnia, et sine quo factum est nihil (Joan. 1, 3), secundum carnem quoque in fine temporum generatum. Credite hunc corporaliter crucifixum, mortuum, suscitatum et super altitudines cælestium dominationum elevatum, in Patris dextera constitutum, ad judicandum vivos et mortuos in eadem carne, quo ascendit, venturum. B Hoc enim universis fidelibus Apostolus prædicat dicens: Si consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt querite, ubi Christus est in dextera Dei sedens; quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram. Mortui enim estis, et vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Cum enim Christus apparuerit vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria (Coloss. 3, 1-4).

CAP. IV. — Habentes ergo, dilectissimi, tantæ promissionis fiduciam, estote non solum spe, sed etiam conversatione cælestes. Et quamvis omni tempore studendum sit sanctificationi et mentis et corporis, nunc tamen in istis quadraginta dierum jejuniis, sollicitioribus vos pletatis operibus expolite, non solum in distribuendis eleemosynis, quæ 177 magnum habent (f) emendationis effectum, sed etiam in remittendis offensionibus et peccatorum reatibus relaxandis: ut conditio quam inter se et hominem Deus posuit, non resistat orantibus. Dicentes enim, secundum doctrinam Domini: Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris (Math. 6, 12), debemus toto corde implere quod dicimus. Tunc enim fiet omnino quod in consequentibus postulamus, ut in tentationem non inducamur, et a malis omnibus liberemur: per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLVII [Al. XLVI].

(g) De Quadragesima IX.

SYNOPSIS. — I. Majorum, id est, quadragesimalium jejuniorum tempore per crucis tolerantiam ad paschale festum Christianos præparari. — II. Non solum probitatem servandam, sed et fidem; maxime vero Divinitatis et humanitatis in Christo. — III. Misericordia et offensarum maxime remissione Deum placari.

CAP. I. — In omnibus, dilectissimi, solemnitati-

in prima editione.

(e) In editis ante Quesn. et aliquot mss., mundanæ argumenta scientiæ.

(f) Aliqui codd. posteriorum collectionum, emundationis.

(g) In prima editione et mss. collect. 3 hæc inscriptio præfigitur: De Festo Paschali Sermo I, et similiter duo sequentes sermones dicti Sermo II et III.

bus Christianis non ignoramus paschale sacramentum esse præcipuum, cui condigne et congrue suscipiendo totius quidem nos temporis instituta (a) præformant; sed devotionem nostram præsentem vel maxime dies exigunt, quos illi sublimestimo divinæ misericordiæ sacramento scimus esse contiguos. In quibus merito a sanctis apostolis per doctrinam Spiritus sancti majora sunt ordinata Jejunia, ut per commune consortium crucis Christi etiam nos aliquid in eo quod propter nos gessit ageremus, sicut Apostolus ait: *Si compatimur, et conglorificabimur* (Rom. VIII, 17; II Tim. II, 12). CERTA atque segura est expectatio promissæ beatitudinis, ubi est participatio Dominicæ passionis. (b) Nemo non est, dilectissimi, cui per conditionem temporis **178** societas hujus gloriæ denegetur, tanquam tranquillitas pacis vacua sit occasione virtutis. Apostolus enim prædicat, dicens: *Omnes qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem patientur* (II Tim. III, 12); et ideo NUMQUAM deest tribulatio persecutionis, si numquam desit observantia pietatis. (c) Dominus ipse in exhortationibus suis dicit: *Qui non accipit crucem suam, et sequitur me, non est me dignus* (Matth. X, 38); nec dubitare debemus hanc vocem non solum ad discipulos Christi, sed ad cunctos fideles, totam que Ecclesiam pertinere, quæ salutare suum in his ut aderant universaliter audiebat. Sicut ergo totius est (d) temporis pie vivere, ita totius est temporis crucem ferre: (e) merito unicuique sua dicitur, quia propriis modis, atque mensuris ab unoquoque toleratur. Unum nomen est persecutionis, sed non una est causa certaminis, et plus plerumque periculi est in insidiatore occulto quam in hoste manifesto. Beatus Job alternantibus bonis ac malis mundi hujus eruditus pie veraciterque dicebat: *Nonne tentatio est vita hominis super terram* (Job VII, 1)? quoniam non solis doloribus corporis atque supplicis anima fidelis impetitur, verum etiam salva incolumitate membrorum, gravi morbo urgetur, si carnis voluptate mollitur. Sed cum caro concupiscit adversus spiritum, (f) spiritus autem adversus carnem, præsidio crucis Christi mens rationalis instruitur: nec

(a) Ita cum Quesnello septem nostri codices. Al., reformant.

(b) Sic ex duobus mss. S. Petri. Editi ante Quesnellum cum quibusdam mss., *Nemo est*; iste autem, *Nemo enim est*, uti in uno cod. Veneto et duobus Patav. S. Antonii, et S. Justinæ, ubi enim minus videtur congruere, et forte non in enim mutatum fuit. Locutione autem apud Latinos probæ notæ non infrequenti, *nemo* cum negativis particulis jungitur, quæ nihil officiant, sed vim sententiæ adaugent, ita ut *nemo non* idem fortius significet ac *nemo*.

(c) Editiones anteriores Quesn., *Dominus enim in exhortationibus*, perperam. Emendationem Quesnelli quinque nostri cond. probant.

(d) Ita Quesnellus et quidam nostri mss. Al., corporis. Prima editio etiam in secundo commate habet corporis crucem ferre.

(e) Editante Quesn., merito ferri unicuique sua detur. Melior Quesnelli lectio, quæ est in exempl. S. Petri.

(f) Secuti sumus omnes anteriores editiones et no-

cupiditatibus noxiis illicota consentit, quoniam continentia clavis et Dei timore transfigitur. In bono ergo proposito constitutis inimicitia (g) dissimilium diabolo instigante non desunt, et facile in odia prorumpunt, quorum improbi mores detestabiliores sunt comparatione rectorum. Iniquitas cum justitia non habet pacem, temperantiam odit ebrietas, falsitati nulla est cum veritate concordia; non amat superbia mansuetudinem, petulantia verecundiam, avaritia largitatem: et tam pertinaces habet diversitas ista conflictus, ut etiam si exterius conquiescat, ipsa tamen piorum cordium penetrabilia inquietare non desinat; ut verum sit quod *qui voluerint in Christo pie vivere persecutionem patientur* (II Tim. III, 12); et verum sit quod omnis hæc vita tentatio est (Job VII, 1). **179** Ipsis experimentis suis nusquamque fidelis edoctus, Christi cruce armetur, ut Christo (h) dignus habeatur.

CAP. II. — Per istum vero agonem, dilectissimi, ad præmia æterna tendentibus, in eo maxime diaboli insidiatur astutia, ut quorum pervertere non potest probitatem, subruat fidem. In aliam enim transferatur viam, quisquis a confessione veritatis abducitur, totusque ejus cursus abscessio est, et tanto erit morti vicinior, quanto fuerit a catholica (i) luce longinquior. Quod etiam in diebus nostris per suam patientur incuriam, qui de spiritu olim destructi erroris olimque damna veterem insaniam conceperunt, (j) qui geminam in Christo audent negare naturam, aut non suscepta carnis scilicet veritate, aut in carnem Deitate conversa; ut aut secundum Manicheum nulla ejus sit resurrectio, cujus nulla est passio, aut secundum Apollinarem ipsa Deitas Verbi mutabilis ipsa sit facta passibilis. Hoc autem sentire, hoc auribus Christianæ plebis ingerere, quid aliud est, quam ipsa religionis (k) nostræ fundamenta convellere, et quod verus Filius Dei, verus sit filius hominis, denegare? In quo solo est humani generis restitutio testificata per legem, promissa per Prophetas, et omnibus veteris Testamenti (l) significationibus nuntiata: ut magnum illud et sæculis omnibus profuturum divinæ misericordiæ sacramentum, quod

stros codices. Quesn., *et spiritus adversus carnem*, et mox delevit *Christi*.

(g) Eorum scilicet qui sunt dissimiles moribus. In sequentibus porro nihil discessimus a lectione editorum ante Quesnellum confirmata omnibus nostris codicibus, quos inter sunt quinque Lectionaria optimæ notæ. Ille autem forte clarius explicaturus Leonis sententiam nullo ms. allegato edidit, ut facile in odia prorumpant; et postea justorum pro rectorum.

(h) Quædam editiones et Vat. collect. 3, dignior.

(i) Sic Quesnellus cum quatuor nostris mss. Al., fide. Paulo ante quidam codd. pro morti habent tenebris, forte melius.

(j) Duo codd. S. Petri et unus Venetus, qua geminam.

(k) Vocem nostræ, quam omisit Quesnellus, restitimus ex cæteris editionibus omnibusque nostris codicibus.

(l) Codd. S. Petri, mysteriis.

sæpe et diu fuerat significatum, in præstituto tempore non dubitaretur impletum. Unde licet, ex quo *Verbum caro factum est* (Joan. 1, 14), ita in Christo Dei atque hominis una persona sit, ut in nullis actionibus (a) fiat naturæ utriusque divisio; studet tamen evangelica veritas ipsum quem Dei Filium prædicat, sæpissime filium hominis profiteri: ut quamvis ea quæ disseruntur, alia sint humanitatis, alia Deitatis, sub nomine tamen filii hominis utraque memorentur: ne fides Dominum Jesum Christum natum ex Maria virgine, Deum simul atque hominem creditura, conctetur fateri aut in Deo humanitatem, aut in homine Deitatem; ut et in Verbo suscepti hominis vera sit (b) humilitas, et in carne suscipientis Dei vera majestas.

CAP. III. — Hæc, dilectissimi, per occasionem paschalis festi, cui puritatem cordium præparare debemus, de incarnatione Verbi perstrinxisse sufficiat, quoniam aliquoties hinc instructos vos esse meministis. Nunc devotionem vestram de eo, quod tempus poscit, 180 aduoneo ut sanclum ac salubre jejunium operibus pietatis ornatis. Et quia pro indulgentia maxime laborandum est delictorum, indubitabilem vobis divinam misericordiam promittatis, si ipsi quoque (c) circa subditos vestros omnem offensam transtuleritis ad veniam. Placidos enim atque concordés ad tantam festivitatem decet Dei populos convenire: ut severitas ultionum, quæ nunc etiam in publicis judiciis relaxatur, multo magis in Christianorum cordibus miligetur, quia ad hoc potius intenta debet esse cura sanctorum, ne ullus algeat, ne ullus esuriat, ne quis inopia deficiat, ne quis mœrore tabescat, ne aliquem vincula obstrictum, ne aliquem habeat carcer inclusum. Quantælibet enim existant causæ offensionis, ab homine tamen in hominem, non tam delicti magnitudo quam naturæ est cogitanda communio; ut de iudicio quo alterum judicat, misericordiam Dei iudicantis obtineat. *Beati enim misericordes, quoniam ipsorum miseretur Deus* (Matth. v, 7): qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLVIII [Al. XLVII].

De Quadragesima X.

Synopsis. — I. Ad paschale sacramentum, quod alia omnia consecrat, omnes per quadraginta dierum jejunium præparare se debere. Gratia operatio et humana cooperatio. — II. Invidiam de bono proximi, quæ diaboli propria est, maxime esse cavendam. — III. Sine charitate nudas esse et infructuosas virtutes; nullum debere illius virtutis esse terminum. —

(a) lidem codices ac prima editio cum ms. Bon., sicut. Dein, profiteri pro confiteri ex Quesnello retinuit auctoritate duorum mss. S. Petri.

(b) Editi, humanitas, Emendationem suppeditarunt codd. S. Petri, quæ reprobari nequit, cum vera hominis humilitas veræ Dei majestati frequenti apud Leonem locutione opponatur.

(c) Quesnellus, erga subditos. Reposuimus circa ex cæteris editis ac plerisque codicibus. Ita etiam serm. 50, c. 3: *Sive itaque circa subjectos, sive circa æquales.*

IV. — *Misericordia quemque debere misericordiam promereri.* — V. *Eleemosynas abunde esse erogandas hoc tempore.*

CAP. I. — Inter omnes, dilectissimi, dies quos multis modis honorabiles habet Christiana devotio, nullus (d) est excellentior festivitate paschali, per quam in Ecclesia Dei universarum solemnitatum dignitas consecratur. Siquidem etiam ipsa Domini ex matre generatio huic (e) est impensa sacramento; nec alia fuit Dei Filio causa nascendi, quam ut cruci posset affigi. In utero enim 181 Virginis suscepta est caro mortalis; in carne mortali completa est dispositio passionis; effectumque est ineffabili consilio misericordiæ Dei, ut esset nobis sacrificium redemptionis, abolitio peccati, et ad æternam vitam initium resurgendi. Considerantes autem (f) quid per crucem Domini adepta est universitas mundi, cogovscimus ad celebrandum Paschæ diem merito nos quadraginta dierum jejunio præparari, ut digni possimus divinis interesse mysteriis. Non enim summos tantum antistites, aut secundi ordinis sacerdotes, nec solos sacramentorum ministros, sed omne corpus Ecclesiæ, universumque fidelium numerum, ab omnibus contaminationibus oportet esse purgatum, ut templum Dei, cui fundamentum est ipse (g) fundator, in omnibus lapidibus speciosum, et in tota sui parte sit lucidum. Nam si regum ædes et sublimiorum prætoria potestatum omni ornatu rationabiliter excoluntur, ut excellentiora sint eorum domicilia quorum ampliora sunt merita, quanto opere ædificandum, quanto est honore decorandum Deitatis ipsius habitaculum! Quod licet inchoari et perfici sine suo auctore non possit, habet tamen ab ædificante donatum, ut etiam labore proprio quærat augmentum. Viva enim rationabilisque materies ad extractionem templi hujus assumitur; (h) et per spiritum gratiæ ut voluntarie in unam compagem congruat incitatur. Quæ ideo dilecta, ideo quæsitæ est, ut et ipsa ex non quærente quærens, et ex non diligente sit diligens, dicente beato Joanne apostolo: *Nos ergo diligamus invicem, quia Deus prior dilexit nos* (I Joan. iv, 19). Cum igitur et omnes simul et singuli quique fidelium unum idemque Dei templum sint, sicut perfectum hoc in universis, ita perfectum debet esse in singulis: quia etsi non eadem est membrorum omnium pulchritudo, nec (i) in tanta varietate partium meritorum potest esse paritas, communionem tamen obtinet decoris, connexio charitatis. In sancto enim amore consortes, etiamsi non iisdem utuntur gratiæ beneficiis, gaudent tamen in-

(d) Quidam codices, nihil est excellentius.

(e) Editi ante Quesn. et plures codd., fuit.

(f) Quesnellus, quidquid.

(g) Deest fundator in ms. Corb. Quesnelli. Mox, pretiosum pro speciosum in mss. Vat. collect. 5.

(h) Restituimus lectionem omnium editionum ante Quesnellum, quæ item est nostrorum codicum. Ille autem, nullo allegato codice, sic: *Et per spiritum gratiæ voluntariæ in unam compagem congrue incitatur.*

(i) Tres nostri codices, in tota.

vicem bonis suis, et non potest ab eis extraneum esse quod diligunt, quia incremento ditescunt proprio, qui profectu lætantur alieno.

CAP. II.— In hac, dilectissimi, unitate sanctorum, ubi idem amator, idem deignitur, idemque sentitur, nec superbis locus est, nec invidis, **182** nec avaris, et quidquid est illud quo aut vanitas gloriatur, aut ira sævit, aut luxuria lascivit, non in Christi sedere, sed in diaboli parte censetur, longeque a sedibus pietatis excluditur. Fremit itaque innocentia adversarius et pacis inimicus, et quia ipse *in veritate non stetit* (Joan. viii, 44), totamque naturæ suæ gloriam, dum superbit, amisit, dolet hominem Dei misericordia reparari, et in ea bona quæ ipse perdidit introduci. Nec mirum si peccati auctor probitate recte agentium cruciatur, et eorum quos dejicere non potest stabilitate torquetur: quandoquidem etiam inter homines reperiuntur qui opera hujus malignitatis imitentur. Multi enim, quod dolendum est, profectibus uruntur alienis (a) et quia virtutibus vitia displicere noverunt, armantur in eorum odium quorum non sequuntur exemplum. Servi autem Dei et discipuli veritatis etiam dissimiles sui diligunt, et bellum vitiiis potius quam hominibus indicunt, *nulli malum pro malo reddentes* (Rom. xii, 17), sed correctionem peccantium semper optantes. Pulchrum enim valde est, et divinæ benevolentiae comparandum, sui quemque in altero meminisse, et amare propriam etiam in hoste naturam. Siquidem plurimos (b) novimus in optimos mores transiisse de pessimis, ex ebriosis sobrios, ex crudelibus misericordes, ex rapacibus largos, ex incontinentibus castos, ex ferocibus factos esse tranquillos. Dicente autem (c) Domino: *Non veni vocare justos, sed peccatores* (Matth. ix, 13), nulli Christiano quemquam odisse permittitur, quia nemo nisi in remissione peccatorum salvatur; et quos viles fecit carnalis sapientia, nescimus quam pretiosos spiritalis factura sit gratia.

CAP. III.— Sit ergo sanctus Dei populus, sit benignus: sanctus, ut declinet prohibita; benignus, ut faciat imperata. Quamvis enim magnum sit habere fidem rectam sanamque doctrinam, et multa laude digna sit circumcisio gulæ, lenitas mansuetudinis, puritas castitatis, nudæ sunt tamen omnes sine charitate virtutes, nec potest dici in qualibet morum excellentia fructuosum quod non dilectionis partus ediderit. Unde in Joannis Evangelio Dominus dicit:

(a) Editi, et quia se virtutibus vacuos despici noverunt. Ita etiam plures codd., quorum unus omittit, *se*, alius vero, *et qui se*. Hæc autem lectio, quæ a bonis malos despici indicat, adversari videtur subsequentiibus Auctoris verbis, quibus Lonos non in malos, sed in vitia male animatos affirmat. Hinc præteritum lectionem duorum mss. S. Petri et unius Vat.

(b) Quesn., *noverimus*.

(c) Duo codd. S. Petri addunt, *calumniantibus pharisæis et scribis*. Dein, *quam speciosos et pretiosos spiritalis, etc.*, in prima editione et ms. Bon.

(d) Codd. Vatt. collect. 4 et 5, *habebitis*. Mox prima editio: *Unde in epistola ejusdem Evangelii* (lege *evan-*

In hoc cognoscent omnes quia mei discipuli estis, si dilectionem (d) habueritis ad invicem (Joan. xiii, 35); et in ejusdem apostoli Epistola legitur: *Charissimi, diligamus invicem, quoniam 183 charitas ex Deo est, et omnis qui diligit, ex Deo natus est et cognoscit Deum: et qui non diligit, non novit Deum, quoniam Deus charitas est* (I Joan. iv, 7, 8). Discutiant ergo se fidelium mentes, et intimos sui cordis affectus vera examinatione dijudicent; (e) ac si repositum aliquid in conscientia suis de fructibus charitatis invenerint, Deum sibi inesse non dubitent, et ut magis magisque tanti hospitis sint capaces (f), fiant perseverantis misericordiae operibus ampliores. Si enim dilectio Deus est, nullum habere debet terminum charitas, quia nullo potest claudi sine Divitas.

CAP. IV.— Ad exercendum igitur, dilectissimi, charitatis bonum, quamvis tempus omne sit congruum, præsentibus tamen diebus specialius cohortantur: ut qui Pascha Domini cupiunt cum animi et corporis sanctificatione suscipere, hanc maxime gratiam contentur acquirere, quia et omnium continetur summa virtutum, et multitudo tegitur peccatorum. Et ideo celebrari illud eminens super omnia sacramentum, quo iniquitates nostras Jesu Christi sanguis aboluit, misericordiae primitus hostias præparemus (g); ut quod nobis bonitas Dei contulit, nos quoque eis qui in nos peccavere præstemus. In oblivionem mittantur injuriæ, supplicium jom nesciant culpæ, et a vindictæ metu omnes (h) subditorum absolvantur offensæ. Neminem teneant claustra pœnalia, nec in custodiis tenebrosis tristes reorum gemitus perseverent. Si quisquam tales pro aliquo delicto obnoxios tenet, peccatorem se esse non dubitet; et ut indulgentiam ipse accipiat, gaudet se invenisse cui parcat, ut cum secundum doctrinam Dei dicimus: *Dimitte nobis debita nostra sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* (Matth. vi, 12), non ambigamus per nostræ orationis formam, divinam nos obtinere clementiam.

CAP. V.— In pauperes quoque et diversis debilitatibus impeditos benignior nunc largitas exeratur, ut gratiæ Deo multorum voce referantur, et jejuniis nostris egenium refectio suffragetur. Nulla enim devotione fidelium magis Dominus delectatur, quam ista quæ pauperibus ejus impenditur, et ubi curam misericordiae invenit, ibi imaginem suæ pietatis agnoscit. Non timeatur in iis expensis defectio facultatum, quoniam ipsa benignitas magna substantia est, nec

gelistæ legitur. Dein post voces, *qui diligit*, duo codd. Vat. addunt, *fratrem suum*.

(e) Prima editio, *ut si*.

(f) Eadem editio nec non Antuerpiensis an. 1583. *fiant perseveranter in misericordiae operibus ampliores*.

(g) Sic ex duobus mss. S. Petri. Al., *et quod*.

(h) Vocem *subditorum*, quam Quesnellus in marginem rejecerat, ex anterioribus editis ac nostris codd. restitimus, cum solemne sit S. pontifici hortari, ut *circa subditos omnis offensa transferatur ad veniam*, ut in serm. antecedenti, c. 3, et similiter in aliis. Postea Quesnellus, *Si quis tales*.

potest largitatis deesse materies, ubi Christus (a) pascit et pascitur. In omni hoc opere illa intervenit manus quæ panem frangendo 184 auget, et erogando multiplicat. Securus et hilaris sit eleemosynæ distributos, quia tunc maximum lucrum habebit, quando sibi minimum reservaverit, dicente B. apostolo Paulo: *Qui autem administrat semen seminanti, et panem ad manducandum prestabit, et multiplicabit semen vestrum, et auget incrementa frugum justitiæ vestræ* (II Cor. IX, 10); in Christo Jesu Domino nostro, qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLIX [Al. XLVIII].

De Quadragesima XI.

SYNOPSIS. — I. Jejunium Quadragesimæ maximum et sacratissimum omnibus sine exceptione indictum esse, quia omnibus necessarium, cum nemo sit immunis a culpa. — II. Quam pauci viam salutis intrant, quam nulli temporalibus occupantur. — III. Sicut magis insidiatur et sævit diabolus Quadragesimæ tempore, ita magis Deo salutique suæ vacare Christianos debere. — IV. Ut paschali festo nos præparemus, exsequenda esse Dei mandata, quæ ideo dantur ut et gratia Dei quaeratur, et propria vita velut in speculo conspiciatur. — V. Primum misericordiæ effectum, quod est oblitio delictorum, et optandum a Deo, et præstandum esse proximo. — VI. Eum qui filius haberi cupit debere fratris habere charitatem et eleemosynam largiri, ut misericordiæ divinæ ministrum.

CAP. I. — In omnibus quidem, dilectissimi, diebus atque temporibus quædam nobis divinæ bonitatis signa præfixa sunt, et nulla pars anni a sacris est aliena mysteriis, ut dum nobis ubique præsidia nostræ salutis occurrunt, invitantes nos semper misericordiam Dei avidius (b) expetamus. Sed quidquid illud est quod in diversis gratiæ operibus et donis reparationi humanarum confertur animarum, totum id nobis nunc evidentius et copiosius præsentatur, quando non particulatim quædam agenda, sed simul sunt omnia celebranda. Appropinquante (c) enim festività paschali, adest maximum sacratissimumque jejunium quod observantiam sui universis fidelibus sine exceptione denuntiat: 185 quia nemo tam sanctus est ut non sanctior, nemo tam devotus ut non debeat esse devotior. Quis enim in hujus vitæ constitutus incerto, aut immunis a tentatione, aut liber inveniat a culpa? Quis est qui nihil virtutis sibi adjici, aut qui nihil vitii sibi optet auferri? cum et adversa noceant et secunda corrumpant, nec minoris

(a) Prima editio et codd. collect. 5, et pascit, et pascitur.

(b) Sic cum Quesnello codd. S. Petri et nonnulli Vatt. Aliæ editiones cum aliis mss., *expectemus*. Post pauca, pro *reparationi*, quædam exemplaria, ad *reparationem*.

(c) Ex quinque nostris mss., pro *autem*, quod erat in editis, posuimus *enim*, quod et contextui melius congruit.

(d) In duobus mss. S. Petri et in alio Bon., cum *pars morbi sit*.

(e) Ita nostri codd. et vulgati ante Quesn. apud quem, dicitur.

(f) Quesnellus textui inseruit, *populatio*, et notavit in margine: « Ita mss. omnes, non *populosior*, ut

sit periculi carere desideratis quam abundare concessis. Insidiæ sunt in divitiarum amplitudine, insidiæ in paupertatis angustiis. Illæ elevat ad superbiam, hæ incitant ad querelam. Tentat sanitas, tentat infirmitas, dum et illa materia est negligentis, et hæc causa tristitiæ. Laqueus est in securitate, laqueus est in timore; nec interest utrum animus, qui terreno tenetur affectu, grudiis occupetur an curis, (d) cum par morbus sit vel sub vana delectatione languescere, vel sub anxia sollicitudine laborare.

CAP. II. — Impletur itaque per omnia sententia Veritatis qua (e) discimus angustam esse et arduam viam quæ ducit ad vitam (Matth. VII, 14); et cum latitudo itineris ad mortem trahentis multis frequentetur agminibus, in salutis semitis paucorum intrantium sunt rara vestigia. Unde autem (f) populosior est via læva quam dextera, nisi quia ad mundana gaudia et corporalia bona multitudo proclivis est? Et quamvis caducum incertumque sit quod cupitur, libentius tamen suscipitur labor pro desiderio voluptatis quam pro amore virtutis. Ita cum innumeris sint qui visibilia concupiscant, vix inveniuntur qui temporalibus æterna præponant. Et ideo, dicente beato apostolo Paulo: *Quæ videntur temporalia sunt, quæ autem non videntur æterna sunt* (II Cor. IV, 18); latet quodammodo et in abscondito est virtutum via, quoniam *spe salvi facti sumus* (Rom. VIII, 24), et fides vera id super omnia diligit, quod nullo sensu carnis attingit. Magnis est ergo operis et laboris mobilitatem cordis ab omnibus continere peccatis, et cum undique innumeræ voluptatum illecebræ blandiantur, ad nulla contagia vigorem animi relaxare. Quis picem tangit, et non inquinatur ab ea (Eccli. XIII, 1)? quis non infirmatur in carne? quis non sordescit in pulvere? quis postremo est tantæ puritatis, ut iis non polluat sine quibus vita non ducitur? Jubet enim per Apostolum doctrina divina, ut *qui habent uxores, tamquam 186 non habentes sint; et qui flent, tamquam non flentes; et qui gaudent, tamquam non gaudentes; et qui emunt, tamquam non possidentes; et qui utuntur hoc mundo, tamquam non utantur: præterit enim Figura mundi hujus* (I Cor. VII, 29-31). Beata igitur mens quæ peregrinationis suæ tempora casta sobrietate transcurrit, et in iis per quæ necesse est eam ambulare non remanet, ut hospita magis quam domina terrenorum, (g) nec affectibus

D vulgati. » Nos autem vulgatorum lectionem, quæ in plerisque et potioribus nostris codd. reperitur, restituendam credidimus: nam *populatio* a *populatus* ad prædationem pertinens, a Leonis sensu abhorret.

(g) Ita mss. codd. Corb., Vict. et Thuan., et sensus exigit; ut perperam ab imperito sciba in illorum verborum locum hæc fuerint substituta, quæ leguntur in vulgatis: *Nec affectibus sit innixa humanis, nec promissionibus desit divinis*. QUESN. — Lectionem textus approbant etiam nostri codices S. Petri. Barb. et nonnulli Vatt. In prima editione parum dissimiliter: *Nec affectibus desit humanis, nec promissionibus non sit innixa divinis*.

desit humanis, et promissionibus sit innixa divinis. A

Cap. III.—Hanc autem fortitudinem, dilectissimi, nulli magis quam præsentibus et exigunt et conferunt dies : quibus dum observantia (a) specialis impenditur, consuetudo in qua perseveretur acquiritur. Notum enim vobis est hoc esse tempus quo per totum mundum, sæviens diabolus, acies (b) debet Christiana configere ; et si quos aut desidia tepidos, aut sollicitudo habuit occupatos, nunc oportet armis spiritalibus instrui, et cælesti tuba ad ineundum certamen accendi : quoniam illo cujus invidia mors introivit in orbem terrarum (Sup. II, 24), modo præcipuo livore uritur, modo maximo dolore cruciatur. Videt enim de omnium hominum genere, in adoptionem filiorum Dei novos populos introduci, et per virginem Ecclesiæ fecunditatem, partus regenerationis augeri. Videt se dominationis suæ jure privatum, a cordibus eorum quos possidebat expelli eripi sibi in utroque sexu millia senum, millia juvenum, millia parvulorum ; nec obesse cuiquam vel proprium, vel originale peccatum, ubi justificatio non meritis retribuitur, sed sola gratiæ largitate donatur. Lapsos quoque et insidiarum suarum fraude deceptos, pœnitentiæ lacrymis ablui, et portas misericordiæ apostolica clave reserante, ad remedia reconciliationis admitti. Sentit insuper diem Dominicæ passionis instare, et se illius crucis potestate conteri, quæ in Christo ab omni debito mortis alieno, redemptio fuit mundi, non pœna peccati.

Cap. IV.— Ut itaque malignitas frementis inimici nullos habeat (c) sui livoris effectus, ad exsequenda Domini mandata diligentior est assumenda devotio : ut tempus in quo omnia divinæ misericordiæ sacramenta concurrunt, cum præparatione et animorum suscipiamus et corporum, implorantes 187 (d) regimen et adiutorium Dei, ut sine quo nihil possumus facere, per ipsum omnia valeamus implere. Ideo enim datur præceptum, ut præcipientis quærat auxilium. Nec se quisquam per occasionem infirmitatis excuset, (e) cum qui præstitit velle, donet et posse, dicente beato apostolo Jacobo : Si quis ve-

(a) Sic emendavimus ex duobus mss. S. Petri, duobus Vatt. et prima editione. Cæteri editi, *spiritalis*.

(b) Mss. S. Petri et codd. collect. 4 et 5, *debet*, et paulo post, *oporteat*. Dein, *ad idem certamen*, loco ad *incundum certamen* in iisdem mss. S. Petri.

(c) In duobus mss. S. Petri, *sui laboris*, et forte melius.

(d) Inter voces, *regimen* et *adiutorium*, pleræque editiones ante Quesnellum addunt, *et misericordiam*, quod deest in Quesnelli mss. et in plerisque nostris, nec non in editionibus Surii atque Antuerpiensæ an. 1583.

(e) Editi ante Quesn., *quia qui præstitit velle, donabit et posse*. Prima editio et cod. Patav. S. Justinæ, pro *donabit* habet *donat*. Quesnelli emendationem confirmant nostri codices collect. 1 et 5. Ms. Lectionar. S. Petri concinit, et solum pro *posse* habet *proficere*, seu melius *perficere*. Confer similem sententiam serm. 94. c. 2 *Posse* autem a Leone identidem sumitur pro potestate efficiente ; unde serm. 76, cap. 5, scripsit : *Quod utique apostoli, posteaquam Spiritus*

strum indiget sapientia, postulet a Deo, qui dat omnia, ubi offertur et non impropere, et dabitur ei (Jacob. I, 5). Quis fidelium nesciat quibus virtutibus studere et quibus debeat vitiis repugnare? Quis conscientiam suam aut tam graciosus aut tam imperitus est arbiter, qui ignoret quid a se auferri aut quid in se (f) oporteat augeri? Nemo quippe ita rationis est alienus qui aut conversationis suæ non intelligat qualitatem, aut cordis sui secreta non noverit. Non ergo per omnia sibi placeat, nec se secundum carnis oblectamenta dijudicet, sed omnem consuetudinem suam in divinorum præceptorum (g) lance constituat: ubi cum alia jubeantur ut fiant, alia interdicanter ut non fiant, justo se trutinabit examine, qui vitæ suæ mores ex utriusque ponderis comparatione pensaverit. Artifex enim misericordia Dei splendidissimum in mandatis suis condidit speculum, in quo homo faciem suam mentis inspiceret, et quam conformis (h) imagini Dei, aut quam dissimilis esse agnosceret : præcipue ut rejectis paululum carnalibus curis et occupationibus inquietis, saltem in diebus redemptionis et reparationis nostræ a terrenis nos ad cælestia conferamus.

Cap. V.— Quia vero, sicut scriptum est, in multis offendimus omnes (Jacob. III, 2), misericordiæ primus (i) concipiatur affectus, et alienorum in nos delictorum fiat oblivio : ut illud piissimum pactum, cui nos in Dominica oratione devinximus, nullo vindictæ amore violemus : et dicentes : *Dimitte nobis debita* (i) *nostra sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* (Matth. VI, 12), non simus in remissione difficiles : quia ad nos recurrit sive cupiditas ultionis, sive indulgentia lenitatis ; magisque optandum est homini, tentationum periculis semper exposito, ut suas culpas habeat (k) impunitas, 188 quam ut plectat alienas. Quid autem convenientius fidei Christianæ quam ut non solum in Ecclesia, sed etiam in omnium domibus fiat remissio peccatorum? Deponantur minæ ; vincula relaxentur, quibus se multo perniciosius, qui ea non solverit, religabit. Quod enim quisque in alterum statuit, hoc in semetipso

sancti nova abundantia sunt repleti, ardentius velle et efficacius posse cæperunt, proficientes a præceptorum scientia ad tolerantiam passionum, ut sub nulla jam tempestate trepidantes, fluctus sæculi et elationes mundi fide supergrediente calcarent, etc.

(f) Prima editio et unus cod. S. Petri, *optet augeri*. (g) Al., *luce*. QUESN. in margine.— Dein, *ne fiant pro ut non fiant*, in editis ante Quesn. et plerisque mss.

(h) Mss. collect. 5, *ad imaginem Dei* ; al., *imaginis Dei*. Prima editio, *imagini*, omissa voce *Dei*.

(i) Ms. Corb. Quesnelli, *concupiatur effectus*. Mox *alienorum* pro *aliorum* emendavimus ex duobus mss. S. Petri.

(j) Vox *nostra* apud Quesnellum deficiens, ex editis et mss. restituta.

(k) Ita cum Quesnello duo mss. S. Petri, unus Vat. et prima editio. Cæteræ editiones, *punitas* ; perperam, cum indicetur eligendum et optandum ut sibi a Deo sua delicta condonentur, quam ut aliena per vindictam puniantur.

sua lege decernit. *Beati vero misericordes, quoniam ipsorum miserebitur Deus* (Matth. v, 7) : qui in iudiciis suis et justus est et benignus; ad hoc quosdam sub aliorum esse potestate permittens, ut sub æqua moderatione servetur et utilitas disciplinæ, et mansuetudo clementiæ; et nemo audeat alterius delictis veniam denegare, quam pro suis optat accipere.

CAP. VI. — Dicente autem Domino, *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur* (Matth. v, 9), depellantur omnium discordiarum odiorumque certamina; nec putet se quisquam in paschali festo habiturum esse consortium, qui fraternam pacem redintegrare neglexerit. Apud summum enim Patrem, qui non fuerit in charitate fratrum, non habebit in numero filiorum. In distributione quoque eleemosynarum, et pauperum cura, pinguescant Christiana jejunia; et quod suis quisque deliciis subtrahit, debilibus impendat et egenis. Detur opera ut omnes Deo uno ore benedicant, et qui aliquam dat portionem substantiæ suæ, intelligat se ministrum esse misericordiæ divinæ, qui partem pauperis in manu posuit largientis : ut peccata quæ (a) aut baptismi aquis, aut pœnitentiæ lacrymis abluuntur, etiam eleemosynis deleantur, dicente Scriptura : *Sicut aqua exstinguit ignem, ita eleemosyna exstinguit peccatum* (Eccli. iii, 33). Per Dominum nostram Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

109 SERMO L [Al. XLIX].

De Quadragesima XII.

SYNOPSIS. — I. Ad paschale convivium debere quemque se præparare per discussionem conscientiæ et emendationem vitæ. — II. Misericordiam exercendam, a vitiis jejunandum, rebus cælestibus esse inhærendum. — III. Ad paschale sacramentum, quod in remissionem peccatorum conditum est, quemque præparari, cum illud remissione offensarum imitatur.

CAP. I. — Appropinquante, dilectissimi, solemnitate paschali, (b) adest præcurrentis consuetudo jejunii, quod nos quadraginta dierum numero ad sanctificationem corporis et mentis exerceat. Suscepturi enim festorum omnium maximum festum, ea nos debemus observantia præparare, ut in cujus sumus re-

(a) Vocem aut addidimus ex ms. S. Petri. Mox in mss. Vat. collect. 4 et 5, etiam eleemosyna deletantur.

(b) Ita duo Lectionaria mss. Patav., unum Eremitanorum, aliud S. Justinæ, codex Casin. collect. 1, et mss. collect. 2. Non absimiliter in serm. præcedenti c. 4 : *Appropinquante enim festivitate paschali, adest maximum sacratissimumque jejunitum*. Erat in editis ante Quesn. ut et in aliquibus mss. : *sic est præcurranda consuetudo jejunii, ut nos quadraginta dierum numerus ad sanctificationem corporis et mentis exerceat*. Hanc autem lectionem ille repudians notavit : *Quæ lectio catholicos scriptores incautos impulit in sensum a Leonis mente alienum, cum hæc interpretati sunt de quatuor dierum jejuniis qui Dominicæ primæ Quadragesimæ nunc præmittuntur, ut numerus quadragenarius compleatur*. Porro ex duobus mss. Thuan. et Corb. hanc aliam lectionem textui inseruit : *Præcurramus eam consueto jejuniis, quod nos,*

A resurrectione conresuscitati, in ipsius inventamur (c) passione commortui, dicente beato Paulo apostolo : *Mortui enim estis, et vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Cum Christus apparuerit vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria* (Colos. iii, 3). Quæ vero nobis est mortis cum Christo participatio, nisi ut desinamus esse quod fuimus? aut quæ similitudo resurrectionis, nisi depositio vetustatis? Unde qui sacramentum suæ reparationis intelligit, carnis se vitiis debet exuere, et omnes sordes abjicere peccatorum: ut (d) intraturus nuptiale convivium, splendeat veste virtutum. Quamvis enim benignitas sponsi cunctos ad communionem regiarum invitet epularum, studendum est tamen universis vocatis, ut sacrorum ciborum munere non inveniuntur indigni (Matth. xxii, 11). Abutuntur autem quidam patientia Dei, et qui non sunt in conscientia liberi, fiunt de longa impunitate securi: cum ideo differatur ultio, ut tempus possit habere correctio. Misericordiam igitur Dei nostri, (e) quæ **100** non vult mortem peccatoris, sed tantum ut convertatur et vivat (Ezech. xviii, 32, et xxxiii, 11), non ideo quisquam tardet amplecti, quia quod meruit non recepit. Neque enim quidquid differtur, auferitur; aut condemnationem evasit, qui indulgentiam non quæsit. Cujus quidem implorandæ non una omnibus causa est; quia multis modis multisque mensuris et peccatum a peccato, et crimen distat a crimine. Sed quia universitas fidelium ad perfectam innocentiam et ad plenam debet tendere puritatem, ut eorum consortio mereatur ascribi, de quibus dicitur: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt* (Matth. v, 8): omni instantia et virtute nitendum est, ut quidquid secretum conscientiæ maculat, quidquid aciem mentis obscurat, diligentissimis (f) emundationibus deleatur. Quamvis enim scriptum sit : *Quis gloriabitur castum se habere cor, aut mundum se esse a peccato* (Prov. xx, 9)? non tamen desperanda est apprehensio puritatis, (g) quæ dum semper petitur, semper accipitur, nec remanet iudicio condemnandum, quod fuerit confessione purgatum.

CAP. II. — Hoc illud est, dilectissimi, quod orantes omnes filii Ecclesiæ ex doctrina Domini uniformiter dicunt : *Dimitte nobis debita nostra sicut et nos*

etc. Sed lectionem nostram confirmant etiam illi codices in quibus cum lectione quæ erat in vulgatis, pro sic est legitur adest.

(c) Prima editio et cod. Bon., *morte*. Dein editi ante Quesn. et aliqui mss., *Cum enim Christus*. Post pauca, vocem *mortis* a Quesnello insertam plures codd. ignorant.

(d) Ms. Patav. S. Antonii, *aditurus*.

(e) Duo mss. S. Petri, *quia non vult mortem peccatoris, sed tantum ut revertatur et vivat*.

(f) Prima editio, *emundationibus*.

(g) Ita Corb. Alludit Leo ad illam Domini sententiam : *Omnis qui petit, accipit*. Quamobrem male in vulgatis editionibus : *Quæ dum semper appetitur, nec semper accipitur*. Hæc Quesnellus, cujus emendationem approbant etiam duo Lectionaria S. Petri, mss. collect. 2 et 5, quæ hoc loco convenientia invenire satis duximus.

dimittimus debitoribus nostris (Matth. vi, 12) : quia nemo tam sanctus, nemo tam justus est, qui in tempore hujus vitæ, quæ tota tentatio est, cujuscumque peccati remissione non egeat. Circumstant undique pericula innumerabilium delictorum (Job vii, 1), et per licitos usus ad immoderatos transitur excessus, dum per curam salutis irripit delectatio voluptatis, et non sufficit concupiscentiæ, quod potest satis esse naturæ. Hinc habendi amor numquam (a) satiandus exoritur; hinc cupiditas eminendi, quæ vel stirpi suæ (b) innixa, vel soboli, nunc prolem habet superbiam, nunc parentem. His autem et aliis tentationibus, quarum multiplex est et infinita connexio, quæ rectius virtus quam continentia opponitur, quæ nutriendis atque servandis animi et corporis bonis, et incrementa præbet et roborat? Unde in cælestibus Ecclesiæ disciplinis multum utilitatis afferunt divinitus instituta 191 jejunia: ut dum continentiae legibus carnalis subicitur appetitus, motus quoque interior temperetur, ac sicut corpus a cibis, ita mens ab iniquitate jejundet. Dominus enim dicit: *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur* (Matth. v, 6). Habet ergo populus Dei spiritalis epulas castasque delicias, quas salubriter (c) expetit et laudabiliter concupiscit quoniam laudante et dicente propheta: *Gustate et videte, quoniam suavis est Dominus* (Ps. xxxiii, 9): quisquis dulcedinem justitiæ et misericordiæ Dei, quibus omni providentia ejus dispensantur, gustu cordis attigerit, et nullo umquam minuenda fastidio experimenta supernorum hauserit gaudiorum, corruptibilia et temporalia bona æternorum admiratione despiciet: et in illo igne quem Dei accendit charitas, concalescet: ut algore in fervore converso, et in lucem nocte mutata, uno opere in animis fidelium Spiritus sanctus et tenebras abigat, et peccata consumat.

CAP. III. — Unde quia tales fructus mater virtutum continentia parit, et jejunantes a vitiis ad ineffabilia oblectamenta perducit; studiosori nunc opere,

(a) Al. *amandus*. QUESNELLUS in margine.

(b) Emendavimus ex duobus mss. S. Petri ac totidem Vat. Editi, *inneza*.

(c) Unum Lectionarium Vat., *expetat et laudabiliter concupiscat*.

(d) Sic Quesnellus cum prima editione et quibusdam nostris codd. Al. *indaget*, perperam. Mox, *voluit pro voluerit* in uno Vat.

(e) Mss. S. Petri, *in eo*.

(f) Unus cod. S. Petri, *accipimus*.

(g) Hic Sermo in vulgataribus editis inter postremos Sermones post tractatum adversus hæresim Eutychis rejectus fuit. In omnibus autem mss. collectionibus, secunda excepta, collocatur post sermonem s2 de Quadragesima, et ante sermones de Passione, et ita etiam in prima editione. In Homiliario quoque Pauli Diac. inter sermones de Quadragesima describitur, itemque in mss. Lectionariis Vallicell. A. 16, et 26 Veneto 153, Chigiano S. Basil., Vat. 106, Veronensi et Tridentino. In solis codd. collect, 2 extra hunc ordinem ideo ponitur, quod postremi sermones post confectam collectionem inventi et additi, suo loco inseri non potuerint; sicuti hac una de causa in sine ejusdem collectionis extra proprium locum descripti inveniuntur tres sermones *De jejunio*

dilectissimi, exsequamur præcepta cælestia: et quia totum paschale sacramentum, in remissionem est conditum peccatorum; quod celebrare optamus, imitemur. Misericors enim et justus Dominus ita promittit indulgentiam suam, ut eam etiam quibus paritatis, (d) indicat. Exponens enim, qua regula Deo Patri nos voluerit supplicare: *Si dimiseritis, inquit, hominibus peccata eorum, dimittet vobis et Pater vester, qui in cælis est, peccata vestra. Si autem non remiseritis hominibus, nec Pater vester remittet vobis peccata vestra* (Matth. vi, 14). Justa prorsus et benigna conditio, qua divinæ potentiæ sit particeps homo, ut sententiam Dei ex suo libret arbitrio, et (e) eo sibi judicio obstringat Dominum, quo judicaverit ipse conservum. Sive itaque circa subjectos, sive circa æquales, naturæ 192 paritas diligatur: et quia nemo non peccat, nemo non parcat, non difficulter præstemus quod gratulanter (f) accepimus: ut sive largitate eleemosynarum, sive indulgentia peccatorum, quanto magis fuerimus misericordes, tanto simus perfectius innocentes. Per Dominum nostrum Jesum Christum, qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

(g) SERMO LI [Al. XCIV].

Sive HOMILIA habita sabbato ante secundam Dominicam Quadragesimæ, de Evangelio secundum Matthæum: (h) In illo tempore: Assumpsit Jesus Petrum, et Jacobum, et Joannem fratrem ejus, et duxit eos in montem excelsum seorsum, et reliqua (Matth. xvii).

SYNOPSIS. — I. Fidem veram Christum et Deum confiteri et hominem: quæ in Petro magna potestate remunerata est. — II. Christum ob id maxime esse transfiguratum, ut veritatem et virtutem suæ carnis comprobaret. — III. Ut otiam crucis scandalum tolleret, spemque Ecclesiæ suæ confirmaret. — IV. Veteris et Novi Testamenti de Christo concordiam per Moysen et Eliæ apparitionem significari. — V. Petri desiderium non improbum fuisse, sed inordinatum. — VI. Hic est filius meus, etc. explicatur. — VII. Ipsum audite expenditur. — VIII. Hoc testimonium Patris omnium infirmitatem roborari.

CAP. I. — Evangelica lectio, dilectissimi, quæ per

mensis septimi, cum antea suo loco sex alii ejusdem tituli præmissi fuerint. Enim vero hic sermo in tabula cod. Casanatensis, qui ad hanc secundam collectionem pertinet, inscribitur *De jejunio sabbati mensis primi*, quod ad Quadragesimæ tempus spectat. Porro hunc sermonem habitum fuisse in sabbato ante secundam Dominicam Quadragesimæ, non solum indicat inscriptio huic Sermoni præfixa in Hom. Pauli Diac., in Lectionariis Basil. S. Petri 106, Vallicell. A. 16, Tridentino et Veronensi, nec non in mss. collect. 2, verum etiam Capitularia Evangeliorum ostendunt, in quibus Evangelium de Transfiguratione Domini in eo tantum sabbato lectum proditur,

(b) In hanc formulam notavit Quesnellus in margine: *Vix dubitandum quin istud evangelicæ lectionis eordium ex recentioris brevii codice transcriptum sit*. Fallitur: idem enim exordium legitur non solum in mss. collectionum 2, 3, 4 et 5; verum etiam in Lectionariis libris xi et xii sæculi, qui ab antiquioribus originem ducunt. Potius recentior est titulus, quem Quesnellus cum cæteris editis recepit, inscribens hunc sermonem *De transfiguratione Domini*. Hoc enim titulus abest ab omnibus Lectionariis, nec non a mss. collect. 2, 4 et 5. Inscriptionem *De Evangelio secundum Matthæum*, utpote congruentio-

aures corporis interiore mentium nostrarum **193** A Jesu increpatione correptus, et ad cupiditatem participandæ cum eo passionis animatus est. Subsequens (g) enim exhortatio Salvatoris hoc inspiravit, hoc docuit, ut volentes eum sequi, negarent se sibi, et pro spe æternorum levissimum ducerent temporarium detrimentum: quia is demum animam suam salvam faceret, qui eam pro Christo perdere non timeret (*Matth.* xvi, 25). Ut ergo istam felicis constantia: fortitudinem toto apostoli corde conciperent, et nihil de suscipiendæ crucis asperitate trepidarent, ut de supplicio (h) Christi non erubescerent, nec pendendam sibi eam patientiam crederent, quæ sic subitura erat sævitiam passionis, ut non amitteret gloriam potestatis: *Assumpsit Jesus Petrum, et Jacobum, et fratrem ejus Joannem* (*Matth.* xvii, 1), et consensu cum eis seorsum monte præcelso, claritatem (i) illis suæ gloriæ demonstravit: quia licet intellexissent in eo majestatem Dei, ipsius tamen corporis, quo Divinitas tegebatur, potentiam nesciebant. Et ideo proprie signanterque promiserat quosdam de astantibus discipulis non prius gustare mortem, quam viderent Filium hominis venientem in regno suo (*Matth.* xvi, 28), id est in regia claritate, quam (j) specialiter ad naturam suscepti hominis pertinentem, his tribus viris voluit esse conspicuam. Nam illam ipsius Deitatis ineffabilem et (k) inaccessibilem visionem, quæ in æternam vitam mundis corde servatur, nullo modo mortali adhuc carne circumdati intueri poterant et videre.

CAP. III. — Aperit ergo Dominus coram electis testibus gloriam suam, et communem illam cum cæteris corporis formam tanto splendore clarificat, ut et facies ejus solis fulgori similis, et vestitus candor nive esset æqualis (*Matth.* xvii, 2). In qua transfiguratione illud quidem principaliter agebatur, ut de cordibus (l) discipulorum crucis scandalum tolleretur; nec conturbaret eorum fidem voluntariæ humilitatis passionis, quibus revelata esset absconditæ excellentia dignitatis. Sed non minore providentia spes sanctæ Ecclesiæ fundabatur, ut totum corpus Christi agnosceret quali esset commutatione donandum, (m) et ejus sibi honoris consortium **195** membra promitterent, qui in capite præfuisset. De quo idem Dominus dixerat, cum de adventu sui majestate loqueretur: *Tunc justi fulgebunt sicut sol in regno* (n) *Patris sui* (*Matth.* xiii, 43); protestante hoc ipsum

rem, sumpsimus ex codd. collect. 5.

(a) In Lectionar. Veneto 153 deest paulo. Dein, pro *Jesu Christo*, idem cod., *Dominus Christus*, et quidam Vat., *Deus Christus*.

(b) Duo Lectionar. mss. Vat. 1268, et Venet., *salubritatem*, et pro *cognitionem*, Quesnellus in margine, *conditionem*.

(c) Unus cod., *qui non*.

(d) Cod. Ven., *fortitudo*.

(e) Prima edit. et ms. Bon., *redemptionem*.

(f) Ita ex Lection. Ven. et alio Vat. Editi, in *Christo*.

(g) Cod. Venet. delet *enim*.

(h) Idem cod., *Crucis non erubescerent*.

(i) Vocem *illis*, quæ in anterioribus editionibus deerat, supplevit Quesnellus, uti eam in nostris mss.

D reperimus. Mox, *qui licet intellexissent* in exemplo Pauli Diaconi.

(j) Hic *spiritualiter* habent vulgati. *Specialiter* legendum indicavit Latinus Latinus in Bibliotheca sacra. Ita quidem reposuimus ex prima editione, nec non ex Lectionario Ven., aliisque nostris mss. libris, quorum quidam per abbreviationem præferunt *spaliter* ab editoribus sumptum pro *spiritualiter*.

(k) Al., *inmarcescibilem*. QUESNELLUS in margine.

(l) Cod. Venet., *apostolorum*.

(m) Et pro *ut*, quod in antea editis occurrit, at ex præcedenti *ut* hoc loco superflue repetitur, scripsimus ex aliquibus mss. Vat. et Homil. Pauli Diaconi.

(n) Cod. Ven. *Patris mei*.

beato Paulo apostolo, et dicente: *Existimo enim quod non sunt conlignæ passionēs hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis* (Rom viii, 18); et iterum: *Mortui enim estis, et vita vestra abscondita est cum Christo (a) in Deo. Cum enim Christus apparuerit vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria* (Coloss. iii, 3, 4).

CAP. IV. — Confirmandis vero apostolis et ad omnem scientiam provehendis, alia quoque in illo miraculo accessit instructio. Moses enim et Elias, lex scilicet (b) et prophetæ, apparuerunt cum Domino loquentes: ut verissime in illa quinque virorum præsencia completeretur quod dictum est: *In duobus vel tribus testibus stat omne verbum* (Deut. xix, 15; Matth. xviii, 16; Joan. viii, 17; II Cor. xiii, 1; Heb. x, 28). Quid hoc stabilius, quid firmiter verbo, in cujus prædicatione veteris et novi Testamenti concinit tuba, et cum evangelica doctrina, antiquarum protestationum instrumenta concurrunt? Astipulantur enim sibi invicem utriusque fœderis paginæ; et quem sub velamine mysteriorum prædementia signa promiserant, manifestum atque perspicuum præsentis gloriæ splendor ostendit: quia, sicut ait beatus Joannes, *lex per Moysen data est, gratia autem et veritas per Jesum Christum facta est* (Joan. i, 17); in quo et prophetarum promissio impleta est figurarum et legalium ratio præceptorum, dum et veram docet prophetiam per sui præsentiam, et possibile facit mandata per gratiam.

CAP. V. — His ergo sacramentorum revelationibus Petrus apostolus incitatus, mundana spernens et terrena fastidians, in æternorum desiderium quodam mentis rapiebatur excessu; et gaudio totius visionis impletus, ibi cum Jesu (c) optabat habitare, ubi manifestata ejus gloria lætatur; unde et ait: *Domine, bonum est nos hic esse: si vis, faciamus hic tria tabernacula, tibi unum, Moysi unum, et Eliæ unum* (Matth. xvii, 4). Sed huic suggestioni Dominus non respondit, significans non quidem improbum, sed inordinatum esse (d) quod cuperet; cum salvari mundus nisi Christi morte non posset, et exemplo Domini in hoc (e) vocaretur credentium fides, ut licet non oporteret (f) de beatitudinis promissionibus dubitari, intelligeremus tamen inter tentationes 196 hujus vitæ prius nobis tolerantiam postulandam esse quam gloriam: quia tempora patiendi non potest felicitas prævenire regnandi.

CAP. VI. — Adhuc itaque eo loquente ecce nubes lucida obumbravit eos, et ecce vox (g) de nube dicens:

(a) Idem cod. omittit voces *in Deo*.

(b) In Homil. Pauli Diacon., et prophetia; et paulo post, *stabit omne verbum*, cum Lectionar. Vat. et duobus aliis codd.

(c) Unus cod. Vat., *sperabat*. Mox, *ubi manifesta habent nonnullæ editiones*.

(d) Unus cod. Vat., *quod peteret*.

(e) Quædam editiones, *laudaretur*.

(f) Unus cod. Vat., *de futuris promissionibus*. Cod. Ven., *de beatitudinis promissione*.

(g) Homil. Pauli Diacon., *de celo*. Mox ex eodem Homil. omnibusque nostris mss. et editis ante Quesn.

Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite (Ibid., 5). Præsens quidem erat in Filio Pater, et in illa Domini claritate, quam ad discipulorum temperat aspectum, non separabatur ab Unigenito Genitoris essentia; sed ad commendandam proprietatem utriusque personæ, sicut visui (h) significavit Filium splendor ex corpore, sic auditui Patrem vox nuntiavit ex nube. Qua voce accepta, discipuli (i) quod in faciem ceciderunt et timuerunt valde, non de Patris tantum, sed et de Filii majestate tremuerunt: altiori enim sensu unam utriusque intellexerunt Deitatem: et quia in fide non erat hæsitatio, non fuit intimore discretio. (j) Latum ergo illud et multiplex testimonium fuit, et plus in verborum virtute quam (k) in sono vocis auditum est. Dicente enim Patre: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite*; nonne evidenter auditum est: *Hic est Filius meus*, cui ex me et mecum esse, sine tempore est? Quia nec Genitor Genito prior, nec Genitus est Genitore posterior.

Hic est Filius meus, quem a me non separat Deitas, non dividit potestas, non discernit æternitas. *Hic est Filius meus*, non adoptivus, sed proprius; non aliunde creatus, sed ex me genitus; nec de alia natura mihi factus (l) comparabilis, sed de mea essentia mihi natus æqualis. *Hic est Filius meus, per quem omnia facta sunt, et sine quo factum est nihil* (Joan. i, 3): quia omnia quæ facio similiter facit, et quidquid operor, (m) inseparabiliter mecum atque indifferenter operatur. In Patre enim est Filius, et in Filio Pater (Joan. x, 38), nec unquam unitas nostra dividitur. Et cum alius ego sim quæ genui, alius ille quem genui, non aliud tamen de illo vobis cogitare fas est, quam de me sentire possibile est. *Hic est Filius meus*, qui eam quam mecum habet æqualitatem non rapina appetiit (Philip. ii, 6), nec usurpatione præsumpsit; sed manens in forma gloriæ meæ, ut ad reparandum genus humanum exsequeretur commune consilium, usque ad formam servilem inclinavit incommutabilem Deitatem.

CAP. VII. — Hunc ergo, in quo (n) mihi per omnia 197 bene complacui, et cujus prædicatione manifestor, cujus humilitate clarificor, incunctanter audite: quia ipse est veritas et vita, ipse virtus mea atque sapientia. *Ipsam audite*, quem legis mysteria prænuntiaverunt, quem prophetarum ora cecinerunt. *Ipsam audite*, qui sanguine suo mundum redimit, qui diabolus ligat, et vasa ejus rapit, qui peccati chiro-

revocavimus vocem *dilectus* ab hoc expunctam.

(h) Unus cod. Vat., *significabat*.

(i) Cod. Venet., *quidem*. Paulo post in Homil. Pauli Diacon., *De Filii majestate timuerunt*.

(j) Ms. Venet., *Latum*.

(k) Aliqui mss. Vat. omittunt præpositionem *in*.

(l) Cod. Ven. addit *est*; et postea delet *mihi*.

(m) Unus ms. Vat., *similiter mecum*.

(n) Ita cum omnibus nostris mss. et editis ante Quesnellum, apud quem, *mihi bene per omnia placeo*. Mox cod. Venetus, deleta conjunctione *et*, habet, *in cujus prædicatione*.

graphum et prævaricationis (a) pacta dirumpit. *Ip- A rum audite*, qui viam aperit ad cælum, et per crucis supplicium gradus vobis ascensionis parat ad regnum. Quid trepidatis redimi? quid pavetis crucis liberari?(b) Fiat quod me volente vult Christus. Abjicite carnalem formidinem, et fideli vos armate constantia : indignum est enim, ut in Salvatoris passione timeatis, quod ipsius munere nec in vestro sine metuetis.

CAP. VIII. — Hæc, dilectissimi, non ad illorum tantum utilitatem dicta sunt, qui ea propriis auribus audierunt, sed in illis tribus apostolis universa Ecclesia didicit quidquid eorum et aspectu vidit et auditus accepit. Confirmetur ergo secundum prædicationem sacratissimi Evangelii omnium fides, et nemo de Christi cruce, per quam mundus redemptus est, erubescat. Nec ideo quisquam aut pati pro justitia timeat, aut de promissorum retributione diffidat, quia per laborem ad requiem, et per mortem transitur ad vitam: cum omnem humilitatis nostræ infirmitatem ille susceperit, in quo si in confessione et (c) in dilectione ipsius permaneamus, et quod vicit vincimus, et quod promisit accipimus. Quia sive ad facienda mandata, sive ad toleranda adversa, præmissa Patris vox debet semper auribus nostris (d) insonare dicentis : *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui : ipsum auditue : (e) qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.*

398 SERMO LII [Al. L.]

(f) *De Passione Domini I. Habitus dominico die.*

SYNOPSIS. — I. *Per solam Verbi incarnationem salutem homini contingere, cujus fides etiam in veteri Testamento et ante legem necessaria.* — II. *Per Verbi potentiam et carnis humilitatem, salutem pari.* — III. *Non sperendam ejus crucem et abjectionem, qui unico verbo in passione prostravit satellites.* — IV. *Ultero se Christum traditione morti, qui et Patri zelum repressit, et servi aurem restituit.* — V. *Morte Christi nos liberari, Judæos et Judam accusari; qui tamen etiam potuissent illa redimi.*

CAP. I. — (g) Sacramentum, dilectissimi, Dominicæ passionis, quam Dominus Jesus Dei Filius, pro humani generis salute suscepit, et sicut promisit, omnia

(a) Idem codex Ven., *pactum.*

(b) Laudatus cod., *Fiat me volente quod vult Christus.*

(c) Præpositionem in hoc secundo loco omittunt aliquot mss. Vatt. Codex Venetus præterit et in dilectione. Mox, quod vicit, vicimus, et quod promisit accipimus in uno ms. Vat.

(d) Solus Quesnellus *intonare.*

(e) Prima editio : *Qui vivit et regnat in sæcula benedictus.*

(f) In uno ms. antiquo Vat. et in prima editione hic Sermo inscribitur : *In Parasceve Domini ejusdem Leonis Sermo I.* Cum vero sub finem sermonis S. pontifex spondeat se alia, quæ nunc omittit, prosecuturum feria 4, melius utique Quesnellus in postilla ad marginem posita notavit : *Dominico die Palmarum videtur dictus non ante detectum Eulychis errorem, ut ex variis locis apparet.*

(g) In vulgatis et nonnullis etiam codd. hic Sermo sic incipit : *Sacratissimum, dilectissimi, Dominicæ passionis diem, quam,* etc. Prætulimus lectionem vestustissimi Lectionarii Vat. 3835, qui codex certe

ad se exaltatus attraxit, tam plane ac lucide evangelicus sermo reseravit, ut religiosis et piis cordibus non aliud sit audisse quæ lecta sunt, quam vidisse quæ gesta sunt. Unde cum indubitabilem obtineat auctoritatem sacra narratio, annitendum nobis est, auxiliante Domino, ut (h) perspicuum habeat intelligentia, quod notum fecit historia. Post illam namque humanæ prævaricationis primam et universalem ruinam, ex qua per *per unum hominem peccatum introivit in hunc mundum, et per peccatum mors, et ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt Rom. v, 12*; nemo (i) tetram diaboli dominationem, nemo vincula diræ captivitatis evaderet; nec cuiquam aut reconciliatio ad veniam, aut reditus pateret ad vitam nisi coæternus et coequalis Patri Deo (i) Filius Dei etiam hominis filius esse dignaretur, veniens *querere et salvare quod perierat (Luc. xix, 10)* : ut sicut per Adam mors, ita per Dominum nostrum Jesum Christum esset resurrectio **199** mortuorum (1 Cor. xv, 22). Non enim quia secundum inscrutabile propositum sapientiæ Dei novissimis diebus *Verbum caro factum est (Joan. 1, 14)*, ideo salutiferæ Virginis partus, extremi tantum temporis generationibus profuit, et non se etiam in præteritas refudit ætates. Omnis prorsus antiquitas colentium Deum verum, omnis numerus apud sæcula priora sanctorum, (k) in hac fide vixit et placuit; et neque patriarchis, neque prophetis, neque cuiquam omnino sanctorum, nisi in redemptione Domini nostri Jesu Christi salus et justificatio fuit : quæ sicut exspectabatur (l) multis prophetarum oraculis signisque promissa, ita est etiam ipso munere atque opere præsentata.

CAP. II. — Unde nunc, dilectissimi, in toto ordine dominicæ passionis, non ita infirmitatem consideremus humanam, ut arbitremur illic potentiam defuisse divinam : neque illam ita coæternam et (m) æqualem Patri formam Unigeniti cogitemus, ut putemus non fuisse vera quæ Deo videntur indigna. Prorsus utraque natura, unus (n) est Christus : nec Verbum ibi ab homine disjunctum, nec homo est dissociatus a Verbo. Non est fastidita humilitas, quia nec immutata majestas. (o) Nihil nocuit naturæ inviolabili,

Romanus, ad Basilicam SS. apostolorum Philippi et Jacobi pertinebat, cum præsertim concinant mss. potiorum collectionum 1 et 2. Contextus etiam magis congruit : nam proprius dicitur *evangelicus sermo reserasse sacramentum Dominicæ Passionis, quam sacratissimum diem.*

(h) Mss. collect. 2. *perspicuam habeat intelligentiam.*

(i) Vocem *tetram* addidimus ex antiquissimo Vat. et codd. antiquarum collectionum.

(j) Idem Vat., *Filius Deus.*

(k) Editi, *sacra fide.* Magis placuit lectio mss. collect. 5, quæ contextui aptissima est.

(l) Ms. Casanatens, addit *ab hominibus.* Mox codex Barberin., *in Christi munere pro ipso munere;* et ms. Bon., *prosecuta pro præsentata,* in alio codice *repræsentata.*

(m) Duo nostri codd., *coæqualem.* In vetustissimo Vat., *neque illam æqualem et coæternam Patri.*

(n) Verbum *est* adjecimus ex eodem Vat. et ex ms. Casanat.

(o) *Nec nocuit* in eodem Casanat.

quod passibili oportebat inferri: totumque illud sacramentum, quod simul et humanitas consummavit et Deitas, dispensatio fuit misericordiae, et actio pietatis. Talibus enim vinculis tenebamur (a) obstricti, ut nisi per hanc opem non possemus absolvi. Humilitas igitur Divinitatis nostra provecio est. Nos tanto redimimur pretio, nos tanto curamur impendio. Quis enim ab impietate ad justitiam, a miseria ad beatitudinem esset recursus, nisi et justus ad impios, et beatus inclinaretur ad miseros?

CAP. III. — Non est ergo (b) nobis, dilectissimi, erubescenda crux Christi, quæ de virtute est divini consilii, non de conditione peccati. Quamvis enim ex infirmitate nostra vere passus Dominus Jesus, vereque sit mortuus, non tamen ita se abstulit a gloria sua, ut inter contumelias passionis nihil divinæ operationis exerceret. Nam cum impius Judas, non jam ovina pelle velatus, sed lupino furore manifestus, vim sceleris per speciem pacis incipiens, signum traditionis sæviore omnibus telis osculo præbisset, et multitudo furibunda quæ ad comprehendendum Dominum cum armata militum 200 cohorte confluerat, (c) inter faces atque laternas, lumen verum tenebris suis obcæcata non cernebat, Dominus, qui exspectare potius turbas quam declinare delegerat, sicut Joannes Evangelista testatur (Joan. xviii, 4), quem quærant necdum inventus interroget: illisque dicentibus, quod Jesum quærerent, *Ego sum*, inquit (Ibid. 5). Quod verbum ita illam manum ex ferocissimis congregatam, quasi quodam fulmineo ictu stravit et perculit, ut omnes illi atroces, minaces atque terribiles, retroacti corruerent. Ubi fuit sævitiæ conspiratio? ubi ardor irarum? ubi instructus armorum? Dominum dicit, *Ego sum*: et ad vocem ejus turba prosternitur impiorum. Quid jam poterit majestas ejus judicatura, cujus hoc potuit humilitas judicanda?

CAP. IV. — Verum tamen Dominus sciens quid magis mysterio suscepto conveniret, (d) in hac potestate non perstitit; non persecutores suos in facultatem disposili sceleris redire permisit. Nam si teneri nollet, non utique teneretur. Sed quis hominum posset salvari, si ille se non sineret comprehendi? Nam et beatus Petrus, qui animosiore constautia Domino cohærebat, et contra violentorum impetus, fervore sanctæ charitatis exarserat, in servum principis sacerdotum usus est gladio, et aurem viri ferocius instantis absicidit (Matth. xxvi, 51; Marc. xiv, 47;

(a) Sic antiquissimus Vat. Al., *constricti*, vel *astricti*.

(b) Inseruimus *nobis* ex eodem Vat. et tribus aliis codd.

(c) Hic et in aliquibus aliis locis hujus sermonis quorundam verborum collocationem ab editis diversam ad probatorium mss. fidem exegimus.

(d) Ms. Barb., *uli hac potestate noluit*.

(e) Prima editio et ms. Vat. collect. 3 et 5: *Nam dilato*. Mox in alio Vat., *glorioso crucis triumpho*.

(f) Prima editio, *Reformatur* cum ms. Bon.

(g) Editi ante Quesnellum, *ipso Patre*. Nostri codd. ut in textu, quem cum Quesnello retinuimus.

A *Luc. xxii, 50; Joan. xviii, 10*). Sed hunc zelantis apostoli pium motum progredi Dominus ultra non patitur: recondi gladium jubet, nec sinit se adversus impios manu ferroque defendi. Contra sacramentum enim erat redemptionis nostræ, ut qui mori pro omnibus venerat, capi nollet: (e) ne dilato gloriosæ Crucis triumpho et dominatio diabolica fieret longior, et captivitas humana diuturnior. Dat ergo in se furentibus licentiam sæviendi, nec tamen etiam talibus dedignatur se indicare Divinitas. Aurem servi jam ipsa sectione demortuam, et a compage viventis corporis alienam, in sedem deonestati capitis revocat manus Christi. (f) Reformat quod ipse formaverat: nec tarde caro sequitur ejus imperium, cuius erat figmentum.

B CAP. V. — Habent ergo divinam hæc opera virtutem. Sed quod Dominus majestatis suæ potentiam comprimit, et vim in se persecutoris admittit, ex illa est voluntate qua *dilexit nos, tradidit semetipsum pro nobis* (Ephes. v, 2): cooperante in hoc (g) ipsum Patre, qui *Filio proprio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum* (Rom. viii, 32). Una est enim Patris 201 et Filii voluntas, ut est una Divinitas: de cujus dispositionis effectu, nihil vobis gratiæ, Judæi, nihil tibi, Juda, debemus. Salvationi quidem nostræ, non hoc vobis volentibus, impietas vestra servivit, et per vos factum est quidquid *manus Dei et consilium decreverunt fieri* (Act. iv, 28). Mors igitur Christi nos liberat, vos accusat. Merito soli non habetis quod omnibus perire voluistis. Et tamen tanta est nostri bonitas Redemptoris, ut etiam vos possitis consequi veniam, si Christum Dei Filium confitendo, illam parricidalem malitiam relinquatis. Non enim Dominus in cruce frustra oravit, dicens: *Pater, dimitte illis, quia nesciunt quid faciunt* (Luc. xxiii, 34). Quod remedium nec te, Juda, transiret, si ad eam pœnitentiam confugisses quæ te revocaret ad Christum, non quæ instigaret (h) ad laqueum. Dicendo enim: *Peccavi, tradens sanguinem justum* (Matth. xxvii, 4), in impietatis tuæ perfidia perstitisti: quia Jesum non Deum Dei Filium, sed nostræ tantummodo conditionis hominem (i) inter extrema mortis tuæ pericula credidisti; cujus flexisses misericordiam, si ejus non negasses omnipotentiam. Hæc hodie, dilectissimi, piis auribus vestris insinuata sufficiant, ne fastidium de prolixitate subrepat. Quæ autem desunt plenitudini, quarta feria auxiliante Domino reddenda promittimus: quoniam qui dedit quod locuti sumus, dabit, sicut credimus, quod loquamur: (j) per Domi-

(h) Dno mss. Vat., *in laqueum*. Mox autem pro *enim* in tribus mss. Vat.

(i) Sic ex vetustissimo Vat. Al., *inter extremum mortis tuæ periculum*. Duo Vat. *etiam inter extremum mortis tuæ periculum*.

(j) Ita ex eodem antiquissimo Vat. In prima editione: *Per Christum Dominum nostrum. Amen*. In aliis editis ante Quesnellum: *Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen*. Similiter etiam plures mss. qui solum omitunt *Filium tuum*. Apud Quesn., *Per Dominum nostrum*

num nostrum Jesum Christum, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LIII [Al. LI.]

De Passione Domini II. Habitus feria quarta.

SYNOPSIS. — I. Conversionem latronis, qui ad crucem usque reus, repente confessor Christi factus est, gratiæ opus esse. — II. Omnes creaturas, cum testimonium Christo in cruce reddiderunt, sententiam in Judæos protulisse. — III. Christianos humilitati et patientiæ Christi conformes fieri debere; nec aliam esse viam ad æterna.

CAP. I. — Exigit fides, dilectissimi, ut partem sermonis quam de Domini Passione promisimus, eodem nobis auxiliante reddamus: **202** in quo nos orationibus vestris non ambigimus adjuvari. Ad commune enim pertinet lucrum, si potueritis me habere devotum: quia vestra impenditur edificationi quidquid nostræ tribuitur facultati. Post illud ergo impium Julæ detestandumque commercium, quo ab eo, Judæis persequentibus, mundi Redemptor est traditus, post illas sacrilegas illusiones, inter quas usque ad locum pœnæ ejus mansuetudo perducta est, crucifixi cum eo sunt, statuti utrinque patibulis, latrones duo: quorum unus ad id usque temporis par similisque consorti, insidiatoriarum et saluti hominum semper infestus, usque ad crucem reus, fit Christi repente confessor; et inter illos acerrimos corporis animique cruciatus, quos simul et instantia et difficultas mortis augebat, mira conversione mutatus, *Memento, inquit, mei, Domine, dum veneris in regnum tuum* (Luc. xxiii, 42). Quæ istam fidem exhortatio persuasit? quæ doctrina imbuit? quis prædicator accendit? Non viderat prius acta miracula, cessaverat tunc languentium curatio, cæcorum illuminatio, vivificatio mortuorum, ea ipsa quæ mox erant gerenda, non aderant; et tamen Dominum constitetur et Regem, quem videt supplicii sui esse consortem, (a) Inde ergo oriebatur hoc donum, unde accepit fides ipsa responsum; ait enim ei Jesus: (b) *Amen dico tibi, hodie mecum eris in paradiso* (Ibid., 43). Excedit humanam conditionem ista promissio; nec tam de ligno crucis quam de throno editur potestatis. Ab illa altitudine præmium fidei datur, in qua chirographum humanæ transgressionis aboletur: quia se a forma servi Dei forma non dirimit, dum etiam inter ipsa supplicia proprietatem unitatemque suam servavit et Deitas inviolabilis, et natura passibilis.

CAP. II. — Adjicitur ad confirmationem spei nostræ totius attestatio creaturæ. Emitte spiritum Christo omnia elementa tremuerunt, densis tenebris splendor solis obductus, extraordinarie nocti sub-

Jesum Christum Filium tuum, qui cum Deo et Spiritu sancto, etc. Editio Antuerpiensis an. 1583 idem ac Quesnellus, sed pro Deo habet eo.

(a) Prima editio: *Unde ergo oriebatur hoc donum, inde accepit, etc.*

(b) Eadem editio repetit, *Amen amen*. Postea sub finem capituli servant pro servavit est in aliquibus mss, et post unitatemque primæ editionis exemplum, coll. 3 et unus codex Vaticanus coll. 4 delent

didit diem; stabilitatem suam terra profundis concussionibus labefactata non tenuit, et petrarum firmitas, contracta soliditate, dissiluit. Velum templi, quo priorum mysteria ulterius non erant obumbranda, discissum est; et multorum sanctorum corporibus excitatis, ad præmuniendam resurrectionis fidem, monumenta patuerunt (Matth. xxvii, 51-53; Marc. xv, 38; Luc. xxiii, 45, 46). In vos ergo, Judæi, cælum et terra sententiam tulit, vobis sol (c) servitutem suam diemque subtraxit, vobis famulatum suum elementorum ordines **203** denegarunt; et recedente a legibus suis ministerio creaturæ, vestra obcæcatio, vestra est significata confusio. Vobis enim dicentibus: *Sanguis ejus super nos et super filios nostros* (Matth. xxvii, 25); merito hoc retributum est, ut quod vestri generis impia perdidit portio, assequatur hoc (d) fidelis gentium plenitudo.

CAP. III. — Nos ergo, dilectissimi, quibus Dominus noster Jesus Christus crucifixus, non scandalum, neque stultitia, sed Dei virtus Deique sapientia est (I Cor. i, 23); nos, inquam, spiritale semen Abrahamæ, non in prole servitutis geniti, sed in familia libertatis renati; pro quibus in manu ferti et brachio (e) extento de oppressione Ægyptiæ dominationis eductis, verus et immaculatus agnus immolatus est Christus (I Cor. v, 7); amplectamur salutaris Paschæ mirabile sacramentum, et ad ejus imaginem, qui deformitati nostræ conformis factus est, reformemur. Erigamur ad eum qui pulverem abjectionis nostræ, corpus fecit gloriæ suæ; et ut resurrectionis ejus mereamur esse consortes, humilitati et patientiæ ipsius per omnia congruamus. Magnis nominis militiam, magnæ professionis suscepimus disciplinam. Sectatores Christi discedere a regia non licet via, sed dignum est temporalibus non occupari, ad æterna tendentes. Et quia pretioso sanguine Christi redempti sumus, glorificemus et portemus Deum in corpore nostro (I Cor. vi, 20); ut ad ea quæ fidelibus præparata sunt pervenire mereamur, (f) per Dominum nostrum Jesum Christum, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LIV [Al. LII].

De Passione Domini III. Habitus Dominico die.

SYNOPSIS. — I. Crucis et redemptionis mysterium antiquitus præfiguratum, duas in Christo naturas exigere. — II. Distinctas esse utriusque proprietates voluntariasque humanæ passionis. — III. Quam inique de bonitate Domini diffidit Judas, quem a corporis et sanguinis sui communionem non repulerat. — IV. Tristitiam et formidinem nostram voluntarie a suam.

(c) Al., virtutem. QUESN.

(d) Prima editio, fidelium gentium. Mss. collect. 4 et 5, fidelis gentilium.

(e) Sic ex ms. S. Petri. Al., excelso.

(f) Ita vetustissimus Vat. 3835. In ms. S. Petri. Per Christum Domivum nostrum, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum.

Christo fuisse susceptas. — V. Petri conversionem interioris Christi intuitus opus fuisse. — VI. Quantum malorum Judæis origo fuisse clamores quibus Christum morti addixerunt.

CAP. I. — Inter omnia, dilectissimi, opera misericordiæ Dei quæ ab initio salutis sunt **204** impensa mortalium, nihil est mirabilius, nihilque sublimius, quam quod pro mundo crucifixus est Christus. Huic enim sacramento universa præcedentium sæculorum mysteria servierunt, et quidquid (a) in hostiarum differentiis, in propheticiis signis et legatibus institutis sacra dispensatione variatum est, hoc prænuntiavit dispositum, hoc promisit implendum : ut nunc imaginibus figurisque cessantibus hoc prosit credere jam effectum, quod antea profuit credidisse faciendum. In omnibus igitur, dilectissimi, quæ ad Domini nostri Jesu Christi pertinent passionem, hoc catholica fide tradit, hoc exigit, ut in Redemptorem nostrum duas noverimus convenisse naturas, et manentibus proprietatibus suis, tantam factam unitatem utriusque substantiæ, ut ab illo tempore quo sicut humani generis causa posebat, (b) in beatæ Virginis utero *Verbum caro factum est* (Joan. 1, 14), nec Deum illum sine hoc quod homo est, nec hominem sine hoc liceat cogitare quod Deus est. Exprimit quidem (c) sub distinctis actionibus veritatem suam utraque natura, sed neutra se ab alterius connexione disjungit. Nihil ibi ab invicem vacat, tota est in majestate humilitas, tota in humilitate majestas ; nec infert unitas confusionem, nec dirimit proprietates unitatem. Aliud est passibile, aliud inviolabile ; et tamen ejusdem est contumelia, cujus et gloria. Ipse est in infirmitate qui et in virtute ; idem mortis capax, et idem victor est mortis. Suscepit ergo totum hominem Deus, et ita se illi, atque illum sibi misericordiæ et potestatis ratione conseruit, ut utraque alteri (d) natura inesset, et neutra in alteram a sua proprietate transiret.

CAP. II. — Sed quia dispensatio sacramenti, ad reparationem nostram ante sæcula æterna dispositi, nec sine humana infirmitate, nec sine divina erat consummanda virtute : (e) agit utraque forma cum alterius communionem, quod proprium est, Verbo scilicet operante quod Verbi est, et carne exsequente quod carnis est. Unum horum corrumpat miraculis, aliud succumbit injuriis. (f) Illud ab æqualitate paternæ gloriæ non recedit, hoc naturam nostri generis non relinquit. Verumtamen etiam ipsa re-

ceptio passionum non ita est (g) affectioni nostræ humilitatis exposita, ut a potentia sit Divinitatis abjuncta. Quidquid Domino illusionis et contumeliæ, quidquid vexationis et pœnæ furor intulit impiorum, non de necessitate toleratum, sed de voluntate susceptum est : *Venit enim Filius hominis querere et salvare quod perierat* (Luc. xix, 10) ; et sic ad **205** omnium redemptionem utebatur malitia persequentium, ut in mortis ejus resurrectionisque sacramento, etiam interfectores (h) sui possent salvi esse, si crederent.

CAP. III. — Unde scelestior omnibus, Juda, et infeliciores exstitisti, quem non pœnitentia revocavit ad Dominum, sed desperatio traxit ad laqueum. Expectasses consummationem criminis tui, et donec sanguis Christi pro omnibus peccatoribus funderetur, informis lethi suspendium distulisses. Cumque conscientiam tuam tot Domini miracula, tot dona terquerent, illa saltem te a præcipitio tuo (i) sacramenta revocassent, quæ in paschali cœna jam de perfidia tua signo divinæ scientiæ detectus, acceperas. Cur de ejus bonitate diffidis, qui te a corporis et sanguinis sui communionem non repulit, qui tibi ad comprehendendum se cum turbis et armatorum cohorte venienti pacis osculum non negavit (Matth. xxvi, 49) ? Sed homo (j) inconvertibilis, *spiritus vadens et non revertens* (Ps. lxxvii, 39), cordis tui secutus es rabiem, et stante diabolo a dextris tuis (Ps. cviii, 6), iniquitatem, quam in sanctorum omnium armaveras caput, in tuum verticem retorsisti : ut quia facinus tuum omnem mensuram ultionis excesserat, te haberet (k) impietas tua judicem, te pateretur tua pœna carnificem.

CAP. IV. — Cum igitur esset Deus in Christo mundum reconcilians sibi (II Cor. v, 19), et creaturam (l) ad conditoris sui imaginem reformandam, Creator ipse gestaret ; peractis miraculis operum divinarum, quæ propheticus olim spiritus gerenda prædixerat : *Tunc aperientur oculi cæcorum, et aures surdorum audient ; tunc saliet claudus ut cervus, et (m) plana erit lingua mutorum* (Isai. xxxv, 5) ; sciens Jesus adesse jam tempus gloriosæ Passionis implendæ, *Tristis est, inquit, anima mea usque ad mortem* (Matth. xxvi, 38) ; et iterum : *Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste* (Ibid., v. 39). Quibus verbis quamdam formidinem profitentibus, nostræ infirmitatis **206** affectus participando curabat, et pœnalis experientiæ metum

(a) Præpositio in addita ex ms. Vat. 3835.

(b) Ms. S. Petri, *intra beatæ Virginis uterum*.

(c) Prima editio et cod. Bon., *sub diversis et distinctis*.

(d) Eadem editio et idem codex, *natura*.

(e) Eadem in epist. 28, ad Flavianum, c. 4.

(f) Correximus *illud* ex vetustissimo Vat. Al., *Aliud*.

(g) Erat in editis *nostræ affectioni*. Postposuimus *nostræ*, uti adjectivum *humilitatis*, auctoritate memorati antiquissimi Vat. In uno ms. S. Petri, *afflictioni* pro *affectioni*.

(h) *Ejus* pro *sui* in Vat. laudato.

(i) *Sacramenta* ex antiquissimo Vat. et ex editis ante Quænellum revocavimus. Mox *in perfidia tua* præfert codex S. Petri.

(j) Quædam editiones, *inconvertibilis*, vel *corruptibilis*. Dein pro *et stante* unus cod. S. Petri *tu stante*.

(k) Idem cod. S. Petri et prima editio, *impietatis tuæ*.

(l) Sic ex antiquissima Vat. nec non ex ms. S. Petri aliisque codd. Al., *creatoris*. Mox *conditor* pro *creator* in prima editio et cod. Bonon.

(m) Antiquissimus Vat., *clara*. Hoc Isaiæ loco utrumque *clara*, vel *plana* apud Patres invenitur, ut ostendit P. Sabbatier.

subeundo penebat. In nobis ergo Dominus (a) nostro A vestris oculis solitus dies prodit, sed impiis mentibus nox tetra cæcitatibus incubuit. Hoc mane vobis templum et altaria diruit, legem et prophetas ademit, regnum et sacerdotium sustulit, in luctum æternum omnia (j) vobis festa convertit. In istis enim insanum cruentumque consilium, tauri pingues, vituli multi, frementes bestię, canes rabidi, ut morti auctorem vite et Dominum glorię traderetis: et tanquam extenuanda esset furoris vestri immanitas, si ejus sententia qui provincię vestrę præsidebat, uteremini, vinctum Jesum ad Pilati judicium deduxistis; ut clamoribus improbis trepido cognitore superato, interfectorem (k) hominem eligeretis ad veniam, et Salvatorem mundi peteretis ad pœnam. Post hanc damnationem Christi (l) quam exsecuta est Pilati præsidis magis ignavia quam potestas, qui lotis manibus et ore polluto, iisdem labiis Jesum misit ad crucem, quibus eum (m) pronuntiaverat innocentem, multas illusiones Domino, sacerdotalibus serviens oculis, licentia popularis ingressit: et in mansuetudinem ejus qui hæc sponte tolerabat, furens turba sævit. Sed quia multum est, dilectissimi, ut omnia hodiernus sermo percurrat, in quartam feriam, qua lectio Dominicę Passionis iterabitur, residua differantur. Præstabit enim Dominus, orantibus vobis, ut ipsius dono, quod promittimus implcamus: (n) per Dominum nostrum Jesum Christum, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

CAP. V. — Quantum autem universis fidelibus hæc humilitate collatum sit, primus beatissimus (e) apostolus Petrus expertus est (*Ibid.*, 75), qui, cum illum instantis sævitie vehementior procella turbasset, ad reparationem vigoris celeri mutatione conversus est, sumens de exemplo remedium, ut tremefactum repente membrum rediret ad sui capitis firmitatem. Non enim posset domino servus, et magistro major esse discipulus (*Matth.* x, 24; *Joan.* xv, 20), qui humanę fragilitatis trepidationem non vinceret, nisi victor mortis ante timuisset. Respexit ergo Dominus Petrum (*Luc.* xxii, 61), et (f) inter calumnias sacerdotum, inter falsitates testium, inter cædentium et conspuentium injurias constitutus, illis turbatum discipulum convenit oculis, quibus eum præviderat esse turbandum: et in illum (g) ingressa est veritatis inspectio, ubi erat cordis faciendæ correctio; quasi quædam (h) illic vox Domini insonaret ac diceret: (i) Quo abis, Petre? quid in tua recedis? ad me convertere, in me confide, me sequere: meę passionis hoc tempus est, nondum tui venit hora supplicii. Quid metuis, quod etiam ipse superabis? Non te confundat infirmitas 207 quam recepi. Ego de tuo fui trepidus, tu de meo esto securus.

Mane autem facto consilium inierunt omnes principes sacerdotum et seniores populi adversum Jesum, ut eum morti traderent (*Matth.* xxvii, 1). Hoc mane, Judæi, non ortus vobis lucis contingit, sed occasus, nec

(a) Cod. S. Petri, *nostro pullore trepidabat et susceptione se nostrę infirmitatis induerat ut nostram*, etc.

(b) Editi, *cæli*. Emendavimus ex mss. antiquissimo Vat. et S. Petri. Prima editio, *et cæli commutatione*. Post pauca *sua tribuens* scripsimus cum vetustioribus editionibus ac duobus laudatis codd. Quesnellus, *sua retribuens*.

(c) Idem antiquis. Vat., *honores*, et dein *sanitates* D pro *salutem*.

(d) Respicitur locus apud *Matth.* xxvi, 53, in quo licet nunc non legatur *millia*, sic tamen olim in nonnullis exemplaribus legebatur, uti videre est in antiquissimis Evangelicis Veronensi, Brixiano et Forojulensi a P. Blanchino editis; unde etiam Augustinus in libro de Spiritu et Littera, c. 4 et 35, et Hilarius in psal. lxxxiii, num. 1, in psal. lxxv, n. 6, et lib. x de Trin. num. 42, similiter in suis codicibus legerunt.

(e) Sic nostri codd. et editi ante Quesnellum, apud quem, *Apostolus expertus est, cui cum*. Antiquissimus Vat. præfert vocem *Petri*, sed delat *Apostolus*.

(f) Cod. S. Petri, *inter seniorum calumnias*.

(g) Sic antiquissimus Vat., codd. S. Petri et duo alii nostri codices Vatt. cum ms. Victorino, quem Ques-

nellus, *interfectorem* (k) hominem eligeretis ad veniam, et Salvatorem mundi peteretis ad pœnam. Post hanc damnationem Christi (l) quam exsecuta est Pilati præsidis magis ignavia quam potestas, qui lotis manibus et ore polluto, iisdem labiis Jesum misit ad crucem, quibus eum (m) pronuntiaverat innocentem, multas illusiones Domino, sacerdotalibus serviens oculis, licentia popularis ingressit: et in mansuetudinem ejus qui hæc sponte tolerabat, furens turba sævit. Sed quia multum est, dilectissimi, ut omnia hodiernus sermo percurrat, in quartam feriam, qua lectio Dominicę Passionis iterabitur, residua differantur. Præstabit enim Dominus, orantibus vobis, ut ipsius dono, quod promittimus implcamus: (n) per Dominum nostrum Jesum Christum, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

208 SERMO LV [Al. LIII].

De Passione Domini IV. Feria quarta.

SYNOPSIS. — I. *De crucifigione Christi, in qua per latrones electorum et reproborum discretio figuratur.* — II. *Imperitius esse Judæorum in Christum blasphemias, cum prædictam esset, non eum descensurum, sed regnaturum a ligno.* — III. *In cruce, quæ veri altaris sacramentum est, sanguine Christi chirographum peccati esse deletum, et latronem mirabiliter conversum.* — IV. *De aceto degustato, verbo Consummatum est, inclinatione capitis et morte Christi.* — V. *Charitate et puritate parari corda ad paschale festum celebrandum.*

CAP. I. — Expectationi vestrę, dilectissimi, quod

ad marginem allegavit. Prima editio *egressa est*. Alię editiones cum mss. collect. 4, *conversa est*.

(h) Editi, *illi*. Correximus ex vetustissimo Vat. et cod. S. Petri.

(i) Prætulimus lectionem antiquissimi Vat. Al., *Quid habes Petre? Quid in tuam conscientiam recedis?* Codex S. Petri, *quid intus recedis*, ubi *intus* pro *in tua* librarii lapsu scriptum videtur. Mox *revertere pro convertere* in mss. Vatt. collect. 4 et 5. *Reconvertere* solum in alio Vat.

(j) Addidimus *vobis* ex antiquissimo Vat. et ms. S. Petri.

(k) Sic quidam nostri codices Vatt. ut Quesnellus conjecit notatione ad marginem, non ausus immutare lectionem vulgatam *hominem*.

(l) Ita correximus ex mss. S. Petri et alio Lectoriar. Vat. Accedit etiam antiquissimus Vat. 3835, in quo item legitur *quam*. Al., *qua excusata est Pilati præsidis ignavia magis quam potestas*.

(m) Aliqui mss. et prima editio, *pronuntiaverat*.

(n) Antiquissimus Vat., *Per eundem Dominum nostrum Jesum Christum, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen*.

debetur, Domino largiente reddendum est, promerentibus orationibus vestris, ut nos ad solvendum faciat idoneos, qui vos ad exigendum (a) fecit intentos. Loquentes enim proxime de Domini passione, usque ad evangelicæ historię venimus locum, in quo Pilatus (b) impiis Judæorum clamoribus, ut Jesus crucifigeretur, cessisse narratur. Peractis itaque omnibus quæ Divinitas fieri carnis velamine temperata permisit, Jesus Christus Filius Dei cruci quam etiam ipse (c) gestarat, affixus est, duobus latronibus, uno ad dexteram ipsius, alio ad sinistram, similiter crucifixis: ut etiam in ipsa patibuli specie monstraretur illa quæ in judicio ipsius omnium hominum est faciendæ discretio; cum et salvandorum figuram fides credendis (d) latronis exprimeret, et damnandorum formam blasphemantis impietas prænotaret. Passio igitur Christi salutis nostræ continet sacramentum, et de instrumento quod iniquitas Judæorum paravit ad pœnam, potentia Redemptoris (e) gradum nobis fecit ad gloriam: quam Dominus Jesus ita ad omnium hominum suscepit salutem, ut inter clavos quibus ligno tenebatur affixus, pro 209 interfecto (f) paternæ clementiæ supplicaret et diceret: *Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt* (Luc. xxiii, 34).

CAP. II. — Principes autem sacerdotum, quibus indulgentiam Salvator petebat, supplicium crucis irrisionum aculeis (g) exasperabant; et in quæ manibus amplius sævire non poterant, linguarum tela jaciebant, dicentes: *Alios saluos fecit seipsum non potest saluum facere. Si rex Israel est descendat* (h) *nunc de cruce, et credimus ei* (Matth. xxvi, 42). De quo (i) erroris fonte, Judæi, de quo invidiæ lacu, tallium blasphemiarum venena potastis? Quis vobis magister tradidit, quæ doctrina persuasit, quod illum regem Israel, illum Dei Filium credere deberetis, qui se (j) aut crucifigi non sineret, aut a confusione clavorum liberum excuteret? Non hoc vobis legis mysteria, non paschalis observantiæ sacramenta, nec ulla unquam prophetarum ora cecinerunt; sed illud vere abundeque legis, quod ad detestabilem vestri sceleris impietatem et ad voluntariam Domini pertinet passionem. Ipse enim per Isaiam loquitur: *Dorsum meum dedi ad flagella, (k) maxillas*

(a) Prima editio, *facit*.

(b) Forte *improbis* legendum Latinus Latinus coniecit in Biblioth. sacr. et profana, uti in sermone superiori c. 6.

(c) Prima editio, *gesserat*.

(d) Antiquissimus Vat. 3835 omittit *latronis*.

(e) Etsi nomen *gaudium* pro *gradum* a Quesnello substitutum, pluribus et potioribus nostris mss. confirmetur; antea editorum tamen lectionem *gradum* quam exemplar primæ editionis collect. 3 approbat, revocavimus, tum quia congruentior est, tum quia serm. 51, cap. 7, similiter legitur: *Per Crucis supplicium gradus vobis ascensionis parat ad regnum*.

(f) Antiquissimus Vat., *paternam clementiam*.

(g) Ita ms. S. Petri: alias *asperabant*.

(h) Adverbium *nunc* desideratur in vetustissimo Vat. (i) Forte *furoris*, ut Latinus Latinus in Bibliotheca coniecit.

(j) Vocem *aut* addidimus ex mss. S. Petri et anti-

meas ad palmas, faciem autem meam non averti a confusione sputorum (Isai. l, 6). Ipse per David, *Dederunt, inquit, in escam meam fel, et in sili mea potaverunt me aceto* (Ps. lxxviii, 22). Et iterum: *Circumdederunt me cænos multi (l) concilium malignantium obsedit me. Foderunt manus meas et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea. Ipsi vero consideraverunt et conspexerunt me, diviserunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam miserunt sortem* (Ps. xxi, 17). Et ne sceleris tantum vestri videatur ordo prædictus, nulla autem potentia prænuntiata crucifixi, non quidem legis, Dominus (m) descendit de cruce; sed legis: *Dominus regnavit a ligno* (Ps. xcvi, 40).

CAP. III. — Crux ergo Christi sacramentum veri et prænuntiati habet altaris, ubi per hostiam salutarum, naturæ humanæ celebraretur oblatio. Ibi sanguis immaculati agni antiquæ prævaricationis pacta debebat: ibi tota diabolicæ dominationis contrebatur adversitas, et (n) de elatione superbiæ victrix 210 humilitas triumphabat; cum tam velox fidei esset effectus, ut de crucifixis cum Christo latronibus, qui in Christum Filium Dei credidit, paradisi justificatus intraverit. Quis tanti muneris explicet sacramentum? quis potentiam tam miræ commutationis enarret? Exiguo temporis puncto, longorum scelerum reatus aboletur; inter luctantis animæ dura tormenta, hærens patibulo transit ad Christum; et cui propria impietas intulit pœnam, Christi gratia dat coronam.

CAP. IV. — Hinc jam degustato aceto, Dominus, quod illa dabat vinea, quæ ab auctoris sui plantatione degenerans (Matth. xxi, 38), conversa fuerat in amaritudinem vitis alienæ, *Consummatum est* (Joan. xix, 30), ait; hoc est, completæ sunt Scripturæ: non est amplius quod (o) de insania populi furentis expectem; nihil minus pertuli quam me passurum esse prædixi. Peracta sunt mysteria infirmitatis, promantur documenta virtutis. *Inclinato* itaque *capite emisit spiritum*, et in corpus die tertio suscitandum, quietem placidi soporis admisit. Cui sacramento eum se vitæ auctor impenderet, et ad tantam divinæ majestatis inclinationem totius mundi compago quateretur, cum facinus impium omnis (p) sui confusione

quissimo Vat. in quo postremo post vocem *liberum* subjicitur *corpus*. Paulo post, *Prophetarum oracula cecinerunt* in quibusdam mss. Vatt.

D (k) Idem Vat., *maxillas autem meas, et mox in esca mea*.

(l) Emendavimus ex eodem Vat. Al. *consilium*, Dein *conspexerunt pro inspexerunt* scripsimus ex eodem codice et alio Vat. collect. 5. Prima editio, *inspexerunt in me*.

(m) Prima editio et tres codd., *descendet*.

(n) Cod. S. Petri, *de elisione*.

(o) Sic correximus ex codice S. Petri. In codice Patav. S. Antonii errore librarii, *ab insani*, cum scribendum fuerit *ab insania*. Alii codd. et editi, *insaniam*. Prima autem editio, *non est aliud quo insaniam populi*.

(p) Ms. S. Petri, *sua confusione*. Unus Vat., *confessione pro confusione: natura pro creatura* in prima editione.

creatura damnaret, et manifestam in reos sententiam ipsa (a) mundi elementa profferrent: qui vobis animus, Judei, quæ conscientia fuit; quando et vos iudicium universitatis urgebat, et revocari ad se consummato scelere impietas vestra non poterat? Qualis confusio vos operuit? quæ cor vestrum pœna suscepit?

CAP. V. — Cum igitur, dilectissimi, tanta sit misericordia Dei, ut etiam de tali populo multos per fidem justificare dignatus sit, nosque (b) sub veteris quondam ignorantiae profunda nocte pereuntes, in patriarcharum societatem, et in sortem electi generis adoptarit: ad altitudinem spei nostræ non segniter neque (c) cum torpore curramus; sed prudenter ac fideliter cogitantes, de quali captivitate et quam misera servitute, quo pretio redempti, et quo brachio sumus educti, glorificemus Deum in corpore nostro; **211** ut habitare eum in nobis, ex ipsa conversationis nostræ probitate monstremus. (d) Et quia nihil est in omnium virtutum dignitate præstantius quam pietas misericordiae et puritas castitatis, his nos præditiis specialius instruamus, ut charitatis opere ac nitore pudicitiae, tamquam duabus elevati alis, de terrenis mereamur esse cœlestes. Quo desiderio quisquis gratia Dei adjutus impletur, et de profectu suo non in se, sed in Domino gloriatur, hic legitime honorat paschale sacramentum. Hujus limina vastator angelus sanguine agni et signo crucis prænotata non intrat. (e) Is plagas Ægyptias non pavescit, et iisdem aquis hostes suos relinquit extinctas quibus est ipse salvatus. Amplectamur itaque, dilectissimi, purificatis mentibus atque corporibus, salutis nostræ mirabile sacramentum, et ab omni fermento malitiæ veteris emundati (I Cor. v, 7), Pascha Domini cum digna (f) observantia celebremus: ut regente nos Spiritu sancto, a charitate Christi nullis tentationibus separemur, qui in sanguine suo pacificans omnia, et in altitudinem paternæ gloriæ se recepit, et humilitatem sibi servientium non reliquit, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LVI [Al. LIV].

De Passione Domini V. Die Dominica habitus

SYNOPSIS — I. Salutem nostram esse in cruce posi-

(a) Vox mundi adjecta est ex duobus præstantissimis codd. Vat. et S. Petri; ex quibus et aliis mss. ac nonnullis etiam editionibus *quis vobis* reposuimus pro *qui vobis*. Mox in vetustissimo Vaticano postrema hujus capitis verba sic efferuntur: *Quæ conscientia fuit? qualis confusio vos operuit? quæ cor vestrum pœna suscepit? quando et iudicium vos universitatis urgebat, et revocare se a consummato scelere impietas vestra non poterat? Cum igitur, etc.*

(b) Idem Vat. sub veteri quondam ignorantiae nocte. Prima editio, sub veteri quondam ignorantiae profunda nocte.

(c) Al. in margine editorum, cum tempore, et ita nostri codd. collect. 5.

(d) Unus ms. Vat. et alius S. Petri, ut quia. Dein, et charitatis in prima editione, loco ut charitatis.

(e) In ms. S. Petri, ipsas plagas. Mox post vocem *hostes* addidimus *suos* ex antiquissimo Vat.

(f) Sic Quesnellus cum nostris codd. Anteriores editiones, *observantione*. Porro *observantia* pro *fejuniis* apud Leonem frequens invenitur.

tam; in qua æquitate et potentia divinitate et humanitate certavit Christus. — II. *De oratione Christi et duplicis voluntatis conflictu, qui ad nostram eruditionem ordinatus est.* — III. *De Christi erga Judam lenitate, scelerata Judæ penitentia, et hominis per Christum redemptione.*

CAP. I. — Creator et Dominus omnium rerum Christus post inusitatum sacræ Virginis partum, post adorata magorum confessione. **212** cunabula, et post multiplicem doctrinam cœlestis eloquii et variarum curationum medelas imperio verbi potentis effectas, dispensationem omnium sacramentorum omniumque virtutum salutifera passione consummat. Christianæ igitur spei, dilectissimi, vera ratio et principalis causa crux Christi est: quæ licet *Judæis* sit *scandalum, gentibus autem stultitia*, nobis tamen *Dei virtus est, Deique sapientia* (I Cor. 1, 23). Unde summum hoc et potentissimum divinæ misericordiae sacramentum semper quidem in cordibus nostris cum tota sui dignitate retinendum est, sed nunc vivaciorem animi sensum et puriorem exigit mentis intuitum, quando nobis non solum recursu temporis, sed etiam textu evangelicæ lectionis omne opus nostræ salutis ingeritur. Nihil ergo apud nos loci cogitationes habeant impiorum, nec integritatem sanæ intelligentiæ, aut Judaica offensio, aut gentilibus corruptat irrisio: ut quod pro nobis non solum humiliter, sed etiam sublimer gestum est, aut secundum hominem impossibile, aut secundum Deum videatur indignum. Utrumque autem recipi, utrumque convenit credi: quia nemo hominum (g) potest, nisi in utroque salvari. Justus enim et misericors Deus (h) non sic jure suæ voluntatis est usus, ut ad reparationem nostram, solam potentiam benignitatis exereret: sed quia consequens fuerat ut homo faciens peccatum, servus esset peccati (Joan. viii, 34), sic medicina ægris, sic reconciliatio reis, sic redemptio est impensa captivis, ut condemnationis (i) justa sententia justo liberatoris opere solveretur. Nam si pro peccatoribus sola se opponeret Deitas, non tam ratio diabolum vinceret quam potestas. Et rursum, si causam lapsorum sola ageret natura mortalium, (j) non exueretur a conditione, quæ libera non esset a genere. Unde

(g) Antiquissimus Vat. 3835, *posset*; alius Vat. collect. 5, *possit*.

(h) Cum corruptus esset hic locus, Quesnellus edit, *non sic munere*, notans in margine: «Ita ope editionis Venetæ anni 1505. quæ ex antiquiori anni 1485 expressa est, emendatum; cum legeretur, *non sic injuria*, in omnibus excusis, et quos vidi mss. codicibus.» Prima pariter editio, ex qua sumpta fui Veneta an. 1485, cum codd. collect. 3, habet *munere*; sed neque hoc plane satisfaciit. Veram lectionem, *non sic jure*, suppeditavit antiquissimus Vat. codd. ex. Mox, *exerceret* pro *exeret* in prima editione.

(i) Sic melius ex eodem Vat. Al., *justæ*.

(j) Sic sex nostri codd., et melius quam *erueretur*, ut erat in editis; *exui* enim a *conditione* dicebatur pro *liberari a servitute*. Unde apud S. Zenonem I. 1, tract. 10, n. 5, *Multi conditionibus duris exuti*; in quem locum plura annotavimus. Quesnellus in margine suspicatus est pro *erueretur* legendum. *forte erueret*; dico, *exueret*.

oportuit in unum Dominum nostrum Jesum Christum et divinam et humanam convenire substantiam, ut mortalitati nostræ per Verbum carnem factum et origo novi hominis subvenire et passio.

CAP. II.—Cum igitur in Christo Jesu (a) Judæorum cæcitas quæ sunt divina non videat, gentilium sapientia quæ sunt humana **213** contemnat; illis adversus gloriam Domini calumniantibus, istis contra humilitatem superbientibus: nos Dei Filium, et in suis virtutibus, et in nostris infirmitatibus adoramus; nec erubescimus crucem Christi et inter contradicentium linguas nec de morte ipsius, nec de resurrectione dubitamus. Quoniam quod superbos ad infidelitatem trahit, hoc nos ad fidem dirigit; et quod apud illos est materia confusionis, hoc apud nos est causa pietatis. Admonitis igitur discipulis Dominus, ut contra vim tentationis instantis vigilantibus oratione certarent, ipse (b) Patri supplicans, ait: *Pater, si possibile est, transeat a me calix iste. Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu* (Matth. xxvi, 39). Prima petitio infirmitatis est, secunda virtutis: illud optavit ex nostro, hoc elegit (c) ex proprio: nec enim æqualis Patri Filius omnia esse Deo possible nesciebat, aut ad suscipiendam crucem sine sua in hunc mundum voluntate descenderat, ut hanc diversarum affectionum compugnantiam perturbata quodammodo ratione pateretur. Sed ut suscipientis susceptæque naturæ esset manifesta distinctio, quod erat hominis, divinam desideravit potentiam; quod erat Dei, ad causam respexit humanam. Superiori igitur voluntati voluntas cessit inferior, et cito demonstratum est quid possit a trepidante orari, et quid non debeat a medente concedi. Quia enim nos *quid oremus, sicut oportet, nescimus* (Rom. viii, 26), et utile nobis est ne fiat plerumque quod volumus; Deus justus et bonus, quando ea quæ nocitura sunt, petuntur, negando miseretur. Voluntatis ergo nostræ correctionem Dominus cum trina oratione firmasset, gravatis adhuc mœrore discipulis, *Dormite jam, inquit, et requiescite. Ecce appropinquavit hora, et Filius hominis tradetur in manus peccatorum. Surgite, (d) eamus. Ecce appropinquavit qui me tradet* (Matth. xxvi, 45, 40).

CAP. III.— Inter ipsa autem verba Domini, qui prædicti fuerant, irruerunt, et cum gladiis et fustibus comprehensura Christum turba confluit, ducem sequens Judam Iscarioth, qui privilegio perfidiæ obti-

(a) Erat in excusis, *Judæorum duritia quæ sunt divina, gentilium cæcitas quæ sunt humana contemnat*. Duo Vat. mss. collect. 4 et 5, et Lectionar. Patav. S. Antonii: *Judæorum cæcitas, quæ sunt humana contemnat*; ubi *cæcitas* Judæis tribuitur, et persalutum a quæ sunt divina ad quæ sunt humana librarii transcurrerunt. Emendationem vetustissimus Vat. suggestit.

(b) In uno Vat. deest *Patri*.

(c) Sic ex antiquissimo Vat. Al., in proprio.

(d) Prima editio, *eamus hinc*.

(e) Antiquissimus Vat. addit *se*; et videtur legendum: *cui ministrum sponte se præbuit*.

(f) In eodem Vat. desideratur *et*.

(g) Ex eodem antiquissimo Vat. emendavimus. Al., *iam perversa impij conversio*.

nuerat in facinore principatum. Huic ne criminis causa aliqua præberet offensio, nulla est negata dignatio; sed illius spiritu inflammatus exarsit, cui ministerium sponte (e) præbuit; et qualem habuit mentem, talem invenit et præsidem. Merito, sicut (f) et propheta prædixerat, *oratio ejus facta est in peccatum* (Ps. cviii, 7): **214** quoniam consummato scelere, (g) tam perversa ipsius conversio fuit, ut etiam pœnitendo peccaret. Admittit ergo in se Filius Dei impias manus, et quod sævientium furore agitur, (h) patientis potestate completur. Hoc enim erat illud magnæ pietatis sacramentum, quod (i) Christus consecratur injuriis: quas si aperta potentia et manifesta virtute propelleret, divina tantum exerceret, non humana curaret. In omnibus autem quæ (j) illi popularis et sacerdotalis insania contumeliose et procaciter inferebat, nostræ diluebantur maculæ, nostræ expiabantur offensæ: quia natura, quæ in nobis (k) rea semper fuerat atque captiva, in illo innocens patiebatur et libera; ut ad auferendum peccatum mundi, ille hostiam se Agnus offerret, (l) quem et omnibus corporalissubstantia jungeret, et ab omnibus spiritalis origo discerneret. Hæc hodie, dilectissimi, auribus vestris insinuata (m) sufficiant. Cætera in quartam feriam differantur, auxiliante Domino orationibus vestris, qui præstare dignabitur, ut quod promittimus impleamus: (n) per eum deum Dominum nostrum, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LVII [Al. LV]

De Passione Domini VI. Feria quarta.

SYNOPSIS. — I. *Christum voluntarie comprehensum noluisse defendi*. — II. *Christum iisdem verbis infidelium conscientias cedere, fidelium corda firmare: Caiapham, dum vestem suam scidit, sacerdotali se honore spoliasset*. — III. *Quæ cæcitas sacerdotum, qui linguis crucifigunt Christum, et manus retrahere a cæde videri volunt. Eorumdem circa pecuniam Judæ cæca superstitio*. — IV. *Christum in cruce exaltatum omnes creaturas in suæ passionis communionem traxisse*. — V. *Christianos tanto pretio redemptos a diaboli laqueis cavere debere, qui vana astrorum scientia homines deludit*.

CAP. I.— Sponsionis nostræ memores, dilectissimi, sanctitati vestræ reddimus quod debemus, **215** affuturam sperantes gratiam Dei, ut inde nobis proveniat devotio, unde est incitata promissio. Comprehensus Christus Dominus a turbis quas principes sacerdotum et doctores legis armaverant, ut impleret

(h) Ita ex eodem codice, ubi editi habebant: *patientis potestate complevit*.

(i) Prima editio et unus Vat. collect. 5, *Christi consecratur injuriis*.

(j) Correctum ex vetustissimo Vat. Al., *illa*.

(k) Ita ex eodem ms. et bene; cum *rea* et *captiva* contraponantur *innocenti* et *liberæ* Editi et alii codd., *victa*. Prima editio cum ms. Bon., *vincta*.

(l) Prima editio, *quem et omnibus corporalibus substantia jungeret, et ab omnibus spiritalibus origo discerneret*. In duob. Vat. mss. collect. 4 et 5 habetur pariter, *corporalibus*.

(m) Antiquissimus Vat., *suffecerint*.

(n) Hanc clausulam, quæ deerat, adjecimus ex vetustissimo Vat. In alio cod. Vat. pro *impleamus*, legitur *implere valeamus*.

dispensationem (a), cohibuit potestatem; et beatum apostolum Petrum humana adversum irruentes animositate commotum, gladio abstinere præcepit (*Math.* xxvi, 52). Superfluum enim erat ut qui volebat præsidio angelicarum legionum juvari, vellet se unius discipuli oppositione defendi. Perpetraverit licet ferox turba quod voluit, et de sceleris sui exsultarit (b) effectu; major tamen comprehensi virtus, quam comprehendendum fuit. Judæorum enim cæcitas nihil obtinuit, nisi ut sua impietate se perderet; Christi vero patientia hoc egit, ut omnes sua Passione salvaret.

CAP. II.— Perducto autem Jesu ad Caiphæ principem sacerdotum, quo scribæ et omnis sacerdotalis ordo convenerat (*Math.* xxvi, 57), falsa adversum Dominum testimonia quærebantur; sed inter inconditas et dissonas voces hoc Jesus mirabiliter elegerat (c), ut taceret. Caiphæ tamen dicenti: *Adjuro te per Deum vivum, ut dicas nobis si tu es Christus Filius Dei* (*Ibid.*, 63): ita veraci ac provida auctoritate respondit, ut iisdem verbis et infidelium conscientias (d) cæcicaret, et credentium corda firmaret, ad omnem interrogationem ejus referens, *Tu dixisti*; addensque quod sequitur: *Verumtamen dico vobis, amodo videbitis Filium hominis sedentem a dextris (e) virtutis Dei, et venientem in nubibus cæli* (*Ibid.*, 64). Caiphæ autem ad exaggerandam auditu sermonis invidiam, *scidit vestimenta sua*: et nesciens quid hac significaret insaniam, sacerdotali se honore privavit. Ubi est, Caiphæ, rationale pectoris tui? ubi continentia cingulum? ubi superhumeralia virtutum? Mystico illo sacramentoque amictu ipse te spoliast, et propriis manibus pontificalia indumenta discerpis, oblitus præcepti illius, quod legeras de principe sacerdotum: *De capite suo cidarim non deponet, et vestimenta sua (f) non dirumpet* (*Lev.* xxi, 10). Tu vero, a quo jam alienabatur hæc dignitas, ipse tibi es executor opprobrii; et ad manifestandum finem veteris instituti (g), eadem disruptio sacerdotalium aufert ornatum, quæ mox et templi discedit velum.

CAP. III.— Hinc jam, dilectissimi, inter multiplicatas illusiones nocte transacta, vinctum Jesum **216** Pilato præsidii tradiderunt. Principes enim sacerdotum et seniores populi hoc consilio rem gerebant, ut ab actione sceleris (h) sui viderentur immunes, subtrahentes opera manuum, et (i) exerentes tela lingua-

(a) Editi, *cohibet*. Emendavimus ex antiquissimo Vat. 3835 et ex Lectionario S. Petri, in quo *dispositionem*, pro *dispensationem*.

(b) Editi, *affectu*. Correctionem præbuerunt duo laudati codices.

(c) In ms. S. Petri, *ut tacendo vinceret*.

(d) Editi et aliqui codd., *cæderet*. Et duobus memoratis mss. correximus: *cæcicaret* autem refertur ad illa Isaiaë c. vi, v. 10: *Eccæcor cor populi hujus*.

(e) In editis ante Quesn. desideratur *virtutis*.

(f) Codex S. Petri, *non scindet*.

(g) Sequentia supplevimus ex Lectionariis S. Petri et antiquissimo Vat. in quo altero solum legitur *aufferet* pro *aufert*, in altero autem *discindit* loco *discedit*. Erat in vulgatis et aliis codd. quos vidimus: *veteris instituti pertine eadem disruptio sacerdotii*.

rum, nolentes interficere, et clamantes, *Crucifige, crucifige*. Quid hac specie religionis injustius? quid hac clementia simulatione crudelius? Qua lege, Judæi, quod vobis non licet facere, licet velle? qua ratione, quod corpora polluit, corda non lædit? Contaminari occisione ejus metuitis, cujus super vos et super filios vestros fundi sanguinem postulastis (*Math.* xxvii, 25). Si non tantum facinus vestra impietas peragit, permittite præsidem judicare quod sentit. Sed vos etiam in ipsum graves atque violenti, in id eum declinare non sinitis, a quo ipsi mendaciter abstinetis. Peccaverit Pilatus faciendo quod noluit, in vestram tamen conscientiam confluit quidquid furor vester extorsit. Talis etiam illic vestra observantia fuit, ubi pretium, quod vobis Christi venditor reportavit, mitti in gazophylacium noluitis, caventes scilicet ne sacros loculos pecunia cruenta pollueret. Cujus cordis est ista simulatio? Sacerdotum conscientia capit quod templi arca non recipit (*Math.* xxvii, 6). Refutatur illius sanguinis taxatio, cujus non timetur effusio. Quantislibet ita vos fallacia circumtegatis umbraculis, initum est cum traditore commercium, quo justum sanguinem, sicut non licuit comparari (j) sic non licuisset effundi.

CAP. IV.— Seditiosis igitur clamoribus Judæorum (k) cedente Pilato, in loco, cui nomen est Golgotha, crucifigitur Christus (*Joan.* xix, 17, 18). (l) Per lignum erigitur lapsus in ligno, et gustu fellis et acetii diluitur esca peccati. Merito priusquam traderetur, dixerat Dominus: *Cum exaltatus fuero, omnia ad me traham* (*Joan.* xii, 3): id est, totam causam humani generis agam, et olim perditam in integrum revocabo naturam. In me omnis infirmitas abolebitur, in me omnis plaga sanabitur. Exaltatum autem Jesum ad se traxisse omnis, non solum nostræ substantiæ passione, sed etiam totius mundi (m) commotione monstratum est. Pendente enim in patibulo creatore, universa creatura congemuit, et Crucis clavos omnia simul elementa senserunt. Nihil ab illo supplicio liberum fuit. Hoc in communionem (n) sui et terram traxit et cælum, hoc petras rupit, monumenta aperuit, **217** inferna reseravit, et densarum horrore tenebrarum radios solis abscondit. Debebat (o) enim hoc testimonium suo mundus auctori, ut iu occasu conditoris sui vellent universa finire. Sed patientia Dei servat rebus atque temporibus ordinem suum,

Hinc jam, etc.

(h) Rainaudi et Quesnelli editiones delent *sui*: restituvimus ex anterioribus editis, nostrisque codd.

(i) Quædam editiones, *exercentes*, male: et aliquanto post *totum facinus loco tantum facinus*.

(j) Præferenda visa est hæc lectio ms. S. Petri. Al., *ita debuit non effundi*.

(k) Ita optime emendavit Quesnellus, ut habent etiam nostri codd. Cæteri editi, *sedente*.

(l) Cod. Bon. *Merito igitur per lignum*.

(m) Sic ex antiquissimo Vat. et ms. S. Petri. Al. *perperam commutatione*.

(n) Antiquissimus Vat., *suam*, et dein *monumenta patrefecit*.

(o) Addidimus enim ex duobus præstantissimis Romanis codd. sæpius memoratis.

nosque in illum potius (a) invitat affectum, ut eorum A salutem petamus, quorum crimen horremus.

CAP. V. — Tanto igitur pretio (b), tantoque sacramento eruti de potestate tenebrarum, et ab antiquæ captivitatis vinculis absoluti, date operam, dilectissimi, ut integritatem mentium vestrarum nulla diabolus arte corrumpat. Quidquid (c) vobis contra Christianam fidem ingeritur, quidquid contra mandata Dei suadetur, de illius deceptionibus venit, qui vos innumeris dolis ab æterna vita conatur avertere, captando quasdam occasiones infirmitatis humanæ per quas incautas negligentesque animas in laqueos (d) iterum suæ mortis inducat. Omnes ergo per aquam et Spiritum sanctum renati, recolant cui renuntiaverint, et qua professione jugum a se tyrannicæ dominationis excusserint: nec in secundis quisquam, nec in adversis, ad mortiferum diaboli currat auxilium. Ille enim mendax est ab initio (Joan. viii, 44), et in sola viget arte fallendi, ut humanam ignorantiam falsæ (e) scientiæ ostentatione decipiat, sitque eorum nunc malignus impulsor, quorum post futurus est improbus accusator. Anni vitæ nostræ et actionum temporalium qualitates nec in natura elementorum, nec in stellarum effectibus, sed in summi et veri Dei potestate consistunt, cujus auxilium et misericordiam in omnibus (f) quæ recte cupimus, implorare debemus. Sicut enim illo, quod absit, offenso, nihil est (g) præter ipsum, quod nobis valeat suffragari; ita eodem propitio, nulla nobis nocebit adversitas. Quoniam si Deus pro nobis, quis contra nos? qui filio suo proprio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit cum, quomodo non etiam cum illo omnia nobis (h) C donabit (Rom. viii, 31, 32)? Qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

218 SERMO LVIII [Al. LVI].

(i) De Passione Domini VII; habitus die Dominico.

SYNOPSIS. — I. Cur in solemnitate paschali pati Christus elegerit. — II. Judæos crimini intentos, ea quæ legis

(a) Sic antiquissimus Vat. Al., *vocat*.

(b) Ita idem Vat. Al., *tanto*, sine *quæ*.

(c) Ex tribus nostris potioribus codd. reposuimus *vobis pro nobis*, et paulo post, *qui vos pro qui nos*.

(d) Cod. Bon. et prima editio, *tandem pro iterum*. Ms. S. Petri utrumque prætermittit.

(e) Duo mss. S. Petri et Vat., *conscientiæ*, quæ vox sumitur pro cognitione seu notitia communi cum aliis.

(f) Editi et aliqui codd., *quæ obtinere cupimus*. D Magis placuit lectio memoratorum codicum.

(g) Addidimus *præter ipsum* ex iisdem duobus codd. In alio Vat. legitur *præter*, omisso *perperam ipsum*.

(h) Sic nostri potiores codices et quidam editi. Al. *donavit*.

(i) Prima editio et codd. collect. 3, *De Pascha Domini*.

(j) Prima editio cum ms. Bon., *festum tam solemne, et tam sublinis*.

(k) Sic cum Quesnello et prima editione nostri codd. Al., *tacere*.

(l) Ita cum eodem Quesn. ms. S. Petri, unus Vat. et Vercell. Cæteræ editiones cum vetustissimo. Vat. et alio cod. collect. 5, *abstergat*.

(m) In prima edit. et ms. Vercell., *eisdem*.

crant, omisise. — III. Christum eo tempore corporis et sanguinis sacramentum condidisse, quo consilium de morte ejus habebatur i ejusdem in Judam benignitatis, et Judæ pervicacia. — IV. Judam corpore canæ affuisse, mente sceleri intentum. Christi sermo post cœnam, oratio in horto, commune cum Patre de morte sua consilium. — V. Christi oratione et trepidatione nostram formidinem pelli.

CAP. I. — Scio quidem, dilectissimi, paschale (j) festum tam sublimis esse mysterii, ut non solum humilitatis meæ tenuissimum sensum, sed etiam magnorum ingeniorum superet facultatem. Sed non ita mihi divini operis consideranda est magnitudo, ut vel diffidam, vel erubescam de servitute quam debeo; cum sacramentum salutis humanæ non liceat (k) taceri, etiamsi nequeat explicari. Auxiliantibus autem orationibus vestris, affuturam credimus gratiam Dei, B quæ inspirationis suæ rore sterilitatem nostri cordis (l) aspergat, ut linguæ pastoralis officio, quæ sancti gregis auribus sint utilia, proferantur. Dicente enim Domino honorum omnium largitore: *Aperi os tuum, et ego adimplebo illud* (Ps. lxxx, 11), audemus (m) eidem verbis propheticis dicere: *Domine, labia mea aperies, et os meum annuntiabit laudem tuam* (Ps. l, 17). Incipientes igitur, dilectissimi, evangelicam de Passione Domini historiæ retractare, divino intelligimus dispositum fuisse consilio, ut sacrilegi Judæorum principes et impii (n) sacerdotes, qui sæviendi in Christum occasiones sæpe quæsiverant, non nisi in solemnitate paschali exercendi furoris sui acciperent potestatem. Oportebat enim ut manifesto implerentur effectus, 219 (o) quæ diu fuerant figurato præmissa mysterio: ut ovem significativam ovis vera removeret (p) et ut uno expleret sacrificio variarum differentia victimarum. Nam omnia illa quæ de immolatione agni divinitus per Moysen fuerant (q) præstituta, Christum prophetaverant, et Christi occisionem proprie nuntiaverant. Ut ergo umbræ cederent corpori, et cessarent imagines sub præsentia veritatis, antiqua observantia (r) novo tollitur sacramento, hostia in ho-

(n) Idem Vercell. cod. omittit *impii*, et paulo post, *sui*.

(o) Antiquissimus Vat., *quæ diu propheticè fuerant promissa mysterio, ut ovem figuratam ovis vera removeret*. Codex Vercellensis, *ovemque pro ul ovem*. At codd. basilicæ S. Petri cum aliis non paucis vulgatam lectionem exhibent.

(p) Exemplar Pauli Diaconi, *et uno*, deleta particula *ut*, quæ superfluere et ad nauseam fere repeti videtur. In Vat. 544, collect. 5, aliter hic locus effertur: *et ut expleto sacrificio variarum victimarum differentia cessaret*. Hæc quidem concinunt cum illis sermonis sequentis cap. 7: *Nunc etiam carnalium sacrificiorum varietate cessante, omnes differentias hostiarum unu corporis et sanguinis sui implet oblatio*. At cum mox in hoc sermone habeatur, *cessarent imagines sub præsentia veritatis*, lectionem vulgatam, quæ et plurium et meliorum est codicum, haud immutandam putavimus.

(q) In duobus mss. S. Petri, et in Vercell., *instituta*. Mox *prophetaverunt et nuntiaverunt* in Homil. Pauli Diac. et in prima editione.

(r) Placuit sequi antiquissimum Vat. cui congruunt editi ante Quesnellum et plerique nostri codices, ac præsertim S. Petri. Quesnellus cum Vercell. Vat.

stiam transit, sanguine sanguis aufertur, et legalis A
festivitas dum mutatur, impletur.

CAP. II. — Unde cum scribas et seniores populi
(a) ad impium consilium pontifices congregarent, omniumque animos sacerdotum cura admittendi in Jesum sceleris occupasset, ipsi se doctores legis lege privarunt, et spontaneo defectu ritus sibi patrios (b) sustulerunt. Incipiente enim festivitate paschali, qui ornare templum, mundare vasa, victimas providere, et legitimis purificationibus sacratiorem diligentiam adhibere debuerant, parricidalis odii furore concepto, ad unum opus vacant, et in unum facinus simili crudelitate conjurant, (c) nil assecuturi supplicio innocentiae (d) et condemnatione justitiae, nisi ut et nova mysteria non apprehenderent, et antiqua violarent. Providentibus ergo principibus, ne in die (e) sancto tumultus oriretur, non festivitati, sed facinori studebatur; nec religioni (f) serviebat hæc cura, sed crimini. Diligentes enim pontifices et solliciti sacerdotes, seditiones turbarum fieri in præcipua solemnitate metuebant, 220 non ut populus non peccaret, sed ne Christus evaderet.

CAP. III. — At Jesus consilii sui certus, et in opere paternæ (g) dispositionis intrepidus, vetus Testamentum consummabat, et novum Pascha condebat. Discumbentibus enim (h) secum discipulis ad edendam mysticam cœnam, cum in Caiphæ atrio tractaretur quomodo Christus posset occidi, ille corporis et sanguinis sui ordinans sacramentum, docebat qualis Deo hostia deberet offerri, ne ab hoc quidem mysterio traditore submoto; ut ostenderetur ulla injuria exasperatus, qui in voluntaria erat impietate C
(i) præscitus. Ipse enim sibi fuit materia ruinæ et causa perfidiæ, sequens diabolum ducem, et nolens Christum habere rectorem. Dicens itaque Dominus:

collect. 4 et exemplo Pauli Diaconi, novo excluditur. Paulo post cum Quesnello retinimus aufertur, uti legitur in codd. S. Petri, Vercell. et Homil. Pauli Diaconi. Antiquissimus Vat hoc loco habet *excluditur*. Cæteræ editiones cum mss. collect. 3, 4 et 5, *sanguinem sanguis excludit*.

(a) Sic ex vetustissimo Vat. *Consilium* habent etiam duo codd. S. Petri et exemplar Pauli Diac., et refertur ad illa Matthæi xxvi, 4: *Et consilium fecerunt ut Jesum dolo tenerent, etc.* Editi cum aliis mss., *ad impietatis consilium*. Cum Quesnellus notaverit in margine: *Al. ad impium*, hanc lectionem, quam nullæ editiones præferunt, in aliquibus suis codd. reperit. Paulo ante pro *scribas et seniores* in Vat. 544 est *scribæ et seniores*, ita ut hæc voces regant verbum *congregarent*.

(b) Ita Quesnellus et præstantiores nostri codices. Alii mss. cum antea editis *abstulerunt*. Postea, *ordinare templum* in antiquissimo Vaticano, et *sagaciorum diligentiam* in duobus mss. S. Petri et alio Vat.

(c) Erat in editis et in pluribus mss., *quid assecuturi*. Magis congrua visa est lectio textui inserta ex duobus mss. S. Petri.

(d) Editi omittunt conjunctionem *et*, quam aptius adjecimus ex vetustissimo Vaticano: siquidem retinendas credidimus voces *condemnatione justitiæ*, quæ tamen absunt in mss. S. Petri et Vercell. Idem vero codex Vat. in sequentibus habet, *nisi ut et nostrum Pascha non apprehenderent, et sua festa violarent*.

(e) Editi ante Quesnellum *festo* pro *sancto*, et devo-

Amen dico vobis, quod unus vestrum me traditurus est (Matth. xxvi, 21), notam sibi proditoris sui conscientiam demonstravit: non aspera nec aperta impium increpatione confundens, sed leni ac tacita admonitione conveniens; ut facilius corrigeret pœnitudo, quem nulla deformasset abjectio. Cur, infelix Juda, tanta benignitate non uteris? Ecce parciit (j) aures tuis Dominus, et nulli te, nisi tibi, indicat Christus: nec nomen tuum, nec persona detegitur, sed veritatis et misericordiæ verbo, cordis tantum tui arcana tanguntur. Non apostolici ordinis honor, non sacramentorum tibi communicatio denegatur. Redi in integrum, et deposito furore resipisce. Clementia invitat, salus pulsat, (k) ad vitam vita te revocat. Ecce immaculati et 221 innocentes condiscipuli tui (l) ad significationem facinoris expavescent, et omnes sibi non edito impietatis auctore, formidant. Contristati enim sunt, non de conscientiae reatu, sed de humane mutabilitatis incerto, timentes ne minus verum esset quod in se quisque noverat, quam quod ipsa Veritas prævidebat. Tu autem in hac trepidatione sanctorum abuteris Domini patientia, et abscondi te tua credis audacia. Addis impudentiam sceleri, nec signo evidentiore terreris. Cumque se a cibo alii, in quo indicium (m) Dominus posuerat, continent, tu manum non retrahis a paropside, quia animum non avertis a crimine.

CAP. I. — Secutum est itaque, dilectissimi, sicut Joannes Evangelista (n) narravit, ut cum traditori suo Dominus manifestius designando panem porrexisset intinctum, totum Judam diabolus occuparet (Joan. xiii, 26); et quem malignis cogitationibus obligarat, jam ipso impietatis opere possideret. Corpore enim tantum cum cœnantibus recumbebat, mente autem sacerdotum invidiam, testium falsitatem, et furorem tioni pro festivitati. Hæc lectio præfertur non solum in codd. posteriorum collectionum, sed etiam in vetustissimo ms. Vaticano. Prætulimus lectionem codd. S. Petri, cum quibus concinunt ms. Vercell. et exemplar Pauli Diac. Quesnellus pariter ex suis codd. inseruit textui vocem *sancto*, et in margine: *Al. festo*, at retinuit *devotioni*.

(f) Ms. Vercell., *serviebatur hæc cura*.

(g) Exemplar Pauli Diac., *dispensationis*.

(h) Vox *secum* addita ex mss. antiquissimo Vat. et Vercell. ac prima editione. Mox, *possit occidi* in codice Vercellensi.

(i) Sic Quesnellus ex quatuor suis codd. Regio, Vict., Thuan. et Corb. cum quibus conveniunt plerique nostri. Prima editio, *præstitutus*; aliæ, *persititurus*.

(j) Unus Vat., *auribus tuis*.

(k) In duobus codd. Vatt. deest *ad vitam*. In Vercell. abest *te*.

(l) Cod. Vercellensis addit, *conscii sibi*, scilicet de sua præsentia innocentia, ut in sequentibus exponitur. Et paulo post habet, *de humanæ mutabilitatis defectione incerti*.

(m) Editi *judicium*; Quesnellus in margine notavit: forte, *indicium*. Id reperimus in duobus mss. S. Petri et in uno Vat., unde textui inseruimus. Post pauca, *animam pro animam* ex potioribus nostris codd. ex prima editione, ac Homil. Pauli Diac. revocavimus.

(n) Vetustissimus Vat., *narraverat*.

imperitæ plebis armabat. Denique videns Dominus A cui flagitio Judas esset intentus, *Quod facis*, inquit, *fac (a) citius* (Joan. XIII, 27). Vox hæc non jubentis est, sed silentis, nec trepidi, sed parati: qui habens omnium temporum potestatem ostendit se (b) et moram non facere traditori, et sic ad redemptionem mundi paternam exsequi voluntatem, ut facinus quod a persequentibus parabatur nec impelleret, nec timeret. Postquam igitur Judas persuasus a diabolodiscessita Christo, sequa a corpore apostolicæ unitatis abscedit, nullo Dominus pavore turbatus, sed de sola redimendorum salute sollicitus, omne temporis spatium quod a persequentium vacabat incursu, mysticis sermonibus sacratæque doctrinæ, (c) sicut Joannis Evangelio declaratur, impendit: **222** elevans ad cælum oculos, et pro universa Ecclesia supplicans Patri, ut omnes quos dedisset, daturusque esset Filio Pater, unum fierent (Joan. XVII, 11), et in gloria (d) Redemptoris individui permanerent; adjiciens postremo illam orationem qua ait: *Pater, si fieri potest, transeata me calix iste* (Matth. XXVI, 39). Ubi non existimandum est quod Dominus Jesus passionem et mortem, cujus jam discipulis (e) sacramenta tradiderat, voluerit declinare; cum ipse beatum apostolum Petrum devota fide et charitate ferventem, uti adversum persecutores gladio vetet, dicens: *Calicem quem dedit mihi Pater, non vis ut bibam illum* (Joan. XVIII, 11)? certumque sit (f) et quod secundum Evangelium Joannis Dominus ait: *Sic enim Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret: ut omnis qui credit (g) in eum non pereat, sed habeat vitam æternam* (Joan. III, 16); et quod de ipso ait apostolus Paulus: *Christus nos dilexit, et tradidit semetipsum (h) pro nobis hostiam Deo in odorem suavitatis* (Ephes. V, 2). In salvandis enim (i) omnibus per crucem Christi (j) communis erat voluntas Patris et Filii, commune consilium; nec

(a) *Celerius* exhibent antiquissimus Vat. et duo alii collect. 4 et 5, nec non Vercell. cum exemplari Pauli Diaconi.

(b) Plures codices cum editis ante Quesnellum delent conjunctionem *et*, quæ tamen in Lectionario Vercellensi et in exemplo Pauli Diaconi legitur. Mox, pro *et sic*, idem Vercell. habet, *et se*. Dein apud Paulum Diaconum, *a persequentibus*, loco *a persequentibus*.

(c) Cod. Vercell., *sicut Joannes evangelista declarat*; ac dein, omissis vocibus, *Filio Pater*, habet, *daturusque foret, in unum fierent*.

(d) Duo Vatt. mss., *redemptionis*.

(e) Tres codd. Quesnelli, *notitiam tradiderat*. Exemplar Pauli Diaconi et cod. Vercell., *jam discipulis suis tradiderat notitiam*.

(f) Editi ante Quesn., *quod et Dominus testatus est ipse dicens: Si enim Deus, etc.* Prima editio, *et quod Dominus, etc.* Quidam codices, *et quod Dominus ipse, etc.* Secuti sumus lectionem Quesnellianam, quæ est præstantiorum nostrorum codicum. Ad didimus tantum conjunctionem *et*, quam cum lectione textui inserta præferunt mss. S. Petri et alius Vat.

(g) Cod. Vercell., *in ipso*. Dein vocem *Paulus* a Quesnello omissam ex nostris codicibus et cæteris editis revocavimus.

(h) Editi ante Quesn. et ipse Apostoli textus habent verba, *pro nobis hostiam*. Ille vero hæc delevit, eo

quod ante æterna sæcula et misericorditer erat dispositum, et incommutabiliter præfinitum. Qui ergo verum, (k) dilectissimi totumque hominem assumpsit, veros et corporis sensus et animi suscepit affectus. Nec quia omnia in illo plena erant sacramentis, plena miraculis, ideo aut falsis lacrymis flevit, aut mendaci esurie cibum sumpsit, aut simulato sopore dormivit. In nostra humilitate contemptus, in nostra mœstitudine (l); contristatus, in nostro est dolore crucifixus. Passiones enim mortalitatis nostræ ob hoc misericordia subiit, ut sanaret, ob hoc virtus recepit, ut vinceret. Quod Isaias apertissime prophetavit, dicens: *Hic peccata nostra portat, et pro nobis dolet; et nos putavimus illum esse in dolore, 223 et in plaga, et in vexatione. Ipse autem vulneratus est propter* (m) *peccata nostra, et infirmatus est propter facinora nostra, et livore ejus sanati sumus* (Isai. LIII, 4, 5).

CAP. V. — Cum itaque, dilectissimi, Dei Filius dicit: *Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste* (Matth. XXVI, 39), nostræ utitur voce naturæ, et causam agit fragilitatis et trepidationis humanæ: ut in iis quæ toleranda sunt, et patientia roboretur, et formido pellatur. Denique cessans hoc ipsum petere, excusato quodammodo nostræ infirmitatis metu, in quo nobis remanere non expedit, in alium affectum transit, et dicit: *Verum tamen non sicut ego volo, sed sicut tu* (Ibid.); et iterum: *Si non potest, inquit, calix iste transire a me, nisi bibam illum, fiat voluntas tua* (Ibid., 42). Hæc vox capitis salus est totius corporis; hæc vox omnes fideles instruxit, omnes confessores accendit, omnes martyres coronavit. Nam quis mundi odia, quis tentationum turbines, qui posset (n) persecutorum superare terrores, nisi Christus in omnibus et pro omnibus (o) diceret Patri: *Fiat voluntas tua* (p) Discant igitur hanc vocem omnes. Ecclesiæ filii magno pretio redempti, gratis justificati; et cum

quod in suis mss. desiderarentur, ut notavit, in margine. Nos econtra eadem restituimus, quia leguntur in omnibus nostris codd. nec non in Homil. Pauli Diaconi.

(i) Ita ex duobus Romanis Lectionariis S. Petri. Al., *hominibus*.

(j) Hæc antiquissimi Vat. lectio magis Leonina. Al., *communis voluntas erat Patris et Filii, commune consilium*.

(k) Adjecimus, *dilectissimi*, ex duobus mss. S. Petri, ex Vercell. ac Homil. Pauli Diaconi, in quo præterea legitur, *totumque assumpsit hominem . . . et animi recepit affectus*. In Vercell., *et animæ recepit effectus*.

(l) Exemplar Pauli Diaconi, *conturbatus*.

(m) Antiquissimus cod. Vat. cum alio ms. hic habet *facinora*; dein, *peccata*.

(n) Duo codd. S. Petri et exemplar Pauli Diaconi, *persecutionum*.

(o) Vulgati ante Quesn. addebant *patiens*; ille autem delevit, quia abesse deprehendit a mss. Corb., Viet. et Thuan. duobus. Deest etiam in nostris codd. Solum in duobus mss. S. Petri pro *Patri*, legitur *Pater*.

(p) Quæ lineis includuntur desunt in mss. Corb. et Thuan. apud Quesnellum, et in nostro Vercellensi ac in Homil. Pauli Diaconi. Sed in aliis omnibus etiam potioribus leguntur.

adversitas violentæ allicujus tentationis (a) incubuerit, præsidio potentissimæ orationis utantur: ut superato tremore formidinis, accipiant tolerantiam passionis.) (b) Hinc jam, dilectissimi, ad perstringendum ordinem Dominicæ passionis sermo est dirigendus, quem ne vos cumulo prolixitatis oneremus, in (c) quartam sabbati, diviso communi labore, differamus. Aderit precantibus vobis gratia Dei, quæ mihi solvendi debiti tribuat facultatem. (d) Per Dominum nostrum Jesum Christum, viventem et regnantem cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

224 SERMO LIX [AL. LVIII.]

De Passione Domini VIII; feria quarta habitus.

SYNOPSIS. — I. Christum, depulsa trepidatione infirmitatis, se volentem trahi passum esse pro omnibus. — II. Quot præjudiciis Pilatum Judæi ad damnandum Christum impulerint; quanta ille ignavia cesserit clamantibus. — III. Pilati crudelitatem in Christum ex nonnulla clementia descendere; Judæos toto scelere gravari. — IV. Christum, dum lignum supplicii gestavit in sceptrum convertisse. — V. Per Simonem Cyrenæum figuratas esse gentes ad fidem crucis Christi vocandas, et novo sacrificio sanctificandas. — VI. Interiorem præsertim intuitu crucem Christi aspiciendam esse. — VII. Quomodo Christus exaltatus omnia trahat ad se? Quæ excellentia Christianæ religionis? Quanta crucis virtus? — VIII. Non nobis esse vivendum, sed Christo pro nobis mortuo.

CAP. I. — (e) Decursis, dilectissimi, sermone proximo iis quæ comprehensionem Domini præcesserunt, superest nunc ut auxiliante Dei gratia, de ipso jam passionis ordine, sicut promisimus, disseramus. Nam cum verbis sacræ orationis suæ Dominus declarasset verissime sibi atque plenissime et humanam et divinam inesse naturam, ostendens unde esset quod pati nollet, et unde quod vellet; (f) depulsa trepidatione infirmitatis, et confirmata magnanimitate virtutis, rediit in sententiam (g) suæ dispositionis æternæ, et sævientem diabolo per ministeria Judæorum,

(a) Antiquissimus Vat., *incumbet*; et dein, *rationis pro orationis*, ut erat in editis ante Quesn. nec non in plerisque mss. legitur. Unus Vat. habet lectionem a Quesnello vulgatam, *orationis*, quæ contextui magis congruit.

(b) In uno ms. S. Petri, *Hic jam*.

(c) Codd. Reg., Corb. et Thuan. duo apud Quesn., et unus noster cum Homil. Pauli Diac., *sextam*. Sed vulgatam lectionem retinimus, quippe quæ et confirmatur aliis præstantioribus nostris mss., et coheret cum aliis et antecedentibus et consequentibus Leonis sermonibus de Passione Domini die Dominica habitis, qui similiter reliqua de eodem argumento disserenda in feriam quartam, non autem in sextam remittunt. Porro in quartam feriam pro in quartam sabbati est in aliquibus nostris codd. Antiquissimus Vat. omittit vocem, *communi*, et præfert, *differimus*.

(d) Clausulam sumpsimus ex duobus Lectionariis S. Petri. In editis erat *Per Dominum nostrum Jesum Christum qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.* Antiquissimus Vat., *Per Jesum Christum Dominum nostrum, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.*

(e) In antiquissimo Vat. 3835 et in Casinensi alia verborum syntaxi sic exorditur sermo: *Sermone proximo, dilectissimi, iis quæ comprehensionem Domini præcessere, decursis, superest.*

(f) In eodem Vat., *depulsa trepidatione humana et*

formam servi nihil peccati habentis obicit: ut per eum ageretur omnium causa, in quo solo erat omnium natura sine culpa. Irruerunt ergo in lumen verum filii tenebrarum, et utentes faculis atque lateris non evaserunt infidelitatis suæ noctem, quia non intellexerunt lucis auctorem. Occupant paratum teneri, et trahunt volentem trahi: qui si vellet obniti, nihil quidem in injuriam ejus impiæ manus possent, sed mundi redemptio tardaretur, et nullum salvaret illæsus, qui pro omnium salute erat moriturus.

CAP. II. — Sinens igitur inferri sibi quidquid sacerdotum incitamentis furor popularis audebat, ad Annam Caiphæ socerum, ac deinde ad Caipham ex Annæ transmissione perducitur: et post insanas calumniantium objectiones, post commentitias subornatorum testium falsitates, ad audientiam Pilati pontificum delegatione transfertur. Qui, divino jure neglecto, clamantes se regem non habere nisi Cæsarem (Joan. xix, 15), tamquam Romanis devoti legibus, omne judicium potestati præsidis reservassent, expetierunt executores magis sævitiae quam arbitrii causæ. Offerebant enim Jesum duris nexibus vinctum, colaphis et alapis frequentibus cæsum, sputis oblitum, clamoribus prædamaatum, ut inter tot præjudicia, quem omnes vellet perire, non auderet Pilatus absolvere. Denique nec in accusato eum reperisse culpam, nec in sententia sua tenuis constantiam, docet ipsa cognitio: in qua iudex, quem innocentem pronuntiat, damnat, addicens iniquo populo sanguinem (o) justi, a quo abstinendum sibi, et intellectu proprio senserat, et somnio uxoris noverat. Non purgant contaminatum animum manus lotæ, nec in aspersis aqua digitis expiatur quod famulante impia mente committitur. Excessit quidem Pilati culpam facinus Judæorum, qui illum nomine Cæsaris territum et invidiosis vocibus increpatum confirmata virtute divina rediit. In Homil. Pauli Diac., pro magnanimitate, habetur, *magnitudine*.

(g) Vocem suæ a Quesnello expunctam et omissam etiam in quibusdam nostris codd. revocavimus auctoritate mss. S. Petri, et aliorum quamplurium.

(h) Duo codd. S. Petri, *habentem subjecit*. Dein unus Vat. collect. 5, in quo solo erat. In prima editione, in quo solum.

(i) Sic cum Quesnello nostri codd. Cæteræ editiones, *differretur*.

(j) Sic ex duobus codd. S. Petri et Homil. Pauli Diac. Vulgati *instinctu*. Mox post verbum *audebat*, omissis intermediis, subditur in antiquis imo Vat. *post insanas in Caiphæ domo calumniantium voces, post commentitias testium falsitates, ad examen Pilati*, etc.

(k) Editi ante Quesn., *voce*, cum mss., collect. 3 et 5, nec non in vetustissimo Vat. At. *objectiones* cum Quesnello præferunt codd. S. Petri, Vat. collect. 4 et exemplar Pauli Diac.

(l) Editi, *ad examen*. Magis placuit *ad audientiam*, auctoritate mss. S. Petri et Homil. Pauli Diac.

(m) Antiquissimus Vat. et alius collect. 5, *Cæsaris*.

(n) Duo mss. S. Petri et unus Vat., *nec in eo reperisse causam aliquam*. In prima editione et cod. Bon. *nec in accusato aliquam reperisse causam*.

(o) Prima editio, *justi*. Post pauca sensu in antiquissimo Vat. et alio collect. 5.

ad effectum sui **226** sceleris impulerunt. Sed nec ipse evasit reatum, qui cooperatus (a) seditiosis, reliquit iudicium proprium, et in crimen transivit alienum.

CAP. III. — Quod ergo Pilatus, dilectissimi, implacabilis populi victus insania, multis Jesum dehonestari ludibriis, et (b) immodicis vexari permisit injuriis, quodque eum flagellis cæsum, spinis coronatum, et amictu irrisoriæ vestis indutum, scribarum et sacerdotum ostentavit aspectui, mitigandos proculdubio inimicorum animos existimavit: ut exsaturatis invidiæ odiis, non ultra jam crederent persequendum, quem tot modis intuebantur afflictum. Sed cum inardesceret ira clamantium, ut Barabam indulgentia relaxaret, et Jesum crucis pœna susciperet; cum consono fremitu diceretur a turbis: *Sanguis ejus super nos et super filios nostros* (Matth. xxvii, 25); obtinuerunt iniqui in damnationem suam quod pertinaciter exigebant: quorum *dentes*, sicut propheta testatus est, *arma erant et sagittæ, et lingua eorum gladius aculus* (Ps. lvi, 5). Frastra enim a crucifigendo majestatis Domino manus (c) proprias continebant, in quem lethalia vocum spicula, et venenata verborum tela jaciebant. Vobis, vobis, falsi Judæi, et sacrilegi principes populi, totum facinoris istius pondus incumbit: et licet immanitas sceleris et præsidem obligarit, et milites; omnis tamen facti summa vos arguit. Et quidquid in supplicio Christi vel Pilati peccavit iudicium, vel cohortis obsequium, hoc vos facit humani generis odio digniores: quia vestri furoris impulsu nec illis innocentes esse licuit, quibus iniquitas vestra non placuit (d).

CAP. IV. — (e) Traditus itaque Dominus sævientium voluntati, ad irrisionem regiæ dignitatis, supplicii sui jussus est esse gestator; ut impleretur quod Isaïas propheta præviderat, dicens: *Ecce natus est puer, et datus est nobis filius, cujus imperium super humeros ejus* (Is. ix, 6). Cum ergo Dominus lignum portaret **227** crucis, quod in sceptrum sibi converteret potestatis, erat quidem hoc apud impiorum oculos grande ludibrium, sed manifestabatur fidelibus grande mysterium: quia gloriosissimus diaboli victor, et (f) inimicarum virtutum potentissimus debellator, pulchra specie triumphi sui portabat tro-

phæum; et invictæ patientiæ humeris, signulutis, adorandum regnis omnibus inferebat quam et tunc ipsa operis sui imagine omnes irres suos confirmaret et diceret: *Qui non accipit suam, et sequitur me, non est me dignus* (Matth.

CAP. V. — (g) Euntibus autem cum Jesu tu locum pœnæ, Simon quidam Cyrenæus inven in quem lignum crucis transferretur a (Matth. xxvii, 32): ut etiam tali facto præsig gentium fides, quibus crux Christi non confu futura, sed gloria. Non ergo fortuitum, sed tum et mysticum fuit, ut Judæis in Christ ventibus, ad compatiendum ei peregrinus reret, dicente Apostolo: *Si compatimur, regnabimus* (Rom. viii, 17): ut sacratissi vatoris opprobrio, non Hebræus quisque Israelita, sed alienigena subderetur. Per h translationem, a circumcissione ad præp filii carnalibus ad filios spirituales, immac propitiatio, et omnium sacramentorum p transibat. Siquidem *Pascha nostrum*, ut ait (I Cor. v, 7), *immolatus est Christus*: qui e et verum reconciliationis sacrificium offe tri, non in templo, cujus jam erat finita re nec intra septa civitatis ob meritum sui s ruendæ, sed foris (h) et extra castra cruci ut veterum victimarum cessante mysterio, tia, novo imponeretur altari, et crux Ch templi esset ara, sed mundi (Heb. xiii, 14

CAP. VI. — Exaltato igitur, dilectissimi, cem Christo, non illa tantum species aspe C tis occurrat, quæ fuit in oculis impiorum, c Mosen dictum est: *Et erit pendens vita tua los tuos, et timebis die ac nocte, et non c tua* (Deut. xxviii, 66). Isti enim nihil in Domino præter facinus suum cogitare p habentes timorem, non quo fides vera ju sed quo conscientia iniqua torquetur. N intellectus, quem Spiritus veritatis illum riam Crucis **228** cælo terraque radiante libero corde suscipiat, et interiore acie vi sit, quod Dominus cum de passionis suæ (i) instantia, dixit: *Venit hora, ut clarific hominis* (Joan. xii, 23); et infra: *Nunc, i*

(a) Homil. Pauli Diacon. et mss. S. Petri, *seditionibus*. Antiquissimus Vat., *superatus seditionibus*.

(b) Prima editio et cod. Bon., *multimodis*. Mox pro *scribarum et sacerdotum*, quod cum Quesn. præferunt mss. S. Petri et Homil. Pauli Diaconi, cæteræ editiones et reliqui codd. etiam antiquissimus Vat. habent *persequentium*.

(c) Duo mss. S. Petri et Homil. Pauli Diacon., *impias*; et mox *vibraverant pro jaciebant*.

(d) Homil. Pauli Diacon. addit: *licet libentius vos mitescere vidissent*.

(e) Insigni variatione initium hujus capituli effertur in antiquissimo Vat. et Casinensi collect. 4: *Cum itaque cæcitas infelicitium Judæorum regem suum esse universitatis Dominum denegaret, traditus est Dominus Jesus, sævientium voluntati, et ad irrisionem regiæ dignitatis crucis suæ jussus est esse gestator, quia scilicet dignus hoc esset opprobrio, cui gloria in ignomi-*

D *niani verteretur. Erat quidem hoc apud im los grande ludibrium, etc.* In mss. coll modo; *Itaque, dilectissimi, Dominus sæv luntate ad irrisionem regiæ dignitatis, et c. textu.* Editam vero lectionem mss. S. I codd. confirmant.

(f) In eodem antiquissimo Vat., *inim rium*.

(g) In eodem Vat. et in Casinensi de ab initio capituli usque ad illa, *plenitudo*. Siquidem; ita ut post verba, *non est me quatur: Pascha ergo nostrum, sicut ait Ap Post pauca veterem lectionem, lignum cr codd. probatam recepimus, pro qua Que num supplicii.*

(h) In ms. Casin. omittitur conjunctio

(i) Duo mss. Vatt., *præsentia*.

bata est anima mea, et quid dicam? Pater, salva me ex hac hora. Sed propterea veni in hanc horam. Pater, clarifica Filium tuum (Joan. xii, 27); et eum vox Patris venisset e cœlo dicens: Et clarificavi, et iterum clarificabo (Ibid. 28): respondens Jesus circumstantibus, dixit: Non propter me vox hæc facta est, sed propter vos. Nunc iudicium mundi est, nunc princeps hujus mundi (a) ejicitur foras. Et ego si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum (Ibid., 30-32).

CAP. VIII. — O admirabilis potentia Crucis! o ineffabilis gloria Passionis in qua et tribunal Domini, et iudicium mundi, et potestas est crucifixi. Traxisti enim, Domine, omnia ad te, et cum expandisses tota die manus tuas (b) ad populum non credentem et contradicentem tibi, confitentæ majestatis tuæ sensum totus mundus accepit (Is. lxxv, 2; Rom. x, 21). Traxisti, Domine, omnia ad te, (c) cum in execrationem Judaici sceleris, unam protulerunt omnia elementa sententiam, cum obscuratis luminaribus cœli, et converso in noctem die, terra quoque motibus quateretur insolitis, universaque creatura impiorum usui se (d) negaret. Traxisti, Domine, omnia ad te, quoniam scisso templi velo, sancta sanctorum ab indignis pontificibus recesserunt: ut figura in veritatem, prophetia in manifestationem, et lex in Evangelium verteretur. Traxisti, Domine, omnia ad te, ut quod in uno (e) Judææ templo obumbratis significationibus agebatur, pleno apertoque sacramento, universarum ubique nationum devotio celebraret. Nunc etenim et ordo clarior levitarum, et dignitas amplior seniorum, et sacratio est unctio sacerdotum: quia crux tua omnium fons benedictionum, C omnium est causa gratiarum: per quam credentibus datur virtus de infirmitate, gloria de opprobrio, vita de morte. (l) Nunc etiam carnalium sacrificiorum varietate cessante, omnes differentias hostiarum, una corporis et sanguinis tui implet oblatio: quoniam tu es verus *Agnus Dei, qui tollis peccata mundi (Joan. i, 29);* et ita in te universa perfixis mysteria, ut sicut unum est pro omni victima **229** sacrificium, ita unum de omni gente sit regnum.

CAP. VIII. — Confiteamur igitur, dilectissimi, quod beatus magister gentium Paulus apostolus gloriosa voce confessus est, dicens: *Fidelis sermo et omni acceptione dignus, quia Christus Jesus venit in hunc*

(a) Duo codd. S. Petri et Homil. Pauli Diac., *dimittetur, vel mittetur deorsum.* Mox, *ad me ipsum* scripsimus cum plerisque et posterioribus mss. atque editis. Quesnellus, *ad me*: prima editio, *meum*.

(b) In mss. S. Petri, *ad plebem*.

(c) *Quoniam pro cum* in iisdem codd. Prima editio, *qui, forte quia.* Unus Vat., *quando*.

(d) Sic potiores et plerique nostri codices atque editi ante Quesnellum, apud quem, *nutret*. In uno ms. S. Petri, *nuntiaret* pro *nutret* scriptum videtur.

(e) In duobus mss. S. Petri, *Judaorum.* Dein, *agebatur*, correximus ex duobus mss. S. Petri, pro quo in vetustissimo Vat. scriptum est *ageretur*. Al., *tegebaur*.

(f) Hæc postrema periodus deest in Homil. Pauli Diaconi.

(g) Antiquissimus Vat., *peccatum*.

(h) Editi et multi codd. *potentiam*. Prætulimus lectio-

mundum peccatores salvos facere (I Tim. i, 15). Hinc enim mirabilior est erga nos misericordia Dei, quod non pro justis, neque pro sanctis, sed pro iniquis et impiis Christus est mortuus (Rom. v, 6): et cum mortis aculeum recipere non posset natura deitatis, suscepit tamen, nascendo ex nobis, quod posset offerre pro nobis. Olim enim morti nostræ mortis suæ (h) potentia minabatur, dicens per Oscam prophetam: (i) *O mors, ero mors tua, et ero mors tuus, inferne (Osee xiii, 14).* Leges enim inferni moriendo subiit, sed resurgendo dissolvit: et ita perpetuitatem mortis incidit, ut eam de æterna faceret temporalem. (j) *Sicut enim omnes in Adam moriuntur, ita et in Christo, omnes vivificabuntur (I Cor. xv, 22).* Fiat itaque, dilectissimi, quod Apostolus Paulus ait: *Ut qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro omnibus mortuus est et resurrexit (II Cor. v, 15);* et quia vetera transierunt, et facta sunt omnia nova, nemo in carnalis vitæ vetustate remaneat, sed omnes de die in diem (k) proficiendo, per pietatis augmenta renovemur. Quantumlibet enim quisque justificatus sit, habet tamen, (l) dum in hac vita est, quo probatiores esse possit et melior. Qui autem non proficit, deficit; et qui nihil acquirit, (m) non nihil perdit. Currendum ergo nobis est fidei gressibus, misericordiæ operibus, amore justitiæ, ut diem redemptionis nostræ (n) spiritualiter celebrantes, *non in fermento veteri malitiæ et nequitiæ, sed in azymis sinceritatis et veritatis (I Cor. v, 8),* resurrectionis Christi mereamur esse participes, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

230 SERMO LX [Al. LVIII].

SYNOPSIS. — I. *Mysteria legis novæ in antiqua prænuntiata esse, et in Evangelio narrata.* — II. *Non mæste celebranda esse festiva paschalia, quæ veram nobis redemptionem pepererunt.* — III. *Figuras impletas apparere in morte Christi, in qua diabolus sua fraude captus est.* — IV. *Quantopere cavenda avaritiæ ex lapsu Judæ: Petrum ex timore titubantem, ex charitate per interiorem Christi aspectum surrexisse.*

CAP. I. — Sacramentum, dilectissimi, Dominicæ passionis in salutem humani generis ante tempora æterna dispositum, et per multas significationes omnibus retro sæculis (o) nuntiatum, non adhuc expen-

nem vetustissimi Vat. et duorum mss. S. Petri.

(i) In mss. Vat. collect. 4 et 5, *Ero mors tua, o mors; ero mors tuus, inferne.*

(j) In antiquissimo Vat., *ut sicut omnes in Adam moriuntur ita et in Christo omnes vivificentur.*

(k) In uno codice Vat. deest *proficiendo*; in duobus autem mss. S. Petri mittuntur verba *per pietatis augmenta.* Homil. Pauli Diac. *renoventur* pro *renovemur*.

(l) Duo codd. S. Petri et Homil. Pauli Diac., *dum in hoc corpore est.*

(m) Antiquissimus Vat., *non parum.*

(n) In eodem cod., *Sanctis operibus celebrantes, resurrectionis Christi mereamur esse participes,* omisso intermedio Pauli textu: in quo, *veteri pro veteris* scripsimus ex duobus mss. S. Petri.

(o) Prima editio et unus cod. Vat. et alius Bon., *initiatum.*

otamus manifestandum, sed jam adoramus imple-
tum. (a) Concurrentibus igitur ad eruditionem nos-
tram et novis testimoniis et antiquis, dum quod pro-
phetica cecinit tuba, evangelica pandit historia, et si-
out scriptum est : *Abyssus abyssum invocat, in voce*
cataractarum (b) *tuarum* (Ps XLII); quoniam ad enar-
randam gloriam gratiæ Dei paribus sibi vocibus, utri-
usque Testamenti altitudo respondet; et quod erat sub
velamine figurarum profundum, sit revelata (c) luce
perspicuum. Si tamen inter illa (d) miracula Salva-
toris, quæ sub populorum gerebantur aspectu, pauci
Veritatis præsentiam sentiebant, (e) ipsique disci-
puli voluntaria Domini passione turbati, non evase-
runt scandalum crucis sine tentatione formidinis;
unde fides nostra intelligentiam sumeret, unde (f)
conscientia robur acciperet, nisi quæ facta cognos-
cimus, prædicta legeremus?

CAP. II. — Peracto igitur, dilectissimi, Salvatoris
triumpho, et consummatis dispensationibus quas
omnia veteris Testamenti eloquia 231 nuntiarunt,
lugeat carnalis Judæus, sed spiritalis gaudeat Chri-
stianus : et festivitas, quæ illis conversa est in no-
ctem, nobis coruscet in lucem ; quoniam orux Chri-
sti eadem est et credentium gloria, et non creden-
tium pœna. Quamvis enim persequentium furor nihil
aliud in Dominum majestatis operatus sit, quam
atrocem crudelitatem et immite supplicium ; re-
demptis tamen (g) hac Domini passione verior justior-
que lætandi est ratio quam dolendi. (h) Fuerit tunc
discipulorum excusabilis pavor, nec diffidentiae cul-
pam apostolicus mœror incidere, quando concur-
rentibus ad unum scelus Judæis Judæorumque prin-
cipibus, superbus taurorum pinguium tumor, et
proterva vitulorum petulantia sæviebat; quando sub
oculis ovium, pastoris justis sanguinem (i) frementium
bestiarum rabies expetebat ; quando denique etiam
ipse, qui pati venerat, de nostræ naturæ commu-
nitione dicebat: *Tristis est anima mea usque ad mortem*.
(Matth. xxvi, 38). Nunc autem postquam (j) per sus-
ceptionem infirmitatis potentia est clarificata virtu-
tis, nulla fidelium mœstitudine paschalis est (k) ob-

(a) Ita ex duobus mss. S. Petri. Alias continua-
tur periodus antecedens, omisso *igitur*.

(b) Sic omnes nostri codices et editi ante Quesn.,
apud quem, *suarum*.

(c) Duo codd. S. Petri et alius Vat., *voce*.

(d) Quesnellus, *pericula*. Retinuimus lectionem an-
tea vulgatam, quam omnes nostri mss., approbant. D
Mox, pro *si tamen*, antiquissimus Vat. præfert *Si au-*
tem. Cod. Vercell. et exempl. Pauli Diac., *Sic tamen*.

(e) In duobus mss. S. Petri, *ut et ipsi discipuli...*
non eraserint.

(f) Ita Quesnellus ex quatuor suis codd., uti etiam
legitur in aliquot nostris mss., ac præsertim in an-
tiquissimo Vat. et exempl. Pauli Diac. Anterioris
editiones cum aliis codd., *constantia*. Paulo post,
prædicata pro prædicta in mss. S. Petri.

(g) In vetustissimo Vat. et in prima editione deest hic;
(h) Ms. Vercell. et exempl. Pauli Diac., *Fuerat*,
et paulo post, *inciderat*.

(i) Cod. Corbeiensis Quesnelli, *sævientium*.

(j) In duobus codd. S. Petri *susceptio*, ita ut *poten-*
tia ablativo casu efferatur. Editiones ante Quesnel-

rum ordo recolendus est, cum ita Dominus us-
malitia Judæorum, ut de intentione facinoris, y
tas sit (l) impleta miserentis. Si autem in exitu
de Ægypto agni sanguis fuit restitutio liberta-
sacratissima est facta festivitas, quæ per ho-
pecudis iram (m) averteret vastatoris; quanta p
Christianis concipienda sunt gaudia, pro q
omnipotens Pater *Filio suo unigenito non pe-*
sed pro nobis omnibus tradidit illum (Rom. viii
ut in occisione Christi, Pascha esset verum, e
gulare sacrificium, quo non ex dominatione
raonis unus populus, sed ex diaboli captivita-
tus mundus eruitur.

CAP. III. — Hoc igitur illud est, dilectissimi
cramentum, cui ab initio omnia sunt famula-
steria. (n) Nunc sanguis justis Abel mortem ;
Pastor eloquitur, et in parricidio Judæorum
interfector fratris 232 agnoscitur (Gen. iv, 8)
diluvium et Noe arca (Ibid. vii, 17) man-
quid sit renovationis in baptismo, et quid sal-
ligno. Nunc Abraham gentium pater promissio-
rit hæredes; et in semine ejus, non germen cari-
fidei propago benedicunt (Gen. xxii, 18 ; Rom.
Nunc ad prænuntiatum festis omnibus festu-
novorum mensis (o) enituit, ut in quo accepit
exordium, in eodem haberet Christiana c
principium. Quamvis igitur (p) furentes Jud-
runt in Dominum Jesum quæcumque volue-
suscepti hominis veritatem nullis eorum ausi
testas divina subtraxerit; patientia tamen Dom-
sillii sui in unum implevit, et pertinacia sacrile-
delitatis profecit operi Salvatoris : quod non
non Pharisei, nec summi intellexere pontifi
Si enim cognovissent, numquam Dominum mu-
crucifixissent (I Cor. ii, 8). Nec ipse (r) itaque
intellexit, quod sæviendo in Christum, su-
strueret principatum, quia antiquæ fraudis j
perderet, si se a Domini Jesu sanguine coi-
Sed malitia nocendi (s) avida, dum irruit, ru-
capit, capta est; dum persequitur mortalem

lum cum mss. posteriorum collectionum, *su-*
ne. Lectionem textus antiquissimus Vat. c
nostris codd. præfert.

(k) Prima editio et duo mss. S. Petri, *obs-*

(l) Vetustissimus Vat., *implenda*.

(m) In eodem codice, *verterat*. Mox, pr
populis, in codice Vercell., *quanto magis j*

(n) In exempl. Pauli Diac., *Nam sanguis*
cod. Vercell., *morte pro mortem*.

(o) Homil. Pauli Diac. et alius cod., *emi-*

(p) In eodem Homiliario, *fremetes*. Mox,
runt, in aliquibus codd. et prima editione,
quod congruit cum subsequenti, *subtraxerit*.
voluerunt, prima editio et Homil. Pauli Diac. 2

(q) In antiquissimo Vat., *Si enim intell*
Mox, *gloriæ pro majestatis*, erat in editis ar-
nellus, ut in codd. posteriorum collectio
non in exempl. Pauli Diac. At potiores et
rès nostri codd. *majestatis* præferunt.

(r) Cod. Vercell. delet itaque. Postea,
quia, in plerisque editis et in eodem Verc

(s) Editi ante Quesn. cum quibusdam cod

in Salvatore. Invenit sane in illo molimine (a) imprudentis audaciæ dignum cooperatorem, dignumque consortem, cum impius Judas maluit mini ter esse diaboli quam apostolus Christi, quem non timoris perturbatione deseruit, sed pecuniæ cupiditate distraxit.

CAP. IV. — Videte, dilectissimi, et prudenter inspicite quæ germina et quales fructus de avaritiæ stirpe nascantur, quam merito Apostolus radicem omnium malorum esse (b) definiit (I Tim. vi, 10); quia nullum peccatum sine cupiditate committitur, et omnis illicitus appetitus, istius aviditatis est morbus. Amori pecuniæ (c) vilis est omnis affectio, et anima lucri cupida etiam pro exiguo perire non metuit; nullumque est in illo corde justitiæ vestigium, in quo sibi avaritia fecit habitaculum. Hoc perfidus Judas inebriatus veneno, dum sitiit lucrum, pervenit ad laqueum: et tam stulte impius fuit, ut triginta argenteis et Dominum venderet et Magistrum. Cum autem se ad excipiendum iniquitatis iudicium Dei Filium præbuisset, beatus apostolus Petrus, cujus fides ea devotione fervebat, ut Domino et compati paratus esset et commori, ancilla sacerdotis calumniante perterritus, (d) ex infirmitate periculum negationis incurrit: ob hoc, sicut apparet, hesitare permissus, ut in Ecclesiæ principe remedium penitentiae conderetur; et nemo auderet de sua virtute confidere, quando mutabilitatis periculum nec beatus Petrus potuisset evadere. Dominus autem Jesus, qui intra pontificale (e) concilium solo corpore tenebatur, trepidationem discipuli foris positi divino vidit intuitu; et (f) paventis animum, mox ut respexit, erexit, et in fletus penitentis incitavit. Felices, sancte apostole, lacrymæ tuæ, quæ ad diluendam culpam negationis, virtutem sacri habuere baptismatis. Affuit enim dextera Domini Jesu Christi, quæ labentem te, priusquam (g) dejicereris, exciperet, et firmitatem standi in ipso cadendi periculo recepisti. Vidit in te Dominus non fidem (h) victam, non dilectionem aversam, sed constantiam fuisse turbatam. Abundavit fletus, ubi non defecit affectus, et fons charitatis lavit verba formidinis: nec tardatum est remedium abolitionis, ubi non fuit iudicium voluntatis. Cito itaque in soliditatem suam rediit (i) petra, tantam recipiens fortitudinem, ut quod tunc in Christi expaverat passione, in suo post supplicio

non timeret. (j) Per Jesum Christum Dominum nostrum, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXI [Al. LIX].

De Passione Domini X.

SYNOPSIS. — I. *Quam vane de affectato regno accusatus est Christus.* — II. *Quidquid egit Christus, divinæ potestatis fuisse, non terreni regis.* — III. *Cur Christus mulierum lacrymas compescuerit.* — IV. *Quomodo Christus supplicia in hostem suum retorserit.* — V. *Blasphemantes in Christum Judæos omnes creaturæ condemnant; et eos omnibus religionis sacramentis privatos velum scissum demonstrat.*

CAP. I. — Cum multis modis, dilectissimi, Judaica impietas laboraret, ut (k) causam aliquam perpetrandi in Dominum Jesum sceleris inveniret, et mendacia, quæ falsi testes injustis sacerdotibus famulando (l) protulerant, nihil quod morte dignum esset afferrent; hoc quasi insuperabile repererunt, ut Dominum mundi, affectati regni invidia perurgerent. Cumque Pilatus Jesum, quem frustra videbat argui, vellet (m) absolvi, calumniose et minaciter conclamarunt: *Si hunc dimittis, non es amicus Cæsaris: omnis enim qui se regem facit, contradicit Cæsari* (Joan. 12). (n) Stultam insimulationem imprudenter, Pilate, timuisti. (o) Sed formidabile fuerit nomen regium, ut pro imperio Cæsaris opprimi debuerit novæ molliti potestatis, si dominandi consilium tyrannicus tibi prodidit apparatus, si provisio armorum, si congregatio divitiarum, si præsidia detecta sunt militum. Quid eum gravari sinis de affectata potentia, cujus specialis fuit de humilitate doctrina? Romanis legibus non contradixit, census subiit, didragma solvit, vectigalia non inhibuit, quæ Dei sunt Deo, et quæ sunt Cæsaris Cæsari reddenda constituit; paupertatem elegit, obedientiam suasit, mansuetudinem prædicavit: hoc est vere, non Cæsarem impugare, sed juvare.

CAP. II. — Verum tamen ne in totum inanis videatur Judæorum objectio, discute diligentius, præses, quid de Domini Jesu operibus notum sit, quid de potestate compertum. Cæcis visum, surdis auditum, claudis gressum, mutis donavit eloquium, febres abegit, dolores resolvit, dæmonia ejecit, mortuos vivificavit, mari et ventis, ut quiescerent, imperavit. (Matth. viii, 27). Magnum prorsus regem ista demon-

lect. 3 et 4. Potiores vero nostri codd. et præcipue Lectionaria S. Petri, *victam*.

(i) Sic omnes nostri codd. cum exemplo Pauli Diac. et editiones omnes ante Quesn. Qua vero auctoritate ille nullam variantem indicans supposuerit Petrus, ignoramus.

(j) Clausulam adjecimus ex antiquissimo Vat.

(k) Ita cum Quesnello potiores nostri codd. Cæteri vulgati, *occasionem*.

(l) Unus cod. S. Petri, *prætulerant*. Vercell., *provident*.

(m) Prima editio, *absolvere*.

(n) Unus ms. Vat., *stulta insimulatione*.

(o) Particula *sed* omittitur in Vat. 3835 Prima editio, *si formidabile fuit*. Mox et pro imperio in eadem editione et in eodem vetustissimo Vat.

ita ut hoc adjectivum referatur ad diabolum, et eadem ratione, *captus est pro capta est*. Dein, et dum persequitur in Homil. Pauli Diac.

(a) Prima editio et cod. Bon., *impudentis*, et postea, *discipulus pro minister*.

(b) Prima editio, *definit*.

(c) Cod. Vercell., *vigilis*. Dein pro *fecit* prima editio *facit habitaculum*.

(d) Duo mss. S. Petri, cod. Vercell. et Homil. Pauli Diac., *infirmitatem negationis incurrit*.

(e) Al., *consilium*, quod pro cætu consulentium nonnumquam sumitur.

(f) Antiquissimus Vat., *pavitantis*.

(g) Mss. S. Petri, *decideres*. Mox in Homil. Pauli Diac., et qua firmitatem.

(h) Vulgati ante Quesnellum *factam* cum mss. col-

strant, qui non humana (a) excellit potentia, sed virtute divina. Hanc ergo Judæi objiciant potestatem, commutent (b) actionem suam, et hoc proferant ore, **235** quod tenent corde. Quare de terrenis calumniantur, qui cœlestia persequuntur? Quamvis ergo Pilatus onerosum sibi invidiosumque sentiret, quod eum Judæi de neglectu amicitiae Cæsaris impetebant, aliquamdiu tamen furorem ipsorum mitigare conatus est: et ideo Dominum Jesum diversis contumeliis affici aut permisit, aut jussit, ut satiata iniquitas de innocentis injuriis ulterius non sæviret. Sed pertinax malitia propriis crescebat augmentis, et in quem obtinuerat jus illusionis, exigebat et mortis. Unde cum et summi sacerdotes, et principes Judæorum, omnisque multitudo crebris vocibus acclamarent: *Crucifige, crucifige*, tradidit Jesum persequentium voluntati, Barabba illis latrone dimisso, ut qui in die festo auctorem interficiebant vitæ, impunitas eis præstaretur homicide.

CAP. III. — Euntes itaque, dilectissimi, ad locum clarificationis suæ Domino, et (c) misericordia ad impiorum tabernaculis exeunte, ut adimpleretur quod scriptum est: *Longe a peccatoribus salus* (Ps. cxviii, 155), sequebatur eum multitudo populi, et mulierum plangentium et lamentantium (d) eum (Luc. xxi, 27). Solet enim sexus infirmior, etiam pro iis qui morte sunt digni, in lacrymas commoveri, et damnatorum exitus, pro naturæ communis consideratione misereri. Sed istum sibi placitum Dominum Jesus deditur impendi, quia non decebat luctu triumphum, nec lamento victoriam. Denique conversus ad eas, *Filiæ*, inquit, *Jerusalem, nolite flere super me, sed super vosmetipsas, et super filios vestros flete. Quia venient (e) dies, in quibus dicent: Beatæ steriles, et ventres qui non genuerunt, et ubera quæ non nutrierunt.* Ubi est tristitia crucifigendi? Ubi formido morituri? Non terret passuri animum hora supplicii, et docens nullam pro se flendi esse rationem, indicit penitentiam, denuntiando vindictam. Non est, inquit, quod dolore in me, Jerusalem filia, debeatis; pro vobis plangite, et pro vestris filiis ejulate. Super illos (f) fundatur iste ploratus, quod tales viscera ve-

(a) Cod. Vercell., *excellat*.

(b) Id est accusationem suam, voce *actionem* ex translata, ut in postilla Quesnellus monuit. Sane *accusationem suam* exhibet prima editio, et in margine cod. Veronensis 214.

(c) Vox *misericordia* deest in ms. Veronensi. Paulo post, *Longe est a peccatoribus salus* in vulgatis ante Quesnel. et non paucis codd.

(d) Pronomen *eum*, quod erat in editis ante Quesn., revocavimus ex antiquissimo Vat. et aliis probæ notæ codicibus. Deest tamen in Vercell. et in duobus Vat.

(e) Cod. Veron., *dies in te, quibus dicetur*. Duo codd. S. Petri et unus Vat., *dicetis*. Dein non *lactaverunt* in editis ante Quesn. et in nonnullis codd. Lectionem non *nutrierunt*, a Quesn. ex suis mss. inductam, etiam plerique nostri libri approbant.

(f) Quædam editiones et aliquot codd., *fundantur isti ploratus*.

(g) Sic cum Quesnello et prima editione plures et præstantiores nostri codices. Al., *de salute*.

(h) Editi ante Quesnel. et aliqui codd. addunt *et temeritate*; non tamen antiquissimus Vat. nec Vercell.

stra perpererunt. Legendum plane vobis est, non (g) de Salvatore credentium, sed de impii (h) pereuntium. Ego crucem volens patior, et in me, quam sum perempturus, admitto. Nolite pro mundi redemptione morientem, quem in jestate Patris videbitis judicantem.

CAP. IV. — Exaltatus (i) ergo Christus Je ligno retorsit mortem in mortis auctorem, et principatus, adversasque virtutes, (j) per obiectum passibilis carnis elisit, (k) admittens in se anti stiam audaciam, qui in obnoxiam sibi sæviendam, etiam ibi exactor ausus est esse deb nullum potuit vestigium invenire peccati. Eva est igitur generale illud venditionis nostræ chirographum, et pactum captivitatis in jus Redemptoris. Clavi illi, qui manus Domini pertransfoderant, perpetuis diabolum fixere vultu et sanctorum pœna membrorum inimicarum interfectio potestatum: sic suam Christo summante victoriam, ut in ipso et cum iis, qui in eum crederent, triumpharent.

CAP. V. — Cum ergo Dominus crucifixi elevatione sublimis, reconciliationem munqueretur in quadam arce supplicii, latro conversum ad paradisi vocaret habitaculum principes Judæorum, legisque doctores, et scientiæ (m) impietate compuncti, nec effectum mitigati, fixuris calorum addebatis tela lindicentes: *Alios salvos fecit, seipsum non potest facere. Si rex Israel est, descendat nunc de credimus ei* (Math. xxvii, 42). Sed his vocibus stultis atque blasphemis reddunt omnia ele sponsum, et unam (n) simul in vos sententiæ cœlum, terra, sol, (o) sidera, quæ indigno ministerio protestantur terribili motu, in defectu tenebras mundo vestræ cæcitatibus (Ibidem). Quod si (p) ad arguendum vos nec interna sufficiunt, et crucem Christi tuerunt petreæ atque monumenta, quam cœsentire; saltem quod in templo actum est advertite. **237** Velum, cujus objectu (q) i bantur sancta sanctorum, a summo usque aliisque mss.

(i) Quidam mss. cum editis Quesnello bus pro *ergo* habent *autem*.

(j) Antiquissimus Vat., *per abjectionem carnis inclusit*.

(k) In Vercellensi omittuntur verba *a se usque ad periodi finem*.

(l) Cod. Veron., *confirmante*.

(m) Idem cod. Veron., *pietate. Mox ex sceleris*. Melius, *effectus sceleris*, ex duobus Petri ac tribus Vat.

(n) Particulam *simul* inseruimus ex d. S. Petri, antiquissimo Vat., Vercell., Vat. collect. 5. Unus Vat. collect. 4 pro bet *scilicet*, quod editionum omissior mat.

(o) Editi habebant *sideraque, indigno ministerio protestantes terribili motu, etc.* Mss. lectio duorum codicum S. Petri. Mox in editis ante Quesn. cum quibusdam mss.

(p) Cod. Veron. et alius Vat., *ad argu*

(q) Editi ante Quesn., *includebantur*.

diraptum est, et sacrum illud mysticumque secretum (a) quo solus summus pontifex jussus fuerat intrare, reseratum est, ut nihil jam esset discretionis, ubi nihil resederat sanctitatis. Repudiatos itaque vos debuistis agnoscere, et omne jus sacerdotii perdidisse, quia verum erat quod Veritas vobis dixerat: *Si (b) crederetis Mosis, crederetis et mihi* (Joan. v, 46). Merito ergo vos Testamentum utrumque condemnat, et gratia (c) vacuos, et lege privatos, qui ideo resistitis novis, quia non credidistis antiquis. Nos autem, dilectissimi, qui ab ignorantiae tenebris liberati, fidei lumen accepimus, et in novi Testamenti hereditatem per electionem adoptionis intravimus, (d) in castitate, quam carnalis Israel perdidit, gaudeamus: quoniam *Pascha nostrum immolatus est Christus* (I Cor. v, 7); per cujus ineffabilem gratiam omnium charismatum benedictione ditamur, et ita in novitatem a vetustate transferimur, ut non solum paradisi restituimur, habitaculo, sed etiam regni caelestis gloriae praeparemur, adjuvante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et sancto Spiritu vivit et regnat in saecula saeculorum. Amen.

SERMO LXII [AL. LX.]

De Passione Domini XI; Dominico die habitus.

SYNOPSIS. — I. Quanta sit humani intellectus hebetudo ad mysteria contemplanda. — II. Fidem incarnationis per symbolum edoceri. Soliditas fidei Petri, ab quam Petra Ecclesiae fundamentum constitutus est. — III. Diabolus malignitatis sua esse deceptum. Orationem Christi pro inimicis eos ad fidem, praedicante Petro, adducisse. — IV. Christo pro omnibus impiis mortuo, Judas etiam potuisset consequi remedium, si non festinasset ad laqueum. — V. Mortem Christi in Judaeorum mente crudelem in morientis virtute esse mirabilem.

CAP. I. — Desiderata nobis, dilectissimi, et universo optabilis mundo adest festivitas Dominicæ passionis, quæ nos inter exultationes spiritualium gaudiorum silere non patitur: quia etsi difficile est (e) de eadem re sæpius digne apteque disserere, non est tamen liberum sacerdoti, in tanto divinæ misericordiæ sacramento (f) fidelis populi auribus subtrahere sermonis officium, cum ipsa materia, ex eo quod est ineffabilis, fandi tribuat facultatem; nec possit deficere quod dicatur, (g) de qua numquam potest satis esse quod dicitur. Succumbat ergo hu-

(a) Ita ex duobus mss. S. Petri et Veronen., nec non apud Joannem Lateranensis ecclesiae diaconum, qui similiter legisse videtur in Lectionariis basilicæ Lateranensis. Exstat tom. II Musei Italici Mabillon. pag. 565. Alias, quod solus.

(b) Ms. Veron., *credideritis*. Mox *crederetis forsitan et mihi* in cod. Vercell.

(c) Antiquissimus Vat. et noster Veron., *vacuos*. Dein *resistitis pro resistitis* in prima editione et ms. Bon.

(d) Præpositio in omittitur in antiquissimo Vat. Unus cod. S. Petri et alius Bon., *festivitatem... gaudeamus nos accepisse, quoniam*, etc.

(e) Ita emendavimus ex mss. duobus S. Petri et Vercell. Al., *de eadem solemnitate*.

(f) Sic cum Quesnello nullum codicem indicante tres antea laudati codices. Antea editi et aliqui codd., *fidelibus populis subtrahere*.

(g) Vulgati et quidam codd. *dum numquam*. Prætulimus auctoritatem duorum mss. S. Petri et unius

mana infirmitas gloriæ Dei, et in explicandis operibus misericordiæ ejus imparem se semper inveniat. Laborem sensu, hæreamus ingenio, deficiamus eloquio: bonum est ut nobis parum, sit quod etiam recte de Domini majestate sentimus. Dicente enim propheta: *Quærite Dominum et confirmamini, quærite faciem ejus semper* (Ps. civ, 4), nemini præsumendum est quod totum quod quærit invenerit, ne desinat propinquare qui cessarit accedere. Quid autem inter omnia opera Dei, in quibus humanæ admirationis fatigatur intentio, ita contemplationem mentis nostræ et oblectat et superat, sicut passio Salvatoris? De ejus omnipotentia, quæ ei cum Patre unius et æqualis essentia est quoties, ut possumus, cogitamus, mirabilior nobis sit in Deo humilitas quam potestas; et difficilius capitur divinæ majestatis exinanitio, quam servilis formæ (h) in summa profectio. Sed multum nos ad intellectum juvat, quod licet aliud sit Creator, aliud creatura, aliud Deitas inviolabilis, aliud caro passibilis; in unam tamen personam (i) concurrat proprietates utriusque substantiæ, ut sive in infirmitatibus, sive in virtutibus, ejusdem sit contumelia, cujus et gloria.

CAP. II. — Hac fidei regula, dilectissimi, quam in ipso exordio Symboli per auctoritatem apostolicæ institutionis accepimus, Dominum nostrum Jesum Christum, quem Filium Dei Patris omnipotentis unicum dicimus, eundem (j) quoque de Spiritu sancto natum ex Maria virgine constemur; nec ab ejusdem ~~239~~ majestate discedimus, cum ipsum crucifixum et mortuum, et die tertia credimus suscitatum. Omnia enim quæ Dei sunt, et quæ hominis, simul et humanitas explevit et deitas: ut dum passibili impassibilis inest, nec virtus (k) in infirmitate affici, nec infirmitas possit in virtute superari. Merito beatus Petrus apostolus in hujus unitatis confessione laudatus est: (l) qui, cum Dominus quid de ipso intelligerent discipuli, scrutaretur, omnium celerrime ora præveniens, *Tu es, inquit, Christus Filius Dei vivi*. Quod utique non revelante vidit carne, (m) nec sanguine, quorum objectu interiores oculi poterant impediri, sed ipso Spiritu Patris in corde operante credentis, ut ad regimen totius Ecclesiae præparatus primum disceret quod doceret, et (n) pro soliditate

Vercell., nec non Bonon. ac primæ editionis, in quibus *de qua ad materiam* refertur.

(h) Cod. Vercell. delet *in*, ita ut adjectivum *summa* cum substantivo *profectio* copuletur.

(i) Quidam mss., *concurrit*. Mox *ut desideratur* in Vercell. codice.

(j) In ms. Vat. collect. 5 deest *quoque*, et pro *ex Maria legitur et Maria*.

(k) Præpositionem *in* hic et ante vocem *virtute* supplevimus ex duobus mss. S. Petri, quibus concinit cod. Vercell. cum eam præmittit voci *virtute*: omitti autem potuit ante vocem *infirmitate* more librariis familiari ob concursum initialium litterarum *in*.

(l) Sic emendavimus ex potioribus nostris codd. et editis ante Quesn., apud quem legitur *cui*.

(m) Duo codd. Vaticani et prima editio, *vel, sanguine*. Post pauca quidam codd., *primus disceret*, forte melius.

(n) Hunc locum et Quesnelli postillam huic loco

fidei, quam erat prædicaturus, audiret : *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam* (Matth. xvi, 16.) Christianæ igitur fidei fortitudo, quæ portas mortis super inexpugnabilem petram ædificata non metuit, unum Dominum Jesum Christum, et verum Deum, et verum hominem confitetur; eundem credens filium Virginis, qui auctor est matris; eundem natum in fine sæculorum, qui creator est temporum; eundem Dominum omnium virtutum, et unum de stirpe mortalium; eundem peccati nescium, et in similitudine carnis peccati pro peccatoribus immolatum.

CAP. III. — Qui ut humanum genus vinculis mortiferæ prævaricationis absolveret, et sævienti diabolo potentiam suæ majestatis occuluit, et infirmitatem nostræ humilitatis objecit. Si enim crudelis et superbus inimicus consilium misericordiæ Dei nosse potuisset, Judæorum animos mansuetudine potius temperare, quam injustis odiis studisset accendere; ne omnium captivorum amitteret servitutem, dum nihil sibi debentis persequitur libertatem. Fefellit ergo illum malignitas sua : intulit supplicium Filio Dei, quod cunctis filiis hominum in remedium verteretur. Fudit sanguinem justum, qui reconciliando mundo et pretium esset et poculum. Suscepit Dominus, quod secundum 240 propositum suæ voluntatis elegit. Admisit in se impias manus furentium, quæ dum proprio incumbunt scelere, famulatae sunt Redemptori. Cujus etiam circa interfectores suos tanta erat pietatis affectio, ut de cruce supplicans Patri, non se vindicari, sed illis postularet ignosci, dicens : *Pater (a) dimitte illis, quia nesciunt quid faciunt* (Luc. xxiii, 34). De cujus utique orationis potentia fait, ut prædicatio Petri apostoli, ex iis qui dixerunt : *Sanguis (b) illius super nos et super filios nostros* (Matth. xxvii, 23), multorum ad penitentiam corda converteret, et uno die baptizarentur tria fere millia Judæorum (Act. ii, 41); fieretque omnium cor unum et anima una (Ibid. iv, 32), paratorum jam pro eo mori quem poposcerant crucifigi.

CAP. IV. — Ad hanc indulgentiam traditor Judas pervenire non potuit : quoniam perditionis filius, cui diabolus stabat a dextris (Ps. cviii, 6), prius in desperationem transiit, quam sacramentum generalis affixam expendimus in observationibus ad sermonem tertium.

(a) Sic duo codd. S. Petri et apud Remigium Lugdunensem de tribus epistolis c. 19. Alias, *ignosce*.

(b) In uno cod. Vat. et in Bonon., *hujus*, In alio Vat. et apud Remigium, *ejus*.

(c) Prima editio ignorat forte.

(d) Ita emendavimus ex duobus mss. S. Petri. Al., *nunc furtis fraudium dedito*.

(e) Sic melius ex iisdem mss. et alio Vat. In editis et nonnullis codd., alia interpunctione, *insederat, nec piis acceptaverat*. In duobus Vat., *acceperat pro acceptaverat*.

(f) Cod. Vercell. et prima editio, *paralytico sanato*. Mox editi ante Quesn. *Confide, fili, remittuntur tibi peccata tua*. Lectionem ab eo inductam et a nobis retentam exhibent duo codd. S. Petri et alius

A redemptionis Christus implet. Nam mortu omnibus impiis Domino, potuissent etiam (c) consequi remedium, si non festinasset ad lac. Sed maligno cordi, (d) et nunc furti fraudibus nunc parricidalibus commerciis occupato, ni quam documentorum misericordiæ Salvator derat. (e) Impiis acceptaverat auribus Domini dicentis : *Non veni vocare justos, sed peccatores* (Matth. ix, 13) : et *Filius hominis venit quod salvare quod perierat* (Luc. v, 32); nec intelligentiam Christi, qui non solum corpore mitatibus medebatur, sed etiam vulnera d curabat animarum, dicens (f) paralytico : *Confide, fili, remissa sunt tibi peccata tua* (Matth. ix, 2). (g) et *amplius noli peccare* (Joan. viii, 11). per omnia opera sua ostenderet, in illo suo salvatorem mundi se venisse, non jud quo intolletu alienatus impius traditor, in semetipsum (h), non judicio penitentis, se perentis : ut qui vitæ auctorem interfecit vendidisset, in augmentum damnationis se moriendo peccaret.

CAP. V. — Quod ergo falsi testes, quos principes, quod impii sacerdotes (i) in Domino Jesum Christum ministerio ignavi præsidii latu imperitæ cohortis egerunt, et detestari versis sæculis et amplectendum fuit. Cui Domini, sicut (j) in Judæorum erat mente ita est in Cruoifixi virtute mirabilis. Furit populus, et miseretur omnium Christus. C vita infertur, (k) voluntate suscipitur : ut l cinoris æternæ opus impleat voluntatis. I nis ordo rerum gestarum, quem plenissima narrao, (l) percurrit, ita fidelium est ac auditu, ut salva 242 fide actionum, quæ Dominicæ passionis impletæ sunt, intellig solum remissionem peccatorum in Christam, sed etiam formam justitiæ esse potest. (m) Verum, ut hoc diligentius, juvante Dominatore, hæc sermonis portio in quartam sabvetur. Aderit ut speramus, gratia Dei, quæ tibus vobis faciat promissa complere : per nostrum Jesum Christum, qui cum Patre sancto regnat in sæcula sæculorum. Amen.

Vercell.

D (g) Sic nostri codices et editi omnes a apud quem, et *amodo noli peccare*.

(h) Quesnellus post voces in *semetipsum impius*, quam vocem nec nostri codd. editi exhibent.

(i) Erat in editis, uti in aliquibus mss. *Jesu Christi mysterio ignavia præsidii* et Veram lectionem hausimus ex duobus indicibus.

(j) Unus ms. Vat., in *invidiorum*.

(k) Placuit voluntate pro potestate repo S. Petri.

(l) Duo codd. Vat. et prima editio, *persequitur*. (m) Sequentia usque ad finem desunt lenti.

ADMONITIO IN TRES SERMONES SEQUENTES.

Post antecedentem sermonem perturbatus erat in editis, sicut et in paucis mss. aliquot subsequentium sermonum ordo, qui propterea a nobis plane immutandus fuit. Antecedenti sermone subjiciebatur sermo cui initium est. Omnia quidem tempora. Sub finem vero sermonis antecedentis promittitur alius sermo feria quarta habendus, in quo S. Leo ita se locuturum spondet, ut salva fide actionum, quæ tempore Dominicæ passionis impletæ sunt, intelligamus non solum remissionem peccatorum in Christo completam (quod eo sermone staturat), sed etiam formam justitiæ esse propositam; quod in feriam quartam exponendum remittit. De hoc autem nihil in sermone Omnia quidem tempora in editis subjecto; quin in ipso alius pariter sermo feria quarta habendus promittitur, qui a nobis postea indicabitur. At sermone sequenti, Gloria dilectissimi, cap. 1, et promissionis mentionem facit, et addit: Quæ Dominicæ passio omnes nos et redemit, et docuit, ut unde datum est pretium, inde et justitia sumeretur. Et cap. 3: Et sacramentum condidit et exemplum, ut unum apprehenderent renascendo, alterum sequerentur imitando, quæ ad propositam justitiæ formam referentur. Hic igitur sermo, velut anterioris sermonis portio in quartam sabbati reservata, non erat disjungendus. Post hunc dabimus sermonem, Omnia quidem tempora, die Dominico habitum contra Eutythianos; in cuius fine cum alius sermo eadem super re feria quarta adjiciendus dicatur, nec statim subjectus inveniretur in editis, nos subjectimus. Deprehendimus autem hunc sermonem esse illum qui incipit: Sermonem, dilectissimi, de gloriosa Domini nostri Jesu Christi passione promissum; ubi S. pontifex in Eutythiis errorem pariter disserit. Enimvero hos duos sermones ob continuationem velut unum habendos, patet ex epist. 124 et 165, in quibus postquam S. Leo duo fere integra postrema capita 3 et 4 descripsit ex sermone, qui incipit: Omnia quidem tempora, continuo subjicit fragmentum primi capituli ex alio sermone, qui inchoat: Sermonem, dilectissimi; unde alter alterius est portio. Hæc omnia confirmat ordo qui invenitur in duobus antiquis mss. Lectoriariis basilicæ S. Petri, num. 405 et 107, ubi inter sermones de Passione post sermonem, Desiderata nobis, subditur: Gloria, dilectissimi; dein: Omnia quidem tempora; ac postea Sermonem, dilectissimi, de gloriosa, etc. Idem etiam ordo exhibetur in tribus aliis codicibus præstantis collect. 2.

243 SERMO LXIII.

De Passione Domini XII; habitus feria quarta.

SYNOPSIS. — I. Non sola sua potentia pugnatum esse a Christo, sed ex humilitate nostra, ut justitia servaretur. — II. Quidquid habemus adimpletum, id antiquos habuisse obumbratum; unamque fidem ac spem esse omnium. — III. Inseparabilem esse unionem Christi cum utroque corpore suo, naturali et mystico. — IV. Hoc maxime Christiano enitendum, ut caput suum imitetur. — V. Sola præcepta cvermoralia esse mutata; gratiam autem datam ad moralia. — VI. Christum innumeros sibi filios baptismo parere, in quo mortis et resurrectionis imago elucet. — VII. Omne Christiani meritum, gloriam esse Christi qui quos carne sua pascat, spiritu etiam agit et regit.

CAP. I. — Gloria, dilectissimi, Dominicæ passionis, de qua nos etiam hodie locuturos esse promisimus, humilitatis maxime est miranda mysterio; quæ omnes nos et redemit et docuit: ut unde datum est pretium, inde et justitia sumeretur. Omnipotentia enim Filii Dei, (a) quæ per eandem essentiam aequalis est Patri, potuisset humanum genus a dominatu diaboli solo imperio suæ voluntatis eruere, nisi divinis operibus maxime congruisset, ut nequitiae hostilis adversitas de eo quod vicerat vinceretur, et (b) per ipsam naturam naturalis repararetur libertas, per quam generalis fuerat illata captivitas. Dicente autem evangelista quod Verbum caro factum est, et habitavit in nobis (Joan. 1, 14); et dicente Apostolo quod Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi

(a) In duobus mss. Vat., in Vercell. et in Homil. Pauli Diac. ac prima editione, quæ per eandem.

(b) Item cum Quesn. duo mss. S. Petri et unus Vat. Antea editi cum aliis codd. et Homil. Pauli Diac., per ipsam materiam.

(c) In cod. Vercell., per susceptam nostræ carnis animæque substantiam.

(d) Idem Vercell. cod. addit, relinquendo; male, ut liquet ex consequentibus, quia infirmitas erat provehenda, non virtus, quæ ad augmentum quidem nostræ humanitatis affirmandum, divinitatis autem propriæ inficiandum referuntur. Mox idem ms. cum

A (II Cor. v, 19): ostensum est, quia Unigenitus summi Patris tale inivit cum humana humilitate consortium, (c) ut suscepta nostræ carnis animæque substantia unus atque idem Dei Filius permaneret, nostra augendo, non propria (d) quia infirmitas erat provehenda, non virtus: ut cum suo Creatori creatura esset unita, nihil 244 assumpto divinum, nihil assumpti deesset humanum.

CAP. II. — Hoc consilium misericordiæ et justitiæ Dei, licet in præteritis sæculis quibusdam velaminibus fuerit obumbratum, non tamen ita obiectum est ut sanctorum, qui (e) ab initio usque ad adventum Domini laudabiles exstiterunt, intellectui negaretur: cum et prophetiis verbis, et rerum gestarum significationibus, salus quæ in Christo erat ventura, promissa sit; quam non solum qui prædicabant adepti sunt, sed omnes etiam qui prædicantibus crediderunt. Una enim fides justificat universorum temporum sanctos, et ad eandem (f) spem fidelium pertinet quidquid per mediatorem Dei et hominum Jesum Christum (I Tim. ii. 5), vel nos consistemur factum, vel patres nostri (g) adorare faciendum. Nec inter Judæos atque gentiles ulla (h) distinctio est. Siquidem, sicut ait Apostolus, circumcisio nihil est, et præputium nihil est, sed observatio mandatorum Dei (Rom. ii, 25; I Cor. vii, 19); quæ si cum integritate fidei serventur, veros Abrahamæ filios, id est perfectos faciunt Christianos, dicente eodem Apostolo: Quicumque

prima editione et Homil. Pauli Diac., cum suo Creatore, perperam.

(e) Homiliar. Pauli Diac., ab initio mundi.

(f) Ita, præter Homil. Pauli Diac., omnes nostri codices et editi ante Quesnellum, qui spem et fidem nulla auctoritate indicata supposuit.

(g) Editi, adoptavere. Quesnellus in margine, sed prima editio, adoravere.

(h) Apud Quesnellum, distantia est, repugnantibus omnibus editis nostrisque mss. ac Homiliario Pauli Diac. Pauli etiam textus habet, distinctio.

enim in Christo Jesu baptizati estis, Christum induisti. Non est Judæus, neque Græcus; non est servus, neque liber; non est masculus, neque femina (a) Omnes enim unum estis in Christo. Si autem vos Christi: ergo Abraham semen estis, secundum promissionem hæredes (Galat. III, 27-29).

CAP. III. — Non ergo est dubium, dilectissimi, naturam humanam in tantam connexionem a Filio Dei esse susceptam, ut non solum in illo homine qui est primogenitus totius creaturæ (*Coloss. I, 18*), sed etiam in omnibus sanctis suis unus idemque sit Christus; et sicut a membris caput, ita a capite membra dividi (*b*) non possint. Quamvis enim non istius vitæ sit, sed æternæ, ut sit Deus omnia in omnibus (*Cor. xv, 28*); tamen etiam modo templi sui, quod est Ecclesia (*Coloss. I, 18*), indivisus habitator est secundum quod ipse promisit, dicens: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi (Matth. xxviii. 20)*. Quibus Apostolus consonans ait: *Ipse est caput corporis Ecclesiæ, qui est principium, primogenitus ex mortuis: ut sit in omnibus ipse primatum tenens, quia in ipso complacuit omnem plenitudinem (c) habitare, et per eum reconciliari omnia in ipso (Coloss. I, 18-20)*.

245 CAP. IV. — His autem et aliis pluribus testimoniis quid insinuat cordibus nostris, nisi ut per omnia ad imaginem ejus renovemur, qui permanens in forma Dei, carnis peccati (*d*) forma esse dignatus est (*Philip. II, 6*)? Omnes enim infirmitates nostras, quæ veniunt de peccato, absque peccati communione susceperunt, ut famis et sitis, somni et lassitudinis, mœroris ac fletus affectionibus non careret, doloresque sævissimos usque ad mortis extrema pateretur: quia nemo posset laqueis mortalitatis absolvi, nisi ille, in quo solo innocens erat (*e*) natura omnium, sineret se interfici manibus impiorum. Unde Salvator noster Dei Filius universis in se credentibus, sacramentum condidit, et exemplum: ut unum apprehenderent renascendo, alterum sequerentur imitando. Hoc enim docet beatus Petrus apostolus dicens: *Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus. Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus. Qui cum malediceretur, non maledicebat; cum pateretur, non comminabatur: tradebat*

(a) In Homil. Pauli Diac., *Omnes enim vos unum estis in Christo Jesu*, ut in Pauli epistola habetur.

(b) Ita coherentius antecedentibus ex Homil. D Pauli Diac. Al., *non possunt*.

(c) Aliqui mss. et editi ante Quesn. addunt, *divinitatis*; quam tamen vocem licet a nonnullis Patribus additam, alii Leonis codd. ignorant, sicut etiam non tam in Græco quam in antiquæ versionis exemplaribus desiderari P. Sabatier ostendit.

(d) Editi ante Quesn. habent, *forma fieri*; non ita tamen nostri codices.

(e) In Homil. Pauli Diac., *creatura, male. Potius corrigendum hominum, pro omnium*, ut in epistolis 124 et 165, c. 5, habetur, *in quo solo homo se invenit innocentem*.

(f) In ms. Vercell. et apud Paulum Diac., *vivemus*.

(g) Ita Quesnellus cum suis mss. Corb., Vict. Thuan. Reg. et editione Surii ad marginem. Ita etiam plerique

autem judicanti se injuste. Qui peccata nostra ipse tulit in corpore suo super lignum, ut peccatis misericorditer vivamus (I Petr. II, 21-24).

CAP. V. — Sicut ergo nemo est credentium ctiissimi, cui dona neganda sint gratiæ, ita est qui non sit Christianæ debitor disciplinæ et si remota est (*g*) mysticæ legis asperitas, tamen observantiæ crevit utilitas, et evangelista Joanne: *Quia lex per Moysen data, gratia autem et veritas per Jesum Christum facta (Joan. I, 17)*. Omnia enim quæ secundum legem in circumcissione carnis, sive in diversis hostiarum, sive in sabbati observantiæ præces Christum testificata, Christi sunt gratiam parta. Et ipse est finis legis (*Rom. x, 4*), non ex do significationes ipsius, sed implendo. Cuius idem sit auctor veterum qui novorum, (*h*) filiorum tamen promissionum sacramenta mutata promissa perfecit; et denuntiationibus cessis imposuit, quoniam denuntiatus advenit. In istis autem moralibus nulla prioris Testamenti reprobata, sed evangelico magisterio mutata sunt aucta: ut perfectiora et lucidiora essentia salutem quam promittentia Salvatorem

CAP. VI. — Omnia igitur quæ Dei Filius accilationem mundi et fecit, et docuit, non in tantum præteritarum actionum novimus, sed (*i*) in præsentium operum virtute sentimus. qui de Spiritu sancto ex matre editus Virginitaminatam Ecclesiam suam eadem inspiranda, ut per baptismatis partum innur filiorum Dei multitudo gignatur, de quibus *Qui non ex sanguinibus, neque (j) ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt (13)*. Ipse est in quo semen Abraham totius (*k*) adoptione benedicatur; et fit patriarcha pater (*Gen. xxii, 18*), dum promissionis filii carne nascuntur. Ipse est qui nullius generationem faciens, de omni natione quæ sub unum sanctorum ovium efficit gregem, et implet quod promiserat, dicens: *Habeo et ovium quæ non sunt ex hoc ovili, et illas oportet me et vocem meam audient; et (l) erit unus grex pastor (Joan. x, 16)*. Quamvis enim be-

que et potiores nostri codd. cum Hom. Diac. Al., *justitiæ legis*.

(h) In exempl. Pauli Diac., *figurarum tam missionum sacramenta*, quod non disciplet in prima editione, quæ solum omittit eum nem et.

(i) Duo codd. S. Petri, *in præsentiarum*.

(j) In iisdem codd., *ex voluptate carnis*.

(k) Quesnellus in margine notavit: Al., *ne*, quod nullibi reperimus. Mox *benedicimus* scripsimus ex duobus mss. V. Pauli Diac. et prima editione. Ita etiam in tibus præsentii tempore ubique legitur, et efficit, implet. Item fit pro sit patriarcha, in Quesnello, ex cæteris editis et aliquot codd. davimus.

(l) In Homil. Pauli Diac., *fit unus grex ocell. et prima editio, fiet unus ovile*.

principaliter dicat, *Pasce oves meas* (Joan. xxi, 17), A ab uno tamen Domino ipsa omnia regitur cura pastorum, et venientes ad petram tam lætis tamque irriguis pascuis alit, ut innumeræ oves dilectionis pinguedine roboratæ, sicut bonus pastor dignatus est pro ovibus suis animam (a) suam ponere (Joan. x, 15), ita et ipsæ non dubitent pro nomine pastoris occumbere. Ipse est (b) cui non solum gloriosa martyrum fortitudo, sed etiam omnium renascentium fides in ipsa regeneratione compatitur. Dum enim renuntiat diabolo, et creditur Deo, dum in novitatem a vetustate transitur, dum terreni hominis imago deponitur, et cœlestis forma suscipitur, quædam species mortis et quædam similitudo resurrectionis intervenit, ut susceptus a Christo Christumque suscipiens non idem sit post lavacrum qui ante baptismum fuit, sed corpus regeneratum (e) fiat caro Crucifixi.

CAP. VII. — Hæc commutatio, dilectissimi, dextræ est Excelsi (Ps. lxxvii, 21), qui operatur omnia in omnibus (I Cor. xii, 6): 247 ut (d) in singulis fidelibus per bonæ conversationis qualitatem ipsum piorum operum intelligamus auctorem; gratias agentes misericordiæ Dei, qui innumeris charismatum donis ita universum Ecclesiæ corpus exornat, ut per multos unius luminis radios idem ubique splendor appareat, nec possit nisi gloria esse Christi, cuiuslibet meritum Christiani. Hoc est illud verum lumen, quod omnem hominem justificat et illustrat. Hoc est quod eruit de potestate tenebrarum, et transfert in regnum Filii Dei (Coloss. i, 13). Hoc est quod per novitatem vitæ desideria animæ provehit, et concupiscentias carnis extinguit. Hoc est (e) quo Pascha Domini in azymis sinceritatis et veritatis legitime celebratur (I Cor. v, 8); dum fermento veteris malitiæ abjecto, nova creatura de ipso Domino inebriatur et pascitur. Non enim aliud agit participatio corporis et sanguinis Christi, quam ut in id quod sumimus transeamus: et in quo commortui, et consepulti, et conresuscitati sumus, ipsum per omnia et spiritu et carne gestemus, dicente Apostolo: *Mortui enim estis, et vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Cum enim Christus apparuerit vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria* (Coloss. iii, 3, 4): qui cum Patre et sancto Spiritu vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SDRMO LXIV [Al. LXI].

De passione Domini XIII; habitus die dominico.

SYNOPSIS. — I. Attente contemplandam esse Domini passionem, cujus fides ex fide pendet incarnationis. — II. Cur filius, qui æqualis est Patri, et solus sine peccato, sit incarnatus, et non alia persona? — III. Quanti sint pretii mors et sacrificium Christi in

(a) Vox suam, quam supplevit Quesnellus, in nostris mss. legitur.

(b) Editi addunt, enim. Expunximus autem auctoritate ms. Vercell. et Homil. Pauli Diaconi: nam continuatur figura repetitionis, *Ipse est*.

(c) Exemplum Pauli Diacon., *fiat corpus*. Simili autem sententia auctor epist. ad Demetriadem, c. 4, id baptismati tribuit: *In corpus Christi convertitur caro peccati*.

(d) Supplevimus præpositionem in ex ms. Vercell.

Crucis? — IV. Ultramque naturam suas in Christo proprietates servantem, suas partes habere in mysteriis diversas.

CAP. I. — Omnia quidem tempora, dilectissimi, Christianorum animos sacramento Dominicæ passionis et resurrectionis exercent, neque ullum nostræ religionis officium est quo non tam mundi reconciliatio (f) quam humanæ in Christo naturæ assumptio celebretur. Sed nunc universam Ecclesiam majori intelligentia instrui, et 248 spe ferventiore oportet dierum recursu, et paginis evangelicæ veritatis exprimitur, ut Pascha Domini non tam præteritum recolere quam præsens debeat honorari. In nullo igitur ab iis quæ ad crucem Jesu Christi pertinent, fidei nostræ peregrinetur intuitus, et nihil eorum quæ narratione Evangelii retexuntur, otioso accipiamus auditu: ut quia non defuerunt nec adhuc desunt qui veritatem Dominicæ incarnationis impugnent, et quod in utero Virginis matris Mariæ *Verbum caro factum est* (Joan. i, 14), quod infans editus per incrementa corporea ad perfectæ virilitatis profecit ætatem, quodque crucifixus, mortuus, ac sepultus die tertia resurrexit in nostræ quidem imaginis forma sed non in nostræ carnis asserant gestum esse natura: nos ab evangelicis et apostolicis testimoniis nullatenus recedentes, (g) eorum intelligentia robaremur, quorum nos certissima experimenta docuerunt: ut pie atque constanter possimus dicere quoniam in illis (h) et nos eruditi sumus, et quod viderunt vidimus, et quod didicerunt didicimus, et quod contrectaverunt palpavimus (I Joan. i, 1); et ideo in passione Domini non conturbamur, quia in generatione non fallimur.

CAP. II. — Scimus etenim, dilectissimi, et toto corde profitemur, Patris, et Filii, et Spiritus sancti unam esse Deitatem, et consubstantialiam sempiternæ Trinitatis essentiam, in nullo a se divisam, in nullo esse diversam, quia simul est temporalis, simul est incommutabilis, simul quod est, esse non desinens. In hac autem ineffabili unitate Trinitatis, cujus in omnibus communia sunt opera atque judicia, reparationem humani generis proprie Filii persona suscipit: ut quoniam ipse est, *per quem omnia facta sunt, et sine quo factum est nihil* (Joan. i, 3), quique plasmatum de limo terræ hominem flatu vitæ rationalis animavit, idem naturam nostram ab æternitatis arce dejectam amissæ restitueret dignitati, et cujus erat conditor, esset etiam reformator: sic consilium suum dirigens in affectum, ut ad dominationem diaboli destruendam magis uteretur justitia rationis quam potestate virtutis. Quia ergo primi hominis universa

et alio Vat. ac prima editione.

(e) Ita cum Quesnello tres nostri codd. et exemplar Pauli Diacon. Anteriores vulgati, *quod, male; melius in prima editione et in ms. Bon., per quod*.

(f) Duo codd. S. Petri, *quam et humanæ*.

(g) Ita ex probatoribus nostris codd. et editionibus, excepta Quesnelliana, in qua, *illorum*.

(h) Verba et nos a Quesnello expuncta, licet in codd. collect. 4 omissa, ex plerisque tamen et potioribus nostris codd. ac cæteris editis revocavimus,

posteritas uno simul vulnere sauciata corruerat, nec ulla sanctorum merita conditionem poterant illatæ mortis evincere, venit e cælo medicus singularis, multis sæpe significationibus nuntiatus, et prophetica diu pollicitatione promissus, qui manens in forma Dei, et nihil propriæ majestatis amittens, in carnis nostræ animæque natura, sine contagione antiquæ prævaricationis oriretur. 249 Solus enim beatæ Virginis natus est filius absque delicto, non extraneus ab hominum genere, sed alienus a crimine (a) (in quo illius ad imaginem et similitudinem Dei conditi, et perfecta esset innocentia et vera natura), cum de Adæ propagine unus existeret in quo diabolus quod suum diceret non haberet. Qui dum in eum sævit quem sub peccati lege non tenuit, jus impiæ dominationis amisit.

CAP. III. — (b) Effusio enim pro injustis sanguinis justus tam potens fuit ad privilegium, tam dives ad pretium, ut si universitas captivorum in Redemptorem suum crederet, nullum tyrannica vincula retinerent. Quoniam, sicut Apostolus ait, ubi abundavit peccatum, superabundavit et gratia (Rom. v, 20). Et cum sub peccati præjudicio nati potestatem acceperint ad justitiam renascendi, validius donum factum est libertatis quam debitum servitutis. Quam itaque sibi in hujus sacramenti præsidio spem relinquunt, qui in Salvatoris nostri corpore negant humanæ substantiæ veritatem? Dicant quo sacrificio reconciliati, (e) quo sanguine sint redempti. Quis est qui tradit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo in odorem suavitatis (Ephes. v, 2)? Aut quod umquam sacrificium sacratius fuit quam quod verus Pontifex altari crucis per immolationem suæ carnis imposuit? Quamvis enim in conspectu Domini multorum sanctorum pretiosa mors fuerit (Ps. cxv, 15), nullius tamen insontis occisio, propitiatio fuit mundi. Acceperunt justus, non dederunt coronas; et de fidelium fortitudine exempla nata sunt patientiæ, non dona justitiæ. Singulares quippe in

(a) Lineis inclusa desunt in ms. Corb. Quesnelli.

(b) Eadem in ep. 124, al. 97, c. 3; et 165, al. 134, c. 2.

(c) In epistolis 124, c. 4, et 165, c. 5, hic additur per repetitionem, dicant.

(d) Ita cum Quesnello duo mss. S. Petri, nec non in duabus superiori annotatione memoratis epistolis. Cæteræ editiones cum codd. collect. posteriorum, suo funere solvit. Mox solus sine voce unus erat in editis et aliquibus mss. Unus autem absque voce solus habetur in duobus codd. S. Petri. Ex laudatis vero epistolis utrumque nomen copulavimus. Dein in quibusdam codd. post vocem Jesus additur Chaitus.

(e) In duabus laudatis epistolis, sunt. At aliqui codd. in ep. 165 præferunt, sint.

(f) Eadem epistolæ addunt, a terra; at desunt hæc voces etiam in serm. 66, c. 5.

(g) In iisdem epistolis clarius explicatum fuit, ad humanitatis suæ tracta participem.

(h) Corruptissima erat et in editis et in mss. hæc periodus, ac plane sensu carens; nam ubique deerat nomen, homo, quod regit sequentia verba invenit, et pervenit; et ad augendam difficultatem post vocem innocentem affixo in editis puncto una periodus divisa fueret in duas, secunda inchoante: Et quia unus est mediator, etc. Etsi autem mss. hoc loco nihil juverint, tute nihilominus emendavimus et supplevimus

singulis mortes fuerunt, nec alterius quisquam (d) suo sine persolvit, cum inter filios hoc unus solus Dominus noster Jesus exstiterit omnes crucifixi, omnes moriui, omnes sepulti etiam (e) sint suscitati; de 250 quibus ipse Cum exaltatus fuero (f), omnia traham ad (Joan. xii, 32). Fides enim vera justificans et creans justos (g) ad naturæ suæ tracta par in illo acquiri salutem, (h) in quo solo homo nit innocentem; et quia unus est mediato hominum homo Christus Jesus (I Tim. ii, communionem sui generis ad pacem pervertis, liberum habens (i) de ejus potentia gloria contra hostem superbum in carnis nostræ in congressus, iis victoriam suam tribuit, in corpore triumphavit.

CAP. IV. — Cum ergo in uno Domino non Christo vero Dei atque hominis Filio, confite nam de Patre naturam, humanam de matre trahit, licet Dei Verbi et carnis una personam utraque essentia communes habeat actionem tamen sunt ipsorum operum quæ sinceræ fidei contemplatione cernendum et provehatur humilitas infirmitatis, et ad quæ tur altitudo virtutis; quid sit quod caro sine agit, et quid sit quod Verbum sine carne. Sine Verbi enim potentia nec conciperet pareret, et sine veritate carnis obvoluta fantia non jaceret. Sine Verbi potentia narent magi puerum novo sidere declaratum (Ibid., 11), et sine veritate carnis non juberet Cægyptum transferri, quem Herodes cupiebat (Ibid., 20). Sine Verbi potentia non diceret missa de cælo: Hic est Filius meus dilectus mihi bene complacui (Matth. iii, 17; Luc. sine veritate carnis non protestaretur Jo. Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi (J. Sine Verbi potentia non fieret redintegrati

ex duabus nuper allegatis epistolis. Quam in his obmittantur verba, et quia unus us (nam S. pontifex aliqua ex suis sermonibus sumere, ut quædam prætereant vel trans tamen in iisdem epistolis post voces homo innocentem, statim subjiciuntur illa, liberi quæ ad nomen homo palam referuntur emendationem satis exinde collegimus. Fibus in quo ex iisdem epistolis addidit etiam sermone antecedenti, c. 4, in quo s erat natura omnium.

(i) In laudatis epistolis additur, per Postea, humilitate, pro infirmitate, præfe epistolæ.

(j) Editi addunt, non una substantia. De Quesn. et nostris. Desiderantur etiam laudatis; sed in epist. 165, c. 5, immu quens lectio hoc modo: una persona sit rabiliter atque indivise communes habeat

(k) Sic ex cod. Bonon. ac prima editi mus, cum Leoninam rationem præferant ferri, et hic, occidi. Al., occidere. In epist. etsi hujus loci verba aliquantulum in passiva tamen utrobique habetur: N transferri in Cægyptum puer, et ab Herone subduci.

et vivificatio mortuorum, et sine veritate carnis nec
 cibis jejuno, nec somnus esset necessarius fatigato.
 251 Postremo sine Verbi potentia non se Dominus
 Patri profiteretur æqualem (Joan. x, 30), et sine ve-
 ritate carnis non idem diceret Patrem (a) se esse ma-
 jorem (Joan. xiv, 28); cum catholica fides (b) utrum-
 que suscipiat, utrumque defendat, quæ secundum
 proprietatem divinæ humanæque substantiæ, unum
 Dei Filium et hominem credit et Verbum. Multa
 sunt, dilectissimi, quæ ad expositionem hujus quam
 predicamus fidei de toto Scripturarum corpore (c)
 possemus assumere, quia nihil sæpius divinis com-
 mendatur eloquiis, quam Dei Filius secundum Dei-
 tatem sempiternus ex Patre, et idem secundum
 carnem temporalis ex matre. Sed ne charitatis vest-
 ræ fatigetur auditus, hodierno sermoni adhiben-
 dus est modus, ut quarta sabbati quæ sunt adji-
 cienda (d) servemus, auxiliante Domino nostro Jesu
 Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et
 regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXV [Al. LXIV].

De Passione Domini XIV; habitus feria quarta.

SYNOPSIS. I. Eutychianos, cum veram carnem in Chris-
 to non agnoscunt, aut falsum in eo hominem cre-
 dere, aut Deum passibilem. — II. Christum poten-
 tiam Deitatis continuisse, ut et salvaret et roboraret
 patientem. — III. Veram fuisse Christi passionem;
 quem Deum negant Judæi, hominem Eutychiani.
 — IV. Omnia Christi mysteria veram in Christo
 carnem probant, sine qua non est primitiæ dor-
 mientium. — V. Nisi vera sit caro Christi, in eo
 Divinitatem inhabitare corporaliter non posse.

CAP. I. — Sermonem, dilectissimi, de gloriosa
 Domini nostri Jesu Christi passione promissum, ita
 expectationi vestræ intelligo esse reddendum, ut
 officium disserendi et festo paschali (e) serviat, et
 ausibus impii erroris occurrat. Qui enim Dei Filium
 veram nostræ carnis negant susceptiisse naturam,
 inimici sunt fidei Christianæ, et evangelicam prædi-
 cationem nimis impudenter impugnant: ut secundum
 ipsos crux 252 Christi aut simulatio fuerit phantas-
 matis, aut supplicium Deitatis. Quod a cordibus pio-
 rum longe est repellendum, quia catholica integritas
 nec maculam perfidiæ, nec rugam potest habere
 mendacii; quæ unum Christum, sicut Deum, sic
 hominem confitetur, ut nec falsum hominem, nec
 Deum dicat fuisse passibilem. (f) Quamvis ergo ab
 illo initio, quo in utero Virginis Verbum caro factum est

A (Joan. i, 14), nihil unquam inter divinam humanam
 que substantiam divisionis exstiterit, et per omnia
 incrementa corporea unius personæ fuerint totius
 temporis actiones, ea ipsa tamen quæ inseparabili-
 ter facta sunt, nulla permixtione confundimus: sed
 quid cujus naturæ sit ex operum qualitate senti-
 mus; nec divina enim humanis præjudicant, nec
 humana divinis, cum ita in idipsum utraq; con-
 currant, ut in eis nec proprietas absumatur, nec
 persona geminetur.

CAP. II. — Transcursis igitur iis quæ passionem
 Domini præcesserunt, quid documentorum habeat
 sacramentum paschale tractemus. Nam ex ardente
 ad effectum sui sceleris sævitia Judæorum, cum Deus
 esset in Christo mundum reconcilians sibi (II Cor. v,
 19), nulla vis templo corporis ejus, nisi ipse permit-
 teret, potuisset inferri. Siquidem terribilis illa mili-
 tum cohors, et a principibus et Pharisæis missa cum
 gladiis et fustibus multitudo, ita una Domini voce
 (g) percussa fuit, ut cum turbæ dixissent Jesum se
 querere Nazarenum, et ipse respondisset, Ego sum
 (Joan. xviii, 5); nemo eorum subsisteret, sed omnes
 simul amisso membrorum officio retrorsum acti
 elisque corruerent. In quo utique divinæ erat po-
 testatis (h) indicium, quæ impiorum conatus, non ar-
 mis contrariis, neque ullius creaturæ potentis auxi-
 lio, sed sola verbi virtute prosterneret. Quia vero
 salvando humano generi alterius operis ratio con-
 gruebat, nec posset sanguis Christi pretium creden-
 tium fieri, si Redemptor se non sineret compre-
 hendi, admisit in se impias manus, et (i) cohibita
 est potentia Deitatis, ut perveniretur ad gloriam
 passionis. Cujus utique inanis fuisset species, et nulli
 profutura imago tolerantiam, nisi vera Divinitas veris
 se humanæ carnis sensibus induisset: ut unus Dei
 atque hominis Filius, aliunde intemerabilis, aliunde
 passibilis, mortale nostrum per suum immortale
 renovaret. Et ideo mœstitudine, ideo (j) formidine non
 253 carebat, ut ad evincendas (k) hujusmodi per-
 turbationes, non solum nos sacramento susceptio-
 nis, sed etiam exemplo fortitudinis roboraret. Nam
 injusta videretur ejus ad patientiam cohortatio, cui
 nulla esset in nostra infirmitate communio.

CAP. III. — Veras autem Domini passiones Isaias:
 propheta ipsius voce prænuntiat, dicens: *Dorsum
 meum dedi in flagella, et maxillas meas in palmas;
 vultum autem meum non averti a confusione sputorum*

(a) Ms. Vat. collect. 5 omittit se, et similiter omit-
 titur in mss. tractatus adversus errores Eutychotis,
 c. 11, quod ex hoc sermone sumptum fuit. Hic tractatus
 in appendice edetur. Idem tamen pronomen
 se legitur in duabus memoratis epistolis.

(b) Voces, utrumque suscipiat, a Quesnello omis-
 sas restituimus ex reliquis editis nostrisque mss.
 In laudatis etiam epistolis eodem leguntur.

(c) Sic melius ex prima editione atque ex mss.
 collect. 3, et 4. Al., possimus.

(d) Unus cod. S. Petri, reddamus; et coherenter
 quidem initio sequentis sermonis: sermonem... in-
 telligo esse reddendum.

(e) Ita ex duobus mss. S. Petri et alio Vercell. Al.
 conveniat.

(f) Eadem in ep. 124 c. 6 et ep. 165 c. 6.

(g) Sic iidem S. Petri codd. Editi ante Quesnel-
 lum percussa est; Quesnellus, percussa est.

(h) Prima editio et cod. Bon., *judicium*. Ms. Ver-
 cell., *quod pro quæ*.

(i) Eadem editio cum ms. Bon., *cohibita est in se
 potentia Deitatis, ut perveniret*, etc. Eadem lectio,
 omisissis vocibus in se, erat in cæteris editionibus
 ante Quesnellum, qui pro *perveniret* correxit,
pervenitur, uti præstantiores nostri codd. exhibent.

(j) Unus cod. S. Petri et alius Bon. cum prima
 editione, *fortitudine*.

(k) Editi, *hujus mundi*. Emendavimus ope duo-
 rum codicum S. Petri.

(Isai. l, 6). Quod itaque (a) Verbum caro patiebatur, non Verbi pœna erat, sed carnis; cujus injuriæ atque supplicia etiam ad impassibilem redundabant, ut merito ei dicantur illata, quæ in ipsius sunt corpus admissa, dicente Apostolo: *Si enim cognovissent, nunquam Dominum (b) majestatis crucifixissent* (I Cor. II, 8). Obcæcati enim Judæi malitia sua in quod propripissent facinus nesciebant. Unde misericors Dominus Jesus, qui etiam interfectores suos vellet sua morte salvare, pro ignorantia sævientium de crucis altitudine supplicabat, dicens: *Pœnitentiam facite illis, quia nesciunt quid faciunt* (Luc. xxiii, 34). Nec intellectu enim cordis, nec auditu auris, nec oculorum intuitu sentiebant quem falsis testimoniis appetissent, quem affligi patibulo coegissent, dum in corpore hominis non agnoscunt substantiam Deitatis. Viderunt humilem, et non adoraverunt universitatis auctorem, nec intellexerunt potestatem judicatori, despicientes mansuetudinem judicati: ut (d) et persecutores veri Dei et negatores veri hominis una impietas sociaret; dum servi formam in Christo et Judæi æstimant solam, et hæretici asserunt falsam.

CAP. IV. — (e) Dicant ergo isti (f) phantasmatici Christiani, quæ substantia Salvatoris affixo sit ligno, quæ jacuerit in sepulcro, et revoluta monumenti lapide, quæ tertia die caro resurrexerit, vel quale corpus Jesus discipulorum visui, clausis ad eos ostiis ingressus (Joan. xx, 49), intuterit, cum ad abigendum cernentium diffidentiam, inspicere oculis, digitisque tractari patentes adhuc fixuras clavorum, et recens compuncti lateris vulnus 25.4 (g) exigeret (Luc. xxiv, 39). Ac si tanta in luce veritatis tenebras suas hæretica obduratio non relinquit, ostendant unde sibi spem vitæ polliceantur æternæ, unde resurrectionis Christiæ credent esse consortes. Non enim possunt cum Apostolo dicere: *Christus resurrexit a mortuis, primitiæ dormientium* (I Cor. xv, 20), quia non sunt primitiæ hominum, si non sunt de humanæ stirpe naturæ. Qui enim primus (h) hominum resurrexit, ejus plenitudinis est portio (i) quam præcessit: et pie creditur, hoc quod est in capite inchoatum, in membris quoque esse complendum: *Quia sicut in Adam omnes moriuntur, ita et in Christo omnes vivificabuntur* (Ibid., 22).

(a) Tres mss. Quesnelli, et duo nostri Vatt. cum prima editione, *Verbi caro*.

(b) Ita cum Quesnello duo codd. S. Petri. Cæteræ editiones cum ms. Vercell. et duobus Vatt., *glorix*.

(c) Cod. Vercell. et unus Vat., *non enim sciunt*.

(d) Particula *et* addita fuit ex duobus nostris mss. S. Petri et Vercell. Mox *pro asserunt falsam* duo codd. Vatt. et Bon., cum prima editione, *asserunt nullam*.

(e) Eadem in ep. 124 c. 6 et 163 c. 7.

(f) Editi ante Quesnellum et nostri codd., *phantastici*. At in epistola 134, c. 6, cui hic locus a Leone insertus fuit, *phantasmatici* legitur; et respiciuntur quidem illi quibus, ut dixit c. 1 hujus sermonis, *Cruce Christi simulatio fuit phantasmatis*. Hinc Quesnelli emendationem receperunt.

(g) Ita Quesnellus cum lectione epist. 134, c. 6. At nostri codd. et cæteri editi, *exegerit*. Mox *Ac si pro At si* melius scripsimus ex duobus mss. S. Petri, nec

CAP. V. — Amplectentes igitur, dilectissimam (j) christianæ spei unicum pignus, non divellam a compage corporis Christi: *In quo habitat*, Apostolus ait, *omnis plenitudo Divinitatis corporiter; et estis in illo repleti* (Coloss. II, 9, 10). cum incorporea sit substantia Dei, quomodo poraliter in Christo habitat, nisi quia caro generis, facta est caro Deitatis; et in illo summo repleti, in quo crucifixi, in quo sepulti, in quo mus etiam suscitati: ut possimus cum Apostolo dicere: *Nostra antea conversatio in calis est, etiam Salutorem depectamus Dominum nostrum Christum, qui reformabit corpus humilitatis conforme fieri corpori glorix suæ* (Philij 20, 21), vivens et regnans cum Patre et cum ritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXVI [AL. LXII].

De Passione Domini XV.

SYNOPSIS. — I. *Gratuitam esse reparationis gratiam a nullo expectandam fuisse nisi a Christo, qui innocens solus in se credentes etiam in Testamento justificavit.* — II. *Eadem mysteria que Testamento; 255 in uno velata, in altero — III. Pascha non rite celebrari nisi a credentibus Miraculis, que Christo moriente facta sunt, et crudiri. Mirabiles mortis Christi effectus.* — I. *quid factum est a Christo, nostri causa facta a quo nos infidelitas exsortes facit.* — V. *inimicos per ejus gratiam esse destructos.*

CAP. I. Evangelica lectio, dilectissimi, et gratissimam Dominicæ passionis reseravit hinc ita universæ Ecclesiæ nota est de communi ter auditu, ut rerum gestarum ordinem, tamen sub vestris habitum oculis, singuli quique tis. Nec parum æstimandi sunt profecissimis quæ (l) audire non dubitant, ut etiam si liquide aliquod valeant Scripturarum capementum, firmissime tamen credant in divinis nullum esse mendacium. Quia ergo sine promissa est intelligentiæ plenitudo, erigat mereudam sancti Spiritus eruditionem, illum mentium vigor; et non contentus sit finem nosse, nisi etiam ipsam rationem impietatis inspiciat: ut auctorem suam humar sciendo quantum ab eo sit dilecta, plus di-

non ex cod. Vercell. ac prima editione.

(h) *Omnium pro hominum est in duobus Petri.*

(i) Ita Quesnellus cum prima editione et aliis nostris codd. At cæteræ editiones et nostri, nec non Vat. collect. 5, *quæ præcessit*.

(j) Prima editio et cod. Bon., *humanæ* dam codices et in margine vulgat., *Christi*.

(k) Vulgati hunc sermonem præferunt *sermo quarta*, eo quod subjiciebatur sermo 64, qui incipit, *Omnia quidem tempora*, in alius sermo *sermo quarta* habendus promissus perperam hunc sermonem illi fuisse sub tendimus in admonitione præmissa sermo.

(l) Editi ante Quesnellum et mss. præstantioctionum, audiunt. Mox *scriptorum pro sc* in duobus mss. S. Petri.

(m) Quidam codd., *litteris*.

sorendi enim nostri causam Deus nisi in sua (a) bonitate non habuit; et mirabilior est secunda hominum generatio quam prima (b) conditio: quia plus est in novissimis sæculis reparasse Deum quod perierat, quam a principio fecisse quod non erat. Libertatem itaque innocentiae naturalis, quam primorum parentum prævaricatione perdidimus, nulla per se sanctorum præcedentium merita receperunt, quia lata in transgressores sententia, omnem progeniem captivæ posteritatis obstrinxit, et nemo exstitit exsors a damnatione, quia nullus fuit liber a crimine. Sed redemptio Salvatoris destruens opus diaboli, et rumpens vincula peccati, ita magnæ pietatis suæ disposuit sacramentum, ut usque ad consummationem quidem mundi præfinita generationum plenitudo decurreret, sed renovatio originis per justificationem indiscretæ fidei ad omnia retro sæcula pertineret. Incarnatio quippe Verbi, 256 et occisio ac resurrectio Christi, universorum fidelium salus facta est, et (c) sanguis unius justi hoc nobis donavit, qui eum pro reconciliatione mundi credimus fustum, quod contulit patribus, qui similiter credidere fundendum.

CAP. II.— Nihil ergo, dilectissimi, ab antiquis significationibus in Christiana religione diversum est, nec unquam a præcedentibus justis, nisi in Domino Jesu Christo salvatio sperata est, dispensationibus (d) quidem pro divinæ voluntatis ratione variatis, sed in idipsum coruscantibus et legis testimoniis, et prophetiæ oraculis, et oblationibus hostiarum: quia sic congruebat illos populos erudiri, ut quæ revelata non caperent, obumbrata susciperent, et major Evangelii esset auctoritas, cui tot signis totque (e) mysteriis, veteris Testamenti paginæ deservissent; de quibus Dominus profitebatur, quod non venerat legem solvere, sed adimplere (Matth. v, 17). (f) Ne itaque æstimet sibi prodesse Judæus, quod in litteræ carnaliter superfice demoratur, et iis Scripturis convincitur repugnare, quæ apud nos veram sui obtinent dignitatem, dum et credimur prædictis, et ditamur impletis. Dicente enim Domino: *Cum exaltatus fuero, omnia traham ad me* (Joan. xii, 32), nihil legalium (g) institutionum, nihil prophetiarum resedit figurarum, quod non totum in Christi sacramenta transierit. Nobiscum est signaculum circumcisionis, sanctificatio

A (h) chrismatum, consecratio sacerdotum; nobiscum puritas sacrificii, baptismi veritas, honor templi, ut merito cessarint nuntii, postquam nuntiata venerunt; nec vacuatur reverentia promissionum, quia plenitudo manifesta est gratiarum. Verum (i) quia, sicut ait Apostolus: *Cæcitas ex parte in Israel facta est, nec qui filii carnis, ii filii sunt promissionis* (Rom. xi, 25), ineffabilis misericordia Dei Israeliticum sibi populum de omnibus nationibus fecit, et saxo illo gentium (j) cordium rigore molliō, et saxo Abraham filios de lapidibus excitavit (Matth. iii, 9): ut conclusis omnibus sub peccato (Rom. xi, 32), qui carne nati sunt, spiritu renascantur, nec intersit quo patre sit quisque genitus, cum per indiscretam (k) unius fidei confessionem et fons baptismatis faciat innocentes, et electio adoptionis confirmet hæredes.

B 257 CAP. III.— Quid enim aliud (l) egit agitque crux Christi, quam ut destructis inimicitias, et reconcilietur mundus Deo, et per sacrificium (m) immolati Agni veram in pacem cuncta revocentur? Non autem concordat Deo, qui ab ea quam in regeneratione sua edidit professione dissentit, et divini immemor pacti, inhærere ostenditur renuntiatis, dum resiliere invenitur a creditis. Frustra enim Christianum sibi nomen usurpat, et nequaquam æstimet se Pascha Domini celebrare, qui Jesum Christum in ea qua natus, et passus, et mortuus, ac sepultus est carne, resurrexisse non credit, et (n) nostræ in illo naturæ resuscitatas primitias non fatetur. Verus itaque venerator Dominicæ passionis sic crucifixum Jesum oculis cordis aspiciat, ut illius carnem suam esse cognoscat. Contremiscat in Redemptoris sui supplicio terrena substantia, rumpantur infidelium mentium petrae, et qui mortalitatis gravabantur sepulcris, discussa obstaculorum mole prosiliant. Appareant nunc quoque in civitate sancta, id est in Ecclesia Dei, futuræ resurrectionis indicia, et quod gerendum est in corporibus, fiat in cordibus. Nulli infirmorum crucis est negata victoria; nec quisquam est cui non Christi auxilietur oratio. Quæ si multis in ipsum sævientibus profuit, quanto magis eos qui ad ipsum convertuntur (o) adjuvat? Sublata est ignorantia, temperata est difficultas, et igneam illam qua vitæ regio erat (p) inclusa romphæam sacer Christi

(a) Ms. Vat. collect. 5, pietate.

(b) Id est creatio, ut ex sequentibus liquet.

(c) Ita corruptum hunc locum emendavimus ope duorum codd. S. Petri et unius Bon. In prima editione et apud Quesnellum, *sanguis unius Justi, quem nobis Pater donavit, qui eum pro reconciliatione mundi credimus fustum, hoc contulit patribus*, etc. In aliis editionibus similiter, hac una exceptione quod pro qui eum habent quia eum.

(d) Supplevimus quidem ex duobus mss. S. Petri, alio Bon. et prima editione.

(e) Editi ante Quesn. addunt, *miraculis atque*.

(f) Quidam codd. et editiones Quesnello anteriores, *Non æstimant*. Mox, *qui in litteræ habet prima editio cum cod. Bon.*

(g) Eædem editiones cum mss. collect. 3 et 5, *instructionum*; codd. collect. 4, *constitutionum*.

(h) In iisdem editionibus et nonnullis codd. *pereram, charismatum*.

(i) Quesnellus supplevit *quia*, quod in editis et alijs quibus mss. deerat; at in alijs nostris codd. legitur.

(j) Vox *cordium* desideratur in prima editione.

(k) Ita Quesnellus cum duobus nostris mss. S. Petri et totidem Vat., ac prima editione. Cæteræ editiones et quidam codices, *huius fidei*.

(l) Prima editio et cod. Bon. habent tantum *agit*. Aliæ editiones, excepta Quesnellia, cum mss. collect. 4 et 5, præferunt tantum *egit*. Utrumque, uti in textu et apud Quesnellum, est in mss. S. Petri.

(m) Sic reposuimus ex iisdem S. Petri codicibus. Alias, *immaculati*.

(n) Unus Vat. collect. 5, *nostras in illo resuscitatas primitias*.

(o) In prima editione, *adjuvabit*; in cæteris, *adjuvit*. Correximus ex mss. S. Petri, correctionemque suaserunt antecedentia, *Christi auxilietur oratio, et convertuntur*, quæ tempus præsens malunt.

(p) Forte, *interclusa*. QUESNELLUS in margine.

sanguis exstinxit. Veræ luci, antiquæ noctis cessit obscuritas. Invitatur ad paradisi divitias populus Christianus, et cunctis regeneratis ad amissam patriam patefactus est reditus, si nemo sibi illam viam facit claudî, quæ (a) fidei latronis potuit aperiri.

CAP. IV. — Celebrantes igitur, dilectissimi, paschalis festi ineffabile sacramentum, agnoscamus, docente Spiritu Dei, ad cuius gloriæ participationem vocati et (b) ad quam spem simus ingressi. Nec ita nos nunc anxie, nunc superbe præsentis vitæ occupent actiones, ut non toto cordis affectu conformari Redemptori nostro (c) per illius 258 exempla nitamur. Nihil enim non ad nostram salutem aut egit aut pertulit, ut virtus quæ inerat capiti inesset etiam et corpori. Nam primum ipsa illa substantiæ nostræ in Deitate susceptio, qua *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis* (Joan. 1, 14), quem hominum misericordiæ suæ, nisi (d) infidelem, reliquit exortem? Et cui non communis natura cum Christo est, si assumptam (e) recepit, et eo spiritu est regeneratus quo ille progenitus? Deinde quis in illo suas non agnoscat infirmitates? Quis perceptionem cibi, requiescentiam somni, sollicitudinem morositatis, lacrymas pietatis, non videat formæ fuisse servilis? Quæ quoniam ab antiquis sananda vulneribus, et a colluvione erat purganda peccati, ita Unigenitus Dei, etiam hominis factus est filius, ut et (f) omni humanitatis veritate, et Divinitatis plenitudine non careret. Sicut itaque nostrum est quod cum (g) unione Deitatis peperit materna virginitas, ita nostrum est quod Judaica crucifixit impietas. Nostrum est quod exanime (h) in sepulcro jacuit, et quod die tertia resurrexit, quodque super omnes altitudines cælorum ad dexteram paternæ majestatis ascendit: ut si per viam mandatorum ejus incedimus, et si quæ in humilitate corporea nostræ impendit salutem non erubescimus confiteri, nos quoque in gloriæ ejus consortium provehamur: quoniam manifeste quod denuntiavit implebitur: *Omnis qui confitebitur me coram hominibus, et ego confitebor eum coram Patre meo, qui in cælis est* (Matth. x, 32).

CAP. V. — Huic autem cohortationi nostræ adest atque auxiliatur gratia Dei, quæ incarnationis Christi et mortis ac resurrectionis ejus inimicos, revelata per omnes Ecclesias veritate, destruxit; ut totius mundi fideles, cum apostolicæ fidelis auctoritate concordés, una nobiscum exultatione gauderent, di-

(a) Sic ex duobus mss. S. Petri emendavimus. Al., *fide*.

(b) In ms. Vat. collect. 5 hic omittitur præpositio *ad*. Mox prima editio, *sumus*, pro *simus*.

(c) In eodem codice forte melius, *per ipsius*.

(d) Hujus loci sententiam et duas Quesnelli postillas in observationibus expendemus.

(e) Ita melius ex codd. S. Petri præterito tempore, ut exigere videntur sequentia, *est regeneratus*; et referendum est ad *receptionem* Christi per fidem, quæ quidem præcedit *regenerationem* per baptismum. Vulg., *recipit*.

(f) Reposuimus, *omni*, quod Quesnellus omisit, ex cunctis nostris mss. et anterioribus editis.

cente beato Paulo apostolo: *An ignoratis, quæ cumque baptizati sumus in Christo Jesu, in ipsius baptizati sumus? Consequenti enim sumus illo per baptismum in morte, ut quomodo et Christus a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitæ ambulemus. Si enim compositi sumus similitudini mortis ejus, simul et rectionis erimus. Hoc scientes quia vetus homo simul crucifixus est, ut destruat corpus peccati ultra (j) non serviamus peccato. Qui enim est, justificatus est a peccato. Si autem mortui cum Christo, credimus quia simul etiam vivi illo* (Rom. vi, 3-8): qui vivit et regnat cum Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen

SERMO LXVII [Al. LXV].

De Passione Domini XVI; die Dominica hujus
SYNOPSIS. — I. Quantum prosit beneficiorum templatō, quorum prædictio fidem astruit. *passionem Christi Dei consilio decretam ei ipse sceleris auctor, nec Judæi excusabile III. Nec ipsos interfectores Christi a red munere esse repulsos. — IV. Quam detestum Judæi crimen: quanta criminis pœna. — stum per voluntariam mortem et remedium et exemplum. — VI. Mortem Christi, omniperbiæ et desidie locum auferre; nec præimpleri nisi per ipsum. — VII. Christum brorum suorum persona dixisse: Quare liquisti?*

CAP. I. — Semper quidem, dilectissimi mentes in divinorum operum decet admirari, et rationales animos iis maxime cogi inhærere, per quas incrementum fidei certur. Dum enim (k) pii cordis intentio, vel illa beneficia, vel ad specialia ipsius gratia 260 dirigitur, multas a se (l) vanitates et corporalibus curis in quoddam secretum secedit. Sed hoc in tempore Dominicæ multo avidius excellentiusque faciendum: quæ sacris sunt lectionibus recensita, sententiæ suscipiantur auditu, et quæ magnis, appareant majora mysteriis. Primum erigendi sursum nostri cordis est ratio (m) quæ etiam evangelica veritas enarravit, pheticæ non tamquam gerenda, sed tam cecinerunt; et quod humanæ aures non verant faciendum, jam Spiritus (n) sanc cabat impletum. Nam rex David, cujus hominem semen est Christus, diem mini (o) mille et plus quam centum ann

(g) In quibusdam editionibus et mss *unitione*.

(h) Addidimus *in sepulcro*, ex duobus m

(i) Erat in editis, *cum ipso per baptismum*. Secuti sumus lectionem duorum m et totidem Vat.

(j) Unus cod. addit *jam*.

(k) Sic ex duobus codd. S. Petri. Alia

(l) Cod. Corbeiensis Quesnelli, *varietate*

(m) Prima editio, *quod ea etiam quæ*.

(n) Adjecimus *sancus* ex prima aliisque editionibus ante Rainaudum et Quesn plerisque nostris codicibus.

(o) Sequitur pontifex noster *chronolog*

processit, et nihil eorum suppliciorum quæ sibi memorat illata perpessus est. Sed quia per os ejus ille loquebatur qui carnem passibilem ex ipsius erat stirpe sumpturus, merito sub ipsius persona præmittitur historia crucis, qui in se gerebat corpoream originem Salvatoris. Vere enim David in Christo est passus, quia vere Jesu in David est carne crucifixus.

CAP. II. — Cum ergo omnia quæ (a) in Dominum majestatis Judaica admisit impietas, tante ante prædicta sint, (b) et non tam de futuris quam de præteritis propheticeus sit sermo contextus, qui aliud nobis quam sempiternarum dispositionum Dei incommutabilis ordo reseratur, apud quem et discernenda jam dijudicata, et futura jam facta sunt? Cum enim et qualitates actionum nostrarum, et effectus omnium voluntatum scientia divina præveniat, quanto magis nota Deo sunt opera sua? Et recte placuit quasi facta recoli, quæ non poterant omnino non fieri. Unde et apostoli Spiritus Dei pleni, cum inimicorum Christi minas sævitiamque paterentur, (c) concorditer ad Deum voce dixerunt: *Convenerunt enim (d) vere in civitate ista adversus sanctum puerum tuum Jesum, quem unxisti, Herodes et Pontius Pilatus cum gentibus et populis Israel facere, quæ manus tua et consilium tuum decreverunt fieri (Act. iv, 27, 28).* Nunquid iniquitas persequentium Christum ex Dei est orta consilio, (e) et illud facinus quod omni majus est crimine manus divinæ præparationis armavit? Non hoc plane de summa justitia sentiendum est, multum diversum multumque contrarium est id quod in malignitate Judæorum est præcognitum, et quod in Christi est passione dispositum. Non inde processit voluntas interficiendi, unde moriendi; nec de uno existit spiritu atrocitas sceleris, et tolerantia Redemptoris. Impias furentium manus non imposit in se Dominus, sed admisit; nec præsciendo quod faciendum esset, coegit ut fieret, cum tamen ad hoc carnem suscepisset ut fieret.

CAP. III. — Denique inter crucifixum se crucifigen-

quam et secuti sunt Martyrologii Romani auctores vii kal. Januar. Qui accuratorem supputationem volet, ad eam recentiores chronologos, Dionysium Petavium de Doctrina temporum et in Rationario, Jacobum Usserium, et alios, quorum unus anonymus ad calcem Bibliorum ab Antonio Vitro edit. Paris. 1662. Ex cujus calculo a morte David ad mortem D. N. Jesu Christi, anni tantum numerantur mille et quinquaginta; ab initio autem regni Davidis, mille et nonaginta. QUESNELLUS. — Verius autem Les Properi Chronico usus est, ut ostendamus in observationibus ad serm. 76. Prosper vero in re præsentis Eusebium expresse laudat et sequitur. Post pauca, *historia crucis Dominicæ, qui, etc.*, legitur in nonnullis codd.

(a) Prima editio cum codd. collect. 3 et 4, pro, in Dominum majestatis, habet in Christo, aliæ editiones ante Quesn. cum mss. collect. 5, in Christum. Lectionem textus a Quesnello inductam probat codex S. Petri. Mox in prima editione et in ms. S. Petri, prædicata, pro prædicta.

(b) Erat in editis, ut non tam de futuris quam de præteritis. Magis placuit lectio codicis S. Petri: Leo enim ex contextu significare videtur prophetias non

tas tam disparis causas sunt, ut quod a Christo susceptum est, non possit resolvi; quod ab illis commissum, possit aboleri. Qui enim venit peccatores salvos facere (Matth. ix, 13), nec ipsis quidem interfectoribus suis misericordiam denegavit, sed impiorum malum in bonum credentium commutavit: ut mirabilior fieret gratia Dei, non secundum merita hominum, sed secundum multitudinem divitiarum sapientiæ et scientiæ Dei misericorditer præparata, quando et ipsos qui fuderant sanguinem Salvatoris, reciperet unda baptismatis. Nam, sicut Scriptura, quæ apostolorum actus continet, loquitur, cum prædicatio beati Petri apostoli Judæorum corda compungeret, et agnita impietate sul sceleris dicerent: *Quid faciemus, viri fratres: idem Apostolus ait: Penitentiam agite, et baptizetur unusquisque vestrum in nomine Jesu Christi, in remissionem peccatorum vestrorum; et accipietis donum Spiritus sancti. Vobis (f) est enim repromissio, et filiis vestris, et omnibus qui longe sunt, quoscumque advocaverit Dominus Deus noster; moxque addidit Scriptura, et dixit: Qui ergo receperunt sermonem ejus baptizati sunt, et apposita sunt in illo die animæ circiter tria millia (Act. ii, 37 — 41).* Quod itaque Dominus Jesus Christus furorom frementium pati voluit, in nullo auctoresorum criminem fuit; nec egit ut hæc vellent, sed cessit ut possent; et sic usus est obsecrate plebis insania, quomodo et perfidia traditoris, quem ab immanitate concepti sceleris, et beneficiis revocare est dignatus et verbis, assumendo in discipulum, provehendo in apostolum, (g) monendo signis, consecrando mysteriis, et cui nihil benevolentiam deesset ad correctionem, nihil occasionis superasset ad crimen.

CAP. IV. — Sed tu impissime homo, serhen Chanaan, et non Juda (Dan. xiii, 56), nec jam vas albetionis, sed filius perditionis et mortis, utiliora tibi diaboli incitamenta credebas: (h) ut facibus inflammatus avaritiæ, ad triginta argenteorum lucrum inardesceres, et quid divitiarum amitteres non videres.

tam prædixisse de Christo aliqua veluti futura, verum etiam quædam velut præterita ut cum David cecinit: *Foderunt manus meas et pedes meos, etc.*, quæ licet præterito tempore elata, non tamen David, sed Christo conveniunt, ut notavit Auctor capite superiori: *David nihil eorum suppliciorum quæ sibi memorat illata perpessus est. Sed. . . . vere David in Christo est passus, quia vere Jesus in David est carne crucifixus.* Ac præterea hoc capite subjecit: *Recte placuit quasi facta (nota præteritum tempus) recoli, quæ non poterant omnino non fieri.*

(c) Sic nostri codd. et editi ante Quesnellum, apud quem, unanimi.

(d) Prima editio et cod. Bon., *virum*. Mox adjectivum *sanctum* a Quesnello inductum probant duo Lectionaria S. Petri.

(e) Forte, et illos ad facinus. QUESN. in margine.

(f) Verbum *est* a Quesnello omissum, quod et in Græco et in Vulgato textu legitur, restitutum ex nostris mss. et cæteris editionibus, quæ præterea, post enim, addunt *facta*.

(g) Prima editio, *movendo*.

(h) Duo codd. S. Petri, *ut facilius inflammatus avaritia*.

Nam etsi (a) non putabas credendum esse promissis, quæ fuit ratio ut tantillus pecuniæ modus præpone- retur acceptis? Imperabas dæmoniis, in edebaris in- firmis, honorabaris cum apostolls, et ut (b) famem tuæ cupiditatis expleres, patebant tibi furta de loculis. Sed animum interdictorum (c) avidum, quod minus licuit, amplius incitavit; nec tam placuit, quantitas pretii quam magnitudo peccati. Unde facinus com- merciali tui non ideo detestandum est quia Dominum viliter æstimasti, sed quia Redemptorem etiam tuum, ne tibi parceres, vendidisti. Et merito tibi tua pœna commissa est, quia in supplicium tuum nemo te sævior potuit inveniri.

CAP. V.—Quod igitur in tempore præstituto, se- cundum propositum voluntatis suæ Jesus Christus crucifixus et mortuus et sepultus est, non propriæ conditionis necessitas, sed nostræ captivitatis re- demptio fuit. Ideo enim *Verbum caro factum est*, ut de utero Virginis sumeretur natura passibilis, et quod in Filium Dei (d) non poterat perpetrari, in filium hominis posset admitti. Nam licet in ipso ortu coru- scarent in eo signa Deitatis, et omnia incrementa cor- poralium proventuum divinis essent plena miraculis, infirmitatum tamen nostrarum susceperat veritatem, et excepta communionem peccati, nihil a se humanæ infirmitatis excluserat, ut et sua nobis (e) inferret, et in se nostra curaret. Ab omnipotenti enim medico duplex nobis miseris remedium præparatum est, cujus aliud est in sacramento, aliud in exemplo; ut per unum conferantur divina, per aliud (f) exigantur humana. Quia sicut Deus justificationis est auctor, ita homo devotionis est debitor.

CAP. VI.—Per hanc ergo, dilectissimi, salutis nostræ ineffabilem reparationem, nec superbiæ nobis, nec desidiæ locus relinquitur: quia et nihil habemus nisi quod accepimus, et jugiter admonemur ut dona gratiæ Dei non negligenter habeamus (I Tim. iv, 14). Juste enim nobis instat præcepto qui præcurrit auxilio, et benigne incitat ad obedientiam qui ducit ad gloriam. Unde merito Dominus ipse nobis factus est via (Joan. xiv, 6), quia nisi per Christum non itur ad Christum. Per ipsum autem ad ipsum tendit qui per semitam patientiæ et humilitatis ejus incedit: in quo plane itinere nec æstus deest laboris, nec nubes tristitiæ, nec procella formidinis. Ibi sunt in- sidia iniquorum, persecutiones infidelium, minæ potentium, contumeliæ superborum: quæ Dominus virtutum et Rex gloriæ (Ps. xxiii, 10) ideo omnia in infirmitatis nostræ forma, et in carnis peccati si- militudine (g) percurrit (Rom. viii, 4), ut inter præ-

sentis vitæ pericula non tam optandum sit non clinando ista effugere, quam tolerando super

CAP. VIII.—Inde est quod caput nostrum Do- Jesus Christus omnia in se corporis sui in transformans, quod olim in psalmo eructave in supplicio crucis sub redemptorum suorum clamabat: *Deus, Deus meus, respice in me: quod dereliquisti* (Psal. xxi, 1)? Vox ista, dilectissi- ctrina est, non querela. Nam cum in Christo hominis una persona sit, nec ab eo potuerit a quo non poterat separari, pro nobis trepidi firmis interrogat cur caro pati metuens exau- fuerit. Instante enim passione ad sanandum rigendum nostræ fragilitatis metum dixerat *si possibile est, transeat a me calix iste; veri non sicut ego volo, sed sicut tu*, et iterum: *non potest hic calix transire, nisi bibam illun- luntas tua* (Matth. xxvi, 39, 42). Qui ergo tione carnis evicta, jam in paternam trans- luntatem, et toto mortis terrore calcato, or- constitutionis implebat, cur in ipso tantæ exaltationis triumpho, causam et rationem (i) relictus, id est non exauditus, inquirat, nisi dat alium esse illum affectum, quem ad hum- midinis excusationem recepit, alium illu- (f) ex æterno placito Patris pro mundi recon- prælegit? Unde ipsa vox non exauditur, (j) expositio sacramenti, quod nihil humano ge- ferret Redemptoris potestas, si quod peteb- obtineret infirmitas. Hæc hodie, dilectissimi prolixitate sermonis oneremus, dicta suffic- tera in quartam sabbati differamus. Aderit orantibus vobis, et ut quæ solvenda pro- ipso largiente reddamus, qui vivit et regn- cula sæculorum. Amen.

SERMO LXVIII [AL. LXVI].

De Passione Domini XVII; feria quarta

SYNOPSIS. — I. *Inseparabilem a Christo D eum derelinquere non potuisse.* — II. *Vo- Christi mortem pro salute mundi clamore e- ri; nec blasphemantium vocibus potuisse in- III. Spretis blasphemiam sacrificium suum oblatum esse; veli etiam scissione signis IV. Diabolum nunquam non insidiari. Q- jejunii quadragesimalis.*

CAP. I.—Sermo proximus, dilectissimi bis promissam restituere cupimus portio disserendi ratione processerat, ut de illa ad Patrem crucifixi Domini voce loqueri simplex et incuriosus auditor ita accipere centis: *Deus meus, Deus meus, quare me*

Christo.

(f) Ita Quesnellus cum suis et nostris Aliæ editiones, *erigantur.*

(g) Mss. collect. 4 et 5 *percurrit.*

(h) Codd. collect. 5, *quare sil.*

(i) Quesnellus, nullo indicato ms., *edidit Patris consilio.* Anteriorum editionum quam omnes nostri codices exhibent, re-

(j) In uno codice S. Petri, *magna est e- cramenti, quia nihil, etc.*

(a) Editi ante Quesnellum et plures codd. collectionum posteriorum delent *non*, sed legitur in duobus S. Petri mss.

(b) Vulg. *finem.* Quesnelli emendationem confir- mant nostri codices.

(c) Ita cum Quesn. probatiores codd. Al., *admoni- tum.*

(d) Vulgati ante Quesn., *non potuit.*

(e) Sic ex duobus mss. S. Petri. Al., *insereret.* Dein, pro voce *miseris*, unus codex S. Petri habet, *in*

(Ps. xxi, 1)? tamquam fixo Jesu in crucis ligno, paternæ ab eo Deitatis omnipotentia recessisset; cum in tantam unitatem Dei et hominis natura convenerit, ut nec supplicio potuerit dirimi, nec morte disjungi. Manente enim in sua proprietate utraque substantia, nec Deus dereliquit sui corporis passionem, nec Deum fecit (a) caro passibilem, quia Divinitas quæ erat in dolente non erat in dolore. Unde secundum Verbi hominisque personam, idem est qui factus est inter omnia, et per quem facta sunt omnia. Idem est qui impiorum manibus comprehenditur, et qui nullo sine concluditur. Idem est qui clavis (b) transigitur, et qui nullo vulnere sauciatur. Idem postremo est qui mortem subiit, et sempiternum esse non desiit, ut utrumque signis non dubiis manifestetur quod vera sit in Christo (c) humilitas, et vera majestas: quia ideo se humanæ infirmitati virtus divina conseruit, ut dum Deus sua facit esse (d) quæ nostra sunt, nostra faceret esse quæ sua sunt. Non ergo aberat a Patre Filius, nec a Filio Pater: et illa Deitas incommutabilis, et inseparabilis Trinitas nihil sui poterat a se habere discretum. Quamvis enim 265 susceptæ incarnationis dispensatio ad unigenitum Dei Filium propria pertineret, sic tamen Pater non adjugebatur a Filio, quemadmodum caro non dividebatur a Verbo.

CAP. II. — Ideo ergo Jesus voce magna clamabat, dicens: *Quare me dereliquisti?* ut notum omnibus faceret (e) quam oportuerit eum non erui, non defendi, sed ævientium manibus derelinqui, hoc est Salvatorem mundi fieri, et omnium hominum Redemptorem; non per miseriam, sed per misericordiam; nec amissione auxilii, sed definitione moriendi. Quæ vero illic vitæ (f) intercessio sentienda est, ubi anima et potestate est emissa, et potestate revocata? Dicit enim beatus Apostolus quod *Pater Filio (g) suo proprio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit eum* (Rom. viii, 32); et iterum dicit: *Quoniam Christus dilexit Ecclesiam, et semetipsum tradidit pro ea, ut eam sanctificaret* (Ephes. v, 2, 25, 26). Unde tradi Dominum passioni, tam fuit paternæ quam ipsius voluntatis: ut eum non solum Pater relinqueret, sed etiam ipse se quadam ratione desereret, non trepida discessione, sed voluntaria cessione. Continuit enim se ab impiis

(a) Cod. Vercell., a carne.

(b) Sic idem codex et duo S. Petri. Alias, *configitur*. Mox pro, *nullo vulnere*, quod cum Quesnello præferunt plures et potiores nostri codices, antea editi, habeant *nullo dolore* cum mss. collect. 5.

(c) Quesnellus, *humanitas*, ut in nostro cod. Vercell. Restituimus antea editorum lectionem auctoritate duorum mss. S. Petri, et totidem Vatt. non solum quia *humilitas* pro *humanitate* a Leone frequenter accipitur, verum etiam quia hic *majestati*, quæ sumitur pro *Divinitate*, aptius apponitur.

(d) Cod. Vercell., *quæ sua non sunt*.

(e) Sic melius ex duobus mss. S. Petri, et totidem Vatt. ac uno Veneto. Al., *quare oportuerit*.

(f) Forte, *intercessio*. QUESNELLUS in margine.

(g) Voces, *suo proprio*, additæ ex duobus mss. S. Petri, et uno Vercell.

(h) Quesn. *fuertit*. Restituimus anteriorum editionum lectionem, quippe quæ est in plerisque nostris codicibus.

Crucifixi potestas, et ut dispositione uteretur occulta, uti noluit virtute manifesta. Nam qui mortem et mortis auctorem sua venerat passione destruere, quomodo peccatores salvos faceret, si persecutoribus repugnaret? Judæorum igitur hoc (h) fuerat, dilectissimi, ut Jesum a Deo crederent relictum, in quem tanto scelere sævire potuissent: (i) quia sacramentum mirabilis patientiæ nescientes, sacrilega illusione dicebant: *Alios salvos fecit, seipsum non potest salvum facere. Si rex Israel est, descendat nunc de cruce, et credimus ei* (Math. xvii, 42). Non vestræ cæcitatibus arbitrio, o stulti scribæ, et impii sacerdotes, ostendenda erat potentia Salvatoris, (j) nec secundum pravas blasphemantium linguas humani generis redemptio debebat intermitteri: cum si Deitatem Filii (k) Dei voluissetis agnoscere, innumera opera ejus videretis, quæ vos ad eam quam fallaciter promittitis fidem confirmare debuerint. Si autem, ut ipsi profiteamini, verum est quod alios salvos fecit, cur illa tot et tanta miracula, quæ sub publico facta sunt conspectu, in nullo cordis vestri 266 duritiam mollierunt, nisi quia ita semper sancto Spiritui restitistis, ut omnia vobis beneficia Dei in perniciem verteretis? Nam etiamsi descenderet Christus de cruce, vos tamen hæreretis in crimine.

CAP. III. — Spreta ergo sunt vanæ insultationis opprobria, et misericordiam Domini perdita et collapsa reparantem nullæ contumeliæ, nulla convicia a sui via propositi removerunt. Offerebatur enim Deo pro salute mundi hostia singularis, et occisio Christi veri Agni per tot sæcula prædicata promissionis filios in libertatem fidei transferebat. Confirmabatur quoque Testamentum novum, et Christi sanguine æterni regni scribebantur hæredes. ingrediebatur summus pontifex Sancta sanctorum, et ad exorandum Deum immaculatus sacerdos per velum suæ carnis intrabat (Hebr. ix, 16 et seq.). Denique adeo tunc a lege ad Evangelium, a Synagoga ad Ecclesiam, a multis sacrificiis ad unam hostiam (l) evidens est facta translatio, ut emittente Spiritum Domino, velum illud mysticum quod templi penetralia sanctumque secretum suo intercludebat objectu, a summo usque ad imum vi subita scinderetur:

(i) Quia pro qui magis placuit auctoritate mss. S. Petri. Mox. pro *patientiæ*, prima editio et unus cod. Vat. habent *potentiæ*.

(j) In pluribus mss. et in editionibus ante Quesn. nec secundum preces blasphemantium linguarum. Lectionem ab eo textui insertam exhibuit codex Vercell., ex quo supplevimus vocem *pravas*. Ex eodem etiam mss. pro *omitti*, quod erat in editis, supposuimus *intermitti*; nam similiter serm. 52, cap. 4, *ne dilato gloriæ crucis triumpho*, etc., ubi *dilatatio* hujus triumphi *intermissioni* congruit. Cod. Venetus, pra *pravas*, habet *peccatrices*.

(k) Vox *Dei* revocata ex prima editione, et duobus codd. S. Petri ac uno Bon., Dein., *confirmare debuerunt*, in eadem editione.

(l) Post voces, *ad unam hostiam*, addunt Vulg., *quæ Deus est*: quæ cum in mss. codd. desiderentur, adjectitia esse censuimus. QUESN. — Desunt etiam in pluribus nostris mss.

quoniam figuras veritas auferebat, (a) et superflui erant nuntii sub præsentiā nuntiati. Adiciebatur iis elementorum omnium tremenda commotio (*Math. xvii, 51*), et auctoribus Crucis Christi ipsa senaturæ officia subtrahebant. Cum quæ custos supplicii Centurio, territus iis quæ viderat, diceret: *Vere Filius Dei erat homo iste* (*Ibid. 54*): impietatem tamen Judæam monumentis et petris omnibus duriores, nulla proditur mitigasse compunctio: ut appareat paratiores ad intelligendum Filium Dei tunc fuisse Romanos milites, quam Israeliticos sacerdotes.

CAP. IV. — Quia ergo Judæi omnium sacramentorum sanctificatione privati, lucem sibi in tenebras et in luctum festa verterunt, nos dilectissimi, effusam super omnes gentes gratiam Dei (b) prociduis corporibus atque animis adoremus; obsecrantes misericordem Patrem et divitem Redemptorem, ut de die in diem, auxilio ejus adjuti, omnia vitæ hujus pericula possimus eflugere. Adest enim cælidus ubique tentator, et nihil vacuum a suis relinquit insidiis. Cui, auxiliante misericordia Dei, quæ nobis inter omnia adversa præstenditur, fidei semper est constantia resistendum: ut quam impugnare non desinat, neminem tamen quem expugnet inveniatur. Prosint omnibus, dilectissimi, religiose celebrata jejunia, et continentie utilitas, quam et animis et corporibus probavimus congruentem, nullis corrumpatur excessibus. Quæ enim ad sobrietatem et parcimoniam pertinent, ideo diligentius in his sunt celebrata diebus, ut de brevi studio in longam consuetudinem mitterentur; et sive in operibus misericordie, sive in studio parcimonie, nullum a fidelibus vacuum tempus habeatur, quoniam utique (c) in accessu dierum et cursu temporum lucra debemus facere operum, non damna meritorum. Piis autem studiis et religiosis animis aderit misericordia Dei, ut quod fecit concupisci, faciat obtineri: qui vivit et regnat eum Domino nostro Jesu Christo Filio suo, et eum sancto Spiritu in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXIX [Al. LXVII].

De Passione Domini XVIII.

SYNOPSIS. — I. Ineffabilem esse mysterii crucis altitudinem. Fidem ejus tam unam esse quam infidelitas est varia et incerta. — II. Cessasse figuras, quia veritas illuxit, cujus fides eadem semper fuit. — III. Christum Deum et hominem voluntarie mortuum; diabolum in astutia sua deceptum fuisse. — IV. Diabolum, dum Christum occidit, liberandis hominibus

locum dedisse et plenæ de morte et peccato rariæ. — V. Sedulo insidias diaboli esse vitandæ cum Christo crucifixi per mortificationem, in coronemur.

CAP. I. — Magnitudo quidem, dilectissimi, in bilis sacramenti, ita humanæ intelligentiæ altitatem, et totius vincit eloquii facultatem, ut et lentissimis ingeniis, et facundissimis linguis miior sit triumphus Dominicæ passionis. Sedendum nobis potius quam erubescendum est quod tantæ superamur materiæ dignitate; nemo humilior sensit quam qui putavit (d) se se quæ dixit. Non ergo superfluo quæ prædicæ prædicamus, nec de rebus divinis loquentium aurium sunt timenda fastidia, tamquam etui sint futura, quia crebro cognoscuntur i cum hoc maxime ad Christianæ fidei pertinet liditatem, ut secundum apostolicam doctrinam (e) dicamus omnes, et sinus perfecti in sensu et in eadem scientia (*I Cor. i, 40*). In quippe, quæ omnium est mater errorum, in opinionibus, quas arte dicendi necesse (f) hal lorare, distrahitur. Veritatis autem testificat quam a sua luce diæcedit, et quod aliis minus amplius micat, non varietas facit luminis, et mitas contemplationis. Cui secundum sup laminationis auxilium, etiam meo sermoni landum est: ut quoniam Dei agricultura, L catio estis (*I Cor. iii, 9*), ipse et dispensanti pienti tribuat sufficientiam, qui largition rum justam exigere novit usuram.

CAP. II. — Decurso igitur, dilectissimi, tex gelicæ lectionis, quam de gloria crucis Cl tento accepistis auditu, omnia vobis (g) divi loquiorum mysteria patefacta sentite; et qui prophetis testificationibus umbra veter menti velabat, in sacramento passionis I manifestum esse gaudete. Ideo enim sac (h) varietates et purificationum differenti runt, ideo mandatum circumcisionis, ciboru tio, otium sabbati, et paschalis agni cessav quia lex per Moysen data est, gratia autem per Jesum Christum facta est (*Joan. i, 17*) serunt figuræ, (i) ut sequerentur effectus, e rerum nuntiarum finita sunt officia nunti reconcoilatione humani generis temperat quæ in Christo est, nullis sæculis sub ead

(a) Conjunctionem et, mutata interpunctione a Quesnello adhibita, ex nostris codd. et antea editis restituimus.

(b) Editi ante Quesnellum, *proclivibus*. At in margine nonnullorum, *prociduis*.

(c) Ita omnes nostri codd. et editiones ante Quesnellum, apud quem in *occurso*, quod in nullo nostro codice reperimus. Antea pro *utique*, quidam mss. habent *ita*.

(d) Ita Quesnellus cum prima editione et nostris optimæ notæ codd. Al., *non suffecisse*. Mox, *quæ prædicavimus*, a Quesn. suppleta, leguntur in prima editione et in nostris codd.

(e) Prima editio, *prædicemus*. Cod. Vercell. omittit

omnes. Mox, pro *scientia*, alias, *sententia*.

(f) Cod. Vercell., *habet*.

(g) Prima editio cum Cod. Bon. et duobus tri. *divinorum mysteriorum eloquia*. Antea vobis in eadem editione et in mss. Verce

(h) Eadem editio et cod. Vercell., *varis*

(i) Ita reposuimus ex omnibus nostris r tionibus Quesnello anterioribus, quæ solu sequeretur pro *sequerentur*. Apud illum ve rerentur effectus. Paulo ante, *Præcesserunt guræ* in ms. Vercellensi, cujus auctoritate judicavimus delendam præpositionem *in* adventu. Prima editio pariter ignorat hæ sitionem, sed habet, *et effectus rerum nu*

causa defuerit; et ad hoc dilationem profecerit. A ratio, ut quae diu credita sunt antequam fierent (a) in-
euntanter honorarentur. Nam cum virtus fidei in
his quas visui non subjacent constituta sit (Hebr. xi,
1), indulgentius nobiscum egit doctrina coelestis,
quos in haec mundi tempora (b) distulit, ut eos ad
intelligentiae facilitatem, multo pluribus quam priores
et vatibus uteremur et testibus.

CAP. III. — Quod ergo nobis de passione Domini
Jesu Christi sacra et digito Dei scripta Evangelia pro-
testantur, sine nubilo haesitationis accipite: et rerum
gestarum ordinem tam habetote manifestum,
(c) quam si omnia corporeo et visu attingeritis et tac-
tu. Vera in Christo Deitas et vera credatur humanitas.
Ipsus est caro qui Verbum, et sicut unius cum Patre
substantiae, ita unius cum matre naturae (d). Non gemi-
natus persona, non confessus essentia; potestate
impossibilis, humilitate mortalis; (e) sed utraque sic
utens, ut et virtus glorificare posset infirmitatem, et
infirmitas non valeret obscurare virtutem. Compre-
hendi se (f) persecutoribus patitur, qui continet mun-
dam, et eorum manibus necitur, quorum corde non
capitur. Justitia non resistit iniustis, et credit veritas
testimoniis falsitatis: ut manens in forma Dei, formam
impleret servi, et veritatem corporeae nativita-
tis confirmaret saevitia corporeae passionis. Sed hanc
Unigenito Dei subire et perpeti, non conditio neces-
sitas, sed misericordiae fuit ratio: ut de peccato dam-
naret peccatum (Rom. viii, 3), et diaboli opus de
opere diaboli solveretur. Inimicus enim humani
generis (g) mortificandus in ipsa origine universitati le-
thale vulnus intulerat, nec poterat declinare jus fer-
reum dedititii seminis captiva progenies. Unde cum
(h) in tot generationibus mortali sub lege subjectis,
eam videret inter hominem filios, cuius (i) virtutes
super omnes totius temporis sanctos miraretur ex-
cellere, securum se fore credidit de perpetuitate sui
juris, (j) si nulla iustitiae merita mortis iura superare
potuissent. Familis itaque suis et stipendiariis vehe-
mentius incitatis, in praedictum suum saevit, et

(a) Lectionem omnium editorum ante Quesnellum
potioribus nostris codd. innixam revocavimus.
Ille vero, *incunctanter facta honorentur*. Nomen
facta nullo in ms. invenire potuimus.

(b) Erat in editis ante Quesnellum cum codd. posteriorum
collectionum, *distulit ad intelligentiae facilitatem
ut multo pluribus, etc.* Quesnellus nihil innuens,
emendavit, ut in mss. S. Petri et Vercell. praefertur.
Mox, pro *uteremur*, in prima editione et in cod. Bon.,
argueremur.

(c) Cod. Vercell., *quasi omnia... attingeritis*.

(d) Al., *non minus*. Quesn. in margine.

(e) Haud intelligimus cur hanc satis congruam om-
nium et antea editorum nestrorum codicum lectio-
nem repudiaverit. Quesnellus, et rejecerit in margi-
nem, ut substitueret istam, *sed utraque sic continens
nullo ms. indicato, quae haud aequae satisfacit*.

(f) Sic plerique et meliores ms. nec non editi an-
teriores Quesnello, qui a *persequendis* maluit.

(g) Ita ex duobus mss. S. Petri et God. Vercell.
Vulg. *mortificatus*. Paulo post, *damnati* pro *dedititii*,
in ms. Vercell.

(h) A prepositio in deest in tribus nostris non infime

dem putat aliquid sibi debere quem potuissent occi-
dere, non vidit libertatem singularis innocentiae, si-
militudinem persequendo naturae. Non autem errabat
in genere, sed fallebatur in crimine. Adam enim pri-
mus, 270 et Adam secundus, unum erant carne,
non opere: et in illo omnes moriantur, in isto om-
nes vivificabuntur (I Cor. xv, 22). Ille per superbiae
cupiditatem iter fecit ad miseriam, hic per humilitatis
fortitudinem viam paravit ad gloriam. Unde ipse
dicit: *Ego sum via, et veritas, et vita* (Joan. xiv, 6).
Via scilicet, in forma conversationis iustae; veritas,
in expectatione (k) rei certae; vita in perceptione
felicitatis aeternae.

CAP. IV. — Hoc magis pietatis sacramentum, di-
lectissimi, sicut Judaica impietas, ita diabolicae su-
perbiae nesciebat. Si enim cognovissent, numquam Do-
minum (l) majestatis crucifixissent (I Cor. ii, 8). Sed
quia hostem generis humani latebat consilium mi-
sericordiae Dei, et opposito carnis velamine Deus in
Christo mundum sibi reconcilians tegebatur (II Cor.
v, 19): perstitit in eum furere, in quo nihil suum
poterat invenire. Nam et malignitati ejus hoc magis
potuisset prodesse (m) si parceret, et se ab effusione
ejus sanguinis abstineret, per quem omnium erat
solvenda captivitas, et reparanda libertas. Sed lucem
tenebrae non comprehenderunt (Joan. i, 5), nec mem-
dax caecitas sapientiam potuit veritatis inspicere.
Tenuit itaque (n) dispositam mansuetudo patientiam,
et cohibita famulatum sibi angelicarum virtute le-
gionum, hausit calicem doloris et mortis, totumque
supplicium transtulit in triumphum. Victi sunt erro-
res, subactae sunt potestates, accepit novam mundus
exordium: ut damnata generatio non obesset, quibus
salvandis regeneratio subveniret. Transierunt vetera,
et (o) ecce facta sunt omnia nova (II Cor. v, 17); uni-
versorum enim in Christo credentium et in sancto
Spiritu renatorum, per ipsum et cum ipso una est
(p) et passionis societas et resurrectionis aeternitas,
dicente Apostolo: *Mortui enim estis, et vita vestra
abscondita est cum Christo in Deo. Cum autem Chri-*

notae codd. Mox duo codd. S. Petri, *mortalium, pro
mortalis*, et ms. Vercell., *praevideret* pro *videret*.

(i) Sic ex duobus mss. S. Petri, et ex cod. Ver-
cell. Al., *virtutem*.

(j) Editi cum mss. collect. 3 et 4, *si nulla iustitiae
merita saevae potuissent superare vim mortis*. Cod. Vat.
collect. 5 omittit, *saevae*. Lectionaria S. Petri, *si nulla
iustitiae suae merita per se potuissent superare vim
mortis*. Magis Leonina visa est lectio cod. Vercel-
lensis, quam idcirco textui inseruimus.

(k) Forte, *spei*. QUESNELLUS in margine.

(l) Editi ante Quesnellum cum mss. trium posteriorum
collectionum, *gloriarum*.

(m) In prima edit. et cod. Bon., *si parceret et, per
quem*, intermediis verbis omissis.

(n) Ita melius ex duobus mss. S. Petri. Al., *dispo-
sita*.

(o) Ecce revocatur ex omnibus editis ante Quesn.
et ex potioribus mss. Mox editi cum aliquibus codd.
inferioris notae, *ut universorum in Christo... una es-
set*, etc.

(p) Conjunctio et adjecta ex duobus mss. S. Pe-
tri.

stus apparuerit uita uestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria (Coloss. III, 3, 4).

CAP. V. — In hac igitur spe, dilectissimi, constituti, omnes diaboli cavete (a) versutias, qui non solum per carnis concupiscentias, nec per corporeas tantum insidiatur illecebras, sed inter ipsa quoque semina fidei spargens zizania falsitatum, veritatis studet violare culturam, ut quos non potuerit corrumpere malis aëthibus, impiis subvertat erroribus. Fugite ergo mundanæ argumenta doctrinæ et viperea hæreticorum vitate colloquia. Nihil vobis commune sit cum eis qui catholicæ aduersantes fidei solo sunt nomine Christiani. Non enim templum (b) Spiritus Dei, nec membra sunt Christi; sed falsis opinionibus implicati, tot species habent diaboli, quot simulacra mendacii. A quibus malis per Dominum Jesum Christum, qui et via, et veritas, et vita est (Joan. xiv, 6), liberati, omnes vitæ istius tentationes et (c) omnia prælia cum fidei exultatione toleremus. Si enim compatimur, et conregnabimus (Rom. viii, 17; II Tim. ii, 12). Quod præmium non eis tantum paratum est qui pro nomine Domini impiorum sævitia sunt perempti, quoniam universitas Deo seruientium Deoque viventium, sicut in Christo est crucifixa, ita est in Christo coronanda: illis quidem in omni gloria præcellentibus, qui terribiles mortes et sæua tormenta usque ad exhalationem spiritus tolerando superauerunt, sed etiam iis subsequētibz qui avaritiæ cupiditatem, superbiæ elationem, desideriique luxuriæ, carnis suæ mortificatione vicerunt. Unde merito Apostolus ait quod omnes, qui pie uolunt vivere in Christo, persecutionem patiuntur (II Tim. iii, 12). Cujus utique non est extraneus, qui non est pietatis alienus: paschalem enim (d) festiuitatem solemniter agit, qui non in fermento veteris malitiæ, sed in azymis sinceritatis et veritatis operatur (I Cor. v, 8); nec jam in Adam primo, sed in Adam uivit secundo, membrum scilicet factus corporis Christi: qui cum esset in forma Dei, forma serui dignatus est fieri (Phil. ii, 6), ut in uno mediatore Dei et hominum, homine Jesu Christo (I Tim. ii, 5), et plenitudo maiestatis diuinæ, et veritas naturæ esset humanæ. Quam nisi (e) Verbi Deitas in suæ personæ assumpsisset unitatem, nec regeneratio esset in aqua baptismatis, nec redemptio in sanguine passionis. Sed quia in sacramento incarnationis Christi

nihil falsum, nihil accepimus figuratum, non nos et cum moriente (f) mortuos, et cum resurrexerit credimus suscitatos: manente ipso in qui operatur omnia in omnibus (I Cor. xii, 6); et regnans cum Patre et Spiritu sancto Deus cula sæculorum. Amen.

SERMO LXX [Al. LXVIII].

De Passione Domini XIX.

SYNOPSIS. I. Quam præsentem nobis faciat fides ueriti passionem, quæ longe diuersa est in Crucifixi et in crucifigentium opere. — II. Malitia Iudæorum esse Christum, ut morte sua uerum Paschalem, quo et ipsi occisores possent saluari. III. Sapientiam mundi in mysterio crucis confusa et potentia, et infirmitas Christi non saluam. IV. Crucem iugiter ferendam, ut quod mysterium est in baptismate, opere compleatur, Passionem Domini usque ad finem mundi mortificatione ejus membrorum. Diaboli inimicitiæ ejus præferendam. — VI. Victoriarum mortificationem Christi uirtutem esse uiam.

CAP. I. — Sacram, dilectissimi, Dominicæ nis historiam, evangelica, ut moris est, nec decursam, ita omnium uestrum arbitror in pectoribus, ut unicuique audientium ipsa lecta facta sit uisio. Habet enim hæc potentia uera, (g) ut ab iis mente non desit, quibus copresentia interesse non potuit; et siue in præredat, siue in futurum se cor credentis e nullas sentiat moras temporis cognitio ueritatis est ergo sensibus nostris imago rerum pro notest gestarum, (h) et quidquid tunc discipulorum trinxit animos, postros quoque tangit affectu quod aut tristitia deprimamur, aut sævitia fustigamur. Iudæorum terreamur, cum etiam eos quos illestis magnitudo concussit, ad inuictam tiam resurrectionem Domini ascensioque rit; sed quia cum in cogitationem uenit quod Jerusalem populi et quales fuerint sacerdotum accipiamus cum tremore mentium tantum impiorum. Quam uis enim ad salutem humanam pertineret passio Salvatoris, et æternæ macula temporali sint Domini morte dirupta men Crucifixi patientia, aliud crucifigentium sania, nec ad eosdem rerum exitus miser ira tendebat: cum per ejusdem sanguinis

(a) Ita omnes codd. et editi ante Quesn., apud quem, insidias. Eadem editiones cum non paucis mss., et per corporeas tantum.

(b) In cod. Vercell. abest, spiritus.

(c) Addidimus, omnia, auctoritate mss. S. Petri.

(d) Cod. Vercell., solemnitate conuenienter agit.

(e) Editi ante Quesn. cum aliquibus mss., Verbi Diuinitas in suæ personæ reciperet unitatem, et in margine, pro reciperet, notant, Al., assumpsisset.

(f) Quatuor nostri codices, commortuos.

(g) Per fidem scilicet mente præsentem sumus iis in Christi passione gestis, quibus corporalia præsentia non interfuius. In duobus mss. S. Petri, fides uestra, pro fides uera, legitur.

(h) Ita omnes nostri codd. et editi ante Quesn. apud quem, ut quidquid . . . tangat.

(i) Duo mss. S. Petri: Nam quod aut tristitia deprimamur, aut sæuientium Iudæorum furore minus est aliquantulum, cum et eos, etc. Pauli. collect. 5, sed quia in cogitationem uenit cum magno accepimus tremore mentium. In textu lectio, quæ est in mss. S. Petri, quæ in lectione textus secundi, quæ est in cod. malus sensus elicietur sic: Nam quod aut primimur, aut sæuientium Iudæorum furore minus est aliquantulum; cum et eos quos illestis magnitudo concussit, ad inuictam resurrectionem Domini, ascensioque prouexerit in cogitationem uenit, quales tunc Ierusalem et quales fuerint sacerdotibus, cum magno amore mentium tantum facinus impiorum. Pauli Diaconi textus lectionem exhibet. Det, sæuientium Iudæorum furor, pro sæuientium Iudæorum.

Christus solveret mundi captivitatem. (a) Judæi in A
terficerent omnium Redemptorem.

CAP. II. — Obduravit (b) ergo carnalem Israel mali-
gnitas sua, et nihil ei legis testificatio, nihil myste-
riorum imagines, nihil prophetarum oracula profue-
runt, cum Pascha Domini tot sæculis celebratum in
eo Joannes doceret impletum, de quo publica prote-
statione dicebat: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit*
(c) *peccata mundi* (Joan. i, 29). Repugnat iniquitas justi-
tiæ, cæritas luci, mendacium veritati; sed de sævitia
oblectantium, de scelere crudelium obtinuit Jesus
æternæ (d) dispositionis effectum; et ita humano ge-
neri sua morte consuluit, ut sacramentum salutis
etiam ipsis persecutoribus non negaret. Qui enim
venerat universis credentibus omnia peccata dimit-
tere, a generali indulgentia nec Judaicum voluit cri-
men excludere. Quorum itaque perfidiam detestamur B
eorumdem fideri, si convertantur, amplectimur; et
imitantes misericordiam Domini, qui pro eis a quibus
erat crucifixus orabat, nos quoque cum beato Paulo
apostolo nostras jungimus preces, et ut ille populus
misericordiam consequatur (e) optamus, ob cuius of-
fensionem gratiam reconciliationis accepimus: quon-
iam, sicut ait (f) idem magister gentium, *conclussit*
Deus omnia in incredulitate, ut omnium miseretur
(Rom. xi, 32).

CAP. III. — Quid autem illud fuit quod et Judæis in-
tellectum abstulit, et sapientium mundi corda turbavit,
nisi crux Filii Dei, quæ (g) et philosophicam evan-
descere prudentiam, et Israeliticam fecit caligare
doctrinam? Omnem namque sensum humanæ mentis
excessit divini altitudo consilii, (h) cum placuit Deo per
stultitiam prædicationis, salvos facere credentes (I Cor.
i, 21), ut mirabilior fieret 274 constantia fidei ex
difficultate credendi. Inconsequens enim et irratio-
nabile videbatur recipere animo quod creatorem om-
nium (i) naturarum in substantia veri hominis Virgo
intemerata peperisset; quod æqualis Patri Filiius
Dei, qui impleret omnia et contineret universa, fu-
rentium manibus comprehendere, iniquorum iudicio
condemnari, et post dedecora illusionum, cruci se
permisisset affligi. Sed in iis omnibus simul sunt et
humilitas hominis, et celsitudo Deitatis; nec miseri-
cordiæ ratio majestatem miserentis obscurat, quia de
ineffabili potentia factum est, (j) ut dum homo verus

(a) Idem exemplar Pauli Diac., et Judæi.

(b) Editi ante Quesn., *enim*. Unus cod. S. Petri, D
et alii Vat., *igitur*.

(c) Ms. collect. 5, *peccatum*.

(d) Homil. Pauli Diac., *dispensationis*.

(e) Prima editio, *oramus et optamus*.

(f) Vox *idem* addita ex Homil. Pauli Diac.

(g) Editi ante Quesn., et *philosophiam evanescere*
prudentium, cum quibusdam codd. Sed aliorum mss.
lectio a Quesnello et a nobis recepta Leoninam ratio-
nem magis sapit.

(h) Eadem editiones, *complacuit*. Emendationem
Quesnellianam nostri codices approbant.

(i) Exemplar Pauli Diac., *creaturarum*. Mox in prima
editione, *qui implet omnia et continet universa... et*
post dedecus illusionum.

(j) Ita ex duobus codd. S. Petri ac Homil. Pauli

est in Deo inviolabili, et Deus verus in carne
passibili, conferretur homini gloria per contumeliam
incorruptio per supplicium, vita per mortem. Nisi
enim Verbum caro fieret, et tam solida (k) consisteref
unitas in utraque natura, ut a suscipiente susceptam,
nec ipsum breve mortis tempus abjungeret, num-
quam valeret ad æternitatem redire mortalitas. Sed
adfuit nobis in Christo singulare præsidium, ut in
natura passibili mortis conditio non maneret, quam
impassibilis essentia recepisset, et per id quod non
poterat mori, posset id quod erat mortuum suscitari.

CAP. IV. — Huic sacramento, dilectissimi, ut inse-
parabiliter congruamus, magna nobis et animi et
corporis intentione nftendum est ut cum gravissimi sit
(l) piaculi festum paschale negligere periculosius sit
ecclesiasticis quidem conventibus jungi, sed in Domi-
nicæ passionis consortio non haberi. Nam dicente Do-
mino: *Qui non accipit crucem suam, et non sequitur me,*
non est me dignus (Matth. x, 38); et dicente Apostolo.
Si compatimur, et (m) conregnabimus (Rom. viii, 17; II
Tim. ii, 12): quis vere Christum passum, mortuum
et resuscitatum colit, nisi qui cum ipso (n) et patitur,
et moritur, et resurgit? Et hæc quidem in omnibus
Ecclesiæ filiis, ipso jam regenerationis sunt inchoata
mysterio, ubi peccati interitus, vita est renascentis,
et triduanam Domini mortem imitatur trina demer-
sio; ut dimoto quodam aggere sepulturæ, quos vete-
res suscepit sinus fontis, eodem novos edat unda
baptismatis; sed implendum est nihilominus opere
quod celebratum est sacramento, et natis de Spiritu
sancto quantum cum quæ superest mundani (o) corpori
275 non sine crucis susceptione duendum est.
Quamvis enim forti et crudeli tyranno per potentiam
crucis Christi vasa antiquæ deprædationis erepta
sint, et dominatio principis mundi a redemptorum
sit ejecta corporibus, insidiari tamen etiam justifica-
tis eadem malignitas perseverat, et multis modis eos
in quibus non regnat impugnat: ut si quas animas
negligentes imprudentesque repererit sævioribus eas
laqueis rursus innectat, et a paradiso Ecclesiæ ra-
ptas in consortium suæ damnationis inducat. Unde
cum quispiam observantiæ Christianæ se (r) limites
sentit excedere, et in id cupiditates suas tendere,
quod eum a recto itinere faciat (g) deviare, recurrat ad
crucem Domini, et hgnno vitæ motus noxiæ voluntatis

Diac. Alias, *ut cum homo verus est in Deo*; sed Ques-
nellus omittit præterea hoc primo loco verbum *est*.

(k) Mss. S. Petri et alius Vat., *existere*.

(l) Prima editio, *periculi*, et forte melius, nam mox
periculosius subjicitur.

(m) Duo mss. S. Petri, *congloriamur*.

(n) Conjunctio *et* addita ex antiquo ms. Vat. In pri-
ma autem editione omittitur tum in hoc, tum in
secundo commate.

(o) Ita ex duobus mss. S. Petri et alio Vat. Editi,
temporis. Ad vocem autem *corporis* referuntur, quæ
paulo post subjiciuntur; *dominatio principis mundi a*
redemptorum sit ejecta corporibus, ubi propterea opus
non est pro *corporibus legere cordibus*, ut in margi-
nali postilla Quesnellus conjecerat.

(p) Editi ante Quesn., *limitem*.

(q) Ita cum Quesnello nostri codices. Al., *declinare*.

affligat; ac voce prophetica ad Dominum clamet et dicat: *Confuge clavis (a) a timore tuo carnes meas; a iudiciis enim tuis timui (Ps. cxviii, 120).*

CAP. V. — Quid autem est clavis timoris Dei carnes habere confixas, nisi corporeos sensus ab illecebra illiciti desiderii sub metu divini continere iudicii? ut qui resistit peccato, et concupiscentias suas, ne quid morte dignum operetur, interficit, audeat cum Apostolo dicere: *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo (Galat. vi, 14).* Ibi ergo se constituat Christianus, quo cum secum sustulit Christus; et ad id dirigat omnem (b) viam suam, ubi scit humanam salvatam esse naturam. Passio enim Domini usque ad finem producit mundi; et sicut in sanctis suis (c) ipse honoratur, ipse diligitur, et in pauperibus ipse pascitur, ipse vestitur; ita in omnibus pro justitia adversa tolerant, ipse compatitur: nisi forte aestimandum est, multiplicata per orbem fide, et rarecente impiorum numero, omnes persecutiones, et omnia quæ adversus beatos martyres ævierunt, finita esse certamina, tamquam suscipiendæ crucis illis tantum necessitas incubuerit, quibus ad expugnandam Christi dilectionem atrocissima sunt illata supplicia. Sed aliud servientium Deo pietas experitur, aliud etiam Apostoli prædicatio protestatur, qui dicit: *Omnes qui pie volunt vivere in Christo Jesu, persecutionem (d) patientur (II Tim. iii, 12).* Quæ sententia nimis tepidus et segnis ostenditur, qui nulla persecutione pulsatur. Pacem enim cum hoc mundo nisi amatores mundi habere non possunt, et nulla unquam iniquitati 276 cum æquitate communiō, nulla mendacio cum veritate concordia, nullus est tenebris cum luce consensus. Quia etiamsi pietas bonorum cupiat malos corrigi, conversionemque multorum per gratiam Dei miserentis obtineat, (e) malignorum tamen spirituum adversus sanctos insidiæ non quiescunt, et sive occulto dolo, sive aperto prælio, in omnibus fidelibus propositum bonæ voluntatis infestant. Inimicum namque est illis omne quod reatum, omne (f) quod sanctum est; et cum eis nihil in quemquam amplius liceat, quam justitia divina per-

A miserit, quæ dignatur suos aut corrumpere discipuli aut exercere patientia, agunt tamen versutissima fallacia, ut ex arbitrio propriæ potestatis, aut læ videantur, aut parcere; et multis, quod dolens est, ita per nequitiam simulationis illudunt, ut quidam illos et timeant pati infensos, et velint huiusmodi placatos: cum beneficia dæmonum omnibus in nocentiora vulneribus, quia tutius est homini iniuriam diaboli meruisse quam pacem. Sapientes in animæ, quæ unum timere, unum diligere, et in Domino sperare didicerunt, mortificatis cupidibus et crucifixis corporis sensibus, ad nullum hominem, ad nullum inolinantur obsequium. Volentes enim Dei etiam sibi præferunt, et tanto an se amant quanto amplius pro Dei amore se amant. Cumque audiunt sibi divinitus dici: *concupiscentias suas non eas, et a voluntate tua tere (Eccli. xviii, 30):* dividunt affectus suos, et mentis a corporis lege (h) discernunt: ut ex quæ se parte sibi denegent, perdentes se in iis quæ liter cupiunt, et invenientes se in iis quæ spiritus concupiscunt.

CAP. VI. — Sanctum igitur Pascha, dilectissimis talibus membris corporis Christi legitime celebratum et nihil illis deest triumphis, quos passio Salvatoris obtinuit. Quoniam in iis qui apostolice exemplant corpus suum et servituti subiciunt (I Cor. 27), iidem hostes eadem fortitudine conterunt nunc a Christo vincitur mundus. Cum enim suis quorumque vitorum incentiva super ipsius virtus est, (j) ipsiusque victoria. Hæc, et simi, quæ ad participationem crucis pertinent, ut arbitror, vestris sunt hodie auribus timata: ut paschale sacramentum 277 et membris corporis Christi legitime celebretur, rest ut de obtinendo resurrectionis consortio mus. Quod ne continuato sermone, et mihi fiat onerosum, (k) in diem sabbati promissa deferemus. Aderit, ut credimus, gratia Dei, ut nostrum ipsius auxilio compleatur, qui vivit cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculi Amen.

(a) Sic cum eodem Quesnello codices S. Petri et exemplar Pauli Diacon. Al., *timoris tui.*

(b) Duo mss. S. Petri, *vitam suam.*

(c) Voces, *ipse honoratur*, in utriusque Quesnelli editionibus per saltum, ut credimus, errore typographorum omisas restitimus ex cæteris editionibus omnibusque codicibus.

(d) Exemplar Pauli Diacon., *patientur.*

(e) Prima editio, *malorum.*

(f) Ita emendavimus ex duobus mss. S. Petri et uno Vat. Al., *quod castum est.*

(g) Editi ante Quesn., *corrupte, quidem.*

(h) Al., *discidunt.* Mox, *quæ carnaliter dicitur* Hostil. Pauli Diacon.

(i) Erat in editis ante Quesn.: *Etenim nunc vincitur mundus, et cum a servis suis: apud lum vero ac in prima editione, et nunc enim vincitur mundus, et cum a servis suis.* Sanctionem præbuit exemplar Pauli Diacon.

(j) Quesnellus, *ipsius quoque victoria.* Prælectionem nostrorum codicum et cæterarum.

(k) Unus codex S. Petri, *in quartam sabbatam differimus;* sed perperam, ut ex admonitione constabit.

ADMONITIO IN DUO SEQUENTES SERMONES.

1. Quesnelli monitum integrum in primis exhibemus. Duo, inquit, qui sequuntur sermones, de Resurrectione Domini inscribuntur in omnibus; verum non ipso die Resurrectionis Dominice die sabbato sancto, gravibus momentis adduor ut certum habeam. Nam 1º cum occupatissimum schalis dies, vix sermoni locum dare poterat. Productis nimirum ad multam noctem vigiliis, et officium celebrabatur quod nunc sabbato sancto, mane toto agitur. Tum catechumeni sacro fonte, et tangebantur, et propriis instruebantur documentis. Denum sacra peragebantur mysteria, quæ

matutinarum horarum partem assumebant. 2° Primus hic sermo ille ipse est quem in superiori promiserat, his verbis: *Saperet, ut de obtinendo resurrectionis consortio disseramus: quod ne, continuato sermone, et mihi et vobis fiat onerosum, in diem sabbati premissa differemus.* Sabbato igitur sancto habitus est. Jam enim quadraginta diem observantia afflixerat, ut ex primo capite manifestum est, et superiori proxime successisse ex ipso exordio edocemur. 3° Ex utriusque sermonis serie patet vix a pontifice resurrectionis mysterium summis labiis delibari, sed totum fere esse in explicanda participatione crucis ac mortis Christi: ut quidquid de resurrectione habet in antecessum dictum esse appareat, et propter festivitatis vicinitatem. 4° Perpicuum est ex sermone 2° eo ipso die quo habitus est lectam fuisse in Ecclesia totam Dominicam passionis et resurrectionis historiam ex evangelicis commentariis: quæ lectio optime congruit sabbato sancto, quod inter mysterium utramque velut medium, ad utrumque pertinet. Vix autem solemnitas resurrectionis, prolixæque hujus diei cæremone hujusmodi lectionem admittere potuissent, multoque minus, ut solemnitati sacratissimæ lectionis, ut ait S. Leo, subjungeretur adhortatio sacerdotis. 5° Revera Hincmarus Remensis lib. de Prædestinatione cap. 33 edit. Sironidi, pag. 280, aliqua ex cap. 4 prioris referens, citat hoc modo: *Hæc in homilia sabbati sancti.* Et apud Florum Lugdunensem, iidem duo sermones, quos postmodum 1° et 2° de Resurrectione inscriptos habuimus, sunt 10 et 11 de Passione Domini. Sic illæ in Commentariis quos in omnes S. Pauli Epistolas concinnavit et contexit ex sanctorum Patrum scriptis excerptis, Angustinus dempto, quem proprio volumine excerptum dedit quod illud opus libris duodecim constans R. P. Domino Luz Acherio religiosæ memoriæ mihique charissimæ viro dono olim dederat Petrus Franciscus Chiffletius ex codice ms. Carthusiæ Majoris acceptum, et aliquando in lucem edendum. 6° Ex Sosomeni Historiæ lib. vii, cap. 19, docemur in Romana Ecclesia neque episcopum neque alium die prima paschalis solemnitatis sermonem ad populum habuisse. Cujus loci sensum genuinum nondum mihi perspectum, cum primæ editioni allaborabam, ad auctoris, ni fallor, mentem a me explicatum habet lector in prima dissertatione, cap. 12. Quamquam vero hæc ita se habent, nihil tamen in titulis vel numeris sermonum immutandum putavimus: ne quid inde molestiæ crearetur lectoribus priori numero assuefactis. *Hactenus Paschasius Quesnellus, qui etsi quoad thesım quam statuit optime senserit, quædam tamen vel corrigenda vel adjicienda sunt.*

2. Si is vidisset aut observasset primam editionem Sermorum S. Leonis, aut ceteras ex ea subinde recusas, haudquaquam scripsisset initio moniti, hos duos sermones in omnibus editis codicibus inscribi de Resurrectione Domini. Nam in tabula illis editionibus præmissa, quæ Sermorum titulos prodit, prior sermo, perinde ac octo præcedentes, hoc titulo donatur: De Passione et Resurrectione Domini sermo XX, et secundus de Resurrectione Domini quidem inscribitur, at eadem numerorum serie cum illis de Passione comprehenditur, et appellatur sermo XXI. Porro utrique hi sermones in Lectionariis basilicæ S. Petri non solum recensentur sub titulo de Passione Domini, verum etiam intermixti deprehenduntur inter cæteros ejusdem tituli, non autem subjiciuntur in fine; ut dubium esse nequeat ne forte titulus de Resurrectione negligentia amanuensium fuerit omissus. In mss. etiam collectionis 2 eodem modo inter sermones de Passione confusi leguntur; idemque alio licet ordine accidit in ms. Casimæni collect. 1, nec non in duobus Lectionariis mss. Veneto 153, et Vallicoll. II, in quorum primo primus tantum sermo, in altero autem secundus cæteris de Passione sermonibus inserti leguntur. In mss. collectionis 5, quæ alium ordinem præfert, utrique hi sermones sub titulo de Passione Domini similiter describuntur. Exemplar autem quo usus fuit Florus Lugdunensis, quodque sermonem primum et secundum apud nos de Resurrectione allegat tanquam 10 et 11 de Passione Domini, simile erat Lectionariis basilicæ S. Petri, in quibus illi inter sermones de Passione iisdem numeris censentur.

3. Hos sermones habitos fuisse sabbato sancto ex documentis a Quesnello propositis num. 2 et 5 nihil dubitamus. Quod si Hincmarus Remensis in lib. de Prædest., c. 33, sermonem primum, quem S. pontifex in superiori sermone c. 6 habendum rejecerat in diem sabbati, citavit hoc modo: Item in homilia sabbati sancti; secundus pariter sermo in Lectionariis ms. Vat. 4961 non abimuliter inscribitur: Sermo B. Leonis papæ in sancto sabbato; idemque titulus in alio vetustissimo codice deprehensus memoratur a scriptore codicis Barberini 3520. Habitios vero in pervigiliis Paschæ, cum passionis Dominicæ commemorationem resurrectionis officium accipit, nihil ambigendum est; hinc enim de utroque mysterio fit in iisdem sermonibus mentio.

3. Historiam passionis et resurrectionis Domini hoc sabbato lectam fuisse in Ecclesia Quesnellus affirmat n. 4. Id autem collegit ex serm. 2 de Resurrect., qui sabbato sancto habitus, c. 1, tradit, divinitus inspiratæ textum historiam evidenter ostendisse, quæ Dominus Jesus Christus impietate traditus, quo judicio addictus, quæ servitia crucifixus, et qua sit gloria suscitatus. Hæc autem tum passionis tum resurrectionis historiam ex Evangelia lectam indicant quidem; sed non ita aperte utriusque mysterii lectionem ipsi diei sabbati tribuunt, ut de lectione passionis pridie, seu in Parasceve facta, et de lectione resurrectionis sabbato sancto nocte in vigiliis Paschæ subsæcunda intelligi nequeant. Forte vero Quesnellus ista laudati scriptoris verba, quæ mox subjiciuntur, Solemnitati sanctissimæ lectionis subsequatur exhortationis officium, non tam resurrectionis quam passionis lectionem eodem sabbati diei sermone præmissam significare credidit; quod tamen non omnino exploratum est. Nulli quidem antiqui ordines, nulla capitula, Evangeliorum hanc ejus diei lectionem indigent. Sed cum hæc posteriora sint, fieri potuit ut Leonis tempore hic ritus vigeret, sicuti vigeat apud Græcos saltem in Ecclesia Antiochena, ut liquet ex homil. 87 in Matth. a S. Joanne Chrysostomo Antiochia habita, ubi in magna Paschatis vespera passionis historiam publice lectam affirmat. Hinc Quesnelli ratio num. 4. proposita minus est efficax.

5. Item prima ratio quod occupatissimus esset paschalis dies, nequaquam convincit. Sicut enim probare nequit pro excludendis a die paschali sermonibus SS. Augustini, Petri Chrysologi, Gregorii Magni et aliorum episcoporum, quos habitos in Paschate certissimum est, ita nec valet pro extrudendis ab eo die Leonis Sermonibus. Sosomeni vero testimonium a Quesnello allatum num. 6 multo minus cogit, ut patebit ex iis quæ de ipso Sosomeni sensu annotabimus in dissertationem 4 Quesnelli, cap. 12. Sola documenta num. 2 et 5 a Quesnello allata pro astruendo sabbato sancto satis efficacia approbavimus et confirmavimus, ita tamen ut non ipso die sabbati sed nocte ejusdem diei, cum in pervigiliis Paschatis resurrectionis officium inciperet, sequentes sermones recitatos liquet; unde tertia quoque Quesnelli ratio eliditur qua de Resurrectione in antecessum dictum tradidit.

381 SERMO LXXI [At. LXIX].

De Resurrectione Domini I; habitus sabbato sancto in pervigiliis Paschæ.

SYNOPSIS. — I. Curandum esse ne jejunii fructus evacuetur, ut qui mortui sunt cum Christo, etiam cum ipso resurgant. — II. Sepultura dies propter discipulos esse abbreviatus. — III. Multis suam resurrectionem Chris-

A tum probasse argumentis. — IV. Quæ commutatio in carne Christi per resurrectionem facta fuerit. — V. Christianum, spreto terrenis, celestibus mente inhærere debere. — VI. Cavendum ne ad peccati votum quis redeat post festum paschale.

CAP. I. — Sermonem proximo, dilectissimi, non incongrue vobis, quantum arbitror, participationem

crucis Christi insinuavimus, ut paschale sacramentum ipsa in se habet vita credentium, et quod festo honoratur moribus celebretur. (a) Quam autem hoc utile sit ipsi probastis, et ex vestra devotione didicistis quantum prosint animis atque corporibus prolixiora jejunia, frequentiores preces et eleemosynae largiores. Nemo enim sere est qui non hac exercitatione profecerit, et in abdito conscientiae suae aliquid quo recte possit gaudere condiderit. Sed haec lucra perseveranti sunt servanda custodia, ne in desidiam, resolutio labore, quod donavit Dei gratia, diaboli furetur invidia. Cum igitur quadraginta dierum observantia hoc voluerimus operari, ut aliquid sentiremus crucis in tempore Dominicæ passionis adnitendum nobis est ut etiam resurrectionis Christi inveniamur esse consortes, et de morte ad vitam, dum in isto sumus corpore, transeamus. Unictique enim homini, qui ex alio in aliud aliqua conversione mutatur, finis est non esse quod fuit, et ortus, esse quod non fuit. Sed interest ovi quis aut moriatur aut vivat: quia est mors quæ causa est vivendi, et est viva quæ causa est moriendi. Nec alibi quam in hoc transitorio **252** sæculo utrumque conquiritur; (b) et ex qualitate temporalium actionum differentiae retributionum pendent æternarum. Moriendum ergo est diabolo et vivendum Deo; deficiendum iniquitati, ut justitiæ resurgatur. Occumbant vetera, ut orientur nova. Et quoniam, sicut ait Veritas, *nemo potest duobus dominis servire* (Matth. vi. 24: Luc. xvi, 13), Dominus sit non ille qui stantes impulit in ruinam, sed ille qui dejectos erexit in gloriam.

CAP. II. — Dicente ergo Apostolo: *Primus homo de terra terrenus, secundus homo de caelo caelestis. Qualis terrenus, tales et terreni; et qualis caelestis, tales et caelestes. Sicut portavimus imaginem terreni, portemus et imaginem ejus qui est de caelo* (I Cor. xv, 47-49); multum nobis de hac commutatione gaudendum est. (c) qua de ignobilitate terrena ad caelestem transferimur dignitatem per illius ineffabilem misericordiam qui ut nos in sua proveheret, in nostra descendit; ut non solum substantiam, sed etiam conditionem naturæ peccatricis assumeret, et ea sibi pateretur inferri divina impassibilitas, quæ miserimæ experitur humana mortalitas. Unde, ne turbatos discipulorum animos longa mœstitudo cruciaret, denuntiata tridui moram tam mira celeritate breviavit, ut dum ad integrum secundum diem pars primi novissima et pars tertii prima concurrat, et aliquantum temporis (d) spatio decideret, et nihil dierum numero deperiret. Resurrectio igitur Salvatoris nec animam in inferno nec carnem diu (e) morata est in sepulcro; et tam velox incorruptæ carnis vivificatio fuit, ut major ibi esset soporis similitudo quam

A mortis: quoniam Deitas quæ ab utraque suscipitur hominis substantia non recessit, quod potestatis visit, potestate conjunxit.

CAP. III. — Subsecuta sunt itaque multa docta quibus prædicandæ per universum mundum auctoritas conderetur. Et licet revolutio lapidum evacuatio monumenti, depositio linteorum, et facti angeli narratores copiose veritatem Domini resurrectionis astruerent; et mulierum tamen et apostolorum frequenter oculis manifestus apparuit (Act. i. 3): non solum loquens cum eis, sed (f) et habitans atque convescens, et pertractari se dilectis curiosoque contactu ab eis quos dubitatio peragebat, admittens. Ideo enim et clausis ad discipulum **253** ostiis introibat (Joan. xx, 19), et flatu subibat Spiritum sanctum, et dato intelligentiæ lumen sanctorum Scripturarum occulta pandebat (Luc. 27), et rursus idem vulnus lateris, fixuras clavæ et omnia recentissimæ passionis signa monstravit (Joan. xx, 27), ut agnosceretur in eo proprietate vitæ humanæque naturæ individua permanere. Ita sciremus Verbum non hoc esse quod carnis unum Dei Filium et Verbum confiteremur et nem.

CAP. IV. — Non dissonat, dilectissimi, ab haec magister gentium apostolus Paulus, cum dicit *cognovimus secundum carnem Christum, sed non novimus* (II Cor. v, 16). Resurrectio enim non finis carnis, sed commutatio fuit, non tantis augmento consumpta substantia est. Quod transit, non natura deficit; et factum est corpus passibile, quod potuit crucifigi; factum est irritabile, quod potuit occidi; factum est incorruptibile, quod potuit vulnerari. Et merito dicitur caro in eo statu quo fuerat nota, nesciri: quia nihil passibile, nihil remansit infirmum, ut et ipsa per essentiam, et non sit ipsa per gloriam. Quod mirum, si hoc de corpore Christi profertur (g) qui de omnibus Christianis spiritalibus dicitur *que nos ex hoc neminem novimus secundum carnem* (II Cor. v, 16)? Ex hoc, inquit, initium nobis est resurrectionis in Christo, ex quo in eo carnis mortuus est, totius spei nostræ formam accepit. Non hæsitamus diffidentia, nec incertæ expectatione suspendimur, sed accepto promissum exordio, fidei oculis quæ sunt futura, jam certam et naturæ protectione gaudentes, quod credidimus jam tenemus.

CAP. V. — Non ergo nos rerum temporalium cupent species, nec ad se contemplationem natura a caelestibus terrena deflectant. Pro transactis beantur quæ ex maxima parte jam non sunt; et inuenta mansuris, ibi desiderium suum figunt.

(a) Prima editio, *quantum autem*. Post pauca eadem editio cum duobus Vatt. mss., *ex vestra probatione didicistis*.

(b) Hæc lectio duorum codd. S. Petri melior quam vulgarum et aliorum mss., *ut ex qualitate... pendant*.

(c) Cod. Bon. et prima editio, *quia*.

(d) Duo codd. S. Petri, *spatium*.

(e) Editio Coloniensis an. 1547, in margine *rari passa est*.

(f) Particulam *etiam* ex omnibus nostris inplevimus.

(g) Al., *quod*; et mox, *pro dicit*, alias **QUESNELLUS** in margine.

quod offertur æternum est. Quamvis enim spes salvi facti simus, et corruptibilem adhuc carnem mortalemque gestemus, recte tamen dicimur in carne non esse, si carnales nobis non dominantur affectus; et merito ejus rei deponimus nuncupationem, cujus non sequimur voluntatem. Cum itaque Apostolus dicat: *Carnis curam ne feceritis in desideriis* (Rom. xiii, 14), non ea nobis interdicta (a) intelligimus quæ saluti congruunt et quæ humana poscit infirmitas. Sed quia non omnibus desideriis servendum, nec quicquid caro concupiscit implendum est, de adhibendo temperantiæ modo admonitos nos esse cognoscimus, ut carni, quæ sub animi est constituta iudicio, nec superflua concedamus, nec necessaria denegemus. **284** Unde idem Apostolus alibi ait: *Nemo enim unquam carnem suam odio habuit, sed nutrit et fovet eam* (Ephes. v, 29): cum utique non ad vitia, non ad luxuriam, sed ad debitum sit alenda et fovenda famulatum: ut teneat ordinem suum renovata natura, nec perverse ac turpiter superioribus inferiora prævaleant, aut inferidribus superiora succumbant, et vitiiis animum superantibus, ibi fiat servitus ubi debet esse dominatus.

CAP. VI. — Agnoscat igitur populus Dei novam se esse in Christo creaturam, et a quo suscepta sit quemve suscepit vigilanter intelligat. Quæ nova facta sunt, non redeant ad instabilem vetustatem; et non omittat opus suum, qui manum misit ad aratrum (Luc. ix, 62); sed ad hoc attendat quod serit, non ad id respiciat quod reliquit. Nemo in id recidat unde surrexit, sed etiamsi pro infirmitate corporea in aliquibus adhuc languoribus jacet, sanari instanter desideret ac levare. Hæc est enim salutis via, et coeptæ in Christo resurrectionis imitatio: ut quia in lubrico istius vitæ diversi casus lapsusque non desunt, vestigia gradientium a fluidis ad solida transferantur: quoniam, sicut scriptum est, *a Domino gressus hominis (b) diriguntur et viam ejus volet. Cum ceciderit justus, non collidetur, quia Dominus supponet manum suam* (Ps. xxxvi, 23, 24). Hæc meditatio, dilectissimi, non pro sola solemnitate paschali, sed pro totius vitæ sanctificatione retinenda est, et ad hoc præsens exercitatio debet intendi, ut quæ animum fidelium experimento brevis observantiæ delectant, in consuetudinem transeant, intemerata penituntia deleatur. Et quia antiquorum morborum difficilis et tarda curatio est, tanto velocius adhibeantur remedia, quanto recentiora sunt vulnera: ut semper ab omnibus offensionibus in integrum resurgentes, ad illam incorruptibilem glorificandæ carnis resurrectionem (c) pervenire mereamur in Christo Jesu Domino nostro, qui vivit et regnat

cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXII. [Al. LXX.]

De resurrectione Domini II.

SYNOPSIS. — I. *Crucem Christi nobis et sacramentum esse et exemplum.* — II. *Nostram naturam a Verbo in incarnatione esse susceptam, ut eam solveret in pretium.* — III. *Nos Christo commortuos et coresuscitados, 285 a Christo confortari nobiscum permanente in terris, et ad gloriam invitari regnante in cælis.* — IV. *Ubique nobis et virtutem crucis et exemplum adesse, quo adversus cupiditates armemur.* — V. *Per terrenorum contemptum ad cælestia tendendum, servata fide utriusque in Christo naturæ.* — VI. *Per Christi transitum, qui non est nisi in natura nostra, nobis ad cælestia transitum præparari.* — VII. *Eutychianos paschalis festi exortes esse, qui naturam nostram in Christo negant.*

CAP. I. — (d) Totum quidem, dilectissimi, paschale sacramentum evangelica nobis narratio presentavit, et ita per aërem penetratus est mentis auditus, ut nemini nostrum rerum gestarum imago defuerit; cum divinitus inspiratæ textus historiæ evidenter ostenderit qua Dominus Jesus Christus impietate traditus, quo iudicio addictus, qua sævitia crucifixus, et qua sit gloria, suscitatus. Sed adjiciendum est etiam nostri sermonis officium, ut sicut pia expectatione (e) repositæ vos consuetudinis debuit sentio, ita solemnitati sacratissime lectionis subjungatur exhortatio sacerdotis. Quicquid igitur apud fideles aures ignorantia locus non est, semen verbi, quod est in prædicatione Evangelii, debet in terra vestri cordis augeri, ut remotis (f) suffocationibus spinarum ac tribulorum, libera in fructus suos exeant plantaria piorum sensuum, et rectarum germina voluntatum. Crux enim Christi, quæ salvandis est impensa mortalibus, et sacramentum est et exemplum: sacramentum, quo virtus impletur divina; exemplum, quo devotio incitatur humana: quoniam captivitatis iugo erutis, etiam hoc (g) præstat redemptio, ut eam sequi possit imitatio. Nam si mundana sapientia ita in suis gloriatur erroribus, ut quem sibi quisque duce elegerit, ejus opiniones et mores atque omnia instituta sectetur, quæ nobis erit communio nominis Christi, nisi ut ei inseparabiliter uniamur, qui est, ut ipse insinuavit, *Via, et veritas, et Vita* (Joan. xiv, 6)? Via scilicet conversationis sanctæ, Veritas doctrinæ divinæ, et Vita beatitudinis sempiternæ.

CAP. II. — Collapsa enim in parentibus primis humani generis plenitudine, ita misericors Deus creaturæ ad imaginem suam factæ per 286 unigenitum suum Jesum Christum voluit subvenire, ut nec extra naturam esset naturæ reparatio, et ultra propriæ originis dignitatem proficeret secunda conditio. Felix si ab eo (h) non decideret quod Deus fecit, sed

Quesnello insertam et a nobis receptam præferunt.

(e) Sic cum Quesnello mss. S. Petri. Aliæ editiones, *deposcere*.

(f) Mss. S. Petri, *aculeis spinarum*.

(g) Unus cod., *præstitit*.

(h) Mss. collect. 5, *non deiceretur*. Moz, *promaneat*, quidam mss. cum editionibus ante Quesn., *maneret*

(a) Prima editio, *intelligamus*.

(b) Duo mss. Vatt. collect. 4 et 5, *diriguntur*.

(c) Duo codd. S. Petri et Quesnellus in margine, *pertinere*.

(d) Editiones ante Quesnellum cum mss. collect. 2, 3 et 4, *Notum*, et in margine, *Totum*. At Lectionaria quæ vidimus et codd. collect. 1 et 5 lectionem a

felicitas et in eo maneat quod refecit. Multum fuit a Christo recepisse formam, sed plus est in Christo habere substantiam. Suscepit enim nos in suam (a) proprietatem illa natura (quæ se in quas voluerit mensuras benignitatis inflectit, nec usquam conversionem mutabilitatis incurrit. Suscepit nos illa natura) quæ nec nostris sua, nec suis nostra consumeret: quæ ita unam in se fecit Deitatis humanitatisque personam, ut sub dispensatione infirmitatum atque virtutum nec care per Divinitatem inviolabilis, nec Divinitas per carnem posset esse passibilis. Suscepit nos illa natura quæ et propaginem nostri generis (b) a communi tramite non abrumperet, et contagium peccati in omnes homines transeuntis excluderet. Infirmitas sane atque mortalitas, quæ non peccatum erant, sed pœna peccati, a Redemptore mandati recepta sunt ad supplicium, ut impenderentur ad pretium. Quod ergo in omnibus hominibus transfusio (c) erat damnationis, hoc in Christo sacramentum est pietatis. Præbuit enim se crudelissimo exactori liber a debito, et ministras diaboli Judaicas manus in cruciatum immaculatæ carnis admisit. Quam ideo usque ad (d) resurrectionem voluit esse mortalem, ut credentibus in eam nec persecutio insuperabilis; nec mors posset esse terribilis: cum ita dubitandum non esset de consortio gloriæ, sicut dubitandum non erat de communionis naturæ.

CAP. III. — Si incunctanter itaque, dilectissimi, credimus corde quod ore profiteremur, nos in Christo erecidisti, nos sumus mortui, nos sepulti, nos etiam in ipse die tertio suscitati. Unde Apostolus dicit: *Si concurrastis cum Christo, quæ sursum sunt queritis, ubi Christus est in dextera Dei sedens; quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram. Mortui enim estis, et vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Cum enim Christus apparuerit vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria Coloss. III, 1-4*. Ut autem moverint corda (e) fidelium habere se, unde ad supernam sapientiam spreto mundi cupiditatibus valeant elevari, spondet nobis Dominus præsentiam suam, dicens: *Eccce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi (Matth. XXV, 20)*. Non enim frustra **SSS** per Isaiam (f) dixerat Spiritus sanctus: *Eccce virgo in utero accipiet et pariet filium; et (g) vocabunt nomen ejus Emmanuel, quod est interpretatum, nobiscum Deus (Isai. VII, 14;*

(a) Mss. collect. 5 et in margine editionum, *potestatem*. Mox quæ parenthesi clauduntur, desiderantur in editis ante Quesnellum. Is autem ea addidit ex mss. Thwan. et Reg., eaque nos in cetero nostris codicibus invenimus.

(b) Unus codex, *a communi palmitate*.

(c) Ita cum Quesn. potiores nostri codd. Al., *fuit*.

(d) Editi ante Quesn. cum non paucis codd. addunt, *celeritatem*.

(e) Prims editio, *filiorum*.

(f) Mss. Vat. collect. 7 et 5 addunt *prophetum*.

(g) Sic cum Quesn. potiores nostri codices. Al., *vocabitur*.

(h) Vocem *idem* revocavimus ex nostris codd. et editis ante Quesn., qui posuit, *ipse*. Solum in mss. Vat. collect. 5 habetur, *is*. Mox pro *ad patientiam*.

A *Matth. I, 23*). Impiet ergo Jesus proprietatem in nis sui, et qui ascendit in caelos, non deserit patas; qui sedet ad dexteram Patris. (h) *idem* habitator est corporis; et ipse deorsum confor patientiam, qui sursum invitat ad gloriam.

CAP. IV. — Nec inter vana igitur nobis dedum est, nec inter adversa trepidandum. Ibi quæ blandiuntur deceptiones, et hic gravescunt la Sed quia *misericordia Domini plena est terra xxxii, 5*, adest nobis Christi (i) ubique victo impleatur quod ait: *Nolite timere, quia ego vici dum (Joan. XVI, 33)*. Sive ergo contra ambit sæculi, sive contra concupiscentias carnis, sit tra hæreticorum jacula dimicemus, Domine semper (j) armemur. Nec enim unquam a p **B** festo recedimus, si a fermento malitiæ (veritatis sinceritate) abstinemus. Inter namque vitæ hujus varietates, quæ diversarum sunt passionum, apostolicæ exhortationis nisse debemus, qua nos instruit, dicens: *Ho in vobis, quod et in Christo Jesu; qui cum in Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se a Deo, sed semetipsum exinanivit, formam ser piens, in similitudinem hominum factus, et hu ventus ut homo. Humiliavit semetipsum factus usque ad mortem, mortem autem crucis. Prop et Deus exaltavit illum, et donavit illi nomen super omne nomen, ut in nomine Jesu omne ge tatur, caelestium, terrestrium et inferorum; lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus **C** ria est Dei Patris (Philip. II, 5-11)*. Si magnæ pietatis sacramentum intelligitis, et quod pr humani generis unigenitus Dei Filius gessit tis, hoc sentite in vobis quod et in Christus cujus humilitas nulli aspernanda divitum, erubescenda nobilium. Nec enim in tantum potest quælibet felicitas humana fastigiur met sibi pudendum (k) quod manens Deu ma **SSS** Dei, formam servi suscipere non tratus indignum.

CAP. V. — Imitamini quod operatus est quod dilexit, (l) et invenientes in vobis Dei vestram in illo redemate naturam. Quoniam paupertate divitias non amisit, gloriam h non misuit, eternitatem morte non perdid

D duo codd. S. Petri habent, *ad penitentiam* (i) Ita sex nostri melioris notæ codd. cum Al., *utique*.

(j) Ms. Vat. collect. 5, *armamur*; *hoc* in paschali festo recedimus. Dein parenthesi in sunt in Quesnelli codd. et in pluribus et tris, nec non in prima editione. At in noni time notæ leguntur.

(k) Editi cum multis codd. vitiosa et m tione habebant, *quod manens Deus in forma non est arbitratus indignum*. Integram et 1 tionem suggestit Lectionarium ms. S. P picit locum S. Pauli ad Philippenses II.

(l) Editi, alia interpunctione et lectione, *tis in vobis Dei gratiam. Vestram in illo red turam, quoniam*, etc. Secuti sumus nostræ

vos eisdem gradibus (a) eisdemque vestigiis, ut cœlestia apprehendatis, terrena despiciate. Susceptio enim crucis est interfectio cupiditatum, occisio viti-
 orum, declinatio vanitatis, et abdicatio omnis erroris. Nam cum Pascha Domini non impudicus, non luxuriosus, non superbus celebret, non avarus, nulli tamen ab hac festivitate longius quam hæretici separantur, maximeque illi qui de Verbi incarnatione male sentiunt, aut minuendo quod est Deitatis, aut evacuando quod est carnis. Verus enim Deus est Filius Dei, totum habens ex Patre quod Pater est, nullo exordio temporalis, nulla varietate mutabilis; nec ab uno divisus, nec ab omnipotente diversus, sempiterni genitoris unigenitus sempiternus: ut mens fidelis credens in Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum, (b) in eadem unius Deitatis essentia nec unitatem gradibus dividat, nec Trinitatem singularitate confundat. Non autem sufficit Dei Filium in sola Patris nosse natura, nisi eum non recedentem a propriis, agnoscamus in nostris. Exinanitio enim illa quam reparationi impendit humanæ, dispensatio fuit miserationis, non privatio potestatis. Nam cum (c) et ex æterno consilio Dei non esset aliud nomen sub cœlo datum hominibus, in quo oporteat salvos fieri (Act. iv, 12); invisibilis visibilis, in temporalis temporalem, impassibilis passibilem substantiam suam fecit: non ut virtus deficeret in infirmitate, sed ut infirmitas in incorruptibilem posset transire virtutem.

CAP. VI. — Propter quod ipsa festivitas quæ a nobis Pascha nominatur apud Hebræos Phase, id est transitus, dicitur, attestante evangelista atque dicente: *Ante diem festum Paschæ sciens Jesus quia venit horu ejus (d) ut transeat ex hoc mundo ad Patrem* (Joan. xiii, 1). Cujus autem naturæ futurus erat transitus 289 iste, nisi nostræ, cum inseparabilitate et Pater in Filio, et Filius esset in Patre? Sed quia Verbum et caro una persona est, non dividitur, a suscipiente susceptus, et honor provehendi provehenti nominatur augmentum, dicente Apostolo, quod jam commemoravimus: *Propter quod et Deus exaltavit illum, (e) et donavit illi nomen quod est super omne nomen* (Philipp. ii, 9). In quo utique assumpti hominis exaltatio commendatur: ut in cujus passionibus manet Deitas indivisibilis, idem cœternus sit in gloria Deitatis. Ad hanc participationem ineffabilis muneris, beatum transitum fidelibus suis ipse Dominus præparabat, (f) cum instanti jam proximus passioni, non solum pro apostolis suis atque discipulis, sed etiam pro universa Ecclesia suppli-

caret et diceret: *Non pro his autem rogo tantum, sed pro iis etiam qui credituri sunt per verbum ipsorum in me: ut omnes unum sint, sicut et tu Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint* (Joan. xvii, 20, 21).

CAP. VII. — Cujus unitatis nullum poterunt habere consortium, qui in Dei Filio Deo vero humanam negant manere naturam, impugnatores salutiferi sacramenti, et paschalis exsules festi; quod quia ab Evangelio dissentiunt et Symbolo contradiunt, nobiscum celebrare non possunt: quia etsi audent sibi Christianum nomen assumere, (g) ab omni tamen creatura, cui Christus caput est, repelluntur; vobis in hac solemnitate merito exsultantibus, pieque gaudentibus, qui nullum recipientes in veritate mendacium, nec de nativitate Christi secundum carnem, nec de passione ac morte, nec de corporali resurrectione ejus ambigitis: quoniam sine ulla separatione Deitatis, verum Christum ab utero Virginis, verum in ligno crucis, verum in sepulcro carnis, verum in gloria resurrectionis, verum in dextera paternæ majestatis agnoscitis. Unde etiam, sicut Apostolus ait, *expectamus Salvatorem Dominum nostrum Jesum Christum, qui reformabit corpus nostræ humilitatis, conforme fieri corpori gloriæ suæ* (Philipp. iii, 20, 21), qui vivit, et regnat cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

290 SERMO LXXIII [Al. LXXI].

De Ascensione Domini I.

SYNOPSIS. — I. Et moram Christi in terris post resurrectionem, et dubitationem discipulorum, ad fidem confirmandam dispositas esse. — II. Quanta his diebus a Christo facta fuerint. — III. Vulnerum suorum tactu trepidantia discipulorum corda confirmasse. — IV. Ascensionem Christi eos lætitia affectisse, quos et mors trepidos fecerat, et resurrectio dubios reliquerat. Ampliora per Christum esse collata, quam per diabolum ablata.

CAP. — Post beatam et gloriosam resurrectionem Domini nostri Jesu Christi, qua verum Dei templum Judaica impietate resolutum divina in triduo potentia suscitavit, quadragenarius hodie, dilectissimi, sanctorum dierum expletus est numerus, sacratissima ordinatione dispositus, et ad utilitatem nostræ eruditionis impensus: ut dum a Domino in hoc (h) spatium mora presentiam corporalis extenditur, fides resurrectionis documentis necessariis muniretur. Mors enim Christi (i) multum discipulorum corda turbaverat, et de supplicio crucis, de emissionem spiritus, de exanimati corporis sepultura (j) gravatis constitutudine mentibus quidam diffidentiam torpor obre-

passione.

(g) lidem codices et alius Vat. cum prima editione, *ab omni natura tamen, cui.*

(h) Sic cum Quesn. mss. Veron. et Vat. collect. 5. Al., *spatio.*

(i) Prima editio, Homil. Pauli Diac., nec non duo mss. Vatt. et alius Veron., *multorum.*

(j) Al. *gravatas mentes oppresserat.* QUESN. in margine. — Paulo post, in uno cod., *tepor pro torpor.*

(a) Ita melius ex nostris mss. Editi, *eisdem*, omisa copulativa *que.*

(b) Sic cum Quesn. duo mss. S. Petri et duo Vatt. Cæteræ editiones, *in eadem unius Deitatis essentiam.*

(c) Prima editio omittit *et.*

(d) Eadem editio, *ut transiret.*

(e) Ita duo Lectionaria S. Petri cum sex aliis codd. Editi, *et dedit.*

(f) Duo codd. S. Petri, *cum instante jam proxima*

pserat. Nam cum sanctæ mulieres, sicut evangelica (a) patefecit historia, revolutum a monumento lapidem, sepulcrum corpore vacuum, et viventis Domini testes angelo nuntiarent, verba earum apostolis aliisque discipulis deliramentis similia videbantur. Quam utique hæsitationem humana infirmitate (b) nutantem, nequaquam permisisset Spiritus veritatis prædicatorum suorum inesse pectoribus, nisi illa trepida sollicitudo et curiosa (c) cunctatio nostræ fidei fundamenta jecisset. Nostris igitur perturbationibus, nostrisque periculis in apostolis consulebatur: nos in illis viris contra calumnias impiorum, et contra terrenæ argumenta sapientiæ docebamur. Nos illorum instruxit aspectus, nos eruditus auditus, nos confirmavit attactus. Gratias agamus divinæ dispensationis et sanctorum Patrum necessariæ tarditati. Dubitatum est ab aliis, ne dubitaretur a nobis.

CAP. II. — Non ergo ii dies, dilectissimi, qui inter resurrectionem Domini ascensionemque fluxerunt, otioso transiere decursu; sed magna (c) in his confirmata sacramenta, magna sunt revelata mysteria. In his metus diræ mortis aufertur, et non solum animæ, sed etiam carnis immortalitas declaratur. In his per insufflationem Domini infunditur apostolis omnibus Spiritus sanctus; et beato apostolo Petro supra cæteros, post regni claves, ovilis Dominici cura (e) mandatur. In his diebus, duobus discipulis tertius in via Dominus comes jungitur (Luc. xxiv, 15), et ad omnes nostræ ambiguitatis caliginem detergendam, paventium ac trepidantium tarditas increpatur. Flammam fidei illuminata corda concipiunt; et quæ erant (f) tepida, reserante Scripturas Domino, efficiuntur ardentia. In fractione quòque panis convalescentium aperiantur obtutus; multo felicius (g) horum oculis patefactis, quibus naturæ suæ manifestata est glorificatio, quam illorum generis nostri principum quibus prævaricationis suæ est ingesta confusio.

CAP. III. — Inter hæc autem aliaque miracula, cum discipuli trepidis cogitationibus æstuarent, et apparuisset in medio eorum Dominus dixissetque, Pax vobis (Luc. xxiv, 36; Joan. xx, 26): ne hoc remaneret iu eorum opinionibus quod volvebatur in cordibus (putabant enim se spiritum videre, non carnem), redarguit cogitationes a veritate discor-

« Ita cum Quesn. ms, Vat. 3835 et Homil. Pauli Diac. Alii codices et editi, *pandit historia*. Mox in eodem Homil. Pauli Diac., *revoluto a monumento lapide*. Dein ante vocem *sepulcrum* editi ante Quesn. cum quibusdam codd. addunt conjunctionem et.

(b) Ms. Veronensis, *nultante*.

(c) Vetus editio (id est prima et cæteræ ex eadem recusæ) sic habet, *contatio*, id est *percontatio*. In vulgatis editis, *cunctatio*. QUESNELLUS. — Verum *contatio* idem est ac *cunctatio*, nec pro *percontatione* accepta invenietur: in prima autem editione o pro u in similibus vocibus frequenter scribitur. Hinc *cunctatio* cum omnibus mss. restituimus; et hæsitationem innuit, quæ simul cum curiositate inquirendi et sciendi jungebatur.

(d) Sic Ques. et noster antiquissimus Vat. cum Homil. Pauli Diac. Al., *in eis*.

(e) Exemplar Pauli Diac., *commendatur*.

(f) Ita ex antiquo ms. Vat. Longobardico, uti Que-

des, ingerit dubitantium oculis manentia in ipsis suis et pedibus crucis signa, et ut diligenter tractetur invitat: quia ad sananda infidelium cordium vulnera, clavorum et lanceæ erant se vestigia: ut non dubia fide, sed constanti scientia (h) teneretur, eam naturam in Dei consessorum throno, quæ jacuerat in sepul-

CAP. IV. — Per omne ergo hoc tempus, dissimili, quod (i) inter resurrectionem Domini et ascensionem ejus exactum est, hoc providentia Dei vit, hoc docuit, hoc suorum (j) et oculis insinuat cordibus, ut Dominus Jesus (k) Christus vere secretur resuscitatus, qui vere erat natus, et i et mortuus. Unde beatissimi apostoli omnes discipuli, qui et (l) de exitu crucis fuerant trepidi fide resurrectionis ambigui, ita sunt veritate sua roborati, ut Domino in cælorum sublimia, non solum nulla afficerentur tristi etiam magno gaudio replerentur (Luc. xxiv, revera magna (m) et ineffabilis erat causa ga cum in conspectu sanctæ multitudinis super creaturarum cælestium dignitatem humani natura (n) conscenderet, supergressura angelines, et ultra archangelorum altitudines et nec ullis sublimitatibus modum suæ provec bitura, nisi eterni Patris recepta concessio gloriæ sociaretur in throno, cujus naturæ cetur in Filio. Quia igitur Christi ascensio, no vectio est, et quo præcessit gloria capitis, vecatur et corporis, dignis, dilectissimi, ex gaudiis, et pia gratiarum actione lætemur enim non solum paradisi possessores firmus, sed etiam cælorum in Christo super travimus: ampliora adepti per ineffabilem gratiam quam per diaboli amiseramus. Nam quos virulentus inimicus primi habilitate dejecit, eos sibi incorporatos Dei dexteram Patris collocavit: (o) cum quo regnat in unitate Spiritus sancti Deus per sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXIV [Al. LXXII].

De Ascensione Domini II.

SYNOPSIS. — I. Ascensione et gaudium nostrum, et fidem nostram spernente mirabil-

snellus in margine corrigendum conjecisset in editis aliisque mss., *trepida*.

(g) Sic cum Quesn, nostri potiores codd. rum.

(h) Prima editio et unus ms. Vat., *tenentur*. Editi ante Ques., *inter resurrectionem Domini*. Quesnellianam lectionem codd. fultam retinimus.

(j) Unus vetustus codex addit, *discipuli*.

(k) Vox *Christus* adjecta ex antiquissimis ex Homil. Pauli Diac.

(l) In laudato Pauli Diac. Homiliario, *crucis*.

(m) Cod. Veronensis, *et inextimabilis fabilis*. Mox *tantæ* pro *sanctæ* in uno ms.

(n) Ms. vetustissimus Vat., *conscendit*.

(o) Idem antiquissimus Vat. et ms.

vivit et regnat cum Deo Patre omnipotenti ritu sancto in sempiterna sæcula sæculo

— II. *Ut capaces essemus beatitudinis, Christus ascendit in cælum, ibi mansurus usque ad diem judicii.* — III. *Fidem ita ascensione esse roboratam, ut nullis potuerit tormentis superari, etiam in teneris puellis.* — IV. *Excellentius innotuisse Christum per ascensionem, et præsentior fuisse Divinitate. Quid angelicum colloquium significet.* — V. *Excitat nos ascensio Christi, ut terrena despiciamus tanquam peregrini, et charitate ditemur, sine qua ad Christum non itur.*

CAP. I. — Sacramentum, dilectissimi, salutis nostræ, quam pretio sanguinis sui universitatis conditor (a) æstimavit, a die corporalis ortus usque ad exitum passionis, per dispensationem humilitatis impletum est. Et licet multa etiam in forma servi Divinitatis signa radiaverint, proprie tamen illius temporis actio ad demonstrandam suscepti hominis pertinuit veritatem. Post passionem vero, ruptis mortis vinculis, quæ vim suam (b) in eum qui peccati erat nescius incedendo (c) pandiderat: infirmitas in virtutem, mortalitas (d) in æternitatem, contumelia transivit in gloriam: quam Dominus Jesus Christus in multis manifestisque documentis (Act. 1, 3), multorum declaravit aspectibus, donec triumphum victoriæ, quem reportarat a mortuis, inferret et cælis. Sicut ergo in solemmitate paschali resurrectio Domini fuit nobis causa lætandi, ita ascensio ejus in cælos præsentium nobis est materia gaudiorum, recolentibus illum diem et rite venerantibus, quo (e) natura nostræ humilitatis in Christo super omnem cæli militiam, supra omnes ordines angelorum, et ultra omnium altitudinem potestatum ad Dei Patris est provecta consessum. Quo ordine operum divinorum nos fundati, nos ædificati sumus: ut mirabilior fieret gratia Dei, cum remotis a conspectu hominum, quæ merito reverentiam sui sentiebantur indicere, fides (f) non diffideret, spes non fluctuaret, charitas non tepesceret. Magnarum (g) enim hic vigor est mentium, et valde fidelium (h) hoc lumen est animarum, incunctanter credere quæ corporeo non videntur intuitu, et ibi figere desiderium, quo nequeas inferre conspectum. Hæc autem pietas unde in nostris cordibus nasceretur, aut quomodo quisquam justificaretur per fidem, si in iis tantum salus nostra concisteret, quæ obtutibus (i) subjacerent? Unde et illi viro quide resurrectio Christi videbatur ambigere, nisi in ipsius carne vestigia passionis et visu explorasset et tactu: *Quia vidisti me*, inquit Dominus,

A *credidisti, beati qui non viderunt, et crediderunt* (Joan. xx, 29).

CAP. II. — Ut igitur hujus beatitudinis, dilectissimi, capaces esse (j) possemus, expletis omnibus quæ evangelicæ prædicationi et novi Testamenti mysteriis congruebant, Dominus noster Jesus Christus, quadragesimo post resurrectionem die coram discipulis elevatus in cælum (Luc. xxiv, 51; Marc. xvi, 19), (k) corporalis præsentiam modum fecit, mansurus in Patris dextera, donec tempora multiplicandis Ecclesiæ filiis divinitus præstituta peragantur, et ad judicandos vivos et mortuos in eadem carne in qua ascendit adveniat. Quod itaque Redemptoris nostri conspicuum fuit, in sacramenta transivit; et ut fides excellentior esset ac firmior, visioni doctrina successit, cujus auctoritatem supernis illuminata radiis credentium corda sequerentur.

CAP. III. — Hanc fidem ascensione Domini auctam, et Spiritus sancti munere roboratam, non vincula, non carceres, non exsilia, non fames, non ignis, non laniatus ferarum, nec exquisita persequentium (l) crudelitibus supplicia terruerunt. Pro hac fide per universum mundum, non solum viri, sed etiam femina, nec tantum impubes pueri, sed etiam teneræ virgines, usque ad effusionem sui sanguinis decertarunt. Hæc fides dæmonia ejecit, ægritudines depulit, mortuos suscitavit. Unde et ipsi beati apostoli, qui tot miraculis confirmati, tot sermonibus eruditi, (m) atrocitate tamen Dominicæ passionis expaverant, et veritatem resurrectionis ejus non sine hæsitatione susceperant, tantum de ascensione Domini profecerunt, ut quidquid illis prius intulerat metum, vertetur in gaudium. Totam enim contemplationem animi in Divinitatem ad Patris dexteram considentis erexerant, nec jam corporeæ visionis tardabantur objectu, quominus in id aciem mentis intenderent, quod nec a Patre descendendo abfuerat, nec a discipulis ascendendo discesserat.

CAP. IV. — Tunc igitur, dilectissimi, filius hominis, Dei Filius, excellentius sacratiusque innotuit, cum in paternæ majestatis gloriam se recepit et ineffabili modo cæpit esse Divinitate præsentior, qui factus est humanitate longinquior. Tunc ad æqualem Patri Filium eruditior fides gressu mentis cæpit accedere, qua contractatione corporeæ in Christo substantiæ (n), et a Patre minor est (Joan. xiv, 28), non egere:

(a) In margine ms. Casinensis, *dignatus est operari*.
(b) Ms. Veron., *in eo*; et mox, *incidendo* in editione Rainaudi, pro *incedendo*; prima editio et unus cod. Vat., *intendendo*.

(c) Editi et plures codd., *perdiderat*. Magis placuit, *perdiderat*, auctoritate vetustissimi cod. Vat. alteriusque Vat. Longobardicis, ut vocant, litteris exarati.

(d) Editi et aliquot codd., *in immortalitatem*. Quatuor præstantiorum nostrorum codicum lectionem prætulimus.

(e) Vulg., *naturæ nostræ humilitas*. Magis placuit sequi tres præstantiores nostros codices. Mox, in antiquissimo Vat. et in Veron., *cunctarum*, pro *omnium*.

(f) Ita restituimus ex prima editione et septem nostris mss. Cæteræ editiones, *non deficeret*.

(g) Addidimus enim ex sex nostris codd. et prima editione.

(h) Ex eadem editione et ex quinque præstantioribus codicibus hoc insertum fuit.

(i) In ms. Longobard., *subjacent*.

(j) Vetustiss. Vat. et cod. Veron., *possimus*.

(k) *Corporali præsentiam* in ms. Vat. collect. 5, nec non prima editione, quæ addit, *sux*.

(l) Duo antiquiores mss. Vatt., *crudelitatis*; forte, *crudelitate*.

(m) Sic ex vetustissimo Vat. et cod. Bon. ac prima editione, in qua, *et atrocitate*; omisso tamen. Alias, *atrocitatem*.

(n) Qua pro quæ magis placuit, licet in uno tantum codice invenerimus.

quoniam glorificati corporis manente natura, eo fides credentium vocabatur, ubi non carnali manu, sed spiritali intellectu, par Genitori Unigenitus tangeretur. Hinc illud est quod post resurrectionem suam (a) Dominus, cum Maria Magdalene personam Ecclesiæ gerens, ad contactum ipsius properaret accedere, dicit ei: *Noli ue tangere, nondum enim ascendi ad Patrem meum* (Joan. xx, 17): hoc est, nolo ut ad me corporaliter venias, nec ut me sensu carnis agnoscas; ad sublimiora te differo majora tibi præparo. Cum ad Patrem (b) meum ascendero, tunc me perfectius veriusque palpabis, apprehensura quod non tangis, et creditura quod non cernis. Cum autem ascendentem ad cælos Dominum sequaces (c) discipulorum oculi intenta admiratione suspicerent, astiterunt (d) coram ipsis angeli duo mirabili vestium candore fulgentes, qui et dixerunt: *Viri Galilæi, quid statis aspicientes in cælum? Hic Jesus qui assumptus est a vobis in cælum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in cælum* (Act. i, 11). Quibus verbis omnes Ecclesiæ filii docebantur ut Jesus Christus in eadem qua ascenderat carne venturus visibilis crederetur; nec posset ambigi omnia illi esse subjecta, cui ab ipso corporeæ nativitate exordio famulatus servisset angelicus. Sicut enim concipiendum Christum de Spiritu sancto beatæ Virginis angelus nuntiavit, sic et editum de Virgine vox cælestium pastoribus cecinit: sicut resurrexisse a mortuis, supernorum nuntiorum (e) prima testimonia docuerunt, sic ad judicandum mundum in ipsa carne venturum, angelorum officia (f) prædicarunt: ut intelligeremus quantæ potestates sint ad futuræ (g) cum iudicatu, cui tantæ ministraverunt etiam iudicando.

CAP. V. — Exultemus itaque, dilectissimi gaudio spiritali, et digna apud Deum gratiarum actione lætantes, liberos cordis oculos ad illam altitudinem in qua Christus est erigamus. Sursum vocatos animos desideria terrena non deprimant; ad æterna prælectos peritura non occupent; viam veritatis ingressos fallaces illecebræ non retardent; et ita a fidelibus hæc temporalia decurrantur, ut peregrinari se in hac mundi valle cognoscant, in qua etiamsi quædam comoda blandiantur, non amplectanda nequiter, sed transeunda sunt fortiter. Ad hanc enim nos devotionem beatissimus apostolus Petrus incitat; et secundum illam dilectionem quam pacendis Christi ovibus trina Dominici amoris professione concepit (Joan. xxi, 15-17), obsecrans dicit: *Charissimi, obsecro vos tamquam advenas et peregrinos, abstinere vos* 296

(a) Vulgati, *Dominus Mariæ Magdalene personam Ecclesiæ gerenti, cum ad contactum ipsius properaret accedere, dicit: Noli, etc.* Quatuor vetustiorum codd. auctoritatem secuti sumus.

(b) Vox *meum* addita ex antiquissimo Vat. et Lectionario Veron.

(c) Prima editio et cod. Bon., *apostolorum*.

(d) Supplevimus *coram* auctoritate quinque potiorum codd. et primæ editionis; ac ex iisdem, nec non ex cunctis editionibus ante Quesn. revocavimus particulam et ante *dixerunt*.

(e) Adjectivum *prima* abest a vetustissimo ms. Vat.

A carnalibus desideriis quæ militant adversus animam (I Petr. ii, 11). Cui autem nisi diabolo carnaliter voluptates, qui animas ad superna tendere corruptibilium bonorum delectationibus obligat ab illis sedibus de quibus ipse excidit gaudet accere? Contra (h) cujus insidias sapienter debet quisque vigilare, ut inimicum suum de eo quotat possit elidere. Nihil autem est validius, tissimi, contra diaboli dolos, quam benignitas misericordie et largitas charitatis, per quam (i) peccatum aut declinatur aut vincitur. Sed hujus sublimitas non prius apprehenditur quam quod ei adversarium est subruatur. Quid autem inimicum misericordie et operibus charitatis avaritia, de cujus radice omnium malorum gemitur emergit? Quæ nisi in suis fomitibus enecetur, se est ut in agro cordis illius, in quo (j) hujus planta convuluit, spinæ potius tribulique vitæ quam ullum veræ virtutis semen oriatur. Resiste ergo, dilectissimi, huic tam pestifero malo, et tatem, sine qua nulla virtus potest nitere (I Cor. sectemur: ut per hanc, qua ad nos a Christocendit, dilectionis viam, etiam nos ad ipsumus (k) ascendere, cui est cum Deo Patre et sancto honor et gloria in sæcula sæculorum.

SERMO LXXV [Al. LXXIII].

De Pentecoste I.

SYNOPSIS — I. *Christianam Pentecosten Mosa pondere* — II. *Quam velociter ac mirabiliter ritu sancto edocti sint discipuli*. — III. *Perfessionum in SS. Trinitate æqualitas explicata Macedonianorum error contra Spiritum sanctum omnis boni fons et causa*. — V. *Omnia in per Spiritum sanctum sanctificari, ab eo et ipse instituta*.

CAP. I. — Hodiernam solemnitatem, dilectissimi in præcipuis festis esse venerandam, (l) orthodoxorum corda cognoscunt: nec dubium est huic diei reverentia debeat, quem Spiritus excellentissimo 297 sui muneris miraculo cravit. Nam ab illo die quo Dominus super (m) cælorum altitudinem ad dexteram Dei Patris sessurus ascendit, decimus iste est qui ab resurrectione quinquagesimus nobis in eo (n) pit illuxit, magna mysteria in se et veterum mentorum continens et novorum: quibus m sime declaratur, et gratiam prænuntiata m legem, et legem impletam esse per gratiam enim Hebræo quondam populo ab Ægyptiis quinquagesimo die post immolationem agri

(f) Al., *deklararunt*.

(g) Prima editio et unus codex delent *per* nem *cum*.

(h) Prima editio, *hujus*. Mox, in duobus ribus codd., *de eo potentatu possit elidere*

(i) Antiquissimus Vat., *omne peccatum tur*, et omittit, *aut vincitur*. Ms. Veron., *catum aut miruitur, aut vincitur*.

(j) Cod. Veronen., *hujusmodi planta*.

(k) Idem codex addit, *accedere atque*.

(l) Antiquissimus Vat. 3835, *omnia*.

(m) Idem codex omittit, *omnem*, et paulo

est in monte Sina (*Exod. xix, 17*); ita post passionem (a) Christi, qua verus Dei Agnus occisus est, quinquagesimo a resurrectione ipsius die in apostolos plebemque credentium Spiritus sanctus illapsus est (*Act. ii, 3*): ut facile diligens Christianus agnoscat initia veteris Testamenti evangelicis ministrasse principiis, et ab eodem Spiritu conditum fœdus secundum, a quo primum fuerat institutum.

CAP. II.— Nam, sicut apostolica testatur historia, (b) dum complerentur dies Pentecostes, essentque omnes discipuli pariter in eodem loco, factus est repente de celo sonus tamquam advenientis spiritus vehementis, et replevit totam domum, ubi erant sedentes. Et apparuerunt illis dispersitæ linguæ tamquam ignis, seditque supra singulos eorum. Et repleti sunt omnes Spiritu sancto, et cœperunt loqui (c) aliis linguis, prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis (*Ibid.*, 1-4). O quam velox est sermo sapientiæ, et ubi Deus magister est, quam cito discitur quod docetur! Non est adhibita interpretatio ad audiendum, non consuetudo ad usum, non tempus ad studium, sed spirante ubi voluit Spiritu veritatis (*Joan. iii, 8*), propriæ singularum gentium voces factæ sunt in Ecclesiæ ore communes. Ab hoc igitur die tuba evangelicæ prædicationis intonuit; ab hoc die imbres charismatum, flumina benedictionum, omne desertum et universam aridam rigaverunt; quoniam ad renovandam faciem terræ Spiritus Dei ferebatur super aquas (*Genes. 1, 2*), et ad veteres tenebras abigendas, novæ lucis fulgura coruscabant, cum micantium splendore linguarum, et ~~208~~ verbum Domini lucidum, et eloquium conciperetur ignitum, cui ad creandum intellectum, consumendumque peccatum, et efficacia illuminandi, et vis inesset (d) urendi.

CAP. III.— Quamvis autem, dilectissimi, valde fuerit ipsa rei gestæ forma mirabilis, nec dubium sit, in illo omnium humanarum vocum exultante (e) concentu, majestatem Spiritus sancti fuisse præsentem (f), nemo tamen æstimet in iis quæ corporeis visa sunt oculis divinam ejus apparuisse substantiam. Natura enim, invisibilis (g), et Patri Filioque communis, qualitatem muneris (h) atque operis sui, qua voluit significatione monstravit, proprietatem

(a) Sic ex nostris codd. et editis ante Quesn. qui pro Christi habet Domini. In prima editione utrumque desideratur.

(b) Al., Cum.

(c) Prima editio, variis linguis.

(d) Ita retinendum putavit Quesnellus, et suasit tota hujus textus series; licet tres ejusdem codd. Oxon., pro urendi haberent erudiendi. Id ipsum et nos, etiam si antiquissimus Vat. item habeat, erudiendi; et ms. Barber. 88 collect. 2 hunc locum ita efferat: *Et efficacia illuminandi inesset et erudiendi.*

(e) Quesnellus ex suis codd., quibus nonnulli etiam nostri astipulantur, edidit, conventu. Edit. Paris. an. 1671, consensu. Melior visa est lectio anteriorum editionum aliis mss. probata, cum qua magis congruunt præcedentia, humanarum vocum.

(f) Revocavimus lectionem editorum ante Quesnellum, quippe quam in antiquissimo Vat. et in aliis nostris codd. reperimus, cum quibus scripsimus æstimet, pro vulgato existimet. Quesnellus autem sic:

A vero (t) essentiæ suæ in sua Deitate continuit: quia sicut nec Patrem nec Filium, ita nec Spiritum sanctum humanus potest visus attingere. In Trinitate enim divina nihil dissimile, nihil impar est; et omnia quæ de illa possunt substantia cogitari, nec virtute, nec gloria, nec æternitate discreta sunt. Cumque in personarum proprietatibus alius sit Pater, alius sit Filius, alius Spiritus sanctus, non tamen alia Deitas nec diversa natura est. Siquidem cum et de Patre sit Filius unigenitus, et Spiritus sanctus Patris Filioque sit spiritus, non sicut quæcumque creatura, quæ et Patris et Filii est, sed sicut cum utroque vivens et potens (j) et sempiternæ ex eo quod est Pater Filiusque subsistens. Unde, cum Dominus ante passionis suæ diem discipulis suis sancti Spiritus sponderet adventum. Adhuc, inquit, multa habeo vobis dicere, sed non potestis illa portare modo. Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, ille diriget vos in omnem veritatem. Non enim loquetur a semetipso, sed quæcumque (k) audierit loquetur, et futura annuntiabit vobis. Omnia quæ habet Pater mea sunt: propterea dixi, quia de meo accipiet et annuntiabit vobis (*Joan. xvi, 12-15*). Non ergo alia sunt Patris, alia Filii, alia Spiritus sancti; sed omnia quæcumque habet Pater, habet et Filius, habet et Spiritus sanctus; nec umquam in illa Trinitate (l) non fuit ista communio, quia hoc est ibi omnia habere, quod semper existere. Nulla ~~209~~ ibi tempora, nulli gradus, nullæ differentiæ cogitentur: (m) et si nemo de Deo potest explicare quod est, nemo audeat affirmare quod non est. Excusabilis enim est de natura ineffabili non eloqui digna, quam definire contraria. Quidquid itaque de sempiterna et incommutabili gloria Patris pia possunt corda concipere, hoc simul et de Filio, et de Spiritu sancto inseparabiliter atque indifferenter intelligant. Ideo enim hanc beatam Trinitatem unum confitemur Deum, quia in his tribus personis nec substantiæ, nec potentiæ, nec voluntatis, nec operationis est ulla diversitas.

CAP. IV.— Sicut ergo detestamur (n) Arianos, qui inter Patrem et Filium aliquam volunt esse distantiam, ita etiam Macedonianos pariter detestamur, qui licet Patri et Filio tribuant æqualitatem, Spiritum tamen sanctum inferioris putant esse naturæ: non

Nemo tamen in iis... divinam ejus putet apparuisse substantiam.

D (g) Sic nostri codd. et editi, excepto Quesnello, apud quem, et cum Patre et cum Filio.

(h) Voces, atque operis, desunt in antiquissimo Vat.

(i) Unus Vat., substantiæ

(j) Vulgati ante Quesn., et sempiternus, et ex eo quod est, etc. Similiter mss. collect. 4 et 5, in quibus tamen cum omittatur conjunctio et ante ex eo, lectio a Quesnello inducta et antiquissimo ms. nostro Vat. confirmata satis indicatur.

(k) Vulgati ante Quesn. et mss. collect. posteriorum, audiet, non tamen antiquissimus Vat.

(l) Ita ex nostris codicibus et prima editione. Alias, defuit.

(m) Prima editio, ut si; et dein, incommutabili, pro ineffabili.

(n) Antiquissimus Vat., pro Arianos, præfert eos; et postea, emissis vocibus ita etiam, pro Macedonianos, habet illos pariter detestemur.

considerantes eam blasphemiam se incidere, quæ neque in præsentis sæculo, neque in futuro sit remittenda iudicio, dicente Domino: *Quicumque dixerit verbum contra Filium Hominis, remittetur ei; qui autem dixerit contra Spiritum sanctum, non remittetur ei neque in hoc sæculo, neque in futuro* (Matth xii, 32). Permanens itaque in hac impietate sine venia est, quia exclusit eum a se per quem poterat confiteri; nec umquam perveniet ad indulgentiæ remedium, qui patrocinatorum sibi non habet advocatum. Ab ipso enim est (a) invocatio Patris, ab ipso sunt lacrymæ pœnitentium, ab ipso sunt gemitus supplicantium; et nemo potest dicere Dominum Jesum, nisi in Spiritu sancto (I Cor. xii, 3); cujus æqualem cum Patre et Filio omnipotentiam, unamque Deitatem (b) evidentissime prædicat Apostolus, dicens: *Divisiones quidem gratiarum sunt, idem autem Spiritus. Et divisiones ministracionum sunt, idem autem Dominus. Et divisiones operationum sunt, idem vero Deus, qui operatur omnia in omnibus* (Ibid., 4-6).

CAP. V. — His, dilectissimi, aliisque documentis, quibus innumerabiliter divinarum eloquiorum coruscant auctoritas, ad venerationem Pentecostes unanimiter incitemur, exsultantes in honorem sancti Spiritus, per quem omnis Ecclesia catholica sanctificatur, omnis anima rationalis imbuitur; qui inspirator fidei, doctor scientiæ, fons dilectionis, signaculum castitatis, et totius est causa virtutis. Gaudeant fidelium mentes, quod in toto mundo unus Deus, Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, omnium linguarum confessione laudatur; quodque illa significatio, quæ in specie ignis apparuit, et opere perseverat et munere. Ipse enim Spiritus veritatis facit domum gloriæ suæ luminis sui (c) nitore fulgere, et in templo suo nec tenebrosum aliquid vult esse, nec tepidum. De qua ope atque doctrina etiam jejuniarum nobis atque elemosynarum est collata purgatio. Nam hunc venerabilem diem sequitur saluberrimæ observantiæ consuetudo, quam utilissimam sibi (d) omnes sancti semper experti sunt, et ad quam sedulo celebrandam, pastorali vos sollicitudine cohortamur: ut si quid macularum proximis diebus negligentia incauta contraxit, id et jejunii censura castiget, et devotio pietatis emendet. Quarta igitur et (e) sexta feriis jejunemus; sabbato autem in idipsum consuetam devotione vigiliis celebremus (f). Per Jesum

(a) Prima editio, *advocatio*, sicut sermone sequenti cap. 4, sine Spiritus sancti *advocatione*.

(b) Antiquissimum Vat., *evidentissime Apostolus prædicans dicit*.

(c) Al., *splendore*. QUESN. in margine.

(d) Vetustissimum Vat., *homines sancti*.

(e) Idem codex, *sexta sabbati*.

(f) Hanc clausulam sumpsimus ex eodem Romano codice. Al., *Per Christum Dominum nostrum. Amen*.

(g) Lection. Padilir., *missum*. Post pauca, pro obsequium, in codice Vat. antiquissimo 3385, *eloquium* legitur.

(h) Vulgati ante Quesn. et inferioris notæ codd., *ut spirituales*.

(i) Cod. Padiliron., *quæ ipsi*. Mox duo Lectionaria, Venetum 154, et Bergomense, nec non mss. collect.

Christum Dominum nostrum, qui cum Patre et Spiritu sancto unus Deus vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXVI [Al. LXXIV].

De Pentecoste II.

SYNOPSIS. — I. Et propter spirituales, et propter neophytos de Spiritu sancto esse disserendum. — II. Perfecte in omnibus æquales esse Trinitatis personas, etsi quædam singulis tribuantur. — III. In veteri Testamento datum esse Spiritum sanctum. — IV. Apostolis quoque ante Pentecosten fuisse datum, sine quo nemo bene orat. — V. Quid est quod discipuli portare nondum poterant? — VI. Quomodo ex Evangelio, Manichæorum stultitia refellatur: et quo tempore Manes vixerit. — VII. Quam fatuum est dicere Spiritu sancto usque ad Manem Ecclesiam caruisse. — VIII. Spiritum sanctum Ecclesiæ datum neget necesse est, qui veram Christo carnem abjucat. — IX. Jejunia inter Spiritus sancti dona numerantur, et ex apostolica traditione includuntur.

CAP. I. — Plenissime quidem nobis, dilectissimi, causam atque rationem solemnitatis hodiernæ divinarum eloquiorum textus ostendit, quo sanctum Spiritum quinquagesimo post Domini resurrectionem die, qui ab ascensione ejus est decimus, infusum Christi discipulis, sicut promissus sperabatur, agnovimus. Sed ad novos Ecclesiæ filios instruendos, addendum est etiam nostri sermonis obsequium. Non enim timemus ne spirituales et eruditi nota fastidiant, ad quorum fructum pertinet ut quam plurimis insinuari velint quod ipsi cum magna sui utilitate didicerunt. Fiat ergo per corda omnium dispensatio munerum divinarum, et servitatem oris nostri docti indoctique non spernant illi ut probent se amare quod norunt, isti ut ostendant se desiderare quod nesciunt. Huic enim præparationi vestræ aderit ipsius largitas, de cujus loqui majestate tentamus, ut ad profectum totius Ecclesiæ et vos capaces, et nos faciat abundantes.

CAP. II. — Cum igitur ad intelligendam dignitatem Spiritus sancti oculos mentis intendimus, nihil diversum ab excellentia Patris et Filii cogitemus: quia in nullo ab unitate sua discrepat divini Trinitatis essentia. Sempiternum est Patri, coæterni sibi Filii sui esse genitorem. Sempiternum est Filio, intemporaliter esse a Patre progenitum. Sempiternum quoque est Spiritui sancto, Spiritum esse Patris et Filii: et nunquam Pater sine Filio, num-

quam cum magna humilitate. Postea, per corda hominum in prima editione.

(j) In antiquissimo Vat. omittuntur sequentia usque ad verbum, *nesciunt*.

(k) Prima editio, pro *enim* habet *etiam*. Mox, pro *vestræ*, quod est in melioribus mss., vulgati Quesnello anteriores preferunt, *nostræ*.

(l) Idem vulgati cum mss. quibusdam, *gestimus*. Mox antiquissimum Vat., *Ecclesiæ suæ*.

(m) Plerique codices (non tamen antiquissimum Vat.) et editi ante Quesn., *aciem*.

(n) Vulgati cum mss. collectionum posteriorum, *Divinitatis essentia*. Lectionem a nobis receptam et a Quesnello notatam in margine forte ex aliquo Lectionario, nostra quidem Lectionaria approbant. Dein, pro *coæterni* plures codices et editi ante Quesnellum, *consempterni*.

quam Filius sine Patre, numquam Pater et Filius fuerint sine Spiritu sancto; et omnibus existentiae gradibus exclusis, nulla (a) ibi persona sit anterior, nulla posterior. Hujus enim beatæ Trinitatis (b) incommutabilis Deitas una est in substantia, indivisa in opere, concors in voluntate, par in potentia, æqualis in gloria. De qua cum sancta Scriptura sic loquitur, ut aut in factis aut in verbis aliquid assignet quod singulis videatur (c) convenire personis, non perturbatur fides catholica, sed docetur: ut per proprietatem aut vocis aut operis insinuetur nobis veritas Trinitatis, et non dividat intellectus quod distinguit auditus. Ob hoc enim quædam sive sub Patris, sive sub Filii, sive sub Spiritus sancti appellatione 302 promuntur, ut confessio (d) fidelium in Trinitate non erret; quæ cum sit inseparabilis, numquam intelligeretur esse Trinitas, si semper inseparabiliter diceretur. Bene ergo ipsa difficultas loquendi cor nostrum ad intelligentiam trahit, et per infirmitatem nostram cœlestis doctrina nos adjuvat: ut quia in Deitate Patris, et Filii, et Spiritus sancti nec singularitas est, nec diversitas cogitanda, vera unitas et vera Trinitas (e) possit quidem simul mente aliquatenus sentiri, sed non possit simul ore proferri.

CAP. III.—Fundata igitur, dilectissimi, (f) hac fide in cordibus nostris, qua salubriter credimus quod simul tota Trinitas una virtus est, uua majestas, una substantia, indiscreta opere, inseparabilis dilectione indifferens potestate simul implens omnia, simul continens universa: quod enim Pater est, hoc est et Filius, hoc est et Spiritus sanctus; et vera Deitas (g) in nullo esse aut major aut minor potest, quæ sic in tribus est confitenda personis, ut et solitudinem non recipiat Trinitas, et unitatem seruet æqualitas. Hac, inquam, dilectissimi, fide firmiter apprehensa, non ambigamus quod cum in die Pentecostes discipulos Domini Spiritus sanctus implevit, (h) non fuit inchoatio muneris, sed adjectio largitatis: quoniam et patriarchæ, et prophetæ, et sacerdotes, omnesque sancti qui prioribus fuere temporibus, ejusdem sunt Spiritus (i) sanctificatione vegetati; et sine hac gratia nulla umquam instituta

A sacramenta, nulla sunt celebrata mysteria: ut eadem semper fuerit virtus charismatum, quamvis non eadem fuerit mensura donorum.

CAP. IV. — Ipsi quoque beati apostoli ante passionem Domini sancto Spiritu non crebant, nec potentia hujus virtutis aberat ab operibus Salvatoris. Et cum discipulis daret infirmitatum curationem, et ejiciendorum dæmonum potestatem (Luc. x, 49), ejus utique Spiritus largiebatur (z) effectus, in quo ipsum immundis spiritibus imperantem Judæorum negabat 303 impietas, et divina beneficia diabolo deputabat. Unde taliter blasphemantes merito illam Domini exceperere sententiam, qua ait: *Omne peccatum et blasphemia remittetur hominibus: Spiritus autem blasphemia non remittetur hominibus. Et quicumque dixerit verbum contra Filium Hominis, remittetur ei; qui autem dixerit contra Spiritum sanctum, non remittetur ei neque in hoc sæculo, neque in futuro* (Matth. xii, 31-32). Unde manifestum est peccatorum remissionem sine Spiritus sancti (k) ad vocatione non fieri, nec quemquam sine illo, sicut expedit, ingerere, aut sicut oportet, orare, dicente Apostolo: *Quid enim oremus sicut oportet, nescimus; sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus* (Rom. viii, 26); et: *Nemo potest dicere Dominum Jesum, nisi in Spiritu sancto* (I Cor. xii, 3): quo vacuari nimis (l) exitiabile est nimisque mortiferum, quia numquam veniam meretur, qui ab intercessore deseritur. Omnes igitur, dilectissimi, qui in Dominum Jesum crediderant, infusum sibi habebant Spiritum sanctum, et remittendorum peccatorum (m) etiam tunc apostoli acceperant potestatem, quando post resurrectionem suam Dominus insufflavit, et dixit: *Accipite Spiritum sanctum; quorum remiseritis peccata, remittentur eis; et quorum retinueritis, retinebuntur* (Joan. xx, 22). Sed illi perfectioni, quæ erat discipulis conferenda, major gratia et abundantior inspiratio servabatur, per quam et quæ nondum acceperant sumerent, et excellentius possent habere quæ sumpserant. Propter quod Dominus dicebat: *Adhuc multa habeo vobis dicere: sed non potestis (n) illa portare modo. Cum autem venerit Spiritus veritatis, ille diriget vos in*

(a) Duo Lectionaria Venet. et Bergom., sibi.

(b) Vulgati ante Quesn. et quidam codices, et incommutabilis Deitatis una est substantia. Mox, pro in potentia, al., in omnipotentia.

(c) Ita Quesnellus et prima editio cum nostris mss. Lectionariis. Al., convenisse.

(d) Al., credentium.

(e) Prima editio cum duobus mss. Bon. et Vat., possit simul aliquatenus mente sentiri. Cæteræ editiones ante Quesn., possit quidem aliquatenus mente sentire, vel sentiri.

(f) Vulgati ante Quesn., in cordibus nostris fide, deleta voce hac; non tamen nostri codices.

(g) Quesnellus, in nullo sese aut minor aut major est. Anteriorum editionum lectionem nostris codd. confirmatam restitimus.

(h) Antiquissimus Vat., non fuerit.

(i) Editi et plures codices addunt, sancti, quam vocem delevimus auctoritate vetustissimi Vaticani

et Padiliron., ut vitetur cacophonia ob subsequentem vocem, sanctificatione.

(z) Sic emendavimus ex antiquissimo Vat. et Padiliron. Al., effectum.

(k) Al., invocatione, in vulgatorum margine, sed non in nostris codd.

(l) Quesnellus in margine et in antiquissimo Vat., perniciosum. Prima editio, exultiale, Ante pauca, vacare pro vacuari in ms. Padiliron.

(m) Editi ante Quesn. cum mss, collectionum posteriorum, jam, pro etiam.

(n) In ms. Vat. collect. 5 deest vox, illa Dein in antiquiss. Vat. sic efferuntur sequentia evangelici textus: *Cum autem venerit Spiritus veritatis, ille docebit vos omnem veritatem. Non enim loquetur a semetipso, sed quæcumque audiet loquetur et futura annuntiabit vobis: quoniam de meo accipiet et annuntiabit vobis.*

omnem veritatem. Non enim loquetur a semetipso, sed quæ audierit loquetur, et futura annuntiabit vobis. Ille me clarificabit, quia de meo accipiet et annuntiabit vobis (Joan. xvi, 12-14).

304 Quid ergo est quod Dominus promittens discipulis Spiritum sanctum, qui jam dixerat: *Omnia quæ audivi a Patre meo, nota feci vobis: Adhuc, inquit, multa habeo vobis dicere, sed non potestis (a) illa portare modo. Cum autem venerit Spiritus ille veritatis, (b) ille vos diriget in omnem veritatem?* Numquid sese Dominus inferioris scientiæ volebat intelligi, aut minus aliquid quam Spiritum sanctum a Patre didicisse? cum ipse sit Veritas, et nihil Pater dicere, nihil (c) Spiritus possit locere sine Verbo, ideoque dictum sit: *De meo accipiet (Joan. xvi, 14):* quoniam quod accipit Spiritus, Patre dante, dat Filius. Non itaque alia insinuanda erat veritas, nec alia prædicanda doctrina; sed oportebat capacitatem eorum qui docebantur augeri, et multiplicari constantiam illius charitatis quæ omnem formidinem foras mitteret, (d) et furorem persequentium non timeret. Quod utique apostoli, posteaquam Spiritus sancti nova abundantia sunt repleti, ardentius velle et effocius posse cæperunt, proficientes (e) a præ-

(a) Addidimus *illa* ex ms. Casin. collect. 1 et Lectionariis Veneto et Padiliron., uti hæc vox pariter legitur capite antecedenti.

(b) In antiquissimo Vat., *ille vos docebit omnem veritatem*, quemadmodum idem codex præfert in textu capituli superioris. Confer annot. 22.

(c) Vocem *Spiritus*, quæ deorat in editis, et a contextu exigitur, supplevimus ex pluribus nostris codd., ac præsertim ex antiquissimo Vat. et duobus Lectionariis Bergomensis et Veneto. In Vat. collect. 5, *nihil Pater, nihil Spiritus possit dicere sine Verbo. Mox, pro quoniam quod accipit Spiritus*, in ms. Casinensi, et quæ qui accipit donum Spiritus; ubi vox donum supperadita est posteriori manu. In ms. Veneto, pro quoniam, habetur pariter, et quia.

(d) Ms. Casinensis, ut furorem persequentium non timerent.

(e) In eodem ms. Casin. et in cod. Padiliron., ad præceptorum scientiam, ad tolerantiam passionum, ut nullam jam tempestatem trepidantes, etc. In uno codice, sub nulla jam potestate trepidantes.

(f) In antiquissimo Vat. sic: *Cujus discipuli ut magnum quemdam et sublimem*, etc. Ita etiam prima editio, quæ solum omittit particulam *ut*.

(g) Editi ante Quesn. cum mss. Vat. Collect. 5, *Manichæo*. Alius Vat. et unus Vallicell. atque Casin., *Mani*, et similiter deinceps, ubi *Manes* nominabitur. Hic autem notandum est apud Patres Latinos *Manem* frequenter appellari *Manichæum*, ut eruditius exploratum est. Porro Quesnelli annotationem in nomen *Manes* hic subjicimus: « Ita ms. codd., inquit, idque optime: Cum enim infamis iste hæresiarcha primum vocaretur non *Urbicus*, ut habet Augustinus lib. de Hæresibus hæ. 46, sed *Cubricus*, quemadmodum legitur apud Epiphanium, Manis sibi nomen inposuit, furoris videlicet nomen quædam sibi providentia asciscens. Quod cum ejus postmodum discipuli animadvertent in Græcia, geminata littera *n*, *Manichæum*, quasi manna fundentem, appellaverunt. » Hæc ille. Mox in prima editione verbo *apparuisse* præmittitur adverbium *manifeste*.

(h) Editi *Spiritus sanctus*. Prævaluit auctoritas quinquelectionariorum, nimirum antiquissimi Vat.,

ceptorum scientia ad tolerantiam passionum: ut sub nulla jam tempestate trepidantes, fluctus sæculi et elationes mundi fide supergrediente calcarent, et morte contempta, omnibus gentibus Evangelium veritatis inferrent.

CAP. VI. — Quod vero addidit Dominus, dicens: *Quæcumque audierit loquetur, et futura annuntiabit vobis (Joan. xvi, 13)*, non segni intellectu, dilectissimi, nec transitorio accipiamus auditu. Præter alias enim veritatis locutiones quibus Manichæorum confutatur impietas, hæc apertissime sententia totum sacrilegæ falsitatis dogma prosternitur. (f) Nam ut magnum quemdam atque sublimem sequi viderentur auctorem, in magistro suo (g) Mane sanctum apparuisse Spiritum crediderunt promissumque a Domino Paracletum non prius venisse quam hic infelicium **305** deceptor oriretur: in quo ita (h) Spiritus Dei manserit, ut non aliud fuerit Manes ipse quam spiritus qui per ministerium corporeæ vocis et linguæ discipulos suos in omnem induceret veritatem et numquam cognita præteritorum secreta (i) sæculorum reseraret. (j) Quod quam falsum quamque sit vanum, ipsa evangelicæ prædicationis declarat auctoritas. Mane ergo (k) minister falsitatis diabolicæ, et (l) conditorum Vallicell., unius Veneti S. Marci, et Padiliron.

(i) Antiquissimus Vat. desiderat vocem, *sæculorum*.

(j) Hoc modo habent codices mss. Corbeiensis unus tresque Oxonienses; unde mirum quomodo irrepserit hæc alia lectio, quam editiones priores exhibent: *Quod quam sit ridiculum quamque vanum tæderet ostendere, nisi adhuc quosdam non puderet hoc credere*. Prior lectio sine dubio antefera, quia revera statim ostendit ex tempore quo Evangelium prædicatum erat, martyrumque sanguine consecratum, in octava persecutione, ante Manem Manichæosque Spiritum sanctum Ecclesiæ datum fuisse, inque fidelium corda diffusum. QUESNELLOS. — Lectio autem textui inserta nititur etiam nostro antiquissimo Vaticano et alio optimo Veneto, in quo solum pro *falsum* est *ridiculum*. Cæterum lectio aliarum editionum reperitur in mss. omnium quinque collectionum, ac præterea in duobus Lectionariis Vallicell., in Padiliron. et Bergom. Leoninum etiam stylum sapit, coheretque veritati historicæ, quæ Manichæos Romæ detectos liquet.

(k) Editi ante Quesn., *magister*; quæ lectio, ut videtur, congruentior, fulcitur mss. trium priorum collectionum et duobus nostris Lectionariis Vallicellanis, uno Bergomate, et alio Padiliron. Lectionem nihilominus a Quesnello inductam ex suis, ut credimus, Lectionariis, nolimus expungere, cum confirmetur non solum mss. Vat. collect. 4 et 5, sed etiam duobus præstantioribus nostris Lectionariis Veneto ac præsertim vetustissimo Vaticano.

(l) Non quod primus fuerit obsceni Manichæorum dogmatis parens, sed quod ab ipso *per multas oras artesque terrarum dissipandi sui initium accepit*. Cæterum primus somniorum illorum artifex fuit quidam Scythianus et regione Saracenorum oriundus, educatusque in Arabia, Palestinæ finitima: qui moriens omnia sua Therbitio cuidam, unico quem habebat discipulo, commisit. Hic Therbitio nomen abdicans Buddas appellari voluit. Cujus hæreditas infasta, cum post infamem ejus mortem in manibus cujusdam anus venisset, ab illa relicta est Cubrico seu Mani, quem ad officia famularia servum coemerat; qui deinceps insana dogmata apud Persas, inter

ditosuperstitionis obscenæ eo tempore damnandus A innotuit, quo post resurrectionem Domini (a) ducentimus et sexagesimus annus impletus est, Probo imperatore Paulinoque consulibus, cum octava jam in Christianos persecutio (b) desæviret, et 306 innumera martyrum millia ipsis suis victoriis probavissent impletum esse quod Dominus promiserat, dicens: *Cum autem tradent vos, nolite cogitare quomodo aut quid loquamini. Dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini. Non enim vos estis qui loquimini, sed spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis* (Matth. x, 19-20).

CAP. VII. — Non ergo potuit promissio Domini (c) per tot ætatum intervalla differri, nec ille Spiritus veritatis, quem mundus non accepit impiorum, ita septiformem illam donorum suorum continuit largitatem, (d) ut tot Ecclesiæ generationes sua inspiratione fraudaret, donec prodigiosus turpium mendaciorum signifer nasceretur (e) cui nec 307 hoc quidem tribui potest, quod vel exiguum divinæ inspirationis accepit portionem: quoniam et hic de illa (f) mundi exstitit parte, quæ non potest Spiritum veritatis

quos natus erat et vivebat, ad plurimum perniciem et interitum disseminavit. Plura vide apud S. Cyrillum Jerosolym. catechesi 6 illuminat., Philastrium Brixiensem, Epiphanium advers. hæres. lib. II, tom. II, hæresi 60, et apud Augustinum hæresi 46. De eodem quasi primo sectæ hujus auctore agit Euseb. Hist. lib. VII, cap. 31. QUESNELLUS.

(a) Ita omnes quos vidimus, ique non pauci et præstantissimi codices, nimirum tum Lectionaria sex, tum mss. omnium quinque collectionum. Unus Oxoniensis a Quesnello laudatus, in margine exhibet numerum Romanis litteris CCL. De hoc vero anno, immo de toto hoc loco, qui variis difficultatibus chronologicis præsertim et historicis implicatur, plura dicenda erunt in observationibus ad hunc sermonem, ubi tres etiam satis proluxæ Quesnelli annotationes describentur. Mox editi ante Quesnellum cum quibusdam codd., *Probo imperatore Paulinoque consule*

(b) Editi cum codd. collectionum posteriorum, *ebulliret. At desævisset* præferendum fuit, cum legatur non solum in mss. duarum præstantiorum collectionum 1 et 2 et in tribus mss. Oxoniensibus a Quesnello allegatis, verum etiam in omnibus nostris Lectionariis, ac præsertim in antiquissimo Vaticano. Cum vero de Valeriani persecutione jam diu exacta et sub Gallieno extincta sermo sit, ex observatione P. Ruinartii in præfatione ad Acta martyrum num. 54, legendum esset, *desævisset*, ita ut facili amanuensium errore duplex *ss* in *r* mutatus fuerit. Sed nullo favente codice, textum immutare noluimus. Mox quibus *innumera martyrum millia* indicantur non soli martyres persecutionis octavæ, sed omnes qui in octo anterioribus persecutionibus pro Christo mortem appetiere.

(c) Editi ante Quesn, *tanta per ætatum intervalla. Duo* Lectionaria Vallicell., unum Padiliron. et cod. Casin. collect. 1, nec non mss. Vat. collect. 4 et 5, *per tanta*. Antiquissimus Vat. ac mss. collect. 2 textus lectionem a Quesnello inductam astruunt. Paulo post, *non accipit* in eodem antiquissimo Vat. et in Padiliron.

(d) Ita Quesnellus cum tribus suis codd. Oxon. et uno Corb., ac nostro vetustissimo Vat. Editiones præcedentes, cum mss. omnium quinque collectionum et duobus Lectionariis Vallicell. et uno Padiliron. habent: *Ut tot Ecclesiæ generationes, sapientia et intellectu, consilio et fortitudine, scientia et pietate, atque ipso Dei timore fraudaret*. Ob auctoritatem potissi-

accipere). Repletus enim spiritu diaboli, Spiritui (g) restitit Christi; et cum sanctis Dei hoc Paracleti doctrina contulerit, ut futura prædicerent, hic ne falsitates ejus ipse rerum processus argueret, (h) sacrilegarum impudentiam fabularum in præteritas retorsit ætates. Et quasi nihil nos de sempiternitate Creatoris, nihil de ordine creaturæ (i) lex sancta et divinitus inspirata prophetia docuisset, ni contumeliam Dei (j) et in omnium bene conditarum injuriam naturarum, compugnancia mendaciorum monstra contexit. Quibus tandem suas insinuatorum erat insanias, nisi multum (k) insipientibus et nimium a lumine veritatis aversis, qui sive per ignorantie cæcitate, sive per turpitudinis appetitum, ad illa (l) non sacra, sed execranda perveniunt, quæ propter communem verecundiam non sunt nostro sermone promenda, cum (m) jam abundantissime ipsorum sint confessione patefacta.

CAP. XIII. — Nulli ergo vestrum, dilectissimi, suadeatur quod tantæ impietatis auctorem Spiritus sanctus aliqua ex parte dignatus sit. Nihil ad istum

mum antiquissimi et certo Romani codicis Vat. Quesnellianam lectionem retinimus.

(e) Parenthesi inclusa desunt in vetustissimo Vat., ubi forte melius aptiusque post verbum *nascetur*, subjicitur, *qui repletus spiritu diaboli, spiritui restitit Christi*, etc. In una Vallicell. omittitur hoc. Mox in ms. Padiliron., *probationem, pro portionem*.

(f) Intelligere videtur *mundum impiorum*, de quo initio hujus capituli dixit: *Quem* (Spiritum veritatis) *mundus non accepit impiorum*.

(g) Editi, *resistit*. Correximus ex antiquissimo Vat. et Vallicell. A 9, ac duobus aliis mss., Vatt. Mox, *pro doctrina* in antiquissimo Vat., *donata, forte donum*. Dein, in duobus Vallicell. et in Padiliron., *futura prædicarent*.

(h) Editiones ante Quesn. cum plerisque codd., *ridendurum*. Illius lectionem non expunximus, quia invenitur in antiquissimo Vat.

(i) Editi hic addunt, *in universum mundum bene*, uti est in mss. collect. 3, 4 et 5. Codex Casin. collect. 4, *in universum mundum bona lex, sancta et divinitus inspirata prophetia*. Codex Casanatensis collect. 2 et Lectionar. Padiliron. delent vocem, *mundum* et sic habent, *in universum bona lex et sancta*, etc. Duo Lectionaria Vallicell., *in universum bene lex sancta*, etc. In tanta varietate, antiquissimi et Romani Lectionarii Vat. lectionem prætulimus.

(j) Quesnellus cum uno suo codice, cui suffragatur antiquissimus Vat. Præcedentes editiones cum plerisque mss., *et in omnium injuriam naturarum inexplicabilium mendaciorum monstra contexit*. Prima editio cum codd. collect. 3 et 4 addit, *bene conditarum*, ut in textu; sed in reliquis, ut cæteræ editiones.

(k) Editi ante Quesnellum cum codd. collect. posteriorum, *incestis*. Duo Vallicell., Padiliron. et Casinensis, *inertibus*, et satis bene; sed vocem, *insipientibus*, a Quesnello inductam retinimus auctoritate vetustissimi Vat. Mox, *a lumine pietatis* in uno Vat. collect] 5 et alio Bon., nec non in Padilironensi.

(l) Prima editio cum mss. collect. 3 et 4, *non sacra*, sed execranda. Apud Quesnellum, *non sacramenta, sed execramenta*, quod in nullo codice reperimus. Editam lectionem non solum cæteræ editiones cum mss. collect. 5, sed et nostri potiores codices Casin., duo Vallicell., Padiliron, et antiquissimus Vat. approbant.

(m) Duo Vallicell. et Casin. delent *jam*.

prorsus de illa virtute pervenit, quam Ecclesiæ suæ Christus et promisit et misit. Dicente enim (a) beato apostolo Joanne. *Spiritus nondum erat datus, quia Jesus nondum erat clarificatus* (Joan. vii, 39): Domini ascensio, dandi Spiritus fuit ratio, quem ille necesse est ut neget datum, qui ad concessum paternæ dexteræ verum in Christo hominem negat esse proventum. Nos autem, dilectissimi, ad beatam 308 æternitatem et animæ et carnis per regenerationem sancti Spiritus adoptati, (b) sacratissimum diei istius festum rationabili obsequio et casta lætitia celebremus, confitentes cum beato Paulo apostolo, quod Dominus Jesus Christus *ascendens in altum, captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus* (Ps. lxxvii, 19; Ephes. iv, 8): ut Evangelium Dei per omne humanæ vocis eloquium prædicetur, et omnis lingua confiteatur quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris (Philip. ii, 11).

CAP. IX. Ad præsentem autem solemnitatem, (c) dilectissimi, etiam illa nobis est adjicienda devotio, ut jejunium quod ex apostolica traditione subsequitur celebremus, quia et hoc inter (d) magna sancti Spiritus dona numerandum est, quod nobis adversum illecebras carnis et insidias diaboli jejuniorum sunt collata præsidia, quibus omnes tentationes Deo adjuvante vincamus. Quarta igitur et sexta feria jejunemus; sabbato autem apud beatum Petrum apostolum vigiliis celebremus, patrocinante eodem orationibus nostris, ut in omnibus misericordiam Dei obtinere mereamur, per Dominum nostrum Jesum Christum viventem et regnantem cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXVII [At. LXXV].

De Pentecoste III.

SYNOPSIS. — I. Spiritum sanctum non inchoasse in Pentecoste sua dona, sed cumulasse, cum indivise Trinitas operetur. — 309 II. Ex peccato ortum esse, ut opus reparationis nostras inter se dividerent personæ Trinitatis; et quomodo. — III. Eam partitionem nihil æqualitati et consubstantialitati personarum obesse. — IV. Nihil rebus creatis vel visibilibus affine cogitandum de Trinitate, quæ tota æqualis est. — V. Cur discipulos de ejus ascensione gaudere Christus velit. — VI. Tres personas unum esse habere, unumque operari.

CAP. I. — Hodiernam, dilectissimi, festivitatem toto

(a) Ex antiquissimo Vat. adjecimus voces, beato apostolo. Dein ex eodem et prima editione scripsimus erat, pro fuerat clarificatus.

(b) Editiones ante Quesn. cum mss. collect. posteriorum, *sacratissimi istius festi diem*. Cod. Padiliron., *sacratissimi festi diem*. Dein verba et casta lætitia desiderantur in antiquissimo Vat.

(c) Ita ex antiquissimo Vat. Cæteræ editiones ignorant, *dilectissimi*, et pro illa, habent, *ista*. Editiones autem Quesnello anteriores pro *adjicienda* præferunt *assumenda*; et mox, ante verbum *celebremus*, addunt, *sancta observantia*.

(d) Editi, *maxima*. Prætulimus lectionem vetustissimi Vat. quam duo etiam mss. libri a Quesnello memorati confirmant. Paulo post in eodem Vat., pro *illecebras*, legitur, *concupiscentiam*; et Quesnellus forte ex aliquo suo codice, *concupiscentias*.

A terrarum orbe venerabilem, ille sancti Spiritus consecravit adventus, (e) qui post resurrectionem Domini quinquagesimo die in apostolos populumque creditum, sicut sperabatur, influxit (Act. ii, 4). Sperabatur autem, quia illum Dominus Jesus (f) sponderat affuturum (Luc. xxiv, 49; Act. i, 4), non ut tunc primum esse sanctorum habitator inciperet, sed ut sacrata sibi pectora et ferventius accenderet, et copiosus (g) inundaret; cumulans sua dona, non inchoans, nec ideo novus opere, quia ditior largitate. Numquam enim ab omnipotentia Patris, et Filii, Spiritus sancti est discreta majestas; et quidquid in dispositione omnium rerum agit divina moderatio, ex totius venit providentia Trinitatis. Una est ibi benignitas misericordiæ, una censura justitiæ; nec aliquid est in actione divisum, ubi nihil est in voluntate diversum. (h) Quæ ergo illuminat Pater, illuminat Filius, illuminat Spiritus sanctus; cumque alia sit persona missi, alia mittentis, alia promitteatis, simul nobis et unitas manifestatur et Trinitas: ut essentia habens æqualitatem, et non recipiens solitudinem, et ejusdem substantiæ, et non ejusdem intelligatur esse personæ.

CAP. II. — Quod ergo salva cooperatione inseparabilis Deitatis, quædam Pater, quædam Filius, quædam proprie Spiritus sanctus exequitur, nostræ redemptionis dispositio, nostræ salutis est ratio. Si enim homo ad imaginem et similitudinem Dei factus (Gen. i, 26) in suæ honore naturæ mansisset, nec diabolica fraude deceptus a lege sibi posita (i) per concupiscentiam deviasset. Creator mundi creatura non fieret: neque aut sempiternus 310 temporalitatem subiret, aut æqualis Deo Patri Filius Deus formam servi et similitudinem carnis peccati assumeret. (j) Sed quia *invidia diaboli mors introivit in orbem terrarum* (Sap. ii, 24), et aliter solvi captivitas humana non potuit, nisi causam nostram (k) ille susciperet, qui sine majestatis suæ damno et verus homo fieret, et solus peccati contagium non haberet; divisit sibi opus nostræ reparationis misericordia Trinitatis; ut Pater propitiaretur, Filius propitiaret, Spiritus sanctus igniret. Oportebat enim ut etiam salvandi aliquid pro se agerent, et conversis ad Redemptorem cordibus, (l) ab inimici dominatione di-

D (e) In antiquissimo Vat. 3835, *qui post resurrectionem suam Dominus quinquagesimo die in apostolos plebemque creditum, sicut sperabatur, influxit*.

(f) Editi ante Quesn. cum mss. collectionum posteriorum, *promiserat*.

(g) Prima editio et cod. Bon., *corrupte, mundaret*.

(h) Eadem editio et idem codex, *quem ergo*.

(i) Unus cod. Vat., *post concupiscentias*.

(j) *Quia vero* in tribus nostris mss. et prima editione, in qua mox, *intravit* pro *introit* it.

(k) Ita melius ex antiquissimo Vat. et duobus exemplaribus Veron.

(l) Prima editio et cod. Bon., *ab nimia damnatione discederent*. Cæteræ editiones ante Quesn. ut in textu, hac una exceptione quod præferunt *desciscerent* pro *discederent*. Nostri tamen codices uti cum Quesnello edidimus.

scaderent: quoniam, sicut Apostolus ait, *misit Deus Spiritum Filii sui in corda nostra* (a) *clamantem, Abba Pater* (Galat. iv, 6.) *Ubi autem Spiritus Domini, ibi libertas* (II Cor. iii, 17). *Et, Nemo potest dicere Dominum Jesum, nisi in Spiritu sancto* (I Cor. xii, 3).

CAP. III. — Si ergo duce gratia, dilectissimi, fideliter sapienterque (b) noscimus quid Patri, quid Filio quid Spiritui sancto in reparatione nostra proprium quidve commune sit, ea quæ pro nobis humiliter et corporaliter gesta sunt ita procul dubio suscipiemus, ut nihil indignum de una atque eadem Trinitatis gloria sentiamus. Quamvis enim nulla mens ad cogitandum de Deo, nulla ad loquendum lingua sufficiat, tamen quantumcumque illud est (c) quod humano intellectu de essentia paternæ Deitatis attingitur, nisi unum atque idem (d) est, cum vel de Unigenito ejus, vel de Spiritu sancto cogitatur, non pie sapitur, sed nimis carnaliter caligatur, et ipsum quod de Patre congruenter sentiri videbatur, amittitur: quia (e) de tota Trinitate receditur, si in ea unitas non tenetur. Nulla autem ratione vere est unum quod aliqua est inæqualitate diversum.

CAP. IV. — Cum igitur ad constituendum Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum aciem mentis intendimus, procul ab animo formas visibilium rerum et ætates temporalium naturarum, procul corpora locorum et loca corporum repellamus. Discedata corde quod spatio extenditur, quod sine concluditur, et quidquid nec semper ubique, nec totum est. Cogitatio de Deitate Trinitatis concepta nihil per distantiam intelligat, **311** nihil per gradus quarat: (f) ac si quid dignum de Deo senserit, nulli hoc ibi audeat negare personæ, tamquam honorificentius Patri ascribat, quod Filio Spirituique non tribuat. Non est pietas Unigenito præferre Genitorem; Filii contumelia Patris injuria est; quod uni demitur utrique (g) detrahitur. Nam cum illis et sempiternitas sit communis et Deitas, nec omnipotens Pater, nec incommutabilis æstimatur, si aut minorem se genuit, aut quem non habuit, habendo profecit.

CAP. V. — Dicit quidem Dominus Jesus discipulis

(a) Prima editio et ms. Bon., *in quo clamamus.*

(b) Duo mss. Vat., *novimus.*

(c) Cod. Veronensis, *Quod humanus intellectus... attingit.*

(d) Ita omnes nostri codices et editiones ante Quæsnellum, qui nullo ms. indicato, forte ut clariorem sententiam efficeret, edidit, *esse, cum de Unigenito.* Editam vero a nobis lectionem confirmant etiam codices et editio tractatus contra Eutychem cap. 2, in quo hoc caput insertum legitur. Hic tractatus in appendice exhibebitur.

(e) Sic ex antiquissimo Vat. et duobus Veron. Al., *a tota.*

(f) Ita ex omnibus nostris codicibus. Editi, præsumpto puncto, *At si quid.*

(g) Al., *subtrahitur.*

(h) Prima editio et cod. Bon., *hæc.*

(i) Erat in editis, *ejusdem naturæ noverunt esse firma ratione.* Quæsnellus notavit in margine: «Tres has voces, *esse firma ratione.* omittit ms. Oxoniensis unus.» Nos vetustissimi Vaticani et Lectionarii Veronensis lectionem, quæ hanc omissionem ex parte

A suis, sicut evangelica lectione recitatum est: *Si diligeretis me, gauderetis utique, quia ad Patrem vado, quia Pater major me est* (Joan. xiv, 28); sed (h) hoc illæ aures, quæ sæpius audierunt: *Ego et Pater unum sumus* (Joan. x, 30); et *qui me videt, videt et Patrem* (Joan. xiv, 9); sine Deitatis accipiunt differentia, nec de illa hoc essentia intelligunt, quam sempiternam cum Patre et (i) ejusdem naturæ esse noverunt. Commendatur ergo etiam sanctis apostolis in incarnatione Verbi (j) humana proventio, et qui denuntiatio sibi Domini turbabantur abscessu, ad æterna gaudia honoris sui incitantur augmento: *Si diligeritis me, inquit, gauderetis utique, quia vado ad Patrem* (Ibid., 28); hoc est, si perfecta scientia videretis quid vobis gloriæ conferretur per hoc quod ex Deo Patre genitus etiam ex homine matre sum natus, quod visibilem me invisibilis præbui, quod formam servi in forma Dei sempiternus accepi: *Gauderetis, quia vado ad Patrem.* Vobis enim (k) hæc præstatur ascensio, et super omnes cælos ad Patris dexteram collocanda vestra in me humilitas elevatur. Ego autem: qui hoc sum cum Patre quod Pater est, individuus cum genitore parmaneo, et sic ab illo ad vos veniens non recedo, quemadmodum et vos ad illum rediens non relinquo. Gaudete ergo, *quia vado ad Patrem, quia Pater major me est.* Univi enim vos mihi, et factus sum filius hominis, ut vos filii Dei esse possitis. Unde **312** licet unus in utroque sim, tamen (l) quo vobis conformor, Patre sum minor; quo autem a Patre non dividor, etiam me ipso sum major. Natura itaque quæ minore est Patre, (m) vadit ad Patrem, ut ibi sit caro ubi semper est Verbum; et una Ecclesiæ catholicæ fides, quem secundum humanitatem non diffitetur minorem, secundum Deitatem credat æqualem.

CAP. VI. — Contemnatur igitur, dilectissimi, vana et cæca versutia hæreticæ impietatis, quæ sibi hujus (n) sententiæ scæva interpretatione blanditur: ac dicente Domino: *Omnia quæ habet Pater mea sunt* (Joan. xvi, 15), non intelligit se Patri demere quid-

confirmat, secuti sumus.

(j) Auctoritate eorumdem codicum delevimus adjectivum *Dominici*, quod hic insertum in editis, ex Leonis more, *Verbo* non additur.

(k) Ita melius ex iisdem codicibus, quam in editis, *præstatur hæc ascensio*; id est in vestri gratiam hæc ascensio efficitur, et ideo gaudendum, quia vado ad Patrem.

(l) Antiquissimus Vat., *quod vobis*; et infra cum nonnullis aliis codd., nec non editis ante Quæsnellum, *quod autem a Patre.* Quæsnelli lectionem primæ editionis, exemplo collect. 3, uti meliorem immutare nolimus.

(m) Ita ex omnibus nostris codicibus. Al. *vadit.* Mox in Veron. et duobus Vatt., *et ibi sit caro*; ac dein in vetustiss. Vat., *ut una Ecclesiæ catholicæ fides*, sine conjunctione *et.* Quæ lectio præferenda esset, si magis placeret antea legere, *et ibi.*

(n) Editi ante Quæsn. habebant, *scientiæ* in textu, et in margine, *sententiæ*, quam vocem ille textui inseruit, ut in nostris etiam mss. invenitur. Porro voci *scæva* ille apposuit hanc notam in marginalem *id est sinistra.*

quid Filio audet (a) denegare, et ita in his quæ humana sunt desipit, ut potest quod ideo Unigenito paterna defuerint, quia nostra suscepit. Non minuit in Deo misericordia potestatem, nec (b) dilectæ reconciliatio creaturæ, sempiternæ defectus est gloriæ. (c) Quæ habet Pater, habet et Filius, et quæ habet Pater et Filius, habet et Spiritus sanctus, quia tota simul Trinitas est unus Deus. Hanc autem fidem non terrena sapientia reperit, nec opinio humana persuasit, sed ipse unigenitus Filius docuit, ipse Spiritus sanctus instituit; de quo nihil est aliter quam de Patre et Filio sentiendum. Quia licet non sit Pater, non sit Filius, non tamen est a Patre Filioque divisus; et sicut propriam habet in Trinitate personam, ita unam habet in Patris et Filii Deitate substantiam, omnia implentem, omnia continentem, et cum Patre et Filio universa (d) moderantem, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

313 SERMO LXXVIII [Al. LXXVI].

(e) *De Jejunio Pentecostes I.*

SYNOPSIS. — I. *Instituta esse auctore Spiritu sancto jejunia, ut adversus inimicos suos Christiani validius pugnent.* — II. *Contra eum qui liber est a carnalibus desideriis, inermem esse diabolum.* — III. *Post festa institutum esse jejunium, ut, et illorum fructus permaneat, et negligens circa illa plectatur.* — IV. *Jejunii, cui comes est misericordia, maximam esse vim.*

CAP. I. — Hodiernam, dilectissimi, festivitatem

(a) Ita antiquiss. Vat. cum duobus aliis Vaticanis et prima editione. Al., *negare.*

(b) Editi cum quibusdam mss., *delata reconciliatio.* Correximus ex antiquiss. Vat et Veron.

(c) Prima editio: *Quæ habet Pater, habet et Filius. habet et Spiritus Sanctus.*

(d) Ita ex antiquiss. Vat. Vulgati ante Quesn. cum mss. collect. posteriorum, *per infinita sæcula sæculorum. Amen.* Quesnellus vero, *moderantem in sæcula. Amen.*

(e) Hic titulus præfertur in mss. 2, 3 et 5 collect. In prima editione et mss. 3 collect. hic sermo inscribitur: *De Pentecoste sermo IV*, eumque sane idem sermonis initium ipso Pentecostes die habitum prodit. In ms. Casinensi collect. 4 sub eodem titulo *de Sancto Pentecoste* censentur omnes etiam sermones sequentes 2, 3 et 4 *de Jejunio Pentecostes*; similisque codex existit apud Micrologum; quippe de Eccles. observat. cap. 25 S. Leonis Sermonum memorans librum *plures de Pentecoste in diversis annis fecisse tradit.* Ex voce autem *plures* patet in eo ms. *Sermonum libro* omnes sermones de Jejunio Pentecostes sub titulo *de Pentecoste* fuisse comprehensos. Cæterum hoc jejunium intra Pentecostes octavam peractum antiqua locutione vocabatur *jejunium mensis quarti*; uti similiter in antiquissimo Sacramentario e manuscriptis capituli Veronensis edito a P. Josepho Blanchinio ac Leoni attributo, missa hujus jejunii propria (cujus aliquot nedum sententiæ, sed etiam verba, cum sententiis et verbis primi hujus sermonis plane conveniunt, ut interius suis in locis annotabimus) profertur sub titulo. *In jejunio mensis quarti.* Qui titulus pariter servatur in Sacramentario Gelasiano cardinalis Thomasi lib. 1, num. 83, nec non in Gregoriano, quod ex duobus antiquis et purioribus mss. Muratorius edidit. Hinc sequentium etiam sermonum titulus (si *de Jejunio* olim inscripti credantur, et non potius *de Pentecoste*) hic videtur fuisse: *De jejunio mensis quarti*, ut alii aliorum Quatuor tempo-

A descensione sancti Spiritus consecratam sequitur, ut nostis, (f) solemne jejunium, quod animis corporibusque curandis salubriter institutum, devota nobis est observantia celebrandum. Repletis namque apostolitis virtute promissa, et in corda eorum Spiritu veritatis ingresso, non ambigimus inter cætera celestis sacramenta doctrinæ, hanc spiritalis continentia disciplinam de Paracliti magisterio primitus fuisse conceptam: ut sanctificatæ jejuni mentes conferendis sibi chrismatibus fierent aptiores. Aderat (g) Christi discipulis protectio 314 omnipotentis auxilii, et principibus nascentis Ecclesiæ tota Patris Filiique Divinitas in præsentia sancti Spiritus præsidebat. Sed contra instantes impetus persequentium, contra minaces fremitus impiorum, non corporis fortitudine, nec carnis erat saturitate certandum; cum hoc maxime hominis interiora corrumpat, quod exteriora delectat; et tanto fiat rationalis anima purgator, quanto fuerit substantia carnis afflictior.

CAP. II. — Hi itaque doctores, qui exemplis et traditionibus suis omnes Ecclesiæ filios imbuerunt, tirocinium (h) militiæ christianæ sanctis inchoare jejuniis: ut contra spiritalis nequitias pugnaturi, abstinentiæ arma (i) caperent, quibus vitiorum incentiva truncarent. Invisibiles enim adversarii et incorporales hostes non erunt contra nos validi, si nullis carnalibus desideriis fuerimus immersi. Cupiditas quidem nocendi in tentatore perpetua est, sed iner-

rum sermones inscribuntur: *De Jejunio mensis septimi*, vel *decimi.* Sine ulla vero auctoritate codicum nihil immutare voluimus.

C (f) « Vel hæc Leonis verba, inquit in annotatione Quesnellus, transcripsit Ecclesia in collecta quæ primo Quadragesimæ sabbato legitur, vel jam tunc in usu erat illa collecta in officiis ecclesiasticis, unde hæc verba mutuatus sit auctor noster. Ex alterutro colligitur vel quo in pretio sit Leo in Ecclesia, vel quam antiquæ sint collectæ quibus hodie utitur Ecclesia in divinis officiis.» Verius S. Leo nonnullarum orationum quæ leguntur in divinis officiis auctor fuit, ut patet ex antiquissimo Sacramentario superius memorato; quod si non est omnino S. Leonis, non pauca tamen continere videtur a Leone lucubrata et in usu sacrorum officiorum recepta, ut in admonitione ad idem Sacramentarium tomo II ostenditur. Inter hæc est oratio quæ nunc legitur in primo Quadragesimæ sabbato; at in eo Sacramentario ponitur: *In Jejunio mensis quarti*, id est in jejunio Pentecostes, ad quod hic quoque sermo pertinet. Oratio autem in eodem Sacramentario est hæc: *Adesto, Domine, supplicibus tuis, ut hoc solemne jejunium, quod animis corporibusque curandis salubriter institutum est, devoto servitio celebremus.*

(g) Editi, *quippe*; sed melius ex Lectionario Veronensi, *qui lem*, ut subsequens contextus ostendit.

(h) In laudato Sacramentario, in alia missa in *Jejunio mensis quarti* alia oratio ex his verbis derivata cognoscitur: *Concede nobis, Domine, præsidia militiæ Christianæ sanctis inchoare jejuniis, ut contra spiritalis nequitias pugnaturi, continentiam muniamur auxiliis.* Hæc eadem oratio in Gelasiano card. Thomasi codicem traducta legitur lib. 1, num. 83. Mox, *sanctis inchoare jejuniis*, quod cum recitata oratione magis convenit, scripsimus ex ms. Lectionario Veronensi, pro eo quod legebatur in editis, *sanctis jejuniis inchoant.*

(i) Mss. collect. 3 et 5 atque editiones ante Quesn., *raperent.* Ms. collect. 4, *reciperent.*

mis atque inefficax erit, si nihil in nobis unde contra nos pugnet invenerit. Quis autem hac fragili carne circumdatus, et in isto mortis corpore constitutus, etiam qui multum (a) valideque profecerit, ita jam de sua salute securus sit, ut (b) ab omnium se illecebrarum periculo credat alienum? Donet licet sanctis suis quotidianam gratia divina victoriam, non auferat tamen dimicandi materiam: quia et hoc ipsum de misericordia protegentis est, qui naturæ mutabili, 315 ne de confecto prælio superbiret, semper voluit superesse quod vinceret.

CAP. III. -- Igitur (c) post sanctæ lætitiæ dies, quos in honorem Domini a mortuis resurgentis, ac deinde in cælos ascendentis, exegimus, postque perceptum sancti Spiritus donum, (d) salubriter et necessarie consuetudo est ordinata jejuniis: ut si quid forte inter ipsa festivitatum gaudia negligens libertas et licentia inordinata præsumpsit, hoc religiosæ abstinentiæ censura castiget: quæ ob hoc quoque studiosius exsequenda est, ut illa in nobis quæ hac die Ecclesiæ divinitus sunt collata permaneant. Templum enim facti Spiritus sancti, et majore quam unquam copia divini fluminis irrigati, nullis debemus concupiscentiis vinci, nullis vitiis possideri, ut virtutis habitaculum nulla sit contaminatione pollutum.

CAP. IV. -- Quod utique regente atque adjuvante Domino omnibus obtinere possibile est, si per jejunii purificationem, ac (e) per misericordiæ largitatem studeamus et peccatorum sordibus liberari, et charitatis

(a) Cod. Veronen. et Vat. collect. 5, valdeque.

(b) Ita ex nostris codd. Al., ab omni.

(c) Eadem habet præfatio missæ laudatæ annotatione 2 in Sacramentario Veronensi: *Vere dignum. Post illos enim sanctæ lætitiæ dies, quos in honorem Domini a mortuis resurgentis, et in cælos ascendentis exegimus; postque perceptum sancti Spiritus donum, necessario nobis hæc jejunia sancta provisæ sunt; ut pura conversatione viventibus, quæ divinitus Ecclesiæ collata sunt, permaneant.* Per. Tanta hujus missæ cum hæc sermone concordia eumdem auctorem demonstrare videtur. Hæc autem præfatio etiam in Gelasiano Sacramentario legitur.

(d) Ms. Veron. salubriter necessaria.

(e) Cod. Bon. et prima editio, per misericordiæ opera.

(f) Conjunctionem e: a Rainaudo et Quesnello omissam, ex anterioribus editionibus et nostris codd. revocavimus.

(g) Codex Veron omittit, ad subsidium; et post pauca habet, Quoniam ipsi miseribitur Deus.

(h) Prima editio, a corporalibus; et dein hanc sermonis clausulam præfert: *Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.*

(i) In mss. libris collect. 3, qui superiorem sermonem inscripserunt: *De Pentecoste sermo IV*, huic titulum præfigitur: *De Jejuniis Pentecostes sermo I*, et ita etiam in tabula primæ editionis.

(j) Adjectivum *Christianam* præterit Quesnelli editio: revocavimus ex cæteris editionibus, quibus omnes nostri codices, nō excepto, favent.

(k) Lectionar. Bergomen., consuetudine.

(l) Hæc conformia videntur Augustini doctrinæ lib. IV de Baptismo cap. 24: *Quod universa tenet Ecclesia, nec Conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi auctoritate apostolica traditum rectissime creditur.* Displicet tamen nonnullis quod hanc apostolicæ traditionis prærogativam Auctor tribuerit etiam jejuniis

fructibus esse secundi. Quidquid enim in cibos pauperum, in curationes debiliū, in prælia captivorum, (f) et in quemlibet opera pietatis impenditur, non minuitur, sed augetur, nec unquam apud Deum perire poterit quod fidelis benignitas erogarit, dum quodcumque tribuit (g) ad subsidium, id sibi recondit ad præmium. Beati enim misericordes, quoniam ipsorum miseribitur Deus (Matth. v, 7); neque delictorum memoria erit ubi 316 testimonium pietatis affuerit. Quarta igitur et sexta feria jejunemus; sabbato autem apud beatissimum Petrum apostolum vigiliis celebremus, cujus nos orationibus et a spiritalibus inimicis et (h) a corporeis hostibus confidimus liberari. Per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXIX [Al. LXXVII].

(i) De Jejuniis Pentecostes II.

SYNOPSIS. — I. Jejuniis Pentecostes, de traditione apostolica et institutione Spiritus sancti. — II. Quod discrimen inter fidelium jejunia et jejunia infidelium. — III. Quale jejunium, quod non a Spiritu sancto procedit, et ex quo gloria quæritur humana. — IV. Ad Deum referendum esse jejunium, quia omnium desideriorum et operum bonorum auctor est.

CAP. I. — Dubitandum non est, dilectissimi, omnem observantiam (j) Christianam eruditionis esse divinæ, et quidquid ab Ecclesia (k) in consuetudinem est devotionis receptum, (l) de traditione apostolica

Quatuor-Temporum, de quo hic agitur, cum hoc jejuniis non semper universa Ecclesia servaverit. Sed quod in Romana Ecclesia antiqua observantia custodiebatur, apostolicæ institutioni tribuendum communi locutione ac sensu inolevisse videtur; ac propterea. S. Hieronymus in ep. 74, ad Lucinium, n. 6, licet de observantiis quarundam Ecclesiarum peculiaribus loqueretur, non dubitavit scribere: *Unaquæque provincia abundet in suo sensu, et præcepta majorum leges apostolicas arbitretur.* Observavimus præterea Leonem frequenter jejunia et alia Christianæ pietatis opera apostolicæ institutioni idcirco tribuere, quod jejuniis et alias ejusdem generis observantias apostolica doctrina commendaverit, licet hæc vel illa peculiaris jejunii aut alterius pii operis determinatio ab apostolis profecta non fuerit, sed ex apostolica eruditione a Patribus seu majoribus fuerit instituta. Ita collectas quasdam Romanæ Ecclesiæ proprias, quas prudenter a Patribus et utiliter ordinatas agnoscit serm. 4 de Collectis, c. 3, apostolicæ institutioni nihilominus tribuit: quia, inquit serm. 3, *beatissimi discipuli veritatis* (id est apostoli) *hoc divinitus inspirata commendaverunt doctrina, ut quoties cæcitas paganorum superstitionibus suis esset intentior, tunc præcipue populus Dei orationibus et operibus pietatis instaret*: occasione autem paganice superstitionis eas collectas a Patribus institutas tradit. Similiter jejuniis quatuor temporum mensis decimi a Patribus sancitum expresse docet S. Pontifex serm. 16, cap. 2, inquit: *Sancti Patres nostri divinitus inspirati decimi mensis sanxerunt jejunium*; cum quibus non aliter conciliari potest apostolica traditio seu institutio, cui idem jejunium passim ab eodem ascribitur, nisi quia, ut ait serm. 81, cap. 1, *inter omnia apostolicæ instituta doctrinæ, quæ ex divinæ eruditionis fonte manarunt, dubium non est.... hanc primum ab eis observantiam fuisse conceptam, ut sancti observatione jejunii omnium virtutum regulas inchoarent.*

et de sancti Spiritus prodire doctrina; qui nunc **317** quoque cordibus fidelium suis præsudet institutis, ut ea omnes et obedienter custodiant et sapienter intelligant. Nam cum in die Pentecostes, quem a Pascha Domini quinquagesimum celebramus, promissus a Domino Spiritus sanctus expectantium mentes majore quam unquam copia et clariore præsentia suæ majestatis impleverit, manifestissime patet inter cætera Dei munera, jejuniorum quoque gratiam, quæ hodiernam festivitatem indivisa subsequitur, tunc fuisse donatam: ut sicut fuit concupiscentia initium peccatorum, ita sit continentia origo virtutum.

CAP. II. — In exercendo autem hoc Dei munere, non ideo segniores esse debemus, quia et Judæi et hæretici sæpe ab edendi libertate se continent, et apud ipsos paganos sunt quædam (a) vana jejunia. Aliud enim agit sub veritate ratio, aliud sub falsitate deceptio. Apud nos fides sanctificat etiam manducantem; apud illos (b) infidelitas polluit jejunantem. Unde quia extra Ecclesiam catholicam nihil est integrum, nihil castum, dicente Apostolo: *Omne quod non est ex fide, peccatum est* (Rom. xiv, 23): cum divisus ab unitate corporis Christi nulla similitudine comparamus, nulla communione miscemur: quod utique nobis saluberrimum maximumque jejunium est. Ad virtutem enim continentia nihil prius pertinet quam ab erroribus abstinere, quia tunc demum bene ambulatur, cum per viam veritatis inceditur. Nam quia angusta et ardua declinantes, proclivia et lata sectando, cito in perditionem deveniunt, MELIOR est gradus lentior per iter rectum, quam velocitas festina per devium.

CAP. III. — Agnoscat ergo catholicus Christianus (c) fructus jejunii sui, quod etiam inter maximas largitates sterilissimum erit, nisi de sancti Spiritus rigatione processerit. Cum enim dicat Apostolus nullas sibi virtutes sine charitate prodesse (I Cor. xiii, 1), idemque dicat charitatem Dei diffusam esse in cordibus nostris per Spiritum sanctum qui datus est nobis (Rom. v, 5): cavendum est ne bona quæ facere sine bonitate non possumus, elatione perdamus. NAM OMNI se merito laude dispoliat qui **318** de studiis industria suæ in se magis quam in Domino gloriatur (I Cor. i, 31; II Cor. x, 17; Jer. ix, 23): cum beatus David doceat in sanctorum operibus Deum esse laudandum, dicens: *Mirabilis Deus in sanctis suis, Deus Israel ipse dabit virtutem et fortitu-*

(a) Prima editio et cod. Bon. nove. male. Indican- tur autem jejunia a paganis facta ob vanam gloriam, quæ idcirco sub falsitate deceptioni mox deputantur. Ita etiam Phariseorum jejunia, quæ Auctor serm. 89, cap. 1, otiosa appellavit, ad humanam laudem captandam relata commemorat serm. 92, cap. 2, Mox tres nostri codices, Aliud autem agit.

(b) Hujus loci sententia in observationibus illustrabitur.

(c) Quesnellus, Rainaudi editionem secutus, sanctitatem jejunii sui. Anteriorum editionum et nostrorum codicum lectionem prætulimus, cum præsertim nomen fructus adjectivo sterilissimum, quod subjicitur, omnino congruat.

(d) Cod. Bon. et prima editio, ut in mandatis. Moz,

dinem plebi suæ (Ps. lxxii, 36); et iterum: *Domine, in lumine vultus tui ambulabunt, et in nomine tuo exsultabant tota die, et in justitia tua exultabunt, quoniam gloria virtutis eorum es tu* (Ps. lxxxviii, 47).

CAP. IV. — Et ideo, dilectissimi, secundum eru- ditionem Spiritus sancti, per quem Ecclesiæ Dei omni virtutum collata sunt dona, suscipiamus alacri fide solemne jejunium (d) et in mandatis, quæ poterimus efficere, contineamus nos ab inflatione jactantiæ, ad Dei gloriam cuncta referentes, qui et bonarum est inspirator voluntatum, et bonarum est auctor actionum, dicente Domino: *Sic luceat lumen vestrum coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et magnificent Patrem vestrum, qui in cælis est* (Matth. v, 16): qui vivit et regnat (e) per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXX [Al. LXXVIII].

(f) De Jejuniis Pentecostes III.

SYNOPSIS. — *Ita jejunandum esse, ut quod subtrahitur mensis, impendatur charitati, quæ jejuniis præcellit.*

Sanctarum solemnitatum, dilectissimi, ordine celebrato et spiritalis lætitiæ devotione completa, oportet nos ad salubritatem recurrere parcitatis, remediumque jejunii et exercendis mentibus et castigandis adhibere corporibus: ut quia nos satis de hoc et divina monita et propria experimenta docuerunt, primum per sacratissimorum m dierum (g) recursum divinæ pietati gratias referamus, tum sanctas continentia delicias appetentes, aliquantulum nobis de terrenorum ciborum abundantia subtrahamus: **319** (h) ita ut proficiat eleemosynis quod non impenditur mensis. Tunc enim demum ad animæ curationem proficit medicina jejunii, cum abstinentia jejunantis esuriam reficit indigentis. Quia ergo scimus apud misericordem Deum jejuniis præcellere eleemosynæ largitatem, dicente ipso Domino: *Date eleemosynam, et omnia munda sunt vobis* (Luc. xi, 41): si animas nostras a peccatorum sordibus cupimus emundari, eleemosynam pauperibus non negemus, ut in die retributionis ad promerendam Dei misericordiam, misericordiæ operibus adjuvemur, per Christum Dominum nostrum. Amen.

SERMO LXXXI [Al. LXXIX].

De Jejuniis Pentecostes IV.

SYNOPSIS. — *I. Peccati causam fuisse gulam, ideo abstinen-*

potuerimus, pro poterimus in ms. Vat. collect. 5.

(e) Quidam codd. addunt, cum Filio et Spiritu sancto.

(f) Duos antecedentes sermones in festivitate Pentecostes habitos liquet: nam primus, *Hodiernam festivitatem descensionis sancti Spiritus consecratam* initio memorat, et secundus cap. 1, *festivitatem hodiernam* item appellat, quam *jejuniorum gratia indivisa subsequitur*. At hunc tertium sermonem ipso jejuniorum die habitum indicare videntur illa quibus initio *sanctarum solemnitatum ordinem celebratum, et spiritalis lætitiæ devotionem completam* tradit.

(g) Ita ex editis ante Quesn., apud quem, *decursum*.

(h) Vulgati ante Quesn., e. cepta prima editione, *ita proficiat*.

tia esse conterendum. — II. *Tanta magis sapere inferiorem hominem, quanto magis exterior a sensum illecebris se continet.* — III. *Post indulgentiæ tempora, ad jejunia recurrendum, ut negligentia vel castigetur, vel non obrepat.* — IV. *Per jejunium et bona opera mundari hominem a peccatis.*

CAP. I. — Inter omnia, dilectissimi, apostolicæ instituta doctrinæ, quæ ex divinæ (a) eruditionis fonte manarunt, dubium non est, influente in Ecclesiæ principes Spiritu sancto, hanc primum ab eis observantiam fuisse conceptam, ut sancti observatione jejunii, omnium virtutum regulas inchoarent: quia multum ad præcepta Dei (b) exsequenda prodesset, si Christiana militia contra incentiva omnium vitiorum continentia se sanctificatione muniret. Cum enim per illecebram cibi irreperit prima causa peccati, quo salubriore Dei munere utitur redempta libertas, quam ut noverit abstinere concessis, quæ frenare se nescivit a vetitis? *Omnis quidem creatura Dei bona est, et nihil est abjiciendum quod cum gratiarum actione percipitur* (I Tim. iv, 4); sed non ad hoc creati sumus ut fœda et (c) impudenti aviditate omnes mundi copias expetamus, tamquam quod licet sumi non liceat prætermitti.

CAP. II. — Laudetur Deus, qui hominum usui tam **320** multa donavit; sed agnoscat rationalis animus majores delicias menti datas esse quam carni. Et cum audit sibi per Spiritum sanctum dici: *Post concupiscentias tuas (d) non eas, et a voluntate tua avertere* (Eccli. xviii, 30), intelligat sibi contra omnia quæ sensibus (e) corporeis blandiuntur, temperantia seclandam esse virtutem, per quam, dum exterioris hominis voluptas minuitur, sapientia interioris augetur. Non enim idem vigor cordis est sub onere cibi, qui sub levitate jejunii; nec eundem sensum potest satietas generare quem parcitas. Quia cum caro concupiscens adversus spiritum spirituali cupiditate superatur (Galat. v, 17), libera obtinetur sanitas et sana libertas: ut et caro mentis judicio et mens Dei regatur auxilio.

CAP. III. — Ad hanc ergo utilitatem nos, dilectissimi, præsens tempus invitat, ut a resurrectione Domini usque ad adventum Spiritus sancti quinquaginta diebus emensis, quos in lætitia præcipuæ festivitatis exegimus, ad jejuniorum remedia (f) recurramus: ne forte per occasionem licentiæ blandioris aliquas negligentia culpas delectabilium usus inciderit. Terra enim carnis nostræ, nisi assiduus fuerit subacta culturis, cito de segni otio spinas tribulosque producit, et partu degeneri dabit fructum non hor-

(a) Ita cum Quesnello nostri codices et similiter serm. 79, cap. 1: *Dubitandum non est omnem observantiam Christianam eruditionis esse divinæ. Cæteræ editiones, institutionis.*

(b) Prima editio, *excipienda.*

(c) Duo codd. Vatt., *imprudenti.*

(d) lidem duo mss., *ne eas*; et dein, pro *avertere*, unus ex iisdem collect. 5 et prima editio collect. 3 habent, *vetare.*

(e) In iisdem codd., *corporis.*

(f) Prima editio et codex Bon., *concurramus.*

(g) Verbum *est* et nostris mss. adjecimus.

reis inferendum, sed ignibus concremandum, dicente Domino: *Omnis plantatio quam non plantavit Pater meus cælestis eradicabitur* (Matth. ix, 13). Custodienda igitur nobis (g) est omnium germinum seminumque generositas, quam ex summi Agricola plantatione concopimus, et vigili sollicitudine providendum ne Dei munera aliqua invidentis inimici fraude violentur, et in paradiso virtutum concrecat silva vitiorum.

CAP. IV. — Ad declinandum autem hoc malum, nihil est potentius eleemosynis atque jejuniis, dum et carnales cupiditates continentia necat, et desideriorum spiritalium fructus misericordiæ (h) cura multiplicat. Unde charitatem vestram solemniter admonemus ut per castigationem corporis et per opera pietatis (i) mundari ab omnium peccatorum sorde cupientes, quarta et sexta feria jejunemus; sabbato autem apud beatissimum Petrum apostolum vigiliis celebremus: cujus meritis et orationibus ita nos per omnia credimus adjuvandos, ut misericordia Dei et jejuniis nostris adsit et votis, per Christum Dominum nostrum. Amen.

321 SERMO LXXXII [Al. LXXX].

In Natali apostolorum Petri et Pauli.

SYNOPSIS. — I. *Quantum Romæ gloria per religionem, apostolorum ministerio, creverit.* — II. *Quomodo Romanum imperium Christi imperio servierit.* — III. *Cur Romæ primaria Ecclesiæ sedes constituta sit?* — IV. *Quanta Petri fortitudo et charitas Romam ingredientis.* — V. *Qui Petri labores, antequam Romam veniret.* — VI. *Petrum et Paulum Petro consociatum, duo præclara divini seminis esse germina.* — VII. *In horum festo quantum lætandum.*

CAP. I. — Omnium quidem sanctarum solemnitatum, dilectissimi, totus mundus est particeps, et unius fidei pietas exigit ut quidquid pro salute universorum gestum (j) recolitur, communibus ubique gaudiis celebretur. Verum tamen hodierna festivitas, præter illam reverentiam quam toto terrarum orbe promeruit, speciali et propria nostræ urbis exultatione veneranda est: ut ubi præcipuorum apostolorum glorificatus est exitus, ibi (k) in die martyrii eorum sit lætitiæ principatus. Isti enim sunt viri per quos tibi Evangelium Christi, Roma, resplenduit; et quæ eras magistra erroris, facta es discipula veritatis. Isti sunt (l) sancti patres tui verique pastores, qui te regnis cælestibus inserendam multo melius multoque feliciter condiderunt, quam illi quorum studio prima mœnium tuorum fundamenta locata sunt: ex quibus is qui tibi nomen dedit fraterna te cæde fœdavit. Isti sunt qui te ad hanc gloriam provexerunt,

(h) Sic nostri codices et omnes editiones, excepta Quesnelliana, in qua, nullo indicato codice, *cultura.*

(i) Prima editio, *mundari ad omnium peccatorum sorde curemus. Quarta igitur et sexta feria*, etc.

(j) Lectionarius codex Veron. S. Firmi Majoris, *recolimus.*

(k) His verbis Quesnellus longam annotationem subjecit, quam non inutili, ut speramus, disquisitione illustratam inter observationes invenies.

(l) Vox *sancti* addita ex antiquissimo Vat. 3835, ex laudato Veron. et ex Homil. Pauli Diac.

322 ut gens sancta, populus electus, civitas sacerdotalis et regia, per sacram beati (a) Petri sedem caput orbis effecta, latius præsideret religione divina quam dominatione terrena. Quamvis enim multis aucta victoriis jus imperii tui terra marique protuleris, minus tamen est quod tibi bellicus labor subdidit quam quod pax Christiana subiecit.

CAP. II. — Deus namque bonus, et justus, et omnipotens, qui misericordiam suam humano generi numquam negavit, (b) omnesque in commune mortales ad cognitionem sui abundantissimis semper beneficiis erudit, voluntariam errantium cæcitatem et proclivem in deteriora nequitiam secretiori consilio et altiori pietate miseratus est, mittendo Verbum suum æquale sibi atque cœternum. (c) Quod caro factum ita divinam naturam naturæ univit humanæ, ut illius ad infima inclinatio, nostra fieret ad summa provectionio. Ut autem hujus inenarrabilis gratiæ per totum mundum diffunderetur effectus, Romanum regnum divina providentia præparavit; cuius ad eos limites incrementa perducta sunt, quibus cunctarum undique gentium vicina et (d) contigua esset universitas. Disposito namque divinitus operi maxime congruebat, ut multa regna uno confœderarentur imperio, et cito pervios haberet populos (e) prædicatio generalis, quo unius teneret regimen civitatis. Hæc autem civitas ignorans suæ provectionis auctorem, cum pene omnibus dominaretur gentibus, omnium gentium serviebat erroribus, et magnam sibi videbatur (f) suscepisse religionem, quia nullam respuerat falsitatem. Unde (g) quantum erat per diabolum tena-

(a) Hic observandum est quod licet sanctos Petrum et Paulum patres et veros pastores Romanæ urbis Leo dixerit paulo ante, sedem tamen episcopalem uni Petro tribuit, ac per eam caput orbis Romam effectam tradit, cuius sedis causa toti orbi præsidet, adeo ut exinde latius præsideat religione divina, quam dominatione terrena. Quibus concinunt illa Prosperi in carmine de Ingratis :

Sedes Roma Petri, quæ pastoralis honore
Facta caput mundo, quidquid non possidet armis
Religione tenet.

Similia leguntur apud auctorem de Vocat. omnium gentium, lib. II, cap. 16. Hinc autem primatus dignitas atque auctoritas, quæ in totum orbem, etiam extra Romani imperii fines protenditur, ab imperiali urbe, cui episcopatus Petrus fuit affixus, originem habere non potuit, ut quidam heterodoxorum somniant.

(b) Antiquissimus Vaticanus codex idemque Romanus post verbum, *negavit*, hæc addit: *nobis etiam beatos apostolos et martyres in hac urbe pro custodia collocavit*; quæ forte verba uti Romanæ urbis propria, in aliis mss. Lectionariis ad aliarum Ecclesiarum usum pertinentibus et exinde in collectionibus ommissa fuerunt.

(c) Edit. ante Quesn. cum mss. collect. 3 et 5, *Verbum igitur caro factum*. Emendationem Quesnelli approbant nostra Lectionaria aliique aliarum collectionum codices.

(d) Cod. Bon. et prima editio, *continua*.

(e) Velustiss. Vat., *prædicatio regenerationis, quos*.

(f) Sic ex antiquissimo Vat. ex cod. Veron. et Paulo Diac. Al., *assumpsisse*. Mox ex iisdem mss. nec non ex aliis duobus collect. 4 et 5, *respuerat*, ubi prima editio habet, *respueret*, cæteræ edit., *respuebat*.

cius illigata, tantum per Christum est mirabilis absoluta.

CAP. III. — Nam cum duodecim apostoli, accepta per Spiritum sanctum omnium locutione linguarum, imbuendum Evangelio mundum, distributis sibi terrarum partibus, suscepissent, beatissimus Petrus princeps apostolici **323** ordinis, (h) ad arcem Romani destinatur imperii: ut lux veritatis quæ in omnium gentium revelabatur salutem, efficacius se ab ipso capite per totum mundi corpus effunderet. Cuius autem nationis homines in hac tunc urbe non essent? aut quæ usquam gentes ignorarent quod Roma didicisset? Illic (i) conculcandæ philosophiæ opiniones, hic dissolvendæ erant terrenæ sapientiæ vanitates, hic confutandus dæmonum cultus, hic omnium (j) sacrificiorum impietas destruenda, ubi diligentissima superstitione habebatur collectum quidquid usquam fuerat variis erroribus institutum.

CAP. IV. — Ad hanc ergo urbem te, beatissime Petre apostole, venire non melius, et (k) consorte gloriæ tuæ Paulo apostolo aliarum adhuc Ecclesiarum ordinationibus occupato, silvam istam fremeatium bestiarum et turbulentissimæ profunditatis oceanum, constantior quam cum supra mare graderis, ingrederis (*Matth.* xiv, 30). Nec mundi dominam **324** times Romam, qui in Caiphæ domo expaveras sacerdotis ancillam (*Matth.* xxvi, 70). Numquid aut iudicio Pilati, aut sævitia Judæorum minor erat vel in Claudio potestas, vel in Nerone crudelitas? Vincebat ergo materiam formidinis vis amoris; (l) nec æstimabas pavendos quos susceperas

(g) Duo mss. Vat. et prima editio, *quanto*, et dein, *tanto*. Postea pro, *mirabilis*, in antiquissimo Vat., *misericordius*.

(h) Ex Sacramentario Romano omnium antiquissimo, quod tomo II dabitur, patet quasdam hujus sermonis sententias, ac etiam verba aliquot peculiariter fuisse traducta in præfationem diei natalis SS. Petri et Pauli num. 10, ut conferenti patebat.

(i) Ita resposuimus non tam ex editis ante Quesn. quam ex sex nostris codicibus. Equidem participium *conculcandæ* exigere videntur reliqua simili participio elata, *dissolvendæ*, *confutandus*, *destruenda*. Quesnellus ex tribus suis codd. supposuit, *colluctantes*, pro quo melius et cohærentius in antiquissimo Vat., *colluctandæ*.

(j) Vulgati ante Quesn., *sacrilegiorum* cum antiquis. Vat. et mss. collect. 3 et 4. At in margine notant, *sacrificiorum*. Hanc vocem Quesnellus ex quatuor suis codd. textui inseruit; nec expunximus, quia eam invenimus in Lection. Veron., in codd. collect. 5 et in exemplari Pauli Diac. Paulo post, *variis erroribus*, pro *vanis erroribus*, magis placuit ex tribus optimis Lectionariis.

(k) In Homil. Pauli Diac., *ut cum consorte gloriæ tuæ Paulo. . . constantior quam supra mare gradens, ingrederis*. Id tamen nullis aliis mss. fulcitur, ac præterea opponitur Leonis sententiæ, qui Paulum aliarum adhuc Ecclesiarum ordinationibus occupatum tradens, Petrum cum eo Romam ingressum affirmare non potuit. Adde quod hoc capite indicat Petrum Romæ fuisse sub Claudio, et cap. 6 eidem consociatum tradit Paulum sub Neronis imperio. Hæc quoque sumpta videntur ex Chronico Prosperi, quo Leonem usum ostendemus in observat. ad serm. 77.

(l) Vulgati cum Lectionario Veron. et mss. posteriorum collectionum: *Nec æstimabas terrori cedem-*

diligendos. Hunc autem intrepidæ charitatis affectum jam tunc profecto conceperas quando professio tui amoris in Dominum trinæ interrogationis est solidata mysterio (*Joan.* xxi, 15-17). Nec aliud ab hac mentis tuæ intentione quesitum est, quam ut pasceendis ejus (a) quem diligeres, ovibus, cibum, quo ipse eras opimatus, impenderes.

CAP. V. — Augebant quoque fiduciam tuam tot signa miraculorum, tot dona charismatum, (b) tot experimenta virtutum. Jam populus, qui ex circumcissione crediderant, erudieras; jam Antiochenam Ecclesiam, ubi primum Christiani nominis dignitas est orta (*Act.* xi, 26), fundaveras; jam Pontum, Galatiam, Cappadociam, (c) Asiam atque Bithyniam legibus 325 evangelicæ prædicationis (d) imbueras; nec aut dubius (e) de preventu operis, aut de spatio tuæ ignarus ætatis, tropæum crucis Christi Romanis arcibus inferebas, quo te divinis præordinationibus anteibant et honor potestatis, et gloria passionis.

CAP. VI. — Ad quam beatus coapostolus tuus, vas electionis (*Act.* ix, 45), et specialis magister gentium Paulus occurrens, (f) eo tibi consociatus est

dum, dum horum saluti consulis, quos susceperas diligendos. Quesnellus hanc lectionem secutus, perinde ac Latinus Latinus, conjecit pro *diligendos* forte melius legendum, *dirigendos*: sed « vel litterulam, inquit, sine ms. cod. auctoritate immutare religio fuit; » et addit: « Canisii et Surii editio et ms. Victoria. et duo nostri Vatt. ejusdem collect. 5. habent *alendos*; » quod et ad vulgaram editionem prædicationem oppositum est. Dominus in hoc sermone, quod lecto textu a nobis inserto, in eodem loco præf. Vat. et trium lectionum Vallicell., quæ tunc in præcedentibus *formiduis* et *amoris* probe coherent. Mox *ardorem* loco *affectum* in antiquissimo Vat.

(a) In eodem Vat., *quem diligis*.

(b) *Tot pro atque*, quod erat in editis, scripsimus ex antiquiss. Vat. cum Leoninæ syntaxi melius congruat.

(c) Hæc vox *Asiam* desideratur in codd. mss. Thuanæo, Corbeiensi, Oxoniensi et Sammagloriano. Unde merito additam esse suspicamur, translataque huc ex initio Epistolæ primæ beati Petri apostoli; ubi quatuor illis provinciis hic enumeratis adjungitur Asia, vel ex Hieronymi libro de Scriptoribus Ecclesiasticis, in Petro, unde hæc mutuatus esse videtur Leo noster. Quidquid sit de aliis, potuit hæc ejus esse sententia ex Ecclesiæ forsitan Romanæ traditione hausta, Evangelium Asianis a Petro non fuisse prædicatum. Et revera Paulo apostolo debere videtur Asianæ Ecclesiæ fidei suæ semina, cum ex una parte de seipso hoc testetur Apostolus: *Sic autem prædicari Evangelium hoc, non ubi nominatus est Christus, ne super alienum fundamentum ædificarem; sed sicut scriptum est: Quibus non est annuntiatum de eo viderunt, et qui non audierunt intelligent. Propter quod et impediebar plurimum venire ad vos, et prohibitus sum usque adhuc.* Ex altera vero parte testis est S. Irenæus lib. iii, cap. 3, ab illo gentium magistro fundatam esse Ephesi Ecclesiam totius provinciæ præcipuam, a Joanne postmodum curatam. Plurimas certe ibidem Ecclesias fundatas esse ab eodem apostolo facile persuadent ea quæ a S. Luca in Actis apostolorum referuntur, de peragratis a Paulo diversis Asiæ provinciis, de trienniis ejusdem illic mora et prædicatione. Libethic Gregorii Magni locum adducere ex Homil. 17 in Evang.: *In illo, inquit, tanto examine... unusquisque quid sit operatus, ostendetur. Ibi Petrus cum Judæa conversa, quam post se*

A tempore, quo jam omnis innocentia, omnis pudor, omnisque libertas sub Neronis laborabat imperio. Cujus furor per omnium vitiorum inflammatus (g) excessum, in hanc eum usque torrentem suæ præcipitavit insanis, ut primus nomini Christiano atrocitatem generalis persecutionis inferret, quasi per sanctorum neces gratia Dei posset exstingui: (h) quibus hoc ipsum erat maximum lucrum, ut contemptus vitæ hujus occiduas, perceptio fieret felicitatis æternæ. *Pretiosa* (i) est ergo in conspectu Domini mors sanctorum ejus (*Ps.* cxv, 15); nec ullo crudelitatis genere destrui potest sacramento crucis Christi fundata religio. Non minuitur persecutionibus Ecclesia, sed augetur; et semper Dominicus ager segete ditiori vestitur, 326 dum grana, quæ singula cadunt, multiplicata nascuntur. Unde duo ista præclara divini seminis germina in quantum sobolem (j) pullularint, beatorum millia martyrum protestantur; quæ apostolicorum æmula triumphorum, urbem nostram purpuratis et longe lateque rutilantibus populis ambierunt, et quasi ex multarum honore gemmarum conserto uno diademate coronarunt.

traxit, apparebit. Ibi Paulus conversum, ut ita dixerim, mundum ducens. Ibi Andreas post se Achatiam. Ibi Joannes Asiam, Thomas Indiam in conspectum sui judicis conversam ducet, etc. QUESNELLUS. Sed ad vindicandam lectionem vocis *Asiam* quatuor codd. a Quesnello laudatis opponimus non solum omnes codices quinque collectionum, verum etiam quatuor mss. Leoninæ, Vatt. collect. 5. et duo nostri Vatt. quæ tunc in præcedentibus *formiduis* et *amoris* probe coherent. Mox *ardorem* loco *affectum* in antiquissimo Vat.

C Sic tenentur ex multis antiquiss. Vat. dicitur Vallicell. AL., *impleveras*. Id autem ne referamus ad Epistolas quas Petrus in memoratas provincias misit, illud suadet quod S. pontifex hic ex contextu loquatur de rebus quæ præcesserant adventum ejus Romam sub Claudio; cum præsertim tum non distingueretur duplex Petri adventus in Urbem, ut ex Prosperi Chronico, quo Romani ejus ætatis utebantur, colligere licet. Prima autem Petri Epistola in eas provincias missa Romæ scripta fuit, cum jam antea ille saltem transiens iisdem provinciis Evangelium prædicasset; alias nihil erat cur ad has potius quam ad alias provincias scriberet. Hinc evanescit ea Quesnelli conjectatio ad excludendum ab hoc sermone nomen Asiæ, nimirum Leonem potuisse sentire *Evangelium Asianis a Petro non fuisse prædicatum*.

(e) Ita ex pluribus et potioribus nostris codd. necnon ex Homil. Pauli diac. AL. in vulgatis, *profectu*. Mox Petrus de spatio suæ ætatis non ignarus dici potuit: sive quia Christus, Joannis xxi, 19, prædixerat eum ad senectulem perveritum: *Cum senior fueris*; sive quia Petrus Ep. II, c. 1, v, 14, scripsit: *Certus quod velox est depositio tabernaculi mei, secundum quod et Dominus noster significavit mihi*.

(f) Hæc lectio præferenda fuit auctoritate antiquiss. Vat. AL., *eodem*.

(g) AL., *excessus*.

(h) Aptior contextui vox, *quibus*, quæ habetur in prima editione et duobus mss. Vat., quam in vulg. *cujus*.

(i) Verbum *est* addidimus ex antiquissimo Vat. ms. Veron. et Homil. Pauli Diac. ac prima editione.

(j) Sic cum Quesn. et prima editione præcipui nostri codices. AL., *germinarint*. Paulo post editiones ante Quesn. et aliqui mss., *qui apostolicorum æmula triumphorum*; æque bene.

CAP. VII. — (a) De quo præsidio, dilectissimi, divinitus nobis ad exemplum patientiæ et confirmationem fidei præparato, universaliter quidem in omnium sanctorum commemoratione lætandum est, sed in horum excellentia patrum merito est (b) exultantius gloriandum, quos gratia Dei in tantum apicem inter omnia Ecclesiæ membra provexit, ut eos in corpore, cui caput est Christus (Ephes. 1, 22), quasi geminum (c) constituerit lumen oculorum. De quorum meritis atque virtutibus, quæ omnem loquendi superant facultatem, nihil diversum, nihil debemus sen-

(a) Eædem editiones cum cod. Veron., et mss. collect. 3 et 5: *De quorum præsidio*.

(b) Ita cum Quesnello nostri codd. Cæteræ editionos, *excellenti*.

(c) Quesnellus ex quinque suis mss. posuit, *construet*. Nulli nostri codices, nullæ editiones id præferunt; sed vel *constituerit*, vel *constitueret*. Primum prætulimus ex aliquot nostris potioris notæ codicibus, ac præsertim ex antiquiss. Vat.

(d) Voces *et electio pares*, desunt in antiquiss. Vat. Intelligitur autem electio ad apostolatam, quo pares fuerunt Petrus et Paulus, quia a Christo uterque apostolus electus fuit; quod primatui nihil præjudicat: nam, ut Leo tradidit serm. 4, cap. 2: *Unus Petrus eligitur, qui . . . omnibus apostolis . . . præponatur*; et ep. 10, cap. 1, de apostolatu loquens, ad quem omnes apostoli vocati fuerunt, *Huius muneris sacramentum*, inquit, *ita Dominus ad omnium apostolorum officium pertinere voluit, ut in beatissimo Petro apostolorum omnium summo principaliter collocari*. Dein vero æquales illos tradidit non potestate primatus, sed *fine*, id est morte seu martyrio. Hæc autem notanda fuere ob postillam Quesnellianæ editionis huic loco affixam: *Petrus et Paulus geminus oculus Ecclesiæ, aliter alteri æqualis*. Ipse etiam Quesnellus in opere inscripto: *La discipline de l'Eglise*, tom. 1. pag. 96, altatis illis Apostoli ad Cor. II, cap. XII: *Nihil minus fui ab iis qui sunt supra modum apostoli*, fatetur totam hanc æqualitatem respicere solum apostolatam, non vero primatum apostolatus: *En tout cela l'égalité ne regarde précisément que l'apostolat, non la pri-*

aire discretum; quia illos (d) et electio pares, et labor similes, et finis fecit æquales (e). Sicut autem et nos experti sumus, 327 et nostri probavere majores, credimus atque confidimus, inter omnes labores istius vitæ, ad obtinendam misericordiam Dei, semper nos specialium patronorum orationibus adjuvandos: ut quantum propriis 328 peccatis deprimimur, tantum apostolicis meritis erigamur. Per Dominum nostrum Jesum Christum, cui est cum Patre et sancto Spiritu eadem potestas, una Divinitas in sæcula sæculorum. Amen.

maut de l'apostolat; et hunc quidem primatum non meri honoris, sed præcipue potestatis ac jurisdictionis primatum esse, ipsi etiam Galli theologi cum catholica Ecclesia fatentur; unde et Leo, paulo ante, cap. 5, non merum *honorem*, sed *honorem potestatis* ex divinis præordinationibus Petro attributum agnovit.

(e) His verbis, fecit *æquales*, clauditur sermo iste in mss. Corb., Thuan., et Sammagloriano, desideranturque subsequenda verba ad finem usque. Ex quibus conjiciat non nemo vel hæc addita esse pro usu alicujus Ecclesiæ, cujus *speciales patroni* erant, ut ibi legitur, apostoli Petrus et Paulus. Hoc enim usitatissimum esse non ignorant, qui evolendis antiquis Lectionariis assueverunt; vel, si Leonis sunt, hæc parte minutum esse sermonem in codicibus ad illarum Ecclesiarum usum scriptis, quæ apostolos istos pro *specialibus patronis* non habebant. QUESNELLUS. Eadem subsequenda verba nos quoque deesse reperimus non solum in Homil. Pauli Diaconi, verum etiam in mss. collect. 2, nec non in tribus Lectionariis Vallicell., in uno Veronens., ac præsertim in antiquissimo Vat., qui erat ad usum Romanæ basilicæ SS. Philippi et Jacobi. In hoc autem et in duobus Vallicell. post vocem, *æquales*, hæc clausula subjicitur: *Per Jesum Christum Dominum nostrum; cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen*. Soli codices trium collectionum posteriorum 3, 4 et 5 (quod viderimus) ea verba exhibent, quæ sicut Quesnellus non ausus est expungere, ita nec nos audemus, cum præsertim nihil repugnans contineant, nec stylus a Leonino discrepet.

ADMONTIO IN SERMONEM SEQUEMTEM.

Monitum hoc loco in suis editionibus Quesnellus posuit, ut rationem afferret cur sequentem sermonem hinc subductum in appendicem rejecisset. Hæc sunt ejus verba: « Sequitur in omnibus quæ hucusque prodierant editionibus Sermo 2 in Natali apostolorum Petri et Pauli, cujus initium est: Exsultemus in Domino, etc., quem ideo a nostra removimus, quia exceptis exordio, quod Leonis proculdubio non est, et quinque circiter lineis, quæ desumptæ sunt ex sermone 2 (nunc 3) in Anniversario assumptionis, reliqua ex sermone 3 (nunc 4) in Anniversario ejusdem transcripta sunt. Locum tamen ei dabimus in appendicula. In unico mss. cod. qui Regiæ Bibliothecæ est, inventus est a nobis hic sermo, quem ad usum alicujus Ecclesiæ particularis compactum esse inde manifestum est quod in ea exordii parte, ubi legitur: Beatum Petrum huic civitati dignatus est prærogare, habetur in ms. Cod.: Urbi Romæ dignatus est, quæ mutatio indicat eum Romæ lectum non esse. » Ita ille.

Nos ad hæc aliquandiu accipites fuimus. Dein vero expendentes hunc sermonem Leoni constanter attribui non solum in omnibus mss. quatuor diversæ originis collectionum 1, 2, 3 et 4, verum etiam in quampluribus optimæ notæ Lectionariis tum Vaticanis, tum externis, quotquot hoc cum sermone reperimus, ipsum cum Quesnello a Leone abjudicare ausi non sumus; ac proinde in eo loco quem in anterioribus editionibus obtinebat relinquendum putavimus. Id potissimum exiguè visa est auctoritas præstantissimi Lectionarii Vat. 3835, quod certe Romanum, nihil non sincerum Leoni tribuit; et ante annos mille exaratum vetustiore adhuc originem satis prodit ex peculiari annotatione in præfatione descripta num. 6, quæ S. pontifex cœva ferme eidem formula, non sanctus, nec beatus, sed dominus appellatur. Hoc testimonium præ omnibus habendum. Etsi enim facile fuit errare in notandis aliarum Ecclesiarum auctoribus quoad sermones qui aliunde accipiebantur, non tamen facile invenietur erratum in nominibus auctorum propriæ Ecclesiæ, cum antiquiora et (ut in hoc codice accidit) vicina Leoni exemplaria exscriberentur. Tanta autem magis hujus Lectionarii auctoritas facienda est, quanta alia pars ejusdem Lectionarii signata num. 3836 Leoni suppositum detexit sermonem de Machabæis, quem non Leoni, ut in aliis codicibus, et exinde in omnibus vulgatis, sed Augustino tribuit: adeo in Leonis nomine inscribendo duo hæc antiquissima Romana Lectionaria accurata inveniuntur. Stylus quidem hujus sermonis plane Leoninus est; nec intelligimus quid in exordio Quesnellum affenderit, unde istud Leonis proculdubio non esse nulla ratione allata affirmaverit.

Quod difficultatem non exiguum videtur facessere, illud unum est, excepto exordio sermonis, cætera transcripta deprehendi partim ex sermone tertio, partim ex quarto de Natali suo. At usitatum Leoni fuisse sua repetere atque transcribere, ex Epistolis liquet. Nam in epist. 28, ad Flavianum, cap. 3 et 4, plures sententiæ leguntur quæ ad verbum sumptæ sunt ex serm. 21 et 22. In epist. 124, ad Palæstinos, septem capitula continentur quæ totidem verbis (paucis exceptis) inveniuntur in epist. 165, ad Leonem Augustum; et in duabus his epistolis longus occurrit textus sermonis 65, qui duo integra capita perficit. Duæ etiam epistolæ 30 et 31 non pauca repetita exhibent; epistola autem 18 nonnulla repetit ex epist. 1 et 2. Quis igitur miretur si idipsum in hoc sermone accidit? Quod si nihil ejusmodi in aliis qui prodierunt Leonis sermonibus deprehenditur, id eam habere videtur causam, quo recitata in una solemnitate non ita convenienter alteri, uti accommodari potuerunt Natali S. Petri quæ olim in Natali suo de Petri laudibus disseruerat. Satis in hoc fuit novum exordium festo S. Petri congruum concinnare; reliqua vero, quæ hinc et hinc ex serm. 3 ac 4 excerpta fuerunt, adeo apte et cohærenter connectuntur, ut eundem auctorem ac magistrum præferant; nec quidquam incongruum ullibi recipiunt uti contigit in serm. 4 appendici inserendo, qui etsi ex variis Leonis fragmentis contextus, alicubi tamen consarcinatorem incautum manifestat, quemadmodum suo loco annotabimus. Quid quod nonnullos sermones quibusdam mutatis Leonem repetivisse probabiliter coniecimus annot. 13 in serm. 90, sicut et alios Patres aliquot id genus repetitiones usurpasse ex SS. Zenone et Ambrosio cognoscimus? Quidni igitur noster S. pontifex ex uno et altero sermone plura excerptens atque conjungens, novo præfixo exordio alius festivitatis proprio, novam quamvis formam ac novum sermonem effinxerit?

Porro verba Beatum Petrum huic civitati dignatus est prærogare, quæ in nostris codicibus retinentur, sermonem Romæ et a pontifice habitum declarant; nec dubium est quin mutatio vocum in codice quem Quesnellus vidit tribuenda sit arbitrio librarii, qui pro alia Ecclesia particulari Lectionarium scribens, Petrum non suæ, sed Romanæ civitati præpositum indicare voluit.

329 SERMO LXXXIII [Al. LXXX].

(a) In Natali S. Petri apostoli.

SYNOPSIS. — I. Petri confessio et excellentia. — II. Quid ipsi Christus contulerit. — III. Pro ipsius fide oravit, et firmitatem fidei tribuit. Totius Ecclesiæ principem fecit.

CAP. I. — Exsultemus in Domino, dilectissimi, et spiritali jucunditate lætemur: quia unigenitus Dei Patris Filius, Dominus noster Jesus Christus ad insinuanda nobis suæ dispensationis et Divinitatis mysteria, apostolici ordinis primum beatum Petrum huic civitati dignatus est prærogare, cujus hodierna solemnitas, recurrente triumpho martyrii, specimen et decus contulit orbi terrarum. (b) Hoc enim obtinuit, dilectissimi, illa confessio, quæ a Deo Patre inspirata apostolico cordi, (c) omnia humanarum opinionum incerta transcendit, et firmitatem 330 petræ, quæ nullis impulsioibus quateretur, accepit. Evangelica siquidem (d) reserante historia, (e) omnes apostolos Dominus quid de se homines opinentur interrogat. (f) Et tamdiu sermo respondentium communis est, quamdiu humanæ intelligentiæ ambiguitas explicatur. At ubi quid habeat discipulorum sensus exigitur, ille primus est in Domini confessione, qui primus est in apostolica dignitate. Qui cum dixisset: Tu es Christus Filius Dei vivi, respondit ei Jesus: Beatus es, Simon Barjona, quia caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus qui in cælis est (Matth. xvi, 16, 17); (g) id est, ideo beatus es, quia Pater meus te docuit, nec opinio te terrena sefellit. sed inspiratio cælestis instruxit; et non caro (h) nec

A sanguis, sed ille me tibi, cujus sum unigenitus, indicavit. Et ego, inquit, dico tibi; hoc est, sicut Pater meus tibi manifestavit Divinitatem meam, ita ego notam tibi facio excellentiam tuam. Quia tu es Petrus; id est, cum ego sim inviolabilis petra, ego lapis angularis, qui facio utraque unum (Ephes. ii, 14); tamen tu quoque petra es, quia mea virtute solidaris, ut quæ mihi 331 potestate sunt propria, sint tibi mecum participatione communia.

CAP. II. — Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam. Super hanc, inquit, fortitudinem æternam exstruam templum, et Ecclesiæ meæ cælo inserenda sublimitas, in hujus fidei firmitate consurget. Hanc confessionem portæ inferi non tenebunt, mortis vincula non ligabunt. Vox enim ista vox vitæ est, et sicut confessores suos in cælestia provehit, ita negatores ad inferna demergit. Propter quod dicitur (i) beatissimo Petro: Tibi dabo claves regni cælorum: et quæcumque ligaveris super terram, erunt ligata et in cælis, et quæcumque solveris super terram, erunt soluta et in cælis. Transivit quidem (j) etiam in apostolos alios jus istius potestatis, sed non frustra uni commendatur quod omnibus intimetur. (k) Petro enim ideo hoc singulariter creditur, quia cunctis Ecclesiæ rectoribus Petri forma proponitur. Manet ergo Petri privilegium, ubicumque ex ipsius fertur æquitate judicium; nec nimia est vel severitas, vel remissio, ubi nihil erit ligatum, nihil solum, nisi quod (l) beatus Petrus aut ligaverit aut solverit.

(a) Erat in editis, In nativitate sanctorum Petri et Pauli; male, cum S. Paulus nec nominetur. Correximus ex vetustiss. Vat., qui sic habet: Item sermo S. Leonis papæ in Natali S. Petri apostoli.

(b) Eadem serm. 3, c. 3.

(c) Sic emendavimus ex eodem Vat., uti etiam habetur serm. 3, cap. 3, unde hæc a Leone sumpta fuerunt. Vulg., omnium.

(d) Editi, referente. Correximus ex laudato Vat., cui concinunt illa memorati sermonis cap. 3: Sicut evangelica lectione reseratum est.

(e) Hæc ex Sermon. 4. c. 2 seqq.

(f) Hæc periodus usque ad verbum, explicatur omit-

titur in prima editione, nec non in eodem Vat.

(g) Ex eodem codice adjecimus, id est, uti legitur pariter serm. 4, cap. 2.

(h) Particulam nec pro et vulgatorum, supposuimus ex tribus Vat., inter quos antiquissimus reperitur.

(i) Ita ex eodem antiquiss. codice, sicut etiam serm. 4, cap. 3. Editi, beato Petro Apostolo.

(j) Particulam etiam inseruimus ex laudato ms. atque sermone.

(k) Sic ex iisdem cod. et serm. Editi, Petro enim singulariter hoc creditur.

(l) Vocem beatus omissam in editis addidimus ex iisdem cod. et serm.

CAP. III.— Instante autem passione sua Dominus, A quæ discipulorum suorum erat turbatura constan-
tiam, Simon, inquit, Simon, ecce Satanas ex postula-
vit ut vos cribraret sicut triticum. Ego autem rogavi pro
te, (a) ne deficiat fides tua; et tu aliquando conversus
confirma fratres tuos, ne intretis in tentationem (Luc.
xxii, 31, 32). Commune erat omnibus apostolis
periculum de tentatione formidinis, et divinæ
protectionis auxilio pariter indigebant, quoniam
diabolus omnes exagitare, omnes cupiebat elidere;
et tamen specialis a Domino Petri cura suscipitur,
et pro Petri fide proprie supplicatur, tanquam alio-
rum status certior sit futurus, si mens principis victa
non fuerit. In Petro ergo omnium fortitudo munitur, et
divinæ gratiæ ita ordinalur auxilium, ut firmitas quæ
per Christum Petro tribuitur per Petrum apostolis con-
feratur. (b) Nam et post resurrectionem suam Domi-
nus beato Petro apostolo post regni claves, ad trinam

æterni amoris professionem, mystica insinuatione ler-
dixit: *Pasce oves meas* (Joan. xxi, 17): quod et nunc
proculdubio facit, et mandatum Domini pius pastor
exsequitur, confirmans nos exhortationibus et pro no-
bis orare non cessans, ut nulla tentatione superemur.
Si autem hanc pietatis suæ curam (c) omni populo
Dei, sicut credendum est, ubique præterdit, quan-
to magis nobis alumnis suis opem suam dignatur
impendere, apud quos in sacro (d) beatæ dormitio-
nis toro, eadem qua præsedet carne requiescit? Cum
itaque, dilectissimi, tantum nobis videamus præsi-
dium divinitus institutum, rationabiliter et juste in-
ducis nostri meritis et dignitate lætamur, gratias
agentes simpiterno Regi (e) Redemptori nostro Do-
mino Jesu Christo, quod tantam potentiam dedit ei
quem totius Ecclesiæ principem fecit, ad gloriam et
laudem nominis sui: (f) cui est honor et gloria in
sæcula sæculorum. Amen.

(a) Ita antiquissimus Vat. et cod. Casin. collect. 1.
Editi, ut non deficiat. Mox in vulgatis erat, ne intrent.
Correximus ex laudatis codd. ex duobus aliis Vat.,
quibus concinit lectio serm. 4, cap. 3. Vide quæ de
hac additione, quam nec in Græco textu, nec in La-
tino vulgato reperire est, ibidem animadvertimus
annot. 22.

(b) In sequentibus alia ommissa, alia transposita,
alia mutuata ex serm. 4, c. 4.

(c) Ita in eodem antiquiss. Vat. et serm. laudato

cap. 4. Editi omittunt, *omni*, et dein, *nobis*; ac pro,
præterdit habent, *proterdit*.

(d) Vox *beatæ* adjecta ex memorato Vat. habetur
similiter in laudato sermone.

(e) Secuti sumus lectionem vetustiss. Vat., con-
formem sermoni 4, cap. 3. Vulgati, et *Redemptori*
nostro Jesu Christo.

(f) Hæc clausulam Leoni usitatam sumpsimus
ex eodem codice. Vulg., *Qui cum Deo Patre et Spiritu*
sâncto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

ADMONITIO IN SERMONEM SEQUEM.

In titulum sequentis sermonis hanc prolixam annotationem Quesnellus apposuit: Ad Attilanam cladem, quæ dicuntur in hoc sermone, referenda esse censet card. Baronius ad an. 452 et 455. De direptione Vandælica potius intelligenda esse nonnulla sermonis verba persuadent. Significat enim consuevisse populum, superioribus scilicet annis, confluere ad gratias Deo agendas, ob diem castigationis et liberationis. Dolent Romanos, nec de correptione compungi, nec de remissione lætari. Eisdem objicit vocem hanc propheticam: *Flagellasti eos, et non doluerunt; castigasti, et noluerunt accipere disciplinam*. Misericordiæ Dei imputat quod corda furentium barbarorum mitigare dignatus est. Quæ omnia magis vastitati Romanæ urbi a Vandalis illatæ convenire videntur, quam irruptioni Attilæ, a quo Urbs nihil damni passa est, barbaro, antequam illuc irrumperet, divinitus mitigato. Sed hæc clarius adhuc elucent ex his capitulis 1 verbis: *Quis hanc urbem, inquit, reformavit saluti? quis a captivitate eruit? quis a cæde defendit?* Hæc, inquam, clare innuat de Urbe a Vandalis occupata Leonis sermonem esse explicandum. Nemo enim saluti restituitur, nemo eruitur a captivitate, qui non in hostium fuerit potestate, et ejus salus in summum discrimen adducta non fuerit. Denique quod a cæde defensam commemorat civitatem, omnino congruit M scellæ historiæ narrationi, quæ ita habet: « Gensericus continuo vacuum præsidio civitatem capit, et occursu Leonis papæ mitigatus, ab incendio, cædibus atque suppliciis urbem immunem servavit. » Porro sermonem ipsum in octava apostolorum dictum fuisse a Leone nostro, solus titulus indicat; de ejus veritate propter penuriam codd. mss. inquirere non licuit: unicus enim Victorinus, isque admodum recens, adfuit nobis. Si sola Leonis verba attendas, unum clarum est, habitum esse sermonem hunc paulo post solemnitate publicæ supplicationis ad S. Petrum indictæ in gratiarum actionem pro liberata Urbe ab exercitu hostili. Alio autem tempore quam qui vel festo, vel octavæ apostolorum dicatus est, concionem istam habitam esse a pontifice nostro, hinc probari posse videtur, quod tunc ludi Circenses in Urbe celebrabantur, quos 11 kalendas Martias solitos esse dari ex Ovidii in Pastorum eruit Jul. Cæs. Bulengerius lib. de Circo Rom. et Circensibus ludis, cap. 1. Aliis etiam diebus Circenses ludi notantur in Calendario Romano ab Aldis et ab aliis edito ex Maffæiano marmore; sed non vel 11 kal. Julii, in quo festum apostolorum occurrit, vel pridie Nonas ejusdem mensis, in quo octava. Huic enim soli Apollinæ ludi assignati leguntur. »

Tria hic notavit Quesnellus: Primum, de irruptione Vandulorum accipienda esse, quæ hoc in sermone continetur, verissimum est.

Quoad alterum vero, id est titulum. In Octavis apostolorum Petri et Pauli, præmonendum est hunc sermonem, cujus unicum codicem Victorinum collect. 5 Quesnellus vidit, a nobis inventum fuisse in mss. quatuor collect. 2, 3, 4 et 5 ac præterea in Lectionario Vallicell. A. 6. Soli quidem codices collect. 3, 4 et 5 eum titulum præferunt. Quamvis vero alius titulus legatur in tabula ms. Casanat. collect. 2 et in Lectionario Vallicell., non tamen idcirco hic sermo a die octavæ apostolorum excludendus fuit. Dum enim tabula codicis Casanat. titulum exhibet argumento ipsius sermonis congruentem De neglecta solemnitate, diei octavæ nequaquam opponitur. Dum vero ms. Vallicell. eundem sermonem describit Dom. 6 post Natale apostolorum cum titulo: Sermo S. Leonis papæ ad populum, animadvertendum est ita hunc sermonem in octava habitum ibidem posteriori ævo in divinatorum officiorum usum translatum fuisse ad memoratam Dominicam sextam, sicuti tres sermones de Collectis certissime habitos infra octavam eorumdem apostolorum eadem de causa in eodem codice descripti inveniuntur Dom. 2, 3 et 4 post ipsorum Natale, de quo vide admonitionem præmissam sermoni 6. Hinc ejusmodi sermonem in

octava apostolorum, id est prid. non. Julii recitatum, nihil ambigendum est. Et diei octavæ et neglectæ solemnitate titulum retinimus.

Tertium, quo ex Leonis verbis clarum quidem Quesnellus fatetur, habitum esse sermonem hunc paulo post solemnitatem publicæ supplicationis ad S. Petrum indictæ ob gratiarum actionem pro liberata Urbe ab exercitu hostili; sed difficultatem movet ex die, cum in sermone mentio fiat ludorum Circensium; hi autem in antiquis Calendariis non notentur habiti in die octavæ apostolorum, cui soli ludi Appollinares assignantur; hoc inquam tertium ut probe concilietur, quædam prænotanda sunt. Cum in exordio sermonis S. pontifex queratur de paucitate concurrentium ad Petri ecclesiam, quo olim cunctus populus ad agendas gratias confluebat, satis indicat sermonem habitum non primo anno, quo Roma a Vandalis capta et liberata fuit, id est an. 455 (eo enim initio major erat ad Ecclesiam concursus), sed aliquot annis post, cum pristina devotio refriguerat; ac proinde hic sermo ad postremos Leonis annos perlinet.

Ad ecclesiam vero S. Petri, licet non nominetur expresse, ideo gratiarum actio indicta videtur, quia in ipso die festo S. Petri Roma liberata fuit. Etenim die 12 Junii obiit Maximus imperator, teste anonymo Cuspiniani, quem integrum ediderunt Bollandistæ e ms. Cæsareo tom. VI Junii part. II, pag. 187. Tres post ejus obitum dies Censericum cum Vandalis Romam occupasse Theophanes narrat. Per dies autem quatuordecim eam deprædasse traditur tum a laudato anonymo Cuspiniani, tum a S. Prospero in Chronico, ubi præterea eosdem Vandalos post memoratos quatuordecim dies Roma discessisse satis indicat, uno contextu scribens: Per quatuordecim igitur dies secunda et libera scrutatione omnibus opibus suis Roma evacuata est, multaque millia captivorum... Carthaginem adducta sunt. Nunc si supputatio trium et quatuordecim dierum fiat a Maximi necis, seu a die 12 Junii ad evacuationem et libertatem Romanæ urbis, hanc invenies incidisse in diem 29 ejusdem mensis. Igitur liberata in die S. Petri Romana urbe, mox gratiarum actio ad S. Petrum indicta fuit aliquo die subsequenti intra octavam ejusdem apostoli. Ludi autem Circenses, qui in hoc sermone indicantur, haud intelligi debent ludi eodem die concurrentes, cui hæc supplicatio addicta fuerat; sed possunt referri ad ludos Appollinares, qui in die octavæ incipiebant, et saltem die 13 habebantur in Circo, ut ex Calendariis antiquis diximus in admon. ad sermones de Collectis. Meram scilicet comparisonem S. pontifex instituit inter ludos Circenses aliaque spectacula in quibus magna erat frequentia, et inter supplicationem memoratam, quæ pene ab omnibus proxime fuerat neglecta; ubi vox proxime diem paulo anteriorem ei supplicationi deputatum designat.

335 SERMO LXXXIV [At. LXXXI].

In Octavis apostolorum Petri et Pauli.

DE NEGLECTA SOLEMNITATE.

SYNOPSIS. — I. Romanos Circensibus ludis deditos periculose beneficiorum Dei, oblitos. — II. Romæ liberationem a barbaris non stellarum effectum, sed Dei esse donum grato animo recolendum.

CAP. I. — Religiosam devotionem, dilectissimi, qua ob diem castigationis et liberationis nostræ, cuotus fidelium populus ad agendas Deo gratias confluebat, pene ab omnibus proxime fuisse neglectam, ipsa paucorum qui adfuerunt raritas demonstravit: et cordi meo multum tristitiæ intulit, et plurimum (a) timoris incussit. Magnum enim periculum est homines esse ingratos Deo, et per oblivionem beneficiorum ejus nec de correptione compungi, nec de remissione lætari. Vereor igitur, dilectissimi, ne vox illa prophetica tales increpasse videatur, quæ dicit: *Flagellasti eos, et non doluerunt; castigasti eos, et noluerunt accipere 336 disciplinam* (Jerem. v, 3). Quæ enim in eis correctio ostenditur in quibus tanta (b) aversio reperitur? Pudet dicere, sed necesse est non tacere: plus impenditur dæmoniis quam apostolis, et majorem obtinent frequentiam insana spectacula quam beata (c) martyria. Quis hanc urbem reformavit salutis? quis a captivitate eruit? quis a cæde defendit? ludus Circensium, an cura sanctorum? quorum utique precibus divine

(a) Lectionar. Vallicell. et cod. Barber. collect. 2, pavoris.

(b) Cod. Barb., effusio.

(c) Martyria hoc loco ecclesias in honorem martyrum dicatas significat.

(d) Cod. Bon. et prima editio, ut qui merebatur iram servaretur ad veniam. Mss. Vallicell. et Barb., meruerunt.

(e) Cod. Vallicell., mundationem, non tamen eis animi impietas defuerit. Ms. Barb. ut in textu, et solum defuerint pro defuerunt.

(f) Ms. Barb., ad Deum.

A censuræ flexa sententia est, (b) ut qui merebatur iram servaremur ad veniam.

CAP. II. — Tangat, obsecro, dilectissimi, cor vestrum illa sententia Salvatoris, qui cum decem leprosos misericordiæ virtute mundasset, unum tantum ex eis dixit ad agendas gratias revertisse (Luc. xvii, 15): significans videlicet de ingratis, quod huic pietatis officio, etiam si corporis assecuti sunt (e) sanitatem, non tamen sine animi impietate defuerunt. Ne ergo ista ingratorum nota etiam vobis, dilectissimi, possit ascribi, revertimini (f) ad Dominum intelligentes mirabilia quæ in nobis dignatus est operari, et liberationem nostram, non, sicut opinantur impii, stellarum effectibus, sed ineffabili omnipotentis Dei misericordiæ deputantes, qui corda furentium barbarorum mitigare dignatus est, ad tanti vos (g) beneficii memoriam toto fidei vigore conferre. Gravis negligentia 337 majore satisfactione curanda est. Ad emendationem nostram utamur lenitate parcens: ut beatus (h) Petrus et omnes sancti qui nobis (i) semper in multis tribulationibus affuerunt, obsecrationes nostras pro vobis apud misericordem Deum juvare dignentur, per Christum Dominum nostrum, Amen.

SERMO LXXXV [At. LXXXIII].

(j) In Natali S. Laurentii martyris.

SYNOPSIS. — I. Quid intersit inter Christi et Martyrum

(g) Cod. Vallicell., beneficii gratiam.

(h) Idem codex addit, Apostolus.

(i) Ex eodem codice adjecimus semper, pro quo in ms. Barberino habetur, sæpe. Utrumque in editis deeat. Mox, obsecrationem nostram in ms. Vallicell., obsecrationem vestram pro nobis in cod. Barb.

(j) Ita in antiquioribus codicibus, inter quos perantiquus Vat. Longobardicus, ut aiunt, litteris exaratus. Non absimiliter cod. Veron. et alius Vat. ac prima editio cum mss. collect. 3, In Nativitate S. Laurentii. Cæteræ editiones cum nonnullis mss., In festo, seu in festivitate; alii codd. in Passione.

mortem.— II. *Quæ utriusque efficacia.*— III. *Laurentii et facultates et fidem Ecclesiæ servantis fortitudo.*— IV. *Charitate Laurentium invincibilem factum.*

CAP. I.—Cum omnium, dilectissimi, (a) summa virtutum et totius plenitudo justitiæ de illo amore nascatur, quo Deus proximusque diligitur, in nullis profecto hic amor sublimius excellere clariusque fulgere, quam in beatissimis martyribus invenitur: qui Domino nostro Jesu Christo pro omnibus hominibus mortuo tam propinqui sunt imitatione charitatis qua similitudine passionis. Quamvis enim illi dilectioni, qua Dominus nos redemit (*Gal. III, 13*), nulla cujusquam benignitas possit æquari, quia aliud est pro justo mori hominem sua necessitate moriturum, aliud pro impiis occumbere a debito mortis alienum, multum tamen universis hominibus etiam martyres contulerunt, quorum fortitudine ita ejus largitor usus est Dominus, ut pœnam mortis et atrocitatem crucis nulli suorum vellet esse terribilem, sed multis faceret imitabilem. **338** Si ergo nullus bonus sibi soli est bonus, nec cujusquam sapientis sibi tantum sapientia est amica; et hæc verarum natura virtutum est, ut multos a tenebroso abducat errore, qui earum clarus est lumine: ad erudiendum Dei populorum est utilior forma quam martyr. (b) Eloquentia sit facilis ad exorandum; sit ratio efficax ad suadendum; validiora tamen sunt exempla quam verba; et (c) plus est opere docere quam voce.

CAP. II.— In quo excellentissimo genere doctrinæ beatus martyr Laurentius, cujus passione dies hodiernus illustris est, quam gloriosa polleat dignitate, etiam persecutores ipsius sentire potuerunt, (d) cum illa mirabilis animi fortitudo, de Christi principaliter amore concepta, non solum (e) ipsa non cederet, sed etiam alios exemplo suæ tolerantis roboraret. Cum

(a) Postillam hic Quesnellus affixit: *Nulla virtus et justitia, nisi ex charitate.* At S. Leo, *summam omnium virtutum et totius justitiæ plenitudinem* ex charitate nasci affirmavit: qua sententia non negat aliquas virtutes, ex gr., fidem et spem posse sine charitate nasci atque consistere: de quo vide quæ disseremus in observat. ad serm. 45, 79 et 90.

(b) Prima editio et Quesnelliana cum mss. collect. 3 et 4, *Sit eloquentia facilis ad cohortandum.* Cæteræ editiones cum mss. collect. 5, alia interpunctione, *quam martyrum eloquentia. Facilis ad exhortandum sit ratio, efficax ad suadendum,* etc. In Homil. Pauli Diac. paulo dissimiliter, *quam martyrum sit eloquentia. Sit ratio facilis ad orandum, efflax ad suadendum.* Meliorem duximus lectionem duorum Lectionar. Vat., Longobard. et Veron., *ad exorandum,* id est ad impetrandum seu obtinendum orando.

(c) Ita ex iisdem duobus optimæ notæ Lectionariis, nec non ex Homil. Pauli Diac. Prima editio, *planius: reliquæ, plentius.*

(d) Træ codd. Vatt., *quando cum illo.*

(e) Prima editio, *ipsis,* id est persecutoribus, non cederet.

(f) Duo codd. Vatt., *in lectissima.*

(g) Magis placuit ex editis ante Quesn. et ex nostris codd. delere particulam *in,* quam ille præposuit ex duob. mss. Vict. Sammagl., nec non ex veteri homiliarum editione Basileæ excusa anno 1513. In margine editorum: Al., *in mysterio.*

A enim furor gentilium potestatum (f) in electissima quæque Christi membra sæviret, ac præcipue eos qui ordinis erant sacerdotalis impeteret, in levitam Laurentium, qui non solum (g) ministerio sacramentorum, sed etiam dispensatione ecclesiasticæ substantiæ præminebat, impius persecutor efferbuit, duplicem sibi prædam de unius viri comprehensione promittens, quem si fecisset sacræ pecuniæ traditorem, faceret etiam (h) veræ religionis exsortem. Armatur itaque gemina face homo pecuniæ cupidus et veritatis inimicus: avaritia, ut rapiat aurum; impietate, ut auferat Christum. Postulat sibi ab immaculato sacrarii (i) præsule opes ecclesiasticas, quibus avidissimus inhiabat, in ferri. Cui levita castissimus ubi eas repositas haberet ostendens, numerosissimos sanctorum pauperum obtulit greges, in quorum victu atque vestitu inamissibiles conderat facultates, quæ tanto integritas erant salvæ, quanto sanotius probabantur expensæ.

CAP. III.—Fremis (j) ergo prædo frustratus, et in **339** odium religionis, quæ talem divitiarum usum instituisset, (k) exardescens, direptionem thesauri potioris aggreditur; (l) ut apud quem nullam denariorum substantiam reperisset, illud depositum, quo sacratius erat dives, auferret. Renuntiare Christo Laurentium jubet, et solidissimam illam levitici animi fortitudinem diris parat urgere suppliciiis. Quorum (m) ubi prima nihil obtinent, vehementiora succedunt Laceros artus et multa verberum sectione concisissos subjecto præcipit igne torreri: ut per cratem ferream, quæ jam de fervore continuo vim in se haberet urendi, conversorum alterna mutatione membrorum, fieret cruciatus vehementior et pœna productior.

CAP. IV.—Nihil obtines, nihil proficis, sæva crudelitas. Subtrahitur (n) inventis tuis materia mortalis, et Laurentio in cælos abeunte (o) tu deficis. Flammis

(h) Prima editio et cod. Bon., *sacræ.*

(i) Homil. Pauli Diac., *præside,* et mox omittit in ferri.

(j) Jox ergo in ms. Vat. Longobard. desideratur.

(k) Ita melius ex Homil. Pauli Diac. quam alias *ardescens.* Mox *direptionem* cum emendationibus codd. prima editio et Quesn. Al., *direptione.*

(l) Hæc lectio præferenda visa est ex eodem Homiliario ac prima editione et ms. Bon., qui duo posteriores post vocem *depositum* addunt *ei.* Alias particula *ut* hic omittitur, et præponitur voci *illud.*

(m) Duo mss. Vatt., unus Bon. et prima editio, *ubi minora.* Post pauca pro *præcipit* in exemplo Pauli Diac. habetur, *præcepit,* et *alteratione* pro *alterna mutatione.*

(n) Ita Quesnellus ex ms. Vict. et ex marginali annotatione Surii et Antwerp. Ita etiam nostri codd. Lectionar. Veron. et Barb. collect. 2 ac Vat. collect. 6. Homil. Pauli Diac., per errorem amanuensium, *juventis pro inventis tuis.* Al. legebatur, *tormentis tuis.*

(o) Editio ante Quesn., *tu deficis flammis tuis. Superari charitas Christi flamma non potuit.* Cod. Barb. collect. 2, paulo dissimiliter, *tu deficis in flammis tuis. Superari charitas Christi flamma tua non potuit.* Quesnelli lectionem, quam ex cod. Vict. et ex margine memoratarum editionum recepit, secuti sumus, cum confirmetur duobus nostris Lectionariis et tribus aliis mss. Vatt. ac exemplo Pauli Diac. Alius Vat. modi-

tuis superari charitatis Christi flamma non potuit, A et signior fuit ignis qui foris ussit quam qui intus accendit. (a) Servisti, persecutor, martyri, cum sævisi; auxisti palmam, dum aggeras pœnam. Nam quid non (b) ad victoris gloriam ingenium tuum reperit (c) quando in honorem transierunt triumphi, etiam instrumenta supplicii? Gaudeamus igitur, dilectissimi, gaudio spiritali, et de felicissimo inclyti viri sine gloriemur in Domino, qui est mirabilis in sanctis suis (Ps. LXVII, 36), in quibus nobis et presidium constituit et exemplum; atque ita per universum mundum clarificavit gloriam suam, ut a solis ortu usque ad occasum, (d) leviticorum luminum coruscante fulgore, quam clarificata est Jerosolyma Stephano, tam illustri fieret Roma Laurentio. Cujus oratione et patrocinio adjuvari nos sine cessatione confidimus: B ut 340 quia omnes, sicut Apostolus ait: *Quicumque volunt in Christo pie vivere, persecutionem patiuntur* (II Tim. III, 12), corroboremur spiritu (e) charitatis, et ad superandas omnes tentationes (f) constantis fidei perseverantia muniamur. (g) Per Dominum nostrum Jesum Christum, viventem et regnantem cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXXVI [Al. LXXXIV].

De Jejunio septimi mensis I.

SYNOPSIS. — I. Indicit jejunium ex auctoritate, suadet ex charitate, ut corpus castigetur et pauper adjuvetur. — II. Parum esse nulli auferre proprium, nisi et pauperi tuum largiaris.

CAP. I. — Observantiam quidem vestram, dilectissimi, ita novimus esse devotam, ut animas vestras non solum legitimis, sed etiam voluntariis jejuniis excolatis. Verum tamen adjicienda est huic studio etiam nostræ admonitionis (h) exhortatio, ut si qui sunt in hoc exercitio tardiores, in his saltem diebus communi abstinentiæ se obedienter adjungant, in quibus nos oportet sacratissimam consuetudinem attentius celebrare, ut per humilitatem jejunii contra omnes hostes nostros divinum mereamur auxilium. Res enim est præcipui operis, quam et ex auctoritate indicimus, et ex charitate suademus: ut paululum edendi libertate compressa, castigationi (i) corporum et pauperum studeamus alimoniam, 341 quos qui reficit animam suam pascit, cum discrepans habet: *Tu deficis. Flammis tuis superari flamma Christi non potuit.*

(a) Melior et Leoninæ syntaxi conformior visa est D hæc lectio quam invenimus non solum in prima editione et mss. collect. 3, verum etiam in duobus Lectionar. Vat. et Veron. et in exemplari Pauli Diac., quod solum pro aggeras habet exaggeras. Unus Vat., augeres. Vulgati sic: *Sævisi persecutor in martyrem, sævisi et auxisti palmam, dum aggeras pœnam.*

(b) Quesnellus, ad victoriæ. Revocavimus aliarum editionum lectionem, quæ et melior est, et in omnibus nostris mss. invenitur, nec non in illo inventa fuit quo usus est Paulus Diac.

(c) Homil. Pauli Diac., quando commenta tyrannidistuz in honorem transierunt triumphi etiam inter tormenta supplicii.

(d) Idem. Homil., levitico numero, lumine coruscante fulgoris, quam clarificata. Prima editio et cod. Bon. glorificata, reliqua ut in textu.

(e) Eadem editio et cod. Bon., veritatis.

et temporales epulas in delicias mutat æternas.

CAP. II. — In locum igitur malarum cupiditatum sanctorum desideriorum incrementa succedant. Cesset iniquitas, sed non sit otiosa justitia. Quem nullus patitur opprimentem, sentiat aliquis adjuvantem. Parum est enim non auferre aliena, nisi largiaris et propria. Sub oculis justis judicis sumus, qui novit quantam unicuique bene operandi dederit facultatem. Non vult otiosa esse munera sua, qui servis suis mensuras mysticorum distribuit talentorum, ut creditum qui liberaliter erogasset, augetur; qui steriliter servasset, amitteret (Math. xxv, 28; Luc. xix, 26). Et ideo, dilectissimi, quia septimi mensis jejunium celebrare nos convenit, sanctitatem vestram monemus ut quarta et sexta feria jejunemus; sabbato vero apud beatum Petrum Apostolum (j) pariter vigilemus, cujus suffragantibus meritis ab omnibus tribulationibus mereamur absolvi: (k) per Jesum Christum Dominum nostrum, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXXVII. [Al. LXXXV.]

De Jejunio septimi mensis II.

SYNOPSIS. — I. Diabolo per continentiam esse resistendum, qui jacti in primis parentibus seminis fructum per illecebram edendi requirit in nobis. — II. Jejunium et alienæ et propriæ cujusque saluti plurimum prodesse. — III. Abundantiores sint eorum eleemosynæ, qui nequeunt jejunare. — IV. Divitias in tuto collocari et augeri, cum pauperibus erogantur.

CAP. I. — Deus humani generis conditor et redemptor, qui nos ad promissiones vitæ æternæ per semitas vult ambulare justitiæ, (l) quia non defuturæ erant tentationes quæ nobis in itinere virtutum insidiosius adversarentur occursibus, multis nos præsidii, dilectissimi, (m) quibus laqueos diaboli obtereremus, instruxit: inter quæ hoc famulis suis saluberrimum contulit, ut contra omnes inimici dolos fortitudine se continentiae et operibus pietatis arment. Ille enim 342 qui ab initio primis hominibus interdicti cibi inseruit appetitum (Gen. III, 5), et male credulis per illecebram edendi omnium concupiscen-tiarum virus infudit, easdem fraudes retractare non desinit, et in natura, quam scit suis seminibus esse vitiatam, (n) sationis suæ germen inquirit, ut ad labefactanda studia virtutis, desiderium voluptatis accen-

(f) Exemplum Pauli Diac., constantia fidei et perseverantia.

(g) Cod. Vat. Longobard., *Per eum qui vivit et regnat in sæcula sæculorum.* Prima editio: *Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus sancti per omnia sæcula sæculorum. Amen.*

(h) Lectionar. Venet. S. Marci 454, hortatio.

(i) Prima editio, corporis.

(j) Eadem editio omittit, pariter.

(k) Hæc clausula ex cod. Veneto apposta est.

(l) Vulg., *de futura tentatione, quæ nobis... adversaretur.* Magis placuit Lectio cod. Veneti.

(m) Editi, in quibus. Delevimus in auctoritate nostrorum codicum.

(n) Vulg. ante Quesn. addunt, et corruptam. Unus Vat. cod., *esse incitatam et corruptam.* Prima editio, *quam scit suis seminibus inclinatam, esse vitiatam.* Quesnellianam lectionem cæteri nostri codd. confirmant

dat. Quoniam pœna ipsius est provecio Christiana, nec potest eorum animos aliquo modo lædere, qui noverunt, auxiliante Domino, in sua carne regnare. Rationabili ergo moderatione sanctoque proposito frenandæ sunt rebelles cupiditates, nec sinendum est ut castis et spiritalibus desideriis corporales concupiscentiæ reluctantur. Agnoscat interior homo exterioris sui se esse rectorem, (a) ut mens divino gubernata dominatu terrenam substantiam in bonæ voluntatis cogat obsequium. Nec enim deest nobis ad hunc ordinem (b) conservandum, misericordissimi Regis auxilium, qui nos saluberrimæ observantiæ ratione informavit, præfinitis nobis per temporum recursus quosdam jejuniis diebus in quibus castigatione corporum virtus roboraretur animorum.

CAP. II. — Hujus autem remedii munus, dilectissimi, etiam in isto qui septimus est mense dispositum est, quod nos prompta convenit alacritate suscipere; ut præter (c) illam abstinentiam, qua quisque se peculiariter atque privatim secundum modum suæ possibilitatis exercet, hæc quæ omnibus simul indicitur animosius celebretur. Nam in omni agone certaminis Christiani, utilitas continentię plurimum valet, ita ut (d) quidam sævissimorum spiritus dæmonum, qui ab obsessis corporibus nullis exorcizantium fugantur imperiis, sola jejuniorum et orationum virtute pellantur, dicente Domino: *Hoc genus demoniorum non ejicitur nisi in jejunio et oratione* (Matth. xvii, 20; Marc. ix, 28). Grata ergo est Deo et terribilis diabolo jejunantis oratio, nec latet quantum acquirat salutis suæ, quæ tantum præstat alienæ.

CAP. III. — In hac sane observantia, dilectissimi, quamvis omnes (e) nos sananimitè oporteat esse devotos, si qui tamen sunt quorum voluntati aliqua obsistat infirmitas, laborem qui supra vires est corporum, redimant impendiis facultatum. Multa enim sunt opera pietatis quæ ipsam edendi necessitatem merito ampliore (f) commendent, si jejunantium purificationem studio benignitatis 343 acquirunt. Nam

(a) Revocavimus ut a Quesnello deletum ex anterioribus editionibus, pro quo duo mss. Vat. habent et.

(b) Ita cum Quesnello nostri codd. Al., *observandum*. Paulo post, *formavit* in duobus mss., pro *informavit*.

(c) Ex Lectionario Veneto addidimus, *illam*.

(d) In ms. Vat. collect. 5 omittitur, *quidam*. Post pauca cod. Venet. delet præpositionem *in* ante vocem *jejunio* in Matthæi textu.

(e) Unus cod. Vat., *vos*; et post pauca, *obsistit* in Lectionario Veneto pro, *obsistat*.

(f) Ita omnes et editiones et codices, sed legendum, *ni fallor, compensent*. QUESNELLS iu margine.

(g) Id intelligetur ex serm. 18, de Jejuniis mensis septimi, c. 3, ubi Leo ad eleemosynas cum jejuniis jungendas hortatur, *sterile* indicat, quod pietatis ac eleemosynæ fructibus caret; qui fructus ad eo Christianis necessarii sunt, ut sicum infecundam Dominus Jesus inquit, *nihil habentem, quod esurians sumeret, perpetua sterilitate damnaverit: quoniam qui esurientem non refovet, illi denegat cibum, qui quod pauperi est datum, sibi dixit impensum. Et hujus maledictionis arbores erant, quibus a judicante diceretur: Discedite a me, etc. Esurivi enim, et non dististis mihi manducare, etc.* Sterile igitur vocatur je-

cum ii qui nihil omittunt de humilitate jejunii sub (g) sterili fatigatione desudent, nisi se eleemosynarum qua possunt, erogatione sanctificent, dignum est ut in alimoniam pauperum abundantior sit eorum largitio, quorum ad abstinendum minor est fortitudo. Quod ergo (h) quis in sua sibi infirmitate non denegat, alienæ inopiæ libenter impendat, et propriam necessitatem faciat sibi cum indigente communem. Non culpatur infirmus jejunium solvens, a quo cibum accipit pauper esuriens; nec escam sumendo polluitur, qui eleemosynam impertiendo mundatur, dicente Domino: *Date eleemosynam, et ecce omnia munda sunt vobis* (Luc. xi, 41).

CAP. IV. — In quo opere, dilectissimi, etiam ii qui ab epularum delectatione se continent, fructus sibi debent misericordiæ comparare, ut (i) quod abundantius seminaverint, copiosius metant. Non enim umquam agricolæ suo seges ista mentitur, aut incertam spem habet operis cultura pietatis. Quidquid hoc modo serentis manu spargitur, non æstus urit, non torrens trahit, non grando prosternit. Incolumes semper sunt omnes pietatis expensæ; (j) nec solum integræ manent, sed et modo augentur, et qualitate mutantur. De terrenis cœlestia prodeunt, de parvis magna gignuntur, et temporale (k) donum in præmium transit æternum. Quisquis igitur divitias amat, quisquis multiplicari quæ possides concupiscis, in hæc lucra accendere, in hæc rerum tuarum augmenta suspiras, de quibus nihil fur abripit, nihil tinea corumpit, nihil rubigo consumit (Matth. vi, 19). Noli desperare de fenore, noli de accipiente diffidere. C *Quod uni horum fecistis, mihi fecistis* (Matth. xxv, 40), (l) quis dicat, intellige; et apud quem opes tuas colloques, (m) perspicacibus fidei oculis securus agnosce. Non dubitet de receptione, cui Christus debitor est. Non sit anxia liberalitas, nec triste jejunium: *hilarem enim datorem diligit Deus* (II Cor. ix, 7), qui fidelis est in verbis suis, et abundanter largita retribuit, (n) quæ benigne largienda donavit Jesus

jejunium, quod a jejunantibus cum ea qua possunt eleemosynarum erogatione non jungitur; quatenus eo fructu caret, quo qui expers est jejuniis non suffragante damnabitur. Mox, pro *ad abstinendum*, codex Venet. habet, *ad abstinentiam*.

(h) Vocem *quis* in mss. collect. 5 et a Quesnello omissam, ex anterioribus vulgaribus et cæteris nostris antiquis libris revocavimus.

(i) Ita melius ex eodem cod. Veneto, quam in Vulgatis, *qui*.

(j) Prima editio, præmisso puncto, *Non solum*. Dein *sed et modo* scripsimus ex plerisque et potioribus nostris codd. Al., *sed etiam modo*.

(k) Prima editio, *damnum*; eleemosyna enim temporali damno verti solet.

(l) Unus cod. Vat., *quos dicat*.

(m) Vulg., *perspicacius*. Cod. Vat. suggestit emendationem, quam Quesnellus suspicatus margini annotaverat, et ante eum Latinus Latinus in Biblioth. Sacra.

(n) Prima editio, *qui*. Clausulam *Jesus Christus, etc.*, adjecimus ex ms. Veneto. In prima editione hæc alia clausula legitur: *Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.*

Christus **344** Dominus noster, qui vivit et regnat A populus, quando (f) in unitatem sanctæ obedientiæ in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXXVIII [Al. LXXXVI].

De Jejunio septimi mensis III.

SYNOPSIS. — I. Jejunia, sine quibus anti-juris justitia Dei non est placata, nobis quoque esse necessaria. — II. Multo potentiora esse quando ab omnibus simul fidelibus celebrantur. — III. Debere se quemque interdum curis subtrahere, ut saluti suæ intentius vacet. Unitas orationis quam potens sit. — IV. Plurimum valere apud Deum consensum bonorum. Animum, non censum in eleemosynis pensari. — V. Quemque debere pro facultate sua eleemosynas erogare sine diffidentia.

CAP. I. — Ad exorandam, dilectissimi, misericordiam Dei, et ad renovandum statum (a) fragilitatis humanæ, quantum valeant religiosa jejunia, sanctorum prophetarum prædicatione cognoscimus; qui divinæ justitiæ commotionem, quam frequenter populus Israel merito iniquitatis inciderat, non nisi jejunio protestantur posse placari. Unde et Joel propheta admonet dicens: *Hæc dicit Dominus Deus vester: Convertimini ad me (b) in toto corde vestro, in jejunio, et fletu, et planctu, et dirumpite corda vestra et non vestimenta vestra, et convertimini ad Dominum Deum vestrum: quia misericors est, et patiens, et magnanimus, et multum misericors (Joel. II, 12, 13); et iterum: Sanctificate jejunium, prædicate curationem, congregate plebem, sanctificate Ecclesiam (Ibid., 15).* Quæ cohortatio, dilectissimi, nostris quoque est amplectenda temporibus, quia hujus curationis remedia (c) etiam a nobis sunt necessarie prædicanda, ut in observantia (d) sanctificationis antiquæ, quod perdidit **345** Judaica prævaricatio, acquirat Christiana devotio.

CAP. II. — Divinarum (e) autem reverentia sanctorum, inter quælibet spontaneæ observantiæ studia, habet semper privilegium suum: ut sacratius sit quod publica lege celebratur quam quod privata institutione dependitur. Exercitatio enim continentiæ, quam sibi quisque proprio indicit arbitrio, ad utilitatem ejusdam pertinet portionis; jejunium vero, quod universa Ecclesia suscipit, neminem a generali purificatione sejungit; et tunc fit potentissimus Dei

omnium fidelium corda conveniunt, et in castris militiæ Christianæ similis ex omni parte præparatio, et eadem est ubique munitio. Fremat licet cruenti hostis pervigil furor, et latebrosas undique prætendat insidias, neminem tamen capere, neminem poterit vulnerare, si nullum incrimem, nullum desidem, nullum invenerit ab opere (g) pietatis exsortem.

CAP. III. — Ad hujus ergo invictæ (h) unitatis potentiam, dilectissimi, etiam hoc nos solemne jejunium septimi mensis invitat: ut a curis sæcularibus actibusque terrenis liberos ad Dominum animos erigamus. Et quia hanc intentionem semper necessariam non omnes possumus habere perpetuam, sæpiusque per humanam fragilitatem (i) a supernis in terrena recidimus, isti saltem diebus, qui nobis ad saluberrima sunt remedia præstituti, mundanis nos occupationibus subtrahamus, et aliquid temporis quod prosit ad bona æterna furemur. *In multis enim sicut scriptum est, offendimus omnes (Jacob III, 2).* (j) Et licet quotidiano Dei munere a diversis contaminationibus emundemur, inhærent tamen incautis animis plerumque maculæ crassiores, quas oporteat diligentiori cura ablui et impendio majore deleri. (k) Plenissima autem peccatorum obtinetur abolitio quando totius Ecclesiæ una est oratio et una confessio. Si enim duorum vel trium (l) sancto pioque consensui omnia quæ poposcerint Dominus præstanda promittit (*Matth. XVIII, 20*), quid negabitur multorum millium plebi unam observantiam pariter exsequenti, et **346** per unum spiritum concorditer supplicanti?

CAP. IV. — Magnum est (m) in conspectu Domini, dilectissimi, valdeque pretiosum, cum totus Christi populus eisdem simul instat officiis, et in utroque sexu omnes gradus omnesque ordines eodem cooperantur affectu; cum (n) in declinando malo ac faciendo bono par cunctorum (o) una sententia est; cum in operibus servorum suorum glorificatur Deus, et totius pietatis auctori (p) in multa gratiarum actione benedicatur. Aluntur esurientes, vestiuntur nudi, visitantur infirmi, et nemo quod suum est quaerit, sed quod alterius (*I Cor. X, 24*), dum ad relevandam alienam miseriam unicuique mensura sua sufficit, et

(a) Prima editio et unus cod. Vat., *felicitatis*.

(b) Ms., Venet., *ex toto*; et paulo post *scindite pro dirumpite* in prima editione et in mss. collect. 3 et 4.

(c) Codex Venet. *etiam a nobis necessariæ prædicantur*.

(d) Prima editio, *satisfactionis*.

(e) *Autem* pro *namque* melius reposuimus ex ms. Veneto.

(f) Idem cod. Venet., *unitate*.

(g) Vocem *pietatis* a Quesnello deletam restitui- mus ex omnibus editis nostrisque codicibus.

(h) Editi ante Quesnellum cum mss. collect. posteriorum et Lectionar. Veneto, *pietatis*. Sed melius ille, *unitatis*; nam refertur ad *unitatem sanctæ obedientiæ*, quæ præcedenti capite memoratur, cuique insistitur initio cap. 5.

(i) Ms. Vat. collect. 5, a *supernis recedimus*, deletis vocibus, in *terrena*. Alius Vat. collect. 4, *decidimus*,

pro *recidimus*.

(j) Particula *et*, quam Quesnellus delevit, ex omnibus editis et nostris codd. revocavimus.

(k) Prima editio et cod. Bon., *Plenissima autem est peccatorum abolitio*.

(l) Ita ms. Venet., duo Vatt. et prima editio. Al., *sanctorum pio consensui*.

(m) Restituimus lectionem editorum ante Quesnellum, quam omnes nostri codices præferunt. Quesnellus nihil indicans, *et in conspectu Domini, dilectissimi, valde pretiosum*.

(n) Sic ex nostris mss. et editis ante Quesnellum, apud quem, in *declinando a malo, ac faciendo bonum*.

(o) Mss. Corb. et Vict. Quesnelli, *una substantia*.

(p) Sic ex Lectionario Veneto. Al., in *multarum*; quo etiam confirmatur lectio antea vulgatorum, *auctori*, pro qua Quesnellus *auctor* supposuit.

facile est invenire hilarem(a)largitorem,ubi modum operis ratio temperat facultatis. Per hanc autem Dei gratiam,quæ operatur omnia in omnibus (1 Cor. XII, 6),communis fidelium fructus et commune sit meritum. (b)Quoniam quidem potest et eorum par esse animus quorum impar est census, et cum alter de alterius lætatur largitate,cui æquari non potuit impendio,æquat affectu. Nihil in tali populo(c)inordinatum nihilque diversum est,ubi ad unum pietatis vigorem omnia sibi totius corporis membra consentiunt;nec de sua tenuitate confunditur qui de aliorum opulentia gloriatur.Decus enim universitatis est excellentis portionis,et cum Dei spiritu omnes agimur, non solum illa nostra sunt quæ ipsi gerimus, sed etiam illa de quibus in aliorum actione gaudemus.

CAP. V.—Amplectamur igitur, dilectissimi, beatam istam sacratissimæ unitatis soliditatem, et solemne jejunium concordante proposito bonæ voluntatis ineamus.Nihil a quoquam arduum,nihil asperum quæritur, nec aliquid nobis quod vires nostras excedat indicitur,sive in abstinentiæ castigatione,sive in eleemosynæ largitate. Sciunt singuli qui possint quidve non possint.Ipsi modulum suum pendant,ipsi justa et rationabili taxatione se censeant,ut sacrificium misericordiæ non cum tristitia offeratur,nec interdamna numeretur.Hoc pio 347 impendatur operi quod cor justificet, quod conscientiam lavet, quod denique et accipienti prosit et danti. Felix quidem ille est animus multumque mirabilis,qui facultatum defectionem benefaciendi amore non metuit, et daturum sibi eroganda non diffidit, a quo quod erogaret accepit. Sed quia magnanimitas paucorum est,(d)et plenum etiam pietatis est ut suorum curam quisque non deserat,nos perfectioribus non præjudicantes, ea vos regula generaliter cohortamur ut mandatum Dei secundum possibilitatis vestræ mensuram operemini.Hilarem enim benevolentiam esse decet, quæ sic suam temperet largitatem,ut de illa et pauperum refectio gaudeat, et domestica sufficientia non laboreat.Qui autem ministrat semen seminanti, et panem ad manducandum præstabit,et multiplicabit semen vestrum, et auget incrementa frugum

(a) Al., datorem.

(b) Cod. Venet., quoniam potest par eorum esse animus.

(c) Prima editio cum mss. posteriorum collect., inornatum.

(d) Conjunctionem et adjecimus ex mss. Veneto et duobus Vatt.; etiam vero ex editionibus ante Quesnellum et quatuor codd. revocavimus. Paulo ante editiones Quesnello anteriores corrupte præponebant particulam cum voci magnanimitas..

(e) Cod. Venetus, Domini.

(f) Jejunium scilicet decimi et septimi mensis ex observantia veteris legis assumptum Leo sæpe commemorat; et eatenus Judæis commune in temporibus hoc loco traditur.

(g)Ritum ex pharisaica procul dubio superstitione descendentem arguit: nihil enim tale præscriptum Judæis in Scriptura legimus.Haustus porro ex ethnicorum consuetudine, quam commemorat Tertullianus lib. de Jejuniis, in fine: Sed et omnem, inquit, ταπεινοφρονησιν ethnici agnoscunt. Cum stupet cælum,

A justitiæ vestræ (II Cor. ix, 10). Quarta igitur et sexta feria jejunemus, sabbato autem apud beatissimum Petrum apostolum pariter vigiliis celebremus, cuius meritis et orationibus confidimus nobis per omnia misericordiam Dei nostri esse præstandam: per Dominum nostrum Jesum Christum, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXXIX [Al. LXXXVII].

De Jejuniis septimi mensis IV.

SYNOPSIS.— I. Jejunium a Christianis gratia Dei impletum quantum præstet observantia carnali Judæorum.— II. Commune et publicum privato esse antefendum, ut majoris meriti et efficacitæ.— III. Innumera esse tela diaboli, quæ ab eo solo vitantur qui Deum super omnia diligit.— IV. Quædam tempora electa, ut ad divina respiremus.— 348 V. Jejuniis subjungendam eleemosynam, maxime erga fideles.— VI. Pauperes patientia, divites misericordia salvandos.

B CAP. I.— Prædicationem nostram, dilectissimi, familiaris vobis adjuvat consuetudo, et ratio temporis commendat officium sacerdotis, ne aut onerosum videatur aut arduum, quod et præceptum exigat legis, et devotio temperat voluntatis: quæ cum in unum, gratia Dei auxiliante, conveniunt, non littera occidit, sed spiritus vivificat (I Cor. viii, 1.) Ubi autem spiritus (e) Dei, ibi libertas (II Cor. iii, 17), quæ legem non timore exsequitur, sed amore. Obedientia enim molit imperium, nec dura ibi necessitate servitur, ubi diligitur quod jubetur. Cum ergo vos, dilectissimi, ad quædam quæ etiam in veteri Testamento instituta sunt cohortamur, non Judaicæ vos observantiæ jugo subdimus, nec consuetudinem vobis populi carnalis indicimus. Excellit super illorum jejunia continentia Christiana: et si quid nobis atque illis(f) commune est in temporibus, non concordat in moribus. Habeant illi(g) nudipedalia sua, et in tristitia vultuum(h) ostentent otiosa jejunia; nos in nullo(i) ad habitus nostri honestatem dissimiles, nec a justis et necessariis operibus abstinentes, edendi licentiam simplici parcitate cohibemus: ut in usu ciborum modus eligatur, non(j) creatura damnetur.

CAP. II.— Quamvis autem unicuique nostrum liberum sit voluntariis castigationibus proprium cor-

et aret annus, nudipedalia denuntiantur, etc. Hæresim commemorat Augustinus hominum nudis pedibus semper ambulantium, eo quod Dominus Moyses, Josue et Isaiam nudis pedibus ambulare jusserit. Hæres. 68. QUESNELLUS.

(h) Sic ex Lectionar. Veneto. Al., ostendant. Respicit hic ad illa Matth. vi, 16, de hypocritis jejunantibus. Exterminant enim facies suas, ut appareant hominibus jejunantes. Amen dico vobis, receperunt mercedem suam; et ideo otiosa ejusmodi jejunia appellat, quod æterna mercede careant. Confer quæ traduntur serm. 92, c. 2.

(i) Quesnellus in margine: Forte, ab habitus nostri honestate.

(j) Innuuntur cibi quos Hebræi velut immundos damnabant, ut caro suina, sanguis, etc. Ab his autem abstinebant Christiani etiam Leonis ætate in jejuniis quatuor temporum, eo quod carnes non comederent parcitatis ac temperantiæ nomine, non vero quod aliquem cibum Hebraica superstitione reproberent.

pus afficere, et nunc moderatius, nunc vero districtius repugantes spiritui carnales concupiscentias edomare, quibusdam tamen diebus ab omnibus oportet pariter celebrari generale jejunium, et tunc est efficacior (a) sacratioque devotio, quando in operibus pietatis totius Ecclesiae unus animus et unus est sensus. Publica enim præferenda sunt propriis; et ibi intelligenda est præcipua ratio utilitatis, ubi vigilat cura communis. (b) Teneat igitur diligentiam suam observantia singulorum, et contra nequitiam spiritualis insidias, implorato divinæ protectionis auxilio, (c) cœlestia quisque arma corripiat. Sed ecclesiasticus miles, etiamsi specialibus præliis possit fortiter facere, tutius tamen et feliciter dimicabit, si contra hostem palam in acie steterit: ubi non suis tantum viribus certamen ineat, sed sub invicti Regis imperio fraternis consociatus agminibus bellum universale conficiat. Minori enim discrimine plures confingunt cum hoste quam singuli; nec facile putet vulneri, quem opposito scuto fidei, non sua tantum, sed etiam aliorum fortitudo defendit: ut ubi una est omnium causa, sit una victoria.

CAP. III. — Quia igitur adversarius noster insidiari nobis diversa tentationum arte non desinit, et hæc est (d) una versutiarum ejus intentio, ut redemptos Christi sanguine a mandatis Dei possit abducere, omni diligenter præcavendum est ut nullis inimici jaculis vulneremur. Tela enim ipsius non sunt aspera corporis sensibus, sed nimium carni, ut animæ noceant, blandiuntur. Trahunt oculos ad varias (e) cupiditates, ut de mundi pulchritudine aut concupiscentiæ accendantur faces, aut (f) superstitionum giganteantur errores. (g) Per insidiosos etiam sonos mollibus ictibus pulsatur auditus, ut inimi soliditas illecebrosa modulatione solvatur, et lethali consuetudine suavitatum incauta et parum sobria corda capiantur. Sed hos diabolo dolos inefficaces et irritos faciunt divinæ præsidia gratiæ, et evangelicæ præcepta doctrinæ. Quoniam qui acceperunt Spiritum sanctum, et a quibus timor Domini non de pœnæ formidine, sed de Dei charitate conceptus est, illæso fidei pede laqueos talium conterunt captionum, ut creaturarum omnium pulchritudine ad gloriam et laudem sui utantur auctoris, eumque diligant super omnia, per quem facta sunt omnia (Joan. 1, 3).

CAP. IV. — In hujus admirationem, dilectissimi, omnium fidelium tendat affectio; de hoc sibi delectationes non corruptibiles, sed æternas, piens continentia petat, et in amorem (h) ejus boni sine quo nullus est bonus incontaminata castitas inardescat. Ad hoc enim nobis tradita sunt exercitia Christiana ut, resecata omni illicita voluptate, in sanctas et spirituales delicias æstuemus. 350 Et cum nos oporteat semper studere virtutibus, quidam tamen dies ideo sunt ad castigationem communis observantiæ consecrati, ut anima quæ terrenis adhuc desideriis implicatur et curis sæcularibus impeditur, ex intervallo saltem ad divina respiret; et quia portio (i) Dominici agri est, dignos cœlestibus horreis afferat fructus. Ibi enim spes est metendi ubi fuerit diligentia seminandi.

CAP. V. — His, dilectissimi, ad profectum vestrum pro temporis occasione perstrictis, jejunium vobis septimi mensis indicimus, in quo vos non solum de ciborum abstinentia, sed etiam de pietatis operibus commonemus: ut quod vestris usibus religiosa parcitate subtrahitis in alimoniam pauperum et in cibos debiliū transferatis; omnibus quidem indigentibus generali benevolentia consulentes, sed maxime eorum memores qui sunt de membris corporis Christi et nobis unitate catholicæ fidei copulantur. Plus enim debemus nostris pro consortio gratiæ, quam alienis pro communione naturæ.

CAP. VI. — Abundet ergo in vobis, dilectissimi, benignitas Christiana; et sicut recurrentia anni tempora desideratis ut plena sint fructibus, ita et corda vestra pascendis sint fecunda pauperibus. Quibus utique potuit Deus, cujus sunt omnia, necessariam conferre substantiam, et tales eis tribuere facultates, ut in nullo vestris largitionibus indigerent; sed et illis et vobis multa virtutum materia defuisset, si nec illos ad patientiæ coronam inopia exerceret, nec vos ad misericordiæ gloriam copia provocaret. Mirabiliter autem providentia divina disposuit ut essent in Ecclesia et sancti pauperes et divites boni, qui invicem sibi ex ipsa diversitate prodessent, cum ad æterna et incorrupta præmia promerenda Deo gratias agerent accipientes, et Deo gratias agerent largientes: quoniam, sicut scriptum est, (j) et patientia pauperum non peribit in æternum (Ps. ix, 19), et hilarem datorem diligit Deus (II. Cor. ix, 7). Quarta igitur et sexta feria jejunemus; sabbato vero apud beatissimum Petrum apostolum vigilas celebremus, sperantes nos ita ipsius orationibus adjuvandos, ut Deus miseri-

solem nascentem a paganis derivatam serm. 27. c. 4, (g) Ita ex ms. Veneto. Prima editio: *Insidiosus enim sono et mollibus actibus*. Subsequentibus editionibus quæ a prima non habent originem: *Insidiosus etiam sono mollibus ictibus*. Quesnellus: *Insidiosus etiam sonis et mollibus ictibus*. (h) Supplementum vocem *ejus* ex laudato ms. Veneto. (i) Vulgati, *divini agri*. Melius ex cod. Veneto *Dominici*, quod Leoni usitatum est. (j) Particulam *et*, quæ in Rainaudo et Quesnello deerat, ex omnibus nostris codd. et anterioribus editionibus revocavimus. Cod. Venet., pro *pauperum*, habet, *pauperis*.

(a) Al, *sanctiorque*.

(b) Ita cum Quesnello ms. Venetus. Cæteræ editiones cum codd. collect. posteriorum: *Teneant... observantia*.

(c) Vulgati, *arripiat*. Placuit lectio ms. Veneti.

(d) In prima editione deest *una*.

(e) Eadem editio, *tentationes*.

(f) Respicere videtur superstitionem gentium quæ astrorum pulchritudine captæ ex astris fecerunt deos, vel Manichæorum, qui soli ac lunæ superstitionum cultum deferre ab ipso Leone inventi fuerunt, uti traditur serm. 42, c. 5, et ep. 15, ad Turibium, c. 4. Vide etiam peculiarem supersitionem erga

cordiarum jejunii nostri (a) sacrificio placatus **351** A exaudiat per Jesum Christum Dominum nostrum, qui vivit regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XC [Al. LXXXVIII].

De Jejunio septimi mensis V.

SYNOPSIS. — I. Pænitentiam semper esse necessariam propter continuas inimici insidias et concupiscentiam carnis. — II. Omnia impossibilia ex imbecillitate humana, esse possibilia ex virtute divina. — III. De amore Dei et mundi. — IV. Amorem Dei bonis operibus nutrire. Cur septimi mensis jejunium.

CAP. I. — Sacratum, dilectissimi, in septimo mense jejunium, ad communis devotionis exercitia prædicamus, fidenter vos paternis cohortationibus incitantes, ut quod fuit (b) ante Judaicum, vestra (c) fiat observantia Christianum. Est enim omni tempore aptum et Testamento utrique conveniens, ut per castigationem (d) et mentis et corporis misericordia divina quæretur, quia nihil est efficacius ad exorandum Deum quam ut homo ipse se judicet, et NUMQUAM desinat a venia postulanda, qui se scit numquam esse sine culpa. Habet enim hoc in se (e) vitium humana natura, non a Creatore insitum, sed a prævaricatore contractum, et in posteros (f) generandi lege transfusum, ut de corruptibili corpore etiam quod animam corrumpere possit oriatur. Hinc interior homo, (g) tametsi jam in Christo regeneratus et a vinculis captivitatis est erutus, assiduos habet cum carne conflictus, et dum cohibet concupiscentem patitur repugantem. In qua discordia, non facile obtinetur tam perfecta victoria ut etiam (h) illa quæ sunt abrumpenda non illigent, et quæ sunt interficienda non vulnerent. Quantumlibet sapienter et provide judex animus (i) exterioribus sensibus præsit, inter ipsa tamen curas atque mensuras regendæ carnis et alendæ, nimis ei semper vicina tentatio est. Quis enim ita se aut a voluptate corporis aut a dolore sejungit, ut ad ipsam mentem non pertineat, quod extrinsecus aut blanditur aut cruciatur? Indivisum est gaudium, indiscreta tristitia: nihil (j) in homine iracundia non accendit, nihil lætitia non resolvit, nihil **352** ægritudo non afficit. Et quæ illic declinatio potest esse peccati, ubi una passio est et regentis et subditi? Merito Dominus protestatur quod spiritus quidem promptus est, caro autem infirma (Matth. xxvi, 41).

CAP. II. — Et ne usque ad inertem desidiam desperatione ducamur, quæ impossibilia sunt homini ex

(a) Ita cum nostris codd. et vulgatis ante Quesnellum, apud quem nullo nostro ms. suffragante, *sacrificium placatus accipiat*. Clausulam ex codice Veneto expressimus. Al., *Per Christum Dominum nostrum. Amen.*

(b) Septimi mensis jejunium apud Hebræos agebatur ipso expiationis die.

(c) Ita cum Lectionar. Veneto editiones anteriores Rainaudo et Quesnello, apud quos, *sic*. Mox tempore pro tempore in ms. Vat. collect. 5.

(d) Addidimus et ex laudato ms. Veneto.

(e) Editi pro *vitium* habebant *generaliter*. Emendationem suppeditavit laudatus cod. Venetus.

imbecillitate propria, possibilia spondet ex virtute divina: *Angusta enim et arcta est via quæ ducit ad vitam* (Matth. xii, 14), et nemo in eam gressum inferret, nemo vestigium promoveret, nisi difficiles aditus ipse se Christus viam faciendo reseraret: ut auctor itineris fiat possibilitas ambulantis, quia idem et introducit ad laborem et perducit ad requiem. In quo ergo nobis spes est æternæ vitæ, in eodem est et forma patientiæ. Sienim *compatimur, et conregnabimus* (II Tim. ii, 12; Rom. viii, 17): quoniam, ut Apostolus ait; *qui se dicit in Christo manere, debet sicut ille ambulavit et ipse ambulare* (I Joan. ii, 6). Alioqui falsæ professionis imagine utimur, si cujus nomine gloriamur, ejus instituta non sequimur: quæ utique nobis onerosa non essent, et ab omnibus nos periculis liberarent, si nihil aliud quam quod amandum jubetur amarem.

CAP. III. — Duo namque amores sunt ex quibus omnes prodeunt voluntates, ita diversæ qualitatis, sicut dividuntur auctores. Rationalis enim animus, qui sine dilectione esse non potest, (k) aut Dei est amator aut mundi. In dilectione Dei nulla nimia, in dilectione autem mundi cuncta sunt noxia. Et ideo æternis bonis inseparabiliter inhærendum, temporalibus vero transeunter utendum est: ut peregrinantibus nobis et ad patriam redire properantibus, quidquid de prosperitatibus mundi hujus occurrerit, viaticum sit itineris, non illecebra mansionis. Ideo beatus Apostolus prædicat dicens: *Tempus breve est: reliquum est ut qui habent uxores, tamquam non habentes sint; et qui flent, tamquam non flentes; et qui gaudent, tamquam non gaudentes; et qui emunt, tamquam non possidentes; et qui utuntur hoc mundo, tamquam non utantur*. Præterit enim *figura hujus mundi* (I Cor. vii, 29-31). Sed quod de specie, de copia, de varietate blanditur, non facile declinatur, nisi in illa visibilibus pulchritudine Creator potius quam creatura diligatur, qui cum dicit: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota mente tua, et ex tota virtute tua* (Matth. xxii, 37), in nullo nos vult ab amoris sui vinculis relaxari. Et cum huic præcepto proximi quoque copulat **353** *charitatem*, imitationem nobis suæ bonitatis indicit: ut quod diligit diligamus, et quod operatur operemur. Quamvis enim *Dei agricultura simus, et Dei ædificatio* (I Cor. iii, 9), et neque qui plantat sit aliquid, neque qui rigat, sed qui *incrementum dat Deus* (Ibid., 7); in omnibus tamen exigit nostri ministerii servitutem, et nos dispensa-

(f) Sic cum Quesnello idem ms. Venetus et Vat. collect. 5. Al., *generali*.

(g) Vulg. ante Quesn. et plures codd., *si tamen*.

(h) Addidimus *illa* ex ms. Veneto. Mox *alligent* pro *illigent* in prima editione.

(i) Vulg., *suis exterioribus præsit*. Prætulimus lectionem cod. Ven.

(j) Ita melius ex prima editione, uti etiam indicavit corrigendum Latinus Latinus. Al., *in hominem*.

(k) De hoc textu apud Quesnellianos celebri, et de Quesnelli postilla eidem apposita, plura in observationibus ad hunc sermonem dicenda erunt.

torum suorum vult esse donorum, ut qui fert Dei imaginem, Dei faciat voluntatem. Propter quod in oratione Dominica sacratissime dicimus: *Adveniat regnum tuum, fiat voluntas tua sicut in celo et in terra* (Matth. vi, 10). Quibus verbis quid aliud postulamus, quam ut Deus (a) quos necum sibi subdidit subdat, et sicut in celo angelos, ita et in terra homines ministros suæ faciat voluntatis? Hoc autem petentes amamus Deum, amamus et proximum; et non diversa in nobis, sed una dilectio est, quando et servum servire, et dominum cupimus imperare.

CAP. IV. Hic igitur affectus, dilectissimi, quo amor terrenus excluditur, bonorum operum consuetudine roboratur, quia necesse est ut (b) bonis actibus conscientia delectetur, et libenter faciat quod fecisse se gaudeat. Assumitur ergo jejunium, multiplicatur largitio, justitia custoditur, frequentatur oratio, sitque ut singulorum desiderium sit unum omnium votum. Nutrit patientiam labor, mansuetudo exstinguit iram, benevolentia calcat invidiam, immundæ cupiditates sanctis desideriis rencantur, avaritia liberalitate depellitur, et onera divitiarum fiunt instrumenta virtutum. (c) Sed quia 354 insidiæ diaboli etiam inter talia studia non quiescunt, rectissime in quibusdam articulis ten:porum, vigoris nostri est instituti reparatio: et ubi de clementia cæli et ubertate agri potest mens præsentium bonorum avida gloriari, et in ampla horrea fructibus congregatis, animæ suæ dicere: *Habes multa bona, epulare* (Luc, xii, 19): ibi quamdam increpationem divinæ vocis accipiat, audiatque dicentem: *Stulte, hac nocte (d) reposcunt animam tuam a te: quæ autem præparasti, cujus erunt* (Ibid. 20)? Hæc

(a) Editi, quem. Melius ex cod. Veneto, quos, unde postea, homines.

(b) Al., rectis.

(c) In antiquissimo Vat. 3836 finis hujus sermonis multo diversus profertur sic: *Sed quia insidiæ diaboli etiam inter talia studia non quiescunt, hoc quod de propheta voce cantatum est, in affectum assumatur orantium, ut non solum labiis, sed et corde dicatur: Custodi me, Domine, ut pupillam oculi, sub umbra alarum tuarum protege me* (Ps. xvi, 8). *Incessabiliter enim divino egemus auxilio, et hæc est humanæ devotionis insuperabilis fortitudo, ut illum protectorem semper habeamus, sine quo sortes esse non possumus. Quod ergo et sanctificationi corporum et reparationi prosit animarum quarta et sexta sabbati jejunemus; sabbato vero etiam vigiliis celebremus apud beatissimum apostolum Petrum, ut piarum ovium deprecationibus gloriosissimi pastoris patrocinetur oratio. Per Dominum nostrum regnantem cum Patre, et cum Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.* Licet hujus Romani Lectionarii auctoritas, et stylus hunc finem Leoni tribuendum suadet, vulgatam nihilominus lectionem, quæ Leonem pariter spirat, et legitur in cæteris codicibus atque in Lectionario Veneto, nolimus deserere. Cum vero tanta varietas Leonis stylum referens, amanuensibus tribui nequeat, id unum hinc colligi posse videtur S. pontificem hunc sermonem his recitasse, sole fine mutato. Aliquid enim simile aliis in sermonibus, qui alias insignes mutationes præstantissimis Lectionariis mss. probatas exhibent, accessisse probabilissimum est. Confer. serm. 22, in quo Lectionarium Vercellense et Homiliarium Pauli Diaconi non exiguam ab editis aliisque codicibus varietatem præferunt, uti ibidem observavimus annot. 1. Ita etiam serm. 59, c.

sollicitissima meditatio debet esse sapientis, ut quoniam breves dies istius vitæ et incerta sunt spatia, numquam sit mors improvisa morituro, nec (e) inordinatum incidat finem, qui se novit esse mortalem. (f) Quod itaque et sanctificationi corporum, et reparationi prosit animarum, quarta et sexta feria jejunemus; sabbato autem (g) apud beatissimum Petrum apostolum vigiliis celebremus, ejus orationibus adjuvandi, ut sanctorum desideriorum consequamur effectum: per Christum Dominum nostrum, (h) qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

355 SERMO XCI [Al. LXXXIX].

De Jejunio septimi mensis VI.

SYNOPSIS. — I. Dei voluntatem ex ipsis etiam elementis edoceri, quæ et a cibis, et a mundana sapientia abstinere jubet. — II. Tam Nestorii quam Eutychis hæresim esse detestandam. — III. Veritatem carnis in Christo ex sacrificio Eucharistiæ et præcepto elemosynæ probari.

CAP. I. — Devotionem fidelium, dilectissimi, nihil est in quo providentia divina non adjuvet. Siquidem exercendis ad sanctimoniam mentibus atque corporibus, ipsa quoque mundi elementa (i) famulantur, dum dierum ac mensium distincte variata revolutio quasdam nobis paginas aperit præceptorum, ut quod sacra admonent instituta, hoc quodammodo loquantur et tempora. Unde cum septimum mensem nobis anni recursus attulerit, non ignoro observantiam vestram ad celebrandum solemne jejunium spiritualiter incitari: quoniam (j) experimento dedicistis quantum hæc præparatio et exteriora hominum et interiora purificet, ut cum a licitis abstinetur, facilius illicitis resistatur. Continentiæ autem ratio, dilectis-

1 et 4, varias et alterius formæ lectiones in Vat. 3835 ac in cod. Casinensiprehendere licuit, quæ eandem causam habere videntur. Post nonnulla editi et posteriores codd., *vigoris est nostris reparatio instituta*. Magis Leonina visa est syntaxis Lectionarii Veneti.

(d) Prima editio, *reposcam*.

(e) Legendum forte, *inopinatum*, non *inordinatum*, olim conjectaram. Ad conjunctioni modo non parum detraho, tum quod vox ista congruentem huic loco per se significatum habet, tum quod se ipse doctor noster explicat lib. II de Vocat. gentium cap. 21, his aliis verbis idem cogitatum referentibus: *Quod ergo ab initio mortale est, qualibet occidat die, non contra legem mortalitatis occumbit, nec unquam ei vicinus est posse vivere, quam posse deficere*. Quem enim finem in præsentī sermone *inordinatum* dicit, illic *contra legem mortalitatis* appellat QUESNELLUS. — Putavit Quesnellus in hac annotatione libros de Vocat. gentium esse Leonis, cum tamen alterius incerti auctoris sint, ut alibi demonstrabimus. Omnes tamen nostri codices vulgatam lectionem præferunt.

(f) Prima editio cum mss. collect. 3 et 4, *Quod ergo et Codices collect. 6, Quod itaque ut*. Editiones Quesnello anteriores: *Quod itaque ut et sanctificationi*. Quesnelli lectionem a nobis receptam codex Venetus confirmat.

(g) Ms. Venet., *ad beatissimum*; et paulo post, *orationibus ipsius adjuvandi*.

(h) Sequentia ex eodem codice supplevimus.

(i) Solus Quesnellus, *famulentur*.

(j) Ita ex duobus Lect. mss. Rergom. et Veneto S. Marci. Al., *experiendo*. Paulo post iidem codd., *et cum a licitis*.

simi, non in sola castigatione corporum, nec in diminutione tantum (a) habeatur escarum. (b) Majora enim virtutis istius bona ad illam animæ pertinent castitatem. quæ non solum carnis concupiscentias conterit, sed etiam mundanæ sapientiæ vana contemnit, dicente Apostolo: *Videte ne quis vos decipiat per philosophiam et inanem fallaciam secundum traditionem hominum* (Coloss. II, 8).

CAP. II. — Continendum ergo est a cibis, sed multo magis ab erroribus jejunandum: ut mens nulli carnali dedita voluptati, nullius sit captiva mendacii: quia sicut in præteritis, 356 ita etiam in nostris diebus non desunt veritatis inimici qui (c) intra catholicam Ecclesiam movere audeant bella civilia, ut in consensum impiorum dogmatum imperitos (d) quosque ducentes, sibi gloriantur accrescere quos a Christi corpore potuerint separare. Quid enim tam adversatur prophetis, tam repugnat Evangelistiis, tam denique est apostolicis rebelle doctrinis, quam in Domino Jesu Christo ex Maria genito, et sempiterno Patri intemporaliter coæterno, unam et singularem prædicare naturam? (e) Quæ si hominis tantum intelligenda est, ubi est quæ salvat Deitas? si tantummodo Dei, ubi est quæ salvatur humanitas? Fides autem catholica, quæ omnibus resistit erroribus, etiam simul istas impietates refutat, damnans Nestorium divina ab homine dividendum, detestans Eutychem (f) in divinis humana vacuam: quoniam veri Dei Filius Deus verus, unitatem et æqualitatem habens cum Patre, et cum Spiritu sancto, idem verus homo esse

A dignatus est, nec conceptu Virginis matris (g) est sejunctus a carne nec partu: sic humanitatem sibi uniens, ut Deus incommutabiliter permaneret; sic Deitatem homini impertiens, ut eam glorificatione non consumeret, sed auget. Qui enim factus est forma servi, forma Dei esse non destitit, nec alter cum altero, sed unus in utroque est: ut ex quo *Verbum caro factum est* (Joan. I, 14), nullis dispensationum varietatibus fides nostra turbetur; sed sive in miraculis virtutum, sive in contumeliis passionum, et Deum qui homo est, et hominem credamus esse qui Deus est.

CAP. III. — Hanc confessionem, dilectissimi, toto corde promentes impia hereticorum commenta respuite, ut jejunia (h) vestra et elemosynæ nullius erroris contagio polluantur; tunc enim et sacrificii munda est oblatio, et misericordiæ sancta largitio, quando ii qui ista dependunt, (i) quod operantur intelligunt. Nam dicente Domino: *Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, et biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis* (Joan. VI, 54), sic sacræ mensæ communicare debetis, ut nihil prorsus (j) de veritate corporis 357 Christi et sanguinis ambigatis. Hoc enim ore sumitur quod fide creditur: et frustra ab illis AMEN respondetur, a quibus contra id quod accipitur, disputatur. Dicente autem propheta: *Beatus quis intelligit super egenum et pauperem* (Ps. XL, 1), ille circa (k) pauperes vestimentorum et ciborum laudabilis distributor est, qui se Christum in indigentibus et vestire novit et pascere: quoniam (l) ipse

(a) Editi ante Quesn., *habetur*. Duo memorata Lectionaria ut in textu.

(b) Quesnellus in margine et cod. Bergom., *Major enim virtus istius boni... pertinet*.

(c) Vulgati, *inter*. Correximus ex prima editione et nostris codicibus.

(d) Prima editio et cod. Bon., *quosdam*. Mox cod. Bergom., pro *accrescere*, habet *adhaerescere*.

(e) Ita cum Quesnello laudatus cod. Venetus. Anterioribus editionibus cum aliis codd., *Quia*, et ita etiam in tractatu contra Eutythianos cap. 3, qui in appendice edetur.

(f) Quesnellus, *divinis*. Præpositionem in ex anterioribus editis et codd. Bergom. et Veneto revocavimus; Eutythes enim, qui Christo non Divinitatem, sed veram humanitatem negavit, non *divinis humana vacuasse*, sed *in divinis vacuasse humana* dicendus est. Tractatus etiam contra Eutythianos habet, *in divinis*.

(g) Add. id. mus verbum *est* ex editionibus quæ Quesnellianam præcessere, et ex codd. Bergom. et Veneto. Mox ms. Bergom., *nec partu sic humanitatem sibi uniens, ut Deus incommutabiliter non permaneret*.

(h) Quesnellus omittit *vestra*. Aliæ editiones, *jejunia et elemosynæ vestre*. Prætulimus lectionem cod. Veneti et quorum Vall. Mox editi ante Quesn., *contagione*. Nostris codd., *contagio*.

(i) Al., *quid operentur*.

(j) Resp. sit S. pontifex Eutythianorum errorem, qui veritatem corporis et sanguinis Christi post unionem Verbi in ipsa urbe Roma negasse traduntur serm. 96, cap. 1, his verbis: *Sollicitudinem nostram latere non potuit quosdam Ægyptios præcipue negotiatores ad Urbem venisse, eaque quæ Alexandriæ scelestæ ab hæreticis sunt admissa defendere, asserentes solam Deitatem in Christo fuisse naturam, nec carnis humanæ, quam sumpsit ex beata Maria Virgine, habuisse penitus veritatem*. Id in Eutythii sensum,

C quem idcirco *in divinis humana vacuam* hoc ipso in sermone capite antecedenti prodidit; et clarior in ep. 35, cap. 1: *Qui unigenitum Dei Filium sic de utero beatæ Virginis prædicat natum, ut humani quidem corporis spectem gesserit, sed humanæ carnis veritas Verba unita non fuerit*; seu, uti traditur ep. 31, *ut quod formam servi gessit, quod nostri similis fuit atque conformis, quædam nostræ carnis fuerit imago, non veritas*. Præmonere igitur et præmunire S. pontifex voluit auditores ne quis forte ex hac zizania per Urbem disseminata de ea veritate veri corporis et sanguinis Christi ambigeret, quam in Eucharistia confitebantur et approbant, dum Eucharistiam sumpturi ad verba sacerdotis dicentis, *Corpus Christi et sanguis Christi*, respondebant, *Amen*. Eodem pariter consilio doctrinam et praxim circa Eucharistiam ad Eutythianum errorem revincendum adhibuit etiam ep. 59, cap. 2: *In quo hactenus desidiæ tempore jacuere, ut nec auditu discerent, nec lectione cognoscerent, quod in Ecclesia Dei in omnium ore tam consonum est, ut nec ab infantium linguis veritas corporis et sanguinis Christi inter communionis sacramenta taceatur*. Frustra autem Calvinistæ hæc Leonis testimonia deludere nisi, reponunt mentem ejus fuisse non dubitandum de veritate corporis et sanguinis Christi in se, non autem non dubitandum de veritate ejusdem in Eucharistia: nam palam S. pontifex affirmavit: *Hoc enim ore sumitur quod fide creditur*. Igitur si fide credendum est verum corpus et verus sanguis in Christo, idem verum corpus et verum sanguinem ore sumi non est ambigendum.

(k) Cod. Venetus, *inopes*.

(l) Editiones Quesnello anteriores addunt particulam *ut*, quæ tamen in plerisque nostris codicibus deest. Mox *uni de fratribus his meis* legitur in iisdem editionibus, non tamen in nostro Lectionario Veneto quod lectique textus a Quesnello inductam confirmat.

ait: *Quamdiu fecistis uni ex fratribus meis, mihi fecistis* (Matth. xxv, 40). Verus itaque Deus et verus homo, unus est Christus, dives in suis, pauper in nostris, dona accipiens et dona diffundens, particeps mortalium et (a) vivificatio mortuorum: *ut in nomine Jesu Christi omne genu flectatur, caelestium, terrestrium et infernorum; et omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris* (Philipp. ii, 10, 11), vivens et regnans (b) cum sancto Spiritu in saecula saeculorum. Amen.

SERMO XCII [Al. XC.]

De Jejunio septimi mensis VII.

SYNOPSIS. — I. *Præcepta legis moralia non abolita; neminem unquam sine charitate justificatum; abundantiam justitiæ evangelicæ in abundantia charitatis esse positam.* — II. *Jejunia novæ legis ex veteri assumpta, alio spiritu esse perficienda.* — III. *Deo soli placere quemque debere; talem esse cujusque thesaurum, quale est id cui corde inhæret.* — IV. *Septimum mensem jejunio, bonis operibus 358 et ipso sui numero esse consecratum.*

CAP. I. — Apostolica institutio, dilectissimi, quæ Dominum Jesum Christum ad hoc venisse in hunc mundum noverat, ut legem non solveret, sed imple-ret (Matth. v, 17), ita veteris Testamenti (c) decreta distinxit, ut quædam ex eis, sicut erant condita, evangelicæ eruditioni profutura decerperet, et quæ dudum fuerant consuetudinis Judaicæ, fierent observantiæ Christianæ. Quamvis enim varietates hostiarum, differentia baptismatum, et otia sabbatorum cum ipsa carnis circumcissione cessaverint, manent tamen ex ipsis voluminibus etiam apud nos plurima præcepta moralia. Et cum inde dicatur: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo; et diliges proximum tuum sicut teipsum* (Matth. xxii, 37, 39): Christo Domino (d) dicente cognoscimus, quod in his duobus mandatis tota lex pendet et prophetæ (Ibid., 40); tantaque est sub hujus geminæ charitatis edicto utriusque copula Testamenti, ut sine istarum connexionem virtutum nec lex quemquam inveniri justificasse, nec gratia. Illæ quoque partes legalium mandatorum ex quibus quædam præcipiuntur ut fiant, quædam interdiciuntur ut non fiant, antiquæ auctoritatis retinent firmitatem. Nec ideo eis evangelica putanda est adversa perfectio, quia et virtutum

studia ad voluntaria incitantur augmenta, et ultiones criminum pœnitentiæ remediis relaxantur. Dicit enim Dominus: *Nisi abundaverit justitia vestra plus quam Scribarum et Phariseorum, non intrabitis in regnum caelorum* (Matth. v, 20). Quomodo (e) vero abundabit justitia, nisi *superexaltet misericordia* (f) *judicium* (Jacob. ii, 13)? Et quid tam æquum 359 quidque tam dignum est quam ut creatura ad imaginem et similitudinem Dei condita suum imitetur auctorem, qui reparationem sanctificationemque credentium in peccatorum remissione constituit, ut remota severitate vindictæ, omnique cessante supplicio, reus innocentia redderetur, et finis criminum fieret origo virtutum?

CAP. II. — Quod igitur, dilectissimi, ex veteris prædicatione doctrinæ ad purificationem animarum corporumque nostrorum jejunium septimi mensis assumimus, non legalibus nos oneribus subijcimus, sed utilitatem continentia (g) quæ Christi Evangelio servit, amplectimur. Quia et in hoc potest super Scribas et Phariseos Christiana abundare justitia, non evacuando legem, sed intelligentiam refutando carnalem. Nec enim nostra talia debent esse jejunia, qualia erant illorum quibus Isaias propheta Spiritu sancto in se loquente dicebat: *Neomenias vestras et sabbata et diem magnum non sustineo, jejunium et ferias et dies festos vestros odit anima mea* (Isai. i, 13). Unde et Dominus jejunandi formam discipulis tradens, *Cum (h) jejunatis, inquit, nolite fieri sicut hypocritæ tristes. Exterminant enim facias suas, ut appareant hominibus jejunantes. Amen dico vobis, receperunt mercedem suam* (Matth. vi, 16). Quam mercedem, nisi laudis humanæ? propter cujus cupiditatem, justitiæ species plerumque præterditur, et ubi nulla est cura conscientia, amatur falsitas famæ; (i) ut iniquitas, quæ occultatione arguitur, mendacii opinione lætetur.

CAP. III. — Rationabile itaque sanctumque jejunium (j) nulla ostentationis jactantia polluat, nec bonum suum quisquam fidelium de humanis velit pendere judiciis. DILIGENTI Deum sufficit ei placere quem diligit: quia nulla major expetenda est remuneratio, quam ipsa dilectio: sic enim charitas ex Deo est, ut Deus ipse sit charitas. 360 (k) Quo utique

runt pro receperunt.

(i) Quesnellus et noster ms. Bergom., et iniquitas, quæ occulta actione arguitur, mendacii opinione lætatur. Haud deserendum putavimus omnium ante editorum et cæterorum nostrorum codicum lectionem, quæ satis congrua est. Nec displiceat vox occultatione, nam indicatur inanis gloriae intentio, quæ ex eo ipso quod occultatur iniquitatis arguitur.

(j) Editi ante Quesn. cum mss. trium posterior, collect. et Bergom., nulla laudis, ostentationisque jactantia; tres codd. Vat., nulla laude, ostentationisque jactantia. Quesnellus, nullo indicato codice et nullo nostro suffragante, nulla ostensionis jactantia. Secutus sum ms. Venetum, cujus vox ostentationis aliis editis et codicibus confirmatur, et pro ostensione ponitur; sicuti verbum ostento frequentativum est pro simplici ostendo.

(k) Vulgati ante Quesn. cum codd. posteriorum col-

(a) Editio Rainaudi, vivificator.

(b) Cod. Venetus, cum Patre et Spiritu sancto.

(c) Prima editio, sacramenta.

(d) Ms. Vat. collect. 5, docente. Mox editi ante Quesn., cognovimus; et quoniam in his duobus mandatis in ms. Veneto.

(e) Editi, ergo. Melius cum ms. Veneto et tribus Vat., vero.

(f) Ex cod. Veneto supplevimus, *judicium*, quæ vox et legitur Jacobi ii, 13, et ab ipsius contextus sententia exigitur: refertur enim hic locus ad ecclesiasticos judices, qui dum pœnitentibus crimina misericordius relaxant, Dei justitiam imitantur, de quo scriptum est apud Jacobum loco laudato: *Superexaltet misericordia judicium*. Paulo post, *quidve tam dignum in prima editione et mss. Vatt. collect. posteriorum.*

(g) Cod. Venetus, quæ Christi Evangelium servet.

(h) Idem cod. addit. autem; et paulo post, *percepe-*

pius et castus animus ita gaudet impleri, ut nulla re extra ipsum cupiat delectari. Verissimum namque est quod dicit Dominus: *Ubi est thesaurus tuus, ibi erit et cor tuum* (Matth. vi, 21). Quis autem est thesaurus hominis, nisi quædam fructuum ejus congregatio laborumque collectio? *Quod enim quis seminaverit, hoc et metet* (Galat. vi, 8), et quale cujusque opus, talis est et quæstus; et ubi oblectatio fruendi constituitur, ibi cura cordis (a) obstringitur. Sed cum multa sint genera divitiarum, (b) dissimilesque materiæ gaudiorum, THESAURUS CUIQUE est suæ cupiditatis (c) affectus, qui si de appetitu est terrenorum, non beatos facit sui participatione, sed miseros. Hi vero qui ea quæ sursum sunt sapiunt, non quæ super terram (Coloss. iii, 2), nec perituros intenti sunt, sed æternis, in illo habent incorruptibiles reconditas facultates, de quo dicit propheta: *The-saurus et salus nostra advenit, sapientia et disciplina et pietas a Domino: hi sunt thesauri justitiæ* (Isai. xxxiii, 6, sec. LXX): per quos, auxiliante Dei gratia, etiam terrena bona in cœlestia transferuntur, dum multi divitiis, aut juste sibi relictis aut aliter acquisitis, ad instrumentum (d) pietatis utuntur. Cumque ad sustentationem pauperum, quæ possunt exuberare distribuunt, congregant sibi inamissibiles facultates: ut quod (e) abdididerunt eleemosynis, nullis possit subiacere dispendiis; et digne ibi habeant cor, ubi habent thesaurum suum (Matth. vi, 21): quia tales divitias suas (f) beatissimum est exercere ut crescant, et non timere ne pereant.

CAP. IV. — *Operantes* igitur, dilectissimi, quod bonum est ad omnes, maxime autem ad domesticos fidei (Galat. vi, 10), septimum mensem ab initio mysticum propter septiformem Spiritum, et ipso sui ordinis numero consecratum, continentiam fructibus deputantes, (g) quarta et sexta sabbati solemniter jejunemus; sabbato autem apud beatum Petrum vigiliis 361 celebremus: cujus nobis et orationes suffragabuntur et merita (h) ut quantum cuique fidelium tribuitur bonum velle, tantum donetur et posse, ipso

lect.: *Quod utique pius et castus ita gaudet animus implere, ut in nullo extra illum, etc.* Unus Vat., *extra ipsum*. Quesnelli emendatio Lectionario Veneto confirmata præferenda fuit ex contextu, cum relativum Quo, non autem Quod Deum indicet, ad quem profecto sequentia, *extra ipsum*, referri debent. Mox in eodem cod. Veneto: *Verissimum itaque est quod ait Dominus: Ubi erit thesaurus tuus, ibi erit et cor tuum.* In duobus Vat. collect. 4 et 5 pariter legitur: *Ubi erit thesaurus tuus.* In prima editione: *Ubi thesaurus tuus, ibi et cor tuum.*

(a) Ms. Venetus, *constringitur*.

(b) Ita nostri codd. et editi anteriores Quesnello, qui nihil indicans edidit, *tamquam dissimiles materiæ*.

(c) Quesn. in margine: *Al., effectus*; quod nec in editionibus, quas vidimus, nec in nostris mss. invenire licuit.

(d) Quesnellus Rainaudi editionem secutus cum mss. collect. 5, *impietatis*, et in margine: *Legendum forte, pietatis*. Id autem præferunt editiones tres quas vidimus, prima, et Coloniensis an. 1547, atque Antuerpiensis an. 1583, et duo nostra mss. Lectionaria.

adjuvante, qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XCIII [AL, XCI.]

De Jejunio septimi mensis VIII.

SYNOPSIS. — I. *Finem legi esse amoris recti de pravo victoriam. De voluntate mala et bona.* — II. *Longe plus delectare justitiam quam iniquitatem, cujus lex Dei lege superanda.* — III. *Quantum prosit jejunium septimi mensis a lege et apostolis institutum.*

CAP. I. — Omnis, dilectissimi, divinarum eruditio præceptorum hoc maxime agit apud corda credentium, ut amor parvus recto amore superetur, et (i) delectatione justitiæ peccandi cupiditas destruat, dicente Scriptura: *Post concupiscentias tuas (j) non eas, et a voluntate tua avertere* (Eccli. xviii, 30). Cum autem sint in animis hominum multæ bonæ concupiscentiæ et laudabiles voluntates, quid est quod jubetur ut nostris non consentiamus affectibus, nisi quod ab illa concupiscentia prohibemur, et ab illa voluntate revocamur, cujus ortus ex nobis est, et ideo mala pronuntiatur, quia nostra esse convincitur? Ad distinctionem igitur concupiscentiarum quæ sunt ex Deo bene homini dictum est: *Post concupiscentias tuas non eas*, ut quas cognoverit proprias sciat esse vitandas. Merito ergo Dominus, in oratione quam tradidit, noluit nos ad Deum dicere: *Fiat voluntas nostra, sed fiat voluntas tua* (Matth. vi, 10): hoc est, non illa quam caro incitat, sed quam Spiritus sanctus inspirat. Unde autem hoc desiderium conceptum sit, cui semper debeat repugnari, non difficulter intelligunt qui se Adam filios esse noverunt, et peccante humani generis patre non dubitant in propagine vitiatum esse quod est in radice corruptum. Quamvis autem 362 per gratiam Domini nostri Jesu Christi in novam creaturam transierimus ex veteri, (k) et imagine nos terreni hominis homo cœlestis exuerit; donec tamen corpus mortale gestamus, necesse est ut contra carnis desideria dimicemus. Bonum est enim animæ Deo subdite timere (l) ne cadat, et habere quod vincat, quoniam *virtus in infirmitate perficitur*; et quod nos exercet

(e) Ita vulgati ante Quesn. et nostri codices, Solum prima editio et cod. Bergom., *addiderunt*. Quesn. *abdiderint*.

(f) Editiones ante Quesn. addunt, *dignum et*, non tamen plerique nostri codices.

(g) Eadem editiones, *quarta et sexta feria jejunemus*. Nostri codd. ut in textu.

(h) Vulgati, *ut quantumcunque fidelibus*. Prætulimus lectionem antiquissimi Lectionarii Vat. 3836, ex quo clausulam pariter recepimus, *ipso adjuvante, etc.*, cum antea legeretur: *Per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.*

(i) Cod. Venetus, *a dilectione*.

(j) Idem ms. Ven., *ne eas*: Unus Vat., *ne eas, et voluntate revertere*. Prima editio, *et a voluntate tua mala avertere*.

(k) Prima editio, *et imaginem terreni hominis. Ceteræ, et imaginem nos terreni hominis*. Nostri codices lectionem textus a Quesnello inductam approbant.

(l) Editio Rainaudi, *ne cadat*. Post pauca *continentia pro ac continentiam* in vulg. ante Quesn.

ad continentiam, hoc perducit ad gloriam (*II Cor. A*
xii, 9).

CAP. II. — Abstinentum est itaque, dilectissimi, ab his quæ nobis noxie blandiuntur, et lex peccati quæ est in membris nostris (*Rom. vii, 23*), Dei lege superanda est: ut licet per omnes sensus corporis multæ insidentur illecebræ, anima tamen, cui summum bonum et verum gaudium Deus est, inter castas spiritualesque delicias in sapientiæ latitudine et in veritatis luce versetur. Si enim seipsum sibi rationalis homo comparet, omnesque suorum actuum qualitates vera inspectione dijudicet, numquid (a) in intimis conscientiæ suæ hoc delectationis inveniet de iniquitate commissæ, quod de æquitate servata? aut tantum ei jucunditatis carnalis voluptas, quantum spiritualis pariet appetitus? Nihil prorsus (b) de virtutum bonis attingit, nihil de pietatis suavitate gustavit, qui magis vult in his sordescere quæ immunda sunt, quam in iis splendere quæ sancta sunt. Non sinit ratio ut cordibus non usquequaque captivis ita placeat satiata ira, ut remissa vindicta; aut tantum generent gaudium (c) male quæsita de alieno, quantum bene expensa de proprio. Felicior semper est parca temperantia quam profusa luxuria; (d) major requies humilibus quam superbis; et sublimior mens quæ inter prohibita atque permixta certius habet sperare cœlestia, quam amare terrena. Ut autem in hoc propectu animus religiosus excellat et jus suæ dominationis obtineat (e), subigendo corpori castigatio est adhibenda jejunii. Quod licet generali nomine ad omnem continentiam pertinere videatur, proprie tamen ad edendi diminutionem refertur: ut prosit nunc voluntate non sumere, quod ab initio contra vetitum nocuit usurpasse: ut sicut illic concupiscentia (f) fuit vulnere, ita hic abstinentia sit salutis.

CAP. III. — Cui medicinæ, dilectissimi, licet tempus 363 omne sit congruum, hoc tamen habemus aptissimum, quod et apostolicis et legalibus institutis videmus electum, ut sicut in aliis anni diebus, ita in mense septimo spiritualibus nos purificationibus emundemus. Convenientibus enim in unum propositum tribus studiis, oratione scilicet, et elemosyna, atque jejuniis, præstabitur nobis a misericordii Deo et cohibito cupiditatum, et exauditio precum, et remissio peccatorum: per Dominum nostrum Jesum Christum (g), qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

(a) Ms. Bergom., in *imtis*.

(b) Ita ex quinque mss. Vat. et duobus Lectionariis Bergom. et Veneto. Editi ante Quesn., de *virtutum splendore attingit*, et dein, *gustat*. Quesn., de *virtutum splendore attinget*, et *gustabit*; ad id margine: Al., de *virtutum bonis*.

(c) Editi ante Quesn., *mala quæsita*, et dein, *bona expensa*. Aliqui codd. habent tantum, *bona expensa*. Duo nostra Lectionaria textus lectionem exhibent.

(d) Ita cum Quesnello ms. Bergom., et parum abimiliter codex Venetus, *major quies*. Antiores editiones cum mss. posteriorum collect., *majorque est lux humilibus*.

SERMO XCIV [*Al. XCII*].

De Jejuniis septimi mensis IX.

SYNOPSIS. — I. Magis curandam esse jejunium spirituale quam corporale. — II. In quo spirituale jejunium sit positum et quo auxilio implendum. — III. Cur quatuor temporum jejunium fuerit institutum. — IV. Deum diligere, cum proximus diligitur et juvatur.

CAP. I. — Scio quidem, dilectissimi, plurimos vestrum ita in iis quæ (h) ad observantiam Christianam pertinent esse devotos, ut nostris cohortationibus non indigeant admoneri. Quod enim dudum et traditio decrevit, et consuetudo firmavit, nec eruditio ignorat, nec pietas prætermittit. Sed quia sacerdotalis officii est erga omnes Ecclesiæ filios curam habere communem, in id quod et rudibus prosit et doctis, quos simul diligimus, pariter incitamus: ut jejunium quod nobis septimi mensis recursus indicit, fide alacri per castigationem animi et corporis celebremus. Quamvis enim diminutio cibi carnem proprie videatur afficere, nihil tamen corporeis sensibus vel conceditur vel negatur, quod non sicut ad servientem, ita pertineat ad jubentem. Cum itaque unusquisque homo duplicem in se legem habeat continentiæ, nihilque actionum nostrarum ad solum corpus, multa autem ad solum referenda sint animum, prudenter debemus advertere quam indecens quamque injustum sit, si quod a superiore indicitur ab inferiore negligatur. Ut autem mens rationalis salubriter 364 exteriora castiget, debet etiam propria exercere jejunia: quia non solum carnis desiderii, sed etiam animi cupiditatibus convenit repugnare, dicente Scriptura: *Post concupiscentias tuas non eas, et a voluntate tua (i) avertere (Eccli. xviii, 30)*. Jejuniens ergo ab iis quæ caro appetit, jejundet et ab iis quæ male interior substantia concupiscit. Pessimus enim animæ cibus est, velle quod non licet; et noxia cordis delectatio est, quæ aut turpi lucro pascitur, aut superbia extollitur, aut (j) ultione lætatur. Quamvis enim his affectibus motus quoque corporis serviant, ad originem tamen suam cuncta respiciunt, et ibi censetur qualitas actionis, ubi invenitur initium voluntatis, quam revocare a pravis desideriiis optimum maximumque jejunium est, quia tunc est edendi abstinentia fructuosa quando exterior parcellas a temperantia interiore procedit.

CAP. II. — Celebraturi igitur, dilectissimi, verum et spirituale jejunium, quod et corpus et animum sui

(e) Sic ex nostris mss. et editis, excepto Quesn., apud quem, *subjiendo*.

(f) Quesn. addidit, *fuit*, uti legitur in codice Venet.

(g) Ex mss. Veneto et Vat. collect. 4, supplevimus, *cum Patre et Spiritu sancto*.

(h) Editi ante Quesn., *ad observantiam christianæ fidei*, cum codd. collect. 3 et 4. Cæteri nostri codices et mss. Corb. ac Vict. Quesnelli textus lectionem præferunt.

(i) Lectionarium Venetum, *vetare*.

(j) Sic Quesnellus cum nostro Lectionario Veneto. Concinnant mss. collectionis 2, in quibus habetur, *vindicta*. Cæteri editi, *adulatione*.

puritate sanctificet, cordis nostri secreta rimemur, et quibus rebus aut contristentur aut gaudeant, justo discutiamus examine. Ac si quis amor vanæ gloriæ, si qua radix avaritiæ, si quod inest virus invidiæ, nihil talium anima sumat escarum, sed virtutum intenta deliciis, cœlestes epulas terrænæ præferat voluptati. Agnoscat homo sui generis dignitatem, factumque se ad imaginem et similitudinem sui Creatoris intelligat; nec ita de miseris quas per peccatum illud maximum et commune incidit expavescat, ut non se ad misericordiam sui (a) Reparatoris attollat. Ipse enim dicit: *Sancti estote, quoniam ego sanctus sum* (Levit. xix, 2): hac est, me eligite, et ab iis quæ mihi displicent abstinete. Facite quod amo, amate quod facio. Et cum videtur esse difficile quod jubeo, ad jubentem accurrite; ut unde datur præceptum, præstetur auxilium (b); non negabo opem qui tribui voluntatem. Jejunate ab adversis, abstinete a contrariis. Ego sum cibus vester et potus: nemo quæ mea sunt inefficaciter (c) concupiscit; qui enim ad me tendit ex mei participatione me quærit.

CAP. III. — His, dilectissimi, cohortationibus, quibus nos ad bona incommutabilia et ad gaudia invitat æterna, plenæ sunt omnes divinarum paginæ litterarum; et (d) hoc nobiscum agit Testamenti utriusque doctrina, ut inhæreamus veris et contineamus a vanis. Non enim apprehendi potest **365** quod promittitur nisi custoditum fuerit quod jubetur. Quid (e) autem justius quam ut homo, cuius fert imaginem, faciat voluntatem, et per abstinentiam cibi jejUNET a lege peccati? Ideo enim ipsa continentiæ observantia quatuor est assignata temporibus, ut in idipsum totius anni redeunte decursu, cognosceremus nos indesinenter purificationibus indigere, semperque esse nitendum, dum

(a) Duo mss. Vat., *Creatoris*; alius Vat. et prima editio, *Auctoris*. Mox ms. Venet., *quia ego sanctus sum*. Mox vulgati, *me diligite*. Plurimum et potiorum nostrorum exemplarium lectionem secuti sumus. Dein, *ad jubentem recurrite* in nonnullis mss. legitur.

(b) Cod. Venetus, *non negabat* (lege *negabit*) *opem, qui tribuit voluntatem*.

(c) Idem ms. Ven., *concupiscet*.

(d) Prima editio et duo mss. Vat., *ab hoc*.

(e) Particulam autem inseruimus ex quinque nostris codicibus.

(f) Ex nostris Lectionariis addidimus præpositionem *in*.

(g) Vulg., *et gaudia*. Prima editio cum mss. collect. 3, *et gaudio*. Emendavimus ex codd. collect. 2. Quesnellus hanc periodum, *Delectetur*, usque ad *accipies*, expunxit auctoritate mss. Corb. et Vict. Deest etiam in nostro cod. Vat. 544 collect. 5 simili Victorino; sed in aliis mss. legitur, ac etiam in cod. Lect. Veneto, et in Vat. 3836. Post nonnulla, *quidquid homini contulisset*, est in quibusdam codd.

(h) Cod. Venet., *sexta sabbati*.

(i) Idem codex, *jejunii nostri devotione*.

(j) Prima editio et tres mss. Vat., nec non tabula ms. Casanatensis hanc inscriptionem præferunt: *In festo, seu In festivitate omnium sanctorum. In illo tempore videns Jesus turbas, etc.* Nihil dubitandum est quin titulus *In festo omnium sanctorum*, quod Leonis tempore nondum erat inductum, ex postero-

(f) in hujus vitæ varietate jactamur, ut peccatum, quod fragilitate carnis et cupiditatum pollutione contrahitur, jejuniis atque eleemosynis deleatur.

CAP. IV. — Esuriamus paululum, dilectissimi, et aliquantulum quod juvandis possit prodesse pauperibus, nostræ consuetudini subtrahamus. Delectetur, conscientia benignorum fructibus largitatis; (g) et cum gaudio tribuens, quo es lætificandus, accipies. Dilectio proximi dilectio Dei est, qui plenitudinem legis et prophetarum in hac geminæ charitatis unitate constituit (*Matth. xxii, 40*); ut nemo ambigeret Deo se offerre quod homini contulisset, dicente Domino Salvatore, cum de alendis juvandisque pauperibus loqueretur: *Quod uni eorum fecistis, mihi fecistis* (*Matth. xxiv, 40*). Quarta igitur et (h) sexta feria jejunemus; sabbato vero apud beatum Petrum apostolum vigiliis celebremus, cuius nos meritis et orationibus credimus adjuvandos, ut misericordi Deo (i) jejunio nostro et devotione placeamus, per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen.

366 SERMO XCV.

Sive homilia de gradibus ascensionis ad beatitudinem.

(j) *De eo quod scriptum est*: Videns Jesus turbas, ascendit in montem; et cum sedisset, accesserunt ad eum discipuli ejus, etc. (*Matth. v, 1 seqq.*)

SYNOPSIS. — I. Christum per exteriores medelas animas ad interiores præparasse, quæ per lenitatem gratiæ fiunt. — II. Humilitatem, quæ omnium esse potest, primum esse gradum ad beatitudinem. — III. Dissimulam potentissimamque apostolorum, Petrique in primis fuisse paupertatem. — IV. Quis luctus iter ad beatitudinem? — V. Quænam terra mitibus promissa? — VI. Siliti justitiæ aliud nihil esse quam Dei amorem. — VII. Misericordia hominem Deo similem effici. — VIII. Cordis oculum mundandum

ribus Lectionariis dimanet, in quibus hic sermo in eadem festivitate legendus proponitur. In vetustiori quidem Lectionario Vat. 1272 hæc inscriptio legitur: *Incipit sermo S. Leonis papæ in Natali apostolorum de octo beatitudinibus*. In ms. Casinensi primæ collectionis hæc tantum inscriptio præfigitur: *De octo beatitudinibus*; sed per errorem octo scriptum est, cum de septem tantum beatitudinibus Auctor loquitur. Hujus numeri rationem affert Quesnellus in notatione his verbis: « Observat vir eruditus Joannes Colclerius in Not. tom. I Mon. Græc. pag. 808, Leonem nostrum septem tantum beatitudines enarrare: quia, ut Augustinus in serm. Dom. in monte explicat, septem illi sunt gradus perficientes hominem, octava vero beatitudo hominis est jam perfecti. » Faustus quidem Manichæus apud Augustinum lib. v contra eumdem Faustum, alio licet ordine, septem tantum beatitudines a Leone memoratas recenset. Augustinus vero serm. 53, al. 14, inter aditos a Parisiensibus de sex tantum beatitudinibus fusc dissevit. Porro hic sermo in editis non solum post sequentem describitur, verum etiam post alium Sermonem in evangelium *Assumpsit Jesus Petrum*, etc., quem nos num. 51 ob momenta ibidem allata ante sermones de Passione ponendum credidimus. Ordinem vero primæ editionis et codicum collectionum 3, 4 et 5 secuti sumus, in quibus hic sermonibus de Jejuniio septimi mensis immediate subjicitur.

esse, ut Deus videatur. — IX. Quænam sit vera pax quæ hominem Dei filium efficit.

CAP. I. — Prædicante, dilectissimi, Domino (a) nostro Jesu Christo Evangelium regni, et diversos per totam Galilæam curante languores, in omnem se Syriam virtutum ejus fama diffuderat; et multæ ex universa Judæa turbæ ad cœlestem medicum confluebant. Quia enim tarda est humanæ ignorantiae fides ad credenda quæ non videt, et speranda quæ nescit, oportebat divina eruditione firmos corporeis beneficiis et visibilibus miraculis incitari: ut cujus tam benignam experiebantur potentiam, **367** non ambigerent salutarem esse doctrinam. Ut ergo exteriores medelas Dominus ad remedia interiora transferret, est post (b) sanitates corporum curationes operaretur animarum, segregatus a circumstantibus turbis, secessum vicini montis ascendit, advocatis apostolis, quos sublimioribus institutis ab edito mysticæ sedis imbueret, ex ipsa loci atque operis qualitate significans esse quæ qui Moæen quondam sue fuisset dignatus alloquio: illic quidem terribiliore justitia, hic autem sacratiore clementia, ut impleretur quod fuerat, (c) propheta Jeremia dicente, promissum: *Ecce dies veniunt, dicit Dominus, et consummabo super domum Israel et super domum Juda testamentum novum. Post dies illos, dicit Dominus, dabo leges meas in sensu ipsorum, et in corde ipsorum scribam eas* (Jerem. xxxi, 31; Hebr. viii, 8). Qui ergo locutus fuerat Mosis locutus est et apostolis, et in cordibus discipulorum velox scribentis Verbi manus novi Testamenti decreta condebat; nulla ut quondam circumfusa nubium crassitudine, neque per terribiles sonos atque fulgures populo ab accessu montis absterro, sed patente ad aures circumstantium tranquillitate colloqui: ut per gratiæ lenitatem removeretur legis asperitas, et spiritus adoptionis auferret formidinem servitutis.

CAP. II. — Qualis igitur doctrina sit Christi sacræ ipsius sententiæ protestantur: ut qui ad æternam beatitudinem pervenire desiderant, gradus felicissimæ ascensionis agnoscant. *Beati, inquit, pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cœlorum* (Matth. v, 3). (d) De quibus pauperibus Veritas loqueretur forte esset ambiguum, si dicens, *Beati pauperes*, nihil adderet de intelligenda pauperum qualitate; et sufficere videretur ad promerendum regnum cœlorum ea sola inopia quam multi sub gravi et dura necessitate patiuntur. Sed cum dicit, *Beati pauperes spiritu*, ostendit eis regnum cœlorum tribuendum quos humilitas commendat animorum magis quam indi-

gentia facultatum. Dubitari autem non potest quod humilitatis istius honum facilius pauperes quam divites assequantur: dum et illis in tenuitate amica est mansuetudo, et istis divitiis familiaris elatio. Verum tamen et in plerisque divitibus invenitur hic animus qui abundantia sua **368** non ad tumorem superbiam, sed ad opera benignitatis (e) utatur, idque pro lucris maximis numeret quod (f) ad relevandam miseriam alieni laboris impenderit. Omni generi atque ordini hominum datur in hac virtute consortium, quia possunt esse proposito pares, et impares censu; nec interest quantum sint in facultate terrena dissimiles, qui in spiritalibus bonis inveniuntur æquales. Beata igitur paupertas, quæ rerum temporalium amore non capitur, nec mundi opibus augeri appetit, sed cœlestibus bonis ditescere concupiscit.

CAP. III. — Hujus nobis magnanimæ paupertatis exemplum (g) primi post Dominum apostoli præbuerunt, qui omnia sua sine differentia relinquentes, ad vocem cœlestis magistri, a captura piscium in pisces hominum alacri conversione mutati sunt (Matth. iv, 19), et multos sui similes fidei suæ imitatione fecerunt, quando (h) illis primitivis Ecclesiæ filiis unum cor omnium et anima erat una credentium (Act. iv, 32); qui universis suis rebus possessionibusque distractis, per devotissimam paupertatem bonis ditabantur æternis, et ex apostolica prædicatione gaudebant nihil habere de mundo, et omnia (i) possidere cum Christo. Hinc beatus Petrus apostolus, cum ascendens in templum a claudo eleemosyna posceretur. *Argentum, inquit, et aurum non est mihi, quod autem habeo, hoc tibi do: In nomine Jesu Christi Nazareni surge et ambula* (Act. iii, 6). Quid hac humilitate sublimius? quid hac paupertate locupletius? Non habet præsidia pecuniæ, sed habet dona naturæ. Quem debilem edidit mater ex utero, sanum fecit Petrus ex verbo; et qui imaginem Cæsaris in nummo non dedit, imaginem Christi in homine reformavit. Hujus autem thesauri opibus non solum ille adjutus est cui gressus est redditus, sed etiam quinque millia virorum, qui tunc ad exhortationem Apostoli ob ejusdem curationis miraculum crediderunt (Act. iv, 4). Et ille pauper qui non habebat quod petenti daret, tantam dedit divinæ gratiæ largitatem, ut quemadmodum unum hominem redintegravit in pedibus, sic tot millia credentium sanaret in cordibus, faceretque eos in Christo alacres, quos in Judaica perfidia invenerat claudicantes.

CAP. IV. — Post prædicationem hujus felicissimæ

numerent, ac postea, impenderent.

(f) Ibidem, *ad redimendam.*

(g) Sic ex ms. Padiliron., tribus Vat. et uno Bon., nec non ex prima editione et Homil. Pauli Diac. Al., *primum.*

(h) Prima editio, *illis primitivis*; Paulus Diac., *in illis primitivis*. Retinimus lectionem vulgatam, sed inseruimus vocem *filiis*, quæ desiderabatur, auctoritate antiqui Lectionarii Vaticanæ 1272.

(i) Exemplar Pauli Diac., *habere.*

(j) Vulg., *mecum*. Secuti sumus ms. Padiliron. et idem exemplar Pauli Diac.

(a) Tria Lectionaria omittunt, *nostro*.

(b) Duo Lectionaria Vat. 1272 et Padiliron., *sanitatem*.

(c) Tria mss. Lectionaria: *Prophetæ Jeremiæ promissum dicentis: Ecce dies veniunt, dicit Dominus, et disponam domum Israel*. Duo ex his præterea delent voces, et *super domum Juda testamentum novum*. ac dein habent, *in sensu eorum*. Postea pro *discipulorum* tres codd. Vat., *apostolorum*.

(d) Exemplar Pauli Diaconi, *De quibus Dominus loqueretur*. Cod. Padiliron. habet item, *Dominus*.

(e) Apud eundem Paulum Diac., *utantur*, et dein,

paupertatis, **369** addidit Dominus, dicens (a) *Beati qui lugent, quoniam, ipsi consolabuntur* (Matth. v, 5). Luctus hic, dilectissimi, cui consolatio æterna promittitur, non est cum mundi hujus (b) afflictione communis; nec beatum quemquam faciunt ista lamenta quæ totius humani generis deploratione funduntur. Alia ratio est sanctorum gemituum, alia beatarum causa lacrymarum. RELIGIOSA tristitia aut alienum peccatum luget aut proprium; nec de hoc dolet quod divina justitia agitur, sed de eo mœret quod humana iniquitate committitur ubi magis plangendus est faciens maligna quam patiens, quia injustum malitia sua demergit ad pœnam, justum autem tolerantia ducit ad gloriam.

CAP. V. — Deinde ait Dominus: *Beati mites, quoniam ipsi hærelitate possidebunt terram* (Matth. v, 4). Mitibus atque mansuetis, humilibus ac modestis, et ad omnium injuriarum tolerantiam præparatis possidenda terra promittitur. Nec parva æstimanda est hæc aut vilis hæreditas, tamquam a cœlesti habitatione discreta sit, cum regnum cœlorum non alii intelligantur intrare. Terra ergo promissa milibus, et in possessionem danda mansuetis, caro sanctorum est, quæ ob humilitatis meritum felici resurrectione mutabitur et immortalitatis gloria vestietur, in nullo jam spiritui futura contraria, et cum voluntate animi perfectæ unitatis habitura consensum. Tunc enim exterior homo interioris hominis erit quiesca et intermerata possessio; tunc mens videndo Deo intenta nullis (c) corporeæ infirmitatis impediatur obstaculis, nec jam dici necesse erit: *Corpus quod corrumpitur aggravat animam, et terrena inhabitatio deprimit sensum multa cogitantem* (Sap. ix, 15): quoniam habitatori suo non reluctabitur terra, nec immoderatum aliquid contra imperium sui rectoris audebit. Possidebunt enim illam mites **370** pace perpetua, et nihil unquam de eorum jure minuetur, *cum corruptibile hoc induerit incorruptionem, (d) et mortale hoc induerit*

(a) In eodem Pauli Diac. exemplo sequens beatitudo *mitium* cum toto capite sequenti hic ponitur: *Beati mites*, etc. Deinde subjicitur *beatitudo lugentium* cum toto hoc capite sic: *Post hæc Dominus ait, et dicit: Beati qui lugent*, etc. Postea caput sextum prosequitur hoc initio: *Deinde Dominus ait: Beati qui esuriunt*, etc. Ita ergo beatitudo *mitium* in antiquo codice, quo Paulus Diaconus usus est, beatitudini *lugentium* præponebatur: uti eodem quidem ordine hæc duæ beatitudines et recensentur in Evangelio Vulgato, et ab Hilario, Augustino aliisque Patribus explicantur. Nihil tamen immutandum censuimus, non solum quia ordinem in textu editum exhibent omnes collectionum codices quos vidimus, verum etiam quia hic idem ordo servatur in Græco textu, et ab auctore etiam antiquo Operis Imperf. in Matthæum homil. 9 adhibetur: unde in aliquot etiam Latinis exemplaribus ab eodem inventus fuit. Enimvero hic ordo exhibetur in duobus vetustissimis Evangeliorum libris, Veronensi et Brixiano, quos P. Joseph Blanchinius novissime edidit in opere in scripto, *Evangelium quadruplex*, t. I, pag. 25.

(b) Editi, *afflictione*. Quesnellus in margine notavit: Forte, *afflictione*, quod auctoritate exemplaris Pauli Diac. inseruimus.

(c) Idem Pauli Diac. exemplar, *corporeæ molis*. Postea cod. Padiliron., *contra imperium sui auctoris*.

immortalitatem (I Cor. xv, 53): ut periculum vertatur in præmium, et quod fuit oneri sit honori.

CAP. VI. — Post hæc addit Dominus et dicit: *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur* (Matth. v, 6). Nihil hæc esuritio corporeum, nihil expetit sitis ista terrenum; sed justitiæ bono desiderat saturari, et in omnium occultorum introducta secretum, ipso Domino optat impleri. Felix mens quæ hunc concupiscit cibum, et ad talem æstuat potum; quem utique non expeteret, si nihil de ejus suavitate gustasset. (e) Audiens autem dicentem sibi propheticum spiritum: *Gustate et videte, quoniam suavis est Dominus* (Ps. xxxiii, 9) accepit quamdam supernæ dulcedinis (f) portionem, et in amorem castissimæ voluptatis exarsit, ut spretis omnibus temporalibus, ad edendam bibendamque justitiam toto accenderetur affectu, et illius primi mandati apprehenderet veritatem dicentis: *Diligens Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota mente tua, et ex tota virtute tua* (Deut. vi, 5; Matth. xxii, 37; Marc. xi, 30; Luc. x, 27): quoniam nihil aliud est diligere Deum quam amare justitiam. Denique sicut (g) illi dilectioni Dei, proximi cura subjungitur, ita et huic desiderio justitiæ virtus misericordiæ copulatur, et dicitur:

CAP. VII. — (h) *Beati misericordes, quoniam ipsorum miserebitur Deus* (Matth. v, 7). Agnosce, Christiane, tuæ sapientiæ dignitatem, et qualium disciplinarum artibus ad quæ præmia voceris intellige. Misericordem te misericordia, justum vult te esse justitia, ut in creatura (i) sua Creator appareat, et in speculo cordis humani per lineas imitationis expressa Dei imago resplendeat. Secura est operantium fides, ad erunt tibi desideria tua, et iis quæ amas sine fine poteris. Et quoniam **371** tibi per eleemosynam omnia munda sunt, ad eam (j) quoque beatitudinem, quæ consequenter est promissa, pervenies, dicente Domino:

(d) In eodem exemplo, *et mortale sumpserit immortalitatem*.

(e) Audiendo autem dicentem sibi prophetiæ spiritum apud eundem Paulum Diac. Item, audiendo in ms. Padiliron.

(f) Mss. Vat. tres et prima editio, *portionem*. Mox in eadem editione, *supernæ*, pro *castissimæ*. Post pauca cod. Padiliron., *ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota mente tua, et ex tota voluntate tua: quoniam*, etc.

(g) Ita melius ex nostris mss., cum illi dilectioni respondeat huic desiderio. Editi, *illic dilectioni*. Prima tamen editio, quæ *illic dilectioni* præfert, cohærentius dein habet, *hic desiderio*, sicut etiam in cod. Padiliron.

(h) Apud Paulum Diac.: *Beati misericordes quoniam ipsi misericordiam consequentur. Agnosce dignitatem Christianæ sapientiæ; ad quales disciplinarum artes, ad quæ præmia voceris intellige*. In ms. Padiliron.: *Agnosce dignitatem, Christiane, sapientiæ*.

(i) Vocabulum *sua* a Quesnello omissum, uti in nostro Padiliron. deest, restituimus ex cæteris editionibus nostrisque codd. et Homil. Pauli Diac.

(j) Particulam *quoque*, in Quesnelli edit. prætermisam, ex iisdem editis et omnibus mss. revocavimus.

CAP. VIII. — *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt* (Math. v, 8). Magna felicitas, dilectissimi, cui tantum præmium præparatur. Quid ergo est habere cor mundum, nisi eis quæ supra dictæ sunt studere virtutibus? Videre autem Deum quantum sit beatitudinis, quæ mens concipere, quæ lingua valeat explicare? Et tamen hoc consequetur (a) cum transformabitur humana natura, ut non jam per speculum, neque in ænigmate, sed facie ad faciem (I Cor. xiii, 12), ipsam quam nullus hominum videre potuit (Joan. i, 18; I Tim. vi, 16), sicuti est, videat Deitatem: et quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit (Is. lxiv, 4; I Cor. ii, 9), per ineffabile gaudium æternæ contemplationis obtineat. Merito hæc beatitudo cordis promittitur puritati.

(b) Splendorem enim veri luminis sordens acies videre non poterit; et quod erit jucunditas mentibus nitidis, hoc erit pœna maculosis. Declinentur igitur terrenarum caligines vanitatum, et ab omni squalore iniquitatis oculi tergantur interiores, (c) ut serenus intuitus tanta Dei visione pascatur. Ad hoc enim promerendum illud intelligimus pertinere quod sequitur.

CAP. IX. — *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocantur* (Math. v, 9). Beatitudo ista, dilectissimi, non cujuslibet consensionis, (d) nec qualiscumque concordie est, sed illius de qua dicit Apostolus: *Pacem habete ad Deum* (Rom. v, 1; II Cor. xiii, 11): et de qua dicit propheta David: *Pax nulla diligentibus legem tuam, et non est illis scandalum* (Ps. cxviii, 165). Hanc pacem etiam arctissima amicitiarum vincula, et indiscretæ similitudines animorum non veraciter sibi vindicant, si non cum Dei voluntate concordant. Extra dignitatem hujus pacis sunt improbarum parilitate cupiditatum, fœdera scelerum et pacta vitiorum. Amor mundi cum Dei amore non congruit, nec ad societatem filiorum (e) Dei pervenit, qui se a carnali generatione non dividit. Qui autem semper cum Deo mente sunt solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis (Eph. iv, 3), 372 numquam ab æterna lege dissentiant, fideli oratione dicentes: *Fiat voluntas tua sicut in celo et in terra* (Math. vi, 10). Hi sunt pacifici, hi bene unanimes, sancteque concordantes, vocandi æterno nomine filii Dei, cohæredes autem Christi (Rom. viii, 17): quia

(a) Cod. Padiliron., cum transformabitur caro humana, ut, etc.

(b) Prima editio: *Splendorem ejus veri luminis. Mox sordida acies* in Homil. Pauli Diac. et ms. Padiliron.

(c) Ita ex codd. Casinensi et Padiliron., quibus favet exemplar Pauli Diac., in quo legitur: *Ut intuitus tanta visione pascatur. Vulgati, tantum Dei visione.*

(d) Ita exemplar Pauli Diac., et cod. Padiliron., et duo Lectionaria Vat., quorum unum, pro qualiscumque, habet *alicujus. Editi, aut qualiscumque.* Post nonnulla diligentibus nomen tuum in iisdem mss. Vat.

(e) Cod. Padilir. delet *Dei*, et paulo post, *mente.*

(f) Vocem *dilectio* repetivimus ex tribus Lectionariis et alio cod. Vat.

(g) Prima editio. *Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit, et regnat in uni-*

hoc merebitur dilectio Dei (f) dilectio proximi, ut nullas jam adversitates sentiat, nulla scandala pertimescat; sed finito omnium tentationum certamine, in tranquillissima Dei pace requiescat, (g) per Dominum nostrum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XCVI [Al. XCIII].

Sive (h) tractatus contra hæresim Eutychie; habitus Romæ in basilica sanctæ Anastasiæ.

SYNOPSIS. — I. *Manet ut symbolo apostolorum inherentes caveant ab Alexandrinis negotiatoribus usitatum in Christo naturam Romæ defendentibus.* — II. *Eutychem olim in aliis hæreticis esse damnatum. Discernendum esse in Christo quid ex deitate sit, quid ex humanitate.* — III. *Cum damnatis hæreticis non esse communicandum. Romanæ fidei laus.*

CAP. I. — Sicut peritorum, dilectissimi, prudentiumque medicorum est, passiones infirmitatis humanæ remediis prævenire, et quemadmodum satuti contraria declinentur ostendere, ita pastoralis officii est, ne Dominico gregi hæretica malignitas noceat, providere, et qualiter luporum et latronum improbitas sit cavenda demonstrare: quia numquam potuit hæretica impietas sic latere ut non a sanctis patribus nostris et semper deprehensa sit et jure damnata. Sollicitudinem itaque nostram, quam dilectioni vestræ impendimus, latere non potuit, quosdam Ægyptios, præcipue negotiatores ad Urbem venisse, eaque quæ Alexandriæ scelestæ ab hæreticis 373 (i) sunt admissa, defendere, asserentes solam deitatis in Christo fuisse naturam, nec carnis humanæ, quam sumpsit ex beata Maria Virgine, habuisse penitus veritatem: quæ impietas, et falsum hominem, et Deum dicit esse passibilem. Quod quo audeant animo quove concilio dubitare non possumus; quia enim ipsi a veritate Evangelii recesserunt et mendacia diaboli sunt secuti, alios quoque volunt socios suæ perditionis efficere; et ideo paterna vos et fraterna sollicitudine commonemus ut inimicos catholicæ fidei, hostes Ecclesiæ, incarnationis Dominicæ negatores, et instituto a sanctis apostolis Symbolo repugnantes, in nullum recipiatis consensionis affectum, dicente Apostolo: *Hæreticum hominem post unam et secundam correptionem devota, sciens quia qui hujusmodi est, subversus est, et delinquit proprio judicio condemnatus* (Tit. iii, 10, 11).

tate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

(h) Hunc tractatum in mss. collectionum 3, 4 et 5 tantum reperimus. In codicibus autem collect. 4 et 5 nomini sanctæ Anastasiæ additur *virginis.* Observandum præterea est in omnibus mss. *tractatus* nomen huic uni sermoni esse præfixum. Id antiquam originem prodit. Sermones ab antiquis appellatos fuisse tractatus, ex Zenonis, Augustini aliorumque priscorum Patrum exemplis liquet.

(i) De cædo Proterii Alexandrini episcopi hæc intelligenda esse optime in marginali postilla observavit Quesneilus. Etsi enim variis in locis alia scelestæ ab Eutychanis gesta fuerint, sola tamen Proterii cædes Alexandriæ patrata (quod sciamus) indicari potuit.

CAP. II. — Propria enim pertinacia perit, et sua a Christo discedit insania, qui eam impietatem per quam ante se multos scit periisse sectatur, et religiosum sibi atque catholicum putat id quod sanctorum Patrum iudicio (a) et in Photini perfidia, et in Manichæi dementia, et in Apollinaris insania, constat esse damnatum: ut adhuc quasi novæ et necdum damnatæ in perniciem animarum suarum consentiant pravitati, qui incarnationis Dominicæ denegant sacramentum. Quasi aliud tota evangelica lectione doceamur quam hoc uno divinæ misericordiæ sacramento humanum genus in iis qui credunt esse salvatum : quod unigenitus Dei Filius, æqualis per omnia Patri, nostræ assumptione substantiæ, manens quod erat, dignatus est esse quod non erat, verus scilicet homo, verus Deus, qui absque cujusquam sorde peccati, integram sibi nostram perfectamque naturam veritate et carnis et animæ univit, et intra uterum beatæ Virginis matris Spiritus sancti virtute conceptus, nec editionem 374 partus, nec primordia fastidivit infantis: ut Verbum Dei Patris humanam sibi inesse substantiam, et deitatis potentia, et carnis infirmitate loqueretur, de corpore habens corporeas actiones, et spirituales de deitate virtutes. Humanum quippe est esurire, et sitire, et dormire; humanum est metuere, flere, tristari; humanum denique est crucifigi, mori, atque sepeliri: sed divinum est super mare ambulare, aquas in vina convertere, mortuos suscitare, mundum propria morte treme-

(a) Hæc a Leone fusius explicantur serm. 24, 47, et alibi; nec non epist. 109 et 165: in quo tamen animadvertendum est Photini hæresim ad Nestoria-

facere, et cum vivificata super omnem cœlorum altitudinem carne conscendere: ut qui hoc credunt dubitare non possint quid humanitati ascribere, quid debeant assignare deitati: quoniam in utroque unus est Christus, qui et Deitatis suæ potentiam non amisit, et veritatem perfecti hominis nascendo suscepit.

CAP. III. — Hos ergo, dilectissimi, de quibus loquimur, tanquam venenum mortiferum fugite, exsecramini, declinate, et ab eorum colloquiis, si increpati a vobis corrigi noluerint, abstinete: quoniam, sicut scriptum est, *Sermo eorum serpit ut cancer* (II Tim. II, 17). Justo enim iudicio ab Ecclesiæ unitate rejectis nulla est tribuenda communio, quam non nostris odiis, sed suis sceleribus perdidit. Vos ergo, dilecti Deo et apostolico testimonio comprobati, quibus beatus apostolus Paulus doctor gentium dicit: *Quoniam fides vestra annuntiatur in universo mundo*, custodite in vobis quod tantum prædicatorem agnoscitis sensisse de vobis. Nemo vestrum efficiatur hujus laudis alienus, ut quos per tot sæcula docente Spiritu sancto hæresis nulla violavit, ne Eutychiæ quidem impietatis possint maculare contagia. Confidimus autem quod protectio Dei corda vestra fidemque custodiat: ut cui hactenus fideliter obedistis, in æternum perseverante catholicæ fidei observantia placeatis, per Christum Dominum nostrum. Amen.

nam, Manichæi autem et Apollinaris ad Eutychiænam accedere.

Quesnellus duas præfationes, alteram in episcopi consecratione, alteram in ordinatione presbyteri, et allocutionem archidiaconi ad episcopum, quæ in Romano Pontificali exhibentur, cum ex styli similitudine S. Leoni tribuendas, tum Sermonibus ejus subjiciendas putavit. Nos vero, licet quoad Auctorem non omnino dissentiamus a Quesnelli sententia, hic tamen eas præfationes et allocutionem idcirco non appendimus, quia tomo secundo recusatur sumus antiquissimum Sacramentarium Romanum e mss. Veronensi a Josepho Blanchinio ante aliquot annos editum, et nostro Auctori ab eodem tributum, in quo duæ illæ præfationes continentur. Ibidem autem hac de re plura disserentur, et allocutionem etiam, quæ in eo Sacramentario mutilo desideratur, in fine ejusdem adjiciemus.

APPENDIX

AD PRIMAM PARTEM

OPERUM S. LEONIS MAGNI

PRÆFATIO.

1. In quibusdam editionibus ante Quesnellum solus sermo de *Martyribus*, qui antea ut Leoninus editus fuerat, veluti appendix diverso characterè auctori incerto tributus fuit. Quesnellus, hoc sermone de *Martyribus* omisso, quinque alios in appendiculam rejecit, tres Leoni in vulgatis ascriptos, nimirum unum de S. Vincentio, alium de SS. apostolis Petro et Paulo, tertium adversum hæresim Eutychis, et duos alios ex mss. exscripsit, alterum in Nativitate, alterum in Ascensione Domini. His autem quinque sermonibus *monitum* præmisit quod hoc loco inserimus:

2. «In sequentem appendiculam conjecimus eos sermones, qui Leonis nomine insigniti leguntur in mss. codicibus, cum tamen genuinis ejus Sermonibus accenseri eos prohibeant tum aliæ rationes, tum styli maxime disparitas.

« Primo loco ponitur sermo in Natali S. Vincentii martyris, quem ad Lugdunense Lectionarium ms. in bibliotheca Thuanea asservatum, et ad Corbeicense, qui nunc est Asceterii S. Germani a Pratis, re- legi. S. Augustino tribuitur in Corb. Nullius auctoris nomen habet Lugdun. Leonis esse pleræque Operum ejus editiones testantur. Sed nec Leoni nec Augustino esse tribuendum vel ipse stylus demonstrat. Certe nec Africanus nec Italus fuit auctor, qui potius Hispanum se prodit, tum in ipso sermonis initio, tum maxime his verbis capituli 1: *Hunc ergo amplius propria venerentur, quem etiam peregrina mirantur*; ex quibus manifestum est illic laudatum fuisse hoc sermone Vincentium martyrem, ubi agonem sanguinis effusione compleverat. Accedit huic argumento alterum ex Ecclesiarum Romanæque in primis consuetudine, quæ propriorum regionis suæ martyrum memoriam annua solemnitate venerari contentæ, extraneos simili festivitate a suis honorandos relinquebant. Et revera si Machabæos, qui extra ordinem sunt, excipias, nullum laudavit concione publica Leo noster, nisi quem sinu suo foverat Romana Ecclesia; sed nec ipsum protomartyrem Stephanum, tot licet nominibus universæ Christi Ecclesiæ venerandum. Alius igitur auctor sermonis. S. Leandrum Hispalensem episcopum non sine probabili ratione conjeceris. Primæ utriusque nominis syllabæ similitudo Leonem pro Leandro supponendi occasionem fortasse præbuit, dum sola in ms. codice remansit, cæteris apicibus vetustate exesis.

« Huic sermoni alios duos subjecimus, alterum de Nativitate Domini, alterum de Ascensione, utrumque ex codice Corbeiensis bibliothecæ S. Germani a Pratis. Leonis nomen in fronte habent; Leonis tamen esse persuadere mihi non potui. S. Fulgentii stylum magis mihi sapiunt quam Leonis; quem in primi sermonis exordio imitalus est auctor; in primo enim de Nativitate sermone similia leguntur apud Leonem.

« Denique nec ab editione nostra rejecimus geminum centonem ex Leonis nostri scriptis consutum. Primus est sermo qui secundus antea erat in Natali apostolorum Petri et Pauli, de quo vide monitum sermone primo in eodem festo subjectum. Alter est *tractatus S. Leonis PP.*, ut fert titulus, *adversus errores Euty- chetis et aliorum hæreticorum*; quem ex vetusto codice ms. bibliothecæ Vaticanæ descriptum aiunt qui primi illum S. Leonis Operibus inseruere. Ex quo quisque pannus loco assumptus sit, facile lector cognoscet ex iis quæ ad marginem annotavimus. »

3. Hactenus Quesnellus: qui optime quidem de tribus primis sermonibus, de quinto etiam non omnino male. At de sermone in Natali S. Petri apostoli, qui incipit *Exsultemus in Domino*, assentiri non possumus: hunc enim genuinum Leonis fetum esse probavimus in admonitione præmissa sermone 83, ubi eum collocavimus. Potius inter apocrypha referre debebat sermonem in *Cathedra S. Petri*, quem ille uti sincerum dedit serm. 96, nos autem veluti certo supposititium in hac appendice recudimus serm. 14, de quo ibidem plura. Alium quoque sermonem de *Machabæis*, qui in omnibus editionibus Leonis citra dubitationem habetur, Augustino, non autem Leoni adjudicandum invictis argumentis detegemus. Hæc quoque sermones in Leonis editionibus hactenus vulgatos.

4. Plures vero alios sermones nostro Auctori affictos in mss. Lectionariis et collectionibus deteximus. Tres ex his in veterum PP. Latinorum opusculis tom. II, part. 1, novissime edidit V. C. P. abbas Joannes Chrysostomus Trombellius, ex quibus duos subdititios, unum genuinum putat. Eisdem nos quoque repereramus, et alios plures, de quibus mox dicemus; sed ne unum quidem vere Leoninum arbitramur. Qua in re ut interim omittamus indicia quædam peculiaria suis locis notanda, quæ nonnullos ex sermonibus mox recensendis a Leone abjudicant, aliisque nunc certis nunc incertis auctoribus tribuendos evincunt; ad distinguendos cæteros, qui nullam peculiarem ejusmodi notam præferunt, hi duo characteres sufficient. Primus aperta styli ac syntaxis dissimilitudo, quæ Leoninam scribendi rationem callentibus in oculos statim incurret. Secundus formulæ in appellandis auditoribus usurpatæ *fratres*, aut *fili charissimi*, et his similes, quæ a Leone alienissimæ sunt: hic enim solo adjectivo, *dilectissimi*, constanter utitur, ut omnes sermones ejus evolvitibus palam fiet. Alterutrum satis est: multo magis si utrumque in sermonibus jamjam memorandis invenias.

5. Hac in appendice ii sermones omittendi non fuerunt qui in Quesnelli editione prodire. Qui vero in hac editione nondum fuerunt inserti in duas classes distinguendi sunt. Alii enim inter aliorum Patrum Opera prodire, alii vero prorsus inediti sunt. Quoad illos qui in aliis Patribus vulgati inveniuntur (uno serm. 8, ob peculiarem rationem in admonitione indicandam, excepto), satis erit eorum catalogum hic inserere, et editiones in quibus prostant indicare. Sunt autem sermones sequentes:

DE ADVENTU.

I. *Sanctam et desiderabilem, gloriosam ac singularem solemnitatem*, etc., uti serm. 416 append. Sermo- num S. Augustini tom. V novissimæ editionis. Leoni autem inscribitur in mss. S. Petri 106, Veneto S. Marci 153, Tridentino ac duobus Veronensibus. Sed S. Cæsarium habere auctorem PP. Maurini in lau- data appendice observarunt.

DE NATIVITATE.

II. *Cupientes aliqui de hujus diei solemnitate*, etc. Certo Leonis sermone subjicitur in ms. Vallicellano 26, cum epigraphe *Unde supra*, quæ hujus et anterioris sermonis eundem auctorem esse in Lectionariis significat. Est sermo S. Fulgentii p. 525 editionis Parisiensis 1671.

III. *Dominus et Salvator noster*, etc. Leonis nomine prænotatur in ms. Patavino Eremitanorum 112. Legitur autem in app. Augustini serm. 141, et S. Cæsario tribuitur.

IV. *Justissime, fratres, festivitatis præsentis diei*, etc. Recensetur inter Leonis Sermones in ms. Casinensi collect. 1, sed est S. Maximi Taurinensis, et prostat inter ejusdem Opera hom. 2 de Nativitate.

V. *Nativitatem Domini nostri Jesu Christi secundum carnem*, etc., Leoni perperam ascriptus in ms. Vallicell. 26. Legitur in append. Augustini serm. 125.

VI. *Nativitas Domini nostri Jesu Christi totum mundum*, etc. In eodem Vallicell. 26 Leonis nomen falso præfert. Editus est in app. Augustini serm. 125.

DE EPIPHANIA.

VII. *In hac, dilectissimi, celebritate*. Est hom. 1 S. Maximi de Epiphania; perperam autem tribuitur S. Leoni in mss. Vat. 1267.

VIII. *Plerique in hac sancta Epiphania*, etc. S. Leoni ascribitur in ms. Veneto 153. Exstat tom. II Ambrosii novissimæ editionis, in appendice serm. 10 de Epiphania 3.

DE QUADRAGESIMA.

IX. *Conflictus iste mirabilis*, etc., falso S. Leoni inscriptus in mss. Vallicell. II, et Patavino S. Antonii 408, cum sit hom. 2 de Quadrag., sancti Maximi.

X. *Rogo vos et admono, fratres charissimi*, Leonis nomine in cod. Bergomensi S. Alexandri in Columna. Est Cæsarii, et legitur in app. Augustini Serm. 142.

XI. *Jejunii tempora, secundum Scripturas*, etc., inter Sermones S. Leonis recensetur in mss. collectionibus 1 et 2, at in Lectionariis basilicæ S. Petri 103 et 107, sine ullo auctoris nomine. Excerptus fuit ex libro primo de ecclesiasticis officiis S. Isidori Hispalensis cap. 37, 38, 39 et 40.

XII. *Hoc sanctæ Quadragesimæ dies*, etc., in app. Augustini serm. 145, Leonis nomine in ms. Patav. Eremit. 112.

XIII. *Mirum non esse debet a Deo factum miraculum*, etc. In Evangel. Joannis v: *Erat dies festus Judæorum*, quod legitur feria 6 quatuor temporum Quadragesimæ Leonis nomine profertur in cod. Basil. Vat. S. Petri 106. Est autem tractatus 17 S. Augustini in Joannem.

DE TRADITIONE SYMBOLI.

XIV. *Cum apud Patres nostros, sicut liber Judicum refert*, etc., sermo S. Leonis in ms. Vallicellano 2. Est autem S. Maximi homil. 1 de Diversis.

XV. *In hodiernum convivium qui solemni frequentia*, etc. Leoni tribuitur in ms. Patavino S. Antonii 408. Invenitur autem inter Chrysostomi Opera tom. III editionis Nivellianæ pag. 743, sed est incerti auctoris Latini.

DE CRUCE ET LATRONE.

XVI. *Et quando de cruce nostra processit oratio*, etc., in ms. Casinensi Sermonem S. Leonis collectionis 1. Incerti antiqui Latini auctoris est inter Chrysostomi Opera tom. III editionis Basileensis Hervagianæ an. 1589, pag. 587.

DE PASCHA.

XVII. *Retinet sanctitas vestra*, etc., in mss. Basilicæ Vat. 406 et Tridentino; legitur autem in app. Augustiniana sermone 162.

DE ASCENSIONE.

XVIII. *Fratres chorissimi, Ascensionis Dominicæ inclutum et regale mysterium*, etc., Leonis nomine in Vallicell. A, 7, et inter Leonis Sermones in Casin. collect. 1. Habetur in app. Augustini sermone 179.

XIX. *Glorificatio Domini nostri Jesu Christi resurgendo et ascendendo completa est*, etc., perperam nostro Auctori tribuitur in ms. Vallicell. A, 9, et xxv, nec non in Chigiano 5, cum sit sermo 263 S. Augustini.

XX. *Hodierna die Ascensionem in cælum celebramus*, etc. Nomine Leonis prænotatur in mss. Patavino S. Justinæ et in Vallicell. A, 7. Editus est a Maurinis ex vetustissimo codice Remigiano, atque tributus S. Augustino in fine Sermonum, serm. 395.

XXI. *Omnia, charissimi, quæ Dominus Jesus Christus in hoc mundo*, etc. In mss. Vallicellanis A, 9 et xxv, atque in Chigiano 5, legitur præfixo Leonis nomine. Est autem in app. Augustini serm. 176.

XXII. *Salvator noster, dilectissimi, ascendit in cælum*, etc. Leonis item nomine in iisdem tribus codd., in app. vero Augustini serm. 177.

DE PENTECOSTE.

XXIII. *Discessurus e mundo isto, et ascensurus in cælum Dominus*, etc., est sermo in app. Aug. 484. Non solum in mss. Fossatensi et Germanensi apud Maurinos, sed etiam in cod. Veneto 154, S. Leoni falso tribuitur; legitur autem sine ullo auctoris nomine in Lectionariis Veronensi ac Vallicell. A, 9.

XXIV. *Post illam singularem insignemque victoriam*, etc., est sermo 182 app. Augustini. In Vallicellanis xxv, et A, 9, nullo nomine prænotatur: sed in Chigiano, in Patavino S. Justinæ et in Veneto 154, Leoni perperam ascribitur.

XXV. *Perpetui muneris refulsit hodie ornamentum*, etc., Leonis nomine in mss. Patavino, Bergomensi S. Alexandri ac Veneto, absque auctoris nomine in Vallicell. xxv. Legitur autem in append. Augustini serm. 186.

XXVI. *Sanctitati vestræ, charissimi, votorum jam nota debet esse festivitas*, etc., est sermo 185 in app. Augustiniana, cujus lege observationem præfixam. In Veneto autem cod. 154 ac in Vallicell. xxv Leonis nomen falso præfert; in Vallicell. vero A, 9, absque ullo auctoris nomine.

DE JEJUNIO DECIMI MENSIS.

XXXVII. *Legimus S. Moysen populo Dei præcepta dantem*, etc., est serm 285 inter Augustino olim tributos; et reipsa in ms. Bas. Vatic. 170, inter opuscula hujus sancti recensetur hac inscriptione: *Item de fide catholica S. Augustini*. Leonis nomine habetur in ms. Vallicell. II.

DE CATHEDRA S. PETRI.

XXVIII. *Institutio solemnitate hodiernæ a senioribus nostris*, etc., ac.

XXIX. *Quamvis solemnitas festivitatis hodiernæ*, etc., sunt sermones 190 et 191 appendicis Augustinianæ, ad quos lege ibidem doctas Benedictinorum observationes. Leoni ascribuntur in Vallicell. xxvi ac in regio Taurinensi 218.

IN ANNUNTIATIONE D. VIRGINIS MARIE.

XXX. *Virginalis hodie solemnitas linguam nostram, fratres, ad præconium vocat*. In Lectionario Padilironensi S. Leoni papæ tribuitur. Est autem vetus interpretatio, sed corruptissima, celebris homiliæ S. Procli, tunc Cyziceni, postea vero Constantinopolitani episcopi, in *laudem Deiparæ*, quæ Græce et Latine præfigitur actis concilii Ephesini tom. III Venetæ editionis pag. 577, nec non inter orationes et homilias PP. Græcorum editas a Combesio pag. 301, Latine autem in bibliotheca Concionatoria ejusdem tom. VI, pag. 355. Hæc eadem antiqua versio S. Proclo inscripta, ex cod. Vat. 2836 (I. 3836) edita fuit a P. Vincentio Ricardio pag. 673 editionis Romanæ an. 1630 omnium Operum ejusdem S. Procli.

IN NATALI S. JOANNIS BAPTISTÆ.

XXXI. *Hodie, dilectissimi fratres, qui Domini præcurrit adventum*, etc. Leoni inscribitur in mss. Vallicell. A, 9, et xxv. Reperitur in app. Augustini sermone 198.

XXXII. *Post illum sacro sanctum Domini natalem diem*, etc. Est serm. 196 app. Augustini, et falso tribuitur Leoni in ms. Regio Taurinensi 768.

IN NATALI SS. PETRI ET PAULI.

XXXIII. *Apostolici natalis gaudio, fratres charissimi*, etc., ac.

XXXIV. *Beatissimorum apostolorum passio, quorum hodie natalem solemniter celebramus*, etc., nec non.

XXXV. *Beatissimorum apostolorum Petri et Pauli inseparabilem fidem*, etc. Hi tres sermones inter illos S. Leonis reperiuntur in mss. collectionibus 1 et 2, et duo postremi nomine Leonis prænotantur in cod. Vallicell. VII. Leguntur vero inter Opera S. Maximi Taurinensis hom. 2, 3 et 4, *De natali SS. apostolorum Petri et Pauli*.

DE SANCTO PAULO.

XXXVI. *Fittoli mei, audite nos, et liberate vos*, etc. Leonis nomine in vetusto ms. Corbeiensi, ac in cod. Eremitarum Patavino 2 et in Veronensi S. Firmi Majoris. Vide appendicem Aug., ubi legitur serm. 204.

DE SANCTO LAURENTIO.

XXXVII. *Sanctum est, fratres, ac Deo placitum*, etc., et.

XXXVIII. *Sicut patrum nostrorum, fratres charissimi, non incerta relatione didicimus*, etc. Hi duo sermones perperam Leoni ascribuntur in mss. collect. 1 et 2, cum sint homil. 4 et 2 S. Maximi in *Natali S. Laurentii*.

DE S. STEPHANO.

XXXIX. *Fratres charissimi, celebravimus hesterno die natalem, quo rex martyrum*, etc. Leonis nomen præfert in Vat. 1267, stylo repugnante. Legitur in appendice Augustini serm. 215.

DE ABSALON, QUANDO PERSEQUEBATUR DAVID PATREM SUUM.

XL. *Perdidit Absalon sceleratissimum mentem suam, perdidit sensum, amisit consilium*, etc. Inter Leonis Sermones in mss. collect. 2 et in nonnullis collect. 3 et 4. Hunc sermonem ex his codicibus edidit Gerardus Vossius, præpositus Tungrensis, inter *Miscellanea sanctorum aliquot Patrum Græcorum et Latinorum*, subjecta editioni Moguntinæ Operum S. Gregorii Thaumaturgi an. 1604, pag. 234. Sed incerto auctori Latino eundem sermonem ascribendum censuit, notavitque eum reperi in editionibus Latinis S. Jo. Chrysostomi, uti in Nivelliana tom. I, pag. 556.

DE MARTYRIBUS.

XLI. *Quotiescumque, fratres charissimi, sanctorum martyrum solemnitates celebramus*, etc. Leonis nomine in

aliquot editionibus antiquis editus fuit, nec non in Homiliario Pauli Diaconi editionis Basileensis an 1496. Lovanienses in editione Antuerpiensi an 1583 et Rainaudus incerto auctori tribuerunt, et similiter Vossius Tungrensis eundem ex mss. emendatiorem recedens in *Miscellaneis* paulo ante laudatis, a Leone abjudicavit. Legitur autem Augustini nomine in Romano Breviario, et in appendice ejusdem doctoris serm. 224, ubi editores illum S. Cæsario ascribendum existimant.

6. Sermones descriptos in appendice collectionis secundæ, de quibus in præfatione sermonibus præmissa num. 19, etsi in partem maximam aliis scriptoribus tribuendi inter eorum opera editi fuerint, hic tamen non recensuimus, eo quod ex ms. basilicæ S. Petri 210 ejusdem collectionis separati a Leonis Sermonibus inveniuntur, post interjecta quædam Cypriani Opuscula subjecti sine ullo auctoris nomine; unde Leoni attributi dici nequeunt. Eadem de causa in hac serie non collocavimus fragmentum sermonis *de Abraham filio* e ms. bibliothecæ Bononiensis S. Salvatoris a P. abbate Trombellio editum tom. II Anecd. part. 1, pag. 252. Cum enim codex auctoris nomine caret, tum vero ipse editor ex simplici conjectatione vaga et incerta illud vel Leoni, vel Maximo Taurinensi, vel Petro Chrysologo tribui posse existimavit.

7. Reliqui sunt sermones Leoni in aliquot codicibus ascripti, qui nulla in editione Patrum prodierunt. Illos, cum editu digni visi sunt, in subjecta appendice invenies. Qui peculiari aliqua ratione a Leone abjudicandi fuerunt, admonitionem præferent in qua opportunæ observationes inserentur. Quoad cæteros vero, qui nihil peculiare habent, cum Leoni eos ascribi non posse duo characteres num. 3 propositi satis demonstrent, codicem ex quo eos Leonis nomine inscriptos eruiamus, in ipsorum fronte indicare sufficiet.

8. Neque idcirco credimus omnes sermones qui Leoni in mss. tribuuntur a nobis inventos fuisse. Immo cum in omnibus fere Lectionariis diversarum Ecclesiarum libris quos contulimus aliquem novum sermonem Leoninum nacti simus, nihil ambigimus quin aliis alios ejusmodi codices evolventibus alios sermones ejus nominum similiter ascriptos, id est supposititios, reperire contingat.

9. Hac autem occasione duas suppositionum frequentiores origines, quas in expendendis multis Lectionariis deteximus, hic annotare non inutile nec ingratum lectoribus fuerit. Cum in iisdem codicibus describerentur sermones qui inter divina officia pro festorum aut feriarum ratione legendi erant si plures ad eandem solemnitate pertinentes eundem habebant auctorem, primo sermoni tantum auctoris nomen sæpe præfigebatur; cæteris vero, qui continuata serie consequerentur, prænotata leguntur hæc verba, *Cujus supra*, vel *Unde supra*, quibus indicatur idem auctor sequentis sermonis ac præcedentis. Posteriores autem librarii qui ejusmodi codices transcribebant, aliquos identidem sermones vel præteribant vel addebant ex aliis Lectionariis, ut cuique videbatur. Hinc autem contingeat non raro ut alicujus auctoris sermonem inserentes ex Lectionario in quo erat inscriptio *Cujus supra*, vel *Unde supra*, hanc eandem inscriptionem inconsiderate retinerent, licet alius auctoris sermoni vel Sermonibus subjiceretur; et ita lectores hunc pro sermone ejusdem scriptoris acciperent. Ita in ms. Lectionario Patavino Patrum Conventualium S. Antonii, post duos sermones S. Maximi de Epiphania describitur sermo incipiens: *Hodiernam festivitatem, dilectissimi, apparitio Domini*, etc., cum titulo *Cujus supra*; ex quo titulo S. Maximo tribuendus videtur, cum tamen non S. Maximus, sed S. Leonem habeat auctorem, et sit sermo 5 de eadem solemnitate, in nostra autem editione sermo 35. Hac forte de causa duos sermones ipsius Leonis 38 et 43 Augustino fuerunt attributi, et in hujus appendice leguntur serm. 133. et 148, nec absimiliter sermo ejusdem pontificis 40, qui sub Leonis quidem nomine legebatur a monachis Corbeiensibus, Divionensibus, Sandionysianis et Compendiensibus, nomine S. Maximi inscribatur apud Cluniacenses, teste Ulderico apud P. Martene de antiquis monachorum Ritibus lib. III, cap. 11, num. 2.

10. Alia etiam suppositionis origo, licet minus frequens, afferri potest. Nonnumquam librarii sine ulla auctoris mentione sermones alicujus nobis ignoti scriptoris in Lectionariis inseruere, qui postea habiti fuerunt ejus auctoris cui præcedentes sermones in iisdem codicibus inscribentur. Ita duos sermones quorum alter e S. Isidori Hispalensis Operibus excerptus fuit, paulo ante memoratus num. 11, alter vero qui exorditur, *Dilectissimi nobis, fides nostra nos admonet*, et in hac appendice edetur num. 4, sine ullius auctoris nomine subjecti sermonibus S. Leonis de *Quadragesima* in Lectionariis basilicæ S. Petri 105 et 107, veluti Leonini recensentur in mss. collect. 1 et 2, quæ ex iisdem vel similibus Lectionariis originem ducunt. Hujus generis fuisse videntur illi sermones qui in diversis Lectionariis libris aliis atque aliis tribuuntur, ex gr. S. Augustino, S. Joanni Chrysostomo, S. Leoni, etc., hæcque ipsa auctorum quibus adjudicantur varietas incerti et ignoti auctoris indicium est.

11. Quod si his causis aliam adjicias, quam PP. Maurini in Ambrósio proponunt, celebritatem scilicet auctoris, qua ignotorum vel inferioris quoque notæ scriptorum lucubrationes commendare placuit, cum Leonis nomen celeberrimum esset, hæc quoque ascribendorum ipsi sermonum causa non defuit. Quo vero plures alicujus sancti sermones ob celebritatem ejus Lectionariis fuerunt inserti, eo plures alieni sermones eidem attributi deprehenduntur, ut in Augustino videre est, cujus sermones in Lectionaria passim inducti, incredibilem ascitorum copiam, quæ genuinorum numerum fere coæquat, receperunt. Cum itaque S. Leonis sermones in Lectionariis frequentes occurrant, plures eidem suppositos nancisci non difficile fuit. Sed eia jam ipsos sermones in hac appendice edendos subjiciamus.

SERMONES

S. LEONI MAGNO ATTRIBUTI.

ADMONITIO IN TRACTATUM SEQUEMTEM.

Hic tractatus e Vaticano codice 2346 a Gerardo Vossio Tungrensi primum editus, et insertus inter Miscellanea sanctorum aliquot Patrum subjecta editioni S. Gregorii Thaumaturgi Mogunt. an. 1604, in aliis subinde S. Leonis editionibus locum habuit. Notavit autem Vossius in eo ms. hunc titulum minus congruum præferri: Leo papa primæ sedis episcopus ad Flavianum de erroribus Eutychetis; perinde ac si ipsa esset epistola ad Flavianum Constantinopolitanum episcopum directa. Nos eundem tractatum reperimus in alio cod. Vat. Regiæ Suevicæ 139, sæculi circiter xiv, qui Leonis Opera continet. Hæc autem eidem inscriptio est pag. 160: Fides Leonis papæ, quam S. Gregorius in epistolis suis mirabiliter laudat, ita dicens: « Quisquis fidem S. Leonis papæ, auget vel minuit, vel usque ad minimum atomum pleniter non amplectitur, ullo modo non episcopus est dicendus, sed anathemate plectendus est. » Quæ tamen S. Gregorius non de hoc tractatu, sed de celebri ad Flavianum epistola scripsit. Similiter post eum tractatum hæc annotatio ibidem ponitur; Canones præcipiunt in prima synodo legendas epistolas B. Leonis papæ, quæ scripsit ad Flavianum de errore Eutycthis. Eundem etiam tractatum nacti sumus in ms. Vat. 551, quem diversum a codice Vossii patebit ex nonnullis variantibus, ac præsertim ex notatione ultima. Est codex xii circiter sæculi, et Hieronymi Epistolas continet, quibus hic tractatus præmittitur cum hoc titulo: Leo papa primæ sedis episcopus ad (et additum posteriori manu) Flavianum, ubi primæ manus scriptura deleta fuerat. Subjicitur postea notatio: Hæc est illa fides quam S. Gregorius, etc., ac dein: Canones præcipiunt, etc., ut in Vat. Regiæ.

Quænellus hunc tractatum veluti certo spurium in appendicem rejiciendum credidit eo nomine quod centonem ex Leonis scriptis consutum haberit. Omnia enim hinc inde ex variis S. pontificis textibus ad verbum descriptis nunc ex Sermonibus nunc ex Epistolis sumpta sunt, quæ indicantur in margine. Vossius post indicatos fontes unde hic tractatus compactus fuit, hæc subjicit: Quæ vel ideo loca per nos collata hic adducere visum est, ut constet hanc veram S. Leonis esse doctrinam. An autem præsens hic tractatus ita ab ipso S. Leone sit conscriptus, an ab aliis sit ex ejus doctrina confectus, curiose hic indagandum haud videtur. Unum sane hoc ex Epistolis S. Leonis exploratum habemus, quod eadem sæpe in aliis atque aliis repetantur: At inscriptionis falsitas suspicionem primum ingerit; dein difficultatem faciunt nonnulli textus qui veluti rationem antecedentium præferunt, cum antecedentibus autem non satis coherent, ut potissimum liquet ex notatione 38. Igitur de centone, quem aliquis minus perite congressit, dubitari non posse credimus; ac proinde hunc tractatum in appendice in quam fuerat a Quænello conjectus, relinquendum putavimus. Primum autem locum huic centoni dedimus, eo quod opera hujusmodi mediæ cujusdam conditionis inter sincera et supposita sint; neque enim a Leone omnino alienum est, quod ex ejusdem verbis constat atquesententiis; neque rursus omnino ipsius proprium, quod ab alio concinnatum fuit. Vossius licet uno codice in hoc tractatu edendo usus sit, aliquas tamen variantes annotavit in margine, quas ex lectione Sermonum, vel Epistolarum sumpsit, easque solas posteriores editiones exhibent. Nos ex duobus mss. paulo ante allegatis Vat. et Regio alias subjiciemus, vel opportunum fuerit, indicata veteri lectione, transferemus in textum.

395 SERMO I.

Seu Tractatus adversus errores Eutychetis et aliorum hæreticorum.

CAP. I. — (a) Ad Ecclesiæ filios instruendos addendum est nostri Sermonis obsequium. Non enim timeamus spiritalis et eruditi nota fastidiant, ad quorum fructum pertinet aliis (b) insinuare quod ipsi cum magna sui utilitate didicerunt. Fiat ergo per corda omnium, dispensatio munerum divinatorum, et (c) servitutum oris nostri docti indoctique non spernant. Adsit etiam nostræ fidei ipsius largitas de cujus majestate loqui (d) tentamus, ut ad profectum totius Ecclesiæ suæ et vos capaces et nos faciat abundantes. Cum igitur ad intelligendam dignitatem Spiritus sancti oculos mentis intendimus, nihil diversum ab excellentia Patris et Filii cogitemus: quia in nullo ab unitate sua discrepat (e) divina Trinitatis essentia. Sempiternum est Patri, coæterni sibi Filii esse genitorem. Sempiternum est Filio, intemporaliter a Patre esse progenitum. Sempiternum quoque est Spiritui sancto

A Spiritum esse Patris et Filii: ut numquam sine Filio Pater, nunquam Filius sine Patre, nunquam Pater et Filius sine Spiritu sancto fuerint; et omnibus existentie gradibus exclusis, nulliibi persona sit (f) anterior, nulla posterior. Hujus enim beatæ Trinitatis (g) incommutabilis Divinitas una est in substantia, indivisa in opere, consors in voluntate, par in omnipotentia, æqualis in gloria. De qua cum Scriptura sancta sic (h) loquitur ut aut in factis aut in verbis aliquid (i) designet, quid singulis videatur convenire personis, non perturbatur fides catholica, sed docetur: ut per proprietatem aut vocis aut operis insinuetur nobis veritas Trinitatis, et non dividat intellectus quod distinguit auditus. Ob hoc enim quædam sive sub Patris, sive sub Filii, sive sub Spiritus sancti appellatione promuntur, ut confessio (j) fidelium in Trinitate non erret. Quæ cum sit inseparabilis, numquam intelligeretur Trinitas esse, si semper (k) inseparabiliter diceretur. Bene ergo ipsa difficultas loquendi cor nostrum 396 ad intelligentiam trahit, et per infirmitatem nostram cælestis doctrina nos

(a) Ex serm. 2 de Pentec., cap. 1, 2 et 3 fere integro transcriptum, verbum e verbo.

(b) Ita duo nostri codices et editi ante Quænellum, apud quem, *insinuari*, ut in serm. 2 de Pentecoste, cap. 1.

(c) Sic ex iisdem mss., quibus concinit lectio ejusdem sermonis. Vulg., *sermonem*.

(d) Al., *gætimus*. VOSSIIUS.

(e) Al., *Divinitatis essentia*, VOSSIIUS.

(f) Cod. Vat. Reg., *prior*, et delet verbum *sit*.

(g) Al., *et incommutabilis Deitatis una est substantia*. VOSSIIUS.

(h) Mss. Vat. Reg., *loquatur*.

(i) Al., *assignet quod singulis videatur convenire personis*. VOSSIIUS.

(j) Idem Vossius. Alias, *credentium*.

(k) Duo nostri codd., *inseparabilis*.

adjuvat : ut quia in deitate Patris, Filii et Spiritus sancti nec singularitas est nec diversitas cogitanda, vera unitas et vera Trinitas possit quidem mente simul sentiri, sed non possit simul ore proferri. Fundata igitur, dilectissimi, in cordibus nostris hac fide, (a) salubriter credimus quod tota simul Trinitas una virtus est, una majestas, una substantia, (b) indiscreta operatio, inseparabilis dilectio, indifferens potestas, simul implens omnia, simul continens universa. Quod enim est Pater, hoc est et Filius, hoc est et Spiritus sanctus; et vera Deitas (c) in nulla esse aut minor aut major potest. Quæ sic in tribus est consistenda personis, ut et solitudinem non recipiat Trinitas, et unitatem servet æqualitas.

CAP. II. — (d) Numquam enim ab omnipotentia Patris, et Filii. Spiritus sancti est discreta majestas. Et quidquid in dispositione omnium rerum agit divina moderatio ex totius venit providentia Trinitatis. Una est ibi benignitas misericordiæ, una censura justitiæ; nec aliquid est in actione divisum, ubi nihil est in voluntate diversum. Quæ ergo illuminat Pater, illuminat Filius, illuminat Spiritus sanctus. Cumque alia sit persona missi, alia mittentis, alia promittentis, simul nobis et unitas manifestatur et Trinitas; ut essentia habens æqualitatem, et non recipiens solitudinem, et ejusdem substantiæ et non ejusdem intelligatur esse personæ. Quod ergo salva cooperatione inseparabilis Deitatis, quædam Pater, quædam Filius, quædam proprie Spiritus sanctus exsequitur, nostræ redemptionis dispositio, nostræ salutis est ratio. Si enim homo ad imaginem et similitudinem Dei factus (*Gen. 1*), in suæ naturæ honore mansisset, nec diabolica fraude deceptus, a lege sibi posita per concupiscentiam deviasset, creator mundi creatura non feret: neque aut sempiternus temporalitatem subiret, aut æqualis Deo Patri Filius Deus formam servi, et similitudinem carnis peccati assumere. Sed quia *invidia diaboli mors intravit in orbem (e) terræ (Sap. 1)*, et aliter solvi captivitas humana non potuit, nisi causam nostram ille susciperet (f) sine majestatis suæ damno, et *307* verus homo feret, et solus peccati contagium non haberet: divisit sibi opus nostræ reparationis misericordia Trinitatis, ut Pater propitiaretur, Filius propitiaret, Spiritus sanctus igniret. Si igitur duce gratia, dilectissimi, fideliter sapienterque noscamus, quid Patri, quid Filio, quid Spiritui sancto in reparatione nostra proprium, quidve commune sit; ea quæ pro nobis humiliter (g) et corporaliter gesta sunt, ita proculdubio suscipimus, ut nihil indignum de una atque eadem Trinitatis gloria sentiamus. Quamvis enim nullamens ad cogitandum de Deo, nulla ad loquendum lingua sufficiat, tamen quantumcumque illud est quod humano intellectu de essentia paternæ Deitatis attingitur, nisi unum atque idem est, (h) cum vel de Unigenito ejus, vel de Spiritu sancto cogitatur, non pie sapitur, sed nimis carnaliter caligatur, et ipsum quod de Patre congruenter sentiri videbatur, amittitur: quia de tota Trinitate receditur, si in ea unitas non tenetur. D Nulla autem ratione vere est unum, quod aliqua est

A inæqualitate diversum. Cum ergo ad confitendum Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum aciem mentis intendimus, procul ab animo formas visibilibus rerum, et ætates temporalium naturam, procul corpora locorum, et loca corporum repellamus. Discedat a corde, quod spatio extenditur, quod sine concluditur, et quidquid nec semper ubique, nec totum est. Cogitatio de Deitate Trinitatis concepta, nihil per distantiam intelligat, nihil per gradus quærat; (i) aut si quid dignum Deo senserit, nulli hoc ibi audeat negare personæ.

CAP. III. — (j) Hanc autem fidem non terrena sapientia reperit, nec opinio humana persuasit; sed ipse unigenitus Filius docuit, ipse Spiritus sanctus instituit: de quo nihil est aliter, quam de Patre et de Filio sentiendum: quia licet non sit Pater, non sit Filius, non tamen est a Patre, Filioque divisus. Et sicut propriam habet in Trinitate personam, ita unam habet in Patris, et Filii Deitate substantiam, omnia implentem, omnia continentem, et cum Patre, et Filio universa moderantem in sæcula. Quid enim tam adversatur prophetis, tam repugnat Evangelii, tam denique est apostolicis rebelle doctrinis, quam in Domino Jesu Christo ex Maria virgine, genito, et sempiterno Patri intemporaliter coæterno, unam ac singularem prædicare naturam? Quia si hominis tantum intelligenda est, ubi est quæ salvat Deitas? si tantummodo *308* Dei, ubi est quæ salvatur humanitas? Fides autem catholica, quæ omnibus resistit erroribus etiam istas simul impietates refutat, damnans Nestorium divina ab homine dividendam, detestans Eutychem in divinis humana vacuam: quoniam veri Dei Filius, Deus verus, unitatem et æqualitatem habens cum Patre, et cum Spiritu sancto idem verus homo esse dignatus est, nec conceptu virginis matris sejunctus a carne, nec partu: sic humanitatem sibi uniens, ut Deus incommutabiliter permaneret: sic Deitatem homini impertiens, ut eum glorificatione non consumeret, sed auget. Qui enim factus est in forma servi, in forma Dei esse non destitit; nec aliter in altero, sed unus in utroque est. Nullis dispensationum varietatibus fides nostra turbetur, sed sive in miraculis virtutum, sive in contumeliis passionum et Deum qui homo est, et hominem credamus esse qui Deus est. Verus itaque Deus et verus homo unus est Christus, dives in suis, pauper in nostris; dona accipiens, et dona diffundens; particeps mortalium, et vivificatio mortuorum: ut in nomine Jesu Christi omne genu flectatur.

CAP. IV. — (k) Nesciens igitur Eutyches quid deberet de Verbi Dei incarnatione sentire, neque volens in sanctarum Scripturarum latitudine laborare, illam saltem communem confessionem sollicito recepisset auditu, quæ fidelium universitas profertur, credere se in Deum Patrem omnipotentem, et in Jesum Christum Filium ejus unicum Dominum nostrum, qui conceptus est de Spiritu sancto (l) et Maria virgine. Quibus tribus sententiis, omnium fere hæreticorum machinæ destruuntur. (m) Cum enim Deus et omnipotens Pater creditur, sempiternus eidem Filius demonstra-

(a) Editi et codex Vat. addunt, *qua* uti etiam legitur in laudato serm. 2 de Pent., c. 3. Sed abest a ms. Vat. Regio, et melius. Secus enim sententia contextus maneret suspensa, quod in sermone non accidit; ubi potius ex his quæ subjiciuntur illud relatiuum necessarium est.

(b) Al., *indiscreta opere, inseparabilis dilectione, indifferens potestate*, etc. Vossius.

(c) Al., *in nullo sese aut minor, aut major est*. Vossius. — Exinde cæteræ editiones hanc lectionem, licet sit in utrisque nostris codd., rejiciunt in marginem, cum prava sit; et substituerunt lectionem sermonis laudati, quæ optima est.

(d) Ex serm. 3 de Pentec., c. 4, 2, 3 et 4.

(e) Al., *terrarum*. Vossius.

(f) Idem Voss. Alias, *qui sine majestatis, etc.*

(g) In utroque nostro codice desunt voces *et corporaliter*, quas ex serm. 3 de Pentecoste Vossius supplevit.

(h) Ita ex nostris codd., quibus concinit lectio sermonis laudati. Vossius autem et cæteræ editiones in textu cum *id de Unigenito ejus, et de Spiritu sancto cogitatur*: nostram autem lectionem in margine exhibent.

(i) Al., *at si quid de Deo dignum senserit*. Vossius.

(j) Ex serm. 3 de Pentec., cap. 6, et serm. 6 de Junio septimi mensis, cap. 2 et 3.

(k) Epist. 28, ad Flavian., cap. 2.

(l) Vossius. Al., *ex Maria*.

(m) Al., *Cum enim Deus et omnipotens et æternus creditur, consempiternus eidem Filii demonstratur*. Voss.

tur, in nullo a Patre differens: quia de Deo Deus, de omnipotente omnipotens, de æterno natus est co-æternus: non posterior tempore, non inferior potestate, non dissimilis gloria, non divisus essentia. Idem vero sempiterni genitoris unigenitus sempiternus, natus est de Spiritu sancto, ex Maria virgine. Quæ nativitas temporalis, illi nativitati divinæ et sempiternæ nihil minuit, nihil contulit; sed totam se reparando homini, qui erat deceptus, impendit, (a) et ut mortem vinceret, et diabolum qui habebat mortis imperium, sua virtute destrueret.

CAP. V. — (b) In quo etiam conflictu pro nobis into, magno et mirabili æquitatis jure certatum est, dum omnipotens Deus cum sævissimo hoste non in sua majestate, sed in **300** nostra humilitate congregitur, obiciens (c) ei eandem formam eandemque naturam mortalitatis quidem nostræ participem, sed peccati totius expertem. (d) Non enim superare nos possemus peccati et mortis auctorem, nisi naturam nostram ille susciperet et suam faceret, quem nec peccatum contaminans, nec mors potuit delinere. Conceptus quippe est de Spiritu sancto, intra uterum Virginis matris, quæ illum ita salva virginitate edidit, quemadmodum salva virginitate concepit (e) An forte ideo putavit hæreticus ille Dominum nostrum Jesum Christum non nostræ esse naturæ, quia misus angelus ad Virginem ait: *Et virtus Altissimi obambrahit tibi; ideoque et quod nasceretur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei (Luc. 1)*: ut quia conceptus Virginis divini fuit operis, non de natura concipientis fuerit caro concepti? Sed non ita intelligenda est illa generatio singulariter mirabilis et mirabiliter singularis, ut per novitatem creationis proprietas remota sit generis. Fecunditatem enim Virginis Spiritus sanctus dedit, veritas autem corporis de corpore sumpta est, et ædificante sibi sapientia domum (Prov. ix), *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis (Joan. 1)*, hoc est in ea carne quam sumpsit ex homine, et quam spiritus vitæ rationalis animavit. (f) Verbum igitur Dei Deus, Filius Dei, qui in principio erat apud Deum, per quem facta sunt omnia, sine quo factum est nihil, propter liberandum hominem ab æterna morte factus (g) est homo, ita se ad susceptionem humilitatis nostræ sine diminutione majestatis suæ inclinans, ut manens quod erat, assumensque quod non erat, veram servi formam ei formæ in qua Deo Patri est æqualis uniret, et tantofœdere naturam utramque consereret, ut nec inferiore consumeret glorificatione, nec superiore miraretur assumptio.

CAP. VI. — (h) Salva igitur proprietate utriusque naturæ, et in unam coeunte personam, suscepta est a majestate humilitas, a virtute infirmitas, ab æternitate mortalitas; et ad revolvendum conditionis nostræ debitum natura inviolabilis naturæ est unita passibili, ut quod nostris remediis congruebat, unus atque idem mediator Dei et hominum homo Christus Jesus, et mori posset ex uno, et mori non posset ex altero. (i) Integra ergo perfectione veri hominis, perfecta que natura, verus natus Deus est, **400** totus in suis et totus in nostris. Nostra autem dicimus,

quæ in nobis ab initio Creator condidit, et quæ reparanda suscepit. Nam illa quæ deceptor intulit et homo deceptus (j) admisit nullum habuerunt in Salvatore vestigium. Nec quia communionem humanarum subiit infirmitatum, ideo nostrorum fuit participes delictorum. Assumpsit formam servi sine corde peccati, humana augens, divina non minuens, quia exinanitio illa qua se invisibilis visibilem præbuit, et Creator ac Dominus (k) omnium unus voluit esse mortalium, inclinatio fuit miserationis, non defectio potestatis. Proinde qui manens in forma Dei fecit hominem, idem in forma servi factus est homo. Tenet enim sine defectu proprietatem suam utraque natura. (l) Et sicut forma servi Dei formam non admittit, ita forma Dei formam servi non minuit. Nam quia gloriabatur diabolus hominem, sua fraude deceptum, divinis carnis muneribus, et immortalitatis dote nudatum, duram mortis subiisse sententiam, seque in malis suis quoddam de (m) prævaricatoris consortio invenisse solatium, Deum quoque, justitiæ exigente ratione, erga hominem, quem in tanto honore condiderat, propriam mutasse sententiam: opus fuit secreti dispensatione consilii, ut incommutabilis Deus (cujus voluntas non potest sua benignitate privari) primam erga nos pietatis suæ dispensationem sacramento occultiore compleret, et homo diabolicæ iniquitatis versutie actus in culpam contra Dei propositum non periret.

CAP. VII. — (n) Ingreditur (o) ergo hæc mundi infirma Filius Dei, de cælesti sede descendens, et a paterna gloria non recedens, novo ordine, nova nativitate generatus. Novo ordine, quia invisibilis in suis, visibilis est factus in nostris. Incomprehensibilis, voluit comprehendi. Ante tempora manens, cœpit esse ex tempore. Universitatis Dominus servilem formam obumbrata majestatis suæ immensitate, suscepit. Impassibilis Deus, non dignatus est homo esse passibilis et immortalis, mortis legibus subjacere. Nova autem nativitate generatus, quia inviolata virginitas concupiscentiam nescivit, carnis materiam ministravit. (p) Assumpta est de matre Domini natura non culpa: nec in Domino Jesu Christo, ex utero Virginis genito, quia nativitas est mirabilis, ideo (q) nostræ naturæ **401** est dissimilis. Qui enim verus est Deus, idem verus est homo. Et nullum in hac unitate est mendacium, dum invicem sunt et humilitas hominis et altitudo Dei tatis. Sicut enim Deus non mutatur miseratione, ita homo non consumitur dignitate: agit enim utraque forma cum alterius communionem quod proprium est, Verbo scilicet operante quod Verbi est, et carne exsequente quod carnis est. Unum horum coruscant miraculis, aliud succumbit injuriis. Et sicut Verbum ab æqualitate paternæ gloriæ (r) non recedit, ita caro naturam nostri generis non reliquit. Unus enim idemque est, quod sæpe dicendum est, vere Dei Filius, et vere hominis Filius. Deus per id quod in principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum; homo per id quod Verbum caro factum est, et habitavit in nobis (Joan. 1). (s) Quem utique sicut hominem

(a) Al., *ut et mortem*. Vossius.

(b) Ex serm. 4 de Nativit. Dom., cap. 1.

(c) Supplevimus *ei* ex nostris mss. et e sermone 4 de Nativitate, c. 1.

(d) Ex cap. 2 epist. 28, ad Flavianum.

(e) Ex sine ejusdem capit. 1.

(f) Ex serm. 1 de Nativ., cap. 2.

(g) Supplevimus verbum *est* necessarium ex eodem serm. 1 de Nativit. c. 2.

(h) Ex epist. 28, ad Flavianum, cap. 3.

(i) Al., *In integra ergo veri hominis perfecta que natura*. Vossius.

(j) Ita emendandum fuit ex epistola 28, ad Flavianum. Al., *amisit*

(k) Al., *omnium rerum*. Vossius.

(l) Al., *Et sicut formam servi Dei forma non admittit,*

ita formam Dei servi forma non minuit. Sic Vossius ex vulgato epistolæ 28, ad Flavianum, cap. 3, et ex serm. 3 de Nativ., c. 2, qui tamen sermo in duobus Vat. basilicæ codd. in uno Vat. et alio Bon. textus lectionem præfert.

(m) Al., *prævaricationis*. Vossius.

(n) Ex epist. 28, ad Flavianum, cap. 4.

(o) Particulam *ergo* a Quesnello omissam ex nostris mss. adjecimus. Mox, pro *infirma*, editi in margine. Al., *infima*.

(p) Al., *Assumpta est igitur de matre*. Vossius.

(q) Al., *nostra est natura dissimilis*. Vossius.

(r) Al., *non recessit*. Vossius.

(s) Ex epist. 28, ad Flavianum, cap. 4, paucis omissis.

diabolica tentat astutia, eidem, sicut Deo angelica famulantur obsequia. Esurire, sitire, lassescere, atque dormire, evidenter humanum est. (a) Sed quinque panibus quique millia hominum saturare, largiri Samaritanæ aquam vivam, cujus haustus bibenti præstat ne ultra jam sitiât, et supra dorsum maris plantis non subsidentibus ambulare, et elationes fluctuum increpata tempestate consternere sine ambiguitate divinum est. Sicut ergo (ut multa præteream) non ejusdem naturæ est, flere miserationis affectu Lazarum amicum mortuum, et eundem remoto quadriduana aggere sepulturæ, ad vocis imperium excitare redivivum, aut (b) in cruce pendere et in noctem luce conversa omnia elementa tremefacere, aut clavis transfixum esse, et paradisi (c) portam fidei latronis aperire; ita non ejusdem naturæ est, dicere: *Ego et Pater unum sumus* (Joan. x); et dicere: *Pater major me est* (Ibid. xiv). Quamvis enim in Domino Jesu Christo Dei, et hominis una persona sit, aliud tamen est unde in utroque communis est contumelia, aliud unde communis est gloria. De nostro enim illi est minor Patre humanitas, de Patre illi est æqualis cum Patre Divinitas.

CAP. VIII. (d) Propter hanc ergo unitatem personæ in utraque natura intelligendam, et Filius hominis legitur descendisse de cælo, cum Filius Dei carnem de ea Virgine de qua est natus assumpsit. Et rursus Filius Dei crucifixus dicitur ac sepultus, cum hæc non in Divinitate ipsa, qua Unigenitus, consensu paternus et consubstantialis est Patri, sed in naturæ humanæ sit infirmitate perpeusus. Unde unigenitum Filium Dei, crucifixum, 402 et sepultum, omnes etiam in Symbolo confitemur, secundum illud Apostoli dictum: *Si enim cognovissent, numquam Dominum majestatis crucifixissent* (I Cor. ii): quia Ecclesia catholica hac fide vivit, hac proficit, ut in Domino Jesu Christo, nec sine vera Divinitate humanitas, nec sine vera humanitate credatur Divinitas. (e) Cum autem in Concilio Eutyches profiteretur ex duabus naturis fuisse Dominum nostrum ante adunationem, post adunationem vero unam naturam confiteretur; miror tam absurdam, tamque perversam ejus professionem nulla judicantium increpatione reprehensam; et sermonem nimis insipientem, nimisque blasphemum, ita omissum, quasi nihil quod offenderet, esset auditum: cum tam impie duarum naturarum ante incarnationem Unigenitus Dei Filius fuisse dicitur, quam nefarie postquam *Verbum caro factum est*, natura in eo singularis asseritur. Quod (f) non Eutyches ideo vel recte vel tolerabiliter æstimet dictum, quia (g) nulla est sententia confutatum. (h) Tunc (i) enim fructuosissima vera fides defenditur, cum etiam a sectatoribus suis opinio falsa damnatur.

CAP. IX. — (j) Inter hæc ergo quantum Nestorius a veritate deviauit, Deitatem Verbi ab assumpti hominis substantia separando, tantum a recto tramite etiam iste discessit, qui unigenitum Dei Filium sic de utero beatæ Virginis prædicat natum, ut humani quidem corporis speciem gesserit, sed humanæ carnis veritas Verbo unita non fuerit. De quo prodigio falsitatis, qui non videat quæ opinionum monstra nascantur? Negatur enim mediatoris Dei et homi-

num, hominis Jesu Christi, necesse est ut multis impietatibus impleatur, eumque aut Apollinaris sibi vindicet, aut Valentinus usurpet, aut Manichæus obtineat, quorum nullus in Christo Jesu humanæ carnis credit veritatem. Qua utique non recepta, non solum quod secundum carnem atque animam rationale, quod erat in forma Dei, manens idem in forma servi, homo natus denegatur, sed etiam quod crucifixus est, et mortuus, ac sepultus, quodque die tertia a mortuis resurrexit, et quod ad dexteram Dei Patris sedens, ad judicandos vivos et mortuos in eo corpore sit venturus, in quo est judicatus, abnuiter: quia hæc redemptionis nostræ sacramenta vacuantur, si Christus veram veri hominis, totamque naturam suscepisse non creditur. An quia manifesta erant signa divina, falsa dicuntur documenta corporea? et testimonia utriusque naturæ valebunt, ut creator 403 intelligatur, non valebunt ut creatura salvetur? Quod Deitatis est caro non minuit, quod carnis est Deitas non perimit. Idem enim et sempiternus ex Patre, et temporalis ex matre: in sua virtute inviolabilis, in nostra infirmitate passibilis; in Deitate Trinitatis cum Patre et cum Spiritu sancto unius ejusdemque naturæ; in susceptione autem hominis, non unius substantiæ, sed unius ejusdemque personæ: ut idem esset divos in paupertate, omnipotens in abjectione, impassibilis in supplicio, immortalis in morte. Nec enim Verbum aut in carnem aut in animam aliqua sui parte conversum est, cum simplex et incommutabilis natura Deitatis tota in sua sit semper essentia, nec damnum sui recipiens nec augmentum; et sic assumptam naturam beatificans, ut glorificata in glorificante permaneat. Cur autem inconveniens aut impossibile videatur ut Verbum et caro atque anima unus Jesus Christus et unus Dei hominis sit Filius, si caro et anima quæ dissimilium naturarum sunt, unam faciunt etiam sine Verbi incarnatione personam, cum multo facilius sit ut hanc unitatem sui atque hominis Deitatis præstet potestas, quam ut eam in substantiis suis obtineat solius humanitatis infirmitas? Nec verbum igitur in carnem, nec in Verbum, caro mutata est, sed utrumque in uno manet, et unus in utroque est, non diversitate divisus, nec permixtione confusus. Nec alter ex Patre, alter ex matre, sed idem aliter ex Patre, ante omne principium, aliter de matre in fine sæculorum: ut esset mediator Dei et hominum homo Christus Jesus (I Tim. ii), in quo inhabitaret plenitudo Divinitatis corporaliter (Coloss. ii): quia assumpti non, assumptis provecio est, quod Deus diu exsallavit, et donavit illi nomen quod est super omne nomen (Philip. ii).

CAP. X. — (l) Nativitas enim Domini secundum carnem, quamvis habeat quædam propria quibus humanæ conditionis initia transcendat, sive quod solus ab inviolata Virgine sine concupiscentia carnis est conceptus et natus, sive quod ita e visceribus matris est editus, ut fecunditas pareret et virginitas permaneret, non alterius tamen naturæ erat ejus caro (l) nostræ, nec alio illi quam cæteris hominibus anima est inspirata principio, quæ excelleret, non diversitate generis, sed sublimitate virtutis.

ex duabus naturis, etc., aliter elata fuerunt sic: *Cum autem in concilio Eutyches profiteretur ex duabus naturis, etc.*

(h) Ex epist. 28, ad Flavianum, cap. 6, multis omissis.

(i) Hæc ratio cum antecedentibus non congruit, uti congruit in laudata epistola ad Flavianum cum iis quæ hic prætermittuntur.

(j) Ex epist. 35, ad Julianum episc. Coens., cap. 1 et 2.

(k) Ex epist. 35, ad Julianum, episc. Coens., cap. 3.

(l) Sic ex duobus nostris codd. vulg., *nostra*.

(a) Al., *Sed et de quinque.*

(b) Al., *in ligno.* Voss.

(c) Al., *portas.* Voss.

(d) Ex epist. 28, ad Flavianum, cap. 5.

(e) Ex epist. 38, ad Flavianum, cap. 6.

(f) Al., *ne Eutyches.* Voss.

(g) Editi addunt *vestra*, uti in epistola 28, ad Flavianum, c. 6, legitur. Sed codices hanc vocem omitunt; et hic quidem omittenda est, quippe non perinde Auctor hoc loco Flavianum alloquitur, ut in epistola accidit. Eadem de causa in antecedentibus illa epistolæ verba: *Cum autem ad interrogationem examinis vestri Eutyches responderit dicens: Confiteor*

Nihil enim carni suæ habebat adversum, nec dis- A cordiadesideriorum ginebat compugnantiam(a)voluntatum. Sensus corporei vigeant sine lege peccati, et veritas affectionum sub moderamine Deitatis et mentis, nec tentabatur illecebris, nec cedebat 404 injuriis. Verus homo vero unicus est Deo; nec secundum existentem prius animam deductus est e cælo, nec secundum carnem creatus ex nihilo, eandem gerens in Verbi Deitate personam, et tenens communem nobiscum in corpore animaque naturam. Non enim esset Dei hominumque mediator, nisi idem Deus idemque homo (b) in utroque et unus esset et verus. (c) Deinde non Deum tantum dicimus Christum, sicut hæretici Manichæi, nec hominem tantum sicut hæretici Photiniani; nec ita hominem, ut aliquid ei desit quod ad humanam certum est pertinere naturam, sive animam, sive mentem rationabilem, sive carnem, quæ non de femina sumpta sit, sed facta de Verbo, in carnem converso atque mutato: quæ tria falsa et vana Apollinaristarum hæreticorum (d) tres varias protulerunt partes. Nec dicimus quod beata Virgo Maria hominem sine Deitate conceperit, qui creatus a Spiritu sancto, postea sit susceptus a Verbo, quod Nestorium prædicantem merito justèque damnavimus; sed dicimus Christum Dei Filium, Deum verum, natum de Deo Patre, sine ullo initio temporis, eundemque hominem verum natum de matre homine, certa plenitudine temporis; nec ejus humanitatem, (e) quæ major est Pater, minuere aliquid (f) ei naturæ quæ æqualis est Patri. Hoc autem utrumque unus est Christus, qui verissime dixit et secundum Deum: *Ego et Pater unum sumus* (Joan. x); et secundum hominem: *Pater major me est* (Joan. xix).

CAP. XI. — (g) Quamvis ergo in uno Domino nostro Jesu Christo, vero Dei atque hominis Filio, Verbi et carnis una persona sit, et utraque essentia communes habeat actiones, intelligendæ tamen sunt ipsorum operum qualitates, et sinceræ fidei contemplatione cernendum est ad quæ provehat humilitas infirmitatis, et ad quæ inclinatur altitudo virtutis: quid sit quod caro sine Verbo non agit, et quid sit quod Verbum sine carne non efficit. Sine Verbi enim potentia non conciperet virgo nec pareret, et sine veritate carnis obvoluta paucis infantia non jaceret. Sine Verbi potentia non fieret redintegratio debiliæ et vivificatio mortuorum, et sine veritate carnis nec cibus jejuniæ nec somnus esset necessarius fatigato. Postremo sine Verbi potentia non se Dominus Patri profiteretur æqualem, et sine veritate carnis non idem diceret Patrem (h) esse majorem, cum catholica fides utrumque suscipiat, utrumque defendat, quæ secundum proprietatem divinæ humanæque substantiæ unum Dei Filium et hominem credit et Verbum. 405 Quamvis ergo ab illo initio, quo in utero virginis *Verbum caro factum est* (Joan. i), nihil umquam inter divinam humanamque substantiam divisionis exstiterit, et per omnia incrementa corporea unius personæ fuerint totius temporis actiones, ea ipsa tamen quæ inseparabiliter facta sunt nulla permixtione confundimus, sed

quid cujusque formæ sit ex operum qualitate sentimus. Nec divina enim humanis præjudicant, nec humana divinis: cum ita in idipsum utraque concurrant, ut in eis nec proprietas absumatur, nec persona geminetur. (i) Quamvis ergo unus sit Dominus Jesus Christus, et veræ Deitatis veræque humanitatis in ipso una prorsus eademque persona sit, neque hujus unitio soliditas ulla possit divisione sejungi; exaltationem tamen, quia *illum exaltavit Deus, et donavit illi nomen, quod est super omne nomen*, ad eam intelligimus pertinere formam, quæ ditanda erat tantæ glorificationis augmento. In forma quippe Dei, æqualis erat Filii Patri, et inter genitorem atque unigenitum nulla erat in essentia discretio, nulla in majestate diversitas, nec per incarnationis mysterium aliquid decesserat Verbo, (j) quod Dei Patris munere redderetur. Forma autem servi, per quam impassibilis Deitas, sacramentum magnæ pietatis implevit, humana humilitas est, quæ (k) gloria divinæ potestatis evectæ est in tantam unitatem, ab ipso conceptu virginis Deitate et humanitate connexa, ut nec sine homine divina, nec sine Deo agerentur humana. Propter quod sicut Dominus majestatis dicitur crucifixus, ita qui ex sempiternitate æqualis est Deo, dicitur exaltatus. Nec interest ex qua Christus substantia nominetur, cum inseparabiliter manente unitate personæ, idem sit et totus hominis filius propter carnem, et totus Dei Filius propter unam cum Patre Deitatem. Quidquid ergo in tempore accepit Christus, secundum hominem accepit, cui quæ non habuit, conferuntur. Nam secundum potentiam Verbi, indifferenter omnia quæ habet Pater, etiam Filius habet: et quæ in forma servi a Patre accepit, eadem in forma Patris etiam ipse donavit.

CAP. XII. — (l) Eam fidem, cum plurimi hæreticorum impugnant, Nestorius, et Eutyches, diversa quidem assertionem, sed simili impietate conati sunt irrumperè. Anathematizetur ergo Nestorius, qui beatam Virginem 406 hominis tantummodo credidit genitricem, ut aliam personam carnis, aliam faceret Deitatis: cum ita intra virginea viscera Verbum caro sit factum, ut per in-fabile sacramentum uno conceptu unoque partu secundum veritatem atque unionem utriusque naturæ, eadem virgo et ancilla Domini esset, et mater. (m) Porcellatur quoque Eutyches eodem anathemate, qui negata humanæ carnis atque animæ veritate, totum Dominum nostrum Jesum Christum unius asseruit esse naturæ, tamquam Verbi Deitas ipse se in carnem animamque converterit. Quæ (n) mendacia tam sacrilega, per totum mundum, sanctorum Patrum damnata sunt sententiis. Fides autem catholica singularis atque vera, justificans impium, et creans justum, ad humanitatis suæ tracta participem, in illo acquirit salutem in quo solo homo (o) invenerit innocentem. (p) Eam fidem secundum propheticam, evangelicam, apostolicam, et salutaris symboli doctrinam. Nicæna Synodus instituit, examen Chalcedonense confirmavit, orbis terrarum celebrat atque veneratur. Eamdem, dilectissimi, pio et laudabili amore defendite, immo fideliter firmiterque retinete, (q) ac constanter asserite. Quo-

(a) Ita Quesnellus et nostri codices. Al., *voluptatum*.

(b) Sic iidem codices et epist. 35, ad Julianum, c. ult. Editi perperam, *in utroque*.

(c) Ex epist. 59, ad clericum et pleb. Constantinop.

(d) Al., *tres partes varie protulerunt*. Voss.

(e) Al., *qua minor est Patre*. Voss.

(f) Al., *ejus naturæ*. Voss.

(g) Ex serm. 13, cap. 4, de Pass.; epist. 124, ad Palæst., cap. 5; et epist. 165, ad Leon Aug., c. 6.

(h) Vulgati hic inserunt *se*, refragantibus utrisque nostris mss.

(i) Ex laudata epist. 124, ad Palæst., cap. 8.

(j) Al., *quod ei Patris*. Voss.

(k) Vulgati in margine notant, *in gloriam*, ex lectio-

ne epistolæ 124, ad Palæstinos, c. 7. Cod. Vat. Reg., *gloriam divinæ potestatis adepta est in tanta unitate, ab ipso concepta*, etc. Cod. Vaticanus, *gloria divinæ potestatis invecata est in tanta unitate*, etc.

(l) Ex epist. 124, ad Palæst., cap. 4.

(m) Ex eadem epist., cap. 3.

(n) Al., *impietatis mendacia*. Voss.

(o) Al., *se invenit innocentem*. Voss.

(p) Convenit hic sensus cum ep. 165, cap. ult., sed alia ratione effertur, hincque potior locus est, in quo centonis auctor aliquid adjecit.

(q) Verba, *ac constanter asserite*, in utrisque mss. desunt; cumque a Vossio ex Leonis ep. 165 sumi nequiverint, eo quod aliis verbis epistola effertur,

niam, sicut ait B. apostolus Paulus, *magnum est pietatis sacramentum, quod manifestatum est in carne. justissimum est in spiritu, apparuit angelis, prædicatum est gentibus, creditum est in hoc mundo, assumptum est in gloria* (1 Tim. III, 16).

SERMO II.

In Nativitate Domini.

Editus in Quesnelli appendice ex codice S. Petri Corbeiensis, in quo S. Leoni tribuitur.

CAP. I. — Salvator noster, dilectissimi, hodie natus est, gaudeamus: neque enim locum oportet esse tristitia, ubi natalis est gaudiorum. Ad omnes itaque gaudium istud pertinet, quia Christus omnibus venit. Nullus ergo se lætitia diei hujus arbitretur alienum. Si sanctus est quis gaudeat, quia accipiet remunerationem. Si peccator est gaudeat, quia invitatur ad veniam. Si gentilis est gaudeat, quia admittitur ad salutem. Carnem humani generis pro nobis Deus assumpsit. **407** Si ipsi nos alienos a Christo non faciamus, jam in Christo sumus. Agnoscamus ergo redemptionem nostram, agnoscamus salutem nostram. Ipse se alienum a consortio Christi efficit, qui se esse in corpore Christi denegaverit. Sed illud, dilectissimi, quod secundum Scripturas, quæ lectæ sunt, hodie Dominum natum esse cognoscimus, videamus; quomodo in fine sæculi natus sit, qui creator est sæculorum: *Ipse enim dixit et facta sunt; ipse mandavit, et creata sunt* (Ps. CXLVIII, 6).

CAP. II. — Christus ergo Salvator noster, dilectissimi, homo et Deus creditur: Deus ex Patre, homo de matre; Deus ex deitate, corporeus ex carne; et ideo Deus ante sæcula, homo post sæcula; Deus ante initia, homo inter extrema, qui in principio creavit per majestatem, hodie venit salvare per carnem, Creatio hominum, prima potentia fuit; salvatio secunda pietas. Benignitatis motus affectu Dominus voluit ut nobis redderet misericordia quidquid abtulerat offensam. Descendit ergo ille ut nos ascenderemus, cælestia submisit ut terrestria sublevaret, fecit se hominis participem ut hominem faceret Dei esse consortem; *factus*, sicut per Apostolum audistis, *ex muliere factus sub lege* (Galat. IV, 4). Sed nemo cum mulierem audit matrem Domini, de nominis offensione moveatur. Virgo concepit ex Spiritu sancto, sed mulier nominatur ex sexu. Et ideo evangelista, qui lectus est, virginem; apostolus autem mulierem nuncupavit: ut omnes in partu Virginis omnipotentiam agnoscerent Divinitatis; in appellatione autem mulieris, nomen conditionis audirent.

CAP. III. — Natus est ergo Dominus noster ex carne quidem, sed non ex corruptione carnali; natus ut homo, sed non genitus ut homo. Ita suscepit carnem, ut servaret majestatis honorem. Et sic segregando puritatem nativitatis suæ a concretione colluvionis humanæ, peregit quidem in ortu suo plenam hominis dispensationem, sed Dei tamen non deseruit dignitatem. Ideoque in mundo isto talis qualis nativitate, puritatem ortus sui etiam in vitæ sinceritate servavit. Solus enim ille est in cujus ore, sicut scriptum est, dolus non fuit: utique ut qui colluvionem humanam in creatione nescierat, etiam in conversatione nesciret. Cum enim, inquit Apostolus in forma Dei esset, formam servi accepit, etc. Omnes homines, dilectissimi, servi peccatorum fuerunt, et ideo bene ait Apostolus formam modo servi assumpsisse, quia homo quidem sed humanis vitiis non coinquinatus, formam habuit servi, non conscientiam: quia licet in speciem **408** hominis, non tamen habue scientiam peccatoris: quia, sicut Apostolus *Cum in forma Dei esset, formam servi accepit bitu inventus est ut homo* (Philip. II, 6). Habuit sed potentia Deus, quasi servus in forma, minus in natura: foris ostendens matris intem, intus possidens Patris majestatem; in milis corpore, intus pollens Divinitate.

CAP. IV. — Denique et ipsa ejus inter conversatio simul utrumque monstravit, in nibus hominem, in virtutibus Deum. Esurivit sed esurientis multiplicatis per benedictionibus pavit. Quod esurivit, caro fuit; quod Deus. Ex homine fuit quod lacrymavit; ex illo quod præstitit. Hominem indicavit, quod fudit, oravit, exauditus est. Omnibus ergo replicem in se naturam monstravit, et ideo su utriusque mediator est: quia quidam submisit exaltavit humana: fecit summam ex discordiam, ut in eo una utraque fieret, utrumque retinet Dominus noster Jesus qui vivit et regnat cum Patre et sancto S sæcula sæculorum. Amen.

SERMO III.

De Quadragesima I.

Nunc primum editus ex tribus codicibus S. Marci 453, Palavino PP. Eremitanorum Veronensi 214, in quibus S. Leoni papæ at sed ex characteribus in præfatione propositi alius ignotus antiquus auctor proditur. Axiensis, qui hujus sermonis non exiguam partem citat in libro adversus Græcos tom. I Spicium ipsum S. Faustino episcopo adjudicat, quoque sermones in quibusdam mss. ascripti Benedictini in append. tom. V Operum S. notarunt. In cod. Patav. inscribitur, Don itum Quadragesimæ; et prima quidem Quadragesimæ hunc sermonem habitum cap. 1 et 3 manifestum est.

CAP. I. — Per motos esse vos credo, fructissimi, cur a superiore Dominica Quadragesimæ (a) percurreremus, et cum hæc dies sit ejus, cur festivitatem ejus ante unam hebdomadam cœperimus. Reprehendi non potest ista: peroptimus enim devotionis indicium legem exsequi quam legis statuta cognoscere obedire præceptis quam obedientiam præpellant. Illud enim amoris est, hoc timori peroperative exigitur, illud religiose defertur tum solvitur, ibi domum muneris exhibet et nos religiosum munus exhibuimus Deo plus jejunavimus. Reprehendi enim non stinata festivitas. Semper enim in **40** solemnitas vota præveniunt, et futuram devotio, dum exoptat, anticipat. Non sol non reprehensibiliter, sed et cauto factum per enim in rebus ambiguis oportet addere amplius (b) ad cautelam, quia quod est amplius potest, quod minus est non potest prolon in hac (c) observatio factum est. Nam

ut notatione præcedenti observavimus, palam sit cod. Vaticanum, ex quo ille hunc tractatum exscripsit, alium fuisse ab illis duobus quibuscum hunc tractatum contulimus.

(a) Nostri codd., *percurreremus*. Prætulimus lectionem Aenæ Parisiensis. Melius videretur præcurrimus. S. Maximus, hom. inscripta: *In die Cinerum*, testatur, suo tempore nonnullorum fuisse consuetudinem, advenientes Quadragesimæ dies devotius jejuniis prævenire. Ex hoc autem sermone discimus una hebdomada,

a Dominica scilicet Quinquagesimæ, jejuniatum fuisse; immo etiam ab episcopo a fuisse indictum; ita ut quidam idcirco perint, alii vero, *postquam intellexerunt so ambiguum*, seu non præceptam, sed libera neglexerint.

(b) Sic codices Venetus et Veron. Cod caute.

(c) Observatio, sicut et observantia apud pro jejuniis accipitur.

pter Quadragesimam plus jejunavimus, non minui-
mus Quadragesimam: integra enim nobis manet.
Quod si minus jejunassemus a numero, redintegrare
(a) non poteramus ad numerum.

CAP. II.—Sed fortasse (b) illud in causa est, quod
jejunium quo jejunavimus non proficiat nobis ad
Quadragesimam. Proficit plane nobis, quia etsi non
proficit ad Quadragesimam, proficit ad salutem. Si
non proficit ad numerum, proficit ad meritum. Cui
enim unquam non profuit orare, legere, jejunare?
Cui non profuit castitas, sobrietas, mansuetudo? Nisi
quod illos magis reprehendendos puto, qui cum pa-
rati fuerint jejunare, posteaquam (c) audierunt so-
lemnitates ambiguis, neglexerunt jejunare. Demon-
straverunt utique non se volentes religiose vivere,
sed coactos. Veriti sunt, credo, ne (d) quinque die-
rum jejuniis prolongatis, caro eis corpusque defice-
ret, et exiles ac tenues Quadragesimæ abstinentiam
tolerare non possent.

CAP. III.—Audiant igitur refecti pariter ac ro-
busti, tenues atque pallentes, quia hodie est Quadra-
gesima. Audiant illi, inquam, ut jejunare incipiant;
et isti, ut abstinere non desinant, et communiter in
(e) arcam Christi intrare festinent. Immo festinent
amplius, qui tardius abstinere cœperunt, ut castiga-
tiores et puriores introeant. Quia (f) arca Domini in
periculis jejunium sustentare prævaleat, temulentum
sustinere non novit. Admonemus ergo vos, sicut (g)
ante jam diximus, nostri temporis homines, ut in
his mundi turbinibus ad domum Dei certatim unus-
quisque confugiat, sicut et sui temporis homines
Noë justus admonuit. Admonuit enim illos futurum
diluvium, et prædicare non destitit; et licet vox præ-
dicationis non sit audita, 410 tamen etsi tacebat
lingua, opera loquebantur; etsi (h) silebant voces, fa-
brica personabat. Cum enim ædificabat tam grande
opus arce illius, causam cur fieret ipso opere testa-
batur. Testabatur enim ipso apparatu nova taberna-
cula novis periculis profutura. Sapiens enim quisque
intelligere poterat naufragii nescio quid imminere,
cum domus talis fieret, quæ non (i) hæret terræ, sed
nataret in gurgite; cum hospitium hujusmodi para-
retur, quod nec pavimentum solo deligeret, nec flu-
tibus unda submergeret. Quis, inquam, sapiens non
intelligeret adesse diluvium, cum videret tale domi-
cilium fieri, quod susceptos intra se non tam clauder-
et quam portaret, quod non tam pluviarum imbres
repelleret quam naufragii procellas arceret? Quo, in-
quam, ex hospitio (j) non advertit periculum homi-
nis: in quo hospitio non esset habitandum, sed po-
tius exsulandum; in qualibet parte mundi futurum
esset cum ipso sibi habitaculum peregrinum. (k) Ipse ergo
sanctus Noë opere populis prædicabat, et dicebat

(a) Codex Veronensis addit *eum*; legendum *eam*,
id est *Quadragesimam*. Cod. Venetus, *cum*

(b) Secuti sumus lectionem mss. Patav. et Veron.
Cod. Venetus, *aliud in cosa est cur*. Mox ms. Veron.
atroque loco, *proficiet*.

(c) Al., *auferint*, et dein, *neglexerint*.

(d) Codex Patavinus, *quatuor*. Prætulimus codicis
Veneti et Æneæ Parisiensis lectionem, *quinque*, quæ
etiam colligitur ex lectione erronea ms. Veronensis,
nequaquam; nam duplex *q* in voce *quinque*, non au-
tem in *quatuor* reperitur. Intelliguntur autem quin-
que dies a Dominica Quinquagesimæ ad feriam quin-
tam inclusive, alias liberi a jejunio et abstinentia.
(e) Duo codd. Ven. et Veron. habent *in arcam*. Sed
retinendum cum ms. Patav. et Æneæ Parisiensi, *in*
arcam, cum in sequentibus ex arca Noë exemplum
petatur.

(f) Codd. Venet. et Patav., *Qui arcam Domini in*
periculis per jejunium sustentare non prævaleat. Cod.
Veron. similiter, deleta tantum negativa particula.
Veram lectionem suppeditavit exemplum Æneæ Pa-
risiensis.

A illud evangelicum Domini dictum: *Si mihi non cre-
ditis, operibus credite* (1) (Joan. x, 38).

SERMO IV.

De Quadragesima II.

Editus a P. abb. Joanne Chrysostomo Trombellio in-
ter veterum Patrum Latinorum Opuscula tom. II,
part. 1, pag. 281, qui *eum Leonis esse existimat, uti*
*eidem sane ascriptum vidimus etiam in nostris codi-
cibus collect. 1 et 2, nec non in Lectionariis Veneto*
453 et Vat. 6452. Sed in Lectionariis 105 et 107
basilicæ S. Petri, quæ sinceris Leonis Sermonibus
*hujus nomen inscribunt, sine Leonis nomine post hu-
jus sermones de Quadragesima subjicitur una cum*
alio sermone incipiente, Jejunii tempora, quem ex
*Isidoro Hispalensi sumptum in præfatione animad-
vertimus num. 11. Anonymus pariter legitur in Le-
ctionario Vat. 4268. Similitudo doctrinæ, quæ etiam*
in Augustino aliisque Patribus invenitur, 411 nihil
probat; idemque est de simili interpretatione
*textus ecclesiastici. Stylus certe pressior, et breviori-
bus sententiis restrictus, a Leonino maxime differt.*

CAP. I.—Dilectissimi nobis, fides vestra non ad-
monet religionis promere documenta. Hortamur
namque jejunium, quod est recte viventibus devotio-
nis (m) augmentum, murus fidei, expugnatio pravita-
tis. Suademus etiam non solum a cibis esse, sed ab om-
nibus semper vitiis abstinendum. Nolite esse in co-
messationibus prodigi, vel in ebrietatibus arrogan-
tes: quoniam scriptum est in Salomone: *Corpus*
quod corrumpitur, aggravat animam (Sap. ix, 15);
nec non et Apostolus ait: *Carnis curam ne feceritis*
in desideriis vestris (Rom. xiii, 14). Abstinete vos
ergo his diebus a sæcularibus curis desiderisque
carnalibus. Castigetur corpus, ut anima (n) sanetur.
Roboratur enim spes, attenuata parcimonie carne, et
deliciarum (o) victus vita præsens alitur, non futura:
quoniam abundantiam rerum luxuria comitatur. Au-
ferre a vobis (p) invidiæ simultatem, maliloquia con-
temnentes et omnia semina peccatorum. Dissolvite
violentiarum laqueos actionum; et (d) dolosa calumnia-
rum argumenta cessent. Præbete egentibus et do-
mesticis fidei mansionem. Chirographa iniqua dis-
rupte, ut non solum corpore, sed etiam spiritu
placita Deo jejunia celebretis.

CAP. II.—Oportet quocunque eleemosynarum semine
fructus nos proprii (r) sperare jejunii. Scriptum est
enim: *Sicut aqua exstinguit ignem, sic eleemosyna exstin-
git peccatum* (Eccli. iii, 33). Agendum est etiam ut non
avaritiam studio, sed misericordiæ cura vincamur.
Ab opulenti apparatu abstinere debemus. Demus
temporalia pauperibus, ut perpetua nobis eorum

(g) Nimirum, ut videtur, in sermone habito Domi-
nica Sexagesimæ, in qua legebatur ex Genesi histo-
ria Noë, unde auctor exemplum sumpserat, et ad je-
junium una hebdomada præveniendum excitaverat.

(h) Ita ex cod. Ven. In Patav., *silebat voce, aspectu*
sonabat. Veronensis non absimiliter, sed habet, *per-
sonabat*.

(j) Veron. ms., *althereret*.

(j) Codd. Patav. et Ver., *non averterit*.

(k) Cod. Veron., *Ipso ergo*.

(l) Licet in ms. Veronensi habeatur clausula, *Amen*;
et in Veneto, *Qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu*
santo per omnia sæcula sæculorum, Amen; finis ta-
men deesse videtur.

(m) Vat. unus, *argumentum*.

(n) Aliqui codd., *satiatur*. Mox cod. Barber. coll.
2. alia interpunctio: *Nam deliciarum*.

(o) *Victus* hic pro vivendi ratione accipitur.

(p) Sic Vat. 4268. Al., *invidias, simultates*.

(q) Ita ex laudato Vat. Al., *nodosa*.

(r) Cod. coll. 2, *spectare*.

orationibus munera præbeantur. Nam exigui panis ærisque commercio peccatorum nobis confertur impunitas. Sciendum est etiam quia sicut (a) divites multos, ita pauperes Dominus fecit: quatenus sit Dominum rogandi necessitas, ut qui nihil horum passus est, timeas ne forte patiaris. Pasce ergo qui sanus es debilem tamquam in carne calamitatis exemplum. Pasce igitur pauperem, dives, cujus forsitan portionem a Domino Deo nostro, ut eum pasceres, accepisti. Pasce jejunum, ut pars ejus tibi sublata detur alii largienti. Pasce fame morientem: quisquis enim pascendo servare hominem (b) poteris, si non paveris, occidisti. Anticipentur etiam tacentium desideria mendicorum; quoniam legimus: *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem, in die mala liberabit eum Dominus* (Ps. xl, 2). Demus itaque elemosynam egentibus, antequam petant, ne præ nimia necessitate **412** clamando cunctantes nos exigere videantur. Præbeamus eis collatorum nobis cœlestium munerum vel aliquam portionem, ne pœnales ob segnitiam generatorum nostro reddamus usuras (Luc. xvi, 2) Cogitemus illum divitem qui propter micam panis [Supp. pauperi denegatas] guttam aquæ petiit, nec accepit. Recolamus viduam illam quæ in gazophylacium duo æra mittendo (Luc. xxi, 2), totum quem habuit Domino obtulit victum. Et nos fratribus vel quod nobis superat demus. Nec sane tristes, ut hypocritæ, divina debemus exercere mandata; sed agamus Deo gratias nostræ largitatis auctori, (c) et orantes assidue præbeamus egentibus substantiam vitæ temporalis, ut vitam consequamur æternam; præstante Domino nostro Jesu Christo, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO V.

De Passione Domini I.

Ex ms. Lctionario Bergomensi S. Alexandri in Columna, ubi S. Leoni tribuitur; sed auctor posterior est, qui initio sermonis nonnulla excerpsit ex Leonis serm. 52 de Pass. 1, c. 1.

CAP. I. — Post illam humanæ prævaricationis primam et universalem ruinam, ex qua per unum hominem peccatum intravit in hunc mundum, et per peccatum mors (Rom. v, 12); nemo jam diaboli dominationem, nemo vincula diræ captivitatis evaderet; nec cuiquam reconciliatio ad veniam, aut reditus pateret ad vitam; nisi cœternus et (d) cœqualis per omnia Deus Patris Filius, etiam hominis esse filius dignaretur, et pro omni humana redemptione et salute carnaliter in cruce penderetur [Leg. appenderetur, seu penderet]. Totius enim humani generis hoc fuit causa redemptionis et salutis, quod ipse Deus in homine vere passus, vereque mortuus est, vereque resurrexit a mortuis, ut vere hominibus credentibus sibi, et in voluntate ejus morientibus [Forte manentibus] regni cœlestis januas aperiret, atque nos ab æterna nocte et punitione redimeret. Multas enim atque diversas pro nobis sustinuit injurias, non suis exigentibus culpis, qui nullum umquam peccatum fecit, sed nostra tantum necessitate, qui tam duris fuimus vinculis catenati, et in tam profundum mortis barathrum devoluti, ut nisi per ejus immensam clementiam, per ejusque humanam passionem et mortem non possemus absolvi, nisi ipse morte sua æternam a nobis auferret, nisi ipse diaboli vires frangeret, atque ad cœlestia secum regna perduceret, et nobis omnibus iter suave **413** ac leve, volentibus in sua voluntate permanere, ad cœlestia regna donaret.

CAP. II. — Quapropter, fratres charissimi, quid nobis pro tantis beneficiis Dei agendum est, nisi ut

(a) Quidam codd. habent, debiles.

(b) Forte, poteris.

(c) Quidam codd., ut orantes... et vitam conse-

quoriamur mundo et concupiscentiis ejus? cantes in nobis carnalia desideria in vigiliis juniis, in castitate, in tolerantia adversitatis severantia bonitatis, in orationibus nosmetipsum jugiter commendemus pœnitendo, defendendo confitendo peccata nostra, elemosynisque æternis suppliciis redimentes, ut ita, divina fultis, illic quo nos sua morte reduxit Dominus noster, in æterna mereamur beatitudine per præstante Domino nostro Jesu Christo, cujus nomen et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO VI.

De Passione Domini II.

Ex eodem Lctionario Bergomate Leoni: Ejusdem auctoris esse videtur ac præcedentium nonnulla similiter excerpta sunt ex serm. 56, de Pass. Domini 5, c. 1.

CAP. I. — Christianæ spei, dilectissimi, et principalis causa crux Christi est: quæ dæis sit scandalum, gentibus autem stultitia, quod indignum eis videbatur Dei Fatas pro salute mundi pati injurias, nobis virtus est, quæ nos credimus liberatos, et Ictia, quæ nos credimus et intelligimus, immo scimus a Deo manentes [Forte deest esse] mandatorum ejus. Unde summum hoc sacramentum divinæ miseris ordiæ sacramentum secundum est in cordibus nostris cum omni ditinendum, sed maxime cum recursus patimini celebratur. Nobisque nihil, quod humiliter atque sublimiter gestum est in aut secundum hominem impossibile, aut se videbatur indignum. Totum hoc veraciter et veneremur, nec cum impiis Judæis dolo, nec cum gentilibus incredulis percondemnemus. Justus enim et misericors nos condidit ac redemit, cum nos mortui peccatum, voluit ad redemptionem nos exercere Divinitatis potentiam. Sed etiam hac fieri passione voluit cum potentia d homo perditus per hominem liberaretur.

CAP. II. — Sic ergo medicina ægris, reis, sic redemptio est impensa captivis, nationis humanæ justa sententia justo opere solveretur. Nam si pro peccatori opponeret Deitas, non tam ratione diabolus quam **414** polestare. Admisit ergo impias manus ad interficiendum se corpore æternam perimet in omni humano ad æternam immortalitatem et beatitudinem angelorum consortium gloriose producere humanum. In omnibus autem quæ rum insaniam contumeliose et procaciter nostra diluebantur peccata, nostræ expiense: quia natura humana, quæ rea pe fuerat atque captiva, in Christo innocens et libera ab omni culpa, ut peccata tollerentibus in se credentibus veniam delictorum tentiam tribueret et confessionem.

CAP. III. — Proinde, fratres, recorderi quam glorioso pretio redempti simus, dura damnatione diaboli liberati. Studetum possumus, Domino largiente, tam redemptionem nostram bonis operibus quæ his diebus segnius ac tardius de notione vel emendatione fecimus, saltem diebus nostram studiosissime operemur. Sint jejunia nostra fructuosa, ut quæ co subtrahitur, indignis proximi caro recipiat indulgentiam delinquens in nobi

quamur.

(d) In Leone sic: Cœqualis Patri Deo etiam filius hominis esse dignaretur.

Deo mereamur indulgentiam peccatorum. Sit nostra pura confessio, sit poenitentia dura, oratio lacrymosa, assidue vigiliæ cum operibus misericordiæ. Mortificetur carnis concupiscentia, ut animæ nostræ crescat æterna salus et gloria. Per Dominum nostrum Jesum Christum, cui est honor et gloria per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO VII.

In Dominica Palmarum.

Nunc primum editur ex quatuor Lectionariis Vat. 1276 basilicæ S. Petri 106, Patavino Eremitanorum 112, et alio capituli Veronensis, in quibus, etsi Leoni tribuitur, stylus tamen Leonem non sapit.

CAP. I. — Scripturam quidem Hebraici exitus, et verba mysterii, fratres charissimi, audistis, quomodo agnus immolatus est, et quomodo plebs salvata est, et quomodo Pharaon per mysterium verberatus est. Intelligite, dilectissimi, quemadmodum sit novum ac vetus, temporale et æternum, corruptibile et incorruptibile, mortale et immortale paschale mysterium. Vetus quidem secundum legem, novum autem secundum verbum: temporale per exemplum, æternum per gratiam; corruptibile per victimam pecudis, incorruptibile propter Domini vitam: mortale propter sepulturam, immortale propter resurrectionem. Vetus quidem est lex, novum autem est verbum; temporale exemplar, sed sempiterna est gratia; corruptibilis ovis, **415** incorruptibilis Dominus: (a) comminutus ut agnus, sed resuscitatus ut Deus. Etenim sicut ovis ad victimam ductus est, sed non erat ovis; et sicut agnus sine voce, sed non erat agnus: illa enim in figura fiebant, hæc verius reperiuntur. Pro agno et est Deus, factus est et pro pecude homo. Homo autem Christus, in quo capiuntur omnia. Isaias enim ait: *Sicut ovis ad occisionem ductus est, et sicut agnus coram tondeute se sine voce, sic non aperuit os suum. In humilitate iudicium ejus sublatum est: generationem ejus qui enarrabit (Is. LIII, 7, 8)?*

CAP. II. — Multa quidem et alia plura a prophetis prædicta sunt in paschale mysterium Jesu Christi. Ipse enim adductus est ut agnus, occisus ut ovis, velut ab Ægypto nos a mundi cultura redemit, et salvavit nos de manu diaboli quasi de manu Pharaonis; et consignavit animas nostras proprio spiritu, et membra corporis nostri suo sanguine pretiosos. Hic est qui (b) in confusionem mortem induxit, et diabolum in planctum constituit. Hic est qui iniquitatem percussit, et injustitiam, sicut Moyses Ægyptum sterilitate damnavit. Hic est qui nos eripuit de servitute ad libertatem, de tenebris ad lucem, de morte ad vitam, a tyrannide in regnum perpetuum. Hic est qui in multis multa sustinuit. Hic est qui in Abel occisus est, et in Isaac pedibus colligatus est, et in Jacob peregrinatus est, et in Joseph venundatus est, et in Moyse obvolutus est, et in amnem a matre expositus, et in agno jugulatus, et in Davide persecutus, et in prophetis ex honoratus. Hic est qui in terra sepultus est, et resurgens a mortuis ad cælorum excelsa conscendit. Hic est agnus sine voce, hic est qui de grege assumptus est, ac victimam vespere immolatus est, qui in nocte sepultus est. (c) Hic est Jesus Christus Dominus noster, qui surrexit a mortuis, et de inferiori sepulcro hominem resuscitavit ad vitam.

CAP. III. — Hic itaque in medio Jerusalem interfectus est. A quibus? Ab Israel. Quam ob causam? Quia claudos eorum curavit, et leprosos mundavit, cæcos illuminavit, et mortuos resuscitavit. Quid fecisti, o Israel, tam novam injustitiam? Ignobilitasti eum qui te nobilem fecerat. Ignominasti eum qui te glorificaverat. Renuisti eum qui te prædicaverat.

(a) Quidam codd, addunt *non*, sed *perperam*, ut ex sensu liquet.

Occidisti eum qui te vivificaverat. Nonne scriptum est, *Non effundas sanguinem innocentem (Deut. XIX, 10)*, ne pessime moriaris? Ego, inquit Israel, hoc feci, quia pati eum oportuit Erras, o Israel, cum taliter sapis. Pati eum oportuit, sed non per te, oportuerat eum crucis suspendi patibulo, sed minime per tuam dexteram debuit fieri. Hac, o Israel, voce ad Dominum clamare debueras: O Domine, si voluntas tua ita decrevit, ut Filius tuus patiat, **416** sed minime per me patiat. Plane ab alienigenis dijudicaretur, ab incircumcisis, a quolibet tyranno clavis configatur. Absit ut per me hæc impia perpetrentur. Hac, o Israel, voce proclamare minime voluisti, nec inferre in Dominum tuum manus proprias pepercisti. Non es inter opera ejus. Nullam tibi incussit verecundiam, cum manus arida proprio corpori restituta esset incolumis? neque cum obturati oculi patefacti fuissent? neque cum dissoluta membra per ejus consolidata sunt vocem? Sed neque recens illud erubuisti miraculum, quo jam quatruiduanus mortuus ad vocis ejus imperium de sepulcro surrexit? O Israel, tanta mirabilia Christi vidisti, et semper in infidelitate permansisti? Tu quidem universa hæc prætervolans ad necem Dominum præparasti. Parasti enim acutissimos clavos, testes mendaces, fel quoque, et gladium, ut homicidæ latroni. Intulisti etiam verbera ejus corpusculo, et in capite ejus coronam spineam posuisti, et manus ejus illas bonas, quæ te de humo plasmaverant, vingulis colligasti, et bonum illud os ejus, per quod tu cibatus es vita, e contrario felle cibasti. In magna diei festivitate tuum Dominum peremisti. Et tu quidem epulis fruebaris, ille autem famis patiebatur esuriem. Tu bibevas vinum, et panem edebas; ille autem acetum et fel. Tu eras splendidus corpore, et ille confectus mæroribus. Tu exultabas, et ille tribulabatur. Tu psallebas, et ille judicabatur. Tu choros ducebas, et ille in tumultu condebatur. Tu quidem in mollietie strato jacebas, ille autem in sepulcro et loculo. O impiissime Israel, qui hanc novam injustitiam perpetrasti, novis tuum Dominum subjiciens passionibus, peremisti Dominatorem tuum et Factorem tuum, qui te honoravit, qui tibi Israel nomen imposuit. Tu autem Israel nequaquam inventus es.

CAP. IV. — Non vidisti Dominum, nec Deum intelligere voluisti. Nesciebas, o Israel, quoniam hic est Primogenitus Dei, qui ante luciferum genitus est (Ps. CIX, 3)? Hic fuit qui te in Ægyptum perduxit, atque ibi te conservans alimentum exhibuit. Hic est qui ad te transmissus est, qui parentes tuos curavit, qui mortuos suscitavit. Hic est in quem inique gessisti, quem trucidasti. Hic est quem vendidisti. Idcirco, o Israel, quia supra Dominum non contremuisti, impugnatus ab hostibus contremuisti; super Dominum non formidasti, super Dominum non ejulasti, super mortuos filios ejulasti. Quia dereliquisti Dominum, nec invenieris ab eo. Allisisti Dominum, et tu quoque ad terram allideris. Et tu quidem jaces in terra; ille autem surgens a mortuis transvectus est ad altitudinem cæli. Nunc ergo venite, universæ familiæ hominum, qui **417** estis commixti delictis, et remissionem accipite peccatorum. Ego enim sum vestra remissio, ego Pascha salutis, ego Agnus qui pro vobis sum jugulatus, ego vestra redemptio, ego vita, ego vestra sum salus, ego vestra sum resurrectio, ego vester sum Rex. Ego resuscitabo per dexteram meam. **418** Hic est Dominus noster, qui fecit cælum et terram, qui in ligno suspensus est, qui in terra sepultus, qui surrexit a mortuis, ascendit ad excelsa cælorum; qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

(b) Alias, *confusione mortem induit*.

(c) Hic quidam codd. desinunt,

ADMONITIO IN SEQUEM SERMONEM.

In editionibus Latinis S. Joannis Chrysostomi hom. 7 de Resurrectione editus est, et nunc quoque in monachorum congregationis Casinensis Chrysostomi nomine inscriptus legitur. Cum vero non Græci, s antiqui auctores manifeste sit, sicut et alii earumdem editionum sermones Chrysostomo perperam attrit in Græcis hujus doctoris editionibus desideratur. Porro in manuscriptis collect. 1 et 5 ac in duobus recit Lectionariis Pat. 6451 et 6452 Leoni inscriptum reperimus; eumque P. Joannes Chrysostomus Trombe editiones Latinas Chrysostomi non consuluit, ex ms Bononiensi collect. 2 veluti ineditum Leonis nomin sit inter veterum Patrum Opuscula tom. II, part. 1, pag. 231, ubi tamen eundem Leoni suppositum censu a Leonino non multum discrepat: intercalaris vero formula dilectissimi, quater repetita, Leonem nost ferre posse videtur. Auctor certe Latinus est, et alicujus quidem Occidentalis Ecclesie episcopus, in qu gebat legendi capitulum Evangelii S. Joannis, In principio erat Verbum, ipso Paschatis die, seu Paschæ, ut illa indicant: Evangelis a qui lectus est, Et lux, inquit, quæ in tenebris lucet, etc. ne ante finem subjiciuntur: Audistis evangelistam dicentem hodie quia quicumque in Deum credu Dei sunt. Dedit enim potestatem filios Dei fieri his qui credunt in nomine ejus, qui non ex san neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt. Quæ verba dicta neopl baptizatis, rationem ejus capituli legendi probe insinuant, ut scilicet illi ex ea lectione intelligere donum, quo Dei Filius natus filius hominis, ipsos homines per baptismum regeneratos ad dignitate e rum Dei. Cum vero nulla Romanæ Ecclesie documenta a Cassandro, Hitorpio, Mabillonio, Frontone Thomasio atque Marlene edita hunc ritum præferant, licet Leonis ævo posteriora sint, impediunt tan Leonem hujus sermonis auctorem affirmet.

Hic autem ritus erat in Africa celebris, uti discimus ex Augustini serm. 119 et 120, in quibus idem capitulum explicatur: quos quidem sermones PP. Maurini not. 1 in Sermonem 119, non in die Pas nocte sabbati sancti habitos putant. Hinc alicui Africano hic sermo adjudicandus videtur. Ut vero n tionis supersit, duo Lectionaria Vaticana 1270 et vetustissimum 3835 eum Augustino inscribunt; eundem convenire confirmat interpretatio antiqua versiculorum psal. 117 et 125, quam apud Augusti verbis expressam reperimus. Hunc unum sermonem, licet in Chrysostomo olim editum, appendici quia omnium maxime Leone dignus, ex nostris codicibus emendari aliquot in locis potuit.

419 SERMO VIII.

De Resurrectione Domini I.

CAP. I. — Licet omnes solemnitates, dilectissimi, quæ in Ecclesiis pro Dei honore celebrantur, sanctæ sint atque venerabiles, tamen hodierna Dominicæ resurrectionis dies peculiarem festivitatem habet. Ideo utique quia omnes alii dies viventium in se tantum continent gaudium, hæc etiam lætitiâ defunctorum. Communis est ergo (a) infernis simul et supernis ista festivitas: quia resurgens a mortuis Dominus et illic festivitatem dedit ubi mortem vicit, et isthic ubi victor (b) a morte remeavit; et ideo (c) Psalmista bene de hac particulariter die dicit: *Hæc est dies quam fecit Dominus, exsultemus et lætemur in ea* (Ps. cxvii. 54). (d) Annuntians enim Dominicam resurrectionem, non supernis tantum, sed etiam infernis diem salutiferæ exsultationis (e) indicit: quia descendente in tenebrosam inferorum caliginem Domino, etiam tunc illic absque dubio dies splendissimus fuit, ubi Salvator illuxit. Unde pulchre evangelista qui (f) lectus est, *Et lux, inquit, in tenebris lucet, et tenebræ eam non comprehenderunt* (Joan. 1, 5): quia licet in tenebras Dominus descenderit, tenebrarum tamen obscura non sensit. Tenuit in illo noctis horrore inviolabilem majestatis suæ splendorem (g) lux sempiternæ naturæ; ac si non lux a nocte, sed nox a luce superata est.

(a) Al., *inferius simul ac superius*.

(b) Quidam codices omittunt, *a morte*.

(c) In editione Latina Chrysostomi: *Bene Psalmista loquitur de hac peculiariter die, dicens*. Cod. Barber., *peculiari*.

(d) Editiones Chrysostomi: *Prænuntians enim Dominicam resurrectionem*. Mox quidam codd., *non superius tantum, sed etiam inferius*, ubi nonnulli mss. omittunt etiam; editi autem Chrys. habent *et pro etiam*.

(e) Al., *induxit*. Mox pro *inferorum*, quæ vox in Barber. omittitur, cod. Casanat. habet *inferiorum*.

(f) Edit. Chrysostomi addunt modo.

(g) In edit. Chrys.: *Luxit sempiternæ naturæ splendore*.

(h) Al., *ibidem*.

(i) Ita ex cod. Casanatensi, melius quam alias: *Et quod adhuc loquitur: Constituite, inquit, etc*. Edit. Chrys.: *Et quid adhuc addidit: Constituite, inquit*.

A CAP. II. — Lætetur ergo, dilectissimi, in Domino. Hodie enim nobis a D est lux salutis, secundum illud quod (h) mista in consequentibus ait: *Deus Domini nobis* (Ps. cxvii. 27). (i) Et quod adhuc ac stituite diem solemnem in frequentationi cornu 420 altaris; (j) completum eti Ecclesia Dei video. Nam cum usque ad c religiosis conventibus (k) plena sit, ips ram sanctæ Ecclesie plenitudo complex (l) hic, dilectissimi, dies est resurrectione Reddit eum per Quadragesimam gratia bilior fidei gratulatio: quia ad tristitiar juncti sunt dies remissionum, ut patiet statim remuneratio consequatur, secu Qui seminant in lacrymis, in gaudio met. 5). Quicumque ergo seminastis in lacu præmia exsultationis. (o) Sciat se unus majora seminavit semina fletuum, ma capere gaudiorum. Species ergo futura dinum jam (p) in præsentibus contine enim nunc est relaxatio post districti futuro erit requies post laborem.

CAP. III. — Unde obsecro, dilectissimi versa Ecclesia præcipue vos qui in nc regenerati candida indumenta sumpsis quod accepistis purum immaculatum

(j) Ita cod. Barber. Ms. Casanat.: *Et hodie*. Editiones Chrys.: *Completum etia*

(k) Sic ex codice Casanatensi; et reclesiam. Alias, *plena sint*, et idcirco F addidit omnia, quæ vox legitur editioi stomi ante religiosi.

(l) Addidimus hic ex editionibus Ch

(m) Codices: *Fecit enim Quadragesim Prætulimus editiones Chrysostomi, ex c scripsimus pro eorum, quod in iisdetur*.

(n) Cod. Bonon., *victi*, pro quo P. Tr suit, *adjecti*. Sed nostri codices cum e habent *juncti*.

(o) Editio Trombellii, *sciatque*.

(p) Præpositionem in ex editis Chry cimur.

(q) In ms. Casanat. hic habet *sic*, et habet *stcut*.

ut (a) nitorem vestri habitus etiam in conversatione servetis, et tam candida sint corda vestra quam vestimenta vestra. Audisti evangelistam dicentem hodie quia quicumque in Deum credunt hi filii Dei sunt. (b) Dedit enim potestatem filios Dei fieri: his qui credunt in nomine ejus, qui non ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt (Joan. i. 12). Ergo et vos non estis nunc ex carnis conceptu editi, sed ex Deo Patre generati. Superest ut conserveatis (c) per sanctam vitam et conversationem sanctæ originis dignitatem. Et vere juxta id quod Apostolus ait: Sicut modo geniti infantes rationales sine dolo lac concupiscite, ut in eo crescatis in salutem (I Petri ii, 2). Et pax Dei, quæ exsuperat **421** omnem sensum, custodiat corda (d) vestra. Per Dominum nostrum Jesum Christum, (e) cui est honor et gloria per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO IX.

De Resurrectione Domini II.

Nunc editus ex Lektionario Palavino S. Antonii, ubi perperam Leonis papa nomen præfert.

CAP. I. — In ista die sancta, fratres charissimi, in ista die inelyta atque egregia, in ista die, de qua sacratissimus personat psalmus: *Hæc dies quam fecit Dominus* (Ps. cxvii, 24): in hac die ablata est tristitia de corde discipulorum, et data est confusio in oculis Judæorum. In ista die resurrectionis Domini Jesu Christi impleti tristitia discipuli, ibant quisque ubi poterant: non erat qui eos congregaret, quia jam impletum erat quod scriptum est: *Percutiam pastorem, et dispergentur oves gregis* (Zacch. xiii, 7). Sepulcrum tamen signatum erat signo Judæorum, custodia militum confirmatum: intus lumen erat, quod omnino ligari non poterat. Quidquid enim signamus, totum ligare possumus, lumen ligare non possumus; ideoque æterna lux, qui in principio mundum illuminavit, et qui etiam et fuit et est et eritque semper cum Patre in unitate Spiritus sancti, unus in Trinitate, et Trinitas in unitate; ipse quidem Deus et homo per mirabilem suam resurrectionem dignatus est clave veritatis suæ corda fidelium tangere; ut quod erat obscurum illuminaret, et quod erat clausum aperiret. Ille qui famulante angelo jungebatur Verbo, ipse famulante angelo hodie resuscitabatur de sepulcro. Quasi posset aliquid obesse signatura illi, cui nulla fuit impostura, dantur custodes, qui custodirent hominem. Quem jam scierant miracula facere, dæmones ejicere, leprosos munda- re, mortuos suscitare; se ipsum non poterat de tumulto exhibere?

CAP. II. — Sed jam corde cæca Judæorum turba, qui legem habebant, et non intelligebant, psalmum tertium cantabant, sed Trinitatem Domini non agnoscebant. Psalmus enim tertius habet: *Ego dormivi, et somnum cepi, et surrexi, quoniam Dominus suscepit me* (Psal. iii, 6): dum scilicet intenti et parati ad confusionem discipulorum, meruerunt invenire confusionem animarum suarum. Dicunt enim Pilato, quia seductor ille dixit, quod tertia die resurget, ponantur, inquit, milites, ne veniant ejus discipuli, et furentur eum (Matth. xxvii, 63). Si clausus erat tumultus discipulorum, numquid claudi potuit sanctis angelis? An forte non poterat de **422** signato sepulcro resurgere, qui potuit de Virgine signata procedere? Signata fuit Virgo vera, et signata est sepultura vera. Generavit siue viro Virgo vera, et janua facta

(a) Mss. codd. Leonini, victorem. Trombellius emendavit, canlorem. Nos nitorem ex edit. Chrys. et duobus Vat. reposuimus.

(b) Edit. Chrys.: Dedit enim, inquit filios Dei fieri eis qui. Dein ex cod. Casanat. addidimus verba: Qui credunt in nomine ejus.

(c) Ita cod. Casanat. et alii duo Vat., uti optime emendavit Trombellius, cum alii codd. habeant, per

est in sepulcro signatura vera. Dum enim adsunt isti custodes, non jam custodes, sed testes, illi poterant custodire, sed Deus disposuerat Filium suum resuscitare: angelus enim Domini descenderat de cælo: videntes custodes expavescent. Non potuerunt videre illum sublimem angelum, qui pleni erant falsitate Judæorum. Permittuntur mulieres videre angelum, quia venerant sentes ad monumentum. Quibus dixit gaudium magnum: *Scio quod Jesum quæritis crucifixum: non est hic, sed surrexit, sicut dixit: venite et videte locum ubi positus erat Dominus* (Matth. xxviii, 5). O gaudium non solum illis mulieribus, sed omnium fidelium atque credentium renatorum! Surrexit, inquit.

CAP. III. — Sed ut breviter dicam quod olim fuerat præfatum; David ille rex plenus Spiritu sancto veraciter cecinit in psalmo: *Resurrexit Dominus tanquam dormiens* (Ps. lxxvii, 65). Quid plurima dicam per longum? Sufficiat jam fidei, quod explicare non prævalet sermo. Quis noctis præteritæ gravem laborem, quis diei hujus comprehendere potest splendorem? Dies iste omnibus Christianis immenso gaudia propinavit, dum eum nobis Christus cæteris diebus meliorem fecit. Exsultemus ergo, charissimi, et lætemur in eo, quia hæc est dies quam fecit Dominus. Puto enim, fratres, quod iste dies solus magnus dicendus est, et dies in quo verus nobis resuscitatus est dies. Iste enim dies lucet in tenebris, et tenebræ eum non comprehenderunt. Tenebras dico Judæos, qui dum diem Christum negaverunt, lumen quod acceperant perdidit: dum enim clamant, Crucifige, crucifige, factæ sunt tenebræ medio die. Ergo quia Judæi Christum per noctem comprehendere voluerunt, inde in tenebris remanserunt. Gentes autem, et incolæ nationes, quæ a tenebris idolorum discesserunt, dies perfici meruerunt, dicente Apostolo: *Qui eruit nos de potestate tenebrarum, et transtulit in regnum majestatis suæ* (Col. i, 13); unde et alio dicit in loco: *Filii lucis, inquit, sumus, et filii diei* (I Thess. v, 5), non sumus noctis nec tenebrarum: *sicut in die honeste ambulemus* (Rom. xiii, 13). Exsultemus ergo, charissimi, omnes cum omnibus, quia hæc est dies quam fecit Dominus.

CAP. IV. — Quid tibi profuit, inquam, serpens, iniquitas tua, aut quid valuit de crudelitate persecutio tua? Ecce surrexit de sepulcro quem vos Judæi fixistis in ligno. Hodie visus est vivus qui putabatur occisus. Muni diligenter, Judæe, crudelitatis sepulcrum, adice custodias militum, manda vigilias nocturnorum secretorum, ut probes mortuum quem noluisti cognoscere vivum. **423** Dedisti Judæ discipulo argenti pretium, ut occisum Christum poneret in sepulcrum: da tantumdem custodibus argentum, ut falsum audias a discipulis furatum. Erogate, erogate argentum in facinus vestrum. In vanum dumtaxat vigilatis ad sepulcrum nocturnum. Jam surrexit, jam cælos ascendit, jam glorificatus est propter nos, qui se humiliavit propter nos. Quid enim estis acturi, facti ex amicis acerrimi inimici? Quem tanto zelo fixistis in ligno, ipse sedet ad dexteram Patris in cælo, ipse est qui venit in nomine Domini, Deus Dominus, et illuxit nobis. Nobis illuxit, et vos subjecit sub pedibus nostris. Pater enim nobis complexit quod suo Filio promisit. Quid enim nobis complexit, et quid Filio promisit? Psalmus dicit. *Dixit, inquit, Dominus Domino meo: Sede a dextris meis, donec ronam ini: icos tuos scabellum pedum tuorum* (Ps. cix, 1). Ecce enim

sanctam vitam, conversationem, et sanctæ originis dignitatem, vel per sanctam vitam conversationem, et sanctæ, etc. Edit. Chrys., per sanctæ vitæ conversationem, sanctæ regenerationis dignitatem.

(d) Editiones Chrys. et codd. Vat. addunt et corpora.

(e) Eadem editiones: qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

Christus ad dexteram Patris sedet in caelo, et vos A
Judæos nostris pedibus subjecti in terris. Cum Ju-
dæa ferrox quem occideres comparasti, servares tibi
quod emeris, non perderes quod habebas. Ecce argen-
tum perdidisti, et quem comparasti non posse-
disti.

SERMO X.

De Resurrectione Domini III.

Ex eodem codice Patavino S. Antonii, in quo Leoni
pariter tribuitur.

CAP. I. — Evangelium Christi maxime declarat, quoniam ejus resurrexio prædicatur. Habet enim Scriptura evangelica, a Domino jam multa facta esse miracula atque signa. Nullum tamen majus fecit quam cum corpore surrexit, et terram levavit in caelum. In hac autem resurrectione Christi et miraculum est, et exemplum: miraculum est ut credamus, exemplum ut speremus. Quod enim ipse fecit in isto initio, nobis promisit in fine. Impii, qui infideles et pagani appellantur, et Judæi carnales occisum esse Christum credunt. Hoc est ergo magnum credere, quia mortuus est Christus: hoc enim et infideles nobiscum commune habent. Credunt ipsi mortuum esse Christum. Nos autem propter resurrectionem credimus mortem: quia si mors non præcessisset, resurrectio non fuisset. Qui Christum mortuum negat, et resurrectionem negat. Qui Christum mortuum profitetur, adhuc agendum est cum illo, ut et resurrexisset credat: et bene ita nobis erit cum Domino Deo.

CAP. II. — Nunc toleremus præsentia, amemus futura: blandimentis sæculis non delectemur, terroribus sæculi non frangamur. Deus cum nobis blanditur, vitam æternam pollicetur; et cum nos terret, de gehonna minatur. Quantumvis blanditur mundus, habet delectationem illam de qua psalmus ait: *Delectationes 424 in dextera tua usque in finem* (Ps. xv, 11). Ibi jam Christus sedens, in dextera sua protegit. Inde se ostendit caput esse nostrum. Videt laborantia membra sua, videt in magnis tentationibus vexari corpus suum; et putatis quod caput suum curam non gerat de corpore suo? Si possunt oculi tui, ne offendas, non curare; aut aures tuæ recusare audire remedia unde saneris; aut lingua tua loqui nolit pro vulnere tuo, aut manus tuæ possunt labores recusare, ne succurrant alicui laboranti membro tuo; potest et Dominus noster Jesus Christus non curare quid agamus, vel quomodo laboremus. Quid opus est nobis dicere? Ipsum clamantem audite: *Saule, Saule, quid me persequeris* (Act. ix, 4)? Cui pro membris suis ita dicebat, membrum suum facere volebat. Dignetur Dominus Jesus Christus et de nobis facere membra utilia, cui est gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XI.

In Ascensione Domini.

Editus a Quesnello ex codice S. Petri Corbeiensis, in quo S. Leoni tribuitur.

CAP. I. — Hodie, fratres, victoria Christi completa est, hodie triumphalia vexilla ejus eriguntur. De spoliatione sua dolet cum principe suo tartarus; de restauratione damni sui gaudet cœlestis exercitus. Hodie caro illa, quæ de terris sublevata est, ad dexteram Patris collocata est, quia omnes ei naturæ prostratæ sunt, et omnis principatus et potestas ante eam incurvata est. Hodie via nova, de qua dicit Apostolus (Heb. x, 20), nobis initiata est: quia per carnem Christi aditus cœli, per quem nulla prius caro transierat, reseratus est: quam adhuc viventem idem Apostolus dicit, quia hæc membris Christi suo tempore per eandem intraturis præparata est. Hodie apertio libri perfecta est, quem nemo potuit aperire, nisi agnus qui occisus est: quoniam sacramenta ejus revelata sunt, cum ea quæ in lege et prophetis inveniuntur, consummata dispensatione humanitatis ejus hodie completa sunt. Descendit primo Christus,

ut nostræ particeps fieret naturæ: postmodum, ut suæ nos participes faceret gloriæ. Descendit temporali conversatione visibilibus miraculis lactavit infantes; ascendens dedit dona hor quibus eruditi [*Al. enutriti*] et quasi in virili educati jam temporalem ejus visionem non rent, sed quo eos præcesserat, toto jam die seque studebant.

CAP. II. — Quia ergo temporali ejus præsentia sumus, ad æternam ejus visionem totione festinemus. Dicamus ei ex voce Psalms *Tibi dixit cor meum: Quæsi vultum tuum, Domine, 425 requiram: ne avertas faciem a me* (Ps. xxvi, 8). Tota enim dispensatio tatis Christi nihil aliud intendit, nihil aliud ut intentionem nostram ad superna dirigeret, pleto tempore nostræ mortalitatis, ad visionem sui perduceret, perductos æternæ gloria satiaret. Quia, testante Apostolo, *Idem sicuti est* (I Joan. iii, 2). Unde Psalmis *bor, cum manifestabitur gloria tua* (Ps. xvi sunt bona Jerusalem, quæ oculus non vidit audivit, nec in cor hominis ascendit: quæ Deus diligentibus se (I Cor. ii, 9). Hæc bona poterat in ænigmatice contuebatur Psalmistæ *ceret: Quid enim mihi est in caelo, et a te super terram* (Ps. lxxii, 25)? Admirando *Quid mihi est in caelo, etc.?* quia cœlestis magnitudinem, nec dicendo explicare, nec sufficiebat comprehendere.

CAP. III. — Hæc ergo esuriamus, hæc quoniam ad hoc Pontifex summus pro nosor in vera sancta sanctorum, ad dexteram Patris, ascendit, ut spem membrorum suorum firmaret, eo securitatem gregis humilitatem credit præcessisse pastorem. Sic enim ipse promittit discipulis: *Ubi fuerit corpus, ibi buntur et aquilæ* (Luc. xvii, 37). Aquilas etos qui cupiunt dissolvi et esse cum Christo. 23). Perit enim natura esse aquilarum oratorum suo cadavera sentire, et eo celer ad saturandam esuriam suam festinare esuriam aquilarum desiderium sanctorum animarum, quæ caput suum extra mundum summa quiete locatum fidei naribus sentientes, spei volatu præsentis Conditione assistere, et satietate vultus ejus sine fine. Hæc quippe hujus solemnitatis est ratio, ad dexteram Patris jam regnare credamus eum quasi geminis virtutum alis, charitatem et spei, subsequamur; ut cum *tradidit Deo et Patri* (I Cor. xv, 24), cum eo sgenemus.

CAP. IV. — Igitur secundum quod hœmista, quia *Dominus regnavit, exsultet* (xcvi, 4), id est Ecclesia; exsultet in fitu *Dominus altissimus super omnem terram altatus es super omnes deos* (Ibid., 9). Ex quoniam *replebimur in bonis domus tuæ*. I ex medullis cordis cum Apostolo: *Quis a charitate Christi? tribulatio, an angustia, an nuditas, an gladius* (Rom. viii, 35)? C spo perduxerit nos ad speciem, *erit Dominus omnibus* (I Cor. xv, 28). Ipse cibus e vestitus, et omnia quæ honeste cogitari possunt ab omnibus. Hoc donativum concupiscant, et militiam suam non de hæreditatem immarcescibilem ab im completo agone percipiant.

426 SERMO XII.

De sanctissima Trinitate.

Nunc primum in lucem emissus ex *Lectionibus Veronensis, in quo inscribitur: Leonis papæ super cap. xv Evangelicis vers. 26.*

Ex multis S. Evangelii locis invenimus

li ante adventum Spiritus sancti minus capaces erant ad intelligenda arcana divinæ sublimitatis, minus fortes ad toleranda adversa humanæ pravitatis. Sed eis adveniente Spiritu sancto cum augmento divinæ agnitionis data est constantia vincendi adversa mundi hujus. Unde nunc illis Dominica promissione dicitur: *Cum venerit Paracletus, quem ego mittam vobis a Patre, Spiritum veritatis qui a Patre procedit, ille testimonium perhibebit de me, et vos testimonium perhibebitis, quia ab initio mecum estis* (Joan. xv, 26). Notandum autem in primis quod Dominus Spiritum veritatis et a se mittendum esse testatur, et eundem mox a Patre procedere subjungit, non quod idem Spiritus aliter a Patre procedit quam a Filio mittitur, sed ideo eum Filius et a se mitti et a Patre dicit procedere, ut aliam Patris, aliam esse suam personam designet, ac in eadem distinctione personarum unam esse operationem ac voluntatem suam cum voluntate Patris et operatione denuntiet. Cum enim ejusdem Spiritus gratia datur hominibus, mittitur profecto Spiritus a Patre mittitur a Filio; procedit a Patre, procedit et a Filio, quia ejus missio ipsa processio est qua ex Patre procedit et Filio. Venit ex sua spontanea voluntate, qui sicut coequalis est Patri et Filio, ita eandem habet voluntatem cum Patre et Filio. *Spiritus enim ubi vult spirat* (Joan. iii, 8); et sicut Apostolus enumeratis donis cœlestibus ait: *Hæc omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult* (I Cor. xii, 11). Adveniens autem Spiritus sanctus testimonium de Domino perhibuit: quia discipulorum cordibus aspirans omnia quæ de illo erant sentienda mortalibus clara illis luce revelavit, quod videlicet æqualis et consubstantialis Patri erat ante sæcula, quod consubstantialis factus est nobis in fine sæculorum, quod de Virgine natus sine peccato vixit in mundo.

Finis deesse videtur.

427 SERMO XIII.

In Natali S. Vincentii martyris.

Leoni ascriptum invenimus in ms. Vallicellano xv, unde in aliquibus editionibus post Leonis Sermones subjectus est. A Quesnello primum in appendicem rejectus, et cum duobus ms. ab eodem recognitus hic exhibetur, qui et Hispanum esse auctorem in titulo nostræ præfationi inserto non improbabiler conjecit. Hoc Quesnelli iudicium approbant PP. Maurini, qui hunc sermonem in plerisque codicibus Augustino tributum recuderunt in append. Augustini tom. V, serm. 188.

CAP. I.—Cunctorum licet, dilectissimi, gloriosas martyrum passiones, (a) quos distincta regionibus loca meruerunt, una fides faciat omnibus indiscreto honore venerabiles, propriam tamen sibi in hoc venerationis obsequio illi vindicant dignitatem, qui Ecclesiam Dei et documentis præ cæteris crexerunt, et patrociniis adjuverunt. Inter quos juste beatum levitam Vincentium, cujus confessione et morte Christum incredulis prædicatum incunctanter agnosci-mus, catholicis studiis (b) celebramus. Qui ut fidelium devotionem Deo studiosius commendaret, altiori charitatis (c) flammescens affectu, morti sese tandem fideliter obtulit, quo videlicet robur fidei in solidissima petra Christo fundatum sequacibus imitandum daretur; necnon et semen apostolicæ prædicationis

A per eum pluribus disseminatum, ope suæ intercessionis tutum, ac perfecte consummationis fruge re-
fectum in cœlestibus demum horreis conderetur. Hunc ergo amplius propria venerentur, quem etiam peregrina mirantur: quatenus eis se largiorem exhibeat in beneficiis, quibus se amabiliorem cognoscit in gaudiis, fiatque in ejus solemnitate uberior lætitiæ ambitus, de quo fidei crevit effectus.

CAP. II.— (d) Hujus denique spiritus tanto virtutum munere claruit, ut sacri ministerii fultus officio, qui Filium Dei Dominum nostrum secuturus esset in passione, ejusdem Christi calicem credentibus prius ministraret in salutem. Cujus haustu feliciter mente ebriatus, rabidi hostis atque in Christum sævientis insaniam interritus adiit, modestus sustinuit, securus irrisit, sciens paratus esse **428** ut resisteret, nec sciens elatus esse (e) quo vinceret: quia cujus amore spiritalibus armis præmunitus resistebat, ejus adjutorio quidquid pœnarum in illum furentis ira excogitabat, insuperabilis fortiter patiendo vincebat. Ideo huic non laminæ ignitæ sartaginis, non equulei, non unguis ferreæque manus, non vires pavendæ cædentium, nec dolor scissorum membrorum, non foci fragor et strepentis in patentibus visceribus salis injectio, Daciani quiverunt aliquatenus subdere jussioni. Sed dum in tantum ejus vecordiæ tumor ex-cresceret, ut tantis passionum subactum doloribus aut vicisse aut interemisse se lætabundus extolleret, suscepta spe frustratus, unde victor visus est apparere, inde victus compulsus est erubescere: quoniam quo Dei martyr duriori urgebatur pœna, eo ampliori confessionis exultabat constantia. (f) Unde ipsius passionis vel ultima pervidere, seu memorari, fratres, evidentius placet: quatenus animadvertat sanctitas vestra quo diabolus (g) suum perduxerit dolis ministrum, vel quomodo Christus suum in finem usque servaverit famulum.

CAP. III.— Ex quo illud sane erat mirabile, quia quantum iste extrinsecus multiplici pœnarum genere contritus arctabatur, tantum intrinsecus exultante interiori homine dilatabatur; quantumque ille exterius jactantia temporalis potentiæ (h) inflabatur, tantum interior despici se perpendens, interiori vexatus homine præfocabatur. Contemni se videns sæviebat, nec in quem jam vindictam inferret inveniebat. Videbat namque desævientium manus carnificum plus in eo invenire vulneris quam corporis, solumque vigentem (i) spiritum eo stultitiam exprobrare suam, quo provocabat veritatis norma. Quapropter credens quod causam confusionis averteret, si personam quæ se spreverat absentaret, minusque Dacianus erubesceret si Vincentium populus non videret, jussit eum a publico removeri. Sed nec sic quidem careret supplicio (j) contusa qua jacebat testa substernitur: ut vis acuminis concisam molem superjecti corporis plus discinderet, atque reddita tormentis membra quæ searent obvia susciperent (k) fragmenta.

CAP. IV.— Fallitur tamen vincendi opinione cæca crudelitas. Nam divina bonitas dilectum suum amplius in confessione comitata infert novam tenebris lucem, et tabernaculum **429** splendidum obscurum reddidit ergastulum. Fovebat laceros artus medica Dei manus, et venustiori pristinæ sanitatis augmento fossi lateris damna supplebat. Insolita igitur hujus luminis claritate perculti, obstupere custodes, quin et vocem angelis hymnum Deo concinentibus, mens pal-

(a) Vocem quos desiderat Lectionarium Ecclesiæ Lugdunensis in Thuanea bibliotheca. QUESN.

(b) Cod. Vallicel. xv, *celeberrimus*.

(c) Ita codd. Lugdun., Corbeiens. et Vallic. cum Quesn. et edit. append. Aug. Alias, *flavescens*.

(d) Cod. Vallic.: *Igitur B. Vincentii spiritus*; et mox cod. Corb., *mysterii pro ministerii*.

(e) Idem cod. et Corb. cum append. Aug., *quod*.

(f) *Nunc B. Vincentii passionis* in ms. Vallic.

(g) Idem cod., *sui perduxerit doli ministrum*.

(h) Mss. Corbeiens. et Lugdunen., *inflammabatur*.

(i) Idem codd., cum Vallic. sic. Alias, *spiritum et stultitiam exprobrare suam, quod provocabat veritatis normam*.

(j) Cod. Corb., *cunctus in quo jacebat locus, testa*.

Vallic. et app. Aug., *contusa quo*.

(k) Codd. duo Quesn. et noster Vallic. ac app. Aug. *fragmina*.

lidi janitoris expavit. (a) Currit exanimis minister ad præsidem, quem gravius relatio nuntii quam ictus erat percussura gladii: et cum non posset ex magnitudine rei tacere quod viderat, tremor, iudicem occupat, dolor lacerat, furor inflammat; et ne in pœnis vincens Vincentius gloriam obtineret martyrii. Citius, inquit Dacianus, producat e carcere, ne dum insistimus rebellem punire, videamureum potius victoria coronare. Profertur itaque ex illo tetri carceris barathro, cœlesti quidem gratia pulchrior, et si adhuc esset passurus, robustior. Sed ubi desiderium ad regni vocationem tendentis nullo pœnarum vel mortis genere frangendum intelligit, jubet invida mens lenioris strati fulcra substitui, ac blandiori cum requie confoveri: scilicet, ut si amoto paululum carnifice, animam quietus exhalaret, diceretur non esse occisus, sed mortuus: quasi non eum pœna peremerit, cum quo et pœna simul perierit.

CAP. V. — Interea beatum Vincentium cœlestis aula suscipit, ac beatæ felicitatis munere donat. Ad cujus ingressum angelici lætantur spiritus, omnesque simul concives gratulantur sancti. Nosque tibi gratias agimus, Domine Jesu, quod anima tuo digna consortio, quæ pertinax tulit supplicium, mendax fugit obsequium; et quæ fuit contenta persecutor quod frureret, sit dedignata quod parceret. Cognito igitur sancto ejus abscessu iudex insanus, et quia Christus vicisset in Vincentio (b) nesciens Dacianus, illius sibi promittit cadaveris expositione vindictam, cujus gemit ex virtute victoriam. Feris namque et canibus decepta furoris superbia absumendum projicit mandat lictoribus: ut tali pastu eorum impleret ventrem quorum ipse gerebat mentem. Sed ut divinis ex crescentibus beneficiis majoris victoriæ Vincentio gratia (c) conferretur, mittitur corvus, avis amica cadaveribus, expositas corporis dapes servatura jejuna.

CAP. VI. — Hinc, fratres dilectissimi, hinc advertite distincta meritorum obsequia. Elias quondam impias Achab vel Jezabelis manus caute declinans (III Reg. xvii), in deserto corvis ministrantibus **430** pascitur; assertor autem veritatis Vincentius Daciani rabie preemptus, feris exponitur consumentibus;

(a) Codd. Vallic., *Cucurrit.*

(b) Sic ex app. Aug. Al., *nescius.*

(c) App. Aug., *conferatur.* Paulo post, *inimica cadaveribus.*

sed corvo famulante servatur illæsus. Obtinuit Elias divino nutu, corvis præstantibus, quo alere præstitum est Vincentio, obsequente quoque corvo comedere. Qui ut cœlitus se custodem gnatum ostenderet, adventantes reliquas aves nus non segni impetu perturbabat: inter quas in nem quoque lupum propius accedentem, velut commissum thesaurum sacrilega audacia altare præsumeret, pennis et alis diverberans procul git. Sed ille quod non tam ad inferendam venissimam quam ad augendam miracula pompam, dam sui habitudine stupidus indicabat. O impudens furor et stulta vesania! Corvus obsequitur, veneratur, Dacianus persequitur, nec erit velle se adhuc ferox perdere, quem mansu bestialis feritas satagebat protegere.

CAP. VII. — Unde ad occulendam martyri dem, non jam secretum, sed profundum elegit dens sibi ad delitescendam ejus gloriam non el fidem servatura, sed maria: quasi non idem el dominus esset, per quem dudum ei carceris cœlesti fulgore radiata micuissent. Datur mergendum corpus in fluctibus, ut ad auxilium æquora proficerent, cui ad vincendum Christum terra defecisset. Enavigatis itaque parte freti gurgitibus, projectum inter sorbendas præpotens est Dei dextera consecuta, et quod ritum intulerat in cœlum, corpus mox retulit a crum. Sic prædicator veritatis, charissimi, mentorem vincitur pœnis, nec tenebrosi cœli superato angustias. (d) Non a bestiis dilaniatum profundo celatur, sed littori redditur, præco famatur, ut qui vere confessus fuerat nomen I veritate sibi adesse experiretur divinæ suffrenitatis. Cujus gloriosam virtute vitam ita p mortis gratia decoravit, ut quod vivendo moriendo constanter (e) astrueret eratque quens quatenus ad ejus visionem per mortem ret, quem probabilis vitæ conversatione semp tatus fuisset: sciens quod de contemptu p vitæ gloria surgit beatitudinis æternæ: p Domino nostro Jesu Christo, qui vivit et r in sæcula sæculorum. Amen.

(d) In eadem append., *Non bestiis projectur.*

(e) Al., *astruxerit.*

(f) App. Aug. addit, *Deus.*

ADMONITIO IN SEQUEMTEM SERMONEM.

Sequentem sermonem Leoni inscriptum Quesnellus e Parisiensi codice mutilum seu sine expertem e integrum e mss. Vat. 1271 et 6154 proferimus, aliquot scilicet capitibus additis, quæ cum antecedit stylo et rebus ipsis cohærent, ac sermonem perficiunt.

Idem Quesnellus huic sermone monitum præmisit, quo S. Leoni eundem asserere visus est: « Su tem, inquit, de S. Petri Cathedra sermonem, quem publico datus, suppeditavit nobis vetus e bibliothecæ Regiæ numero 341 notatus, ex quo a nobis descriptus est. Leonis nomen præfixum codice hoc modo: In cathedra S. Petri apostoli sermo S. Leonis papæ; nec dubium quin nostri, qu stylo deprehendi potest, qui Leonino concinere mihi omnino videtur; nec quidquam occurrit unde tifici nostro abjudicari debeat. Hoc sane extra dubium dictum esse Romæ et a Romano aliquo istum sermonem, ut ex pluribus locis argui potest, et plures phrases vocesque Leoni familiares niri. Petrus, inquit iste, populo Dei prælatus est; quæ vox, in eo significata rari, legitur in epist. 14), c. 11: Qui ergo scit se quibusdam esse præpositum, non moleste ferat aliquem sibi esse prælatum. Ig lestium spiritu cœtus hic laudat: Paulum ignitum, cor igniri, Spiritum sanctum ignire, scribit in dissert. 2 notatis: Gratix divinæ largitus, sinister hædorum numerus, cauta provisio, incauta frementium bestiarum insidiæ, ex ore veritatis, et plures alii loquendi modi Leonem representant scriptis similiter loquentem. Quæ in isto sermone de cantu ecclesiastico deque ornatu templorum nemo, opinor, recentioris ætatis indicium esse suggeret: de cantu enim sæpe meminit S. Leo, vero templorum in festivis diebus usurpatum vel solus 40 (nunc 41) sermo S. Leonis, qui est de C sima tertius, statim ab initio probat a Leonis ætate non esse alienum. Festivitatis Cathedræ anti seritur, tum ex laterculo perantiquo apud Ægidium Bucherium, in quo ita habetur: VIII kal Natale Petri de Cathedra; tum, et certius quidem, ex canone 22 concilii Turonensis II. Si enim poris, hoc est anno Christi 566, agebatur in Galliis, jam pridem dubio procul in Ecclesia Roman debuerat. Immo etiam in Gallicana antiquam jam tum fuisse probat idem canon. Superstitio propter quas resecandas sancitus est, non nisi post longa ab illius festi institutione temporum s pere cœpisse probabile est. Adde quod hæc primis Ecclesiæ temporibus viguit consuetudo, ut eoru

porum, qui celebriores fuerant, consecrationis dies quotannis celebraretur, quemadmodum ex SS. Gregorii Magni, Ambrosii, Basilii et aliorum exemplo manifestum est. Quam potiori vero jure pontificatus principis apostolorum Ecclesiæque primatis, annua debuit festiuitate recoli, saltem in Ecclesia Romana, ubi sedem fixerat. Cum porro duplex modo constituta sit Cathedræ S. Petri commemoratio ex Pauli IV Romani pontificis decreto anni 1557, una xviii kal. Februarii pro Romana, altera viii kal. Martii pro Antiochena, constat unicam olim fuisse in Ecclesia solemnitatem viii kal. Martias, qua utriusque memoria, vel potius generatim assumptio S. Petri ad episcopatum honore debito celebrabatur. Perseveravitque in Romana Ecclesia usque ad Pauli IV decretum, quod a Gallicanis Ecclesiis sero admodum usu receptum est, ut ex Breviariis et missalibus patet; sed nec hodie ab aliquibus recipitur. Cæterum, cum sermo de Cathedræ S. Petri, qui sub S. Augustini nomine circumfertur, jampridem a viris eruditissimis, tamquam spurius fetus in appendices relegatus sit, nullam est illius festiuitatis monumentum quod ad hujus antiquitatem accedat. Ex quo etiam laterculus Sylvii a Joanne Bollandi jam ex parte editus, vel suppositionis arguitur, vel saltem depravationis eo loci ubi pro festo Cathedræ viii kal. Martii, depositionem utriusque apostoli notatam habet. Plura de hoc festo videre est apud emin. card. Baronium, tum in Annal. tom. I, tum in Notis ad Martyrologium nec non et apud doctissimum nostrum Carolum Le Coite Annalium Ecclesiasticorum Franciæ conditorem, tom. II, ad an. Chr. 566. n. 18 et seqq. » *Hæc cum ille suo loco in prima editione statuisset, re maturius ex-pensa in præfatione generali, quam postremo impressit, sermonem Leoni tribuisse penituit. At in præfatione secundæ editionis, num. 3: Re iterum examinata, inquit, styloque perpensis, ad primam mentem redimus, hunc sermonem Leoni adjudicare non ausi.*

Mirum vero maxime accidit, homini in Leonis lectione versato videri potuisse sequentis sermonis stylum cum Leonino concinere. Primo enim formula c. 1: Dilectissimi fratres, et illa c. 3 bis repetita: Fratres charissimi, a Leonis Sermonibus omnino alienæ sunt. Dein adjectivum barbarum discordabile c. 2 et (ut de tota syntaxi manifeste dissimili taceamus) illa, quibus cap. 3 S. Petrum consulentem nobis cælestis curiæ consulere vocat, a Leonis Latinitate atque ratione nimium abhorrent; adeo ut nihil conferant voces ignitos, gratiæ largitor, aliæque ejusmodi, quæ non tam in Leone quam in aliis scriptoribus similiter reperientur, uti legitimum in Vita S. Honorati ab Hilario scripta num. 3, largiorem gratiæ Deum, num. 32, ignito sermone suo, etc. Ejusdem generis sunt capita quæ adjecimus. Nam, ut omitamus allegoricas voces, senatores mundi, in cælesti curia, regna sidera, ea præsertim cap. 5, ut ad vos, fratres mei, qui in Christo vivilis linguæ nostræ passibus redeamus. a Leonis nostri stylo alienissima sunt. Præterea quod de multitudine simoniucorum in luxuria viventium eodem capite traditur, sequiori sæculo convenit. Hinc pluribus mss. conspirantibus in solius Leonis nomine præferendo, forte alicujus Leonis Romani pontificis hic fetus est, qui posteriori et corruptiori ævo floruerit. Quod porro Quesnellus animadvertit de notata depositione apostolorum Petri et Pauli viii kal. Martii in Calendario Sylvii, conferendum est cum iis quæ de hujus Calendario statuemus in observationibus ad sermonem 82, num. 4.

433 SERMO XIV [Al. inter Leoninos XCVI].

In Cathedræ S. Petri.

Ex cod. ms. Bibliothecæ Regiæ a Quesnello editus, et ex Vaticanis suppletus.

CAP. I. — Adest, dilectissimi fratres, beati apostolorum principis gloriosa solemnitas, quam tota debemus animi alacritate suscipere, tota mentis devotione celebrare. Cum enim dies martyrii ejus merito habeatur in toto orbe clarissima, hæc non impari est totius Ecclesiæ sanctæ gaudio celebranda. In illa siquidem alternantibus hymnicis angelorum choris est ineffabiliter coronatus; in ista vero exultantibus undique fidelium turmis pontificali cathedræ cum magna gloria est sublimatus. In illa ad suam beatitudinem cæli conscendit thronum; in hac vero ad nostram salutem sanctæ Ecclesiæ adeptus est principatum. In illa ignitis beatorum spirituum cœtibus 434 est aggregatus, ut præmia æterna ipse suscipere; in ista vero populo Dei prælatus est, ut nos omnes ad præmia æterna vocaret. Illa ergo festiuitas præcipue est angelorum; ista autem specialiter est fidelium populorum. Sed per gratiam illius qui interfecit inimicitias in semetipso in uno novo homine faciens pacem (Ephes. II, 16), quæ poterat esse propria singulorum, (a) communis facta est omnium, hominum scilicet et angelorum.

CAP. II. — Hanc itaque solemnitatem nostram, ut ita dixerim, dilectissimi, duplici, ut dignum est, jucunditate colamus: et non modo exterius, sed etiam interiori pleno animi desiderio celebremus. Hinc ergo suaviter modularium symphoniæ resonent; illinc concordans animum motus (b) alternent. Adornetur luminaribus ecclesia; resplendeat virtutibus conscientia. Mundetur sordibus basilicæ pavimentum, purgetur vitis interioris hominis templum, dicente Paulo: Templum Dei sanctum est, quod estis vos, et 435 Spiritum Dei habitat in vobis (I Cor. III, 17). Nihil dissonum (c) deprehendatur in vocibus, nihil

A discordabile reperitur in moribus. Habet enim sanctæ dignitatem suam; habet et mens nostra solemnitatem suam. Illa videlicet, ut a laboriosis hujus mundi negotiis vacetur, ista vero, ut ab æstu terrenæ concupiscentiæ, et ab omnium vitiorum illecebris abstinenceatur. Illa ut ornamentis visibilibus splendeat, ista ut virtutibus enitescat. Sed (d) qui tam egregium pastorem hodierna die ex divinæ gratiæ largitate suscepimus, qua temeritate ad loquendum vobis ex nostra parte os aperire tentamus? Intueamur ergo oculis fidei beatissimum pontificem nostrum episcopali subsellio sublimatum, sacerdotibus infulis redimitum, populo suo per semetipsum loquentem, et in conventu sanctæ Ecclesiæ more solito concionantem. Ipse, per semetipsum dicat quod et vobis et nobis agendum esse decernat. Ecce, o beatissime pastor noster, nos tuæ oves simul adsumus, et ut nobis doctrinæ tuæ alimenta tribuas, humiliter obsecramus. Sed nec etiam oves ex nobis esse possumus, nisi ipse nos instruas qualiter vellus innocentiam induere debeamus. Ais enim: Quasi modo gentili infantes rationale sine dolo lac concupiscite, ut in eo crescatis in salutem (I Petr. II, 2).

B CAP. III. — Jam (e) vero quia qualiter oves fieri debeamus audivimus, restat ut nobis insinuet qualiter etiam sinistram lascivientium hædorum numerum effugere valeamus. Obsecro, inquit, vos tamquam advenas et peregrinos, abstinere vos a carnalibus desideriis, quæ militant adversus univiam (I Petr. II, 11); et ut hanc mortificationem carnis, quam docet verbo, præcipuo confirmet exemplo, Christus, inquit, passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus (Ibid., 21). Solent autem custodes pecudum a noxiis herbis gregem suum studioso compescere, et in longinquos saltus sincera pascua indagando migrare; et cum ab aliis, interitum cavendo, prohibent, alias vitam refovendo præbent. Alibi enim noxia subtrahunt, alibi profutura permittunt: ne dum a venenatis pabulis cauta provisione jejunt, a

(a) Addimus communis ex nostris codd. Vat.

(b) Quesnellus, concordent.

(c) Idem Quesn., comprehendatur.

(d) Vat. mss., quia.

(e) Supplevimus vero ex nostris codd.

salutiferis quoque vacuæ, incauta districtione deficiant. Quia igitur pastor noster a mortiferis carnalium desideriorum pascuis nos prohibendo coerceat, ad salutaria jam vireta spei nostræ ora(a) relaxat. Ait enim: *Per resurrectionem Jesu Christi ex mortuis, qua vocavit nos in spem vivam, in hæreditatem incontaminatam et immarcescibilem conservatam in cælis* (1 Petr. 1, 3). Voces ergo custodis nostri beati Petri apostoli, fratres charissimi, erectis cordium auribus intendamus, et rectam vestigiorum **436** ejus lineam tenentes, a pascuis ad quæ vocat nusquam exorbitemus. Si enim consilium ejus libenter admittimus, fremetium bestiarum insidias non timebimus. Numquid enim custos noster super gregem suum studiosè non vigilat, et ferarum incursus ut caveri debeat sollicitis vocibus non clamat? *Diabolus enim, inquit, tumquam leo rugiens, circuit quærens quem devoret: cui resistite fortes in fide* (1 Petr. v, 8). Expediit ergo, fratres (b) charissimi, ut consulentem nobis cælestis curiæ consulem intentis cordibus audiamus, et certissimum salutis nostræ consilium parvipendere formidemus. Hic est enim qui ex ore veritatis audivit: *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam; et tibi dabo claves regni cælorum.* Hic est qui audivit: *Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in cælis, et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis* (Matth. xvi, 18, 19).

CAP. IV. — Non ergo debet ab homine in sua prædicatione contemni, qui a Creatore et Redemptore hominum tantæ dignitatis privilegio meruit honorari. Terribilis est ejus consilium negligenter despici, cujus et cælum et terra subjecta sunt potestati. Qui cælum claudit et aperit, terrena pro suo arbitrio ligat et solvit. Si namque ecclesiastici primatus cathedra divinitus sibi est tradita, ut perpetua sit soliditate fundata. Ab exordio quique mundi multas cathedras non solum bonas, sed etiam malas fuisse cognoscimus in populo Dei (sed in cathedra Petri Christus et malas funditus evertit, et bonas æterna stabilitate firmavit). De bonis namque dicitur: *Exaltem eum in ecclesia plebis; et in cathedra seniorum laudent(d) Dominum* (Psal. cvi, 32), qui præcepta doctorum sanctæ Ecclesiæ operibus servant. Cathedram Israelitico populo Moyses tenuit, de qua per se Veritas (e) dixit: *Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisei* (Matth. xxiii, 1). At contra (f) de reproborum cathedra per Psalmistam dicitur: *Beatus vir qui non abiit in consilio impiorum, et in via peccatorum non stetit, et in cathedra pestilentiæ non sedit* (Psal. i, 1). In cathedra enim pestilentiæ residet qui errorum pestes populum docet.

CAP. V. — Hujusmodi cathedras Dominus mystice subruit, cum vendentes de templo pariter et ementes ejeicit. Scriptum quippe est: *Nummulariorum effundites, et cathedras vendentium columbas evertit* (Joan. ii, 15). Hanc pestilentiæ cathedram Simon ille magus acquirere voluit, cum Spiritus sancti gratiam emere concupivit. Sed hanc manus apostolicæ linguæ, antequam ædificaretur, evertit, **437** et nascentem pestiferam hæresim in ipsa radice succidit, dicens: *In felle enim amaritudinis et obligatione peccati video te esse. Non est tibi pars, neque sors in sermone isto* (Act. viii, 24-23). Hoc apostolicæ sententiæ gladio effossi sunt omnes qui ecclesiasticos honores vel emere inhiant, vel vendere non formidant. Quorum miserabilis multitudo hodieque in sancta Ecclesia cernitur, qui donum Dei contra Dominum possidere ad suam libidinem non verentur; qui nempe etsi exterius videantur vivi, jam fetent in perpetua damnationis morte sepulti. Qui lucrum animarum quærere pro nihilo ducunt, et miserissimam carnem in deliciis et

A in fetore luxuriæ nutriunt. Contra quos melius tacere quam pauca dicere. Non enim ad dilatum et corripiendum eorum mortale periculum verba sufficiunt, contra quos cælum et terra elementa damnationis testimonium prebent. Nunc ergo contra ossa arida loqui desistimus vos, fratres mei, qui in Christo vivitis, linguæ stræ passibus redeamus.

CAP. VI. — Fundemus itaque, dilectissimi, Petri apostoli fide nostræ mentis habitaculum omni adversitatibus impletum manere possit illo Exemplo scilicet viri prudentis, de quo Don Evangelio dicit: *Qui ædificavit domum suam stram: venerunt flumina, flaverunt venti, et tunc in domum illam, et non cecidit, (g) fundata est supra petram* (Matth. vii, 24 et 25). Reducam mentem quod per Paulum dicitur: *Non potest hic gaudere cum sæculo, et illic regnare cum deo* et iterum: *Per multas tribulationes oportet nos in regnum Dei* (Act. xiv, 21). Ecce hic beatus Petrus, cujus hodie festivitatem colimus, Domino nostro Jesu Christo tam charus et fidelis existit, qui tantam potestatem non solum sed etiam in cælo, ipso tribuente, suscipit, cis tamen martyrium regna sidera penetra-

CAP. VII. — Carnem ergo nostram, dilectissimi, cum vitii et concupiscentiis assidue mortis apostolica præcepta studiosissime observemus ipsis iudicibus de nostris actibus redditur sumus. Ipsi enim dictum est: *Amen dico vobis qui secuti estis me, in regeneratione, cum Filius hominis in sede majestatis suæ, sedes super sedes duodecim judicantes duodecim tribus* (Matth. xix, 23). Ipsi sunt senatores mundi scriptum est: *Nobilis in portis vir ejus sit cum senatoribus terræ* (Prov. xxii, 23). ergo fide fundati, eorum doctrinis instituti deamus cum divino adjutorio hanc mortalem temporaliter ducere, ut cum eis **438** cælum sine fine gaudere mereamur: prædicante [stante] Domino nostro Jesu Christo, cui et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XV.

In Annuntiatione beatissimæ Dei Genitricis Mariæ.

Hic sermo perperam Leonis papæ inscriptum Lectionariis S. Benedicti Padilironensibus jicitur in uno ms. alii sermoni ejusdem Leonis pariter attributo, cujus mentionem præfatione hujus appendixis num. 30. ibidem probavimus eum esse antiquam versionem S. Procli episcopi Constantinopolitani hunc ex simili sententiarum ac scribe ineditam interpretationem esse alterius ejusdem auctoris non improbabiler crederetur plures ipsius orationes desiderantur.

D CAP. I. — Adventum Domini et Salvatorem hominum genus indutus, dignatus est, per totum hoc sæculum universatim Ecclesia, et anniversario reditu efflucida. Quod enim semel pro redemptione propriæ factum credens, mundus acceptus in æternas progenies posteris consecravit tunc ut ex veteri vita in novitate mentis crearetur. Nunc ergo transacti temporis ante oculos præsentatur, dum ea quæ sunt divinæ lectiones præferunt solemnibus vicibus devotissime celebrantur. Eccum sanctum Evangelium legeretur, et

(a) Quesn., relaxet.

(b) Alias, fratres mei.

(c) Uncis inclusa leguntur in cod. Vat. 1271.

(d) Al., eum.

(e) Al., dicit.

(f) Al., de reproborum.

(g) Quinque voces seqq. præbuit laud 1271.

mino de regalibus thronis Gabrielem archangelum A in cuius pennis æterna permanet sanitas; qui perpetua castitate florescens, (h) in ea perdurare decrevit integritas. Egrediatur sicut splendor justus, et salvator quasi facula accendatur. Solis facula totum illustrat, et quæ forsitan obstare videntur radiis suis (i) peculiaria interius penetrat, et nihil penitus dissipat. Procedat jam ad oculos hominum speciosus forma præ filiis hominum; procedat sponsus de thalamo suo, quia secuta facta sum de proposito meo.

CAP. II.—Turbata itaque illa in introitu ejus, erat cogitans quis sic benedixerit ei; quæ modestum apud se retinens propositi sancti silentium, et incognitum habens virile alloquium, turbatur angelo salutante B stupetque sibi taliter benedicentem: non tamen ausa est prævenire loquentem. Mirans enim apud se diutius (b) cum timore animo conferebat quid sic benediceretur. Quæ cum prolixius cogitans hæsitaret, et angeli præsentiam fortius notaret (simul enim fulgorem præsentiae cum benedictione pertractans tacite hæsitavit), aspexit in eam Gabriel illustris archangelus, Trinitatis sacrosanctæ logatus, cœlestiumque conscius secretorum, et ait: *Ne timeas, Maria: invenisti enim gratiam apud Deum. Ecce concipies in utero, et paries filium, et vocabis nomen ejus Jesum; hic erit magnus, et Filius Altissimi vocabitur; et dabit illi Dominus Deus sedem David patris: c) ejus, et regnabit in domo Jacob in æternum, et regni ejus non erit finis (Luc. 1, 30-33).* Tunc Maria hæc angelica verba ponderata examinatione auscultans, et mentis statera prudentissima virgo perpendens ait: *Quomodo fiet istud quod dicitis, quoniam virum non cognosco (Ibid., 34)?* Habebo filium, quæ nescio virum? Portabo fetum, quæ maternum non habeo succum? Mamillis aridis unde præbebo labiis infantis sugere postulantis; quando (d) torum mei cubiculi nec ingenuus amor possederit juvenilis, nec amplexus aliquando concesserit maritalis? Et angelus: Non ita, inquit, Maria, non ita. Noli expavescere: noli (e) de tuæ sanctitatis integritate sollicitudine gerere. Intacta manebis, et de prole gaudebis, de filio. Sine conjunctione mortalis viri efficieris nurus Altissimi, quia Filium generatura es Dei. Joseph vero ille vir castus et justitiæ nomine decoratus, non maritus, sed custos tuus, non accedet ad te; sed Spiritus sanctus superveniet in te; nec ardebis; f) carnali libidine, nec sponsus adhærebit, sed virtus Altissimi obumbrabit tibi: propterea quod nasceretur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei (Ibid. 35). O domicilium Deo dignum! Priusquam angelus luculentissima testificatione sibi met approbaret, quod de palatii aula paterni delatum, et quale illud est, propriis auribus susciperet; nullum verbum protulit ore pudico, g) nullum responsonis assensum. At ubi Maria illæsam virginitatem audivit veridica astipulatione firmatam, respondit continuo, in sanctissimum pectore perornate componens affuturum cubiculare secretum: *Ecce, inquit, ancilla Domini; contingat mihi secundum verbum tuum (Ibid. 38).* Tanquam diceret: **440** Paratum cor meum, quia intactus permanet uterus meus. Contingat mihi, Gabriel archangele, secundum verbum tuum. Veniat ad habitaculum suum, qui in sole posuit tabernaculum suum. Oriatur mihi virgini permanenti Sol justitiæ,

in cuius pennis æterna permanet sanitas; qui perpetua castitate florescens, (h) in ea perdurare decrevit integritas. Egrediatur sicut splendor justus, et salvator quasi facula accendatur. Solis facula totum illustrat, et quæ forsitan obstare videntur radiis suis (i) peculiaria interius penetrat, et nihil penitus dissipat. Procedat jam ad oculos hominum speciosus forma præ filiis hominum; procedat sponsus de thalamo suo, quia secuta facta sum de proposito meo.

CAP. III.—Quis istam generationem, fratres mei, poterit sermone narrare? Quis lingua vel facundia valeat explicare? Intemeritas servatur virginitatis... naturæ, et infans intrinsecus coalescit in virgine. Dum vero impletum est tempus ut pareret, expositus est partus sacer, (i) cujus conceptionis modum homo non noverat pater. Hæc est ineffabilis conjunctio nuptialis Verbi et carnis, Dei et hominis. Ita namque factus est inter Deum et hominem mediator Dei et hominum homo Christus Jesus (I Tim. 11, 5); et ideo pretiosissimus conjugii thalamus electus est virgine uterus, ut quia ex peccatis sordentibus squalidus effectus fuerat mundus, veniens Creator mundi sine opere mundi, ex mundis visceribus effusus (k) in mundum, et novo miraculo, nascitur in mundo, mundum redderet mundum. Venit namque filius hominis, sicut ait ipse Filius Dei et hominis, non ut judicet mundum, sed ut salvum faciat mundum (Joan. 111, 17). Dic mihi jam, quæso, sancta sanctorum mater, quæ matulini floris odorem et niveum liliium convallium sine sulco humane propaginis et sine imbre carnalis seminis in sinu Ecclesie germinasti: dic, quæso, mihi, unica mater, quibus manibus vel quo Divinitatis articulo in utero tuo formavit filium cujus Deus solus est pater. Dic, obsecro te per Deum, qui talem fecit te, ut ipse fieret in te: dic, inquam, mihi, quid boni gessisti; quantum premium obtulisti; per quas potestates ambisti; quos etiam patronos habuisti; quæ suffragia promisisti; quo sensu vel qua cogitatione ad hæc, ut acciperes, pervenisti, ut virtus et sapientia Patris, quæ attingit usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter (Sap. viii, 1), totus ubique manens, et sine ulla sui mutabilitate in utero tuo veniens, ita catum castellum tui ventris incoleret, ut ingrediens non læderet, **441** et extiens incolumem custodiret? Dic ergo mihi quomodo ad hæc pervenisti? Et illa: Quæris a me quid obtulerim muneris ut mei mater efficerer Salvatoris? Oblatio mea virginitas est; promissio mea, non a me mihi data, sed ab ipso mihi auctore omnis honi concessa. *Omne enim datum optimum, et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum (Jac. 1, 17).* Ambitio mea est humilitas mea; et ideo magnificat anima mea Dominum, et exsultavit spiritus meus in Deo salutari meo; quæ respexit, non auro clavatam tunicam, non pompas radiantes occulto auro ad ornamentum cervicis meæ, aut pretiosarum lapides margaritarum dependentium aspexit in auribus meis, aut genarum ruborem attendit fuco mendacii coloratum; sed respexit humilitatem ancillæ suæ (Luc. 1, 46-48). Venit enim ad humilem mansuetus, sicut fuerat vaticinio prophetæ ante promissum, et ait: *Noli timere, filia Sion: ecce Rex tuus venit tibi mansuetus et mitis, sedens super nebulam (Zach. ix, 9; Matth. xxi, 5); super Mariam scilicet virginem, quam sibi ipse exhibuit sine compari sidere genitricem.*

CAP. IV.— Venit itaque mansuetus requiescens super maternum spiritum humilem et quietum et trementem verba sua. Venit igitur mansuetus, implens cœlos, transiens per humiles ad superbos,

(a) Unus codex omittit hoc secundum Ave.
 (b) Unus cod., cum amore; alius, quam amore. Exigente contextu emendavimus, cum timore, unde Gabriel dixit: *Ne timeas.*
 (c) Al., sui.
 (d) Mss., thronum.
 (e) Unus cod., de tua.

(f) Al., carnis.
 (g) Supplendam credimus vocem nullum.
 (h) Forte, in me... integritatem.
 (i) Forte, penetralia.
 (j) Unus cod., cujus parientem non cognoverat patrem.
 (k) Sex voces sequentes in uno ms. desiderantur.

et cœlos non dereliquit. Inflatos tumore superbæ, apposito humilitatis emplastro, ut mitis medicus, ipse curavit. O profunda humilitas! O excellentior altitudo divitiarum sapientiæ et scientiæ Dei! quam inscrutabilia sunt iudicia ejus, et investigabiles viæ ipsius (Rom. xi, 33)! Angelorum panis lætatur uberibus matris. Fons aquæ salientis in vitam æternam (Joan. iv, 14); Samaritanæ, præformans Ecclesiam, bibere postulat (*Ibid.* 7). Convivare cum peccatoribus non recusat, cui familiæ cœlestium dignitatum cum tremore ministrant. Reguli filium Rex regum reddidit sanum (*Ibid.* 50), non adhibens diversis pigmentis epithimiam, sed lingua bajulans medicinam. Exstinctum febribus curat servum Centurionis, cujus laudabilis inventa est fides (*Matth.* viii, 10; *Luc.* vii, 9): quia ita Centurio de Dominica virtute fieri credidit quantum ipse suis militibus sibi subditis imperans. Ita (a) præsumptis passiones paralytici (*Matth.* ix, 2; *Luc.* v, 20), ut Dominus misericorditer visitando sanavit mulieris longi temporis plagam (*Matth.* ix, 22), in qua humor morbi sentina, tabida fecerat membra. Ipse Salvator tacitam sentiens fidem, exeuntem de servitute siccavit importuni sanguinis fontem. Et quando (*Forte* quomodo) cuncta percurram? Narrando deficit tempus, quam magnifica potestate et profunda bonitate cuncta perfecit, qui, magus ad parvos, humilis ad superbos, plenus pietate descendit. Nova fecit a sæculo, qui novus venit ad sæculum. In cujus mirabilem formam suas evangelistæ demonstrant figuras: homo, leo, vitulus, aquila. Homo de virgine matre sine homino, ut leo fortis procubuit in mortem; ~~442~~ et potestate propria est exallatus in cruce, tamquam novellus vitulus pro peccatis populi voluntarie mactatus in passione; et sicut aquila vehemens, recepto corpore de tumulo surgens (b) stricto secans aerem, omnium lapsus calcavit, et super Cherubin ascendit et volavit; qui ambulat super pennas ventorum ascendit in cœlum: cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XVI.

In Natali SS. apostolorum Petri et Pauli.

Licet hic sermo spectet ad appendicem collect. 2, cujus sermones ascititios ostendimus in præfatione Sermonibus præmissa num. 19, unde etiam in ms. Casanatensi ejusdem collectionis omissi fuere, cum tamen ex ms., ut videtur, basilicæ S. Petri, veluti Leonis allegatur ex testimonio Petri Mallii, quod in eadem præfatione eodemque numero recitavimus, hinc ne quis forte de sermone genuino suspicaretur, qui a nobis inventus non fuerit, eum appendici inserendum putavimus. Auctor aliquis Romanus pontifex videtur.

CAP. I. — Duorum sanctorum apostolorum Petri et Pauli, fratres charissimi, hodie celebramus natalem, quorum sonus et prædicatio pervenit in omnem orbem terrarum. Ita eorum passio celebratur ab Oriente usque ad Occidentem, quoniam pro Rege passi sunt cœli et terræ. Meruit civitas Romanorum, ubi sunt constituta memoriæ apostolorum. Oportuit enim ibi esse prædicatores regni cœlorum, ubi constitutum est regnum Romanorum, ut diversæ gentes venientes honorificent memoriam piscatorum. Euntes enim ab beato Petro apostolum, qui noverunt, ibi est constituta memoria Adriani imperatoris, miræ magnitudinis et pulchritudinis templum constructum; numquid potest ab aliquo dici: Intremus ad memoriam imperatoris? Ergo præteritur memoria imperatoris, et festinatur ad memoriam piscatoris. Boni piscatores facti, qui erant piscatores nati. Piscatores piscium facti sunt piscatores hominum, Domino Christo dicente: Venite post me: fa-

A *ciam vos fieri piscatores hominum (Matth. iv Artem vobis non mutò: genus piscium mutò. E hebatis de mari vivos ad mortem; nunc extra de sæculo mortuos ad salutem.*

CAP. II. — Unus erat piscator et alius persecutor. Quantum meruerunt persecutores et piscatores fierent prædicatores? Primus in ordine apostolorum electus est Petrus; novissimus in ordine apostolorum est Paulus, sicut ipse de se testatur dicit: *Ego enim sum minimus omnium apostolorum (xv, 9). Qui elegit primum, ipse elegit et novissimum, ut simul pateretur primus et novissimus. Passio, quæ nunc cohæret laudi. Bonum certum quod perfecit martyrium. Sciebant apostoli ad quæ prætendebant coronam, quam acceperunt Petrus et Paulus in urbe Roma. Dixerit enim Dominus Evangelio: Qui reliquerit patrem aut matrem, rem vel filios, et omnia quæ possidet, centuplum accipiet, et vitam æternam possidebit (Matth. xix, 29), qui perdidit animam suam propter me in hoc mundo, in vitam æternam custodiet eam (Matth. x, 39).*

CAP. III. — Oportet ergo, fratres, ut propter vitam non diligamus vitam: propter vitam æternam temporalis est contemnenda. Boni discipuli, qui doctrinam tenuerunt magistri, cursum compererunt, fidem conservaverunt, promissa dilexerunt, temporalia contempserunt, et vitam æternam possederunt. Unus ex rustico insertus; alius ex factus est agnus. De Paulo apostolo dictum est: *ipsum rapax, mane rapiet, et ad vespas dividet eum (Gen. xlix, 27). Fuit persecutor Saulus; sed mutus est, ut fieret prædicator Paulus; fuit antea persecutor, postea vero factus est magnificus prædicator. Christum quem aliquando blasphemabat publice prædicabat; ipse enim de se testatur dicit: Qui prius fui blasphemus, et persecutor; sed ideo misericordiam merui, quia ignorans feci in incredulitate ut in me revelaret Deus Filium suum (I Tim. i, 13; Gal. i, 16). Hoc præstitit mihi persecutori. Quid autem præstitit piscatori, nisi claves regni cœlorum. Claves enim regni cœlorum fides meruit Petri: qui prior agnovit Filium Dei. O gloriosum meritum apostolorum! Non uno die electi ad gloriam, sed uno die meruerunt palmam. Non uno die electi ad apostolatam; sed uno die meruerunt accipere martyrium consecratum. Transcenderunt cœlum; et connaverunt [Leg. cucurrerunt] ad Dominum Deum.*

SERMO XVII.

(c) In Natali B. Pauli apostoli.

Ex cod. collect. 2 nuper editus est ab abb. Trombelli Præter mss. coll. 2 eum invenimus in cod. Casin coll. 1, nec non in duobus Lectionariis Vallicell. vii et A, 6, ubique Leonis papæ nomen præferentem. In duobus autem Vat. 1272 et 3835, sine certo ullius auctoris nomine hæc inscriptio legitur: Item ejusdem in Natali B. Pauli apostoli; quæ eundem hujus ~~444~~ et præcedentis sermonis auctorem significare solet: præcedit autem in utroque cod. sermo S. Joanni Chrysostomo inscriptus. Cum vero hujus sermonis auctor sit certe Romanus, hic manifesta detegitur alicujus librarii oscitantia ejus generis, cujus in præfatione meminimus num. 9, ut scilicet hunc sermonem descripserit cum eadem epigrapha ex antiquiori Lectionario, tametsi præcedentem sermonem, cui veri auctoris nomen in eodem erat præfixum, nequaquam excerpserit. Auctor autem Romanus magno Gregorio posterior est: siquidem hujus temporibus, Micrologo teste de Ecclesiast. Observat. cap. 42, S. Pauli festivitatem altera die post festum SS. Petri et Pauli celebrari cepit. In sacramentariis quidem Gregoriano antiquioribus, nimirum Leo-

(a) Luxatus valde hic locus est.

(b) Forte, recta, vel aliquid supplendum, ex gr., volatu.

(c) Ita ex cod. Vallicel. et duobus Vat. Al., De S. Paulo, seu, De Festivitate S. Pauli.

nino, uti vocant, et Gelasiano, utriusque apostoli natalis eadem die designatur, nec sequenti die describitur alia missa S. Pauli propria, ut in Gregoriano primum deprehenditur. Hunc sermonem in plerisque mss. exemplaribus mutilum, in solo antiquissimo Vat. 3835 integrum invenire potuimus.

CAP. I. — Gemina hodiernæ festivitatis, fratres charissimi, renovantur gaudia, dum annua doctoris mundi percolimus natalitia. Unde exsultantes in Domino, et immensas ejus ineffabili majestati referentes laudes, ingenti lætitia gratulemur. Et nimirum affluentissima jucunditate lætari oportet: quia quoties sanctorum memoria celebratur, (a) nimio fidelium mentes gaudio replentur, et spiritualibus admodum profectibus illustantur in id quod eorum præsentia adesse non ambigitur. Convenientibus ergo nobis, charissimi, huic (b) sanctissimæ aulæ, eumdem in medio nostrum egregium prædicatorem assistere, et spirituali atque invisibili quodam modo pariter nobiscum in hac ejus celeberrima solemnitate credimus gratulari. Et ideo nulla debet, dilectissimi, quemquam Christianorum ad occurrendum huic venerandæ Ecclesiæ, ubi sanctum ejus quiescit corpus, desidia irretire (c) corporis. Præcipue autem cunctos Romanæ urbis et finitimis commemorantes regionibus, duantocius accelerare præ omnibus congruit. Quoniam si universi de extremis mundi partibus neque austeritatem acerrimi itineris, neque prolixitatis terræ spatia metuentes, eo quo valent tempore apostolorum devote se præsentari inhiant ad limina, quid Romani cives excusationis (d) proferre possunt in eoque præsentialiter assistentes dissimulant saltem eorum occurrere festivitati, dum se eorumdem apostolorum precibus, defensione tueri noscuntur et ope?

445 CAP. II. — Hesterno quippe (e) die quo ipsi apostolorum principes martyrio sunt (f) coronati, devotissimo affectu in ecclesiam B. apostoli Petri properantes, ejus celebravimus solemnitatem. Etenim oportebat ut ejus qui principatum meruit adipisci apostolatus, prius celebraretur festivitas. Hodie vero doctoris gentium et mundi totius illuminatoris natalitia colimus. Nam licet pariter aubom martyrii bravium sumpserint, propter confluentis tamen populi frequentiam in alium diem (g) B. apostoli Pauli inerat ratio solemnitatis transferendæ, ut sicut in B. Petri aula universa convenit multitudo, ita in ejus (h) coapostoli ecclesia eadem pariter annexa conflueret populi congregatio, æqualisque omnibus inesset lætandi devotio. Sed ecce plures aut (i) desidiis aut sæcularibus dedidi curis, ad hanc distulerunt præstantissimi B. Pauli apostoli advenire aulam. Quapropter, fratres charissimi, abjicienda est omnis mundanæ cogitationis (f) cura, et temporalis lucri desideria respuenda, eoque omnes quo valemus anisus ad celebrandam sanctorum memoriam, maxime beatorum Petri et Pauli apostolorum principum natalitia concurrentes, in amborum ecclesias devote pariter congregati conveniamus, ut sicut pares eos (k) honorum infulsis divina illustravit dignatio, ita (l) similes humana habeat in solemnitatibus devotio.

CAP. III. Hic enim beatissimus prius quidem Saulus, et postmodum Paulus, prius, inquam, perse-

cutor, postmodum prædicator, Judæicæ credulitatis infectus sævitia, nimia ferocitatis adversus Christianos exardescerebat insaniam. Nam, sicut in Actibus apostolorum continetur (Act. 13, 2), accepta a principibus sacerdotum potestate ut si quos eorundem Christianæ religionis invenire potuisset, vinctos in Jerusalem deduceret, ibat fremens magna arreptus furia, et subito cælestis radii splendore illustratus ac perterritus audivit vocem de cælo dicentem sibi: *Saule, Saule, quid me persequeris? Durum est tibi contra stimulum calcitrare.* (Ibid., 4). Et protinus cadens in terram, oculorum lumen amisit. O magna pietatis omnipotentis Dei nostri benignitas! O inestimabilis longanimitatis misericordia! Modicum (m) eum perterritus, ut multipliciter consolaretur. (n) Paulum enim percussit, ut superflue mederetur. Illico enim Ananiæ Dominus præcepit regenerationis gratiam baptismi tribui, et amissum lumen oculorum impertiri. Præceptum est enim ovi ut lupum ad caulas 446 deduceret, et similem sibi ovem efficeret. Anania enim Ovis interpretatur. Timet ovis lupo se propinquari, sed præcepto Domini fullus fiducialiter ad lupum accessit, eumque divina conspiciens correptione in mansuetudinem conversum, extemplo collato ei baptismi munere, Christieque adhibito vexillo, eum Dominico collocavit ovili. O admirandæ operationis virtus! Ovis lupum ovem fecit, quia boni pastoris fortitudinem accepit, et quem prius habuit sævissimum expugnatorem, postmodum suscepit mitissimum concertatorem. Hunc Dominus prædestinatum habens ante omnia sæcula, vas electionis affirmat, suumque nomen in gentibus deportaturum pronuntiat.

CAP. IV. — O beate Paule, prædicator egregie, quam gloriosus et laudabilis inter apostolos omnesque refulgens martyres! quia licet novissimus in consortio apostolorum advenisse videris, plus tamen omnibus in Evangelio Christi elaborasse demonstraris. En tua lucidissima in toto enitet mundo doctrina. Quibus te laudibus digne glorificari, elegantissime apostolorum princeps et veritatis opinatissime prædicator, humana poterit lingua, quem misericorditer Redemptor ex æthere vocans dignum sibi culorem, et vas elegantissimum athletamque strenuissimum constituit? Unde legitime bonum certamen certans cursumque ministerii consummans (II Tim. iv 7), tertium usque ob hoc raptus cælum, arcana meruisti audire verba; de reliquo repositam tibi coronam justitiæ, atque laborum tuorum dignam a justo iudice Domino nostro suscipiens remunerationem merito cum angelis in cælestibus perenniter triumphas regnis. Pro quo venerantes hanc sacratissimam solemnitatem tuam, gloriose apostolorum princeps et doctor gentium, assiduis nos apud Creatorem nostrum, pro cuius vera nominis confessione martyrii adeptus es palmam, commendare non desistas intercessionibus. Quatenus tuis circumfulti præcipuis interventionum suffragiis, continuaque protectione muniti, ab universis istius fluentis mundi erui mereamur adversitatibus, et mentis sinceritate, secunda devotissimæ tuæ festivitatis exsequentes gaudia, ad æterna pertingere valeamus regna, per Jesum Christum Dominum nostrum, cui est honor, et gloria per omnia sæcula sæculorum. Amen.

(a) Cod. Vat. 3835, nimis fidelium mentes gaudio relevantur.

(b) Al., sacratissimæ.

(c) A., torporis.

(d) Sic Vat. cod. Al., proferent in eo: et post nonnulla, defensionis tueri noscuntur ope.

(e) In quibusdam codd. deest die; male.

(f) Al., consecrati.

(g) Ms. Barb.: B. apostoli Pauli ratio erat transferenda. Cod. Casanat.: B. apostoli Pauli inerat ratio transferendæ Vallicell. cod.: B. apostoli Pauli celebratitatis erat ratio transferendæ. Secuti sumus cod. Vat

(h) Al., apostoli.

(i) Al., desiderii.

(j) Vocem cura, quæ in aliis codicibus desideratur, suggestit optimus cod. Vat., ex quo mox desideria scripsimus, pro desidia, ut alia exemplaria præferunt.

(k) Id est, apostolatus honore.

(l) Al., similiter. Cod. Vat., coæquales.

(m) Sic idem Vat. Alias male, enim.

(n) Sequentia in solo antiquissimo Vat. codice leguntur; ubi mox, pro superflue, legendum videtur superne.

447 SERMO XVIII.

De sancto Petro. Quomodo de carcere eductus est.

Nunc primum editus ex ms. Casinensi.

CAP. I. — Quemadmodum sanctus Petrus in carcere sit ligatus duabus catenis et traditur quatuor quaternionibus militum, quemadmodum etiam inde liberatus sit per angelum Domini (*Act. xii*), audivit per ordinem dilectio vestra. Missus ergo in carcerem est sanctus Petrus, causa nominis Christi, sed pœnam carceris horrere non poterat, quia ipse in carcere templum Dei erat. Ligatus erat duabus catenis, sed catenas criminum in ipso carcere a credentibus extrahabat. Custodiebatur a quatuor quaternionibus militum, sed sub ipsa custodia quatuor Evangelia ad fidem venientibus insinuabat. Nec mirum sane, si ille humanam custodiam timere non poterat, qui divina custodia servabatur. Cum ergo diligenter Petrus custodiretur in carcere a quatuor quaternionibus militum, ligatus a duabus catenis, venit angelus Domini ad eum, ut audivit dilectio vestra, et aperuit januas carceris, et dixit ei: *Surge, et tolle vestimentum tuum et operi te, et calceu te calceamentum tuum, et veni, sequere me (Ibid. 8)*. At ille surgens sequebatur eum, et cum venisset ad portam ferream cum angelo, statim a se eadem porta aperta est eis. Nec mirum sane si sancto Petro porta ferrea sponte aperta est, qui portas inferorum jam in potestatem acceperat, dicente Domino ad eum: *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam; et portæ inferi non prævalerunt adversus eam. Et quæcumque ligaveris super terram, 448 erunt ligata et in cælo (Matth. xvi, 18)*. Ille ergo sancto Petro portam ferream ape-

A rus, qui portas inferi patefecit. Ille de mortuum eripuit, qui mortem ipsam destruxit.

CAP. II. — Sed quod tunc sancto Petro secum litteram gestum est, circa nos quoque mystic agnoscimus, si fidem Petri sequamur. Sumus et nos in hoc mundo velut in carcere constituti ergo a Domino visitari mereamur, mittitur a angelus Dei, et dicit ad unumquemque nostrum: *Præcinge te, et calcea te calceamenta tua, et te vestimentum tuum, et sequere me. Præcinge nos, si hinc os corporis nostri pudicitie circulo (cingulo) circumdemus, dicente (a) Apostolo: *Sint vestri præcincti (Luc. xii, 35) in castitate. Calceæ et pedes nostros, si gressus vite nostræ præ evangelicæ fidei muniamus, ut securi spinas per et iniquitatis tribulos conculemus. Operimus in vestimento, si vestem illam nuptialem, id est baptisiam, conservemus in nobis. Hæc itaque fide impleamus: statim cadent catenæ de manibus nostris, id est catenæ peccatorum, quibus constricti colligati secundum animam tenebamur. Sec nec ter decarcere, in est de mundi hujus errore, evadere possumus, nisi a Domino per angelum visitemur. Arritur nobis et porta ferrea, id est et porta mortis pœna, quam Filius Dei passionis suæ virtute communit; et tunc veniemus ad domum Mariæ, id est Ecclesiam Christi, ubi Maria mater Domini habet et illic occurret nobis puella nomine Rhode. Conniens autem hujusmodi nomen Rhode salutis nos mysteriorum est. Rhode enim secundum litteram: cam rosa nuncupatur. Venientibus ergo nobis domum Mariæ, puella nomine Rhode occurrit, id congregatio sanctorum, quæ sanguine martyrii glorioso velut rosa refulget.**

(a) Non Apostolus, sed Christus ipse hæc verba profert in Evangelio Lucæ, xii, 35. EDIT.

ADMONITIO IN SERMONEM SEQUEM.

Prolixum Quesnelli monitum ex instituto nostro, quo omnia illius huic editioni insertum tri polliciti sumu proferre cogimur. « Sermo iste, inquit, utrum habitus sit in festo septem fratrum martyrum Machabæorum an vero in festo septem fratrum filiorum S. Felicitatis martyris, id est Januarii, Felicis, Philippi, Sylvan Alexandri, Vitalis, et Martialis, qui tempore Antonini imperatoris martyrio coronati sunt, erit fortasse quod dubitet, si oculos a titulo paulisper averterit, cujus fidem, ut et aliorum hujusmodi, in suspicionem adducere nefas non est apud eruditos. Etsi vero horum celebris Romæ memoria ex antiquo fuerit, quoniam ipsam Urbem suo agone nobilitaverant, priorum tamen, id est Machabæorum, triumpho consecratum fuisse hunc sermonem existisamus, tum quia ex sacris Scripturis recitatum commemorat martyrii illorum historiam: *Causam, inquit solemnitatis hodiernæ, dilectissimi, plenissime sacræ historię lectione didicistis; tum quia non imperatoris vel præfecti Romani credulitati tribuit tale martyrium, sed sævissimi regis impietati nempe Antiochi.*

« Porro huic martyrum solemnitati aliud festum subjunctum fuisse indicat S. Leo, *Natalem* scilicet, ut ait seu dedicationem *ecclesiæ*, cujus consecratione *antiquam festivitatem geminatam esse* inferius asserit. Sed cujus ecclesiæ natalis, et cujus consecrationis solemnitas ista esset, nec ipse aperit, nec quisquam post ipsum inquirere satagit: quod videlicet, ut opinor, pro certo habuerint omnes de dedicatione basilicæ S. Petri ad Vincula istud esse intelligendum, cum etiamnum hodie una sit dedicationis istius et martyrii Machabæorum festivitas kalendis Augustis affixa.

« Huic autem sententiæ accedere nequaquam possumus. Nam basilica S. Petri ad Vincula ab Eudoxia Valentiniani Augusti uxore ædificata est in monte Exquilino, unde et titulus Eudoxiæ dictus est, quod minime concinit his quæ de loco isto a Leone dicuntur. Siquidem manifestum est non a femina, sed ab homine extractam esse basilicam, cujus consecrationis memoria tunc agebatur. *Magnificus, inquit, structor parietum, etc.* Deinde in eum qui basilicam de qua inquirimus erexit ea omnia convenire debent, quæ Leo edisserit, ut scilicet, 1º ipse suis sumptibus et munificentia ædem ædificari jussisset: *Magnificus structor parietum, etc. habitando quod condidit.* 2º Et eam ipse consecraverit seu dedicaverit ecclesiam: *Qui hoc die antiquam festivitatem hujus loci consecratione geminavit.* 3º Ut animarum idem curam habuerit: *Sed magnificentior ædificator animarum;* imo et docendi munere in urbe Roma, ac proinde episcopi, perfunctus fuerit; *faciendo quod docuit.* 4º Ut is fuerit, cujus memoriam justo honore venerari possent Romani, et martyrum solemnitati subungere *Non solum, inquit martyres ac martyrum matrem, sed etiam illius memoriam justo honore venerari, qui hoc die antiquam festivitatem hujus loci consecratione geminavit.* 5º Denique, ut Leoni cœvus fuerit, et in oculis eorum quos alloquebatur pietatis opera ediderit, ex quorum memoria, non minus quam ex templi quod cernebant conspectu, ad virtutis profectum accendi possent; sensus est enim horum verborum: *Omnia ergo, dilectissimi, quæ oculis cernitis, et mente meministis, ad profectum vestræ ædificationis assumite, etc.* Hæc autem omnia in Eudoxiam cadere non possunt: necesse est porro in aliquem ex pontificibus Romanis, ad quos unico pertinebat ecclesiæ in Urbe dedicare, animarumque in ea doctorum atque ædificatores agere. Facile quidem de Cælestino papa ista dici queant, qui nimirum sanctitate conspicuus fuit, et basilicam Julii fecisse legitur. Verum prior sum ut illa ad Sixum III Leonis nostri ultimum decessorem referam. Primum enim manifestum est ecclesiam cujus dedicationis festus tunc dies agebatur,

unam aliquam fuisse e præcipuis Romanæ urbis basilicis; cujus encœnia ab universa plebe Romana tanta celebritate, tanta *festivitatis magnificentia, tam conspiranti studio et devoto animo*, tanto populi concursu *recolebantur*: talis erat procul dubio basilica S. Mariæ Majoris, quæ et S. Mariæ ad Nives, et ad Præsepe, et Liberii basilica dicitur. Hanc autem a Sixto papa III denuo extractam fuisse et consecratam, testatur liber de Romanis pontificibus, et Adrianus papa in epistola ad Carolum Magnum. *Hic fecit basilicam S. Mariæ matris Domini, quæ ab antiquis Liberti cognominabatur*, inquit liber ille in Sixto III. De quo ita Adrianus: *Sixtus papa, Cælestini successor, fecit basilicam sanctæ Dei genitricis Mariæ cognomento Majorem, quæ et apud Præsepe dicitur*. De qua basilica mira sunt quæ referuntur a Petro Cluniacensi, Beda, et iis auctoribus qui de septem Urbis ecclesiis scripserunt. Deinde facile credi potest Leo in Sixti laudes erupisse ex occasione solemnitatis quoniam ab illo fuerat educatus, ei semper adhæserat ut ejus diaconus, eidem proxime successerat ut cui in administrandis rebus ecclesiasticis egregiam navarat operam, cujus etiam recentior omnium erat memoria. Denique et ipse tamquam sanctitatis laude præclarus inter vindicatos cœlites ecclesiasticis tabulis inscriptus reperitur 28 die Martii, ut merito *illius memoriam justo honore venerandam dixerit sanctus pontifex*.

« Unum est quod objici possit, nempe dedicationis S. Mariæ solemnitatem alio die peragi, nempe nonis Augusti, nullamque e contra kalendis Augusti ascriptam esse solemnitatem dedicationis in hodierno Martyrologio Romano, nisi S. Petri ad Vincula. Sed quid mirum, si per tot annorum decursum multa immutata esse reperiantur in ecclesiasticis hujusmodi tabulis, quarum etiam fides non usquequaque certa est et indubitata? Cæterum eum antiquissima illa basilica sæpius propter vetustatem de novo suscitari, ac denuo consecrari indigerit, sicut consuetudo posebat ut ultimæ ejus consecrationis dies inter festa haberetur, ita par erat ut primæ constructionis et consecrationis illius memoria non periret, quæ plurimis videlicet insignibusque miraculis toto orbe celebris evaserat. Ob eam, ut opinior, rationem illius dedicationis solemnitas, quæ a Sixto peracta fuerat, a primo die Augusti ad quintum translata est, ut gemina solemnitas in unam coalesceret, nec festorum dierum numerus cum publicæ rei incommodo excresceret. Præsertimque id decuit fieri ob aliam S. Petri ad Vincula dedicationem, cujus solemnitas eadem prima die Augusti celebranda occurrit. »

Hæc in hyposthesi qua sermo de Machabæis Leonis esse credebatur, necessaria fuerunt. Supervacanea vero et inutilia in rem præsentem cognoscentur, si eundem sermonem Leonis non esse demonstravimus. In vetustissimo enim Lectionario ms. Vaticano 3836, quod procul dubio Romanum fuit ad usum basilicæ SS. Philippi et Jacobi, ubi alii genuini Leonis sermones ejus nomine inscribuntur, hic pagina 1, non Leoni, sed Augustino tribuitur hoc titulo: Incipit sermo S. Augustini de SS. Machabæorum kal. Aug.: Quis Leoni Romano pontifici asserere audeat sermonem quem ipsa Romana Ecclesia hoc antiquissimo testimonio ab eodem abjudicat? Posteriorum itaque temporum errore factum est ut in collectionibus 2, 3 et 4, quæ sequioris ætatis sunt, Leoni ascriberetur. Hoc unum documenta nobis evidentissimum est.

Adde quod hic sermo solemnitatem Machabæorum in ea urbe in qua habitus fuit celebrem indicat. In Africa quidem celebris fuisse cognoscitur tum ex Carthaginensi, veteri Kalendario, quod Mabillonius in Analectis vulgavit, tum ex Augustini serm. 300 et 301, de eodem festo editis, qui hujus quoque sermonis eum auctorem confirmare queunt. At Romæ Leonis ætate nullum de Machabæis festum celebratum fuisse, ex eo colligitur, quo nulla ejus festi Missa notetur kal. Augusti non solum in antiquissimo Sacramentario Leoni attributo, quod secundo tomo recudetur, verum etiam in priori Sacramentario Gregoriano, quod ex duobus mss. Ludovicus Muratorius typis impressit Liturgiæ Rom. veter. tomo II. Quod si in vulgato Gelastico istud festum astruitur, hoc non esse purum Sacramentarium Gelasianum, et nonnulla posteriora additamenta recepisse certum est, inter quæ recensendam esse Missam de Machabæis, ex ipso Missæ hujus defectu in posteriori Sacramentario Gregoriano quisque intelligit. Additio autem hæc induci potuit ex aliqua Ecclesia ubi Machabæorum festum peragebatur, uti Leonis quoque tempore peragebatur in Gallia; unde eorum festum signatur in Kalendario Polemii Silvii, quem Gallum scriptorem fuisse et scripsisse in Gallia probabimus in observationibus ad serm. 83, num. 4.

Acedit inscriptio a pluribus edita et novissime recusa a P. abb. Monsacrato in opere de Catenis S. Petri pag. 48, in qua de templo S. Petri in Vinculis hæc inter cætera leguntur:

Hoc Domini templum Petro fuit ante dicatum,
Tertius antistes Systus sacraverat olim,
Civili bello destructum post fuit ipsum.
Eudoxia quidem totum renovavit ibidem:
Pelagius rursus sacravit papa beatus,
Corpora sanctorum condens ibi Machabæorum.

Si hæc inscriptio esset antiqua, genuinamque referret historiam, ita ut ante Gregorium Machabæorum celebritas sub Pelagio Romæ cepisset, adhuc sermo Leoni tribui non posset. Tandem formula charissimi, quæ initio capituli 3 inseritur, Augustino quidem familiaris, a Leonis autem consuetudine alienissima est; hocque indicium sermonem Leoni suppositum fuisse vehementius confirmat.

453 SERMO XIX [Al. inter Leoninos
serm. LXXXII].

In Natali sanctorum septem fratrum martyrum
Machabæorum (a).

In appendice nunc primum collocatus, quia non
Leonis, sed Augustini est.

Cap. I.— Gratias, dilectissimi, (b) Domino Deo nostro,
quod quanta sit hujus diei solemnitas, etiam si ego

(a) Hæc ergo Eudoxia, quæ hoc templum civili bello destructum renovavit post Xystum, quæque ibidem dicitur ab Hierusalem Romam detulisse vincula Petri, non est Eudoxia Valentiniani III uxor, ut Quesnellus putavit.

(b) Quesnellus adjecit, et dedicatione Ecclesiæ, eo quod in sermone etiam de Ecclesiæ dedicatione aga-

A taceam, conventus vester ostendit. Tam conspiranti enim studio et devoto animo convenistis, ut (c) festivitatis magnificentiam, etsi sermo non indicet, congregatio tamen ipsa testetur. Et recte: duplex enim causa lætitiæ est: in qua et (d) natalem ecclesiæ colimus, et martyrum passione gaudemus; nec immerito digne Ecclesia horum exsultat martyrio, quorum ornatur exemplo. Causam ergo solemnitatis hodiernæ, dilectissimi, **454** plenissime sacræ historiæ

tur. Sed in nullis mss. hæc additio invenitur.

(b) Vulgati posteriores prima editione inserunt verbum *agamus*, quod delendum putavimus auctoritate primæ editionis et nostrorum codicum collectionum 2, 3 et 4.

(c) Cod. Barb. collect. 2, *solemnitatis*.

(d) *Ecclesiæ natalis pro die dedicationis accipitur*,

lectione didicistis, nec latere vos potuit quem in tanto rerum gestarum ordine exceperitis auditum, cum gloriosam septem martyrum matrem exsultanti et non tacito honoraretis affectu, in singulis quidem filiis passam, sed in omnibus coronatam. Subsecuta est enim felici exitu, (a) quos invicto præmisit hortatu. Beata genitrix, beata progenies, memorabilis præcedentium fortitudo. Nam cum in illo ordine (b) mortium, et in illa dispositione pœnarum, id sævissimi regis excoGITasset impietas, ut victoriam sibi et de primis promitteret, quos sine tolerantia cruciaret exemplo, et de postremis, quos in supplicio torque- ret alieno, multiplicatæ sunt martyrum palmæ, et dum singuli in omnibus vincunt, præter coronas proprias, omnes acquisivere septenas.

CAP. II. — Sed hæc (c) ad fructuosam recolenda sunt aurium voluptatem. Inflat scientia (I Cor. viii, 1), nisi ædificet obedientia: gravant audita, nisi suscipiantur imitanda. Nec enim quia cossavit persecutor et tortor, quia (d) omnes jam Deo militant potestates, desunt Christianis, 455 quas superent, passionem, Fili, inquit, accedens ad servitutem Dei, sta in iustitia et timore, et præpara animam tuam ad tentationem (Eccli. ii, 1); et Apostolus dicit: Quicumque in Christo pie volunt vivere, persecutionem patientur propter iustitiam (II Tim. iii, 12). Qui ergo putas quievisse persecutionem, et nullum tibi cum hostibus esse conflictum, intimum cordis tui scrutare secretum, et omnes (e) recessus animæ tuæ diligens explorator ingredi; et vide si nulla te impugnat adversitas, si nullus tyrannus vult in mentis tuæ arce dominari. Noli cum avaritia pacem firmare, et iniquorum quæstum incrementa contemne. Superbiæ concordiam nega, et magis time in gloriam suscipi quam in humilitate calcari. (f) Dissociare ab ira, nec dolorem inflammet invidiæ cupido vindictæ. Renuntia voluptati, avertere ab immunditia, pelle luxuriam, fuge iniquitatem, (g) obnitere falsitati; et cum videris te multiplicem habere pugnam, tu quoque, imitator martyrum, numerosam quære victoriam. Toties enim peccatis inorimur, quoties in nobis peccata moriuntur; et pretiosa in conspectu Domini etiam ista mors sanctorum ejus (Ps. cxv, 15), ubi homo occiditur mundo, (h) non interitu sensuum, sed sine vi- torum.

CAP. III. — Si ergo, charissimi, non ducitis cum infidelibus jugum (II Cor. vi, 14), si peccatores esse desistitis, et nullis carnalium cupiditatum tentationibus (i) ceditis, solemnem hanc diem legitime celebratis; et non solum martyres ac martyrum matrem, sed etiam (j) illius memoriam justo honore veneramini, qui hoc die antiquam festivitatem hujus loci consecratione geminavit: magnificus quidem stuctor parietum, sed magnificentior ædificator animarum,

(a) Ms. Casanat., quos munitis præmisit; sed cum cod. Barb., pro hortatu habet ornatu.

(b) Solus cod. Casanat., morientium.

(c) Mss. Casanat. et Barb. collect. 2, ad infructuo- sam.

(d) Addidimus omnes ex mss. collect. 2 et 4.

(e) Editi ante Quesnellum, recursus, perperam.

(f) Ms. Barb., Dissocia te ab ira.

(g) Sic ex prima editione ac mss. collect. 2 et 3 Vulg., omittit falsitatem.

(h) Editi, non terminatione sensum. Correximus ex duobus mss. collect. 2.

(i) Ita emendavit Quesnellus, ut etiam in nostris codicibus legitur. Al., creditis. Mox adverbium legitime sententiæ maxime congruum adjeoimus ex laudatis mss. collect. 2.

(j) Cum hic sermo a Leone habitus crederetur in ecclesia S. Petri in Vinculis, Sixtus III hujus ecclesie consecrationem hoc loco designari omnes hæc- nus existimarunt; unde etiam Quesnellus postillam huic textui affixit Sixti III elogium. Sed cum hujus sermonis auctor sit Augustinus, ut in admonitione

ultra ævi sui terminos opera pietatis extendens, ut (k) utilitatibus institutionum ejus etiam in ipso frueretur devota posteritas, et habitando quod condidit et faciendo quod docuit.

CAP. IV. — Omnia ergo, dilectissimi, quæ oculis cernitis, mente meministis, (l) ad profectum vestrum ædificationis assumite, et ita unusquisque vestrum præparato a majoribus 456 utatur habitaculo, ut in seipso meminerit templum Dei esse fundatum. Nihil structuræ suæ pravum, nihil (m) supponat infirmum; sed vivis et electis lapidibus congruendo, per indissolubilem connexionem crescat in Dominici corporis unitatem: auxiliante (n) ipso angulari lapide Deo et Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XX.

De Transfiguratione Domini.

Nunc primum editus ex ms. Patavino S. Antonii, Leoni perperam tribulus.

CAP. I. — Hodie, fratres charissimi, solemniter colimus diem illius scilicet qui cum Patre omnia gubernans, condidit omnem diem; Verbum, inquam quod in principio dixit: Fiat lux, et facta est lux (Gen. 1, 3). Ipsi caro hodie in monte clarificata est, utpote textus narrat evangelicus. In monte ante duos vates tresque discipulos transfiguratus est Dominus; scilicet ut nobis spem suæ Divinitatis donaret, suam præ nive faciem candidam eis voluit demonstrare. Si quis vero hos noscere voluerit vates, curat ad evangelistarum sublimissimas voces. Verum si cuilibet Lucas a duobus superioribus dissentire videtur, propter quod non post dies sex, sed post dies octo hanc Domini claritatem ostensam fuisse perhibet (Luc. ix, 28), grammaticorum currat ad tropum. Est nempe apud eos tropus, qui syllepsis dicitur, ubi pro uno multi, et pro multis unus comprehenditur, atque totum pro parte, et pars pro toto accipitur; sciatque Lucam nihilominus tropice descripsisse diem quando promissum est; atque illum quando completum est, in suo Evangelio comprehendisse. 457 Videlicet quando Dominus hoc promiserat, vespere erat; et cum transfiguratus est, mane nihilominus apparebat. Matthæus vero et Marcus præmittentes dies promissionis et transfigurationis, solummodo integros sex medios maluerunt tradere recordationi perpetuæ.

CAP. II. — Verumtamen si aliquis dicat cur ante duos vates et tres discipulos voluit transfigurari, reminiscatur ipsius luculenti primi sermonis Domini; ipse inquit Judæis: In lege vestra scriptum est quia duorum hominum sit verum testimonium (Joan. xiii, 17). Ut autem se ipsum ostenderet esse qui dixit

ostendimus, omnis de Sixto III opinio evanescit. Si vero ille ipsum sermonem in Hipponensi ecclesia recitavit, alicujus prædecessoris sui elogium hic at- texere voluit. Cum porro idem doctor serm. 300 de Machabæis disserens basilicam in eorum honorem Antiochiæ quidem, non autem in ecclesia, ubi loque- batur, dedicatam memoret num. 6, in præsentii quoque sermone habito occasione dedicationis ecclesie, quæ in diem Machabæis sacrum incidit, de utroque argumento sanctorum martyrum et de- dicationis sibi egisse videtur.

(k) Cod. Bab., utilitate.

(l) Quesnellus vocibus ad profectum præmisit con- junctionem et, quæ non satis congrua, a plerisque nostris codicibus et anterioribus etiam editionibus abest.

(m) Antiquissimus cod. Vat. 3836, superponat. Dein cod. Barb., lapidibus congerendo indissolubilem con- nexionem, crescat in Dominici operis unitatem.

(n) Voces, ipso angulari lapide Deo et antecedenti- bus congruentis adjectæ fuerunt ex antiquissimo Vaticano 3836.

Moysi : *Ego sum qui sum, et hæc dices filiis Israel : Qui est misit me ad vos (Exod. iii, 14) : quique eundem Moysen ob liberationem filiorum Israel ad Pharaonem miserat, et ei in monte Sina legem dederat, atque prophetam Eliam igneo curru in aereum cælum devertexat, hos testes ad suæ claritatis transfigurationem divina potestate cum discipulis contemplandam perduxerat; nimirum unum eorum revocans a limine mortis, alterum a translatione paradisi. Nullus enim scire poterat sepulcrum Moysi, nisi qui jussit et ad se eum perduxit; et nemo qui casset Elias translatus cognoverat, nisi qui eum ad se vocaverat. Hic est enim Unigenitus Patris, qui propter humani generis redemptionem effici voluit primogenitus matris. In hac namque hodierna transfiguratione coadunare voluit utriusque paginæ concordationem. Ut enim ostenderet se esse legis Dominum et prophetam, hos voluit perducere ad testimonium evangelistarum. In hac siquidem transfiguratione placuit ei, dispensatori Patris ostendere Filii dispensatorem, scilicet Petrum Moysi, et castum veterem casto novo demonstrare voluit, Eliam Joanni. Duos soles in monte cernebant hodie discipuli, unum, qui ab eis omnibus contemplantur in firmamento, et alterum, qui splendidius eo fulgens a vatibus et discipulis cernebatur, facies Jesu. Hic vero Sol, qui in monte rutilabat, illum qui in firmamento est sua potentia illustrabat. Iste namque Sol justitiæ ardens et lucens; ardendo enim in se accendit fideles, luendo illuminat omnes. De isto namque Sole ait Joannes : *Erat lux vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. i, 9).**

CAP. III. — Verum ut claritas illius nobis certo certius insinuaretur, postquam in aliam speciem vultus ejus transfiguratus est, et a nube lucida cum apostolis obumbratus, a Patre veraciter est clarificatus : *Hic est, inquit, Filius meus charissimus, ipsum audite (Luc. ix, 35).* Discipuli vero tantam vocem non ferentes, ceciderunt in faciem, recedentibusque Moysæ et Eliæ, remansit sola soboles divina, quæ erigens eos inquit, *Nolite timere, quod est dicere : Timeant illi, qui non credunt, timeant quos phantasmata illudunt. Vos, qui Patris Filio obeditis, ejusque arcanis secretis interestis, quam ob rem timidi estis? Attamen sancti discipuli 458 respicientes, neminem viderunt, nisi solum Jesum; ut liquido demonstraretur quia vox quæ missa fuerat, non Moysi, non Eliæ, sed unigenito Filio solummodo congruerat. De hac quippe visione quidam facundissimus poeta admiratur atque collaudat meritum horum trium apostolorum dicens (Sedulius, l. iii, v. 284 seqq.) :*

O meritum sublime trium, quibus illa videre
Contigit in mundo quæ non sunt credita mundo!
Quid? quod et Eliam, et clarum virtute Moysen
Ignotos oculis viderunt lumine cordis.
Ut major sit nostra fides, huic esse per orbem
Principium ac finem, hunc Alpha videlicet et ω :
Quem medium tales circumfulsere prophetæ.
Alter adhuc vivens, alter stans lumine vitæ :
Sidereoque sono, Meus hic est Filius, aïens,
Ostendit verbo genitum vox Patria Christum.

Hinc namque Moysi deprecanti atque dicenti, *Ostende*

mihi gloriam tuam, ait Dominus : Non poteris videre faciem meam; non enim videbit me homo, et vivet. Ecce, inquit, est locus apud me, et stabis supra petram; cumque transibit gloria mea, ponam te in foramine petræ, et protegam te dextera mea, donec pertranseam, tollamque manum meam, et videbis posteriora mea, faciem autem meam videre non poteris (Exod. xxxiii, 18, 20 seqq.). Quidnam, dilectissimi, est hoc? quidnam est hoc? Numquidnam Dominum nemo vidit unquam? Numquidnam mentitus est unus horum, qui dixit : *Deum nemo vidit unquam, nisi Unigenitus, qui est in sinu Patris, ipse enarravit (Joan. i, 18)?* Numquidnam omnipotens Pater incapabilis est immensus, atque invisibilis corporeus esse creditur, aut membra illi ascribuntur corporalia, ut referatur eum habere posteriora? Magnum est hoc, profundum est hoc; et tantillus tam profundum rimari non est facile. Sed illi soli est aperiendum, qui cum vult, brutis animalibus aperit os ad loquendum. O sancte Spiritus nobis resera hoc summum Patris eloquium. Attendite diligentius, attendite, dilectissimi, cautius, et una mecum his vestrum parate animum.

CAP. IV. — *Cum pertransiero, inquit Dominus, videbis posteriora mea, faciem meam videre non poteris (Exod. xxxiii, 23).* Facies namque Domini incomprehensibilis Deitas; posteriora vero ejus Filii credenda est assumpta humanitas. Profecto pro faciem, quæ prima pars est corporis, Divinitas insinuat ante omnia sæcula; posteriora vero Christi humanitas est, quæ in ultima ad nos per inviolatam venit Mariam tempora. In hac siquidem die, quod suo famulo promisit Moysi, fideliter per Filium Pater complevit. De hac quidem solemnitate hujus diei David ait : *Confessionem 459 et decorem induisti, amictus lumine sicut vestimento (Ps. ciii, 1).* Confessionem et decorem indutus est Christus, cum gloria paternæ vocis glorificatus est : amictus est lumine sicut vestimento, cum solis splendore suum discipulis coruscantem ostendit vultum. De hac quoque solemnitate Habacuc propheta mirabatur, cum ab ipso decantabatur : *Domine, audivi auditum tuum et timui, consideravi opera tua et expavi. (Hab. iii, 1).* Numquid fabricam mundi iste miratus expavit? Non. Sed quid miratus expavit? Audi quid sequitur : *In medio, inquit, duorum animalium cognosceris? Nisi aut in medio duorum testamentorum, aut in medio Moysi et Eliæ cum eo hodie in monte sermocinantium. Hic namque est lapis angularis, in quo 460 uterque paries meruit copulari, scilicet vetus Testamentum, et novum. Vetus significatum est per Moysen et Eliam, per quos lex et prophetæ designantur. Novum vero per Petrum et Jacobum et Joannem, per quos sanctum et venerandum designatur Evangelium. Sive per Moysen et Eliam prior ille Judaicus populus, per Petrum, Jacobum et Joannem populus designatus est gentilis. Hic vero est populus ambulans in tenebris, qui vidit lucem magnam; ad quam lucem nos D Unigenitus Patris perducit contemplandam in illa patria, in qua justi fulgebunt sicut sol, et ipse Deus erit omnia in omnibus, qui cum Deo Patre et Spiritu sancto vivit et regnat, et glorificatur Deus per numquam finienda sæcula sæculorum. Amen.*

OBSERVATIONES

IN

SERMONES S. LEONIS MAGNI

461 IN SERMONEM III.

Quo sensu S. Leo petram, supra quam Christus Ecclesiam ædificavit, de fide solida accepit.

1. His Leonis verbis serm. 3, c. 2 : *Soliditas illius*

fidei, quæ in apostolorum principe est laudata, perpetua est, istam annotationem Quesnellus subjecit. « Explicat verba Christi Domini, quæ consequenter describit; asseritque soliditatem fidei, quæ in Petro laudata est, esse petram illam super quam se Ec-

clesiam ædificaturum promittit, et adversus quam portæ inferi non prævalebunt, quia *perpetua est*; et ut loquitur c. 3, *firmitatem petræ, quæ nullis impulsio- nibus quateretur, accepit, ita ut eam neque hæretica unquam perrumpere pravitas, nec pagana potuerit superare perfidia*. In eundem sensum eadem verba exponit serm. 3 (nunc 4), c. 2 et 3, serm. 60 (nunc 62), seu de Pass. 11, c. 2. » Hactenus ille. Ne autem hæc interpretatio, quæ *petræ* nomen *fidei in Petro lauda- tæ* accommodat, iis favere credatur qui testimonium Christi, *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam*, non de Petro, sed de fide exponentes, ad prærogati- vas Petri et successorum ejus constituendas nihil pertinere contendunt, Leonis mens exactius explicanda est.

2. Cum S. pontifex *petram*, supra quam Christus se Ecclesiam ædificaturum promissit, explicavit de fide seu de soliditate ejus fidei, quam idem Christus laudavit in Petro; non fidem in genere, nec priva- tam fidem Petri, sed eam fidem quam ille prædicavit, cujusque depositum in Romana sede reliquit, et ad successores pari soliditatis privilegio transmisit, Leonem intellixisse, exploratissime ostendemus : hinc autem patet quam patrum accurate Quesnel- lus in postilla apposita serm. 65, c. 2, generalem scripserit : *Petra, supra quam ædificatur Ecclesia, et ad- versus quam infernus non prævalet, est solida fides*.

3. Fidem nimirum a Petro prædicatam **462** ex Leonis mente accipiendam esse, idem pontifex palam pronuntiat laudato serm. 62, c. 5. Omnes enim apostolos Petrum Deo revelante in professione fidei prævenisse affirmat, *ut ad regimem totius Ecclesiæ præparatus, primum disceret quod doceret, et pro soli- ditate fidei, quam erat prædicaturus, audiret : Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam*. En soliditatem et nomen *petræ*, super quam ædifi- canda erat Ecclesia, et adversus quam portæ inferi non prævalebunt, ei fidei tribuit, *quam Petrus erat prædicaturus, et quam prædicando ædificaturus erat Ecclesiam*. Ne vero *petræ* nomen hinc adimatur Petro, ob hanc fidei prædicandæ soliditatem ipsum quoque Petrum *petram* constitutum Auctor testatur serm. 4, c. 2. Sic enim Christum loquentem inducit : *Tu quoque petra es, quia mea virtute solidaris; ac propterea non tam fidem Petri, quam eundem Petrum catholicæ fidei petram vocat ep. 119, ad Maxi- mum Antiochenum, c. 2*.

4. Cum vero idem Petrus hujus fidei depositum in Romana Ecclesia ac sede potissimum reliquerit, transmisitque ad successores Romanos pontifices; eandem fidei soliditatem, quæ fuit in Petro, in hac Ecclesia, et in successoribus Petri peculiari privilegio perseverare et perseveraturam usque ad finem mundi, Leo aperte prodit iis verbis serm. 3, c. 2 : *Soliditas enim illius fidei, quæ in apostolorum principe est lau- data, perpetua est : et sicut permanet quod in Christo Petrus credidit, ita permanet quod in Petro Christus instituit*. Instituit nimirum Christus ut ejus fides, super quam ædificanda erat Ecclesia, adeo esset soli- da, ut adversus illam inferi portæ non prævalerent unquam, quod fidei soliditatem *perpetuam* requirit. Qui autem hanc fidei soliditatem perinde affirmavit *perpetuam*, eam profecto non desisse in Petro, sed in successoribus ejus transisse agnovit : unde serm. 5, c. 4, ait : *Soliditas enim illa, quam de petra Christo etiam ipse (Petrus) petra factus accepit, in suos quoque **463** se transfundit hæredes*. In illos scilicet hæredes transfusa est, in quibus Petrum vi- vere, et Ecclesiam adhuc regere ac docere pluribus in locis indicat. Quare serm. 3, c. 3, soliditatem *petræ* semper perseverantem beato Petro tribuens, ait :

(a) Addendum et jurisdictionis; neque enim meri honoris, sed præcipue etiam jurisdictionis ac potes- tatis aliis apostolis haudquaquam communis prima- tum Petro ac successoribus ejus a Christo fuisse tri-

Manet ergo dispositio veritatis, et beatus Petrus in- cepta fortitudine petræ perseverans, suscepta Ec- clesiæ gubernacula non reliquit. Consonantia aliorum Patrum testimonia possemus afferre, quæ in tractatu aliquando, si Deo placuerit, edendo collimus. Sed unius Leonis sententiam hic aperire c- silium fuit. Hæc autem sententia quantum ad manæ sedis prærogativas constituendas confe- nemo non videt.

IN SERMONE IV.

Quid Leo intellexerit his verbis cap. 3. Manet e Petri privilegium, ubicumque ex ipsius fœ- æquitate judicium. Quesnelli annotatio expendi

1. In descriptum testimonium hæc Quesnellus notavit. « Tam egregiam sententiam, etsi multor jam observationibus illustratam, ratio instituti non potuit ut intactam prætermittamus. Postquæ initio capituli asseruit S. Leo ædificium in fidei- mitate per Petrum assertæ consurgere, et hu- confessionis intuitu traditam eidem esse potestati his verbis significatam : *Tibi dabo claves regni ca- rum, etc. (Matth. xvi, 19)*; subjungit non soli Pe- datum, sed transisse etiam in apostolos jus pote- tis istius : ideo tamen Petro singulariter intimal esse, ut in uno discerent omnes Ecclesiæ recto quid sibi esset creditum, et omnis Petri forma p- poneretur. Sicut enim pro omnibus confessionem dei emiserat apostolorum princeps, et omnes in et per illum responderant; ita et pro omnibus testatem clavium accepit, et omnes in illo ac illum acceperunt. Hinc rursus Leo, sicut omnil communem potestatem, ita et commune omnil privilegium, excepto primatus honore (a), asserit illudque Petri privilegium manere, ubicumque t- rarum per episcopos apostolorum successores, Petri fertur æquitate judicium; ac proinde non n- nere Petri privilegium ubicumque non ex ipsius f- tur æquitate judicium. *Qua sententia, inquit Fran- rum rex Carolus Calvus in epistola Hincmari Ri- mensis stylo exarata, constat quia non manet Pe- privilegium, ubi ex ipsius æquitate non fertur judicium*. Cum enim ubicumque dicitur, sicuti nullus locus, nemo rector Ecclesiæ ex Petri æquitate judicium **464** ferens excipitur, vel contra illius æquitatem profere commendatur. Et quia ubicumque sine ulla exceptio non manet Petri privilegium, ubi ex ipsius æquit- non fertur judicium, obaudiemus jussum, vel recipi- mus judicium, quod non ex Petri æquitate fuerit pr- latum, ac per hoc ipsius privilegio fuerit destitutum (Epist. Caroli Calvi, ad Adrianum P., inter Hincm- rianus ull. editionis). Ad eadem Leonis verba allud in synodo Tricassina anni 878 idem Hincmarus ne non et alii episcopi Gallicani, qui confirmantes e- voto Joannis papæ VIII, in synodo præsentis, cor- demnationem Lamberti Romanæ Ecclesiæ inimic- privilegio beati Petri et sedis apostolicæ, ut aiunt excommunicati, istud privilegium et æquitatem sedi- apostolicæ interpretari videntur de judicio prolat- *juxta sacros canones Spiritu Dei conditos et totiu- mundi reverentia consecratos; et iterum, secundum- Scripturarum tramitem, sacrorumque canonum decreta*. Vide Petrum de Marca hæc fusius prosequenter libro iv de Concordia sacerdotii et imperii cap. 6 et 8. » Ita Quesnellus, ubi sub finem S. Leonis verba in sua potius quam in S. pontificis mentem sensim inflectens, ea sola ipsorum Romanorum pontificum judicia privilegio et æquitate Petri gaudere, ac rata esse insinuat, quæ ad canonum normam feruntur. Huc autem tam prolixam annotationem eo forte con- silio perduxit, ut Leo ipse, hoc testimonio perinde explicato, favere videretur iis quæ statuere medita-

butum, ipsa Gallicana Ecclesia cum omnibus catho- licis docet. Confer not. 29 in serm. 82. Quæ peculiari- primatus potestas quoad ipsum jus ligandi et solvendi in quo sita sit, non est hic disserendi locus.

batur in causa Hilarii Arelatensis, dissert. 5, in qua hunc Leoni iudicium exercenti, ut ipse comminiscitur, contra regulas canonum, jure restituisse contendit, eo quia non latebat, inquit ibidem part. III, c. 4. *inertem esse ac otiosam primariorum præsulum erga inferiores episcopos prærogativam, cum nihil ab his nisi secundum normam canonum arrogatur.* Non est hic locus disserendi de iudicio Leonis in causa Hilarii Arelatensis, quod et ex naturali æquitate, et ex canonum regulis Romæ susceptum et habitum, in Observationibus ad eamdem Quesnellianam dissertationem fuse demonstrabitur. Hic solum, ne S. pontificis testimonium in alienam ab eo sententiam, quæ inobedientiæ faveat, et Romanæ sedis prærogativas oppugnet, distrahatur, genuinus Leoninæ propositionis sensus ex ipso Leone explicandus est.

2. Cum itaque S. pontifex pronuntiat *manere Petri privilegium, ubicumque ex ipsius serlur a quitate iudicium*, de iudiciis loquitur circa personas ac præsertim circa crimina, ut liquet ex iis quæ de *nimia vel severitate, vel remissione* in eodem sermone statim subjicit, nec non ex serm. 5, c. 5, ubi, *Manente, inquit, apud nos jure ligandi 465 atque solvendi, per moderamen beatissimi Petri et condemnatus ad penitentiam, et reconciliatus perducitur ad veniam.* Porro privilegium Petri illud est, ut ligata vel soluta sint in cælis, quæcumque ille in terris solverit vel ligaverit. In illis vero iudiciis, quæ circa criminosos ab Ecclesiæ principibus feruntur, hoc Petri privilegium manere Leo tradit, si ex æquitate ipsius Petri iudicium feratur, nimirum si perinde rectum et justum sit, uti recta et justa Petri iudicia fuerunt. Æquitas scilicet hoc loco pro reali justitia sumitur, adeo ut qui ligatur seu condemnatur vere sit peccator, qui vero absolvitur sit vere pœnitens. Qui enim sunt ejusmodi, cum in terris ligantur vel solvantur, ligati vel soluti sunt etiam in cælis. Quod si errore aliquo vel fraude cujuscumque ligetur seu condemnetur qui in foro externo reus quidem judicatur, at vere est innocens, absolvatur autem qui pœnitens creditur, at vere scelus accedit, nec coram Deo conversus est: quis legatum aut solum credat in cælis, quod perinde in terris solvitur vel ligatur? Nihil amplius ex toto Leonis contextu elici poterit. Totus iudicia Ecclesiæ in terris habita respicit relate ad divinum iudicium in cælis.

3. Nihil hic canonibus aut methodo canonum a quibus qui æquitatem Petri necessario derivandam putant, indicare debent quinam fuerint canones quos Petrus secutus sit, ut iudicia ex æquitate ferret. Naturalem quidem æquitatem spectarunt canones, cum certas iudiciorum regulas præscribere. At Petri æquitas quæ hic indicatur ad naturalem quidem justitiam, seu æquitatem, quam substantia canonum respicit, non autem ad disciplinam aut methodum canonum, sine quibus Petrus æquissime ligavit vel solvit referenda est.

4. Hanc justitiam et æquitatem naturalem dum servant iudicia Romanorum pontificum, sive juxta certam canonum methodum et disciplinam ferantur, sive aliter pro suprema illa auctoritate, qua non in substantia æquitate naturalis, sed in methodo ac disciplina canonum dispensare vel immutare ex ipsa nonnunquam æquitate possunt, nihil refert: semper enim privilegio Petri gaudebunt, et ligatum vel solum erit in cælis quicquid auctoritate Petri solverint vel ligaverint. Sicut econtra si quæ ab iisdem ferrentur iudicia etiam ex regulis ac methodo canonum, quæ reali æquitate ac justitia carerent, quod præsertim errore facti atque fallacia testium vel documentorum accidere potest; methodus ac disciplina canonum custodita nihil proficeret. Etsi enim rata apud Ecclesiam habenda essent atque servanda, quoad error non detegatur, et iudicium non retractetur (uti pluribus theologi et canonistæ tradunt ex ipsis Patrum institutionibus ac regulis canonum), non tamen potirentur privilegio Petri, quatenus apud

Deum in cælis non ligaretur aut solveretur qui **466** in terris per errorem atque fallaciam ligatus fuit aut absolutus. Hæc genuina et aperta Leonini principii interpretatio est, ex qua ejusdem principii usus vel abusus facile discernetur, adeo ut non opus sit plura disserere de testimonio Caroli Calvi, quod ex toto contextu ac ex circumstantiis peculiaribus expendendum, longiorem ac rei præsentis minime necessariam disputationem postularct.

IN SERMONEM XVII.

Sententia Leonis de usura non solum cum pauperibus, sed etiam cum divitibus vitia.

Longiorem Quesnelli annotationem circa usuram contra novitium errorem sermone 17 subjectam huc reservavimus. « Tam evidenter, inquit, hoc loco evertitur dogma novitium de libera cum divitibus fenerandi facultate (in quod nonnullos e catholicis abripi dolendum), ut Leonis doctrinam attentius considerare operæ sit pretium. Clarum est igitur eum non illud modo fenus insectari quod cum pauperibus exercetur, sed omnem omnino usuram ab eo reprobari. Primum enim ea Scripturæ loca adducit quæ omnem usuram damnant, nec de pauperibus habent quidquam peculiare. 2º Eum damnat qui hominum laborantium captat necessitates, ut multiplicet opes suas immodicis augmentis: quod vix ex ucello a pauperibus accepto evenit; sed potius ex copiosis lucris, quæ percipiuntur dum laborantium, id est negotiantium, necessitates aliquis captat, et commodatam pecuniam immodicis lucris auctam recipit. 3º Eorum rationem refutat, qui beneficium se præstare contendunt cum negotiantibus suam pecuniam dant ad usuram; tale enim beneficium vocat *dolosa officia, dolosum quæstum, injustam et impudentem avaritiam, quæ beneficium se dicit præstare cum decipit, cupiditatem injusti lucri*, etc. 4º Generatim pronuntiat *fenus pecuniæ funus esse animæ*; fugiendum prorsus esse iniquitatem feneratoris, et a sancto monte Dei esse extraneum, qui dolosum quæstum de pecuniæ suæ captat usuris. 5º Ait feneratorem aut miserum esse amittendo quod dedit, aut miseriorem accipiendo quod non dedit. Ubi ostendit in eo proprie usuræ iniquitatem conseri, quod quis accipit quod non dedit, contra generalem Dei sententiam, quæ, ut S. Ambrosius lib. de Tobia scribit, *omne sortis excludit augmentum. Usura enim, ut definit Hieronymus, est plus accipere quam dare.* 6º Denique quam infirmæ sint ratiunculæ quas avaritiæ suæ obtendunt feneratores, ex his verbis collige: *Quilibet sequatur eventus, mala 467 semper est ratio feneratoris, cui pecuniam et minuisse et auxisse peccatum est.* Unde ex mente Leonis, sive hoc fenus in commodum ejus cedere videatur, qui mutuo accipit, sive in damnum, sive cum periculo damnoque dantis, sive cum lucro, semper est mala ratio feneratoris. Vide et ejusdem epistolam 3, al. 1 (*nunc ep. 4*), c. 3 et 4, ubi nulla pauperum mentione facta, generalis sententia damnat omnes qui usurariam exercent pecuniam et fenore volunt ditescere; doletque hoc in eos cadere qui Christiani appellari cupiunt. » Ita Quesnellus. Plura vero hac de re contra eundem errorem disputata inveniuntur in aliquot Operibus novissime editis, ac præsertim in celeberrimo opere summi regnantis pontificis Benedicti XIV, de *Synodo Diocesana* lib. VII, c. 47, qui præterea eundem errorem apostolica auctoritate damnavit in Encyclica edita die 1 Novembris anni 1745, ac inserta tom. I Bullarii ejusdem pontificis.

IN SERMONEM XX.

Quesnelli censura contra Alexandrum Alensem et S. Thomam expuncta.

1. Quesnellus in ea Leonis verba serm. 20, c. 1: *Merito disposuerunt apostolicæ sanctiones ut veterum juniorum utilitas permaneret, et licet Ecclesiæ con-*

suetudo prolixioribus se castigationibus exercere didicisset, amplecteretur tamen continentiae sanctificationem ex lege venientem, etc., hanc annotationem appendit: «Viderint qua ratione doctrinam suam cum sanctorum Patrum documentis conciliare possint posterioris aevi theologi, qui ex legis gratiae perfectione breviores jejuniorum hodiernorum castigationes prolixiores praeferunt. Ita argumentatur Alexander Alensis part. iv, quaest. 28, de jejunio, membro 7, art. 2: *Hora, inquit, refectiois magis congrua tempore jejunii est hora nona, quam usque ad vesperam.... Debit Ecclesia tenere medium, ut tempore jejunii reficeremur tempore medio.* Magistri sui premit vestigia S. Thomas 2-2, quaest. 147, art. 7, ad 4: *Ad primum ergo, inquit, dicendum quod status veteris Testamenti comparatur nocti, status vero novi Testamenti, diei; secundum illud ad Rom. xiii: Nox praecessit, dies autem appropinquavit. Et ideo in veteri Testamento jejunabant usque ad noctem, non autem in novo Testamento.* Aliter philosophatur Leo noster in praesenti sermone: *Mandata, inquit, et praecepta moralia, sicut sunt edita perseverant, quia non aliud insinuant quam loquuntur, et apud Christianam devotionem augmento crescunt, non cessatione deficiunt.* Et infra: *Quamvis multa accesserint ex novitate gratiae, nihil tamen imminutum de antiquitate iustitiae.* Consequenter prolixiores castigationes 468 exercere, Ecclesiae consuetudinem esse demonstrat egregia ista ratione: *Quibus enim donatum erat posse quod majus est, indecens fuit non celebrare quod minus est.* In eundem sensum scribit serm. 14 de Pass. c. 5: *In praeceptis, inquit, moralibus nulla prioris Testamenti decreta reprobata, sed evangelico magisterio multa sunt aucta: ut perfectiora et lucidiora essent dantia salutem, quam promittentia Salvatorem.* Vid. sermo. 6 de Jejunio decimi mensis, c. 1. Ut vero cum duobus coevis theologiae scholasticae primatibus duos aequales antiquioris theologiae Patres conferamus, Leoni succinentem Salvianum audiamus lib. II ad Ecclesiam catholicam, ubi haec habet ante medium: *Sed quaerit fortasse, inquit, aliquis, quid sit quod nunc plus exigit Deus a Christianis per Evangelium, quam a Judaeis ante per legem? Aperta istius rei ratio est. Ideo enim majora nunc Domino nostro solvimus, quia majora debemus; Judaei quippe habebant quandam umbram rerum, nos veritatem, etc.; et ante aliquot lineas: Plus tunc indulgentiae erat et plus licentiae; tunc esus carnum praedicabatur, nunc abstinentia; tunc in omni vita jejuniorum paucissimi dies, nunc quasi unum jejunium vita omnis, etc.*

2. Haec autem censura quam Quesnellus nulla necessitate Leonis explicandi aut vindicandi adversus praestantissimos theologos ac praesertim contra ipsum theologorum principem S. Thomam tam prolixè digessit, quam non solum inopportuna, sed et exorbitans sit, paucis ostendimus. Reprehenduntur, ac si ex legis gratiae perfectione breviores hodiernorum jejuniorum castigatione prolixioribus praetulerint. Ex ipso quidem contextu liquet eos, considerata sui temporis disciplina, qua jejunium hora nona solvebatur potius quam vespere, congruam quandam hujus horae rationem quaesivisse, quae legi gratiae mystico sensu conveniret: sic enim et alii antiqui Patres mysticas instituendorum rituum rationes attulerunt. At breviores jejunii castigationes cum prolixioribus comparasse, et illas his quasi perfectiones antetulisse ex novae legis perfectione nusquam invenies. Quis enim sanae mentis id cogitet? Quod si horam nonam praetulerunt vespertinae, non idcirco breviorum castigationem longiori anteposuisse dicendi sunt: nam eadem circiter castigatio haberi potuit, si quis viginti quatuor horarum spatio abstinens, hora nona vel vespere unica comestione utatur: quae enim abstinentia brevior est solventi jejunium hora nona, subequenti longiori abstinentia quodam modo compensatur; ac praeterea cum illi theologi loquantur potissimum de jejunio Quadragesimae, quod hora nona

atque solvebatur, eandem abstinentiam et castigationem per continuas horas viginti quatuor considerare poterunt in eo qui a nona hora unius diei post prandium ad nonam alterius diei horam jejunat, 469 ac in eo qui jejunat a vespere in vespere: adeo ut nonae aut vespertinae comestionis varietas in eadem viginti quatuor horarum abstinentia minimi fecerint.

IN SERMONEM XXI.

De formula a Leone adhibita c. 3: Gratias Deo Patri per Filium ejus in Spiritu sancto.

« Haec precandi formula in primis catholica est, immo vero Christianae religionis summa et plenitudo, quippe ejus proprium est colere Deum per Christum, Tertull. teste in Apologetico, cap. 21, et apud Optatum l. III: *Paganum appellas eum, qui Deum Patrem per Filium ejus ante aram rogaverit?* Et, quod omnium instar est testium, Ecclesia partim in officiis suis, partim in publica sacrificii prece illam usurpat. Omnes siquidem collectas suas ita concludit *Per Christum, etc.,* mediatorum scilicet Dei et hominum. Et ut in altari semper ad Patrem dirigatur oratio, sancitum est olim a concilio Carthaginensi quod in dicitur, can. 23. Olim tamen, dum ferveret Ariano- rum haeresis, non aequis omnino auribus haec audiebatur loquendi formula a Leone usurpata: quoniam impium sub his verbis haeresis suae sensum occultabant Ariani, qui hanc doxologiam ad calcem hymnorum suorum cantare soliti erant hoc modo: *Gloria Patri per Filium in Spiritu sancto;* cuius rei testis est Philostorgius in l. III Hist. Et eam ob rem Eusebius Pamphili, referente Socrate l. II Hist. c. 21, in susceptionem Ariani dogmatis venit apud quosdam, eo quod saepius in scriptis suis repetit haec verba, *Per Christum.* Quae et scriptoribus passim ecclesiasticis familiaria sunt, in primisque apostolo Paulo: *Qui tamen perversi dogmatis magister,* inquit Socrates, *numquam est existimatus.* » Haec omnia Quesnellus.

IN SERMONEM XXIII.

De alia Leonis locutione qua c. 1 naturam divinam et humanam ita in Christo unitas ait, ut naturae alteri altera misceretur.

« Similiter (inquit in annotatione Quesnellus) serm. 4 in Epiph. Deus Dei Filii naturae carnis immixtus dicitur. Hujusmodi loquendi modos scrupulosius refugerunt scholastici theologi quam illi antiquioris theologiae parentes quorum princeps Augustinus, epistola 3, ad Volusianum, hanc incarnationis Dominicae definitionem tam plenam quam brevem proponit: *Mixtura Dei et hominis. Si tamen, ut statim subdit, recedat auditor a consuetudine corporum, qua solent duo liquores ita commisceri, 470 ut neuter servet integritatem suam.* Unde et paulo post veretur ne indigne ad unionem Dei et hominis, immo animae et corporis mixtionis vel mixturae nomen admittatur. Securius tamen locuti sunt nondum litigantibus Eutychianis, qui a consuetudine corporum, quod Augustinus monuerat, non recedentes, naturas post adunationem in unam coaluisse somniaverunt. Post cujus haeresis ortum cautius ac pensiculatius locutus est Leo, ne, quemadmodum Theodoretum admonebat, *contra Nestorianos, aut Eutychianos agens alteri eorum videretur terga vertisse, sed utrosque Christi hostes aequali lance vitaret atque damnaret* (Epist. 93, al. 63). Cum porro naturae alteri altera immixta est, notandum est non solum id quod passim noster declarat, neutram fuisse permixtione confusam; sed etiam ea ratione hoc factum esse, quod cum *Verbum Dei, ut ait Augustinus, permixtum est animae habenti corpus, simul et animam suscepit et corpus* (S. Aug., epist. 3). Quomodo autem permixtum sit animae Verbum, quis explicet, cum explicare non audeat Augustinus? Hoc unum dicit, quod *Sapientia Dei,* quae est ejus Verbum, *ubique praesens et latens, nusquam conclusa, nusquam discissa, nusquam tumida, sed sine mole ubique*

tota, longe alio modo quodam quam eo quo creaturis cæteris adest, suscepit hominem, sequit et illum fecit unum Jesum Christum, etc. Ipsa enim, ut ait alio ejusdem Epistolæ loco, animam rationalem et per eandem etiam corpus humanum, totumque omnino hominem in melius mutantem, nullo modo in deterius mutata captavit, nomen humanitatis ab eo dignanter assumens, Divinitatis ei largiter tribuens. Denique hæc unio aliud non est quam intima penetratio animæ totiusque per eam naturæ cui se ipse Deus totus totum infundit eo modo qui creaturæ convenire non potest, nulla quippe alteram vere penetrat. Deus autem, inquit Augustinus, qui capax est, non capabilis, penetrans, non penetrabilis, implens, non implebilis, qui ubique simul totus, et ubique diffusus est, per infusionem potentis suæ misericorditer naturæ mixtus est humanæ, non humana natura naturæ est mixta divinæ » (Aug. in Leporii confessione). Hactenus ille. Plura vero nos hac super re collegimus dissert. 2, c. 3, in S. Zenonis Opera pag. 91, quæ quicumque volet conferre poterit.

471 IN SERMONEM XXVII.

De emendatione vocis ARÆ.

Peculiarem hac super re Joannis Ciampini dissertationem unculam ad Erasmum Gattolam, quam suæ secundæ editioni Quesnellus adjecit, hic inserimus.

REVERENDISSIMO PATRI ERASMO GATTOLA A CAJETA.

Joannes Ciampinus Romanus magister brevium gratiæ ac in utraque signatura referendarius.

Innotuit jam pridem tuus erga bonas artes, iisque addictos amor, ac de eisdem benemerendi voluntas, quam semper prætulisti ac præferre non cessas, alios ad studia invitando, alios alliciendo, alios humanissimis, doctisque responsionibus erudiendo, nullis denique parcendo sive laboribus, sive impensis, quibus litterariæ republicæ pro virili prodesse possis Noveram et ipse quæ de te in hac laude, non a tui tantum nobilissimi ordinis sociis, sed et ab aliis vulgo ferebantur. Certius tamen et amplissimum hujus rei testimonium magna cum animi delectatione cepi, cum non ita pridem Maio mense ad invisendum celeberrimum archicænobium in quo vivis me contuli. Spectavi proculdubio admirandus loci sanctitatem, Dei domus decorem in templo, ac, ut ita dicam, in clytā virtutum omnium coloniam, quæ tot egregios urbibus episcopos, tot optimos Vaticano cardinales, tot sanctissimos Ecclesiæ pontifices, tot sanctorum myriadas cœlo dedit. Miratus sum cænobii structuram et magnificentiam, tum conditoribus regibus, tum habitatoribus monachis plane dignam. Vidi libentissime Cæsarem, regum, principum opulentissimā donaria, in quibus licuit agnoscere et Christianam eorum pietatem, et Benedicti parentis vestri gloriam. Jucundissima quin etiam mihi pariter accedit singularis monachorum omnium humanitas, qua me venientem exceperunt, et omnibus religiosæ hospitalitatis officiis liberalissimæ præstitis abeuntem dimiserunt. Verum, ut ingenue fatear, quod ad rem præsentem maxime facit, eximiam cepi voluptatem, tot vetustissimorum codicum serinia in bibliotheca, cujus ipse custodia præes, aspiciendo; majoremque proculdubio, cum te summa facilitate codices ipsos tot tamque diversis characteribus exaratos expeditissime legentem audirem. Profecto ex hac singulari eruditione factum puto, ut toties a me in rebus dubiis interrogatus, ea facilitate responderis, quam expectare tantummodo possumus ab homine in his studiis diu noctuque versato. 472 Neque vero ita codicibus manu exaratis addictus es ut vulgatos per typos negligas. Quin immo et his comparandis, quantum religiosa disciplina permittit, non modicam pecuniæ summam impendisti, quos Romæ diligenter emptos in tam nobile museum transtulisti; in his quietem,

A in his delicias tuas, sapientium more, reponens. Hinc factum est ut nullum tibi acceptius grati animi monumentum a me tibi offerri posse crediderim, quam litterarium aliquod opusculum; et hoc præsertim quod a te quodammodo profectum, jure quodam videtur tibi reddendum.

Cum jam nonnullas meas lucubrationes cum epigraphæ. De sacris Aedificiis a Constantino Magno constructis, typis commisisssem, ejusque occasione toto terrarum orbe celeberrimam Vaticanam basilicam descripsissem, illud inter plura notandum venit quod prisca fideles flexis genibus venerabundi per gradus ad eandem ascendere consueverunt. Qua dere cum R. P. Josepho Maria Thomasio presbytero congregationis clericorum regularium communi amico, veterumque sacrorum rituum nostri æviximio persecutore, cum forte colloquutionem haberem, dixit mihi, se in sermone 7 sancti Leonis Magni de Nativitate Domini vocem ARÆ animadvertisse, quam per errorem ibi positam esse autumabat. Quamobrem meæ curæ, meæque indagatiōi illius dubii solutionem relinquebat. Libentissime amici instanti obsequi proposui; propterea primo in loco ad impressos perquirendos codices me converti. Hos si tibi omnes recitavero, gravem me futurum minime puto, cum tu litteras ames. Antiquissima igitur sermonum sancti Leonis impressio est illa Colonia facta anno 1551; in-folio, quæ in eadem civitate et forma anno 1569 prodiit; deinde ejusdem sancti Leonis sermones in lucem fuerunt emissi Venetiis anno 1553, qui in eadem forma, in eadem civitate, anno 1573 iterum prodire. Deinde anno 1566 Lovanii iidem sermones editi fuerunt in quarto; et postea Antuerpiæ anno 1583 recusi similiter in quarto. Anno vero 1633 omnia sancti Leonis Opera ex Lugdunensibus typis in lucem emissa, quæ una cum sancto Maximo ac quinque aliis Patribus anno 1652 ibidem fuerunt pariter recusa. Demum Parisiis anno 1675 ab eruditissimo viro Paschasio Quesnel presbytero congregationis Oratorii, appendicibus, dissertationibus, observationibusque illustrata, et prelo exierunt. Omnes hæc editiones, quæ ad meas pervenere manus, accurata legi attentione, omnesque in se vocem ARÆ continere comperi. Quare ad indagandos manuscriptos codices statim animum addixi; propterea Vaticanam adivi bibliothecam, in qua cum manuscriptis abundet codicibus, tum maxime propter necessitudinem, quæ tunc temporis cum bon. mem. Emanuele a Schelstrat primo ejusdem bibliothecæ intercedebat custode, utque sperabam 473 aliqui in eadem me esse reperiturum; at spes me fecellit; quoniam nihil adinveni. Ex hoc non perterritus animo, immo audacior factus, ad alias, tam in Urbe, quam extra eam invisendas, ac ope amicorum revolvendas bibliothecas, me converti. In clytas Barberinam, et Othobonam, necnon Anglicam adivi bibliothecas, et licet in eis manuscriptos codices, in quibus sancti Leonis erant sermones, invenissem, nihilominus ob illorum antiquitatem venerandi minime erant, in eisque nihil, nisi ARÆ vocem, observavi. Postea Mediolanum reverendiss. P. Eustachio a Sancto Ubaldo ordinis sancti Augustini discalceatorum, ac sanctissimæ Inquisitionis in illis partibus consultori, deque republica litteraria optime merito litteras dedi, ut in Ambr. siana indagaret bibliotheca, an aliquis adesset manuscriptus codex, qui S. Leonis sermones contineret, et præfatam ARÆ vocem in eis animadverteret. Respondit amicus se diligenter perquisivisse codices, atque in eis ARÆ vocem legisse. Mox tibi etiam dedi litteras, ac responsum accepi, te in codice signato numero 126 præfatum reperissem sermonem, ac in eo vocem ARÆ expressam esse; quare amanuensis errorem putabas, qui loco ARÆ ARÆ scripsisset, commutando litteram E in C; codicemque illum unum supra nonaginta sancti Leonis continere sermones cujus codicis initium est: *Incipiunt sermones sancti Leonis papæ. In primis de jejuniis mensis decimi. Si fideliter, dilectissimè atque sapienter creationis nostræ intelligimus exor,*

dium etc., ac finit: *Si quis ergo spreta perfidiae caligine ejus se præceptis, ac jussibus, et nisibus obtemperare voluerit, caeli, paradisiq; junius securus intrabit, Amen*; codicem istum litteris Longobardicis jam a sexcentis et ultra annis exaratum esse, quoniam Desiderii abbatis montis Casini, qui postea Romanus pontifex nomine Victor III exstitit, jussu scriptus fuit, ut in cap. 63, lib. III Chronicæ Casinensis legitur, et ut istius codicis ostendunt characteres, qui illis aliorum codicum de mandato ejusdem Desiderii abbatis exaratorum similes sunt. Præfatis mihi communicatis notitiis, tuam erga me humanitatem abunde testari voluisti, cum aliorum sexdecim sermonum sub nomine ejusdem sancti Leonis in aliis codicibus manuscriptis repertorum initia et fines miseris. At novem ex illis a te indicatis jam sub alterius sancti nomine esse impressos novi; reliquorum vero ignoro auctores. Ex his duos apud Quesnellianam adveni impressionem, sed integri minime sunt, cum partes sermonum sint; unus videlicet, qui incipit *Honorablem*, etc., est pars sermonis I de anniversario die Assumptionis suæ: **474** alter est sermo 43, de Quadragesima. Ex transmissis itaque quinque supersunt, quos facta collatione, cum sancti Leonis nitido apertoque stylo minime concordare inveni. Putavi etiam in hoc amicorum uti judicio, qui in eandem meam iverunt sententiam.

Indagationibus istis minime acquiescendum esse duxi, sed iterum Vaticanam bibliothecam adire, novamque adhibere diligentiam æquum putavi; rogavi propterea eruditum virum Laurentium Zaccagna ejusdem bibliothecæ secundum custodem, ut mihi copiam faceret indices perquirendi: illi petitioni meæ perhumaniter indulisit. Nec inutilis fuit nova perquisitio. Unum itaque invenimus codicem signatum numero 1276, ante ducentos annos scriptum, in cujus pagina 39, a tergo, legitur vox *AREE* absque diphthongo; in altero vero codice signato numero 1267, pag. 78, columna secunda, a tergo, a sex circiter sæculis exarata, patentibus litteris, quæsitam (a) *AREE* vocem legi, quæ dubii questionem solvit. De hac a me adhibita diligentia te certum reddere duxi, ut scias in hac voce *ερελα* irrepsisse, et quomodo illa legenda sit animadvertas. Nam una litterula, amanuensis incuria omissa, totum immutat sensum, ut clarissime et infra dicendis apparebit.

Area igitur locus est ille in quo sacra Deo offeruntur; *area* vero illa est planities quæ in scalarum summitate, quandoque etiam in medio ac in aliis partibus, cum scalarum multos habent gradus, interponitur, ad hoc, ut ascendentes per illas, propter ascensus difficultatem ac laborem, ibi aliquantulum pausare valeant. Hæc vox *AREE* legitur in sermone 7 sancti Leonis papæ de Nativitate Domini, cap. 4. Sermonis particula sic se habet: *De talibus institutis etiam illa generatur impietas, ut sol inchoatione diurnæ lucis exurgens, a quibusdam insipientioribus de locis eminentioribus adoretur: quod nonnulli etiam Christiani adeo se religiose facere putant, ut priusquam ad B. Petri apostoli basilicam, quæ uni Deo vivo et vero est dedicata, perveniant, superatis gradibus, quibus ad suggestum AREE superioris ascenditur, converso corpore ad nascentem se solem reflectant, et curvatis cervicibus in honorem se splendidi orbis inclinent. Quod fieri partim ignorantie vitio, partim paganitatis spiritu multum tabescimus et dolemus. Quia et si quidam forte Creatorem potius pulchri luminis quam ipsum lumen, quod est creatura, venerant, abstinentium tumen est ab ipsa hujusmodi specie officii, quam cum in nostris invenit, qui deorum cultum reliquit, nonne hanc secum partem opinionis vestitæ, tamquam probabilem, retentabit, quam Christianis et impiis viderit esse communem? **475** Abjiciatur ergo a consuetudine fidelium damnanda perversitas, nec honor uni Deo debitus eorum ritibus qui creaturis deserviunt miscatur.*

Hic jure te obtusescentem mihi videor intueri, tam patentem errorem ab eruditus viris, qui sancti Leonis Opera pluries edidere, minime observatum fuisse. Ne dedigneris propterea brevem moram tuis interponere studiis, ac ea quæ post supra relatas factas indagationes eruditionis gratia exaravi amico legere animo.

Primo igitur loco ad Vaticanæ basilicæ scalam me convertito, quam prægrandem fuisse reperi, cujus triginta quinque marmorei gradus ad basilicæ superiorem aream præbebant ascensum, quique in quinque ordines distributi erant, ita ut quilibet ordo septem constaret gradibus: nam architecti in graduum distributione imparem numerum observant: natura enim semper, cum ascendimus, ad sinistram pedem primo movendum nos inclinât, et in eodem gradum plerumque sistimus: unde si gradus pares sint, dexter pes in ultimo sistit gradu, sinister vero remanet suspensus, quasi ipse vellet ascensum terminare. Quare ascendens quædam patitur molestiam, quia cum natura sinistro pede velit quietem invenire, illa nequaquam fruitur.

Hujus scalarum delineamentum, ut antiquitas erat, in tabula 12 mei operis de Sacris Edificiis a Constantino Magno constructis, expono, ubi distincte quinque graduum ordines cum intermixtis areolis cernuntur: quare singuli ordines ex septem constabant gradibus. Arearum vero, quæ in scalis interponuntur, finis est, ut ascendens in ascendendo defatigatus paulisper quietem deambulando, sive consistendo, inveniat. In scalarum vero summitate major omnibus aliis areis alia est, cum ibi majorem quietem ascendens, antequam ædificium ingrediatur, invenire debeat. In hisce sancti Petri scalis maxima erat area, quam suggestum *areæ* superioris sanctus Leo appellat, ad differentiam aliarum inferiorum.

Per hujus scalarum gradus prisci fideles orationis voto, sive gratia, indifferenter habebant ascensum, flexis scilicet genibus, ut ex Gregorii IV ac Adriani I apud bibliothecarium Vitis deducitur.

Ostendo igitur quid vox *area* sit, quidque in sensu sancti Leonis significet, operæ pretium poscit ut ejusdem pontificis ad fideles objurgationem examini subjiciam.

Nonnulli antiqui fideles antequam Vaticanam ingrederentur basilicam, post scalarum ascensum, scilicet in ipsa scalarum maxima area, Natalis Domini die se sistebant, nascentemque solem adorabant, ducto argumento a Manichæis, qui hujusmodi profanum observabant ritum. Quare fideles ipsi priorum rituum ignari, nascentem Christum cum oriente sole confundebant, adorando creaturam pro Creatore. Strictius hæc exponam. Gentes sere **476** omnes, et præsertim Orientales, solem deorum principem esse crediderunt. Docet id admirandæ lectionis atque eruditionis vir Gaspar Bartius in suis Adversariorum Commentariis lib. XII, cap. 27. Idem ostendit vir multijugæ eruditionis et variæ lectionis Gaspar Joannis Vossii in suo tractatu de idololatria plurimis in locis; idem Kircherus in suo *Ædipo Ægyptiaco*. Cum igitur Manichæorum hæresis in Mesopotamia, Orientali plaga, suam habuerit originem, ut scribit Constantiæ, sive Salaminæ in Cypro episcopus sanctus Epiphanius adversus Hæreses, hæresi 46, sive 66, mirum non est quod ipsi Manichæi solem adoraverint quod innuit magnum illud Ecclesiæ lumen sanctus Augustinus, lib. de Hæres., hæres. 43, de ejusdem Manichæi sic scribens: *Orationes faciunt ad solem per diem quaquaversum circumit; ad lunam per noctem, si apparet ad Aquiloniam partem, qua sol cum occiderit ad orientem revertitur*. Quare ad illam cæli plagam ubi videbant illa hora spectari solem, ibi se ad illum adorandum convertabant. Summo igitur mane sol oriens Vaticanæ basilicæ faciem respicit, illamque per multas illustrat

(a) Hanc eandem lectionem aliis tribus ms. confirmatam invenimus, de quibus vide not. 17, in serm. 27.

horas. Ergo si Manichæi, dum in Vaticanis aculis stabant, solem adorare volebant, in hujusmodi actu ipsi Vaticanæ basilicæ vertebant dorsum; et licet hujusmodi profanus ritus omni die, omnique hora a Manichæis observatus fuerit, nihilominus ipse dies 25 Decembris Nativitatis Domini apud Manichæos honorabilis erat propter solis ortum, ut ex laudato sancto Leone apertissime deducitur in serm. 2 de Nativitate Domini cap. 6, ubi sic: *Habentes ergo tantæ spei fiduciam, dilectissimi, in fide, qua fundati estis, stabiles permanete, ne ilem ille tentator, cujus jam a vobis dominationem Christus exclusit, aliquibus vos iterum seducat insiliis; et hæc ipsa presentis diei gaudia suæ fallaciæ arte corrumpat, illudens simplicioribus animis de quorundam persuasionem pestifera, quibus hæc dies solemnitas nostræ, non tam de Nativitate Christi, quam de novi, ut dicunt, solis ortu honorabilis videatur. Quorum corda vastis tenebris obvoluta, et ab omni incremento veræ lucis aliena sunt; trahuntur enim adhuc stultissimis gentilitatis erroribus, et quia supra id quod carnali intuentur aspectu nequeunt aciem mentis erigere, ministra mundi luminaria divino humore venerantur. Absit ab animis Christianis impia superstitione, prodigiosumque mendacium. Ultra omnem modum distant a sempiterno temporalia, ab incorporeo corporea, a dominatore subjecta: quia et si mirandum habent pulchritudinem, adorandum tamen non habent. Deitate. Illa ergo virtus, illa sapientia, illa est colenda majestas, quæ universitatem mundi creavit ex nihilo, et in quas voluit formas atque mensuras terrenam celestemque substantiam omnipotentia ratione produxit. Sol, luna et sidera sint commoda utentibus, sint speciosa cernentibus; sed ita ut de illis gratiæ referantur auctori, et odoratur Deus, qui condidit, non creatura, quæ servit. Laudate igitur Deum, dilectissimi, in omnibus operibus ejus atque iudiciis. Sit in vobis indubitata credulitas virginis integritatis et partus. Reformationis humanæ sacrum divinumque mysterium sancto atque sincero honore servitio.*

De hoc præ adorationis usu fideles denuo increpat idem sanctus Leo in superius allegato serm. 7, de eadem Nativitate, c. 4, quod hic repetere non incongruum fore puto. Sic igitur iste sanctus loquitur: *De talibus institutis etiam illa generatur impietas, ut sol inchoatione diurnæ lucis eurgens, a quibusdam insipientioribus de locis eminentioribus adoretur: quod nonnulli etiam Christiani adeo se religiose facere putant, ut priusquam ad beati Petri apostoli basilicam, quæ uni Deo vivo et vero est dedicata, perveniunt, superatis gradibus, quibus ad suggestum ARÆ superioris ascenditur, converso corpore ad nascentem se solem reflectant, et curvatis cervicibus, in honorem se splendidi orbis inclinent. Quod fieri partim ignorantie vitio, partim paganitatis spiritu, multum abestinus et dolimus. Quia et si quidam forte Creatorem potius pulchri luminis quam ipsum lumen, quod est creatura, venerantur, abstinendum tamen est ab ipsa hujusmodi specie officii, quam cum in nostris invenit, qui deorum cultum reliquit, nonne hanc secum partem opinionis vetustæ tamquam probabilem retentabit, quam Christianis et impiis viderit esse communem?*

Veritas hæc, quæ ex allatis eruitur sermonibus, magis illucescet, si ejusdem sancti Leonis trutinentur tempora, quo ad populi concursum ad Vaticanam basilicam. Consuevere enim antiqui Romani pontifices usque ad Gregorii VII tempora, nempe usque ad finem circiter undecimi sæculi, divina officia, quæ in festivitate Natalis Domini celebrabantur, tribus distinctis locis, distinctisque horis illa celebrare: idque apertissime eruitur ab antiquis libris Missarum Romanæ Ecclesiæ, scilicet Antiphonario sancti Gregorii papæ a laudato Josepho Maria Thomasio nuper in lucem emisso, ubi, pag. 15, sic in antiquis libris legitur *vi kalendas Januarii. Nativitas Domini Nostri Jesu Christi. In media nocte Nativitatis Domini. Ad Sanctam Mariam antiphona ad*

*introitum. Dominus dixit ad me, etc.; et pag. 16: Item mane prima. Ad Sanctam Anastasiam. Antiphona ad introitum. Lux fulgebit hodie super nos, etc.; pag. vero 17, In die Natalis Domini ad Missam. Statio ad Sanctum Petrum. Antiphona ad introitum. Puernatus est nobis, etc. Et in Comitæ ab Albino ex Caroli (scilicet Magni) imperatoris præcepto emendato, pag. 1, post Antiphonarium sic legitur: *Incipiunt tituli lectionum sequentis libri. I. In Vigilia Domini. II. ad Sanctam Mariam. III. ad Sanctam Mariam. IV. ad Sanctum Petrum.* In Capitularibus vero Evangeliorum 478 de anni circulo pag. 141: *In Natale Domini. Ad Sanctam Mariam Majoram, etc. Item ad Sanctam Anastasiam, etc. Item ad Sanctum Petrum, etc.* Hucusque relata, ex Petro Mallio, qui floruit duodecimo sæculo, apertius intelliguntur, ibi: *In prima Missa ejusdem noctis ad Præsepe. Mane ad Sanctam Anastasiam. In missa vero diei antiquitus, scilicet usque ad tempus Gregorii VII, fuit statio ad Sanctum Petrum, unde adhuc canonici pro presbyterio noctis 8 sol. Sed nunc celebratur, missa diei apud Sanctam Mariam Majorem, quia via brevis est, dies parvi sunt.* Malius impressus est, sed inutilis, hæc allata sunt in principio mancripti. Quare concludo, sancti Leonis ævo stationem in die Nativitatis Domini in Vaticana fuisse basilica, sicque ibidem fuisse populi concursum, ibique sanctum Leonem supra relatas fecisse homilias. Non intendebat sapientissimus ille pontifex orationem versa facie ad orientem prohibere; apprime sciebat priscorum Patrum dicta; sed volebat pravum Manichæorum abolere ritum. Et hæc pro voce ARÆ satis sint dicta.*

Silentio tamen prætereundum minime puto Casali sententiam de Veteribus Sacris Christianorum Ritibus, cap. 3, opinantis ritum hunc vertendi se ad orientem, a fidelibus fuisse observatum in atrio Sancti Petri: proptereaque, ad avertendam omnem idololatriæ suspicionem, anno 1300 a Jotto Florentino excellenti pictore, jussu cardinalis Stephanesi Bonafacii VIII, summi pontificis ex fratre nepotis, musivi operis navem fuisse constructam, in qua sanctus Petrus cum aliis apostolis, ac Christus Dominus noster in littore maris Petrum ad se vocans, conspiciuntur; quæ pictura cum in interiori porticus parte esset, non fuit ibi locata ad tollendum ritum istum convertendi se ad orientem, sed ob peculiarem devotionem, vel aliam causam: quoniam hujusmodi ritus observabatur extra porticum in scalarum summitate, antequam porticum ipsam fideles ingrederentur.

Accipe igitur quæ huc usque dixi in mutui amoris tesseram; tibi que præcino quod sicut ætate ac studiis flores, ita etiam eadem ætate maturus tuorum studiorum uberrimos colliges fructus. Vale.

IN SERMONEM XLIII.

Nonnullæ Quesnellæ postillæ excussæ. S. Leonis doctrina propositioibus 1 et 3 Jansenii opposita.

1. Duo Quesnellus in hujus sermonis cap. 1 annotavit. Primum iis. S. pontificis verbis: *Sic nos Auctoris nostri extruxit manus, ut cum opifice suo etiam is qui reparatur operetur, ejusmodi notationem subjecit. « Juvat hæc verba B. Bernardi verbis explicare lib. de Gratia et Lib. Arbitr. c. 14: Ad hoc utique prævenit gratia, ut jam sibi deinceps cooperetur liberum 479 arbitrium. Ita tamen quod a sola gratia ceptum est, pariter ab utroque perficitur, ut mixtum, non sigillatim; simul, non vicissim, per singulos profectus operentur, non partim gratia, partim liberum arbitrium; sed totum singula opere individuo peragunt. Totum quidem hoc, et totum illa; sed ut totum in illoc, sic totum ex illa. »* Hæc satis bene.

2. Porro in illa Auctoris verba: *Gratiæ igitur Dei inobediencia se humana non subtrahat; nec ab illo bono, sine quo non potest bona esse, deficiat: ac si quid sibi impossibile aut arduum in mandatorum effectibus ex-*

peritur, non in se remaneat, sed ad jubente recurrit, qui ideo dat præceptum, ut excuset desiderium, et præstet auxilium; in hæc, inquam, verba Quesnellus ejusmodi postillam in margine apposuit: *Dei mandata impossibilia homini in se remanent.* Hanc tamen sententiam recitata Leonis verba proprie et generatim non exhibent. Neque enim de omnibus mandatis, seu potius, ut ait, *mandatorum effectibus* generatim pronuntiat. Illa vero *non in se remaneat* eo tantum consilio propriè dicta liquet ut homines moneantur, ne in rebus quas impossibiles aut arduas experiuntur sibi fidant, sed ad Deum jubentem recurrant: quibus cum indicetur modus obtinendi divinum auxilium, quo mandata rerum quoque perdifficilium, seu, ut videntur, impossibilium impleantur, ipsa impossibilitas mandatorum propriè dicta excluditur.

3. Hac occasione duo alia ejusdem Quesnelli loca in serm. 90 considerare juvat, quibus ille in impossibilitate præceptorum ingerenda sollicitus, quantum a Leonis sententia absit, apertius agnosceret. Scripsit S. pontifex in eo serm. 90, c. 2: *Et ne usque ad inertem desidiam desperatione ducamur, quæ impossibilia sunt homini ex imbecillitate propria, possibilia spondet (Dominus) ex virtute divina.* Nihil sanius et verius. At Quesnellus in margine: *Præcepta sine gratia impossibilia;* et in synopsis capitis secundi: *Nihil sine gratia Christi etiam regeneratis possibile.* Videndum inter Leonis et Quesnelli verba discrimen? Quesnellus sine Dei gratia generalem impossibilitatem affirmat, eamque imponit ipsis præceptis; ac ita affirmat, ut (si propositio non sit de subjecto, quod numquam accidit) eam impossibilitatem etiam in regeneratis aliquando reperiri præsumat. Leo e contra neo recitatis verbis, nec toto contextu generalem impossibilitatem subindicat; nec illam, quam astruit, præceptis divinis, sed imbecillitati hominis ita attribuit, ut ex divino adjutorio superari queat. Hæc autem imbecillitatis, ut ita dicam, impossibilitas, non absolutam et veram impossibilitatem, sed difficultatem significat, quæ vulgata lectione impossibilitas appellari solet: unde S. pontifex textu allegato ex ser. 43, *impossibile aut arduum* veluti synonyma adhibuit; et serm. 94, c. 2. inquires. *Cum videtur esse difficile quod jubeo*, appellavit **480** *difficile*, quod alibi *impossibile* dixerat.

4. Aliunde vero Dei præcepta ita possibilia indicavit, ut iidem tribuerit excitare hominem ad petendum auxilium, quod si petatur, obtinebitur; si vero non petatur ac desit, impossibilitas erit voluntaria, quæ male ascribetur præceptis, nec idoneam excusationem afferret; unde scripsit serm. 49, cap. 4: *Ideo enim datur præceptum, ut præcipientis queratur auxilium. Nec se quisquam per occasionem infirmitatis excuset, cum qui præstitit velle, donet et posse.* Hinc jure S. Thomas, quæst. 24, de Veritate, a. 71, postquam in responsione ad 4 docuit: *Illud quod præcepit Deus non est impossibile homini ad servandum*, hæc addidit in resp. ad 2: *Recte homo corripitur, qui præcepta non implet; quia ex ejus negligentia est quod gratiam non habeat, per quam potest mandata servare.*

5. Observamus præterea, Leonem, serm. 43, loqui de omnibus justis, quibus illa congruunt: *Nec ab illo bono, sine quo non potest bona esse, deficiat.* De regeneratis etiam ac justis verba facere serm. 90, ex cap. 4, colligi potest. Porro nulla mandata homini, præsertim justo esse impossibilia Auctor aperte tradit, serm. 18, c. 1, ubi de hominis natura *jam redempta, et sacro baptisate jam renata* scribit: *Corrumperetur carnalis desiderio, nisi spirituati muneretur auxilio: quia sicut illi numquam deest unde corruat, ita SEMPER præsto est unde subsistat, dicente Apostolo: Fidelis enim Deus, qui vos non patietur tentari supra id quod potestis, sed faciet proventum, ut possitis sustinere.* Ad hæc Quesnellus in marginali postilla: *Quid sit anima etiam regenerata sine Dei auxilio?* Non scripsit quid esset, sed quid sit; ac si

A aliqua anima jam regenerata, ac propterea justa, ex Leonis sententia careat aliquando auxilio Dei; cum tamen ille testetur: *Semper præsto est unde subsistat.* Huic igitur homini Leo impossibilia affirmare non potuit, serm. 43, divina mandata, cum hæc impossibilitas a divino illo auxilio, quod ei *semper præsto esse* docuit, eliminetur. Hinc S. pontifex aperte adversatur propositioni primæ Jansenii, qua impossibilia traduntur etiam justis hominibus divina mandata, ac deesse illis gratiam qua possibilia fiant. Cum Leo tradit illis *semper præsto esse unde subsistat*, gratiam utique eisdem aliquam semper adesse cognovit, qua *vel facerent quod possent vel peterent quod non possent*, ut post Augustinum (*Lib. de Nat. et Gr. c. 43*) Tridentina synodus (*Sess. 6, c. 11*) docuit: unde in difficilioribus casibus orationis remedium S. pontifex et in hoc serm. 43 et alibi, uti monuimus, frequenter suggessit. Vide quam belle concinat cum doctrina catholica, et quam a Janseniana dissentiat.

B 6. Quesnellus itaque, ommissa ea postilla, quam affixit cap. 1 serm. 43, aliam Leonis sententiæ magis congruentem melius substituit, sed ad ea recitata testimonii verba: *Gratiæ igitur Dei obedientia se humana non subtrahat; 481* nimirum hanc, *Gratiæ Dei non subtrahatur obedientia: quæ propositio cum eam posse subtrahi, et reipsa subtrahi aliquando præsumat, opponitur tertiæ propositioni Jansenianæ, nec non decimæ quintæ Quesnellianæ damnatæ in constitutione Unigenitus, quæ ab interiori gratia numquam humanam obedientiam se subtrahere palam insinuat. Quando Deus mandatum suum, et suam æternam locutionem comitatur unctione sui spiritus, et interiori vi gratiæ, operatur illi in corde obedientiam quam petit.*

IN SERMONEM XLIV.

De justitia Christiana semper augenda.

C 1. In hæc verba Leonis c. 1: *Inter profectuum gradus nullus est qui non semper melior esse debeat*, ita Quesnellus annotavit. « Idem habet in serm. 11 de Quadragesima cap. 1: *Nemo, inquit, tam sanctus est, ut non sanctorum; nemo tam devotus, ut non debeat esse devotior.* Peccat ergo qui ad majorem semper justitiam non tendit. *Peccatum est enim, inquit Augustinus, cum vel non est charitas quæ esse debet, vel minor est quam debet (De Perf. justitiæ, c. 6 et seq.).* Immo culpabilis est quisquis Deum ex tota anima non diligit, quem ita diligere jubetur, et quisquis concupiscit quod concupiscere prohibetur. Non tamen imputatur his qui fideliter ei dicunt: *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.* Quod quisquis orandum sibi non esse putat, se ipsum Christianum non esse profectur. Quamvis enim hic vivimus, est adhuc aliquid carnalis concupiscentiæ quod vel continendo frenetur, donec fiat perfecta justitia tamquam sanitas plena: tunc autem plena sanitas quando plena charitas; tunc plena charitas, quando *vulebimus eum sicuti est.* » Hæc ille.

D 2. Præter charitatis præceptum, quod ipsius charitatis et justitiæ augmentum requirit, ut S. Thomas docuit in 3 Sent. disi. 29, q. 1, a. 8, quæst. 2, magis obviam et expeditiorem viam aperit ipse Leo, qui tum in præsentī sermone de Nativitate Domini, tum in serm. 11 quem Quesnellus laudavit, hoc augendæ Christianæ justitiæ debitum cum tentationibus et concupiscentiis cuius etiam sancto undequaque insidiantibus ita conjungit, ac si alterum ab altero pendeat. Enim vero certum est præceptum dilectionis Dei, cum postulat ut a peccatis vel levioribus caveamus, tum vero etiam exigere ut resistamus concupiscentiis ac tentationibus quæ ad peccandum extimulant. In hac autem quotidiana resistantia, quam quilibet etiam sanctus adhibere debet, plures virtutum actus ac præsertim charitas exercenda erit; sicque Christianæ justitiæ semper augendæ occasio ac debitum exstat. Sicut autem nunquam in hac vita

penitus auferentur tentationes et concupiscentiæ, **A** **482** ita nunquam cessandum erit a resistendo iisdem, ac per consequens a crescendo in iustitia de die in diem, donec ad eam æternam vitam perveniamus, in qua tentationes nullæ erunt, nullæ concupiscentiæ quibus resistatur; ac propterea in hac vita *inter profectuum gradus*, ut ait Leo, *nullus est qui non semper melior esse debeat.*

IN SERMONE XLV.

Quo sensu S. Leo cap. 2 scripserit : Sine dilectione non creditur. Quesnelli annotatio excusa.

1. Memorato S. Leonis testimonio hanc annotationem Quesnellus subject: «*Doctrina ex Augustini principii hausta, immo ex ipsius fidei principii. Nam cum nemo possit præceptis Dei, ut oportet, obedire sine charitate, et inter Dei præcepta non postremum sit credendi præceptum, manifestum est scite dictum a Leone, quod sine dilectione non creditur. Unus Augustini locus instar omnium erit, ut utriusque per sensus et doctrina intelligatur. Igitur lib. de Dono perseverantiæ cap. 16 : Prævenit ergo et fidem gratia, inquit, alioquin si fides eam prævenit, procul dubio prævenit et voluntas: quoniam fides sine voluntate non potest esse. Si autem gratia prævenit fidem, quoniam prævenit voluntatem, profecto prævenit omnem obedientiam, prævenit etiam charitatem, qua una Deo veraciter et suaviter obeditur. Et hæc omnia gratia in eo cui datur, et cuius hæc omnia prævenit operatur.* » Hactenus Quesnellus.

2. Tota autem hujus Quesnellianæ annotationis vis in eo sita est, ideo S. Leonem affirmasse, *Sine dilectione non creditur*, quia sicut aliis præceptis, ita etiam præcepto fidei nemo potest, ut oportet, obedire sine charitate: *qua una, ut Augustinus loquitur, Deo veraciter et suaviter obeditur*; et idcirco Leonis doctrinam ex Augustini principii haustam tradidit. Hic autem cavendum est ne hujusmodi locutio eo sensu accipiatur quem refert Quesnelli propositio 47 proscripta in constitutione *Unigenitus*, nimirum: *Obedientia legis profluere debet ex fonte, et hic fons est charitas. Quando Dei amor est illius principium interiorius, et Dei gloria ejus finis: tunc purum est quod apparet exterius: alioquin non est nisi hypocritis, aut falsa justitia; quæ conveniunt cum propositione 47 a S. Pio V condemnata inter Baianas: Non est vera legis obedientia, quæ fit sine charitate.* Et in defensionem quidem propositionis 47 Quesnellianæ Augustini testimonium ex libro de Dono persev. c. 16 in Hexaplis Quesnellianis inculcatum, ac prave explicatum, aut potius contortum legitimus. Cum enim S. doctor una charitate veraciter obedire dixerit, illi exinde intulerunt sine charitate non obediri veraciter, sed per fallaciam, **483** qua omnis ejusmodi obedientia non vera sit obedientia legis, sed ad hypocritam falsamque justitiam referenda sit.

3. Si hoc tam pravo atque proscripto sensu atque consilio Quesnellus eam annotationem subject, significare voluisset ea Leonis verba, *sine dilectione non creditur*, in eam sententiam esse accipiendam, quod fides, quæ sine charitate in peccatoribus reperitur, vera fides non sit, qua præcepto fidei veraciter obeditur: cui quidem sententiæ affines sunt propositiones 52 et 58 damnatæ in constitutione memorata, quibus *fidem et religionem veram sine amore et charitate haudquamquam consistere* Quesnellus asseruit. Quod doctrinæ monstrum expresse quoad fidem jamdiu ante prædamnaverat Tridentina synodus sess. 6, c. 28: *Si quis dixerit... fidem, quæ remuneret (in peccatore) non esse veram fidem, licet non sit viva; aut eam qui fidem sine charitate habet non esse Christianam, anathema sit.* Unde etiam proscripta est ab Alexandro VIII prop. 12: *Quando in magnis peccatoribus deficit amor, deficit etiam fides; et etiamsi videantur credere, non est fides divina, sed humana.*

4. Quod si Leonis verba in ea notatione Quesnellus alio sensu accipit, nimirum ut indicaret eum loqui

non de quacunque fide, sed de fide viva, et ut oportet ad meritum æternæ vitæ, eodemque sensu scripsisse Augustinum, *sola charitate veraciter obediri*, videlicet uti ad veram justitiam et ad merendum æternum præmium requiritur, recte quidem intellexisset, sed non satis apte hanc sententiam explicasset, ut in annotatione explicari ac demonstrari oportebat. Id autem evidenter statuere nostra plurimum interest, ut palam fiat quam longe absint a damnato sensu Leonis verba ac sententia.

5. Si separatim a contextu consideretur hæc propositio: *Sine dilectione non creditur*, suspicari quispiam poterit S. pontificem latu sensu *dilectionis* nomen sumpsisse, nimirum non de charitate solum, sed de qualibet dilectione, ita ut etiam illa involvatur, qua quicumque credit saltem veritatem et fidem ipsam aliquatenus diligit. At sicuti ex contextu, a quo genuinus verborum sensus semper est colligendus, palam fit S. Leonem dilectionis nomine eam charitatem intelligere quæ fructum æternum pariât, ita nomine fidei vivam fidem intelligit, quæ una cum charitate conferat ad videndum et promerendum Deum. Enimvero in capite ejus sermonis secundo, cui laudata verba inseruntur, jam ab initio sibi exponendum proposuerat, per *cujusmodi vias nobis sit ad Dei promissa tendendum*, nimirum ad æternam gloriam. Duas mox vias subjicit ex sacra Scriptura, videlicet misericordiæ et veritatis, et has monet non esse *divisas*, cum utraque virtus connexa esse debeat, ut ad eum finem tendamus. Mox transit ad fidem et charitatem, et harum pariter virtutum nexum ad eundem finem necessarium affirmat; unde subdit: **484** *Tunc verum nomen, et verus est fructus (nimirum æternus) ambarum, cum insolubiliter utriusque manet connexio.* Et hanc quidem connexionem in eum finem omnino necessariam explicaturus statim addit: *Ubi enim non simul fuerint, simul desunt, quia (notetur ratio quæ beatitudinis finem proponit) invicem sibi et juvenem et lumen sunt: donec desiderium credulitatis impleat remuneratio visionis, et incommutabiliter videatur et ametur, quod nunc et sine fide non diligitur, et sine dilectione non creditur, ut scilicet utiliter ad visionis remunerationem obtinendam credatur.* Hanc connexionem et hunc finem apertius insinuant quæ statim subjiciuntur: *Quia ergo, sicut Apostolus ait, in Christo Jesu neque circumcisio aliquid valet, neque præputium, sed fides quæ per dilectionem operatur, simul atque conjunctim et charitati studeamus et fidei. Hic est enim quidam efficacissimus geminarum alarum volatus, quo ad promerendum et videndum Deum puritas mentis attollitur, ne oneri curarum carnalium deprimatur. Nam qui ait: Sine fide impossibile est placere Deo, idem dicit: Si habuero omnem fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habuero, nihil sum, nimirum apud Deum, apud quem sine charitate nihil prodest ut ibidem Apostolus loquitur: ita enim S. pontifex serm. 2 de Jejunio Pentecostes c. 3 exposuit: Cum dicat Apostolus nullas sibi virtutes sine charitate prodesse.* Hinc rursum Leo cap. 3 sermonis 45 illud inseruit principium: *Quod non ex fidei procedit fonte, ad præmia æterna non pervenit*, ubi se loqui indicat de fide qua præmium æternum promeremur, quæ sine charitate esse non potest. Vides ergo quam probe omnia ad finem æternæ beatitudinis referantur.

6. Evidens tandem fiet non aliam nisi hanc esse posse Leoninæ mentis interpretationem ex serm. 4 de collectis c. 1, ubi satis innuit haberi in multis fidem sine charitate; at fidem ejusmodi a charitate disjunctam ad salutem seu præmium æternum nihil proficere. De multis enim Christianis verba faciens, *Multis, inquit, quibus (diabolus) auferre non potuit fidem, sustulit charitatem; et agro cordis ipsorum avaritiæ radicibus occupato, spoliavit fructu operum, quos non privavit fructu laborum.* Quid apertius? Hinc etiam serm. 40 de Quadrag. c. 3 *fidem rectam*, qua satis obeditur præcepto fidei, sine charitate stare posse, at non esse

fructuosam ad futuram gloriam, si absque charitate sit, palam fatetur. Quamvis enim, inquit, magnum sit habere fidem rectam sanamque doctrinam, et nulla laude digna sit circumcisio gulæ, lenitas mansuetudinis, puritas castitatis, nullæ tamen sunt omnes sine charitate virtutes, nec potest dici in qualibet morum excellentia fructuosum, quod non dilectionis partus ediderit. Hinc intelligentur illa serm. 48, c. 3, ubi varios Christianorum profectus describas: *In fide germen est, inquit, in spe 485 incrementum, in charitate maturitas; quibus fidem et spem virtutes agnoscit, at non fructuosas æternæ vitæ, nisi ex charitate maturitatem obtineam.* Ita S. Pontificis doctrina hausta ex principio fidei, quæ cum Scriptura ac traditione Tridentina synodus statuit, et a proscriptis thesibus aliena cognoscitur.

7. Neque minus cohæret cum Augustini principiis, qui multis in locis fidem sine charitate identidem reperiri diserte docuit, uti serm. 90, num. 8: *Potestis habere fidem sine dilectione; et solum ei qui sine charitate credit, hanc fidem inanem esse affirmat, seu inutilem ad æternum præmium, hæc scribens in Enchiridio num. 117: Qui vero non amat inaniter credit, etiamsi sint vera quæ credit; et lib. viii de Trinitate c. 4: Nisi per fidem diligatur, non poterit cor mundari, quo ad Deum videntium sit aptum et idoneum.* In hanc autem sententiam, cum in libro de Dono persev. c. 16 de charitate scripsit, *qua una Deo veraciter et suaviter obeditur, vocem veraciter de perfecta obedientia legis accepit, qua homo fiat aptus et idoneus ad videndum Deum, ut ex aliis Augustini testimoniis latius probant qui de hac ejusdem doctrina ex proposito disserunt. Nobis autem Leonis sententiam explicasse et constituisse sufficiat.*

IN EUMDEM SERMONEN XLV.

De iis verbis cap. 4: Rei criminum ad hos dies (paschales) pervenisse se gaudeant, in quibus a sanctis piisque principibus etiam publicarum austeritas remittitur ultionum.

« Idem habet (inquit Quesnellus in annotatione recitato testimonio subjecta) supra serm. 2 de Quadrag. cap. 5: *Romani, inquit, orbis piissimi imperatores sancta antiquitus observatione custodiunt, qui in honorem passionis et resurrectionis Christi, constitutionum suarum severitate mollita, multarum culparum reos præcipuum relaxari.* Et serm. 9, cap. 3: *Ut severitas ultionum, quæ nunc etiam in publicis judiciis relaxatur, etc.* Quousque remissio et relaxatio ista extenderetur, an solis vinculis soluti rei in custodia remanerent, an etiam e carcere dimitterentur, non invenio clare definitum. In libello supplicii monachorum qui sub Eutyche erant, actioni 4 concilii Chalcedonensis inserto, hæc habentur: *Saperveniit, inquit, et salutaris passionis dies et sacra nox, et Resurrectionis festivitas, in qua quidem et plurimis peccatoribus a sanctis Patribus nostris damnationes solvuntur; verum et ab imperatoribus criminalia reis vincula relaxantur; justa vero lætitia omnis domus et omne forum repletur.* Videntur ex his verbis rei saltem nonnulli in libertatem esse vindicati in paschali festo legibus imperatoris. Nulla tamen in Codice quæ id 486 asserat, etsi plures quæ actionem omnem in reos suspendant, aliæ quæ per totam Quadragesimam, aliæ per quindecim paschalis festi dies. Cod. lib. ii, tit. 42, de Feriis: *Quadrag. diebus, qui auspicio cæremoniarum paschale tempus anticipant, omnis cognitio inibiatur criminalium quæstionum.* Impp. Valent. Valens et Grat. AAA. *In quindecim paschalibus diebus compulsio annonariæ functionis et omnium publicorum privatorumque debitorum differatur exactio.* Valent. Theod. et Arcad. AAA. Exceptionem continet alia eorumdem constitutio, quæ Leonis nostri sententiam confirmet magis quam infirmet: *In his tamen, inquit, et emancipandi et manumittendi cuncti licentiam habeant.* Sed

A Leonis locus primo loco citatus ex serm. 2 Quadragesimæ multarum culparum reos imperatoris constitutionibus relaxatos esse per hanc paschalem dierum solemnitatem clarius videtur asserere. Nam relaxari nihil aliud esse quam dimitti ex serm. 47, de Pass. 8, c. 3, probatur, uti ut *Barabam indulgentia relaxaret*, clamasse populos scribit. Hæcenus Quesnellus. Si vero is observasset titulum Justiniani Codicis *De episcopali audientia*, lib. i, tit. 4, invenisset legem Valentiniani II, n. 3, descriptam et editam an. 385, in qua hæc habentur: *Exsequantur iudices quod indulgere consuevimus. Ubi primus dies paschalis exstiterit, nullum teneat carcer inclusum, omnium vincula dissolvantur; et subjiciuntur exceptiones quorundam reorum et criminum.* In Codice autem Theodosiano lib. ix, tit. 28, *De indulgentiis criminum* quinquemodi leges occurrunt, duæ Valentiniani Senioris ac tres Junioris, quarum ultima est jam allegata, ex quibus colligitur olim hanc indulgentiam usu quodam inductam, vel epistolis etiam imperatorum per singulos annos ad omnes civitates missis, ut liquet ex duobus testimoniis Chrysostomi, ex more præscriptam, nonnullas dubitationes peperisse de quibusdam reis, num eadem indulgentia essent relaxandi; quæ dubitationes ut solverentur illæ leges datæ fuerunt. In postrema autem lege generalis sanctio edita fuit, quæ omnes exceptiones complectitur. Vide Jacobi Gottofredi Commentarium præcipue in legem 3, ubi indicatos Chrysostomi textus recitat.

IN SERMONEM LXVI.

Postilla Quesnelli in testimonium Leonis cap. 4 excutitur.

Ipsa illa substantiæ nostræ in Deitate susceptio, qua Verbum caro factum est, et habitavit in nobis, quem hominem misericordix suæ, nisi infidelem, reliquit exsortem? His Leonis verbis hanc postillam Quesnellus affixit: *Infidelis exsortis gratiæ Christi.* Hæc autem indefinita propositio perperam 487 intelligi potest, ita ut favere videatur propositioni 26 damnatæ in constitutione *Unigenitus*, qua traditur: *Nullæ dantur gratiæ nisi per fidem.* Sed *misericordix* nomen S. pontifex adhibuit, non autem nomen *gratiæ*. Ne vero ipsum *misericordix* nomen cuiquam fucum faciat, quo ille sensu *exsortem misericordix* dixerit *infidelem*, ex contextu explicandum est. Ejus itaque *misericordix infideles exsortes* intelligit, cujus participes fideles affirmat. Porro ad fideles pertinent ista, quæ præcedenti testimonio immediate subjiciuntur: *Et cui non communis natura cum Christo est, si assumentem recepit, et eo spiritu est regeneratus, quo ille progenitus?* ubi indicat fidei et baptismatis gratiam, ut not. 24 in hunc locum explicavimus. Loquitur nimirum S. Leo de illa misericordia qua Verbum caro factum est in nobis habitans nos per fidem et baptisma sibi unitos divinæ affecit consortes naturæ. Sicut ergo fideles, qui fidem et baptisma susceperunt, hujus misericordix participes sunt, ita infideles, qui et fide et baptismate carent, eadem hac misericordia recte dicuntur *exsortes*.

IN SERMONEM LXXVI.

In eum locum cap. 6, quo de Manete dicitur: Et tempore damnandus innotuit, quo post resurrectionem Domini ducentesimus et sexagesimus annus impletus est, Probo imperatore Paulinoque consulibus, cum octava jam in Christianos persecutio desæviret; tres Quesnelli annotationes et non nullæ observationes nostræ proponuntur.

1. Tres annotationes in hoc testimonium Quesnellus subjicit quas hic describimus. Primum in ea verba *Quo post resurrectionem Domini ducentesimus et sexagesimus annus impletus est, Mendum, ait, hi subesse suspicatur Dionysius Petavius in annotatio*

nibus ad Epiphanium pag. 267, et pro CCLX, translato numero uno, legendum vult CCXL. Ratio ejus est quod Probi et Paulini consulatus indicit in annum fere Christi CCLXXVII in æra Dionysiana. Quo ex numero XXXI, inquit, annis deductis, CCXLVI anni reliqui sunt ab ascensione Domini; totidem scilicet, quot ex aliorum chronographorum sententia ponit Epiphanium. Leo autem noster horum sententiam secutus erit (si Petavii correctio subsistit), numerum rotundum CCXL pro CCXLVI usurpans; quod inter concionandum maxime evenire solet, ubi ad strictos chronologiæ apices non attenditur. Proprius adhuc ad illam epocham accedet Leo, si pro CCLX posuerit CCL, quod quidem habet Oxoniensis codex unus ms. in archivio Laudinis asservatus. Et sane, ut cum typi excudendi ordinantur, facilius est numerum unum in alterius locum, dormitantibus **488** operis, irreperere, et pro XL excudi LX, ita inter scribendum facilius est numerum unum alicui summæ superaddi, ut X ad L.»

2. Secundo in ea verba, *Probo imperatore Paulinoque coss.*: « Hinc corrige, inquit, Cassiodori Fastos consulares, qui hunc consulatum Aureliani et Marcellini consulatui immediate subjiciunt. Corrige etiam Annales ecclesiasticos, qui ad annum Ch. 277 hunc consulatum cum septimo Aureliani imperatoris anno componunt. Cum enim ex fastis omnibus Probum Paulinumque simul consulatum gessisse constat, Probumque imperatorem appellet Leo noster, necesse est ut post Aureliani mortem, immo et post Taciti, cui Probus successit, obitum, consulatus ille Probi Paulinique contigerit. Concinit Eusebii Chronologia, qui anno 2 Probi imperatoris Manichæorum originem assignat. Facilis tamen conciliandorum auctorum diversa de Manichæorum sæctæ initiis scribentium via. Alii de ipso Manete, alii de ejus magistris Scythiano et Budda, de quibus supra, intelligendi. Aliqui de ipsa origine monstri illius; nonnulli de variis ejus eruptionibus in Ecclesiam, partim Orientalem, partim Occidentalem; ad demum alii de errorum ejus damnatione; de qua Leo noster mentionem facit. »

3. Tertio in ea verba, *Cum octavi jam in Christianos persecutio*, etc.: « Si de Aureliani, inquit, imperatoris persecutione loquitur, ut videtur omnino, hæc non octava fuit, sed nona, quemadmodum numerat Augustinus de Civit. Dei lib. xviii, cap. 3, et ex aliarum persecutionum enumeratione liquet. Si Charitonis martyris acta, quæ apud Surium 24 Septembr. leguntur, digna sunt quibus hæc in parte fides habeatur, Tacitus Probi prædecessor huic jam persecutioni finem imposuerat; ut benigne interpretari juvet hæc Leonis verba, quæ persecutionis etiam exordium videntur significare: *Cum jam ebulliret*, etc., quamquam mss. codd. tres Oxonienses habent, *desæviret*. » Hæc omnia Quesnellus.

4. Omnes hujus loci chronicas notationes sumptas deteximus ex integro Prosperi Chronico. Inter tres enim aut potius quatuor hujus Chronici editiones, quas accuratissime distinguit ac statuit P. Hieronymus a Prato diss. 3 in Sulpicium Severum, tom. II, num. 32 et seqq., altera ex duabus prioribus, seu, si mavis, tertia in rem præsentem, qua de Manichæis Romæ detectis agitur, Leoni usui esse potuit. Prima quam Prosper vulgavit an. 433, secunda, quæ desinit an. 443, et confirmari potest ex codice antiquo Veronensi Saibanteo, qui integrum Prosperi Chronicon hoc anno desinens, id est hanc ipsam secundam editionem Prosperi repræsentat. Tertia, quæ extenditur ad annum usque 445. Ex aliqua vero harum editionum Leonem profecisse **489** in memoratis chronicis notationibus describendis duo certa indicia demonstrant. Probi siquidem imperatoris et Paulini consulatus in uno Prosperi Chronico legitur: nam Prosper, qui ex Eusebii Chronico ab Hieronymo Latine reddito pleræque decerpit, primus omnium a passione seu resurrectione

A Christi consulatus adjecit, Manichæorum hæresis initia Probi imperatoris et Paulini consulatui assignavit. Octavæ etiam persecutionis notatio soli Prosperi Chronico referenda est: Eusebius enim persecutiones quidem suis locis indicavit in Chronico, non autem expressit numerum quem in Prospero invenimus. Hinc autem anni quoque annotatio ex eodem Prosperi Chronico supputando collecta dicenda est.

5. Si vero recta supputatio facta credatur, scribendus fuerat potius annus 250 quam 260. Si enim a consulatu Geminorum, cui passio et resurrectio Christi in iisdem editionibus attribuitur (postremæ siquidem editioni, quæ prodit an. 455, tribuenda est illa opinionis mutatio, qua Prosper Geminorum consulatui *manifestationem* seu prædicationem Christi, tribus autem post annis passionem et resurrectionem ascripsit): si, inquam, ab eo Geminorum consulatu ad consulatum Probi et Paulini, cui initium hæresis Manichæorum affigitur, recte computes, invenies quidem in editis consulatus 247, qui rotundo numero, ut sæpe fit, latius haberi potuerunt pro anno 250, non vero 260. At observandum est in vulgato Prosperi Chronico alios consulatus librarium incuria omissos, alios autem perperam fuisse insertos, ut colligi potest ex Canone paschali Victorii Aquitani, qui consulatus ex Prospero accuratius exscripsit, nec non ex aliis argumentis, quæ luculenter proposuit Joannes VanderHaagen in Observationibus ad Chronicon Prosperi, § 49 et seqq. Porro ex eodem Victorii Canone atque ex aliis ipsius Prosperiani Chronici notis liquet, consulatum Geminorum, cui assignantur passio et resurrectio Christi, ab ipso Prospero fuisse affixum ei anno qui respondet anno æræ vulgaris vigesimo octavo. Si vero ab hoc anno æræ vulgaris computare incipias usque ab Probi et Paulini consulatum, qui coeurrat cum anno æræ vulgaris 277, invenies his consulibus (computatis terminis) decurrisse annum ducentesimum quinquagesimum, qui minus accurate *inpletus* a Leone appellatur.

6. Dissimulandum quidem non est, in Prosperi Chronico si expungantur consulatus duo certo expungendi, et addantur quatuor, qui certe addendi sunt, ut laudatus Vander Haagen probavit, Probi et Paulini consulatum a consulatu Geminorum cadere in annum 249, quemadmodum et apud Victorium accidit. Sed cum in consulatibus notandis Prosperi et Victorii codices sint evidenter corrupti, non multum in his insistendum videtur. Cum vero Prosper jam aliquanto ante Probi et Paulini consulatum, **490** ac deinceps etiam, veteri unius anni anticipatione deserta, consules proprio cujusque anno ascribere cœperit, satius est credere proprio quoque anno assignasse consulatum Probi atque Paulini, ita ut unus consulatus, qui præpositus fuerat, perperam in codicibus postpositus legatur, ac propterea illorum consulatus vere concurrerit cum anno post resurrectionem Christi 250. Cum itaque S. Leo cæteras chronicas notationes ex Prosperi Chronico sumpserit, annum quoque 250, ex eodem per supputationem annotasse credibile est, non vero 260. Sed unus tantum codex Oxoniensis a Quesnello laudatus eum annum præfert. Cum vero cæteri omnes tum Collectionum tum Lectionariorum et multi et antiqui codices, quos diligenter exquisivimus atque contulimus, et inter hos antiquissimus Vat. 38 5, habeant annum 260, et non numericis Romanis notis CCLX, quæ facile a librariis mutari et vitiari potuissent, sed distinctis verbis expressum *ducentesimus et sexagesimus*, quæ non ita facile mutationem recipiunt, non ausi sumus a vulgata lectione discedere. Experimento enim patefactum est quantum a primæva et originali lectione desciverint illi qui ex arbitrio licet conjecturis vehementibus ducti, numericas quasdam notationes corrigere voluerunt. Neque movet excessus decenni, qui in an. 260 manifestus est.

Antiquos enim Ecclesiæ Patres in computandis annis sive ab ortu sive a passione Christi non fuisse multum accuratos, excessisse etiam ultra decennium, pluribus exemplis probavimus diss. 1 S. Zenonis editioni præmissa cap. 2. § 1. Hæc quoad primam Quesnelli annotationem.

7. Quoad alteram illud monere sufficiat, Leonis verba de tempore quo Manes *dummandus innotuit*, illud tempus indicare, quo primus omnium Archelaus Cascharæ in Mesopotamia episcopus cum Manete publicam disputationem habuit, ac exinde ejus errores ita prodierunt, ut tum *damnandus innotuerit*.

8. Quoad tertiam annotationem jam indicabimus persecutionis *octavæ* mentionem a S. pontifice sumptam fuisse ex Prosperi Chronico. Prosper autem novem tantum persecutiones recensuit: illam enim Aureliani, quæ ab Augustino et Orosio *nona* dicitur, quæque *commota* quidem, sed fulmine et morte ejusdem imperatoris statim intercepta traditur, Prosper distincto numero inter persecutiones referendam non credidit, adeo ut Diocletianeam (alias *decimam*) *nonam* vocaverit. Hinc cum Leo *octavam* persecutionem appellavit, Prosperi vestigiis insistens, non Aureliani, sed Valeriani persecutionem intellexit, quæ apud Prosperum æque ac apud Augustinum et Orosium, nec non apud Sulpicium et Hieronymum *octava* computatur.

491 IN SERMONEM LXXIX.

Num S. Leo omnia opera virtutum moralium in infidelibus peccata esse docuerit.

1. Sanctus pontifex in serm. 79, de Jejunio Pentecostes secundo, cap. 2, de infidelium jejuniis loquens, non solum ea appellavit *vana*, verum etiam *infidelitate polluta* asseruit. *Aliud enim agit sub veritate ratio, aliud sub falsitate deceptio*. Apud nos *fides etiam sanctificat manducantem, apud illos infidelitas polluit jejunantem*. Et mox hanc generalem propositionem subjicit: *Ecce ra Ecclesiam catholicam nihil est integrum, nihil castum, dicente Apostolo: Omne quod non est ex fide, peccatum est*: quibus verbis non tam jejunia quam omnes aliarum virtutum moralium actus infidelitate pollutos ac peccata esse videtur innuere. His autem verbis Quesnellus postillam affixit: *An et qualia sint infidelium bona opera*.

2. Ne quis vero sententiæ ab Ecclesia proscriptæ S. Leonem favere existimet, præponendum est cum alibi pafam tuisse professum *laude digna esse misericordiæ et humanitatis opera quæ non prodeunt ex fide, si nullo pravo fine aliunde infecta, ex ipsarum virtutum motivo eliciantur*. Hæc enim leguntur serm. 7 de Quadragesima, c. 3: *Quid hac humanitate felicitus? Quæ utique laude sua fraudanda non esset, si propter ipsam naturæ communionem (en naturalis virtutis motivum) juvando homini ab homine præstaretur*. Sed quia, addit, *quod non ex fidei procedit fonte, ad præmiu æterna non pervenit; alia est conditio operum cælestium, alia terrenorum*. Mundana benevolentia in his quos adjuvat habet finem; Christiana pietas in suum transit auctorem, dum in ipsum dicimur benigni, quem in nobis fateamur operari. Qui laude sua fraudandam non esse ejusmodi humanitatem affirmat, etiamsi non ex fidei procedat fonte, dummodo propter ipsam naturæ communionem juvando homini ab homine præstetur, qui est finis miserationis ac virtutis naturalis; is bonam utique, non autem malam hanc humanitatem credidit: neque enim malum, quod solum vituperationem meretur, dici potuisset *fraudandum non esse sua laude*. Solum vero hæc opera præmio cælesti, quod Deus retribuatur, vacua esse, in subsequentibus addit, et totum eorum præmium inter homines, in quibus sistunt, et in hoc mundo terminari. Si qui ergo infideles misericordiæ aut alterius moralis virtutis opera edant ex motivo virtutis, licet non ex fide edant, peccati accusandi non sunt ex Leonis sententiâ.

3. Quod si eorum jejunia *infidelitate polluta*, et apud eos *nihil integrum, nihil castum* reperiri, in hoc serm. 79 affirmavit, id alio sensu, qui antecedenti sententiæ non contradicat, affirmasse dicendus est, quatenus scilicet jejunia et alia virtutum opera apud infideles plerumque non ex motivo *492* virtutis, sed ex aliquo vicioso fine profecta credidit. Qua in re observandum est S. Pontificem infidelium nomine complecti omnes qui Christiana fide carent, sive pagani illi sint, sive Judæi, sive etiam hæretici. Ita enim exorditur caput secundum: *In exercendo autem hoc Dei munere* (id est continentia a cibis per jejunium) *non ideo segniores esse debemus, quia et Judæi et hæretici sæpe ab edendi libertate se continent, et apud ipsos paganos sunt quedam vana jejunia*. Mox de his omnibus jejunantibus subdit: *Aliud enim agit sub veritate ratio, aliud sub falsitate deceptio*. Apud nos *fides etiam sanctificat manducantem, apud illos infidelitas polluit jejunantem*; ubi infidelitas non solum ad paganos, sed ad Hebræos et hæreticos etiam extenditur. Varia autem ratione istorum abstinentiæ (et similiter alii actus virtutum moralium) ex pravo aliquo fine pollui poterant. Paganorum quidem jejunia, si quæ Leonis ætate in inanum decorum cultum vigerent (uti erat illud quod Cereri institutum Livius memorat, quodque iv nonas Octobris præscriptum legitur in antiquo Calendario marmoreo Amiterni effosso [Apud Murator. Thesaur. inscript. pag. 150]) quatenus *infidelitate polluta* proprie dicantur, quisque intelligit. Id ipsum est de jejuniis Manichæorum in honorem Solis ac Lunæ a Leone notatis Sermon. 4 de Quadrag. c. 5, et in epist. ad Turribium c. 4, de quibus proinde affirmat in laudato sermone: *Quis sua maxime observantia polluunt*. Alia etiam istorum hæreticorum jejunia perstrinxit serm. 4 de Nativitate c. 6: *Non vos seducant deceptoris artibus ficta et simulata jejunia, quæ non ad purificationem, sed ad perditionem proficiunt animarum*. Speciem quidem sibi pietatis et castitatis assumunt: sed hoc dolo actuum suorum obscena circumtegent, et de profani cordis penetrabilibus jacula, quibus simplices vulnerentur, emittunt. Et rursum de ejusmodi jejuniis serm. 4 de Epiphani. c. 5: *Non sunt casta jejunia, quæ non de ratione veniunt continentia, sed de arte fallacia*. Hactenus nocuerint incautus, hactenus illuserint imperitis. In quibus cum jejuniorum id genus vitium in fallendi finem rejicit, non in jejunia per se; tum vero *casta innuit jejunia, quæ de ratione veniunt continentia*, seu quæ omni prava fine secluso ex solo virtutis motivo procedunt. Hebræorum quoque jejunia polluta intelligi possunt vel eo pravo consilio quo præceptis legalibus jam abolitis obsequium præstandum existimant, vel saltem inani gloria, quæ Pharisæos jejunantes intumuisse, uti apud Matthæum traditur c. vi, v. 16. S. pontifex notavit serm. 4 de Jejunio mensis septimi c. 1, ac præcipue serm. 7, c. 2.

4. Hoc autem inanis gloriæ vitium in sermone de quo nunc agimus S. Leonem præsertim spectasse exinde colligi potest quod capite tertio Christianos hortetur ut a jactantia et superbia in jejniis maxime caveant, ne jejunium per se bonum hoc vitio corrumpatur. *Cavendum est*, inquit, *493* *ne bona, quæ facere sine bonitate non possumus, elatione perdamus*. Num omni se merito laude dispoliat, qui de studiis industriæ suæ in se magis quam in Domino gloriatur. Et cap. 4: *Contineamus nos ab inflatione jactantia, ad Dei gloriam cuncta referentes*. Quamquam in hoc potissimum vitium, de Christianorum jejniis loquens, declamasse videtur, quia, uti animadvertit, serm. 4 de Quadrag. c. 3, apud ipsos, qui infidelitate non detinentur, hoc maxime corrupto fine diabolus insidiatur, ut quos, ait, *non potuerit dejicere per diffidentiam, conetur superare per gloriam*. Vicinum est enim rectis actionibus superbiæ malum, et de proximo semper virtutibus insidiatur elatio: quia difficile est ut laudabiliter viventem laus humana non capiat, nisi, ut

scriptum est, qui gloriatur, in Domino gloriatur. Cum vero S. Leo apud paganos, Judæos et hæreticos, qui recta fide carent, jejunia vel hoc superbiam, vel alio vitio infecta putarit, ac pari aliquo pravo fine corrupta præsumpserit cætera virtutum moralium opera quæ ab illis fiunt, nihil mirum si illa exinde *infidelitate polluta*, et apud eosdem *nihil integrum, nihil castum* reperiri affirmavit.

5. Neque idcirco colligendum est eum peccati absolute ac generatim damnasse omnia virtutum opera quæ extra Ecclesiam ab illis eduntur; nam *laude digna ac bona, ut vidimus, expresse docuit, quæ ex fidei fonte non procedunt, si omni pravo fine semoto ex virtutis motivo producantur.* Solum cum inter paganos aliosque infideles, deficiente recta fide, aliquis pravus finis, saltem philantiam vel inanis gloriæ, facillime subrepat, ipsa bona opera, *quæ facere sine bonitate non possumus, vitiari, et eutenus nec integra, nec casta esse affirmavit, uti eodem sensu Augustinus, Prosper aliique Patres tradidere.* Hinc serm. 4 de Nativit. Domini, c. 6, postquam vitiosa Manichæorum jejunia reprehendit, auditores suos ad rectam fidem tenendam hortatus est hac præsertim ratione, *quia nihil sine illa sanctum, nihil castum est, nihil visum: justus enim ex fide vivit; ubi verbi nihil castum indicato sensu intelligenda sunt.*

6. Hic autem postremus textus aliam observationem suppeditat. Dum enim sine fide *nihil sanctum, nihil vitium, tradit; infidelium opera quæ nullo pravo fine inficerentur, vera sanctitate ac merito æternæ vitæ vacua innuit.* Ita etiam serm. 8, de Quadr. c. 1, S. Pontifex jejunatos monens, ne *ulla infidelitate polluantur*, hanc rationem offert: *Dicente enim Apostolo, Omne quod non est ex fide, peccatum est, inutilia erunt ac vana eorum jejunia, quos illusionibus suis mendacii pater decipit, et vera Christi caro non pascit.* Quibus verbis nomen peccati ab Apostolo adhibitum, de operibus generatim inutilibus et vanis, id est merito ac præmio æterni carentibus, interpretari videtur, ut scilicet ea quoque misericordiam opera ab infidelibus edita, complectatur, quæ nullo corrupto fine propter **494** ipsam naturæ communionem juvando homini impensa. sua laude non fraudanda, id est bona, pronuntiaverat serm. 7, quæque proinde hoc solo latiori sensu peccati dici queunt, quatenus sine fide viva ad æternum præmium nihil proficiunt: unde hoc eodem serm. 7, scripsit: *Quod non ex fidei procedit fonte, ad præmia æterna non pervenit.*

7. Duo itaque virtutum moralium opera S. pontifex in infidelibus ratiæ distinxit. Alia ex objecto quidem bona, at pravo fine corrupta et mala; alia vero nullo pravo fine infecta, non tam ex objecto quam ex fine virtutis bona, sed merito æternæ vitæ expertia et inutilia. De primi generis operibus absolute et generatim affirmavit, *nihil integrum, nihil castum, etc.*, apud infideles reperiri, quia generatim omnia infidelium bona opera aliquo vitioso fine corrumpuntur. Opera vero secundi generis conditionate et quasi per exceptionem in illis admisit, *si ex motivo virtutis edantur; quod casum possibilem et valde rarum insinuat.*

8. Id vero a damnatis propositionibus tam alienum est, quam ab iisdem alienus est S. Augustinus, qui de operibus virtutum apud infideles non dissimiliter tradidit. In libro de Spiritu et Litt., cap. 26, scriptum reliquit: *In numero etiam hominum impiorum, nec Deum verum veraciter colentium quædam facta vel legitima, vel novimus, vel audivimus, quæ secundum justitiæ regulam non solum non vituperare possumus, verum etiam merito jusque laudamus.* Id convenit cum illis Leonis *laude sua fraudanda non sunt.* Mox autem subdit: *Quamquam si discutias quo fine fiant, vix invenientur, quæ justitiæ debitam laudem defensionemque mereantur.* Quibus dum insinuat ea justitiæ opera sine aliquo pravo fine *vix inventum iri*, pleraque sane perinde depravata in iisdem certo creditur: unde aliis in locis virtutum opera, quæ ab infidelibus

A patrantur, idem Augustinus, æque ac S. Leo, generatim damnavit ex solo pravo fine, quo ea infecta, raris casibus exceptis, generatim præsumit.

IN SERMONEM LXXXII.

De die martyrii SS. apostolorum Petri et Pauli. Laterculi Bucheriani ætas atque Præstantia, ejusque auctor detegitur. De Calendario ac testimonio Polemii Silvii.

1. Quesnellus in hæc verba Leonis serm. 83 de Natali SS. Apostolorum Petri et Pauli c. 1: *In die martyrii eorum istam notationem subiecit: « Quo die, quoque mense agnom suum compleverint apostoli Petrus et Paulus, et quomodo similiter martyrii eorum memoria solemniter festivitate olim coleretur in Ecclesia, sunt qui ex hodiernis Ecclesiæ fastis et consuetudine discerni nolint. Nullus enim, inquit, testis est admodum antiquus, qui illum diem in kal. Julii 495 assignet. Vetus-tissimum autem auctorem habemus, Leonique ipsi æqualem, qui solemnitatem depositionis apostolorum octavo die ante kalendas Martias celebratam fuisse commemorat. Is est Polemeus Silvius; cujus laterculum sacra profanaque festa plura continentem, penes se integrum fuisse testatur Joannes Bollandus in præfatione generali in Vitas SS. cap. 4, § 3; cujus laterculi specimen eodem loco editum docet nos depositionem apostolorum, non 27 Junii, ut nunc fit, sed 22 Februarii celebratam fuisse in Ecclesia Romana. Ita enim habet: VIII (kal. Mart.) DEPOSITIO SS. PETRI ET PAULI. Romæ scripsit, si codici fides, Silvius ille; sed et Leonis nostri ætate, imperantibus Theodosio juniore et Valentiniano, Posthumiano et Zenone vv. cc. coss., id est, anno Christi 448, suumque anno sequenti perfecti laterculum, Asterio consule, hoc est anno 449. Verum difficile est ut propter unicum incertæ fidei codicem contra omnia eamus seu Kalendaria, seu martyrologia, seu alia hujusmodi Ecclesiæ veteris monumenta, quæ hactenus lucem viderunt; qualia sunt Sacramentarium S. Gregorii Magni, Ordo Romanus, ipsum S. Hieronymi Lectionarium omnium antiquissimum; in his enim omnibus SS. Petri et Pauli depositio seu natale tertia die ante kalendas Julias assignatur. Immo et in vetustissima membrana seu martyrologio, quod eschedis Heriberti Rosweydi Bollandus ipse obtulerat Egidio Bucherio, quodque iste sua comment. in Victorii Canonem inseruit, disertis verbis octavo kalendas Martii, non depositio apostolorum Petri et Pauli, sed natale Petri de cathedra legitur; et III kalendas Julii assignatur dies martyrii Apostolorum in hunc modum: III kal. Julii, Petri in Catacumbas, et Pauli Ostiense. Certe cum isti laterculi invicem de antiquitate certent, longe major ei fides debetur, cui suffragantur et antiqua omnia Ecclesiæ monumenta et auctorum omnium consensus, quam alteri, qui solus novellam suggerit opinionem, et in quem facile est mendum irrepsisse. » Hactenus ille, et satis bene. Solum displicet, quod memoratos Polemii Silvii et Bucherii laterculos *invicem de antiquitate certare* scripserit: nam laterculus Bucherii sæculo fere integro Silvii laterculo anterior est.*

2. Ut autem Bucheriani laterculi ætas atque præstantia planius percipiatur, diesque martyrii SS. apostolorum Petri et Pauli certior fiat, de ejus auctore nonnulla exactius animadvertere juverit, quæ hactenus ab aliis observata non vidimus. Duo autem (quod sciamus) codices hunc laterculum continent: alter vetustior, at mutilus, apud Bollandistas exstat. Ex hoc Bucherius memoratum laterculum et quatuor alia monumenta edidit, nimirum Catalogum præfectorum Urbis, Catalogum Romanorum **496** pontificum, Fastorum consularium fragmentum, et Kalendarium Romano-profanum, cui quatuor menses desunt. Alter vero recentior, sed integer inventus est in bibliotheca Cæsarea, quo Cuspinianus usus

fuera in Commentariis ad Cassiodorii Chronicon, et exinde ante Bucherium Catalogum præfectorum Urbis vulgaverat. Ex hoc autem Lambecius, tom. IV Bibliothecæ Cæsareæ integrum Kalendarium, et nosler cardinalis Norisius in opere de Epochis Syro-Macedonum integros fastos publicavit. Novissimè autem Joannes Georgius Ecard, tom. I Corporis Historiæ mediæ ævi ex eodem codice præter Kalendarium quatuor reliqua monumenta eodem ordine, quo proferuntur in manuscripto, et cum iisdem etiam liberariorum erroribus accuratissime recusit. Ex horum autem quinque documentorum observatione liquet omnia, Imperante Constantio, fuisse conscripta. Nam in Kalendario Romano profano nullus notatur natalis dies imperatorum qui sint posteriores Constantio; hic autem appellatur titulo, non *divi*, ut cæteri jam vita functi, sed *domini*, quod viventis indicium est. Fæsti consulares et Catalogus præfectorum Urbis desinunt an. 354. Laterculus, qui Bucherianus vocari solet, et inscribitur *Depositio martyrum et episcoporum*, dum notat diem obitus et locum sepulturæ Romanorum pontificum, terminat in Julio, qui obiit an. 352. Tandem Catalogus summorum pontificum ita concluditur in Liberio, sui successore, ut notetur quidem ordinationis, non autem mortis ejus dies, quemadmodum in antecessoribus fuerat designatus, quod eum adhuc superstitem indicat. Ex his autem observationibus unus et idem omnium ejusmodi monumentorum auctor, et Liberio atque Constantio cœvus agnoscitur. Ex Kalendario vero profano auctoris nomen eruitur, nimirum Furius Dionysius Philocalus. Cum porro omnia at sacra et profana quæ in his monumentis notantur Romana sint, et peculiaribus ac minutissimis etiam Romanæ urbis et Ecclesiæ notitiis referta, hunc Philocalum Romæ has notitias didicisse et scripsisse exploratum videtur, quod ad fidem his documentis conciliandam plurimum confert.

3. Præterea in rem præsentem dissimulandum non est laterculi Bucheriani integrum textum esse his verbis expressum; in *kal. Jul. Petri in Catacumbas, et Pauli Ostiense Tusco et Basso cons.* Ex hac autem Catacubarum et consulatus notatione diem alicujus translationis potius quam mortis hoc laterculo designatum quidam suspicati sunt. At hanc difficultatem in se Philocalus solvit ex duobus aliis opusculis, in quibus dies martyrii SS. apostolorum Petri et Pauli signatur in *kal. Julias*, nimirum in Catalogo Romanorum pontificum his verbis. *Passus est (S. Petrus) cum Paulo d. in kal. Jul., pag. 26* editionis Eccardi: et in *Fastis consularibus pag. 10: 497 Nerone Cæsare, Velere. Hoc cons. passi sunt Petrus et Paulus in kal. Jul.* Verba *passus* et *passi* sunt diem profecto mortis expressè indicant. Itaque si uno laterculo, uti vocari solet, Bucheriano separatim ab aliis opusculis considerato ex consulatu præsertim additione dubitari poterat, non ibidem ex auctoris mente translationis dies designat potius quam mortis, certe ex collatione ejusdem laterculi cum aliis duobus ejusdem auctoris opusculis dubium esse nequit quin in eo auctor æque ac in istis indicare voluerit martyrii diem, cum quo forte etiam translatio aut aliud factum nobis ignotum et consulatu Tusci ac Bissi denotatum concurrerit. Itæc de auctore et sensu laterculi Bucheriani.

4. Porro Silvium auctorem alterius Kalendarii profani Gallum scriptorem fuisse, non ex eo solum cognoscitur quod suum opusculum dicavit Eucherio episcopo, qui Lugdunensi Ecclesiæ præfuit, ut videre est apud Bollandum tom. I Januarii, in præfatione c. 4, § 3, verum etiam colligitur ex Vita S. Hilarii Arelatensis, in qua Silvius inter alios scriptores ejusdem Hilarii concionantis additores recensetur: et hinc etiam auctor Chronici Prosperi Tironis nomine editi, qui Gallus item est auctor, ad ann. 439 memorat eumdem scriptorem Silvium ab aliis prætermisum, eo quod sibi in Gallia notus fuerat. Hujus au-

tem Silvii Kalendarium non sacrum, sed profanum est? cumque alios laterculos habuisse, ex quibus exciperet, et suo stylo alia fusius exposuisset, alia mutasse vel addidisse, Bollandus in præfatione t. I ostendit. Inter profana autem paucissima sacra festa obiter ibidem notantur, ut videre est apud Bollandistas tom. VI Junii part. II, ubi Kalendarium integrum Silvii editum fuit. In'er hæc autem festa notabile est festum S. Vincentii martyris XI kal. Februarii, quod tum apud Romanos non celebrabatur, et similiter festum Machabæorum kal. Augusti, quod ætate eadem Leoni cœva Romæ ceptum non fuisse ostendimus in admonitione præmissa serm. 48 Appendicis. Romæ vero hoc Kalendarium scriptum, ut Quesnellus indicat, nusquam apparet ex codice. Immo ex notatione ipsa depositionis SS. apostolorum VII kal. Martias, cui tria monumenta Furii Philocalicum cæteris omnibus ecclesiasticis documentis refragantur, illud Kalendarium Romæ scribi non potuisse liquet; idque multo manifestius evincit antiquissimum sacramentarium Romanum Leonis nomine editum et recudendum a nobis tom. II, quod Leonis et ipsius Silvii ætatem redolens (uti eodem volumine ostendetur) diem martyrii eorumdem apostolorum mense Junio, et octavam mense Julio, tunc celebratum exhibet. Quin ex ipso Leone id ipsum colligere licet. Is enim serm. 85 habito in octava ipsorum cap. 1 indicat in die festivitatis eorumdem liberatam fuisse Romam a 498 Vandalis. Hæc autem liberatio cum incidit in diem 29 Junii, ut in admonitione ad eumdem sermonem constituimus, eidem quoque diei eam festivitatem, ac proinde *diem martyrii*, fuisse ascriptum intelligimus. Probabilius igitur est Silvium scribentem in Galliis, Romanorumque festorum minus peritum, qui in allegato Prospero Tironis Chronico *turbatæ admodum mentis* dicitur, per errorem die VIII kal. Martias notasse depositionem SS. Petri et Pauli pro Natali S. Petri de Cathedra, quod huic die in Philocali laterculo ascribitur. Forte cum festum Cathedræ S. Petri XVIII kal. Februarias apud Gallos celebratum videret, eodem die Romanos eam festivitatem tunc celebrasse existimavit, ac propterea festum VII kal. Martias in aliquibus documentis Bucheriano similibus notatam, non cathedræ, sed depositionis diem opinatus est. Ita sublata prorsus videtur hac in re Silvii auctoritas, quæ una universis criticis negotium facescebat.

IN SERMONEM XC.

Quid de duobus amoribus, Dei et mundi, S. Leo docuerit. Quesnelli postilla excussa.

1. Celeberrimus est Leonis textus de duobus amoribus Dei et mundi, his verbis expressus serm. 5 de Jejunio septimi mensis c. 3: *Duonamque amores sunt ex quibus omnes prodeunt voluntates, ita diversæ qualitatibus, sicut dividuntur auctoribus. Rationalis enim animus, qui sine dilectione esse non potest, aut Dei est amator, aut mundi.* His verbis Quesnellus hanc postillam afflixit: *Quidquid ex amore Dei non est, ex amore est mundi, et ideo peccatum.* Cnm vero hæc sententia ad propositiones Baii Quesnellique damnatas referri possit (unde hic maxime S. pontificis textus a Baianis et Quesnellianis ingeritur), quid in proscriptis thesibus damnatum sit, et quantum a damnato sensu absint Leonis verba, accuratius explicandum est.

499 § 1. *Proponuntur damnatæ propositiones de duplici amore, et quid in iis proscriptum fuerit exponitur.*

2. Inter Baianas prop. 38 est hujusmodi: *Omnis amor creaturæ aut vitiosa est cupiditas qua mundus diligitur, quæ a Joanne prohibetur, aut laudabilis illa charitas qua per Spiritum sanctum in corde diffusa Deus amatur.* Et prop. 40: *In omnibus suis actibus peccator servit dominantis cupiditati.* Inter Quesnellianas prop. 44: *Non sunt nisi duo amores, unde volitiones*

et actiones omnes nostræ nascuntur : amor Dei, qui omnia agit propter Deum, quemque Deus remuneratur ; et amor quo nos ipsos ac mundum diligimus, qui quod ad Deum referendum est non refert, et propter hoc ipsum fit malus. Et prop. 45 ; *Amore Dei in corde peccatoris non amplius regnante, necesse est ut in eo carnalis regnet cupiditas, omnesque actiones ejus corrumpat.* De amore regnante in corde hominum hic sermo est, et ita omnes actus ex regnante amore provenire traduntur, ut ipsi actus virtutum in peccatoribus, in quibus non Dei, sed mundi amor regnat, hoc amore infecti peccata esse debeant : unde est alia Barii propositio 35 : *Omne quod agit peccator vel servus peccati peccatum est.*

3. Hæc quam falsa et absurda sint nemo non videt. Sicut enim justī, in quibus regnat amor Dei, edere queunt, et identidem etiam edunt nonnullos actus leviter malos, non quidem ex amore mundi in ipsis dominante, qui cum charitate Dei habituali et in justis regnante componi nequit, sed ex aliquo leviori et irrepente amore mundi, ex. gr., inanis gloriæ, gulæ, etc., quo nec cupiditas in isdem dominatur, nec habitualis Dei amor expellitur, ita a peccatoribus, in quibus regnat mundi amor, produci possunt quidam actus boni ex amore aliquo virtutis, ex. gr., fidei, spei, misericordiæ, orationis, etc., qui licet non sit ille amor Dei quo regnans mundi amor expellatur, tamen non est amor mundi, nec ad amorem mundi referri potest. Hæc de causa Tridentina synodus sess. 6, can. 7, Lutheranorum dogma dicentium omnia opera quæ justificationem præcedunt esse peccata, anathemate percussit : *Si quis dixerit opera omnia quæ ante justificationem sunt vere esse peccata... anathema sit.* Damnatum ergo est dicere omnia opera quæ non prodeunt a charitate Dei regnante in corde hominum pertinere ad amorem et concupiscentiam mundi, ac proinde esse peccata ; quod tamen postilla Quesnelli superius descripta indicat.

4. Quod si quis nonnullas ex damnatis 500 thesibus ita emollire studeat ut non de regnante Dei amore in illis sermo sit, sed de amore Dei latius sumpto, quo opera referantur in Deum, damnatum pariter est dicere omnes actus virtutis, quantumvis bonos, si hoc amore non referantur in Deum, esse peccata, ut innuit postrema pars Quesnellianæ thesisi 44. Nam ut præscindamus a celebri inter theologos quæstione de relatione operum in Deum, certum per omnes catholicos est virtutum moralium opera, nendum a peccatoribus, sed ab infidelibus etiam peracta ex motivo virtutis, *per se*, seu saltem *ex officio*, ut aiunt, esse bona, tametsi non referantur in Deum : nam per eos pariter, qui relationis debitum severius propugnant, hæc omissio bonum opus in se non vitiat, sed aliunde omittentem contaminat.

5. Certe S. Leo ab utroque pravo sensu remotissimus est. Etenim serm. 48, de Quadrag. 10, c. 3. in peccatoribus Christianis, in quibus mundi amor dominatur, et fidem rectam et alia virtutum moralium opera inveniri posse fatetur ; et solum ea ex defectu charitatis saltem habitualis fructu æterno vacua testatur. *Quantumvis enim, inquit, magnum sit habere fidem rectam sanamque doctrinam, et multa laude digna sit circumcisio gulæ, lenitas mansuetudinis, puritas castitatis, nudæ tamen sunt omnes sine charitate virtutes, nec potest dici in qualibet morum excellentia fructuosum, quod non dilectionis partus ediderit.* Præterea serm. 44, de Quadrag. 7, c. 3, loquens de operibus misericordiæ quæ non ex fide procedunt fonte, ac proinde ab ipsis infidelibus eduntur, qui Deum ignorantes nihil in ipsum referebant, ea laude sua fraudanda non esse, ac proinde bona asseruit, si ex motivo miserationis nullo intermixto pravo sine producantur, et solum ea peccata fere esse docuit, eo quod non ex motivo virtutis, sed ex philautiæ, inanis gloriæ, aut alio corrupto fine caperentur ab infidelibus edita præsumpsit ; de quo vide observationem in serm. 79. En igitur quantum a damnata-

rum propositionum sensibus absit Leonis mens atque doctrina ; quem sit sibi metipsum contrarium nolis comminisci, testimonium præsentis sermonis 90 proscriptis thesibus favere dici non potest.

501 § II. *Quæ sit propria Leonini textus sententia serm. 90.*

6. Non desunt sane qui amorem Dei a S. pontifice late sumptum existimant pro quolibet amore virtutum, et amorem mundi pro quolibet vitiorum amore. Sicut enim omnis amor vitiorum apte refertur ad amorem mundi, quatenus mundus vitia amat et fovet, ita ad Dei amorem referri late potest amor omnium virtutum, quatenus Deum omnes virtutes amat ac præcipit. Immo cum omnis virtus sit justitia et veritas uti sæpius in sacra Scriptura appellatur, Deus autem justitia ac veritas sit. Deum lato sensu amare dici potest, qui virtutes ex proprio ipsarum motivo, nulla prava cupiditate intermixta, diligit. In hanc sententiam S. pontificem aliquando Dei amorem sumpsisse pro amore cujusvis virtutis colligi potest ex illis serm. 95, c. 6 : *Nihil aliud est diligere Deum quam amare justitiam.* Ita ergo qui quamlibet virtutem amat, cum amet justitiam, ex hoc principio Leonis Deum pariter diligit. Qui vero aliquem actum virtutis exercet ex motivo virtutis, ipsam virtutem amet necesse est. In hæc vero hypothesis de duplici Dei et mundi amore, ad quorum alterum omnes actus voluntatis referendi sunt, satius procul dubio est actus virtutum moralium, qui ex puro virtutis motivo eduntur, ad Dei amorem late sumptum referre, quam ad amorem mundi. Ad Dei enim amorem quatenus revocari queant saltem late ex indicata ratione explicari et intelligi potest ; quatenus vero referantur ad amorem mundi, qui positus in maligno, vitiorum, ut innumus, non autem virtutum amator est atque suavor, et ita sane referantur ut qui virtutes amat ac exercet ex motivo virtutis, eas ex mundi amore diligere et exercere dicendus sit, nemo sanè rrentis intelliget.

7. Sed aliud est hanc hypothesim a damnatis thesibus abesse, aliud vero Leonis verba, quæ nunc expendimus, hoc sensu accipienda esse. Quæ porro sententia iisdem verbis proprie subsit, facile perspicies si duas observationes præmittas. Prima, S. pontificem scribere duos amores esse *ex quibus omnes prodeunt voluntates*, non vero *ex quibus omnes prodeunt voluntatis actus* ; ac propterea de ipsis voluntatibus, non autem de singulis voluntatis actibus loquitur. Hinc autem dum eas voluntates pronuntiat ita *qualitatibus diversis*, sicut *dividuntur auctoribus*, seu amoribus, indicat voluntates *diversas*, id est bonas vel malas, prout diverso amore inter se discrepant ac *dividuntur*. Secunda, duos amores 502 hic accipi non de quolibet Dei amore vel mundi, sed de amore regnante in voluntate hominis, ex eo liquet quod de solo ejusmodi amore verificari queat hominem constitui vel *Dei amatorem*, seu justum, vel *mundi*, seu peccatorem : unde etiam initio capituli sequentis Auctor dixit : *Hic (Dei) affectus, quo amor terrenus excluditur* ; quæ de amore Dei dominante vera sunt. Id confirmant multo luculentius illa quæ mox subjecit : *Et ideo æternis bonis inseparabiliter inhærentium* (quæ amorem ultimi finis prædominantem significant), *temporalibus autem transcurter utendum*, non fruendum, nec inhærendum tamquam ultimo fini.

8. His præmissis en apertus et genuinus Auctoris sensus. *Duo amores sunt, ex quibus omnes prodeunt voluntates, ita diversæ bonitatis, vel malitiæ qualitatibus, sicut dividuntur auctoribus.* Quæ nimirum afficiuntur Dei amore, adeo ut Deum præ omnibus diligant, et homo exinde *Dei amator sit*, seu in charitate Dei, sunt voluntates bonæ ; malæ vero illæ sunt, in quibus mundi amor ita dominatur, ut homo, Dei charitate exclusa, *mundi amator* constituatur. Cumque *rationalis animus sine dilectione in partem alte-*

ram prævalente esse non possit, idcirco aut Dei amator est, aut mundi; et omnes voluntates proinde bonæ vel malæ, ita diversæ sunt qualitatibus, sicut dividuntur auctoribus. Hic obvius verborum sensus est de omnibus voluntatibus ex amore prædominante bonis vel malis. Quis ergo non videat quam perperam ejus verba trahantur ad omnes et singulos voluntatis actus, ac si Leo docuerit actus omnes et singulos ex alterutro illo amore prodire, ita ut quicumque actus non sunt ex amore Dei, sint ex amore mundi, et ideo peccata, ut Quesnelli postilla insinuat; et hac ratione peccata accusanda sint ea ipsa virtutum opera, quæ S. pontifex in peccatoribus vel etiam in infidelibus non mala, sed bona esse professus est?

§ III. Alia Quesnelli postilla in eundem sermonem 90 expenditur.

9. Hoc eodem sermone, cap. 3, S. Leo scribit: *Quod de specie, de copia, de varietate (creaturarum) blanditur, non facile declinatur, nisi in illa visibilium pulchritudine Creator potius quam creatura diligatur.* Quesnellus in hæc verba ad marginem notavit: *Solus Dei amor a creaturæ amore retrahit.* Viden, ex collatione minus rectum interpretem? *Non facile declinatur,* inquit Leo: qui enim in creaturarum amore sistunt, et in earum pulchritudine, copia, varietate

A non Deum potius quam creaturas diligunt, non facile declinant a 503 perversis ipsarum illecebris, et facillime peccant. Hæc tota Leonis sententia est. Num vero hic Dei amor, sine quod ab ejusmodi blanditiis et illicito creaturarum amore non facile declinatur, solus ab hoc interdicto affectu retrahat, non Leo, sed Quesnellus affirmat; cum tamen certum sit homines a peccatis retrahi (licet non ita facile) etiam timore, illo præsertim gehennæ timore atque pœnarum, dolorem de peccatis ingerente, quem *Dei dono et Spiritus sancti impulsu* conceptum, non solum cohibere manum ab opere illicito, sed ipsam etiam voluntatem peccandi excludere, satis aperte colligitur ex Tridentina 504 synodo sess. 14, cap. 4. Hic sane timor gehennæ, in quam non tam opere quam affectu pravo incurritur, ad excludendum et opus et omnem affectum peccandi (uti ad effugiendam gehennam necesse est) per se impellere ac movere debet. Quod monendum fuit, ne forte subrepat inter cæteras Quesnelliana propositio 61, damnata in constitutione Unigenitus: *Timor non nisi manum cohibet, cor autem tamdiu peccato addicitur, quamdiu ab amore justitiæ non ducitur.* Sed hac de re nostrum non est hoc loco disserere; solam enim Leonis sententiam a Quesnelli interpretatione alienam ostendere propositum fuit.

SANCTI

LEONIS MAGNI

ROMANI PONTIFICIS

OPERUM GENUINORUM

PARS ALTERA

CONTINENS

S. PATRIS EPISTOLAS.

PRÆFATIO

De mss. codicibus, qui in emendandis epistolis usui fuerunt.

§ 1. Distinctio collectionum manuscriptarum quæ Leonis epistolas continent.

1. Tria distinguenda sunt genera codicum in quibus Leonis epistolæ continentur. Primum genus sunt collectiones generales canonum et constitutionum Romanorum pontificum, in quibus aliquot integræ Leonis epistolæ descriptæ fuerunt. Alterum sunt collectiones particulares seu quarundam Ecclesiarum, seu epistolarum solius Leonis, quæ ex vetustis, vel etiam primævis exemplaribus olim compactæ, antiquissimam originem præferunt. Tertium sunt collectiones particulares epistolarum S. Leonis, sed recentiores, quæ nimirum ex primi generis collectionibus in partem maximam profluunt.

2. Sicut nulla exstat Leoni cœva aut suppar omnium ejus sermonum collectio, ut in præfatione ad Sermones animadvertimus, ita nullam quoque cœvam, aut supparem omnium epistolarum ejus collectionem factam fuisse, nobis certissimum est. Hinc in editionem Leonis nullum codicem invenire aut sperare licet, qui omnes ejus epistolas præferat; neque enim olim omnes perinde fuerunt in unum corpus, aut regestum, uti vocant, collectæ, ut S. Gregorii Magni epistolis evenit. Initio quidem omnes collocatas fuisse et custoditas quam diligentissime in *scriniis* seu *archivo* sedis apostolicæ inter cæteras constitutiones aliorum pontificum, vetusta consuetudo Romanæ Ecclesiæ suadet, de qua legi potest P. Constantius in præfatione ad Epistolas Romanorum pontificum n. 44 et seqq. Enimvero auctor Pontificalis Romani, qui Anastasii Biblio-

thecarū nomine appellari solet, et Leonis vitam scripsit serius sæculoviii, hæc de ejusdem epistolis tradit: *Idem beatissimus Leo archiepiscopus multas epistolas fidei misit, quæ hodie archivo Ecclesiæ Romanæ reconditæ tenentur. Hic firmavit frequenter suis epistolis synodum Chalcedonensem. Ad Martianum Augustum misit epistolas xii, ad Leonem Augustum epistolas xiii, ad Flavianum episcopum epistolas ix, ad episcopos per Orientem epistolas xviii, per quas fidem synodi confirmavit.* Vides archivum apostolicum hoc quoque tempore allegari, in quo Leonis epistolæ servabantur; et licet memorentur solæ epistolæ pro catholica fide contra Euty-chianam hæresim scriptæ, plures tamen quam quæ ad nos pervenerunt, in eo archivo tum existisse cognoscimus; neque enim epistolæ quæ exstant ad Leonem Augustum sunt xiiii, ad Flavianum ix.

3. At cum collectiones generales canonum et epistolarum Romanorum pontificum a privatis hominibus olim compositæ in privatum usum, ita propagari et obtinere cœperunt, ut iidem Romani antistites epistolas decessorum sæpius non ex apostolicis scriniis, sed ex iis collectionibus sumerent; tunc factum est ut earumdem epistolarum autographa exemplaria, quæ erant in apostolico archivo, sensim neglecta, temporum vicissitudinibus interciderint, ac propterea antiquæ istæ generales collectiones sint vetustiores ac celebriores fontes ex quibus antiquorum pontificum constitutiones accepimus, adeo ut non aliæ quorundam Romanorum antistitum epistolæ ad nos pervenerint, nisi quæ ejusmodi collectionibus conservatæ fuerunt. De his collectionibus, et de mss. codicibus, qui eas complectuntur, fusius agendum erit in tractatu quem tomo tertio insertum reperies.

4. Nunc de solis epistolis Leonis acturi, ea tantum debemus expendere quæ in iisdem collectionibus ad easdem epistolas pertinent: id interim præmonentes, quod ex dictis sequitur, has vetustas generales collectiones habendas esse veluti originarios fontes, ad quos epistolarum editio revocanda erit. Inter fontes vero pari ratione originarios censendæ sunt etiam nonnullæ antiquæ collectiones particulares sive quarumdam Ecclesiarum, sive epistolarum Leonis, quæ cum ex laudatis generalibus collectionibus sumptæ non fuerint, ex primævis Leonis exemplaribus prodire.

5. Collectiones autem, quæ ita solas Leonis epistolas exhibent, ut maximam saltem istarum partem ex antecedentibus collectionibus evidenter sumpserint, posteriores noscuntur, et eatenus originariæ dici nequeunt, nec, tales ut antiquioribus, ex quibus derivatæ fuerunt, præferendæ sint. Utile tamen fuit istarum codices pariter conferre; quæ enim provenerunt ex emendatioribus manuscriptis antiquarum collectionum, lectiones meliores et emendationes non contemnendas identidem præbuere. Quædam etiam ex his epistolas continent, quæ cum in antiquis notis collectionibus non inveniantur, sumptæ fuere ex aliis antiquis collectionibus plane ignotis: unde in hac parte pro originariis haberi debent. Hæc generalis collectionum distinctio præmittenda fuit, ut non omnes quæ mox indicabuntur æquæ æstimentur; et quæ originariæ et antiquæ, quæ vero recentiores et profectivæ sunt, discernantur, quod ad eorum usum in recolendis epistolis recte instituendum, et ad alia multa, quæ suis locis aperientur, utiliter cognoscenda, maxime necessarium experti sumus.

6. Collectiones autem manuscriptæ epistolarum S. Leonis nobis adhuc cognitæ sunt quatuor et viginti. Ex his xiiii ad collectiones antiquas generales referuntur, sex ad antiquas particulares, quinque vero sunt collectiones recentiores ejusdem pontificis peculiare. Quemadmodum vero hæc singulæ inter se epistolarum numero, ordine, aliisque characteribus discrepantes diversam originem produnt, ita omnes cujusque collectionis codices adeo plerumque ipsis lectionibus congruunt, ut (quod in præfatione ad Sermones de iisdem sermonibus monuimus) supervacaneum plerumque sit plures consulere, majoremque utilitatem referat qui duos aut tres diversarum collectionum mss. libros, quam qui permultos unius collectionis evolverit. Nunc de singulis peculiaribus, quoad Leonis epistolas; nam cætera quæ ad generalium collectionum intimam cognitionem spectant, in tractatu quem tomo tertio inseremus exponenda remittimus.

§ II. De ms. Vaticano Regiæ Sueciæ collectionis primæ.

7. Prima generalis collectio omnium, ut credimus, antiquissima, et hactenus ignota, invenitur in codice Vaticano Regiæ Sueciæ 1997, Octo Leonis epistolas exhibet: I, Rustico in nostra editione epist. 167; II, episcopis Mauritanæ epist. 12; III, Flaviano epist. 28; IV, Turribio epist. 15; V, Siculis epist. 16; VI, Nicetæ epist. 159; VII, Aquileiensi episcopo epist. 4; VIII, Septimo epist. 2.

§ III. De collectione secunda.

8. Huic collectioni Vaticano Regiæ, in qua Catalogus Romanorum pontificum desinit in Hormisda, subjicimus aliam quæ catalogum præfert in Vigilio desinentem, et continetur in ms. Corbeiensi venerandæ antiquitatis in bibliotheca S. Germani a Pratis PP. Benedictinorum Parisiensium, unde Corbeiensis collectio a Constantio appellatur. Licet nullum hujus collectionis codicem nactissimus, cum tamen Quesnellus ea usus sit, et memoratum codicem indicet, quoties sive in variantibus, sive in notis Corbeiensem ms. laudat, ut ex Notitia manuscriptorum ab eodem descripta manifestum est, omitti a nobis non poterat, cum præsertim etiam nos ex Quesnello eam identidem memoraturi simus. Plures Leonis epistolæ in ea leguntur. Cum P. Constantius, qui de tam insigni collectione pluribus agit in præfatione ad Epistolas Romanorum Pontificum, Num. 61, distinctum earundem epistolarum catalogum non præbeat, exactum numerum et ordinem agno-

scere nequivimus. Ex iis tamen, quæ tum ab eodem Constantio tum a Quesnello indicantur, certum fit in eo ms. contineri epistolas sequentes, quas deficiente ordine codicis, juxta editionis nostræ seriem allegamus : I, Campanis epist. 4 ; II, Italis epist. 7 ; III, Viennensibus epist. 10 ; IV, Anastasio epist. 14 ; V, Turribio epist. 15 ; VI, Flaviani ad Leonem epist. 22 ; VII, Flaviano epist. 28 ; VIII, Theodosio epist. 29 ; IX, Pulcheriæ epist. 31 ; X, Juliano epist. 35 ; XI, Constantinopolitanis epist. 59 ; XII, Ravennio et Gallis epist. 103 ; XIII, Juvenali epist. 139 ; XIV, Leoni Augusto epist. 165. Quesnellus nota prima in epist. X, ad episcopos provinciæ, Viennensis Thuaneum codicem allegat, qui hujus collectionis esse videtur. De hoc enim inquit ; *Qui Corbeiensi ita similis est, ut ex eo transcriptum eum existimem.* Thuaneum primum in postillis et notis appellare solet, et una cum Corbeiensi identidem citat, quod similes lectiones utrique præferant.

§ IV. De mss. tertiæ collectionis.

9. Tertio loco aliam ignotam, at vetustissimam et præstantem collectionem ponimus, quæ exstat in duobus perantiquis codicibus Barberino 2888 et Vaticano 4342. Sex et decem Leonis epistolas complectitur ordine sequenti : I, Anastasio epist. 14 ; II, Rustico epist. 167 ; III, Siculis epist. 16 ; IV, Aquileiensi epist. 1 ; V, Mauris epist. 12 ; VI, Nicetæ epist. 159 ; VII, Dioscoro epist. 9 ; VIII, Juvenali epist. 139 ; IX, Leoni Augusto epist. 145 ; X, Maximo epist. 149 ; XI, Flaviano epist. 23 ; XII, Flaviani ad Leonem epist. 22 ; XIII, Eutycheti epist. 20 ; XIV, Flaviano epist. 28 ; XV, Leoni Augusto epist. 165 ; XVI, Anatolio Constantinopolitano epist. 80.

§ V. De codicibus collectionis quartæ.

10. Quarta collectio est in antiquo codice capituli Lucensis, cujus descriptionem accuratissimam debemus P. Joanni Dominico Mansi in opusculo *de celebri codice sæculo Caroli Magni scripto*, quod editum leges tom. XLV Opusculorum P. Calogera. Eadem collectio exstat quoque in ms. codice olim Colbertino 784, qui ab Antelmio et Pagio maxime commendatur, nec non a P. Coustantio, qui hanc collectionem Italicam agnovit, fusiusque describit in sæpius laudata præfat. n. 89. Quatuor tantum Leonis epistolas præbuit, quarum variantes ex Lucensi codice memoratus P. Mansi ad nos perhumaniter misit. Epistolæ autem hoc ordine describuntur : I, Rustico epist. 167 ; II, Mauris epist. 12 ; III, Aquileiensi epist. 1 ; IV, Septimo epist. 2.

§ VI. De collectione quinta, Quesnelliana, ejusdemque codicibus.

11. Quintam collectionem Quesnellianam vocamus ; est enim illa quam Quesnellus edidit cum titulo ab eodem perperam præfixo : *Codex canonum et constitutionum Ecclesiæ Romanæ*. Hanc collectionem claudunt Leonis epistolæ duæ supra triginta hoc ordine : I, Leoni Augusto epist. nostræ editionis 165 ; II, Juvenali Hierosolymitano epist. 139 ; III, Flaviano Constantinopolitano epist. 28 ; IV, Theodoro Forojulensi in Gallia episcopo epist. 108 ; V, Turbio (sic) id est Turribio Asturicensi epist. 16 ; VI, Rustico Narbonens epist. 167 ; VII, Anastasio Thessalonicensi epist. 14 ; VIII, Nicetæ Aquileiensi epist. 159 ; IX, Januario Aquileiensi epist. 18 ; X, episcopis Campaniæ, Piceni et Tuscæ epist. 4 ; XI, episcopis Italiæ epist. 7 ; XII, episcopis Siculis epist. 16 ; XIII, Pulcheriæ Augustæ epist. 31 ; XIV, Constantinopolitanis epist. 59 ; XV, Palæstinis epist. 124 ; XVI, Aquileiensi episcopo epist. 1 ; XVII, Septimo Altinensi episcopo epist. 2 ; XVIII, episcopis Mauritanæ epist. 12 ; XIX, synodo Ephesinæ epist. 33 ; XX, Theodosio Augusto epist. 44 ; XXI, Pulcheriæ Augustæ epist. 45 ; XXII, Juliano Coensi episcopo epist. 25 ; XXIII, Theodosio Augusto epist. 29 ; XXIV, Marciano Augusto epist. 104 ; XXV, Anatolio Constantinopolitano epist. 106 ; XXVI, synodo Chalcedonensi epist. 114 ; XXVII, Anatolio Constantinopolitano epist. 105 ; XXVIII, Leoni Augusto epist. 162 ; XXIX, Anatolio epist. 163 ; XXX, eidem epist. 135 ; XXXI synodo Chalcedonensi epist. 93 ; XXXII, Doro Beneventano epist. 19. Has præcedunt in pluribus codicibus tres aliæ aliorum epistolæ ad Leonem, quæ inter Leoninas edentur ; I, Eusebii et synodi Mediolanensis in nostra editione epist. 97 ; II, Ravenii aliorumque episcoporum Galliæ epist. 99 ; III, tandem Ceretii, Salonii, et Verani episcoporum Gallorum epist. 8.

12. Aliquot hujus collectionis codices valde præstantes satis cognoti in Gallicanis bibliothecis inveniuntur. Quesnellus licet in edenda hac collectione usus sit ms. Oxoniensi, multo recentiori et non parum mendoso, in emendandis tamen Leoninis epistolis potissimum adhibuit alios duos insignes ejusdem collectionis codices Gallicanos nimirum Thuaneum postea Colbertinum 932, qui novissime in bibliothecam Regiam transivit, et Trecopithæanum, qui in Trecensi bibliotheca PP. Oratorii custoditur. Hinc ex Quesnelli notationibus hujus collectionis lectiones colligi satis tute potuissent. Ut autem ex novo aliquo et insigni hujus collectionis manuscripto aliquid præcipuum huic editioni accederet, cum nullum exemplar Romæ aut alibi in Italia reperire liceret, in Germaniam diligentiam protendentes, invenimus vetustissimum exemplar bibliothecæ Cæsareæ Vindebonensis 39, ejusque diligentissimam collationem aliquot locis emendandis utilem procuravimus. Alius ejusdem Cæsareæ bibliothecæ codex antiquus, sed præcedenti aliquanto recentior, signatus num. 42, hanc eandem collectionem nonnullis insertis additamentis exhibet : nam in Leone alias epistolas viginti additamentis recepit ex collectione Hispanica, seu Isidoriana, de quibus postea num. 47 et 24 erit sermo. Thuaneum quoque codicem aliquot additamenta recepisse ipse Quesnellus in præfatione generali indicavit, in quam confer nostram annot. 9. (*Col. 41, n. a.*)

13. Antequam ad alia progredimur, animadvertendum hic est quatuor ex memoratis quinque collectioni-

bus, quæ præferunt Leonis epistolam 167 ad Rusticum, eam describere cum Inquisitionibus ipsius Rustici, quæ ad probe intelligendas S. pontificis responsiones necessariae sunt. Hinc autem in editionem nostram hæ collectiones noscuntur præferendæ collectioni Dionysii, qui cum ex sua methodo Inquisitionibus titulos supposuerit, eam epistolam nec omnino integram nec talem edidit qualis a Leone cum Inquisitionibus scripta fuit. Hinc etiam agnoscimus harum collectionum originem a Dyonisio peti non posse, sed ab exemplaribus antiquioribus atque sinceris.

§ VII. De collectione sexta Dionysii Exigui, et de collectione Cresconii.

14. Sexta collectio est Dionysiana. In hac (uti a Dionysio Exiguo sub Hormisdæ tempora lucubrata fuit) septem tantum Leonis epistolæ recensentur, nimirum : I, Campanis epistola nostræ editionis 4 : II, Italica epistola 7 : III, Siculis epist. 16 : IV, Januario Aquileiensi epist. 48 : V, Rustico Narbonensi epist. 167 : VI, Anastasio Theessalonicensi epist. 14 : VII, Nicetæ Aquileiensi epist. 159. Alia Leonis epistola ad episcopos Mauros, quæ in vulgatis Dionysii legitur, posterioribus additamentis tribuenda est, ut suo loco videbimus. Hujus collectionis mss. libri qui additamentis insertis careant, adeo rari sunt, ut duo tantum hactenus nominentur, Vaticanus et Regius Parisiensis. Inter hos maxime commendatur Vaticanus 5845, quem diligenter contulimus.

15. Cum vero puræ Dionysianæ manuscriptis usus sit Cresconius Africanus, qui totam Dionysii collectionem in certos titulos distributam suo operi inseruit, codices Cresconiani pro puris Dionysianis haberi queunt. Plures Romæ vidimus Vallicell. XVIII, Vat. 1347, Vat. Reginæ 849, Vat. Palat. 579. Sed præcipue contulimus ms. capituli Veronensis 60, qui liber sæculo VIII caractere papiraceo scriptus fuit.

§ VIII. De mss. collectionis septimæ Hadrianæ.

16. Eadem Dionysii collectio cum aliquot additamentis suo loco insertis septimam collectionem a Dionysiana nequaquam disjungendam constituit. Dionysio-Hadrianea, seu Hadrianea vocatur, non quod hæc additamenta sub Hadriano I Dionysio accesserint, aut fuerint inserta, sed quod hic pontifex hanc collectionem ad regem Carolum miserit. Plerique mss. codices, qui Dionysiani vulgo creduntur, immo etiam editi, hanc Dionysio-Hadrianeam collectionem præferunt. Multos mss. Romæ observavimus, inter quos memorandi antiquiores scripti nono vel decimo sæculo Vat. 4969, Vat. Palat. 578, Vat. Reginæ 1021 et 1047, nec non Vat. 1337, qui a correctoribus Romanis in editione Gratiani *Codex Canonum* appellatur, ac duos Vallicell. A. S. et XVIII. Inter additamenta vero hujus collectionis septem Leonis epistolis a Dionysio descriptis una tantum accessit, nimirum epistola 42, ad episcopos Mauritaniæ. Inter editiones vero mentionem facimus Parisiensis an. 1661, Vuelli et Justelli, quam identidem allegabimus. Licet enim hi puram Dionysii collectionem, additamentis separatis, edere consilium ceperint, cum tamen nullum Dionysianum codicem inspexerint, non omnia additamenta præsertim in Leone internoscere ac separare potuerunt.

§ IX. De collectione octava.

17. Omnia vero hæc additamenta a puro Dionysio sejuncta, et post Dionysium descripta invenimus in supra laudato antiquo ms. Vat. 5843. His porro aliæ additiones multo majores in eodem codice subjiciuntur, quas Hadriani collectioni subjectas deprehendimus in codicibus Vallicellano A. L. Vat. 1333, ac in uno Capituli Vercellensis. Hæ additiones veluti supplementum Dionysianæ vel Hadrianeæ collectionum haberi queunt : ea enim documenta, quæ in Dionysio deerant, auctor posterior ex aliis fontibus colligens, Dionysio adjecit. Cum vero hæ additiones numquam fuerint insertæ Dionysii aut Hadriani collectionibus, veluti separata quædam collectio jure censetur, quam octavam collectionem vocabimus. In his additionibus quindecim Leonis epistolæ referuntur : I, ad Dioscorum epistola nostræ editionis 9 ; II, ad Turribium epist. 45 ; III, ad Aquileiensem epist. 1 ; IV, ad Septimum Altini episcopum epist. 2 ; V, ad Theodorum epist. 108 ; VI, ad Siculos epist. 17 ; VII, ad Eutychem epist. 20 ; VIII, ad Flavianum epist. 23 ; IX, Flaviani ad Leonem epist. 22 ; X, ad Flavianum epist. 28 ; XI, ad Juvenalem epist. 139 ; XII, ad Maximum epist. 179 ; XIII, ad Anatolium epist. 80 ; XIV, ad Leonem Augustum epist. 145 ; XV, ad eundem imperatorem epist. 165.

§ X. De collectione nona Hispanica.

18. Hispanicæ collectioni, quæ ante Constantium non satis erat cognita, nonum locum tribuimus. Hujus auctor epistolas a Dionysio recitatas cum iisdem titulis sumpsit. In una epistola ad Rusticum addidit titulum et caput, qui in Dionysio desunt, ut suo loco dicetur. Præter septem Leonis epistolas sumptas e collectione Dionysii, adjecit alias triginta Leonis, et unam Petri Chrysologi ad Eutychem, atque aliam Flaviani ad Leonem, quæ in editionem inserendæ erunt. Itaque omnes epistolæ simul sunt 39, hac serie dispositæ : I, ad Eutychem epistola nostræ editionis 20 ; II, ad Flavianum epist. 23 ; III, Flaviani ad Leonem epist. 22 ; IV, Leonis ad Flavianum epist. 28 ; V, Petri Ravennatis ad Eutychem epist. 25 ; VI, Leonis ad synodum Ephesinam epist. 33 ; VII, ad Theodosium epist. 44 ; VIII, ad Pulcheriam epist. 45 ; IX, ad eandem epist. 60 ; X, ad Martinum et Faustum epist. 61 ; XI, ad Theodosium Augustum epist. 69 ; XII, ad Pulcheriam epist. 70 ; XIII, ad Faustum, Martinum et cæteros epist. 71 ; XIV, ad Pulcheriam epist. 79 ; XV, ad Anatolium epist. 80 ; XVI, ad Martianum epist. 82 ; XVII, ad eundem imperatorem epist. 83 ; XVIII, ad Anatolium

epist. 85; XIX, ad Marcianum epist. 90; XX, ad synodum Chalcedonensem epist. 93; XXI, ad Marcianum epist. 104; XXII, ad Anatolium epist. 105; XXIII, ad Marcianum epist. 115; XXIV, ad eundem epist. 130; XXV, ad eundem epist. 134; XXVI, ad Leonem imperatorem epist. 165. XXVII, ad Turribium Asturicensem epist. 15; XXVIII, ad Italos epist. 7; XXIX, ad Siculos epist. 16; XXX, ad episcopos per Campaniam, etc. epist. 4; XXXI, ad Januarium epist. 18; XXXII, ad Rusticum epist. 167; XXXIII, ad Anatasium epist. 41; XXXIV, ad Nicetam epist. 159; XXXV, ad Africanos epist. 42; XXXVI, ad Theodorum epist. 108; XXXVII, ad Leonem (seu Neonem) Ravennatem epist. 166; XXXVIII, ad Dioscorum epist. 9; XXXIX, ad Campanos epist. 168.

19. Monendum hoc loco est, in indice decretorum Romanorum pontificum huic collectioni præfixo, tum in codicibus quos vidimus, tum apud Coustantium tres Leonis epistolas ad Marcianum censeri num. 51, 52 et 53, ex quibus quadraginta tituli ad Leonem pertinent. At in ipso collectionis corpore in omnibus mss., immo etiam apud Isidorum, qui totam Hispanicam collectionem descripsit, duæ tantum epistolæ ad Marcianum eo loco inveniuntur; ac propterea omnes sunt tantum 39. Notabile est etiam epistolam 12 ad episcopos Africanos, seu Mauros, in hac collectione exhiberi decurtatam ac diversam ab ea quæ in collectione septima Hadrianea legitur. Id autem manifestum facit Hispanæ collectionis auctori purum Dionysii codicem fuisse, in quo hæc epistola deerat; alias hanc non minus quam cæteras septem Leonis epistolas ex suo Dionysiano codice descripsisset in eandem rationem qua Dionysio in Hadrianea addita fuit.

20. Hæc collectio post Dionysianam meliorem ordinem præfert. Sicut autem ejus auctor Dionysium secutus titulos Dionysii retinuit in epistolis quas ex ipso sumpsit, ita in aliis quas adjecit eadem methodo titulos ipse præfixit, quos suis in locis dabimus. Codices hujus collectionis valde rari sunt. Nos duos diligenter collatos allegabimus. Vaticanum 1341 et Cæsarem Vindebonensem 41, olim 281, omnes sæculi circiter ix, quorum primus e Gallicanis, alter vero ex Hispanicis purioribus exemplis originem duxit, de quo plura in tractatu de antiquis Collectionibus et Collectoribus canonum tomo tertio agetur. Hic vero præmonere maxime interest codicem Vindebonensem non paucis in locis erroneas lectiones præferre, quæ in Vaticano emendatæ satis aptum sensum plerumque referunt. Ex collatione autem codicum aliarum quæ primævam Leonis lectionem concorditer exhibent, deprehendimus ad hanc sæpius accedere ipsum errorem ms. Vindebonensis, plurimum vero abesse illam ms. Vaticani, ita ut arbitraria emendatio manifesta fiat. Hinc liquet primum studiosum librarium qui hanc collectionem exscripsit ex codice aliquo Hispanico, sed mendoso, multa libertate in corrigendis erroribus usum fuisse, unde his emendationibus, licet optimum sensum præferant, non multum fidendum fuit. Ex codice autem perinde emendato profiscuntur ea exemplaria collectionis Hispanicæ quæ Gallicana appellamus, uti est codex Vat. 1341, et alii similes, quos in laudato tractatu allegabimus. Cum porro ex Gallicano exemplo collectionis Hispanicæ Leonis epistolas sumpserit auctor collectionis quæ Isidoriana vocatur, ex Isidoro autem derivaverint easdem epistolas auctores aliarum posteriorum collectionum, uti deinceps notabimus, hinc in omnibus easdem fere lectiones invenimus ac in Vat. Hisp. 1341. Ex hac autem animadversione facile est colligere quam minimi faciendas esse lectiones horum omnium codicum, quæ cum lectione Vaticani Hisp. conveniunt, a Vindebonensi autem dissentiunt. Hac de causa non inutile fuit pluribus in locis lectiones mendosas Vindebonensis Hisp. in annotationibus describere, et Vaticani, variantes annotare, ut scilicet emendationes patefiant quæ ex ipso genuino textu arbitrariæ cognoscentur. Aliæ utilitates hujus diligentis ex memorato tractatu patebunt.

§ XI. De collectione decima, Isidoriana.

21. Isidori Mercatoris collectio post Hispanicam, quoad Leonis epistolas, distincte non esset memoranda; purus enim Isidori codex easdem nec plures, nec pauciores Leonis epistolas continet, quæ quidem in eum ex Hispanica collectione, sine ulla fictione vel additione, fuerunt traductæ, ut patet ex codice Vaticano 630, sæculi circiter ix, quem accurate contulimus, et ex Vaticano 631, sæculi circiter xiii. Cæteri codices, quia alia additamenta in Leone recipiunt, etsi in cæteris plerisque Isidoriani sint, in Leonis tamen epistolis purum Isidorum non referunt, ut mox videbimus; unde pro Isidoriana pura perperam habetur collectio, quam Merlinus edidit. Deprehendimus præterea easdem fere lectiones cum iisdem plerumque erroribus inveniri in Vat. 1341 collectionis Hispanicæ, ac in Vat. 630 puri Isidori, ita ut alter ab altero videatur exscriptus, adeo ambæ collectiones in Leone consentiunt. Cum tamen Hispanica parum nota sit, Isidoriana autem uti notior citari soleat, et aliquot collectionis Isidorianæ codicis Quesnellus alleget, etiam a nobis distincte erit appellanda, ut propterea decimæ collectionis nomine eam hic designare necessarium sit.

§ XII. De collectione undecima.

22. Quædam vero collectiones quæ ex Isidoriana promanant, in Leone quasdam epistolas præbent quæ cum in Isidoro et in Hispanica desint, aliam originem ostendunt, ac propterea pro collectionibus ab Isidoriana diversis quoad Leonem recenseri queunt. Undecima itaque collectio est in duobus mss. Isidorianis, nimirum in Vaticano Ottoboniano 93, sæculi ix, vel x, qui etsi in fine mutilus non omnes Leonis epistolas

hujus collectionis proprias exhibeat, integrum tamen numerum collegimus ex alio ms. Vat. 3791, sæculi XI. Præter epistolæ xxxix quæ ex collectione Isidori describuntur, mutato aliquantulum ordine, aliæ decem et octo epistolæ adjiciuntur, unde omnes sunt epistolæ LVII, quo numero comprehendimus epistolam 28 ad Flavianum, quæ ex duobus fontibus in hac collectione bis recitatur. Isidorianis præmittuntur epistolæ XVI sequentes: I, ad Theodoretum epist. 120; II, Eusebii et synodi Mediolanensis ad Leonem epist. 97; III, Ravennii et aliorum episcoporum Galliæ ad Leonem epist. 99; IV, Leonis ad Juvenalem epist. 139; V, ad Flavianum Constantinopolitanum epist. 28, sumpta ex lectione quam in Homiliariis antiquissimis reperimus et dissimilis lectioni Isidorianæ, qua hæc epistola inter Isidoriana iterum recensetur; VI, ad Pulcheriam epist. 31; VII, ad clerum Constantinopolitanum epist. 59; VIII, ad Palæstinos epist. 124; IX, ad Aquileiensem epist. 1; X, ad Julianum epist. 35; XI, ad Theodosium epist. 29; XII, ad synodum Chalcedonensem epist. 114; XIII, ad Anatolium epist. 155, XIV, ad Leonem Augustum epist. 162; XV, ad Anatolium epist. 163; XVI, ad eundem epist. 135. Subjiciuntur epistolæ 39 editionis Isidori, inter quas inseritur epistola nobis 19, ad Dorum Beneventanum, quæ in Isodoro desideratur. Notatu vero dignum est epistolam ad Africanos Mauros, quæ inter Isidorianas numeratur, hic non proferri ex editione Isidori decurtata, sed ex Hadrianea, ac postea eidem velut appendiculam subjici quiddam in Isodoro præterea legitur: quæ editionis ratio in posteriores aliquot collectiones ex hoc, ut videtur, fonte manavit. Tandem profertur epistola Leoni in hac collectione primum, quod sciamus, attributa, ad episcopos Germaniæ et Galliæ: unde vetus hujus suppositionis origo cognoscitur; quæ cum in puro Isodoro desit, eam ab Isodoro confictam Blondellus alique nonnulli perperam credidere.

23. Hujus autem collectionis antiquitatem non solum probat cod. Vat. Ottob. 93, sæculi, uti diximus, IX aut X, sed multo magis Hincmarus, qui Opusc. I, c. 5, pag. 23, edit. Parisiensis Joan. Cordesii, epistolam ad Mauros compendio memorans, prius Lupicini, dein Donati, tum Maximi ac tandem Aggari et Tiberiani causas in ea descriptas refert. Hic ordo cum in nulla alia antiquiore collectione inveniatur, Hincmarus hac collectione undecima usus fuisse videtur, ac propterea Hincmari ætate jam invaluerat.

24. Ad hanc collectionem referendi videntur duo alii mss. libri, qui ad Isidorum nihilum pertinent, nimirum Barberimus 57, a Quesnello memoratus in Notitia ms. secundæ editioni præfixa, et Vat. 4902. Barberinus enim scriptus sæculo circiter XII, licet in fine mutilus, eo tamen ordine præfert Leonis epistolæ viginti tres, in quibus deficit, ut ex collectione undecima sumptæ noscantur. Vaticanus vero 4904 ætate multo inferior, at plenior, ex simili fonte dimanat.

§ XIII. De collectione duodecima a Merlino edita. Item de Sichardiana.

25. Locupletiora sunt additamenta Isodoro subjecta in ms. Vaticano 1340, quæ separato volumine descripta invenimus in cod. Veneto S. Marci 469. Hæc additamenta, quæ pro collectione duodecima haberi queunt, perveniunt usque ad concilium Remense an. 1148. Unde collectoris ætatem conjicere licet, et fortassis etiam nationem; alia enim Gallicana monumenta his additamentis comprehensa præsertim in Leone collectorem Gallum produunt. Epistolæ Leonis, vel ad Leonem scriptæ, sunt novem et nonaginta; ac propterea hæc collectio (si decimam octavam excipias) est ditissima omnium; ex qua quidem non solum plures epistolæ antea ignotæ primum prodire, quæ postea in rarissimis tantum codicibus inventæ sunt, sed aliquot etiam adhuc supersunt quæ in nullo alius collectionis codice reperiri potuere. Hinc autem eximia collectoris diligentia, et hujus collectionis origo ab aliis collectionibus diversa cognoscitur. Hæc collectio continet epistolæ xxxix collectionis 10 Isidori (inter quas est epistola decurtata ad episcopos Africanos) et alias epistolæ XVI additas in collectione antecedenti, ommissa una epistola 97 Eusebii Mediolanensis, ac sine repetitione epistolæ 28 ad Flavianum. Quæ autem de novo adjiciuntur, sunt epistolæ XLV, quarum catalogum hic appendimus: I, Theodosio epist. 24; II, Galliæ episcopis epist. 102; III, Marciano epist. 121; IV, Eudochiæ (legendum Juliano) epist. 122; V, Septimo Altini episcopo epist. 2; VI, Viennensibus epist. 40; VII, Ravennio epist. 41; VIII, Pulcheriæ epist. 95; IX, Marciano epist. 94; X, Pulcheriæ epist. 112; XI, Juliano Coensi epist. 113; XII, Marciano epist. 111; XIII, Pulcheriæ epist. 112; XIV, Juliano epist. 118; XV, Eudochiæ epist. 123; XVI, Juliano epist. 125; XVII, eidem Juliano epist. 127; XVIII, Ceretii, Salonii, et Verani ad Leonem epist. 68; XIX, Leonis, Victorii, et Eustochii episcopis et presbyteris infra tertiam provinciam, in appendice edenda; XX, Leonis papæ Ravennio, et aliis Galliæ episcopis epist. 103; XXI, Gallis et Hispanis epist. 138; XXII, Theodosio epist. 64; XXIII, Juliano epist. 34; XXIV, Flaviano epist. 36; XXV, Theodosio epist. 37; XXVI, Flaviano epist. 38; XXVII, eidem epist. 39; XXVIII, Constantinopolitanis epist. 50; XXIX, Anastasio epist. 47; XXX, Flaviano epist. 49; XXXI, Juliano epist. 48; XXXII, archimandritis Constantinopolitanis epist. 51; XXXIII, Marciano epist. 74; XXXIV, eidem epist. 78; XXXV, Juliano epist. 81; XXXVI, Pulcheriæ epist. 45; XXXVII, Anatolio epist. 86; XXXVIII, Marciano epist. 89; XXXIX, Pulcheriæ epist. 116; XL, Maximo epist. 119; XLI, Leoni Augusto epist. 146; XLII, eidem epist. 148; XLIII, eidem epist. 156; XLIV, Pulcheriæ epist. 38.

26. Pleræque ex his epistolis in nulla jam descripta collectione inveniuntur. Quod si nonnullæ postea inventæ fuerunt in quibusdam raris codicibus, aliæ vero in manuscriptis collectionis 24, ex qua auctor profectus videtur, quinque tamen Leonis epistolæ in nulla alia collectione adhuc exhibitæ ex aliquo ignoto

codice sumpsit, nimirum epist. 39, ad Flavianum, 47 ad Anastasium, 48 ad Julianum, 74 ad Marcianum, et 138 ad Gallos et Hispanos. Præterea cum hic collector quæcumque Leonis nomine inscripta suis in codicibus reperit, huic collectioni adjecerit, perperam inseruit epistolam Leonis, Victorii, et Eustochii ad episcopos et presbyteros intra tertiam provinciam constitutos, non adnadvertens Leonem istum esse episcopum Bituricensem, unde hæc epistola in appendicem rejicietur.

27. Hanc collectionem vulgavit Merlinus, quippe qui Isidorianum codicem similem Vaticano 1340 typis dedit. Solum in epistolis Leonis apud ipsum numerantur epistolæ xcvii; in hac enim serie omisit epistolam 25 Petri Ravennatis ad Eutychem, et epistolam 68 Ceretii, Salonii et Verani ad Leonem, quæ inter Leonianas in hujus collectionis codicibus inseruntur. Præterea epistolarum ordinem, qui in mss. exemplaribus visitur, alicubi immutavit. Merlini exemplum collaturi, usi sumus ejus editione Coloniensi an. 1530. Codex Isidorianus, quem Quosnellus identidem citat, et Herovallianum vocat, ex pluribus indicibus ad hanc collectionem pertinet. Collectionem non multo dissimilem exhiberi in codice Remensi S. Remigii, quem idem Quosnellus sæpe laudat, cum ex multis variantibus colligimus, tum ex Coustantii præfatione in Epist. Rom. pont. n. 463, ubi eundem Remigianum codicem et Isidorianum esse, et pluribus Leonis epistolis auctum testatur.

28. Huc pariter revocari potest codex Isidorianus, ex quo Joannes Sichardus Romanorum pontificum epistolas edidit. Pleræque anteriorum pontificum supposititiæ, sunt ex Isidori officina; Leonis vero epistolæ quinquaginta, quæ editionem claudunt, quæque præterea insertam habent epistolam 22 Flaviani ad Leonem, omnes sunt sincerae, et in collectione 12 codicibus continentur. Ex diverso tamen ordine ac numero epistolarum, Sichardi codicem fuisse a nostris diversum liquet. Lectiones vero, et præsertim pannus, quem Sichardi codex præfert in epist. 4, ad Aquileiensem episcopum, diverso loco assutus, ac in præsentii collectione, cum post ea verba subjiciatur, post quæ insertus legitur in mss. collect. 24, ut annot. 25 ad epist. 1 annotabimus, ab eodem fonte ex quo collectio 24 profecta est, auctorem exempli Sichardiani ebibisse insinuat. Quosnellus dum Sichardum allegat, usus est editione Parisiensi an. 1568, quæ ad Victorinos codices forte Isidorianos, non autem Sichardiano similes emendata fuit. Nos adhibuimus vetustioram editionem Basileensem an. 1536, quæ purum Sichardi codicem exhibet.

§ XIV. De collectione decima tertia.

29. Tertiam decimam collectionem appellamus quæ exstat in manuscripto libro Florentino S. Marci 482, sæculi xii. Solas exhibet epistolas Romanorum pontificum. Ex apocryphis autem, quas una cum sinceris epistolis profert usque ad System III, Leonis prædecessorem, Isidorianus agnoscitur. In Leone autem ab Isidorianis codicibus omnium maxime discrepat. Non solum enim epistolarum ordine et qualitate ab Isidoro, immo et a quocumque alia collectione diversus est: sed epistolarum 12 ad Africanos Mauritaniam integram et exacte descriptam hic unus codex exhibet: quod peculiarem et præstantissimam hujus collectionis originem plane demonstrat. Tres et viginti integras epistolas continet, at vigesima quarta fine caret: est enim codex mutilus; unde quot aliæ epistolæ in hac collectione fuerint, ignoramus. Singularum indicem damus: I, episcopis per universas provincias constitutis epistola nostræ editionis 4; II, Italis epist. 7; III, Siculis epist. 16; IV, Januario Aquileiensi epist. 18; V, Rustico epist. 167; VI, Anastasio epist. 14; VII, Nicetæ epist. 150; VIII, Mauris epist. 12; IX, Palæstinis epist. 124; X, Constantinopolitanis epist. 59; XI, Ephesinæ synodo epist. 33; XII, Theodosio epist. 44; XIII, Pulcheriæ epist. 45; XIV, Theodosio epist. 29; XV, Juliano epist. 35; XVI, Pulcheriæ epist. 31; XVII,..... Aquileiensi epist. 1; XVIII, Septimo epist. 2; XIX, Anatolio epist. 463; XX, eidem epist. 135; XXI, Chalcedonensis synodo epist. 95; XXII, Doro epist. 19; XXIII, Flaviano epist. 28; XXIV, Marciano perperam inscribitur; subjicitur enim epistola 165; cujus initium *Promisisse me*, quæ ad Leonem Augustum tradita fuit. Octo priores epistolæ Hadriane collectionis ordinem præferunt: at octava ad episcopos Mauritaniam editionem Hadrianeam non sequitur, sicut nec Isidorianam, ut paulo ante monuimus.

§ XV. De collectione decima quarta, Avellana.

30. A collectionibus generalibus transimus ad peculiare, et primum ad eas quæ peculiaria quarundam Ecclesiarum documenta continent. Romanæ Ecclesiæ præcipua est collectio decima quarta, quam Avellanam vocamus; auctor enim qui sub Vigili temporibus Romæ, ut videtur, floruit, multa Romanorum pontificum et Romanæ Ecclesiæ specialia collegit, quæ in cæteris collectionibus vel omnino desunt, vel diversa editione prodire. Avellanam vero appellavimus, eo quod celeberrimus et antiquissimus hujus collectionis codex Vaticanus 4961 pertinuit ad monasterium S. Crucis Fontis Avellanæ in Umbria. Alia tamen ejusdem collectionis exemplaria invenimus: Romæ tria Vaticana 3783, 3787 et 4903, unum Corsinianum, et aliud bibliothecæ Angelicæ; Venetiis autem duo S. Marci 171 et 172. Inter hæc Vaticanum exemplar 3787, sæculi xii, et Veneta duo ab Avellano nequaquam pendunt. Hæc collectio, in quam tam peculiaria Romanæ Ecclesiæ monumenta non nisi ex scriniis apostolicis derivari potuerunt, quinque tantum Leonis epistolas nobis præbuit a Surio primum vulgatas, quas in aliis codicibus aut collectionibus frustra requiras. Sunt autem: I, Leoni Augusto epist. 469; II, Gennadio Constantinopolitano epist. 470; III, Timotheo Alexan-

drino epist. 171; IV, presbyteris et diaconibus Alexandrinis epist. 172; V, Theophilo et aliis episcopis Ægyptiis epist. 173.

§ XVI. De collectione decima quinta, Arelatensi.

31. Decima quinta collectio Arelatensis Ecclesiæ propria epistolas Romanorum pontificum ad suos episcopos, vel suorum episcoporum ad Romanos pontifices complectitur, quibus sua privilegia aut jura probarentur. Huic collectioni debemus tres epistolas Leonis, et unam ad Leonem, quæ alias periissent, nimirum: I, Leonis ad Constantium, aliosque episcopos Galliarum epist. 40; II, ad Ravennium Arelatensem epist. 42; III, preces Gallorum ad Leonem epist. 65; IV, rescriptum S. Leonis ad epistolam superiorem epist. 66. Laudantur duo antiqui codices Regius et Colbertinus. Nos recentiorum quidem ms. Vallicellanum G 99, sed sumptum exactissime ex pervetusto Arelatensi recognovimus; ex quo licet memoratæ epistolæ a card. Baronio editæ fuerint, nonnulla tamen emendare licuit, quæ ob characterem difficiliorem apographi legenti obrepserunt.

§ XVII. De collectione decima sexta, Thessalonicensis Ecclesiæ.

32. Collectio decima sexta est propria Ecclesiæ Thessalonicensis. Ejusmodi autem habenda est synodus Romana sub Bonifacio II, anni 531, in qua non paucae epistolæ pontificum Romanorum ad eandem Ecclesiam pertinentes productæ et insertæ fuerunt. Huic collectioni auctoritatem conciliat Nicolaus I, qui cum quasdam epistolas in hac una collectione contentas sæpius laudat, toti collectioni fidem facit. Exstat hæc collectio, seu synodus Romana in ms. Barberino 3386, ex quo Holstenii editio prodit. Pleraque monumenta ibidem recitata aliunde non suppetunt. Leo Allatius in Concordia Ecclesiæ Orientalis cum Occidentali, pag. 1379 et 1371, nonnulla fragmenta vulgaverat ex codice Vaticano, quem pag. 1364 vetustissimum et luxatum, ac in nonnullis depravatum testatur. Barberius codex, qui præter Romanam synodum alia nonnulla ab Holstenio item impressa continet, recentior est, et ex duobus antiquioribus Vaticanis tunc signatis num. 5751, fol. 55, et 6339, fol. 42, qui in prima pagina indicantur, exscriptus agnoscitur. Alterum ex his Allatium adhibuisse credimus, cum ea fragmenta recitavit. Sed quantumque in inquirendo diligentia usus, sim, neutrum codicem reperire licuit. Non solum enim codices, qui hoc tempore numeris indicatis notantur, nihil ejusmodi exhibent; sed nec indices, nec inventaria Vaticana suffragari potuere. Quod si codex Barberinus Holstenii cura descriptus est, ut ex numero Vaticanorum manuscriptorum ejus manu initio annotatis colligere licet; de exemplo ad fidem Vaticani accurate scripto dubitare non licet, adeo ut ipsi errores codicis Barberini, quos ille in editione postea emendavit, et paucae quædam lacunæ, quæ in eodem cernuntur, in editione autem Holstenii fuerunt suppletæ, Vaticano exemplari tribuendæ sint. Cur autem Barberinum ms. potius quam Vaticanum editor allegaverit, latet. Non pauca Holstenius in editione emendavit, vel supplevit ex ingenio, nihil admonens quid esset in codice. Nos quidquid id est indicabimus, ipsumque codicem consulere aliquot locis restituendis non inutile experti sumus. Porro omittendum non est synodum Romanam hoc in ms. integram non haberi, et desinere in epistola Leoni perperam tributa ad Anastasium Thessalonicensem, quæ incipit: *Credebamus post epistolas nostras*. Ex contextu enim et consulari nota manifestum est eam spectare ad Bonifacium I, et ad Rufum Thessalonicæ episcopum. Hinc jure Holstenius eam typis impressit inter epistolas Bonifacii num. 7, hac inscriptione: *Dilectissimo fratri Rufo Bonifacius*: monere tamen debebat erroris qui in manuscriptum librum irrepserat. Cum vero hæc Romana synodus, ut exstat in manuscripto, reipsa abruptatur in epistolis Leonis, quemadmodum ostendunt ultima codicis verba descriptis ejusdem epistolis subjecta. *Item recitata est*, quæ aliam epistolam subsequentem et in ms. deficientem indicant; num hæc ad Leonem spectarit, et unane au plures subsequentes fuerint, ignoramus. Allatius in memorato opere *Concordia*, pag. 1371, ex Vaticano hujus Romanæ synodi exemplo testimonium citat epistolæ Leonis ad Anastasium Thessalonicensem, quod in editis Leoninis non legitur. Ne quis vero existimet esse fragmentum alterius epistolæ quam Barberini codicis librarius sub finem omiserit, sciendum est eum locum pertinere ad laudatam epistolam Bonifacii ad Rufum, quæ proinde æque in Vaticano ac Barberino ms. Leonis ad Anastasium perperam inscribatur: unde Batherinum codicem ex hoc eodem Vaticano exacte descriptum, et amanuensem in ipsis erroribus transcribendis accuratum cognoscimus. Nunc catalogum earum epistolarum, quæ in hac collectione supersunt, exhibemus: I, Marciani ad Leonem epist. 100; II, Leonis ad Marcianum epist. 404; III, ad Anatolium epist. 106; IV, ad Marcianum epist. 136; V, Anatolii ad Leonem epist. 132; VI, Leonis ad Anatolium epist. 135; VII, ad Anastasium epist. 6; VIII, ad metropolitanos per Illyricum constitutos epist. 5; IX, ad Senecionem et alios Achaicæ episcopos epist. 13. Sex ex his ante Holstenium ineditæ huic collectioni debentur, id est prima, quarta, quinta, septima, octava, et nona. Nos quartam in ms. Ratisponensi invenimus, Quesnellus in Grimanico: primam vero Marciani Arnoldus deinceps Græce scriptam in Blodeiano codice reperit, nos autem in Vaticano Græco 4455.

§ VIII. De collectione decima septima, Chalcedonensi.

33. Inter collectiones particulares referenda est illa quæ ad Chalcedonensem synodum pertinet. Cum hæc plures sive Leonis, sive ad Leonem spectantes epistolas contineat, quæ in hac editione describentur eademque sit antiquissima omnium, quasi Leonis peculiaris cæteris ejus vetustis collectionibus præmittenda

fuit. Hæc collectis dividitur in partes tres. Prima documenta exhibet quæ præcesserunt gesta concilii; secunda ipsas concilii actiones comprehendit; tertia vero exhibet quæ post synodum acta fuerunt. In prima parte, quæ a Rustico appellatur *ante gesta*, epistolæ in editione nostra collocandæ, sunt septem et viginti, quarum seriem ex Latinis codicibus appendimus: I, Leonis ad Eutychem epist. 20; II, Petri Ravennatis ad Eutychem epist. 25; III, Leonis ad Flavianum epist. 23; IV, Flaviani ad Leonem epist. 22; V, Leonis ad Faustum epist. 72; VI, Flaviani ac Leonem epist. 26; VII, Leonis ad Julianum epist. 35; VIII, ad Faustum et cæteros Constantinopolitanos epist. 32; IX ad Theodosium epist. 29; X, ad Pulcheriam epist. 30; XI, ad synodum Ephesinam epist. 33; XII, ad Theodosium epist. 43; XIII, ad eundem epist. 44; XIV, ad Pulcheriam epist. 45; XV, Hilarii diaconi ad Pulcheriam epist. 46; XVI, Placidia ad Pulcheriam epist. 58; XVII, Valentiniani ad Theodosium epist. 55; XVIII, Placidia ad eundem epist. 56; XIX, Eudoxia ad eundem epist. 57; XX, Theodosii ad Valentinianum epist. 62; XXI, ad Placidiam epist. 63; XXII, ad Eudoxiam epist. 64; XXIII, Leonis ad Constantinopolitanos epist. 50; XXIV, ad archimandritas Constantinopolitanos epist. 54; XXV, Marciani ad Leonem epist. 73; XXVI, ad eundem epist. 76; XXVII, Pulcheria ad eundem Leonem epist. 77. Una inserta est actioni quæ in vulgatis vocatur secundo, nimirum Leonis ad Flavianum epist. 28. Duæ tandem parte tertia post concilii gesta, id est synodi Chalcedonensis ad Leonem epist. 98, et Leonis ad eandem synodum epist. 114. Græci autem codices, qui hanc postremam ignorant, aliam epistolam præferunt ante gesta, videlicet *Leonis ad synodum Nicænam* epist. 93. Græci mss. libri Veneti S. Marc; non solum eandem epistolam ponunt ante gesta cum inscriptione *ad synodum in Nicæa*, quo primum indictum fuerat concilium: verum etiam illam repetunt in inedita actione concilii Chalcedonensis in appendice monumentorum publicanda, cui ejus epistolæ lectio occasionem dedit. Hic autem pro *in Nicæa* legitur *in Chalcedone*, mutata fortasse a legatis inscriptione, cum obviaret indictionem concilii verè in Chalcedone Patres convenerint.

34. Hæc collectio est vetustissima omnium. Græce enim compacta fuisse videtur ipso Leo vivente inter annum 453 et 455. Quod cum deinceps rebus multis utile futurum sit, distincte statuere et memoria retinere plurimum refert. Duæ epigraphes a collectore scriptæ id evidenter demonstrant. Etsi enim epistolæ saltem aliquæ Latinæ originis, quæ in Græca collectione continentur, ab ipso Græcæ collectionis auctore in Græcum traductæ non fuerint, sed quas antea Græce redditas invenit, solum collegerit et in unum corpus digesserit; epigraphes tamen, quæ longioribus id entidem verbis et cum historicis quibusdam notitiis præfiguntur epistolis, eidem Græco collectori referendas, et collectionis tempore scriptas indubium credimus. Græcus autem collector in epigraphe quam præfixit epistolis Valentiniani, Placidia et Eudoxia ad imperatorem Theodosium, hunc et Placidiam, quia collectionis tempore e vivis excesserant, *divæ memoriæ* titulo appellat; Valentinianum autem, cum adhuc viveret, non *divæ memoriæ*, sed *dominum* vocat. Integræ epigraphen dæbimus in admonit. præmissa epistolæ 55, num. 7. Igitur hæc collectio a Græco auctore digesta fuit ante Valentiniani mortem. Porro ex epigraphe ab eodem collectore præfixa epistolæ 77 Pulcheria ad Leonem (in nostra editione dabitur loco synopsis), hæc *divæ memoriæ* titulo nominatur; quæ formula eam jam defunctam ostendit. Pulcheria supremum diem obiit an. 453. Valentinianus vero anno 455. Itaque hæc collectio quoad originem Græcam inter an. 453 et 455 collocanda est. Id confirmari potest ex omissione aliarum cæteroquin insignium, at posteriorum, epistolarum Leonis, ac præsertim epist. 165 ad Leonem Augustum. Cum enim hæc etiam apud Græcos celeberrima esset, uti in admonitione ad eandem ostendetur, nihil dubium est quin hæc præcipue hujus collectionis auctor inseruisset, si post has litteras missas in Orientem anno 458 collectionem concinasset. Ex quo vero eam contexit paulo post concilium. Chalcedonense ante annum 455, solas litteras ante Chalcedonense scriptas, et quæ mox sub idem concilium editæ fuerunt, colligere potuit. Cum vero hæc epistolarum collectionem per hocce tempus apud Græcos compactam dicimus, non idcirco credimus omnes epistolas quæ nunc eidem collectioni insertæ sunt, eodem tempore simul fuisse collectas. Alia enim Græca exemplaria plures, alia pauciores litteras præferunt. Totum discrimen est in Leonis, vel ad Leonem pertinentibus. In mss. Græcis codicibus, quibus Romani editores usi fuerunt, et similiter in duobus Venetis desunt epistolæ sex, nimirum epist. 26, Flaviani ad Leonem; epist. 15, Leonis ad Pulcheriam; epist. 46, Hilarii ad eandem; epist. 50, Leonis ad Constantinopolitanos; epist. 51, ejusdem ad archimandritas; et epist. 58, Placidia ad Pulcheriam. Has vero in duobus mss. Parisiensibus invenit et edidit Cotelierius: quæ cum in prima collectione desint, posterius additæ noscuntur. Antiquissima tamen hæc additio est; nam codices Parisiensibus similes nactus est Rusticus, cum sub medium sæculum vi hanc collectionem recognovit. Cumque jam tum vulgati essent ejusmodi codices, multo ante et fortassis paulo post primam collectionem illæ sex epistolæ adjectæ fuere. Quæ vero laudatas epigraphes præferunt, ad primam collectionem pertinent, quam inter an. 453 et 455 factam ostendimus.

35. Eadem porro Græca collectio Latine reddita fuit ante Vigilium papam, uti probat Baluzius in præfatione ad versionem antiquam concilii Chalcedonensis, num. 3. Ea vero documenta interpretæ tantummodo transtulit in Latinum, quæ ex sua origine Græce scripta fuerant, vel quorum originale Latinum nequaquam invenit. Quorum autem originale Latinum reperit, hoc in Latinis codicibus inseruit. Ita pleræque Leoni

epistolæ, quæ Græce reddita, a Græco collectore compilatæ fuerunt, in Latinis ejusdem collectionis exemplaribus non interpretationes ex Græco, sed ipsum sunt originale Latinum. Id manifestum sit non solum ex syntaxi Leonis, quæ in plerisque Latinis hujus collectionis epistolis elucescit, sed multo magis ex iis litteris quarum exemplaria Latine utique originis, contenta in aliis Latinis collectionibus, atque codicibus, qui a Græco non prodeunt, eadem verba referunt quæ leguntur in Latinis codicibus collectionis Chalcedonensis, ut patebit conferentibus præsertim epistolas 23, 28, 29, 30, 32, 50 et 51. Id ipsum mirifice confirmat Leonis epistola 35, ad Julianum. Hæc enim codicibus Latinis collectionis Chalcedonensis non perinde mutila est tribus in locis, ut in omnibus mss. Græcis invenitur; ac præterea caret quibusdam additamens, quæ in solo Græco textu leguntur: unde in ipsis Latinis mss. ejusdem collectionis, non ex Græco reddita, sed ex originali Latino sumpta cognoscitur. Hinc Latini præcipue codices hujus collectionis editioni nostræ maximo usui erunt.

36. Cum vero Latinus interpres in nonnullis epistolis pro Latino originali textu, quem reperire non potuit, interpretationem ex Græco suis codicibus inseruerit, interpretationes epistolarum ab originalibus hoc indicio facillime discernentur (de solis epistolis quæ ab auctoribus Latine scriptæ fuerunt sermo est). Quæ chronicam notationem in Latinis mss. præferunt, sumptæ fuerunt ex Latinis originalibus exemplis, in quibus chronica notatio signabatur. Quæ vero hac notatione carent, interpretationes sunt ex Græco, in quo chronicas notaciones Græcus interpres omisit. Hac ex animadversione nova confirmatio accedit, qua magis magisque comprobatur, quod paulo ante statuimus, epistolas Latinas, quarum chronica notatio ex Græco sumi non potuit, in codices Latinos concilii Chalcedonensis ex Latinis exemplaribus ejusmodi notatione haudquaquam carentibus fuisse traductas. Hic autem omittendum non est, Leonis epistolam 93, ad synodum Nicænam, quæ in Græco ante gesta describitur, diem et mensem exhibere. Sed hæc epistola in Latinis codicibus Chalcedonensis collectionis deest, nec fuit in antiqua Græca collectione, alias a Latino interprete in Latinis exemplaribus non fuisset omissa. Hinc autem quæ hodie legitur in mss. Græcis, posteriori additamento tribuenda est. Et sane veluti addititia in mss. Græcis Venetis postremo loco ponitur ante gesta, cum a Græco collectore aliis quibusdam monumentis suo more præposita fuisset.

37. Nunc memorandi sunt codices quibus utemur. De solis Latinis hic dicendum est, cum pleræque epistolæ ad hanc collectionem exigendæ Latine scriptæ, et ex originali Latino, ut probavimus, sumptæ fuerint. De Græcis vero codicibus separatim agemus postea. Duo mss. exemplaria Thuanea Quesnellus aliquando adhibuit. Nos autem non solum profecimus ex tribus codicibus Corbeiensi, Divionensi, et Colbertina, quorum variantes edidit diligentissimus Baluzius in recensione totius Chalcedonensis collectionis; verum etiam quatuor alios exacte contulimus, Chigianum 483, Vat. 4323, alium Vat. 4166, et unum præstantissimum capitali Veronensis 57, qui majori forma in quadratum vergente, et scriptura in duas columnas discreta exaratus, ad septimum circiter sæculum pertinet. Neque omittendus est æque antiquus Vaticanus 4322, qui inter gesta Chalcedonensia epistolam 28, ad Flavianum, et relationem synodi ad S. Leonem ex antiqua versione, et cum episcoporum subscriptionibus exhibet.

§ XIX. De collectione decima octava.

38. Nunc de antiquis peculiaribus epistolarum S. Leonis collectionibus. In votusto Catalogo manuscriptorum bibliothecæ monasterii Bobiensis, quem ex Ambrosiano codice sæculi ix, vel x, vulgavit Muratorius tom. III. Antiquit. Italic. diss. 49, pag. 819, hæc leguntur: *Item de canonibus inter majores et minores habentur libri canonum xv, et libri epistolarum Leonis ii.* Hæc procul dubio peculiaris erat epistolarum Leonis collectio, cujus duo exempla duorum librorum nomine indicatur. Si catalogus pertinet ad sæculum ix, vel x, de vetustate ipsarum collectionum seu codicum qui in eo laudantur, quis dubitet? Desiderium Montis Casini abbatem, qui postea fuit Victor papa III, inter cæteros codices quos bibliothecæ Casinensi acquisivit, præter librum sermonum S. Leonis comparasse etiam collectionem epistolarum, Leo Hæstiensis tradit lib. III, c. 63, ubi hanc *registram Leonis papæ* appellat. Liber sermonum in ea bibliotheca adhuc servatur; *21 registram epistolarum* deficit. Sed hæc epistolarum collectio recentioris ævi, scilicet sæculi xi, probabilius fuit, sicut et collectionem sermonum, quæ superest, recentior esse, in præfatione ad sermones animadvertimus.

39. Hic autem cum de antiquis collectionibus sermo sit, in quas olim ex archivis omnia, vel saltem plerima fuere derivata, codex Grimanitus, quo Quesnellus suam editionem maxime illustravit, sese primum offert. Cum de hac insigni collectione, cui decimum octavum locum tribuimus, multa Quesnellus tradiderit in generali præfatione, quam nostræ item generali subjecimus, eo lectorem remittimus; neque enim eadem repetere opus est. Solum advertimus P. Coustantium, in præfatione ad Epist. Rom. pontif. n. 166, opinari hunc codicem ante annos 700 fuisse descriptum, id est x circiter sæculo; ipsam autem collectionem derivatam putat ex archivo Ecclesiæ Romanæ; adeo enim multas peculiaries epistolas exhibet, quas alibi potuisse reperiri difficile est. Inter epistolas scilicet 107 Leonis, quæ in eo codice continentur, epistolæ xxviii antea ineditæ exinde prodierunt nimirum una ad Flavianum, epist. 27; una ad Faustum, epist. 75; octo ad Julianum, epist. 86, 92, 117, 131, 140, 141, 147 et 152; una ad Paschasinum, epist. 88; quatuor ad Anato-

lium, epist. 91, 143, 146 et 157 : quatuor ad Marcianum, epist. 126, 128, 137 et 142 ; una ad Proterium Alexandrinum, epist. 129 ; una ad Actium, epist. 153 ; una ad Basilium Antiochenum epist. 149 ; una ad Euxitheim Thessalonicensem, epist. 150 ; tres ad Ægyptios, epist. 154, 158 et 160 ; una ad clericos Constantinopolitanos, epist. 161 ; et una ad Leonem Augustum, epist. 164.

40. Non omnes tamen hujus collectionis ex Romano aut ex alio quovis archivo desumptæ dici queunt. Nam cum epistolæ ad Rusticum tituli Dionysiani præfixi legantur, aliqua collectorem et Dionysio sumpsisse negari non potest. Alia similiter derivare potuit ex aliis collectionibus antiquioribus, ac præsertim ex 17 Chalcedonensi, ex qua sane sola haurire potuit epistolam 43, ad Theodosium ; nam præcipue quædam ejus lectiones, lacuna et menda a Græco textu ejusdem collectionis pendent, ut in admonitione eandem epistolam fusius ostendemus. Fortassis etiam aliquid posterius a quopiam amanuense additum fuit ; et probabilis quidem posteriori additamentotribuendum videtur unica Symmachi epistola, quæ in fine hujus codicis legitur.

41. Solum epistolæ ad Eutychianam hæresim pertinentes, quæ in hac collectione plures quam alibi, et rarissimæ, inveniuntur, si non fuerunt petitæ ex ipso Romano archivo, in quo epistolas de fide suo quoque tempore fuisse custoditas, auctorem Pontificalis Romani testatum vidimus num. 2, ex aliqua certe vetustiore collectione, quæ ex eodem archivo sumpta fuit, originem ducere videntur. Simplicius, in epistola 4 ad Zenonem Augustum, scribit se ad Acacium misisse *exemplaria litterarum Leonis de fide* ; at solas memorat epistolas ad Marcianum, Leonem Augustum, et synodum Chalcedonensem. Pleniorẽ vero ejusdem argumenti collectionem Vigilii papa ad Justinianum misit ; nam epist. 4 ad eundem ait : *Ut cuncta pietatem vestram informet beatæ recordationis prædecessoris nostri papæ Leonis, quæ diversis ad Orientem sunt directa temporibus constituta, quanta de plurimis in præsentem necessaria credimus, superadjecimus, rogantes . . . ut universa legere pietas vestra dignetur, ne aliquid supersit quod minime relegatur.* Aliquam certe ejusmodi collectionem epistolarum Leonis de fide contra Eutychianos olim apud Latinos vulgatam fuisse probare videtur antiqua professionis formula, quæ legitur etiam tom. X Conciliorum pag. 1388 edit. Venetæ, his verbis expressa : *Sed et epistolam beatæ recordationis Leonis apostolicæ sedis antistitis ad Flavianum Constantinopolitanum episcopum datam, et omnes ejus epistolas, de fidei firmitate perscriptas, per omnia, et in omnibus inviolabiliter custodire, et libere semper prædicare profiteor.* Hanc vero collectionem Vigilii, quam in cod. Ratisponensi nobis conservatam numero sequenti satis probabiliter ostendemus, Grimanicæ collectionis auctor non adhibuit ; neque enim omnes quæ in ea continentur epistolas descripsit, ac propterea ex aliis ingnotis fontibus ebit.

§ XX. De præstantissima collectione decima nona, Ratisponensi, cujus auctor videtur fuisse Vigilii papa.

42. Antiquiorem vero Grimanica, et aliquanto, etiam præstantiorem credimus collectionem Ratisponensem, quam invenimus in codice bibliothecæ S. Emmerami. Is enim codex, qui nulli hactenus editioni usui fuit, non solum exhibuit decem et sex epistolas olim ineditas, antequam ex ms. Grimanico prodirent, ac octo quæ solum leguntur in mss. collectionis 12, et unam quæ exstat in rarissima collection. 16, atque aliam, quæ in sola collection. 23, verum etiam tres alias hactenus incognitas nobis suppeditavit ad Eutychianam historiam illustrandam maxime utiles, nimirum duas ad Julianum epist. 109 et 144, et aliam ad Anatolium epist. 151. Præterea hic codex emendator est multo : unde hujus præsidio quasdam lectiones tute confirmare, plura autem loca ante depravata corrigere et restituere licuit. Solas epistolas ad Eutychianam hæresim pertinentes hæc collectio complectitur, non tamen omnes ; desunt enim aliquæ ejusdem argumenti, quæ in aliis quibusdam peculiaribus collectionibus tantummodo reperiuntur. Hinc autem ejusmodi collectionem Leonis ævo supparem haud esse colligimus ; si enim sub Leonis ætatem compacta fuisset, omnes in ea epistolæ ad Eutychianos pertinentes collectæ legerentur. Forte hæc est illa collectio quam Vigilium pontificem ad Justinianum misisse vidimus numero præcedenti. Pelagius enim secundus in epist. 3, ad Eliam Aquileiensem, cap. 3, t. VI Concil., editionis Ven. pag. 261, hanc, ut videtur, Vigilii prædecessoris cui collectionem respiciens, scribit : *A dilectione igitur vestra primum testimonium sancti prædecessoris nostri Leonis ponitur, quod in ejus epistola ULTIMA continetur.* Est autem testimonium ex epist. 162, quæ cum *ultima* quidem sit in ms. Ratisponensi, hic codex Vigilii collectionem continere credi potest. In hac sane non omnes, sed aliquot tantum præcipuas Leonis epistolas *de plurimis* ac Eutychianam hæresim pertinentibus Vigilii se collegisse testatur quod collectioni Ratisponensi maxime congruit. Solas porro epistolas Leonis compiler collegit, non vero aliorum ad Leonem. Ordinem chronologicum secutus est, sex epistolis exceptis, quæ extra proprium locum collocatæ leguntur. Epistolæ quæ in hac collectione describuntur, sunt duæ et septuaginta, ita tamen ut num. 71, loco epistolæ, describantur *exemplaria testimoniorum*, seu illa Patrum testimonia quæ subjiciuntur epistolæ S. Leonis in nostra editione 165, ad Leonem Augustum. Ultima porro epistola mutila est, eo quod codex postrema pagina careat. Antiquitatem hujus codicis prodit notatio quæ legitur in prima pagina his verbis : *Istum librum dedit Luog ad Sanctum Emmeramum pro Tutone episcopo, et pro remedio animæ suæ.* Hic autem Tuto Ratisponensi Ecclesiæ præfuit ab an. 891 usque ad an. 930. Character noni, vel decimi sæculi, similis est illi cujus specimen exhibuit P. Mabillonius de Re Diplomatica tab. 57.

43. Ne omnium epistolarum prolixum catalogum demus, satis erit ad cognoscendum et distinguendum ordinem hujus collectionis priores quatuor, et quatuor postremas epistolas indicare: I, Leonis ad Theodosium epist. 24; II, ad Flavianum epist. 23; III ad Theodosium epist. 29; IV, ad Pulcheriam epist. 30. Notabile est post epistolam hujus collectionis 36 ad Pulcheriam, quæ in nostra editione est epistola 96, hanc peculiarem notationem apponi: *Expliciunt epistolæ sanctissimi papæ Leonis, quæ sancto Chalcedonensi concilio sunt præmissæ*; et dein, a capite: *Incipiunt quæ post gesta subsequutæ sunt*; et subjicitur epist. 37, nobis 104, ad Marcianum, post concilium scripta. Nunc quatuor postremas inuimus: LXIX, ad Leonem Augustum epist. 164; LXX, ad eundem epist. 165; LXXI, *exemplarium testimoniorum*, quæ antecedenti epistolæ subijci solent; LXXII, ad eundem Leonem epist. 162. Hujus præstantissimi codicis et collectionis exemplum quam accuratissime transcriptum, quibus debeamus, in generali præfatione grato animo testati sumus, num. 6.

§ XXI. De collectione vicesima.

44. Hanc invenimus in Romano ms. 237 S. Crucis in Jerusalem sæculi circiter XI, qui tamen liber initio et fine caret; ac propterea solas exhibet epistolas XXVII, quarum prima et ultima mutilæ sunt. Ordo postremarum undecim epistolarum in aliis collectionibus frequens est. At sexdecim priores epistolæ ita ab omnibus collectionibus diversum ordinem præferunt, ut hac de causa distinctam collectionem huic codici tribuendam putarimus. Initio enim, ex. gr., post epistolam nostræ editionis 28 ad Flavianum, subjicit epistolam 35 ad Julianum, tum epist. 31 ad Pulcheriam, epist. 59 ad Constantinopolitanos, epist. 124 ad Palæstinos, epist. 1 ad Aquileiensem episcopum, epist. 163 ad Anatolium, epist. 165 ad Leonem Augustum, etc., qui perturbatus ordo in hac una collectione invenitur. Cæterum in epistolis quæ surpersunt nulla est quæ in collectione sequenti non legatur. Hic codex epistolam 12 ad Mauros cum appendicula exhibet. Inter Leoninas refert supposititiam ad Germaniarum et Galliarum episcopos, ac litteras ad Dorum Beneventanum *Theodoro* inscribit. Plura de hac collectione dicere opus non est.

§ XXII. De collectione vicesima prima.

45. Hæc collectio in mss. frequentior easdem epistolas LVI exhibet, quas in collectione 11 recensuimus; sed ordine et lectionibus ita diversis, ut diversam originem prodere videatur. Incipit ab epistola Leonis ad Eutychem, nobis epist. 20, et desinit in epistola ad episcopos Campaniæ, nobis epist. 168. Vetustius hujus collectionis exemplar, quod vidimus, est ms. 170 bibliothecæ Venetæ S. Marci sæculi circiter XII. Solas epistolas continet, non minus quam duo alii codices Vatt. 542 et 543, sæculi XIX. Epistolas vero una cum sermonibus collectionis 4 exhibet mss. libri Vatt. 546 et 547, Vat. Urbin. 65, unus Angelicæ Patrum Augustinianorum Romæ 5, 10, duo Florentini Medicei 11 et 23, pluteo 21, et unus Fesulanus canonicorum Lateranensium signatus num. 7, pluteo 3. Hæc eadem collectio una cum sermonibus legitur etiam in codice Vat. 541, qui Nicolao V traditus fuit an. 1452. Hic autem codex post epistolas LXI hujus collectionis proprias additionem habet aliarum duodecim epistolarum, quarum undecim in collectione 24 continentur. At cum hic codex omnes Leoninas epistolas collectionis 24 non referat, et duodecima seu ultima ad Maximum Antiochenum in hac vicesima quarta desit, ejus additionis auctor ex alio fonte hausisse videtur. Cum vero harum duodecim epistolarum variantes fere conoordent cum mss. collectionis 12, has ex eodem fonte utriusque collectores hausisse credibile est.

46. Ad hanc collectionem referri possunt duo mss. libri Vat. 3137 et Vat. Ottobonianus 332, qui easdem LVI epistolas complectuntur. Licet enim undecim epistolæ abstractæ a fine hujus collectionis, in his codicibus insertæ legantur post epistolam 26, ac dein prosequantur cæteræ epistolæ a 27 ad 45, cum tamen omnes invicem eundem ordinem servent qui in hac collectione deprehenditur, et in iisdem lectionibus fere conveniant, hæc mutatio ordinis alicujus librarii arbitrio potius quam diversæ origini tribuenda videtur.

§ XXIII. De collectione vicesima secunda.

47. Codex Venetus S. Marci 79, præter sermones collectionis 4 distinctam epistolarum collectionem præbet. Duarum collectionum 17 et 21 epistolas continet, hoc ordine; primum priores epist. XXVI collectionis 21, eadem serie; dein inseruntur epistolæ omnes Chalcedonensi collectionis 17, eodem pariter ordine, duabus tantum omissis, quæ inter præcedentes XXVI descriptæ fuerant. Tandem subjiciuntur cæteræ epistolæ collectionis 21, sed tribus omissis, et ordine non modicum immutato, lectionibus identidem valde dissimilibus, quæ aliam originem manifestissime ostendunt. Epistolæ omissæ sunt Eusebii Mediolanensis ad Leonem, nobis epist. 97; Ravenii ad eundem epist. 99, et Leonis ad episcopos Campaniæ epist. 168.

§ XXIV. De collectione vicesima tertia.

48. Peculiaris est collectio quæ exstat in cod. Vat. Ottobon. 297 sæculi XII. Initio præbet Leonis epistolas quindecim antea recensitas in collectione 8, quarum decima quinta est epistola 165, ad Leonem Augustum. Post hanc vero epistolam, et ante testimonia Patrum eidem subjecta, inseruntur epistolæ Innocentii I ad Decentium, Bonifacii I ad Honorium Augustum, responsio Honorii, et Cælestini epistola ad Venerium. Tum subjiciuntur testimonia Patrum, quæ pertinent ad laudatam epist. 165. Dein sequuntur epistolæ LVI collect. 21, iis exceptis quæ inter priores epistolas XV descriptæ fuerant, et ordine alicubi immutato. Tandem ad-

duntur in fine quatuor perraræ epistolæ : ad Julianum epist. 107, ad Constantinopolitanos epist. vianum epist. 49, ac ad Martinum et Faustum epist. 51. Gerardus Vossius præpositus Tunge libro hujus collectionis, qui erat cardinalis Sirleti, duas epistolas tunc ineditas vulgavit, alteram in nostra editione epist. 7, alteram ad Julianum ep. 107, ut videre licet in appendice opusculi editioni Moguntinæ an. 1604 Operum S. Gregorii Thaumaturgi.

§ XXV. De collectione vicesima quarta.

49. Postremum locum damus collectioni epistolarum quas reperimus una cum sermonibus c In hac sunt epistolæ LXXI, nimirum LIV epistolæ collectionis 21 (omissis duabus Petri Chrysologia et Eusebii Mediolanensis ad Leonem), et aliæ insuper raræ epistolæ XVII quæ in collectione 12 r nimirum epistolæ nostræ editionis 2, 10, 21, 41, 94, 95, 102, 105, 111, 112, 113, 118, 121, 12 et 127. Epistolæ LIV credi possent sumptæ ex collectione 24 vel 11. At ne id credamus, efficit ep Mauros, quæ licet inter LIV censeatur, in hæc tamen collectione est decurtata, in collectionibus 21 appendiculæ additionem præfert. Similiter epistolæ XVII dici nequeunt sumptæ ex collectione si ex hac collector profecisset, non has solas XVII epistolas, sed alias pariter exinde exscripsisse observationem quam fecimus, cum de Sichardi collectione, num. 28, locuti sumus. Præterea or harum epistolarum LXXI diversus ab ordine utriusque collectionis 12 ac 21, et lectiones item d alium ignotum fontem demonstrant : unde in conferendis quibusdam epistolis hanc collectionem nale a cæteris diversum experti sumus ; adeo ut in iisdem non derivet a collectione Hispanica in cæteras posteriores collectiones dimanarunt. Hujus collectionis sunt codices Vaticanus 544 Vat. Regius 139 sæculi XIII, Cæsenas Patrum Minorum Conventualium S. Francisci, et Laurent rentinus 14, pluteo 21, qui duas præterea epistolas addit, videlicet 119 et 145. Quesnellus triur jus collectionis notitiam habuit, Victorini, Regniacensis, et S. Martini Antissiodorensis, ut patet e in epist. 13, n. 2 ; at solo Victorino ms. plerumque usus est. In codice Fesulano 10, pluteo 3, solum e hujus collectionis descriptæ fuerunt, quarum pleræque sunt ex XVII indicatis ; epistola autem ad decurtatæ editionis. Hactenus de collectionibus. Neque tamen credimus alias non posse repe enim collectionis 12 quinque singulares epistolas e collectionibus adhuc incognitis procul dubi ut superius, num. 26, observavimus.

§ XXVI. De quibusdam codicibus qui præter laudatas collectiones usui fuerunt.

50. Nunc de iis codicibus breviter dicendum, qui licet collectiones epistolarum non sint, ali Leonis epistolas præbuere. Tres vetustissimi mille circiter annorum mss. libri in primis com sunt. Veronensis 8, post epistolas Catholicas novi Testamenti, dedit epistolam 28 Leonis ad l Alter Veronensis 58, duarum synodorum Ephesinæ et Chalcedonensis varia documenta comple dem epistolam ad Flavianum, et aliam ad Rusticum Narbonensem, cum Inquisitionibus præbui ronensis, nunc Vaticanus 1322, ante gesta Chalcedonensia, quinque Leonis epistolas exhibuit epist. 87, 89, 93, 94 et 114. In ms. Vat. Reginæ 293 sæculi XII, post libros *De Vocatione omni* describuntur quatuor epistolæ S. Leonis 31, 35, 139 et 165 Similem codicem Thuaneum Quesnell videtur, ut ex mss. ejus notitia colligi potest. In ms. Vallicellano 18 sæculi XI, qui codex vari continet, opusculo 73 inseruntur duæ Leonis epistolæ, nimirum tit. 398 epist. 106, et tit. 399 e Vaticano 1343 sæculi X, qui fuit Ecclesiæ Ticinensis, et Miscellanea Dionysianæ et Isidorianæ c exhibet, quatuor Leonis epistolæ præferunt, quæ ex additionibus Dionysianis, seu ex collectior videntur, nimirum epistolæ 9, 17, 20 et 108. Codex Vat. 1347 sæculi X, et similes Vat. Palat. 5 Reginæ 819, unam epistolam 14 ad Anastasium præbuere. Barberimus codex 77, quia Quesnello in secunda editione, solam obtulit epistolam 12 ad episcopos Mauritanæ decurtatam. Exemplum tionis sermonum S. Leonis, quam vulgavit Joannes Andreas episcopus Aleriensis, præter epis Flavianum, quatuor alias sermonibus subjectas præstitit, videlicet epist. 80, 119, 145 et 165. C dem generis mss. libri, qui peculiaribus epistolis Paschasini et Proterii ad Leonem emendand suis locis indicabuntur : sicut etiam illi qui ad nonnullas leges huic editioni inserendas aliquid c

§ XXVII. De manuscriptis Græcis.

51. Epistolas Leonis Chalcedonensi collectioni 17 præmissas, mox Græcæ redditas et compil inter an. 453 et 455 probavimus num. 34. Idem subinde factum fuisse de cæteris ejusdem li eadem super re in Orientem transmisit, dubitare non licet : unde celeberrima inter Græcos vel c epist. 175, ad Loone.n Augustum, cujus Græca versio omnium accuratissima est. Diximus accu omnium, eo quod cæteræ interpretationes Græcæ obscuræ et implicatæ plerumque inveniantur. eo antiquo tempore alienum credatur. Sicut enim hac ætate apud Latinos rari erant qui Græca probe callerent, et exactam versionem e Græco redderent ; ita apud Græcos rari qui perfecte te guam Latinam, accuratamque interpretationem ex Latino producerent. Quoad Latinos satis indi Cælestini epist. 13 ad Nestorium, num. 2, ubi serius ad ejus epistolas se respondisse affirmat

causa: *Erat enim in Latinum sermo vertendus; ac si difficile fuerit Romæ expeditum interpretem invenire. Id autem adeo notum fuisse videtur Cyrillo, ut Græca quædam documenta ad eundem Cælestinum missurus, ea ob faciliorem et promptiorem usum(a) quantum licuit per eos qui Alexandriæ vitam debebant, Latine reddenda curaverit,* ut ipse testatur epist. 8 ad Cælestinum num. 9. Hinc etiam S. Leo, epist. 113, c. 4, postquam affirmavit gestorum Chalcedonensium instructionem apud Romanos fuisse *parum claram propter diversitatem linguæ Græcæ,* qua illa scripta erant, de perito interprete Romæ inveniendi diffidens, a Juliano Coensi enixe petiit ut ea Constantinopoli Latine transferenda curaret. Illæ ipsæ antiquæ versiones Latine quorundam documentorum ante Dionysium Exiguum adeo implexæ sunt, ut hanc eandem difficultatem satis superque confirmant. Idem vero accidisse apud Græcos, cum reddenda essent Græca documenta Latina, versiones pariter antiquæ Græcæ, quæ sive in Ephesino, sive in Chalcedonensi concilio lectæ fuere, testimonium locupletissimum afferunt: idque per hæc quoque tempora dici potuit quod suo ævo scripsit. S. Gregorius, lib. vii, epist. 13 ad Narsetem: *Quia hodie in Constantinopoli civitate, qui de Latino in Græcum dictata bene transferant non sunt; dum enim verba custodiunt, et sensus minime attendunt, nec verba intelligere faciunt, et sensu frangunt.* Nihil igitur mirum sit, si Græcæ versiones epistolarum Leonis non admodum respondendæ originali Latino, cujus sententiam Græcus interpres nonnumquam minus assecutus agnoscitur.

52. Neque tamen idcirco hæ versiones minoris habendæ sunt; nam sub Hormisda, reconciliatis Orientalibus cum Occidentali Ecclesia, illi non solum epistolam S. Leonis ad Flavianum, sed omnes ipsius epistolæ ejusdem argumenti prosteri solebant. Id ut exigerent, in mandatis dederat laudatus pontifex suis legatis Constantinopolim transmissis, ut patet ex indiculo eisdem traditæ, quod legitur tom. V Concil. pag. 567. edit. Venetæ. Hinc Joannes episcopus Nicopolitanus, in epistola ad eundem pontificem, pag. 378, a: *Sequens, inquit, in omnibus synodicalis et apostolicis epistolis scriptas a vero præsule Romanæ Ecclesiæ Leone. In professione Orientalium edita et ad eundem pontificem missa an. 517, pag. 583, a, legitur: Suscipimus et approbamus omnes epistolas Leonis papæ universas quas de religione Christiana conscripsit.* Joannes Constantinopolitanus, in epistola ad eundem, pag. 622, d: *Probanus et amplectimur epistolas omnes B. Leonis papæ urbis Romæ, quas conscripsit de recta fide.* Et ut alia id genus testimonia omittamus, ipse imperator Justinianus, in epistola ad Agapitum papam, pag. 947, c: *Probantes per omnia atque amplectentes epistolas B. memoris Leonis omnes quas de fide Christiana conscripsit.* Epistolæ quas isti probabant atque amplectebantur, erant interpretationis Græcæ. Græcus itaque istarum textus non ut privatum scriptum habendus est, sed ut publicum Ecclesiæ Orientalis monumentum ab eadem probatum atque receptum ad statuendam contra Eutychianos catholicam fidem. Hinc autem quanta harum interpretationum auctoritas sit, quantumque intersit earum editio, nemo est qui non videat. Aliæ porro epistolæ a Græcis auctoribus ad Leonem datæ et inter Leoninas recensendæ, Græcæ scriptæ fuerunt; unde Græcum exemplar originale omittendum non fuit. Duæ item epistolæ Leonis 43 et 72, una Hilari Romanæ Ecclesiæ diaconi ad Pulcheriam epist. 46, et pars epistolæ 25 Petri Ravennatis ad Eutychen, licet ab auctoribus Latine scriptæ fuerint; cum tamen Latinus originalis earum textus desideretur, Græca antiqua versio, quæ ab aliis postea Latine reddita fuit, pro originali textu habenda est. Ejusdem generis sunt quatuor epistolæ imperiales 55, 56, 57 et 58, ex Occidente missæ in Orientem, quæ Latino originali deperdito, sola antiqua Græca versio posterius Latine traducta, loco originalis haberi debet.

53. Quesnellus in prima editione duodecim tantum epistolarum Græcum textum edidit, earum scilicet quas aut ab origine Græcæ scriptas, aut pro originalibus habendas credidit, nimirum epist. 22, 52, 55, 56, 57, 62, 63, 64, 73, 76, 77 et 98. In secunda vero editione addidit alias duas Græcas 28 et 53, quæ a Cotelerio, et item 100 et 110, quæ ab Arnolde post priorem editionem typis datæ fuerunt. Ita decem et sex epistolas Græcas ex vulgatis excerpit. Nos vero, quibus propositum est omnium epistolarum Græcum textum producere, iis de causis quas supra explicavimus, addemus Græcum textum aliarum epistolarum viginti et quinque, ita ut omnes Græcæ epistolæ hac in nostro editione futuræ sint xli. Inter has epistola 101 Anatolii ad Leonem originalis ex ms. Græco Vaticano 1455 nunc primum prodibit. Ex eodem codice accedent etiam quinque antiquæ interpretationes Græcæ, quæ nondum lucem viderunt, videlicet epistolarum 101, 106, 114, 115 et 139. Addemus præterea ex Vossio Græcam exactissimam versionem epistolæ 165, Leonis ad Leonem Augustum, quæ nec in editis Conciliorum legitur. Cæterarum vero omnium epistolarum non exscriptores tantum erimus ex editis, ut hactenus factum est; codices enim Græcos investigavimus, et invenimus, cum quibus omnes fere epistolas Græcas conferre licuit, et illas etiam rarissimas quas Arnoldus vulgavit. Cotelerius in bibliotheca Regia Parisiensi perfectum exemplar Græcum collectionis Chalcedonensis nactus est, ei omnino simile, quod antiquus Latinus interpres ejusdem collectionis adhibuit. Sex enim epistolas Græcas, quæ apud interpretem Latinum ante gesta leguntur, at in codicibus qui usui fuerunt Romanis editoribus in edendo Græco textu desunt, ex eodem ms. Regio typis dedit. In cæteris vero epistolis Græcis nemo adhuc inventus est qui Græcum textum cum

(a) *Quantum licuit* inquit; neque enim facile sperabat Proterius ut Alexandrini sui temporis Græca scripta Latine diligenter redderent, ut videre est epist. 131, c. 9.

aliquo codice recoleret et emendaret. Nos vero in mss. Græcis bibliothecæ Venetæ S. Marci, opem fere cl. v. Antonio Zanetto ejusdem bibliothecæ custode, epistolas a Romanis editas relegere potuimus, et duobus Græcis exemplaribus ejusdem collectionis 555 sæculi XI vel XII, et 164 sæculi recentioris, et alterius originis et melioris notæ sunt quam quæ Romanis editoribus usui fuere. In mss. vero Græco ejusdem bibliothecæ 165, quod nonnulla continet ejusdem collectionis documenta, unam nacti sumus ex sex epistola a Cotelerio vulgatis, nimirum Flaviani epistolæ 26, una cum interpretatione epistolæ 28 Leonis ad eundem. duas epistolas pariter reperimus in antiquo ms. Romano 19 Patrum Basilianorum, et cum utrisque codicibus ambas contulimus. Horum autem codicum subsidio plura Græci textus loca sanare licuit, in quo plurimum nos debere fatemur Patri Juliano Ferrario congregationis Oratorii Veronensis presbytero, qui inter cetera litterarum atque optimarum disciplinarum ornamenta peculiari Græcæ linguæ peritia fulget. Præter duobus laudatis mss. Venetis 164 et 555, ineditam actionem concilii Chalcedonensis in appendice et tolarum proferemus, in qua Leonis epistola 93 ad synodum lecta fuit (a).

54. Unum hic monendum superest, nonnullas Græcas lectiones affixas margini editionis Romanorum Conciliorum, et exinde in alias editiones traductas, et a Quesnello etiam appositas Græcis epistolis, Leonis editioni inseruit, non esse variantes sumptas ex aliquo Græco codice. sed ab ipsis editoribus Romanis partim ex Latino textu, a quo discrepabat Græca versio, partim vero ex ingenio, ubi difficili corruptus textus videbatur, fuisse compactas. Hinc autem intelliges quid sint illæ lectiones Græcæ ex editoribus Romanis aliquando allegabimus.

§ XXVIII. Peculiaria hujus editionis.

55. Ex recensione tot collectionum, ac tot etiam peculiarium et præstantissimorum codicum, quæ adjumenti habuerimus ad perfectiorem quam antea epistolarum S. Leonis editionem parandam, quæ intelliget; nemini enim hactenus plures et vetustiores aut peculiare nostri codices usui fuere. Quæ collectionibus quævis epistola inveniatur, initio indicabimus hac vel simili formula: *Exstat in mss.* 2, 3, etc. Dionysianam, Hadrianeam, Hispanicam, et Isidorianam, quod notiores sint, ex proprio nunc expresse citabimus: in quo observandum est sub Dionysianæ vel Hadrianeæ nomine subintelligendos codices collectionis 8, in quibus Hadrianeæ collectio *additionibus* Dionysianis præmittitur; et nomine collectio nis Isidorianæ comprehendi mss. collectionum 11, et 12, quæ Isidorianam repetunt; solum enim hæc collectiones distincte erunt appellandæ, cum sermo erit de epistolis quæ ad Hadrianeam vel Isidorianam non per et ex alio fonte iisdem collectionibus accessere. Eadem ratione Isidori collectio nominanda non fuerat quoad epistolas Leonis, non sit nisi repetitio collectionis Hispanicæ. Sed cur nihilominus ab hujus collectionis non fuerit abstinendum, dictum est num. 21.

56. Quesnellus plerumque omisit antiquos epistolarum titulos, qui in codicibus inveniuntur, ut synopsis a se compactas, quas aptiores credidit, præfigeret. Nos vero retentis, vel, ubi opus erit, emendatis titulis Quesnelli, omnes antiquos accurate proponemus in annotationibus, nimirum illos qui in collectionibus Dionysiana, Hispanica seu Isidori, ac in quinta Quesnelliana.

57. Ordo epistolarum necessario mutabitur. Primo enim non paucarum epistolarum chronica nostra nostris codicibus corrigenda erit. Alias etiam epistolas quæ chronicis notis careant, non levibus arguuntur in aliud tempus traducemus, ac exinde series ipsa aliter erit ordinanda. Deinde una epistola a qua recepta expungetur, aliæ vero ineditæ accedent. Tandem optime ille quidem inter Leonis epistolas et alias aliorum litteras ad Leonem scriptas, vel ad eum pertinentes; at eas sine ullo numero quo inveniari facile possint, inseruit. Nos præterquam quod ad lemmata alias nonnullas, probatissimorum exemplum secuti, singulis suum numerum præfigemus, quod numerorum ordinem a quo propositum multo magis subvertet.

58. Cum in emendando textu Quesnellianas variantes seu margini seu in notis designatas non retinimus, tum vero notas et observationes ejusdem fusiores, quas ipse in secundo tomum post disserteret, in secundo pariter tomum hujus editionis per nos identidem, seu illustratas, seu emendatas in Epistolas Leonis excipiet appendix, in qua præter supposititias alia quædam documenta ad Leonem pertinentia, et inter hæc nonnulla inedita proferentur.

59. Syllabum codicum singularum collectionum quos in emendandis epistolis adhibuimus, atteximus, quia cum superius suo loco eos distincte nominavimus, ac in plerisque collectionibus pauci sint, facile erit invenire quis sit ille codex quem ex quavis collectione allegaturi sumus. Solum in collectione 21 plura mss. exemplaria nacti sumus, monendum est duo potissimum usui fuisse 543 et 546, quæ citata intelliges, cum mss. Vatt. collationis 21 allegata reperies. Si qui autem præterea conferendi visi sunt in quibusdam lectionibus, eos proprio nomine laudabimus.

(a) In *addendis* ad calcem tomi II positis, Romani editores insuper in hoc loco legenda sequentia in « Cum vero post editum primum tomum prodisset Romana editio P. Petri Thomæ Cacciari a. l. Vaticani Græci quos ipsi licuit conferre, utiles nobis fuerunt, tum ut nonnulla loca emendarentur ut tria Græca fragmenta antea inedita in appendiculam referrentur. »

60. Hic tandem anidmadvertimus, epistolam Cassiani ad Leonem in serie epistolarum omissam fuisse, eo quod ad Leonem tunc non pontificem, sed Romanæ Ecclesiæ archidiaconum directa, inter testimonia initio describatur. Libelli vero supplices Theodori et Ischirionis diaconorum, Athanasii presbyteri, ac Stephani laici Alexandrinæ Ecclesiæ, qui Leoni Romano episcopo, et sancto ac universali concilio Chalcedonensi inscripti, atque in eodem oblato, inseruntur actioni tertie ipsius concilii, cum non agant de peculiari negotio cum Leone nostro, nec ad eum missi fuerint, inter hujus pontificis epistolas æquum locum habere non posse visi sunt. Inter has potius accensenda fuisse epistola encyclica Gennadii Constantinopolitani et episcoporum 73 adversus simoniacos, quæ tom. V Conciliorum editionis Venetæ pag. 45 directa traditur ad omnes metropolitans, καὶ πρὸς τὸν πᾶσαν Ῥώμης et ad papam Romæ. Cum enim hæc encyclica scripta fuerit circa annum 457, ad nostrum Leonem missa dicenda esset. At eum ea verba καὶ πρὸς τὸν πᾶσαν Ῥώμης legantur quidem in editis et in codice Colbertino 4262, sed omittantur in duobus vetustioribus mss. Cæsareo et alio Colbertino 924, in quibus subscriptiones leguntur a Baluzio editæ; de hac inscriptionis particula, quæ Leonem respiceret, maxime ambigimus, et idcirco hanc epistolam memorare solum hoc loco satis duximus.

SANCTI LEONIS MAGNI

ROMANI PONTIFICIS

EPISTOLÆ.

ADMONITIO

In duas epistolas sequentes, I et II, ubi etiam de epistola XVIII.

1. De duabus epistolis 1 ad Aquileiensem episcopum, et 2 ad Septimum Alinensem, quæ ex ipso argumento simul jungendæ sunt, agi non potest, nisi quædam dicantur etiam de epistola 18 ad Januarium, quæ ob excitatas controversias non exiguum cum illis nexum habere videtur. Ita hæc prima admonitio tribus epistolis lucem afferet.

2. Postquam Card. Norisius in Pelagianæ Historiæ lib. II c. 42 duabus columnis, e regione edens duas Leonis epistolas ad Septimum, atque Januarium, palam fecit utrasque esse ejusdem exempli, de alterutra dubitari cœpit. Quesnellus proluxa observatione epistolam ad Septimum suppositionis accusavit, et imposturæ auctorem credidit Isidorum Mercatorem. E contra Josephus Antelmus dissert. 4 de veteris Operibus S. Leonis Magni hanc epistolam genuinam propugnans, illam ad Januarium commentitiam contendit. Aliquot subinde epistolæ editæ sunt ab utroque, quibus suam quisque sententiam vindicare studuit. Pagius in Critica ad an. 447, n. 8, Antelmii amici et comprovincialis sui opinionem secutus est. Quesnello autem favet P. Bernardus de Rubeis in Monumentis Ecclesiæ Aquileiense c. 45. pag. 140. Tillemontius, tom. XV, not. 3 in Leonis Vit. pag. 890, probe refellit Quesnelli rationes, quibus epistolam ad Septimum rejicere studuit; at opinionem Antelmii, qua epistola ad Januarium exploditur, approbare non audet. Solum in fine pronuntiat. Si hæc epistola non niteretur auctoritate non levi, et necesse esset alterutram ad Januarium vel ad Septimum veluti supposititiam repudiare, illam potius quam istam rejiciendam videri. Nihil tamen pro adjudicandi alterutra satis vehemens atque convincens allatum esse fatetur in ipso opere, art. 7, pag. 431.

§ I De codicibus diversarum collectionum, in quibus memoratæ epistolæ continentur.

3. Antequam nostram aperiamus sententiam, qua omnes has epistolas vindicandas credimus, memorandi in primis sunt mss. codices et collectiones in quibus una, vel duæ, vel tres laudatæ epistolæ reperiuntur; hinc enim potissimum vindiciarum argumentum elicietur. Sola epistola prima ad Aquileiensem episcopum, de qua nemo ambigit, invenitur in codicibus collectionis tertie Barber. 2888, et Vat. 4342, necnon in exemplo Sighardi.

4. Sola epistola 18 ad Januarium exstat in collectione Dionysii Exigui, et ex Dionysio in Hispanica et Hadrianea et in Isidoriana pura. Hic autem notandum est postremam Isidori collectionem, quoad epistolas Leonis, ne unam quidem habere supra illas quæ describuntur in Hispanica, unde illas Isidorus sumpsit: in Hadrianea vero, quæ ex Dionysio originem habet, Dionysianis addita legitur una epistola 12 ad Mauros, ut in Admonitione ad eamdem ostenditur. Primum de Isidoriana monendum fuit adversus Quesnellum, qui commentitiam, ut ipse putat, epistolam ad Septimum ex Isidoriana derivatam affirmat, ubi puram Isidori collectionem, quæ litteris ad Septimum caret, confundit cum collectione a Merlino edita, quæ Isidoriana auctor, et a nobis appellata collectio 12, eas ad Septimum litteras recepit. Alterum vero de collectione Dionysii prænotandum erat adversus Antelmium, qui in primis litteris de hac controversia Gallice scriptis, declinaturus auctoritatem Dionysii, quæ pro epistola 18 ad Januarium maxime valet, hanc non a Dionysio insertam, sed ab alio posteriori additam prodit, quemadmodum addita fuit epistola ad Mauros. At hæc comparatio est plane inanis. Duo enim codices suppetunt puri Dionysii Vat. 5845, et alius, qui in bibliotheca Regis Galliæ servatur. In codice Regis Galliæ epistola ad Januarium suo loco exhibetur; epistola autem ad Mauros, licet genuina et ipsa sit, ut alias videbimus, cum tamen non fuerit a Dionysio inserta, nuspiam apparet. In Vaticano autem codice 5845 explorete discernuntur additiones quæ Dionysio posterius accessere: nam hæ omnes non suo loco leguntur insertæ, ut in collectione Hadriani factum est, sed post descriptam puram collectionem Dionysii in fine additæ deprehenduntur, et inter has legitur epistola ad Mauros, ut in admonitione ad eamdem epistolam fusius explicabitur. Ipsa rubrica titularum Leonis num. 48 tabulæ præmissa, cui tituli totidem et non amplius in corpore ejus codicis respondent, epistolam ad

Januariam requirit, epistolam vero ad Mauros, quæ in Hadrianæis editionibus num. 49 recensetur cludit. Hinc sane Cresconius, qui ex puro Dionysio suam collectionem digessit, nihil usquam ref epistola ad Mauros, totam autem epistolam ad Januarium dedit tit. 61. Auctor vero collectionis Hispæ qui quæcumque in Dionysio reperit, cum iisdem quoque titulis Dionysianis in suum opus transtulit, quidem epistolam ad Januarium cum titulo et lectione Dionysii, epistolam vero ad Mauros, quæ apud eum minime invenit, ex alia decurtata editione protulit, quæ ab editione Dionysio posteriora dita discrepat. Adde tandem quod epistola ad Januarium apud Dionysium non in fine epistolarum nis collocatur, sed in medio; est enim inter septem a Dionysio positas epistola quarta; epistola ad Mauros, cum addititia sit, in fine Hadrianæ collectionis, quæ additamenta Dionysiana recep est. Idem accidisset epistolæ ad Januarium, si inter additamenta fuisset.

5. Epistolam primum ad Aquileiensem una cum epistola secunda ad Septimum illi immedia jecta exhibent antiquissimi codices Vat. Reginæ 1997 collectionis 1 Lucensis, et similis Colbertin lectionis quartæ, alius codex Parisiensium Jesuitarum ab Antelmio laudatus epist. 1. et a Pagio ad e cujus recentius documentum pertinet ad an. 615, ac tandem quatuor antiquitate præstantes codice ctionis 8 Vat. 5845, Vallicellanus signatus A. 5, Vercellensis sæculi IX et Vat. 1353, qui ex alio Ber sæculi IX transcriptus fuit.

6. Eandem epistolam 1 ad Aquileiensem una cum epist. 48 ad Januarium, non tamen unitas. s Leoninis intermedii disjunctas, reperimus in mss. collectionum 11, 20, 21 et 22.

7. Demum omnes hæ tres epistolæ, prima ad Aquileiensem, et secunda ad Septimum simul jun stola vero 48 ad Januarium seorsim descripta, continentur in mss. antiquissimæ collectionis 5, in p ms. Florentino S. Marci collectionis 13, ac in codicibus collectionis 12, 23 et 24, quos in præfation memoravimus.

§ II Argumentum ex mss. pro statuenda sinceritate epistolarum ad Septimum Altinensium et ad Januari iensem, quæ solæ a nonnullis in suspicionem vocantur.

8. Ex hac codicum notitia cognoscimus epistolas ad Septimum et ad Januarium, quæ in contr cadunt, in diversis collectionibus inveniri, nimirum epistolam ad Septimum in novem collectioni stolam vero ad Januarium in collectionibus tredecim.

9. Cum epistola prima ad Aquileiensem a nemine vocatur in dubium, satis erit si epistolæ 2 ad S et 48 ad Januarium authenticitatem ex memoratis collectionibus statuamus. Quamvis vero utræque bus collectionibus describantur, solas tamen antiquas collectiones urgebimus, quæ sexto circite compactæ, majori auctoritate potiuntur, et ex quibus cæteræ profectæ sunt.

10. Epistola ad Septimum legitur in ms. Vat. Reginæ collectionis primæ ineunte VI sæculo lu quæ nihil apocryphum præfert; in perantiqua collectione 4 codicum Lucensis et Colbertini; in vet lectione 5 et in collectione 8; ac tandem in codice Jesuitarum Parisiensium, qui licet in Conciliis ad an. 615, cum tamen Catalogum pontificum exhibeat desinentem in Felice successore Hormi collectio in ipsa origine sub hoc tempore coniegnata, videri potest, cui posteriora documenta subin serint. Mirum autem videtur, Quesnellum hanc Leonis epistolam veluti spuriam repudiasset, nul ratione codicum saltem collectionis 5, quam *codicis Romanæ Ecclesiæ* nomine edidit. Is quidem objectiones subducere potest, eo quod hunc codicem non totum simul compactum putavit. Leonis a stolas inter additamenta posterioris temporis retulit. Sed hoc commentitium effugium est, quod nu aut auctoritate munitur. Omnes antiqui ejus collectionis codices, qui sive a Pithæo, sive a Const morantur, et nostri etiam Vindebonenses Leoninas epistolas habent, idemque Quesnellus obsc epistolam ad Mauros num. 1, de Thuaneo codice loquens, ejusdem collectionis antiquitatem et d commendavit. Licet autem hæc collectio nec sub Leone, nec a Romanis, sed exeunte v vel ineunte est, ut vel ex hac collectione maximum ad secundam epistolam vindicandam testimonium accedat etiam aliud non leve. Epistola ad Septimum non sine epistola ad Aquileiensem episcopum, et vici stola ad Aquileiensem non sine epistola ad Septimum in omnibus vetustissimis collectionibus l cepta collectione 3, quæ solam epistolam ad Aquileiensem continet; et semper isti epistolæ, de dubitatio est, illa immediate subjecta et unita in iisdem collectionibus exhibetur. Id autem utrasque has litteras in iisdem exemplaribus, ex quibus antiqui collectores illas descripser inventas fuisse; adeo ut dubitari de una nequeat, quin dubitetur de altera; et si quidem prima dubitandum non est, neque de secunda dubitari possit.

11. Epistola ad Januarium 18 luculentissime defendi potest sola auctoritate Dionysii, quem Leonem ex authenticis exemplaribus suam collectionem Romæ lucubrasse certissimum est, i supposititium attulit. Quis sine evidentibus argumentis, quæ sane nulla sunt, hanc epistolam vidimus, insertam accusare audeat? Sed Dionysianæ auctoritati additur alia æqualis antiqui ctio, nimirum 5 Quesnelliana, quæ ex alio fonte dimanat, uti optime animadvertit P. Cou præfat. ad epist. Rom. pontif. n. 87, pag. 78. Hic pariter collector alia in regione Leoninas epis gens, cum in cæteris omnibus sincera exemplaria nactus sit, de exemplari quoque hujus epi licet e Dionysio non prodeat, concinit tamen cum Dionysiano, dubitare non licet. Adde quod h stola in utrisque collectionibus die, mense, et consulatu notatur, qui characteres Leonis ætati Id authenticitatem etiam atque etiam confirmat; supposititiæ enim epistolæ in ejusmodi notis repugnant. Neque movere debet Antelmus, cum epistola 1, num. 6, apposuit codices antiquaru num, qui dum sinceram et indubitam epistolam ad Aquileiensem exhibent, adjunctam quidem stolam ad Septimum, istam vero ad Januarium omittunt: quod in argumentum suppositionis ac vetustissimas enim collectiones profecto est Quesnelliana 5, cujus ille notitiam non satis accur In hac autem, una cum duabus illis epistolis, est etiam epistola ad Januarium, sicuti est qu Florentino collectionis 13 et in codd. collectionis 24, qui aliam a Quesnelliana collectione orig scunt. Hinc ergo vel antiquissimis illis temporibus, quibus collectio 5 non multo post Leonem co trium harum epistolarum exemplaria exstabant: quæ antiquitas, si, ubi nil certi opponitur, a stolæ authenticitatem probandam non sufficit, nihil erit in ejusmodi collectionibus quod in du non possit.

12. Auctoritas itaque codicum et collectionum, præsertim antiquarum, quas tum pro epist mum, tum pro epistola ad Januarium hactenus consideravimus, satis esse deberet ad refellen jectationes quæ iisdem opponuntur, adeo ut iisdem nihil respondere oporteret. Hoc enim locc

Quesnellum, tum contra Antelmium maxime valet, quod idem Quesnellus in hac ipsa controversia conjectationibus respondit Antelmii in epistola ad Amicum 15 Augusti an. 1089, nimirum *codices collectionum tam antiquarum satis sunt ad convincendum conjecturas per triumphum elatas illusionibus accensendas esse, et alias ejusdem generis quamplurimas demonstrationum nomine propositas ex hoc exemplo suspectas reddi*. Præcipuas tamen sine aliqua responsione nolimus præterire.

§ III. Objectiones adversus epistolam ad Septimum solutæ.

13. Quesnellus, in notis epistolæ ad Septimum, objicit Aquileiensem in ea appellari *Metropolitanum provinciæ Venetiæ*, cum olim hæc vocaretur provincia Istriæ, ut ex Pelagio, Gregorio, aliisque posterioribus documentis ostendit. Quo tamen argumento statuit hanc provinciam ante Pelagium Istriæ, et non Venetiæ vocatum fuisse? Certe S. Ambrosius in epistola ad Vercellenses *Liguriæ, Emiliæ, Venetiarumque partes* vocat; et in concilio Romano an. 501, tom. V Concil. Ven. edit. pag. 457, similiter appellantur *episcopi Liguriæ, Emiliæ et Venetiarum*. S. Leo inter Ambrosii et hujus concilii ætatem floruit, qui si *Venetice*, non *Venetiarum* dixit, nihil refert, cum et in inscriptionibus et in notitia imperii *consularis Venetiæ, provinciæ Venetiæ*, etc., singulari numero inveniatur.

14. Minoris multo faciendum est, quod idem Quesnellus obtrudit, in eadem epistola depositionis minas contineri, cum attente considerantibus idipsum subindicerent verba epistolæ ad Aquileiensem, quæ per omnes germana est: et idem Leo in epist. 10 ad episcopos provinciæ Viennensis, c. 7, satis aperte inquit, se pro sedis apostolicæ pietate ab Hilarii Gallicani metropolitæ depositione supersedisisse, quod et in Novella Valentinianus confirmat epist. 11. In causa autem Pelagianorum, de quibus in epistola ad Septimum agitur, hoc insuper accedit, quod Honorii lex adversus Pelagium atque Cælestium amissionem episcopatus sanxerat, non tantum adversus infectos hac hæresi, sed etiam contra illos *qui dissimulando conniventiam, aut non damnamdo favorem noxium præstiterint*. In epistola autem ad Septimum de iis rectoribus sermo est qui in Pelagianos negligentius agentes serpenti hæresi conniverent.

§ IV. Diluuntur objecta contra epistolam ad Januarium.

15. Antelmus (*Ep. 1, n. 13 et seqq.*) opponit epistolæ ad Januarium, alienum a disciplina ejus temporis fuisse quod ibidem ex canonibus decernitur, nimirum clericis ab hæresi vel schismate revertentibus ex indulgentia concedi ut in eodem gradu permaneant, nec tamen ad altiora promoveantur. *Circa quos*, inquit S. Leo, *etiam illam canonum constitutionem præcipuum custodiri, ut in magno habeant beneficio, si adempta sibi omni spe promotionis, in quo inveniuntur ordine stabilitate perpetua maneant, si tamen iterata tinctione non fuerint maculati*. Nullam id genus generalem de omnibus hæreticis et schismaticis constitutionem canonum Leonis ævo existitisse contendit Antelmus. Cum vero Quesnellus affirmarit in notis, n. 3, intelligi Nicænum canonem 8, reponit Antelmus hunc canonem de solis Catharis, id est Novatianis, statuentem, non potuisse a Leone intelligi, nec allegari pro generali regula de omnibus hæreticis atque schismaticis, ac præterea suadere nititur, receptis in eodem gradu neque hoc Nicæno, neque ullo alio canone interdictam fuisse promotionem ad ordinem superiorem; immo eo ipso quo illi recipiebantur in suo gradu, etiam ad altiorum potuisse provehi, aliquot exemplis demonstrare conatur.

16. Hæc autem objectio ut refellatur, præmonendum est primævam Ecclesiæ disciplinam fuisse, ne quisquam (sive clericus, sive laicus) ab hæresi rediens in clericatus ordinem reciperet. Pro hac disciplina Occidentis testes sunt S. Cyprianus epist. 72 ad Stephanum, Innocentius I epist. 17 n. 8, et epist. 24 n. 4, et concilium Italiæ inter canones Ecclesiæ Africanæ cap. 56, ubi quamvis Afri episcopi æquitatem ejus legis agnoscerent, legationem tamen ad Anastasium papam misere, qua ob clericorum inopiam, ut de severitate hujus legis aliquantulum remitteretur postularunt. Quin alii episcopi Africani in epist. ad Joannem II, loquentes de Arianis sacerdotibus ad Ecclesiam revertentibus, affirmarunt: *Ex omnium quidem collegarum tacitis motibus nemini placere sensimus ut in suis honoribus suscipiantur* (*Conc. t. V. p. 904*). Idem obtinuisse in Oriente patet ex epistola Athanasii ad Rufinianum, ubi commemorans decretum quod quidam minus rei ab Arianis decepti in clerum admissi fuerant, *hoc dispensatione quadam factum esse* affirmat. Dispensatio legem contrariam præsumit. Hanc eandem dispensationem indicat Augustinus epist. 185. n. 44, qua Donatistis objicentibus: *Si ergo oportet ut nos extra Ecclesiam et adversus Ecclesiam fuisse peniteat, quomodo post istam penitentiam apud vos clerici vel etiam episcopi permanemus?* respondet: *Hoc non fieret, quoniam revera, quod futendum est, fieri non deberet, nisi pacis ipsius compensatione sanaretur*. Fieri non debebat, quia illi utpote cleri honoribus indigni Ecclesiæ disciplina excluderentur; at ob pacis bonum dispensatione utendum fuit. Hinc jure noster Leo hæreticos et schismaticos in suum gradum recipere magno beneficio deputandum scripsit. Eadem de causa dispensationi pariter tribuendus est Nicænus canon 8, quo Catharorum clericis ob idem pacis bonum suus gradus restitutus fuit; et idipsum sentiendum de cæteris hæreticis sive schismaticis similiter receptis. Num vero quibus suus gradus per dispensationem concedebatur, permitteretur etiam ut ad altiorum ascenderent, canon Nicænus satis videtur innuere: *Sic in clero maneant, et dein in eodem ordine permaneant*. Certe enim non permanent in eodem ordine, qui ad altiorum ascendunt. Sed hunc canonem uti non satis manifestum omittamus. Cum vero cætera testimonia de aliis in suo gradu receptis similiter loquantur, nihil est quod ex una dispensatione aliam etiam ampliorem colligamus.

17. Hanc sane disciplinam, ut qui reciperentur in suum gradum, ad altiorum non ascenderent, in Occidente, vel saltem in Italia et apud Romanam Ecclesiam viguisse, patet ex decreto quo S. Ambrosius in causa Dicitinii, qui a Priscillianistis ad Catholicos redierat, statuit *bono pacis locum tenere presbyterii, non accipere honoris augmentum*: uti testantur Patres synodi Toletanæ an. 400, qui proinde conquesti sunt eum nihilominus a Symposio ad episcopatum fuisse promotum; quod tamen ea excusatione purgatum fuit, quia *id a multitudine plebis fuisset exortum*. Idem Ambrosii judicium probatum fuisse a Siricio papa, qui in eadem causa epistolam scripsit, satis probabile est, cum iidem Patres in eodem contextu eam Siricii epistolam laudent. Eandem disciplinam confirmare videtur Zozimus epist. 4, ad Aurelium et alios episcopos, ubi de Tuentio, qui perperam ordinatus fuerat episcopus, sermo est. Huic inter cætera vitio dat, n. 3, quod cum fuisset Priscillianista, eique apostolicæ sedis diligentia curato, ejusdem sedis dudum humanitas et misericordia conluisset, ita ut beneficium pene præter exemplum eidem præstiterit; hoc beneficio non observato, id est eo non contentus, *præcipiti impetu ad sacerdotium festinasset, nec in debito loco creditisset sustinendum*. Hæretico respicienti et curato beneficium pene præter exemplum dici non potuit eum in unitatem Ecclesiæ recipere; sed suo gradui seu presbyterio restituere. Si autem culpandus fuit quod hoc beneficio et gradu non observato a loco sibi indebito non abstinisset, procul dubio præsumitur receptis ad hæresi non licuisse ab ulteriore gradum ascendere. Apertius vero noster Leo hanc disciplinam approbat in epist. 125. Hanc eo

nomine opponit Antelmus, quia ibidem S. pontifex Andreas et Eufratam olim Eutycheis fautores, ad presbyteratum promovendi iussit. Id autem ex peculiari causa et dispensatione quadam indultum fuisse, ex eo textu manifestum est. Leonem pupugerat archidiaconatum Constantinopolitanæ Ecclesiæ, amoto per speciem promotionis Actio Flaviani defensore, Andree Eutycheianæ hæresis quondam addicto et S. Flaviani accusatori fuisse delatum; indignum enim videbatur tanti officii ministerium ab eo auferri qui semper catholicus senserat, ut illi crederetur qui hæretica labe aliquando fuerat aspersus. Hinc de ipsius promotione vementer conquestus, conversionem ejus ab hæresi et satisfactionem, quam Antelmus allegat, hanc unam *indulgentiam* promereri potuisse affirmat epist. 112, ut in diaconatum gradum reciperetur, non vero ut auferretur cæteris: *Qui etiamsi, inquit, magna satisfactione potuisset indulgentiam promereri, nequaquam de his qui in fide permanserunt anteferri*; et similiter ep. 111, c. 3: *Qui etiamsi magna fuisset satisfactione, gatus, post dubium tamen reversus errorem, catholicis diaconibus postponi debuit, non præponi*. Cum per Anatolium Leonis satisfactorum Andream ab archidiaconatu removisset, quidque de eo agendum esset pontifex reservasset arbitrio, id Leoni tantum placuit, ut ipsum Andream ac socium ejus Eufratam, qui per Flaviani fuerat accusator, dum sese ad errorem correctos apertis professionibus probassent, ad presbyteratum promovendi iusserit, eo forte consilio, ne ad archidiaconatum subreperere unquam possent. Peculiari autem dispensatione id fuisse concessum suadet mox subjectum decretum de cæteris, quos par reatus involvit. Hos enim *si veniam simili professione cum satisfactione deposcant, non promovendi, sed suis solum ordinibus reformari* decernit, hac præterea conditione servata, *ut illi tantum ad officiorum primatum admittantur quos ab omni errore liberos esse constiterit*. Hoc interdictum, ne intra eundem ordinem quispiam ab hæretico receptus ad ejusdem ordinis primatum provehatur (quod sub S. Gregorio adhuc vixisse liquet ex epist. 77), nonne certam præsumptam constitutionem expressam in epistola 18 ad Januarium, ne ejusdem generis clerici *suis ordinibus reformati* ad altiorem ordinem sinantur ascendere? Specialis vero dispensatio peculiaris incidit causa, generali constitutioni non derogat. Si quæ alia similia exempla profertentur dispensationem similiter revocanda essent. Quæ vero Antelmus producit, sunt de receptis in eodem ordine non autem de promotis ab altiorem; uti illa duo de Maximo et Donato episcopis, quorum est mentio Leonem epist. 12, num. 12, cap. 6, nec non aliter de Donatistis apud Augustinum epist. 43, n. 16. autem de Meletianis ingerit ex epistola synodi Nicænæ apud Theodoretum lib. 1 c. 8 et 9, id solum per clericos a Meletio ordinatorum, qui in suum gradum ita fuerant recepti, ut post clericos ordinatorum a legibus episcoporum, omni auctoritate his reservata, infimum locum tenerent, post illorum mortem in ipsorum locum et auctoritatem subrogari potuissent, si quædam circumstantiæ id flagitarent: quæ promotio eundem nempe auctoritate præditum respicit, non autem altiorem. Sed quidquid in hoc ipso videatur, neque hic, alius peculiaris casus, qui dispensationi tribui debet, constitutionem ac disciplinam vocare potest in dicitur quam et Ambrosii, et Zosimi, et ipsius Leonis testimoniis satis certam ostendimus. Unde nihil est cur capite epistolam ad Januarium repudiemus, ac disciplinam eo tempore ignotam præferat.

18. Quos vero canones Leo intellexerit, cum hac in re canonum constitutionem allegavit; quoniam disciplina ex dictis constat, si in magna antiquorum monumentorum penuria nullum certum canonem constitutionem nullam proferre possimus, nihil præjudicat. Forte S. pontifex Nicænum canonem 8, qui tharis seu Novatianis statuit, ex disciplina sui temporis ita intelligendum et indicandum putavit, ut hæreticos schismaticosque comprehenderet. Quod si Innocentius I, epist. 17 ad Macedones c. 3, de Ananis tantum cum canonem loqui, nec ad aliarum hæresum clericos pertinere affirmavit, idem tamen pontifex in eadem epistola non inficiatur hoc beneficium solis Novatianis decretum, nedum ad alios schismaticos sed etiam ad hæreticos posse extendi, ubi pacis bonum et necessitas hanc indulgentiam requirant: a terea approbandum censuit iudicium Anisii et sociorum ejus, qui ordinatorum a Bonoso hæretico in sudus receperant; et similiter epistola 3 ad synodum Toletanam eodem concilio non solum probavit ejusmodi moderationem, dum Priscillianistas conversos in suos gradus recipiendos statuerat, verum et ipsos reprehendit, a quibus hæc indulgentia canonibus contraria ferebatur. Hoc autem exemplum inducimus, ut sensim invaluisse videtur, ita ut Leonis tempore Ecclesiæ bonum et necessitas idipsum de schismaticis et hæreticis intelligendum postularent, dum modo iterato baptismo non essent polluti enim omnes canones et constans Ecclesiæ disciplina ab ordinibus et clero arcebant, nec alia ratione in se, vel ab Innocentio probata fuisse credenda est, nisi in eam disciplinam, quam ante Innocentium olim se ex Ambrosio ostendimus. Hunc itaque canonem in hanc disciplinam, receptum Leo citare potuit quid vero de hoc canone sentire libeat, si non rejicienda est epist. 3 Innocentii ad synodum Toletanam quod *Nicænis regulis* quasdam sanctiones tribuit, quæ in Nicæno non leguntur; multo minus reperit epistola Leonis ad Januarium Dionysii Exigui, et collectionis quintæ auctoritate firmata, quæ si constitutionem canonum laudat non tamen Nicænam appellat, cum Nicæno autem canone octavo ex disciplina explicato ac latius extenso satis cohæret.

17. Gravior Antelmii objectio ex eo sumitur quod epistola ad Januarium partim ex epistola ad Septimum partim ex epistola ad Aquileiensem episcopum totidem fere verbis descripta est. Cum verba epistolæ Septimum in epistola ad Januarium repetita inveniantur, alterutram esse falsam indubium præsumitur. Quænellus falsitatis accusavit epistolam ad Septimum. Citius autem ex ipsius repetitionis ratione epistolam ad Januarium repudiandam contendit Antelmus, eo quod in ea non solum repetatur tota epistola ad Septimum, sed etiam extrema illa periodus, quæ in ejus fine suspenditur, desumpta sit ex epistola ad Aquileiensem episcopum: incredibile autem sit duplicem epistolam sub idem tempus datam ad eundem episcopum Aquileiensem, eadem periodo concludi, quod in epistola ad Septimum non invenitur.

20. Verum hæc objectio, licet vim aliquam præferat, non tamen conjecturæ limites excedit: nullam conjecturam certæ auctoritati Dionysii, qui paulo post Leonis ætatem suam collectionem Romæ digere auctoritati antiquioris aut saltem coævæ collectionis Quænellianæ, quibus epistola ad Januarium vi prævalere potest. Cæterum hæc objectio, ut in Leone quidquam valeat, duplicem hypothèsim præsumit: nimirum epistolam primam ad Aquileiensem episcopum traditam fuisse eidem Januarii, et hanc epistolam datam probentur, vel si eidem episcopo, non tamen sub idem tempus scriptæ fuerint in Leone difficultas dispellitur. Constat nimirum hunc pontificem, dum ad diversos scripsit, litteras nunquam tradidisse eodem exemplo paucis immutatis, vel additis, ut accidit in epist. 150 ad Basilienses ad Euxitheum; nonnumquam vero ex una epistola nonnulla ad verbum descripsisse, uti epistola Leonem Augustum septem integra capita inseruit, quæ ex epist. 126 ad Palæstinenses excerpta invenitur. Porro epistolæ 1 et 18 probabilius ad diversos Aquileienses episcopos datas, certe autem inter unum non exiguum tempus, sed aliquot annos intercessisse patebit ex paragrapho sequenti, ubi primam e

non Januario, sed probabilius ejus prædecessori scriptam ostendemus; vel certe (cuicumque tradita fuerit) exaratam fuisse sub initio pontificatus Leonis anno circiter 442, id est quinque circiter annorum intervallo ante epistolam 18, quæ exeunte an. 447 Januario tradita fuit. Ita cum ad hunc ultimum litteras hoc anno dedit, primum nonnullis immutatis descripsit epistolam ad Septimum, tum ex epist. 1; jam diu ante probabilius data ad prædecessorem ejus, postremam tantum periodum sumpsit, et litteras clausit: in quo observari potest, hanc postremam periodum veluti formulam seu clausulam quamdam decretorum haberi posse, quemadmodum visa est P. Bernardo de Rubeis, ut ne mirum sit eandem in diversis ad eundem epistolis inveniri. Sed quidquid de his responsionibus videatur, Quesnellianæ, ut diximus, et Dionysianæ collectionum testimonio cuicumque conjecturæ et objectioni certissime præstant.

§ V. Quis fuerit episcopus Aquileiensis ad quem Leo scripsit epistolam primam: hinc etiam statuitur tempus quo epistolæ prima et secunda datæ fuere.

21. Jam vero vindicata tum epistola ad Septimum, adversus Quesnellum, tum altera ad Januarium adversus Antelmium, quæ in dubitationem venerunt, cuiam tradita fuerit epist. 4 ad Aquileiensem, quærendum est: eademque occasione statuatur de tempore quo et hæc et altera ad Septimum, quibus nota chronica deest, datæ fuerunt. Epistolam primam ad Januarium Aquileiensem traditam nullo satis certo fundamento præsumitur. Codices enim sine episcopi nomine præferunt vel *ad Aquileiensem episcopum*, uti Vat. Reg. collectionis 1, Barber. et Vat. collectionis 3, Lucensis cum Colbertino collectionis 4, Vindebonensis collectionis 5, et Vaticanus 5845, in additionibus Dionysianis collectionis 8, vel *Aquileio*, uti Vat. et Ottobon. collectionis 11, ms. S. Crucis in Jerusalem collectionis 20 nec non mss. collectionum 21 et 22. Idem de suis codicibus affirmat Quesnellus, qui solum monet, duos posteriores Cister. et Isid. habere *Ad metropolitani episcopum Vnetiæ*. Editores Lovanienses, quos alii deinceps secuti sunt, forte fuerunt primi qui absque ullius, quod sciamus, quod codicis testimonio apposuerunt titulum: *Nicetæ episcopo Aquileiensi*. In mss. vero collectionum 12 et 24 descripta in primis epistola 2 ad Septimum, mox subjicitur epistola 4, *Relatione*, cum titulo *Ad eundem*, ac si eadem Septimo data fuerit: et idcirco quidem in uno codice Fesulano, et altero Florentino S. Laurentii signato num. 14, pluteo 21, qui aliquot epistolas exhibent ex mss. collectionis 24, epistolæ primæ hæc inscriptio præfigitur: *Leo Septimo episcopo*. Id procul dubio erroneum est, cum Septimus, qui non Aquileiensis, sed Altinus episcopus fuit, in ipso exordio epist. 1 nominetur velut is cujus causa Leo ad Aquileiensem scripsit. Neque tamen hi codices Januario suffragantur.

22. Solum cod. Vat. Ottobonianus 297 collectionis 23 et nonnulli codd. collectionis 8, uti Vercellensis et Vat., 1353, Januarium præferunt. At hoc nomen codicibus collectionis 8 posterius insertum, cum antea in eadem collectione defuerit, manifestum est ex Vallicellano A. 5, et multo magis ex Vat. 5845, qui ad eandem collectionem 8 pertinent: nam in Vallicellano legitur in textu, pag. 278, *Aquileiensi episcopo*, Januarii vero nomen superadditum cernitur; in Vaticano autem omnium vetustissimo codice 5845, in cujus additionibus collectionem 8 referentibus hæc epistola legitur, nullum Januarii vestigium apparet. Hinc ergo cognoscimus in mss. hujus collectionis Januarii nomen omnino defuisse, ut in Vat. 5845; dein fuisse superadditum, ut in Vallicellano; tandem in textum irrepsisse, ut in Vercellensi, ac in Vat. 1353. Cum vero auctor collectionis 23, quæ continetur in Ottoboniano 297, priores epistolas 15 ex codicibus collectionis 8 eodem ordine ad verbum descriperit; dum Januarii nomen inseruit, codice usus fuit laudatæ collectionis 8 qui hoc nomen insertum vel superadditum habeat: unde tota hujus nominis auctoritas revocatur ad solum collectionis 8, quam tamen in ipsa origine hoc nomine carnisce ostendimus, ut eodem sane carent cæteri codices ac præsertim vetustissimum omnium collectionum. Hinc ms. Florentin. S. Marci collectionis 13, ob Leoninas epistolas aliis nominibus insignis, ut videbimus in Admonit. ad epist. 1, sic epistolam, de qua agimus, inscribit: *Leo Urbis Romæ episcopus..... Aquileiensi episcopo*; ubi intervallo vacuo episcopi nomen ignotum significatur. Adempta igitur auctoritate quorundam codicum, qui Januarium præferunt, nihil fundamenti ex codicibus superest, quo cogamur affirmare epistolam 1 datam eidem Januario, ad quem epist. 18 scriptam fuisse manifestum est.

23. Traditum vero fuisse ad aliquem Januarii præcessorem et in ipso quidem pontificatus Leonis exordio, aliunde colligere licet. Photius in Bibliotheca vetustum codicem referens, qui sub sæculi vrinitalia lucubratus, exactissimam Pelagianorum rerum historiam ex peculiaribus documentis derivatam continebat, hæc de Pelagianorum gestis sub Leonis pontificatu tradit cod. 54: *Cum temporis deinde progressu sectæ hujus homines per hæresis suæ adjurationem Ecclesie relicturi essent; iterum malum ab illis renovatum est. At Septimus episcopus pestis renascentis cursum repressit, datis ad Leonem Romæ tum sedem apostolicam tenentem litteris, qui Leo ferventi zelo contra impios depugnavit. Post non multum autem rursum tamquam repullulare amara radice non erubescere, Romæ quidam pro hæresi libere loquebantur. Sed Prosper quidam vir vere Dei libellis contra ipsos traditis eos evanescere fecit, predicto Leone adhuc Romanam sedem gubernante. Duo Pelagianorum gesta sub Leone indicantur: alterum, in quo Septimus et Leo operam posuere, cui sane congruunt duæ epistolæ sequentes: alterum et posterius tempore, in quo S. Prosper libellos accusationum Romæ obtulit, ut pluribus explicabimus in observationibus ad diss. 7 Quesnelli cap. 1. § ultimo. Auctor operis de Promotionibus Leoni coævus scribit part. iv c. 6: *In Italia quoque nobis apud Campaniam constitutis, dum venerabilis et apostolico honore nominandus papa Leo Manichæos subverteret, et contereret Pelagianos, et maxime Julianum, ambiens tum quidam Florus nomine, etc.* Hic contextus utrumque Leonis opus in Manichæos et Pelagianos eidem tempori adjudicat. Manichæorum subversionem Prosper in Chronico assignat an. 443; idque huic anno exeunti tribuendum colligitur ex Leonis epist. 4, data die 18 Octobris, qua ad episcopos Campaniæ scribens, nihil de vitandis Manichæis indicavit, uti monuit epist. 7, scripta die 30 Januarii anni sequentis 444. Ex sermone autem quinto de Junio decimi mensis habito die Dominica 12 Decembris an. 443, quatuor temporum jejuniis indicatur, gesta in Manichæos populo denuntiat; quod pariter repetit serm. 4 de nativitate Domini, quem in Natali ejusdem anni habitum liquet. Hoc igitur eodem tempore, quo S. pontifex subvertit Manichæos, Pelagianos etiam contrivit. Ex duobus autem gestis adversus Pelagianos, qui indicantur in antiquo codice Photii, primum, in quo Leo cum Septimo Altinate operam posside traditur, minus convenire videtur cum verbis libri de Promotionibus *contereret Pelagianos, et maxime Julianum*. In casu enim Septimi de Pelagianis agitur Aquileiensis provinciæ, ad quos nihil Julianus aut alii Campani hæretici pertinebant; neque satis congrue illos Leo *contrivisse* dici potest ob epistolam, qua cautam eorumdem recipiendorum rationem descripserat. Igitur verbis *contereat Pelagianos, et maxime Julianum* aptius congruit alterum factum, ex quo cognoscimus Pelagianorum audaciam eo processisse, ut in ipsa Roma non deessent qui libere loquebantur. Julianus in hæc Pelagianorum molimina aliquid conferre potuit. Oblatis autem a Prospero accusationum libellis, Pelagianisque mox evanescentibus, Leonem pontificem, quem sane*

iisdem infensissimum, ut aliunde liquet, omnem operam adversus ipsos exercuisse indubium est, *contrivisse* intelligimus. Hoc itaque factum una cum facto Manichæorum in libro de Promissionibus pulatum pertinet ad finem an. 443. Factum autem Aquileiense provincie, in quo Septimus et Leo ad sus Pelagianos simul egere, aliquanto ante contigerat, ut indicant illa verba Photii secundo facto præsa : *Post non multum autem rursum, etc.*, μεν οὐ πολὺ δὲ παλιῶν. Igitur hoc factum Aquileiense provi affigi debet citius ineunti an. 443, aut an. 442. Hinc epistola 1 ad Aquileiensem, quæ hoc factum r cit, attribui nequit cuiquam successori Januarii, sed Adelpho, quem laudari credimus a S. Petro Ch logo serm. 136, aut potius Maximo, qui post Adelphum immediatus Januarii prædecessor ex Cata et Chronicis Aquileiensibus traditur : idque eo probabilius affirmandum erit, si Januarii initia inat 443 collocanda sint, ut Dandulus in chronico notavit.

24. Id confirmari potest non minimum ex textu epist. 18 ad ipsum Januarium : *Quod ne viperea obtinere fallacia, dilectionem tuam duximus commendandam, insinuantes ad animæ periculum pertin quisquam de his qui a nobis in hæreticorum atque schismaticorum sectam delapsus est, et se utcumque hæ cæ communionis contagione maculaverit, resipiscens, in communionem catholicam sine professione legitimæ sa tionis habeatur.* Verba *dilectionem tuam duximus commendandam* non respiciunt anteriorem epistolam dem Januarii datam, in qua similis sententia fusius exponitur; palam enim fit ex antecedentibus s nem esse de epistola quæ post lectas Januarii litteras rescripta fuit : unde sicut initio epist. 18 di *Lectis fraternitatis tuæ litteris vigorem fidei tuæ agnovimus, congratulantes tibi, etc.*; ita postea sub *duximus commendandam, insinuantes, etc.*; et utrumque, congratulatio scilicet et insinuatio, post lec sius litteras eadem epist. 18 epist perficitur. Id etiam efflagitat præmissum verbum *possit*, et subse *habeatur*. Si enim de præteritis litteris et de re olim insinuata loqueretur, vi verbi *duximus commo* omnis rectæ syntaxeos ratio *posset et haberet* exigeret. Id autem: si evidens iudicaretur, epistolam p ad Januarium traditam non fuisse consequens fit. Ita enim Leo indicat se dixisse eum nunc mon si antea de eadem re numquam monuerit. Igitur epistola prima, in qua eadem monitio fusius ing non ad Januarium, sed ad aliquem ejus prædecessorum tradita dici debet.

25. Ex his porro tempus duarum sequentium epistolarum elicitur, et cur ab his initium duxerim nifestum fiet. Annus 444, cui has epistolas auctoritate libri de Promissionibus adjudicavit Ques explicato eodem testimonio et auctoritate Photii satis revincitur. Multo autem magis repellitur Antelmii, qui easdem epistolas attribuit anno 417. Non leve in speciem videri potest illud cui potis insistit Antelmii epist. 4 num. 11 pag. 7, nimirum in epistola ad Aquileiensem episcopum, c. 1 nem fieri *decretorum nostrorum*, et c. 5 scribi : *Olim a sanctis Patribus et a nobis sæpe decretum est, interdicto agitur clericorum transitu ab Ecclesia ad Ecclesiam.* quibus alia hæc super re Leonis ante hanc epistolam edita indicantur. At haud opus est intelligere cum Antelmio epistolas 13 ad metropolitam, et 14 ad Anastasium scriptas an 446, in quibus simile decretum legitur. Cum enim tis exploratum videatur epist. 1 ad Aquileiensem datam fuisse anno circiter 442, constet autem Leonis epistolas intercidisse, uti multis in locis notabitur; satis probabile est eidem pontifici an annum 442, sub ipsa pontificatus initia, aliquam occasionem fuisse renovandi antiquam constit quæ olim a Patribus, canonibus scilicet Nicænis et Sardicencibus, a Romana Ecclesia tunc solum lata, et identidem repetita a Damaso aliisque ejus successoribus ac tandem ab ipso Leone renov: decreta dici potuit. Adde quod annot. 27 in epist. 9 ad Dioscorum ostendemus verba *ad nos ibid tam de Leone quam de prædecessoribus ejus sumpta.* Ita etiam hic voces *a nobis et decretorum n* de prædecessorum decretis accipi potuerunt. Cum enim una eademque sit antecessorum et succ auctoritas, decreta autem pontificia ex hac auctoritate totam vim sortiantur, *nostra* dici potuerunt quæ ab antecessoribus lata fuere auctoritate successoribus communi; ita ut *nostra decreta* a idem sit ac dicere edita auctoritate pontificia, quæ tum in antecessoribus, tum in successoribus demque est. Simili loquendi ratione usus est etiam Gelasius, uti ostendemus in annotationibus: 50 codicis, quem Quesnellus edidit.

26. Cæterum sub initia pontificatus Leonis et circa an. 442 scriptas duas sequentes epistolas cor etiam non modicum historica quædam animadversio, quam primus produxit card. Norisius tom. III et tom. IV, pag. 752; dein Pagius ad an. 418, n. 57; ac tandem P. Bernardus de Rubeis Monumen leien. cap. 14, pag. 120. Sirmondus et ms. Veronensi descripsit libellum fidei a Pelagianis editum grapho autem Sirmondi hunc libellum vulgavit Garnerius in editione Marii Mercatoris, et dein P. dictini S. Mauri in appendice tom. X Augustini, pag. 140. Hic libellus fidei Pelagianæ sic in fine cl *Explicit libellus fidei S. I. C.* quas siglas Garnerius male interpretatus est *Siculorum*, cum citius a *das Sacerdotum Jesu Christi* Tillemontius et Benedictini opinentur. Hic libellus Augustino directus n voce *Augustine*, quæ libello inserta est. Is autem ipsorum Pelagianorum, qui libellum obtulere, me primas, aut superior ex contextu deprehenditur. Garnerius et Benedictini, intelligentes id non posse tere S. Augustino episcopo Hipponensi, de errore amanuensium suspicati, *Zosime* pro *Augustine* l putarunt; et hunc libellum esse credidere alterutrum e duobus quos Julianum Eclanensem cum e gianis Zasimo pontifici obtulisse exploratum est. At quamvis libellus a Sirmondo descriptus nonnu sententiam contineat duobus memoratis libellis communia; verba tamen quæ ex his libellis apud num et Marium Mercatorem supersunt, in eo libello non inveniuntur. Igitur alteruter e duobus *Zos* tis indicari nequit; ac propterea alius libellus post tractoriam Zosimi, quæ in totum orbem adve gianos edita, subscriptiones præceperat, oblatu agnoscitur cuiquam metropolitæ, qui Augustinus v et epistolam ediderat, qua subscriptiones tractoriæ petebantur. Chromatio autem Aquileiensi, ineun v celebri, successit Augustinus, qui Zosimo pontifice floruit; huicque jure eum libellum a Pelagi tum Norisius primus omnium annotavit. Hinc Pelagianam hæresim jam ab initio in Aquileiensem p irrepssisse patet; ibidemque adeo invaluerat, Aquileiensem sedem obtinente Augustino, ut auctores l morati non solum recusarint subsignare tractoriam Zosimi, verum etiam ad plenariam synodum a us vocare. Nihil itaque mirum, si Leone pontifice, id est post viginti circiter annos, aliquæ Pelagian quæ inter presbyteros et clericos ejusdem provincie supererant, de quibus cum Septimus Altinac ad eundem pontificem, is præter epistolam 2, qua Septimo rescripsit, aliam dedit ad Aquileiense politam, ut hisce reliquiis efficax remedium adhiberet. Id autem æquius in an. 442, quam in posteriores annos refertur. Probabile enim est Pelagianos hujus provincie jam Augustino post Zosimi tractoriam exagitados, non multo post in unitatem Ecclesie fuisse rec quam tamen cum nonnullos absque erroris et auctoris damnatione et absque debitis subscri imprudentor admissos Septimus detexisset, quibus predictæ damnationis et subscriptionis reme

apponendum præcepit; id verisimilius id Leonis initia incidit, si præsertim epist. 1 non Januario, sed alicui ejus prædecessori data credatur. Cum vero hoc prædecessore brevi extincto Januarius in eodem opere exsequendo pastorem curam naviter et cum felici successu fuerit exsecutus (quod non exiguum tempus requirit), S. Leo an. 447 ab eodem accepit litteras, in quibus zelum et diligentiam suam prodens, exposuisse videtur non tantum Pelagianos cum debita cautione in gradum suum receptos, verum etiam aliquos ad ulteriorem gradum fuisse promotos. Hinc autem Leo zelum ejus primo commendans, veterem monitionem eidem inculcavit, ne quis ex hæresi adveniens sine debitis cautionibus reciperetur. Dein vero illam canonum constitutionem ingerendam credidit, ne in suum gradum perinde admissi ad ulteriorem promoverentur: quod unum per hoc tempus correctione dignum superesse, ex iisdem Januarii litteris texerat.

589 EPISTOLA I (a).

(b) AD AQUILEIENSEM EPISCOPUM.

(c) SYNOPSIS. — I. Male Pelagianos in communionem recipi sine erroris abjurazione et fidei professione. — II. Synodum congregari præcipit, ut ab illis fidei professio exigatur. — III. Quid de gratia Christi sentiendum? — IV. Qui decretis Ecclesiæ de gratia non subjicitur, ab ea esse pellendum. — V. Cuilibet ibi esse permanendum, ubi ordinatus fuerit.

CAP. I. — Relatione sancti fratris et coepiscopi nostri (d) SEPTIMI, quæ in subditis habetur, agnovimus quosdam prebyteros, (e) et diaconos, ac diversi ordinis clericos, quos Pelagiana sive Cælestiana hæresis habuit implicatos, ita in vestra provincia ad communionem catholicam pervenisse, ut nulla (f) ab eis damnatio proprii exigeretur erroris; et pastoralibus excubiis nimium dormitantibus, (g) lupos ovium pellibus tectos in ovile Dominicum (Matth. vii, 15), non depositis bestialibus animis introuisse: et quod per auctoritatem canonum decretorumque nostrorum 590 ne insontibus quidem conceditur, (h) usurpasse: ut relictis Ecclesiis, in quibus clericatum aut acceperant, aut receperant, (i) instabilitatem suam per diversa circumferant, amantes semper errare, et numquam in fundamento apostolico permanere. Quoniam qui nullo discussi examine, nullo sunt præjudicio suæ professionis obstricti, hunc maxime (j) expetunt fructum, ut sub velamento communionis plures domos adeant, et per falsi nominis (k) scientiam

A multorum corda corrumpant. Quod utique efficere non possent, si Ecclesiarum præsules necessariam diligentiam in talium receptione (l) servassent, ne cuiquam eorum evagari in diversa licuisset.

CAP. II. — Ne ergo hoc ulterius (m) audeatur, neve per quorundam negligentiam introducta pernicies ad eversionem multarum tendat animarum; (n) hæc nostri auctoritate præcepti, industria tuæ fraternitatis indicimus, ut congregata apud vos synodus provincialium sacerdotum, omnes sive presbyteri, sive diaconi, sive cujusque ordinis clerici (o), qui de Pelagianorum Cælestianorumque consortio in communionem catholicam ea imprudentia sunt recepti, ut non prius ad damnationem sui coarctarentur erroris, nunc saltem, posteaquam hypocrisis eorum ex quadam parte detegitur, ad veram correctionem, 591 quæ et ipsis prodesse, et nullis possit nocere, cogantur. Damnent apertis professionibus suis superbiter erroris (p) auctores, et quidquid in doctrina eorum universalis Ecclesia exhorruit, detestantur; omniaque (q) decreta synodalia, quæ ad excisionem hujus hæreseos apostolicæ sedis confirmavit auctoritas, amplecti se et in omnibus approbare, plenè et apertè, ac propria manu subscriptis protestationibus eloquantur. Nihil in verbis eorum (r) obscurum, nihil inveniatur ambiguum. Quoniam novimus hanc istorum esse versutiam, ut in quacumque particula dogmatis exsecrandi (s), quam a damnandorum soliditate

(o) Al. 6. Quæ autem antea erat 1, nunc 12. Scripta circa an. 442.

(b) Variantes hujus tituli lectiones exhibuimus in præmissa admonitione num. 21. Confer etiam notam 1 Quesnelli. Exstat autem ipsa epistola in tredecim collectionibus diversæ originis, quas ibidem recensuimus num. 3, 5, 6 et 7, nec non apud Sichardum.

(c) In tabula collectionis 3 Quesnellianæ hic titulus legitur cap. 82: *Ad Aquileiensem episcopum de incusula receptione Pelagianistarum, ut de Ecclesia ad Ecclesiam nullus ecclesiastici ordinis transferatur.*

(b) Editi, Septimii. Secuti sumus nostrorum præsertim vetustiorum codicum fidem, qui non solum hic, sed etiam in sequenti epistola Septimum præferunt, cum quibus concinit etiam Photius cod. 54, textu allegato in admonit. num. 23. Dein loca in subditis Sichardi exemplar cum quibusdam posterioribus codicibus habet in scriptis. At vox subditis Septimi relationem huic epistolæ a Leone sibi etiam indicat.

(e) Sex præstantiorum mss. auctoritate addidimus conjunctionem et.

(f) Cod. Vat. 5845, ab eisdem.

(g) Edit. ante Quesn. et mss. collect. 4 et 24 cum exemplo Sichardiano, *lupus ovium pedibus tectus.... introiret.*

(h) Al., *usurpare.*

(i) Vulg. ante Quesn. cum solis mss. collect. 24

et Sichardo, *instabilitate sua per diversa circumferantur.*

(j) Apud Sichardum, *producunt.*

(k) Duo codd., *inscientiam.*

(l) Al., *servarent*, cum mss. collect. 24 et Sichardo. dein verba, *ne cuiquam eorum evagari in diversa licuisset*, desiderantur in ms. Vat. Reg. collect. 1. Sichardus omittit in *diversa*.

(m) Verbum *audeatur*, quod Quesnellus ex suorum codd. fide exclusit, restituvimus auctoritate sex nostrorum mss. qui ad quinque collectiones diversæ originis, et maxime insignes pertinent, inter quos memorandi præcipue sunt quatuor antiquissimi Vat. Regius collect. 1, Vat. 1342 collect. 3, Lucensis collect. 4 et Vallicell. A. 5 collect. 8. Legitur etiam in exemplo Sichardo. Canis. et Nicolin. Editiones pro *audeatur* exhibent *audiatur*.

(n) Quatuor nostri codd. cum Canis., *hoc.*

(o) Verba *qui de Pelagianorum Cælestianorumque consortio desunt* in Vat. coll. 1.

(p) Vide not. 2 Quesn. et nostram observationem in eadem notationem.

(q) Legenda est nostra observatio not. 3 Quesnelli.

(r) Cod. Vat. collect. 11 delet *obscurum nihil*. In mss. collect. 21: *Nihil in verbis eorum, nihil in sensu inveniatur ambiguum*. Mox in mss. Lucensi collect. 4. Vindebon. 30 collect. 5, et Vat. collect. 11, *hanc esse eorum versutiam*.

(s) Hanc Quesnelli emendationem præsertim e mss.

discreverint, nihil sibi sensum suorum æstiment **A** (a) esse non saluum.

CAP. III. — Cumque omnes definitiones suas (b) ad subrepenti facilitatem, improbare se simulat atque deponere, hoc sibi tota arte fallendi, (c) nisi intelligantur, excipiunt, ut gratia Dei secundum merita dari accipientium sentiatur (d). Quæ utique nisi gratis detur, non est gratia, sed merces retributioque meritorum, dicente beato Apostolo: **592** (e) *Gratiæ salvi facti estis per fidem, et hoc non ex vobis, (f) sed Dei donum est, non ex operibus, ne forte quis extollatur. Ipsius enim sumus figmentum, creati in Christo Jesu in operibus bonis, quæ præparavit Deus ut in illis ambulemus (Ephes. II, 8-10).* (g) Omnis itaque honorum operum donatio, divina præparatio est: quia non prius quisquam justificatur virtute, quam gratia, quæ unicuique principium justitiæ et honorum fons atque origo meritorum est. Sed ab istis ideo per naturalem industriam dicitur præveniri, ut quæ ante gratiam proprio (h) clara sit studio, nullo videatur peccati originalis vulnere sauciata; falsumque sit quod Veritas ait: *Quoniam Filius hominis venit quærere et salvare quod perierat* (i) (Luc. IX, 10).

CAP. IV. [Al. V. — Cavendum ergo dilectioni tuæ

est, magnaue diligentia providendum, (j) ne per huiusmodi homines extincta dudum scandala tententur, et de exciso olim dogmate aliquid in precia tua ejusdem mali germen oriatur, quod in radicibus suis crescat, sed etiam sanctiæ sobolem (k) veneno sui oris inficiat. **5** correctos se videri volunt, ab omni suspicio purgent; et obediendo nobis, probent se esse Quorum si quisquam salubribus præceptis cere detrectarit, sive ille clericus, sive sit la Ecclesiæ societate pellatur, ne (l) perditio suæ, saluti insidietur alienæ.

CAP. V [Al. VI]. — Illam quoque partem clericæ disciplinæ, qua (m) olim a sanctis Patribus a nobis sæpe decretum est, ut nec in presbiterio gradu, (n) nec in diaconatus ordine, nec in sub officio clericorum ab Ecclesia ad Ecclesiam transire sit liberum, (o) ut in integrum revocari monemus: ut unusquisque non ambitione nun cupiditate seductus, non persuasione huiusmodi depravatus, (p) ubi ordinatus est, perseveret ut si quis sua quærens, non quæ Jesu Cæsarum plebem (q) et Ecclesiam suam redire neglet, ab honoris privilegio, et a communioni

collect. 5, de quibus ille agit not. 4, plerique et potiores nostri codd. confirmant Vat. Reg. collect. 1, Vat. collect. 3, Lucensis collect. 4, Vindebon. collect. 5, et tres collect. 8. Tria exemplaria recentiorum collectionum 11 et 21 habent: *qua ad nostrarum soliditatem discreverint*. Edit. ante Quesn. cum Sichardus, *qua se a damnatorum societate discreverint*. Hanc autem lectionem invenimus in ms. Vat. 544 collect. 24 qui solum omittit *qua*. Antelmius epistola prima Gallice scripta et subjecta ejus dissertationibus De veris operibus SS. Leonis et Prosperi, num. 26, Quesnello succensuit, quod hanc editorum lectionem immutaverit ex suorum codd. fide, quos minus exactos contendit. At non soli codices a Quesnello laudati, sed etiam nostri, quos indicavimus, diversarum et antiquissimarum collectionum libri manuscripti unius collectionis posterioris præferendi erant. Nec sensus obscurus est, si verborum vis recte intelligatur. Immo diversa licet via verba in eandem sententiam recidunt. Significatur enim usita hæreticorum versutia, qui in quacumque particula dogmatis execrandi alium quempiam sensum excogitare student, quo a soliditate dogmatum damnandorum, id est, a tota massa damnandorum sensuum desciscere ac discrepare videantur. *Damnandorum* quoque lectio cum antecedentibus *dogmatis execrandi* magis cohaeret, quam *damnatorum*.

(a) In duobus mss. Vat. collect. 21, *non salvari*.

(b) Vide not. 5 Quesnelli, cujus emendationem præstantiores nostri codices. Soli mss. collect. 21 habent *ad subrepentem facilitatem*. Anterioribus vero editionibus et Sichardus cum codd. collect. 24, *ad tantam facilitatem*; qui codices mox perperam cum edit. Lovaniensium, *hoc ibi tota arte*; aliæ vero editiones multo pejus *hoc tibi tota arte*.

(c) Cod. Lucensis, *nisi intelligatur*; et post pauca, *nisi gratis datur*.

(d) 1, qu. 1, *Gratia si non, c. 4*.

(e) Mss. Vat. collect. 21, et alius collect. 11, *Gratis salvi facti estis*.

(f) Adjecimus *sed* ex quatuor antiquissimis codd. collect. 1, 3 et 4 ac Vallicell. collect. 8, nec non ex Sichardo; editi ante Quesn., *Dei enim donum est*.

(g) Cum codd. a Quesn. laudatis, not. 6, in hac lectione consentiunt etiam omnes nostri, exceptis

illis collect. 24 inter quos est Victorinus: memoratus, ubi cum anterioribus editionibus Sichardo legitur: *Omnis itaque honorum operatio, divina præparatio est; nec propria quisque virtute, quoniam gratia unicuique*.

(h) Vulg. ante Quesn. cum urio ms. Vat.

(i) Hic in omnibus editis Quesnello ar. inseriebantur plura ex Augustini Enchiridionis excerpta, quæ conficiebant caput 4. Ea Quesn. punxit auctoritate suorum codicum, quos nostri favent; et in notam ejus 7 rejeci poterunt tomo hujus editionis secundo (p. nostræ). Invenimus autem eadem verba in eodem modo in mss. posteriorum collect. necnon apud Sichardum, hoc tamen quod in mss. collect. 12, 15 pannus as. verba *quod perierat*; in codicibus autem et in exemplo Sichardi post verba *originalis vulnere sauciata*, sequentibus finem capitis omissis.

(j) Cod. Vercell. collect. 8, *ne scandala intermediis vocibus prætermisissis*. In collect. verba *per huiusmodi homines desiderantur*.

(k) Quesnellus cum aliis edit. et nonn. *veneno sui odoris*. Ms. Cantabrig. ab eodem et editio Canisii cum nostris codd. collect. *sui odore*. Prætulimus lectionem *quinque simorum exemplarium* Vat. Reg. Vat. 11: *sis, nec non Vallicell. et Vercellensis*. idem Vercell. habet *sanctam Ecclesiæ societatem*.

(l) Tres mss. codices Quesn. ac totidem editio Canisii *perditione*. Hadrianus I, episcopus Hispan., *proditor*.

(m) Ms. Vat. 5845, et olim. *Quatuor quæ olim decreta est*. Confer quæ in h. observavimus in præmissa admonitione. Vide, si lubet, etiam Quesnelli not. 8.

(n) Tres codd. Vat., *nec in diaconatus sequenti ordine clericorum*. Quatuor alii clericorum habent *ordine clericorum*. Co. omittit *nec in subsequenti officio*.

(o) Cod. Vat. collect. 11, delet *ut*.

(p) In ms. Vat. collect. 24, *ibi ubi ori*

(q) Cod. Vat. Regius, et ad Ecclesiam delet *plebem* et.

habeatur extraneus. Non autem dubitet dilectio tua, nos, si (quod non arbitramur) neglecta fuerint, quæ pro custodia canonum et pro fidei integritate decernimus, vehementius commovendos: quia (a) INFERIORUM ordinum culpæ ad nullos magis referendæ sunt, quam ad desides negligentesque rectores, qui multam sæpe nutriunt pestilentiam, dum austeriorem dissimulant adhibere medicinam.

594 EPISTOLA (b) II.

AD (c) SEPTIMUM EPISCOPEM ALTINENSEM.

(d) SYNOPSIS. — I. Pelagianos non nisi cum erroris ejectione esse recipiendos. — II. Unumquemque clericum in ea Ecclesia permanere debere, in qua est ordinatus.

LEO episcopus SEPTIMO episcopo salutem.

CAP. I. — Lectis fraternitatis tuæ litteris, vigorem fidei tuæ, (e) quem olim noveramus, agnovimus, congratulantes tibi, quod ad custodiam gregum Christi pastoralem curam vigilanter exsequeris; ne lupi, qui sub specie ovium subintrarunt (Matth. vii, 15), (f) bestiali sævitia simplices quosque dilacerent; et non solum ipsi nulla correctione proficiant, sed etiam ea quæ sunt (g) sana corrumpant. Quod ne viperea possit obtinere fallacia, ad metropolitanum episcopum provinciæ Venetiæ scripta direximus,

(a) Dist. 86, *Inferiorum culpæ*. c. 1.

(b) Al. 7. Quæ autem antea 2 erat, nunc 167. Scripta circa an. 442.

(c) Cur *Septimum*, non autem, ut in editis, *Septimum* scripserimus, vide annot. 3 (Col. 593, c) in epistolam antecedentem. Civitatis nomen plures quidem et antiqui codices omittunt; at legitur in mss. codd. collect. 42, 23 et 24, ac præsertim pervetustæ collect. 8. Erat in editis *Allinum* ex codd. collect. 12 et 24, sed hoc ipsius civitatis nomen est. *Allinatem* ex probæ notæ auctoribus scribendum fuisset: sed ex mss. Vallicell. collect. 8 et Oltohou. collect. 23 *Allinensem* reposuimus; ita enim ferme hujus urbis episcopi in conciliis memorati appellari solent. Vide concil. Aquileien. an. 381. Invenimus autem hanc epistolam in mss. novem collectionum recensitis in admonitione præmissa epistolæ superiori, num. 5 et 7, ex quibus sinceritatem harum litterarum vindicamus num. 41, et num. 14 difficultates a Quesnello objectas disjecimus.

(d) In indice mss. collect. 5 hic titulus legitur cap. 83: *Ad Septimum episcopum de suprascriptis titulis.*

A quibus ad status sui periculum cognosceret pertinere, si quisquam de Pelagianorum et Cœlestianorum consortio veniens, in communione catholica sine professione legitimæ satisfactionis habeatur. (h) Saluberrimum enim est, et spiritualis medicinæ utilitate plenissimum, ut sive presbyteri, sive diaconi, sive alii cujuslibet ordinis clerici, qui se correctos videri volunt, errorem suum, et ipsos erroris auctores damnari a se sine ambiguitate fateantur; ut sensibus pravis et dudum peremptis nulla (i) sperandi supersit occasio, nec ullum membrum Ecclesiæ talium possit societate violari, cum per omnia illis professio cœperit obviare.

CAP. II. — Circa quos etiam illam canonum constitutionem 595 præcipimus custodiri, ne ab his Ecclesiis, ad quas proprie pertinent, sinantur abscedere, et pro suo arbitrio ad loca sibi non deputata transire. Quod cum recte non permittitur inculpatis, multo minus (l) debet licere suspectis. Proinde dilectio tua, cujus devotione gaudemus, jungat 596 curam suam dispositionibus nostris, et cum supra dicto metropolitano det operam, ut circumspecte ac velociter impleantur ea quæ ad totius Ecclesiæ incolumitatem, et laudabiliter (k) sunt suggesta, et salubriter ordinata.

Respiciuntur autem tituli superioris epistolæ, cui hæc in omnibus collectionibus constanter subjicitur: unde eodem tempore scriptam confirmare licet.

(e) *Vulgati, quæ*. Emendavimus ex mss. Vat. Reg. collect. 1, Vat. 5845 collect. 8 et Florentino S. Marci collect. 13, cum præsertim similiter legatur capite 1 epist. 18 ad Januarium, quod ex hac epistola exscriptum fuit.

(f) Quinque codd. diversarum collectionum, *bestiarum sævitiæ*.

(g) Quatuor præstantes codd., *sancta*.

(h) 1, quæst. 7, *Saluberrimum enim*, c. 21.

(i) Quesnellus, *spirandi*, et in margine rejecit vulgatam lectionem *sperandi*; quam tamen omnes nostri codices approbant, sicut etiam probatur in epistola ad Januarium, quæ hanc eandem sententiam totidem verbis repetit.

(j) Melior visa est hæc lectio duobus optimæ notæ mss. probata Vat. collect. 8 et Florentino, quibus concinit etiam epistola ad Januarium. Al., *debeat*.

(k) Al., *sunt gesta*.

ADMONITIO

In fragmentum epistolæ S. Cyrilli Alexandrini de Paschate an. 444, ad S. Leonem, quæ ad illustrandam etiam subsequenter epistolam Paschasini plurimum conferet.

1. De quæstione Paschatis anni 444 S. Leonem duas saltem scripsisse epistolas, alteram ad Cyrillum episcopum Alexandrinum, ad Paschasinum episcopum Lilybetanum alteram, ex Paschasini litteris manifestum est. Sed utræque injuria temporum intercidere. Solam Paschasini responsionem superesse existimatum fuit; ac propterea eam unam Quesnellus edidit. At ejus quoque epistolæ, quam Cyrillum, Leoni reddidisse idem Paschasinus testatur, non exiguum fragmentum ad nos transmissum credimus; quod ut statuatur, nonnulla observanda sunt.

2. Eam nimirum Cyrilli epistolam de Paschate Africani concilii Patribus traditam, quam Dionysius Exiguus suæ collectioni integram inseruerat num. 1: 5, ex Sirmondi schedis cum longiori additione ediderat primum Petavius tom. II De Doctrina temporum, in fine, ac dein Bucherius in Commentario ad Canonem paschalem Victorii, cap. 1, pag. 72. Duæ vero in ea quam Petavius et Bucherius ediderunt partes distinguendæ, nimirum ipsa Cyrilli epistola ad Africanos, quæ legitur correctior apud Dionysium; et ejus additio, quæ ad aliam ejusdem Cyrilli epistolam pertinet. Has quidem duas distinctasque Cyrilli epistolas cum imperitus quidam reperisset agentes de Paschate, de eodem Paschate utrasque agere credidit: et idcirco epistolæ ad Africanos, quam ex Dionysio primum descripsit, paucis verbis suo arbitrio

immutatis, alteram, quæ Bedæ temporibus integra legebatur, initio prætermisso, subjecti atque insertæ quæ cum denuntiet diem Paschatis anni 444, eidem diei accomodata fuit a librario dies designata priori ad Africanos epistola, nimirum ix kal. Maii. Hinc Bucherius non duas, sed unam epistolam habet totum hoc documentum, eodemque credidit sermonem esse de solo Paschate ann. 444.

3. Sed si conferatur prima hujus pars cum Cyrilli epistola ad Africanos, quæ a Dionysio conseruitur, eadem reperientur verba paucis vocibus exceptis, quas librarius mutavit; ut nihil dubii sit quin prima pars pertineat ad Pascha an. 420. Ita sane cum ibidem optime dicatur inscripta *Aurelio, et lentino, sed et omni S. congregationi in Carthaginiensi synodo congregatæ*, et in ea Cyrillus, affirmet mittere exemplaria concilii Nicæni (quæ innuunt concilium Cathaginense an. 419), perperam, ubi tur de Paschate, subjicitur celebrandum ix kal. Maii. Hæc enim chronica notatio indicat Pascha an. quod toto tempore episcopatus Cyrilli apud Alexandrinos hoc solo anno in eam diem incidit; ac propterea hæc epistola scripta fuisse an. 443, cum quo nequaquam cohæret concilium Carthaginense, diu ante an. 443 e vivis excesserat. Itaque recte Petavius hanc epistolam scriptam tradiderat an. 41 agere de Paschate anni 420, ac proinde loco ix kal. Maii. legendum xiv kal. Maii. quo die Pascha celebratum fuit an. 420.

4. Apud Dionysium quidem legitur xvii kal. Maii, in quem diem incidit Pascha an. 423. Sed præter quod frequentius de Paschate anni sequentis, rarius de Paschate post aliquot annos celebrandum petet ipsa Cyrilli epistola, quæ Pascha *futuræ indictionis*, id est anni sequentis indicit, apud Dionysium trans dicitur ad Bonifacium una cum alia Attici epistola post *consulatum Honorii XII et Theodosii VIII*, id est 449. Facile autem fuit numerales notas xiv liberiorum lapsu duabus junctis unitatibus deflectere in Neque textum Græcum opponas ex Ecclesiæ Africanæ codice, uti vocant, ubi similis ac apud vulgæ Dionysium hæc numeralis nota legitur. Nam Græcus Africani codicis textus non est originalis Cyrilli, sed Latino Dionysii antiqua interpretatio Græca, quæ ex vitio Dionysii textu derivat, et veterem esse librorum lapsum confirmat. Hinc ergo manifestum fit veram lectionem in ms. Sirmondi fuisse correptam ab illo antiquario, qui cum huic epistolæ alteram partem subjecti, et ex duabus epistolis unam eandem diem Paschatis in hac postrema parte designatum, de quo pluribus agit, ad priorem quoque prætransferendum putavit. Hac libertate in inscriptione eadem Cyrilli epistola data dicitur Carthaginiensi nodo *congregatæ v kal. Decembris*, cum apud Dionysium nulla talis notatio in inscriptione occurrat, sed tulo Dionysius notaverit diem vi kal. Decembris, quo ea epistola ab Africanis ad Bonifacium pontifici missa fuit. Hactenus de epistola ad Carthaginense concilium.

5. Nunc de additione, seu de alia Cyrilli epistola, quæ nostri instituti propria est. Hæc nimirum de Paschate celebrando an. 444. Dicitur enim Pascha celebrandum apud Alexandrinos ix kal. Maii, *rationem embolismi anni*, Latinos autem meditari celebrare illud vii kal. Aprilis luna xxii, ita ut *comannum facerent de embolismo*. Hi omnes characteres conveniunt soli Paschati an. 444, quales quidem in Paschasini epistola dein subjicienda deprehenduntur; ac proinde hæc Cyrilli, uti et Paschasini, pertinet ad an. 443.

6. Petavius in notis ad hanc additionem tom. II de Doctrin. temp. hic innu affirmat Pascha ann. inde concludit hanc non esse Cyrilli epistolam, sed auctoris qui duobus ferme sæculis posterior fuit tota ejus ratiocinatio nititur fictitio cyclo decemnovennali, quem Romanis perperam tribuit, eo quod esset ignotus cyclos annorum 84 apud Latinos hoc tempore receptus: unde nihili facienda est. Pagi ad an. 449, n. 28, cum vidisset omnes characteres congruere Paschati an. 444, et omnes tum codicum scriptores hanc epistolam Cyrillo tribuere, recessit a Petavii sententia, sed ipsam a Cyrillo datam esse ad quosdam monachos his argumentis: quia, inquit, non ad unum, sed ad plures scripta est; et hos Cyrillo inferiores ac subditos innuunt verba. *Præcipio vobis ne faciatis*, etc.; monachos vero indicare Pachomii monachi exemplum, quod iisdem litteris inseritur. At cum scripta sit ad Latinos, qui Pascha celebrare volebant vii kal. Aprilis, ad inferiores et Cyrilli subditos tradita dici nequit. Sicuti vero librarii in epistola ad Africanos scriptum fuit *mandamus vobis*, ubi apud Dionysium legitur *nuntiamus*; ita arbitrio in hac epistola scriptum credimus *præcipio vobis*, ubi aliud in originali ejusque versione male aliquid legebatur. Monachi autem exemplum ad propositum comprobandum allatum, nihil conficiendo epistola monachis tradita statuatur; cum præsertim Latinos monachos Cyrillum de Paschate an. 44 rogasse ne suspicari quidem liceat.

7. Utrum tandem ad unum, an ad plures, scripta fuerit, dubitari potest. Tillemontius in Cyrilli V. 447, quibusdam Occidentis episcopis datam existimat. Si id collegit ex verbis *quod optamus, charissimi* non advertit hæc pertinere ad finem epistolæ, quæ Africanis tradita fuit. Si vero deduxit ex illis quæ posteriori fragmento inseruntur, *charissimi domini mei, in mente habetote*, quæ Cyrilli potius quam Petavii verba esse videntur, fortiora quidem sunt, sed non omnino convincunt; cum fieri potuerit ut in epistola anteriori ad Africanos subjecti, ita hæc loca plurali numero afferret, ut cohærenter cum cedentibus, quemadmodum aliis proprio ingenio eum immutasse cognoscimus.

8. Joannes Vander Haagen, auctor operis inscripti: *Observationes in veterum Patrum et pontificum et epistolas paschales*, Amstelodami an. 1734, pag. 97, eam Cyrilli epistolam esse, et ad Leonem pontificem traditam propugnat. Id autem exinde potissimum statuit, quod ex una parte certum sit ex Pascha Cyrillum Leoni interroganti de Paschate an. 444 per litteras eidem directas respondisse; ex alia vero textum qui in hoc fragmento legitur Beda tribuat epistolæ Cyrilli ad S. Leonem, in ipso fragmento quidem de questione Paschatis anni 444, de qua eum Leoni respondisse Paschasinus prodidit. Id auctor allegat tria Bedæ testimonia: duo quibus ea epistola Cyrillo vindicatur, nimirum ex libro de Ratione, et ex epistola ad Wichredam; tertium vero ex opusculo de Argumentis lunæ hæc reperimus: *Sic le epistola quam beatus Cyrillus ad Leonem papam scripsit: Indicabo enim vobis, quid Bachumius (lege mius monachus, etc. quæ quidem in fragmento mox recitando inveniuntur, sicut in eo leguntur e quæ tum in opusculo de temporum ratione ejusdem editionis cap. 41, tom. II pag. 83, tum in epistola Wichredam eodem tom. pag. 230. ex eadem Cyrilli epistola Beda recitat. Grave quidem est hoc in nium Bedæ, qui cum ipsam epistolam non ad Africanos, sed ad Leonem traditam pronuntiet, hæc subjectam perperam epistolæ ad Africanos, sed separatam et Leoni inscriptam reperisse deprehen propterea iis vocibus carentem, quibus ea ad plures data præfertur. Nihil vero dubitamus quin Cy sincera epistola ad Leonem iis formulis honoris et observantiæ erga apostolicam sedem usus sit*

aliis ejus ad Romanos pontifices litteris leguntur. Has vero omnes formulas ab ea qui hoc fragmentum epistolæ ad Patres concilii Carthaginensis adjecit immutatas credere oportet. Sed hæc ipsa interpolatio nobis persuasit ne hoc fragmentum absolute insereremus huic operi, in quo solas epistolas omnino sinceræ describendas putavimus. Cum vero interpolatio inesse videatur in solis vocibus, re autem ipsa totum hoc fragmentum cohæreat cum characteribus Paschatis an. 444, qui in certis Paschasini litteris deprehenduntur, nec non cum ipsius Cyrilli sententiis, quæ in aliis ejusdem opusculis paschalibus continentur; illud non omnino omittendum, sed huic monito subjiendum, et aliquot etiam notationibus illustrandum credidimus.

601 FRAGMENTUM

Epistolæ S. CYRILLI Alexandrini ad S. LEONEM.

.....
.....
Simul Pascha celebremus (a) kal. ix, Maii propter

(a) Loquitur de Paschate an. 444, juxta cyclum decemnovennalem Alexandrinorum, in quo hic annus octavo diebus erat embolismalis, ut ex Paschasini epistola liquebit, *Et propter hanc quidem rationem embolismi anni* Alexandrini contendebant Pascha hoc anno celebrandum ix kal. Maii, non vero cum Latinis vii kal. Aprilis, ac si annus esset non embolismalis, sed communis. In hoc scilicet tota, vel potior discriminis ratio sita erat inter Alexandrinos et Romanos circa Pascha hujus anni 444. Quod ut cuius planum fiat, sciendum est lunares annos alios esse communes, alios embolismales. Communes dicuntur, qui constant ex mensibus lunaribus 12 et diebus 354. Lunares enim menses nunc diebus 29, nunc diebus 30, alternatim computantur. Embolismales vero anni appellantur ii, quibus post duodecim menses lunares additur alius mensis item lunaris dierum 29 (sive is mensis decimus tertius vocetur, sive alter duodecimus), ita ut annus embolismalis constet ex diebus 333. Hic embolismus anno lunari identidem inseritur, ut aliorum annorum lunarium defectus ad solaris anni rationem hoc additamento suppleatur, et ita lunares anni cum solaribus aliqua ratione coequantur: quod ad inveniendam paschalem lunam primi mensis, quæ ab æquinoctio solis plurimum pendet, necessarium est. Hac autem de causa tam apud Alexandrinos, quam apud Romanos embolismales anni recepti fuerunt: sed methodo diversa, ut diversus ipsorum cyclus ferebat. In cyclo decemnovennali Alexandrinorum anni tertius, sextus, octavus, undecimus, decimus quartus, et decimus nonus erant embolismales; cæteri autem erant communes. Ita post duos annos communes apud ipsos sequebatur unus embolismalis, exceptis octavo et decimo nono, qui post unicum annum communem subjicebantur. In cyclo autem Romanorum annorum 84 anni embolismales post duos communes nulla exceptione collocabantur. Cum porro in hoc Romanorum cyclo annus sexagesimus tertius, in quem cadebat annus vulgaris æræ 444, esset annus communis; in cyclo autem Alexandrinorum annus octavus eidem anno 444 respondens esset embolismalis; palam sit primum paschalem mensem apud Romanos, Alexandrinis ob rationem embolismi fuisse decimum tertium, seu alterum duodecimum mensem anni lunaris præcedentis, qui Paschati non poterat convenire: et hac potissimum de causa in statuendo Paschatis die ejus anni alteri ab alteris mense integro dissidebant. Diximus vero *totam, vel potiore discriminis rationem* in hoc sitam esse. Alia enim Latinis accessit difficultas, ne in Alexandrinorum sententiam transirent, nimirum ob limites paschales diversos, ut not. 17 (col. 608, n. k.) ad Paschasini epistolam dicitur.

(b) Sermo est de Paschate juxta Latinorum cyclum, in quo, ut diximus, hic annus erat communis; ac propterea cum neomenia paschalis ipsis esset dies 5 Martii, Pascha cadebat in diem Dominicam vii kal. Aprilis, luna xxii, uti etiam Paschasinus notavit, ac sequenti annotatione explicavit.

(c) Latini in suo cyclo notabant kal. Januarii feriam

A rationem embolismi anni. Quod 602 si faciatis (b) vii kal. Aprilis, luna xxii, ut jam præparatis, communem annum facitis de embolismo, dum observatis (c) lunam incensam in iii nonas Martias juxta regulam Latinorum kal. Januarii (d), Dominica luna xxvii;

septimanæ, et ætatem lunæ, ut palam sit ex Victorii cyclo, nec non ex cyclo anonymi Fastis annexo, quem noster cardinalis Norisius edidit, sicuti etiam ex cyclo, qui in Anecdotis Latinis Muratorii tom. III legitur. Ex ætate lunæ determinabatur neomenia Januarii, et consequenter etiam Martii: erat enim constans Latinorum regula: *Qualis luna est in Januario, talis quoque est in Martio*. Ex feria autem facile erat colligere Dominicam Paschatis. Hoc porro anno 444, in cyclo Latinorum kal. Januarii feria notabatur *sabbatum*, ætas vero lunæ xxvii, ut sequenti annotatione ostendemus. Erat ergo neomenia Januarii et Martii die 5, ac propterea dies Dominica Paschatis 26 Martii, luna xxii. Nam cum ille annus esset bissextilis, Dominica quidem incidebat in diem 19 Martii, luna xv. At cum Pascha celebrandum non esset ante æquinoctium, Latinorum vero regula vetaret celebrari ante lunam xvi, differendum fuit in Dominicam sequentem 26 Martii, luna xxii.

(d) Legendum est *sabbato*, non *Dominica*, ut ex omnibus cyclis Latinorum liquet. Hunc lapsum sive librario, sive, ut alii suspicantur, Cyrillo tribuas, nihil refert. Perro in cyclo anonymi apud Norisium ad an. cycli 63, in quem incidit annus Christi 444, nec non in vetusto cyclo apud Muratorium, tom. III Anecdotorum Latinorum pag. 201 et seqq., ad an. 62, qui per auctoris lapsum correspondet anno 63, ut videre est apud Joannem Vander Haagen auctorem Observationum in anonymi cyclum a Muratorio editum pag. 278. In his, inquam, cyclis notatur Januarii kal. *Sat.* id est Saturni dies seu sabbatum; vel feria 7. Luna autem xxviii, non vero xxvii. Sed hi Latinorum cycli annorum 84 constructi fuerunt eo tempore quo saltus lunæ duodecimo quoque anno admissus, ab initio cycli ad annum 63, quinque saltus lunæ afferebat. Leonis autem tempore emendante Prospero inductum fuerat ut lunæ saltus quarto decimo quoque anno admitteretur, ut probavit laudatus Vander Haagen pag. 217 et seqq. Observationum in Chronicon Prosperi: unde quatuor tantum lunæ saltus ab initio cycli ad annum 63 inciderunt. Quilibet autem saltus ætati lunæ unam diem addit. Itaque in illis cyclis, qui astruebant quinque saltus, una dies ætati lunæ accedebat usque ad annum 63, supra eum cyclum, qui ex correctione Prosperi quatuor tantum saltus recipiebat: ac propterea in illis cyclis in kal. Januarii anni 63 lunæ ætas erat xxviii; in cyclo autem recepto Leonis tempore, xxvii. Ipsa quidem *luna incensa*, seu neomenia paschalis, quam auctor hoc anno ponit iii nonas Martias, sicut in Martii, ita et in Januarii kalendis exigit ætatem lunæ xxvii. Hic vero notandum est cardin. Norisium in Diagramate cycli anni 84, in quo ad an. 63 kal. Januarii, notavit ex Fastis ætatem lunæ xxviii perperam signasse neomeniam paschalem ejusdem anni die 5 Martii, seu iii nonas, cum in hypothesis ætatis lunæ xxviii veteri stylo Fastis apposita neomenia inciderit in diem 4 Martii seu iv non. Martii. Id quidem ille induxit cogentibus hinc certis testibus de die Paschatis an. 444, hinc vero cyclo suis Fastis apposito, quem eodem anno obtinuisse præsumpsit;

et non observandum est in hoc anno pro causis **603** quas (a) supra diximus. Sicut enim vitandum est Pascha, quod diximus, in hoc anno; ita cavendum est ne faciamus Pascha anni embolismi in anno communi, et communis in embolismo. Debemus enim investigare epactas (b) lunares in mensibus totius anni, ut celebremus Pascha in luna (c) primi mensis, in principio anni post veris exordium. Sol enim ipse quotidie terra marique pariter clauditur in fine diei, et in diei initio aperitur. Et finit sol cursum totius anni in xii kal. Aprilis, et lunaris globi plenitudo, vel diminutio, digitorum motu, rationis magisterio, et calculi supputatione aliqua prævidetur; ut numeremus xii tantum lunas juxta supputationem legalem (d) Hebræorum in anno communi, et xiii in embolismo secundum computationem dierum.

Indicabo vero vobis, quod (e) Pachomius insignis factis, apostolicæ gratiæ egregius fundatorque Ægypti cœnobiolorum, editi ad monasterium, quod lingua Ægyptiorum vocatur (f) Panum, litteras, quas

hæcque ut conciliaret, arbitrarium systema lunarum plenarum invenit, quod ipse pariter repudiasset, si de inducta ante eum annum cycli emendatione ita suspicatus fuisset, uti postea dubitavit ob Pascha anni 454.

(a) Hæc verba initio non pauca deesse indicant.

(b) Quæ ab Alexandrinis vocabatur *epacta*, Latinis *ætas lunæ* dicebatur. Nominantur autem *epactæ lunares in mensibus totius anni*, id est non annuæ, sed menstruæ, eo quod harum investigatio necessaria sit ut legitimum Paschatis tempus inveniatur.

(c) Hanc regulam ob Pascha determinandum maxime observandam Joannes Vander Haagen pag. 105 observat, in Cyrilli epistolam accuratissime explanat. Intelligitur autem *primus mensis* anni lunaris sacri Judaici, in principio anni solaris tropici naturalis ab æquinoctio verno incipientis *post veris exordium*, quod mox signitur *diei xii kal. Aprilis*. Id cum Cyrilli prologo concinit, ubi æquinoctium vernum, et veris exordium similiter statuitur *xii kal. Aprilis*, hoc est Martii 21, seu mensis Pharmuti 25. Hæc dies maxime observanda in Paschatis computo: et cum dicitur Pascha celebrandum *post veris exordium*, indicatur ex Alexandrinorum regulis celebrari non potuisse in ipso verni æquinoctii die. Cum enim Pascha celebrari non potuit luna xiv primi mensis, sed die Dominica, quæ eam lunam xiv proxime subsequitur, celebrandum sit; Pascha celebrandum *post veris exordium*, seu post æquinoctium vernum, citius apud Alexandrinos cadere poterat in lunam xv, si hæc lunæ esset Dominica, et luna xxiv cum æquinoctii die concurrisset.

(d) Hebræorum scilicet, qui anno lunari et mensibus lunaribus utuntur, ut primum mensem paschalem definiant juxta præceptum Legis: *Custodi primum mensem*. Additur *secundum supputationem dierum*, ita scilicet ut cum ante mensem paschalem inserendus est embolismalis, quemadmodum hoc anno 444 Alexandrini contendebant, in anno embolismali mensium lunarum tredecim supputentur dies 334, ubi in anno communi mensium lunarum duodecim dies 354 computabantur.

(e) Gennadius, de Vir. Illustr. cap. 47, Pachomii litteras memorat *ad omnium monasterium præpositos*, quibus præcipitur *ut in unum antiquius monasterium, quod lingua Ægyptiaca Baum vocatur, Paschæ diem velut æterna lege celebrent*. Integræ hæ litteræ ex interpretatione Hieronymi ab Holstenio editæ sunt post Pachomii regulam. Sed cum nihil ejusmodi, quod in fragmento legitur, contineant, aliæ Pachomii

604 angelo dictante perceperat, ut non incurrerent in solemnitatis paschalis ratio-
rentque lunam primi mensis in anno communi embolismo. (g) Charissimi Domini mei in mebetote, quod constitutum est Pascha in Ægypto ad commonitionem, ut manducaretur Israel agnum in typo veri Agni in luna primi Posterioris autem Pascha factum est ad recurren-
nem, in quo Manna descendit, quod ostendit recederet agnus umbratilis, quando descenderet Manna. Dominus autem noster Jesus conjunxit in una die agnum Judæorum, et Manna, quando benedixit panem et vinum *Hoc est corpus meum, et sanguis meus* in luna mensis, in anni principio. Ideo recordemur mores simul offerre quæ obtulit Jesus pro primo mense. Dixit enim Dominus Jesus: *Et tunc feceritis, in mei recordationem riam facietis*. Scrutemini quæ diligentissimum dinavit synodus (h) Nicæna, lunas xiv **605**

litteræ, quæ perierint, a Cyrillo indicatæ. Beda de Temporum ratione c. 41, tom. II lon. an. 1682 pag. 83, secundo loco; et de titis lunæ, tom. I pag. 151, ipsum Cyrilli testes de Pachomio recitat; et Joannes Noviomatatione ad memoratum cap. 41, affirmat fuisse Pachomii opusculum de Paschate editurum spondet. Num vero usquam editus ramus. Idem vero Beda, de Argumentis 151, addit: *Legimus in epistolis Græcorum, passionem apostolorum S. Pachomii abbatis pro quo monachis suis in oratione a Domino ostenderet quomodo Pascha deberet celebrari. Misit Dominus per angelum suum ad præfatum Pachomium cyclum decemnovalem hoc mensis Aprilis norunt quinos, octonæ kalendæ asserunt*, etc. Num hæc particula, qua cyclus novennalis ad inveniendum Pascha angere ronte approbatus fuit, desumpta sit ex e chomii, quam Cyrillus allegat, aliorum esto.

(f) Apud Bucherium hoc monasterium nomen. Quidam legendum malunt *Baum* vel *Pabau*, quod præcipuum erat inter monasteria. Prætulimus lectionem Beda Cyrilli ad Leonem epistolam in suis codicibus. Unum Pachomii monasterium nominem memoratur.

(g) Hoc loco librarii interpolatio deprehe hoc fragmentum epistolæ ad synodum Cæsensem subjecit. Vide admonitionem præmissam.

(h) Paulo post dicitur *scripsisse synodum*.

clum lunarem primi mensis. Nisi librarii interpretis minus accurati negligentia, reperit in vocem *scripsisset*; Cyrillus quoque cyclum decemnovalem ab eadem synodum præscriptum, ut tradiderunt Ambrosius ad episcopos, Emilia scribens de Pascha et Proterius Cyrilli successor in epistolam de Paschate an. 455. Sunt qui eum a Nicæna synodo institutum velint. Sed itiquiori Anatolio editum, multo ante in Ecclesia obtinuisse liquet ex Eusebio I. v que Nicæni Patres illum probare solum bere poterunt. Id autem etsi nulli verici memorent, hæc tamen ratione communi potest. Cum nimirum idem Patres sanxerint Pascha ab omnibus ubique eadem Domini celebrari; id profecto obtineri non poterat, nisi que cyclo omnes uterentur. Cum porro

annorum per decemvovennalem cyclum, ut non fallamur in luna xiv cum Judæis et hæreticis, qui dicuntur tessares kœdecatitæ. Et constitutum est in omnibus synodis, præter synodum Gangrensem et Cæsariensem, ut non faceret ulla Ecclesia, vel civitas, et omnis regio contraria his quæ statuta sunt de Pascha in Nicæno concilio.

Credite mihi quod si non scripsisset synodus Nicæna cyclum lunarem primi mensis, sufficeret cyclus lapidis Silenitis in Perside ad exemplum rationis paschalis, cujus candor interior cum luna primi mensis crescit et decrescit. Ideo nuntiavi vobis hæc omnia, eo quod dubitastis de luna primi mensis in hoc anno. Ideo (a) præcipio vobis ne faciatis Pascha in mense Martii in anno embolismi, sed in ix kal. Maii in unitate Ecclesiæ catholicæ. Verum Agnum veri Israelitæ immaculatum immaculati comedamus: quia in una domo 606 præceptum est Israeli carnali agnum anniculum comedere. De quo agno immaculato veracissime præceptum est: *Non occides agnum in lacte matris suæ*, hoc est in proximo pascha conceptionis suæ in utero matris suæ. Ideo prægnantem Mariam, ne sicut stuprata et adultera lapidibus interficeretur, clam voluit Joseph dimittere. Ut vero non occideretur agnus in lacte matris suæ, in pascha nativitatis suæ proximo fugit Joseph in Ægyptum, Angelo præcipiente, in mense Martio, anno revertente, in quo mense eduxit Cain Abel justum in campum, ut occideret eum in typo Christi educti ad prætorium Pilati in sexta feria: quia eodem die conceptus in utero est, et mortuus in cruce; dum in sexta feria

illi decreverint ut Alexandrina Ecclesia, quæ memoratum cyclum adhibebat, et calculandi arte erat celebris, diem Paschalis in ejusdem utique cycli normam Romano episcopo significaret, unde apostolica auctoritate universalis Ecclesia per totum orbem definitum Paschæ diem sine ulla diceptione cognosceret, ut idem Cyrillus in prologo paschali tradit; hoc sane decreto eum cyclum satis approbasse, et quodammodo præscripsisse dici queunt. Notandum vero est hoc decretum Nicænum, non Romano, sed Alexandrino episcopo præcepisse, ut ad Romanum antistitem in memoratam rationem scribens, ejus assensum auctoritatemque excitaret, qua Pascha eodem die a toto Christiano orbe sine diceptione celebraretur. Cum vero hæc Nicæna decemvovennalis cycli approbatio valde implicita et obscura fuerit, nulloque canone expressa, nihil mirum, si Romani pontifices, qui cæteroquin Nicænum concilium maxime venerabantur, non deseruerunt suum cyclum annorum 84, qui primis temporibus in determinando Paschate a decemvovennali non discrepabat: etsi, cum posterius quæstiones paschales cœperunt commoveri, non nisi serius Alexandrinum cyclum recipere.

(a) In hunc pariter locum irrepsisse aliquod mendum, in admonitione observavimus num. 6.

(b) Adduntur in fine exemplaris Sirmondiani: *Et omnia scripta authentica synodi Nicænæ protuli*. Hæc autem glossema sunt ab eo additum, qui postquam hanc epistolam subjecti litteris Cyrilli ad Africanos, eo quod ejus partem, vel appendicem crederet, hanc clausulam, quæ ad eandem litteras refertur, perpetram posuit.

(c) Hanc epistolam relegimus cum ms. Vat. Regiæ 586 sæculi xi pag. 115 Paschali Operi insertam. Vide observationem Quesnelli tom. II nostræ editionis, et

A mortuus est Adam in anima pro peccato in paradiso, et in eodem obiit in corpore. Responsum est, ut opinor, omnibus quibus interrogastis me (b).

607 (c) EPISTOLA (d) III.

PASCHASINI EPISCOPI LILYBETANI AD LEONEM PAPAM.

De Paschate anni 444.

SYNOPSIS. — Paschasinus de cyclo paschali a Leone consultus, post pauca de Siciliæ clade præmissa, Alexandrinam supputationem, Romana posthabita, retinendam esse probat, tum ex Hebræorum calculo, tum ex miraculo quod Zosimi papæ tempore contigit.

Domino vere sancto atque beatissimo ac apostolico, mihi que post Dominum plurimum colendo papæ LEONI PASCHASINUS episcopus.

B CAP. I. — Apostolatus vestri (e) scripta diacono Parnormitanæ Ecclesiæ SILANO deferente percepi, quæ nuditati meæ atque ærummis, 608 quas amarissima captivitate faciente incurri, solatium in omnibus atque remedium attulerunt, cœlesti rore meum animum recreantes, atque omne quod triste fuerat, abstergentes, domine venerabilis papa. Jubere dignata est corona vestra, ut (f) quid paschalis supputationis veritas (g) anni post hunc futuri haberet, sacrosanctis auribus vestris exiguitas mea intimaret. Cui præcepto (h) pio inobediens existere non potui omnino, nec debui. Diutino itaque tractatu, vel ratiocinatione id verum invenimus, quod ab Alexandrinæ Ecclesiæ (i) antistite beatitudini vestræ rescriptum est. Nam cum Romana supputatio, quæ cyclo concluditur, cujus ipse, de quo agitur, erit (j) sexagesimus tertius

C confer annotationes in præmissum Cyrilli fragmentum, ac præsertim annot. 1 (Col. 601, n. (a), ubi quæstionis potissima ratio exponitur.

(d) Al. post. ep. 2. Quæ erat 3, nunc 4. Scripta an. 443.

(e) Indicatur Leonis epistola ad Paschasinum, quæ desideratur, de Paschate scripta hoc eodem anno 433, in qua mentio fiebat litterarum Cyrilli ad Leonem. quarum fragmentum jam dedimus. Quod autem traditur S. pontificis epistola nuditati et ærumnis Paschasini solatium in omnibus atque remedium attulisse, respicit Siciliæ magnam partem occupatam a Vandalis an. 440, qua occasione Paschasinus non tam captivitatem quam bonorum suæ Ecclesiæ jacturam passus fuerat. Res quidem Ecclesiarum aliquamdiu fisco addictas fuisse a barbaris, colligi videtur ex papyro Ecclesiæ Ravennatis exarata paulo post an. 444, et a marchione Maffeo edita in Hist. diplomatica pag. 132, ubi conductoribus patrimoni ejusdem Ecclesiæ in Sicilia degentibus inter cæteras pensiones solvendi traduntur aurei solidi 75 *pro pensione tritici, sive hordei, quod ante barbarico fisco præstabitur*. Inter has ærumnas Leo una cum litteris aliquod Paschasino subsidium attulit. Mox pro Silano Quesn. in margine: al., Silvano.

(f) Editi, quod. Melius ex nostro Vaticano Reg.

(g) Æræ Christianæ 444.

(h) Idem codex omittit pio.

(i) Scilicet Cyrillo, qui die 9 Junii anni 444 obiit. Fragmentum hujus rescripti jam præmissimus.

(j) In antiquioribus vulgatis erronee legebatur 64. Recte emendavit Bucherius ex ms. codice in Comment. ad Victorii Canonem. Idem habetur in duobus mss. quibus usus est Usserius in Britann. Eccles. Antiquit. et in nostro Vaticano codice: enim vero sermo est de Latinorum cyclo annorum 84, qui cum

annus, qui cyclus cœpit a consulatu (a) ANTONINI et SIAGRII, nobis dubietatem afferret, eo quod (b) septimo kalendarum Aprilium (c) die dies Dominica et luna vigesima secunda incurreret, et iterum nono kalendarum Maiarum die (ut rei veritas habet) Dominica dies et luna decimanona obveniret: in hoc ambiguo fluctuantes, (d) ad Hebræorum, hoc est legalem supputationem nos convertimus, quæ cum a Romanis ignoratur, facile errorem incurrunt. Cœpit ergo (e) ogdoas a consulatu 609 virorum clarissimorum Aetii iterum et (f) Sigesvulti, quæ clauditur anno de quo quæstio videtur exorta. Talis ratio hæc est: (g) Priores duo sunt anni communes, tertius embolismalis, quartus et quintus communes, sextus embolismalis, septimus communis, octavus embolismalis. Pervidet ergo apostolatus vestri prudentia (h) octavum annum ogdoadis fieri aliter non posse nisi embolismum tenereamus. (i) Quod si voluerimus illud quod superius diximus, id est, quod primum incurrit Pascha, septimo kalendarum Aprilium die celebrare, communem annum faciemus, et incipiet omnis deinceps subsequentium annorum supputatio vacillare.

inceperit, ut Paschasinus monstravit, a consulatu Antonini et Siagrii an. 382, jam annus 444 de quo vertebatur quæstio, et annus cycli 63.

(a) Al., Antonii, perperam. Cæterum ante hunc consulatum, seu ante an. 382, Latini hoc eodem cyclo utebantur, ut ex Fastis consularibus probavit card. Norisius diss. 1. Hic ergo indicatur initium cycli, qui anno 444 decurrebat. Marianus Scotus in Chronico post nomen Siagrii addit anno quarto Gratiani.

(b) Idem Marianus a sexto, et paulo post, octavo pro nono kal. Maiarum, perperam. Innuitur nimirum discrimen inter supputationem Romanorum et Alexandrinorum: nam illi ex suo cyclo annorum 84 Pascha anni 444 affigebat vii kal. April., isti vero ex suo annorum 19 prorogabant in ix kal. Maii, ut annot. 1 (Col. 601, n. a) in Cyrilli fragmentum fusius explicavimus.

(c) Codex Vat. delet. die. Mox legebatur luna xxi. Emendavimus ex fragmento epistolæ Cyrilli ad Leonem. Confer annot. 3 in memoratum fragmentum. Sic pariter die ix kal. Maias inferius notatur luna xix, quæ esse deberet xviii, si die vii kal. Aprilis fuisset luna xxi.

(d) Cur Paschasinus sese converterit in hac controversia ad Hebræorum legalem supputationem, alii aliter interpretantur. Probabilior autem videtur ratio, quia Alexandrini ex lunis xix primi mensis a lege Hebræorum præscriptis, in quas istorum Pascha cadebat, dies Paschæ et lunæ determinabant, eamdemque anni communis et embolismi methodum sequentur, quam apud Hebræos obtinuisse Paschasinus commemorat cap. 2.

(e) Alexandrini suam enneadecateridem, seu suum cyclum decemnovennalem, id est annorum 19 dividebant in ogdoadem et hendecadem. Ogdoas primos octo cycli annos complectebatur, hendecas undecim reliquos. Ogdoadis Paschasinus hic expresse meminit et affirmat eam cœpisse a consulatu Aetii iterum et Sigesvulti, nimirum anno 437, a quo decemnovennalis Alexandrinorum cyclus per hoc tempus decurrens oriebatur. Cum vero annus 444 esset hujus ogdoadis ultimus, ideo subijcit, quæ clauditur anno, de quo quæstio videtur exorta; de Paschate enim hujus anni erat disputatio.

(f) Noster codex, Sigisvulti, quæ clauditur. Questionellus in margine. Al., Sigismildi.

(g) Ms. Vat.: Duo sunt priores anni communes, tertius embolismus; item quartus et quintus communes. hæc autem in Alexandrinorum rationem, a quibus

CAP. II. — Et ne hoc quod (j) exposuimus beatini vestræ obscuritatem aliquam afferat, sumus communes annos, apud Hebræos duos tantum lunas, hoc est dies, 354 habere; eos vero lunas tredecim habere, hoc est die Necessitate ergo embolismi cogimur id tenere (k) longius est, ne a vero deviare videamur. Neque bis aut novum aut erraticum (l) videatur, cum divisionis undecimo kalendas Maii occurrat, a qua (m) Græcis videtur Pascha nomen accepit; libræ lingue interpretes tradant Pascha tradici, quod tamen idem et Joannis evangelista firmatur, quo ait, cum de passione loqueretur venisset hora ut transiret Jesus de hoc mundo trem (Joan. XIII, 4). Non ergo nos dies una l

610 posita terreat, ne cum hanc vitam ramus errorem, sicut evenit tempore beatæ retonis domini mei, prædecessoris apostolatri Zosimi, anno consulatus Honorii Augustimo, et Constantii secundo. Tunc enim, cum naretur, ne decimo kalendas Maii dies Pasch retur, (n) celebratum octavo die kalendas Aprili

quatenus Romani discreparint in constituendum communibus et embolismis, diximus annot. 1 mentum Epistolæ Cyrilli.

(h) Cum scilicet annus 444, ex Alexandrino cyclo octavus ogdoadis, esset embolismalis, huius ratio requirebat ne Pascha celebraretur kal. Aprilis, qui erat mensis embolismus, strenuus anni sacri, non vero primus, qualis esse mensis paschalis. Vide annot. 1 (Col. 60 in laudatum fragmentum).

(i) Ms. Vat.: Quoniam si voluerimus illud perius dicimus, idem quod primum incurrit, Apr. die celebrare; corrupte.

(j) Sic melius ex laudato codice, quem ad postea plurali quoque numero, suggerimus exposui.

(k) Pascha scilicet ix kal. Maii, non vero Aprilis tenendum est, cum embolismi ratio irat, uti monuimus annot. 14 (supra h). Hinc patet mensem embolismalem immediate pro mensem Paschæ, et ipsum Pascha uno mense protrudere.

(l) Apud Marianum, erratum. Erraticum pmanis videbatur Pascha protrahere in diem Maii, id est in diem aprilis 23. Immo sub declinarunt celebrare Pascha x kal. Maii, scilicet 22. Nam limes ultimus Dominicarum pas apud eosdem erat xi kal. Maii, seu Aprilis autem objectioni respondet Paschasinus, Dominus quidem paschalem excedere ultimum Latinitatem Aprilis 21, non vero diem Passio limitem pertransire, idque posse sufficere, Pascha, sicuti Græcis videtur, a passione non pit. Similem responsionem indicaverunt etiam sius in epistola ad episcopos Emiliæ, et C. Prologo paschali; sed hi per diem Passio legerunt lunam 14, in quam cadebat Pascha quod fuit typus Passionis Christi. Hæc tamen sini ratio Leoni persuasit: unde Pascha celebratum fuit ix kal. Maii, ut testatur P Chronico inquires: Nec erratum est, quia kal. Maias dies Passionis fuit. Immo ipse L 421 ad Marcianum scripta an. 453, hanc rationem adoptavit cap. 2.

(m) Marianus delet vocem Græcis. Mox p in cod. Vat. Reg., accipit.

(n) Idem cod. Vat., celebrandum est, l celebratum est.

pro embolismo(a) communis est annus tentus, et error gravissimus est ortus, in tantum ut(b) mysterio certo, quod dono sancti Spiritus ministratur, hæc veritas probaretur. Quod propterea credidi exponendum, quia locus ipse etiam sancto atque a me venerando fratri meo(c) Libanio diacono notissimus est. Cujus mysterii miraculum tale est.

CAP. III. — Quædam vilissima possessio, Meltinas appellatur in montibus arduis ac silvis densissimis constituta, illicque per parva atque vili opere constructa est Ecclesia. In cujus baptisterio nocte sacrosancta paschali, baptizandi hora, cum nullus canalis, nulla sit fistula, nec aqua omnino vicina, fons ex se repletur, paucisque qui fuerint consecrati, cum deductorium nullum habeat, ut aqua venerat, ex sese(d) discedit. Tunc ergo, sicut supra diximus, sub sanctæ memoriæ domino quondam meo ac beatissimo papa Zosimo(e), cum apud Occidentales error ortus fuisset, consuetis lectionibus(f) nocte sancta decursis, cum presbyter secundum morem baptizandi horam requireret, usque ad lucem aqua non veniente, ¶ non consecrati, qui baptizandi fuerant, recesserunt. Ut ergo brevier narrem, illa nocte, quæ lucescerat in diem Dominicam, decimo die kalendas Maii fons sacer hora competenti repletus est. Evidenti ergo miraculo claruit Occidentalium partium fuisse errorem.

CAP. IV. — (g) Hæc prout potui, vel epistolaris brevitatis passa est, jubente apostolatu vestro, rescripsi; provolutus obsecrans ut pro mea parvitate, immo pro totius orbis statu, orare dignemini; ut tandem de tot necessitatibus liberati cognoscamus C

(a) Vulgati, *communis est annotatus*. Magis placuit lectio cod. Vat., cui Mariani exemplum astipulatur, cum præsertim Paschasino familiare sit verbum *teneo*, sicut cap. 1: *Embolismum teneamus*, ita hic, *communis annus tentus est*.

(b) Marianus, *ministerio*.

(c) Apud Bucherium, *Bolliano*. In ms. Vat. *Libano*, Quesnellus suspicatur legendum forte *Silano*, qui initio epistolæ memoratur.

(d) Quesnellus in margine: Al., *descendit*. Ms. Vat., *discedit*.

(e) Marianus addit, *anno nono Honorii*; et paulo post pro *Occidentales* habet *Orientalis*. Legendum autem *Occidentales*, cum cyclus annorum 84, unde error exortus fuit, apud solos Occidentales obtineret.

(f) Quesnellus in margine: Al., *nocte sacra*. Mox decursis reposuimus ex cod. Vat., cum antea legeretur *discursis*.

(g) Quæ sequuntur usque ad finem ex Mariano Scoto et ex editione Bucheriana ope codicum restituta Quesnellus suæ editioni adjecit. Leguntur etiam in nostro ms. Vat., exceptis ultimis verbis, *Orate pro me*.

(h) Marianus Scotus, *misericiordiæ*.

(i) Al. 3. Quæ autem erat 4, nunc 6. Scripta 10 Octob. an. 443.

(j) Invenitur hæc epistola in quindecim collect., 2, 5, Dionysiana 6, Hadrian. 7, 8, Hisp. 9, Isid. 40, 11, 12, 13 et 20 usque ad 24. Inter has tres tantum collectiones diversæ originis sunt, nimirum secunda Corbeiensis, quinta Quesnelliana et sexta Dionysiana. Ex hac postrema cæteræ collectiones hanc epistolam describere. In hac emendanda usi sumus duodecim variarum collectionum mss. libris inter quos

A quoniam ipse est Deus noster, qui facit mirabilia solus. Qui jam non tradat bestiis animas consentientes sibi, neque amplius patiatum tentari nos supra id quod ferre possumus, sed faciat cum tentatione proventum (h) misericordem pro sua pietate, ut sustinere possimus. Orate pro me.

EPISTOLA (i) IV.

(i) AD EPISCOPOS PER CAMPANIAM, PICENUM, TUSCIAM ET UNIVERSAS PROVINCIAS CONSTITUTOS.

(k) SYNOPSIS. (Ex Dionysio Exiguo). — I. *Ut nullus episcopus servum alterius ad officium clericatus (l) promovere præsumat*. — II. *Ut quicumque ad sacerdotium; vel viduarum mariti, vel (m) habentes numerosam conjugiam, promoti fuerint, ab ecclesiasticis officiis arceantur*. — III. *Quod usuras non solum clerici exigere non debeant, sed nec laici (n) Christiani*. — ¶ IV. *Ut clericus nec suo, nec alieno nomine fenus exerceat*. — V. *Ut si quis sacerdotum contra interdicta fecerit, (o) a suo submoveatur officio*.

LEO episcopus urbis Romæ omnibus episcopis per Campaniam, Picenum, Tusciam et universas provincias constitutis (p) in Domino salutem.

Ut nobis gratulationem facit Ecclesiarum status salubri dispositione compositus, ita non levi nos mœrore contristat, quoties aliqua contra (q) constituta canonum ecclesiasticamque disciplinam præsumpta vel commissa cognoscimus: quæ si non qua debemus vigilantia(r) reseccemus, illi qui nos speculatores esse voluit(Ezech. iii, 17) excusare non possumus, permittentes (s) sincerum corpus Ecclesiæ, quod ab omni macula purum custodire debemus, ambientium improba(t) contagione sædari, cum ipsa sibi membrorum(u) per dissimulationem compago non congruat.

præcipui sunt Vindebon. 39 collect. 5 et Vaticanus Dionysii, et duo collect. 9 Hispanicæ, unus Vindebon., alter Vat.

(k) In mss. collect. 5 synopsis hujus epistolæ sic effertur in præmissa tabula num. 76: *Ad universos episcopos Campaniæ, Piceni et Tuscæ, ut servi vel originarii, aut cujuslibet conditionis obnoxii, ab ecclesiasticis officiis repellantur, et de his clericis qui ob hoc fenerant ut usuras accipiant*.

(l) Vindebon. collect. Hisp. *provehat*, in tabula Dionysii apud Tustellum, *promoveat*. Sed in titulo capituli præmissi, *promovere præsumat*.

(m) Quesnellus, *qui habuerint*.

(n) Vocem *Christiani* a Quesnello omissam ex editis et potioribus codicibus revocavimus.

(o) Al., *a suo sit officio submovendus*.

(p) Verba in *Domino salutem*, a Quesnello omissa, ex anterioribus editionibus, nostrisque mss. nec non ex Cresconio reposuimus. Quidam codices prætereunt nomina propria Campaniæ, Piceni et Tuscæ.

(q) Duo codd. et antiquiores editiones, *statuta*. Paulo post duo mss. Vercellensis coll. Hadr. pro *vel commissa* habent *vel contempta*.

(r) Cod. Vindebon. collect. 5, *reseccamus*. Dein. in uno Vat., *excusari*.

(s) Cod. Vat. Dionysii, *sinceræ*.

(t) Cod. Corbeien. collect. 2 apud Quesn., *cogitatione*.

(u) Hanc Quesnelli correctionem, quam sensus videtur exigere retinimus, cum potioribus nostris mss. confirmetur. Hinc etiam in vulgatis, ubi per *dissimulationem* legitur, ad marginem notatur *per dissimilitudinem*; quod si non ex codd., sed ex conjectura, ut videtur, factum est, emendationem a sensu exigere iudicatum fuit. Vide not. 1 Quesn.

CAP. I. *Alieni serui ordinationem esse illicitum.* — (a) Admittuntur passim ad ordinem sacrum, quibus nulla natalium, nulla morum dignitas suffragatur; et qui a dominis suis libertatem consequi minime potuerunt, ad fastigium sacerdotii tamquam (b) servilis vilitas hunc honorem capiat, provehuntur: et probari Deo posse creditur, qui domino suo necdum probare se potuit. Duplex itaque in hac parte reatus est, quod et sacrum (c) ministerium talis consortii vilitate polluitur, et dominorum, 613 quantum ad illicitæ usurpationis temeritatem pertinet, jura solvuntur. (d) Ab his itaque, fratres charissimi, omnes provinciæ vestræ (e) abstineant sacerdotes; et non tantum ab his, sed (f) ab aliis etiam qui originali aut alicui conditioni obligati sunt volumus temperari: nisi forte eorum petitio aut voluntas accesserit, qui aliquid sibi in eos vindicant potestatis. Debet enim esse immunis ab aliis, qui divinæ militiæ fuerit aggregandus (II Tim. I, 4); ut a castris domicinis quibus nomen ejus ascribitur, (g) nullis necessitatis vinculis abstrahatur.

CAP. II. *Viduxæ maritum, et qui fuerit plusquam*

(a) Dist. 54, *Admittuntur*, c. 21.
 (b) Cod. Vat. 544 collect. 24, *servilitas honorem capiat*. Duo Vercell., *accipiant*, Vulg. autē Quesn. verbo *capiat* præmittunt *jure*, quod in omnibus cum nostris tum Quesn. mss. et apud Tustellum deest.
 (c) Ita Quesn. ex suis codd., quibus et nostri concinunt, necnon etiam Tustellus. Vulg. cum posterioribus mss., *mysterium*.
 (d) Ab his verbis inchoant cap. 1 mss. Thuan. 1 et Corb. Quesnelli.
 (e) Dist. 54, *Nullus sacerdotum*, c. 1.
 (f) Sic ex puro Dionysii Vat. exemplari aliisque Hadrianeis, necnon ex Vat. 1347 ac edit. Cresconii cap. 195, cum quibus concinit collectio Herovalliana a Petit subjecta Pœnitentia Theodori, in qua legitur: *Et ab aliis etiam qui originali aut aliqua conditione obligati sunt*. Mss. codd. duo Hisp. et Vat. Isidori cum alio collect. 11, ante vocem *originali* addunt *aut*. Merlinus cum codd. collect. 12 et 24, *ab illis etiam qui originali*. Duo alii Vat. cum Vulgatis ante Quesnellum *ab illis etiam qui aut originali*. Quesnellus cum quatuor suis mss. et nostro Vindebon. collect. 5, *ab illis etiam qui aut origini*; quam lectionem *origini* propugnare et præferre nititur not. 2. Verum lectio *originali* in omnibus nostris codicibus, Vindebon. excepto, ac præsertim in puro Dionysiano codice exhibita, deserenda non fuit. Nec videmus cur conditioni ac sensui magis congruat vox *origini*, uti affirmat Quesnellus, quam *originali*. Magis placeat *originis* quam *origini*. *Originali* autem, seu *originis conditioni obligati* intelliguntur *coloni originales* memorati leg. 14, de Annona et Tributis, l. un. de Inquilinis, et l. 1 cod. Justin. de Agricol. et Mancip. dom. (unde *Originalis inquilinatus* apud Sidonium l. v epist. 19), *Originarii* autem vocantur in novell. 12 Valentiniani, necnon a Gelasio epist. 9 c. 14, qui scilicet *originis jure*, uti dicitur in laudata novella, seu, ut explicat Augustinus de Civ. Dei lib. x, c. 1, *conditionem debent gentili solo propter agriculturam sub dominio possessorum*. Ipsa nimirum originis causa seu nascendi sorte fundos possessorum colere debebant, iisdemque erant astricti. Hos porro homines *originali conditioni* obligatos S. Leo distinguit a servis, uti pluribus in legibus a Gothofredo notatis in paratitio de fugitivis colonis pariter distinguuntur. Erant quippe prædiis addicti, non autem hominibus, uti servi; et veluti quædam fundorum pars, seu

(b) Qualis vero, cum unicuique constiterit natio honestas et morum, esse debeat sacri altaris ministerio sociandus, et Apostolo nos docente (I Tim. 2; Tit. 1, 6), et divina præceptione didicimus (xxi, 14), et canonum 614 regulis, a quibus que fratrum declinasse et penitus deviasse rimus. (i) Nam constat ad sacerdotium pervenire duarum (j) meritos; quosdam etiam, quibus numerosa conjugia, et ad omnem licentiam viherior, ad sacrum ordinem passim patefactis ac fuisse permissos, contra illam beati Apostoli qua talibus exclamat dicens: *Unius uxoris* (I Tim. III, 2); et contra illud antiquæ legis preceptum, (l) quo dicitur et cavetur: *Sacerdos vi uxorem accipiat, non viduam, non repudiatam* (xxi, 14). Hos ergo, quicumque tales admittimus ab ecclesiasticis officiis et a sacerdotali ministerio apostolicæ sedis auctoritate jubemus arceri; enim sibi poterunt (m) vindicare, cujus capax hoc (n) quod illis obstiterat, non fuerunt: hanc scussionis curam (o) nobis specialiter vindic

membra habebantur. Dum vero ab his origines pontifex secernit alios, qui alicui conditioni obligati, vel illos indicat colonos qui non juginis, sed possessione triginta annorum prædicebantur, de quibus sermo est in laudata 12, vel illos qui semetipsos et suam operam in arte obligabant, unde variorum operum et *conditionales*, id est ex conditione ad quædam præstanda obligati apud Tertullianum voca Idololatria c. 12; quem textum Quesnellus not me interpretatus est.

(g) Vat. Dionysii, *nulla necessitate sæculi a tur*. Vat. collect. 11, *nullius necessitatis vinc debon*. vero collect. 5, *subtrahatur*.

(h) Hanc lectionem, quam Quesnellus ex suo not. 3 allegatis induxit, approbant etiam nostri, nimirum purus Dionys. Vat. unus Vindebon. collect. 5, alius collect. Hispanicæ. Vat. collect. 5, et exemplar collectionis Heroval. a Petit Vulgatarum lectio: *Qualis vero unicuique honestas, et morum esse debeat, qui sacri ministerio est sociandus, etc.*, præfertur in cod. Hisp. et Isid. et in tribus aliis pariter Vat. unus solum exhibet *consociandus*. Omissio vocum, *cum constiterit*, et additio vocum, quæ lectionem pervertunt. In duobus tamen Vindebon. lect. Hadrianeæ textus lectio habetur omnium verbo *constiterit*; in Tustelli autem cod. invenitur *constiterit, sed cum desideratur*.

(i) Cod. Vindebon. collect. 5 post verbum *mus* addit *admonemus* seu potius *admonemus* bis autem sequentibus *Nam constat* incipit codd. Corb. et Thuan. 1, ex postilla Quesnelli. (j) Vide not. 4 Quesnelli. Dein, *et quosdam* in mss. Vercell. Codex Vindebon. collect. 5 etiam.

(k) Unus cod. Quesnelli, *levior*, Paulo post verbum collect. 5 *beati Pauli apostoli*. Alius Vindebon. collect. omittit *beati*. Mox pro *exclamat* ante Quesn., *reclamat*.

(l) Mss. Vat. Hisp. et Isid. cum duobus dicitur *cautum*.

(m) Vulgati ante Quesnellum addunt *pre Delent* autem omnes mss. libri. Vide not. 5.

(n) Quesn. in marg. Al., *quod illi exstiterit* et Thuan. I.

(o) Vide not. 6 Quesn. cum observationibus

si qua forsitan de his commissa sunt, corrigantur, nec liceat ultra committi, et ne qua excusatio de ignorantione nascatur; quamquam ignorare numquam licuerit (b) sacerdotem, quod canonum fuerit regulis 615 definitum. Hæc ergo ad provincias vestras, per Innocentium, Legitimum et (c) Segetium, fratres et coepiscopos nostros, scripta direximus; ut quæ male pullulasse noscuntur, radicitus evelantur, et messem Dominicam (d) zizania nulla corumpant. Ita enim fructum uberem quæ sunt sincera præstabit, si ea quæ natam segetem (e) enecare consueverunt diligentius amputentur.

CAP. III. *Usura laicis et clericis interdicta.*— (f) Nec hoc quoque prætereundum esse duximus, quosdam lucri turpis cupiditate captos, (g) usurariam exercere pecuniam, et fenore velle ditescere. Quod nos, non dicam in eos qui sunt in clericali officio constituti, sed (h) et in laicos cadere, qui Christianos se dici cupiunt, condolemus. Quod vindicari acrius (i) in eos qui fuerint confutati decernimus, ut omnis peccandi opportunitas adimatur.

CAP. IV. *Nec suo, nec alieno nomine fenus exercent clericus.*— (j) Illud etiam duximus præmonendum, ut sicut (k) non suo, ita nec alieno nomine, aliquis clericorum (l) exercere fenus attentet; indecens enim est crimen suum commodis alienis impendere. Fenus autem hoc solum aspicere et exercere 616 debemus, ut quod hic misericorditer tribuimus, (m) ab eo

(a) Vat. collect. 24, *ne liceat*. Et paulo post unus Vat., *ne qua excusatio ignorantie nascatur*.

(b) Duo Vat., *sacerdoti*. Mox, *quid canonum* in duobus Vindebon.

(c) Duo Vercell. *Sigentium*. Paulo post *pullulasse dignoscuntur* in Vindeb. Hisp.

(d) Mss. Corb. et Thuan. 1 Quesnelli, *per zizania nullus corruptat*.

(e) Idem Quesnelli codd., *inquinare*. Duo Vindeb., *recare*.

(f) 14, qu. 4, *Nec hoc prætereundum*, c. 7.

(g) Vide not. 7 Quesn.

(h) Particulam et addidimus ex Vat. Dionysii, Vindeb. collect. 5 Cresconio, Vat. Hisp. et Isid. aliisque tribus codd.

(i) Quesnellus, *in iis*. Prætulimus lectionem omnium nostrorum mss. atque Cresconii. Vat. collect. 24 *in eos, qui fuerunt comprobati*. Dein *decrevimus pro decernimus* in Vat. Dionysii et duobus Vercell.

(j) In Corbeien. et Thuan. 1 Quesnelli hoc caput est pars capituli præcedentis.

(k) Dist. 46, *Sicut non suo*, c. 10.

(l) Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 24, *exercendum*.

(m) Quinque codd., *a Domino*.

(n) Dist. 19, c. 1. *Si Rom. pontif.*, § *Quibus ad hæc*.

(o) Vulg. ante Quesn. cum Vat. collect. 24, *venerit vel venire tentaverit*. Vindeb. collect. 5, *venire voluerit*.

(p) Vat. Hisp. cum duobus aliis mss. addit *eum*.

(q) Vulg. ante Quesn. cum solis mss. collect. 24, *ordinationibus et canonum ordinata sunt disciplinis*. Vide not. 8 Quesn. et observationem nostram. Mox idem Vulgati cum Vindeb. et Vat. Hisp. aliisque quinque codd., *ita vestram dilectionem custodire debere mandamus*. Sed Vat. Dionysii, Vindeb. collect. 5 cum Hadrianeis et Florentino S. Marci Quesnelli lectionem tuentur.

(r) Idem Vulgati cum mss. collect. 24, *illa contempserit*.

A Domino, qui multipliciter et in perpetuum mansura retribuet, recipere valeamus.

CAP. V. *Episcopus canones infringens dejiciatur.*— Hoc itaque admonitio nostra denuntiat, quod si (n) quis fratrum contra hæc constituta (o) venire tentaverit, et prohibita fuerit ausus admittere, a suo se noverit officio submovendum, nec (p) communionis nostræ futurum esse consortem, qui socius esse noluit disciplinæ. Ne quid vero sit quod prætermisum a nobis forte credatur, omnia decretalia constituta, tam beata recordationis Innocentii, quam omnium decessorum nostrorum, quæ de ecclesiasticis (q) ordinibus et canonum promulgata sunt disciplinis, ita a vestra dilectione custodiri debere mandamus, ut si quis (r) in illa commiserit, veniam sibi deinceps noverit denegari. Data sexto idus Octobris, Maximo iterum et Paterio (s) viris clarissimis consulibus.

617 (t) EPISTOLA V.

(u) AD EPISCOPOS METROPOLITANOS PER ILLYRICUM CONSTITUTOS.

SYNOPSIS. — I. *Illicitos contra canones conatus pruden- ter monitis præveniri.* — II. *Vices suas per Illyricum Anastasio Thessalonicensi more prædecessorum suorum committit.* — III. *Bigamos, viduarum maritos aut repudiatarum a sacerdotio ex canonibus arceri jubet.* — IV. *Ut provinciales episcopi ad metropolitanos, sic metropolitanos ad exarchum seu vicarium pertinere.* — V. *Eorumdem esse metropolitanos ordinare, et de provinciarum statu ad sedem*

(s) Vulgati omnes cum plerisque mss., *Paterno*, re- jecto in marginem *Paterio*, quod in Merlini editione legebatur: et nos in Vat. et Vindebon. Hisp. et in alio Vat. collect. 11 reperimus. Hanc autem lectionem omnino tenendam optime probat Pagius ad A. 443, num. 1 et 11, eamque confirmat Georgius in notis ad Pagium novissimæ Lucensi editioni sub- jectis. Rem vero extra omnem aleam ponit cœvum papyraceum documentum Ecclesiæ Ravennatis emen- date recusum a marchione Maffeo in Hist. Diplom. pag. 132, et ab eodem Vaticanæ bibliothecæ dona- tum, in quo consulatus ejusdem anni *Pateri*, non autem *Paterni* nomine designatur. Porro alius anno- tator in eadem Lucensi editione ex hoc papyraceo monumento colligit Maximum hoc anno non secun- dum, sed tertium consulatum gessisse, eo quod ibi- dem scribatur *cons. Maximi ter et Pateri vv. cc.* At cum omnes nostri codd. omniaque monumenta a Pa- gio et a Georgio allata Maximum integris fere vocibus *iterum, secundo vel bis* consulem vocent, cætera autem numeralibus litteris n, palam fit in papyro non *ter* legendum sed *iter.*, id est *iterum*, ita ut *littera i* sumenda sit ex finali vocis præcedentis *Maxi- mi*, cum non raro accidat, in ejusmodi monumentis omitti initialem litteram, quando antecedens vox eadem littera desinit: idque multo magis ex scrip- toris indole eruitur, qui in ipsis vocibus *Pateri* et *Theodosi* duplicis *ii* scriptionem effugit.

(t) Scripta 12 Januar. anr 444.

(u) Hæc epistola inter eas est quæ collectæ fue- runt pro Ecclesia Thessalonicensi, et in collectione Romana Holstenii primum edita fuit. Eam vero non inutiliter recognovimus cum ms. Barberino 3386 collect. 16, ex quo Holsteniana editio prodit, cum sit unius Thessalonicensis collectionis codex. Præponenda autem fuit hæc epistola sequenti ad Ana- stasium, quippe quod eodem licet die exarata, in subsequenti tamen epistola cap. 6 jam conscripta traditur.

*apostolicum referre. — VI. Causæ graviores vel ap-
pellationes Illyrici sedi apostolicæ reservantur.*

Dilectissimis fratribus episcopis metropolitanis per
Illyricum constitutis LEO.

CAP. I. — Omnis admonitio salutaris, quam Do-
mino credimus aspirante contingere, in mercedem
proficit monentis et moniti; et ideo nos hoc libenter
arripimus, quoniam placere Deo nostro non solum
nostris, sed omnium fratrum consacerdotumque no-
strorum actibus festinamus. In nostram enim re-
currit gratiam, si Ecclesiæ sic regantur ut nullus
querimoniis aditus reseretur. Sit itaque dilectioni
vestræ, fratres charissimi, dulcis et jucunda præ-
ceptio, quam de sedis apostolicæ auctoritate, ser-
vata charitatis gratia, manare noscatis; nec vobis
aliquid juris credatis imminui, si tam præsentibus
quam futuris rebus videatis, ne illicitis præsum-
ptionibus reseretur aditus, præcaveri. CAUTIUS enim
usurpationibus, antequam tententur, obsistere,
quam quæ usurpata fuerint vindicare.

CAP. II. — Et quia per omnes Ecclesias cura no-
stra distenditur, exigente hoc a nobis Domino, qui
apostolicæ dignitatis beatissimo apostolo Petro pri-
matum (a) fidei suæ remuneratione commisit, uni-
versalem Ecclesiam in fundamenti (b) ipsius solidi-
tate constituens, necessitatem sollicitudinis quam
habemus, cum his qui nobis collegii charitate jun-
cti sunt sociamus. Vicem itaque nostram fratri et
coepiscopo nostro Anastasio, secuti eorum **618**
exemplum, quorum nobis recordatio est veneranda,
commisimus, et ut sit in speculis, ne quid illicitum
a quoquam præsumatur, injunximus: cui in
his quæ ad ecclesiasticam pertinent disciplinam,
ut dilectio vestra pareat, admonemus. Non enim tam
illi obtemperabitur quam nobis, qui hoc illi pro
nostra sollicitudine per illas provincias cognosci-
mur commisisse.

CAP. III. — Volumus enim tales fieri Domino sa-
cerdotes, quibus cuncta convenient, quæ sunt eccle-
siasticis canonibus definita: (c) ut episcopi, pres-
byteri atque diaconi *unius uxoris viri* sint secundum
beati Apostoli sententiam (1 Tim. III, 2), et hanc
secundum legis præcepta virginem (d) acceperint,
non viduam, non repudiatam, sicut legis scriptura
testatur (Levit. XXI, 13, 14; Ezech. XLIV, 22). Nec se
quisquam æstimet posse ad sacerdotium perve-
nire, qui ante baptismum, deficiente quam habe-
bat, uxore, alteram rursus, postquam per gratiam

(a) In editione Holstenii typographorum errore,
fidei sui. Emendationem, de qua Quesnellus not. 1
loquitur, Barberinus codex probat.

(b) Vide notam 2 Quesnelli, qui mavult legi *istius*,
et observationem nostram.

(c) Ms. Barb., *ut episcopus, presbyter atque dia-
conus.*

(d) Apud Holsten, et in ms., *accipiant.* Cur Ques-
nellus emendaverit, vide ejusdem not. 3.

(e) Puncta adjecimus ob indicandam lineam cum
dimidio in ms. Barber. vacantem, quæ aliquid in
vetustiori codice, unde Barberinus exscriptus fuit,
corrosum et ab amanuensi minime lectum signifi-
cat.

(f) Vide not. 4 Quesn.

(g) Voces nostris epistolis aliam anteriorem episto-
lam a subsequenti diversam, quæ interierit, ad Ana-

baptismatis est renovatus, acceperit, cum ir-
tismate peccata deleantur, non uxorum nu-
abrogetur. Adeo autem in excusationem se
obtendere non poterit, ut eorum se patres
rum, quos ante baptismum susceperit, negare
possit. Neque enim uxor quæ ex legis præce-
pito, inter peccata quæ abluuntur baptismi
terit numerari.

CAP. IV. — Ad synodum quicumque fuerit
tus occurrat, nec congregationi se deneget,
ad Deum pertinentes causas noverit esse tra-
(e)..... Quidquid causarum, ut assolet, inter
cerdotes evenerit, ejus cui vicem nostram ce-
sus examini reservetur: ut illo sub Dei timo-
sule omnis ambiguitas finiatur. Nihil in ejus
stram, contra hæc quæ constituimus, præ-
injuriam. Ejus nobis relatione, si quis ad r-
rendum fuerit, innotescat: ita enim vos ad il-
tinere volumus, ut ad vos provinciarum ve-
pertinent sacerdotes. Qui ergo jure sibi de-
cupiunt, apostolicæ sedis auctoritate conc-
suam contumaciam imminuere non nitantur.

CAP. V. — Ut vero vestræ dilectioni p-
sue ordinatio permittitur sacerdotum, ita
et coepiscopum nostrum Anastasium de-
do antistite volumus consulatis. Cui metr-
episcopi consecrationem statuimus reserve-
inquiretore atque custode, cum certus lice-
dus imponitur, **619** ecclesiasticæ disci-
omnibus ordo servetur. Ipsum vero (f) s-
definita canonum hoc vestra dilectio (g)
epistolis admonitum esse cognoscat, ut
Ecclesiarum vestrarum certiores subinde-
tione nos faciat; sciturus sibi a nobis
dum, si quid de his quæ statuimus a-
fuerit temeratum.

CAP. VI. — Si quæ vero causæ graviori-
pellationes emergerint, eas sub ipsius rel-
nos mitti debere (h) decrevimus, ut nost-
dum ecclesiasticum morem sententia
Hæc vero quæ per filium meum Nicolau-
terum scripta direximus recurrentibus l-
vos eadem sciamus accepisse, rescribite.
die idus Januarias Theodosio XVIII et Al-
sulibus.

EPISTOLA (i) VI.

D (j) AD ANASTASIUM THESSALONICENSEM EPI-
SYNOPSIS. — I. *Ut bonus pastor ad sollicitu-*

stasium scriptam videntur innuere, in qua
monuerat ut de *statu Ecclesiarum vestrarum
certiores subinde sua relatione nos facere*
in sequenti epistola præscriptum non legi
cap. 4, illis vocibus *in his litteris, in quibus
Ecclesiarum certiores effecti*, indicari vide-
stasii litteræ, quibus de Ecclesiis Illyrici
memorata Leonis admonitioni satisfacere
scribendæ sequenti epistolæ occasionem.

(h) Hoc decretum legitur cap. 5 epistol-
tis, quæ una cum hac in Illyricum transi-

(i) Al. 4. Quæ autem erat 6, nunc 1.
Januar. an. 444.

(j) Hæc quoque epistola ex eodem codice
collectionis 16 Thessalonicensis sumpta,
ctione Romana Holstenii edita est, ex qu-
anterior. Confer annotationem primam i

episcoporum litteris compelli amat. — II. Vices suas per Illyricum Anastasio committit, Siricii servitus exemplum. — III. Canonum observantiam, præsertim in ordinationibus, commendat: a quibus arcentur bigami et viduarum mariti. — IV. A metropolitano comprovinciales episcopi ex archiepo ordinentur; metropolitani ab ipso ex archiepo. — V. Ut omnes conveniant ad synodos; harum utilitas et auctoritas. — VI. Tom presbyteros et diaconos quam sacerdote non nisi diebus Dominicis esse consecrandos.

Dilectissimo fratri ANASTASIO, LEO.

CAP. I. — Omnium quidem litteras sacerdotum grato nos relegere animo, (a) fraterni **620** collegii charitas facit, cum per spiritalem gratiam tanquam præsentibus amplectimur, quibus sermone epistolis mutuo commecantibus sociamur. Sed major (b) nobis in his videtur esse affectio, in quibus de statu Ecclesiarum certiores effecti, ad exercendam sollicitudinis vigilantiam officii nostri consideratione compellimur ut in speculis, quemadmodum (c) Dominus voluit, constituti, et pro voto nostro currentibus rebus nostrum commodemus assensum, et ea quæ depravari aliqua usurpatione perspicimus, adhibitæ coercitionis remediis corrigamus: sperantes jacti seminis responsurum nobis uberem fructum, si non sinamus crescere quæ in messis detrimenta Dominicæ cæperint pullulare.

CAP. II. — Postquam itaque nobis petitio tuæ dilectionis innotuit per filium nostrum Nicolaum presbyterum, ut tibi quoque a nobis, sicut decessoribus tuis, per Illyricum cum nostra (d) vice propter custodiam regularum auctoritas præstaretur, præbentes assensum, nostra adhortatione compellimus ut nulla (e) dissimulatio, negligentia nulla proveniat circa Ecclesiarum regimen per Illyricum positarum, quas dilectioni tuæ vice nostra committimus, beatæ recordationis Siricii exemplum secuti, qui sanctæ memoriæ Anysio prædecessori tuo bene de apostolica sede tunc merito, et rebus post sequentibus approbato, (f) certa tum primum ratione commisit: ut per illam provinciam positas, quas ad disciplinam teneri voluit, Ecclesiis subveniret. Gloriosa instantius exempla sequenda sunt, ut quorum privilegiis uti cupimus, eorum nos similes in omnibus approbemus. Imitatore te tam (g) prædecessoris tui quam decessoris, qui pari modo hoc et meruisse et egisse cognoscitur, esse volumus: ut de profectu Ecclesiarum

epistolam. Quædam testimonia hujus epistolæ vulgaverat Leo Allatius in Concordia Ecclesiæ Orientalis cum Occidentali, pag. 1370, ex cod. vetustissimo Vaticano, qui hoc tempore inveniri non potuit. Variantes ex hoc quoque ms. unde Barberinus prodiit, Allatii auctoritate dabimus.

(a) Ms. Barb., *alterni*, corrupte.

(b) Pronomen *nobis* a Quesnello omissum restituitur ex eodem cod. et editione Holstenii. De Anastasii litteris hic indicatis confer annot. 8 (Col. 615) in epist. præcedentem.

(c) Ita idem cod. Vulg. *Deus*.

(d) Vide not. 1 et 2 Quesnelli.

(e) Cod. Vat. apud Allatium, *dissimulatione*.

(f) Vide not. 3 Quesnelli.

(g) *Prædecessoris* nomine Anysius paulo ante memoratus intelligitur, qui vitam produxit usque ad Inno-

centium papam; *decessoris* vero nomine Rufus, qui sub Innocentio electus, Anastasio immediate præcessit.

quas tibi vice nostra (h) committimus, gaudeamus. Ut enim bene agenti, et quæ sacerdotali auctoritati conveniunt solertius exsequenti ad honorem proficit res tributa, ita huic oneri esse cognoscitur, qui commissa sibi potestate, **621** qua debet moderatione non utitur.

CAP. III. — Credita itaque tibi, frater charissime, gubernacula pervigil tene, et mentis tuæ oculos per omnia quæ curæ tuæ videas injuncta circumfer, in præcedem tuam profutura custodiens, et his (i) qui disciplinam canonum labefactare nituntur obsistens. Divinæ legis sanctio veneranda, et canonum specialius decreta serventur. Per commissas tibi provincias tales Domino sacerdotes, quibus sola vitæ et clericalis ordinis (j) suffragantur merita, consecrentur. Nihil gratiæ personali, nihil ambitioni, nihil redemptis permittas licere suffragiis. Examinentur diligentius, et per longum vitæ tramitem disciplinis ecclesiasticis, qui ordinandi fuerint, imbuantur. Si tamen illis omnia quæ a sanctis Patribus sunt constituta conveniant, et qua beatum apostolum Paulum de talibus legimus præcepisse custodierint, ut unius uxoris vir sit, et hanc virginem, ut auctoritas divinæ legis cavet, acceperit. Quod (k) ita sollicitus volumus custodiri, ut omnibus excusationibus locum adimamus, ne se quisquam credat posse ad sacerdotium pervenire, qui uxorem antequam Christi gratiam consequeretur acceperit, qua deficiente alteram post baptismum conjunxerit sibi. Cum negari uxor illa non possit, nec prioris conjugii numerus aboleri, et eorum ita sit pater filiorum quos ante baptismum ex illa suscepit, quemadmodum et illorum (l) sit quos ex altera post baptismum noscit suscepisse. (m) *Sicut enim peccata et quæ illicita esse noscuntur per lavacrum baptismatis abolentur, ita quæ sunt legis præcepto concessa vel licita non delentur.*

CAP. IV. — Nullus te inconsulto per illas Ecclesias ordinetur antistes: ita enim fiet ut sint de eligendis natura judicia, dum tuæ dilectionis examinatio formidetur. (n) Quisquis vero a metropolitanis episcopus contra nostram præceptionem præter tuam notitiam fuerit ordinatus, nullam sibi apud nos status sui esse noverit firmitatem, eosque usurpationis suæ rationem qui hoc præsumperint, reddituros. Singulis autem metropolitanis sicut potestas ista committitur, ut in

centium papam; *decessoris* vero nomine Rufus, qui sub Innocentio electus, Anastasio immediate præcessit.

(h) Cod. Vat. Allat., *commisimus*; sed supra etiam *committimus*.

(i) Idem cod. Vat., *quæ*.

(j) Ita ex eodem cod. Al., *suffragentur*.

(k) Ex cod. Barber. adjecimus *ita*.

(l) Addidimus *sit* ex utrisque codd., ex quibus etiam *noscit pro noscitur* reposuimus.

(m) Vide not. 4 Quesnelli, qui duas voces *sicut enim* necessarias supplevit, et *abolentur* emendavit pro *abolebuntur*.

(n) Hoc quoque loco Quesnellus necessariam emendationem induxit, de qua vide not. ejus 5. Antea perperam: *Quisquis vero de metropolitanis episcopis*.

suis provinciis jus habeant ordinandi, ita eos metropolitanos a te volumus ordinari, maturo tamen et (a) decocto **622** iudicio. Quamvis enim omnes antistites probatos et Deo placitos deceat consecrari, hos tamen præcellere volumus, quos præfuturos his qui ad se pertinent consacerdotibus noverimus. Quod dilectionem tuam sollicitus agere præmonemus et cautius, ut illud apostolicum custodire, quod scriptum est approberis: *Manus cito nemini imposueris* (I Tim. v, 22).

CAP. V.—Ad synodum quisquis fratrum fuerit evocatus occurrat, nec sanctæ congregationi se denegat: in qua maxime (b) constituendum esse noverit quod ad disciplinam poterit ecclesiasticam pertinere. Melius enim (c) omnis culpa vitabitur, si inter sacerdotes Domini collatio frequentior habeatur, et emendationi pariter et charitati plurimum præstat adunata societas. Illic, si quæ causæ natæ fuerint, præstante Domino, ita poterunt terminari, ut contentio nulla resideat: sed (d) sola inter fratres charitas coalescat. Si qua vero causa majore venerit, quæ a tua fraternitate illic præsentate non potuerit desinere, relatio tua missa nos consulat: ut revelante Domino, cujus misericordiæ profitemur esse quod possumus, quod ipse nobis aspiraverit, rescribamus: ut cognitioni nostræ pro traditione veteris instituti et debita apostolicæ sedis reverentia, nostro examine vindicemus: ut enim auctoritatem (e) tuam vice nostra te exercere volumus, ita nobis quæ illic composita non potuerint, vel qui vocem (f) appellationis emisit, reservamus.

CAP. VI.—Hæc itaque in omnium fratrum facies notitiam pervenire, ut nullus deinceps (g) per ignorantiam in observandis his quæ præcepimus excusandi se reperiat facultatem. Ad ipsos etiam metropolitanos singularum provinciarum nostra, quibus eos moneamus, scripta direximus: ut noverint apostolicis obediendum esse sententiis, et tunc se nobis parere

(a) Sic cod. Barb. et Vulgat. Leo Allatius legit *decore*.

(b) Cod. Barb., *custodiendum*. Holstenius emendavit ex ingenio, cum in synodis decreta constituentur.

(c) Vocem *omnis* a Quesnello omissam ex ms. Barb. et editione Holsteniana revocavimus.

(d) Sic ex ms. emendavimus. Editi *solida* ex Holstenii conjectura, quæ tamen non cogit.

(e) Ita codex et Holstenius. Quesnellus *nostram* ex ingenio posuit.

(f) Vide not. 6 Quesn. et nostram observationem.

(g) Apud Allatium, *ignoratione*, et dein, *quæ præcipimus*.

(h) Vide not. 7 Quesnelli.

(i) Vide not. 8 Quesn.

(j) Al. 8. Quæ autem erat. 7, nunc 2. Scr. 30 Januarii an. 444.

(k) Exstat hæc epistola in 13 collectionibus, nimirum in 2, 5, Dionysiana 6, Hadrianea 7, Hisp. 9, Isid. 10; item in collect. 11, 12, 13, 21 et reliquis usque ad 24. In indice præmisso collectioni 5, cap. 73, inscribitur: *Epistola generalis de Manichæis*.

(l) Apud Dionysium hic titulus legitur: *Quod plurimi Manichæi* (al., *Manichæorum*) *vigilantia papæ Leonis in urbe Roma detecti sint*.

(m) Hanc inscriptionem ex Vat. pro Dionysii alisque Hadrianeis, et Vindebon. Hisp. prælegimus. Mss. Vat. Hisp. et Isid. cum aliis collect. 11 pro *epi-*

A cum fraternitati tuæ ex nostra delegatione excepte secundum ea quæ scripsimus, obedire. Cognovsane, quod non potuimus silentio præterire, a busdam fratribus solos episcopos tantum diebus minicis ordinari; presbyteros vero et diaconos (h) circa quos par consecratio fieri debet, passim libet die dignitatem officii sacerdotalis accipere (i) contra canones et traditionem Patrum **623** patio corrigenda committit, cum mos quibus editus circa omnes sacros ordines debeat omni custodiri; ita ut per longa temporum curricula sacerdos vel levita ordinandus est, per omne calis officii ordines provehatur: ut diuturno tempore, cujus et doctor ipse futurus est. Dat. idus Januarias, Theodosio XVIII et Albino co

B EPISTOLA (j) VII.

(k) AD EPISCOPOS PER ITALIAM.

(l) SYNOPSIS. — *Plurimos Manichæorum vigila in urbe Roma detectos esse, et pari ab eis sine indagandos admonet.*

(m) Leo universis episcopis per Italiæ provincie institutis in Domino salutem.

CAP. I.—In consortium vos nostræ sollicitudinis (n) advocamus, ut vigilantia pastorali, (o) ne catholicæ licere possit astutiæ, commissis vobis diligentius consulatis: neis qui Domini misericordiæ revelante per nostram curam a nostris oculis (p) abigitur, necdum vobis præmonitis, quid agatur ignaris, (q) per vestras se discedias, (r) et suarum furtim cuniculos inveniarum, **624** (s) ut quod a nobis in Urbe exstiterit tenebrosis apud vos radicibus seminetur. C impietatis Manichææ sequaces et doctore investigatio nostra reperit, vigilantia divulcoritas et censura coercuit: quos potuit dare, correximus; et ut damnarent Manichæi prædicationibus (t) et disciplinis suis public

scopis habent Ecclesiis. Cod. Corb. collect. collect. 5, *Universis episcopis per diversas constitutis*. Cod. Florentin. S. Marci collect. *episcopus urbis Romæ universis* (al. *omnibus per Italiam constitutis*. Vide not. Quesnel (n) Codd. collect. Hisp. et Isid. cum aliis exinde derivatis addunt, *dilectissimi fratres*

(o) Vulg. ante Quesn. cum mss. collect. *diabolicæ fraudis astutia possit nocere*. Lec eo inductam ex suis codd. nostri quoque confirmant, duobus posteriorum collecti exceptis, in quibus, *ne quid diabolicæ rei a nocere*.

(p) Antiquam lectionem revocavimus antiquissimi Vat. Dionysii, et mss. Vercell. Vatt. Quesnellus cum aliis mss. et Jurat.

(q) Quesn. in marg., *Dionys. per vestras Ecclesias*; male. Ita quidem apud Just vero in nostris Dionysii, nec in Hadrianeis.

(r) Codd. Corb. et Thuan. 1. Quesn., *furtim cuniculorum inveniat latebram*.

(s) Vulg. ante Quesn. cur ms. Vercell. *ne quod, perperam*.

(t) Ita mss. Vulg. ante Quesn., *et discipulorum confessione* in duobus Vat. et Vindebon. loco *professione*.

sa professione, et manus suæ subscriptione, compulsumus; et ita de voragine impietatis suæ confessos, penitentiam concedendo, levavimus. Aliquantum vero, qui ita (a) se demerserant, ut nullum his auxiliantis posset remedium subvenire, subditi legibus, secundum Christianorum principum constituta, ne sanctum gregem sua contagione polluerent, per publicos iudices perpetuo sunt exsilio relegati. Et omnia quæ tam in Scripturis quam in occultis traditionibus suis habent profana vel turpia, ut nosset populus quid refugeret aut (b) vitaret, oculis Christianæ plebis certa manifestatione probavimus: adeo ut ipse (c) qui eorum dicebatur episcopus, a nobis tentus, proderet flagitiosa in suis (d) mysticis quæ teneret, sicut gestorum vos series poterit edocere. Ad instructionem enim vestram etiam ipsa direximus: quibus lectis, omnia quæ a nobis deprehensa sunt nosse (e) poteritis.

CAP. II.—Et quia aliquantos de his, (f) quos hic, ne se absolverent, arctior reatus involverat, cognovimus aufugisse: hanc ad dilectionem vestram epistolam misimus (g) per 625 acolythum nostrum; ut effecta certior sanctitas vestra, (h) fratres charissimi, sollicitius agere dignetur et cautius, (i) necubi Manichææ perversitatis homines plebes vestras facultatem lædendi, et hujus sacrilegii possint invenire doctores. Aliter enim nobis commissos regere non possumus, nisi (j) hos, qui sunt perditores et perdit, zelo fidei Dominicæ persequamur; et a sanis mentibus, ne pestis hæc latius divulgetur, severitate qua possumus

(a) Quesnellus et duo nostri inferioris notæ codices, se demerserunt, ut nullo his auxilium possit remedio subveniri. Secuti sumus veterem lectionem, quæ est in mss. collectionum Dionysii, Hadrian., Hisp., Isid. 12 et 4, nec non apud Justellum. In Vindebon, coll. 5, se demerserunt, ut nullum his auxiliantis possit remedium subvenire.

(b) Quatuor mss. addunt quid.

(c) Cod. Vat. 543 collect. 21, qui dicebatur episcopo- rum episcopus. Hic autem in sermone 16, de Jejun. decimi mensis 5 dicitur, episcopus ipsorum detestandi criminis ordinator.

(d) Ita plerique codices Quesnelli et nostri cum puro Dionysiano et Vindebon. collect. 5. Vulgati cum Hisp. et Isid. aliisque quatuor ejusdem originis, mysteriis. Alii codd. a Quesn. indicati in margine, mysteriis mysticis, quæ tenerent.

(e) Quesn. cum quibusdam codd. potestis; melius exempla Vat. Dionysii, Hadrian. Hisp. et Isid., cum anterioribus vulgatis, poteritis. Paulo ante iidem Vulg. cum uno Vat., reprehensa pro deprehensa.

(f) Ita cum Quesn. cod. Vindebon. collect. 5 et duo Vat. Cæteri enim Vulg., quos ne absolverentur. Idem cod. Vindebon., arctius, pro arctior.

(g) Verba per acolythum nostrum desunt in Vat. Dionysii et in Hadrianeis etiam editis; sed leguntur in cæteris nostris codicibus. Quesnellus, per illum acolythum. At illum nullibi reperire licuit. Forte in aliquo ejus codice positæ fuerunt litteræ ill. loco proprii nominis, ut in antiquis formulis usitatum est.

(h) Voces fratres charissimi absunt a mss. Hadrian. Vindebon. Hisp. et Justello, nec non a duobus aliis Vatt. atque a vulgatis ante Quesn.

(i) Duo Vatt. collect. 21, ne alicubi Manichæi perversitatis homines plebes vestras facultatem habeant lædendi; sed hi iidem codices paulo post, necubi occultandi, etc.

A abscondamus. Unde hortor dilectionem vestram, obtestor et monco, ut qua (k) debetis et potestis sollicitudine vigiletis ad investigandos eos, necubi occultandi se reperiant facultatem. Ut enim habebit a Deo (l) dignæ remunerationis præmium, qui diligentius, quod ad salutem commissæ sibi plebis proficiat, fuerit exsecutus; ita ante tribunal Domini de reatu negligentia se non poterit excusare, quicumque plebem suam, contra sacrilegæ persuasionis auctores, noluerit custodire. Data (m) tertio kalendas Februarii, Theodosio Augusto XVIII et Albino viris clarissimis consulibus.

626 (n) EPISTOLA VIII.

SEU CONSTITUTIO VALENTINIANI III. (o)

De Manichæis.

B Imperatores THEODOSIUS ET VALENTINIANUS Augusti (p) ALBINO P. P. II.

Superstitio paganorum quoque damnata temporibus, inimica publicæ disciplinæ, et hostis fidei Christianæ, (q) ad excidium sui clementiam nostram non immerito provocavit. Manichæos loquimur, quos execrabilis, et toto orbe pellendus omnium retro principum statuta judicavit. Nec dissimulationem crimina (r) nuper detecta patiuntur. Quæ enim et quam dictu audituque obscena in iudicio beatissimi papæ Leonis, (s) coram senatu amplissimo manifesta ipsorum confessione patefacta sunt? Adeo ut eorum quoque qui diceretur (t) episcopus, et voce propria proderet, et omnia scelerum suorum secreta perscribere

(j) Ms. Vat. collect. 11 cum Vindeb. Hisp., eos. Mox in Vat. collect. 24, ne pestis audacius divulgetur.

(k) Vindeb. collect. 5 omittit debetis et.

(l) Editiones ante Quesn. cum Vat. collect. 24, ingens remunerationis præmium. In Vat. collect. 11 deest ingens et dignæ. Quesn. in marg. Al.: dignum. Paulo post, de reatu negligentia suæ non poterit excusari, in Vindebon. Hisp.

(m) Cod. Thuan. 1 Quesn., iv kal. Addidimus Augusto ex ms. Vindebon. collect. 5.

(n) Quesnellus hanc relegit ad ms. Oxon. Nos præterea utemur tribus codd. Wurceburgensi, Gothano, et Ottoniano, quorum variantes exhibuit Joannes Daniel Ritter in novissima editione Lipsiensi codicis Theodosiani tom. VI, inter Novellas.

(o) 19 Junii anni 445.

(p) Quesn. Albino P. P. et patricio. Post P. P. adjecimus II, ex editis et mss. Novellarum libris, pro quo codex Wur., Albino bis P. P. Fuit scilicet Albino primum præfectus prætorio an. 426, ut colligitur ex l. 7, de Legitim. Hæredit. Expunximus autem et patricio; hoc enim titulo ille quidem inscribitur in legibus an. 446, non vero in illis an. 445.

(q) Ms. Goth., ad exsilium, corrupte.

(r) Detecta scilicet fuit an. 445 opera S. Leonis ex Chronico Prosperi. Confer admonitionem nostram præmissam epistolæ primæ, num. 23, nec non disert. 1 Quesn. de vita et rebus gestis S. Leonis an. 443.

(s) Ipse Leo, epist. 15 ad Turrib. cap. 16, ait: In iudicio nostro, cui non solum frequentissima præsentia sacerdotum, sed etiam illustrium virorum dignitas, et pars quædam senatus ac plebis interfuit, ipsorum (Manichæorum) qui omne facinus perpetrarunt, ore reseratum est.

(t) Confer annot. 13 (Supra n. (c)) in epist. præced.

ret. Quod notitiam nostram latere non potuit, quibus tutum non est negligere tam detestandam Divinitatis injuriam, et impunitam relinquere scelus quo non solum corpora deceptorum, sed etiam animæ inexpiabiliter polluuntur. Unde, Albine, parens charissime (a) A. A. illustris et magnifica auctoritas tua, 627 hac nos in æternum victura lege (b) statuisse cognoscat, quam in omnium provinciarum faciet notitiam (c) edictis propositis pervenire. Ut ubicumque terrarum quisquam Manichæorum fuerit deprehensus, pœnas, quas in sacrilegos jura sanxerunt, auctoritate publicæ severitatis excipiat. Sitque publicum crimen, et omni volenti sine accusationis periculo tales arguere sit facultas. Nec cuiquam licitum tutumque sit aut celare tales, aut talibus (d) connivere: cum omnia de his a nobis confirmata sint retro principum (e) constituta, ut noverint universi hac edictali lege proposita, Manichæos (f) dignitate militiæ et urbium habitatione privandos (g) ne quis innocens talium conversatione aut societate capiatur. Successiones nec capiant, nec relinquunt, (h) sed fisci nostri viribus aggregentur. Nec eis quod palam interdiximus, ulla fraude quærat. Injuriarum careant actione, contractos liberos omnino non habeant. Primates uniuscujusque militiæ (i) vel officii mox exigenda per apparitionem vestram) de-

(a) In editionibus ante Quesn. sine interpunctione jungebantur litteræ A. A., et cum sic junctæ significant Augustos, Brissonius, l. III de Formulæ § 63, has siglas interpretandas contendit Augustorum; putatque librariorum quorundam arbitrio, eo quod earum potestatem ignorarent, factum fuisse ut in nonnullis ms. illæ siglæ reddantur atque amantissime. Hinc Quesnellus non siglas, sed Brissonii interpretationem Augustorum textui inseruit, notavitque in ms. Oxoniensi legi, *pater charissime atque amantissime*. Verum eadem siglæ in plerisque mss. sic cum interpunctione exhibentur: P. K. A. A. Ritterius enim in notatione ad primam novellam Theodosiano Codici subjectam monuit, in tribus ms. Wur., Otlob. et uno Sichard haberi P. K. A. A., et pari interpunctione in duobus codd. Goth., at alio Sichard. P. A. A. Id convenit interpretationi, quæ in aliis mss. legitur, *parens charissime atque amantissime*. Hanc autem fuisse formulam eo tempore usitatam liquet ex novell. 17 Theodosii de Repudiis, ubi expressis verbis *Florentius parens charissimus atque amantissimus* dicitur; et ex epist. 20, 23 et 25, in Auctario Symmachi, in quibus idem Symmachus prefectus Urbis ab Honorio similiter vocatur. Apud Spartianum in Vita Antonini Getæ, cap. 2, Juvenalis præfectus prætorio nuncupatur *parens amantissime*. Nullibi autem formulam *parens charissime Augustorum* expressam reperimus. Idem Brissonius, eodem lib. III c. 63, siglas Fr. A. in aliis legibus signatas interpretatur *frater amantissime*. Mox cod. Oxoniensis Quesn., *illustris et præclara magnificentia l. a.*

(b) Ms. Wur., *instituisse*.

(c) Verba *edictis propositis* desiderantur in cod. Oxoniensi.

(d) Ms. Goth. et editio Sichardi, *convivere*. Aliqui codices cum editione Lipsiensi, *conhibere*; sed noverit Ritterius a librariis confundi *convivere* et *conhibere*.

(e) Ms. Goth. et libri omnes impressi cum Quesn., *statuta*. Secuti sumus emendationem Ritterii; ita enim *principum constituta* appellantur leges adversus

cem librarum auri multa percellat, (j) si que superstitione pollutum siverint militare; nequid aliquid (k) nimium in eos videtur posse decerum incesta perversitas religionis nomine lumbus quoque ignota, (l) vel pudenda commit Dat. XIII kal. Jul. Romæ Valent. A. VI, et N. c. coss.

628 EPISTOLA (n) IX.

(o) AD DIOSCORUM ALEXANDRINUM EPISCOPUM
(p) SYNOPSIS. — I. *De ordinatione episcoporum byterorum et Diaconorum, ut post sabbatum ea exordia noctis quæ proxime succedit, vel in so Dominico die celebretur*. — II. *De iterat crificii, quod repetere oportet eadem festivi cum et basilica angustior est quam ut totum populum capere queat, et ingens fidelium numerum convenit*.

B LEO episcopus Dioscoro episcopo Alexandrino salutem.

Quantum dilectioni tuæ Dominicæ charitatem affectum, ex hoc poteris approbare tua firmissime fundare desideramus initia, neque spirituali gratiæ merita, (r) ut probavimus, sustentur. Paterna igitur et fraterna collatio debet tui esse gratissima, et a te taliter suscipi admodum a nobis eam intelligis proficisci enim nos sentire oportet et agere, ut sicut

Manichæos in epist. præcedenti, cap. 1. Inter constituta principum *constitutiones* Vide Paratitl. de *constitutionis principum*.

(f) Ms. Oxon., *militia, dignitate, et urbium talione*.

(g) Lineis inclusa desunt in eodem codice
(h) Hæc quoque inclusa ibidem desiderantur *Nec his pro Nec eis* in cod. Wur.

(i) In Oxoniensi inclusa lineis pariter omnia

(j) Idem cod., *si aliquem ex his sciverint*

(k) Ms. Wur., *nimitate*.

(l) Ms. Oxon. delet *vel pudenda*.

(m) Cod. Wur., *Dat. xiv kal. Jul. Mox ce et editi ante Quesn., Valent. vii, pro vi, in dem Numo vulgati habebant. Correximus Wur. Nonus enim, non Numus in aliis pluribus vocatur, qui cum Valentiniano tum gessit an. 445.*

(n) Al. 11. Quæ autem erat 9, nunc in a Scripta 21 Junii an. 445.

(o) Exstat hæc epistola in mss. collectio Hisp. 9, Isid. 10, 12, 18, 20, ac reliquis 24, et apud Sichardum. Quesnellus hanc anni notatione carentem, an. 445 esse a optime constituit not. 1.

(p) Vulgati ante Quesn. ex mss. collectio steriorum hos titulos præfixerunt, qui in Hisp. sumpti fuere: I. *De ordinatione prædiaconi, ut sabbato sancto celebretur, id est nico*. II. *De festivitibus, ut si una Agenda explicandi causa additur, id est missæ celsis non suffecerit, nulla sit dubitatio iterium*. Cum vero hæc synopsis minus sit Quesnellus aliam substituit.

(q) Codd. Vat., Hisp. et Isid., *impedimus desideramus*. Hisp. et Isid. et Vat. c *festinemus*; editi in margine cum mss. C Thuan. Quesnelli, ac duobus nostris Vat. 21, *festinamus*. Paulo post editi Quesn. *specialis gratiæ*, in margine *spiritualis*.

(r) In antiquiss. Vatt. collect. 8, *ut pro*

in nobis quoque unum esse cor, et una anima comprobetur (*Act. iv, 32*). (a) Cum enim beatissimus Petrus apostolicum a Domino acceperit principatum, et Romana Ecclesia in ejus permanent institutis, nefas est credere quod (b) sanctus discipulus ejus Marcus qui Alexandrinam primus Ecclesiam 629 gubernavit, aliis regulis traditionum suarum decreta formaverit: cum sine dubio de eodem fonte gratiæ unus spiritus (c) et discipuli fuerit et magistri, nec aliud ordinatus tradere poterit, quam quod ab ordinatore suscepit. Non ergo patimur, ut cum unius nos (d) esse corporis et fidei fateamur, in aliquo discrepemus; et alia doctoris, alia discipuli instituta videantur.

CAP. I. Quo die sacerdotalis vel levitica benedictio celebrari debeat. — (e) Quod ergo a patribus nostris propensiore cura novimus esse servatum, a vobis (f) quoque volumus custodiri, ut non passim diebus omnibus sacerdotalis vel levitica ordinatio celebretur; sed post diem sabbati, ejus noctis quæ in prima sabbati lucecit, exordia deligantur (g), in quibus qui consecrandi sunt jejunis, (h) et a jejunantibus sacra benedictio conferatur. Quod ejusdem observantiæ erit, si mane ipso (i) Dominico die, continuato sabbati jejunio, celebretur, a quo tempore præcedentis noctis initia non recedunt, (j) quam ad diem resurrectionis, sicut etiam in Pascha Domini declaratur, pertinere non dubium est. Nam præter auctoritatem consuetudinis, quam ex apostolica novimus venire doctrina, (k) etiam sacra Scriptura manifestat (*Act. xiii*), quod cum apostoli Paulus et Barnabam ex præcepto Spiritus sancti ad Evangelium (l) gentibus mitterent prædicandum, jejunantes et orantes imposuerunt eis manus: ut intelligamus quan-

ta et dantium et accipientium devotione, curandum sit, ne tantæ benedictionis sacramentum negligentè videatur impletum. Et ideo pie et 630 laudabiliter apostolicis morem gesseris institutis, si hanc ordinandorum sacerdotum formam per Ecclesiæ quibus Dominus præesse te voluit, etiam ipse servaveris: ut his qui consecrandi sunt numquam benedictio nisi in die resurrectionis Dominicæ tribuatur, cui a vespera sabbati initium constat ascribi, et quæ tantis divinarum (m) dispositionum mysteriis est consecrata, ut quidquid est a Domino insignium constitutum, in hujus diei dignitate sit gestum. In hac mundus sumpsit exordium. In hac per resurrectionem Christi, et mors interitum, et (n) vita accepit initium. In hac apostoli a Domino prædicandi omnibus gentibus Evangelii tubam sumunt (*Matth. xxviii, 20*), et inferendum universo mundo sacramentum regenerationis accipiunt. In hac, (o) sicut beatus Joannes evangelista testatur, congregatis in unum discipulis, januis clausis, cum ad eos Dominus introisset, insuflavit, et dixit: *Accipite Spiritum sanctum; quorum remiseritis peccata remittuntur eis; et (p) quorum retinueritis, delenta erunt* (*Joan. xx, 22, 23*). In hac denique promissus a Domino apostolis Spiritus sanctus advenit (*Act. ii, 1; Joan. xiv, 16; xvi, 7*); ut cœlesti quadam regula insinuatum et traditum noverimus, in illa die celebranda nobis esse mysteria sacerdotalium benedictionum, (q) in qua collata sunt omnia dona gratiarum.

631 CAP. II. De iterando missæ sacrificio, ut plebi super venienti satisfiat. — Ut autem in omnibus observantia nostra concordet, illud quoque volumus custodiri, ut cum solemnior (r) quæque festivitas conventum populi numerosioris indixerit, et (s) ea fide-

(a) 24 qu. 4, Cum beatissimus, c. 10.

(b) Mss. Vat. Hisp. et Isid., sanctus episcopus discipulus ipsius Marcus. Vindeb. Hisp. solum delct episcopus. Mox suarum deest in Vat. 5845 collect. 8.

(c) Particularum et a Quesnello omissam restitimus ex septem potioribus nostris mss. Postea ordinatis pro ordinatus in duobus codd.

(d) Verbum esse, quod Quesnellus omisit, ex aliis editionibus et ex codd. Hisp. et Isid. rovocavimus. Dein statuta pro instituta in Vindebon. Hisp.

(e) Dist. 75, Quod a Patribus, c. 4.

(f) Quesnellus pro quoque habet hoc, uti quidam inferioris notæ codices præferunt. In Merlino et Sichardo utrumque omittitur. Secuti sumus non tam cæteras editiones, quam plures et potiores nostros codices.

(g) Post verbum deligantur in Vulg. Quesnello anterioribus hoc glossema inseritur ex mss. collect. 21, hoc est sub lege divini officii substituantur. Hoc glossema jure expunxit Quesnellus ex suis cod. nota 2 allegatis, quibus et reliqui nostri astipulantur. Solum Vat. Hisp. alia interpunctione præfert: *Ut non passim diebus omnibus sacerdotalis, vel levitica ordinatio celebretur, sed post diem sabbati, ejusque noctis, quæ in prima sabbati lucecit, exordia consecrandi eligantur.* Idem est in Isidor. Vat. et Vindeb. Hisp., exceptis extremis vocibus exordio consecrandi eligantur, pro quibus legitur ut in textu, exordia deligantur.

(h) Duo nostra mss. Hisp. delent et Paulo post, ex eadem observantia erit in Vindeb. Hisp.

(i) Vide not. 3 Quesn. et dissert. ejusdem de Jeju-

nio sabbati.

(j) Duo mss. Hisp. et Vat. Isid., Quod ad diem.

(k) Ms. Vat. Hisp., etiam sacram habemus in exempli Scripturam, quod cum apostoli.

(l) Vox gentibus desideratur in Vindeb. Hisp. et apud Sichardum.

(m) Vulg. ante Quesn. cum Vat. Hisp. et Isid. ac mss. collect. 21, dispensationum. Emendationem Quesnelli ex codd. Grimanico, et Victorino, ac ex editionibus Merlini, Nicolini, Surii, et Sichardi, cæteri nostri mss. libri, etiam Vindeb. Hisp. confirmant.

(n) Cod. Vat. 1312 collect. 3, vita accepit æternam principium. Tria mss. collect. 8, vita accepit æternum principium. Quidam codd. collect. 21, et Vindeb. Hisp., vita accepit principium.

(o) Vindeb. Hisp., sicut beatus Joannes testatur, cum congregatis in unum discipulis, clausis januis ad eos Dominus introisset.

(p) Antiquiss. Vat. 5845 et Vindeb. Hisp., quorum retinueritis, retenta sunt. Vat. Hisp., erunt.

(q) Editi, in quo. Correximus ex memorato antiquiss. Vat., ex duob. Hisp. et Vat. Isid., ac Valli-cellano collect. 8.

(r) Vox quæque deest in editis ante Quesn. et quinque nostris codd., nec non apud Sichardum.

(s) In mss. Hisp. Isi d. et collect. 21, et ad eandem fidelium multitudo. Merlinus, et eam fidelium, etc. Editi ante Quesn. cum mss. collect. 24, et ad eam tanta fidelium multitudo. Similiter Sichardus, qui solum omittit fidelium. Quesn. in marg., et ad eam tanti sacrificii oblatio iterata, quod nullibi reperimus,

lium multitudo convenerit, quam recipere basilica A simul una non possit, sacrificii oblatio indubitanter iteretur; ne his tantum admissis ad hanc devotionem, qui primi advenerint, videantur hi, qui postmodum confluerint, (a) non recepti, cum plenum pietatis atque rationis sit, ut quoties basilicam, in qua agitur, præsentia novæ plebis impleverit, (b) toties sacrificium subsequens offeratur. (c) Necesse est autem ut quædam pars populi sua devotione priveretur, si unius tantum missæ more servato, sacrificium offerre non possint, nisi (d) qui prima diei parte convenerint. Studio ergo dilectionem tuam et (e) familiariter admonemus 632 ut quod nostræ consuetudini ex forma paternæ traditionis insedit, tua quoque cûra non negligat: (f) ut per omnia nobis et fide et actibus congruamus. Propter quod remeanti filio nostro (g) Possidonio presbytero, hanc ad fraternitatem tuam epistolam dedimus preferendam, qui (h) nostris processionibus atque ordinationibus frequenter interfuit, et toties (i) ad nos missus, quid in omnibus (j) apostolicæ auctoritatis teneremus, agnovit. Data (k) xi kalendas Julias.

(a) Exemplaria collect. 21, non recipi.

(b) Vide not. 4 Quesnelli.

(c) De consecr. dist. 1, *Necesse est*, c. 51.

(d) Mss. Hisp. et Isid. omittunt *que*.

(e) Vide not. 5 Quesn. et observationem nostram.

(f) Al. cum mss. collect. 24, atque Sichardo, ut omnia nobis ex fide et actibus congruant.

(g) Vide not. 6 Quesn.

(h) Codd. collect. 8, in nostris. Mox in Vindebon. C Hisp., atque orationibus.

(i) Verba ad nos stricte accepta de ipso Leone indicare videntur, hunc Possidonium litteras quoque Cyrilli de Paschate an. 444, quarum fragmentum edimus ante, epist. 3 ad eundem Leonem, Romam attulisse an. 415. Sed vox *toties* non duas tantum, sed plures Possidonii transmissiones significat: cum quæ certum sit eundem etiam ad Cælestinum missum fuisse cum commonitorio et epistola ejusdem Cyrilli in Nestorii causa an. 430, jam probabillissimum est voces *ad nos*, quæ hanc quoque ipsius transmissionem videntur comprehendere, non de solo Leone, sed de prædecessore etiam ejus accipiendas esse. Nos enim pro ipsa pontificia dignitate accipi potest, quæ in omnibus Petri successoribus una cademque est, uti inuimus in admonit. ad epist. 1, num. 25.

(j) Quesn. ita emendavit ex codicibus et editionibus notæ ejusdem septima recensitis. Hanc emendationem etiam nostri potiores et antiquiores mss. libri collect. 3, 8, 23 et 24, approbant. Vulgati Leonini cum quibusdam mss. collect. 21, *apostolicæ sedis auctoritatis*. Vat. 541 ejusdem collectionis, *apostolicæ sedis auctoritate*. In Vat., Hisp., Isid. et mss. collect. 12, atque 22, *Apostolicæ sedis auctoritatibus*.

(k) In mss. collect. 3, in Vat., Hisp. et Isid. nec non in tribus codd. collect. 21, data omittitur. Vindebon. Hisp., x kal. Julii. Editi ante Quesn. ex Merlino et mss. collect. 21 atque Sichardo kal. Julii. Antiquissimus Vat. 5845 collect. 8, xi kal. Junias. Soli codices antiqui Vallicel. A, 5, et Vercellensis nec non Vat. 3791 habent xi kal. Julias. Cum vero codices Vallicel. et Vercell. pertineant ad eandem collectionem 8 ad quam spectat Vat. 5825, utra lectio, præferenda sit, dubitari posset Dubitationem tamen videtur eximere cæterorum codicum consensus in voce *Jul.*, ac propterea ultimam lectionem a Quesnello inductam retinimus.

(l) EPISTOLA X.

(m) AD EPISCOPOS PER PROVINCIAM VIENNEN CONSTITUTOS.

In causa Hilarii Arelatensis episcopi.

SYNOPSIS.— I. Ecclesia Christo instituite collo Petri soliditate, a qua non recedendum. Hi violat qui ejus potestatem tentat infringere 633 II. Hilarium arguit Ecclesiarum sibi concordiam perturbantem.— III. Cælidonium lario depositum, retractato judicio sibi suatum esse, exponit.— IV. Projectus episcopus ægrotanti alterum idem Hilarium substituit tegrum restitutum.— V. Ordinationem episcopi vincialis metropolitano reservandam.— VI. Cleri plebisque consensu, et extra diem le neminem ordinandum.— VII. Hilario metropolitano dignitas et potestas in provinciam Viennensem adimplenda.— VIII. Neminem pro levi causa nione esse pellendum.— IX. Ut præter Leonem quioris episcopi consensum alterius provinciarum non indicatur.

(n) Dilectissimis fratribus, universis episcopis Viennensem provinciam constitutis, Leo episcopus.

CAP. I.— Divinæ cultum religionis, omnes gentes omnesque nationes Dei volentes coruscare, (o) ita Dominus noster Jesus Christus

(l) Circa, tempus epistolæ sequentis, an.

(m) Ferraria sunt hujus epistolæ mss. ex uti observavit Quesn., not. 4. Exstat enim quod sciamus, in cod. Corbeiensi vetustissimo lect. 2, sub Vigiliæ ætatem in Gallis digestum in ms. collect. 12 et 24. P. Sirmundus aliam veterum exemplar vidit, quod ex in hujus epistolæ a laudatis codicibus pluriante, ut not. sequenti apparebit, aliam prodit. Nobis posteriorum tantum collectionum plaria invenire et conferre licuit, nimirum et Ven. 569 collect. 12, Vat. 544 collect. 541, cui ex eodem fonte collectionis 12 hæc sub finem addita videtur. Hi vero codices ceteriores collectiones exhibeant, cum antiqua præsertim Corbeiensi comparandi non sunt. Genis Gallicanæ, ipsam epistolam ad Viennensem episcopos scriptam, ex vetustiori rationi exemplo apud Gallos invento recedenda est. Hinc non solum Quesnellus, ante ipsum P. Sirmundus post habitis vulgatis, quæ ex Merlino, id est, ex collectis sunt, Corbeiensi codici in recuder stola plurimum detulere; ac propterea istas non facile deserendas aut immutamus. Porro etsi consulatum, quo hæc epistola fuit, nulli codices exhibeant, satis tamen ex constitutione sequenti, quæ sub idem Gallias missa fuit. Cum autem ea constitutione chronica notæ ope nostrorum fuerit post epistolam ad Dioscorum an quoque epistolam ab eadem constitutione jungendam hoc loco collocavimus.

(n) Jacobus Sirmundus siglis *VV. CC.* schedam, ut perperam interpretatus not. 2, sed veteres codices, aut unum quum exemplar allegavit, in quo huic efigitur, *Dilectissimis fratribus universis provinciis Maximam Sequanorum et constitutis Leo*. Dispicuit Quesnello ad *Sequanorum*, eo quod nollet Cælidonium Vesontionis, quæ Maxima Sequanorum est. Sed Vesontionensem hujus episcopis observat. ad diss. 5 Quesn. cap. 2, ubi et de hac inscriptione plura Dist. 19, *Ita Dominus noster Jesus c.*

mani generis Salvator instituit, ut veritas, quæ antea legis et prophetarum præconio continebatur, per apostolicam tubam in salutem universitatis exiret, sicut scriptum est: *In omnem terram (a) exiit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (Ps. XVIII, 5)*. Sed hujus muneris sacramentum ita Dominus ad omnium apostolorum officium pertinere voluit, ut in beatissimo Petro apostolorum omnium summo, principaliter (b) collocarit; et ab ipso quasi quodam capite, dona sua velit in corpus omne manare, ut exsortem se mysterii intelligeret esse divini, qui ausus fuisset a Petri soliditate recedere. Hunc enim in consortium individuae (c) unitatis assumptum, id quod ipse erat, voluit nominari, dicendo: *Tu es Petrus, est super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam (Matth. XVI, 18)*; ut æterni templi ædificatio, mirabili munere gratiæ 634, Dei, in Petri soliditate consisteret; hæc Ecclesiam suam firmitate corroborans, ut illam nec humana temeritas posset appetere, nec portæ contra illam inferri prævalerent. Verum hanc petrae istius sacratissimam firmitatem, Deo, ut diximus, ædificante constructam, nimis impia vult præsumptione violare quisquis ejus potestatem tentat infringere, favendo cupiditatibus suis, et id, quod accepit a veteribus, non sequendo: cum nulli se subditum legi, nullis institutionis Dominicæ credit regulis contineri, a vestro nostroque, per novæ usurpationis ambitum, more desciscens, præsumendo illicita, et quæ custodire debuit, negligendo.

CAP. II. — Verum hæc nos, Deo, ut credimus, aspirante, (d) servata circa vos nostræ charitatis gratia, quam sanctitati vestrae apostolica semper sedes, ut meministis, impendit, nitimur consilio maturiore corrigere, et vestrarum Ecclesiarum statum communicato vobiscum labore, componere, non nova instituentes, sed vetera renovantes: ut in status consuetudine, quæ nobis a nostris patribus est tradita, perduremus, et Deo nostro per boni operis ministerium, remotis perturbationum scandalis, placeamus. Nobiscum itaque vestra fraternitas recognoscat

(a) Quesnellus, *exiit*; et notavit in margine: *Ita mss. codd., quod et antiquis Patribus familiare*. At Sirmondus cum omnibus nostris codd. et anterioribus excusis *exiit*; et ita etiam apud plures Patres a P. Sabatier allegati, quorum nonnulli *exiit*, uti etiam in antiquissimo Psalterio ms. capituli Veronensis et in Sangermanensi ab eodem laudato: nulli autem Patres ab eo citantur pro *exiit*. Si originalis textus haberet *exiit*, tum subsistere posset *exiit*. Forte typographorum lapsu in Quesnelli edit. *exiit* pro *exiit* impressum fuit.

(b) Ita codd. Corb. et Thuan. apud Quesnel. not. 3, quam confer cum nostra observat. Sirmondus, *collocaret atque ab ipso quasi quodam capite dona sua vellet in corpus omne manare*. Aliæ editiones cum nostris mss., *collocaret, ut ab ipso quasi quodam capite dona sua velut in corpus diffunderet*.

(c) Vide not. 4 Quesn. et observat. nostram.

(d) Sirmondus, *reservata*.

(e) Editi ante Quesn. cum solis codd. collect. 24 et Sirmondo, *quam*.

(f) Sic cum Quesn. nostri codd. Al., *constitutum*. Vide not. 5 Quesn. et observat. nostram.

A apostolicam sedem, pro sui reverentia a vestrae etiam provinciae sacerdotibus, innumeris relationibus esse consultam, et per diversarum, quemadmodum vetus consuetudo posebat, appellationem causarum, aut retractata, aut confirmata fuisse judicia: adeo ut servata unitate spiritus in vinculo pacis, commean- tibus hinc inde litteris, quod sancte agebatur, perpetuæ, proficeret charitati: (e) quoniam sollicitudo nostra, non sua quærens, sed quæ sunt Christi, dignitatem divinitus datam nec Ecclesiis, nec Ecclesiarum sacerdotibus abrogabat. Sed hunc tramitem semper inter majores nostros et bene tentum, et salubriter (f) custoditum Hilarius Ecclesiarum statum et concordiam sacerdotum novis præsumptionibus turbaturus excessit; ita suæ vos cupiens subdere potestati, ut se beato apostolo Petro non patiar esse subjectum, ordinationis 635 sibi (g) omnium per Gallias Ecclesiarum vindicans, et debitum metropolitani sacerdotibus (h) in suam transferens dignitatem; ipsius quoque beatissimi Petri reverentiam verbis arrogantioribus minuendo: cui cum (i) præ cæteris solvendi et ligandi tradita sit potestas (Matth. XVI), pascendarum tamen ovium cura specialius mandata est (Joan. XXI). Cui quisquis principatum æstimat denegandum, illius quidem nullo modo potest minuere dignitatem; sed inflatus spiritu superbæ suæ, semetipsum in inferna demergit.

CAP. III. — Quæ igitur apud nos in causa Celidonii episcopi gesta confecta sint, et quæ Hilarius dixerit, dum cum eodem, præsentem supradicto episcopo, audiretur, inditus chartis rerum ordo demonstrat. Ubi postquam Hilarius rationabile, quod in sanctorum concilio sacerdotum posset respondere, (j) non habuit, ad ea se (k) occulta cordis ipsius transulerunt, quæ nullus laicorum dicere, nullus sacerdotum posset audire. Doluimus, (l) fateor, fratres, et hunc ejus mentis tumorem medelis patientiæ nostræ curare tentavimus. Nolebamus etenim ea illi exacerbare vulnera, quæ suæ animæ insolentibus subinde sermonibus infligebat, et quem suscepimus ut fratrem, (m) delinire magis ipsum, quam vis ip-

(g) Vide not. ejusdem, et nostram observationem.

(h) Sirmondus cum editis ante Quesn., *in suum jus transferens dignitatem*. Nostri codd., *in suum jus transferre dignitatem*, quod alia interpunctione ad participium *cupiens* refertur. Quesn. prætulit lectionem mss. collect. 2.

D (i) Ita omnes nostri codd., immo etiam Quesnelli atque Sirmondi, omnesque editiones. Conjecturas Quesnelli, quibus mallet legi *pro cæteris* expendimus in observat. ad not. ejusdem 7.

(j) Tres nostri mss., *non habuerit*.

(k) Quesn., in marg.: S. Paulus I Cor. XIV, 25: *Occulta cordis ejus manifesta fiunt*.

(l) Verbum *fateor*, quod erat in editionibus ante Quesn. ex nostris mss. et Sirmondo revocavimus.

(m) Nostri codices, *delinire magis (quamvis ipse suis responsionibus invitaret, forte incitaret) quam constare, etc.* Idem legitur apud Sirmondum hac una exceptione, quod pro *invitaret* habet *innodaret*. Noluimus tamen mutare lectionem anteriorum editionum, etiam Quesnelli, qui ad marginem notavit pro *innodaret*: Alias, *irretiret*, vel *implicaret*.

nese suis responsionibus inno laret, quam contristare nostris interlocutionibus, nitebamur. Absolutus est Celidonius episcopus, quoniam se injuste sacerdotio fuisse dejectum, manifesta testium responsione, ipso etiam præsentē, monstraverat; ita ut, quod Hilarius nobiscum residens possit opponere, non haberet. Remotum est ergo iudicium, quod prolatum in hac sententia legebatur, quod tamquam (a) viduæ maritus sacerdotium 636 tenere non posset. Quod nos quidem servantes legalia constituta, sollicitius volumus custodiri, non solum circa sacerdotes, sed circa clericos quoque minoris officii: ne ad sacram militiam hi permittantur accedere quibus sit tale conjugium, (b) vel qui contra apostolicam disciplinam non unius tantum uxoris viri fuisse monstrentur. Sed sicut eos, quos factum suum non potest excusare, aut non admittendos, aut si (c) fuerint, decernimus removendos, ita quibus hoc falso objicitur, (d) habita necesse est examinatione purgemus, et suum officium perdere non sinamus. (e) Mansisset namque in illum prolata sententia, si objectorum veritas exstisset. Redditus itaque est Ecclesiæ suæ, et huic, quam amittere non debuit, dignitati coepiscopus noster Celidonius, sicut gestorum series, et post decessam cognitionem sententia, quæ a nobis est prolata, testatur.

CAP. IV. — Huic negotio sic finito, fratris et coepiscopi nostri Projecti querela successit: cujus ad nos litteræ lacrymabiles et dolendæ, de superordinato sibi episcopo, sunt directæ. Epistola quoque ingesta est civium ipsius, et numerosa singulorum

(a) Confer not. 8 Quesnelli.

(b) Ita nostri codd. cum Quesn. Al., vel contra; Sirmondus, ut contra.

(c) Sirmondus addit *admissi*, quod tamen etiam in nostris mss. omissum subintelligitur.

(d) Editi ante Sirmondum, et Quesn. cum aliquibus mss., *perperam, ab ea necesse est*.

(e) Celidonium Vesontionensem fuisse episcopum liquebit ex his quæ adversus Quesnellum disputabuntur in observationibus ad dissertationem ejus 5, c. 1. Nihil itaque juris in illum Arelatensis episcopus obtinebat, ac propterea cum S. Leo scripsit: *Mansisset in illum prolata* (ab Hilario Arelatensi) *sententia, si objectorum veritas exstisset*, non eo sensu accipiendum est, ac si S. pontifex jus ullum Hilarii proprium in Celidonium agnoscat; Valentinianus enim in constitutione mox subjicienda, quæ ex Leonis mente scripta et edita est, de Hilario pronuntians, *alios incompetenter removit*, quod ad Celidonium depositionem refertur; voce *incompetenter* jus in Celidonium eidem defuisse palam insinuat. Itaque depositionis sententiam mansuram fuisse asseruit S. Leo non Hilarii jure, sed vel jure aliorum episcoporum ejusdem Celidonii provinciæ, quos convenisse auctor Vitæ Hilarii indicat, vel saltem facto, quatenus ex legalibus institutis viduarum maritum a sacris altaribus arcendum S. pontifex pariter judicasset; unde præmisit: *Quod nos quidem servantes legalia constituta, sollicitius volumus custodiri non solum circa sacerdotes, sed circa clericos quoque minoris officii*. Hinc expungendam credimus postillam a Quesnello huic loco appositam: *Hilarii potestatem in provinciam Viennensem non impetit S. Leo*, quod Celidonium Hilarii jure, Leone fatente, depositum falso præsumit.

A subscriptione firmata, invidiosissimis contra rium plena querimoniis: quod Projecto episcopo ægrotare liberum non fuisset, ejusque sacerdotii alium præter suam notitiam esse translatum, et quam in vacuum possessionem ab Hilario per hæredem viventis inductum. Quid hic fratre vestra sentiat, cuperemus audire. Quamquam vestris animis nostra non debeat sententia dulcum fratrem in lectulo constitutum, tam non in tate corporis aggravari quam alio videatis 637 torqueri. Quæ spes illi de vita relinquit de sacerdotio suo desperatio, dum illi alter subtrahitur, irrogatur? Apparet (f) quam mitis sit Hilarius, qui obesse præsumptioni suæ fraternam credidit tarditatem. Quantum enim in se subtraxit lucem, abstulit vitam, qui hunc (g) in locum ejus alterum subrogando, ne ad illi recursus esset, injecit. Esto ut (h) breviter evenerit humanæ conditionis consueta migratio sibi Hilarius quærit in aliena provincia, et nullus decessorum ipsius ante Patroclum (i) quid usurpat? cum et ipsum, quod Patroclum apostolica temporaliter videbatur esse cor postmodum sit (j) sententia meliore sublata spectarentur certe vota civium, testimoniarum; quæretur honoratorum arbitrium clericorum, quæ in sacerdotum solent ordinari ab his (k) qui noverunt Patrum regulas, cus ut apostolicæ auctoritatis norma in omnibus tur, qua præcipitur ut sacerdos Ecclesiæ præ non solum attestazione fidelium, sed etiam

C (f) Editi anteriores Sirmondo et Quesnellum dam codd. addunt *ergo*.

(g) Sirmondus inserit *ei*.

(h) Sensus exigere videtur *brevi*. Editi autem *brevis fratri invenerit*, vel *inventa fuerit conditionis consueta migratio*. Apud Quesnellum nostris codicibus *perperam, conditionem*.

(i) Ita Quesnellus, et quidam nostri codd. *cur usurpat?* Paulo ante editi vetustiores et Quesnello, *aut Patroclus habuerit*, male *troclum* enim habent tum nostri tum Sirmondo et Quesnellus codices, ac præsertim Corbeiensis sermonis contextus id ipsum flagitare cogit.

(j) Inducitur Bonifacii I papæ decretum tum a Cælestino, quo Narbonensi prima Provincia tributa decreto Zosimi eidem adempta Narbonensi episcopo restituta. In hoc autem Patroclum faverat, quia is decessores suos semper politiosis argumentis statuit, quod episcopus Narbonensis apte responderet. Cum vero sub Bonifacio I idem episcopus resumptis viribus contrarium ostendit documentis, quæ allatis ab Arelatensibus tabant, ut omnino convincentia sequentes approbaverint, hinc eam provinciam Arelatensi meliore sententia sublata Leo ante Sirmondum, qui norunt. Porro Patroclum videntur esse canones Patrum Sardicenses capitulum can. 5 eum ordinandum episcopo populo petitur. De hac autem re apertius Julius I, Innocentius, et Cælestinus, non puli quam cleri votum flagitarunt.

(l) Quesnellus contra omnium nostrorum et anteriorum editionum auctoritate dicato ms. posuit. *aut apostolicæ*.

qui loris sunt testimonio muniatur (*I Tim.* iii, 7), A neque illius scandali relinquatur occasio, cum per pacem et Deo placitam concordiam consonis omnium studiis, qui doctor pacis futurus est, ordinatur.

CAP. V. — Sed ille insperatus nescientibus super- venit, et improvisus abscessit, cursu, ut didicimus celeri itinera multa conficiens, et per longinquas provincias tanta (a) immaturitate discurrens, ut videatur gloriam de scurrili velocitate potius quam de sacerdotali moderatione captasse. Hæc enim directuram ad nos civium verba sunt litterarum: *Ante abscessit quam eum venisse* 628 *nossemus*. Non est hoc redire, sed fugere, nec salubritatem impendere diligentiae pastoralis, sed vim inferre latronis et furis, dicente Domino: *Qui non intrat per januam (b) in curtem ovium, sed ascendit aliunde, hic fur et latro est* (Joan. x, 1). Non ergo Hilarius tam studuit episcopum consecrare quam eum potius qui ægrotabat occidere, et ipsum quem superposuit male ordinando decipere. Nos tamen, quod vobis credimus Deo iudice placitum, in commune cunctis fratribus consulentes, et male ordinatum submoveri, et episcopum Projectum in suo sacerdotio permanere debere decrevimus: id statuente ut si quisquam fratrum nostrorum in quamcumque provincia (c) decesserit, is sibi ordinationem vindicet sacerdotis, quem illius provinciae metropolitanum esse constiterit. (d) Duæ, ut videmus, causæ transactæ sunt, in quibus tamen multa sunt quæ præter rationem ecclesiasticam videantur esse commissa, et iusti iudicii debeant expectare censuram. Sed nos diutius hic non possumus immorari, cum ad alia quæ nobis cum vestra sanctitate sollicitius conferenda sunt provocemur.

CAP. VI. — Militaris manus, ut didicimus, per provincias sequitur sacerdotem, et (e) armati præsidii præsumptions suffulto ad invadendas per tumultum famulatur ecclesias, quæ proprios amiserint sacerdotes. Trahuntur ordinandi ante hoc officium, his quibus præficiendi sunt civitatibus ignorati. Ut enim notus qui fuerit et probatus per pacem petitur, ita

(a) Idem Quesnellus in marg.: Forte, *maturitate*, quod nec codices præferunt, nec sensus videtur exigere.

(b) Nostri codd., in *curtem*. Quidam editi, in *chortem*, alias in *cohortem*. Sed *cors cortis* idem est ac *cohortis*, et proprie locum muris cinctum, quo aliquid custoditur, significat.

(c) Sirmondus addit *de hac vita*.

(d) Quinam codd. cum editis ante Sirmondum, *quia*, ut videmus. Mox duo mss. omittunt *tamen*; pro quo editiones memoratæ substituunt *etiam*.

(e) Locum hunc in anterioribus editionibus perturbatum Sirmondus et Quesnellus ex mss. restituerunt. Vide not. 9 ejusdem Quesn. Sic autem legebatur: *Armatis præsumptione suffultum ad invadendas per tumultum famulatur ecclesias, quæ proprios amiserint. Traduntur ordinandi ad hoc officium, his quibus præficiendi sunt civitatibus ignoti*.

(f) Vide not. 40 Quesn.

(g) Plures hic metropolitanos perstringit. Illi autem videntur intelligi ad quorum provincias Colidonius ac Projectus pertinebant: quippe qui fortassis Hilario permittentes ut iudicia et ordinationes in suis provinciis haberet, jus suum quodammodo in eum trans-

per vim necesse est, qui ignotus adducitur, imponatur. Obtestor et obsecro, et sub Dei vos invocatione convenio, prohibete, fratres, talia, et omnem dissensionis materiam de vestris provinciis 629 removete. Certe nos ante Deum absolvimus, qui vos, ne permittatis ultra hæc fieri, convenimus. Per pacem et quietem sacerdotes qui futuri sunt postulentur. Teneatur subscriptio clericorum, honoratorum testimonium, ordinis consensus et plebis. Qui (f) præfuturus est omnibus, ab omnibus eligatur. Ordinationem sibi, ut ante jam diximus, singuli metropolitani suarum provinciarum cum his qui cæteros sacerdotii antiquitate præveniunt, restituto sibi per nos jure defendant. Alienum jus alter sibi non audeat vindicare. Suis limitibus, suis terminis sit unusquisque contentus, (g) et privilegium sibi debitum in alium transferre se posse, noverit non licere. Quod si quis negligens apostolicas sanctiones, plus gratiæ tribuens personali, sui honoris desertor esse voluerit, privilegium suum in alium transferre posse se credens, non is cui cesserit, sed is qui intra provinciam antiquitate episcopali cæteros prævenit sacerdotes, ordinaendi sibi vindicet potestatem. Non passim, sed die legitimo ordinatione celebretur; nec sibi constare status sui noverit firmitatem, qui non die sabbati vespere, quod lucescit in prima sabbati, vel ipso Dominico die fuerit ordinatus. Solum enim majores nostri resurrectionis Dominicæ diem hoc honore dignum judicaverunt, ut sacerdotes qui sumuntur hoc die potissimum triuantur.

CAP. VII. — Suis unaquæque provincia sit contenta conciliis, nec ultra Hilarius audeat conventus indicare synodales, et sacerdotum Domini iudicia, se interserendo turbare. (h) Qui non tantum noverit se ab alieno jure depulsum, sed etiam Viennensis provinciae, (i) quam male usurpaverat, potestate privatum. Dignum est enim, fratres, antiquitatis 640 statuta reparari, cum is qui sibi ordinationem provinciae indebitæ vindicabat, talis in præsentem etiam probatus fuerit (j) exstitisse, ut cum ipse frequentius

tulerunt. Ingenuum præterea Alpium maritimarum metropolitanam a Leone fuisse culpatum ob illicitam sui juris cessionem, testatur Hilarius papa epist. 4. Incertum vero est num hæc Ingenui reprehensio ad has Leonis litteras referenda sit, an vero ad alias quæ interciderint; de quo vide plura in dissert. de epistolis deperditis, num 97.

(h) Ita cum antea editis et tribus nostris codd. Sirmondus. Quesnellus autem cum mss. collect. 24, qui tamen noverit se non solum ab alieno jure.

(i) Quesn. in margine: Forte, *qua male usus fuerat*. Id autem ea sola de causa scripsit, quia in sua sententia, quam in observationibus ad quintam diss. impugnabimus, Hilarium nullum jus quod sibi non competeret usurpasse contendit.

(j) Editi ante Sirmondum et Quesn. cum inferioris notæ codicibus omittunt *exstitisse*. Porro metropolitanæ, qui in aliquo defecisset contra regulas canonum, *sux tantum Ecclesiæ sacerdotium pro sedis apostolicæ pietate servari*, ordinationis episcoporum jure adempto, vetus disciplina erat, ut videre est apud Hilarium papam epist. 8, ad Gallicanos, n. 1. Confer etiam Leonis epist. 42, c. 9.

temerariis et insolentibus verbis sententiam damnationis expeteret, suæ tantum civitatis illi sacerdotium, pro sedis apostolicæ pietate, præceptio nostra servaverit. (a) Non ergo intersit ulli ordinationi; non ordinet, qui meriti sui conscius, cum quæretur ad causam, turpi fuga se credidit subtrahendum, (b) exors apostolicæ communionis, cujus participes esse non meruit: Deo, ut credimus, hoc agente, qui illum, inopinantis nobis, et ad judicia nostra pertraxit, et inter examinationes habitas, ne communionis nostræ consors fieret, ut abscederet latenter, effecit.

CAP. VIII. — Nulli Christianorum facite communionem denegetur, nec ad indignantis fiat hoc arbitrium sacerdotis, quod in magni reatus ultionem invitus et dolens quodammodo debet inferre animus (c) judicantis. Cognovimus enim pro commissis et levibus verbis quosdam a gratia communionis exclusos, et animam pro qua Christi sanguis effusus est, irrogatione tam sævi supplicii sauciatam et inermem quodammodo exulamque omni munimine, diabolicis (d) incursibus, ut facile caperetur, objectam. Certe (e) si quando causa talis emergerit, ut pro commissi criminis qualitate aliquem juste faciat communionem privari, is tantum pœnæ subdendus est quem reatus involvit; nec particeps debet esse supplicii, qui consors non docetur fuisse commissi. Sed quid mirum eam in laicos talem existere, qui soleat de sacerdotum damnatione gaudere?

CAP. IX. — Unde quia nostra longe alia videtur intentio, nam omnium Ecclesiarum statum 641 et concordiam custodiri cupimus sacerdotum, ad unitatem vos vinculo charitatis hortantes et obtestamur, C et affectione congrua commonemus, ut ea quæ a nobis Deo inspirante et beatissimo Petro apostolo, dis-

(a) *Locus emendatus ex mss. Sirmondi et nostris*, inquit in postilla marginali Quesnellus. Legebatur autem antea: *Non ergo sit illi ordinatio, qui meriti sui conscius, cum quæreretur ad accusandum, turpi fuga*, etc. Corruptius in nostris mss. collect. 12 et 24: *Non ergo sit illi ordinatione, non ordinet, qui meriti*, etc.

(b) Male nonnulli hunc locum de excommunicatione qua S. Leo Hilarium a sua communionem separaverit, interpretantur. Ex sequentibus enim palam fit inter Hilarium dici *exsortem apostolicæ communionis*, quia ipse Roma inopinate aufugiens inter sacra utique mysteria, *communionis nostræ*, subdit pontifex, *consors fieri noluit*. Hilarius scilicet, qui ex auctore Vitæ ejus c. 47 apud Leonem questus fuerat aliquos apud Gallos publica sententia damnatos, *in Urbe sacris altari-bus interesse, communioni ejus (Celidonii) quem cum tantis viris damnaverat, conjungi nullatenus acquievit*; et ne cogereetur cum eo, quem absolvendum præsentiebat, Romæ communicare, recessit, et eatenus ab ipsa apostolica communionem se subduxit.

(c) Ita Quesnellus cum duobus nostris codd. Al., *vindicantis*.

(d) Sirmondus, *incurSIONIBUS*.

(e) Quatuor nostri codices, *si qua causa*.

(f) Sic Quesn. et nostri codd. Al., *enim gratulationi*. Mox pro *custodiam* Sirmondus *concordiam*.

(g) Ita cum Sirmondo Quesnellus. Antiores editiones cum Vat. collect. 24, *pro novis*. Melius in aliis tribus nostris codd., *novis*.

(h) Huic Leontio, de quo vide nostram observationem in not. 11 Quesnelli, sola prærogativa in convo-

A cussis probatisque nunc omnibus causis d sunt, pro vestra pace et dignitate servetis: cet tam nostro quam vestro honori proficere, quo statuisse cognoscimur. Non enim nobis ordine vestrarum provinciarum defendimus, quod forsitan ad depravandos vestræ sanctitatis Hilarius pro suo more mentiri; sed vobis per n sollicitudinem vindicamus, ne quid ulterius novitati, nec præsumptori locus ultra jam privilegia vestra cassandi. Nostræ (f) etiam g tionis hoc solum crescere profitemur, si et ap sedis diligentia apud vos illibata servetur, et p dotalis disciplinæ custodiam honori vestre quod suum est, (g) improbis usurpationibus mus. Et quoniam honoranda est semper an fratrem et coepiscopum nostrum (h) Leontiu bitem sacerdotem, hac, si vobis placet, dignit mus decorari: ut præter ejus consensum alt vinciæ non indicatur a vestra sanctitate conci vobis omnibus, quoniam admodum vetustas (probitas exigit, honorem, metropolitanis sui dignitate servata. Æquum est enim, n fratribus fieri videtur injuria, si his qui vetustate præcedunt, pro ætatis suæ meri provinciis a sacerdotibus cæteris deferatur incolumes custodiat, fratres charissimi.

642 (j) EPISTOLA XI,

seu

(k) CONSTITUTIO VALENTINIANI III AUG

(l) *una cum præcedenti Leonis papæ episto negotio missa in Gallias.*

De episcoporum ordinatione.

(m) Imperatores THEODOSIUS ET VALENTINIA

candis diversarum provinciarum synodiis rarius potiebatur, hoc loco tribuitur. Cæ jus metropolitico eidem Hilario ad Leonis epistolam, quæ desideratur, in A episcopum fuisse tractatum liquet ex ep Confer quæ hac de re pluribus dicentur tionibus ad dissert. 5 Quesnelli, part. 3

(i) Vox *ejus*, a Quesnello omissa, ex o stris mss. et cæteris editionibus revoca

(j) Scripta 8 Julii an. 445.

(k) Quesnellus in secunda editione var apposuit ex ms. Thuanæo Colbertino. I recognovimus cum ms. Vat. 3833 collec num cardinalis Deus dedit, qui hanc leg stiori exemplari sumptam eidem collect lib. 1, pag. 48. Ex ms. Ottobon. Vat. sol notæ lectionem posterius accepimus.

(l) Quæ sequuntur apposita fuerunt a et exinde a Quesnello; ac probabilissimis decretalem una cum hac lege in Ge fuisse, ne executioni ejus impedimen retur.

(m) Mss. Thuan. et Vat. hanc inscript runt: *Imperator Valentinianus Augustus imperio æternæ urbis Romæ ubique ter tibus*. Licet occasione quidem controver ob nonnulla Hilarii Arelatensis gesta fuerit, non tamen pro solis Gallicanis versis imperii provinciis latam fuisse verbis: *Ne quid tam episcopis Gallicarum provinciarum contra consuetudines*

AETIO viro illustri, comiti et magistro utriusque A imperii majestatem, et contra reverentiam apostolicæ sedis admissis, per ordinem (h) religiosi viri Urbis papæ cognitione discussis, certa (i) in eum et de his quos male ordinaverat lata sententia est. Et erat quidem ipsa sententia per Gallias etiam sine imperiali sanctione valitura. Quid enim tanti pontificis auctoritati (j) in Ecclesiis non liceret? (k) Sed nostram quoque præceptionem hæc ratio probavit, ne ulterius nec Hilario, quem adhuc episcopum nuncupari sola mansueti præsulis permittit humanitas, nec cuiquam alteri ecclesiasticis rebus arma miscere, aut præceptis Romani antistitis liceat obviare. Ausibus enim 644 talibus fides et reverentia nostri violatur imperii. Nec hoc solum, quod est maximi criminis,

Certum est et nobis et imperio nostro unicum esse præsidium in supernæ Divinitatis favore, ad quem promerendum præcipue (a) Christiana fides et veneranda nobis religio suffragatur. Cum igitur sedis apostolicæ primatum sancti Petri meritum, qui princeps est episcopalis coronæ, et Romanæ dignitas civitatis, sacræ etiam synodi (b) firmiter auctoritas, ne quid præter auctoritatem sedis istius illicitum præsumptio attentare nitatur. Tunc enim demum Ecclesiarum pax ubique servabitur, si rectorem suum agnoscat universitas. Hæc cum hactenus inviolabiliter fuerint custodita, Hilarius Arelatensis, sicut venerabilis viri Leonis Romani papæ fideli relatione comperimus, contumaci ausu illicita quædam (c) præsumendo tentavit, et ideo transalpinas Ecclesias abominabilis tumultus invasit, quod recens maxime testatur exemplum. Hilarius enim, qui episcopus (d) Arelatensis vocatur, 643 Ecclesiæ Romanæ urbis (e) inconsulto pontifice, judicia, sive ordinationes episcoporum sola temeritate usurpans invasit. (f) Nam alios incompetenter removit, indecenter alios invitit et repugnantibus civibus ordinavit. Qui (g) quidem, quoniam non facile ab his qui non elegerant recipiebantur, manum sibi contrahebat armatam, et claustra murorum in hostilem rorem vel obsidione cingebat, vel aggressionem reserabat, et ad sedem quietis, pacem prædicatos per bella ducebat. His talibus et contra

viri sui venerabilis papæ Urbis æternæ auctoritate tentare : sed hoc illis omnibusque pro lege sit, etc. Hinc congrua videtur generali lege generalis istorum mss. inscriptio. In his sane codicibus omittuntur quæ peculiaris sunt Aetii magistri utriusque militiæ in Gallis, et ea sola leguntur quibus lex generalis exprimitur, ac desinit in verbis *Romanæ Ecclesiæ contulerunt*. Inscriptio autem textui inserta et in aliis cod. inventa convenit eidem legi, qualis in Gallias missa fuit, ubi erat maxime necessaria, et ad Aetium, qui potiori auctoritate in Gallis utebatur, peculiari additamento sub finem expresso directæ, ut ibidem executioni mandaretur. Forte etiam simili modo transmissa credi potest ad alios aliarum provinciarum præfectos, seu rectores, ut aliis ejusdem generis legibus evenisse compertum est.

(a) Laudata mss., *Christianorum fides*.

(b) Eadem mss., *firmant*.

(c) Ita melius ex iisdem mss. Vulg. *præsumenda*.

(d) Quesnellus in utraque editione addidit *civitatis*, D quam vocem et Vaticanus cod. et editi omnes ignorant. Unde porro hanc ille inseruerit etiam primæ editioni, cum Thuaneum codicem nondum viderat, divinare non possumus.

(e) Erat in editis etiam Quesnelli, *inconsulto pontifice indebitas ordinationes episcoporum*. Rectior visa est lectio utriusque ms. et contextui uniformior. Nam quod subjicitur, *alios incompetenter removit*, refertur ad *judicia* ob Celidonium, quem Hilarius ab episcopatu deposuerat, et cuius præsertim de causa Leonis decretalis et imperialis lex editæ fuerunt : illa vero, *indecenter alios invitit et repugnantibus civibus ordinavit*, ad *ordinationes* pertinent, quibus vel Celidonio remoto, vel Projecto ægrotanti, vel aliis episcopis vota functis ab eodem Hilario successores dati fuerunt, uti traditur epistola antecedenti cap. 6.

(f) Cod. Thuaneus habet : *Nam aliquos invitit et repugnantibus civibus ordinavit*, deletis cæteris.

(g) Idem cod. omittit *quidem*.

(h) Mss. Thuan. et Vat. delent *religiosi viri*.

(i) Ita ex laudatis codd. et Quesnellus in secunda editione. Al. in eum ex his. Pater Lupus diss. 4, c. 3, de Appellationibus, notavit mox legi *quos male ordinaverat*, ut indicetur lata sententia etiam in eos quos Hilarius in Celidonio ac Projecti sedes sul rogaverat.

(j) Sic emendavit Quesn. in secunda editione ex ms. Thuan., cui Vaticanus pariter favet. Antea, in *Ecclesiis*.

(k) Hæc lectio antea vulgatorum, quæ item est codicis Vaticanæ, magis placuit quam illa a Quesnello inserta editioni secundæ, nullo allegato codice, nimirum : *Sed nostra quoque præceptio et ratio probavit ne ulterius vel Hilario, etc.* Porro *vel Hilario* habebant quidem etiam cæteræ editiones : sed ex eodem Vat. corrigendum credidimus *nec Hilario*, eo quia concinit cum sequentibus, *nec cuiquam alteri*.

(l) Ita duo laudata mss. et editi, excepto Quesnello, qui *submovimus* in textu scripsit, apposita in margine lectione Thuanei codicis.

(m) Ex utrisque mss. *censemus* scripsimus pro *decernimus*. Censere quidem frequentius adhibetur in legibus quam *decernere*, ut ex glossario Nomico Cod. Theodos. perspicies.

(n) Pronomen *hoc* adjectum a Quesn. in secunda editione fortassis ex ms. Thuan. præfertur in nostro Vat.

(o) Sic utriusque codd. Al., *detulerunt*. Hic desinit generalis lex in iisdem codicibus, subjecta statim chronica notatione : *Dat. viii id. Julii Romæ Valentino Augusto*. Cætera peculiaris Aetii imperialibus litteris in Gallias missis addita fuerunt, uti monuimus not. (Col. 636 (m)).

genda ab unoquoque iudice qui passus fuerit præcepta nostra violari. *Et manu divina*: Divinitas te servet per multos annos, parans karissime, (a) Id. Jul. Romæ Valentiniano A. vi et Nomo v. c.

(a) Editi: *Dat. viii id. Jan. Romæ Valentiniano A. vi cos.* Emendavimus mensem ex duobus memoratis mss. libris nec non ex Ottoboniano, nunc Vat., qui etiam integram consulatus notationem præbuit, qua-

lis legitur in anteriori hujus anni Constitutio prius descripta epist. 8 et in aliis ejusdem Novellis.

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

1. Cum triplex insignis varietas, qua sequens epistola reperiri solet in mss. codicibus, et explici ratione seu forma in editis prodit, plurimum difficultatis injicit; tum vero Quesnelli disnotis et observationibus ejus inserta, qua unam rationem retinere ac defendere, alias vero duas adferre, et magnam epistolæ partem veluti additamentum ab aliquo impostore confictum rejicere et ita difficultatem adauget, ut sine ulla novo codice, qui rem omnem probe conciliet, certum aliquod tuere et edere impossibile videatur.

2. Prima epistolæ ratio a Merlino edita atque Sichardo, et per nos etiam secundo loco edenda, epistolam tantummodo producit ad medium caput nonum usque, atque terminat illis ejusdem capituli verbis *ju hac ultione plectamus*. Hæc eadem ratio invenitur in mss. codd. collectionis 5 a Quesnello vulgatæ, sed bus duos ille commemorat, Thuaneum et Trecoptithæanum, nos vero duos bibliothecæ Cæsareæ: possimus signatos num. 39 et 42. Exstat etiam in mss. collect. 40 Isidori et collect. 42, ad quam quæ sola inter collectiones posteriores hanc epistolæ formam exhibet; ac præterea inter hujusmodi censendi Victorinus, Regniacensis, et S. Martini Altisidorensis, qui eandem collect. 24 cum epistolæ formæ eodem annotante præferunt. His codicibus Quesnellus in secunda editione abiecit alios duorum descriptionem post primam impressionem Roma accepit, nimirum Barber. 77 et 2888. Horum quibus nobis item observatus atque collatus, est XII circiter sæculi, et varia opuscula etiam posterioris ævi et ex Leone autem hanc unicam epistolam exhibet. Alter vero antiquissimus et majusculis litteris complectitur vetustam collect. 3, cui alium similem invenimus in perantiquo Vat. 1342. Nos insuper eandem epistolam decurtatam (sic enim appellabimus) rationem nacti sumus in tribus aliis collectionibus nimirum in ms. Vat. Regiæ collect. 1, in vetusto cod. Lucensi collect. 3 simili Colbertino 7. Coustantio laudatur in præfat. ad Epistolæ Roman. pontif. num. 89, ac præterea in manuscriptis col. 9 Hispanicæ, Vat. 1341 et Vindebon. Cæsareo 41, ut prætereamus alia plura scripta exemplaria in eorum collectionum 10, 12 et 24, quæ in præfat. ad epistolam recensimus. Ita octo collectionibus 5, 9, 10, 12 et 24, ac peculiaris cod. Barb. 77, hanc primam epistolæ formam exhibent.

3. Secunda ejusdem forma edita est primum a Wendelino, dein a Pithæo, ac demum a Voelto et in collectione Dionysii Exigui. Hæc autem omittit tria integra capita, sextum, septimum, et octavum in prima forma decurtata exhibentur; et postremis verbis ejusdem primæ formæ *justa posthac ulla clamamus*, cætera addit, quæ usque ad finem integræ epistolæ proferuntur. Hæc forma exhibetur in mss. codd. ejus collectionis quæ Dionysiana vocatur, at verius Hadrianeæ appellanda est, cum omnibus ad Hadrianam collectionem 7 vere pertineant, ad eam scilicet quam aliquot additamentis Dionysii auctiorem, Hadrianus I pontifex Carolo Magno in usum Occidentium Ecclesiarum tradidit. Hinc hujus collectionis inveniuntur ubique exemplaria, quæ hanc epistolæ formam tuentur. Duos tantum Thuaneos Gallicanos laudavit Quesnellus: sed multo plures in Galliis diffusos memorat P. Coustantio in præfatione laudata num. 128, inter quos unus est anni 805. Multos item antiquos ipsi Roma quos nominavimus in præfat. ad epistolam num. 16. His addi possunt etiam codices collectionis 47 indicati, qui Hadrianeam collectionem initio exhibent.

4. Tertia editionis forma ex utraque anteriori conflata, quam editionem mixtam nuncupabimus, aliter in editis invenitur. In codicibus enim quos vidimus, omissis capitulis 6, 7, 8, et decurtata Hadrianeæ editio primum exhibetur, fere cum chronica notatione *Dat. iv idus Augusti*. Dein tertia velut appendix memoratis capitula ommissa et sumpta ex prima decurtata editione usque ad octavam ita ut repetantur illa: *Cum itaque omnibus*, etc., quæ in editione decurtata epistolam claudunt, in autem suo loco capite nono inserta fuerant. Hanc collectionem Quesnellus reperit in duobus mss. T. I. uno Cantabrigensi. Nos reperimus in mss. quatuor collectionum 11, 20, 21 et 23, ad quas referri tunc in Quesnello laudatos codices nihil ambigimus. Collectio 11, a qua cæteræ collectiones hanc editionis formam dederunt sumpsisse, præcipue consideranda est, cum antiquior sit Hincmari ætate, uti probavimus ad epistolam num. 23. In uno tantum codice Veneto S. Marci 79 collectionis 22 hanc tertiam rationem sumus absque repetitione extremi capituli *Cum itaque de omnibus*, etc., ita ut lectioni Hadrianeæ capitula ommissa ex editione decurtata subjiciantur usque ad illa, *vel corpore perdidisse*. In editis autem Quesnello anterioribus ac in Conciliorum vulgatis quæ ex codicibus hujus tertie lectionis præferuntur, cum hanc formam incongruam deprehendissent, tam ob chronicam notam sitam ante capitula 6, 7 et 8, quam ob importunam repetitionem periodi *Cum itaque de omnibus*, nulla licet codicum fulti, dederunt primo editionem Hadrianeam, excepta extrema periodo, *Si quæ vero alix sunt canantes illis vocibus, qui consecrabantur exciperet*; mox subdiderunt ex decurtata editione tria capitula et 8, omittentes repetitionem periodi, *Cum itaque de omnibus*; ac tandem post verba octavi capitis addiderunt periodum. *Si vero alix sunt causæ*, etc., atque chronicam notam, quibus epistolam claudunt.

5. Hinc autem nihil mirum si Quesnellus sollicitus de corrigendis ex fide codicum vulgatæ editionis erroribus, hanc impressam editionem, quæ nullis mss. nititur, repudiavit. Cum vero in ipsa tantam varietatem perspiceret, nec unum codicem nancisci potuisset, qui aptum omnia concilia suggereret; primam editionis rationem, quam in antiquioribus collectionibus, et ms. descriptis retinendam et vindicandam putavit, secundam vero rationem editionis Hadrianeæ eo libere quod in ea nonnullæ Comanæ sedis prærogativæ præferantur, in quas cum non bene esset apertam interpolationem, pluresque imposturæ gradus in ejus editionis, ut vocat, additarum sibi visus est, quos in notis latissime exposuit.

6. Qui vero non perinde in Romanorum pontificum privilegio infensi, etsi Gallicanis principibus Quesnelli notas ad calculos revocarunt, approbandam quidem censuerunt editionem decur-

formæ, at non idcirco repudianda credidere Hadrianæ editionis additamenta, nec efficacia et convincentia existimarunt quæ contra hæc a Quesnello afferuntur. Inter hos Stephanus Baluzius, tom. II Capitularium pag. 1249, ejus argumentis expensis pronuntiavit: *Nihil video disciplinæ tum in Ecclesia Romana recepæ contrarium*. Quamvis autem Quesnellus in secunda editione hanc Baluzii animadversionem veluti *infirmum, nec responsione dignam*, traduxerit, eo quod ibidem Baluzius hac de re incidenter agens, probationes fusius in dissertationis rationem afferendas non credidit; quam ratum tamen ac firmum haberi debeat quod ab ipso affirmatum est, ex iis quæ in Quesnellianas notas observabimus exploratum fiet. Coustantius, qui et primam et secundam Quesnelli editionem legit, quique in celeberrima editione Epistolarum Romanorum pontificum quantæ peritiæ et critices sit omnibus eruditis constat, non solum sincerum habuit Hadrianæ editionis fragmentum a Quesnello rejectum, verum etiam, initio tomi secundi, quem edendum paraverat, idem fragmentum a Quesnelli censuris vindicandum suscepit, uti testantur P. Simon Mopinot in epistola *De nova editione Epistolarum summorum pontificum* typis impressa an. 1724, ubi indicatis secundi tomi capitibus, in quibus Coustantius præcipue laboravit, hæc de Leonis Epistolis traduntur: *Asserentur epistolæ papæ litteræ quædam in spuriorum classe temere amandata, quas inter non infimum sane locum tenet præclarum illud de Lupicini episcopi ad sedem apostolicam appellationem fragmentum epistolæ primæ (nobis 12 ad Africanos) perperam, ut videtur, insertum*. Est fragmentum hujus epistolæ in Hadriana editione contentum, quod a Quesnello expungitur.

7. Ex his autem P. Mopinot verbis liquet sane Coustantium voluisse hoc fragmentum defendere. At non in ipsa epistola inserendum, sed velut additamentum eidem subjectionum credidisse videtur, uti innunt etiam illa ipsius Coustantii tom. I Epist. Rom. pontif. pag. 969, not. a, quibus hoc fragmentum Leoninum ac sincerum allegaturus, uti a se edendum erat tomo secundo, his verbis utitur: *In additamentis ad epistolam primam Leonis*. Id ex eo ortum est quia nullum codicem reperit præterentem integrum et genuinam hujus epistolæ lectionem ac formam, quæ suus proprius locus ei fragmento tribueretur. Hæc autem sors nobis feliciter obtigit. Etenim a P. Lectore Philippo Maria Sereno ord. Præd. nobis perhumaniter communicatum fuit hujus epistolæ exemplar summa diligentia transcriptum ex peculiari codice Florentino collect. 13 signato num. 182, sæculi XII, de cujus antiquiori ac præcipua origine quoad Leonis Epistolam, in præfatione num. 29 satis diximus. In hoc autem exemplari omnia utriusque editionis decurtatæ et Hadrianæ verba, quæ in tot antiquis codicibus prostant, et velle stylo Leonina manifestantur, uno naturali contextu probe connectuntur, ita ut nihil excludatur, pervertatur nihil.

8. Codices pro editione decurtata sive a Quesnello producti, sive a nobis inventi, quibus potissimum illius argumentum innitur, id unum probant, hanc epistolam partem genuinam esse, non vero integram epistolam exhiberi demonstrant. Quod ne cui mirum videatur, alia imiliter decurtata in iisdem mss. et collectionibus consideret. Sic mss. libri collectionis Hispaniæ et Isidorianæ, et mss. etiam Operum et Epistolarum S. Leonis collectionis 24, qui hanc epistolam decurtatam exhibent, decurtatam pariter proferunt epistolam S. Petri Chrysologi ad Eutychem, et media quidem parte deficientem, quæ tamen in omnibus tum Græcis tum Latinis concilii Chalcedonenis codicibus collectionis 17 integra legitur. In omnibus etiam collectionibus et mss. Latinis Sardicense concilium mutilum præfertur sine tribus extremis canonibus, qui in Græcis exemplaribus continentur. In cod. Vat. 1341, et in tribus aliis Gallicanis laudatis a Coustantio (*Tom. I Epist. Rom. pont., p. 772*), qui exhibent collectionem Hispanicam Innocentii I, epistola ad episcopos synodi Toletanæ decurtata est, cum in ea desint numeri 2, 3, 4, 5, 6, 8, et pars etiam numeri primi. In mss. collectionis Hadrianæ solum initium describitur litterarum Hormisdæ ad præbyteros, diaconos et archimandritas secundæ Syriæ, quas manuscripta collectionis præstantissimæ 14 integras conservarunt. Et, ut alia ejusdem generis omittamus, in ipsa collect. 5 Quesnelliana num. 51, capite diminuta affertur Gelasii epistola ad Orientales. Quidni igitur pariter mutila proferri potuit epistola Leonis ad Africanos?

9. Exemplar quidem hujus epistolæ, quod sine tribus capitibus editionis decurtatæ, et cum alio longiori additamento legitur in collectione Hadriana, esto non sit a Dionysio insertum suæ collectioni, uti Quesnellus in notis optime conjecit, immo etiamsi adjectum ei collectioni fuisset circa Gregorii II tempora, quemadmodum ille opinatus est, nimirum circa initium octavi sæculi, non tamen idcirco interpolatum aut supposititium probari potest. In universis enim documentis quæ Hadrianæ collectioni leguntur inserta, nihil apocryphum aut interpolatum deprehenditur. Cum vero stylus hujus epistolæ totusque contextus Leoni omnino congruant, argumenta autem a Quesnello objecta nihil convincant, ut ex nostris observationibus ad ejus notas patebit, de hujus unius documentum authenticitate ac sinceritate non nisi temere dubitare licet.

10. Neque difficultatem moveat defectus trium capitum 6, 7 et 8, quæ in editione decurtata existant, et ex antiquissimis mss. utque collectionibus genuina noscuntur. Allata enim exempla similibus defectuum, quæ in aliis præstantium collectionum documentis paulo ante indicavimus, hoc defectus non infrequentes ostendunt. Celebrem Leonis epistolam 14, ad Anastasium, quæ in pluribus collectionibus integra est, duobus capitibus tertio et quarto prætermisiss, descriptam reperimus in duobus antiquis mss. Vat. 1347 et Vat. Palat. 579, ex quibus si alii codices vel collectiones illam sumpsissent, parem defectum præferrent, nec tamen ea idcirco in suspicionem vocari posset. Nonne quædam etiam Gelasii litteræ in aliquot collectionibus breviores sunt quam in Concilio editæ fuerunt? Celeberrima est ejus pontificis epistola ad Dardanios, quæ non solum in Quesnelli collectione 5, cap. 50, verum etiam in omnibus fere mss. aliarum antiquarum collectionum tribus longioribus et novem brevioribus membris caret, quæ tamen leguntur in mss. præstantissimæ collect. 44, et exinde in Romana Epistolarum pontificum editione, ac in tomis Conciliorum edita sunt; quo ampliori exemplo Facundum Herinianensem usum fuisse haud dubitari potest. Sicut autem in memoratis paulo ante mss. epistolæ Innocentii I, ad Toletanos, retentis solis decretis generalibus, cætera quæ ad singulares causas et personas pertinent, prætermisiss fuerunt, ita id ipsum in hac Leonis epistola Hadrianæ collectionis auctori placuisse videtur: tria enim ommissa capita singulares personas causasque respiciunt.

11. Porro verum non est, quod putavit Quesnellus, hanc editionem hujus epistolæ sub Gregorii II ætate Dionysiano codici fuisse adjectam, eo quod recentius Hadrianei codicis documentum ad hunc Gregorium pertineat. Inter Vaticanos nimirum codices reperimus signatum num. 5845 continentem puram Dionysii collectionem, quam uti rarissimam Coustantius laudavit, quæque desinit in epistolis Anastasii II. In hoc autem codice, qui antiquissimus est, et Decretalibus præmittit Dionysii epistolam ad Julianum præbyterum in hoc uno ms. inventam, et ex eodem editam, post descriptam puram collectionem Dionysii eodem antiquo characterè appendix subjicitur, in qua primo ponuntur tria concilia Symmachi papæ, unum an. 501, alterum an. 502, ac tertium an. 499, tum vero afferuntur tituli sex decretorum papæ Hilari, duo Simplicii, et unus Felicis; ac post titulos ipsa decreta recitantur: quæ omnia postea Hadrianei collectioni suo loco junctæ ordinem temporum fuerunt inserta. Post decretum autem Felicis pag. 155 describitur Leonis epistola cum hoc titulo: *In causa Lupicini episcopi: Leo universis episcopis per Cæsariensem Mauritaniam constitutis. Cum*

de ordinationibus, et reliqua cum eadem Hadrianeæ editionis forma atque lectione. Subiecit huic epistolæ Leonis pag. 157: *Epistola Zosimi ad presbyteros Ravennæ directa. Zosimi commonitorium presbyteris et nibus qui Ravennæ sunt. Ex relatione, etc.*, quæ in eodem Hadrianeo codice legitur. Tandem post hæc epistolam, veluti novum additamentum sequitur tabula capitum 79, ipsaque documenta post tabulam subjunctur. De his alibi fusiuserit dicendum. Nunc satis sit memorare quinque priora documenta, quæ sic afferuntur.

Pag. 159. I. *Justinus Augustus Hormisdæ. Quo fuimus semper, etc.*

Pag. 160. II. *Exemplar precum a clericis et monachis Antiochenis, Hierosolymitanis, etc., ad Iudæos Haurite aquam cum lætitia, etc.*

Pag. 161. III. *Hormisda Justino. Interea quæ ad unitatem Ecclesiæ, etc.*

Pag. 164. IV. *Hormisda presbyteris, diaconibus et archimandritis secundæ Syriæ. Lectis litteris, etc.*

Eadem pagina. *Incipit constituta papæ Gregorii junioris. In nomine Domini, etc.*

Hæc quoque documenta nec plura nec pauciora sunt illa quæ in Hadrianeis mss. Dionysianæ collocatione addita, et suo loco in ordinem chronologicum inserta inveniuntur. Ex modo autem diverso quo in hoc puræ Dionysianæ collectioni subjiciuntur, palam litem esse omnia simul eodemque tempore non adjecta, sed saltem duplici, primum documenta præmissa tabulæ capitum 79, dein quinque priora tabulæ capita. Hæc postrema, quæ in Gregorio II desinunt, potuerunt ad hunc pontificis ævum post. Idem vero censendum non est de iis documentis quæ huic tabulæ præmissa ad multo antiquioribus pertinent, et forte addita fuere paulo post Symmachii mortem, quippe is est ultimus inter pontificum decretum in ea prima appendice recitantur: et primo quidem loco synodi ejusdem referuntur quod hic pontifex recentioris memoriæ esset, unde fortasse peculiari formula *sanctæ memoriæ* vel titulosynodiani. 502, id quod etiam in ipsa urbe Roma hoc additamentum fuisse subjectum indicare. Enimvero si hæc documenta præmissa tabulæ capitum 79, post obitum Hormisdæ adjecta fuissent, quoque pontificis monumenta collector non disjunctisset a documentis Symmachii immediati ejus successoris, nec ea collector secundæ appendicis subjicienda reliquisset.

12. Quod si hæc observationes et conjecturæ judicantur probabiles, uti sane nobis videntur, jam epistolæ Leonis ad Africanos postea inserta collectioni Hadrianeæ cum controverso fragmento ad circiter tempora evehitur, cum is quoque post Symmachum sub Hormisda Romæ floruerit; et inefficiter, hanc epistolam Dionysianæ, collectioni accessisset circa quinquagesimum post Leonem adeo ut *summæ videatur esse temeritatis* (utimur Quesnelli verbis in notis ad hanc epistolam sub *suspiciari in ipsa urbe Roma scribenti et colligenti authenticos codices defuisse*. Sicut enim dubitandum de adjecta Zosimi epistola, aut de Symmachii concilio, ita nec ambigendum de hac epistola Leonis eodem auctore simul addita fuit. Hinc autem Hadrianeæ collectionis origo detegitur; neque enim ea factum est, nisi servato temporum ordine quædam documenta Dionysianæ collectioni inserta duplici additamento ac duplici tempore huic collectioni jam diu ante Hadriani pontificatu perturbato, subjecta fuerant.

13. Porro eximius codex Florentinus S. Marci collect. 43 ex decurtata et Hadrianeæ editione epistolam præfert. Nec mirum sit in unico codice, seu collectione, hanc epistolam integram referri in aliis omnibus antiquiorum collectionum varie mutila, seu imperfecta legitur. Nam etiam laudata epistola ad Dardanos in pluribus iisque antiquis codicibus et collectionibus brevior est, ac in sola 44 longior reperitur. Idem vero Florentinus codex decurtatæ et Hadrianeæ editionum partes suo collocatas representat. Primo enim totam exhibet editionem decurtatam cum iis quoque tribus 6, 7 et 8, quæ in Hadrianeæ fuerunt prætermissa; tum vero extremis verbis ejusdem editionis commode et contextui maxime congruenter subjicit *in eos specialius commovendi* et reliqua ejus quod in Hadrianeæ usque ad finem suppletur. Adde quod hic Florentinus codex non solum Hadrianeum fragmentum, quod a Quesnello perperam suppositum creditur, verum etiam plerumque exhibet Hadrianeas in iis pariter capitibus quæ decurtatæ et Hadrianeæ editionibus sunt. Quesnellus, qui Hadrianeam formam rejicit, et decurtatæ editionis codices effert, lectiones lectionibus editionis decurtatæ non paucis in locis prætulit, quod cum sua hypothesi minus consentiens autem suspicionem nobis vehementissimam injicit duplex hujus epistolæ inter ipsius Leonis scripta inventum fuisse, ex quo tantum discrimen prodierit. Amanuensis oscitantia vel arbitrio tribui quidem possunt unius vel alterius vocis variantes, cum præsertim aut stylum vitiant. Sed tanta verborum ac sententiarum varietas, quæ etsi pluribus quandoque producta, ejusdem tamen auctoris stylum ubique refert (si præsertim non in omnibus, nec in uno vel altero tantum opusculo deprehendatur), non amanuensis, sed ipsi auctori tribuenda idem opus prima manu scriptum, secundis curis alicubi emendaturus, vel etiam aucturus, diu ac sententiis inductis iterum scripserit.

14. P. Constantius discrimen illud, quod memoravimus in Gelasii epistola ad Dardanos, codicibus brevior, in aliis prolixior est, ex eo pendere credidit, quod *eadem illa epistola sub* ab ipsomet Gelasio prodierit; idemque postea Hormisdæ et Gregorio, antea vero Leoni nos opinatus est. Lege Vindic. veter. codd. confirmat. cap. 13, pag. 713. Id huic epistolæ contigisse observatis probabilissimum nobis est. S. Leo scripserat, ut videtur, prima manu epistolam, quæ ex mss. editionis decurtatæ; et ex hoc exemplo olim edito vel invento hanc epistolam sumptim collectionum ejusdem editionis. Posteriore vero manu, cum forte supervenisset aliquid novi, Restituti episcopi, quem *nunc* quasi post illa quæ Potentius retulerat, conquestum tradidit cap. 1 exscribens eandem epistolam, nonnulla aliis verbis exposuit, quædam autem pro novitate et ita etiam epistolæ 30 et 31, quæ partim eisdem, partim diversis verbis eadem super ere ad Pulchrum in distinctis et antiquissimis collectionibus inveniuntur, unius ejusdemque epistolæ duplex exer ad admonitione ostendimus. In subjectis vero litteris ad Africanos, illud longum fragmentum collectione Hadrianeæ legitur, secundis quidem curis videtur adjectum, ob quasdam supervenerunt post relationem Potentii, referente fortassis episcopo David, qui in eo fragmentum vel aliis qui ex Africa Romam transmigraverant, et indicantur illis lectionis Hadrianeæ verbis, *sermo perferret*. Hinc S. pontifex primæ lectioni editionis decurtatæ c. 9, *Cum itaque de omnibus curis inseruit particulam fere*, quæ in Hadrianeæ editione legitur, eo quod nonnulla accesserint scriptis adjicienda fuerunt. Neque difficultatem moveat sermo de virginibus vi barbarica oppressis cap. 8 et 11; nam capite 8 docet quid ipsæ virgines de se sentire debeant; capite autem undecimo sit ab episcopis agendum decernit. Immo hæc duplex de ejusmodi virginibus mentio

Hadrianeæ editionis fragmentum non ad alias Leonis litteras, quæ forte perierint, ut non nemo opinatus est sed ad hanc eandem pertinere epistolam 12, uti in ms. Florentino exhibetur. Quod multo magis confirmant illa verba, quæ (dum repetitur de virginibus mentio) capituli undecimo inseruntur in eodem codice, ut superius dictum est.

15. Prætulimus vero in editione integræ epistolæ, quam primo loco dabimus, lectiones Hadrianeas lectionibus codicum epistolæ decurtatæ, non solum quia Hadrianeas lectiones sequitur codex Florentinus, ex quo integra epistola uti a Leone scripta fuit ad nos pervenit; verum etiam quia lectiones ejusmodi eidem auctori epistolam recolenti et emendanti magis placuisse videntur. Enimvero hæc adeo congruæ sunt, ut ipse Quesnellus easdem fere prætulit lectionibus eorum codicum qui decurtatam epistolam continent. Ne vero quispiam utriusque editionis integræ et decurtatæ lectionibus fraudetur, post editam epistolam integram ex lectione mss. Florent. et Hadrian. cum suis variantibus, eandem decurtatam subjiciemus præsertim ad exemplar antiquissimi libri Barb. 2888, et alterius similis Vat. 1342, qui a Montfauconio, tom. I Biblioth. pag. 431, codex elegantissimus et vetustissimus nuncupatur; atque variantes aliorum codicum, qui eandem epistolam pariter decurtatam præferunt, annotabimus. Quicunque autem hanc decurtatam editionem, quam nemo hactenus exacte expressit, cum integra conferet (petimus autem ut conferre non pigeat), speramus fore ut nobis calculos adjiciens, istam ab ipso auctore emendatam atque auctam fateatur.

16. Quoad tempus vero hujus epistolæ, recte quidem in notis statuit Quesnellus eam scriptam fuisse ante an. 455, quo Valentinianus III occisus fuit. Cum enim exarata noscatur dum Mauri Romano adhuc imperatori catholico subessent, et idcirco multi ex Africa Roman subinde accederent, post ipsius autem Valentiniani necem, iidem a Vandalis Arianis catholicorum persecutoribus fuissent subacti, Romanus pontifex ei provincie amplius ita facile providere non poterat in iis quæ hac in epistola exprimuntur. Porro cum certum hujus annum constituere Quesnellus nequiret, illam primo loco edendam putavit non tam ut suppleret defectui epistolarum quæ initio pontificatus a Leone scriptæ fuerunt, quam ne cæterarum, quæ exstant, et certa notatione chronica signantur, ordinem interrumperet; et solum in marginali postilla quam scriptam indicat circa pontificatus Leonis exordia, et in notis circa an. 443. Bellum sane quod inter Valentinianum imperatorem et Gensericum Vandalorum regem in Africa vixit, litterarum ejusmodi commercium impedisse videtur. Viguit autem hoc bellum usque ad an. 442, quo Prosper in Chronico tradit: *Cum Genserico autem a Valentiniano Augusto pax confirmata, et certis spatiis Africa inter utrumque divisa est.* Ex novella 23 lib. II liquet an. 445 ex Africanis provinciis Valentiniano relicti legatos Romam venisse, et lege fuisse sancitum ut ad præfectum Urbis appellare liceret. Hac forte appellationum occasione quædam apud Mauros illicite usurpata ad S. pontificem *commendantium sermo pertulit.* Igitur probabilius et cautius inter hunc an. 445 et an. 455 hæc epistola collocanda est. Porro Leo cap. 1 significat se a *commendantibus ex Africa* didicisse, quæ *per occasionem temporis impacati*, id est belli tempore, in variis Mauritanie civitatibus perperam gesta fuerant. Hæc autem credibile est ab illis didicisse post compositam pacem potius an. 445, cum appellationum occasione plures probabiliter Romam transmisere quam serius. Ut autem congruum tempus detur transmissioni et relationi Potentii, qua accepta Leo hanc epistolam scripsit, hæc data videtur circa an. 446.

657 EPISTOLA (a) XII.

AD EPISCOPOS AFRICANOS PROVINCIÆ MAURITANIÆ
CÆSARIENSIS.

Nunc primum integre edita ex ms. Florentino S. Marci.

- (b) SYNOPSIS. — I. *Ordinationes per tumultum factus redarguit.* — II. *Quid sit cito munus imponere.* — III. *Non nisi unius uxoris viros debere esse diaconos, presbyteros et episcopos.* — IV. *Non rudes ac neophytos ordinari debere.* — V. *Ex laicis ordinati tolerantur a Leone, non vero bigami.* — VI. *De Donato ex Novatianis converso, et Maximo ex Donatistis.* — VII. *De Aggare et Tyberiano ex laicis, et per tumultum ordinatis.* — VIII. *Virgines per vim oppressas incontaminatis se comparare non debere.* — IX. *Hortatur ad obedientiam, et inobedientibus penas minatur.* — X. *Quibus in locis episcopi debeant ordinari, et de petitione episcopi Restituti.* — XI. *Quid agendum de memoratis virginibus vi barbarica oppressis.* — 658 XII. *De causa Lupicini episcopi.* — XIII. *De causis ecclesiasticis ventilandis et ad sedem apostolicam referendis.*

- (c) Leo urbis Romæ episcopus universis episcopis per Cæsariensem Mauritaniam constitutis in Domino salutem.

CAP. I. — Cum de ordinationibus sacerdotum quæ-

(a) Al. 1. Quæ autem antea erat 12, nunc 14. Scripta 10 Aug. an. 446.

(b) Nulli sunt tituli in ms. Florentino, ex quo hanc epistolam integram sumpsimus. In collectione autem Hadrianeæ unicus titulus est: *In causa Lupicini episcopi*, qui tamen ad solum cap. 12 pertinet. In tabula vero titulorum eidem collectioni præfixa hic titulus legitur num. 49: *Leo episcopis Mauris. De conservatione et disciplina canonum, ne indebite et inordinate ad clericatum aliquis præsumat accedere.*

(c) Ita codex Florent. Mss. et editi collect. Hadrianeæ omittunt. *Urbis Romæ episcopus et in Domino*

A dam apud vos illicite usurpata crebrior ad nos commendantium sermo perferret, ratio pietatis exegit ut (d) pro sollicitudine quam universæ Ecclesiæ ex divina institutione dependimus, rerum fidem studeremus agnoscere: vicem curæ nostræ proficiscenti a nobis (e) fratri et consacerdoti nostro Potentio delegantes, qui secundum scripta quæ per ipsum ad vos direximus, de episcopis quorum culpabilis ferebatur electio quid veritas haberet inquireret, nobisque omnia fideliter indicaret. Unde quia idem plenissime notitiæ nostræ cuncta reseravit, et sub quibus qualibusque rectoribus quædam Christi plebes in partibus provincie Cæsariensis habeantur, sincera nobis relatione patefecit, necessarium fuit ut dolorem cordis nostri, quo (f) pro Dominicorum gregum periculis æstuamus, datis nunc quoque ad dilectionem vestram litteris promeremus, (g) mirantes tantum apud vos (h) per occasionem temporis impacati aut ambientium 659 præsumptionem, aut tumultum valuisse popularem, ut indignis quibusque et longe extra sacerdotale meritum constitutis pastorale fastigium et gubernatio-

salutem; at aliæ epistolæ ab ipso Dionysio descriptæ utrumque sæpius præferunt.

(d) In mss. Vercell. Hadrianeæ, per sollicitudinem. Mox tres codd. pro dependimus habent impendimus.

(e) Apud Justellum, confratri. M. S. Crucis in Jerusalem editionis mixtæ, coepiscopo pro consacerdoti.

(f) Vercell. ms., pro Dominico grege æstuamus.

(g) Dist. 61, c. 5, Miramur.

(h) Idem codex, per actionem temporis impacati. Paulo post duo Vat., populorum pro popularem,

Ecclesiæ dederetur. Non est hoc consulere populis, sed nocere, nec præstare regimen, sed augere discrimen. Integritas enim præsidium salutis est subditorum, et ubi est incolumitas obedientiæ, ibi sana est forma doctrinæ (a). Principatus autem quem aut seditio contulit, aut ambitus occupavit, etiamsi moribus atque actibus (b) non offendit, ipsius tamen initii sui est perniciosus exemplo, et difficile est ut bono peragantur exitu, quæ malo sunt inchoata principio.

CAP. II.—Quod si in quibuslibet Ecclesiæ gradibus providenter scienterque curandum est ut in Domini domo nihil sit inordinatum nihilque præposterum, quanto magis elaborandum est ut in electione ejus qui supra omnes gradus constituitur non erretur? Nam totius familiæ Domini status et ordo nutabit, si quod requiritur in corpore, (c) non inveniatur in capite. Ubi est illa beati Pauli apostoli per Spiritum Dei emissa præceptio, qua in persona Timothei omnium Christi sacerdotum numerus eruditur, (d) et unicuique nostrum dicitur: *Manus cito nemini imposueris, neque communices peccatis alienis* (1 Timoth. v, 22)? (e) Quid est cito manus imponere, nisi ante ætatem maturitatis, ante tempus examinis, (f) ante meritum obedientiæ, ante experientiam disciplinæ sacerdotalium honorem tribuere non **OSO** probatis? Et quid est communicare peccatis alienis, nisi et talem effici ordinantem, qualis est ille qui non meruit ordinari? Sicut enim boni operis sibi comparat fructum qui rectum (g) tenet in eligendo sacerdote judicium, ita gravi semetipsum afficit damno qui (h) in suum collegium assumit indignum. Non ergo in cujusquam

(a) 1, q. 1, c. 25, *Principatus*.

(b) Ita ex mss. Vat. 5845, Vercell., Florent. ac tribus aliis. Al., non offendat. Mox, ipso tamen initii sui. . . exemplo in antiquissimo Vat. et Vercell., atque in Vat. Hisp. et Isid. lectionis decurtatæ.

(c) Ms. Vercell. cum duobus aliis codd., non sit in capite. Post pauca, per Spiritum sanctum in ms. S. Crucis.

(d) Quesnellus cum vulgatis, et proinde unicuique nostrum. Vox proinde deest in omnibus mss. Hadrian. et in cod. Florent., et habetur tantum in codd. lectionis decurtatæ aut mixtæ. Quatuor ex his habent et inle.

(e) Dist. 72, c. 3, *Quid est*.

(f) Ita omnes mss. libri Hadrian. cum codd. Flor. Quesnellus cum mss. et editis lectionis decurtatæ et mixtæ, ante meritum laboris. Justellus utrumque posuit sic: *Ante meritum obedientiæ laboris*.

(g) Cod. Florent., servat; cæteri Hadrian. collectionis, tenet.

(h) Sic ms. Flor. cum editis et mss. omnibus Hadrian. Lectio Quesnelli, ad suæ dignitatis collegium sublimat indignum. Non enim in cujusquam, etc., est manuscriptorum lectionis decurtatæ et mixtæ. Paulo post in ms. Flor. S. Crucis, nec non in aliquibus Hadrian., in statutis pro institutis.

(i) Particula ut desideratur in codd. Vercell., Flor. et Angelicæ.

(j) In cod. Flor. desunt voces aut esse. Mox tamen sacrata, pro tam sacra est in omnibus mss. et editis Hadrian. et in Florent.

(k) Antiquissimus ms. Vat. et Vercel., in societatem ejus veniret. Quatuor alii codices editionis mixtæ ita pariter legunt. Retinuimus tamen lectionem vulgatam, quæ in ms. Flor. apud Justellum, et in aliis codd. Hadrian. præfertur.

(l) Ita omnes editi et ms. Hadrian. codd. editionis

A persona prætermittendum est quod institutis libus continetur, nec putandus est honor illi mus qui fuerit contra divinæ legis præcepta et

CAP. III.—Dicente enim Apostolo (i) ut in electionis regulas episcopus ordinetur que uxoris virum fuisse (j) aut esse constiterit (m, 2), tam sacrata semper habita est ista prout etiam de muliere sacerdotis eligendi earligeretur servanda conditio; ne forte illa, pri (k) in matrimonium ejus veniret, qui aliam buisset uxorem, alterius viri esset expertigium. Qui igitur (l) tolerare audeat quod in cramento perpetratur injuriam, cum huic mnerandoque mysterio nec divinæ quidem legta defuerint, quibus evidenter est definitu ginem sacerdos accipiat (m) uxorem (Levit, 14; Exech. XLIV, 22), et alterius torum nes jugis, quæ uxor futura est (n) sacerdotis? enim in sacerdotibus figurabatur Christi et spiritalis conjugium, (o) ut quoniam vir capu lieris (Eph. v, 23; 1 Cor. xi, 3) discat Spot non alium virum nosse quam Christum, q unam eligit, unam diligit et **661** aliam præ suo consortio non adjungit. Si ergo etiam Testamento hæc sacerdotalium conjugior servata est, quanto magis (p) sub Evange constituti, apostolicis debemus servire pra quamlibet quis bonis moribus præditus, operibus inveniatur ornatus; nequaquam ad diaconi gradum, vel ad presbyterii h ad episcopatus culmen ascendat, si aut i

C decurtatæ cum vulgatis: *Quis ergo dissidat. Cod. vero Flor. utramque lectione Quis igitur dissimulare vel tolerare audeat*

(m) Vox uxorem, quam Quesnellus in se tione adjecit ex mss. et Dionysio Exiguo, i riter a nobis fuit in ms. Flor. S. Marci, et lis etiam collect. Hadrian. Deest tamen 5845 ac Vercell., item Hadrianeis.

(n) Sic idem cod. Flor. cum omnibus m et S. Crucis atque quatuor aliis codicib mixtæ. Codd. vero editionis decurtatæ c pontificis. Porro sequens periodus, *Jam usque ad non adjungit, desideratur in V in duob. Hadrianeis, Vercell. et Vat. 13 autem quampluribus codd. collect. Hæ dem antiquis (inter quos sunt Vat. 497, 4201 et 4043) nec non in Florentino leg*

(o) In cod. Florentino hæc lectio peculiarit Ut quomodo vir caput est mulieris, ita Cl est Ecclesiæ, discat Sponsa Verbi. Nome etiam in editis ante Quesnellum, et legit tellum, atque in mss. collect. Hadrian, omnibus collectionibus quas consuleri editioni decurtatæ, id est 1, 3, 4, 5 F 10, 42 et 21, ac in Barberino 77, nec r plo Sighardi, item in codd. collect. 11 edit Soli codices collectionum 20, 21, 22 et mixtæ habent Christi, quod cur Quesne rit, et ex margine edilorum traduxeri ignoramus.

(p) Ita omnes mss. et editi libri collec cod. Florent., cum quinque aliis edition tantum voci gratia præmittunt particulo Quesnellum, sub revelata jam gratia, quo editionis decurtatæ, exceptis Vat. His cum lectione Hadrianeæ consentiunt.

unius uxoris virum, aut uxorem ejus non unius viri fuisse (a) claruerit?

CAP. IV. — Momente vero Apostolo, atque dicente: **662** *Et hi autem probentur primum, et sic ministrent* (1 Tim. iii, 10), quid aliud intelligendum (b) putamus, nisi ut in his profectionibus non solum matrimoniorum castimoniam sed etiam laborum merita cogitemus, ne aut (c) a baptismo novellis, aut a sæculari actu repente conversis officium pastorale cre-

(a) Reposuimus *claruerit* ex codd. Florent. et Hadrianeis, quibus concinit etiam Vat. 544 collect. 24 et exemplum Sighardi, licet sint editionis decurtatæ. Quesnellus cum aliis mss., *constiterit*. In codice autem Angelicæ collect. 21, aut ipsam non uxorem unius viri fuisse *constiterit*.

(b) Verbo *putamus* Quesnellus proposuit in hoc, quod expunximus auctoritate mss. Hadrianeæ collectionis decurtatæ collect. 3, 4, 5, Vindeb., Hisp., et 12, item ms. Barb. 77, et Sighardi. Quesnello favent mss. collect. 1, Vat. Hisp. et Isid., et collect. 24 editionis decurtatæ, aliique omnes editionis mixtæ ex quibus editi prodire.

(c) Ita codd. Hadrian. et Florent. Cæteri cum editis, a *baptismo rudibus*.

(d) Quesn., *cum omnis gradus*: quæ lectio a nobis inventa est tantum in mss. collect. 11 ac 24, et in editis cum Sighardo et Merlino. Mox, *profectuum loco profectum* est in duobus codicibus; et *debeant pro debeat* in tribus, nec non apud Justellum.

(e) Dist. 61, c. 5, *Miramur, § Merito*.

(f) Sic mss. et editi cum codice Florentino. Idem etiam legitur in mss. collect. 3, 4, 5, et Barb. 77, editionis decurtatæ, quæ in aliis exemplaribus *sanctorum pro beatorum* exhibet.

(g) Apud Quesnellum, *eos demum idoneos* cum Vulgatis ac mss. editionem decurtatæ et mixtæ. Textus autem lectionem exhibent omnes codices et editi Hadrian. et ms. Flor.

(h) Ita ms. Florent. cum omnibus codd. et editis Hadrian. In mss. vero editionis decurtatæ insigni varietate hic locus effertur sic: *Quorum omnis ætas a puerilibus exordiis usque ad provectiones annos per disciplinæ ecclesiasticæ stipendia cucurrisset, ut unicuique testimonium prior vili præberet; nec posset de ejus profectione dubitari, cui pro laboribus nullis, pro castis moribus, pro actibus strenuis celsioris loci præmium deberetur. Si enim, etc.* Negari nequit, non minus hanc lectionem quam illam textui insertam Leoninum etylum referre, et librorum oscitantia vel arbitrio hanc insignem varietatem tribui non posse. Observandum porro est lectionem a *puerilibus exordiis* editionis decurtatæ convenire cum Romanæ Ecclesiæ disciplina, et cum Siricii ac Zosimi decretis, in quibus dum promotiones laicorum persalutem interduntur, illud cavetur, ne ad celsiores Ecclesiæ gradus provehantur nisi qui a pueris clero initiati, in inferioribus gradibus legitime se gessissent. Eos vero solos adultos permittunt in clerum recipi, qui grandævii baptizati, statim post baptismum clero sese mancipaverint. Vide Siricii epist. ad Himerium c. 9, et Zosimi ad Ezechium c. 3. At simul animadvertimus lectionem Hadrianeam textui insertam haud contradicere huic disciplinæ; aque enim exigit, quod præcipuum est, longi scilicet temporis probationem per gradus singulos, ut in laudatis decretis exigitur. Solum num hæc probatio sumenda sit a pueritia (quod non ita præcipuum est), S. Leo hic præscindit, uti nonnumquam id præteritis reperimus prædecessores ejus Cælestinus in epist. ad episcopos provinciæ Viennensis et Narbon., c. 3, et Innocentius I, in epist. ad Felicem Nucerinum c. 3. Deinde ea probatio a pueritia licet Romæ et aliis

A datur; (d) cum per omnes gradus militiæ Christianæ de incrementis profectuum debeat æstimari an possint cuiquam majora committi? (e) Merito (f) beatorum Patrum venerabiles sanctiones cum de sacerdotum electione loquentibus, (g) eosdem ut idoneos sacris administrationibus censuerunt, **663** (h) qui multo tempore per singulos officiorum gradus provecti, experimentum sui probabile præbuisissent, ut unicuique testimonium vitæ suæ actuum suorum ratio per-

etiam in locis custodita, non tamen ubique nec semper servabatur; et in Africa, præsertim hoc tempore quo tumultus bellici per plures annos eam Ecclesiam turbaverant, clero vehementer afflicto, non exacte servata fuerat, ut servari potuerat; ita ut nonnulli grandiores in clerum fuissent recepti, aut recipiendi viderentur, qui tamen per suos gradus idoneum experimentum præberent. Hinc fortasse S. Leo remissius agendum in his circumstantiis, et memoratorum prædecessorum exemplo præscindendum censuit ab inculcanda conditione pueritiæ; ac proinde primæ scriptionis textum immutans, solam probationem canonicam per gradus singulos, quæ potissima est, iisdem ingessit. Adde tandem quod a Leone hic allegantur *beatorum Patrum sanctiones*, quo *beatorum Patrum* nomine, non Romanorum pontificum decreta, sed conciliorum canones significare solet. Ita enim in hac ipsa epistola iis verbis cap. 6, *beatorum Patrum regulas*, Nicænos canones, et iis capitulis 40, *sanctorum Patrum divinitus inspirata decreta*, canones Sardicenses innuit. Decreta pontificum, vel *apostolicæ sedis*, vel *prædecessorum* suorum decreta vocat, uti cum eodem capite 5 *apostolicæ sedis statuta ac beatorum Patrum regulas* distinguit. Similiter etiam Zosimus in epist. ad Ezechium cap. 4, de hoc quidem probationis argumento scribens, *Tecum faciunt præcepta Patrum, tecum apostolicæ sedis auctoritas*, nomine *apostolicæ sedis* prædecessores, *Patrum* autem appellatione Patres Sardicenses intelligit. Cum vero hi Patres can. 13 præcipiant quidem ut *per singulos gradus et per longum tempus* eligendorum vita probeatur, et in id testimonium Apostoli a Leone recitatum indicent, non autem jubeant *omnes ætatem a puerilibus exordiis usque ad provectiones annos per disciplinæ ecclesiasticæ stipendia* decurrere: immo adultos de foro et de administratione in clerum recipi, et post legitimi temporis probationem provehi permittant; S. Leo horum Patrum sanctiones appellans, non aliter debuit inculcare quam in textu incerto continetur. Sic etiam Innocentius I, in epist. ad Felicem Nucerinum c. 3, Sardicensium canonum statuta aperte indicans, cap. 5, nulla facta mentione pueritiæ, laicos non prohiberi a clero affirmat: *Ita sane ut in eos tempora a majoribus constituta serventur. Nec cito quilibet lector, cito acolytus, cito diaconus, cito sacerdos fiat; quia in minoribus officii si diu perdurent, et vita eorum pariter et obsequia comprobantur, ut ad sacerdotium postea emensis stipendiorum meritis veniant, nec præcipiant quod vita probata meretur accipere.* Et Cælestinus in epist. ad Viennenses c. 3, Sardicenses canones *Patrum decreta* nuncupans, ait: *Ordinatos vero quosdam episcopos, qui nullis ecclesiasticis ordinibus ut tantæ dignitatis fastigium fuerint instituti, contra Patrum decreta... didicimus; cum ad episcopatum his gradibus, quibus frequentissime cautum est, debeat perveniri, ut minoribus initiati officii ad majora perveniant.* Vides ergo S. Leonem in lectione textui inserta et respexisse Sardicenses canones, et a prædecessorum exemplis non discessisse. Hinc porro cognoscitur quam perperam Quesnellus hanc lectionem ab aliquo impostore, veluti ad recentioris disciplinæ usum accommodatam, et evidentem corruptelam mss. codicibus assutam in notis traduxerit.

hiberet. Si enim ad honores mundi (a) sine suffragio temporis, sine merito laboris indignum est pervenire, et notari ambitus solent, quos probitatis documenta non adjuvant; quam diligens et quam prudens habenda est dispensatio divinorum munerum et cœlestium dignitatum? (b) ne in aliquo apostolica et canonica decreta violentur, et his Ecclesia Domini regenda credatur, qui legitimarum institutionum nescii, et totius humilitatis ignari, non ab infimis sumere incrementum, sed a summis volunt habere principium; cum valde iniquum sit et absurdum, ut imperiti magistris, novi antiquis, et rudes præferantur emeritis. In domo quidem magna sicut Apostolus (c) disserit (II *Timoth.* II, 20), necesse est ut vasa diversa sint, quædam aurea et argentea, quædam vero lignea et fictilia; sed horum ministerium pro materiæ qualitate discernitur, (d) nec idem est pretiosorum usus et vilium. Nam inordinata erunt omnia, si fictilia aureis, et lignea præferantur argenteis. Sicut autem in ligneis et fictilibus eorum hominum species figuratur qui nullis adhuc virtutibus nitent; ita in aureis et argenteis hi sine dubio declarantur qui per longæ eruditionis ignem, et per fornacem diuturni laboris excocti, aurum probatum et argentum purum esse meruerunt. Quibus si merces pro devotione non redditur, omnis ecclesiastica disciplina resolvitur, omnis 664 ordo turbatur, dum in Ecclesia, qui nullum subierunt ministerium, perverso eligentium judicio indebitum obtinent principatum.

CAP. V. — Cum ergo inter vos tantum valuerint aut studia (e) popularium, aut ambitus superbiorum, ut non solum laicos, sed etiam secundarum uxorum

A viros, aut viduarum maritos ad officium cognovimus pastorale provector; nonne (f) apertissimè (g) gunt causæ, ut Ecclesiæ in quibus ista comm sunt, iudicio severiore purgentur, et non soluta tales præsules, sed etiam in ordinatores eorum competens proferatur? Sed circumstant nos mansuetudo clementiæ, hinc censura justitiæ, quia *universæ viæ Domini misericordia, et veritas* gimur secundum sedis apostolicæ pietatem istram temperare sententiam, ut trutinato pot delictorum, (i) quorum utique non una mensur quædam credamus utcumque toleranda, qui vero penitus amputanda. Eos enim qui vel secl nuptias iniverunt, vel viduarum se conjugio runt, nec apostolica, nec legalis auctoritas sac tium (j) obtinere permittit; et multo magis ill fuerit in vestro iudicio confutatus, qui, sicut relatum est, duarum simul est maritus uxore (k) illum qui ab uxore dimissus alteram duxis hibetur. (l) Cæteros vero, quorum provectorio h tum reprehensionis incurrit, quod ex laicis ec cium episcopale delecti sunt, neque ex hoc uxores (m) habent, possunt esse culpabiles, susci sacerdotium tenere 665 permittimus, (n) non dicantes apostolicæ sedis statutis, nec be Patrum regulas resolventes, quibus salubrii stitutum est ne primum, aut secundum, aut in Ecclesia gradum quisquam laicorum qui suffragiis suffultus ascendat, priusquam ad ritum per legitima augmenta perveniat. Qu nunc utcumque patimur esse veniale, inultu modum esse non poterit, si quisquam id qu nino interdicimus (o) usurparit: quia recessiss

(a) Codd. Vat. 5845 et Vercell., *sine suffragatione.*

(b) Dist. 61, c. 8, *Statuimus ne in aliquo.*

(c) Idem Vat., *dixit*, cum quinque aliis mss. lectionis decurtatæ. Vat. collect. 12 omittit ut.

(d) Cod. Florent. cum Justello, *neque est pretiosorum idem usus et vilium.* Prætulimus lectionem antiquissimi Vat. Vercell. aliorumque collect. Hadrian., quibus favent etiam tres codd. editionis decurtatæ. In Vat. col. 14, *nec idem pretiosorum usus et vilium.*

(e) Aliquot mss., *populorum.*

(f) Al., *aptissimæ.*

(g) 1, qu. 7, c. 17, *Exigunt.*

(h) In ms. Vercell. et apud Justellum: *Et quia universæ sedis apostolicæ pietate compellimur ita nostram temperare sententiam;* ubi post vocem *universæ* apparet saltus verborum *Viæ Domini misericordiæ et veritas.* Supplementum ex codd. Florent. aliisque quamplurimis. Cod. Vat. 5843 omittit *cogimur*, et huius loco habet *ita nostram temperare debemus sententiam.*

(i) Ita mss. Hadrian. cum Florent. Quesnelli lectio: *quæ constat non unius esse mensuræ;* ad editionem decurtatam pertinet. Mox, pro *credamus*, quod verbum recepimus ex mss. Hadrian. atque Justello, cod. Florentinus habet *definiamus*, ut in editione decurtata legitur.

(j) Ms. Vercell. cum Justello, *obtendere.* Mox vocibus *vestro iudicio* præmissis particulam *in* ex mss. Flor. et Hadrian.

(k) Quesnellus, *istum*, quod in solo Merlino et aliis editis Leoninis reperimus. In margine autem notavit ad sequentia verba: Al., *qui a prima uxore dimissus;* quæ lectio in Florent. occurrit, nec non in sex mss. editionis decurtatæ.

(l) In Quesnello additur *privandum honorem*, quæ verba absunt ab omnibus mss. et sis editionis Hadrian. et a cod. Florent. In autem in mss. editionis decurtatæ, exceptis 24 cum Merlino et Sichardo. Necessaria qui sunt, cum omnia regantur antecedentibus: *neplica, nec legalis auctoritas sacerdotium obtinere*

(m) Ita fere omnes libri editionis Hadrian. rentino, et duobus editionis decurtatæ. Al.

(n) Quesn. ex lectione mss. decurtatæ non præjudicantes apostolicæ sedis statutis, cessorum nostrorum, nostrisque decretis, qui Viderat lectionem textui insertam et con omnibus nostris mss. Hadrianeis et Florer derat, inquam, apud vulgatum Dionysium duobus codd. Thuanais, et nihilominus (o rum est) hunc locum in notis num. 9 ve tum traduxit, cum potius alia lectio ab ipi notari vitio possit, quatenus *præcessorum n nostraque decreta, et apostolicæ sedis statuto* idem sunt; ac propterea S. Leo fortassis scripturam emendans substituit postren ista, *nec beatorum Patrum regulas resolver* respiciunt Patrum Sardicensium canones cap. 4 mentionem fecerat. Ita lectio texti cohæret cum illis ejusdem cap. 4, *ne in a stolica et canonica decreta violentur;* ubi v lica apostolicæ sedis statuta, canonica aut rum Patrum regulas indicant. Mox, pro *co alias, statutum.*

(o) Ita fere omnes codices Hadrian. cum Codex Florent. et mss. editionis decurtatæ *pare præsumpsit.*

non dat licentiam delinquendi, neque quod potuit aliqua ratione concedi, fas erit amplius impune committi.

CAP. VI. — (a) Donatum autem (b) Salicinensem ex Novatianis cum sua, ut comperimus, plebe conversum, ita Dominico gregi volumus præsidere, ut libellum fidei suæ ad nos meminerit dirigendum, quo et Novatiani dogmatis damnet errorem, et plenissime confiteatur catholicam veritatem. (c) Maximum quod ex laico (d) licet reprehensibiliter ordinatum, tamen si Donatista jam non est, et a spiritu schismaticæ pravitatis alienus, ab episcopali, quam quoquo modo adeptus est, non repellimus dignitate; ita ut et ipse libello ad nos edito catholicum se esse manifestet.

CAP. VII. — De Aggaro (e) vero et Tyberiano, quorum a cæteris qui ex laicis ordinati sunt, in hoc causa diversa est, quod eorum ordinationi atroces tumultus et sævæ seditiones memorantur esse famulatæ, vestro iudicio cuncta commisimus: ut relata habiti apud vos examinis fide, quid de supradictis statuendum sit scire possimus.

CAP. VIII. Illæ autem famulæ Dei quæ integritatem pudoris oppressione barbarica perdidierunt, laudabiliores erunt in humilitate ac verecundia sua si se incontaminatis non audeant comparare virginibus. (g) Quamvis enim omne peccatum ex voluntate nascatur, et potuerit corruptione carnis mens in victa non pollui, minus tamen hoc eis oberit si quod potuerunt animo non amittere, doleant se vel corpore perdidisse.

CAP. IX. — (i) Cum itaque de omnibus (j) fere quæ fratris nostri Potentii relatio continebat, plenissime dilectionem vestram per David fratrem et coepisco-

pum nostrum, qui et sacerdotii merito nobis est probatus et moribus, videatis instructam; superest, fratres, ut (k) concorditer salubres suscipiatis hortatus, et nihil per contentionem agentes, sed ad omne studium devotionis unanimes, divinis et apostolicis (l) constitutionibus pareatis, et in nullo patiamini providentissima canonum decreta violari. Quæ enim nunc certarum remisimus consideratione causarum, antiquis deinceps custodienda sunt regulis, ne quod ad tempus pia lenitate concessimus (m) justa posthac ultione plectamus, (n) in eos specialius et propensius commovendi, pui in episcopis ordinandis sanctorum Patrum statuta (o) neglexerint, et quos refutare debuerant consecrarint. Unde (p) si qui episcopi talem consecraverint sacerdotem qualem esse non liceat, etiamsi aliquo modo damnum proprii honoris evaserint, (q) ordinationis tamen jus ulterius non habebunt, nec umquam ei sacramento intendant, quod neglecto divino iudicio immerito præstiterunt.

CAP. X. — (r) Illud sane quod ad sacerdotalem pertinet dignitatem, inter omnia volumus canonum statuta servari, ut non in quibuslibet locis, neque (s) in quibuscumque castellis, et ubi ante non fuerunt, episcopi consecrentur, cum ubi minores sunt plebes minoresque conventus, presbyterorum cura sufficiat, episcopalia autem gubernacula non nisi majoribus populis et frequentioribus civitatibus oporteat præsidere, ne, quod sanctorum Patrum divinitus inspirata decreta (t) veterunt, viculis et possessionibus, vel obscuris et solitariis municipiis tribuatur sacerdotale fastigium, et honor cui debent excellentiora committi, ipsa sui numerositate vilescat. Quod nunc in sua diœcesi Restitutus episcopus

(a) 1, qu. 7, c. 20, *Donatum*.

(b) Ita vulgati cum mss. collect. 1, 5 Vindeb., Hisp. et cum codd. collect. 12 et 21, ac Sichardo. Codex Barber. collect. 3, *Sajensem ex Novatiano*. In collatione Carthaginensi anni 411, num. 128. memoratur *Donatus episcopus plebis Sajensis*. Cod. Lucensis collect. 4, *Sajacinensem*. Ms. Barb. 71 et Quesnellus in margine, *Sajacensem ex Novatiano*. Cod. Flor., *Sajaciensem ex Novatiano*. Aliæ erroneæ variantes inferiorum codicum omittuntur.

(c) 1, qu. 7, c. 19, *Maximum*.

(d) Ms. Vat. collect. 12 omittit *licet*. Dein, tamen tum in eodem codice, tum in Vat. Hisp. et Isid. desideratur.

(e) Particulam vero supplevimus ex mss. Florentino aliisque quinque optimæ notæ.

(f) Adjecimus sua ex eodem ms. Florent. tribusque aliis optimis codd.

(g) 31, qu. 5, c. 14, *Illæ autem*.

(h) *Legebatur invita*. Quesn. notavit in margine: Forte, *invicta*; et ita quidem restituimus ex ms. Florentino. Post pauca, ex eodem codice, et alio Barber. collect. 3, *eis pro illis oberit*.

(i) Vide not. 3 Quesn.

(j) Restituimus adverbium *fere* non tam ex editis Leonis quam ex mss. collect. Hadrian. Codices etiam collect. 21 et 24 cum Sichardo idem præferunt. Unde revincitur quod Quesnellus in postilla notavit: *Vulgati addunt fere contra mss. codd. fidem*. Non diffitemur tamen in mss. cæterarumstrarum collectionum editionis decurtatæ vel mixtæ, et in

ipso Florentino hanc particulam prætermitti. Quatenus vero hæc in integra epistola a Leone secundis curis fuerit inserta, uti in Hadrianeis exemplaribus exhibetur, in admonitione explicavimus num. 14.

(k) Ita omnes codd. et editi Hadrian. et plures editionis mixtæ, qui hunc textum bis repetentes, primo loco Hadrianeam lectionem sequuntur. Ita etiam apud Merlinum; et Quesnellus septem alios mss. libros similiter legentes allegat not. 4, quos vel Hadrianeæ vel mixtæ editionis esse credimus. In ms. tamen Florentino habetur, *concordi obedientia*, uti in mss. editionis decurtatæ.

(l) Cod. Angelicæ collect. 21, *institutionibus*. In ms. Florent. cum plerisque codd. editionis decurtatæ, *serviatis*; at *pareatis* in plerisque Hadrian., ex quibus mox nonnulli omittunt *nunc*.

(m) Ms. Vercell. et Justelli editio perperam, ut videtur, *justa postulatione*. Forte, *post ultione*. Porro in verbo *plectamus* editio decurtata desinit, et quæ sequuntur sumpta sunt ex Hadrian. collectione, ac ms. Florentino atque codicibus editionis mixtæ.

(n) Hic desinit editio decurtata.

(o) Al., *neglexerunt*, et mox, *consecrarunt*.

(p) 1, qu. 1, et 15, qu. 2, *Si qui*.

(q) Ms. S. Crucis collect. 20, *consecrationis*. Tres alii codd., *ordinationis tamen ejus ulterius licentiam non habebunt*.

(r) Dist. 80, c. 1, *Illud sane*.

(s) Al., *in quibuslibet*.

(t) Al., *vetuerant*.

factum esse causatus est, et rationabiliter postulavit A ut si episcopi eorum locorum in quibus non debuerant ordinari humana conditione decesserint, loca ipsa (a) ad jus ejusdem antistitis cui olim propria vel contigua fuerunt revertantur. Et inutile 665 est ut sacerdotalis dignitas inconsiderata ordinantis facilitate superflua multiplicatione minuatur.

CAP. XI. — De his autem quæ in sacro virginitatis proposito constitutæ, (b) ut superius dictum est, barbaricam pertulere violentiam, et integritatem pudoris non animo, sed corpore perdiderunt, ea nobis videtur servanda moderatio, ut (c) neque in viduarum dejiciantur gradum, nec in sacrarum et perseverantium virginum numero censeantur: quibus, (d) si in moribus virginalibus perseverant, et castimoniam soliditatem mente custodiunt, (e) sacramentorum non est neganda communicatio, quia injustum est illas in eo vel argui vel notari, quod non voluntas amisit, sed vis hostilis eripuit.

CAP. XII. — Causam quoque Lupicini episcopi illic jubemus audiri, cui multum et sæpius postulanti communionem hac ratione (f) reddidimus, quoniam cum ad nostrum iudicium provocasset, im-

(a) Ita emendavimus ex ms. Florentino. Al., ad jus ejus antistitis redigantur, cujus fuerant ante priora. Justellus, ad jus ejus antistitis redeant, cujus fuerint ante priora. Quidam codd. hujus postremæ lectionis pro priora habent propria. Vat. 5845, ad jus ejus antistitis redeant; quia inutile est, etc.

(b) Verba ut superius dictum est adjecimus ex cod. Florentino, qui cum integram hujus epistolæ lectionem exhibeat, non omittit, ut cæteri Hadrianei omittunt, caput octavum, in quo de iisdem virginibus per vim corruptis alia ratione actum fuerat.

(c) Virgines sua culpa corruptæ viduæ antequam nuptæ vocari solebant; unde Cyprianus in libro de Habit. Virg. ait: Dum ornari cultius, dum liberius evagari virgines volunt, esse virgines desinunt, furtivo dedecore corruptæ, viduæ antequam nuptæ, non mariti, sed Christi adulteræ. Et S. Hieronymus in epist. ad Eustochium de Virginitate servanda: Videas, inquit, plerasque viduas antequam nuptas infelicem conscientiam mentita tantum veste protegere. Hinc vero patet cur S. Leo in viduarum gradum haud dejici jubet eas virgines quæ nulla sua culpa per solam barbarorum vim corruptæ fuerint. Mox, loco verborum neque in sacrarum, mss. Vat. 5845 et Vercell. contrario sensu habent, sed in sacrarum. At perperam: nam præterquam quod anterior particula neque aliam similem nec, non vero sed requirit, ipsa moderatio quam S. pontifex servandam proponit videtur exigere ut neque inter viduas neque inter sacras et immaculatas virgines censeantur, non vero ut æque ac si non fuissent corruptæ sacræ virginibus cooptentur. Quod si vero statuisset, haud opus esset subjicere, iisdem, si perseverent in proposito, communionem non esse negandam. Congruet etiam hæc decreti moderatio cum eo consilio quod iisdem virginibus antea præbuit c. 8, ubi laudabiliores futuras affirmat, si se incontaminatis non audeant comparare virginibus.

(d) Editi Leonis, in omnibus virginalibus observationibus. Justellus et plures mss. codd., in omnibus virginalibus tantum. Veram lectionem suppeditarunt duo codices Florentini et Fesulanus.

(e) Vox sacramentorum in cod. Florent. deest. Ideo autem virginibus sine ullo proprio reatu corruptis communionem haud negandam Leo moderatissime

merito eum pendente negotio a communione videbamus fuisse suspensum. Adjectum etiam illud est quod huic temere superordinatus esse cognoscitur, qui non debuit ordinari antequam Lupicinus in præsentem positus, aut confutatus, aut certe (g) confessus justæ posset subjacere sententiæ; ut vacantem locum, quemadmodum disciplina ecclesiastica exigit, is qui consecratur (h) acciperet.

CAP. XIII. — Si quæ (i) vero aliæ emerissent cause quæ ad statum ecclesiasticum et ad concordiam pertineant sacerdotum, illic sub 669 timore Domini (j) volumus ventilentur, et de componendis atque compositis omnibus ad nos relatio plena mittatur, ut ea quæ juxta ecclesiasticum morem justæ et rationabiliter fuerint definita, nostra quoque sententia roorentur. (k) Dat. iv id. Augusti.

EPISTOLA EADEM

(l) Ex mss. editionis decurtatæ.

(m) Leo universis episcopis per Africam constitutis in Domino salutem.

CAP. I. — Cum (n) in ordinationibus sacerdotum

sanxit, quia virginibus propria culpa vitiatæ longa imponebatur pœnitentia, qua diutius a communione arcebantur, ut liquet ex Cypriani epist. 66, ad Ponium, ex Siricii epist. 10 editionis Constantiæ num. 4, et ex Innocentii I epist. ad Victricium num. 15 et 16. Mox, pro illas, alias, eas. Dein, amittit pro amisit apud Justellum legitur.

(f) Duo mss. et Justellus, reddimur. Mox, in ms. Florent., sæpe vocasset, loco provocasset.

(g) Codd. Vat. 5845 et Vercellensis, confusus.

(h) Ita ex sex codd. et Justello. Editi, exciperet.

(i) Editi omittunt vero. Ex nostris mss. et Justello adjecimus.

(j) In ms. Florent. deest volumus. Justellus, volumus iudicio ventilentur.

(k) Ita plerique et vetustiores codices, et editi. Alia quatuor exemplaria, Dat. iii id.

(l) Quinam sint decurtatæ editionis mss. codices, diximus in admonitione num. 2. In exemplaribus collect. Hisp. et Isid. hi tituli præmittuntur, ex quibus vulgati profecti sunt: I. Nec illicitæ personæ ad episcopatum promoveantur. II. De Donato Novatianorum episcopo, et de Maximo ex Donatistis. III. De Aggare et Tyberiano, qui ex laicis fuerunt ordinati. IV. De virginibus sacræ quæ vim barbaricam pertulerunt. V. De statutis canonum conservandis. In tabula collectionis 5 Quesnellianæ hic titulus notatur num. 84: Ad Mauros episcopos de illicitis ordinationibus, et de ancillis quæ virginitatem vi barbarica amiserunt.

(m) Hæc inscriptio sumpta est ex mss. collect. Hisp. et Isid., legiturque etiam in collect. 24. Antiquiores collectiones editionis decurtatæ inscriptionem omittunt, et solum habent: Epistola papæ Leonis ad Mauros episcopos, quæ verba indicant in inscriptione mentionem factam fuisse provincie Mauritanie. Quesnellus vulgatam inscriptionem retinuit, quam nullibi invenimus: Leo episcopus universis episcopis per Cæsariensem Mauritaniam in Africa constitutis.

(n) Quesnellus in prima editione vulgatam lectionem secutus, scripserat de ordinationibus, uti legitur non solum in mss. et editis collect. Hadrian., verum etiam in quibusdam mss. editionis decurtatæ. At in secunda editione emendavit in ordinationibus ea forte de causa, quod hanc lectionem, deprehendit in duobus codd. Barberinis 77 et 2888, quorum variantes post pri-

quædam apud vos illicite usurpata (a) crebrior fama narraret, ratio pietatis exegit ut pro sollicitudine quam universæ Ecclesiæ ex divina institutione dependimus, rerum fidem studeremus agnoscere, vicem curæ nostræ (b) fratri et consacerdoti nostro Potentio (c) delegantes, qui de episcopis quorum culpabilis ferebatur electio, quid 670 veritas haberet, inquireret, nobisque omnia fideliter indicaret. Unde quia idem plenissime (d) cuncta reseravit, et sub quibus qualibusque rectoribus quædam Christi plebes in partibus provinciæ Cæsariensis habeantur sincera nobis relatione patefecit, necessarium fuit ut dolorem cordis nostri, quo pro dominicorum gregum periculis æstuamus, (e) datis litteris promeremus: (f) mirantes tantum apud vos per occasionem temporis impacati, aut ambientium præsumptionem, aut tumultum valuisse popularem, ut indignis quibusque et longe extra sacerdotale meritum constitutis pastoralia fastigium et gubernatio Ecclesiæ (g) dederetur. Non est hoc consulere populis, sed nocere; nec præstare regimen, sed augere discrimen. INTEGRITAS enim præsentium salus est subditorum: et ubi est incolumitas obedientiæ, ibi sana est forma doctrinæ. (h) Principatus autem quem aut seditio (i) extorsit, aut ambitus occupavit, etiamsi moribus atque actibus non offendat, ipsius tamen initii sui est perniciosus exemplo: 671 et difficile est ut bono peram editionem acceperat. In plerisque sane et posterioribus codicibus decurtatæ editionis similiter legitur.

(a) Ita mss. collect. 3, 5, Vindeb., Hisp. et collect. 24, Barb. 77, et Fesulan. cum Merlino, et Sichardo. Cod. Vat., Hisp., *crebrior ad nos famam narraret*. Vat. Isid., *crebrior apud nos famam narraret*. Vat. Reg. collect. 4, *crebrior ad nos famam perferret*. Lucensis collect. 4, *crebrior ad nos famam pervenerit*. Omnes sunt codices editionis decurtatæ. Quesnellus cum vulgatis Hadrianeam lectionem exhibuit, *crebrior ad nos commeantium sermo perferret*.

(b) Voces *proficiscenti a nobis*, quæ leguntur in editione Hadrianeæ, a Quesnello cum editis retentas, et hoc loco insertas, expungimus ab hac decurtata editione auctoritate præstantissimorum hujus editionis codicum Vat., Reg. collect. 1, Lucensis collect. 4, Vindeb. collect. 5, Vindeb. Hisp., Barb. 77, et unius Fesulani.

(c) Editi ante Quesn., *injungentes*, cum mss. Hisp. et Isid. ac Barb. 77, nec non codd. collect. 24, Merlino atque Sichardo; et in margine: *Alias, delegantes*. Quesnellus hanc lectionem prætulit ex quatuor mss. Dionysii, quæ tamen non hanc decurtatam, sed Hadrianeam editionem representant. In secunda vero editione addidit codicem Barberinum collect. 3, cui nos adjungimus mss. collect. 1, 4 et 5, quorum antiquiorum collectionum lectio, præferenda visa est. Mox apud Quesnellum, *qui secundum scripta, quæ per ipsum ad vos direximus, de episcopis, etc.*; quæ verba sunt editionis Hadrianeæ, et in inferiori notæ codicibus editionis decurtatæ. Prætulimus collectiones et codices antiquiores Vat. Reg. collect. 1, Barb. collect. 3, Lucen. collect. 4, Vindeb. collect. 5, alium Vindeb. collect. 9, Hisp., Barb. 77, et unum Fesulanum.

(d) Quesnellus inseruit cum quibusdam nostris codd., *potitæ nostræ*; delevimus autem ex mss. in fine anterioris annotationis memoratis, excepto Fesulano.

(e) Idem Quesn. lectionem Hadrianeam recepit, quæ legebatur in vulgatis: *Datis nunc quoque ad dilectio-*

gantur exitu, quæ malo sunt inchoata principio.

CAP. II. — Quod si in quibuslibet Ecclesiæ gradibus providenter scienterque curandum est ut in Domini domo nihil sit inordinatum, nihilque præposterum, quanto magis elaborandum est ut in electione ejus qui supra omnes gradus constituitur, non erretur? Nam totius familiæ (j) status et ordo nutabit, si quod requiritur in corpore, non inveniat in capite. Ubi est illa beati Pauli apostoli per Spiritum Dei emissa præceptio, qua in persona Timothei omnium Christi sacerdotum numerus eruditur, et proinde unicuique nostrum dicitur: *Manus cito nemini imposueris, neque communicaveris peccatis alienis* (I Tim. v, 22) (k) Quid est (l) cito manus imponere, nisi ante ætatem maturitatis, ante tempus examinis, ante meritum laboris, ante experientiam disciplinæ, sacerdotalem honorem tribuere non probatis? Et qui est communicare peccatis alienis, nisi talem effici ordinantem, qualis est ille qui non meruit ordinari? Sicut enim boni operis sibi comparat fructum, qui rectum (m) servat in eligendo sacerdote judicium; ita gravi semetipsum afficit damno, qui ad suæ dignitatis collegium sublimat indignum. Non enim in cujusquam persona prætermittendum est quod institutis generalibus continetur; nec putandus est honor ille legitimus, qui fuerit (n) de prævaricatione collatus.

CAP. III. — Dicente enim Apostolo, ut inter alias *nem vestram litteris*. Secuti sumus mss. editionis decurtatæ collect. 1, 3, 4, 5, Vindeb., Hisp., cum Merlino et Sichardo. Vat., Hisp. et Isid.: *Datis nunc ad vos litteris*. Expunctis paulo ante vocibus *secundum scripta, quæ per ipsum ad vos direximus*, de quibus annot. 6 (Supra c) dicimus, hictiam expungendæ erant istæ *nunc quoque ad dilectionem vestram*, quæ priorum litterarum mentionem factam præsumunt. Cum vero Leo secundis curis hanc epistolam recognovit, insertis primis vocibus has quoque adjecit.

(f) Dist. 61, *Miramur tantum*, c. 5.

(g) Mss. Lucens., Hisp. et Isid., Barb. 77, cum Sichardo et Merlino, *credetur*.

(h) 1, q. 1, *Principatus, quem*, c. 25.

(i) Sic mss. et editi editionis decurtatæ. Quesnellus cum aliis vulgatis et lectione Hadrianeæ, *contulit*.

(j) Vox *Domini* a Quesnello hic inserta, seu potius cum vulgatis retenta, deleta fuit auctoritate mss. collect. 3, 4, 5, Vindeb., Hisp., Barb. 77 editionis decurtatæ. Mox in quatuor mss. editionis mixtæ, *status exorbitabit*, omissis verbis et *ordo*. Dein *non invenitur pro non invenitur* in Vat., Hisp. et Isid.

(k) Dist. 78. *Quid est manus*, c. 3.

(l) Codd. Vat. Reg., collect. 1, Vindeb. collect. 5, alius Vindeb. Hisp. et Barber. 77, cum ms. Florentino S. Marci: *Quid est manus cito nemini imponere, vel imposueris*.

(m) Ita ex iisdem codicibus Mss. collect. 24, cum Sichardo, *sectatur* Quesnellus retinuit *tenet*.

(n) Restituimus lectionem vulgatorum ante Quesn. quæ est in omnibus codicibus editionis decurtatæ, exceptis duobus Vat. Hisp. et Isid., qui Hadrianeam lectionem exhibent, *contra divinæ legis præcepta collatus*; at Vindeb. Hisp., qui e puris Hispanicæ collectionis fontibus prodit, habet, ut cæteri editionis decurtatæ, *de prævaricatione collatus*. Mirum vero est Quesnellum hanc lectionem deseruisse, etsi not. 2 fateatur eam exstare in duobus codd. Trecoiph. et Thuan. collect. 5, ut induceret lectionem editionis Hadrianeæ ex Dionysio, id est ex collect. Hadrianeæ, et in quinque aliis codicibus eadem nota memoratis,

electionis regulas, is episcopus ordinetur, quem *unius uxoris virum* fuisse aut esse constiterit (I *Tim.* iii, 2), tam sacra semper habita est ista 672 præceptio, ut etiam de muliere sacerdotis eligendi eadem intelligeretur servanda conditio; ne forte illa, priusquam in matrimonium ejus veniret qui aliam non habuisset uxorem, alterius viri esset experta conjugium. Quis ergo dissimulare audeat quod in tanti sacramenti perpetratur injuriam, cum huic magno venerandoque mysterio (a) ne legis quidem statuta defuerint, quibus evidenter est definitum ut virginem sacerdos accipiat, (b) et alterius torum nesciat conjugis, quæ uxor est futura pontificis (*Levit.* xxi, 13, 14; *Ezech.* xlv, 22)? Jam tunc enim in sacerdotibus figurabatur Christi et Ecclesiæ spirituale conjugium; (c) ut quoniam *vir caput est mulieris* (*Ephes.* v, 23; I *Cor.* xi, 3), discat sponsa Verbi non alium virum nosse (d) quam Christum, qui merito unam elegit, unam diligit, et aliam præter ipsam suo consortio non adjungit. Si ergo etiam in veteri Testamento hæc sacerdotalium conjugiorum forma servata est, quanto magis sub revelata jam gratia constituti, apostolicis debemus inseruire præceptis: ut quamlibet quis bonis moribus præditus, et sanctis operibus inveniatur ornatus, nequaquam tamen vel ad diaconii gradum, vel, ad præbyterii honorem, vel ad episcopatus culmen ascendat, si aut ipsam non unius uxoris virum, aut uxorem ejus non unius viri fuisse constiterit?

CAP. IV. — Monente (e) vero Apostolo atque dicente: *Et hi autem probentur primum, et sic ministrent* (I *Tim.* iii, 40); quid aliud intelligendum (f) in hoc putamus, nisi ut in his provectionibus non solum matrimoniorum (g) privilegia, sed etiam laborum merita cogitemus? ne aut a baptismo rudibus, aut a

sæculari actu repente 673 conversis, officium storale (h) credamus; cum per omnes gradus in Christianæ de incrementis profectuum debeat mari an possint cuiquam majora committi. (i) In sanctorum Patrum venerabiles sanctiones, cum sacerdotum electione loquerentur, eos demum neos (j) sacris administrationibus censuerunt, quæ omnis ætas a puerilibus exordiis usque ad pectiores annos per disciplinam ecclesiasticam stitucucurrisset, ut unicuique testimonium priorum haberet: nec posset de ejus provectione dubitare pro laboribus multis, pro castis moribus, pro strenuis, celsioris loci præmium deberetur. Sed ad honores mundi sine suffragio temporis, si rito laboris, indignum est pervenire, et notarius solent, quos probitatis documenta non ad quam diligens et quam prudens habenda est satisfatio divinorum munerum et cœlestium digni (k) ne in aliquo apostolica et canonica decretatur, (l) et his Ecclesia Domini regenda credat legitimarum institutionum nescii, et totius huiusmodi ignari, non ab infimis sumere incrementum summis volunt habere principium, cum verum quum sit et absurdum, ut imperiti magistri antiquis, et rudes præferantur emeritis? Id quidem magna (m) necesse est, sicut Apostolus (II *Tim.* ii, 20), ut vasa diversa sint, quædam et argentea, quædam vero lignea et ficti horum ministerium pro materie qualitate (tur, nec qui est pretiosorum, idem usus est et Nam inordinata erunt omnia, si fictilia aurea et lignea præferantur argenteis. Sicut (o) ligneis et fictilibus eorum hominum sperantur, qui nullis adhuc virtutibus nite

quorum duos Dionysianos (seu melius Hadrianeos) not. 4 appellat, tres alii editionis mixtæ ex descriptione ejusdem noscuntur. Mox initio cap. 3, cod. Vindebon. Hisp. omittit *alias*. Vindebonensis autem collect. 5, fuisse constiterit, tam sacra semper habita.

(a) Ita codices omnium veterum collectionum editionis decurtatæ 4, 3, 4, 5, et Vindebon. Hisp., cum Sichardo. Quesnellus cum vulgatis ex lectione Hadrianea, ne divinæ quidem legis statuta.

(b) Codd. Vindebon. collect. 5, et Barb. 77, addunt uxorem vocem a Quesnello pariter insertam in secunda editione ex mss., ut credimus, collect. 5, et Hadrianeis. Delevimus autem, eo quod in reliquis collectionibus editionis decurtatæ et a Merlino, atque Sichardo omittatur. Paulo post *conjugii* pro *conjugis* legitur in mss. collect. 3, 5, et Barb. 77.

(c) Particula *et pro ut* est in mss. Vat. Hisp. et Isid. Vox autem *Verbi* pro voce *Christi*, quam Quesnellus ex margine editorum inseruerat, revocata est ex codicibus præsertim editionis decurtatæ, quos recensuimus annot. 49 (col. 648, n. e) in hanc epistolam integram.

(d) Ms. Vindebon. Hisp., *quam sponsum; qui enim unam elegit*. Paulo post, *non adjunxit* in cod. Barber. collect. 5 et duobus editionis mixtæ.

(e) Pro *vero* in ms. Vat. Reg. collect. 1, habetur *ergo*.

(f) Confer annot. 22 (col. 649, n. b) in hanc epistolam integram.

(g) Quesnellus, *castimoniam*, ut in editione Hadrianea. In margine autem notavit duos codices habere

privilegia. Id quidem legitur in nostris coditionis decurtatæ, exceptis Vat. Hisp. et Hadrianeis lectiones nonnumquam recepte Vindebon. puras et sincerus Hispanicus habet, sicut etiam Sichardus.

(h) Ita mss. collect. 1, 3, 5, Vindebon. Hisp. 77. Editi cum mss. collect. 4, et Vat. Hisp. atque collect. 12 et 24, *credatur*. Mox, *cum idus* erat in editis. Emendavimus ex omni editionis decurtatæ, a quibus tantum discrepant collect. 1 et 3.

(i) Dist. 61, *Miramur*, c. 5, § *Merito*.

(j) Ms. Vat. Reg. collect. 1, *sacris agmini*

(k) Dist. 61. *Statuimus ne in aliquo*, c. 8

(l) Cod. Vat. Reg., *et eis*. Post pauca, *ex incrementum* in ms. Fesulano.

(m) Mss. Vat. Reg., Vindebon. Hisp. et *necesse est ut (sicut Apostolus dixit) vasa, eadus: necesse est (sicut Apostolus ait) vasa*.

(n) Quesnellus cum editis, *discernitur*, ut mss. collect. Hadrianeæ, et in nostro Vaticano, ac alio Vat. collect. 24 editionis decurtationem vero omnium aliarum collectio decurtatæ editionis antetulimus: cui fave Florentinum integræ editionis. Paulo post *est vilium*, omissa particula *et* in mss. c et Vindebon. Hisp., cum Merlino, et Sichardo.

(o) Codex Lucensis, duo Vindebonense 77, *delent ligneis et*. Post pauca, *per longum ignem* in Vindebon. Hisp. et Vat. colle Sichardo.

aureis et argenteis hi sine dubio declarantur, qui per longæ eruditionis ignem, et per fornacem diuturni laboris excocti, aurum probatum et argentum purum esse meruerunt. Quibus si merces pro devotione non redditur, (a) omnis obedientia resolvitur, omnis ordo turbatur; dum in Ecclesia, qui nullum subiere ministerium, perverso eligentium iudicio indebitum obtinent principatum.

CAP. V. — Cum ergo inter vos tantum valuerint aut studia popularium, aut ambitus superbiorum, ut non solum laicos, sed etiam secundarum uxorum viros, aut viduarum maritos ad officium cognoscamus pastorale proventus; nonne apertissime (b) exigunt causæ (c) ut Ecclesias in quibus ista commissa sunt iudicio severiore purgemus, et non solum in tales præsumes, sed etiam in ordinatorum eorum (d) digna districtione moveamur? Sed circumstant nos hinc mansuetudo clementiæ, hinc censura iustitiæ; et quia *universæ viæ Domini misericordia, et veritas* (Ps. xxiv, 40), cogimur secundum sedis apostolicæ pietatem, ita nostram temperare sententiam, ut trutinato pondere delictorum, quæ constat non unius esse mensuræ, quædam definiamus utcumque toleranda, quædam vero penitus amputanda. Eos enim qui vel secundas nuptias inierunt, vel viduarum se conjugio sociarunt, (e) in sacerdotio manere non patimur; et multo magis (f) illum qui simul duarum est maritus **675** uxorum; vel illum qui a prima uxore dimissus, alteram duxisse perhibetur, privandos honore decernimus. Cæteros vero, quorum proventus hoc tantum reprehensionis incurrit, quod ex laicis ad officium episcopale (g) delecti sunt, neque ex hoc quod uxores habeant possunt esse culpabiles, susceptum sacerdotium tenere permittimus, non præjudicantes apostolicæ sedis statutis, nec præcessorum nostrorum nostrisque decretis, quibus salubriter (h) statulum

(a) Sic potiores codd. editionis decurtatæ, nimirum illi collect. 1, 4, 5, Vindebon. Hisp., Barb. 77, et unus Fesulanus. Alias, *omnis ecclesiastica disciplina resolvitur*, ut in Hadrianea editione. Mox, *subierint pro subire* in duobus Barber. mss. et in Vindeb. collect. 5.

(b) 1, quæst. 7, *exigunt*, c. 17.

(c) Inseruimus lectionem mss. collect. 1, 3, 4, 5, Vindeb. Hisp., et Barb. 77. Quesnellus retinuit vulgatam ut *ecclesiæ... purgentur*, cui soli codices inferiorum collectionum editionis decurtatæ patrocinantur.

(d) Quesnellus cum vulgatis, *ultio competens proferatur*. Sed præstantiores codd. edit. decurtatæ superiori annot. laudati lectionem textui insertam præbuere. His congruunt quatuor alii codices editionis mixtæ. Præterea mss. libri Vat. Hisp. et Isid. habent *digna districtio moveatur*: duo alii, *digna districtione moveantur*. Mox, *circumstat* in Vat. Reg. collect. 4 et Vindeb. collect. 5. Dein, *inde censura* in ms. Barb. 77.

(e) Ita omnes codices editionis decurtatæ, exceptis mss. collect. 24. Concinit etiam cod. S. Crucis editionis mixtæ. Ms. Vat. 3791 collect. 11 mixtæ editionis habet *in sacerdotii munere dignitate non patiamur*. Quesnellus lectionem vulgatorum Hadrianeam secutus est.

(f) Hanc lectionem præferunt mss. quinque antiquiorum collect. 1, 3, 4, 5, et Vindeb. Hisp. cum Barb. 77. Quesnellus: *illum si fuerit vestro iudicio*

est ne primum, vel secundum, aut tertium in Ecclesia gradum quisquam laicorum, quibuslibet suffragiis fultus, ascendat, priusquam ad hoc meritum per legitima augmenta perveniat. Quod enim nunc (i) utcumque veniale est, inultum postmodum esse non poterit, si quisquam id quod omnino interdictum, usurpare præsumpserit: quia remissio peccati non dat licentiam delinquendi; nec quod potuit aliqua ratione concepi, (j) amplius patiemur impune committi.

CAP. VI. — (k) Donatum autem (l) Salicinensem ex Novatianis cum sua, ut comperimus, plebe conversum, ita Dominico volumus gregi præsidere, ut libellum fidei suæ ad nos meminerit dirigendum, quo et Novatiani dogmatis damnet errorem, et plenissime confiteatur catholicam veritatem. (m) Maximum quoque ex laico licet reprehensibiliter ordinatum, tamen si Donatista jam non est, et a spiritu schismatica pravitatis alienus, ab episcopali, quam quoquo modo adeptus est, non repellimus dignitate; ita ut et ipse libello ad nos edito catholicum se esse manifestet.

CAP. VII. — De Aggare (n) vero et Tyberiano, quorum a cæteris qui ex laicis ordinati sunt in hoc causa diversa est, quod eorum ordinationi atroces tumultus et sæva seditiones memorantur esse famulata, vestro iudicio cuncta commisimus: ut relata habiti **676** apud vos examinis fide, quid de supradictis statuendum sit scire possimus.

CAP. VIII. — (o) Illæ autem famulæ Dei quæ integritatem pudoris oppressionem barbaricam perdiderunt laudabiliores erunt in humilitate ac verecundia (p) sua, si se incontaminatis non audeant comparare virginibus. Quamvis enim omne peccatum ex voluntate nascatur, et potuerit correctione carnis mens (q) invicta non polli; minus tamen hoc illis oberit,

confutatus, qui (sicut ad nos relatum est) duarum simul est maritus uxorum, vel istum qui ab uxore dimissus alteram duxisse perhibetur, privandum honore decernimus; et in margine: Al. *illum qui prima uxore dimissa; Vulg., qui a prima uxore dimissus*. Confer annot. 36 et 37 (col. 651, (k), 652, (l) in epist. integram.

(g) Mss. Vindeb. Hisp. et Barb. 77, *electi*. Vat. 3791, *profecti*. Mox *habent* pro *habeant* in duobus Vindebon.

(h) Duo Vindeb., *constitutum est*. Mox in Vindebon. collect. 5, *aut tertium* deest.

(i) Sic plerique, et potiores codd. editionis decurtatæ. Quesnellus lectionem antecedentis editionis integræ cum vulg. secutus est.

(j) Ita iidem codices editionis decurtatæ, excepto Barb. 77, in quo legitur *amplius impune patiemur*. Quesn., *fas erit amplius impune committi*, ut in editione antecedenti.

(k) l. qu. 7, *Donatum*, c. 20.

(l) Quesn. in marg.: Al., *Sajacensem ex Novatiano*. Vide annot. 41 (col. 653, n. b) in hanc eandem epist. edit. integræ.

(m) 1, qu. 7, *Maximum*, c. 19.

(n) Vulg. omittunt vero quam particulam ex posterioribus nostris codd. adiecimus.

(o) 32, qu. 5, *Illæ autem*, c. 14.

(p) Confer annot. 44 (col. 653, n. f) in epist. editionis integræ.

(q) Vide annot. 45 (col. 653, n. h) in hanc eandem epist. integri exempli.

si quod potuerunt animo non amittere, doleant se vel corpore perdidisse.

CAP. IX. — Cum itaque de omnibus quæ fratris nostri Potentii relatio continebat, plenissime dilectionem vestram (a) videatis instructam; superest, fratres, (b) ut concordii obedientia salubres suscipiatis hortatus, et nihil per contentionem agentes, sed ad omne studium devotionis unanimes, divinis et apostolicis constitutionibus (c) serviatis, et in nullo patiamini (d) pia canonum decreta violari. Quæ enim nunc certarum remisimus consideratione causarum, antiquis deinceps custodienda sunt regulis: ne quod ad tempus pia lenitate concessimus, justa (e) posthac ultione plectamus.

677 (f) EPISTOLA XIII.

(g) AD EPISCOPOS METROPOLITANOS PER ILLYRICI PROVINCIAS CONSTITUTOS.

SYNOPSIS. — I. *Gratulatur Illyrici metropolitani se subicientibus auctoritati datæ Anastasio, in majoribus præsertim causis.* — II. *Ut vocati ad concilium ab Anastasio venire non renuant, hortatur.* — III. *Ut nemo sine consensu plebis ordinetur episcopus.* — IV.

a) Quesnellus retinuit lectionem Vulgat. quæ ex Hadrianea editione inserit hæc verba, *Per David fratrem et coepiscopum nostrum, qui et sacerdotii merito nobis est probatus, et moribus.* Sed prætermittantur in omnibus mss. decurtatæ editionis collect. 1, 3, 4, 5, Hisp., Isid., Vat. 1340 collect. 12, et Barb. 77. Inveniuntur autem in solis mss. collect. 24, et apud Merlinum atque Sichardum. Nonnulli etiam codices editionis mixtæ, qui bis hanc periodum repetunt, ut in admonitione notavimus, num. 4, primo quidem loco ex Hadrianea editione sumpto ea verba exhibent; secundo vero loco sumpto ex mss. editionis decurtatæ iisdem verbis carent. Ita cod. S. Crucis collect. 20 et mss. collect. 21.

(b) Sic omnes mss. libri editionis decurtatæ etiam collectionis 24, nec non Sichardus, et ante laudati editionis mixtæ secundo loco. Quenellus Hadrianeam lectionem induxit, *ut concorditer.* Confer annot. 48 (col. 65, n. k) in epist. integram. Dein, *per concertationem pro per contentionem* in quinque mss. editionis decurtatæ.

(c) Sic fere omnes, et præstantissimi codices formæ decurtatæ. Quesnellus cum aliis, *pareatis.*

(d) Idem Quesn. cum lectione Hadrianea, *providentissima.* Reposuimus *pia* ex laudatis codicibus et editionibus formæ decurtatæ.

(e) Melior visa est hæc optimorum codicum lectio, quam cæterorum qui cum editis habent *post hæc.*

(f) Scripta 6 Jan. an. 446.

(g) Edita fuit in collectione Romana Lucæ Holstenii ex unico codice Barberino 3386 collectionis 16 Thessalonicensis, cum quo eandem non inutiliter relegimus.

(h) Editi, et ipse Barberinus codex, *per Achaiam provinciam*, sed omnino perperam; neque enim Achaia, quæ unica erat provincia, plures metropolitaneos in ipsa inscriptione appellatos continebat; neque in omnibus metropolitaneis ad quos hæc litteræ diriguntur, recensetur nomen metropolitani Achaiæ, contra quem tertio capite sermo est. Tutissime igitur ac necessario emendavimus: nam et ad metropolitaneos per Illyricum constitutos data fuit epistola 5, quæ citatur cap. 4, et trium etiam metropolitaneorum quibus hæc epistola inscribitur, provincias optime collegit Holstenius, quæ omnes ad Illyricum pertinent. Vide not. Quesn. Idem Holstenius pro Antiocho legendum suspicatur Attico, qui fuit Epiri

Ut nullus episcopus alterius invitatus clericum sibi dicet.

Dilectissimis fratribus SENECONI, CAROSO, TUDULO, LUCÆ, ANTIOCHO et VIGILANTIO metropolitanis (h) per Illyrici provincias constituto LEO.

CAP. I. — Grato animo (i) epistolas nostras extra dilectionem susceptas, recurrentis paginæ se testatus est, quas nos pro 678 Ecclesiæ et pace scilicet, ne quid novella præsumptio afferret, noscitur direxisse: volentes a sacerbus Domini custodiri quæ sedis apostolicæ auctoritas (j) crebro constituit; scilicet ut per Illyricum clerici constituti ad curam fratris et coepiscopi Anastasii Thessalonicensis urbis antistitis nerent. Ut si quæ (k) majores inter episcopos sunt quæ in provinciis suis nequeant terminari ejus notitiam referantur, et eodem arbitrio suum vini timore iudicii componantur. Servetur hic sacerdotali concordie profuturus, ut Ecclesiæ mini concordie, quemadmodum cupimus, construantur, et nullum, insidiante diabolo, a

veteris metropolita Nicopolitanus. Non assent Nicopolitanus enim metropolita, ut ex sequentibus patebit coactus delatæ Thessalonicensis auctoritati se subiecit, non autem sponte, ut cerunt ad quos hæc epistola data fuit.

(i) Significari creduntur epistolæ 5 et 6, quas prius dedimus. At si voces *epistolas nostras a dilectione susceptas*, plures epistolas ad ipsos episcopos traditas indicant (qualis non est epistola quæ uni Anastasio data fuit), alia saltem epistola quæ perierit, ad eosdem episcopos scripta dicitur post epistolam 5, cum præsertim incredulos epistolæ Leonis fere ante biennium scriptum responsum flagitaverat, tamdiu distulisset, ut huic responsioni has litteras pre reddiderit. Enimvero cum Leo Illyricianis delatam quintam, sextam epistolam tradidit Anastasio, Anastasium vero his litteris ante hoc tempus reddidisse, et aliquot alias epistolas hinc inde fuisse et redditas patebit ex an. 1 (col. 666 m) in epistola sequentem. Verisimillimum itaque est Illyricum quoque citius eadem qua Anastasius sollicitus spondisse epistolæ quintæ; tum vero nonnulli accepisse litteras Leonis, quarum hic pluralis fit mentio. Solus tamen pluralis numerus non cogeret. Leo enim. epist. 102, c. 1, unicam epistolam 99 spectans, plurali numero *Diu expectatas epistolas... gratanter accepisti* similiter epist. 107, de unica Juliani epistola *Rescribens itaque ad epistolas tuas: ac epistolam 1, de unica epistola ad Anatolium: Acuntinopolitanum episcopum epistolas dederim* cod. Barberino *a tua dilectione; et post pauca vincis suis, seu potius in provincia tua; et c. novavit dilectio; quæ suspicionem afferunt hanc epistolam datam fuisse a pari.* Sed captus 4 f. pluralis numeri Holstenii emendationem in huiusmodi testibus satis æquam suaserunt, nisi quis f. 107, p. 150, quæ pluribus metropolitaneis a pari data codice Grimanico nunc singulari numero *a vestra numero plurali scriptum reperiri.*

(j) Respicit anteriorum pontificum, et suorum vicariatum apostolicum episcopi Thessalonicensis.

(k) Vide not. 1 Quesn. et observationem n.

possit præbere dissensio, per quam valeat dissipare quæ nos magno studio habita cupimus moderatione connectere.

CAP. II. — Invitati fratres (a) in causis maximis, et quæ intra provincias suas finire nequeant terminandis, si nulla gravi necessitate retinentur, (b) fraternum studium pro Ecclesiæ utilitate non denogent: maxime cum moderatio nostra (c) providerit, ut non frequens, neque pro levibus causis conveniendi necessitas indicatur; (d) et binos ternosve episcopos singulis provinciis adesse sufficiat, ut leve fiat paucis, quod multis esset onerosum; atque ita efficiatur studio charitatis, ut sacerdotalis tractatus ea quæ ad disciplinam possunt ecclesiasticam pertinere, sancto sibi Spiritu revelante constituat. Id enim nos, volentes quorundam inobedientiam juxta coercitione corrigere, vestra noverit dilectio definisse: ut quisquis superbo animo, cum nulla corporis, vel causæ fuerit necessitate detentus, fraternum sæpius voluerit vitare conventum, se sciat esse judicandum.

CAP. III. — Et quia memorati fratris nostri sollicita relatione cognovimus Achaïæ provinciæ (e) metropolitanum illicitas et constitutis Patrum nostrisque auctoritatibus interdictas ordinationes sæpe celebrasse, illudque suis ausibus addidisse, ut Thespensibus invitis et repugnantibus incognitum, et ante non visum episcopum consecraret; (f) nulli prorsus metropolitanarum hoc licere permittimus, ut suo tantum arbitrio, sine cleri et plebis assensu quemquam ordinet sacerdotem; sed eum Ecclesiæ Dei præficiat, quem totius civitatis consensus elegerit. Ut itaque nos desides non sumus in monendo quæ custodiri debeant quæque vitari, ita in exsequendis illis atque

A servandis neminem esse patimur negligentem: cum custodientem (g) talia laus dignissima comitetur, et fructus, ut speramus, a Domino uberior (h) obsequatur; devium vero et apostolicæ constitutionis oblitum, obnoxium habitura sit et ecclesiastica et divina censura.

CAP. IV. — Illud quoque pari observantia ad sacerdotalis concordia vinculum ab omnibus volumus custodiri, ut nullus episcopus alterius episcopi clericum sibi audeat vindicare, sine illius ad quem pertinet cessione, quam tamen evidentiâ scripta continent: quoniam hoc et (i) canonum definitivâ auctoritas et ipsa servandæ unitatis ratio docet; ne omnis ordo ecclesiasticus (k) per hanc licentiâ efficiatur instabilis. Altius itaque, fratres charissimi, quæ a nobis (j) pio mentis affectu decerni perspiciatis, in pectora vestra descendant; ut nos, qui sollicitè cupimus servare unitatem spiritus in vinculo pacis, præceptionis nostræ fructum percipiamus, et vestræ dilectionis operibus gratulemur. Volumus enim tam vestrum esse quam nostrum est, ut per charitatis gratiam constituatur, quod nulla insidiantis diaboli arte violetur. Plenius vero observare debent quæ oaveri ad ipsum fratrem et coepiscopum nostrum Anastasium (k) scripsimus, eaque in vestram notitiam litteris ipsius volumus pervenire, a quibus fraternitatem vestram nolumus deviare; ut charitatem Dominicam custodita Patrum sanctione servemus. Data octavo idus Januariarum, Actio III et Symmacho viris clarissimis consulibus.

661 EPISTOLA XIV (l).

(m) AD ANASTASIUM THESSALONICENSIS EPISCOPUM. SYNOPSIS (Ex Dionysio Exiguo). — I. Quod semper Thessalonicenses antistites vices apostolicæ sedis im-

(a) Vide not. 2 Quesn. Mox, finire pro finire emendandum credidimus.

(b) In ms. Barb. corrupte habetur *fraternos studios*. Holstenius, quem secutus est Quesnellus, correxit *fraternali se studio*. Cum vero ex ingenio emendandum sit, *fraternum studium* magis placet: nisi aliquid supplendum videatur ex epist. 5, cap. 4, et sexta, cap. 5, hoc modo: *fraternali se studio sanctæ congregationi non denegent*.

(c) Quesnellus in margine indicavit hic significari sequentem epistolam ad Anastasium cap. 10, ac si hæc antea scripta fuisset; cum tamen eam postea lucubrator probaturus simus. Aliæ ergo innuuntur Leonis ad eundem Anastasium litteræ, quas ante sequentem epistolam datas ac deperditas ostendimus annot. 1 (infra) id ep. sequentem. Neque novum, si de eadem re etiam in sequenti epistola sermo sit cap. 10. Similia enim in pluribus litteris a Leone repetita inveniuntur.

(d) In ms. habetur *et... nosve episcopos*. Holstenius supplevit, ut credimus, satis tute, cum epistola sequenti, cap. 10, *binos episcopos* ex singulis provinciis Thessalonicam proficisci S. pontifex jusserit: qui numerus posterius constitutus non impedit quin antea Leo, cum hanc epistolam dedit, latius *binos ternosve* poterit scribere. In epistola quæ desideratur ad Anastasium, ut superiori annot. indicavimus, quæque una cum his litteris transmissa fuit, hæc eadem latiori formula usus credi potest.

(e) Holstenius Petrum Corinthi episcopum credit, qui ad fuit synodo Chalcedonensi an. 451. Sed potius

judicandus est prædecessor ejus Erasistratus, qui pseudo-synodo Ephesinæ an. 449, interfuit.

(f) Lectionem codicis revocavimus, quam Holstenius nulla re cogente mutavit sic: *illi prorsus metropolitanarum hoc licere non permittimus*. Ex abusu scilicet metropolitanarum Achaïæ non singulare illi præceptum, sed generalem legem omnibus præstitutam, et a nullo violandam se præscribere S. pontifex inquit, cum quo consentit generale decretum propositum epistola sequenti c. 5.

(g) Ita codex, et Holstenius. In Quesnelli editione errore typographorum, *talis*.

(h) Corrigendum videtur *subsequatur*: neque enim *obsequor* in subsequendi significatione apud probatos scriptores reperimus.

(i) Vide not. 3 Quesn.

(j) Sic in ms. Quesnellus cum Holstenio, *pie*.

(k) Quesnellus not. 1 in sequentem epistolam hunc locum de eadem epistola intelligi. Sed in litteris de quibus hic sermo est, S. Leo Anastasio præceperat ut quæ decrevit in notitiam Illyricianorum litteris perduceret; quod in sequenti epistola præceptum nullibi legitur. Similiter epist. 6, ubi alia monita eidem Anastasio dedit, ut ea in *omnium fratrum faceret notitiam pervenire*, cap. 6 expresse mandaverat. Hinc alia ad Anastasium epistola, quæ perit, hoc loco designatur.

(l) Al. 12. Quæ autem erat 14, nunc 18. Scripta est præcedentem.

(m) Quesnellus not. 1 hanc epistolam, quæ in omnibus mss. chronica notatione caret, ante præcedentem

pleyerint. — II. *Ut metropolitanis sua jura seruentur.* A
 — III. *Ut a metropolitanis, non laici, non bigami, non viduarum mariti, sed irreprehensibiles ordinentur episcopi.* — IV. *Quod subdiaconis carnale concubium denegatur.* — V. *Ut nullus invitus ordinetur antistes.* — VI. *Ut metropolitanus (a) Epiri de electo quem est ordinaturus in episcopum, ad Thessalonicensem pontificem referat; et de metropolitano electo similiter provinciales episcopi faciant.* — 682 VII. *Ut bina per annos singulos (Al. per annum provincialia) episcoporum concilia celebrentur; et si res difficilis emergerit, quæ non possit Thessalonicensis judicio terminari (Al. et in coll. Hisp., nec fuerit Thessalonicensis episcopi judicio terminata), ad Romanum referatur antistitem.* — VIII. *Ut si quis episcopus suam deserens civitatem, majorem sedem ambitus causa petierit, non solum ecclesiam obtinere non poterit, sed et sua carere debeat (Al. et in Hisp., nec illam obtinere poterit, et sua carere debeat).* — IX. *Ut nullus alienum clericum sollicitare vel tenere præsumat, suo episcopo non præbente consensum.* — X. *Ut in evocandis provincialibus episcopis, (Additur in Hisp., ne sub hoc colore sacerdotalis honor contumeliis addicatur; nec amplius quam bini de provinciis episcopi, quos metropolitanus probaverint, dirigantur).* — XI. *Ut non amplius a statuto concilii tempore, quam dies quindecim remorentur*

an. 445 scriptam eidemque præmittendam arbitratus est, eo quod ob aliquam sententiarum similitudinem, quæ in utrisque continentur, eam esse credidit quæ in præcedenti allegatur cap. ult., illis verbis: *Plenus vero observare debent quæ caveri ad ipsum fratrem et coepiscopum nostrum Anastasio scripsimus.* Cum vero similes hujusmodi sententiæ seu decreta similia Leo identidem inculcare soleat in epistolis diversis (nonnihil sane simile reperitur epistola 6), hæc similitudo nihil cogit. Potiora autem nobis suppetunt momenta quibus hanc epistolam diversam et posterio-rem putemus. In præcedenti epistola cap. 1 S. Leo non solum affirmat se ad Anastasio scripsisse quæ cavenda essent, verum etiam addit: *Eaque in vestram notitiam in litteris ipsius volumus pervenire; quam præcepti partem in his litteris non reperiri observavimus* annot. 16 (col. 666^b) in epist. antecedentem. Præterea in his litteris cap. 10 Anastasii facultatem in vocandis ad synodum episcopis moderaturus stauit, *binos de singulis provinciis episcopos* sufficere, eosque a metropolitans eligendos, qui non ultra dies 15 retardentur. Cum moderationem Thessalonicensi inositam Illyricianis significare in antecedentibus litteris Leoni expediret, nihil horum prætermisisset, si ea epistola post hanc fuisset scripta, nec latiori et vago sensu *binos terminos* episcopos sufficere indicasset, *si binos tantum satis esse antea statuisset.* Adde quod in litteris ad Illyricianos cap. 3 traditur Anastasius relationem misisse de Corinthiorum episcopo Achaiæ metropolita. De hac autem re aliquid Anastasio rescripsisset S. Leo in hac epistola, si ea scripta fuisset aut eodem die aut paulo ante quam laudatas litteras ad Illyricianos traderet. Porro plures litteras a Leone Anastasio datas vel redditas indicant illa cap. 1: *Abundant enim apud te monitorum scripta nostrorum, quibus de omnium actionum temperantia frequenter instruximus.* Aliæ igitur epistolæ ante hanc scriptæ ea videntur prætulisse quæ in præmissis ad Illyricianos litteris indicantur, ita ut hæc epistola non anterior, sed posterior habenda sit, id est scripta post diem 6 Januarii an. 446. Porro factum Attici Epiri metropolitæ Anastasio currente Thessalonicam adducti, quod eidem scribendam occasionem dedit, hieme contigit ex cap. 1. Num id pertineat ad hiemem exeuntis anni 445, aut ineuntis 446, an vero ad hiemem subsequentem, dubitari posset. At ne ad subsequentem protrahamus, impedit sollicitudo Anastasii, quæ in

episcopi. (Additur in Hisp., *Ut si inter eos de ratio fuerit oborta contentio, cuncta 683 Romæ pontifici sub gestorum insinuatione pandantur; eo quod Deo placuerit ordinetur.*)

LEO episcopus urbis Romæ, ANASTASIO episcopo Thessalonicensi.

Quanta fraternitati tuæ (b) a beatissimi I apostoli auctoritate sint commissa, et qualia ei nostro tibi favore sint credita, si vera ratione spiceres et justo examine ponderares, multum semus de injunctæ tibi sollicitudinis devotione idere.

CAP. I. De vicariatu Thessalonicensi, et causa A Nicopolitani episcopi. — Quoniam sicut præcess mei præcessoribus tuis, ita etiam ego dilect tuæ, priorum secutus exemplum, vices mei mraminis delegavi, ut curam quam universis Ecclisiis principaliter ex divina institutione debent imitator nostræ mansuetudinis (c) adjuvares, et quinquis a nobis provinciis præsentiam quodam nostræ visitationis impenderes: (d) siquidem contenti opportunoque prospectu promptum tibi es agnoscere quid in quibusque rebus vel tuo stu-

cogendis citius ad officium Illyrici metropolitæ I giores moras non videtur tulisse erga Atticum: lius infirmitatis impedimenta allegantem, ne eatus Thessalonicam accederet. Confer quæ in hanc rem addidimus in dissert. de Epistolis deperditum. 14. Si autem hoc factum Attici affigendum sit hiemi exeuntis anni 445 vel ineuntis 446, congruum tempus detur protectioni ejus Romæ ubi de vi sibi illata conquestus est, quo et Anastasii diaconi cum ejusdem litteris transmissis fuere, hæc epistola ipso anno 446 aliquanto post Januarii exarata dici debet. Hæc vero epistola exstat in mss. collect. 2, 3 et 5 usque ad 13, atque in 20 usque ad 24. Reperitur etiam in Vat. Reg. n. 849, nec non capitibus 3 et 4 per saltum omisis in Vat. 1347 ac Palatino 579. — In tabula titulorum præmissa collect. 5 in ms. Thuanæ hæc leguntur num. 72: *Ad Anastasium episcopum Thessalonicensem super nimietatis arrogantia vicis apostolicæ sedis redargutio cum subjectis sex titulis decretorum.* Inducantur autem decreta seu capitula sex quæ longo epistolæ præmio subjiciuntur. Primum caput incipit a capite tertio nostræ editionis caput secundum a verbis cap. 6, *Metropolitano vero defuncto*; tertium a cap. 7; quartum a cap. 8; quintum a cap. 9; sextum a cap. 10 usque ad finem epistolæ. Synopsis, quam ex Dionysio præmissimus ad Vaticanum purum Dionysianum cod. 5845 re vocavimus.

(a) Editi Leonis ante Quesn. omittunt Epiri. In textu quidem generalis lex de omnibus Illyrici metropolitans fertur. At Dionysius, ex quo tituli sumpti sunt, Epiri scripsit.

(b) Cod. Vindeb. Hisp. delet præpositionem a. Post pauca, mss. collect. 3, 5, et 24, ac Vat. Reg. 849, habent *sede* pro *auctoritate*. Sichardus, a beatissimo Petro apostolo. Vide not. 2 Quesn.

(c) Collect. Hisp. et Isid. ac mss. collect. 21 cum Ratramno in opere adversus Græcos tom. I Spicilegii Acheriani pag. 110, necnon editi ante Quesnellum addunt *effectus*. Mox codd. collect. 24 cum Sichardo et antiquioribus editis pro *a nobis* præferunt *ab apostolica sede*. Vide not. 3 Quesn.

(d) Codd. Dionys. atque Hadrian. pro *siquidem* habent *et*. Editi cum mss. collect. 24 et Sichardo, quia de continenti, Mss. Thuan. et Cantab. apud Quesn. in margine: *Si quidem convenienti.*

componeres, vel nostro iudicio reserves. Nam cum A
 (a) majora negotia et difficiliore causarum exitus liberum tibi esset sub nostræ sententiæ expectatione suspendere, nec ratio tibi nec necessitas fuit in id quod mensuram tuam excederet deviandi. Abundant enim apud te (b) monitorum scripta nostrorum quibus te de omnium actionum temperantia frequenter instruximus: ut commendatas 684 tibi Christi Ecclesias, per exhortationem charitatis ad salubritatem (c) obedientiæ provocares. Quia etsi plerumque existant inter negligentes vel desides fratres, (d) quæ oporteat majore auctoritate curari, sic tamen est adhibenda correptio, ut semper sit salva dilectio. Unde et beatus apostolus Paulus, ad ecclesiasticum regimen Timotheum imbuens, dicit: *Seniorem ne increpaveris, sed obsecra ut patrem, juvenes ut fratres, anus at matres, juvenulas ut sorores, in omni castitate* (1 Tim. v, 12). Quæ moderatio si quibuscumque inferioribus membris ex apostolica institutione debetur, quanto magis fratribus et coepiscopis (e) nostris sine offensione reddenda est? ut (f) licet non numquam accidant, quæ in sacerdotalibus sunt reprehendenda personis, plus tamen erga corrigendos agat benevolentia quam severitas, plus cohortatio quam commotio, plus charitas quam potestas. (g) Sed ab his qui quæ sua sunt quærunt, non quæ Jesu Christi (Philip. ii, 21), facile ab hac lege disceditur, et dum dominari magis quam consulere (h) subditis placet, honor inflat superbiam, et quod provisum est ad concordiam, tendit ad noxam: (i) quod, ut necesse habeamus ita dicere, non de parvo animi dolore procedit. Me ipsum enim quodammodo (j) in culpam trahi sentio, cum te a traditis tibi regulis immodice discessisse cognosco. Qui si tuæ existimationis parum diligens eras, meæ saltem famæ parcere debuisti: ne quæ tuo tantum

facta sunt animo, nostro viderentur gesta iudicio. Relegat fraternitas tua paginas nostras, omniaque ad tuos emissa majores apostolicæ sedis præsulum scripta percurrat, et vel a me vel a præcessoribus meis (k) inveniat ordinatum, quod a te cognovimus esse præsumptum.

685 Venit namque ad nos cum episcopis provinciæ suæ frater noster Atticus, veteris Epiri (l) metropolitani antistes, et de indignissima (m) afflictione quam pertulit, lacrymabili actione conquestus est coram astantibus diaconibus tuis, qui (n) querelis flebilibus nihil contra referendo, ea quæ nobis ingerebantur, fide non carere monstrabant. Legebatur quoque in litteris tuis, quas iidem diaconi tui detulerunt, quod frater Atticus Thessalonicam venisset, quodque consensum suum etiam scripturæ professione (o) signasset, ut de illo non aliud a nobis posset intelligi, quam proprii arbitrii et spontaneæ devotionis fuisse, quod venerat, quodque chartulam de obedientiæ sponse conscripserat, in cuius tamen chartulæ mentione signum (p) prodebat injuriæ. Non enim necessarium fuerat ut obligaretur scripto, qui obedientiam suam ipso jam voluntarii adventus probabat officio. Unde deplorationibus supradicti hæc verba epistolæ tuæ testimonium præbuerunt, et per hoc quod non est tacitum nudatum est illud quod silentio fuerat adopertum, (q) aditam scilicet Illyrici præfecturam, et sublimissimam inter mundanos apices potestatem (r) in exhibitionem inasontis antistitis incitatum ut missa executione terribili, quæ omnia sibi officia publica ad effectum præceptionis adjungeret, a sacris Ecclesiæ aditis, nullo vel falso insimulatus crimine, extraheretur sacerdos, cui non ob molestiam ægritudinis, (s) non ob sævitiam hiemis darentur induciæ; sed iter asperum et periculis plenum per invias nives

(a) Mss. Thuan. et Cant., *maiores causæ.*

(b) In mss. collect. 24 et Sichardo, *monumentorum.* Cum una tantum supersit epist. 6 Anastasio ante id tempus data; alias, quæ abundare et frequenter datæ dicuntur, desiderari cognoscimus.

(c) In Dionys. atque Hadrian. ac duobus mss. Thuan., *audientiæ.* Mox, *existunt* in ms. Vindebon. collect. 5, in Vat. Hisp. et Isid., nec non in duobus Hadrian. Vercellensibus, et apud Justellum.

(d) Iidem codd. Vat., Hisp. et Isid., *quos oporteat.* Dein, pro *auctoritate*, mss. tria Quesnelli, *austeritate.*

(e) Cod. Vindeb. collect. 5 delet *nostris.*

(f) Dist. 45, *Licet nonnumquam.*

(g) Hanc lectionem, quam Quesnellus ex suis codicibus not. 4 laudatis emendavit, nostri quoque fere omnes et certe potiores confirmant. Vulgatam lectionem: *Sed hi qui quæ sua sunt quærunt, non quæ Jesu Christi, facile ab hac lege discernuntur, et dum dominari, præferunt* mss. col. 24 et exemplum Sichardi.

(h) Ratramnus loco allegato, et in edit. Concil., *subditis quærunt, placet honor, inflat superbia.*

(i) Antiquissimus Vat. 1342 collect. 3: *Quod utique necesse habemus, ita dicimus.* Alias Vat.: *Quod, ut necesse habemus dicere;* idque insereremus textui, si aliis probæ notæ codicibus fulciretur. Justellus quoque legit *habemus.*

(j) Al., *in culpa sentio.* Mox, *deviasse pro discessisse* in Vulg. ante Quesn. cum mss. collect. 24 et Sichardo. Codd. Vind. col. 5 et Vercell. Hadrian., *descivisse.*

(k) Mss. Vat. Hisp. et Isid., cum Ratramno et Ju-

stello, atque Vulg. ante Quesn., *inveniet, perperam;* neque enim in Leonis aut prædecessorum epistolâ inveniri poterat ordinatum, quod S. Leo ab Anastasio præsumptum conqueritur. *Inveniat* urgentis simul et negantis vim habet.

(l) Ita mss. Quidam editi ex Crabbo, *Nicopolitanus.* Vide not. 5 Quesn.

(m) Quesnellus prætulit *astrictione*, quam lectionem ipse in uno, quem not. 6 allegat ms. Victor., nos in Vat. 544 utroque collectionis 24 et apud Sichardum reperimus. Cæterorum omnium cum editorum, tum codicum lectionem restituendam putavimus.

(n) Ms. Corb. collect. 2 apud Quesn. in marg., *querulis flelibus.* Paulo post, Ratramnus cum Vat. Hisp. et Isid., *idem ad me diaconi tui.* In Vindeb. collect. 5 et in Vat. Dionysii cum editis ante Quesn. deest *tui.*

(o) Cod. Vindebon. collect. 5 inserit *sua*, et paulo post, *possit* pro *posset*, et *fuisse* pro *fuisse*, et *conscripterit* pro *conscripterat.*

(p) Vat. Hisp. cum duobus aliis mss. collect. 21 *probat*ur injuriæ.

(q) Mss. collect. 24 cum editis ante Quesn. et Sichardo, *adhibitam.* Cæteri nostri codices, ut in textu. Solus Vindeb. collect. 5, prima manu, *aditam*, secunda vero emendatum *adhibitam.*

(r) Vide not. 7 Quesn.

(s) Cod. Vat. collect. 24 cum Sichardo, *non obstantis hiemis;* et paulo post, *per invias cautes.*

agere cogeretur. Quod tanti laboris, tantique discriminis fuit, ut ex his qui episcopum comitati sunt, quidam defecisse dicantur.

¶ (a) Multum stupeo, frater charissime, sed et plurimum doleo, quod in eum de quo nihil amplius indicaveras quam quod evocatus adesse differret, et excusationem infirmitatis obtenderet, tam atrociter, et tam vehementer potueris commoveri: præsertim cum etiam si tale aliquid mereretur, expectandum tibi (b) fuerit quid ad tua consulta rescriberem. Sed, ut video, bene de moribus meis existimasti, et quam (c) civilia pro conservanda sacerdotali concordia responsurus essem, verissime prævidisti: et ideo motuosos exsequi (d) sine dissimulatione properasti, ne quæ moderationis nostræ aliud disponentia scripta sumpsisses, faciendi id quod factum est licentiam non haberes. An forte aliquod tibi facinus (e) innotuerat, et metropolitanum episcopum novi apud te criminis pondus urgebat? At hoc quidem alienum ab illo esse, etiam tu nihil ei objiciendo (f) confirmas. Sed etiam si quid grave intolerandumque committeret, nostra erat expectanda censura; ut nihil prius ipse decerneres, (g) quam quid nobis placeret agnosceres. Vices enim nostras ita tuæ credidimus charitati, ut in partem sis vocatus sollicitudinis, non in plenitudinem potestatis. Unde sicut multum nos ea quæ a te pie sunt curata lætificant, ita nimium ea quæ perperam sunt gesta contristant. Et necesse est, propter multarum experimenta causarum sollicitius prospici, et diligentius præcaveri, quatenus per spiritum charitatis et pacis, omnis materia scandalorum de Ecclesiis Domini quas tibi commendavimus auferatur, (h) præeminente quidem in illis provinciis

(a) 3, qu. 6, *Multum*, c. 8.

(b) Editi ante Quesn. cum Ratramno et ms. Vindeb., Hisp. aliisque codd. collect. 21, fuerat. Hi postremi mox præferunt quid consulti rescriberemus.

(c) Vide not. 8 Quesn.

(d) Ita Dionysius, tres Thuanei codd. et unus Corb. a Quesnello in margine laudati, nec non plerique et potiores nostri exceptis mss. Hisp., Isid. et alii collect. 24, in quibus cum Ratramno, Sichardo, et anterioribus editis habetur sine dilatione. Mox, aliud disponentis in Vat. collect. 24 et Sichardo.

(e) Ratramnus et mss. collect. 24 cum Sichardo et Vulg. addunt fratris. Mox, metropolitanum, quod legebatur in editis ante Quesn., restituimus ex plerisque nostris diversarum collectionum codicibus, præsertim Vat. 1342 collect. 3 et alio Vat. puro Dionysiano. In duobus Vindebon., altero collect. 5, altero Hisp., legitur *Nicopolitanum*, quod sine ullo sensu discrimine Quesnellus recepit; Epiri enim metropolitanus, cujus hic mentio est, erat Nicopolitanus episcopus. Dein, quid te criminis pondus arguebat est in mss. Vat. Hisp. et Isid., nec non in Vat. collect. 3, et in collect. 21. Vindebon. collect. 5 habet tantum *arguebat*. In codd. autem Vindebon. Hispan., et Vat. collection. 24, ac anterioribus editis, apud te criminis pondus urgebat.

(f) Quatuor codd., confirmasses. Melius in marg. editionis Labb., cognosceris confirmasse. Postea editi ante Quesn. cum mss. collect. 24, gessisset; cæteri codices, committeret.

(g) Justellus, quam quod nobis placere cognosceres. (h) 25, qu. 2, *Igitur*, c. 5.

A episcopatus tui fastigio, sed amputato totius usurpationis excessu.

¶ 687 CAP. II. De jure metropolitārum sub vicario Thessalonicensi degentium conservando. — Igitur secundum sanctorum Patrum canones Spiritu Dei conditos, et totius mundi reverentia consecratos, metropolitanos singularum provinciarum episcopos, quibus ex delegatione nostra fraternitatis tuæ cura prætenditur, jus traditæ sibi antiquitatis dignitatis inemeratum habere decernimus; ita ut a regulis præstitutis, nulla aut negligentia, aut præsumptione discedant.

¶ CAP. III. Quinam a sacerdotio sint arcendi. — In civitatibus quarum rectores obierint, de substituendis episcopis hæc forma servetur: ut is qui ordinandus est, etiamsi bonæ vitæ (i) testimonium habeat, non laicus, non neophytus, nec secundæ conjugis sit maritus, (j) aut qui unam quidem habeat, vel habuerit, sed quam sibi viduam copularit. (k) Sacerdotum enim tam excellens est electio, ut hæc quæ in aliis Ecclesiæ membris non vocantur ad culpam, in illis tamen habeantur illicita.

¶ CAP. IV. De subdiaconorum continentia. — Nam cum extra (l) clericorum ordinem constitutis nuptiarum societati et procreationi filiorum studere sit (m) liberum, ad exhibendam tamen perfectæ continentiæ puritatem, nec (n) subdiaconis quidem connubium carnale conceditur: ut et qui habent, sint tamquam non habentes (1 Cor. VII, 29), et qui non habent, permaneant singulares. Quod si in hoc ordine, qui quartus a capite est, dignum est custodiri, quanto magis in primo (o) aut secundo, vel tertio 688 servandum est, ne aut levitico, aut presbyterali honore, aut episcopali excellentia quicquam idoneus æstime-

(i) Ita cum Quesnello antiquissimus Vat. collect. 3 et Vindebon. collect. 5, nec non codd. collect. 24 et exemplum Sichardi Dionysius. Et aliæ collectiones cum cæteris editis, testimonio fulciatur.

(j) De necessaria hujus loci emendatione, quam plerique nostri antiqui codices præferunt, vide notam 9 Quesnelli. Solum quidam codices collect. 21, vulgatam lectionem exhibent, aut qui vel unam quidem habeat, vel habuerit, sed nec qui sibi viduam copularit. Alii vero ejusdem collect. cum utroque Hisp. et cum Vat. Isid., aut qui unam quidem habeat, vel habuerit, sed nec quam sibi viduam copularit: at particula nec delenda in Vat. Isid., subducta linea notatur, Ms. Vat. collection. 3, sed quam sibi viduam non copularit.

(k) Dist. 32, *Omnium sacerdotum*, c. 1.

(l) Vide not. 10 Quesn.

(m) Quesnellus nihil indicans, post vocem liberum adjecit *arbitrium*: quod in Dionysio quidem, in Hisp., Isid. aliisque posterioribus collectionibus reperimus. Sed magis Leonina visa est lectio anteriorum editionum, quæ cum mss. collect. 3, 5 et 24, Merlino et Sichardo, hoc substantivum prætermittit.

(n) Vide not. 11 Quesnelli.

(o) Cod. Vat. Dionysii et Justellus, vel secundo tertiove. Mox, levitico ministerio in mss. collect. 24 cum editis ante Quesnellum: qui præterea corrigendus est, cum in postilla marginali notaverit, vocem ministerio in editis additam deleri in omnibus mss. codd. Eam uti maxime congruam insereremus textui, si quibus mss. alterius antiquioris collectionis probaretur.

tur, qui se a voluptate (a) uxoria necdum frenasse **A** Ecclesiae ordines nasci assolent, iudicetur. Ac si forte inter ipsos qui praesunt de maioribus (quod absit) peccatis causa (k) nascitur, quae provinciali nequeat examine definiri; fraternitatem tuam de totius negotii qualitate metropolitano curabit instruere, ut si coram positus partibus nec tuo fuerit res sopita iudicio, ad nostram cognitionem, quidquid illud est, transferatur.

CAP. V. De cleri plebisque postulatione et consensu in episcoporum electione.—(b) Cum ergo de summi sacerdotis electione tractabitur, ille omnibus praenatur quem (c) cleri plebisque consensus concorditer postularit: ita ut si in aliam forte personam partium se vota dividerint, metropolitani iudicio is alteri praeratur qui maioribus et studiis juvatur et meritis: tantum ut nullus invitis et non petentibus ordinetur; (d) ne civitas episcopum non optatum aut contemnat, aut oderit; et fiat minus religiosa quam convenit, qui non licuerit habere quem voluit.

CAP. VI. De consecrando episcopo ad Thessalontensem referendum intra vicariatum ejus.—(e) De persona autem consecrandi episcopi, et de cleri plebisque consensu metropolitano episcopus ad fraternitatem tuam referat; quodque in provincia bene placuit, scire te faciat, ut ordinationem rite celebrandam tua quoque firmet auctoritas. Quae rectis dispositionibus nihil morae aut difficultatis debet afferre, ne gregibus Domini diu desit cura pastorum.

(f) Metropolitano vero defuncto, cum in locum ejus alius fuerit subrogandus, provinciales episcopi ad civitatem metropolim convenire debent, ut omnium clericorum atque omnium civium voluntate discussa, ex presbyteris (g) ejusdem Ecclesiae, vel ex diaconis optimus eligatur, de cujus nomine ad tuam notitiam provinciales referant sacerdotes, impleturi vota poscentium, (h) cum quod **689** ipsis placuit, tibi quoque placuisse cognoverint. Sicut enim justas electiones nullis dilationibus volumus fatigari; ita nihil permittimus te ignorante praesumi.

CAP. VII. De conciliis provincialibus frequentandis.—De conciliis autem episcopalibus non aliud indicimus quam (i) sancti Patres salubriter ordinarunt: ut scilicet bini conventus per annos singulos habeantur, in quibus de omnibus querelis quae inter diversos

(a) Justellus, uxoris. Mss. Hisp., Isid. et collect. 21, a voluptate luxuriae.

(b) Dist. 63, Si forte, c. 36; Decret. Ivo. lib. III.

(c) Vide not. 13 Quesn.

(d) Editiones Quesnello anteriores cum ms. Hisp. Isid. et collect. 21, ne plebs invita episcopum. In fine capituli pro voluit, alias voluerit.

(e) Dist. 65, De persona, c. 4.

(f) Dist. 65, Metropolitano, c. 19; et dist. 77, in princip.

(g) Vide not. 14 Quesnelli, et ad verba ex diaconis vide not. ejusdem 15.

(h) Vulgat. ante Quesn. cum codd. collect. 24, si quod.

(i) Dist. 18, De conciliis, c. 3; et in Decret. Ivo. lib. IV.

(j) Vide not. 16 Quesn.

(k) Ms. Vat. Dionys. et codd. collect. 24 cum Merlino et Sichardo, nascatur. In fine capituli, pro transferatur ms. Vindeb. Hisp. habet referatur.

(l) 7, qu. 1, Si quis episcopus, c. 1.

(m) Dionys. cum. mss. Hadrian., Hisp. et Isid., inserunt autem. Vide not. 17 Quesn.

(n) Mss. Vat. collect. 3, Vindeb. collect. 5 et codd. collect. 24 cum editis ante Quesn., occasione; caeteri nostri et omnes Quesnelli in margine ab eodem ci-

tati, ratione. Mox pellatur pro pelletur in codd. Dionys., Hadrian., Hisp. et Isid.

(o) Vide not. 18 Quesn. Post pauca editi ante Quesn. cum mss. Vat. Dionysii et duobus Hadrian. ac Vindeb. Hisp., conveniat.

(p) 19, qu. 2, Alienum clericum, c. 1.

(q) Quesnellus in margine: Ita edit. Nicolini, Merlino, Romana, et posteriores omnes, et codices mss. tres. Alii quatuor cum Dion., Cresc., Sichard., Canis. edit., habent abjicere, et hoc male. Omnes fere nostri codices habent allucere, pro quo Vat. Dionysii illucere, aequae bene. Nostra quoque Sichardi editio habet allucere. Soli mss. libri Vat. Hisp. et Isid., abjicere. At Vindebonensis, qui puriorem Hispanicam refert, allucere. Mox, agatur in antiquioribus editionibus non solum cum mss. collect. 24 et Sichardo, verum etiam cum Vindeb. collect. 5, pro agitur. Et paulo post in Vat. Dionysii et Vindeb. Hisp. compellat pro compellet; processit vero pro recessit in antiquis editionibus et mss. collect. 24.

(r) Quesnellus ex mss. addidit rationabile, ac. Haec voces leguntur quoque in nostris codicibus. Desunt in mss. collect. 24. Post pauca, suffecerit pro sufficiat in Vat. collect. 3.

(s) Hic incip. cap. 11 Dionys. Exig.

(t) Hic incip. cap. 11 Dionys. Exig.

(u) Hic incip. cap. 11 Dionys. Exig.

(v) Hic incip. cap. 11 Dionys. Exig.

(w) Hic incip. cap. 11 Dionys. Exig.

CAP. XI. *Dissentientibus a Thessalonicensi cæteris episcopis, Romanum esse consulendum.* — Si autem in eo quod cum fratribus tractandum definiendumve credideris diversa eorum fuerit a tua voluntate sententia, ad nos omnia sub gestorum testificatione (a) referantur, ut, remotis ambiguitatibus, quod Deo placeat decernatur. Ad hunc enim finem omnem affectum nostrum curamque dirigimus, ut quod ad unitatem concordiæ, et quod ad custodiam pertinet disciplinæ, nulla dissensione violetur, nulla desidia negligatur. Et te igitur, frater dilectissime, et eos fratres nostros qui de tuis offenduntur excessibus, cum tamen non similis sit (b) omnibus materia querelarum, hortor et moneo, ut quæ pie sunt ordinata, salubriterque disposita nulla concertatione turbentur. 691 Nemo quod suum est quærat, sed quod alterius (Philip. II, 4, 21), sicut Apostolus ait: *Unusquisque (c) vestrum proximo suo placeat in bonum ad ædificationem* (Rom. xv, 2). Nec enim poterit unitatis nostræ firma esse compago, nisi nos ad inseparabilem soliditatem vinculum charitatis astrinxerit: quia *sicut in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent; ita multi unum*

(a) Ita plerique mss. libri, et editi cum Dionysio. Quesnellus, *referentur.*

(b) Mss. collect. 24 cum Vulg. ante Quesn. *omnium.*
(c) In mss. Hisp. et Isid. atque in codd. collect. 21 omittitur *vestrum.* Mox in bono pro in bonum habent editi arte Quesn. cum ms. Vindebon. collect. 5, in quo paulo ante, et sicut *ipostolus.*

(d) Idem Vindebon. collect. 5, *Hæc connexio.*

(e) De lectione quidem Dionysii dubitandum non est, ut dubitavit Quesnellus not. 49. Nam in antiquissimo Vaticano et puro Dionysiano codice habetur: *Quibus etsi dignitas communis non est, tamen ordo generalis est.* Concordant mss. libri Vat. Hisp. et Isid., nec non omnes Hadrianei; præterea Florentinus collect. 13 et codex peculiaris originis Vat. 1347, ac tandem mss. collect. 21. Quesnellus ex suis codd. collect. 2 et 5, nimirum Corbeiensi, et Trecopithæano, et quatuor aliis Thuaneis hanc aliam lectionem textui inseruit, quam nos in uno Vindebon. Hisp. invenimus: *Quibus etsi dignitas sit communis, non est tamen ordo generalis. Clarius vero et cavillationi minus obvium, inquit in laudata nota, habent cod. Victor. ms. et editiones Surii, Merlini, et Nicolini, cum sic legant: Quibus cum dignitas sit communis, non est tamen ordo generalis.* Totâ mutatio est vocis *etsi* in *cum*; cui quoque particulæ non raro apud probatos scriptores exemplo *tamen* subjicitur. Nobis autem hæc lectio magis placuit, cum eam præferant codices Vat. collect. 3. Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 24, peculiaris Vat. Reginæ 840, et præter exemplum Merlini collect. 42 etiam exemplum Sighardi. Eodem tamen utraque recidit nostra et Quesnelli lectio: unde hæc probatur auctoritate plurium collectionum; quarum tres si non superant ætatem Dionysii, eidem profecto suppres existunt, et ab eodem fonte prodire dici nequeunt. Contextus quidem hanc lectionem videtur postulare. In ejusmodi enim propositionibus ex duplici comitate constantibus, postremum comma particula *tamen* affectum illud est, quod probandum assumitur. Probationes autem quæ a Leone subjiciuntur, quæque discrimen in te episcopos statuunt, non affirmativam propositionem, qualis apud Dionysium legitur, *tamen ordo generalis est*, videlicet sine discrimine; sed hanc negativam a nobis receptam, *non est tamen ordo generalis*, efflagitant. Cum porro

A *corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra* (Rom. XII, 5; 1 Cor. XII, 12). (d) Connexio totius corporis unam sanitatem, unam pulchritudinem facit: et hæc connexio totius quidem corporis unitatem requirit, sed præcipue exigit concordiam sacerdotum. (e) Quibus cum dignitas sit communis, non est tamen ordo generalis: quoniam et inter beatissimos apostolos in similitudine honoris fuit quædam discretio potestatis; et cum omnium par esset electio, uni tamen datum est ut cæteris præemineret. De qua forma episcoporum quoque est ortadistinctio, et magna ordinatione provisum est ne omnes sibi omnia vindicarent; sed essent in singulis provinciis singuli, quorum 692 inter fratres haberetur prima sententia; et rursus quidam in majoribus urbibus constituti sollicitudinem suscipere ampliolem, per quos ad unam Petri sedem universalis Ecclesiæ cura conflueret, et nihil usquam a suo capite dissideret. (f) Qui ergo scit se quibusdam (g) esse præpositum, non moleste ferat aliquem sibi esse prælatum; sed obedientiam quam exigit, etiam ipse dependat: et sicut non vult gravis oneris sarcinam ferre, ita non audeat alii importabile ponaus imponere (Matth. XIII, 4).

S. Leo in sequentibus fateatur, sicut olim inter apostolos, ita postea inter episcopos potestatem esse diversam; *dignitatem*, quam episcopis communem affirmat, non pro potestate et jurisdictione accipit, sed pro episcopatus honore, seu characterem, qui sane idem in omnibus est: *ordinem* vero, quem dum *generalem* inter episcopos negat, diversum insinuat, non sumit pro sacro episcopali ordine, ut vocare solemus, sed pro ordine hierarchico, qui cum jurisdictionem et auctoritatem majorem in aliis, in aliis minorem requirat, *non est utique generalis*, id est idem in omnibus sine jurisdictionis discrimine. Hinc ex apostolorum forma, qua Petrum cæteris auctoritate et jurisdictione præferebat, hoc loco indicat, et aliis in locis apertius declarat, episcoporum distinctionem ortam tradit, *in quibus non omnes sibi omnia similiter vindicarent, sed quidam provinciis singulis haberent primam sententiam*, uti metropolitæ, *quidam vero in majoribus urbibus constituti sollicitudinem suscipere ampliolem*, nimirum non tam in episcopos quam in metropolitans ipsos, a quibus *obedientiam exigerent*, uti exarchi, seu patriarchæ, ac ipse episcopus Thessalonicensis, quem vicarium sedis apostolicæ cum peculiari jure toti Illyrico idem Leo ejusque antecessores præfecerant. Hæc autem eo concilio ordinata pronuntiat, ut per hos *ad unam Petri sedem universalis Ecclesiæ cura conflueret, et nihil usquam a suo capite dissideret*: quibus summam Romani pontificis auctoritatem, et jurisdictionis primatum, unitatem Ecclesiæ prospicientem declarat. Ita quatuor veluti ordines, seu gradus hierarchicos inter episcopos astruit, episcopalem, metropoliticum, exarchicum seu vicarii apostolici, et pontificium: hisque *etsi dignitatem* episcopalis honoris seu characteris *affirmat communem, ordinem tamen hierarchicum generalem non esse* monet, cum pro diversitate gradus hierarchici auctoritate et potestate distinguantur. Qui hoc testimonium ad æquale omnium episcoporum jus trahunt, voces *dignitatis et ordinis* in recentiore sensum a Leonis mente alienissimum et a contextu dissentientem interpretantes, imperitis fucum facere nituntur.

(f) 2, qu. 6, *Qui scit se, c. 14.*

(g) Cod. Vindebon. collect. 5 et alius Hisp. delect esse.

Discipuli enim sum humilis et mitis magistri, dicentis : *Discite a me quia mitis sum et humilis corde; et invenietis requiem animabus vestris. Jugum enim meum suave est, et onus meum leve* (Math. xi, 29, 30). Quod modo experiemur, nisi illud in observantia veniat, quod idem Dominus ait? *Qui major est vestrum, erit minister vester. Qui autem se exultaverit, humiliabitur; et qui se (a) humiliat exaltabitur* (Math. xx, 26; Marc. x, 43; Luc. xxii, 26; Luc. xiv, 11).

693 (b) EPISTOLA XV.

(c) AD TURRIBIUM ASTURICENSEM EPISCOPUM.

(d) De Priscillianistarum erroribus.

(e) SYNOPSIS (Ex collectione Hispanica).— I. *Contra Priscillianistas, qui sanctam Trinitatem, non personis, sed tantum nominibus distinguunt.* — II. *Adversus id quod Dei Filium posteriorem fuisse credunt quam Patrem.* — III. *Adversus id quod dicunt ideo unigenitum dici Christum, quia solus sit de virgine natus.* — IV. *De Natali Domini, quod in eo Priscillianistæ jejunia celebrent.* — V. *Adversus id quod aiunt animam hominis ex divina esse substantia.* — VI. *Contra id quod aiunt diabolum ex se vel ex chaos esse, et propriam* [Quesn. et unus noster codd. addunt non] *habere naturam.* — VIII. *Contra illud quod nuptias et procreationes filiorum astruant*

(a) Ms. Vindeb. collect. 5, humiliaverit.

(b) Scripta 21 Julii an. 447.

(c) Hæc epistola exstat in mss. collect. 1, 2, 3, 5, 8, Hisp., Isid. 11, 12, 18 et 20 usque ad 24. Eandem relegimus ad codices cujuscumque collectionis, exceptis 2 et 18, quibus Quesnellus usus est. Præcipue autem memorandi sunt codd. Vat. Reg. collect. 1, Vat. collect. 3, Vindebon. collect. 5 et Vaticanus 5845, qui in additionibus continet collectionem 8 cum hi mira antiquitate et raritate cæteris præsent. Turribii porro nomen quam varie scribatur in mss. vide not. 1 Quesnelli.

(d) Confer Aug. hæ. 70 et concilii Bracar. 1 canones.

(e) Valgatorum titulos qui ex collectione Hispanica derivant, ad codicum lectionem revocavimus. In tabula autem collect. 5, num. 71, quam ex Thuaneo codice Quesnellus edidit, hi tituli leguntur : *Constitutio ad Turbium episcopum Asturensem super sexdecim capitulorum consulta Priscillianistarum blasphemis in octodecim respondens capitulis; id est :*

I. *Quid et Patris, et Filii, et Spiritus sancti unam asserunt esse personam.*

II. *De processionibus quarumdam virtutum ex Deo, quas habere cæperit, et quas essentia sui ipsa processerit.*

III. *Ideo unigenitum dici Filium Dei, quia solus sit natus ex virgine.*

IV. *Quod natale Christi honorare se simulent.*

V. *Quod animam hominis divinæ asserant esse substantiæ.*

VI. *Quod diabolus nunquam fuerit bonus, nec natura ejus opificium Dei sit.*

VII. *Quod nuptias damnent, et procreationem nascentium perhorrescant.*

VIII. *Quod humana corpora in mulierum uteris in conceptione seminum demonum opere figurentur.*

IX. *Quod promissionum filii ex mulieribus quidem nati, sed ex Spiritu sancto concepti sint.*

X. *Animas hominum, antequam insererentur humanis corporibus, fuisse in corpore, et in cælesti habitatione peccasse.*

XI. *Quod fatalibus stellis et animas hominum et corpora astringant.*

XII. *Quod sub aliis potestatibus partes animæ, sub aliis corporis sint membra.*

esse peccatum. — VIII. *Contra id quod corpora humana diaboli dicunt esse figmenta, et a dæmonibus 694 in utero formari.* — IX. *Contra id quod filios repromissionis ex Spiritu sancto dicunt esse conceptos.* — X. *Contra id quod animas in cælestibus peccare credunt* [Al. dicunt], *et secundum qualitatem peccati in hoc mundo accipere sortem vel bonam vel malam.* — XI. *Contra id quod fatalibus stellis dicunt animas hominum obligatas.* — XII. *Contra id quod sub aliis potestatibus partes animæ, sub aliis corporis membra describunt.* — XIII (f) *Contra id quod patriarcharum nomina per singula corporis membra disponunt* [Al. describunt]. — XIV. *Contra id quod duodecim signa, quæ mathematici observant, per corpus omne distinguunt.* — XV. *De apocryphis scripturis eorumdem Priscillianorum.* — XVI. (g) *De libro Dictinii* [Al. Dictionii].

Leo episcopus TURRIBIO episcopo (h) salutem.

Quam laudabiliter pro catholicæ fidei veritate movearis, et quam sollicitè Dominico gregi devotionem officii pastoralis impendas, tradita nobis per (i) diaconem tuum fraternitatis tuæ scripta demonstrant, quibus notitiæ nostræ insinuare curasti, 695 qualis in regionibus vestris (j) de antiquæ pestilentiae reliquiis errorum morbus exarserit. Nam et (k) epistolæ sermo, et commonitorii series, et libelli tui textus eloquitur (l) Priscillianistarum fetidissimam apud vos

XIII. *Quod omne corpus Scripturarum canonicarum sub patriarcharum nominibus accipiendum sit.*

XIV. *Statum corporis sub potestate siderum atque signorum pro terrena qualitate teneri.*

XV. *Quod multos codices detestandæ perfidiæ præsumptione diabolica canonicos esse simulata titulaverint veritate : quodque ea quæ extra canonicas Scripturas reperta fuerint, igne debeant concremari.*

XVI. *De tractatibus Dictinii abjiciendis.*

XVII. *De his sacerdotibus qui errantibus non resistent.*

XVIII. *Si descendente ad inferna Christo, caro ejus requieverit in sepulcro.*

(f) Cum in editis hic titulus deesset, illum ex ingenio supplevit Quesnellus sic: *Contra id quod Scripturarum scientiam subvertunt.* Nos ipsum collectionis Hispanicæ titulum ex mss. expressimus.

(g) Ita cum editis unus noster codex. Cæteri perperam : *Emendanda de libro Turribii episcopi.* Cod. Vindebon. Hisp. pro episcopo habet episcopus sanctus.

(h) Cod. Vindebon. collect. 5 addit Asturiensi, legendum *Asturicensi*; et delet salutem.

(i) Hunc Pervincum nominari ab Idatio in Chronico, Quesnellus in margine animadvertit. In cod. Vindebon. Hisp. nominis proprii signum distinguitur.

(j) Duo codices et editi ante Quesn., *de antiquis.* Mox in Vat. Hisp., *error vel morbus pro errorum morbus.*

(k) Vide not. 2 Quesn., qui mox ex mss. edidit eloquitur, cum antea ex solis codd. collect. 24 legitur demonstrant.

(l) Vide not. 3 Quesn. Mox pro *fetidissimam*, alias *fædissimam*. Porro *sententiam* pro *sentinam* habent quidem plerique nostri codices collect. 1, 3, 8, Vat., Hisp. et Isid., cum mss. collect. 24, quibus etiam accedunt codices Corb. collect. 2 et Grimani. collect. 18 a Quesnello laudati eadem nota 3. Nihilominus minus lectionem *sentinam* præferunt non solum omnes vulgati, sed etiam nostri mss. libri collect. 5, 11, 12, 24, nec non ipse codex Grimanicus collect. 18 prima manu, ut idem Quesnellus fatetur, ac præcipue Vindebonensis puram continens collectionem Hispanicam, quæ hanc epistolam in Hispaniam missam e puriori fonte hausisse credenda est. Hinc ab hac vulgata lectione haus discendum cre-

recaluisse sentinam. Nihil est enim (a) sordium in quorumcumque sensibus impiorum, quod in hoc dogma non confluit: quoniam de omni terrenarum opinionum luto multiplicem sibi (b) sæculentiam miscuerunt: ut soli totum biberent quidquid alii ex parte gustassent. Denique si universæ hæreses quæ ante Priscilliani tempus exortæ sunt diligentiùs retractentur, (c) nullus pene invenietur error de quo non traxerit impietas ista contagium: quæ non contenta eorum recipere falsitates qui ab Evangelio sub Christi nomine deviarunt, tenebris se etiam paganitatis immergit, ut per magicarum artium profana secreta et mathematicorum vana mendacia, religionis fidem morumque rationem in potestate dæmonum, et in (d) effectu siderum collocarent. Quod si et credi liceat et doceri, nec virtutibus præmium, nec vitiiis pœna debetur, omniaque non solum humanarum legum, sed etiam divinarum constitutionum decreta solventur: quia neque de bonis neque de malis actibus ullum poterit esse iudicium, si in utramque partem fatalis necessitas motum mentis impellit, et quidquid ab hominibus agitur, non est hominum, sed astrorum. Ad hanc insaniam pertinet (e) prodigiosa illa totius humani corporis per duodecim cæli signa 696 distinctio, ut diversis partibus diversæ præsideant potestates; et creatura quam Deus ad imaginem suam fecit, in tanta sit obligatione siderum, in quanta est connexionem membrorum. Merito patres nostri, sub quorum temporibus hæresis hæc nefanda prorupit, per totum mundum instantè egere ut impius furor ab universa Ecclesia pelleretur: quando etiam mundi principes ita hanc sacrilegam amentiam detestati sunt, (f) ut auctorem ejus cum plerisque discipulis legem publicarum ense prosternerent. Videbant enim omnem curam honestatis sufferri, omnem conjugiorum copulam solvi, simulque divinum jus

didimus, cum præsertim adjectivum *fetidissimam*, et sequens contextus, *sentinæ* magis congruat quam *sententiæ*.

(a) Al., *sordidum*. Post pauca, *de omnium terrenarum opinionum luto*, in antiquioribus editis et aliquibus codd.

(b) Al., *fecem commiscuerunt*. Quesn. in margine.

(c) Cod. Vindebon. Hisp. *tunc nullus*. Porro *invenietur* magis placuit ex præstantioribus septem nostris codicibus. Alias, *invenitur*. Paulo post in mss. Vat. Hisp. et Isid., non vero in puriori Vindebon. Hisp. nec in cæteris, *in tenebras se adeo paganitatis immergit per magicarum artium profana secreta, et mathematicorum vana mendacia, ut religionis, etc.*

(d) Ita omnes nostri codices et editi ante Quesn., qui ex duobus solis mss. Thuan. et Grim. *aspectu* prætulit. Post pauca, pro *debetur* alias *debetur*. Mox *omniumque* in ms. Vindebon. Hisp.

(e) Mss. Vindebon. Hisp. et Vat. collect. 21 *adunt et*.

(f) Vide not. 4 Quesn. Mox, pro cum *plerisque discipulis*, alias, *ac plerosque discipulos* ex mss. collect. 24. Dein cod. Vindebon. Hisp.: *Viderunt enim... omnemque conjugiorum*.

(g) Voces *diu ista* desunt in Vat. Reg. collect. 4. Mox in Vat. Hisp., Isid. et mss. collect. 21, *refugit ultiones quærere; tamen Christianorum*. In Vindebon. Hisp. *refugit ultionem esse quærere, etc.*, corrupte.

A humanumque subverti, si hujusmodi hominibus quam vivere cum tali professione licuisset. Pr (g) diu ista districtio ecclesiasticæ lenitati, quæ sacerdotali contenta iudicio, cruentas refugit: tamen, severis tamen Christianorum principum constitutionibus adjuvatur, dum ad spiritale nonnumquam recurrunt remedium, qui timent corporale suum. Ex quo autem multas provincias hostilis cupavit irruptio, (h) et executionem legum tempore interclusere bellorum. Ex quo inter sacerdotes difficiles commeatus et rari cœperunt esse cœtus, invenit ob publicam perturbationem secreta fida libertatem, et ad multarum mentium subvenem his malis est incitata, quibus debuit correctio. Quæ vero illic aut quanta pars plebius contagione pestis hujus aliena est, ubi, sicut dilithua indicat, lethali morbo etiam 697 quorum sacerdotum corda corrupta sunt; et per quos omnia menda falsitas et defendenda veritas (j) crederetur per ipsos doctrinæ Priscillianæ Evangelium sub Christi, ut ad profanos sensus pietate sanctorum luminum depravata, sub nominibus prophetarum apostolorum non hoc prædicetur quod Spiritus sanctus docuit, sed quod diaboli minister inseruit. Ergo dilectio tua fidelis, quantum potuit, diligenter damnatas olim opiniones (k) sedecim capitulis comprehendit, nos quoque strictim omnia retractamne aliquid harum blasphemiarum aut tolerabile deatur aut dubium.

Cap. I. *Quam impie de Trinitate personarum insentiant Priscillianistæ*. — Primo itaque capitulum demonstratur quam impie sentiant de Trinitate vana, qui et Patris, et Filii, et Spiritus sancti unum atque eandem asserunt esse personam, tanquam idem Deus nunc Pater, nunc Filius, nunc Spiritus sanctus nominetur; nec alius sit qui genuit, ali

Sed hinc prædictæ variantis origo cognoscitur, et mulque elucet perperam scriptum *ultione esse quæris* pro *ultiones, severis*. Dein *ad speratum* pro *ad spiritale* in laudatis codd. Vat. Hisp. et Isid. atque illis collect. 21.

(h) Conjunctionem et sententiæ magis congruam Quesnello licet expunctam, restitimus auctoritate codd. Vat. collect. 3 Vindebon., collect. 5 et Vat. Hisp. ac Isid., necnon alius Vat. collect. 24, ex quibus nonnulli plurali numero, et *executiones*. Mox pro *interclusere* editi ante Quesn. *interdixere*. Dein in Vat. Hisp. et Isid., *difficilis commeatus, et postea, ad multarum gentium subversionem*.

(i) Codd. Vindebon. collect. 5 et Hisp. ac Vat. collect. 11, 21, et 24 omittunt a *contagione*. Dein *charitas tua* est in duobus mss. et antiquioribus editi pro *dilectio tua*.

(j) Cod. Vat. collect. 24, *fuert*. Mox *doctrinæ Priscilliani* in Vat. Reg. collect. 1, in Vindebon. Hisp. et in duobus codd. collect. 11 et 24 cum editis ante Quesn.

(k) Sic omnes nostri codices, exceptis mss. Vat. collect. 8 et 24, in quibus habetur *septemdecim capitulis*, computato, ut videtur, postremo hujus epistolæ capite, quod tamen ad sedecim capitula a Turribio proposita et a Leone totidem capitulis rejecta minime pertinet. Post pauca *retractemus* editi ante Quesn. cum sex inferioris notæ codicibus.

qui genitus est, (a) alius qui de utroque processit; sed singularis unitas in tribus quidem vocabulis, sed non (b) in tribus sit accipienda personis. Quod blasphemiam genus de Sabellii opinione sumpserunt: eujus discipuli etiam Patripassiani merito nuncupantur; quia si ipse est Filius, qui est Pater, crux Filii, Patris est passio; et quidquid in forma servi Filius Patri obediendo sustinuit, totum in se Pater ipse suscepit. Quod catholicæ fidei sine ambiguitate contrarium est, quæ (c) Trinitatem Deitatis sic $\delta\mu\omicron\upsilon\sigma\iota\sigma\iota\upsilon\upsilon$ confitetur, ut Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum sine confusione indivisos, sine tempore sempiternos, sine differentia credat æquales: quia Unitatem in $\Theta\Theta\Theta$ Trinitate non eadem persona, sed eadem implet essentia.

CAP. II. *De virtutibus quas ex Deo procedere fingunt.* — In secundo capitulo ostenditur ineptum vanumque commentum (d) de processionebus quarumdam virtutum ex Deo, quas habere cœperit et quas essentia sui ipse præcesserit. In quo Arianorum (e) quoque suffragantur errori, dicentium quod Pater Filio prior sit, quia fuerit aliquando sine Filio, et tunc Pater esse cœperit, quando Filium genuerit. Sed sicut illos catholica Ecclesia detestatur, ita et istos, qui putant umquam Deo id quod ejusdem est essentiæ defuisse. Quem sicut mutabilem, ita et proficientem dicere nefas est. Quam enim mutatur quod minuitur, tam mutatur etiam quod augetur.

CAP. III. *Cur unigenitus dicatur apud eos Filius Dei.* — (f) Tertii vero capituli sermo designat, quod iidem impii asserant, ideo unigenitum dici Filium Dei, quia solus sit natus ex virgine. Quod utique non auderent dicere, nisi Pauli Samosateni et Photini virus hausissent, qui dixerunt Dominum nostrum Jesum Christum, antequam nasceretur ex virgine Maria, non fuisse. Si autem isti aliud de suo sensu intelligi volunt, neque principium de matre dant Christo, asserant necesse est non unum esse Filium Dei, sed alios quoque ex summo Patre genitos, quorum hic unus sit natus ex femina, et ob hoc appelletur Unigenitus: quia hanc nascendi conditionem alius filiorum Dei nemo suscepit. Quoquo versum $\Theta\Theta\Theta$ igitur se conulerint, in magnæ tendunt impietatis abruptum, si

(a) Mss. Hisp. et Isid., aut qui Mox procedit pro processit apud Theodulphum lib. de Spiritu sancto.

(b) Inseruimus in ex. Vat. Reg. collect. 1. Vindeb. collect. 5, Vat. et Vercell. collect. 8, nec non Vat. Hisp. et Isid. In Vindeb. Hisp., et non in tribus, deleta sed. Post in pauca sex codd., Patripassiani non immerito. Dein Filius Patris obediens sustinuit in Vindeb. Hisp.

(c) Quesnellus cum antea editis et ms. Grim., Trinitatem Unitatis retinuit, etsi notaverit in margine Trinitatem Deitatis reperiri in novem suis codicibus, quibus alii plures nostri accedunt, inter quos Vat. Reg. collect. 1 et Vindeb. Hisp. solum pro Deitatis habent Divinitatis. Hanc autem lectionem omnino præferendam evincit similis lectio hujus epistolæ cap. 17, ubi antecedentia compendio repetuntur. Unus Barb. habet Trinitatis Unitatem.

(d) Ms. Vat. collect. 8, de processione. Mox in Vulg., essentia sua. Quesnellus correxit ex omnibus suis codicibus, quibus astipulantur etiam nostri, uno ex-

A Christum Dominum vel ex matre volunt habere principium, vel Patris Dei unigenitum diffidentur, cum et de matre is natus sit qui erat Deus Verbum, et de Patre nemo sit genitus præter Verbum.

CAP. IV. *Quod jejunt in Natali Domini et die Dominica.* — Quarto autem capitulo continetur, quod Natalem Christi, quem secundum susceptionem veri hominis catholica Ecclesia veneratur, quia Verbum caro factum est et habitavit in nobis (Joan. 1, 14), non vere isti honorent, sed honorare se simulent, jejunantes eodem die, sicut et die Dominico quæ est dies resurrectionis Christi. Quod utique ideo faciunt quia Christum Dominum in vera hominis natura natum esse non credunt, sed per quamdam illusionem ostentata videri volunt (g) quæ vera non fuerint; sequentes dogmata Cerdonis atque Marcionis, et cognatis suis Manichæis per omnia consonantes. Qui, sicut in nostro examine detecti atque convicti sunt, Dominicum diem, quem nobis Salvatoris, nostri resurrectio consecravit, exigunt in mœrore jejunii; solis, ut proditum est, reverentiæ hanc continentiam devotes: ut per omnia sint a nostræ fidei unitate discordes, et dies qui a nobis in lætitiâ habetur, ab illis in afflictione ducatur. Unde dignum est ut inimici crucis et resurrectionis Christi talem excipiant sententiam, qualem elegerunt doctrinam.

CAP. V. *Quod animam hominis divinæ asserunt esse substantiæ.* — Quinto capitulo refertur quod animam hominis divinæ asserant esse substantiæ, nec a natura Creatoris sui conditionis nostræ distare naturam. Quam impietatem ex philosophorum quorundam et Manichæorum opinione manantem catholica fides damnat: sciens nullam tam sublimem tamque præcipuam esse facturam, cui Deus ipse natura sit. Quod enim de ipso est, (h) id est quod ipse, neque id aliud est $\Theta\Theta\Theta$ quam Filius et Spiritus sanctus. Præter hanc autem summæ Trinitatis unam, consubstantialem, et sempiternam, atque incommutabilem Deitatem, nihil omnium creaturarum est quod non in exordio sui ex nihilo creatum sit. Non autem quidquid inter creaturas eminet Deus est, nec si quid magnum est atque mirabile, hoc est quod ille qui facit mirabilia magna solus (Ps. xxxv, 4.) Nemo

cepto, in quo et per quas essentia sua.

(e) Ex mss. Vindeb. collect. 5, nec non ex collectione Hisp. et Isid. aliisque codd. inseruimus quoque, satis congrue; indicatur enim, Priscillianistas non solum Sabellianis, de quibus capite antecedenti, sed Arianis quoque, licet Sabellianorum errori oppositis, suffragari. Post pauca pro genuerit unus cod. generavit, duo generavit. Dein essentiale pro, essentia in Vindeb. Hisp.

(f) Duo mss. Vindeb. collect. 5 et Hisp. Tertio vero (vel autem) capitulo. Aliquando post idem codex collect. 5 cum antiquioribus Vulg., ex summo Patre progenitos. Dein in Vat. Hisp., si Christum Dominum nostrum; Isid., Dominum Jesum.

(g) Mss. Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 11, quasi vera. Vat. Hisp. et Isid., quasi vera. Post pauca Vulg. ante Quesn. cum nonnullis mss., dogma Cerdonis, et concordantes pro consonantes.

(h) Al., idem est. Quidam codices Vat. cum Vindeb. Hisp., hoc est quod, ipse neque aliud est.

hominum veritas, nemo sapientia, nemo justitia est; sed multi participes sunt veritatis, et sapientiæ atque justitiæ. Solus autem Deus nullius participationis indigens est: de quo quidquid digne utcumque sentitur, non qualitas est, sed essentia. Incommutabili enim (a) nihil accedit, nihil deperit: quia esse illi, quod est sempiternum, semper est proprium. Unde in se manens innovat omnia, et nihil accipit quod ipse non dederit. Nimum igitur superbi nimiumque sunt cæci (b) qui cum dicant humanam animam divinæ esse substantiæ, non intelligunt nihil se aliud dicere quam Deum esse mutabilem, et ipsum perpeti quidquid potest naturæ ejus inferri.

CAP. VI. *Quod aiunt diabolus numquam fuisse bonum, nec Dei opus esse, sed ex chao et tenebris emersisse.* — Sexta annotatio indicat eos dicere quod diabolus numquam fuerit bonus, nec natura ejus officium Dei sit, sed eum ex chao et tenebris emersisse: quia scilicet nullum sui habeat auctorem, sed (c) omnis mali ipse sit principium atque substantia: cum fides vera, quæ est catholica, omnium creaturarum sive spiritualium, sive corporalium bonam confiteatur substantiam, et mali nullam esse naturam: quia Deus, qui universitatis est conditor, nihil non bonum fecit. Unde et diabolus bonus esset, si in eo quod factus est permaneret. Sed quia naturali excellentia male usus est, et in veritate non stetit (Joan. viii, 44). non in contrarium transit substantiam, sed a summo bono, cui debuit adhærere, descivit; sicut ipsi qui talia asserunt a veris in falsa prouunt, et naturam in eo arguunt in quo sponte delinquunt, ac pro sua voluntaria perversitate damnantur. Quod utique (d) in ipsis malum erit, et ipsum malum non erit substantia, sed pœna substantiæ.

701 CAP. VII. *Damnans nuptias et usum matrimonii.* — Septimo loco (e) sequitur, quod nuptias damnant, et procreationem nascentium perhorrescunt, in quo, sicut pene in omnibus, cum Manichæorum profanitate concordant: ideo, sicut ipsorum mores probant, conjugalem capulam detestantur; (f) quia

(a) Sex nostri codd., *nihil accedit*: et dein Vulg. ante Quesn. cum quibusdam inferioris notæ codd. *nihil accipit*.

(b) Codd. Vat. Reg. collect. 1 et Vat. Hisp. atque Isid., *quicumque dicunt*. Vindebon collect. 5, *qui cum dicunt*. Dein, *naturæ vel animæ ejus inferri* in Vat. Hisp. et Isid. tribusque aliis mss.

(c) Vat. Reg. collect. 1, cum uno Thuaneo Quesn., *omnibus malis*. Alius noster codex, *omnibus mali*. Vide not. 6 Quesn. Post pauca sex nostri codd., *cum fides ea, quæ est*.

(d) Codd., Vat. Reg. collect. 1, duo Vindebon. collect. 5, et Hisp. alique duo Vatt. delent præpositionem *in*. Paulo post, *sed pœna substantiæ* delent mss. Vat. 5845 et Grimanicum.

(e) Mss. Hisp. et Isid., *consequitur*.

(f) In Vat. Hisp. et Isid., tribusque aliis mss., *quia est illic libertas turpitudinis, ubi non pudor et matrimonii servatur, et sobolis*. Editi ante Quesnellum sequuntur lectionem textus exceptis verbis *et sobolis*, quorum loco habent *et spes sobolis*.

(g) Vindebon. collect. 5, *dicere diaboli esse figmentum*. Vat. collect. 3 cum antea Vulgat., *diaboli dicere esse figmentum*. Mox Vat. Reg. collect. 1, *ope dæmo-*

non est illic libertas turpitudinis, ubi pudor et matrimonii servatur et sobolis.

CAP. VIII. — *Corpora humana aiunt per diabolum formari, et eorum resurrectionem negant.* — Octavo ipsorum est, plasmationem humanorum corporum (g) diaboli esse figmentum, et semina conceptionum opera dæmonum in mulierum uteris figurari: propter quod resurrectionem carnis non esse credendam, quia (h) concretio corporis non sit congrua animæ dignitati. Quæ falsitas sine dubio operum diaboli est, et talia prodigia opinionum, figmentas dæmonum. qui non in feminarum ventribus formantur homines, sed in hæreticorum cordibus tales falluntur errores. Quod immundissimum virus de nichææ impietatis specialiter fonte procedens, et fides catholica deprehendit atque damnat.

702 CAP. IV. *Filios promissionis per Spiritum sanctum conceptos esse dicunt.* — Nona autem annotatio: nifesta quod filios promissionis, ex mulieribus prolem natos, sed ex Spiritu sancto dicant esse conceptos, ne illa soboles quæ de carnis semine nascitur, (i) ad conditionem pertinere videatur. Quod catholice dei repugnans atque contrarium est, quæ omnem hominem in corporis animæque substantia a corpore universitatis formari atque animari intra tertiana viscera constitetur: manente quidem illo per cati mortalitatisque contagio, quod in prolem a parente transcurrit; sed regenerationis sacramentum subveniente, quo (j) per Spiritum sanctum promissionis filii renascuntur, non in utero carnis, sed in virtute baptismatis. Unde et David, qui utique et promissionis filius dicit ad Deum: *Manus tuæ fecerunt me, et plus maverunt me* (Ps. cxviii, 75; Jer. x, 8). Et ad Jeremiam Dominus ait: *Prius quam formarem in utero, novi te; et in vulva matris tuæ sanctificavi te* (Jerem. 1, 5).

CAP. X. *Affirmant animas in cælo, peccantes, in æpore detrusas pro peccati pœna.* — Decimo autem capitulo referuntur asserere, animas quæ humanis corporibus inseruntur fuisse (k) sine corpore, et in cælo. Hisp. et Isid., *per dæmones*. In antiquiori autem Vindebon. Hisp., *per dæmonum*, corrupte, ut per scriptum apparet ex opere vel opera, ut in aliis codd. legitur.

(h) Ita codd. septem a Quesn. laudati in marginibus et nostri multo plures cum editione Surii et Nicolini Al., *concreatio*. Mox *dignitati* delent mss. Grimanici. ejusdem Quesn.

(i) Mss. Vat. Hisp. et Isid. cum tribus aliis, *ad illam conditionem*. Paulo post ex mss. Vindebon. collect. 5 et Vat., Hisp. et Isid., revocavimus lectionem editorum ante Quesn., *substantia* cujus loco Quesnellus. Dein *substantiam*, et in margine: *Al subsistentia*. Dein *manente quidem in illo*, in Vat. 5845.

(j) Quesnellus ex Spiritu sancto. Restituimus vulgaram lectionem, quippe quam codd. præstantissimum Vat. Reg. collect. 1, Vindebon. collect. 5, nec non Hisp. et Isid. cum tribus aliis Vatt. confirmant.

(k) Editi ante Quesn. cum plerisque etiam vetustissimis codd., *in corpore*, sed perperam, ut Quesnellus optime statuit not. 7. Emendationem ejus, quam reperit in tribus tantum mss. Thuan. et Trecoth. collect. 5, et Heravall. Isidori collect. 12, nos confirmamus aliis codicibus Vat. collect. 3, Vindebon.

sti habitatione peccasse, atque ob hoc a sublimibus ad inferiora delapsas, in diversæ qualitatis principibus incidisse, et per aerias ac sidereas potestates, alias duriores, alias mitiores, corporibus esse conclusas, sorte diversas et conditione dissimili: ut quidquid in hac vita varie et inæqualiter provenit, ex præcedentibus cansis videatur **703** accidere. Quam impietatis fabulam ex multorum sibi erroribus texerunt; sed omnes eos catholica fides a corpore suæ unitatis abscidit, constanter prædicans atque veraciter, quod animæ hominum, priusquam suis (a) inspirarentur corporibus, non fuere, nec ab alio incorporantur nisi ab opifice Deo, qui et ipsarum est creator et corporum; et quia per primi hominis prævaricationem tota humani generis propago vitata sit, neminem posse a conditione veteris hominis liberari, nisi per sacramentum baptismatis Christi, in quo nulla est discretio renatorum, dicente Apostolo *Quicumque (b) enim in Christo baptizati estis, Christum induistis. Non est Judæus, neque Græcus; non est servus, neque liber: non est masculus, neque femina; omnes enim vos unum estis in Christo Jesu (Gal. III, 27, 28).* (e) Quid ergo hic agunt cursus siderum, quid signamenta fatorum, quid mundanarum rerum mobilis status, et inquieta diversitas? Ecce tot impares gratia Dei facit æquales, qui inter quoslibet vitæ hujus labores, si fideles permanent, miseris esse non possunt (d) apostolus illud in omni tentatione dicentes: *Quis nos separabit a charitate Christi? tribulatio? an angustia? an persecutio? an fames? an nuditas? an periculum? an gladius? Sicut scriptum est, quia propter te morte afficimur tota die, æstimati sumus ut oves occisionis. Sed in his omnibus superamus per eum qui nos dilexit (Rom. VIII, 35, 36).* Et ideo Ecclesia, quæ corpus est Christi, nihil de mundi inæqualitatibus metuit, quia nihil de bonis (e) temporalibus concupiscit; nec timet inani strepitu fatorum gravari, quæ patientia tribulationum novit augeri.

704 CAP. XI. *Fatalem necessitatem hominibus imponunt.* — Undecima ipsorum blasphemia est, qua (f) fatalibus stellis et animas hominum, et corpora

collect. 5, Vercell. et Vat. 1353 collect. 8, alio Vat. est Veneto S. Marci collect. 12, et Vat. Ottobon. 297 collect. 23. Paulo post ob hoc deest in Vat. collect. 24. Post pauca Vat., Hisp. et Isid., cum tribus aliis, in suæ qualitatis principes incidisse, et per aerias ac sidereas potestates alias in diversis corporibus esse conclusas. Vindeb. Hisp., in se qualitatis... alias in versis corporibus; cætera ut in lectione præcedenti.

(a) Vat. Reg., *inspirantur.*

(b) Ms. Vindeb. Hisp. debet enim.

(c) Vat. collect. 24, *Quid enim agunt. Dein mobiles status* in Vindeb. collect. 5. Postea *fecit æquales* in Vindeb. Hisp. et duobus Vatt. collect. 21.

(d) Codd. Vat., Hisp. et Isid., cum tribus aliis præmissis puncto, sic præferunt. *Quot (al., quod apostolicum illud in omni tentatione monet (al., docet) dicens: Quis nos, etc. Dein iidem codd. et Vindeb. Hisp., mortificamur pro morte afficimur.*

(e) Ms. Vat. collect. 83, aliud collect., et codd. collect. 24, cum antiquioribus editis, *corporalibus, Post pauca, quia patientia*, in Vindeb. Hisp.

(f) Ms. Vindeb. Hisp. *fataliter. Dein, ut homines*

opinantur obstringi, per quam amentiam necesse est ut omnibus paganorum erroribus implicati, et faventia sibi, ut putant, sidera colere, et adversantia student mitigare. Verum ista sectantibus nullus in Ecclesia catholica (g) locus est: quoniam qui se talibus persuasionibus dedit, a Christi corpore totus abscessit.

CAP. XII. *Animas certis potestatibus subjiciant, alii corporum membra.* — Duodecimum inter hæc illud est, quod sub aliis potestatibus partes animæ, sub aliis corporis membra describunt; et qualitates interiorum præsulum in patriarcharum nominibus statuunt, quibus (e) et diversa signa sidereæ, quorum virtuti corpora subjiciantur, opponunt. Et in his omnibus inextricabili se errore præpediunt, non audientes dicentem Apostolum: *Videte ne quis vos decipiat per philosophiam et inanem (i) fallaciam secundum traditionem hominum, secundum elementa mundi, et non secundum Christum: quia in ipsos inhabitat omnis plenitudo Divinitatis corporaliter, et estis in illo repleti, qui est caput omnis principatus et potestatis (Coloss. II, 8-10).* Et iterum: *Nemo vos seducat volens in humilitate et religione angelorum, quæ non vidit ambulans, frustra inflatus sensu carnis suæ, non tenens caput, ex quo totum corpus per nexus et conjunctiones subministratum et constructum crescit in augmentum Dei (Ibid. 18, 19).* Quid ergo opus est in cor admittere quod lex non docuit, quod prophetia non cecinit, quod Evangelii veritas non prædicavit, quod apostolica doctrina non tradidit? Sed hæc (j) apta sunt eorum mentibus, de quibus apostolus dicit: *Erit 705 enim tempus, cum sanam doctrinam non sustinebant, sed ad sua desideria coacervabant sibi magistros prurientes auribus; et a veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur (II Tim. IV, 3, 4),* Nihil itaque (k) nobiscum commune habeant, qui talia audent vel docere, vel credere, et quibuslibet modis nituntur astruere quod substantia carnis ab spere resurrectionis aliena sit, atque ita omne sacramentum Incarnationis Christi resolvunt: (l) quia indignum fuit

paganorum erroribus in mss. Vat., Hisp. et Isid., ac tribus aliis codd. In Vindeb. Hisp., *ut hominibus*, ex quo emendatum posterius in laudatis codicibus, *ut homines.*

(g) Codd. Hisp. et Isid. cum Vat. collect. 24, *locus sit. Mox, quoniam quisquis talibus persuasionibus sit deditus* in quinque nostris codicibus inferioris notæ.

(h) Duo Vatt. mss. collect. 21, *et diversa signa. Mox, subjiciuntur* in duobus Vindeb. mss.

(i) Unus Vat., *gloriam*. In textu sequenti uterque codex Hisp. et Vat. Isid., *totum corpus compactum et conjunctione subministratum.*

(j) Ita omnes codd. Quæsn. et nostri, excepto Vat. collect. 21, in quo cum anterioribus vulgatis *operta sunt. Post pauca, de quibus Apostolus loquitur dicens*, in Vat. Reg. collect. 1, in Vindeb. collect. 5, in Hisp. et Isid., ac tribus aliis codicibus.

(k) Mss. Vat. collect. 21, *vobiscum. Mox communicabunt pro commune habeant* in Vat. Hisp. et Isid. codd., qui paulo post omittunt *credere et. Vindeb. nensis Hisp. delet vel credere.*

(l) Duo mss. Vatt. collect. 21 et Justelli codex a Labbeo citatus, *quia sicut dignum fuit integrum ho-*

integrum hominem suscipi, si indignum erat integrum liberari.

CAP. XIII. *Qualem Scripturarum scientiam astruant?* — Tertio decimo loco positum est eosdem dicere quod omne corpus Scripturarum canonicarum sub patriarcharum nominibus accipiendum sit: quia illæ duodecim virtutes, quæ reformationem hominis interioris operantur, in horum vocabulis (a) indicentur, sine qua scientia nullam animam posse assequi, ut in eam substantiam de qua prodiit reformetur. Sed hanc impiam vanitatem despectui habet Christiana sapientia, quæ novit (b) veræ Deitatis inviolabilem et inconvertibilem esse naturam; animam autem, sive in corpore viventem, sive a corpore separatam, multis passionibus subjacere. Quæ utique (c) si de divina esset essentia, nihil adversi posset incidere. Et ideo incomparabiliter aliud Creator, et aliud creatura. Ille enim semper idem est, et nulla varietate mutatur, hæc autem mutabilis est, etiam non mutata, quia ut non mutetur, donatum poterit habere, non proprium.

706 CAP. XIV. *Siderum et signorum potestati hominem subjiciunt.* — Sub quarto decimo vero capitulo, de statu corporis sentire dicuntur quod sub potestate siderum atque signorum pro terrena qualitate teneatur, et ideo multa in sanctis libris, quæ ad exteriorum hominem pertineant, reperiri, ut in ipsis Scripturis (d) inter divinam terrenamque naturam quædam sibi repugnet adversitas: et aliud sit quod sibi vindicent animæ præules, aliud quod corporis conditores. Quæ fabulæ ideo disseruntur ut et anima divinæ affirmetur esse substantiæ, et caro credatur malæ esse naturæ; quoniam et ipsum mundum cum clementis suis non opus Dei boni, sed conditionem mali profitentur auctoris; atque ut hæc mendaciorum suorum sacrilegia bonis titulis colorarent, omnia pene divina eloquia sensuum nefandorum immissione violarunt.

minem suscipi, sic dignum erat integrum hominem liberari. Idem legitur in Vat. Hisp. et Isid., hac exceptione quod per errorem primo loco habent, *sicut indignum.*

(a) Vat. Hisp. et Isid., *dedicentur.* Vindebon. Hisp., *dicentur.*

(b) In codd. Vat. Hisp. et Isid. deletur *veræ.* Mox pro *inconvertibilem* cod. Vat. collect, 24 et editio Rainaudi 1671 habent *incorruptibilem.*

(c) Ita cum Quesn. nostri codices. Alias, *si divinæ esset essentiæ.* Post pauca pro voce *incomparabiliter* a Quesnello recepta plerique nostri codices habent cum anterioribus vulgatis *ineffabiliter.* At congruentiorem lectionem excludere ausi non sumus, quæ præfertur in antiquissimo Vat. 5845. Mox cod. Vercell., *aliud est Creator.* Duo Vatt. cum editis ante Quesn., *aliud Creator est, aliud creatura.* Sub finem capitis *datum* pro *donatum* in antiquissimo Vat. collect. 8 et alio Vat. collect. 24 cum vetustioribus editionibus.

(d) Vat. Hisp. et Isid., *inter divinam, vel terrenam, humanamque naturam.* Post nonnulla *seruntur* pro *disseruntur* in Vat. 5845.

(e) Cod. Vindebon. collect. 5, *et nostrorum veracium testium.* Alius Vindebon. Hisp. et unus Vat., *testimonium pro testium.* Deinde mss. Vatt. collect. 21 et 24 cum antiquioribus editis, *titulantur.*

CAP. XV. *Scripturas veras adulterant, falsas inducunt.* — De qua re quinti decimi capituli sermo con-queritur, et præsumptionem diabolicam merito detestatur: quia (e) et nos istud veracium testimonio relatione comperimus, et multos corruptissimos eorum codices, qui canonici titularentur, invenimus. Quomodo enim decipere simplices possent, nisi venenata pocula quodam melle prælinirent, ne usquequaque sentirentur insuavia, quæ essent futura mortifera? Curandum ergo est, et sacerdotali diligentia maxime providendum, ut falsati codices, et a sincera veritate discordes, in nullo usu lectionis habeantur. Apocryphæ autem scripturæ, quæ sub nominibus apostolorum multarum habent (f) seminarium 707 falsitatum, non solum interdicendæ, sed etiam ponitus auferendæ sunt, atque ignibus concremandæ.

Quamvis enim sint in illis quædam quæ videantur speciem habere pietatis, numquam tamen vacua sunt venenis, (g) et per fabularum illecebras hoc latenter operantur, ut mirabilium narratione seductos laqueis cujuscumque erroris involvant. Unde si quis episcoporum, vel apocrypha haberi (h) per domos non prohibuerit, vel sub canonicorum nomine eos codices in Ecclesia permiserit legi, qui Priscilliani adulterina sunt emendatione vitiat, hæreticum se noverit iudicandum: quoniam QUI ALIOS ab errore non revocat, se ipsum errare demonstrat.

CAP. XVI. *De Dictinii scriptis.* — (i) Postremo autem capitulo hoc prodidit justa querimonia, quod Dictinii tractatus quos secundum Priscillianum dogma conscripsit, a multis cum veneratione legerentur, cum, si aliquid memoriæ Dictinii tribuendum putant, reparationem ejus magis debeant amare quam lapsum. Non ergo Dictinium, sed Priscillianum legunt, et illud probant, quod errans docuit, non quod (j) correctus elegit. Sed nemo hoc impune præsumat, nec inter catholicos censeatur quisquis utitur scriptis, non ab Ecclesia solum catholica, sed etiam a suo

(f) Vat. cod. collect. 3 et in decreto de Apocryphis, quod ex hoc loco sumptum in appendice habimus, *semina* Vat. Reg. collect. 4 et Vindebon. Hisp., *seminaria.* Dein *interdicendæ* pro *interdicendæ* in mss. Grim. et Vict. Quesnelli.

(g) Vat. Hisp. et Isid., *sed per fabularum.* Vindebon collect. 5, *et per famulorum.* Paulo post, pro *narratione*, tres Vatt. cod., *narrationibus.* Mox in Vat. 5845, *seducti laqueis implicentur erroris.* Tres codd. in decreto de Apocryphis, *seducti laqueis cujuscumque erroris implicentur.*

(h) In mss. collect. 21 et in decreto de Apocryphis deest *per domos.* Deinde *corrupti* pro *vitiat* in Vat. Hisp. Isid. et quatuor aliis codicibus, atque in editis ante Quesn.

(i) Vat. Hisp. et I id.: *Post hoc prodidit justa querimonia.* Mox, pro *Dictinii*, Quesn. in margine: *Al. Dicticini.* De Dictinio autem ejusque tractatibus vide not. 8 Quesn. et observationes quas eidem subjicimus. Dein, *qui si aliquid* in Vat. Hisp. et Isid., *pro cum si aliquid.*

(j) Dictinii correctio Toletano I subicitur, eamque vindicabimus in observat, ad not. 8 Quesnelli. Mox pro *impune* laudati codices Vat. Hisp. et Isid., *imponere.* Dein pro *scriptis* alias *scripturis.*

auctore damnatis. (a) Non sit perversis liberum simulare quod fingunt, nec sub velamine nominis Christiani, decretorum imperialium statuta declinent. Ideo enim ad Ecclesiam catholicam cum tanta cordis diversitate conveniunt, ut et quos possunt suos faciant, et legum severitatem, dum se nostros mentiuntur, 708 effugiant. Faciunt hoc Priscillianistæ, faciunt Manichæi, quorum cum istis tam fœderata sunt corda, ut solis nominibus discreti, sacrilegiis autem suis inveniantur uniti: quia etsi vetus Testamentum, quod isti se suscipere simulant, Manichæi refutant, ad unum tamen finem utrorumque tendit intentio, cum quod (b) illi abdicando impugnant, isti recipiendo corrumpunt.

In execrabilibus autem mysteriis eorum, quæ quanto immundiora sunt tanto diligentius (c) occultantur, unum prorsus nefas est, una est obscenitas et similis turpitudine. Quam etsi eloqui erubescimus, sollicitissimis tamen inquisitionibus indagatam, et Manichæorum, qui comprehensi fuerant, confessione detectam, ad publicam fecimus pervenire notitiam: ne ullo modo posset dubium videri quod in iudicio nostro, cui non solum frequentissima præsentia sacerdotum, sed etiam illustrium virorum dignitas, et pars quædam senatus ac plebis interfuit ipsorum qui omne facinus perpetrarant ore reseratum est; sicut ea quæ ad dilectionem (d) tuam nunc direximus gesta demonstrant. Quod autem de Manichæorum fœdissimo scelere, hoc etiam de Priscillianistarum incestissima consuetudine olim compertum multumque vulgatum est. (e) Qui enim per omnia sunt impietate sensuum pares, non possunt in sacris suis esse dissimiles.

(f) Decursis itaque omnibus quæ libelli series comprehendit, et a quibus commonitorii forma non discrepat, sufficienter, ut opinor, ostendimus quid de his quæ ad nos fraternitas tua retulit censeamus, et quam non sit ferendum, si tam profanis erroribus etiam quorundam sacerdotum corda consentiunt,

(a) lidem codd., *Ne sit*; et postea, *ne sub velamine*. Deinde omittunt *cordis*, et post pauca, pro *dum se nostros*, habent cum Vindebon. Hisp., *dum sensus nostros*.

(b) Sic ex Vat. Reg. collect. 1 Vindebon., collect. 5 utrisque Hisp. et Vat. Isid., ac tribus aliis codd. Quesnellus *isti*, ut in aliis mss. reperimus. Alii editi, *isti recipiendo corrumpunt, illi abdicando impugnant*. Merlinus, *isti abdicando impugnant, illi recipiendo corrumpunt*. Prætulimus lectionem potiorum codicum, qua *isti* vetus Testamentum recipientes Priscillianistæ intelliguntur, de quibus paulo ante Leo scripsit: *Isti se suscipere simulant*; vox autem *illi* ad Manichæos refertur.

(c) Alias, *occultantur*.

(d) Ita antiquissimi codd. Vat. Reg. collect. 4, alius Vat. collect. 3, Vindebon. duo collect. 5 et Hisp. cum editis ante Quesn., cohæretque cum aliis similibus hujus epistolæ locis. Quesnellus, *vestram*, ut alii codices hoc loco exhibent. Post pauca *ineptissima* pro *incestissima* in cod. Vercellenti collect. 8.

(e) Vat. Reg. collect. 1, utriusque Hisp. et Vat. Isid., et qui per omnia sunt in impietate sensuum pares. Vindebon. collect. 5 omittit enim.

(f) Vat. Hisp. et Isid. cum tribus aliis mss., *Discus-*

vel, ut mitius dixerim, non resistunt. QUÆ CONSCIEN-
TIA (g) honorem sibi præstitum vindicant, qui pro
animabus 709 sibi creditis non laborant? Bestiæ
irruunt, et ovium septa non claudunt. (h) Fures insi-
diantur, et excubias non prætendunt. Morbi crebres-
cunt, et remedia nulla prospiciunt. Cum (i) autem
etiam illud addunt, ut his qui sollicitius agunt con-
sentire detrectent, et impietates olim toto orbe da-
mnatas, subscriptionibus suis se anathematizare dis-
simulent; quid de se intelligi volunt, nisi quod non
de numero fratrum, sed de parte (j) sunt hostium?

CAP. XVII. *An caro Christi vere requieverit in sepulcro*. — In eo vero quod (k) in extrema familiaris epistolæ tuæ parte posuisti, miror cujusquam catholici intelligentiam laborare, tamquam incertum sit an descendente ad inferna Christo, caro ejus roquieverit in sepulcro: quæ sicut vere et mortua est et sepulta, ita vere est die tertio suscitata. Hoc enim et ipse Dominus denuntiaverat, dicens ad Judæos: *Solvite templum hoc, et in triduo suscitabo illud* (Joan. II, 19). Ubi evangelista subjungit: *Hoc autem dicebat de templo corporis sui* (Ibid., 21). Cujus rei veritatem etiam David propheta prædixerat, loquens sub persona Domini Salvatoris, et dicens: *Insuper et caro mea (l) requiescet in spe. Quoniam non derelinques animam meam in inferno, nec dabis Sanctum tuum videre corruptionem* (Psal. xv, 9, 10), quibus utique verbis manifestum est, (m) quod caro Domini et vere sepulta requievit, et corruptionem non subiit: quia celeriter vivificata reditu animæ resurrexit. Quod non credere satis impium est, et ad Manichæi Priscillianique doctrinam pertinere non dubium est, qui sacrilego sensu ita se Christum simulant confiteri, ut incarnationis, 710 et mortis, et resurrectionis auferant veritatem.

(n) Habeatur ergo inter vos episcopale concilium, et ad eum locum qui omnibus opportunus sit vicinarum provinciarum conveniant sacerdotes, ut, secundum hæc quæ ad tua consulta respondimus, plenius

sis ilaque.

(g) Vindeb. Hisp., *honorem sibi sacerdotii præstitum*. Vat. Hisp., *honorem sibi præsulum vindicant*. Alias in vulgatis *debitum* pro *præstitum*.

(h) Vat. Hisp. et Isid., et in margine editionis Labbeanæ, *Feræ insidiantur*.

(i) In iisdem codd. et in Vindeb. collect. 5 omittitur autem. Dein subscriptionibus suis delent codices Grim. et Thuan. tres Quesnelli. Mox se abest a codd. Vat. Reg., utrisque Hisp. Vat., Isid. et tribus aliis mss.

(j) Mss. Vindeb. collect. 5 et Vat. collect. 11, *sint*.

(k) Addidimus præpositionem *in* cum Vat. Reg. duobus Vindebonensibus, ac tribus aliis Vatt. Labbeus ex cod. Justelli: *Jam vero quod in extrema*.

(l) Cod. Vat. Reg., *requiescit*; et mox idem ms. una cum Vindebon. collect. 5, *non derelinquis*.

(m) Idem Vindebon., *quod caro Christi*; Vat. Hisp. et Isid., *quod caro Christi et in sepulcro requievit*.

(n) In Vat., Hisp. et Isid., alioque Vat. collect. 11 nec non in ms. libro, quem Labbeus laudat, sic legitur: *Habeantur ergo inter vos epistolæ et ad concilium in eum locum*, etc. Al., *in unum locum*. Vindeb. Hisp. præfert solum *Habeantur*; et hinc forte posteriores amanuenses ejusdem collectionis pro *episcopale emendarunt epistolæ*, etc.

simo disquiratur examine an sint aliqui inter episcopos qui hujus hæreseos contagio polluantur; a communione sine dubio separandi, si nefandissimam sectam per omnium sensuum pravitates damnare noluerint. Nulla enim ratione tolerandum est ut qui prædicandæ fidei suscepit officium, is contra Evangelium Christi, contra apostolicam doctrinam, contra universalis Ecclesiæ Symbolum audeat disputare. Quales illic erunt discipuli, ubi tales docebunt magistri? Quæ illic religio populi, quæ salus plebis, ubi contra humanam societatem (a) pudoris sanctitas tollitur, conjugiorum sædus aufertur, propagatio generationis inhibetur, carnis natura damnatur, (b) contra verum autem veri Dei cultum Trinitatis Deitatis negatur, personarum proprietates confunditur, (c) anima hominis divina essentia prædicatur, et eadem ad diaboli arbitrium carne concluditur, Dei Filius per id quod ex Virgine ortus, non per id quod ex Patre natus est, unigenitus prædicatur, idemque (d) nec vera Dei pro-

(a) Ita Quesnellus cum septem suis codd. et cum editionibus Nicolini, ac Surii, quibus concinunt plerique nostri. Duo enim tantummodo excipiendi sunt: Vat. 5845, in quo habetur *pudor sanctitatis sustollitur*, et Vat. collect. 24 qui cum mss. Grimanico et vulgatis ante Quesn. præfert: *pudoris justi verecundia tollitur, conjugiorum sædera auferuntur*.

(b) Vat., Hisp. et Isid., *veri Dei cultus interdicitur, Trinitas Deitatis*, etc. Tres codices, quos Quesnellus vidit, et duo nostri Vaticani, necnon alius apud Labbeum cum editis ad marginem: *verus Dei cultus interdicitur*, etc. Vindeb. Hisp., *Contra verum Dei cultum*, etc. Alius Vindeb. collect. 5. *Trinitas Deitatis, negata personarum proprietate, confunditur*.

(c) Idem Vindebon. collect. 5, duo Vatt., Hisp. et Isid., unus Vercell., cum tribus aliis nostris mss. et quatuor a Quesn. in margine indicatis, *animabus humanis divina essentia datur*.

(d) Duo codd. Vatt. collect. 21, *nec veri Dei proles, nec verus filius Virginis asseritur*.

(e) Gallæciæ episcopos hic intelligi patet ex his quæ Quesnellus attulit not. 9. *Gallicios* vel *Gallæcos* ille mallet; sed *Gallicos* pro *Gallicios* in mss. passim invenitur, ut in epistola Siricii ad Himerium observavit Coustantius, not. c. pag. 738. Mirum omitti Bæticos, cum synodus adversus Priscillianistas jussu Leonis coacta, ex Tarraconensibus, Carthaginensibus, Lusitanis, atque Bæticis coalescit, ut constat ex Regula fidei subjecta Toletano I, quæ Leone præcipiente condita fuit. Quod si in hac synodo non memorantur Gallæci, quos Leo cum cæteris convenire hoc loco præcepit, aliquid impedimenti obstitit quominus ad eam synodum cum aliis Hispanis concurrerent: unde cum absent, Regula fidei ab ea synodo ad Balconium Gallæciæ metropolitam transmissa fuit. Aliam vero distinctam synodum paulo post a Gallæcis habitam observabimus annot. 83 (infer., (h)).

(f) Pontificiæ epistolæ peculiari ratione auctoritates appellatæ sunt, eo quod præcipuam ratione primatus in tota Ecclesia auctoritatem obtineant. Sic Zosimus, epist. 1, ad episcopos Galliæ, num. 1, inquit: *Quam auctoritatem ubique nos misisse manifestum est*. Hinc in vetusto cod. Vat. Palat. 574, qui antiquam Gallicanam collectionem continet, Romanorum pontificum constitutiones sic inscribuntur: *Auctoritas Innocentii papæ, auctoritas Zosimi papæ*, etc. Confer epist. 19 Leonis, cap. 1.

(g) Cod. Vindeb. Hisp., *aliqui, quod absit, obstiterint*. Intelligitur autem impedimentum aliquid sive a principibus diversis, sive ut verisimilius est, a bello et publica rerum Hispanicarum perturbatione, ex

les, nec verus Virginis partus asseritur, ut per falsam passionem mortemque non veram mendaxetiam resurrectio resumptæ de sepulcro carnis habeatur? Frustra autem utuntur catholico nomine, qui istis impietatibus non resistunt. Possunt hæc credere, qui possunt talia patienter audire. Dedimus itaque litteras ad fratres et coepiscopos nostros Tarraconenses, Carthaginenses, Lusitanos, atque (e) Gallicos, eisque concilium synodi generalis indiximus. Ad tuæ 711 dilectionis sollicitudinem pertinebit, ut nostræ ordinationis (f) auctoritas ad prædictarum provinciarum episcopos deferatur. Si autem (g) aliquid quod absit, obstiterit, quo minus possit celebrari generale concilium, (h) Galliciæ saltem in unum conveniant sacerdotes, quibus (?) congregandi fratres nostri Idatius et Ceponius immincebunt, conjuncta cum eis instantia tua, quo citius vel provinciali conventu remedium tantis vulneribus afferatur. (j) Data xii kal. Augustas Calepio et Ardabure vv. cc. coss.

quibus *inter sacerdotes Dei difficiles commeatus, et rari caperunt esse conventus*, ut tradit idem Leo in hujus epistolæ præfatione.

(h) Hoc quidem concilium coactum fuisse indicat Lucretius episcopus in synodo Bracarensi iniquiens: *Beatissimus papa urbis Romæ Leo.... per Turribium notarium sedis suæ ad synodum Galliciæ contra impiam Priscillianæ hæreseos sectam scripta sua direxit*. Hæc autem Leonis epistola ad Galliciæ synodum, quæ desideratur, post præsentem ad Turribium data fuit. Dum enim Leo epistolam ad Turribium scripsit, et per Pervincum Turribii notarium ex Idatio transmisit, nondum erat congregata peculiaris Galliciæ synodus; immo nec erat congreganda, cum Gallæci, nisi quid impedimenti opponeretur, una cum aliis Hispanicarum provinciarum episcopis ad generale concilium Leonis jussu convenire deberent. Cum vero iidem impediti fuissent a generali concilio, post acceptam fortassis Regulam fidei ab aliis Hispanis ad Balconium Galliciæ metropolitam directam, suæ provinciæ synodum habuere, ad quam S. Leo scripsit. In antiquissimo cod. 59 capituli Veronensis, qui continet pervetustum Breviarium canonum, et decretalium Romanorum pontificum, tum in præmissa tabula titularum, num. 30, tum in opere num. 30. legitur: *Ex epistola Leonis papæ ad Balconium*; nihil autem ex ipsa epistola præter morem profertur. Num vero hæc epistola data fuerit non solum ad Balconium, sed etiam ad cæteros episcopos synodi Galliciæ, ita ut sit illa, quam Lucretius in synodo Bracarensi memoravit; an sit alia peculiaris ad Balconium, incertum est. Ad hæresim certe Priscillianistarum, quæ in Gallicia vigeat, pertinuisse videtur.

(i) Ita mss. codd. et Quesnelli et nostri. Al., *congregatis*. Vindeb. collect. 5 omittit utrumque scribens: *quibus fratres nostri Adacius*. Vindeb. Hisp., *Dacius*.

(j) Chronicam notam Quesnellus adjecit ex mss. Corb. Barb. 1, Trecopith. Chifflet. et tribus Thuan., ac editione Surii. Eamdem confirmant plerique nostri codd. *Calipio* plerumque in hac epistola scribitur, cui affine est in vulgatis Valentiniani Novellis *Calypio*. At in Vat. Reg. collect. 1, et in Vindebon. collect. 5, habetur *Calepio*, uti hoc nomen similiter scribitur non solum in Fastis Latinis Prosperi, Idatii, Marcellini et Cassiodori, nec non in vetustioribus ac emendatioribus Novellarum exemplaribus Ottonbon. et Wurceburg. a Riterio laudatis nov. 5 *de Sepulcris* et nov. 3 *de Palatinis*; verum etiam in inscriptione basilicæ S. Pauli num. 201, et idcirco hanc lectionem suscepimus.

S. TURRIBII ASTURICENSIS EPISTOLA.

De non recipiendis in auctoritatem fidei apocryphis scripturis, et de secta Priscillianistarum.

Sanctis ac beatissimis, et omni veneratione colendis,
IDACIO et CEPONIO episcopis, TURRIBIUS.

CAP. I. — Molesta semper est et injucunda peregrinatio, quam afficiunt [Al. efficiunt] duri labores, et lacrymales necessitatum curæ. Habet tamen aliquid adjumenti [Al. instrumenti], cum adeundo incognita, vel ignorata discendo, quodam profectu mentis auge-
mur; plerumque 712 ea, quæ apud nos optima videbantur, prava esse atque deterrima, reddita nobis meliorum ratione, noscentes. Quod mihi usu venit, qui diversas provincias adeundo, in omnibus Ecclesiis quæ in unitatis communione consistunt, condemnatis omnibus errorum sectis, reperi unum atque eundem catholicæ fidei sensum teneri ex purissimo veritatis fonte venientem: qui in nulla divortia multifidis rivulis scissus camporum plana in cænosas voragines solvat, quæ rectum fidei iter impediunt. Eos vero, quos pravorum dogmatum virus infecerit, aut correctos piæ parentis gremio reformari compellit, aut pertinaciter contumaces, veluti abortivos partus ac non legitimam sobolem ex consortio sanctæ hæreditatis expellit.

CAP. II. — Quapropter mihi post longas annorum metas ad patriam reverso, satis durum videtur, quod ex illis traditionibus, quas olim catholica damnavit Ecclesia, quasque jam dudum abolitas esse credebam, nihil penitus imminutum esse reperio. Immo etiam pro uniuscujusque studio et voluntate prava dogmata, velut quibusdam hydrinis capitibus pullulare cognosco: cum aliveteri errori blasphemiarum suarum augmenta contulerint, alii integrum cum usque adhuc 713 retentent; alii vero, quos ex parte aliqua ad respectum sui contemplatio veritatis adduxit, ex illis sensibus retinendo nonnulla, reliquis vinculentur. Quod quidem per mala temporis nostri, synodorum conventibus decretisque cessantibus, liberius crevit; et impiissime, quod est cunctis deterius, ad unum altare diversis fidei sensibus convenitur.

CAP. III. — Hæc ergo ut loqui audeam, piæ potius erga patriam charitatis quam temerariæ præsumptionis esse confiteor. Nam alias plenus omnium peccatorum, et magnorum criminum reus, quo ausu hæc ad vos scriberem, memor Dominicæ vocis, quæ dicit: *In alieno oculo festucam vides, in tuo trabem non respicis* (Math. vii, 3)? Deinde conscius ejus sententiæ, quæ admonuit dicens: *Peccatori dixit Deus: Quare prædicas justitias meas et assumis testamentum meum per os tuum* (Ps. xlix, 16)? Sed iterum illud aspicio, quod infra scriptum est: *Furem videbas, et currebas sum eo, et cum adulteris portionem tuam ponebas* (Ibid., 18). Neque enim illa sola sunt furtiva, quæ alienorum direptione committuntur; vel sola illa adulteria, quæ violatis maritalis tori affectibus perpetrantur: sed et, subtractis quæ vera sunt, furtum catholicæ fidei perversi dogmatis facit assertio,

A et adversus veritatem verbi Dei, malarum doctrinarum adulterio, zizaniam semina jaciuntur. Loquarne ergo, an taceam, nescio, quia utrumque formido. Sed ne forte sanctitas vestra, quæ mala, quantæque blasphemiam apocryphis libris, quos hi nostri vernaculi hæretici ad vicem sanctorum Evangeliorum legunt, continentur, ignoret, maximi facinoris reum me esse credo, si taceam. Itaque hæc non adhortatio auctoritate alicujus est, sed potius suggestionis instructio.

CAP. IV. — Primum ergo est ut illa patefaciam quæ in plurimorum fide, vel magis perfidia, esse cognovi: quæ cum a multis publico pene magisterio doceantur, si catholicorum aliquis paulo constantius, destructionis causa, assertioni resistat, continuo injurias eunt, et perfidiam perfidia occulunt. Quod ne ultra jam faciant, et apocryphis scripturis, quas canonicis libris, veluti secretas et arcanas, præferunt, et quas maxima veneratione suscipiunt, et ex his quas legunt traditionis, dictisque auctorum suorum, ea quæ in ipsis arguuntur vera esse docentes; aliqua autem ex his quæ in istorum doctrina sunt, in illis quos legere potui apocryphis codicibus non tenentur. Quare unde prolata sint nescio, nisi forte ubi scriptum est per cavillationes illas, per quas loqui sanctos apostolos mentiuntur, aliquid interius indicatur, quod disputandum sit potius quam legendum, aut forsitan sint libri alii qui occultius secretiusque servantur, solis, ut ipsi aiunt, perfectis patentes.

CAP. V. — Illud autem specialiter in illis actibus qui S. Thomæ dicuntur, præ cæteris notandum atque execrandum est, quod dicit eum non baptizare per aquam, sicut habet Dominica 714 prædicatio, sed per oleum solum: quod quidem isti nostri non recipiunt [Forte lege. incipiunt], sed Manichæi sequuntur. Quæ hæresis, quæ eisdem libris utitur, et eadem dogmata, et his deteriora sectatur, ita execrabilis universis per omnes terras, ad primam professionis suæ confessionem, nec discussa, damnatur oportet, per cujus auctores vel per maximum principem Manem ac discipulos ejus, libros omnes apocryphos vel compositos, vel infectos esse, manifestum est: specialiter autem Actus illos qui vocantur S. Andreæ; vel illos qui appellantur S. Joannis, quos sacrilego Leucius ore concripit; vel illos qui dicuntur S. Thomæ, et his similia: ex quibus Manichæi et Priscillianistæ, vel quæcumque illis est secta germana, omnem hæresim suam confirmare nituntur; maxime ex blasphemissimo illo libro, qui vocatur *Memoria Apostolorum*, in quo ad magnam perversitatis suæ auctoritatem doctrinam Domini mentiuntur, qui totam destruit legem veteris Testamenti, et omnia quæ S. Moysi de diversis creaturæ factorisque divinitus revelata sunt; præter reliquas ejusdem libri blasphemias, quas referre pertæsum est.

CAP. VI. — Ut autem mirabilia illa, atque virtutes, quæ in apocryphis scripta sunt, sanctorum apostolorum vel esse, vel potuisse esse, non dubium est; ita disputationes, assertionesque illas sensuum ma-

ignorum ab hæreticis constat insertas. Ex quibus scripturis diversa testimonia blasphemis omnibus plena sub titulis suis ascripta digessi. quibus etiam, ut potui, pro sensus mei qualitate respondi.

CAP. VII. — Quod ideo necesse habui paulo latius vestris auribus intimare, ut vel posthac nemo quasi inscius rerum dicat, se simpliciter hujusmodi libros vel habere, vel legere. Vestræ autem existimationis atque censuræ merito fuerit universa perpendere, et ea quæ sine ambiguitate veritati ac fidei contraria videritis, cum aliis fratribus vestris, quoscumque vobis zelus catholicæ religionis vel pium studium sociaverit, illam excusationem spirituali gaudio rescicare, et ignita divini verbi virtute compescere.

715 (a) EPISTOLA XVI

(b) AD UNIVERSOS EPISCOPOS PER SICILIAM CONSTITUTOS. B

(c) SYNOPSIS (EX DIONYSIO EXIGUO). — I. *Quod prohibeatur in die Epiphaniarum baptisma celebrari.* — II. *Quod omnia nobis rerum ordine per incarnationem Domini nostri salutis sacramenta digesta sint.* — III. *Quod in baptismo mors proveniat interfectione [Hispanice, infectione] peccati, et sepulchrum triduanam imitetur trina demersio, et ab aquis elevatio sit velut resurrectio de sepulchro.* — IV. *Quod beatus Petrus in die Pentecostes virorum tria millia baptizaverit.* — V. *Quod duo tantum tempora, id est Pascha, et Pentecostes, ad baptizandum a Romanis pontificibus sint præfixa.* — VI. *Quod omni tempore hi qui necessitate mortis urgentur, [Al. additur id est, ægritudinis, obsidionis, persecutionis, naufragii] debeant baptizari.* — VII. *Ut de Sicilia terni annis singulis episcopi [Al. de episcopis ad diem tertium kalendurum Octobrium] Romam sociandi, synodo indissimulante occurrant.*

Leo episcopus, universis episcopis per Siciliam constitutis (d) in Domino salutem

(e) Divinis præceptis et apostolicis monitis (f) incitatur ut pro omnium Ecclesiarum statu impigro vigilemus affectu, ac si quid usquam reprehensioni in-

(a) Scripta 21 Octobr. an. 447.

(b) Hanc epistolam exhibent omnes antiquæ collectiones usque ad 13 exceptis 2 et 4, nec non posteriores a 21 usque ad 24, et ex Dionysio fere integram Cresconius. Inter præcipuos codices, quibus cum illam contulimus, memorandi sunt potissimum antiquiores Vat. Regius collect. 1, alter Vat. collect. 3, Vindebon. collect. 5, et alius Vat. 5845, purus Dionysianus, et perantiquus Veronen. 60 Cresconii. Cæteros aliarum collectionum in annot. allegabimus.

(c) Titulos ex Dionysio sumptos ad codicum fidem relegimus, ex quibus supplevimus quintum, quem Quesnellus prætermiserat. In tabula collect. 5, num. 78, hic brevis titulus legitur: *Ad episcopos Siciliae, ut in Epiphaniarum die baptisma non trahant.*

(d) Voces in Domino salutem absunt in Vat. Reginae, et alio Vat.

(e) 25. qui 4, Divinis præceptis c. 2.

(f) Ita cum anterioribus editis omnes nostri codices præter Vat. Hisp. et Isid., qui cum Quesnello, informamur.

(g) Al., *Monente vel Admonente.* Vindebon. collect. 5, *Monente Dominicæ,* deleto enim.

(h) Al., *corholatur* duobus inferiorum collectionum mss. suffragantibus.

(i) Mss. collect. 21 et Veronens. Cresconii, *promissio.* Mox qui pro qua in Vat. collect. 3 et alio Vat. collect. 24.

(j) Editi unte Quesn., repugnantibus omnibus nos-

venitur 716 obnoxium, celeri sollicitudine, aut ab ignorantie imperitia, aut a presumptionis usurpatione revocemus. (g) Manente enim Dominicæ vocis imperio, quo beatissimus apostolus Petrus trina repetitione mysticæ sanctionis imbuitur, ut Christi aves, qui Christum diligit, pascat; ipsius sedie, cui per abundantiam divinæ gratiæ præsumus, reverentia (h) coarctamur, ut periculum desidiæ, quantum possumus, declinemus: ne (i) professio summi Apostoli, qua se amatorem Domini esse testatus est, (j) non inveniatur in nobis; quia NEGLIGENTER pascens toties commendatum (k) gregem, convincitur summum non amare pastorem (Joan. XXI, 17).

CAP. I. *De baptismo non in Epiphania, sed in festo paschali celebrando.* — Cum ergo mihi de charitatis vestræ actibus (l) fraterna affectione sollicito certis

indiciis innotuerit, vos in eo quod inter sacramenta Ecclesiæ principale est, ab apostolicæ institutionis consuetudine discrepare, ita ut baptismi sacramentum numerosius in die Epiphaniæ quam in paschali tempore (m) celebretis; miror vos, vel præcessores vestros tam irrationabilem novitatem usurpare potuisse, ut (n) confuso temporis utriusque mysterio nullam esse differentiam crederetis inter diem quo adoratus est Christus a magis, et diem quo resurrexit Christus a mortuis. Quam culpam nullo modo potuissetis incidere, si unde (o) consecrationem honoris accipitis, inde legem totius observantiæ sumeretis: et beati Petri apostoli sedes, quæ (p) vobis sacerdotalis mater est dignitatis, esset ecclesiasticæ magistra rationis. A cujus vos regulis recessisse (q) minore posset æquanimitate 717 tolerari, si aliqua commotionis nostræ increpatio præcessisset. Nunc autem quia non desperatur correctio, servanda est mansuetudo. Et licet vix FERENDA sit in sacerdotibus excusatio quæ prætendat (r) inscientiam, malum tris codicibus, vana inveniatur.

(k) Vat. Hisp. et Isid., ac Vercellensis Hadrian. et Cresconius, cum mss. collect. 21, addunt *Dominicum.*

(j) Cod. Vat. collect. 3, *paterna.*

(m) Codices Hadrianæ collect. cum Justello, et mss. collect. 11 nec non Crescon., *celebretur,* Vindebon. Hisp., *celebratur.*

(n) Crescon., *confusis temporibus utriusque mysterii.* Paulo post mss. Vat. Reg. et Vat. collect. 3 cum codd. collect. 24 et editis ante Quesnellum omittunt *Christus ante voces a mortuis.*

(o) Ms. Vindebon. collect. 5, *decorem honoris.* Mox *acceptis,* Vulg. ante Quesn. cum Vat. Reg. collect. 4, Vindebon. collect. 5 et puro Dionysio Vat.

(p) Vide not. 4 Quesn. et observat. nostram.

(q) Editi Quesnello anteriores cum mss. collect. 24, minus posset æquanimiter tolerari. Dein iidem editi, si aliqua commotionis nostræ increpatio non præcessisset, quæ lectio præferenda esset, si antea scriptum fuisset *magis æquanimiter.* Codd. collect. 24, si aliqua commotionis nostræ pagina præcessisset. Vat. collect. 3 et Vindebon. collect. 5, secunda manu, si aliqua commotionis nostræ *impatientia præcessisset.*

(r) In iisdem vulg. *inscitiam* cum uno nostro Vat. Reg. collect. 4, qui paulo post pro *ratione* præfert *rationibus.* Vercell. et Crescon., *maluimus lamen.*

tamen et censuram necessariam temperare, et ratione vos apertissimæ veritatis instruere.

CAP. II. *De servanda temporum et mysteriorum distinctione.* — Semper quidem in æterno consilio Dei mansit humani generis incommutabiliter præordinata reparatio; sed ordo rerum per Jesum Christum Dominum nostrum temporaliter gerendarum, in Incarnatione Verbi sumpsit exordium. Unde aliud tempus est, quo annuntiante angelo (*Luc. i, 26*), beata virgo Maria fecundandam se per Spiritum sanctum credit et concepit; aliud, quo salva integritate virginea, puer editus exultante gaudio cœlestium ministrorum pastoribus indicatur (*Luc. ii, 7*); aliud, quo infans circumciditur (*Ibid., 21*); aliud, quo hostia pro eo legalis offertur; aliud cum tres magi claritate novi sideris incitati in Bethleem ab Oriente perveniunt (*Matth. ii, 11*), et adoratum parvulum mystica munerum oblatione venerantur. Nec iidem sunt dies quibus impio Herodi, ordinata divinitus in Ægyptum translatione substractus est (*Ibid. 15*), vel quibus ab Ægypto in Galilæam, persecutore mortuo, revocatus est (*Ibid., 20*). Inter has autem dispensationum varietates, (a) accedunt augmenta corporea: crescit Dominus, sicut evangelista testatur, profectibus ætatis et gratiæ (*Luc. ii, 52*), per dies Paschæ in templum Jerusalem cum parentibus venit (*Ibid., 41*), et cum abesset a societate redeuntium, sedens cum senioribus, et inter admirantes magistros disputans invenitur, rationemque (b) remansioni suæ reddens. *Quid est, inquit quod me quærebatis? Nesciebatis, quod in his quæ Patris mei sunt oportet me esse* (*Ibid., 49*)? significans ejus se esse filium cujus esset et templum. Jam vero cum in annis majoribus apertius declarandus **718** baptismum præcursoris sui Joannis exoptiit, quid Deitatis ejus remansit ambiguum quando baptizato Domino Jesu Spiritus sanctus in columbæ specie super eum descendit, et mansit, audita de cœlis Patris voce, dicentis: *Tu es Filius meus dilectus, (c) in te bene complacui* (*Matth. iii, 17; Luc. iii, 22; ix, 35*). Quæ omnia ideò quanta potuimus brevitate perstrinximus, ut notum sit dilectioni vestræ universos Christi dies in numeris consecratos fuisse virtutibus, et in cunctis ejus actionibus sacramento-

(a) Duo Vat., collect. 21, *succedunt*.

(b) Ms. Vindeb. Hisp., *mansionis*. Post pauca Vat. Reg. collect. 4 et Vindeb. collect. 5, *Nescitis, pro Nesciebatis*.

(c) Cod. Vindebon. prima manu, et unus recentior Vat., in quo *mihî bene complacui*. Alius Vat. idem habet, sed delet *bene*.

(d) Vindebon. collect. 5 et Vat. puri Dionysii ac Veron. Cresc. cum editis ante Quesn., *quoque*: apud Justellum *quid quod*. Mss. collect. 24 hanc vocem omittunt.

(e) Verbum *posse* abest a Vat. Reg. collect. 1, a Vat. collect. 25 et ab editis ante Quesn. In mss. collect. Hisp. et Isid. et in cod. Veron. Cresc., *potest*. Post pauca *recolamus* in Vat. Reg. et secunda manu in Vindeb. collect. 5. Forte cæteri codices dimittunt ab antiquioribus exemplaribus, in quibus omisæ fuerunt litteræ *re*, ob concursum similium litterarum in fine vocis-antecedentis *honore*.

(f) Vat. puri Dionysii, alius Cresc. 1347 atque mss.

rum mysteria coruscasse; sed aliter (d) quidque signis denuntiari, aliter rebus impleri; nec quæcumque numerantur in operibus Salvatoris ad tempus (e) posse pertinere baptismatis. Nam si etiam illa quæ post beati Joannis lavacrum a Domino gesta cognovimus sub indiscreto honore colamus, omnia tempora continuatis erunt deputanda festis, quia omnia sunt plena miraculis. Verum quia Spiritus sapientiæ et intellectus ita apostolos, et totius Ecclesiæ erudit magistros, ut in Christiana observantia nihil inordinatum, nihil pateretur esse confusum, discernendæ sunt causæ sollemnitate, et in omnibus institutis Patrum principumque nostrorum rationabilis (f) servanda distinctio: quia non aliter unus grex et unus pastor sumus, nisi, quemadmodum Apostolus docet, *id ipsum dicamus omnes; simus autem perfecti in eodem sensu et in eadem (g) sententia* (1 Cor. i, 10).

CAP. III. *Cur in sola Paschæ et Pentecostes sollemnitate baptizetur.* — Quamvis ergo et illa quæ ad humilitatem et illa quæ ad gloriam pertinent Christi, in unam concurrant eandemque personam, totumque (h) quidquid in illo et virtutis divinæ est et infirmitatis humanæ ad nostræ reparationis tendat effectum, (i) proprie tamen in morte crucifixi, et in resurrectione (j) mortui, potentia baptismatis novam creaturam condit ex veteri: ut in resurgentibus et mors Christi operetur, et vita, dicente beato Apostolo: **719** *An ignoratis quia quicumque baptizati sumus in Christo Jesu, in morte ipsius baptizati sumus? Consepulti (k) enim sumus cum illo per baptismum in mortem: ut quomodo surrexit Christus a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitæ ambulemus. Si enim complantati facti sumus similitudini mortis ejus, simul et resurrectionis erimus* (Rom vi, 35); et cætera quæ latius magister gentium ad commendandum sacramentum baptismatis disputavit: ut appareret ex hujus doctrinæ spiritu, regenerandis filiis hominum, et in Dei filios adoptandis, illum diem (l) esse et illud tempus electum, in quo par similitudinem formamque mysterii ea quæ geruntur in membris, his quæ in ipso sunt capite gesta, congruerent; dum in baptismatis regula, et mors intervenit interfectione peccati, et sepulturam triduanam imitatur

collect. 24 cum editis ante Quesn., *servanda est discretio*. Quidam codd., *districtio*.

(g) Ita textus apostoli et plerique nostri codices.

D Exemplar Vat. collect. 25 ac tria alia a Quesnello in marg. laudata, *scientia*. Apud Justellum et Cresc. ac in alio Thuan., *sapientia*. In cod. Veron. Cresc. priori caractere *sapientia*, posteriori *scientia*.

(h) Al., *quod in illo*.

(i) De Consecr. dist 4, *Proprie in morte*. c. 13.

(j) Editi ante Quesn. cum mss. Vat. Hisp. et Isid., *ex mortuis*. Paulo post iidem editi cum Vat. Reg. collect. 1 et Vindebon. collect. 5 ac Justello præmittunt nomen Paulo voci *Apostolo*.

(k) Particulam *enim* a Quesn. expunctam revocavimus ex mss. collect. 4 Dion., Hadrian., Hisp. et Isid. atque aliis. Dein Vindeb. Hisp., *in morte*.

(l) Vindeb. Hisp. et Veron. Cresc. cum Justello delent *esse*. Deerat etiam in Vindeb. collect. 5, sed antiqua manu suppletum.

trina demersio, et ab aquis elevatio, resurgentis instar est de sepulcro. Ipsa igitur operis qualitas docet celebrandæ generaliter gratiæ eum esse legitimum diem in quo orta est et virtus muneris et species actionis. Ad cuius rei confirmationem plurimum valet quod ipse Dominus Jesus Christus, postea quam surrexit a mortuis, discipulis suis, in quibus omnes Ecclesiarum præsules docebantur, et formam et potestatem tradidit baptizandi, dicens: *Euntes (a) docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Matth. xxviii, 19)*. De quo utique eos etiam ante passionem potuisset instruere, nisi proprie voluisset intelligi regenerationis gratiam ex sua resurrectione cœpisse. Additur sane huic observantiæ etiam Pentecostes ex adventu Spiritus sancti sacrata solemnitas, quæ de paschalis festi pendet articulo. Et cum ad alios dies alia festa pertineant, hæc semper ad eum diem qui resurrectione Domini est insignis occurrit: (b) porrigens quodammodo auxiliantis gratiæ manum, et eos quos a die Paschæ aut molestia infirmitatis, aut longinquitas itineris, aut navigationis difficultas interclusit, invitans, ut quibuslibet necessitatibus impediti, desiderii sui effectum dono sancti Spiritus consequantur. Ipse enim unigenitus Dei in fide credentium et in virtute operum nullam inter se et Spiritum sanctum (c) voluit esse distantiam, quia nulla est diversitas in natura, dicens: *Rogabo ego Patrem, et alium 720 Paracletum dabit vobis, ut vobiscum sit in æternum (d) Spiritus veritatis (Joan. xiv, 16)*. Et iterum: *Paracletus autem Spiritus, sanctus, quem mittet Pater in nomine meo, ille vos docebit omnia, et suggeret universa quæcumque dixi vobis (Ibid., 26)*. Et iterum: *Cum venerit ille Spiritus veritatis, ille diriget vos in omnem veritatem (Joan. xvi, 13)*. Cum itaque veritas Christus sit, et Spiritus san-

(a) Cod. Vat. Reg. addit *ergo*. Editiones Quesnello anteriores cum Vindeb. collect. 5 et mss. collect. 24, *ergo nunc*.

(b) Eadem editiones cum mss. collect. 24 corrupte, *porrigens quadammodo auxiliantis gratiæ manum, ut hi quos a die Paschæ... interclusit invitos, aut quibuslibet necessitatibus impeditos, desiderii, etc.* Quesn. ex suis codicibus emendavit, quibus reliqui nostri favent.

(c) Ms. Vindeb. Hisp. inserit *Domini*; post pauca delet *ego*.

(d) Cod. Vindeb. collect. 5, utriusque Hisp. et Vat. Isid. nec non Veron. Crescon. cum Merlino, Justello, et aliis antiquioribus editis præmissa virgula, *spiritum veritatis*. Post pauca *mittet Pater meus* in quibusdam mss. et Justell. *Ipse diriget vos* in Vat. Reg.

(e) Mss. Hisp. et Isid., *utriusque*.

(f) De consecr. dist. 4, *Proprie in morte, §. Hoc autem, c. 13*.

(g) Non pauci codices, *populorum*.

(h) Codd. collect. 21, *repromissio hæc*. Aliquanto post *appositæ sunt in illa die* in utrisque Vindebon. collect. 5 et Hisp., in Vercell. Hadrian., in Veronen. Cresc., et apud Justellum.

(i) De Consecr., dist. 4, *Duo tempora, c. 12*.

(j) Particulam *etsi pro si*, quam subsequens particula tamen videtur exigere, a Quesnello licet exclusam restitutumvis ope mss. Vat. Reg. collect. 1, Vindebon collect. 5, secunda manu, et aliorum Vat. collect. 2, ac 24. Mss. Hisp. et Isid. omittunt tum *etsi*, tum *si*.

ctus, spiritus veritatis, nomenque Paraleti (e) utriusque sit proprium, non dissimile est festum ubi unum est sacramentum.

CAP. IV. *Ex apostolico exemplo baptisma in Pentecoste celebrari.* — (f) Hoc autem nos non ex nostra persuasione defendere, sed ex apostolica auctoritate servare, satis idoneo probamus exemplo, sequentes beatum apostolum Petrum, qui in ipso die quo omnem credentium numerum promissus Spiritus sancti replevit adventus, trium millium (g) populum, sua prædicatione conversum, lavacro baptismatis consecravit. Quod sancta Scriptura, quæ apostolorum actus continet, fideli historia docet dicens: *His auditis compuncti sunt corde, et dixerunt ad Petrum et reliquos apostolos: Quid faciemus, viri fratres? Petrus vero ad illos: Penitentiam, inquit, agite, et baptizetur unusquisque vestrum in nomine Jesu Christi, in remissionem peccatorum vestrorum; et accipietis donum Spiritus sancti. Vobis enim est (h) repromissio, et filii vestris, et omnibus qui longe sunt, quoscumque advocaverit Dominus Deus noster. Aliis etiam pluribus verbis testificatus est, et exhortabatur eos dicens: Salvamini a generatione ista prava. Qui ergo receperunt sermonem ejus, baptizati sunt, et appositæ sunt illa die animæ circiter tria millia (Act. ii, 37-41)*.

721 CAP. V. *In necessitatis casu omni tempore baptizandum.* — Unde quia manifestissime patet baptizandis in Ecclesia electis hæc (i) duo tempora, de quibus locuti sumus, esse legitima, dilectionem vestram monemus ut nullos alios dies huic observantiæ misceatis. Quia [Ed. Cap. VI] (j) etsi sunt alia quoque festa, quibus multa in honorem Dei reverentia debeat, principalis tamen et maximi sacramenti custodienda nobis est (k) mystica et rationalis exceptio (l) non interdicta licentia, qua in baptismo tribuendo (k) Quesnellus, qui varias hujus loci lectiones profert not. 2, prætulit hanc *mystica, et rationalis exceptio*.

not. 2, prætulit hanc *mystica, et rationalis exceptio*, que potissimum de causa, quia Dionysii et Cresconii esse credidit illam, quæ in Justelli editione profertur. Nos vero textui inseruimus lectionem puri Dionysii Vat. 5845, quæ præterea confirmatur ne dum antiquo cod. Cresconiano Vat. 1347, sed etiam Vat. Reg. collect. 1, item Vat. collect. 3, alio cod. Dionysiano, quem Harduinus laudat. Idem habet etiam Vindeb. collect. 5 prima manu; secunda vero fuit emendata solum vox *rationalis pro rationalis*. Codd. Hisp. et Isid. quos ex puro Dionysio profectos liquet, habent uti Thuan. et Trecopith. collect. 5 *mystice, vel mystice rationalis exceptio*: quod ad nostram quidem lectionem accedit, discrepat autem quam maxime ab illa quam Quesnellus prætulit. Hanc in aliquot cod. coll. Hadrianæ, quos Justellus secutus est, reperimus. Editi ante Quesn. cum Merlino et nonnullis codd., *mystice rationis exceptio*. Unus Vercell. et Veronen. Crescon., *mystica, et rationalis exceptio*. Hic autem *exceptio, seu exemptio*, significat, præter Pascha et Pentecosten, quæ festa ob mysticam et rationabilem causam baptismati administrando assignata sunt, cæteros dies festos, cum eadem causam non recipiant, mystica, et rationabili exceptione ab eo ministerio fuisse exemptos ac propterea hanc exceptionem esse servandam nisi necessitas aliquo peculiari casu aliter postulet, ut in sequentibus additur.

(l) De Consecr., dist. 4, Si qui necessitate, c. 16

quolibet tempore periclitantibus subvenitur. Ita enim ad has duas festivitates connexas sibimet atque cognatas, incolumium et in pacis securitate degentium libera vota differimus, ut in mortis periculo, in obsidionis discrimine, in persecutionis angustiis, in timore naufragii, nullo tempore, hoc veræ salutis singulare (a) præsidium cuiquam denegemus.

722 CAP. VI. *Christi ad baptismum Joannis accedentis mysterium.*—(b) Si quis autem Epiphaniæ festivitatem, quæ in suo ordine debito honore veneranda est: ob hoc (c) æstimat privilegium habere baptismatis, quia hoc (d) quidam putant, quod in eadem die Dominus ad baptismum sancti Joannis accesserit; sciat illius baptismi aliam gratiam, aliam fuisse rationem, nec ad eandem pertinuisse virtutem qua per Spiritum sanctum renascuntur, de quibus dicitur: *Qui non (e) ex sanguine, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt* (Joan. I, 13.) Dominus enim nullius indigens remissione peccati, nec quærens remedium renascendi, sic voluit baptizari (Matth. III, 15), quomodo (f) et voluit circumcidi, hostiamque pro se emundationis offerri: ut qui factus fuerat ex muliere, sicut Apostolus ait, fieret et sub lege (Galat. IV, 4), quam non venerat solvere, sed implere (Matth. V, 17), et implendo finire (g) sicut beatus Apostolus prædicat dicens: *Finis autem legis Christus ad justitiam omni credenti* (Rom. X, 4) Baptismi autem sui in se condidit sacramentum, quia *in omnibus primatum tenens* (Colos. I, 18) se docuit esse principium. Et tunc regenerationis potentiam sanxit, quando de latere ipsius profluxerunt sanguis redemptionis, et aqua baptismatis (Joan. XIX, 34). Sicut ergo vetus testamentum novi testamentum fuit, et *lex per Moysen data est, gratia autem et*

veritas per Jesum Christum facta est (Joan. I, 17): (h) sicut diversa **723** sacrificia unam hostiam præformarunt, et multorum agnorum occisio illius immolatione finita est, de quo dicitur: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccatum mundi* (Joan. I, 29); sic et Joannes non Christus, sed Christi prævisus; non sponsus, sed sponsi amicus, fuit adeo fidelis et non sua quærens, sed quæ Jesu Christi, ut se profiteretur ad solvenda calceamenta pedum ejus indignum (Matth. III, 11; Luc. III, 16): quoniam ipse quidem baptizaret in aqua in pœnitentiam, ille autem baptizaturus esset *in Spiritu sancto et igni* (Ibid.); qui duplici potestate et vitam redderet, et peccata consumeret. His itaque, fratres charissimi, tot ac tantis existentibus documentis, quibus omni ambiguitate submota, evidenter agnoscitis, in baptizandis electis, qui secundum apostolicam (i) regulam et exorcismis scrutandi, et jejuniis sanctificandi, et frequentibus sunt prædicationibus imbuendi, (j) duo tantum (k) tempora, id est Pascha, et Pentecosten, esse servanda; hoc (l) vestræ indicimus charitati, ut ab apostolicis institutis nullo ulterius recedatis excessu. Quia indultum post hæc esse non poterit, si quisquam apostolicas regulas in aliquo crediderit negligendas.

724 CAP. VII. *De concilio quotannis Romæ celebrando.*—Quare illud primitus pro custodia concordissimæ unitatis exigimus, ut, quia saluberrime a sanctis Patribus constitutum est, binos in annis singulis episcoporum debere esse conventus, terni semper ex vobis (m) ad diem tertium kalend. Octobr. Romam fraterno concilio sociandi, indissimulanter occurrant: quoniam, adjuvante gratia Dei, facilius poterit provideri ut in Ecclesiis Christi nulla scandala, nulli nascantur errores, cum coram beatissimo apostolo Pe-

(a) Editi ante Quesn. cum solis nostris mss. collect. 24 *remedium*.

(b) De Consecr., dist. 4, *Si quis autem Epiph.*; et in Decret. IV, l. 1.

(c) Exemplar Vat. Dionysii cum Hisp. Isid. et duobus Cresconii mss., *existimat*.

(d) Vide not. 3 Quesn.

(e) Unus cod. Vercell. et Vat. collect. 11, cum editis ante Quesnellum, *ex sanguinibus*. Mox Veron. Cresc. et Vat. collect. 24, *ex voluptate carnis*.

(f) Inseruimus particulam et ex Vat. Reg. collect. 1, ex puro Dionys. Vat., ex Vindeb. collect. 5, quibus concinunt utraque mss. Hisp. Vat., Isid. et duo codd. Cresconii. Merlinus cum ms. Vat. collect. 24, *sicut voluit circumcidi*. Paulo post quidam codd. cum antiquioribus editis, *sed adimplere*.

(g) Mss. Vat., Hisp. ac Isid., et Veron. Cresc. cum Justello, et sicut. Vindeb. Hisp., *sicut Apostolus ait dicens*.

(h) Editi ante Quesn., *sic diversa*. Mox præformant (quod Quesnellus retinisset libenter, nisi auctoritate Dionysii, Cresc. et quinque mss. substituendum putasset *reformarunt*, uti monuit not. 4) nos restitimus ex præstantissimis codd. Vat. Reg. collect. 1, alio Vat. collect. 3 aliisque pluribus trium aliarum collectionum 11, 21 et 24, quibus favet etiam Vindeb. collect. 5, in quo prima manu erat quidem *reformarunt*; sed ab antiquo amanuensi, qui codicem cum alio vetustiori contulit, emendatum fuit *performaverunt*. Post pauca quidam codices *peccata mundi*.

(i) Duo codices Vatt. collect. 21, *doctrinam*. Vide

not. 5 Quesn.

(j) Vide not. 6 Quesn.

(k) De Consecr., dist. 4, *Duo tempora*, c. 12.

(l) De Consecr., dist. 4, *Hoc vestræ*, c. 10.

(m) Quesnellus in margine *ad diem XIII kal. Octobr.* ex duobus codd, quos esse Thuan. ac Trecopithæan. collect. 5 colligimus ex nostro Vindeb. ejusdem collectionis, qui solus similiter præfert. Sequentem vero textum immutare noluimus ob Dionysii auctoritatem, quam omnes codd. Hadrian., Hisp., Isid. aliarumque posteriorum collectionum secuti sunt. Cæterum tres antiquissimæ collectiones additamentum habent, sed lectione aliquantulum discrepant. Duo Quesnelli codd. Thuan. et Trecopithæan. collect. 5 post voces *indissimulanter occurrant* addunt, Quesnello teste, *et hæc a vobis consuetudo servetur*. Noster Vindeb. ejusdem collectionis: *Romæ fraterno concilio, et indissimulanter occurrant, et per vos hæc consuetudo servetur*. Idem habet cod. Vat. Reg. collect. 1, et solum per oscitantiam librarii omissæ fuerunt voces *occurrant et per*. Vat. collect. 2 paulo dissimiliter: *ad diem I kal. Octobr. Romæ occurrant fraterno concilio, et indissimulanter a vobis hæc consuetudo servetur*. Vulgati quoque ante Quesn. cum mss. collect. 24. *Romam fraterno concilio sociandi occurrant, et indissimulanter a vobis hæc consuetudo servetur*. Editio Nicolini in textu, et aliæ nonnullæ ad marginem, nescimus ex quo codice, *indissimulanter concurrant: quod utique laboriosum non est, si vicissim inter vos hæc consuetudo servetur*. Cod. Vercell. et Justellus, lectique Dionysiana recepta, habent *concurrant*.

tro id semper in commune (a) tractandum sit, ut omnia ipsius constituta, canoumque decreta apud omnes Domini Sacerdotes inviolata permaneant. Hæc autem, quæ vobis, inspirante Domino, insinuanda credidimus, per fratres et coepiscopos nostros (b) Bac-

A cillum atque Paschasinum ad vestram volumus notitiam pervenire. Quibus referentibus cognoscamus quam reverenter a vobis apostolicæ sedis instituta serventur. Data XII kalend. Novembr. (c) Calepio et Ardabure viris clarissimis consulibus.

(a) Ita melius ex potioribus et plerisque nostris codicibus, quam *tractandam fuerit* apud Quesn., vel *tractatum fuerit* in aliis editionibus ex mss. collect. 12 et 24 in quibus etiam pro in commune perperam legitur in communione. Mox pro omnia ipsius constituta Vulg. antiquior. cum aliquibus mss. exhibent omnia instituta.

(b) Vat. Reg., *Bacillum*. Vat. collect. 3 cum alio Vat. 542 collect. 21, *Pacellum et Paschasium*. Vat.

Hispan. cum mss. collect. 11 et aliquibus collect. 21, *Vacillum*, aut *Vachillum et Paschasium*. Unus Vercell., *Vacillum*; alius, *Bacillum et Paschasium*. Paulo post Vat. Reg. collect. 1 et Vindebon. collect. 5, *apostolicæ sedis statuta*.

(c) Ita emendavimus ex Vat. Reginae collect. 1. Confer. annot. 85 in epist. præcedentem. Quidam codices chronica nota carent. Alii pro Calepio præferunt *Calepodio* vel *Calapodio*. Vulgati, *Alipio*.

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

1. Quesnellus, qui conjecturis facile indulgit, sequentem epistolam aliquot conjectationibus in suspicionem adducere studuit, ita ut vel supposititia credatur, eo consilio confecta ut prædia alicujus Ecclesiæ perperam distracta eidem vindicarentur, vel alteri Leoni posterioris ætatis adjudicaretur. Ut autem huic postremæ sententiæ magis assentiretur, illud in causa fuit quod etsi nullum ejus exemplar manuscriptum nancisci potuit (unde potissimum motus fuit ad dubitandum), *pannus* tamen *ejus*, inquit in notis, *legitur apud Gratianum*, 12, q. 2, cap. 52, *ubi et Leoni tribuitur et missa inscribitur* universis episcopis per Siciliam constitutis. *Sed cujus Leonis sit, an primi an secundi, nec antiquæ editiones Gratiani aperiant, nec recentiores*. Tillemontius not. 9, tom. XV, p. 894, in Leonem singulas Quesnelli conjecturas ad calculum revocavit, et ineptas ostendit; sed de codicibus ne verbum quidem. Nos autem, qui potiora ejus argumenta diluimus in annotationibus ipsi epistolæ subjiciendis, præstantissimos et velustos codices reperimus, supra omnem conjectationem hæc litteras nostro Leoni indubitanter vindicabunt.

2. Hæc itaque epistola nobis conservata fuit in codd. collect. 8, e quibus quatuor memoramus, antiquissimum Vat. 5845, Vallicell. A. S. sæculi IX, unum Vercellensem satis vetustum, et Vat. 1353, qui e vetustissimo Bergomate descriptus fuit. Hujus autem collectionis auctor, qui Dionysio plura valde rara documenta adjecit, usus fuit alia nobis ignota collectione, quæ in Gelasio terminabat, et sæculo VI condita fuerat. Nam usque ad Gelasium monumenta adduntur chronico ordine satis congruo, qui antiquæ collectionis ad hoc usque tempus productæ indicium est, de quo plura dicentur in tractatu de antiquis Canonum et Constitutionum Collectionibus tom. III. Leoni autem Magno eadem epistola in his codicibus explorata asserit non solum ex consulatu qui in Leonis pontificatum cadit, verum etiam ex eo quod inter alias quindecim genuinas epistolas ejusdem pontificis describitur, ita ut de hac una dubium adhuc promovere absque ullo argumento satis certo temerarium sit.

3. Invenitur præterea hæc eadem epistola in mss. libro Vat. 1343 sæculi X, qui fuit Ticinensis Ecclesiæ, nec non in Vat. Ottobon. 297 collect. 23. Accedunt duo auctores antiquiores Gratiano, qui ex eadem epistola nonnulla suis collectionibus inseruerunt, nimirum cardinalis Deusdedit lib. III, cap. 34, in mss. Vat. 3833, et S. Anselmus lib. V, cap. 69, et lib. VI, cap. 189, in pluribus codd. Vaticanis. Tandem, ut alia testimonia omittamus, Gerhohus præpositus Reichespergensis ineunte sæculo XII totam epistolam ex Germanico codice descripsit in opere de *Ædificio Dei*, cap. 60, quod editum est a P. Pez. in Thesaurio Anecd. tom. II, part. II, unde etiam in Germania hujus epistolæ exemplum inveniebatur.

4. Hic tandem monendum est Gerardum Vossium, præpositum Tungrensem, qui primus omnium in appendice Operum S. Gregorii Thaumaturgi editionis Moguntinæ an. 1604 hanc epistolam typis dedit, usum fuisse codice card. Sireti. Ex complexu autem cæterorum monumentorum, quæ ex eodem codice se edidisse testatur, nec non ex titulo peculiari quem his litteris ex eodem mss. præfixit, colligimus eam codicem fuisse similem laudato ms. Vat. Ottobon. collect. 23. Potior autem aliorum quos laudavimus codicum auctoritas majorem epistolæ fidem conciliat.

727 (a) EPISTOLA XVII.

(b) AD UNIVERSOS EPISCOPOS PER SICILIAM CONSTITUTOS. SYNOPSIS. — *Constitutione perpetua episcopis prohibet, quod in duabus Siciliæ Ecclesiis improbe gestum, injusteque per episcopos ibidem præsumptum est; qui Ecclesiarum suarum bonum illicite alienaverant: cujus decreti violatores ordine et communione privandos edicit.*

Leo papa universis episcopis per Siciliam constitutis (c).

Occasio specialium querelarum, curam nobis pro-

(a) Scripta 21 Octob. 477.

(b) In ms. Vat. Ottobon. 597 collect. 23 et in simili card. Sireti, ex quo hanc epistolam Vossius edidit, hic titulus legitur: *Edictum S. Leonis papæ urbis Romæ episcopi ad universas episcopos per Siciliam constitutos*. In ms. Vallicell. collect. 8: *Incipiunt decreta S. Leonis papæ urbis Romæ. Leo papa universis episcopis per Siciliam constitutis*.

(c) Vulg. addunt, *in Domino salutem*. Ex codd. collect. 8 delevimus.

B videntis generalis (d) indicit, ut quod in duabus provinciæ vestræ Ecclesiis improbe gestum, injusteque præsumptum est, id constitutione perpetua ab (e) omnium episcoporum usurpatione reseceamus.

728 Tauromitanis enim clericis Ecclesiæ deplorantibus nuditatem, eo quod omnia ejus prædia, vendendo, donando, et diversis modis alienando, episcopus dissiparet; etiam Panormitani clerici, quibus nuper est ordinatus antistes, (f) similem que-

(d) Ms. Vallicell., *indixit*. Mox apud Deus dedit *et quod in duobus provinciis in Ecclesiis improbe gestum*; apud Gerhohum vero, *ut quod in duobus provinciis nostræ Ecclesiis*.

(e) Prætulimus omnium auctoritate potiorum codd. duorum Vat. et unius Vallicell. collect. 8. Al., *omni*. Mox in iisdem duobus Vatt., *Tauromenitanis*.

(f) Erat in editis, sicut et in ali quot codicibus, *similem querimoniarum... causam detulerunt*. Melior visa est lectio cod. Vallicell. et Gerhohi, quam con-

rimoniam in sancta synodo, cui præsidebamus, de A usurpatione prioris episcopi detulerunt. Quamvis ergo (a) jam ordinatum a nobis sit quemadmodum utriusque Ecclesiæ utilitatibus consulatur, ne tamen hoc perniciosum nequissimæ deprædationis exemplum cuiquam posthac fiat imitabile, hanc præcepti nostri formam apud dilectionem vestram volumus esse perpetuam: qua (b) sine (c) exceptione decernimus ut ne quis episcopus de Ecclesiæ suæ rebus audeat quidquam vel donare, vel commutare, vel vendere; nisi forte ita aliquid horum faciat, ut meliora prospiciat, et (d) cum totius cleri tractatu atque consensu id eligat, quod non sit dubium Ecclesiæ profuturum. Nam presbyteri, vel diaconi, aut cujus-

firmat etiam Vat. 5845, qui causam omittens, accusativum *querimoniam* exigit. Vossius cum mss. Ot. tob. et Vat. 1353, cui *præesse debemus* textu inseruit: in margine autem notavit, quod in aliis omnibus mss. reperimus, cui *præsilebamus*. Præterea duo codices pro de usurpatione habent de usurpationibus. Synodum cujus hoc loco fit mentio habitam credimus iii kal. Octobr., illamque fuisse ad quam terni ex Sicilia episcopi occurrere debebant, uti ex præcedenti epistola c. 7 liquet.

(a) Particula *jam* adjiicienda fuit ex præstantioribus mss. Vat. 5845. et Vallicell. ac Gerhoho; decretumque *jam* in Romana synodo latum indicat. Hoc autem peculiare Leonis decretum pro Taurominitana et Panormitana Ecclesiis desideratur, ut desunt alia multa Leonis celebriora: et solum hoc generale ad universos Siculos decretum ab auctore collect. 8 nobis conservatum fuit. Id autem ad cujusdam Quesnellianæ objectionis imbecillitatem ostendendam indicandum fuerat.

(b) 12, qu. 2, cap. *Sine exceptione*.

(c) Duo codd. cum Gerhoho, *sine expectatione*.

(d) Inter canones qui concilio iv Carthaginensi in collectione Hispanica, et exinde in vulgatis tribuuntur, hic est canon 32: *Irrita erit donatio episcoporum, vel venditio, vel commutatio rei ecclesiasticæ absque conniventia et subscriptione clericorum*. Licet autem hi canones probabiliter non sint Carthaginensis concilii, antiqui tamen sunt, et in vetustissimis mss. collectionibus Corbeiensi?, Barberina 2, aliisque etiam Gallicanis diversæ originis repertiuntur cum titulo *Statuta Ecclesiæ antiqua*, et alio ordine ille canon est quinquagesimus. Id autem ostendit hanc Ecclesiæ disciplinam quæ ad alienationem bonorum Ecclesiæ cleri consensum et subscriptiones requirebat, non esse posterioris et remissioris ævi, uti Quesnellus opposuit, ac si hoc decretum Leoni magno convenire non possit. Statuta illa antiqua ex antiquitate ipsarum collectionum, in quibus antiqua, id est antiquiora iisdem collectionibus præferuntur, Leonis ætatem ad minimum attingunt. Quod si Hilarus papa Leonis immediatus successor concilii approbationem in iisdem alienationibus posterius flagitavit, id potius nobis favet: facile enim fuit cautionem a Leone decretam non satis efficacem cursu temporis inventam fuisse, adeo ut majorem cautionem adjiciendam Hilarus censuerit. Unde mirum non est si hanc posteriorem et strictiorem cautionem subsequentes pontifices a Quesnello allegati num. 5 renovarunt: qua tamen posteriori ævo obsoleta prior Leonina cautio rediit.

(e) *Duplex hæc pœna Leonis ætate non instigebatur, nisi forte, quod nonnullis placet, propter gravissima omnium facinora*, inquit Quesnellus in notis num. 7, et idcirco auctorem epistolæ multo recentiorem pronuntiat. At undenam probat inter facinora gravissima accenseri non potuisse facilem alienationem

cumque ordinis clerici, qui conniventiam in Ecclesiæ damna miscuerunt, sciant se (e) et ordine et communione privandos: quia plenum justitiæ est, fratres charissimi, ut non solum episcopi, sed etiam totius cleri studio, (f) ecclesiasticæ utilitatis incrementa serventur, et eorum munera illibata permaneant, (g) qui pro animarum suarum salute propriam substantiam Ecclesiis contulerunt. Data (h) xii kalend. Novembris, Calepio v. c. cons.

EPISTOLA (i) XVIII

(j) AD JANUARIUM EPISCOPUM AQUILEIENSEM.

(k) SYNOPSIS (Ex Dionysio Exiguo). — *Quod omnis cujuslibet ordinis clericus, qui catholicam deserens,*

bonorum Ecclesiæ, ex qua plurimum damni in Ecclesiam redibat?

(f) Cod. Vallicell. et Gerhohus *ecclesiastica utilitas intemerata servetur*. Vox *intemerata* pro *incrementa* est pariter in duobus aliis mss.

(g) Præmissa vox *eorum* exigit qui, non quæ ut in Vulg. habetur, sicut et in aliquibus codd. sic quæ pro *animarum suarum salute fideles de propria substantia Ecclesiis contulerunt*. Ex Vat. 5845 et ex Gerhoho *delevimus fideles de, et scripsimus propriam substantiam*, quod ultimum etiam legitur in ms. Vercell.

(h) Editi xi kal. Novembris, nullis nostris codicibus suffragantibus, immo etiam refragante Vossii editione, quæ, ut in mss. habet, xii kal. Novemb. In duobus antiquioribus codd. pro *Data* legitur *Danda sub die xii kal. Nov.*, quæ formula num innuere possit hoc pariter generale Leonis decretum constitutum fuisse in synodo coacta iii kal. Octobris, in qua decretum particulare pro Ecclesiis Taurominitana et Panormitana editum fuit, ita ut formula *Danda sub die* apposita fuerit ob indicandum diem postea adjiciendum, cum epistola mitteretur, aliorum iudicio decidendum relinquimus. Plerique mss. codd. cum editis habent *Calipio*, sed prætulimus lectionem codicis Vat. Otthobon., *Calepio*, quam veriorē probavimus annot. 85 (692, j) in epist. 15. Neque mirum sit quod unicus consul Calepius nominetur sine Ardabure collega, qui in cæteris hujus anni epistolis illi conjungitur. Solum enim Calepium Occidentalem consulem appellare satis usitatum erat. Nonnullas Valentiniani leges hoc anno datas habemus, et licet in plerisque utriusque consules signentur, tamen in novella 27, de *Negotiatoribus*, et in novella 3, de *Palatinis*, solus Calepius notatur. Idem mos ex aliis etiam Leonis documentis liquet. Sic e duabus epistolis anni sequentis 19 et 20 prior ad Dorum solum *Posthumianum* Occidentis consulem præfert, altera vero *Posthumianum* et *Zenonem* jungit. Neque difficultatem moveat hanc epistolam eodem die ad eodem Siculos datam fuisse quo epistola præcedens data præfertur. Ex epistolis enim 41 et 42 ad Ravennum, 136 et 137 ad Marcianum, et 164 ac 165 ad Leonem Augustum patet nostrum pontificem binas identidem epistolas eodem die scripsisse ad eandem personam, cum argumentum distinctum suppetebat.

(i) Al. 14. Quæ autem antea 18 erat, nunc 19. Scripta 30 Decemb. 447.

(j) Hanc epistolam luculentè vindicavimus in adnotatione præmissa epistolæ primæ, ubi etiam mss. et editas collectiones in quibus continetur indicatas invenies.

(k) In tabula collect. 5, num. 75, hic titulus describitur: *Ad Januarium episcopum Aquileiensem, de clericis qui in hæresim vel quodlibet schisma lapsi sunt, minime promovendis*.

hæretica se communioni miscuerit, si ad Ecclesiam reversus fuerit, in eo gradu in quo erat (Cresc., quo fuerat) *sine promotione remaneat.*

LEO episcopus (a) urbis Romæ, JANUARIO episcopo Aquileiensi.

730 Lectis fraternitatis tuæ litteris, vigorem fidei tuæ, quem olim noveramus, agnovimus, congratulantes tibi quod ad custodiam (b) gregis Christi pastoralem curam vigilanter exsequeris; ne (c) lupi, qui sub specie ovium subintraverunt (*Matth.* vii, 15), bestiali sævitia simplices quosque dilacerent; et non solum ipsi nulla correctione proficiant, sed etiam ea quæ sunt sana corrumpant. Quod ne viperea possit obtinere fallacia, dilectionem tuam duximus commonendam: insinuantes ad a nimæ periculum pertinere, (d) si quisquam de his qui a nobis in hæreticorum atque (e) schismaticorum sectam delapsus est, et se utcumque hæreticæ communionis **731** catholica (f) sine professione legitimæ satisfactionis habeatur. (g) Saluberrimum enim et spiritalis medicinæ utilitate plenissimum est, ut sive presbyteri, sive diaconi, (h) vel subdiaconi, aut (i) cujuslibet ordinis clerici, qui se correctos videri volunt, atque ad catholicam fidem, quam jam pridem amiserant, rursum reverti ambiunt, prius (j) errores suos et

invenies. Contulimus cum pluribus et præstantissimis codicibus in annot. allegandis. Vaticanum exemplar 5845 puri Dionysii conferre nequivimus, eo quod in eo ob codicis defectum non solum hæc epistola desit, verum etiam postremum caput epistolæ præcedentis (nobis 46) ad Siculos. Cæterum omnes codices ad *Januarium*, præferunt. Editi ante Quesn. ex Merlino inscribunt ad *Julianum*, et in margine ad *Januarium*, sed errore manifesto: nem ipsi codices collect. 12, ex quibus Merlinus suam editionem derivavit, ad *Januarium* exhibent. Vide not. 1 Quesn.

(a) Voces *urbis Romæ* omittuntur in ms. Vindebon. collect. 5.

(b) Idem cod. Vindebon. collect. 5. et mss. collect. 21 et 24 cum antiquioribus editis, *gregum Christi*.

(c) Intelligenti sunt Pelagiani, quos in Aquileiensem provinciam olim irrepsisse, et in communionem aliquando sine debita errorum et auctorum condemnatione imprudenter receptos Septimus Altinas monuerat; unde Leo Aquileiensi episcopo, ut probabilis est, prædecessori epistolam I dedit, qua sic imprudenter receptos, cum idoneis cautionibus recipiendos mandavit. Januarius, qui mox successit, hoc mandatum pastoralis cura exsecutus est, et idcirco laudatur. Vide admonitionem epistolæ 1 præmissam num. 26.

(d) 1, qu. 1, *Si quis hæreticæ*, c. 42.

(e) *Schismaticorum* mentio, et paulo post illa conditio, *si tamen iterata linctioe non fuerint maculati*, Donatistas vel Novatianos in Aquileiensi provincia detectos indicare visæ sunt, in quo vide not. 3 Quesn. At generalis regula hic indicatur, omnibus tum hæreticis, tum schismaticis ad Ecclesiam redeuntibus communis, licet occasione peculiaris casus Aquileiensi provinciæ proponatur. Nemo scilicet sive schismaticus, sive hæreticus ad unitatem catholicam revertens, sine professione legitimæ satisfactionis recipi poterat, etsi esset clericus, ea solum conditione restituebatur in suum gradum, si iterato baptismate non fuisset pollutus; qui enim hoc crimine erant infecti non recipiebantur in clerum, sed publicæ pœnitentiæ subiciebantur. Confer admonitio-

A ipsos auctores errorum damnari a se sine ambiguitate fateantur: ut sensibus (k) pravis etiam peremptis, nulla sperandi supersit occasio, nec ullum membrum talium possit societate violari, cum per omnia illis professio propria cæperit obviare. Circa quos etiam illam (l) canonum constitutionem præcipimus custodiri, ut in magno habeant beneficio si adempta sibi omni spe promotionis, in quo inveniuntur ordine, (m) stabilitate perpetua maneat; si tamen iterata tinctioe non fuerint maculati. Non levem apud Dominum noxam incurrit qui de talibus (n) ad sacros ordines promovendum aliquem judicavit. Quod si cum grandi examinatione promotio conceditur inculpatis, multo magis non debet licere suspectis. Proinde dilectio tua, cujus devotione gaudemus, jungat curam suam dispositionibus nostris, **732** et det operam ut circumspecte atque velociter impleantur quæ ad totius Ecclesiæ incolumitatem et laudabiliter (o) suggesta sunt, et salubriter ordinata. Non autem dubitet dilectio tua, nos si, quod non arbitramur, neglecta fuerint quæ pro custodia canonum et pro fidei integritate decernimus, vehementius commovendos: quia (p) inferiorum ordinum culpæ ad nullos magis referendæ sunt quam ad desides negligentisque rectores: qui multam sæpe nutriunt pestilentiam, dum necessariam dissimulant adhibere medicinam. Data (q) III

nem in epist. 1, § 4, et annot 25 in epist. 159. Quare opus non est suspicari Leonem hoc loco sermonem fecisse de Donatistis aut Novatianis Aquileiensibus, de quibus aliunde in provincia Aquileiensi nullum indicium est. Mox ex ms. Vindebon. collect. 5 addidimus verbum *est*.

(f) Quinque codd., *sine promotions*.

(g) 1, qu. 7, *Saluberrimum*, c. 21.

(h) Duas voces *vel subdiaconi* adjecti Quesnellus ex Dion. Cresc. Nicolini editione et sex mss. codd. Leguntur quoque in perlisque nostris, tribus exceptis, in quibus omittuntur, ut etiam desunt in epist. 2 ad Septimum, in qua hæc eadem sententia repetita invenitur.

(i) 1, qu. 1, *Omnis cujuslibet*, c. 142.

(j) Ms. Vindebon. collect. 5, *errorem suum et ipsos erroris auctores damnari*. Justellus quoque cum duobus codicibus habet tantum, *auctores erroris*. Alius cod., *damnatos pro damnari*.

(k) Cod. Vindebon. collect. 6, *pravis et dudum peremptis*, uti legitur in epist. 2 ad Septimum. Mox *sperandi* vocem exhiberi in omnibus et mss. et excursus confessus est in postilla marginali Quesnellus; at « suspicor, inquit, legendum *spirandi*. » Quinque nostri codices habent, *desperandi*, cæteri autem *sperandi*.

(l) Cod. Vat. collect. 11, *canonicam*. Quæ vero hic intelligatur *canonum constitutio* exposuimus in admonitione ad epist. 4, num. 18. Confer etiam not. 2 Quesnelli.

(m) Vindebon. mss. collect. 5, *in perpetua stabilitate permanceant*. Mox idem codex, *iteratæ tinctiois sacrilegio*.

(n) Vulgati ex Dionysio ac cæteris collectionibus quæ a Dionysiana originem ducunt, *ad sacros promovendos ordines judicavit*. Aptior visa est lectio cod. Vindebon. collect. 5, quæ aliam a Dionysio originem habet.

(o) Editi Quesnello anteriores cum mss. collect. 21, *digesta sunt*.

(p) Dist. 86, *Inferiorum culpæ*, c. 1.

(q) Duæ sunt antiquæ diversæ originis collectiones ex quibus hæc epistola in alias posteriores derivata

kalend. Januarii, Calepio et Ardabure viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (a) XIX.

(b) AD DORUM BENEVENTANUM EPISCOPUM.

(c) SYNOPSIS.— I. *Dorum de perturbato presbyterii ordine, primosque presbyteros juri suo cedentes redarguit.*— II. *Suum cuique ordinem vindicat pro ordinationis tempore; primis, qui cesserant, ad infimum relegatis.*

733 Dilectissimo fratri DORO, LEO episcopus.

Judicium, (d) quod de te sperabamus, dolemus esse frustratum, quando ea te commisisse perspicimus quæ omnem ecclesiasticæ sanctionis regulam culpabili novitate (e) fœdarent: cum plenissime noveris, quanta sollicitudine per omnes Domini Ecclesias patrum velimus canonum præcepta servari, et hanc maxime curam ad sacerdotes universarum plebium pertinere, ut sanctarum constitutionum regulæ nullis corrumpantur excessibus. Unde miramur te,

videtur, nimirum collectio Dionysiana et quinta. In Dionysiana et apud Cresconium ejus exscriptorem etiam in antiquissimo ms. Veronensi notatur dies in kal. Januar. In mss. vero collectionis 5 duo codd. Thuan. et Trecopithæan., Quesnello teste not. 4, habent kal., vel in kal. Julius. Duo autem nostri Vindeb. ejusdem collect. 5 discrepant; alter enim signatus num. 39, quem uti præstantiorem in variantibus adhibuimus, præfert iv. non Januar., alter vero signatus num. 42, iv kalendas Julius. Codices cæterarum collectionum Vat., Hisp., Isid., Hadrian., et aliarum posteriorum, cum Dionysio conveniunt in mense, et plerumque etiam in die: tres enim mss. libri tantum notant xiii kal. Januarias, unus Verclensis iv kal. Codex autem Vindebonensis collectionis Hispanicæ, et editi ante Quesn. ex mss. collect. 24 et Merlino tum in mense tum in die discordant: primus enim signat diem in kal. Julii, secundi autem pridie, vel in kal. Julius. In hac varietate Dionysii auctoritatem (cum qua in mense convenit etiam unus codex collect. 5 in die autem conveniunt inter cætera unum saltem exemplar ejusdem collect. 5 a Quesnello laudatum, et duo nostra Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 24) præferendam duximus; et hac de causa istam epistolam post litteras ad Turribium et ad Siculos collocavimus, quibus præponendo fuerat, si ex aliis lectionibus mensi Junio ascribende fuisset. Quoad consularem vero notam editi cum plerisque mss. exhibent *Alipio et Ardabure vv. cc. consulibus*. Quesnellus in margine: *Al., Calipio aut Calepio*. Nos invenimus *Calipio* in duobus mss. Vindeb. collect. 5 et Veneto collect. 12; *Calepio* edidimus ex rationibus allatis annot. 85 (692 j) in epist. 45.

(a) Al. 18. Quæ autem antea 19 erat nunc 20. D Scripta 8 Martii 448.

(b) Exstat in mss. collect. 5, 11, 12, 13 et 20 usque ad 24. Codices S. Crucis in Hierusalem collect. 20 et Vat. Ottobon. 332, ad *Theodorum* inscribunt. In tabulis vero Beneventanæ Ecclesiæ *Dorus* appellatur, ut in cæteris mss. vocatur. Solum in codd. collect. 24 *Doroleus* per errorem scribitur, in unam conjunctis duabus vocibus *Doro Leo*, quæ in inscriptione epistolæ leguntur.

(c) In tabula collect. 5 capite ultimo hic titulus legitur: *Ad Dorum Beneventanum episcopum objurgationis epistola*. In mss. autem S. Crucis: *De presbytero in aliorum injuriam promoti, et de eis qui eum sibi præponi poposcerunt*.

(d) Duo codd. Quesn. et noster Vindebon. collect. 5 addunt *nostrum*. Mox pro *dolemus* in ms. S. Crucis *nolemus*. Hoc autem ex textu quidam non leviter

quem (f) auctoritatum apostolicæ sedis observantissimum esse convenerat, tam negligenter, ac potius insolenter, egisse, ut traditarum tibi legum non custos, sed transgressor 734 existeres. Libello etenim Pauli presbyteri tui, qui in subditis habetur, cognovimus, apud te novo ambitu sædoque (g) colludio presbyterii ordinem fuisse turbatum; ita ut unius festina et immatura provertio, quædam eorum dejectio facta sit, (h) quorum honorem ætas commendabat et nulla culpa minuebat. Quod si ambientis intentio, aut imperita faventium studia id quod numquam habuit consuetudo posebant, ut incipiens emeritis et novellis præferretur antiquis, tuæ fuerat industria atque doctrinæ ut injusta petentium desideria rationabili auctoritate cohiberes; ne quem (i) sacerdotali proptere provehas honore, ad injuriam eorum quibus sociabatur inciperet, (j) minorque se fieret, dum in illo non humilitatis virtus, sed elationis vitium roboraretur. (k) Neque enim ignorabas

colligunt. Dorum consecratum videri Beneventi episcopum ab ipso Leone, qui idcirco queritur iudicium, seu spem de ipso conceptam, cum scilicet eum Beneventanis episcopum dedit, frustratam fuisse. E Romano etiam clero educatum indicare videntur illa, cum plenissime noveris, etc. atque illa: *te, quem auctoritatum apostolicæ sedis observantissimum esse convenerat*.

(e) Idem duo codd. Quesn., *violarent*.

(f) *Auctoritates apostolicæ sedis sunt constitutiones Romanorum pontificum*. Vide annot. 84 (694) (f) in epist. 15.

(g) Ita aliquot nostri, et Quesnelli codd. melioris notæ. Al. *colluio*.

(h) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 21 et 24 *quos ætas commendabat*. Cod. S. Crucis collect. 20, *quos et ætas commendabat*. Editio Quesn., *quorum ætas ordinem commendabat*. In mss. collect. 11 idem legitur, ommissa voce *ordinem*. Aequiorem lectionem cod. Vindeb. collect. 5 secuti sumus. *Honor sacerdotii intelligitur*, unde etiam infra, *sacerdotali honore*.

(i) Ita Quesnellus. Anterior editiones voci *sacerdotali* præponunt præpositionem in. Ms. Vindebon. collect. 5. *in sacerdotio proptere provehas ad injuriam*. Cod. S. Crucis, *in sacerdotalem proptere provehas honorem*. Quesn. in margine ex aliquo ipsius codice, *ne quem sacerdotio provehas*.

(j) Editi Leonis, præmisso puncto, habent *corrupte cum mss. Vat. collect. 21 et 24, Miror, quis feret*. Dein codd. collect. 21 pro *elationis* habent *furoris*. Mss. autem Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 11, Venet. S. Marci collect. 12, et Vat. collect. 24, *fortioris* præferunt. In ms. S. Crucis collect. 20 aliisque duobus Cantabrig. et Thuan. a Quesnello laudatis, *furoris vitium superaret*; et in Vat. collect. 11, *furoris vitium reprobaretur*. Labbeus in margine annotavit: *Alias, inciperet major quasi fieri, dum in illo non humilitatis virtus, sed furoris vitium roboraretur*. In textu retinimus lectionem Quesnelli ex Merlino, et editionibus conciliorum, eo quod *elationis* nomen Leoninis quoque editionibus comprobatum, *humilitati* opponatur, totique contextui magis congruat, quam *furoris*, vel *fortioris*.

(k) Editi Quesnello anteriores cum unico nostro cod. Vat. 541 collect. 21, *Neque enim ignorabas dixisse Dominum, quod qui se humilitat exaltabitur, qui vero se exallat humiliabitur; eumdemque dixisse: Quicumque vult inter vos major fieri, sit vester minister; et quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester servus. Vos autem queritis de pusillo crescere, et de honore majores esse*. Ita etiam Leonis codex, quo Hino-

735 dixisse Dominum, quod *qui se humiliat, exaltabitur; qui vero se exallat, humiliabitur* (Luc. xiv, 11; et xviii, 14); eundemque dixisse: *Vos autem queritis de pusillo crescere, et de majore minores esse.* Utrumque enim inordinatum, utrumque præposterum est; et omnis laborum fructus aufertur, omnis meritorum mensura vacuatur, si tantum quis asssequitur dignitatis, quantum adulationis obtinuit; ut cupiditas eminendi non solum superbientem minuatur, sed etiam conniventem. Si vero, ut asseritur, primi secundique presbyteri, circa (a) Epicarpium sibi met præponendum, tanta huic assentatio fuit, ut illum cum sui dedecore poscerent, honorari, nec hoc quidem illis proprio se iudicio deicientibus tribui debuit, quod volebant: (b) quia tam miseræ voluntati dignius te fuerat obviare quam cedere. Deformis autem et ignava subjectio bene sibi consciis, et non irritam facientibus gratiam Dei, præiudicare (c) non potuit, ut primatus suos quocumque commercio in alterutrum transferentes, subsequentium suorum minuerent dignitatem (d) et quia ultimum sibi anteposuerant, cæteris præemineret.

CAP. II.— Prædicti igitur presbyteri, qui indignos

marus usus fuit opusc. 44 de Jure metropol. c. 17. Omnes vero alii codices a nobis adhibiti, id est codd. quatuordecim, et quinque a Quesnello inspecti omittunt textum *Quicumque vult, etc.*, usque ad illa, *erit vester servus.* Idem pariter nostri codices, excepto unico Vindebonensi collect. 5, post voces *eundemque dixisse* subjiciunt statim, *Vos autem queritis de pusillo crescere.* Quesnellus verum cum laudato ms. Vindebonensi voces *eundemque dixisse* transtulit ante verba *qui vero se exallat.* Illa porro *Vos autem queritis, etc.*, ut in nostro textu allata, non sicuti Christi verba caractere, uti vocant, cursivo, sed quasi Leonis textum caractere rotundo expressit. Dein *et de majore minores esse* legitur non tantum in quinque mss. Quesnelli, verum etiam in nostris Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 11, Vat. et Veneto collect. 12, S. Crucis collect. 20, Veneto collect. 22, Vat. Reginae 139 collect. 24, et in uno Fesulano. In codicibus autem collect. 21, 23, et uno Vat. 544 collect. 24, et *de honore majores esse.* Post primam Quesnelli editionem Richardus Simon in novis observationibus ad textum, et versiones novi Testamenti c. 21 pag. 458, monuit hæc verba *Vos autem queritis, etc.*, Leonem sumpsisse ex exemplari Evangelii secundum Matthæum c. xx, ubi illa in ejus codice perinde erant inserta, ac in Cantabrigensi, ac quatuor aliis mss. exemplaribus inveniuntur. Dein vero non *de majore minores, sed de minore majores esse* legendum contendit Quesnellus in secunda editione, not. 3, Richardi lectionem *de minore majores esse* optime refellit. Quæ enim a Leone subjiciuntur. *Utrumque enim inordinatum, utrumque præposterum, dum sibi invicem opposita indicant fuisse præmissa.* Non opponuntur autem *de pusillo crescere, et de minore majores esse; sed de pusillo crescere, et de majore minores esse* opponi manifestum est. Leo autem perstringere voluit tum Epicarpium, qui ex infimo ad primum locum ascendit, tum illos duos presbyteros, qui e primis gradibus in Epicarpium gratiam recedentes, minores fieri consenserant. Plerique et potiores etiam codices Leonis lectioni *de majore minores esse* a Quesnello et a nobis receptæ favent; immo favent etiam exemplaria Latina Evangeliorum a Richardo memorata, quæ eandem lectionem præferre fatetur. Congruit quoque antiquissimum Evangelium Vercellense a P. Josepho Blanchinio no-

se honoris sui ordine sunt professi, licet privari etiam sacerdotio mererentur; tamen, ut eis pro apostolicæ sedis pietate parcat, ultimi inter omnes Ecclesiæ presbyteros habeantur; et, ut iudicii sui sententiam ferant, inferiores etiam illo erunt quem propria sententia sibi met prætulere: cæteris omnibus presbyteris in eo ordine permanentibus, quem unicuique ordinationis suæ tempus (e) ascripsit. Nec quisquam præter prædictos duos imminutæ dignitatis **736** patiatur injuriam, sed in eorum tantummodo statum hoc recurrat opprobrium, qui novello et immature ordinato inferiores fieri delegerunt; ut illam evangelicam sententiam ad se sentiant pertinere, qua dicitur: *Quo iudicio judicaveritis, iudicabitur de vobis: et qua mensura mensi fueritis, (f) eadem remetietur vobis* (Matth. vii, 2; Marc. iv, 24; Luc. vi. 38.) Paulus vero presbyter ordinem suum, de quo laudabili firmitate non cessit, obtineat: nec ulterius aliquid in cujusquam præsumatur injuriam; ita ut dilectio tua, quam non immerito tota facti hujus pulsata invidia, hoc saltem remedio curare se properet, ut (g) sine dilatione hæc quæ decernimus tradantur

vissime editum in opere cui titulus *Evangelium quadruplex*, ut videre est cap. xx Matthæi post versum 28; et alia vetusta ac potiora exempla pro eadem lectione laudantur a P. Petro Sabatier in idem caput xx Matth. pag. 120, ubi de hoc assumpto plura disserit. Duos tantum codices Evangeliorum pro Richardi lectione memorat, quibus adiciendum est nostrum vetustum exemplar Veronense ab eodem Blanchinio editum. Ex tot vero jam vulgatis Evangeliorum antiquissimis exemplaribus, quorum quedam ipsius Leonis etatem creduntur excedere, clare liquet hæc verba, *Vos autem queritis, etc.*, in evangelico Matthæi textu olim inserta, et lecta fuisse, uti verba Christi inter versus Vulgatæ editionis 28 et 29, licet lectione in altero commate aliquantulum diversa. Quidquid autem credatur, ultra lectio evangelico contextui magis congruat, cum certum ex dictis sit Leonis menti atque contextui illam convenire quam recepimus, quæ non tam in pluribus ac potioribus n. ss. Leonis quam in plerisque antiquissimis Evangeliaris invenitur; nihil profecto dubitandum est quin ex aliquo simili Matthæi exemplo hunc textum S. pontifex sumpserit. Cum porro ex his constet textum *Vos autem queritis, etc.*, a Leone recitari uti verba Christi apud Matthæum; antecedentia vero ex Luca decerpserit, consequens sit, voces *eundemque dixisse* in fere omnibus collectionibus, et mss. Leonis recte et iure præmitti iisdem verbis *Vos autem queritis*, ut aliud Christi testimonium ex alio Evangelista sumptum indicetur, nec nisi perperam in aliis codd. et apud Quesnellum hinc fuisse abstractas, et anterius ita traductas, ut unum eundemque Lucæ textum intersecant, ac in duos dividant.

(a) Tria mss. Quesn., *Epicandium*; duo nostra, *Epicandium presbyterum.* Post pauca cod. S. Crucis delet huic, forte melius, videtur enim superfluum.

(b) Editi, *cui tam miseræ.* Magis placuit lectio codicis S. Crucis, cui favent illi qui præferunt *qui.*

(c) Duo mss., *non poteri*; et paulo post *minuerint, et anteposuerint.*

(d) Cod. S. Crucis, *quia ultimum sibi anteposuerint, ut cæteris præemineret.* Editi ante Quesn. cum aliquot mss. *Et quem ultimum, etc.*

(e) Tres codd., *ascribit.*

(f) Quædam mss. delent *eandem.*

(g) Hæc lectio ms. S. Crucis contextui magis con-

effectui; ne si iterato ad nos imploratio justa confu-
gerit, necesse sit severius commoveri, cum, his quæ
male sunt facta correctis, malimus redintegrare
disciplinam quam augere vindictam. Executionem
vero præceptionum nostrarum fratri et coepiscopo

EPISTOLA (d) XX:

(e) AD EUTYCHEM CONSTANTINOPOLITANUM ABBATEM.

(f) SYNOPSIS. — *Rescribit, sibi de Nestoriana hæresi reviviscente Eutyche litteris admonito, zelum illius placuisse.*727 (g) Dilectissimo filio EUTYCHI presbytero, Leo
episcopus.

Ad notitiam nostram tuæ dilectionis (h) epistola re-
tulisti, quod Nestoriana hæresis quorundam rursus
studiis pullularet: Sollicitudinem tuam ex hac parte
nobis placuisse rescribimus, quoniam index animi
tui est sermo, quem sumpsimus: unde (i) non ambi-
gas auctorem catholicæ fidei Dominum tibi in omni-
bus adfuturum. Nos autem cum plenius, quorum hoc
(j) improbitate fiat, potuerimus agnoscere, necesse
est, auxiliante Domino, providere: quatenus nefan-
dum virus, dudumque damnatum, radicitus possit
extingui. (k) Deus te custodiat incolumem, dilectissi-
me filii. (l) Datum kalendis Junii, Posthumiano et Ze-
none viris clarissimis consulis.

730 EPISTOLA (m) XXI.

EUTYCHIS AD S. LEONEM.

*Nunc primum inter Leonis epistolas inserta.*SYNOPSIS. — (n) *Epistola Eutyche hæretici: ubi scri-
ptura visa est, quam vulgata et aliorum codd., sine
dissimulatione.*
(a) Mss. S. Crucis collect. 20 et Vat. collect. 11,
Juliano. Quidam opinantur Julium Puteolanum in-
telligi, quem anno sequenti Leo ad Ephesinam syno-
dum legatum misit.(b) *Legobatur illi*. Quesnellus *illuc* corrigendum in
marginè suspicatus est. Veram lectionem suggestit
codex Florentinus S. Marci collect. 13.(c) *Quidam codices et editi ante Quesn., id. Martii*.
At vetustiores et potiores *viii idus*, vel chronica nota
carent.(d) *AL. 19*. Quæ autem antea 20 erat, nunc 23. Scri-
pta 1 Junii an. 448.(e) Sicut hæc epistola continetur in mss. collect. 3,
8 *Hisp.*, Isid. 41, 42, 17, 21, 23 et 24, nec non
apud *Sichardum*, ita ad præstantiores omnium harum
collectionum codices eandem relegimus. Græcam
versionem ex Græcis mss. collect., 47 Chalcedonensis
adjecimus.(f) *Codices collect. Hispanicæ hunc brevem titulum
præferunt: Ad Eutychem Constantinopolitanum abba-
tem adversus Nestorianam hæresim.*(g) *Codices Latini collectionis Chalcedonensis, inter
quos Veronensis sæculi viii, Græco textui cohæren-
tius præferunt desiderantissimo filio; omittunt autem
presbyterio*, licet hoc nomen in Græco non desit.(h) *Plerique nostri codices, ac præsertim illi colle-
ctionis Chalcedonensis habent litteris*. Retinuumus ta-
men *epistola* auctoritate præsertim vetustissimorum
codd. collect. 3 et 8. Nunc subjicimus satis opportu-
nam *Quesnelli* observationem. « *Epistolam, inquit,*
*hanc ad Eutyche scriptam fuisse ante factam erroris
sui publicationem, ideo monemus, quia a nonnullis
hoc animadversum non fuisse intelligimus: quibus
errandi forsitan occasio fuit, quod in capite Actorum
Chalcedonensium posita est, tamquam ad eandem
synodum pertineret. Ante eam, inquam, erroris pu-
blicationem, quæ Constantinopoli in Flaviani synodo
facta est, non vero, quantum conjici potest, ante de-
fecta Domni Antiocheni episcopi studio infandi do-
gmatæ semina. Priusquam enim ad episcopale judi-*

nostro (a) Julio commisisse nos noveris, ut omnia (b) il-
lico, quemadmodum constituimus, roborentur. Data
(c) *viii idus Martii*, Posthumiano viro clarissimo con-
sule.

738 Τῷ ποθεινότητι υἱῷ Εὐτυχεῖ πρεσβυτέρῳ Ἀδῶν
ἐπίσκοπος.

Εἰς γῶσιν ἡμετέραν διὰ τῶν τῆς σῆς ἀγάπης ἐπιστο-
λῶν ἀνήνεγκας, ὅτι ἡ Nestoriana αἵρεσις τινῶν πάλαι
ταῖς σπουδαῖς ἀθεῖ. Τὸν ζῆλον τὸν σὸν ἐκ τούτου τοῦ
μέρους ἡμῖν ἀρέσαντα ἀντιγράφωμεν, ἐπειδὴ μὴνυτῆς
τοῦ σοῦ λογισμοῦ ἔστιν ὁ λόγος ἐν ἐπιπέδῳ. Διὸ μὴ
ἀμφιβάλης τὸν ἀρχηγὸν τῆς καθολικῆς πίστεως τὸν Δεσπό-
την ἐν πᾶσι σοι παρεσόμενον. Ἡμεῖς δὲ ὅτι κληρονομοῦ-
μεν τῆ ἀναδείξι τοῦτο γίνεσθαι δυνήσωμεν γινώσκειν, ἐπι-
ἀναγκάς ἔστι, τοῦ Δεσπότου βοηθοῦντος, προνοήσαι ἄγχι
οὗ ὁ ἀθέμιτος ἰδὸς ὁ πάλαι κατακριθεὶς, βίβωθεν δυνήσθαι
ἐσθεσθῆναι. Ὁ Θεὸς ὑγιῆ σε διαφυλάξει, υἱὲ ποθεινότη-
τατε.

*bens ab papam urbis Romæ Leonem, negat in Christo
duas naturas, id est Divinitatis et humanitatis.*CAP. I. — De mea in Dominum et Deum omnium
Christum spe et fide confidens, ante omnia quidem

cium deferretur ab Eusebio Dorylæi episcopo, jam
apud imperatorem Theodosium delata fuerat a Do-
mno accusatio de reviviscente, Eutyche industria et
artibus, Apollinaris hæresis. Hujus rei testem locu-
pletum habemus Facundum lib. viii, cap. 5, cujus
verba in dissertatione de causa Eutyche referemus
cum Domni synodica. Ex quibus et compertum ha-
bemus quinam illi essent quos Eutyche apud S. Leo-
nem infamabat tamquam Nestorii sequaces et patro-
nos: clarum est enim de Domno, Theodoro et aliis
hujusmodi hæc esse intelligenda, qui de anathematizati-
onis per Eutychem Diodoro et Theodoro apud
Theodosium conquesti fuerant. » Hactenus ille.

(i) *Editi ante Quesn. cum aliquot mss., non ambigi-
mus*. Hæcnellus cum aliis codd., præsertim collect.
17 Chalcedon., *non ambigis*. Prætulimus lectionem
antiquissimi Vat. 5845 et Valliell. A. S. collect. 8,
cui etiam Græca interpretatio concinit.(j) *Mss. collect. 21, importunitate*; melius in mss.
collect. 8, *pravitate*.(k) *Exemplaria collect. Chalcedon., Deus te salvum
custodiat, fili desideratissime.*(l) *Hanc chronicam notationem servarunt codd. col-
lect. 17 Chalcedon. et 21.*(m) *Quæ autem erat 21, nunc 24. Scripta post 22
Novemb. 448.*(n) *Hæc epistola est antiqua versio ex Græco textu,
qui desideratur. Subjecta legitur collectioni veterum
documentorum ad Nestorianismum pertinentium,
quam ex ms. Casinensi Christianus Lupus, ac dein
Stephanus Baluzius ediderunt. Exhibetur autem in
hac collectione, capite 222, eidemque adjiciuntur
tria alia capitula, nimirum, cap. 223, fragmentum
professionis fidei ab eodem hæretico editæ; cap.
224, testimonium ex epistola Julio papæ afflictæ; et
cap. 225, anonymi litteræ, quibus ipsa Eutyche episto-
la ad Leonem confutatur. Quesnellus in secunda
editione operum S. Leonis solam Eutyche epistolam
descripsit in appendice dissertationis 7. quæ De causa
Eutyche inscribitur. Cum vero ad Leonem fuisset tra-
dita, ex instituti nostri ratione inter ejus epistolas
inserenda fuit; cum præsertim duabus epistolis 23*

testis Deus Verbum est, in sensibus hujusmodi dignoscens veritatis probationem; invoco autem vestram sanctitatem in testimonio cordis mei et ratione sensuum meorum atque verborum. Sed pessimus diabolus fascinavit tale studium nostrum et propositum, a quibus vires ejus destrui oportuit. His stimulans omnem domesticam sibi vim, contra me movens [*Leg. movit*] Eusebium episcopum oppidi Dorylænsis, (a) libellum dantem sancto episcopo Constantinopolitanæ Ecclesiæ Flaviano et quibusdam aliis inventis in 740 eadem urbe, qui propter diversas causas suas (b) convenerant, quomodo hæreticum compellavit, non veritate accusationem movens, sed perniciem mihi machinans et perturbationem Ecclesiis Dei. Vocabar ad responsionem accusationis ab ipsorum sanctitate; sed gravi ægritudine super ipsam senectutem retentus, occurri ad purgationem, non ignorans compositam factionem contra salutem meam. Et quidem (c) libellis statim, subscriptione mea his addita, obtuli scripta, ostendens de sancta fide professionem, meam. Sancto autem Flaviano archiepiscopo neque libellum suscipiente, neque ut legeretur jubente, audiente tamen et respondente-

et 24 occasionem dederit. Nec ab ea disjungenda fuerunt sequentia capitula, quæ ab eodem Eutyche epistolæ subnexa sunt. Anonymi vero litteræ, cum nec ad Leonem datæ fuerint, nec cum epistola Eutycheis sint necessario conjunctæ, hoc loco non sunt exhibendæ. Ne tamen lectores hoc documento fraudentur, cas in appendicem rejecimus. Scripta autem fuit hæc epistola ab Eutyche postquam ipsum damnavit S. Flavianus in Constantinopolitana synodo die 22 Novembris an. 448. Est idem titulus, qui in ms. Casinensi legitur. Initio autem epistolæ adjecimus voces et fide, quas in antea vulgaris ommissas suggestit codex Vat. 1319 a P. Cacciario adhibitus.

(a) Hic libellus adversus Eutychem Flaviano et cæteris Patribus Constantinopolitanæ synodi oblatus, exstat act. 1 concilii Chalcedonensis tom. IV Concil. pag. 930 edit. Venetæ.

(b) Perperam in Vulgatis, *evenerant*. Mox pro *accusationem movens*, cod. Vat. 1319, ab *accusationem motus*.

(c) Intelligit appellationis libellum sua subscriptione signatum, quem una cum scriptis professionis fidei suæ Flaviano et Patribus Constantinopolitanæ synodi ante sententiam oblatum, nec susceptum queritur. *Appellationis libellus* vocatur a Leone epist. 23, de quo vide annot. 10 (col. 752, n. q) in eadem epistolam. Sicut autem hæc Eutycheis litteræ ad Leonem missæ, solius Leonis nomen in inscriptione præferunt (unde etiam anonymus, in epistola quæ in appendice proferetur, has *ad beatissimum papam sedis apostolicæ Leonem* scriptas prodit), ita et *appellationis libellus* his litteris annexus appellationem ad solum Leonem expressisse dicendus est. Cæterum quod de oblato appellationis libello traditur, mendacium est. Solam enim chartam professionis fidei, non vero appellationis libellum ante sententiam Eutychem obtulisse liquet ex actis Constantinopolitanæ synodi laudatæ, et multo luculentius ex eorumdem actorum relectione in Constantinopolitano conventu habito die 13 Aprilis an. 449, quæ omnia actioni primæ concilii Chalcedonensis inserta inveniuntur. Post sententiam vero, turba facta et dissoluto conventu, eum aliquid de appellatione *silentier* indicasse Florentio Patricio, ita ut nemo alius audierit, ex iisdem gestis manifestum est. Vide pag. 1066 tom. IV Concil. Oblatam autem fidei professionem Flavianus quidem noluit suscipere, sed ut eam ipse Eutyches legeret, præcepit. Hinc cum

me ipsis verbis (d) eam fidem quæ Nicææ exposita est a sancta synodo, confirmata vero apud Ephesum, expectabar duas naturas fateri et anathematizare eos qui hoc negarent. Ego autem metuens definitionem (e) a synodo, nec adimere nec addere verbum contra expositam fidem a sancta synodo Nicæna, sciens vero sanctos et beatos patres nostros (f) Julium, Felicem, Athanasium, Gregorium sanctissimos episcopos 741 refutantes duarum naturarum vocabulum, et non audens de natura tractare Dei Verbi, qui in carnem venit ultimis diebus in uterum sanctæ Virginis Mariæ immutabiliter quomodo voluit et scit, in veritate, non in phantasmate homo factus, aut anathematizare supradictos patres nostros, rogabam ut in notescerent ieta sanctitati vestræ, et quod vobis videretur judicaretis, profitens omnibus modis (g) me secuturum quæ probassetis.

CAP. II. — Sed nullo eorum quæ a me dicebantur audito, abrupta synodo publicaverunt dejectionis sententiam, quam adversus me ante cognitionem parabant; in tantum adversum me calumniæ factione instruebant, ut et saluti meæ discrimen incumberet, nisi cito opera Dei orationibus sanctitatis tuæ, mili-

Eutyches *judicii tempore libellos se dedisse appellationis et nobis et huic convenienti sancto concilio, et appellasse vestram sanctitatem* in litteris ad Leonem professus est, eum mentitum affirmavit Flavianus epist. 26.

(d) Addidimus *eam* ex cod. Vat. 1319. Qua mente Eutyches et deinceps ejus discipuli solam Nicænam fidem ingesserint, explicabitur annot. 6 (col. 855 n. g) in epist. 54.

(e) Synodum Ephesinam intelligit, quæ aliam fidem præter Nicænam interdixit. Id autem adversus Nestorianos interdictum fuit, qui aliam fidei expositionem pravis dogmatibus referant ediderant. Eutyches vero hoc nomine cogi volebat ad profitendas duas in Christo naturas, ac si hæc catholica professio esset nova fides ab Ephesino concilio interdicta. Hanc eandem rationem idem Eutyches proposuit in pseudosynodo Ephesina tom. IV Concil. pag. 919, lit. D.: *Ego vero timens prævaricari prolutam definitionem a sancta synodo, quæ hic Dei voluntate prius congregata est, et ea quæ definita erant de fide a sanctis Patribus, qui Nicææ convenerunt, rogabam, etc.* Confer etiam pag. 911, C.

(f) Unicum testimonium Julio papæ tributum, quale suæ epistolæ subjectum fuit ab Eutyche, in ms. Casinensi conservatum nobis fuit, uti post ipsam epistolam dabitur. Certum vero est Acephalos, in collatione habita an. 533, eorumdem Patrum Julii, Felicis, Athanasii ac Gregorii Thaumaturgi testimonia, veluti Eutychianæ sententiæ faventia opposuisse; sed ea ab Apollinaristis olim conficta catholici reposuere. Certe testimonium Julio papæ ascriptum, ex ipsius Apollinaris epistola sumptum est; cui Apollinaristæ, ut auctoritatem crearent, Julii pontificis nomen inscribere. Vide paulo post annot. 17 (col. 718, n. h).

(g) Hæc respicere videntur ea quæ in relectione actorum habita die 13 Aprilis an. 449, unus Basilius Seleuciæ episcopus testatus est: *Scio quia dixit religiosis archimandrita Eutyches: Si præceperint mihi Patres Romanus et Alexandrinus, dico hoc ipsum. Hæc autem non quasi appellans, dixit, sed dicens: Non sum ausus dicere propter Patres.* Post nonnulla sub initium capitis sequentis adjecimus septem voces *ante cognitionem parabant, in tantum adversum me*, auctoritate laudati ms. Vat. 1319. quæ ob repetitionem *adversum me* per saltum ommissæ fuere.

aris manus me ab incursione rapuisset. Tunc (a) duces aliorum monasteriorum cogere cœperunt in adjecionem meam subscribere (quod (b) numquam nec in eos quise hæreticos professi suot, vel adversus ipsum Nestorium factum est), in tantum ut cum ad satisfaciendum plebi proponerem fidei meæ confessiones, non solum et arcerent eas audiri, verum et (c) arriperent hi qui contra mesupradictam factionem meditabantur, ut exinde tamquam hæreticus apud omnes haberer.

CAP. III. — Ad vos igitur religionis defensores et hujusmodi factiones exsecrantes confugio, nihil et nunc novum inducens contra fidem jam inde nobis ab initio traditam, sed anathematizans Apollinarium, Valentinum, Manem et Nestorium, et eos qui dicunt carnem Domini nostri Jesu Christi Salvatoris e cœlo descendisse, et non e Spiritu sancto et sancta Virgine Maria, et omnes hæreses usque ad magum Simonem. Et nihilominus tamquam hæreticus de vita mea periclitor. Et obsecro, nullo mihi præjudicio facto ex his quæ per insidias contra me gesta sunt, quæ visa vobis fuerit super fidem proferre sententiam, et nullam deinceps permittere a factiosis contra me calumniam procedere, 742 et non excuti et eximi de numero orthodoxorum eum qui in continentia et omni castitate septuaginta annos vitam peregit, ita ut in ipso exitu vitæ naufragium patiat. Subjuxi autem his litteris meis (d) utrumque libellum et eum qui ab accusatore meo oblatas est synodo, et qui a me gestus quidem est, non tamen susceptus, et (e) editionem fidei meæ, nec non et ea quæ de duabus naturis a sanctis patribus nostris decreta sunt.

(f) Item verba Eutychetis.

Testor vos coram Deo, qui cuncta vivificat, et Christo Jesu, qui sub Pontio Pilato testificatus est

(a) Hi forte sunt illi abbates viginti tres, qui in Eutyctis condemnationem Constantinopolitanæ Synodo subscripti inveniuntur.

(b) Id numquam acciderat, quia numquam antea abbates inventi fuerant qui hæresim inducerent, ac monasteria adversus episcopos commoverent.

(c) Non sola fidei professio, sed et querelæ injuriarum ac maledictionum plenæ in hoc libello Constantinopoli publice affixo continebantur, ut Flavianus narrat epist. 26. Reflexus autem ejusmodi libellus hoc loco indicatur.

(d) Quatuor documenta hic Eutyctes distinguit ipsi epistolæ ab eodem subjecta. Primo libellum accusationis quem Eusebius Dorylænsis episcopus adversus illum in Constantinopolitana synodo obtulerat. 2º Libellum appellationis, quem Eutyctes ante damnationis sententiam se obtulisse mentitus est. 3º Professionem fidei ejusdem Constantinopoli propositam. 4º Testimonia nonnullorum Patrum. Uterque libellus in ms. Casinensi omissus fuit. Solum fragmentum profertur professionis fidei, et unicum testimonium Julio papæ tributum. Cum enim cœvexus auctor anonymus rogatus ut sententiam suam diceret de Eutyctis epistola ad Leonem pontificem, ipsi epistolæ et his duobus tantum fragmentis respondendum duxerit, hinc factum fuisse arbitramur ut in codice Casinensi hæc sola fragmenta epistolæ subjecta una cum anonymi confutatione describerentur, cæteris omissis, quæ anonymus prætermisit.

(e) Editio fidei meæ appellatur libellus professionis

A optimam illam confessionem, ne quid ad gratiam faciatis. Ego enim jam idem a majoribus meis ita sensi, et a pueritia mea ita illuminatus sum, quemadmodum sancta et ex universo orbe terrarum apud Nicæam habita synodus trecentorum decem et octo beatissimorum episcoporum fidem constituit, et quam confirmavit ac definivit denuo obtinere solam sancta synodus Ephesi collecta, et numquam aliter sensi quam quemadmodum præcepit recta et sola vera fides orthodoxa. Et cunctis quæcumque sunt (circa eamdem fidem a sancta eadem synodo constituta Ephesi assentior; cujus synodi dux et princeps fuit beatus ac sanctæ recordationis episcopus Cyrillus Alexandrinorum et prædicationis ac fidei sanctorum et electorum Dei Gregorii majoris, et item Gregorii, Basili, Athanasii, Attici, Procli socius et particeps. Eum et omnes eos orthodoxos et fideles habui, et honoravi tamquam sanctos, et magistros meos existimavi. Anathema autem dico Nestorio et Apollinari et omnibus hæreticis usque ad Simonem, et qui dicunt carnem Domini nostri Jesu Christi de cœlo descendisse. Ipse enim qui est Verbum Dei descendit de cœlo sine carne, et factus est caro in utero sanctæ Virginis ex ipsa carne Virginis incommutabiliter 743 et inconvertibiliter, sicut ipse novit et voluit. Et factus est qui est semper Deus perfectus ante sæcula, idem et homo perfectus in extremo dierum propter nos et nostram salutem. Hanc igitur meam plenam professionem (g) habeat sanctitas vestra.

Eutyctes presbyter et archimandrites huic libello subscripsi manu mea.

C (h) Exemplar Julii episcopi urbis Romæ, ut asseruit Eutyctis scripta ad Dionysium episcopum, cujus sensu ductus ipse Eutyctes decidit in errorem.

Miror audiens quosdam confitentis quidem in carne

fidei Eutyctis, quia publice Constantinopoli propositus fuit, ut idem Eutyctes indicavit paulo ante illis meæ verbis: *Ut ad satisfaciendum plebi proponerem fidei confessiones.* Confer annot. 12 (col. 733, n. b) in epist. 23.

(f) Est fragmentum professionis fidei, quam Eutyctes edidit. Concinit cum illo libello qui pseudosynodo Ephesinæ ab Eutyctes oblatas, actione prima synodi Chalcedonensis legitur. Aliquanto post pro quam confirmavit vulgati habebant quam conservavit. Emendationem ex ms. Vat. 1319 inductam comprobant eam fidem quæ Nicææ exposita est a sancta synodo, CONFIRMATA vero apud Ephesum.

D (g) Verbum habeat, quod desiderabatur sensumque relinquebat imperfectum, supplevimus ex laudato ms. Vat. 1319. Mox vero post fidei professionem uno contextu sequebatur contestatio ad populum, de qua vide annot. 12 (col. 733, n. b) in epist. 23.

(h) Corruptus est hic titulus. Pater Constantius in appendice tomi primi Epistolar. Rom. pontif. pag. 69, legendum putat: *Exemplar epistolæ Julii... scriptæ ad Dionysium.* Melior videtur emendatio Baluzii: *Ex epistola Julii episcopi urbis Romæ, ut asseruit Eutyctes, scripta ad Dionysium;* neque enim tota epistola hic affertur, sed ejus fragmentum. Integra edita fuit Græce a Muratorio in Anecdotis Græcis: quod autem hic profertur fragmentum ex antiqua versione, circa medium caput quartum desinit. Hanc autem epistolam apud Eutyctianos celebrem perpetram affictam fuisse Julio pontifici, ipsius autem Apollinaris opus esse, Julii nomine ab Apollinaristis sup-

Dominum nostrum, incurrentes vero divisionem male a Paulianistis introductam. Illi enim Paulum Samosatenum sequentes, alium quidem intelligunt eum qui ex cœlo descendit, Deum confitentes; alium vero terrenum hominem esse dicunt, et illum quidem infabricabilem, hunc dominum, alium servum; (a) impium seu venerentur eum quem servum appellant et fabricatum, seu non colant eum qui nos sanguine suo redemit. Ii vero qui Deum descendisse de cœlo confitentur, et carnem (b) factam ex Virgine, et unum esse cum carne, frustra (c) conturbantur, excedentes in verba impietatis illorum. Dicunt enim et ipsi, sicut audio, duas naturas. Ad quod et Joannes evidenter probat (unum) Dominum nostrum, cum dicat: *Verbum caro factum est*; et Paulus apostolus, cum dicat: *Unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia*. Si enim natus ex Virgine Jesus nominatur, ipse est per quem universa facta sunt, una scilicet natura (d) facta est, quoniam et una persona, non in duo divisa cum nec propria natura corporis est, et propria natura Deitas sit secundum carnem. Sed sicut homo una natura est, ita et is qui ad similitudinem hominis est factus Christus. Quod si non agnoscunt **744** id quod per adunationem unum est, possunt et unum in plura partiri et plurimas dicere naturas: quoniam multiplex corpus, quod ex ossibus, nervis et venis, carne et cute, sanguine et spiritu constet: quæ omnia diversa quidem inter se sunt, una tamen (e) est eorum natura. Unde et Deitatis natura cum corpore unum est. Et (f) nec in duas naturas dividitur. Nec

posito, luculentissime demonstravit inter cæteros P. Coustantius in monito eidem epistolæ præfixo loco citato.

(a) Legendum ex Græco, *impit*, seu *impie agentes*.

(b) *Lege factum*.

(c) Corrige ex Græco *conturbant*, seu *turbas concitant*.

A enim poterat totum Filius hominis appellari qui descendisset e cœlis, et rursus Filius Dei qui natus ex femina est, si duarum naturarum caperet divisionem sed id quidem quod descendisset e cœlis, vocaretur Filius hominis, non Filius Dei. Et hoc Paulianæ divisionis est. Nos autem divinæ Scripturæ docent tamquam de uno Domino nostro sentire, et cum descendisset e cœlis, et cum in terra natus est. Qui igitur sic sentiunt, non excedunt (ab) inconsona contraria sentientibus, ut cum monte divinis præceptis consentiant, sermonibus discrepent. Necesse est enim eos, cum duas naturas (g) intelligant, alteram colere, alteram non adorare, et in divinam quidem baptizari, in humanam vero non baptizari. Si autem in mortem baptizamur Domini, unam profiteamur naturam et impassionabilis Deitatis, et passionabilis carnis, ut per hoc sit baptisma nostrum et in Deum et in mortem Domini perceptum. Nec enim veremur calumniatores, qui dividunt in duas personas Dominum. Nec cum nos unitatem evangelicam atque apostolicam prædicemus, lacerent nos tamquam dicentes carnem esse cœlestem, cum nos e contra divinas Scripturas legamus dicentes filium esse non ex cœlo. Nec enim cum dicimus Filium Dei creatum ex muliere, possumus reprehendi tamquam Verbum ex terra dicentes, et non ex cœlo. Dicimus enim utrumque et ex cœlo totum propter Deitatem, et ex muliere totum propter carnem, ignorantem divisionem unius personæ.

(d) *Dele facta ex Græco, et in sequentibus corrigendum item ex Græco, quoniam et unam personam habens, in duo non dividitur, cum nec propria, etc.*

(e) *Ex Græco, est hominis natura.*

(f) *Lupus utrobique edidit hæc. Correctionem Baluzii nec textus Græcus confirmat.*

(g) *Lege dicant ex eodem Græco.*

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

1. Quesnelli ex suis præjudiciis magnopere intererat adversus eminentissimum Baronium defendere, S. Flavianum de damnatione Eutycheis ad S. Leonem pontificem nihil scripsisse, nisi postquam hujus literis fuerat excitatus. Quare duarum Flaviani ad Leonem epistolarum ordinem pervertit Diss. 1, ad an. 449, num. 1 et seqq. et epistolam nobis 26, quam post acceptas a Leone litteras Flavianus scripsit circa Aprilē an. 449, veluti primam traduxit; epistolam vero sequentem veluti secundam posterius traditam statuit, ac in eandem sententiam traxit ipsum Antonium Pagium, qui idcirco Baronium corrigendum putavit ad an. 448, num. 8. Præcipuum seu potius unicum Quesnelli argumentum a Pagio item repetitum his Flaviani verbis innititur, ex epist. 26, quibus Eutychem damnatum significans, addit: *Sicut docebunt vestram sanctitatem omnia, quæ super eo sunt gesta, quæque direximus cum nostris his litteris*. In quæ ille: *Vides ut nihil litterarum vel gestorū synodi ante hanc epistolam acceperat Leo a Flaviano? Cumque Flavianus deinde memoret Leonis literas sibi traditas a Pansophio (est epistola 23) quibus edoctus fuerat, eundem Eutychem libellos direxisse ad Leonem plenos omni fallacia et calliditate; ex his liquet pariter, subdit Quesnellus nam ante Flavianum de litteris ad Leonem ea de re scribendis cogitasse, quam cum didicisset pontificem improbis artibus deceptum, falsam de judicio Constantinopolitano cepisse opinionem.*

2. Si epistola 23 legatur attente, Leonem non deceptum, sed cautum et necessaria documenta postulanti ac expectanti inveniatis. Ad argumentum vero quod pertinet, etiam in epistola 22, Eutycheis erroribus expositis, quæ *παλαι, dudum* seu *pridem* in eum gesta fuerant, a Flaviano ad Leonem directa tradatur cap. 4, et eodem quidem Græco verbo *διεστειλαμεν* direximus, idem Flavianus utitur, quod adhibuit epist. 26. Qua in re ne vox *direximus*, difficultatem moveat, vide annot. 17 (col. 727, n. b) in eadem epistolam 22. Cum ergo bis Flavianus de eadem damnatione ad Leonem scribens, bis quoque gesta ad eum transmissit, nimirum una cum epist. 22, et cum epist. 26 nihil ex hoc uno pro alterutra anteriori asserenda deduci potest.

3. Ex contextu vero utriusque epistolæ si judicium feratur, Tillemontius, licet Quesnello in aliis multis faverit, hac tamen in re assentiri non potuit: unde art. 16, in Leonem, epistolæ 22 primum locum adjudicandum nihil addubitavit: *Je croy que pour peu de reflexion qu'on y fasse, on reconnoitra aisement, qu'elle (epistola nunc 22) a été écrite fort peu après le concile tenu contre Eutyche, et que c'est la première, que Flavien ait écrit à Rome sur cette affaire, comme l'a cru Baronius*. Verba ex Græco talis nobis nunc apparuit Eutycheis, recentissimam hæretici manifestationem et condemnationem declarant. Illa vero sub finem, quibus, ut gesta de eodem in Occidentalium episcoporum deducantur notitiam, Flavianus rogat, *ne scientes aliqui quid*

ille senserit, quasi ad orthodoxum vel per litteras, vel per aliquam conjunctionem loquantur; hæc statim ab initio scripta produnt. Inopportuna enim fuisset Leonem rogare, ut promulgaret Eutychem condemnationem eo tempore, quo notissima erat, seu post epist. 26, cum jam generale concilium ea de causa habendum vulgatum fuerat.

4. Sed evidentius argumentum producamus. S. Leo duas Flaviani litteras cum gestis se accepisse tradit. Primum ep. 28, ad eumdem Flavianum scripta Idibus Junii æn. 449, his verbis cap. 4: *Lectis dilectionis tuæ litteris, quas miramur fuisse tam seras, et gestorum episcoporum ordine recensito, tandem quid apud vos scandalum contra integritatem fidei exortum fuisset, agnovimus.* Hanc eandem Flaviani epistolam se jam tunc accepisse indicat, cum scripsit epistolam 27, datam die 21 Maii anni ejusdem. Si epistola Flaviani sub hunc diem accepta valde erat sera; ergo multo ante scripta fuerat. Hæc de primis Flaviani litteris procul dubio intelligenda sunt. Rursum epistola 36 ad eumdem Flavianum, data xii vel xv kal. Julii anni ejusdem alia hujus litteræ tunc acceptæ una cum gestis nominantur sic: *Litteras tuæ dilectionis accepi cum gestis, quæ apud vos de fidei questione confecta sunt.* Hæc de secundis litteris ejusdem Flaviani, quibus acta in Eutychem æque ac primis annexa fuerant. Porro in hæc epistola 36 respici epistolam 26 Flaviani, ex eo manifestum sit, quod Flavianus ep. 26, c. 2, sperare se dicit, remotum iri synodum, quæ futura vulgabatur: Leo autem huic articulo respondens epistola 36, concilium impediri non posse significat. Igitur epistola 26, Flaviani secunda est, epistola autem 22, prima ac paulo post Constantinopolitanam synodum missa exeunte an. 448 vel serius ineunte an. 449. Epistolam Eutychem una cum imperatoris litteris quæ pro eodem datæ fuere, transmissionem citius pervenisse nihil sit mirum. Unde vero epistolæ Flaviani, quam sero allatam Leo miratus est, moræ longiores injectæ fuerint, ignoramus. Hinc epistola 22 priora gesta quæ usque ad Constantinopolitanam synodum contigerant descripsit: epistola autem 26 posteriora adjecit quæ post eandem synodum Eutychem commoverat. Acta vero synodi iterum huic secundæ epistolæ fuerunt annexa, eo quod ex Leonis litteris Flavianus metueret, ne forte prior epistola cum actis intercidisset. Quod si in epistola 26 nulla sit mentio epistolæ 22, quam antea missam probavimus, nihil movere potest: siquidem nec in epistola 22, quam Quesnellus posteriorem censet, alterius antea scriptæ epistolæ Flavianum meminit.

5. Maneat ergo epistolam 22 primum datam fuisse, eamque esse illam, quæ a Leone memoratur epistola 28, cuique tota hæc celebris Leonis definitio innititur. Hinc quidem evenisse credimus, ut in antiquis collectionibus Latinis 2, 3 et 8, nec non in Hispanica et Isidoriana aliisque posterioribus, quæ a vetustis illis fontibus prodeunt, sola Flaviani ad Leonem epistola 22 præmittitur epist. 28, Leonis ad Flavianum. Cumque hæc prior Leonis tradita, statim etiam in Latinum versa, et ubique in Occidente divulgata fuerit; idcirco in tot distinctis et antiquis collectionibus insertam putamus: quod confirmabitur ex dicendis in fine annotationis 5 col. 886, n. g), in epist. 67. Id non accidit epistolæ 26, quæ cum posterius fuerit scripta, resatis cognita per priores litteras, non perinde spargi debuit in vulgum: unde in solis codicibus collectionis 17 Chalcedonensis, ubi quamplurima documenta ad Eutychem pertinentia diligentius collecta fuerunt, reperitur, et ordine quidem post epistolam 22, ut apud Baluzium videre licet tom. IV Concilior. Venetæ editionis pag. 1981, quod ipsum hanc priorem, illam posteriorem confirmat.

6. Hinc pariter conjicere licet, interpretationem epistolæ 22, incipientem *Nulla res diaboli*, quæ in laudatis antiquis collectionibus exstat, et in nonnullis etiam reperitur una cum actis synodi Constantinopolitanæ in Eutychem eidem epistolæ a Flaviano subjectis, primam interpretationem esse, quæ statim promulgata, subinde in collectionibus recepta fuit: dum alia interpretatio, quæ incipit *Nihil est*, in sola vetusta collectione Latina Chalcedonensi reperitur, ex qua postmodum in posteriorem collectionem 22, cum aliis documentis Chalcedonensibus traducta fuit. Illa vetustior interpretatio statim ab initio confecta, Leoni usui fuit antequam dogmaticas ad Flavianum litteras scriberet; sicut indubium est, eidem usul fuisse interpretationem actorum synodi Constantinopolitanæ in Eutychem, quæ simul edita in collectionibus 3 et 8, una cum laudata antiquiori versione epistolæ 22, recepta legitur: ex hac enim actorum interpretatione nonnulla totidem verbis recitat in iisdem dogmaticis litteris cap. 6.

7. Ex his autem omnibus perspicuum efficitur, quam inaniter Quesnellus adversus card. Baronium elaboraverit, ut epistolam 22 scriptam suaderet post epistolam 26, ac si Flavianus, qui post Eutychem condemnationem scripsit ad Domnum et ad alios Orientis episcopos, Occidentales, et potissimum Romanum pontificem de tanta hæresi commonendum neglexerit. Idem Flavianus statim post condemnationem Eutychem satis a Florentio monitus fuerat, dum soluto conventu ad superiorem domus partem ascenderet, ipsum Eutychem ad Romanum, Alexandrinum et Hierosolymitanum episcopos appellasse; unde metuendum ipsi erat ne, si statim ad Leonem non scriberet, is pontificem præveniret. Sed plura addere ad refellendum Quesnellianum præjudicium sive commentum opus non est.

8. Inter duas porro Latinas versiones quas memoravimus, epistolæ sequentis, licet illa quæ incipit *Nulla res* sit prima et antiquior altera, cujus initium *Nihil est*, cum tamen a minus perito vel non admodum diligenti interprete Latine reddita, originali Græco minus exacte respondeat, alia autem versio, quæ in Chalcedonensi collectione exhibetur, a peritior ac diligentior interprete lucubrata, ad Græcum textum propius accedat, hanc posteriorem quidem, at satis vetustam illi priori anteferentes, Græco textui et regione annectendam credidimus. Postea vero antiquiorem versionem subjiciemus, cui præter interpretis minus accurati difficultates aliæ accesserunt ex amanuensibus, qui in lectionibus mirifice discrepantes, obscuriorem ac magis incertum primæ versionis textum reddidere. Quesnellus hanc versionem antiquiorem Græco originali appositam edidit, ut in Conciliorum editionibus profertur, non paucis et identidem longioribus lectionibus in margine descriptis, quæ videri possunt variantes ex mss. sumptæ, sed vere sunt lectiones ex Græco a Romanis textus Græci primis editoribus appositæ; quod antiqua versio minus congrua videretur. Immo iidem nonnulla ex Græco etiam mutarunt in ipso versionis textu, quemadmodum in ipsius Chalcedonensis prisca versione identidem fecerant; et nihilominus Quesnellus, licet aliquot haberet ejus interpretationis codices, et anteriores Leonis editiones, qui aliter legebant, ita Romanam lectionem transcripsit, ut nec codicibus nec cæteris editis usus, antiquam versionem restituere neglexerit; cum tamen ii qui antiquas versiones exhibent non illud proferre debeant quod originali esse congruentius, sed illud quod a veteri interprete redditum fuit. Versio autem altera accuratior, quam nos cum Græco textu priori loco dabimus, edita primum fuit a Quesnello ex ms. Thuaneo collect. 17 Chalcedonen., tum vero ex eodem codice ac duobus aliis ejusdem collectionis Corbeiensi ac Divionensi eandem recusat Baluzius in *antiqua versione concilii Chalcedonensis emendata a Rustico*, cap. 5. Nos quoque eam recognovimus cum quatuor mss. laudatæ collectionis, vetustissimo Veron., duobus Vaticanis, et Chigiano, nec non cum Veneto S. Marci collect. 22; Græcum vero originale, quod nobis conservavit Græca collectio concilii Chalcedonensis, contulimus cum duobus codd. Venetis S. Marci.

EPISTOLA (a) XXII.

FLAVIANI EPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI PRIMA AD LEONUM PAPAM.

SYNOPSIS. — I. *De Diaboli insidiis, quas vitat qui doctrinæ SS. Patrum adhæret.* — II. *De hæreticorum verusitia, qua incautos decipiunt.* — III. *Eutychen renovare dogmata Valentini et Apollinaris.* — IV. *De depositione et excommunicatione ejus justissima, quam Occidentalibus notam a Leone fieri postulat.*

752 (b) Sanctissimo et Deo amatissimo patri et con- A sacerdoti LEONI FLAVIANUS in Domino salutem.

CAP. I. — Nihil est quod stare faciat diaboli nequitiam, *incontentibile malum, plenum veneno mortifero* (Jac. III, 8); sursum atque deorsum circuit *querens* quem percutiat, (c) quos conturbet, quos *devolet* (I Petr. v, 8). Unde et vigilare et sobrii esse ad orationes, et propinquare Deo, et fatuas quæstiones respuere, et patres sequi, et non transgredi terminos æternos (d) ex Scriptura sancta didicimus. Deponens itaque tumorem luctus, lacrymarum multitudinem, quoniam unus eorum qui sub me constituti sunt, clericus captus est, nec eum salvare prævalui, neque lupi præripere; licet animam meam paratus fuisset ponere pro eo. Ut raptus est, ut exsilivit, odio habens vocantis vocem, et (e) ad perditionem maxime currens, et memorias quoque paternas declinans, et eorum itinera prorsus abhorrens, pergo in hunc sermonem.

CAP. II. — Sunt quidam (f) *in vestibus ovium, intus autem lupi rapaces* (Matth. VII, 15); quos ex fructibus agnoscimus. Isti primo quidem videntur ex nobis (g) esse, sed non sunt ex nobis: *si enim fuissent ex nobis, mansissent utique nobiscum* (I Joan. II, 19). (h) Quando vero suam evomuerint impietatem, dolum, qui in eis est, erumpentes: 754 et apprehendentes (i) infirmiores et eos qui ad eloquia divina sensus inexercitatos habent, secum eos (j) contrahunt ad perditionem (II Petr. III, 16), subvertentes et injuriantes paternas doctrinas, sicut et sanctas Scripturas ad perditionem suam: quos oportet præsentibus cavere, ne malitia eorum quidam seducti abscindantur a propria firmitate. *Excucierunt enim linguas suas sicut serpentes; venenum aspidum sub labiis eorum*; sicut de his clamavit propheta (Ps. cxxxix, 4).

CAP. III. — Talis igitur nobis quidam nunc apparuit Eutyches dudum presbyter et archimandrita, tamquam ea quæ nostra sunt sapiens, et rectam fidem in se habens; Nestorii quidem impietati resistens, et pugnam adversus eum simulans; trecentorum vero decem et octo sanctorum Patrum de fide confectam expositionem, et sanctæ memoriæ Cyrilly ad Nestorium scriptam epistolam, et ejusdem similiter ad

(a) Al. post epsit. 23. Quæ autem antea erat 22, nunc 27. Scr. exeunte an. 448, vel. init. 449.

(b) Hanc inscriptionem a Quesnello omissam ex omnibus nostris, nec non ex Baluzii mss. exhibuimus.

(c) Ita omnes nostri codices præter Chigianum, qui cum Baluzio habet, quos conturbet, quem devolet. Apud Quesnellum, quem turbet, quem devolet.

(d) Præpositionem ex a Quesnello prætermisam nostri et Baluzii codices suppeditarunt. Postea Deponens emendatum ex codd. Corb. et Divion. Baluzii. Male cæteri cum Quesnello, Deponentes.

(e) Baluzius, ad perditorem.

(f) Ita omnia mss. exemplaria tum Baluzii, tum

751 τῷ δσιωτάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ πατρὶ καὶ συλλειτουργῷ Λέοντι, Φλαυιανὸς ἐν Κυρίῳ, χαίρειν.

Οὐδὲν ἴσθησιν ἄρα τὴν τοῦ διαβόλου πονηρίαν, τὸ ἀπατάσχετον κακὸν, τὸ πλήρες τοῦ θανατηφόρου· ἔνω γὰρ καὶ κάτω περινοστεῖ, ζητῶν τίνα πλῆξῃ, τίνα σπαράξῃ, τίνα καταπίῃ Διὸ καὶ γρηγορεῖν, καὶ νῆφειν εἰς προσευχὰς, καὶ τῷ Θεῷ ἐγγίξειν, καὶ τὰς μωρὰς ζητήσεις παρατεῖσθαι, καὶ τοῖς πατράσιν ἀκολουθεῖν, καὶ μὴ μετατιθῆναι δρια αἰώνια, ὑπὸ τῶν θείων γραφῶν δεδεδόγμα. Ἀποθήμενος οὖν τοῦ πένθους τὸν ὄγκον, τῶν σακρῶν τὸ πλήθος, ὅτι γε τῶν ὑπ' ἐμὲ τελούντων κληρικῶς εἰς θηριάλωτος γέγονε, καὶ οὐκ ἠδυνήθησιν αὐτὸν περιώσσει, οὐδὲ ἀρπάσει τοῦ λύκου, καίτοι τὴν ψυχὴν μου ἔτοιμος ἔχων θῆναι ὑπὲρ αὐτοῦ· πῶς ἠρπάγη, πῶς ἀπεπῆδα, μισῶν τὴν τοῦ καλοῦντος φωνὴν, καὶ πρὸς τὸν ἀπολλύντα μάλιστα τρέχων, τάχα που καὶ τὰ μνήματα τῶν πατέρων ἐκκλίνων, καὶ τὰς τρίβους αὐτῶν μυσαττόμενος, βαδιοῦμαι τῷ λόγῳ.

Εἰσὶ τινες ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσθθην δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες· οὐς ἀπὸ τῶν καρπῶν ἐπιγινώσκωμεν. Οὗτοι τὰ ἴ πρόβατα δοκοῦσιν μὴ εἶναι ἐξ ἡμῶν, ἀλλ' οὐκ εἰσὶν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μετ' ἡμῶν. Ὅταν δὲ 753 τὴν ἑαυτῶν ἀπαμέσσωσι δυσσείλαι, τὸν ἐν αὐτοῖς ἀπορρήξαντες δόλον, ἐπιλαβόμενοι τῶν ἀσθενεστέρων, καὶ τὰ ἀσθητήρια πρὸς τὰ θεία λόγια ἔχοντων ἀγύμναστα, σὺν ἑαυτοῖς ὠθοῦσιν αὐτοὺς εἰς ἀπώλειαν, στρεβλοῦντες καὶ σκώπτοντες τὰς τῶν πατέρων διδασκαλίαις, ὡς καὶ τὰς ἑ λοιπὰς γραφὰς, πρὸς τὴν ἰδίαν ἀπώλειαν ἑαυτῶν· οὐς δεῖ προγινώσκοντας φυλάττεσθαι, ἵνα μὴ τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν ὑπαχθέντες τινεῖς, ἐκπίσωσι τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ. « Ἡκόνησαν γὰρ γλώσσαν αὐτῶν, ὥσει ὄρεως· ἰδοὺ ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν, » περὶ τούτων ἀνακέκράγειν ὁ προφήτης.

Τοιοῦτος ἡμῖν ταῦν ἀναπέφανται Εὐτυχῆς, ὁ πάλαι πρεσβύτερος καὶ ἀρχιμανδριτης· ὅς μὲν τὰ ἡμέτερα δῆθεν φρονῶν, καὶ τὴν ὀρθὴν πίστιν ἐν ἑαυτῷ ἔχων, τῇ μὲν Νεστορίου δυσσεβείᾳ ἀνθεστικῶς, καὶ τὸν πρὸς αὐτὸν πόλεμον ὑποκοριζόμενος, τὴν δὲ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ ἁγίων πατέρων περὶ τῆς 755 πίστεως γενομένην ἐκθέσιν, καὶ τοῦ τῆς θέσεως μνήμης Κυρῶλου πρὸς τὸ Νεστόριον γραφεῖσαν ἐπιστολὴν καὶ τὴν πρὸς

nostra Quesnellus, in vestimentis. Paulo post agnoscimus ex quatuor codd., uno Vat., alio Veneto, nec non Corb. et Divino. Tres alii nostri, cognoscimus, Quesnellus cum suo Thuaneo, agnosceamus.

(g) Quesnellus, essent, nostris et Baluzii codicibus refragantibus.

(h) Ita nostri mss. libri cum Baluzio. Quesnellus: Cum vero aliquando suam.

(i) Solus Quesnellus, inferiores.

(j) Sic cod. Venetus cum Baluzio. Alias, pertrahunt.

(1) In marg. edit. Rom. πρώτα LAT.

(2) Annotatur in editis. Forte, ἄγας, HARD.

Orientalibus, quibus omnes (a) consenserunt, conatus A evertere 756 et antiqua impii Valentini et Apollinaris mala dogmata (b) renovare. Nec timuit Regis veri præceptum dicentis: *Quicumque scandalizaverit unum de pusillis istis minimis, melius erat ut suspendatur mola asinaria (c) circa collum ejus, et mergatur in profundum maris (Matth. xviii, 6).* (d) Impudenter autem omnem abiciens, et pellem, quæ eum circumdabat, excutens, aperte coram sancta synodo (e) nostrata affirmabat, dicens: Dominum nostrum Jesum Christum non oportere ex duabus naturis post inhumanationem, in una subsistentia et in una persona a nobis agnoscendum; neque carnem Domini consubstantiali nobis esse, tanquam ex nobis assumptam et unitam Deo Verbo secundum (f) subsistentiam; sed dicebat, Virginem quidem, quæ eum pe-

(a) Recitanda est Quesnelli nota huic loco apposita his verbis. «Scienter et exacte Flavianus geminam sollummodo S. Cyrilli epistolam laudat, unam ad Nestorium, et alteram ad Orientales, quibus omnes consenserint. Hæc quidam epistola est de pace, quæ incipit: *Lætentur cæli*, et Orientalibus accepta fuit. Illa vero, quæ ad Nestorium incipit: *Comperi quosdam existimationi meæ detrahentes*, etc., habetur part. I Actor. Ephes. c. 8, et actione I lecta et Patrum suffragiis singulatim datis approbata, ut quæ Nicænam fidei confessionem solum contineat et explicet. Alia vero illa Cyrilli epistola, quæ duodecim anathematis complexitur, neque hoc loco commemorat Flavianus, neque ab Ephesina synodo comprobata fuisse in ejus actis cernitur, etsi ibidem lecta fuerit; at nec requirente Cyrillio ut prima illa approbaretur, nec quidquam de illa asserentibus Patribus: quod suspitionem nonnullam iniecit de minutis hac parte synodi Actis. Non istam pariter epistolam approbavit Chalcedonense concilium, sed utramque illam, ut ante fecerat CP. synodus Flaviani ejusdem. Disertis verbis idem discrimen notat Hypatius Ephesinus in collatione Constantinop., et Rusticus in sua illa cum Acephalis disputatione. Porro commemoratio duarum hypostaseon, quam Cyrillus inducere videbatur, in causa fuit ut ab approbandis anathematismis sese synodus compesceret. Quia autem iis litteris Cyrilli inserta erat commonitio Cælestini papæ ad Nestorium, et una cum Cyrilliana ad eundem Nestorium transmissa; hinc in Ephesina synodo sci scitatum est ab episcopo Flaviano tamquam de pluribus epistolis loquente, an ejusmodi epistolæ Nestorio traditæ fuissent, unicam similiter Cyrilli allegat Leo noster in epistolis 51, 52, 54, 88 (nunc 67, 69, 70, 117). Et certe illa Cyrilli epistola quæ duodecim anathematis insertos habet *Latinis ignorata* fuit usque ad annum circiter 500, teste Dionysio Exiguo in epistolam ad Petrum episcopum, quam illi et Cyrilliana a se tunc in Latinum idioma translata præfixit. D Nonnulla in hæc Quesnelli annotanda sunt quoad Cyrilli epistolam, quæ duodecim anathematis exhibet. Hæc non solum lecta fuit in Ephesina synodo act. 1, verum etiam jubente Flaviano Philippensi episcopo fuit Actis inserta sine ulla censura, quod approbationis indicium est, ut patet ex formula, qua similiter insertæ fuerunt eidem actioni litteræ episcopi Carthaginensis, de quibus dictum fuit pag. 1078, t. III Concil.: *Cum dilucidam sententiam in se contineant, fidei gestorum inserantur*. Ex concilio quidem Ephesina duas canonicas Cyrilli epistolas *publicatas et confirmatas*, et utrasque sane scriptas ad Nestorium (nam quæ ad Orientales, post concilium scripta fuit) affirmare judicés in fine act. 4 synod Chalcedonensis; et id ipsum de epistola anathematis continente affirmavit Vigilus in litteris contra

τοὺς τῆς ἀνατολῆς τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως, ἀς πάντες συνέθεντο, πειρώμενος ἀνατρέπειν, τὴν πάλαι τοῦ δυσσεβοῦς Οὐαλεντίνου καὶ Ἀπολλινάριου κακοδοξίαν ἀνανευόμενος. Καὶ οὐκ ἐφοβήθη τὸ διάταγμα τοῦ ἀληθινοῦ Βασιλέως, λέγοντος: Ὁς ἐάν σκανδαλίῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων, συμφέροι αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῆ μύλος ὀνικός περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῆ εἰς τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης. ¹ Αἰδῶ πᾶσαν ἀποβαλὼν, καὶ ἦν περιέκειτο τῆς πλάνης δορὰν ἀποτιναζάμενος, διαβῆρθη ἐπὶ τῆς ἁγίας συνόδου ἡμῶν δισχυρίζετο, λέγων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μὴ εἶναι ² ἐκ δύο φύσεων μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐν μίᾳ ὑποστάσει, καὶ ἐν ἐνὶ προσώπῳ παρ' ἡμῶν γνωριζόμενον, μήτε μὴ τὴν σάρκα τοῦ Κυρίου ὁμοούσιον ἡμῶν ὑπάρχειν, οἷα δὲ ἐξ ἡμῶν προσληφθεῖσαν ³ καὶ ἐνωθεῖσιν τῷ Θεῷ Λόγῳ καθ' ὑπόστασιν· ἀλλ' ἔφρασκε, τὴν μὲν τεκνοῦσαν αὐτὸν Περθεῖνον

Rusticum et Sebastianum insertis collat. 7 synodi v. Adeo autem Latinis persuasum fuit, ipsos anathematis cum Cyrilli epistola probatos fuisse in concilio Ephesino, ut in vetustis codicibus collectionum 3 et 8 inter ejusdem concilii gesta referantur cum subscriptionibus Patrum ipsius concilii: de quo plura dicenda erunt tom. III. Porro synodus Chalcedonensis satis probavit eandem Cyrilli epistolam, cum in definitione probavit universim omnia, quæ circa fidem ab Ephesina synodo gesta fuerant, et cum de Cyrillo plura honorifica testimonia gestis inseruit. Solum opportunum non duxit, eam epistolam probare nominatim, eo quod adversus hæresim Eutylianæ contrariam edita, nonnullas formulas continebat non omnino congruas illis, quibus adversus errorem Eutylichis Patres Chalcedonenses utendum putarunt. Tandem Quesnellus nimium fudit Dionysio scribenti, eandem epistolam *Latinis ignoratam fuisse*, antequam illam ipse Dionysius Latine redderet. Etenim ante Dionysium Marius Mercator, qui Ephesinæ synodo adfuit, eam Latinitate donavit, ejusque interpretatio inter Latinos vulgata fuit: unde in collectione Hispanica inserta legitur. Exstat præterea antiqua ejusdem epistolæ versio præmissa antiquæ in interpretationi concilii Ephesini, quæ Dionysio antiquior videtur, licet illi fuerit ignota, æque ac ignota eidem fuit interpretatio Marii Mercatoris.

(b) Cod. Veronen., *revocare*.

(c) Ms. Chig., in collo. Corb. et Divion. Baluzii, collo.

(d) Opportune hic notavit Baluzius: *Scriptura hæc certa et constans in antiquis exemplaribus. Verum quia sensus videtur esse imperfectus. Quesnellus hunc locum emendavit ex alia versione, et sic reposuit: Verecundiam autem omnem abiciens*. Sic nimirum legitur in versione velustiore, quam postea exhibebimus. Antiquior hic interpres præ oculis habuit Græcum codicem emendatum, in quo scriptum erat αἰδῶ, ut in textu vulgato habetur. Alter vero interpres auctor ejus versionis, quam hic proferimus, usus est Græco codice, qui corruptam lectionem in mss. Venetis inventam, et in editis etiam notatam in margine, ἀναιδῶς, *impudenter*, præferbat.

(e) Baluzii codd. et quidam nostri librorum lapsu, *vestra*. Paulo post cod. Veron. pro *inhumanationem* habet *humanationem*.

(f) Quidam codd. cum Baluzio, *consubsistentiam*.

¹ Vulg. in marg., ἀναιδῶς; et ita etiam in nostris codd. Venetis S. Marci, ex qua corrupta lectione auctor versionis hic annexæ reddidit *imprudenter*.

² In marg. edit. Rom., ὁμολογεῖν. Quæ vox quidem post εἶναι necessario supplenda.

³ Duas has voces, καὶ ἐνωθεῖσιν, ex iis codd. Ven. supplevimus

perit, secundum carnem consubstantialiam nobis A esse, ipsum autem Dominum non sumpsisse ex ea carne nobis consubstantialiam; sed Domini corpus non esse quidem corpus hominis, humanum autem corpus (a) [esse] quod ex Virgine est, omnibus expositionibus sanctorum Patrum resistens.

CAP. IV. — Sed ne cuncta percurrens immensitatem litteris faciam, gesta, quæ (b) dudum in eo 758 confecta sunt, direximus tuæ Sanctitati; in quibus et sacerdotio eum velut in talibus (c) captum, et monasterii dispositione, et nostra communione privavimus: quatenus et tua Sanctitas cognoscens ea quæ ejus sunt, omnibus qui sub tua reverentia constituti sunt, Deo amantissimis episcopis manifestam faciat (d) ejus impietatem; ne forsitan ignorantes ea quæ sapit, et in quibus aperte captus est, tanquam ad eum reperiantur efficere. Omnem cum vestra beatitudine in Christo fraternitatem, ego et qui mecum sunt plurimum salutamus. Incolumis in Domino, et orans pro nobis, doneris nobis, Deo amantissime Pater.

EJUSDEM EPISTOLÆ

FLAVIANI CONSTANTINOPOLITANI EPISC. AD LEONEM PAPAM

(e) alia versio antiquior.

SYNOPSIS (ex collectione Hispanica). — I. De subdoli hostis insidiis. — II. De fraudulentia et subtilitate hæreticorum. — III. De blasphemis Eutychemis. — IV. De excommunicatione ejus justissima.

(f) Domino Beatissimo et Deo amabili Patri LEONI FLAVIANUS in Domino æternam salutem.

CAP. I. — Nulla res diaboli venena comescit, nec

(a) Verbum *esse* hoc loco a Quesnello intra lineolas ob perspicuitatem additum, in mss. deest.

(b) Hinc patet adverbium Græcum παλαι referri ad gesta Constantinopolitanæ synodi, quibus Eutyches dudum, seu pridem antea damnatus fuerat. Continentur autem actione ultima ejusdem synodi, quæ statim Latine reddita in aliquot antiquis collectionibus inserta est, ac præsertim in collectione 5 Quesnelliana cap. 42. Verbum autem apud Latinos præteriti temporis dixerimus, aoristo ἀπεστελάμεν Græce expressum, ita hic de re præsentis vel mox futura, more apud Græcos non infrequenti, accipitur; sicuti eadem ratione Eutyches in epistola 24, ad Leonem, cujus originale Græcum interiit, sub finem ait: *Subjunxi autem his litteris meis utrumque libellum*; etsi litteræ quibus uterque libellus subjiciendus erat nondum essent conclusæ; et idem Flavianus epist. 26, ad Leonem, eodem aoristo ἀπεστελάμεν usus, de iisdem gestis in Eutychem iterum missis scripsit: *Quæ direximus cum nostris his litteris*; ubi non de litteris jam antea traditis sermo est, sed de his quibus scribendis operam dabat. Ipse etiam Leo epist. 75, c. 2, de eadem epistola quam scribebat loquens, non dubitavit dicere: *Volumus autem ut hæ litteræ nostræ, quas ad vestram dilectionem MISIMUS et epist. 78: Per legatos nostros, inquit, scriptu direximus*; licet loquatur de legatis, quos post diem venerabilem, ait epist. 84, dirigemus.

(c) Cum in codice, quem Quesnellus adhibuit, vox *captum* deesset, Baluzio teste, ille intelligens sensum esse imperfectum, totam istam pericopam sustulit, et ita edidit: *In quibus et sacerdotio eum veluti incedimus, et monasterii, etc.* Veram lectionem revocavimus ex omnibus nostris mss. et Baluzii.

(d) Vox ejus deest apud Quesn. Suppleta ex nostris

κατὰ σάρκα, θεοούσιον ἡμῖν εἶναι, εὐτόν δὲ τὸν Κύριον μὴ εἰληφέναι ἐξ αὐτῆς σάρκα ἡμῖν θεοούσιον· ἀλλὰ τὸ τοῦ Κυρίου σῶμα μὴ εἶναι μὲν σῶμα ἀνθρώπου, ἀλλὰ πικρον ἐξ σῶμα τὸ ἐκ τῆς Παρθένου· πάσαις ταῖς ἐκθέσει τῶν ἁγίων Πατέρων ἐναντιούμενος.

Ἄλλ' ἵνα μὴ πάντα καταλέγων, 757 μήκος ἀμειψῶ τῷ γράμματι, πάλαι τὴν ἐπ' αὐτῷ γεγενημένην κριθὴν ἀπεστελάμεν τῇ σῇ ὁσιότητι, ἐν ἧ καὶ τῆς λερωσύνης αὐτόν, ὡς ἐπὶ τοιοῦτοις ἀλόγητι, ἐγυμνώσαμεν, καὶ τοῦ προστατῆν μοναστηρίου, καὶ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας· ὥστε καὶ τὴν σὴν ὁσιότητα γνωῦσαν τὰ κατ' αὐτὸν, πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὴν σὴν θεοσέβειαν τελοῦσι θεοφιλεστάτοις επισκόποις δῆλην ποιῆται τὴν αὐτοῦ δυσσεβίαν· ἵνα μὴ ἄγνοία πολλᾶκι; τῶν παρ' αὐτοῦ φρονηθέντων, ἐξ' οἷς τε ἐάλω σαφῶς, ὡς πρὸς ὁμόδοξον, ἡ διὰ γραμμάτων, ἡ καὶ ἐτέρως, τὰς πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας εὐρεθῶσι ποιούμενοι. Πᾶσαν τὴν σὴν τῇ ὑμετέρῃ θεοφιλίᾳ ἐν Χριστῷ δὴδιδέτητα ἐγὼ τε καὶ οὐ σὺν ἐμοὶ πλείστα προσαγορεύομεν. Ἐββήμενος ἐν Κυρίῳ, καὶ ὑπερευχόμενος ἡμῶν, χρισθεῖς ἡμῖν, θεοφιλέστατε πάτερ.

continet mortiferas ejus sagittas. Sursum enim atque deorsum pervolans, quærit quos possit occidere, quos possit (g) superare, quos possit devorare. Propter quam rem vigilandum est et orationibus a Deo obtinendum, ut fatuas inquisitiones 759 evitare possimus. Decet (h) enim sequi patres nostros, neque commutare definitionem eorum perpetuam, quam secundum sacras Scripturas didicimus regulariter definitam. Depositis ergo fletibus et lacrymis,

codd. et Baluzii. Dein in cod. Veronen. desideratur adverbium *aperte*.

(e) Recensuimus ad mss. codd. Vat. collect. 3. alium Vat. 5345, Vallicell. et Vercell. collect. 8 Vindeb. et Vat. Hisp., alium Vat. Isid. et alios collectionum 11, 21 et 24, atque ad exemplum Sighardi. Lectiones quidem originali Græco minus congruentes hujus versionis codices identidem præferunt, quas editores Conciliorum Romani præter fidem mss. ad Græcum textum nonnumquam accomodarunt. At de antiqua versione, ut in codd. exstat. edenda, non autem de eadem emendanda hic agendum est. Confer num. 8 admonitionis.

(f) Ita plerique nostri codd. cum antiquioribus Leonis editionibus. Mss. collect. 8, *Domino et dilectissimo, et Deo digno amabili sancto patri Leoni in Deo (Al. in Domino) æternam salutem.* Vindeb. Hisp., *Domno beatissimo et Domno amabili patri Leoni Flaviano in Domino salutem.* Quesnellus ex editis Conciliorum: *Beatissimo et Deo amabilissimo patri* (addit in margine, et *comministro*) *Leoni, etc.*

(g) Cod. Vat. collect. 8. *rapere.* Vallic. et Vercell. male, *reperare*, forte pro *separare*, uti legitur in mss. Vindeb. Hisp. et aliis Vatt. collect. 11 et 21. Mox loco verborum, *Propter quam rem*, cod. Vatt. collect. 3 habet *Quamobrem.* Mss. collect. 8, *Quamobrem vigilandum est in orationibus, atque Deo opera danda est, ut, etc.* Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 11, *Propter quam rem vigilandum est orationibus, atque (vel et) Deo opera danda est, ut, etc.* In mss. collect. 24 cum Sighardo, *vigilandum est in orationibus, atque id operandum est, ut.*

(h) Vindeb. Hisp. cum aliis codd. et Sighardo, autem. Mox Quesnellus Conciliorum lectionem secutus, quam in nullo codice reperimus, sic: *Et non commutare terminos antiquos a divinis Scripturis dili-*

(a) *quas inessenter fundo, quis sub me clericus degens invasus est a serpe dæmone, et non potui eum liberare, nec auferre a tali lupo, qui animam meam pro illo peritus eram ponere, quomodo (b) raptus sit, quomodo resiliit a proposito divino, et ad illum cucurrit, qui perdere consuevit, præcepta Patrum (c) declinans, et constituta eorum despicieus, jam incipio enarrare.*

CAP. II. — Sunt (d) quidam veste sua oves significantes, interius autem lupi rapaces: quos ex fructibus eorum debemus agnoscere. isti prima fronte videntur esse de numero nostro; sed non sunt de numero nostro. Si enim de numero nostro (e) fuissent, nobiscum mansissent. Quando autem cœperunt assumere impietatem, illud quod prius occultabatur in illis aperitur, (f) et dolus omnis fit omnibus manifestus. (g) Inveniuntur autem infirmæ fidei homines, et qui divinas lectiones nesciunt, et secum eos in perditionem præcipitant, (h) dissipantes, et vituperantes Patrum 760 disciplinas (i) et relinquentes sanctas Scripturas ad suam ipsorum perditionem. (j) Quos debemus prævidere, et a quibus multum vacare, (k) ne in sua malitia aliqui occupati, concidant de sua firmitate. (l) *Exacuerunt enim linguam suam quasi serpentes, et venenum in labiis habent quasi aspides.* De his hæc propheta clamavit.

cinus. Depositis ergo, etc. Editi Leonis antiquiores Quesnello: *Neque commutare definitionem eorum perpetuam, quorum regulam secundum sacras Scripturas esse didicimus.* Codd. Hisp. et Isid. cum mss. collect. 21 et 24, Merlino atque Sichardo: *Neque commutare definitionem eorum perpetuam, quorum secundum (Al. male, se sui) sanctas Scripturas didicimus regulam.* Prætulimus lectionem antiquissimam Vat. collect. 3 et Valticell. cum cæteris collect. 8.

(a) Tres sequentes voces desunt in Vercell. collect. 8 et in collect. Hisp. et cæteris ex ea derivatis. Post pauca, *quia summo clericus degens gradu invasus est* in mss. collect. 24 et apud Sichardum.

(b) Duo cod., *raptus est.*

(c) Al., *dedignans.* Paulo post quinque codd., *sed jam incipio enarrare.*

(d) Codd. Hisp. et Isid. cum mss. collect. 21 et 24 editisque Leonis ante Quesn. et Sichard. addunt, *enim.* Post pauca pro *lupi rapaces* alias *raptores lupi.*

(e) Non pauci codd. et editi Leonis ante Quesn., *essent.* Paulo post Quesn. ex editis Conciliorum *evomere* pro *assumere*, quod ex editis Leonis et mss. revocavimus.

(f) Conjunctionem *et* in Conciliis et a Quesnello deletam, ex nostris codd. et Leonis editis restituvimus.

(g) Ita ex anterioribus Leonis editionibus ac fere omnibus mss. libris. Codices collect. 21, *invenerunt autem.* Quesnellus cum editis Concil., *Nacti autem.*

(h) Quesnellus et edit. Concil., *contorquentes et vituperantes.* Omnium codicum et editorum Leonis lectionem revocavimus.

(i) Sic mss. antiquissimarum collect. 3 et 8 Quesnellus cum codd. Hisp. et Isid. nec non collect. 21, *et relinquunt.* Cæteri editi cum mss. collect. 24 ac Sichardo, *et reliquas.* Dein vox *ipsorum* in aliquot mss. et editis desideratur.

(j) Sic ex potioribus mss. editi Leonis, *quos quidem debemus prævidere, et a quibus multum oportet cavere.* Quesn. cum edit. Concil., *quos quidem debemus prævidere et ab eis multum cavere.*

(k) Ita cum antiquioribus Leonis editionibus, omnes

CAP. III. — *Talis (m) nobis Eutyches emersit, quondam presbyter et archimandrites, qui quasi (n) nostræ religionis sectam sapiebat, et hanc præferebat; Nestorii autem impietatem confirmabat, et succingebatur pro Nestorio militare in pugna quæ contra Nestorium parabatur: trecentorum autem decem et octo sanctorum Patrum de fide expositionem factam et sanctæ memoriæ Cyrilli epistolam scriptam ad Nestorium (o) vel ad similes ejus, cui omnes assenserant, tentavit evellere, antiquam impii Valentini et Apollinaris reparans sectam, (p) et non timuit præceptum veri Regis dicentis: *Quicumque scandalizaverit unum de pusillis istis (q) minimis, expedit ei ut mola asinaria alligetur collo ejus, et demergatur in profundum maris.* Verecundiam autem omnem (r) ejus perfidia abiecit, et quam regabat 761 infidelitatis pellem excutiens, in sancta nostra synodo asserebat, instanter dicens, Dominum nostrum Jesum Christum non oportere confiteri de duabus naturis post humanam susceptionem, cum a nobis unius (s) substantiæ et unius personæ cognoscatur; neque carnem Domini coessentialem nobis subsistere tamquam ex nobis susceptam, et coadunatam Deo Verbo secundum substantiam; sed dicebat, Virginem quidem, quæ eum genuit secundum carnem, (t) consubstantialem nobis esse, ipsum autem Dominum non susce-*

nostris codices, exceptis mss. collect. 21, in quibus, uti apud Quesn., et edit. Concil., *ne eorum malitia aliqui inducti, al., occupati.*

(l) In Vat. Hisp. et Isid. ac duobus aliis codd., *Acuerunt enim quasi aspides linguas suas; de quibus propheta clamat: Acuerunt linguas suas sicut serpentes,* et reliqua. *Talis, etc.* Vindebon. Hisp. *Acuerunt (sic) enim quasi aspides. De his propheta clamavit. Talis, etc.*

(m) Sic plerique codices. Alias, *inter nos.*

(n) Ms. Vercell., *in nostræ religionis sectas sapiebat, omissis et hanc præferebat.* Aliqui codd., *capiebat.*

(o) Restituimus lectionem editorum Leonis, cui nostri codd. suffragantur. Quesnellus ex editoribus Conciliorum, *ejusdemque pariter ad Orientales, quibus omnes assenserant.* Paulo post in Vat. Hisp. et Isid., *temptat evellere.*

(p) Vat. Hisp. et Isid. cum mss. collect. 11 et 21, *qui non timebant præceptum veri Dei dicentis.* Exemplar Sichardi et Vindebon. Hisp. habet tantum, *veri Dei.* Editi Leonis antiquiores, *Regis veri Dei.*

(q) Vox *minimis* in pluribus (non tamen nostris antiquioribus) mss. et in editis ante Quesn. desideratur.

(r) In duobus codd. collect. 8 in Vindebon. Hisp. et mss. collect. 24 cum Sichardo desunt voces, *ejus perfidius.* In Vat. Hisp. ac Isid. legitur, *eorum perfidia.* Post pauca pro *excutiens* quidam codices, *excussit;* et iidem mox, *in sancta synodo,* ommissa voce *nostra.*

(s) Ita omnes nostri codd. et editi Leonini ante Quesnellum, qui cum excusis Concilior., *subsistentiæ.* Idem etiam, paulo post, *seculum subsistentiam* scripsit. Restituimus autem, ex omnibus codicibus et editis, *secundum substantiam.* Olim apud veteres Latinos, *substantiam* et *subsistentiam* mutuo usurpatis aliunde exploratum est.

(t) Vat. Hisp. et Isid., cum alio Vat. collect. 41, *consubstantivam.* Alius Vat. collect. 3, et hic et iterum postea, *coessentialem.*

pisce ex ea carnem consubstantialiam nobis, (a) sed corpus Domini non esse quidem corpus hominis, humanum vero corpus esse, quod est ex Virgine; 762 omnium Patrum expositionibus contraria sententia.

CAP. IV. — Sed ne multa dicens, longam faciam epistolam, olim quidquid (b) egimus, misimus ad beatitudinem vestram: quibus litteris docuimus, et presbyterio illum esse nudatum, (c) quia sic captus est;

EPISTOLA (g) XXIII,

(h) AD FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

(i) SYNOPSIS. — I. *Acceptis Eutythis querelis, conqueritur cum communione fuisse privatam a Flaviano. — II. De causa instrui se postulat, et in defendenda veritate charitatem maxime aptat custodiri.*

Dilectissimo fratri FLAVIANO episcopo LEO episcopus.

-CAP. I. — Cum christianissimus et clementissimus imperator sancta et laudabili fide pro Ecclesiæ (j) catholice pace sollicitus, ad nos (k) scripta transmiserit, de his quæ apud vos perturbationis strepitum commoverunt, miramur fraternitatem tuam (l) quidquid illud scandali fuit nobis silere potuisse, et non potius procurasse ut primitus nos insinuat (m) tuæ relationis instrueret, 763 ne de rerum gestarum fide possemus ambigere. Accepimus enim (n) libellum Eutythis presbyteri, qui se queritur, accusante Eusebio episcopo, immerito communione privatam, maxime cum (o) evocatum se affuisse testetur, nec (p) suam præsentiam denegasse; adeo ut in ipso iudicio libellum appellationis

(a) Ita codd. Vallicell. et Vercell. collect. 8, Vindeb. Hisp. et mss. collect. 24, cum Sichardo. Editi, et corpus.

(b) Ita codices hujus versionis, inter quos aliqui egerimus habent pro egimus. Ex iisdem scripsimus quibus litteris. Vulgati Leonis ante Quesn. consentiunt, et solum habent litteras, quibus litteris docuimus. Quesnellus cum editione Concil., de his quæ dudum egimus, misimus ad beatitudinem vestram litteras, quibus docuimus, etc. Cui nulli lectioni nostri codices suffragantur; sed cum erronea hic esset antiqua versio, ad Græcum textum emendata est. Vide annot. 17 in versionem antecedentem (727, b).

(c) Sic editi ante Quesn. et plerique codd. Ille vero cum edit. Concil. quia in talibus convictus est.

(d) Alias, agentibus.

(e) Vindeb. Hisp. communicationem. Mox pro loquantur, alias, loquerentur.

(f) Hic omnes codices hujus versionis et editi Leonis ante Quesnellum finem epistolæ præferunt. Supplementum autem fuit ex Græco ab editoribus Romanis Conciliorum, cum quibus Quesnellus, hæc addendo: *Universam in Christo fraternitatem, quæ cum vestra pietate degit, ego, et qui mecum sunt, plurimum salutamus. Incolumis in Domino, et orans pro nobis, donaris nobis, religiosissime Pater.* In recentiori ms. Vat. 546 collect. 21 additur tantum post verbum loquantur: *Dat. in kal. Februarii:* quod cum desit in aliis antiquioribus, quos observavimus, ejusdem collectionis codicibus, quo ex fonte adjectum fuerit, non liquet.

(g) Al. 20. Quæ autem antea 23 erat, nunc 54. Scripta 18 Februarii an. 449.

(h) Invenitur hæc epistola in mss. collect. 3, 8, Hisp., Isid. 17, 18, 19, 21 et 23, nec non apud Sichardum. Græcam autem versionem præbuit collectio Chalcedonensis.

(i) In collect. Hispanica hic titulus legitur: *Epistola Leonis papæ ad Flavianum Constantinopolitanum episcopum, ubi querit quid Eutyches contra fidem catho-*

et jussimus eum in monasteriis nullam habere rationem, et exclusimus eum a communione nostra; ut sanctitas vestra hoc cognoscens, quod circa illum actum est, omnibus episcopis sub beatitudine vestra (d) degentibus manifestare dignetur illius impietatem: ne nescientes aliqui quid illi sensorit, quasi ad orthodoxum vel per litteras, vel per aliquam (e) conjunctionem loquantur (f).

Τῷ ποθεινοτάτῳ ἀδελφῷ Φλαυιανῷ ἐπισκόπῳ.

Ὅποτε ὁ χριστιανικώτατος καὶ φιλανθρωπώτατος βασιλεὺς ἁγίᾳ καὶ ἐμπνευστῇ πίστει ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας μεριμνῶν, πρὸς ἡμᾶς γράμματα διεπέμψατο περὶ τούτων, ἃ τίνα παρ' ὑμῖν παραχρῆ: κτύπον ἐνεποίησαν, θαυμάζομεν τὴν σὴν ἀδελφότητα, 764 τί αὐτοῖσι σκάνδαλον γέγονται, ὅπερ πρὸς ἡμᾶς ἰσχυροῦσαι ἑδύνηται, καὶ μὴ μάλλον φροντισαί ὥστε πρὸ πάντων διδασκαλίᾳ σῆς ἀναφορᾶς ἡμᾶς διδάξαι, ἐφ' ἧς ἡμᾶς περὶ τῆς πίστεως τῶν πραγθέντων μὴ δύνασθαι ἀμφισβᾶλλειν. Ἐβεξάμεθα γὰρ λίβελλον Εὐτύχους τοῦ πρεσβυτέρου, ὅστις μέμφοται, κατηγοροῦντος Εὐσεβίου ἐπισκόπου, ἀναξίως ἑαυτὸν τῆς κοινωνίας ἐστερηθεῖν καὶ μάλιστα, ὡς ἐμαρτύρατο, ὅτι κληθεὶς παρεγένετο καὶ licam sentiens, a communione Ecclesiæ ab eo fuerit separatus.

(j) Cod. Ratisp. collect. 19 delet catholice.

(k) Hæc Theodosii imperatoris epistola, quæ etiam in sequenti memoratur, et intercidit, una cum epistola 21 Eutythis ad Leonem missa videtur. Hic enim imperator Chrysaphii opera Eutythis patrocinium susceperat.

(l) Ita omnes codices et excussi. Solus Quesnellus, quid illud.

(m) Vat. Hisp., Isid et codd. collect. 17 atque 21 cum editis ante Quesn. addunt magis, quod melius codices aliarum collectionum omittunt.

(n) Intelligitur epistola 21 Eutythis ad Leonem, nam in hac continetur quæ hoc loco S. Leo refert. Libellus querimonie et supplex appellari potest. Libellus doloris vocatur in epistola sequenti.

(o) Ita ex mss. Ratisp. collect. 29. Vallicell. collect. 8, Vat. Hisp. et Isid., aliisque mss. cum antiquioribus editis. Quesnellus cum aliis codd., vocatum.

(p) Plerique codd. cum Vulgatis, sui presentiam denegasse. Vindeb. Hisp. et unus Vat., denegasset. Quesnellus, suam presentiam denegasset. Præstantissimi Ratisponensis lectionem retinuit.

(q) In mss. collect. 24 et Sichardo pro se habetur sæ. Utrumque in editis insertum est. Cætera et plura et potiora exemplaria secuti sumus. Cum porro in epist. 21 Eutythis ad Leonem libelli quidem in ipso iudicio oblatis, et non suscepti, non tamen appellationis fiat mentio; aliis litteris, quæ perierint, Eutychem significasse oblatum a se fuisse appellationis libellum, nec tamen susceptum, nonnulli suspicantur. Ad alias litteras conjicere, seu potius fingere opus non est. Cum enim libellus, quem Eutyches oblatum et non susceptum in laudata epistola falso contendebat, una cum eadem epistola ad Leonem missus fuerit; ex ipsius libelli lectione appellationem, quæ in illo procul dubio continebatur, cognoscere S. pontifex potuit.

(l) M. Veneta S. Marci, δεδύνησαι.

asserat obtulisse, nec tamen fuisse (a) susceptum : qua ratione compulsus sit, ut (b) contestatorius libellos in Constantinopolitana urbe proponeret. Quibus rebus intercedentibus, nondum agnoscimus qua iustitia a communione Ecclesiae fuerit separatus. Sed respicientes ad causam, facti tui nosse volumus rationem, et usque ad nostram notitiam cuncta deferri : quoniam nos, qui sacerdotum Domini matura volumus esse iudicia, nihil possumus esse iudicia, incognitis rebus, in cuiusquam partis præiudicium definire priusquam univ-
versa, quæ gesta sunt, veraciter audiamus.

765 CAP. II. — Et ideo fraternitas tua per idoneam maxime aptamque personam plenissima nobis relatione significet, quid contra antiquam fidem novitatis emerit, quod severiori sententia dignum fuerit vindicari. Nam et (c) ecclesiastica moderatio et religiosa piissimi principis fides multam nobis sollicitudinem Christianæ pacis (d) indicunt : ut amputatis dissensionibus, fides catholica inviolata servetur, et his qui prava defendunt, ab errore revocatis, nostra auctoritate, quorum fides probata fuerit, muniantur. Nec aliqua poterit ex hac parte difficultas afferri, cum memoratus presbyter libello proprio sit professus paratum se esse ad corrigendum, si quid in se inventum fuerit quod reprehensione sit dignum. DECET enim in talibus causis hoc maxime provideri, ut sine strepitu concertationum et custodiatur charitas, et veritas defendatur. (e) Et ideo quia dilectio tua de tanta causa nos videt necessario esse sollicitos, quam plenissime et lucide universa nobis, quod ante facere debuit, indicare festinet : ne inter assertiones partium aliqua ambiguitate fallamur, et (f) dissensio quæ in suis initiis abolenda est nutriatur : cum in corde nostro ea observantia, Deo inspirante, permaneat, ne constitutiones venerabilium Patrum divinitus roboratæ, et ad soliditatem fidei pertinentes prava cuiusquam interpretatione violentur. (g) Deus te in-

(a) Quesnellus, *susceptam*. Cæterorum editorum lectionem omnibus fere codicibus, confirmatam revocavimus. Concinit etiam ipsa epistola 21 Eutycheis, in qua libellum a se oblatum Flaviano, non fuisse susceptum queritur. Quatenus vero Eutyches in hoc mentitus sit, vid. annot. in eadem epist. 21.

(b) Id Eutyches indicavit illis verbis epist. 21 : *Ut ad satisfaciendum, plebi proponerem fidei meæ confessionem*. Clarius Liberatus, c. 11 : *Posuit* (Eutyches) *edicta apud Constantinopolim, et iniustitiam se fuisse passum, populum contestatus est*. Libellus ergo contestatorius Constantinopoli propositus etiam fidei professionem continebat ipso Eutyche teste. Huc forte pertinebat illa, quam *editionem fidei meæ* idem Eutyches vocat sub finem laudatæ epist. 21, *Æque sane fidei confessio præmittenda fuerat ab eo qui hæresi notatus, contestationem justam esse insinuare volebat*. Fragmentum, quod ex ms. Casinensi eidem epistolæ subiecimus, solam professionem fidei exhibet ; at in ea parte quæ deest, ipsam contestationem, quam Leo et Liberatus memorant, expressam fuisse nihil dubitandum videtur, ita ut hinc contestatorii libelli notitiam Leo perceperit.

(c) Mss. Hisp. Isid. et collect. 24 *Ecclesiæ*. Mox cod. Vindebon. Hisp., *religiosissimi principis fides*.

την ἰδίαν παρουσίαν οὐκ ἠρήσατο· ἐπὶ τοσοῦτον ὄσπερ ἐν αὐτῷ τῷ δικαστηρίῳ λίβελλον ἐκλήθου ἐπιδικουμέναι αὐτὸν· ὅθεν ἠγαγκάσθη διὰ μαρτυρίας λιβέλλου ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει προθεῖναι. Τῶν πραγμάτων γεγεννημένων, οὕτω ἐπιγινώσκουμεν, ποῖα δικαιοσύνη ἀπὸ τῆς κοινωρίας τῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο καχωρισμένος. Ἀλλὰ προσέχοντες τῇ αἰτίᾳ, θέλομεν τοῦ σοῦ φακτοῦ τὸν λογισμὸν μαθεῖν, καὶ πάντα ὑπερτεθῆναι ἄχρι τῆς ἡμετέρας γνώσεως, ἐπειδὴ ἡμεῖς οἱ βουλόμενοι τῶν ἱερῶν τοῦ δεσπότητος δικαίας εἶναι τὰς κρίσεις, οὐδὲν δυνάμεθα, μὴ διαγνωσθέντων τῶν πραγμάτων, εἰς μέρους πρόκριμα ἀποφῆνασθαι, πρὶν ἢ τὰ πραγθέντα ἑμετὰ ἀληθείας ἀκούσωμεν.

766 Διὰ τοῦτο ἡ σὴ ἀδελφότης δι' ἐπιτηδείου μάλιστα, καὶ ἀρμολίου, πληρεστάτη ἀναφορᾷ γνωρίσει ἡμῖν. τίς κατὰ τῆς ἀρχαίας πίστεως καινότης ἀνεκύψεν, ὅπερ αὐστηρᾷ ἀποφάσει ἄξιον ἐγένετο τοῦ ἐκδικηθῆναι. Καὶ γὰρ ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις, καὶ τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως ἡ πίστις πολλὴν ἡμῖν φροντίδα περὶ τῆς τῶν χριστιανῶν εἰρήνης ἐπέβαλεν· ἵνα περιαιρεθειῶν τῶν διχονοιῶν ἡ καθολικὴ πίστις ἀμόλυτος διαφυλαχθῆι· καὶ τούτων οἱ τινες τὰ φαῦλα ἐκδικουσί, ἀπὸ τῆς πλάνης ἀνακληθέντων, τῇ ἡμετέρᾳ αὐθεντίᾳ, ὡς ἂν δοκιμασθῇ ἡ πίστις, ὀχυρωθῶσι. Καὶ μηδεμίαν δυσχέρεια ἐκ τούτου τοῦ μέρους προσαχθῆι· ὅποτε ὁ μνημονευθεὶς πρεσβύτερος ἐν τῷ ἰδίῳ λιβέλλῳ ὠμολόγησεν ἑτοιμον εἶναι πρὸς διόρθωσιν, εἰ τι εἰς αὐτὸν εὐρεθεῖ ὅπερ ἐστὶν ἄξιον ἐπιλήψεως, πρέπει γὰρ ἐπὶ τῶν τοιούτων αἰτιῶν τούτου μάλιστα φροντίζειν, ὥστε ἐκτὸς θορύβου καὶ φιλονεικίας καὶ τὴν ἀγάπην φυλάττεσθαι, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐκδικεῖσθαι, ἀδελφεὶ τιμώτατα. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ σὴ ἀγάπη περὶ τῆς τοσαύτης αἰτίας συνορᾷ ἡμᾶς ἀναγκαιῶς εἶναι ἑμφρονεῖσθαι, πληρέστατα καὶ τηλαυγέστατα σύμματα ἡμῖν, ὅπερ ἦδη ποιήτα· ὡφείλει, ἐπλώσθαι σπουδᾶσαι· ἵνα μὴ μεταξὺ τῆς διδασκαλίας, τῶν μέρων, ἀμφιβολία τι ἐπατηθῶμεν, καὶ διχονοία τραφῆι. ἥτις ἐν ταῖς ἰδίαις ἀρχαῖς ἐξαλειπτεία ἐστίν· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν καταθύμιον καὶ παραφυλακτικόν, τοῦ Θεοῦ ἐμπνεύματος, ἵνα μὴ αἱ διατυπώσεις τῶν προσκνητῶν πατέρων, ἢ αἱ θεόθεν

(d) Aliqui codd., *inducunt*.

(e) Auctoritate optimi codicis Ratisp. et mss. præstantissimæ collect. 17 non audemus inserere voces, *frater charissime* a Quesnello expunctas ; licet in aliis codd. aliarum collectionum et in Græco legantur.

(f) Vat. 5845 collect. 8 addit *inde*.

(g) Sex voces sequentes exclusit Quesnellus, forte ex ms. Grimanicò collect. 18. Desunt quidem in nostro Ratisponensi. Ob aliorum tamen codicum et collectionum etiam 18 Chalcedonensis auctoritatem eas restituumus.

¹ Adjecimus μετὰ ἀληθείας ex iisdem cod. Ven. Sic enim etiam in autographo Latino : *quæ gesta sunt, veraciter audiamus*.

² Idem mss., ὑπολήψεως.

³ Ita laudati codices ; sicque scripsisse interpretem haud dubitamus ; aut certe ἐμφρονεῖσθαι, ut uno verbo exprimeret vocem Latinam *sollicitos*. Et licet ea vox Græca in nostris Lexicis minime appareat, non tamen rejicienda est : mire enim Græca lingue indolem refert, ut videre est in ἔμπος, ἐσποδος, aliisque ejusmodi. In vulgatis, ἐν φροντίδι.

⁴ Addidimus articulum αἱ ex mss. Venetis.

columem custodiat, frater charissime. Datum (a) A duodecimo kalendas Martii, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

707 EPISTOLA (b) XXIV.

(c) AD THEODOSIUM AUGUSTUM.

SYNOPSIS.—I. *Laudala imperatoris fide querimoniam Eutythis exponit.*—II. *Silentium Flaviani argusti; instrui se postulat.*

LEO episcopus THEODOSIO Augusto.

CAP. I. — Quantum præsidii Dominus Ecclesiæ suæ in fide vestræ clementiæ præpararit, his etiam litteris quas ad me misistis ostenditur: ut vobis non solum regium, sed etiam sacerdotalem inesse animum gaudeamus. Si quidem præter imperiales et publicas curas, piissimam sollicitudinem Christianæ religionis (d) habetis, ne scilicet in populo Dei aut schismata, aut hæreses, aut ulla scandala convalescant: quia tunc est optimus regni vestri status, quando sempiternæ et incommutabili Trinitati (e) in unius Divinitatis confessione servitur. Quid autem in Constantinopolitana Ecclesia (f) perturbationis acciderit, quod ita fratrem et coepiscopum meum Flavianum potuerit commovere, ut Eutychem presbyterum communionem privaret, nondum potui evidenter agnoscere. Quamvis enim prædictus presbyter ad sedem apostolicam 708 (g) per libellum doloris sui querimoniam miserit, breviter tamen aliqua prælibavit,

(a) Hæc chronica notatio deest in omnibus mss. collect., quas vidimus, tribus exceptis Chalcedon. 17. Ratisp., 19, et 21. Quidam codd. hujus postremæ collect. 21, cum editis ante Quesn., perperam habent XII kal. Maii; nam hæ litteræ mense Aprili Constantinopoli receptæ fuerunt, ut patet ex interlocutione Seleuci habitæ in conventu Constantinopolitano vidus Aprilis, ubi de Eutythis appellatione in hisce litteris memorata sit mentio. Vide tomum IV Concil. Venetæ editionis pag. 1067. Alii autem ejusdem collectioni codices et multo præstantiores Ratisp. et Chalcedon. diem et mensem textui insertos præferunt. Porro Asturio pro Asterio tum in hac tum in sequentibus hujus anni epistolis edidimus, ut in codice Ratisponensi et in perantiquo Veronensi 57 aliisque Chalcedonensibus mss. legitur. Immo ita constantor legi etiam in codice Grimánico, idem Quesnellus Norisio confessus est per litteras, quarum hic meminit in Conotaphiis Pisanis diss. 4, c. 2, §. 4, tom. III pag. 691. In Diptyco quidem Leodiensi quod illustravit Alexander Vilthemius Astyrius habetur. Sed y pro u, non autem pro e veteres non semel usurpasse notissimum est. Prosper et Idatius cœvi auctores Asturium in plerisque codd. exhibent, in nonnullis Astyrium.

(b) Al. 21. Quæ autem antea 24 erat nunc 28. Scripta 18 Februarii an. 449.

(c) Quesnellus hanc epistolam in solo ms. Grimánico collect. 18 reperit; nos in præclarissimo Ratispon. collect. 49 et in codd. collect. 12 ac 24, nec non apud Sichardum; et cum his eadem contulimus. In mss. collect. 12, *Pulcheriæ, vel Theodosio* inscribitur.

(d) Ms. Ratisp., *habeatis*.

(e) Ita ex ms. Ratisp. emendavimus. Alias, ommissa præpositione in, habetur, *unius Deitatis confessione*. Post vocem *servitur* Quesnellus addidit *gloriosissime*, quod nostri codd. et præcipue Ratisp. ignorant.

τὴν ἰσχὺν ἔχουσαι, καὶ εἰς τὴν τελειότητα τῆς πίστεως ἀνήκουσαι, φάσκει τινὸς ἐρμηνεύειν μολυνθῆσαι. Ὁ Θεὸς ὀγιῆ σε διαφυλάξει, ἀδελφεῖ τιμωτάτε.

asserens se Nicænæ synodi constituta servantem, frustra in fidei diversitate culpatum.

CAP. II.—(h) Eusebii autem episcopi accusatoris ejus libellus, cujus exemplaria ad nos (i) memoratus presbyter misit, de objectionum evidentia nihil habebat, et cum presbytero hæreseos crimen intenderet, quem tamen in eo sensum argueret non evidenter expressit; quamvis et ipse episcopus Nicænæ synodi (j) profiteretur se inhærere decretis: propter quod non habuimus unde (k) aliquid plenius disceremus. Et quia causæ meritum, fidei ratio et laudabilis sollicitudo vestræ pietatis (l) exigit, necesse est jam locum subreptionibus non patere, sed prius de quibus eum æstimat arguendum, instrui nos oportet: ut possit congrue de bene cognitis judicari. Ad prædictum autem episcopum litteras dedi, quibus mihi displicere cognosceret quod ea quæ in tanta causa gesta fuerant (m) etiam nunc silentio detineret, cum studere debuerit primitus nobis cuncta reserare; quem credimus vel post admonitionem omnia ad nostram notitiam relaturum; ut in lucem ductis his quæ adhuc videntur occulta, id quod evangelicæ et apostolicæ doctrinæ convenit judicetur. Data (n) 11 kalendarum Martii, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

(f) Ratisp., *turbationis*. Postea, *coepiscopum meum, pro coepiscopum nostrum*; et cohærenter, *nondum potui evidenter agnoscere*, pro *nondum potuimus evidenter cognoscere*, ex nostris mss. collect. 24, ac præsertim ex Ratisp. prætulimus. Verbum *potui* etiam apud Sichardum legitur.

(g) Libellus quo doloris sui querimoniam Eutythis ad apostolicam sedem misit, ipsa est Eutythis ad Leonem epist. 21. Vide annot. 7 (col. 752, n. n) in illam præcedentem.

(h) Vide not. 1 Quesn.

(i) Ita ms. Ratisp. Alias, *prædictus*.

(j) Sic melius ex eodem codice. Quesnellus, *profiteatur se inhærere*. Cæteri editi, *profiteatur in hac re se esse decretis*. Cod. Vat. collect. 24 hanc eandem lectionem præferens omittit *se*. In hac re esse pro *inhærere* librariorum lapsu scriptum apparet.

(k) Optima hæc lectio ex optimo codice Ratisponensi sumpta est. Quesnellus ex ms. Grimánico, *aliquid dicerimus*, et similiter Sichardus; alii editi, *aliud diceremus*. Vide not. 2 Quesnelli.

(l) Editi ante Quesn. cum Ratispon. et mss. collect. 24 ac exemplo Sichardi, *exegit*. Subauditur, *ut de hac causa judicium feram*, quemadmodum ex sequentibus palam colligitur.

(m) Quidam editi ante Quesn., *etiam nimio silentio reticeret*; alii, *etiam nunc silentio reticeret*. Cod. Vat. collect. 24, *deticeret*. Lectionem textus præferunt codd. Grim. et Ratisp.

(n) Diem emendavimus ex ms. Ratispon., cum quo concinit cod. Venetus collect. 12. Eodem nimirum die quo superior hæc quoque epistola scripta fuit, et utraque simul Constantinopolim transmissa; unde superioris epistolæ ad Flavianum hic mentio facta est. cap. 2. Quesnellus cum Grimánico et alii seditis Leonis: *Data die kalendarum Martii*: vel, *ad kalendas Martii*; in editis autem Conciliorum, *ad kalendas Maii*.

ADMONITIO IN SEQUEMTEM EPISTOLAM.

1 Duæ litterarum S. Petri Chrysologi ad Eutychem Latinæ editiones prodire: altera, quæ unicum seu primum tantum caput exhibet; altera, quæ duo capitula complectitur. Quænellus cum hanc prolixiorem epistolam et editionem genuinam haberet, nonam fato illa decurtata et non potius hæc integra inserta fuerit in Vulgatis S. Leonis editionibus, se non assequi in notis professus est. Ex codicibus autem, qui eam fere decurtatam præferunt, magna inter eruditos exstitit dubitatio, num secundum caput sincerum, an supposititium sit. Omnis autem evanescet difficultas, si utriusque editionis originem detegamus. Id ex observatione quamplurimum codicum ac ex discrimine collectionum quas diligenter expendimus, nobis innotuit.

2. Editio decurtata, quæ sola invenitur in Leonis codicibus et in plerisque collectionibus, ex collectione Hispanica proficiscitur: nam ex Hispanica hæc mutila editio, quæ terminat in verbis, *His omnibus respondi, frater, litteris tuis*, manavit in Isidorianam, ex Isidoriana autem, quæ frequentior et magis obvia fuit, in collectiones 11, 12, 21 et 23, quarum auctores cum transcripserint quotquot Leonis epistolas in Isidoriana collectione reperere, transcripserunt etiam S. Petri Chrysologi epistolam, quemadmodum inter Leoninas in eadem collectione, sicut et in Hispanica, inserta fuerat. Licet ergo multi sint codices, et collectiones multæ, quæ decurtatam hujus epistolæ editionem præferunt; unica tamen omnium origo est, auctor scilicet collectionis Hispanicæ, in cujus manus solum primum epistolæ caput pervenisse, perspicuum fiet, in integræ editionis originem potioris et antiquitatis et auctoritatis esse ostendamus.

3. Hispanica collectio antiquior et majoris auctoritatis profecto est collectio epistolarum in causa Eutychetis, quæ Actionibus Chalcedonensis concilii tum in Latinis, tum in Græcis exemplaribus præmissæ aut insertæ leguntur. Hæc nimirum epistolarum collectio, quam in præfatione decimam septimam appellavimus, Latine erat compacta saltem ante medium sextum sæculum, quo Rusticus Romanæ Ecclesiæ diaconus collatis eximiiis Græcis codicibus peculiarem eidem operam impendit. Multo autem vetustior fuit eadem collectio Græcæ scripta apud Græcos, qui Latinas epistolas in causa Eutyche Græca lingua redditas una cum aliis Græcis epistolis ad eandem causam pertinentibus in unum corpus compegerant. Enim vero Græcam hanc epistolarum collectionem concinnatam fuisse inter an. 453 et 455 in præfatione epistolis præmissa, num. 34, demonstravimus. Id autem quantum auctoritati tribuat huic collectioni Græcæ, et exinde etiam collectioni Latinæ, quæ ex Græca ducit originem; quantumque propterea hæc collectio præstet collectioni Hispanicæ, nemo non videt. Inter memoratæ vero collectionis Chalcedonensis epistolas cum in Latinis, tum in Græcis codicibus integra describitur illa S. Petri Chrysologi ad Eutychem, a cœvo utique collectore inserta; ac idcirco ex antiquitate atque præstantia hujus collectionis tam apud Græcos, quam apud Latinos receptæ, de integræ ejus epistolæ sinceritate dubitare non licet. Cum Agnellus Ravennas a Bacchio et a Muratorio editus, postremi capituli ejus epistolæ summam dedit in S. Petri Chrysologi Vita, si non integram epistolam reperit in veteribus Ravennatensis Ecclesiæ tabulis, certe aliquod vetustum exemplar hujusmodi collectionis Chalcedonensis præ oculis habuit. Cum vero hæc exemplaria rariora fuerint, et non ita multa ex Leone proferant, ut in Isidoriana satis frequenti exhibentur; nihil mirum si posteriores Leoninarum epistolarum collectores hanc epistolam non integram, sed mutilam dedere, uti apud Isidorum ex Hispanica suam collectionem derivantem inventa fuit. Hic autem omittendum non est duos codices Vaticanos epistolarum Leonis a Vossio memoratos, quos hanc epistolam integram continere. Quænellus præsumpsit, eodem Vossio in notatione admonente mutilam exhibere; sunt enim codices posteriorum collectionum quæ ex Isidoriana dimanant.

4. Unum dubitari potest, num hæc epistola, quam in Laudatis Latinæ collectionis codicibus integram habemus, originalis sit, an e Græca antiqua versione Latine reddita fuerit. In memorata præfatione satis manifeste probavimus, antiquum illum auctorem, qui prisoræ versionis concilii Chalcedonensis epistolas Latinorum in Græca collectione contentas adjecit, originale Latinum posuisse, quando potuit originale invenire: aliquando vero, cum nullum Latini originalis exemplum suppetebat, coactum fuisse ex Græca versione quædam Latinorum documenta Latine reddere, uti accidit quibusdam epistolis Valentiniani, Placidie et Eudoxiæ, nec non epistolæ Hilarii diaconi, atque etiam litteris S. Leonis, quemadmodum suis in locis notabimus. Hujus versionis indicium ac veluti generalem regulam in laudata præfatione illam posuimus, cum chronica notatio in Græcis codicibus ejusdem collectionis: universim emissa, in Latinis etiam desiderari perspicitur. Quando enim originale Latinum a Latino interprete inventum fuit, eo collectioni inserto chronica, notatio suppleta invenitur. Discrimen etiam styli, ubi collatis aliis originalibus ejusdem auctoris lucubrationibus deprehendi potest, aliud versionis argumentum est. Hinc autem aliquid interpretationis in Latina integra Petri Chrysologi epistolâ videre nobis videmur. Chronica enim notatio deest, et inter ipsum primum ac secundam caput nonnulla styli dissimilitudo elucescit. Primum caput, quod exhibetur etiam in collectione Hispanica, satis nitidum et congruum est, aliisque Petri Chrysologi operibus stylo simile, adeo ut nonnulla fere verba ejusdem capituli in serm. 445 ejusdem Chrysologi repetita inveniantur. Enim vero Hispanicæ collectionis auctor cum a Chalcedonensi collectione hanc epistolam non sumpserit, exemplari procul dubio Latinæ originis usus est. Alterum vero caput valde implexum, et a priori dissimile, versionem e Græco sapit. Si ipsum Latinum textum utriusque capituli cum Græco conferas, in priori originale, in posteriori interpretationem deteges. Hinc in primo capite omnes sententiæ congrue explicantur, in Græco autem minus exacte redditæ cognoscuntur: in quo, ut alia omittamus quæ quisque observare per se poterit, originale Chrysologi est illud in Latino, *Origenes principiorum scrutatur*, quod ad opus illius De Principiis refertur; in Græco autem nomen *principiorum* redendum εὐν ἀρχῶν, redditum fuit εὐν παλαιῶν *antiquorum*, quod interpretem Chrysologi mentem minus assecutum ostendit. E contra in secundo capite etsi Græca versio alicubi difficultatem injicit; planior tamen est multo quam textus Latinus, adeo ut hic e Græco perperam scripto vel lecto redditus appareat; ac ex Græco nonnumquam explicandum sit, ut in annotationibus observabitur: quod profecto non originalis Latini, sed interpretationis indicium est.

5. Hoc quidem secundum caput, quo Eutychetis epistolæ directe respondetur, potissimum est; ita ut Chrysologum Eutyche de Flaviani judicio querimodiam moventi, et ejusdem subsidium imploranti, solo priori capite generalia continente, quod et omni finali formula caret, respondisse incredibile sit. Probabile vero nobis est prioris capituli studiosius elaborati manuscriptum exemplar apud Chrysologum superfuisse, quemadmodum iis accidit quæ diligentiori cura scribimus; ex hoc autem exemplo alia subinde fuisse transcripta, quæ in manus Latini interpretis concilii Chalcedonensis, et auctoris collectionis Hispanicæ venerunt. Caput autem secundum peculiare pro Eutyche minus studiose exaratum, ut in familiaribus litteris fere usuvenit, soli autographæ epistolæ ad Eutychem missæ a Chrysologo additum videri potest, ita ut nul-

tum hujus exemplum apud ipsum auctorem et apud Latinos exstiterit, ac solum ex Græca, quæ statim in Oriente facta fuit, interpretatione, Latinitate donari potuerit. Quidquid vero hac in re probabilius videatur, certe secundum hoc epistolæ caput, quod in causa Eutythis potissimum ac necessarium est, et tam antiqua cum Græca cum Latina versione comprobatur, in suspensionem suppositionis adduci nequit.

6. Restat ut statuamus de tempore. Jam fere omnes post Quesnellum hanc epistolam scriptam censent post mensem maium an. 449, siquidem his verbis cap. 2, *ut iis quæ a beatissimo papa Romanæ civitatis scripta sunt obedientes attendas*, indicari putant celebrem Leonis epistolam 28 ad Flavianum datam idibus Junii anni ejusdem, qua de tota Eutythis causa decisum fuit. In eandem sententiam nos pariter transivimus lib. II Observationum in card. Norisii Opera, c. 7, num. 2. Num aliam sententiam inducere cogimur. Omnes enim ex una parte assentiuntur, et S. Petrum Chrysologum his litteris respondere epistolæ Eutythis, et Eutychem eodem tempore quo ad Leonem scripsit, etiam ad Chrysologum dedisse litteras, quibus eum quoque adversus Flaviani sententiam citissime præoccuparet. Ex alia autem parte certum est Leonem Februario mense anni 449 Eutythis epistolam accepisse, et hac de causa eodem mense rescripsisse epistolam 23 ac 24. Plures conjecturas cum Quesnello exquirere, ut longioris dilationis causæ in responsione Chrysologi afferantur, opus non est. Etenim prima occasione hunc rescripsisse satis credibile sit ex ipso contextu, in quo Chrysologus se de ipsa causa nihil aliunde instructum prodit, nisi ex Eutythis litteris; idque adeo exiit, ut de Nestorianismo potius quam de Eutythianismo metuisse videatur, eaque primo capite obtrudat quæ sermone 145 contra Nestorianam hæresim Eutythianæ contrariam manifestissime disserit. Id autem non accidisset, si responsionem differens, antea de tota re exactius voluisset edoceri, uti Quesnellus in notis coniecit. Enim vero si S. Petrus non scripsisset epistolam, nisi postquam Romam allata fuissent Constantinopolitanæ synodi gesta, in quibus Eutythianus error tam manifeste detectus, et ipse Eutyches velut pertinax damnatus fuerat; et nisi postquam eidem innotuisset Leonis epistola qua Constantinopolitanum iudicium confirmatum fuit; quomodo se ignorare Constantinopolitanorum Patrum sensum potuisset affirmare: *Quid intellexerint, eorum taciturnitate nescimus?* Quomodo eum Eutyche ita indifferenter egisset, ut nec innocentem nec reum iudicaret? Quomodo eum post tam solemnem condemnationem a Romano etiam pontifice confirmatam, *dilectissimum filium, honorantissimum, et merito honorabilem presbyterum* appellasset? Hæc hominem statim respondentem, dum rei non esset instructus, patefaciunt. Neque repugnant verba, *ut iis quæ a beatissimo papa Romanæ civitatis scripta sunt obedientes attendas*. Eutyches enim in suis litteris memorasse videtur epistolam quam cum aliquot documentis ad Leonem pontificem dederat. Hic autem verbis Chrysologus indicare voluit eas litteras quas Leonem melius instructum plenius reddidisse aut brevi redditurum præsumebat. Enim vero si has dogmaticas Leonis litteras ille legisset, non videtur scripturas fuisse: *Extra consensum Romanæ civitatis episcopi causas fidei audire* (seu ex Græco *cognoscere*, aut *dijudicare*) non possumus; quæ verba nondum sibi notam Romani episcopi sententiam declarant. Igitur hæc Chrysologi epistola sub item tempus data videtur, quo Leo scripsit epistolas 23 et 24, id est circa Februarium an. 449. Forte idem ille vir, qui Theodosii atque Eutythis litteras ad S. Leonem attulit, Ravennam etiam cum ejuſdem Theodosii litteris ad Valentinianum transivit, et hac occasione epistolam Eutythis ad Chrysologum detulit. Huic autem Constantinopolim revertenti, dum Valentiniani responsa referret, Chrysologus tradidit hanc epistolam ad Eutychem, ut citius ac tutius traderetur. Certe autem non scripsit post notitiam actorem in Eutychem, aut definitivo Leonis epistolæ, ut in Quesnelli sententia præsumendum est.

EPISTOLA (a) XXV,

PETRI CHRYSOLOGI EPISCOPI RAVENNATIS AD EUTYCHEM PRESBYTERUM (b).

SYNOPSIS. — I. Jam olim præscriptum esse docet contra errores incarnationem Verbi impugnantes; nec discutiendam esse, sed cum honore et timore credendam. — II. Suadet Eutychi ut Romani pontificis scriptis obedientes attendat, quia Petrus suæ sedis rectores dirigens, præstat querentibus fidei veritatem.

775 (c) Dilectissimo filio et merito honorabili Eutychem presbytero PETRUS episcopus.

CAP. I. Tristis legi tristes litteras tuas, et scripta mæsta mærore debito (d) percurri; quia sicut nos pax Ecclesiarum, sacerdotum concordia, tranquillitas plebis, (e) gaudere facit gaudio cælesti, ita nos affligit et dejicit fraterna dissensio, præsertim cum talibus oriatur ex causis. (f) Triginta annis humanæ leges humanas adimunt quæstiones, et Christi generatio, quæ divina lege scribitur inenarrabilis (Isai. LIII, 8),

(a) Quæ erat 27, nunc 35. Scr. circa Febr. an. 449.

(b) Codd. collect Hispanicæ, qui hanc epistolam decurtatam præferunt, synopsis loco addunt: *contra ejus errores, in qua illi apto exemplo respondit.*

(c) Ita codd. qui ex Hispanica collect. proveniunt. Exemplaria vero Latina collect. Chalcedon. sic: *Dilectissimo et honore digno filio Eutychi presbytero Petrus episcopus Ravennæ.*

(d) Quidam codd., *percurri*; alii, *cucurri*. Figurata locutio Chrysologo familiaris mæsta mærore, quam Græcus interpres apte non reddidit, originale Latinum indicat.

(e) Ita ex omnibus mss. collect. Chalcedon. Vulgata lectio, *audire facit gaudium cæleste* præferunt in cæteris codd. qui ex collect. Isidori et ex Hispanica minus emendata profluunt, uti est cod. Vat. 1344

776 Τῷ ἀγαπητῷ, καὶ ἀξιωματικῷ υἱῷ Εὐτυχεῖ, Πάτρως ἐπίσκοπος Ῥαβέννης.

Στυγνῶς ἀνέγνων τὰς στυγνὰς σου ἐπιστολάς, καὶ τὰ γράμματα σου τὰ στυγνὰ τῆ προσηκούσῃ λύτῃ διέβημον· ἐπειδὴ ὡς περ ἡμᾶς ἡ εἰρήνη τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁμόνοια τῶν ἱερῶν, ἡ γαλήνη τοῦ δήμου χαίρειν κοινῶς οὐρανῶ γαρᾶ, οὕτως ἡμᾶς καταπονεῖ, καὶ καταβάλλει ἡ ἀλεγεινὴ διχόνοια· καὶ μάλιστα, ὅταν ἐκ τοιοῦτων ἀναφύηται αἰτιῶν. Τριάκοντα ἔτεσιν οἱ ἀνθρώποι νομοὶ τὰς ἀνθρωπίνας ἀνατρέπουσι ζητήσεις· ἡ τοῦ Χριστοῦ γέννη-

ejusdem collect. Hispanicæ. At codex Vindebon. Hisp., qui puriorem collectionem Hispanicam exhibet, ad lectionem nostram et exemplarium Chalcedon. accedit; habet enim *audere facit gaudio cælesti*; ubi alii posteriores librarii non advertentes in voce *audere* desse solam litteram *g*, emendandum putarunt *audire facit gaudium cæleste*.

(f) Similiter idem Chrysologus in serm. 145: *Humanæ leges intra triginta annos litigiosas omnes interrimunt quæstiones: et Christus circa quingentos annos nativitalis suæ causas præstat, ortus sui lites patitur, status sui sustinet quæstiones.* Singula, quæ sequuntur, in eodem sermone repetita sunt contra errorem Nestorii. Quesnellus pro *triginta* notavit in margine; Al., *decem*, nullis in codicibus inveniri potuimus.

post tot sæcula disputatione temeraria ventilatur. **A** Quid Origenes principiorum scrutator incurrerit, quomodo Nestorius(a) lapsus sit disputans de naturis, non latet prudentiam tuam. Magi (b) Jesum in cunabulis(c) Deum mysticis muneribus confitentur (Matth. ii); et sacerdotes, quis sit, qui virginali partu de Spiritu sancto natus est, (d) dolenda interrogatione disquirunt; cum vagitum daret **777** Jesus in cunis, (e) *Gloria in excelsis Deo*, cœlestis clamat exercitus (Luc. ii, 14); et modo, quando in nomine Jesu omne genu flectitur, cœlestium, terrestrium et infernorum (Philipp. ii, 10), originis ejus questio (f) commovetur? Nos, frater, cum Apostolo dicimus: *Etsi novimus Jesum secundum carnem, sed nunc jam non novimus* (II Cor. v, 16). Nec possumus (g) injuriose replicare, qui jubemur honorem dare, (h) et timorem reddere, et exspectare, non discutere, quem, judicem **B** confitemur.

CAP. II. — (i) Hæc breviter respondi, frater, litteris tuis, plura scripturus, si ad me frater et coepiscopus noster Flavianus aliqua de hac causa scripta misisset. Si enim tibi displicet, quoniam scripsisti (j) electum judicium, nos quomodo de his judicare poterimus, quos neque (k) videmus propter absentiam, et quid intellexerint, eorum taciturnitate nescimus? Justus (l) mediator non est, qui sic unam partem audit ut nihil alteri parti reservet. In omnibus autem

(a) Ita codd. collect. Chalcedon., et Vindebon. Hisp. Quesnellus ex mss. collect. Hispanicæ minus emendatæ et Isid., lapsus est.

(b) Græcus textus τὸν Χριστὸν, *Christum*, et similiter deinceps, ὁ Χριστός, *Christus*, ubi in Latino est *Jesum* non solum in mss. libris, qui ex Hispanica prodeunt, verum etiam in omnibus Chalcedonensibus, quos vel nos vidimus, vel Baluzius consuluit. Hinc autem manifestum fit, hoc caput etiam in mss. Chalcedonensibus ex originali Latino derivatum fuisse, ut in Hispanica, non autem ex Græco Latinitate donatum.

(c) Chrysologus, serm. 145, in Nestorianos, qui Christum natum Deum negabant, similia obrudit. Quare cum hic perinde voci *Dei* aliisque insistat, et nihil Eutychnianum uspiam subindicet, credidisse videtur de Nestoriana hæresi nunc pariter agi, nec contrarium Eutychnis errorem detexisse. Similiter S. Leo, epist. 34, fatetur se ex solis litteris Eutychnis de ipsius erroribus non potuisse quidquam cognoscere nec intelligere quo tenderet ejus causatio, qua de Nestoriana hæresi repullulante querebatur. Id ex solis gestis a Flaviano transmissis cognitum fuit.

(d) Quesnellus, in margine, forte *dolosa*, quod nulli codices præferunt. Solum in laudato Chrysologi sermone adversus Nestorianos legitur: *Et tu quis sit Jesus, dolosus cognitor nunc requiris?* Post pauca in codd. collect. Chalcedon., *vagitus*.

(e) Mss. collect. 21, *gloriam*. Vindebon. Hisp., *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis, cœlestis*, etc.

(f) Ita omnes nostri codices Chalcedon. etiam Baluzii, et Vat. Hisp., ac cæteri exinde profecti. Quesnellus cum solo nostro Vindebon. Hisp., *movetur*. Mox codd. Chalcedon. *Nos, frater charissime, una cum Apostolo*, etc.

(g) Ita mss. Hisp. et cæteris ex eadem collectione derivatis. Codd. vero Chalced., *injuriosa perscrutari*. Unus ex his Colbertinus apud Baluzium unius litterulæ additamento, *injuriosæ perscrutari*, pro quo Su-

αι, ἢ τις τῶ θεῷ νόμος ἠνεκδιήγητος γέγραπται, μετὰ τοσούτους αἰῶνας διαλογισμῶ ἀπονενομημένῳ **778** ἐρευνητάται. Τί Ὀριγῆνης ὁ τῶν ἡ παλαιῶν ἐρευνητής ὑπέμεινε, ποῖω τρόπῳ Νεστορίου ὀλισθήσει διαλογιζόμενος περί φύσεως, οὐ λανθάνει τὴν σὴν σύνεσιν. Οἱ μάγοι τὸν Χριστὸν ἐν σπαργάνοις Θεοῦ μυστικοῖς ὕδασι ὠμολόγουν· καὶ οἱ ἱερεῖς, τίς ἐστὶν ὁ τῶ παρθενικῶ τοκετῶ ἐκ πνεύματος ἁγίου ταχθεῖς, ἢ ἐπιπόνῳ ἐρευνησεί ἐκζητοῦσιν. Ὅτε βῶν ἐδίδου ὁ Χριστὸς ἐν τοῖς σπαργάνοις, ὄψεξ ἐν ὑψιστοῖς Θεῶ, οὐράνιοις ἀνεβῶα στρατός· καὶ νῦν, ὅτε ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ πᾶν γόνυ κίμπται, ἐπουρανίων, καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, τῆς ἀρχα ὀνομασίας αὐτοῦ ζητήσας κινεῖται. Ἡμεῖς δὲ, ἀδελφε, μετὰ τοῦ ἀποστόλου λέγομεν· Καὶ εἰ ἐγνώκαμεν Χριστὸν κατὰ σάρκα, ἀλλὰ λοιπὸν νῦν οὐ γινώσκομεν. Οὕτε δυνάμεθα ἠ ἐφύδριστα ἐρευνηᾶν, εἰ τινες κλειυόμεθα τιμὴν δίδοναι, φόβον ἀποδιδόναι, καὶ ἐκδέχασθαι, οὐκ ἐρευνηᾶν τὸν κριτὴν ὁμολογοῦμεν.

Ταῦτα διὰ βραχείων ἀπεκρινάμεν, ἕδελφε, τοῖς σοῖς γράμμασι, πλείονα μέλλων γράφειν, εἰ πρὸς ἐμὲ ὁ ἀδελφός; καὶ συνεπίσκοπος ἡμέτερος Φλαυιανὸς τινα περὶ τούτου τοῦ πράγματος γράμματα ἐπέμψεν. Εἰ γὰρ σοὶ ἀπαρέσκει, ὅτι περ γράφεις, σαυτῶ ἡρῆσθαι τὴν ἀκρόασιν, ἡμεῖς ποῖω τρόπῳ περὶ τούτων δικάζσαι δυνάμεθα, οὐ; μή τε ὄρωμεν **780** διὰ τὴν ἀπουσίαν, καὶ τί ἐνόησαν, τῆ σιωπῆ αὐτῶν ἀγνοοῦμεν; δίκαιος μεσίτης οὐκ ἐστίν, ὅς ἐνὸς μέρους οὕτως ἀκούει, ὡς ἐτέρῳ μέρει μὴδὲν φυλάξει.

rius et alii post eum notarunt in margine, *injuriose*; in Conciliis Labbei, *curiose perscrutari*.

(h) Retinimus lectionem Hisp. et cæterarum collectionum, quæ ex Hispanica hanc epistolam transcripserunt. Concinit etiam Græca versio. In mss. autem Latinis Chalcedon., omissa particula *et*, habetur, *timorem reddere et exspectare, dum non perscrutandum judicem confitemur*.

(i) In Vat. Hisp. et cæteris cum Quesnello: *His omnibus respondi, frater, litteris tuis*; quibus etiam desinit editio decurtata in iisdem codicibus. Vindebon. Hisp., *Hæc in omnibus respondi*, etc. Lectionem vero mes. Chalcedonensium, uti meliorem et integræ epistolæ congruentiorem prætulimus.

(j) Vetus interpres, quem hoc caput e Græco reddidisse in admonitione ostendimus, legit, ut in editis, ἡρῆσθαι τὴν ἀκρόασιν, et ideo transtulit, *electum judicium*; quæ ob sensum obscurum et incertum longioris disputationis occasionem dedere. Quesnellus in margine notavit: *Al., neglectum*. Cum hoc pariter difficile sit, tum vero in nullis nostris aut Baluzii codicibus inventum fuit. Credimus autem procul dubio scriptum fuisse in Græco, ἀνῆρῆσθαι τὴν ἀκρόασιν, et ἀν veteri librarium lapsu excidisse; hinc autem reddendum ex Græco, *ut scribis, tibi metipsi sublatam audientiam*; sic enim totus hic locus perspicue intelligitur, et congruit cum epist. 21 ad Leonem, in qua Eutychnes questus est suum libellum non fuisse in Constantinopolitano concilio susceptum. Similem querelam etiam apud Petrum Ravenatē eum promovisse nihil ambigimus, ita ut *sibi sublatam audientiam* scripserit.

(k) Ita nostri mss. codd. et Baluzii. Quesnellus, *vidimus et intellexerunt*.

(l) Quesnellus in margine. *Al., iudex*.

¹ In marg. edit. Rom., ἀνεκδιήγητος.

² Ibid., ἀρχῶν Λ.

³ Ibid., λυπητέα ἐρευ.

⁴ Ibid., περιόργως Λ.

⁵ Ibid., ὅν Λ.

770 hortamur te, frater honorabilis, ut his quæ a beatissimo papa Romanæ civitatis scripta sunt, obedienter attendas: quoniam beatus Petrus, qui in propria sede (a) et vivit et præsidet, præstat quærentibus fidei veritatem. Nos enim pro studio pacis et fidei extra consensum Romanæ civitatis episcopi causas fide (b) audire non possumus. Incolumen tuam dilectionem Dominus tempore longissimo conservare dignetur, charissime et honorantissime filii.

EPISTOLAM (c) XXVI,

(d) FLAVIANI SECUNDA AD S. LEONEM PAPAM.

Epistola Flaviani episcopi Constantinopoleos scripta ad archiepiscopum Leonem veteris Romæ.

Sanctissimo et beatissimo Patri et comministro LEONI FLAVIANUS in Domino salutem.

Pietate et recta verbi veritatis distributione nihil pretiosius sacerdotibus, sicut nosti, Deo dilectissime. Omnis enim nostra spes et salus, ac promissorum bonorum retributio hinc pendent. Propterea igitur cuncta nobis facienda sunt, omnisque labor suscipiendus pro vera fide iisque quæ a sanctis Patribus exposita sunt atque dogmatum loco tradita; quo per omnia et in omnigenis rerum circumstantiis integra hæc et inviolata conserventur atque custodiantur. Necessarium itaque fuit nunc etiam nos, videntes lædi orthodoxam fidem, ac renovari Apolli-

(a) Ex nostris codd. et Baluzii addidimus particulam et. Cum hæc Petrus Chrysologus scripserit ante celeberrimum Leonis epistolam 28, adversus Eutychem errorem editam, ut in admonitione ostendimus num. 6, quæ hic dicuntur non sunt peculiariter pro eadem epistola, ac si eidem Petro nota jam esset atque probata; sed generale principium ac sententiam tum communem et certam indicant, nimirum Petrum adhuc in successoribus viventem præstare quærentibus fidei veritatem; et idcirco dogmaticis Romanorum pontificum decretis esse obsequendum.

(b) Græci verbi vis cognoscere, dijudicare significat. Ne vero hæc asserta a Petro disciplina, singularis aut incredibilis videatur, similem consuetudinem fuisse in Ægypto, ut nihil absque ipso (Antistite Alexandrino) ageretur ab aliquo subjacente episcopo, testati sunt Ægyptii in concilio Chalcedonensi, actione 4, tom. IV edit. Venetæ, pag. 1402, idque ex Nicæno canone derivarunt, atque ejusdem consuetudinis testem appellarunt ipsum Anatolium, qui Alexandrinæ Ecclesiæ diaconus vel presbyter fuerat. Hac quidem disciplina Ægyptii in Chalcedonensi abusi sunt; excusatione nimirum hujusmodi se subtraxerunt a subscribenda Leonis epistola, et a parendo concilio, illud exinde inferentes, Alexandrini episcopi electionem atque sententiam a se expectari oportere. Sed ob hunc abusum disciplina ipsa negari non potest: quæ si obtinuit in episcopis Alexandrino subjectis, nihil mirum si pariter valuit in episcopis qui Romano totius Ecclesiæ primati speciali nomine suberant.

(c) Quæ erat 26, nunc 29. Scr. circa Martium, an. 449.

(d) Hac epistola, quam post epistolam 22 scriptam ostendimus in admonitione ad eandem epistolam 22, Flavianus respondet epistolæ 23 S. Leonis pontificis. Cum vero in conventu Constantinopoli habito die 13 Aprilis anni 449, Seleucus episcopus dixerit epistolam 23 Leonis ante paucos dies sibi commu-

Ἐπὶ πᾶσι δὲ προτρεπόμενά σε, ἀδελφεὶ τιμωτάτα, ὥστε τοῖς παρὰ τοῦ μακαριωτάτου πάπα τῆς πόλεως Ῥώμης γραφομένοις περὶ βαρκοῦντως προσέχειν ἑκατέδῃ ὁ μακάριος Πέτρος, ὃς ἐν τῇ ἰδίᾳ καθέδρᾳ καὶ ἕβῃ, καὶ προεδιήται, δίδωσι τοῖς ζητοῦσι τῆς πίστεως τὴν ἀλήθειαν. Ἡμεῖς γὰρ σκοποῦν τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς πίστεως, ἐκτός ἑ συνανέσεως τοῦ Ῥώμης ἐπισκόπου, πίστεως αἰτίας διαγίνωσκον οὐ δύναμεθα. Ὑγιαίνουσαν τὴν ἀγάπην τὴν σὴν ὁ Δεσπότης χρόνῳ μακροτάτῳ διαφυλάξαι καταξιώσει, κοινωτάτα καὶ ἀξιοτίμητα υἱέ.

781 Ἐπιστολὴ Φλαβιανοῦ ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως γραφεῖσα πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Λέοντα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης.

Τῷ ἀγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ πατρὶ καὶ συλλειτουργῷ Λέοντι Φλαβιανὸς ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Ἐὐσεβείας καὶ τοῦ ὀρθοτομῆσαι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας οὐδὲν ἑ τιμωτέρον ἱερεῦσιν, ὡς ἐπίσταται, θεωροῦσιν. Πᾶσα γὰρ ἡμῶν ἐλπίς καὶ σωτηρία, καὶ ἐμπέδοσις τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν, ἐντεῦθεν ἐξήρτηται. Διὰ τοῦτο, πάντα ἑ ποιητέον ἡμῖν καὶ ποιητέον, ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως, καὶ τῶν ἐκτεθέντων καὶ δογματισθέντων ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων, ἐφ' ἃ τε διὰ παντός καὶ ἐν παντοίαις περιστάσεσι πραγμάτων ἀμείραια καὶ ἀτρέπτα ταῦτα ἑ διασώζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι. Ἀναγκαῖον οὖν ἦν ἑ καὶ νῦν ὁρῶντας ἡμᾶς βλαπτομένην τοῦ ὀρθόδοξου πίστεως, καὶ ἀνανεουμένην τοῦ ἑ ἀπολλυ-

nicatam fuisse, eidem Flavianus responderit dum generale concilium futurum *vulgabat*, quod die 30 Martii indictum fuit, idcirco hæc epistola a Flaviano scriptam putamus circa Martium ejusdem anni 445, antequam illi certa esset indictio concilii, quod impediri adhuc posse in fine epistolæ insinuat. Hanc epistolam Græcam in lucem emisit Joannes Cotelerius tom. I Monument. Eccl. Græcæ, pag. 50, ex mss. Regis 1026 et 2610, et exactam ex Græco interpretationem adjecit. Quesnellus, qui in prima editione solam antiquam versionem dederat, Græcum textum cum interpretatione Cotelerii editioni secundæ inseruit. Duos alios Græcos codices Romæ nos nacti sumus, Vat. Græc. 1455, et alium multo antiquiorem monachorum S. Basilii signatum num. 18, unum præterea Venetum 165 Bibliothecæ S. Marci.

¹ In editis, συνείσεως; at in margine per conjecturam συναίσεως. Emendationem probarunt nostri, codd. Veneti. Consonat Latinus textus, *extra consensum*.

² Ita legendum, ut in mss. Ven., probat exemplar Latinum, ubi legitur, *tempore longissimo*. In val., χρόνῳ μακροῦ.

³ Ms. Bas., ἐπιστολὴ Φλαβιανοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς Λέοντα ἀρχιεπίσκοπον Ῥώμης κατ' Εὐτυχοῦς πρὸ τῆς ἐκ Χαλκηδόνι συνόδου. Ms. autem Ven., τοῦ μακαρίου Φλαβιανοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως περὶ Λέοντα τὸν ἀγιωτάτου τῆς Ῥώμης πᾶπαν.

⁴ Ms. Vend., προτιμωτέρον ἱερεῦσι θεοῦ.

⁵ Ms. Bas. et Ven., ποιητέον ἡμῖν καὶ ποιητέον.

⁶ Cod. Ven., διασώζεσθαι τε καὶ διαφυλάττεσθαι.

⁷ Addimus καὶ νῦν ex mss. Basil. et Ven. (in quo postremo deest ἦν), quæ vocet etiam in antiqua versione exhibentur. In marg. edit. Cotel.: Al., καὶ νῦν.

⁸ In marg. edit. Cotel.: Al., ἀπολλυμένην.

aris et Valentini hæresim ab Eutyche impio monacho, non despiciere, sed palam errorem detegere ad cautelam populorum. Iste enim, iste Eutyches absconditum in se pravæ opinionis morbum retinens, nostram infestando mansuetudinem, inverecunde ac impudenter ad multos **784** propriam impietatem deferre ausus est; dicens ante incarnationem quidem Salvatoris nostri Jesu Christi duas naturas esse, divinitatis et humanitatis; post unionem vero unam exstitisse naturam: ignarus quid loquatur ac de quibus affirmet. Neque enim unio duarum naturarum quæ in Christo convenerunt, quemadmodum et vestra novit pietas, proprietates earum in unione confundit; sed manent etiam in unione integræ duarum naturarum proprietates. Adjecit autem et aliam impietatem, aïens, quod ex Maria ortum est corpus Domini, non esse nostræ substantiæ, neque humanæ materiæ; sed humanum quidem illud appellat, non tamen consubstantiale nobis, nec ei quæ illum peperit secundum carnem. Atque hæc cum acta Ephesi a sancta et œcumenica synodo, in epistola scripta ad impium et depositum Nestorium, sic ad verbum habeant: *Quod diversæ quidem, quæ ad unitatem veram convenerunt naturæ; unus autem ex ambobus Christus et Filius. Non quasi naturarum discrimen sublatum fuerit per unionem, sed potius quia nobis perfecerunt unum Dominum Jesum Christum eadem naturæ divinitatis et humanitatis, per ineffabilem et incomprehensibilem ad unitatem concursum.* Et hoc non latet sanctitatem tuam, cum omnino legitur quæ Ephesi confecta sunt gesta. Quæ nihili pendens idem Eutyches putat se non daturum pœnas per sanctam illam et œcumenicam synodum definitas. Itaque propter hæc, cum multi e simplicioribus perejus disceptationem læderentur in doctrina fidei, eum accusatum a religiosissimis **785** episcopo Eusebio, et occurrentem ad sanctum concilium, propriaque voce quid ipse sentiret Patribus synodi detegentem, ut qui alienus sit a recta fide, depositimus, prout sanctitatem vestram docebunt cuncta super eo confecta acta; quæ et misimus cum hisce nostris litteris. Equum porro est, mea quidem sententia, ut hoc quoque edoceamini, quod Eutyches idem justæ et canonicæ depositioni subjectus, cum debuisse saltem secundis curare priora, necnon

ρίου και Οθαλεντίνου αἰρεσιν παρὰ ¹ Ἐὐτυχοῦς τοῦ μοναχοῦ, μὴ περιθεῖν· ἀλλ' εἰς τὸ φανερὸν ταύτην ἐκκαλύψαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν λαῶν, ² οὗτος γὰρ οὗτος ὁ Εὐτύχης, κεκρυμμένην ³ ἐν ἑαυτῷ νόσον κακοδοξίας κατέχων, τῆς ἡμετέρας ἐπιεικείας καταπραμὼν, ἀπρηυθριασμένως και ἀναισχύντως εἰς πολλοὺς **783** ἐξενηκεῖν τὴν οὐκίαν διείβαιν κατατόλμησε, φάσκων, πρὸ μὲν τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δύο φύσεις εἶναι, ⁴ θεότητος και ἀνθρωπότητος, μετὰ δὲ τῆς ἑνωσιν, μία φύσιν γεγονέναι· οὐκ εἰδώς ὁ λέγει, οὐδὲ περὶ τίνων διαθεβατοῦται. Οὐδὲ γὰρ ἡ ἑνωσις τῶν συνελθουσῶν ⁵ ἐπὶ Χριστῷ δύο φύσεων, ὡς και ἡ ἡμετέρα ἐπίσταται θεοσέβεια, τὰς ἰδιότητας αὐτῶν ἐν τῇ ἐνώσει συνέχει· ἀλλὰ μένουσι και ἐν τῇ ἐνώσει ἀκέραιοι τῶν δύο φύσεων αἱ ἰδιότητες. ⁶ Προσέτιθει δὲ και ἑτέραν δυσείδειαν, φάσκων, τὸ ἐκ Μαρίας σῶμα γενόμενον τοῦ Κυρίου, μὴ εἶναι τῆς ἡμετέρας οὐσίας, μηδὲ τοῦ ἀνθρωπιείου φαρμάματος· ἀλλ' ἀνθρώπινον μὲν αὐτὸ ⁷ ἀποκαλεῖ, οὐ μὴν ἡμῖν θεοσούσιον, οὐδὲ τῇ τεκοσῇ αὐτὸν κατὰ σάρκα. Καὶ ταῦτα, τῶν ἐν Ἐρέσῳ πεπραγμένων παρὰ τῆς ἀγίας και οἰκουμενικῆς συνόδου, ἐπὶ τῇ γραφῇ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν δυσσεβῆ και καθρημένον Νεστόριον, ἔχόντων βριτώε οὕτως· ὡς διάφοροι μὲν αἱ πρὸς ἐνότητα τὴν ἀληθινὴν ⁸ συναρχθῆσαι φύσεις· εἰς δὲ ἐξ ἀμφοῖν Χριστὸς και υἱὸς· οὐχ ὡς τῆς τῶν φύσεων διαφορᾶς ἀνηρημένης διὰ τὴν ἑνωσιν· ἀποτελεσασῶν δὲ ⁹ μᾶλλον ἡμῖν τὸν ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ¹⁰ θεότητος τε και ἀνθρωπότητος, διὰ τὴν ἀρράστου και ἀπερινοήτου πρὸς ἐνότητα συνδρομῆς. ¹¹ Καὶ τοῦτο εὐλῆθη τὴν σὴν δαιότητα, ἐντυχοῦσαν πάντως τοῖς ἐν Ἐρέσῳ πεπραγμένοις ἔκομνημασιν. Ἐτινα παρ' οὐδὲν θέμενος ὁ αὐτὸς Εὐτύχης οἶεται μὴ δώσειν δίκην τὴν ὀρθοείσαν παρὰ τῆς ἀγίας ἐκείνης και οἰκουμενικῆς συνόδου. ¹² Διὰ τοι ταῦτα πολλῶν τῶν ἀπεροσώρων ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης διαλέξεως παραλαπτομένων εἰς τὸν τῆς πίστεως λόγον, καθηγορηθέντα αὐτὸν παρὰ τοῦ ἐλλαβεστάτου **785** ἐπισκόπου Εὐσεβίου, και ἀπαντήσαντα εἰς τὴν ἀγίαν σύνοδον, και εἰκείῃ φωνῇ ¹³ τὸ ἔθιον φρόνημα ἐκκαλύψαντα, ἀλλότριον ὑπάρχοντα ¹⁴ τῆς ὀρθῆς πίστεως, καθελομον, ὡς διδάξει τὴν ἡμετέραν ὁσιότητα ¹⁵ πάντα ἐπ' αὐτῷ πεπραγμένα ὑπομνήματα, δ και ἀπασταίλαμεν μετὰ τούτων ἔμῶν τῶν γραμμάτων. ¹⁶ Δίκαιον δὲ και τοῦτο, ὡς ἡγοῦμαι, διδαχθῆναι ὑμᾶς ὡς δεῖ περὶ αὐτὸς Εὐτύχης ὑποστάς δικαίαν και κανονικὴν καθάρισσιν, και ὀφειλων κἄν τοῖς δευτέροις λάσασθαι τὰ πρότερα, και διὰ μετανοίας ἀκριβοῦς και σακρῶν πολλῶν τὸν Θεόν

¹ Ita ex codd. Bas. et Ven. Vulg., Εὐτυχοῦς τοῦ δυσσεβῆ, et in marg. Cot.: Al., μοναχοῦ. Hæc lectio, quæ conditionem Eutycheis ac genus vitæ exprimit, antiqua versione confirmatur.

² Ms. Bas., αὐτὸς γὰρ Εὐτύχης. Edit. Cotel. in marg.: Al., αὐτὸς γὰρ ὁ.

³ In ms. Ven., ἐν ἑαυτῷ ὄξαν κατέχων.

⁴ Cod. Bas., θεότητος τε και ἀνθρωπότητος.

⁵ Mss. Ven., ἐπὶ Χριστοῦ.

⁶ In Marg. Cotel.: Al.: προθεῖναι.

⁷ Ms. Ven., ἀπεκαλεῖ.

⁸ Vulg. mendose, συναρχθῆσαι. Cotelierius per conjecturam in margine: Forte, συναρχθῆσαι, vel συνενερχθῆσαι. Hanc veram lecticnem probavit cod. Basil.

⁹ Ms. Bas. caret voce μᾶλλον.

¹⁰ Sic elegantius ex eodem cod. Bas., addito τῇ, quod in editis deerat.

¹¹ Græcis auribus hæc quoque lectio mss. Basl. et Ven., ut putamus, magis placebit quam vulgata, et τοῦτο οὐκ ἔλαθε.

¹² Ms. Bas., διὰ τοιαῦτα. Mox deest ὑπ' ante αὐτοῦ in cod. Ven.

¹³ Antea legebatur: τὸ ἔθιον φρόνημα αὐτοῖς ἐκκαλύψαντα. Abest αὐτοῖς a mss. Bas. et Ven., ac abesse debet, quo enim referatur? Nec vetus Latina versio agnoscit, et voce sua propriam sectam relegendem, Cotelierius in sua versione, ut sensum exponeret, vocem αὐτοῖς reddidit, non ipsis, sed Patribus synodi, cum tamen patres in Græco non nominentur.

¹⁴ Ms. Bas. τῆς ὀρθοδόξου τῶν πίστεως.

¹⁵ Ms. Ven., πάντα τὰ ἐπ' αὐτῷ πεπρ.

¹⁶ Ms. Bas., δίκαιον δὲ ἡγοῦμαι και τοῦτο. In ms. Ven. solum omittitur ὡς.

per exactam pœnitentiam multasque lacrymas Deum placare, et cor nostrum valde in lapsu ejus contristatum, vera resipiscentia delinire; non solum id non fecit, quin immo per omnia connisus est sanctissimam hujusce loci Ecclesiam conturbare; tabulas publice proponens contumeliarum et maledictorum plenas; et insuper hæc preces offerens piissimo et Christi amantissimo nostro imperatori, easque arrogancia et petulantia refertas, in omnibus divinos canones conculcare tentans. Verum his ita ex consecutione peractis, redditæ nobis sunt litteræ sanctitatis vestræ, per comitem omni admiratione dignum Pansophium: ex quibus edocti sumus eumdem Eutychem libellos ad vos misisse plenos fallacia et astu, dicentem se tempore judicii libellos appellationis tradidisse nobis et sanctæ episcoporum tunc præsentium synodo, atque appellasse ad vestram sanctitatem: quod nequaquam ab eo factum est, sed hæc quoque in 788 parte sefellit, velut pater mendacii, se vestris auribus subrepturum arbitratus. Comotus igitur, sanctissimè pater, ob omnia quæ ausus est, et propter ea quæ adversus nos sanctissimamque Ecclesiam facta sunt atque fiunt, solita fiducia utere, sicut sacerdotio convenit, et vindicans communem rem sanctarumque Ecclesiarum compositionem, dignare per proprias quidem litteras suffragari depositioni canonicæ adversus eum factæ; confirmare vero et piissimi Christumque amantis nostri imperatoris fidem. Res namque solo indiget ex vobis impulsu atque subsidio, quod per vestram prudentiam ad tranquillitatem et pacem cuncta statim translaturum est. Sic enim est quæ insurrexit hæresis, et ob eam excitatus tumultus facile cessabit, Deo cooperante, per vestras sacras litteras: prohibebitur vero et quæ evulgatur futura esse synodus; ut ne sanctissimæ totius orbis Ecclesiæ perturbentur. Omnem quæ tecum est fraternitatem ego quique mecum sunt, salutamus. Salus in Domino ac pro nobis orans, doneris nobis, Deo dilectissime et sanctissime pater.

¹ Ms. Bas., σφόδρα. Paulo post pro διὰ μεταμελείας idem codex, διὰ μετανοίας.

² Ms. Bas., παρῆξει; et post pauca pro προτιθείς habet προθεῖς; et loco πρὸς ἐπὶ τούτοις habet πρὸς ἐπὶ τούτω.

³ In marg. edit. Cotel.: Al., καταπατῶν; et mox pro πειρώμενος in eodem margine: Al., καὶ πάσης ἀληθείας καταπατρώμενος; cujus lectionis vestigium aliud exstat in ms. Bas., τοὺς θεοὺς κανόνας, κατὰ πάσης ἀπερώμενος.

⁴ Ex ms. Bas. addidimus δὴ particulam expletivam, Græcis non infrequentem, cum præsertim eamdem in uno codice invenerit Cotelierius, qui idcirco notavit in margine: Al., οὐκ ἔστι. Mox vocem δὲ idem monuit alias deesse.

⁵ Ita cod. Basil. Nescimus autem cur Cotelierio magis placuerit γενόμενά τε καὶ γινόμενα, et lectionem a nobis receptam ac in alio codice ab eodem inventam in margine rejecerit; de præteritis enim sermo præcesserat, διὰ πάντα παρ' αὐτοῦ τολμηθέντα. Inficiari tamen non possumus lectioni a Cotelierio adoptatæ suffragari versionem antiquam, facta sunt atque fiunt. Mox in cod. Ven., παρῆξιάσασθαι συνήθως καὶ κατὰ, εἶτο.

ἐξιδεώσασθαι, καὶ τὴν ἡμετέραν καρδίαν ¹ σφοδρῶς λελυπημένην ἐπὶ τῇ αὐτοῦ πτώσει, διὰ μεταμελείας ἀληθοῦς θεραπεύσαι: οὐ μόνον τούτου οὐ πεποίηκεν, ἀλλὰ γὰρ καὶ διὰ πάντων ² διαταράξει τὴν παρ' ἡμῖν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν ἐσκοῦδαξε: προθέματα προτιθείς δημοσίᾳ ὕβρεως καὶ λοιδορίας ἀνάμιστα: προσπειτούτοις καὶ δεήσεσι ἐπιδούς τῷ εὐσεβεστάτῳ καὶ φιλοχρίστῳ ἡμῶν βασιλεῖ, καὶ αὐτὰς πεπληρωμένας ἀλαζονείας καὶ προσηλασμιῶν, διὰ πάντων τοὺς θεοὺς ³, καταπατῆσαι κανόνας πειρώμενος. Ἀλλὰ τούτων οὕτω παρακολουθησάντων, γράμματα ἡμῖν ἀπεδόθη τῆς ἡμετέρας δσιότητος, διὰ τοῦ θαυμασιωτάτου κώμητος Πανσοφίου, δι' ὧν ἐδιδάχθημεν, ὡς ἔ αὐτὸς Εὐτυχῆς λιβέλλους ἐξαπέστειλεν ὑμῖν πεπληρωμένους πάσης ἀπάτης καὶ πανουργίας, ἐν τῷ καιρῷ τῆς κρίσεως λιβέλλους ἐπιδεδωκέναι ἐκκλήτους ἡμῖν καὶ τῇ ἐνδημούσῃ ἀγίᾳ συνόδῳ, καὶ ἐπικαλέσασθαι τὴν ἡμετέραν δσιότητα: ἔπερ οὐδαμῶς παρ' αὐτοῦ γέγονεν: ἀλλὰ καὶ κατὰ τούτω τὸ μέρος διεψεύσατο, **787** ⁴ οὐκ ἔστι πατήρ ὢν τοῦ ψεύδους, συναρπάσαι τὰς ἡμετέρας ἀκοὰς οὐόμενος. Συγκληθεῖς οὖν, δσιώτατε πάτερ, διὰ πάντα τὰ παρ' αὐτοῦ τολμηθέντα, καὶ διὰ τὰ εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν ⁵ γενόμενά τε καὶ λεγόμενα, παρῆξιάσασθαι συνήθως κατὰ τὸ κρέπον τῇ ἱερουσύνῃ: καὶ οικειωσάμενος τὸ κοινὸν ⁶ πρᾶγμα, καὶ τὴν τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν κατάστασιν, συμψηφίσασθαι μὲν τῇ γενομένῃ κατ' αὐτοῦ κανονικῶς καθαιρέσει, δι' οικειῶν γραμμάτων κατατίωσον στήθεϊσι δὲ καὶ τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ φιλοχρίστου ἡμῶν βασιλέως πίστιν. Μόνῃς γὰρ τὸ πρᾶγμα δεῖται τῆς παρ' ὑμῶν βοήθειας καὶ ἀντιλήψεως, ὀφειλοῦσης διὰ τῆς οικείας: ⁷ συνκίνεσεως εἰς γαλήνην καὶ εἰρήνην ⁸ πάντα μετασκευάσαι. Οὕτω γὰρ καὶ ἡ ἐπαναστάσα ἀίρεσις, καὶ ἡ δι' αὐτὴν παραχρῆ ἑμάρως καταργηθήσεται, τοῦ Θεοῦ συνεργουόντος, διὰ τῶν ἡμετέρων ἱερῶν γραμμάτων: κωλυθήσεται δὲ καὶ ἡ θρυλλομένη ⁹ γίνεσθαι σύνοδος, ὥστε μὴ τὰς ἀπανταχόσε ἀγιωτάτας Ἐκκλησίας διαταραχθῆναι. Πᾶσαν τὴν σὺν σοὶ ἀδελφότητα, ἐγὼ τε καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ¹⁰ προσαγορεύομεν. Ἐξέλιόμενος ἐν Κυρίῳ, καὶ ὑπερευχόμενος ἡμῶν ¹¹ χαρισθείης ἡμῖν, θεοφιλέστατε καὶ ἀξιώτατε πάτερ.

⁶ Cod. Bas. delet πρᾶγμα. Post pauca idem cod., κανονικῆ καθαιρέσει.

⁷ Vulg., συνεργέσεως. Melius cod. Ven. et alius Cotelierii notatus in margine, quorum lectionem expressit vetus interpres, *consensu proprio*. Concinit et ms. Bas., in quo συνεργέσεως perperam scriptum est pro συναίνεσεως.

⁸ Lectionem hanc optimam et verissimam acceptam referas mss. Bas. et Veneto. Ab alia vulgatorum, παρ' αὐτὰ μετασκευάσαι, quid elici queat bonæ frugis, haud sane videmus. Consonat emendationi antiqua versio, *cuncta perducere*. In marg. etiam edit. Cotel.: Al., πάντα.

⁹ Ms. Ven., γίνεσθαι. Idem paulo post, ἀπανταχόσῳ pro ἀπανταχόσε.

¹⁰ Cod. Ven., πλείστα προσαγορεύόμενα.

¹¹ Ita omnino legendum cum mss. Bas. et Ven. Antiqua versio, *doneris nobis, χαριτωθῆ ἡμῖν*, editorum repudiandum. In margine etiam editionis Cotelierianæ lectionem nostram ex alio ms. annotatam invenies. Mox καὶ ἀξιώτατε deest in cod. Bas. et in alio Cotelierii, qui notavit in marg.: *Fortè ἀγιώτατε*.

750 EJUSDEM EPISTOLÆ FLAVIANI

Antiqua versio (a).

SYNOPSIS. — I. Partes episcopi explicat. Errorem Eutycheis exponit. — II. Quænam acta sint contra ipsum in synodo. — III. De ementita appellatione Eutycheis ad apostolicam sedem. Damnationis ejus confirmationem petit.

Sanctissimo et beatissimo patri et consacerdoti LEONI FLAVIANUS in Domino salutem.

CAP. I. — Pietate et recta prædicatione verbi veritatis nihil honorabilius sacerdotibus, sicut nosti, Deo amantissime. Omnis enim nostra spes atque salus et retributio promissorum bonorum in his est. Propterea omnia facienda a nobis sunt, et laborandum pro vera fide et expositionibus dogmatibusque sanctorum Patrum: quatenus per omnia et inter omnes concussionem rerum integra hæc et inviolata servantur et custodiantur. Necessarium itaque fuit nunc etiam videntes nos lædi orthodoxam fidem, et renovari Apellinaris et Valentini hæreses ab Eutyche monacho, non hoc despicerem, sed in aperto hoc pro cautela populi revelare. Iste enim, (b) iste Eutyches absconditum in se languorem malæ sectæ retinens, insiliens nostræ mansuetudini, invercunde et impudenter in multos impietatem propriam præsumpsit inferre, dicens: *Ante inhumanationem quidem Salvatoris nostri Jesu Christi duas naturas esse, divinitatis et humanitatis; (c) post unitatem vero, unam naturam factam; neque sciens quod dicit, neque de quibus affirmat. Neque enim unitas convenientium in Christo duarum naturarum, (d) sicut et vestra religiositas novit, proprietates suas in unitate confudit, sed manent in unitate perfectæ naturarum proprietates. Adjecit autem et aliam impietatem, dicens: Corpus quod ex Maria factum est, 750 Domini non esse nostræ substantiæ, neque humanæ conspersionis; sed humanum quidem illud vocat, non tamen nobis consubstantiale, neque genitrici ejus secundum carnem.*

Cap. II. — Et hæc aiebat, cum in gestis Ephesi habitis a sancto et universali concilio, in epistola scripta ad impium damnatumque Nestorium aperte sic habeatur: *Quia diversæ quidem ad unitatem veram concurrere naturæ; unus autem (f) ex ambobus Christus et Filius: non tamquam naturarum differentia sit precepta propter unitatem, sed potius effecerit nobis*

(a) Hæc versio in mss. collect. 17 Chalcedonensis inventur, et exinde manavit in codd. collect. 22, cui epistolæ collectionis Chalcedonensis additæ fuerunt.

(b) Ex nostris codd. et Baluzii supplevimus repetitionem vocis *iste*, quam et Græcus textus approbat.

(c) Sic omnes codices. Vulgati in margine, *post unitatem*. Cæterum *unitatem* dictum frequenter pro *unionem*, quæ in Græco significatur.

(d) Locus a Quesnello recte emendatus ex codice Tuaneo, cum antea sine ullo sensu legeretur, *sicut una re proprietates*. Hanc emendationem non tantum Baluzii et nostri codices, verum etiam Græcus textus confirmat. Dein, *in unitate perfecta*, cod. Chig.

(e) Sic iidem veteres codices. Vulgati editorum arbitrio, *Corpus Domini, quod ex Maria factum est, non, etc.*; ac mox, *conspersionis*. Antiquam lectionem emendare nolimus.

A unum Dominum Jesum Christum, divinitatis et humanitatis (g) per ineffabilem et inintelligibilem ad unitatem concursionem. Et hoc non latet tuam sanctitatem, dum omnino legerit gesta quæ Ephesi sunt confecta, Quæ pro nihilo ponens idem Eutyches arbitratur non se daturum pœnam præfinitam a sancto illo et universali concilio: quoniam per hæc multi simpliciores ex ejus eloquiis in fidei sermone læduntur. Accusatum vero eum a reverendissimo Eusebio, et occurrentem in sanctum concilium, et voce sua sectam propriam reagentem, alienumque existentem a recta fide damnavimus, sicut docebunt vestram sanctitatem omnia quæ super eo sunt gesta, quæque direximus cum nostris his litteris. Justum autem est et hoc vobis, sicut arbitror, intimari: quia idem Eutyches passus justam canonicamque damnationem, cum debuisset secundis salvare priora, et per pœnitentiam perfectam multasque lacrymas placare Deum, nostrumque cor vehementer contristatum in ejus ruina, per veram sanare pœnitentiam: non solum hoc non fecit, sed etiam per omnia conturbare sanctam quæ apud nos est Ecclesiam festinavit, propositiones injuriarum publice ponens et maledictionibus plenas; super hæc et preces offerens piissimo (h) et Christi amantissimo nostro imperatori, et easdem arrogantia et petulantia plenas, per omnia divinas regulas conculcare conatus.

CAP. III. — Sed his ita (i) secutis, litteræ nobis datæ sunt vestræ sanctitatis per admirabilem comitem Pansophium, per quas sumus edocti, quia idem Eutyches libellos direxit vobis plenos omni fallacia atque 751 calliditate, dicens: *Judicii tempore libellos se dedisse appellationis et nobis et hic convenienti sancto concilio; et appellasse vestram sanctitatem: quod nequaquam ab eodem factum est; sed etiam (j) in hac parte mentitus est, (k) tamquam per fallaciam mendacii subreperere se sanctis vestris auribus putans. Commotus itaque, sanctissime pater, in his omnibus quæ ab eo præsumpta sunt, et ob ea quæ in nos et sanctissimam Ecclesiam facta sunt atque fiunt, (l) consuete fiducialiter age, secundum quod sacerdotio competet, propriamque faciens communem causam et sanctorum Ecclesiarum disciplinam, simul decernere (m) in damnationem adversus eum regulari-*

(f) Ita ex antiquissimo Veronen. collect. 47, cui et Græcus textus respondet. Alii codd. cum Quesn., *ex ambobus Christus Dei Filius*. In editis Concilior., *ex ambobus Christus Dei Filius*.

(g) Quesnellus omisit *per*; in omnibus autem quinque nostris codd. legitur.

(h) Cod. Veron., *et Christianissimo*.

(i) Quesnel. cum edit. Concilior., *gestis*, Omnia et nostra et Baluzii exemplaria prætulimus.

(j) Quidam codd. et editi ante Quesn. *post etiam ad dunt et*.

(k) Legebat interpres. *ὅτι δι' ἀπάτης τοῦ ψεύδους*, cum sit in textu *ὅτι* (nos adjecimus *δι*) *πατήρ ὁν τοῦ ψεύδους*, *velut pater menducii existens*. Hæc Cotelierius.

(l) Ita omnes codd. Quesn. cum editis Concilior., *pro consueta fiducia fiducialiter age*.

(m) Cod. Chig. et in margine edit. Concilior., *in*

ter factam, et per propria scripta dignare; confortare autem et piissimi et Christo amantissimi nostri imperatoris fidem. Causa enim eget solummodo vestro solatio atque defensione, qua debeatis consensu proprio ad tranquillitatem et pacem cuncta perducere. Sic enim hæresis quæ surrexit, et turbæ quæ(a) propter eam factæ sunt, facillime destruentur. Deo cooperante per vestras sacratissimas litteras, Removebitur autem et concilium quod fieri divulgatur: quatenus nequaquam ubique sanctissimæ turbentur Ecclesiæ. Omnem quæ vobiscum est fraternitatem ego et qui mecum sunt salutamus. Incolumis in Domino, et orans pro nobis, doneris nobis, religiosissime et sanctissime pater.

702 EPISTOLA (b) XXVII.

(c) AD FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. SYNOPSIS. — *Flavianum de receptis ejus litteris monet; B gesta per eum adversus Eutychem laudat; sollicitudinem suam spondet.*

LEO FLAVIANO episcopo Constantinopolitano.

Pervenisse ad nos tuæ dilectionis (d) epistolas, ut

damnatione adversus eum regulariter facta. Edit. Concil., *damnationem*, sine præpositione in.

(a) Editi et plerique codd., *propter eum*. Emendavimus ex antiquissimo ms. Veronen., cui et Græcus textus coheret.

(b) Al. 22. Quæ autem antea 27 erat, nunc 51. Scripta 24 Maii an. 449.

(c) Edita fuit hæc epistola a Quesnello ex codice Grimanico, eamque nullibi in nostris mss. reperire

primum venientis filii nostri honorabilis viri Rodani opportunitatem reperimus, indicamus: quæ nos de causa facerent certiores, quam apud vos pravo dolemus errore commotam. Quoniam aliter de fide quam convenit hic qui dudum religiosi videbatur propositi esse sentiret, quem a traditione catholica non decue- rat deviare, sed in eadem quæ tenetur ab omnibus credulitate persistere. Verum de hac re (e) plenius per eum qui ad nos tuæ dilectionis portavit epistolas rescribimus: ut raternitatem tuam quid de tota causa constitui debeat instruamus. Non enim patimur aut illum in suæ persuasionis pravitate persistere, aut dilectionem tuam, quæ zelo fidei, pravo et stulto resistit errori, diutina adversæ partis impugnatione turbari. Supradictum vero filium nostrum, per quem has epistollas dedimus, hac volumus qua dignum est affectione suscipias, et eo ad nos remeante rescribas. Data duodecimo kalendas Junias Asturio et Protogene coss.

potuimus.

(d) Intelligit epistolam 22, quam primo scriptam a Flaviano in admonitione eidem præmissa ostendimus.

(e) Nimirum sequenti epistola 28. Post pauca Quesnellus, *patiemur*. At codex Grimanicus, ex quo uno hanc epistolam habemus, teste P. Cacciario, præfert *patimur*.

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEM.

1. Inter omnia Romanorum pontificum decreta fidei, celeberrima est sequens S. Leonis ad Flavianum epistola, qua tota de Incarnatione controversia exacte discussa ac definita, contrariisque Nestorii et Eutychemis erroribus proscriptis, catholica doctrina ita accurate nedum sententiis, sed etiam vocibus declarata invenitur, ut *quidquid in ea scriptum est, ex apostolica et evangelica probetur sumptum esse doctrina* (Epist. 152). Jam S. Flavianus, cui explorata erat apostolica sedis auctoritas, præmonuerat, rem hanc, Eutyche post Constantinopolitanum judicium turbas commovente, *solo indigere pontificio impulsu atque subsidio quo cuncta ad tranquillitatem et pacem statim transferrentur* (Epist. 26). Enimvero ut primum transmissa in Orientem, post Ephesinum latrocinium, in quo per fraudem et vim suppressa fuerat ne legeretur, in lucem edita est, mox suscepta et subscripta fuit ab omnibus, ita ut haberetur universum tamquam regula fidei ac veluti lydius lapis ex quo catholici ab hæreticis discernentur. Ita porro apparuit pontificiam definitionem sufficere, nec opus esse generali concilio, ut Flavianus etiam monuerat (Epist. 26), cum etiam sine concilio, et antequam haberetur synodus Chalcedonensis, tota Ecclesia illam suscepit, eidemque episcopi suas subscriptiones apposuerunt, non ut vim et auctoritatem illi adjicerent, sed ut se catholicos probarent, et ne, si renuerent, hæretici haberentur. Jam enim vulgatum fuerat, quod postea omnes *reverendissimi episcopi clamaverunt* in Chalcedonensi, act. 4, pag. 1403: *Qui non consentit epistolæ sanctissimi episcopi Leonis, hæreticus est*. Porro in eodem concilio, quo Ephesini latrocinii gesta rescindenda erant, maximis cum laudibus suscepta fuit act. 2 et 4, eoque honore habita ac si ab ipso Petro edita fuisset: quod et antequam ederetur, Petrus Chrysologus apostolicæ auctoritatis callentissimus, observandum ac tenendum prædixerat epist. 25. Nihil pro apostolicarum definitionum auctoritate illustrius hoc totius Ecclesiæ ac generalis synodi testimonio, quod Petrum in successoribus viventem et loquentem agnoscit. In Romana synodo sub Gelasio pronuntiatum fuit anathema, Si quispiam de hujus epistolæ textu *usque ad unum iota disputaverit, et non eam in omnibus venerabiliter receperit* (Tom. V Concil. Ven. edit. pag. 387). Et S. Gregorius, lib vi, epist. 2: *Si quis contra harum quatuor synodorum fidem, et contra sanctæ memoriæ Leonis papæ tonum atque definitionem aliquid unquam loqui præsumit, anathema sit*.

2. Hinc in fidei professionibus nihil frequentius quam post generalia concilia hujus epistolæ doctrinam profiteri. Apud Orientales, ubi Eutychemis hæresis turbas excitaverat, hæc consuetudo primum inducta, at lique inter cætera ex aliquot epistolis Hormisæ, ex epistola Petri diaconi ad Fulgentium et ex concilio Apamensi an. 535. Idem mos etiam ad Occidentales transivit, et diu etiam obtinuit. Vide professionem Adelberti episcopi Morinensis ad Hincmarum Remensem ex Sirmondo editam tom. X Concil. Venetæ editionis p. 1388, et sponsonem episcoporum provincie Aquileiensis ad Paulinum patriarcham ems. Vat 1322 editam a Patre Bernardo de Rubeis in Monumentis Ecclesiæ Aquileien. ad an. 801, pag. 380. Cum S. Amatus abbas jam moriturus professionem fidei edere vellet, hanc epistolam ad se afferri, et sibi legi jussit, *quoniam in ipsa plenissima ratio fidei catholicæ continetur*, quemadmodum tradit ejus Vitæ auctor, n. 24, tom. II, sæcul. Benedictini II, pag. 126.

3. Inter divina officia olim in Romana Ecclesia tempore Adventus publice legebatur hæc epistola, unde eam descriptam invenimus in Lectionariis quæ usui erant basilicæ Vaticanæ, nec non in alio vetustissimo quod ad SS. Philippi et Jacobi basilicam pertinebat. (Hinc in Ordine Romano xi, apud Mabillonium (Tom. II Mus. Italic. p. 123), qui a Benedicto canonico basilicæ S. Petri, sæculo xii, scriptus fuit, in Dominica 3

Adventus habetur: *Deinde episcopi legunt quartam et quintam lectionem de epistola S. Leonis papæ missæ Flaviano episcopo de incarnatione Domini contra Eutychem hæreticum.* Idipsum in aliis Italiæ Ecclesiis receptum didicimus ex quampluribus mss. Lectionariis aliarum urbium, quæ eandem epistolam aliis atque aliis diebus eodem Adventus tempore exhibent. Ex ms. bibliothecæ Regiæ Quesnellus collegit (*Diss.* 1 ad an. 440 n. 9), idem olim factitatum esse in Galliarum Ecclesiis, quod confirmari potest ex Lectionario S. Benigni Divionensis, quo Chiffletius usus est, cum eandem epistolam edidit in calce operum Virgillii Tapsensis, nec non ex monumentis Gallicanis, quæ a P. Martene laudantur De antiquis monachorum Ritibus, lib. III, c. 2 Ex hujusmodi autem Lectionariis traducta fuit in aliquot collectiones Sermonum S. Leonis, quæ ex Lectionariis originem ducunt.

4. Cum Gennadius, c. 70, Leonem inter ecclesiasticos scriptores retulit, hujus tantum epistolæ fecit mentionem eo quod hæc super omnia ejus opera vulgatissima esset. Hinc autem eum certum ejusdem epistolæ auctorem procul dubio existimavit. Quod si vulgatæ ejusdem editiones Miræi, Fabricii atque Vallarsii, c. 84, in Prospero habent: *Epistolæ quoque papæ Leonis adversus Eutychem de vera Christi Incarnatione ad diversos datæ, et ab ipso dictatæ dicuntur*, corruptam lectionem et fucum facere, et legendum ei id est Prospero, ab ipso scilicet Leone dictatæ, Quesnellus contendit; Prosperum enim Leonis notarium fuisse Ado in Chronico scripsit. At emendationes editiones et mss. nec et, nec ei præferre, sed tantum ab ipso dictatæ creduntur, pronuntiat Antelmius, epist. 2, n. 28 et 30. In ms. quidem antiquissimo capituli Veronensis, signato num. 46, sic legimus: *Ab isto dictatæ creduntur*, uti ex Gennadio Marcellinus in Chronico retulit. Id tamen Gennadius non ex sua, sed ex Gallorum, inter quos versabatur, opinione tradidit: facile autem evenire solet ut quæ opinione vulgari feruntur, augeantur vel etiam immutentur.

5. Enim vero Leonis, non autem Prosperi hanc et cæteras in Eutychem epistolas esse evidenter ostendit stylus, qui aliis Leonis Operibus similis, a stylo Operum Prosperi apertissime discrepat. Neque harum epistolarum auctor astrui potest Prosper, quin auctor simul dicatur cæterorum omnium Leonis Operum, ita ut ab initio ejus pontificatus usque ad finem omnes ejus non tam epistolas quam sermones scripserit, et eo quidem stylo, qui a suorum Operum stylo differret: quod sane incredibile dictu est, nec Gennadii textus, nec vulgata apud Gallos opinio prodidit; immo nec ipse Antelmius, quoad sermones, ausus est affirmare, ut patet ex eadem epist. 2, n. 40. Solum dici potest S. Prosper in has adversus Eutychem epistolas, quæ peculiare Scripturarum et verborum studium exigebant, aliquid diligentis ac subsidii contulisse; ex quo aliqui eas ab ipso crediderunt, et in Gallicani scriptoris gloriam apud Gallos vulgarunt.

6. Quantum porro intersit, ut tam celebris dogmatica epistola emendatissima, quoad fieri potest, edatur cum per se satis intelligitur, tum vero demonstrant etiam luculentius illa trium episcoporum Galliæ ad Leonem epist. 67, c. 2: *Idcirco ei dignanter admittitis, deprecamur ut opus et presentibus et futuris temporibus vestra percurrere et si quid librarii errore defuerit, emendare dignetur.* In hanc rem perficiendam codices triginta et amplius expendimus, et inter hos sex vetustissimos, qui millenariam ætatem attingunt. Cum hæc epistola inventur in omnibus collectionibus, quas in præfatione recensuimus, exceptis collect. 4, 6, 7, 14, 15 et 16, tum vero ad præcipuos cujusque collectionis mss. libros eandem relegimus, inter quos vetustissimi sunt Vat. Reg. collect. 1, Vat. 1342 collect. 3, Vindebon. collect. 5, Vat. 5845 collect. 8, Vat. Ottobon. 93 simil. se Vat. 3791 collect. 11, qui duo bis ex diversis fontibus eandem epistolam exhibent; Vat. 1322 et Veron. 27 collect. 17. et Ratispon. collect. 19. Cæteros inferioris ætatis codices in annotationibus, ubi opus erit, memorabimus. Inter Lectionaria relegimus antiquissimum Vat. 3836. Addendi sunt præterea duo alii codices millenarii, Veronensis 8, in quo hæc epistola Leonis post epistolas canonicas describitur, et alius Veron. 58, qui hanc epistolam ante quadam documenta synodi Chalcedonensis representat. Cum primam hujus epistolæ editionem citabimus, intelligimus primam editionem Sermonum S. Leonis, cui hæc epistola inserta est ante sermones de Nativitate ex mss. codice collectionis tertiæ eorumdem Sermonum. Accedent tandem præter codices Quesnelli alii quatuor a Baluzio adhibiti, nimirum Colbertinus 2574, Parisien., Divionen. et Corbeiensis, quorum tres postremi collectionem 17 Chalcedonensem continent.

7. Antiquissimam Græcam versionem quæ lecta et inserta fuit act. 2 synodi Chalcedonensis, primus edidit Joannes Leunclavius ex bibliotheca Sambuci Basileæ an. 1578, postea ex aliis mss. Gerardus Vossius præpositus Tungrensium in calce Operum S. Gregorii Thaumaturgi an. 1604; dein vero Romani Conciliorum editores an. 1608, et a Romanis alii posteriores Conciliorum collectores. Græcum textum exegimus ad perantiquum ms. 49 monachorum S. Basilii Romanæ urbis, cui æqualis videtur codex Coislinianus 241 (*Bibl. Coistin. pag.* 269), a Montfauconio laudatus, ex quibus hanc unicam Romanorum pontificum epistolam Græcæ collectioni Canonum insertam discimus (id præcipuam hujus epistolæ apud Græcos celebritatem testatur), et ad codicem Venetum S. Marci 164, codici 555, omnino, similem, qui Græcam collectionem Chalcedonensem complectitur; nec non ad alium item Venetum 465, qui nonnullas ejusdem collectionis partes continet. Hos ut distingnamus, codicem 164 primum ms. Venetum appellabimus, secundum vero codicem 465. Cum vero hæc epistola in his Venitis codicibus duplici loco legatur, primum inter epistolas ante gesta, dein, in ipsis gestis concilii, in quo lecta fuit; nonnumquam utrumque textum ejusdem codicis contulimus, et idcirco variantes lectiones primo vel secundo exhibitas allegabimus.

8. Hac occasione dicendum est aliquid de testimoniis Patrum, quæ huic epist. 28 ad Flavianum in editis Conciliorum act. 2 Græcæ et Latine subjecta inveniuntur. His testimoniis editores Romani hanc notatiunculam præfixere: *Pleraque hæc sanctorum Patrum testimonia a S. Leone adjuncta sunt epistolæ ipsius 97 (nunc 165) ad Leonem Augustum, sed in aliquibus Græcis codicibus concilii hujus inseruntur etiam hoc loco, nimirum post laudatam epistolam ad Flavianum. Hæc autem Stephanus Baluzius intelligens de actione secunda notavit: Hæc testimonia non exstant in codicibus mss., neque in antiquis editionibus: ac tamen et si in aliquibus Græcis et recentioribus editores Romani, inserantur in hoc loco, puto tamen lecta non fuisse in synodo, adeoque frustra descripta esse in his gestis quibus nulla horum testimoniorum mentio est, sed epistolæ tantum. Omnem vero difficultatem sustulit observatio trium Græcorum exemplarium Chalcedonensium, quæ memoravimus e bibliotheca Veneta S. Marci. Cum enim in his laudata ad Flavianum epistola, ut innuimus, bis proferatur, nimirum ante gesta, et in ipsis gestis; memorata testimonia Patrum non subjiciuntur epistolæ gestis insertæ, ut a Romanis edita sunt; sed describuntur post epistolam quæ ante gesta exhibetur. Nec dubitamus quin in ipsis Græcis codicibus editorum Romanorum, qui præferrebant pariter hanc epistolam etiam ante gesta, ut liquet ex titulo ab iisdem proposito ante ipsa gesta cap. 7 (*Tom. IV Concil. pag.* 782), non dubitamus. Inquam, quin eadem testimonia similiter legerentur post epistolam ante gesta descriptam. Solum, sicuti istam præmittendam putarunt in documentis ante ipsa gesta, nec eandem iterum in gestis repeterent; ita ea testimonia epistolæ gestis insertæ appendenda censuere: de quo cum non admonuissent lectores.*

difficultati a Baluzio inductæ causam dedere. Cautius se gessit Rusticus diaconus, cum omissa hac epistola ante gesta, eo quod in gestis, inquit, inserta sit (Tom. IV Concil. pag. 1982); testimonia quoque eidem subjecta prætermisit citius quam epistolæ gestis insertæ subijceret. Hinc autem factum est ut hæc testimonia in Latinis codicibus collectionis Chalcedonensis, quæ a Rustico prodeunt, ante gesta non inveniuntur; in gestis vero absint, eo quod in iisdem locum non habeant.

9. Cæterum eadem testimonia, quæ in Græcis codicibus leguntur post sequentem epistolam, auctorem habere S. Leonem, non minus quam illa quæ post epist. 165 ad Leonem Augustum descripta dabuntur, nihil est dubitandum. Non solum enim eadem utrobique sunt, si exigua quædam excipias; sed præterea liquet ex epist. 71 fuisse collecta post pseudosynodum Ephesinam, atque Abundio et Asterio episcopis. Basilis et Senatori presbyteris Constantinopolim missis ab ipso pontifice tradita, ut doctrinam epistolæ ad Flavianum Græcorum et Latinorum Patrum auctoritatibus confirmarent; eademque una cum ipsis litteris in Constantinopolitano conventu a legatis fuisse producta ante synodum Chalcedonensem, manifestum est ex epist. 88. Hinc nihil mirum si hæc testimonia in documentis Græcis ante gesta Chalcedonensia laudatæ epistolæ subjecta fuerint, licet primum ejusdem epistolæ exemplum iisdem caruerit: unde nec a nobis eidem subijcienda sunt. Cum vero apud Latinos nullum exemplum hactenus inventum sit in quo hæc testimonia post epistolam ad Flavianum describantur, sed ea separatim edita et inserta occurrant in nonnullis antiquis Latinorum collectionibus, nimirum in collect. 5 Quesnelliana cap. 41, ubi ea descripta reperies tomo tertio, et in mss. collect. 3 cap. 82, nec non in codice Veronensi 58 cap. 37, satis probabile est solos Græcos, qui ea simul allata et allegata acceperant in Constantinopolitano conventu exemplaria scripsisse, in quibus ea epistola una cum testimoniis legeretur, ac exinde in Græcos codices ante gesta Chalcedonensia utraque simul traduxisse. Ex his autem apparet quam perperam P. Garnerius horum testimoniorum collectionem Theodoro tribuerit, de quo tamen plura in observationibus ad notam ultimam Quesnelli. Inter testimonia autem a Leone collecta primo loco occurrunt tria satis proluxa sumpta ex Hilario; et hunc quidem Latinum scriptorem Græcis antea incognitum, ex notitia testimoniorum Leonis inter Patres catholicæ fidei assertores præcipuo honore in Chalcedonensi synodo a Cæcropsio Sebastopolitano episcopo allegatum credimus (Act. 2, tom. IV Concil. pag. 1207).

EPISTOLA (a) XXVIII.

(b) AD FLAVIANUM EPISCOPIUM CONSTANTINOPOLITANUM CONTRA EUTYCHIS PERFIDIAM ET HERESIM.

SYNOPSIS (Ex collectione Hispanica). — I. Quod ignorantia sanctorum Scripturarum Eutychem hæreticum fecerit. — II. Contra eos qui in duos filios dispensationis Dominicæ mysterium scindere moliantur. — III. Contra eos qui passibilem Divinitatem unigeniti Filii Dei audent asserere. — IV. Contra eos qui in duas naturas Christi temperamentum vel confusionem argumentantur. — V. Contra eos qui cælestem aut alterius cuiusque substantiæ existere formam servi, quam ex nobis assumpsit, insaniendo asserunt. — VI. Contra eos qui duas quidem ante adunationem naturas Domini delirant, unam vero post adunationem confingunt.

801 (e) LEO episcopus, dilectissimo fratri FLAVIANO A Constantinopolitano episcopo.

802 Ἡ ἀγαπῆτῳ Φλαβιανῷ Λέων.

CAP. I. Præsumptio et imperitia Eutychem in errorem impulerunt. — Lectis dilectionis tuæ (d) litteris, quas miramur fuisse tam seras, et gestorum episcopali ordine recensito, tandem (e) quid apud vos scandali contra integritatem fidei exortum fuisset agnovimus; et quæ prius videbantur occulta, nunc nobis reserata patuerunt. Quibus Eutyches, qui presbyterii nomine honorabilis videbatur, multum (f) im-

Ἀναγνόντες τὰ γράμματα τῆς ἀγάπης τῆς σῆς, ἔπειτα βραδύτατα γεγενῆσθαι θαυμάζομεν, καὶ τῇ τάξει τῶν ὑπομνημάτων ἐγύψαντες (sic), ἥ τις ἐπὶ τῶν ἐπισκόπων ἐπράχθη, μόλις ποτὲ τὸ παρ' ἡμῶν σκάνδαλον ἀνεφύεν κατὰ τῆς ὑγιούς πίστεως. ἔγνωμεν καὶ τὰ πρότερον λεληθέναι δοκοῦντα, νῦν ἡμῖν ὅπλα γεγένηται, 804 δ' ἔν Εὐτυχῆς, ὁ τῆ τοῦ πρεσβυτέρου προσηγορίᾳ τιμῆς ἄξιός νομισθεὶς, πολὺ τις ἀσύνητος, καὶ ἴαν ἀνα-

(a) Al. 24. Quæ autem antea 28 erat, nunc 32. Scr. 13 Junii an. 449.

(b) Plerique codices vocant Leonis rescriptum ad Flavianum. In tabula collect. 5. num. 69, Ejusdem ad Flavianum episcopum CP., de damnatione hæresis Eutychtianæ.

(c) In pluribus et antiquissimis mss. hæc inscriptio legitur: Dilectissimo fratri Flaviano Leo.

(d) Vindebon. collect. 5 et Vat. collect. 11 primo loco cum prima editione epistolis. Mox in Vat. Hisp. et alio Vat. collect. 11 secundo loco, sed gestorum in Vat. Isid., sed et gestorum.

(e) Editi ante Quesn., quid apud vos scandali contigerit, atque contra integritatem, etc. Voces contigerit atque delevit Quesnellus, quia, inquit nota 2, superflua sunt et desunt tam in Græca versione quam in omnibus codd. mss. Eas tam in Baluzio reperit in cod Corb., in antiquis exemplaribus concilii v, et in Colbertino; nos autem præterea invenimus in vetustissimis mss. Veron. 57, Vat. 1322, nec non in alio Vat. 1323, atque in Chigiano 483 collectionis Chalcedonensis; item in Vat. collect. 3, in mss. collect. 8. in Hisp. et Isid. aliisque hinc derivatis. Absunt autem a Veron. 8, a Vat. Reg. collect. 1, a Vindeb. collect. 5 a Ratisponensi, ab antiquissimo Lectionario Vat. 3836, ab exemplo primæ editionis, aliisque exemplaribus, quæ a Lectionariis proveniunt; et, ut

omittamus codices trium posterium collectionum atque Srichardum, desunt etiam in duobus mss. Baluzii Paris et Divion. collect. Chalcedon. Hinc nihil in Quesnelli lectione immutandum credidimus. In perantiquo cod. Veron. 58 sic legitur: Quid apud vos scandali contigerit, contra integritatem fidei exortum fuisse cognovimus.

(f) Veronen. 8, impudens Vide not Quesn. Mox, nimum imperitus in Vat. Reg. collect. 1,

¹ Ms. Bas., τῷ ἀγαπῆτῳ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ Φλαβιανῷ Λέων.

² In ms. Bas., καὶ τῇ πράξει τῶν ὑπομνημάτων; in marg. itidem edit. Rom., πράξει.

³ Ita posuimus ex mss. Ven. et Basil. Atque hinc veram lectionem esse evincit plane articulus τὸ, qui præcedit. In edit., σκάνδαλον ἀνεφύη.

⁴ Antea vulg. Conciliorum in textu, τῆς τοῦ πρεσβυτέρου προσηγορίας καὶ τιμῆς ἄξιός νομισθεὶς; et in marg. edit. Rom., τῆ τοῦ πρεσβυτέρου προσηγορίᾳ τιμῆς εἶναι ἄξιός. In alio ms. Veneto, quod ad distinctionem alterius jam supra laudati secundum hic et deinceps appellabimus, ubi hæc epistola bis invenitur, ita habetur primo loco, τῆ τοῦ πρεσβυτέρου προσηγορίᾳ τιμῆς εἶναι ἄξιός νομισθεὶς; secundo vero, τῆ τοῦ πρεσβυτέρου προσηγορίας τιμῆς τε καὶ ἄξιός ἄξιός νομισθεὶς. Textum emendavimus ex cod. Vat. Græco 1341.

⁵ Deest ἴαν in ms. Bas.

prudens et nimis imperitus ostenditur, ut etiam de A ipso (a) dictum sit a propheta: *Noluit intelligere, ut bene ageret; iniquitatem meditatus est in cubili suo* (Ps. xxxv. 4). 803 (b) Quid autem iniquius quam (c) impia sapere, et sapientioribus doctioribusque non cedere? Sed in hanc insipientiam cadunt qui cum (d) ad cognoscendam veritatem aliquo impediuntur obscuro, non ad propheticas voces, non ad apostolicas litteras, nec ad evangelicas auctoritates, sed ad semetipsos recurrunt; et ideo magistri erroris existant quia veritatis discipuli non fuere. Quam enim eruditionem de sacris novi et veteris Testamenti paginis acquisivit, (e) qui ne ipsius quidem Symboli initia comprehendit? Et quod per totum mundum omnium regenerandorum voce depromitur, istius adhuc senis corde non capitur.

CAP. II. De duplici Christi nativitate et natura. —

Nesciens igitur quid deberet de Verbi Dei incarnatione sentire, nec volens ad promerendam intelligentiam lumen, in sanctorum Scripturarum latitudine laborare. illam saltem communem et indiscretam confessionem sollicito (f) recepisset auditu, qua fidei universitas proficitur: Credere se in Deum Patrem omnipotentem, et in Jesum Christum Filium ejus unicum, Dominum nostrum, qui natus est Spiritu sancto et Maria Virgine. Quibus tribus sententiis 805 omnium fere hæreticorum machinæ destruantur. Cum enim Deus et omnipotens (g) et Pater creditur, consempiternus eidem Filio demonstratur, in nullo a Patre differens, quia de Deo Deus, de omnipotente omnipotens, de æterno natus est cœter-

(a) Duo codd. Baluzii et quinque nostri collect. Chalcedon., *prædictum sit*. In Veron. 58, *de eo prædictum sit*.

(b) 24 qu. 3, *Quid autem iniquius*, c. 30.

(c) Cod. Ratisp., *iniqua*. Mox idem Ratisp. cum Veronensibus 8 et 57, atque mss. collect. 8, *doctioribusque non credere*. Quinque alii nostri libri mss. diversarum collectionum cum duobus Baluzii et editis ante Quesn., *doctioribusque non credere*. Cæteri ut in textu. Confer not. 4 Quesnelli.

(d) Sex codices, *ad agnoscendam*. Dein, *obscuro* pro *obscuro* in quatuor nostris mss. Prima editio, *obscuro obscuro*. Vide not. 5 Quesnelli.

(e) Aliqui probæ notæ codices cum editis ante Quesn., *qui nec*; Vat. 1222, *si nec*. Paulo post iidem editi, *generatorum*. Quesnellus emendavit ex omnibus suis codicibus, quibus et nostri suffragantur. Vide notam ejus 6.

(f) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 24 et Sichardo, *apprehendisset*. Vide not. 7 Quesn. Mox *quam fidei* in omnibus codicibus collect. Chalcedon., tum nostris, tum Baluzii, et in aliis nonnullis. Dein, *ex Maria pro et Maria* in vulgarioribus editis et in quinque nostris exemplaribus; quæ lectio in aliquot codicibus similiter reperitur aliquanto post. Cæteri omnes etiam potiores Quesnelli lectionem probant, de qua confer ejus not. 8. Post pauca, *pro destruantur*, prima editio, *dissolvuntur*.

(g) Vulgati, *et æternus creditur Pater*. Quesnellus, etsi vocem *æternus* abesse vidit a plerisque et potioribus suis mss., retinendam nihilominus credidit, eo quod illam exigere videretur contextus; de quo vide ejus not. 9. At vix duo nostri codices hanc vocem præferunt. Nec plurima ac præstantiora exemplaria, quæ eamdem vocem omittunt, deserenda putavimus;

804 ἀποδείκνυται· ὅς περὶ αὐτοῦ προφήτου εἰρησθαι· Οὐκ ἠβουλήθη συνίναί τοῦ αγαθῶν, ἀδικίαν ἐμμελίτησαν ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ τὸ δ' ἂν ἀδικιώτερον εἴη τοῦ τὰ ἀσεβῆ φρονεῖν, καὶ τοῖς οὐ φρονουσί, καὶ σωφειροῖς μὴ εἰκείν; εἰς τὴν ἀνοιαν δὲ ταύτην ἐμπέτουσιν, οἱ κατὰ τι μὲν ἐμπόδιον ἀσαφείας γινῶναι τὸ ἀληθὲς κωλυόμενοι, οὐκ ἐπὶ τὰς προφητικὰς δὲ φωνὰς, ἵ οὐκ ἐπὶ τὰς τῶν ἀποστόλων γραφὰς, οὐκ ἐπὶ τὰς εὐαγγελικὰς αὐθεντίας, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτοῦ ἀνατρέχοντες· καὶ διὰ τοῦτο διδάσκαλοι πλάνης ἀναδεικνύμενοι· ἐπειδὴ τῆς ἀληθείας μαθηταὶ μὴ ὁ γεγόνασι, ποίαν γὰρ ἀπὸ τῶν θείων βίβλων παιδείαν τῆς τε παλαιᾶς καὶ καινῆς διαθήκης προσέλαβεν, δὲ οὐδὲ αὐτοῦ τοῦ συμβόλου ὅ τῶν προομιῶν ἐδράξτε; καὶ ἔπερ ἀνά πᾶσαν τὴν οἰκουμένην τῆ φωνῆ πάντων τῶν ἀνάγενωμένων προφέρεται, τοῦτο κατὰ νοῦν ἐστὶ τούτου τοῦ γέροντος οὐ λαμβάνεται.

Ἄγνωτον τοίνυν τί θεοὶ περὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ λόγου νοεῖν, καὶ τῶν θείων γραφῶν ἐν τῷ πλάτει γονεῖν οὐ βουλόμενος, ὅπως ἂν τοῦ φωτός τῆς ἐντεῦθεν γνώσεως ἄξιος γένηται, ἐκείνην γοῦν ὄφειλε τὴν κοινὴν, καὶ μὴ διαφωνοῦσαν ὁμολογίαν ἐν ἀπροσίτοι περιμερίμῳ ποιήσασθαι, ἣν τῶν πιστῶν ἅπαν 806 τὸ πλῆθος ὁμολογεῖ, πιστεύειν ἑαυτὸ εἰς Θεὸν Πατέρα παντοκράτορα, καὶ εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν Κύριον ἡμῶν· τὸν τεχθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας τῆς παρθένου. Δι' ὧν τριῶν ἀποφάσεων, τὰ πάντων σχεδὸν αἰρετικῶν καταλύεται μηχανήματα. Ὅπως γὰρ Θεός, καὶ παντοκράτωρ, καὶ ὁ Πατὴρ εἶναι πιστεύεται, συναΐδιος αὐτοῦ καὶ ὁ Υἱὸς ἀποδείκνυται, ἐν οὐδενὶ τοῦ Πατρὸς διαφέρων· ἐπειδὴ περὶ ἐκ Θεοῦ Θεός, ἐκ παντοκράτορος παντοκράτωρ, ἐξ ἀϊδίου γεννηθεὶς ὁ συναΐδιος,

cum præsertim hic S. Leo palam respiciat; et quasi repetat illam primam Symboli particulam, qua (ut dixit paulo ante) fideles profitentur credere se in Deum Patrem omnipotentem, ubi vox æterni non exprimitur. Monemus vero quatuor præstantissimos codd. Veron. 57 et 58, Vat. 1322 ac Ratispon. præterire et ante Pater; tres alios pariter insignes Veron. 8, Vat. 3836 et Vat. Isid. delere eamdem particulam ante vocem omnipotens. Secuti sumus mss. Vat. Reg. collect. 4, Vercell. collect. 8, Vat. collect. 11, primo loco, Chigianum, quatuor Baluzii, ac exemplar primæ editionis, quibus Græca interpretatio concinit. In cod. Vat. collect. 24, nec non apud Merlinum atque Sichardum, et omnipotens creditur, et Pater. In Hisp. et codd. collect. 21, et omnipotens et Pater creditur sempiternus, idem Filius demonstratur. Vindebon. collect. 5, et omnipotens, et Pater creditur, consempiternus et Filius demonstratur.

¹ Omnibus his verbis, οὐκ ἐπὶ τὰς τῶν ἀποστόλων γραφὰς, caret ms. Ven. primum.

² Ms. Ven. primum, γεγέννηται.

³ Cod. Ven. 4 et Basil., τοῦ προομιῶν.

⁴ In mss. Ven. primo ἑαυτῶν, in secundo utroque loco αὐτῶν, atque in Basil. optima utraque lectio; nil enim prohibet quin hoc accipias de ipso Eutyche. Nihil tamen mutamus, cum ἑαυτὸ æque bene referri possit ad πιστῶν τὸ πλῆθος, quod præcedit.

⁵ Ms. Bas., εἰς Πατέρα Θεόν.

⁶ Ms. Bas., τὸν μονογενῆ αὐτοῦ Υἱόν.

⁷ Ms. Ven. primum, τὰ πάντα.

⁸ In marg. edit. Rom., Πατὴρ ἄδιος εἶναι.

⁹ Mss. Ven. primum et secundum, ὁ Υἱὸς ἀποδείκνυται.

¹⁰ Ms. Bas., ἄδιος.

nus; non posterior tempore, non inferior potestate, non dissimilis gloriæ, non divisus essentia. idem vero sempiterni genitoris unigenitus sempiternus natus est de Spiritu sancto et Maria Virgine. Quæ nativitas temporalis illi nativitati divinæ et sempiternæ nihil minuit, nihil contulit, sed (a) totam se reparando homini, qui erat deceptus, impendit; ut et mortem vinceret, et diabolum, qui mortis habebat imperium, sua virtute destrueret. Non enim superare possemus peccati et mortis auctorem, nisi naturam nostram ille susciperet, et suam faceret, quem nec peccatum contaminare, nec mors potuit detinere. Conceptus quippe est de Spiritu sancto intra uterum matris Virginis, quæ illum ita salva virginitate edidit, quemadmodum salva virginitate concepit.

Sed si de hoc christianæ fidei fonte (b) purissimo sincerum intellectum haurire non poterat, quia splendorem perspicuæ veritatis obscuratione sibi propria tenebrarat; doctrinæ se evangelicæ subdidisset. (c) Et dicente Matthæo: *Liber generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham* (Matth. 1, 1); apostolicæ quoque prædicationis expetisset instructum. Et legens in Epistola ad Romanos: *Paulus servus Jesu Christi, vocatus apostolus, segregatus* (d) in *Evangelium Dei, quod ante promiserat per prophetas suos in Scripturis sanctis de Filio suo, qui factus est ei ex semine David secundum carnem* (Rom. 1, 1); ad propheticas (e) paginas piam sollicitudinem contulisset.

(a) Plerique et vetustissimi quidem codices, totum, nimirum tres Veron. Vat. collect. 3, item Vat. Hisp. atque Isid., alius Vat. collect. 11 secundo loco, Ratisp. collect. 49 et omnes Latine collectionis Chalced., tum nostri, tum Baluzii, uno Divionensi excepto, in quo prima manu scriptum nihilominus fuerat totam, at secunda totum. Retinimus vulgatam lectionem totam, quippe quam non solum nostri codices collect. 4, 5, 8, Vindebon. Hisp. Vat. collect. 11, primo loco, mss. collect. 24 et 24, nec non vetustissimum Lectionarium Romanæ Ecclesiæ Vat. 3836, cum exemplaribus primæ editionis, Merlini, atque Sichardi, sed Græca quoque interpretatio in Chalcedonensi concilio lecta approbant. Paulo post, et ejus diaboli, in prima editione, et apud Vossium in margine; ac dein quidam codices et eadem editio addunt nos ante vel post verbum superare.

(b) Ratisp., purissimum sincerum intellectum. Melius in Vat. collect. 11, secundo loco, purissimum, sincerumque intellectum. Postea, sibi met propria in Veron. 58, et tenebrabat in Veron. 57 et Vindebon. Hisp.

(c) Addidimus Et mutata interpunctione, quæ meliorem sensum parit, ex Vindebon. collect. 5, Ratisp. D et Vat. collect. 21, primo loco; quibus affinis est Græca versio. Facile autem hæc particula excidit ob concursum earumdem litterarum et in fine vocis præcedentis; quod antiquis librariis familiare est. Post pauca instrumentum pro instructum in eodem Vat. collect. 11, secundo loco. Vide not. 40 Quesn.

(d) Cod. Veron. 58, et duo Baluzii Colbert. ac Divion.. in Evangelio.

(e) Quesnellus cum editis Leonis et nonnullis codd. inseruit quoque. Expunximus autem auctoritate plurium et potiorum nostrorum exemplarium, inter quæ præcipua sunt tria antiquissima Veron. unum Vindebon. collect. 5 et Ratisp. Ita etiam Baluzii codd. cum editis conciliorum. Mox quidam mss. libri apud Quesn. not. 41, pia sollicitudine se contulisset. Dein Vat. 4322 cum prima editione, inveniret; cujus loco, ommissa littera t, in Veron. 58, et in-

1 οὐ μεταγενέστερος χρόνος, οὐκ ἐπιπέπων δυνάμει, οὐκ ἀόμοιος δόξῃ, οὐ κεχωρισμένος οὐσίῃ. Ὁ δὲ πᾶσι κατὰ αἰδίου πατρὸς μονογενὴς αἰδίου ἐκείνη ἐκ Ἡνωμένης ἁγίας, καὶ Μαρίας τῆς παρθένου ἢ τις γέννησας χρονική τῆς θείας αὐτοῦ, καὶ αἰδίου γεννήσας οὕτε τι ἐκμαίωμεν, οὕτε μὴν τι ταύτην προσέθεμεν. Ἐλ' ὅλον ἑαυτὸν εἰς τὸ σώσει τὸν ἀνθρώπον πεπλανημένον ἐπίνοσον φωνὴ καὶ τὸν ὄντατον νικήσῃ, καὶ τὸν διάβολον τὸν 808 τὸ κ. αὐτοῦ ἔχοντα τοῦ θανάτου, τῆ οὐκείῃ κατωβάρῃ δυνάμει· οὕδε γὰρ ἐν ἡδυνήθημεν νικῆσαι τῆς ἀμαρτίας, καὶ τοῦ θανάτου τὸν ἀρχηγόν, εἰ μὴ τὴν ἡμετέραν αὐτὸς φωνὴν ἀνέλαβε, καὶ οὐκείῃσι εἰργάσατο· ὅν οὕτε ἀμαρτία μελεῖναι, οὕτε θάνατος κατακαεῖν ἡδυνήθη. Συνελάβη μὲν οὖν ὄντονος ἐκ Ἡνωμένου ἁγίου ἐν γαστρὶ τῆς παρθένου Μαρίας ἡ μητρός. Ἢ τις οὕτω φυλάχθαισθε τῆς παρθένου αὐτὸν ἀπεκύψον, ἴσκαρ οὖν καὶ ἀερεθίσον κατέσθης τῆς παρθένου· συνά·θεν. Ἄλλ' εἴπαρ ἐκ οὐκείῃς τῆς ἐν τῇ πίστει τῶν Χριστιανῶν οὐκασατίας πηγῆς καθαρὰν ἄρυσασθαι διάνοιαν οὐκ ἡδύνατο, ἡ δὲ τὸ εἶς· τηλαυγούς ἀληθείας αὐτὸν ἑαυτὸν τὸ εἶγος ἐκ τῆς οὐκείας ἐπισκοπεῖσιν τυφλώσασας, τῆ διδασκαλίῃ γούν τῆ τῶν εὐαγγελίων ἑαυτὸν ὑπέγκωεν ἐν· καὶ λέγοντες Ἰσραηλίου· Βέλλος γενέσας Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαβὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ· καὶ τοῦ ἀποστολοῦ καὶ ἡγούμενου τὴν εἰσὴ γῆσιν ἐν ἐκείνησθῃ· καὶ 10 ἀκαγενώσων 11 ἐν τῇ κρήῃ Ῥωμαίους ἐπιστολῇ Παύλου δ· ἔλλος Ἰησοῦ Χριστοῦ κλητὸς ἀπόστολος, ἀμαρτωπένας εἰς εὐαγγελίων Θεοῦ, ὁ προεπαγγελίατο διὰ τῶν προφητιῶν αὐτοῦ ἐν Γραικίᾳ

venire. Vulgati ante Quesn. cum mss. collect. 21 et alio collect. 21, et invenisset

1 Antea erat οὐτε μεταγενέστερος, quod non ovi- que probabitur. Melius certe quod posuimus ex ms. Basil., οὐ μεταγενέστερος. Lege totam pericopen et textum Latinum.

2 Ms. Bas., αἰδίου φύσεως : quam lectionem lubentissime adoptassemus, nisi textus Latinius obstaret. Sequitur paulo post in eodem ms.: ἀλλ' ὅλον ἑαυτὸν ἐπίνοσον εἰς τὸ σώσει τὸν πεπλανημένον ἀνθρώπον. Lectio et hæc haud nihili faciendâ. Ad verbum ἐπίνοσον in marg. edit. Rom. annotatur ἐνέδωκεν : lectio quidem optima, et Latino impendi quam maxime respondens, sed incertum unde eruta.

3 Ms. Ven. primum, ἐδυνήθη. Quod est in textu, Atticum; hoc commune. Nihil mutamus.

4 Deest μητρός in mss. Venet. omnibus et Bas. Nec plane vox hæc est necessaria; non omittenda tamen, si textum Latinum respicias.

5 Ita restituumus e mss. Ven. omnibus : nam ἀμαρτίου, ut habetur in editione Veneta, vox penitus Græcis ignota.

6 Lectionem hanc, quæ vera est, desumpsimus ex ms. Bas. et Ven. secundo utrobique : atque ita legendum viderunt etiam editores Romani, ut apparet ex annotatione quadam ad marginem apposita. In edit., ἐκ ταύτης τινὰ καὶ τῆς ἐν τῇ πίστει.

7 Ita legendum e ms. secundo Ven. primo loco, et Bas., quod locum hunc ita exhibet : καθαρὰν τὴν διάνοιαν ἀρυσασθαι μὴ ἡδύνατο. Lege textum primigenium Leonis. In eodem secundo ms. Ven. secundo loco, ἀρυσασθαι, in edit. Ven. ἀνύσασθαι, errora, ut putamus, operarum.

8 Ms. Basil., διὰ τῆς τηλαυγούς ἀληθείας πῆγος ἐκ τῆς οὐκείας αὐτοῦ ἐπισκοπεῖσιν τυφλώσασας, quod textui Latino magis respondere nobis videtur; nihil tamen mutamus.

9 Ms. Bas., εἰσῆγγιον ἐπεξήτησεν.

10 In marg. editione. Rom. ἀναγνώσθ.

11 M. Basil., ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Ῥωμαίους.

Et inventas promissionem Dei ad Abraham dicentis: *In semine tuo benedicentur omnes gentes* (Gen. xii, 3, et xxii, 18); (a) ne de hujus seminis proprietate dubitaret, secutus fuisset Apostolum dicentem: *Abrahæ dicte sunt promissiones, et semini ejus. Non dicit, Et seminibus, quasi in multis, sed quasi in uno, Et semini tuo, quod est Christus* (Galat. iii, 16). Isaïæ quoque prædicationem interiore apprehendisset audita dicentis: *Ecce virgo in utero (b) accipiet et pariet filium, et vocabunt nomen ejus Emmanuel, quod est interpretatum, Nobiscum Deus* (Isai. vii, 14; Matth. i, 23). Eiusdemque propheta fideliter verba legisset: *Puer natus est nobis, (c) filius datus est nobis, cujus pedes super humerum ejus, et vocabunt nomen ejus, magni consilii Angelus, (d) Admirabilis, Consiliarius, Deus fortis, Princeps pacis, Pater futuri sæculi* (Isai. ix, 6). Nec (e) frustratorie loquens, ita Verbum diceret carnem factam, ut editus utero virginis Christus haberet formam hominis, et non haberet materni corporis veritatem. An § 11 forte ideo putavit Dominum (f) nostrum Jesum Christum non nostræ esse nature, quia missus ad beatam Mariam semper virginem angelus ait: *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi; ideoque (g) et quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei* (Luc. i, 35)? ut quia conceptus virginis divini fuit operis, non de natura concipientis fuerit caro concepti. Sed non ita (h) intelligenda est illa generatio singulariter

(a) Omnes editi cum plerisque codicibus, puncto affixæ post vocem *gentes*, habent, *Et ne*. Sed hac ratione nominativus *inveniens* suspensus maneret. Hinc in aliquibus mss. antea emendatum fuit *inveniret, vel invenisset*. Cum vero fere omnia antiqua exemplaria habeant *inveniens*, emendatione indigebat hic locus, eamque derivavimus ex Veron. 8 atque Ratisp., in quibus deest particula *et*, quæ etiam in vetustiori ac emendatiori Græcæ versionis codice Basiliano non apparet.

(b) Editi vulgatiore cum Colbert. Baluzi, *concipiet*. Vide not. 13 Quesn., qui ex suis codicibus emendavit, uti etiam in nostris ac in exemplo primæ editionis legitur. Mox iidem editi, *et vocabitur*; at omnes nostri et Quesnelli codices, *et vocabuntur*. Vide not. 14 ejusdem. Dein, *quod interpretatur*, in Vat. Reg. collect. 1.

(c) Codd. Veron. 57, Ratisp. et duo nostri collect. Chalced., ac quatuor Baluzii cum editis Concilior. et prima editione, *et filius*. Dein iidem codices cum duobus aliis Vat. ac duobus Vindebon., *Super humeros*, uti etiam præferunt quidam codd. a Quesnello laudati not. 15. Mox, *et vocabitur* in duobus nostris codd. et editis ante Quesnellum; confer notam ejus 16.

(d) Voces *Admirabilis, Consiliarius*, desunt in Veron. 8, Ratisp., Vindebon. collect. 5 et duobus Vat. Baluzii notavit abesse pariter a ms. Parisiensi, et defuisse olim in Divionensi, ubi supra lineam posterius additæ leguntur. In Græca quoque interpretatione desiderantur. Econtra in Veron. 58 duæ aliæ voces præterea adjiciuntur sic: *Admirabilis, Consiliarius, Dei filius, Deus fortis*.

(e) Quatuor Quesnelli mss. libri laudati ab eo not. 17, *frustratoria eloquens*. Prima editio, *frustratorie ita loquens, Verbum*.

(f) Ms. Veron. 57, Vindebon. collect. 5 ac Ratisp. omittunt *nostrum*. Mox, *nostræ non esse nature* in quatuor antiquis nostris exemplaribus. Dein Veron. 58, cum prima editione, *ad beatam Virginem Mariam*. Alii duo codd. Veron. ac duo Vindebon. nec non

ἁγίας καὶ τοῦ Πτεῦ αὐτοῦ τοῦ γινόμενου ἐκ σπέρματος Δαυὶδ ¹ τὸ κατὰ σάρκα· ἐπὶ ταῖς προφητικαῖς οὕτως ἂν § 10 βίβλους τὴν εὐσεβῆ ² φροντίδα ματήγαγε, καὶ ³ εὐρίσκων τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ λέγοντος· Ἐν τῷ σπέρματι σου ⁴ ἐνευλογηθήσονται πάντα τὰ ἔθνη· ⁵ ἕπως ἂν περὶ τῆς κυριότητος τούτου ⁶ μὴ ἀμφιβάλλῃ τοῦ σπέρματος, ἠκολούθησεν ἂν καὶ τῷ Ἀποστόλῳ λέγοντι· Τῷ δὲ Ἀβραάμ ἐββέθησαν αἱ ἐπαγγελίαι, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ· οὐκ εἶπε· καὶ τοῖς σπέρμασιν, ὡς ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ' ὡς ⁷ ἐπ' ἐνός. Καὶ τῷ σπέρματι σου, ⁸ ὅπερ ἐστὶ Χριστός· Καὶ τὸ Ἥσαυλο εἰς κήρυγμα διὰ τῆς ἐνδοτέρας κατέσχεν ἂν ἀπροάσως, λέγοντος· Ἴδοὺ, ἡ παρθένος ⁹ ἐν γαστρὶ λήψεται, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουὴλ· ¹⁰ ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον. Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Καὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ προφήτου πιστῶς ἂν ὑπακίβνω τὰ βήματα· ¹¹ Παθεῖν ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, ¹² οὐδ' ἀρχὴ ἔπι τοῦ ὤμου αὐτοῦ, ¹³ καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μεγάλης βουλής ¹⁴ ἄγγελος, Θεὸς ἰσχυρὸς, ἐξουσιαστής, ἀρχὸν εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Οὐδέ ματαίως λαλῶν. οὕτως ἂν εἶπε σάρκα γεγενῆσθαι τὸν Λόγον, ὡς δευτερὸς τεχνεὺς ἀπὸ τῆς παρθένου Χριστός, εἶχε μὲν ἀνθρώπου § 12 μορφήν, οὐκ εἶχε δὲ τοῦ ¹⁵ μητρικοῦ σώματος τὴν ἀλήθειαν· ¹⁶ ἡ τάχα διὰ τοῦτο τὸν δεσποτὴν Χριστὸν οὐκ εἶναι τῆς ἡμετέρας ἐνόμισε φύσεως, ¹⁷ ὅτι πρὸς τὴν μακαρίαν Μάριαν ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος εἶπε· Πνεῦμα ἄγιον ἐπιλεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γινώμενον ¹⁸ ἐκ σοῦ ἄγιον, κληθήσεται υἱὸς

Ratisp. et quatuor Vat. cum editis Conciliorum et Græca interpretatione prætereunt voces *semper inveniem*.

(g) Duo codd. Veron., unus Vindebon. collect. 5, Ratisp. et unus Vat. delent. et.

(h) Quesnellus cum editis Leonis, *nobis intelligenda*, ut in aliquot mss. reperimus. Sed primam et Conciliorum editiones secuti, pronomen *nobis* deleverunt potiorum codicum auctoritate, nimirum trium Veron., Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 11 primo loco.

¹ Deest τὸ in ms. Basil.

² Ms. Bas., φροντίδα ἐπήγαγεν.

³ In marg. edit. Rom., εὐρε τήν.

⁴ Ms. Bas., εὐλογηθήσονται.

⁵ Ita ms. Bas. In edit., ἕπως τε ἂν; quam tamen lectionem non improbamus, cum in Græco sermone particula τε sæpe otiosa sit, et euphoniæ tantum cujusdam gratia ponatur. Certo hic loci nihil agit. In originali Latino correspondentem particulam et, quæ erat in vulgatis, expungendam ostendimus not. a (Supra n. a).

⁶ Ms. Bas., μὴ ἀμφιβάλλοι.

⁷ Ms. Ven. primum et secundum primo loco, ἐν ἐνί.

⁸ Ms. Basil., τουτέστιν Χριστός.

⁹ Ms. Ven. primum, ἐν γαστρὶ ἔξει.

¹⁰ Ms. Bas., ὅπερ ἐστίν, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

¹¹ Ms. Bas., ὅτι παιδίον ἐγεννήθη.

¹² Ms. Ven. secundum utroque loco, οὐ ἡ ἀρχή.

¹³ Idem ms. Ven. primo loco, καὶ καλήσεται: αἴτιον ita etiam in marg. edit. Rom.

¹⁴ Idem ms. Ven. secundo loco, ἄγγελος, θαυμαστός, σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός.

¹⁵ Ms. Bas., ἡμετέρον σώματος.

¹⁶ Ita Mss. Ven. ambo, et Bas. juxta Latinum, An forte ideo. In edit., διὰ τοῦτο desideratur.

¹⁷ Ms. Bas., ἐπειδήρ πρὸς τήν.

¹⁸ In cod. Ven primo deest, ἐκ σοῦ. In Basil. autem statim post legitur ἄγιος pro ἄγιον: nempe ἄγιος κληθήσεται.

mirabilis, et mirabiliter singularis, ut per novitatem A creationis proprietates remota sit generis. Fecunditatem enim virgini Spiritus sanctus dedit, veritas autem corporis sumpta de corpore est; et ædificante sibi Sapientia domum (*Prov. ix, 1*), *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis* (*Joan. 1, 14*): hoc est, in ea carne quam (a) assumpsit ex homine, et quam spiritu vitæ rationalis animavit.

λήφθη ἐκ σώματος· καὶ τῆς σοφίας οἰκοδομοῦσης ἐκτυπῶσθαι ἐστίν. ἐν τούτῳ τῷ σώματι, ὅπου ἔλαθεν ἐξ ἀνθρώπου, ³ καὶ δ

CAP. III. *Fides et consilium Dei circa incarnationem Verbi exponuntur.*—(b) Salva igitur proprietate utriusque naturæ (c) et substantiæ, et in unam coeunte **S13** personam, suscepta est a majestate humilitas, a virtute infirmitas, ab æternitate mortalitas: et ad resolvendum conditionis nostræ debitum, natura inviolabilis naturæ est unita passibili: ut, quod (d) B nostris remediis congruebat, unus atque idem mediator Dei et hominum, homo Jesus Christus, et mori posset ex uno, et mori non posset ex altero. (e) In integra ergo veri hominis perfecta que natura verus natus est Deus, totus in suis, totus in nostris. Nostra autem dicimus quæ in nobis ab initio Creator condidit, et quæ reparanda suscepit. Nam illa quæ deceptor intulit, et homo deceptus (f) admisit, nullum habuerunt in Salvatore vestigium. Nec quia communionem humanarum subiit infirmitatum, ideo nostrorum fuit particeps delictorum. Assumpsit formam servi sine sorde peccati, humana augens, divina non

loco, Ratisp. et omnium mss. collect. Chalcedon., quibus Græca versio suffragatur. Post pauca Quesnellus, *mota sit generis*. Lectionem antea vulgatam ex nostris codd. restituiimus. Solum in Vindeb. collect. 5, *semota*. Mox vero codd. Veron. 8, Ratisp. et Vindeb. collect. 5 prætermittunt enim.

(a) Vat. Hisp. et Isid., *suscepit*. Ratisp. et Vindeb. collect. 5 cum duobus Vat. atque editis Concil., *sumpsit*. Deinde Quesnellus cum anterioribus Leonis editionibus et plerisque mss., *spiritus vitæ*. At monuit not. 18 in editis Conciliorum et in cod. Victorino legi, *spiritu vitæ*; « idque forte melius, » inquit: similiter et in Græco redditum legitur. Hanc quidem lectionem confirmatam duobus antiquiss. Veron. 8 et 57, nec non Vat. 5845 collect. 8 Vindeb. Hisp. et exemplaribus primæ editionis atque Sighardii, uti meliorem recipimus.

(b) Eadem fere sunt serm. 21, seu 4 de Nativ. cap. 2.

(c) Retinuiimus voces et substantiæ a Quesnello inserlas ex sex codicibus ab eodem memoratis not. 49, eo quod legantur etiam in quatuor nostris antiquissimis Vat. collect. 3. Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 8 et Lectionario Vat. 3836, nec non in Vercell. et Vat. collect. 11 primo loco, ac in exemplari primæ editionis. In aliis vero nostris codicibus desiderantur, sicut et in Græca versione. In serm. 21, c. 2, unde hæc verba descripta fuerunt, vox substantiæ legitur, sed vox naturæ omittitur. Mox duo codd. Veron. 57 et 58, *una coeunte persona*: Veron. 8 et Vindeb. Hisp. cum aliquibus mss. Baluzii, *in una coeunte persona*. At lectionem textus præfert etiam laudatus sermo 21, c. 2.

(d) Vat. Hisp. et alius collect. 11, secundo loco, *divinis remediis*. Dein quatuor antiqui codd., *mori possit ex uno, et mori non possit ex altero*. In prima editione vero, *et resurgere posset*, ut in laudato serm. c. 2.

Θεοῦ· ὅπως ἂν, ἐπειδήπερ ἡ σύλληψις τῆς παρθένου θείας ἔργον γένηται δημιουργίας, ἐκ τῆς φύσεως τῆς συλλαβούσης ἡ σὰρξ τοῦ συλληφθέντος μὴ γένηται; ἀλλ' οὐχ οὕτως νοητέον ἐκεῖνην τὴν γέννησιν· ἡ τις μονογενῆς ἐστὶ θαυμαστὴ, καὶ θαυμαστὸς ἐστὶ μονογενής· ὥστε διὰ ταῦται καινοπραγεῖας τῆς γεννήσεως, τὴν τοῦ γένους ἐκβάλλεσθαι κυριότητα· ¹ τὸ μὲν γὰρ γόνιμον τῆ παρθένου τὸ ἄγιον πνεῦμα παρέσχεν· ἡ δὲ τοῦ σώματος ἀλήθεια ² προσέσχετο, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, τουτὸ πνεύματι ζωτικῆς ἐνεψύχουσα.

Σωζομένης τοίνυν τῆς ἰδιότητος ἐκατέρας φύσεως, καὶ εἰς ἐν πρόσωπον συνιούσης, **S14** ἀνεληφθὲν ὑπὸ μὴ τῆς θεότητος ἡ ταπεινότης, ὑπὸ δὲ τῆς δυνάμεως τὸ ἀδύνατον, ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου τὸ θνητόν· καὶ πρὸς τὸ χρεωστούμενον ὄφλημα τῆς ἡμετέρας φύσεως ⁵ ἐκτιθῆναι, ἡ θεία φύσις ἠνώθη τῆ φύσει τῆ παθητῆ ἵνα τοῦτ' ἂν τὸ ταῖς ἡμετέρας ἰάσσειν ὑπάρχον ἀρμόδιον, ⁶ εὖ καὶ ὁ αὐτὸς ὑπάρχων μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς, καὶ ἀποθνήσκων ἐκ τοῦ ἐνθου, θνητῆ, καὶ τελευτῶν ἐκ τοῦ ἑτέρου μὴ θνητῆ. Ἐν ἑκασταίᾳ τοιγαροῦν ⁷ ἀληθοῦς ἀνθρώπου, καὶ τελείᾳ φύσει Θεοῦ ἀληθῆς ἐτέχθη· ⁸ ὅλος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, καὶ ὅλος ἐν τοῖς ἡμῶν· ἡμέτερα δὲ λεγομένη· ⁹ ἄπερ ⁹ ἐν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆν ὁ δημιουργὸς ἐνεπέθετο, καὶ ἄπερ ἀνακαινιστὶα κἀκὲν ἐδέξατο· ἐκεῖνα γὰρ, ἄπερ ὁ ἀπατεῶν ἐπεισήγαγε, καὶ ἐν ἀπατηθείς ἀνθρώπος ¹⁰ ἡμαρτε, τὸ τυχόν ἐπὶ τοῦ Σωτῆρος ἔχνος οὐκ ἔσχηκεν. Οὐδὲ ἐπειδὴ κοινωνίαν ¹¹ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπεισελήλυθεν ἀσθενείας, διὰ τοῦτο καὶ κοινωνὸς τῶν ἡμετέρων γέγονεν ἀμαρτημάτων. Προσέλαβε γὰρ

(e) Eadem leguntur in serm. 23, seu 3 de Nativitate, c. 2.

(f) Quinque codd. antiqui, *amisit*, perperam. Unus duplici *mm* pro *admisit* præfert *ammissit* usu veteribus non infrequenti, apud quos scriptum reperitur *ammoveo* pro *admoveo*. Hinc uno *m* deleto illorum codicum error manavit.

¹ Ms. Bas., τὸ μὲν γὰρ ταῦσιν τὴν παρθένου γόνιμον τὸ ἄγιον πνεῦμα παρέσχηκεν; corrupte.

² Ms. Bas., ἐξ αὐτοῦ προσελήφθη τοῦ σώματος.

³ Ms. Bas., καὶ πνεῦμα ζωτικῆς λογικῆς ἐνεψύχουσα.

⁴ Ter in hac pericope habes ἴπο, quæ vera lectio est, eamque accepimus a ms. Ven. secundo loc. sec. In editis ἀπο, minus bene. Cæterum in eodem ms. tota hæc pericope sic legitur: primo loco, ἀνεληφθὲν ἀπὸ μὲν τῆς θεότητος ἡ ταπεινότης· ἀπὸ μὲν τῆς δυνάμεως τὸ ἀδύνατον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀθανάτου τὸ θνητόν; secundo vero, ἀνεληφθὲν ὑπὸ μὲν τῆς θεώσεως ἡ ταπεινότης ὑπὸ δὲ τῆς δυνάμεως τὸ ἀδύνατον· ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου τὸ θνητόν.

⁵ Deest ἐκτιθῆναι in ms. Bas., sed male. In mss. Ven. primo et secundo primo loco, ἐκτιθῆναι: quam lectionem etiam in editione Romana videbis in margine annotatam.

⁶ Codd. Basil. et Ven. secundus utroque loco (nisi quod hic secundus non habet primum articulum ὁ), ὁ εἰς καὶ αὐτὸς ὄν. Paulo post in eodem ms. Bas., θνητῆ pro θνητῆ, utroque in loco.

⁷ Ms. Bas., ἀληθινὸς ἀνθρώπου. Sic paulo post, θεὸς ἀληθινός, in eodem ms.

⁸ Ms. Bas. ὅλος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, καὶ ὅλος ἐν τοῖς ἡμῶν.

⁹ Deest ἐν in ms. Ven. secundo utrobique, et recte abesse potest.

¹⁰ In edit. Rom. ad marginem, παρεδέξατο: ex conjectura tantum, ut putamus. Si enim auctoritati alio cuius non niteretur hæc lectio, utique adoptanda fuisset, utpote textui magis inhærens.

¹¹ Ms. Basil., τοῖς ἀνθρώποις.

minuens: quia exinanitio illa qua se invisibilis visibilem præbuit, et Creator ac Dominus omnium rerum unus voluit esse mortalium, inclinatio fuit miserationis, non defectio potestatis. Proinde qui manens forma Dei fecit hominem, (a) idem in forma servi factus est homo. Tenet **S15** enim sine defectu proprietatem suam utraque natura: (b) et sicut formam servi Dei forma non adimit, ita formam Dei servi forma non minuit. (c) Nam quia gloriabatur diabolus hominem sua fraude deceptum divinis caruisse muneribus, et immortalitatis dote nudatum duram mortis subiisse sententiam, seque in malis suis quoddam (d) de prævaricatoris consortio invenisse solatium; Deum quoque, justitiæ exigente ratione, erga hominem, quem (e) in tanto honore condiderat, propriam mutasse sententiam; opus fuit secreti dispensatione consilii, ut incommutabilis Deus, cujus voluntas non potest sua benignitate privari, primam erga nos pietatis suæ (f) dispositionem sacramento occultiore completeret; et homo diabolicæ iniquitatis versutia actus in culpam contra Dei propositum non periret.

ἀναλλοιωτῶς Θεός, οὐ τις ἡ βουλήσιν τῆς ἐμψυτου ἡμᾶς τὴν τῆς οἰκείας ἰσὺσεύσις ἀπορρήτων μυστηρίων τῆς διαβολικῆς κακίας πρὸς ἁμαρτίαν συναλαθίτις μὴ παρὰ

CAP. IV. Utriusque Christi nativitatis et nature proprietates expenduntur. —(g) Ingreditur ergo hæc mundi (h) infirma Filius Dei, de cælesti sede descendens, **S17** et a paterna gloria non recedens novo ordine, nova nativitate generatus. Novo ordine, quia invisibilis in suis, visibilis (i) factus est in nostris, incomprehensibilis voluit comprehendere; ante tem-

(a) Tres codd. Veron. et Ratisp. omittunt *idem*.
(b) Vat. Hisp. et Isid. cum tribus aliis codd., *et sic forma servi Dei formam non advenit (vel non adimit), ita forma Dei servi formam non minuit*.
(c) Reliquæ hujus capituli lineæ eadem habentur serm. 22, seu de Nativit. 2. c. 1.
(d) Quinque nostri codices, et totidem Quesnelli, ab eo indicati not. 20, habent *de prævaricationis*. At in serm. 22, c. 1, unde hic locus sumptus est, habetur *de prævaricatoris*, sicut et in aliis hujus epistolæ mss. Hbris. Paulo post *dyram* . . . *sententiam* in ms. Veron. 58.

(e) Veron. 58, *in tantum honorem*. Duo Vindebon., Ratisp., Veron. 57 et Vat. collect. 11, utroque loco cum prima editione delent *in*.

(f) Editi ante Quesn. cum plerisque mss., *dispensationem*. Ille vero præferendam putavit vocem *dispositionem* ex quatuor codd. ab eo allegatis not. 21, quibus etsi soli sex nostri antiqui libri accedant. Veron. 8, Vat. Reg. collect. 1, alius Vat. collect. 3, Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 11, primo loco, et Ratisp., hanc nihilominus lectionem ex eo potissimum retinimus, quia serm. 22, c. 1, eadem exhibetur.

(g) Eadem serm. 22, c. 2.

(h) Veron. 8, Vindebon., Hisp., Ratisp., duo Vat. 1322 et 3791, primo loco, cum duobus mss. Baluzii et editis Conciliorum *infirma*. Cæteri codices, *infirma*, et sic quoque legit Græcus interpres.

(i) Vat. Hisp. et Isid., *apparuit in nostris*. Mox, pro *ante tempora manens*, duo codd., *ante tempora æterna manens*; prima editio, *ante tempora æternus manens*. In epist. 31, c. 2, habetur: *Sacramentum reconciliationis nostræ ante tempora æterna dispositum*.

¹ Ms. Basil., *ὡς μένων*.

δοῦλου μορφήν διχα φύκου τινὸς ἁμαρτήματος· καὶ τὸ ἀνθρώπινον αὐξάνει καὶ τὸ θεῖον οὐ μειῶν. Ἐπειδή περ ἡ κένωσις ἐκείνη, δι' ἧς ἑαυτὸν ὁ ἄρατος δρατὸν παρεσκεύασε, καὶ ὁ Ποιητὴς καὶ Δεσπότης τῶν ὧν, εἰς τῶν ἀνθρώπων ἡβουλήθη γενέσθαι, συγκατάβησις ἦν εὐσπλαγχνίας, οὐκ ἀσθένεια τῆς δυνάμεως. Τοιαυτοῦν ἡ δὲ μένων ἐν μορφῇ Θεοῦ, πατοίγηκε τὸν ἄνθρωπον, αὐτὸς ἐν μορφῇ δούλου γέγονεν ἄνθρωπος· φυλάττει **S16** γὰρ ἑκατέρω φύσις ἀνελλιπῶς τὴν ἑαυτῆς ἰδιότητα· καὶ ὡς περ οὐκ ἀναίρει τὴν τοῦ δούλου μορφήν ἢ μορφήν τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ ὡς τὸ τῆν τοῦ Θεοῦ μορφήν ἢ τοῦ δούλου ἢ μορφήν οὐκ ἐμείωσεν· ἐπειδὴ γὰρ ἡ κατεκαυχάτο ὁ διάβολος τὸν ἄνθρωπον τὸν ἠπατημένον ἐκ τῆς πλάνης ἑαυτοῦ, τῶν θεῶν δωρεῶν ἔστερησθαι, καὶ τῶν τῆς ἀφρασίας ἀγαθῶν ἡ γεγυμνωμένον ὑπὸ τῆν τοῦ θανάτου χυλεπῆν ἀπόφασιν γεγενῆσθαι, καὶ ἐν τοῖς ἰδιοῖς κακοῖς παραμυθίαν αὐτὸν εὐρηκέναι τινὰ ἐκ τῆς αὐτοῦ τοῦ γεγονότος προδότου κοινωνίας· ὡς καὶ τὸν Θεόν, τοῦτο τῆς αὐτοῦ δικαιοσύνης ἀπειροσύνης, ἀμείψαι περὶ τὸν ἄνθρωπον τὴν οἰκείαν ἀπόφασιν, ὃν ἐν τοσαύτῃ τιμῇ κατεσκεύασε. Χρεία τῆς οἰκονομίας τοῦ ἀπορρήτου μυστηρίου γεγενῆσθαι, ἵνα ὁ χρηστότετος στερηθῆται μὴ δύναται, τὴν πρώτην περὶ πληρώσῃ διοίκησιν· καὶ ἡ δὲ ἄνθρωπος, ὃ τῆ κακουρίας βούλησιν ἀπόληται τοῦ Θεοῦ.

Προσέρχεται τοίνυν εἰς τὸ ταπεινὸν τοῦτο τοῦ κόσμου ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, **S18** ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ θρόνου καταβαίνων, καὶ ἀπὸ τῆς πατρικῆς δόξης οὐκ ἄριστάμενος· καὶ τῆ τάξει, καὶ τῆς γεννήσεως γεννώμενος· καὶ τῆ μὲν τῆ τάξει, ὅτι περ ἄρατος ὢν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, δρατὸς γέγονεν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν, καὶ ἀκατάλητος ὢν, ἡβουλήθη καταλαμβάνεσθαι, καὶ προαιώνιος μένων, εἰ-

² Ms. Ven. secundus, primo loco, *ὁδῶς οὐδὲ τὴν μορφήν τοῦ Θεοῦ*.

³ Veram hanc lectionem exhibuit nobis Ms. Basil. quæ ab editoribus etiam Romanis in margine annotata fuit. In Vulg., *μόρφωσις οὐκ ἐμείωσεν*. In textu, *forma non minuit*.

⁴ Ms. Bas., *καὶ ἑκαυχάτο*.

⁵ Ms. Bas., *ἐκ τῆς οἰκείας πλάνης αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ* notatum invenies etiam in edit. Rom. ad marginem.

⁶ Placuit hic extrudere *ἐστερημένον*, quod erat in edit., et *ἐστερησθαι* substituere, ut habetur in ms. Basil. Namque hoc magis accedit ad textum Latinum, *divinis caruisse muneribus*.

⁷ Ms. Basil., *γεγυμνωσθαι* καὶ ὑπὸ τῆν, etc. Lectio minime spernenda.

⁸ Ita ms. Basil. In editis, *εὐρηκέναι*: quod minime probamus. Scilicet hoc rarius, illud magis usitatum. Porro in eodem ms. tota hæc pericope sic scribitur: καὶ ἑαυτὸν ἐν τοῖς οἰκείοις κακοῖς παραμυθίαν εὐρηκέναι τινὰ ἐκ τῆς αὐτοῦ τοῦ γεγονότος προδότου κοινωνίας γενωμένης. Pro προδότου legendum forte παραβάτου, ut notarunt in margine etiam editores Rom.

⁹ In Ms. Bas., *χρεία γέγονεν τῆς*, etc.

¹⁰ In ms. Bas., *ἀγαθότητος*.

¹¹ Deest τῆν in ms. Ven. secund., utroque loco.

¹² In edit. Rom. ad marginem annotatur *φιλανθρωπίας ἀπὸ β. ex Lat.*

¹³ Ms. Bas., *εἰς τὰ ἔργα τοῦ κόσμου*.

¹⁴ Ms. Bas., *μὴ χωριζόμενος*.

¹⁵ In antea vulgatis legebatur, *καὶ τῆ μὲν τῆ τάξει*; expunximus μὲν, ut pote non necessarium, auctoritate mss. Basil. et Venet. primi, qui postremus sic legit, *καὶ τῆ τινι τάξει*, καὶ, etc.

¹⁶ Ms. Bas., *προαιώνιος ὢν*; ms. vero Ven. utroque loco, *προαιώνιος μὲν ὢν*.

pora manens esse copit ex tempore; universitatis Dominus servilem formam, obumbrata majestatis suæ immensitate, suscepit; impassibilis Deus non dedignatus est homo esse passibilis, et immortalis mortis, legibus subjacere. Nova autem nativitate generatus: quia inviolata (a) virginitas concupiscentiam nescivit, carnis materiam ministravit. Assumpta est (b) de Matre Domini, natura, non culpa, nec in Domino Jesu Christo, (c) ex utero virginis genito, quia nativitas est mirabilis, ideò (d) nostri est natura dissimilis. Qui enim verus (e) est Deus, idem verus est homo, et nullum est in hac unitate mendacium, dum invicem sunt et humilitas hominis et altitudo Deitatis. Sicut enim Deus non mutatur miseratione, ita homo non consumitur **S 19** dignitate. (f) Agit enim utraque forma cum alterius communione, quod proprium est; Verbo scilicet operante quod Verbi est, et carne exsequente quod carnis est. Unum horum coruscant miraculis, aliud succumbit injuriis. Et sicut Verbum ab æqualitate paternæ gloriæ (g) non recedit, ita caro naturæ nostri generis non relinquit. Unus enim idemque est, (h) quod sæpe dicendum est, vero Dei Filius, et vere hominis filius. Deus per id quod in principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. 1, 1); homo per id quod Verbum caro factum est, et habitavit in nobis (Ibid., 14). Deus per id quod omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil (Ibid., 3); homo per id quod (i) factus est ex muliere, factus sub lege (Galat. IV, 4). Nativitas carnis manifestatio est humanæ naturæ; partus virginis, divinæ est virtutis indicium. Infantia parvuli ostenditur humilitate cunarum (Luc.

(a) Tres nostri codices et unus Baluzii, *Virgo, Dein* Hisp. et Isid. cum quatuor aliis codd., *et carnis materiam*, Vat. collect. 11 primo loco, *sed carnis materiam*; duo mss. collect. 21, *inviolata virginitas, quæ concupiscentiam nescivit, carnis materiam ministravit*.

(b) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 24 et Siohardo interserunt *igitur*. Vide not. 22 ejusdem Quesn.

(c) Eadem fere habentur serm. 24, c. 3.

(d) Vulgatiore editi cum Hisp., Isid., Veron. 58, Vat. 1322, et tribus aliis codd., *nostræ est naturæ dissimilis*. Cæteri codices et prima editio lectionem a Quesnello inductam confirmant. Vide notam ejus 23.

(e) Verbum est delent tres mss. codd. Veron. et Ratisp. Post pauca, *dum in invicem* in Veron. 57, Ratisp. et duobus Chalcedon.

(f) Eadem sunt in serm. 54, c. 2.

(g) Veron. 58, *non recedit... non relinquit*. Editi ante Quesn. cum mss. collect. 24, *non recessit... non relinquit*. Quesnelli lectionem, de qua vide ejus not. 24, cæteri nostri codd. approbant.

(h) Verba quod sæpe dicendum est desunt in tribus mss. Veronensib., in omnibus Chalcedon., in utrisque Hisp., in Ratisp. nec non in Græca versione. Sed cum in aliis codd., præsertim collect. t. 3, 5, 8, 11, et in vetustissimo Rom. Eccl. Lectionario Vat. 3836 inveniantur, ea expungere non audeamus. Mox, *pro Deus per id*, in Vat. Isid. *Filius Dei per id*.

(i) Cod. Vindeb. Hisp. *factum est ex muliere, factum sub lege*: et refertur ad Verbum, ut in antecedentibus: *Verbum caro factum est*.

και ήρίετο από χρόνου, και τοῦ παντός ὄν θεοπότης, ἐν δουλικῆν μορφήν ἀναδέχεται, τῆς οικείας θεότητος, ἐπισκιάσας τὸ μέγεθος, και ὁ ἀπαθής Θεός οὐκ ἐπιβίβωσεν παθητός εἶναι ἄνθρωπος, ¹ και ὁ ἀθάνατος νόμοις ὑποκεισθαι θανάτου· καινή δὲ τῇ γεννήσει τεχθεῖς, ἐκείπερ ἢ ἀχραντος παρθενία ἐπιθυμίαν μὲν ἠγγόνισε, τὴν δὲ τῆς σαρκὸς ἐχορήγησεν ὕλην. Καὶ προσελήφθη ἐκ τῆς μητρὸς ² τοῦ θεοκτότου φύσις, οὐχ ἁμαρτία· οὐ μὴν ἐπιβίβωσεν ἐν τῷ θεοκότη Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ τεχθέντι ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς παρθένου θαυμαστή τίς ἐστὶν ἡ γέννησις, διὰ τοῦτο ἡμῖν ³ οὐχ ἡ φύσις ὁμοία· ὁ γὰρ ὢν Θεός ἀληθής, αὐτός ἐστι και ἄνθρωπος ἀληθής. Καὶ ψεῦδος οὐδὲν ⁴ ἐν ταύτῃ τῇ ἐνώσει τυγχάνει, ἐν ἑσῷ τὰ συναμφοτέρα μετ' ἀλλήλων ἐστί· ⁵ και τοῦ ἀνθρώπου τὸ ταπεινόν, και τῆς θεότητος τὸ μέγεθος· ὥσπερ γὰρ τῷ ἑλεῖν ὁ Θεός τροπὴν οὐχ ὀφίσταται, οὕτως ἄνθρωπος τῷ μεγέθει τῆς θείας ἀβίας οὐκ ἀναλίσσεται· **S 20** ἐνεργεῖ γὰρ ἑκατέρα μορφή μετὰ τῆς θατέρου κοινωνίας, ὅπερ ἴδιον ἐσχηκε, τοῦ μὲν λόγου καταργαζομένου ⁶ τοῦθ' ὅπερ ἐστί τοῦ λόγου, τοῦ δὲ σώματος ἐκταλούμετος, ⁷ ὅπερ ἐστί τοῦ σώματος· και τὸ μὲν αὐτῶν διαλύμεται τοῖς θαύμασι, τὸ δὲ ⁸ ταῖς ὑψίστοις ὑποπέμπεται. Καὶ καλῶς τὸς λόγος ἀπὸ τῆς ἰσότητος τῆς τοῦ πατρὸς δόξης ἐστὶν ἀχώριστος, οὕτω τὸ σῶμα τὴν φύσιν τοῦ ἡμετέρου γένους οὐκ ἀποκλείοιται· εἰς γὰρ και ὁ αὐτός ἀληθῶς ⁹ Υἱός τε Θεοῦ, και ἀληθῶς υἱὸς ἀνθρώπου τυγχάνει, Θεός μὲν κατὰ τοῦτο καθὼ ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, ¹⁰ και ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, και Θεός ἦν ὁ Λόγος· ἄνθρωπος δὲ κατὰ τοῦτο, καθὼ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, και ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν· ¹¹ και Θεός μὲν κατὰ τοῦτο καθὼ δι' αὐτοῦ τὰ πάντα ἐγένετο, και χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἐν· ἄνθρωπος δὲ κατὰ τοῦτο, καθὼ γέγονεν ἐκ γυναικός, ¹² γέγονεν ὑπὸ νόμον· και ἡ μὲν τῆς

¹ Ms. Bas., και ὄν ἀθάνατος ὑποκεισθαι θανάτου.

² Erat in vulgatis, ἐκ τῆς μητρὸς ἡ τοῦ θεοκτότου φύσις, ubi articula ἡ præpositus, vocibus τοῦ θεοκτότου φύσις, genitivum θεοκτότου ad φύσις referri ostendebat, non sine erroris suspitione atque periculo, cum tamen ad vocem μητρὸς referendus sit. Ita quidem mendose habent et duo codd. Ven. in epistola actioni Chalcedonensi inserta; sed veram lectionem suppeditant iidem codd. in eadem epistola gestis præmissa, nec non alius Venetus 165 utroque loco; omittunt enim articulum ἡ, ac præterea post voces τοῦ θεοκτότου tribus in locis apponitur virgula. Ita etiam legit in suo codice Gerardus Vossius, ut ex ejusdem editione Moguntina liquet.

³ Sic placuit scribere cum ms. Basil. et Venet. secundo utroque loco. In editis οὐχὶ φύσις. Articulus ἡ perspicuam magis reddit sententiam.

⁴ In ms. Basil., ἐν τῇ ἐνώσει ταύση καθέστηκεν.
⁵ Ms. Basil., και ἡ ταπεινότης τοῦ ἀνθρώπου, και τὸ μέγεθος τῆς θεότητος· ὥσπερ γὰρ Θεός, τροπὴν οὐχ ὀφίσταται, οὕτως και ὁ ἄνθρωπος, εἰς.

⁶ Ms. Bas., τοῦτο ὅπερ ἐστί τοῦ λόγου.

⁷ In marg. edit. Rom. ἔπειρ; atque ita in ms. Ven. 2 primo loco.

⁸ Ms. Ven. primus, ταῖς παθήμασιν. In marg. quodque edit. Rom., τοῖς παθήμασιν.

⁹ Ms. Bas., Υἱός Θεοῦ.

¹⁰ Hæc καις ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, και ὁ Θεός ἦν ὁ Λόγος, in cod. Bas. desideratur.

¹¹ Ms. Bas., και Θεός μὲν κατὰ τοῦτο, εἰς χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἐν ὃ γέγονεν. Quæ duo ultima verba adduntur etiam in ms. Ven. primo.

¹² Ms. Bas., και γέγονεν ὑπὸ νόμον.

II, 7) : magnitudo Altissimi declaratur (a) vocibus angelorum (*Luc. II, 13*). Similis est rudimentis hominum, quem Herodes impie molitur occidere (*Matth. II, 16*); sed Dominus est omnium, quem **821**(b) magis gaudent suppliciter adorare. Jam cum ad præcursoris sui Joannis baptismum venit (*Matth. III, 13*), ne lateret quod carnis velamine Divinitas tegetetur, vox Patris de cælo intonans dixit : *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene(c) complacui* (*Ibid.*, 47). Quem itaque sicut hominem diabolica tentat astutia, eidem sicut Deo angelica famulantur officia (*Matth. IV, 1, 11*). Esurire, sitire, lassescere atque dormire, evidentè humanum est. Sed (d) quinque panibus quinque millia hominum satiare (*Joan. VI, 12*), et largiri Samaritanæ aquam vivam (*Joan. IV, 10*), cujus haustus bibenti (e) præstet ne ultra jam sitiat; supra dorsum maris plantis non (f) desidentibus ambulare (*Matth. XIV, 25*), et elationes fluctuum inreperata tempestate consternere (*Luc. VIII, 24*); sine ambiguitate divinum est. Sicut ergo, ut multa præteream, non ejusdem naturæ est, flere miserationis affectu (g) amicum mortuum (*Joan. XI, 35*), et eundem, remoto quatruiduanæ aggere **822** sepulture, (h) ad vocis imperium excitare redivivum (*Ibid.*, 43); aut in ligno pendere, et in noctem luce conversæ, omnia elementa tremefacere; aut clavis transfixum esse, et paradisi portas fidei latronis aperire (*Luc. XXIII, 43*); ita non ejusdem naturæ est, dicere : *Ego et Pater unum sumus* (*Joan. I, 30*), et dicere, *Pater major me est* (*Joan. XIV, 28*). Quamvis enim in Domino Jesu Christo Dei et hominis una

(a) Vat. 3791 collect. 11 secundo loco, in *excubiis angelorum*. Dein, *Herodes impius*, in editis ante Quesn. et in quibusdam mss.

(b) Editi Concil. cum codd. Vat., Hisp., Isid. et collect. 21, *magi gaudent suppliciter veniunt adorare*. At in puriori ms. Hisp. Vindebon., *magi gaudent suppliciter adorare*: ex errore autem nominativi *gaudentes pro gaudent* posteriores exscriptores ejusdem collectionis ex ingenio supplēvisse videntur verbum *veniunt*. Mox Veron. 58 et Vat. 1322, cum Parisiensi et Colbertino Baluzii: *Nam cum ad præcursoris sui*. Veron. 57 delet *sui*. Dein, *ventret pro venit* in editis Leonis ante Quesn. nullo nostro codice suffragante.

(c) Tres mss. Libri Veron., totidem Baluzii, ac præterea Vindebon. Hisp., et unus Vat. collect. 41, secundo loco, *complacuit*. Deinde, *utique pro itaque* in Veron. 58 et Vat. 1322, *Diaboli* vero pro *diabolica* in Vat. Reg. collect. 41, secundo loco.

(d) Vat. cod. 5815, *quinque panibus*. Editi Leonis ante Quesn. cum mss. collect. 41, primo loco et collect. 24, et *de quinque panibus*. Mox *saturare pro satiare* in Veron. 8 et Vat. collect. 3.

(e) Tres codd. Veron. et duo alii collect. Chalcedon., *præstitit*. Editi ante Quesn. codd. collect. 41, 21 et 25, *præstat*.

(f) Editi Quesnello anteriores cum mss. collect. 21 et 24, *subsidentibus*. Cæteri codices, *desidentibus*, paucis exceptis, qui lectione huic affini, sed corruptæ præferunt *desidentibus*, *desinentibus*, *desudantibus* vel *desidentibus*. Vide not. 25 Quesn.

(g) Cod. Veron. 58, duo Vat. 1342 collect. 3, et 1322 collect. Chalcedon., Vercell. collect. 8 et mis. collect. 21, cum prima editione addunt *Lazarum*.

(h) Particulam *et* in aliquibus editionibus, et a Quesnello insertam delevimus uti superfluum auctoritate

A ¹ σαρκώσεως γέννησις ἀνθρώπινης ἐστὶ δὴλωσις φύσεως, ὁ δὲ τοκετὸς τῆς παρθένου ² μήνυμα τῆς θείας ὑπάρχεις δυνάμεως. Καὶ ἡ μὲν νηπιότης τοῦ βρέφους διὰ τῆς τῶν σπαργάνων εὐτελείας ἐπιγινώσκεται· τὸ δὲ μέγεθος τῆς αὐτοῦ μεγαλωσύνης ³ διὰ τῶν ἀγγελικῶν φωνῶν ἀποδείκνυται· καὶ ὁμοιοῦται μὲν τοῖς νεωστὶ τικτομένοις ἀνθρώποις οὗτος, ὃν Ἡρώδης ἀσεβῶς φονεῖσθαι ⁴ βούλεται· ἀλλὰ ἐστὶ δεσπότης τῶν ὁλων, ὃν μάγοι χειροῦσαν ⁵ ἱκετευτικῶς προσκυνεῖν, Ὅτι δὲ πρὸς τὸ ⁶ τοῦ προδρόμου **822** αὐτοῦ Ἰωάννου ἔρχεται βάπτισμα, ὅπως ἂν μὴ λάθῃ, ὅτι περ ἐφ' ἀποκαλύμματα τῆς σαρκὸς ἡ Θεότης ἐκρύπτετο ἡ τοῦ Πατρὸς φωνὴ ἐξ οὐρανῶν ἐπιβοῶσα, φησὶν· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ⁷ εὐδόκησα· τοιγαροῦν ὃν ἄνθρωπον ἡ τοῦ διαβόλου πειράζει πανουργία, ⁸ τούτω, ἅτε δὴ Θεῶ, ἡ τῶν ἀγγέλων τάξις ἁκουεῖ. ⁹ Τὸ μὲν γὰρ πεινῆν, καὶ διψῆν, καὶ κοπιᾶν, καὶ ὑπνοῦν, ὁμολογουμένως ἐστὶν ἀνθρώπου· ἀλλὰ τὸ ¹⁰ πίντε ἄρτοις πίντε χιλιᾶδας ἀνθρώπων κορέσθαι, καὶ χαρίσασθαι τῇ Σαμαριτίτι ¹¹ ζῶν ὕδωρ, ὅθεν ἀρροσασμένη αὐτῇ ¹² ὑπῆρχε τὸ μακρὶ διψῆν· καὶ ἐπὶ μὲν νότων θαλάσσης ¹³ περιπατεῖν, τῶν ποδῶν οὐ βακτηζομένους, τὰς δὲ τῶν κυμάτων οὐδὲσσαι, ἰπιτιμωμένους τοῦ κλύθου, κατευνάξαι, ἐστὶν ἀναμφιδόλως Θεοῦ. Ὅπως οὖν, ἵνα τὰ πολλὰ παραλέψω, οὐ τῆς αὐτῆς ἐστὶ φύσεως τὸ κλαίειν ἐκ διαθείσεως οἴκτου τὸν τελευτήσαντα φίλον, καὶ τὸ τὸν αὐτὸν ἀναζῆν μέλλοντα, διασκεδασθέντος τοῦ προσχώματος, ¹⁴ τῆς τεταρταίας ἤδη ταφῆς ἐξαναστῆσαι πρὸς τὸ κέλυσμα τῆς φωνῆς, ἡ τὸ ἐπὶ ξύλου ἠρτῆσθαι, καὶ ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα ¹⁵ μεταβληθεῖσαι τὰ στοιχεῖα πάντα συσσειεῖσαι **824**, ἡ τὸ διαπεπᾶσθαι τοῖς ἤλοις καὶ τὰς τοῦ παραδείσου πόλιν· ἀνοῖξαι τῇ πίστει τῇ τοῦ

C trium mss. Veron. item Vindebon. collect. 5, utriusque Hisp., Isid., Ratisp. et aliorum codicum. Deest etiam in Græca versione et in codicibus quibus Baluzius usus est. Mox, in *cruce* pro *in ligno* legitur in Vat. collect. 3 et alio Vat. 5845 collect. 8, in Hisp., Isid. ac in mss. collect. 21. Dein, *paradisi januas* in Veron. 57 ac 58, in tribus nostris et duobus Baluzii codd. collect. Chalcedon. Rusticus vero monuit in quibusdam suis codd. scriptum fuisse *portas*, quod nos in cæteris mss. reperimus, et Baluzius in duobus Chalcedon.

¹ In marg. edit. Rom., *σαρκὸς γέννησις*, ex Lat.

² Ms. Bas., *ἁγῶς ὑπάρχει θείας δυνάμεως*.

³ Ms. Bas., *διὰ τῶν εὐαγγελικῶν φωνῶν*.

⁴ Ms. Ven. secundum utroque loco, *βουλεύεται*.

⁵ Ms. Bas., *ἱκετευτικῶς προσκυνούντες*.

⁶ Ms. Bas., *τοῦ προδρόμου ἑαυτοῦ Ἰωάννου*.

⁷ Ms. Bas., et Ven. secundum, primo loco, *ἡ δὲ*

D *κρῖνα*.

⁸ Ms. Bas., *τούτω δὴ ὡς Θεῶ*.

⁹ In ms. Bas., *τὸ μὲν γὰρ πεινῆν, καὶ διψῆν, κοπιᾶν τε, καὶ ὑπνοῦν*.

¹⁰ Ms. Bas., *ἐκ πίντε ἄρτων... κορέσθαι*.

¹¹ Ms. Bas., *ὕδωρ ζῶ*.

¹² Ms. Bas., *ὑπῆρχε τὸ μακρὶ διψῆν*. In ms. vero Ven., secundo utroque loco *ὑπῆρχε*.

¹³ Ms. Bas., *ἄγεσθαι*.

¹⁴ Ms. Bas., *τῆς τεταρταίας ἤδη ταφῆς πρὸς τὸ τῆς φωνῆς κέλυσμα ἐξαναστῆσαι*: quæ verborum colloca-tio nobis magis arridet. Hoc eodem in loco in secundo ms. Ven., loco secundo, pro *τῆς τεταρταίας* legitur *τῆς τελευταίας*.

¹⁵ Mss. Bas. et Ven. primum et secundum utrobique, *μεταβληθέντα*, scilicet τὰ στοιχεῖα, sed perperam.

persona sit; aliud tamen, est, (a) unde in utroque A communis est contumelia, aliud unde communis est gloria. De nostro enim illi est minor Patre humanitas; de Patre illi est æqualis cum Patre Divinitas.

προσωπων, ὁμοῦ; ἕτερον ἔστιν ἐκεῖνο, ἐξ οὗ ἐν ἑκατέρῳ κοινόν ἐστι τὸ τῆς ὑπερωσ, καὶ ἕτερον ἐστὶ οὐ κοινόν τὸ τῆς ὀψῆς καθίστηται, ἐξ ἡμῶν μὲν γὰρ ἔστιν αὐτῷ ἡ ἐλάσσωσ τοῦ Πατρὸς ἀνθρωπότησ, ἀπὸ δὲ τοῦ Πατρὸς ἔστι

CAP. V. *Veritas carnis in Christo probatur ex Scriptura.*—Propter (b) hanc ergo unitatem personæ in

utraque natura intelligendam, et Filius hominis (c) legitur descendisse de cælo, cum Filius Dei carnem de ea Virgine de qua est natus, assumpsit. Et rursus Filius Dei crucifixus dicitur ac sepultus, cum hæc non in Divinitate ipsa, qua Unigenitus consemperiternus et consubstantialis est Patris, sed in naturæ humanæ sit infirmitate perpes-

sus. § 25 Unde Unigenitum Filium Dei crucifixum et sepultum omnes etiam in Symbolo confitemur, secundum (d) illud Apostoli: *Si enim cognovissent, nunquam Dominum majestatis crucifixissent* (I Cor. II, 8). Cum autem ipse Dominus noster atque Salvator fidem discipulorum (e) suis interrogationibus erudiret, *Quem (f) me, inquit, dicunt homines esse Filium hominis?* Cumque illi diversas aliorum opiniones retexuissent, *Vos autem, ait, quem me esse dicitis?* Me utique, qui sum Filius hominis, et quem in forma servi atque in veritate carnis aspiciatis, quem me esse dicitis? Ubi B. Petrus divinitus inspiratus, et confessione sua omnibus gentibus profuturus, *Tu es, inquit, (g) Christus Filius Dei vivi* (Matth. xvi, 16). Nec immerito beatus est pronuntiatus a Domino et

(a) Melior visa est hæc lectio, quam non solum prima editio et Conciliorum, verum etiam tres libri mss. Veron. nec non Vat. Reg. collect. 1, alius Vat. collect. 3, alius collect. 41, secundo loco, Ratisp. ac tres nostri collect. Chalcedon. cum codd. Baluzii præferunt. Alias, unde contumelia in utroque communis, aliud unde, etc.

(b) Peculiare est Leonem sumpsisse hunc locum ex Augustini libro contra sermonem Ariatorum cap. 8, et nunc iisdem, nunc aliis verbis utendum credidisse. Sic enim ibi legitur: *Ac per hoc propter istam unitatem personæ in utraque natura intelligendum et Filius hominis dicitur descendisse de cælis, quamvis sit ex ea quæ in terra fuerat Virgine assumptus; et Filius Dei dicitur crucifixus et sepultus, quamvis hæc non in Divinitate ipsa, qua est Unigenitus Patri coæternus; sed in naturæ humanæ sit infirmitate perpesus... Unigenitum vero Filium Dei crucifixum et sepultum omnes etiam in Symbolo confitemur. Unde est et illud Apostoli: Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent.* Id in magna Augustini gloriam cedit, et Leonis quoque studium ac diligentiam commendat. Duo mss. Veron. et tres collect. Chalcedon. pro ergo habent enim. Editiones Conciliorum omitunt utrumque.

(c) Duo antiquiss. Vat. 1342 collect. 3, et 5845 collect. 8, dicitur, ut in recitato Augustini textu. Mox pro assumpsit in prima editione assumpsit. Dein, crucifixus legitur in Veron. 57.

(d) Omnes codd. collect. Chalcedon., utrique Hisp., nec non Isid. et Vat. 5845, cum edit. Concil., illud Apostoli dictum. Post pauca, Dominum gloriæ crucifixissent, in Ratisp. cod., sicuti etiam apud Augustinum legitur.

(e) Cod. Vat. collect. 24 et Sichardus addunt suorum. In editis Leonis ante Quesn., perperam, Suo-

ληστοῦ, οὕτως οὐ τῆς αὐτῆς ἐστὶ φύσως; τὸ λέγειν: Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἰσμεν, καὶ τὸ λέγειν: Ὁ Πατὴρ μου μέζων μου ἐστίν· εἰ καὶ τὰ μάλιστα γὰρ ἐν τῷ Ἀεσπέτῳ Ἰησοῦ Χριστῷ τοῦ Θεοῦ. καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐν ἐστὶ τὸ αὐτῷ ἡ μετὰ τοῦ Πατρὸς ἰσῆ Θεωσῆσ.

Διὰ ταύτην τοίνυν τοῦ προσώπου τὴν ἑνωσιν, τὴν ἐν ἑκατέρῳ φύσει νοεῖσθαι ὀρεθλουσιν, καὶ ὡδὴ ἀνεγνωσῆσθαι ἀνθρώπου καταληλυθῆναι ἐξ οὐρανοῦ· ὁπότε ὁ Πῶς τοῦ Θεοῦ τὸ σῶμα ἐν αὐτῆς τῆς Παρθένου, ἐξ ἧς ἐτέθη, προσέλαθεν· καὶ πάλιν ὁ Πῶς τοῦ Θεοῦ σταυρωθεὶς λέγεται, καὶ ταπεινῶσ· ὁπότε ταῦτα οὐκ ἐν αὐτῇ Θεότητι, ἐν ἣ Μονογενῆσ, καὶ συναΐδιος, καὶ ὁμοούσιος ἐστὶ τῷ Πατρὶ ἀλλ' ἐν τῇ ἀσθενείῃ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπομεμῆτης φύσως. Ὅθεν τὸν Μονογενῆ Πῶν τοῦ Θεοῦ σταυρωθέντα καὶ ταπεινῶσ πάντες καὶ ἐν τῷ Συμβόλῳ συνολογοῦμεν, 826 κατ' ἐκεῖνο τὸ ἀποστολικόν· Εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν. Ὅτε δὲ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Σωτὴρ τὴν πῆσιν τῶν μαθητῶν διὰ τῶν οικειῶν ἔξῆκαίδευεν ἐρωτήσων. Ἔτινα με, φησὶ, λέγουσιν οἱ ἀνθρώποι εἶναι Πῶν τοῦ ἀνθρώπου; καὶ ἐκεῖνον ὑποκριναμένων, ἄλλας ἄλλων εἶναι δόξας· Ἔμοις, φησὶ, τίνα με λέγετε εἶναι; ἐμὲ θελαδῆ τὸν Πῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐν ἐν μορφῇ δοῦλου, καὶ ἀληθεῖς σῶματος; θεωρεῖτε, τίνα με λέγετε εἶναι; Ἐνθα ὁ μακάριος Πέτρος θεόθεν ἐμπνευσθεῖς, καὶ διὰ τῆς οικειῆς ὁμολογίῆσ πᾶσι μέλλων γίνεσθαι σωτηρία τοῖς ἔθνεσι, Σὺ εἶ, φησὶ, ὁ Χριστὸς ὁ Πῶς τοῦ Θεοῦ, τοῦ ζῶντος· καὶ ἄξιός με μακάριος ἀπεράνθη παρὰ τὸν Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς πρωτεύουσ πέτρασ τὸ σταυρὸν ἐπιστάσαστο τῆς τε ἀρετῆσ

Cum suis interrogationibus audiret. Vide not. 20 Quesn.

(f) Addidimus me ex tribus vetustiss. Veronen., ex Vat. Reg. collect. 1, Vindebon. Hisp. Vat. collect. 11, utroque loco, Ratisp. Romano Lectionario, Vat., ac tandem ex Vat. 1322 collect. Chalcedon. alii que quatuor apud Baluzium. Solum duo ex laudatis codd., Veron. 8 et 58, habent: *Quid me, inquit, dicunt? Dein, vos, ait, quem me dicitis esse?* in duobus Veronen. et in Ratisp. In alio autem Veron., *Vos, ait, quid me dicitis esse?* In Vindebon. Hisp. deest ait, in uno Vat. autem desideratur.

(g) Codd. Ratisp. et Vat. collect. 11, secundo loco, prætereunt Christus.

¹ Ms. Ven. ἕτερον τε ἔστιν.

² Ms. Bas., cum codd. Ven. primo et secundo, utrobique, καὶ ὁμοούσιος ὦν τῷ.

³ Ita in mss. Basil. et Ven. ambobus, juxta textum Latinum, *Unigenitum Filium Dei crucifixum et sepultum*, nisi quod in Basiliano additur καὶ ἀναστῆντα. In edit. male, τὸν Μονογενῆ Ἰῶν τούτου σταυρωθέντα, etc.

⁴ Ms. Ven. primum, πάντες ἐν τῷ συμβόλῳ ὁμολογοῦμεν.

⁵ Ms. Bas. ἐξῆκαίδευσιν.

⁶ Non dubitavimus ita emendare ope codd. Basil. et Ven. secundi utroque loco. Basilianus quidem habet τίνα μὲν: sed ex με factum μεν, errore amanuensium, quis non videt? Hanc lectionem notæ runt in margine etiam editores Romani. In Vulg., τίνα, φησὶ.

⁷ Ms. Bas., εἶναι θελαδῆ.

⁸ Hanc vocem εἶναι habet ms. Basil., quam non adjecissemus, nisi et in textu Latino exstaret: *quem me esse dicitis?* In Vulg., τίνα με λέγετε.

In marg. edit. Rom., σταυρῶν.

a principali petra soliditatem et virtutis traxit et nominis, qui per revelationem Patris eundem (a) et Dei Filium est confessus et Christum: quia unum horum sine alio receptum non proderat ad salutem; et æqualis erat periculi Dominum Jesum Christum aut Deum tantummodo sine homine, aut sine Deo solum hominem credidisse. Post resurrectionem vero Domini (quæ 827 utique veri (b) corporis fuit, quia non alter est resuscitatus, quam qui fuerat crucifixus et mortuus) quid aliud quadraginta dierum mora gestum est, quam ut fidei nostræ integritas ab omni caligine mundaretur? Colloquens enim cum discipulis (c) suis, et cohabitans atque convalescens (Act. 1, 4), et pertractari se diligenti curiosoque contactu ab eis (d), quos dubietas perstringebat, admittebat, ideo et (e) clausis ad discipulos januis introibat, et flatu suo dabat Spiritum sanctum (Joan. xx, 22), et donato intelligentiæ lumine, sanctarum Scripturarum occulta pandebat; et rursus (f) idem vulnus lateris (Ib. 27), fixuras clavorum et omnia recentissimæ passionis signa monstrabat, dicens: *Videte manus meas et (g) pedes, quia ego sum. Palpate et videte, quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere (Luc. xxiv, 39)*; ut agnosceretur in eo proprietas divinæ humanæque naturæ individua permanere; et ita sciremus Verbum (h) non hoc esse quod carnem, ut unum Dei Filium et Verbum confiteremur et carnem. Quo fidei sacramento Eutyches iste nimium estimandus 828 est vacuus (i) qui naturam nostram in Unigenito Dei, nec per humilitatem mortalitatis, nec per gloriam resurrectionis agnovit. Nec sententiam beati apostoli et evangelistæ Joannis expavit dicentis: *Omnis spiritus qui confitetur Jesum Christum in carne venisse, ex Deo est: et omnis spiritus qui solvit Jesum,*

A και τῆς προσηγορίας· ὅς τις δι' ἀποκαλύψεως τοῦ Πατρὸς τὸν αὐτὸν και Ἰὸν Θεοῦ ὠμολόγησε, και Χριστὸν· ἐπειδήπερ ἐν τούτων ὀλίγα θατέρου λαμβανόμενον, ἀνόνητον ἐτύγγανεν εἰς σωτηρίαν· και τοῦ αὐτοῦ ὑπῆρχε κινδύνου τὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἢ Θεὸν μόνον ἀνευ ἀνθρώπου, ἢ ὀλίγα Θεοῦ πιστεύειν ἀνθρώπον μόνον. Ὡς μετὰ δὲ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἢ τις δηλαδὴ τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ σώματος γέγονεν, ἢ ἐπειδήπερ οὐκ ἄλλος ἀνέστη, εἰ μὴ 828 ὁ σταυρωθεὶς, και ἀποθανών, ἢ εἰ ἕτερον τῆ τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν αὐτοῦ διαγωγῆ γέγονεν, ἢ ἵνα ἐκ πάσης ἀχλύος τὰ τῆς πίστειας ἡμῶν καθαρθῆ; διαλεγόμενος γὰρ ὁ αὐτοῦ μαθηταῖς, και συνδιατρίβων, και ὁ συναλιζόμενος, ὁ ἀκριβέστερον τε, και πολυπραγμονικώτερον διὰ τῆς ἀφῆς αὐτοῦ ψηλαφᾶσθαι παρὰ τούτων, οὐς ἐπληττε τὸ ἀμφίβολον, ὁ ἐνδιδοῦς· διὰ τοῦτο και κεκλεισμένων τῶν θυρῶν εἰσῆι πρὸς τοὺς μαθητάς. και τῷ φουσηματι τῷ αὐτοῦ παρεῖχεν ἅγιον Πνεῦμα· και χαρίζόμενος τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως, τῶν θείων Γραφῶν ἀπεκάλυπτε τὰ ἀπόρρητα· και πάλιν ὁ αὐτὸς τὰ τραύματα τῆς πλευρᾶς, και τὰς διατρήσεις τῶν ἰλιων, και πάντα τὰ τοῦ νεαροῦ πάθους ἐπέδεικνυ σημεῖα, λέγων· Ψηλαφήσατέ με, και ἴδετε ὅτι πνεῦμα σάρκα και ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμε θεωρεῖτε ἔχοντα· ὅπως ἂν ὁ μεμνηκέναι ἐν αὐτῷ γνωσθῆ ἢ ἰδιότης τῆς τε θείας, και τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὁ ἀδιαίρετος· οὕτω τε μάθωμεν τὸν Λόγον, μὴ τοῦτο εἶναι, ὅπερ ἐστὶν ἡ σὰρξ, ἀλλ' ἕνα Ἰὸν τοῦ Θεοῦ και τὸν Λόγον ὁμολογήσωμεν, και τὴν σάρκα· Ἦς τινος πίστειας τοῦ μυστηρίου κοῦφος ὢν Ευτυχῆς οὗτος, και ἀμέτοχος ὀφείλει νομιζεσθαι ὅς τὴν φύσιν τῆν ἡμετέραν ἐν τῷ Μονογενεῖ Ἰῶ τοῦ Θεοῦ οὕτε δόξαι τῆς ταπεινότητος τῆς ἀνθρωπότητος, οὕτε διὰ τῆς δόξης ἐπίγνω τῆς ἀναστάσεως· οὕτε τὴν ἀπόφασιν ἐροθήθη 830 τοῦ μακαρίου ἀποστόλου και εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ λέγοντος· ὅτι πᾶν πνεῦμα τὸ ὁμολογοῦν ὁ Ἰησοῦν

(a) Veron. 58 addit *Deum*. Mox, *sine altero* pro *sine alio* in prima editione, et in Vat. 546 collect. 21. Paulo post, *sed æqualis* in vulgatis ante Quesn., nullo nostro codice opitulante, nec primæ editionis exemplo.

(b) Prima editio et codd. collect. 21 ac 24, *hominis fuit*. Alia exemplaria ut in textu. Vide not. 27 Quesnelli. Mox, *quia aliter non est resuscitatus* in vulgatis Leonis ante eundem Quesn., qui cum prima editione et editis Concil. suisque codd. textus lectionem recepit, quam omnes quoque nostri antiqui libri approbant.

(c) In Veron. 57 ac in Vindebon. Hisp. alioque Vat. desideratur *suis*.

(d) Veron. 8, *quos dubitasse perspiciebat*. Mox, *assensum adhibens pro admittens* in Vat. Hisp. In Vat. autem Isid., *assensum admittens*; et in Vat. 546 collect. 21, *assensum præbuit*.

(e) Duo Veron. 57 et 58, cum Parisien. et Corb. Baluzii, *clausis januis ad discipulos*; Colbert., *clausis januis introibat ad discipulos*.

(f) Vocem *idem* a Quesnello expunctam, quæ quidem abest in editis Concil. et nonnullis nostris codd. revocavimus complurium et præstantiorum exemplarium auctoritate, nimirum trium Veron. Vat. collect. 3, Ratisp., alterius Vat. collect. 11 secundo loco, duorum collect. Chalced., quatuor Baluzii, nec non mss. collect. 21 et 24, quibus Græca interpretatio concinit, ὁ αὐτὸς, *ipse*.

(g) Primæ editionis exemplar et Cod. Vat. Reg., *pedes meos*. Mox, *non habent* in Vat. 1322.

(h) Editi cum quibusdam mss. *hoc non esse*. Posteriorum et plurimum codd. et primæ editionis syntaxim prætulimus. Mox, *et unum Dei Filium* in utrisque Hisp. et in Vat. Isid. Editi ante Quesn., *et ut unum Dei Filium*. Dein pro *confitemur* in Vat. 1322, *confiteamur*; in Vindebon. collect. 5, *confitemur*.

(i) Veron. 58, *quia naturam*. Paulo post, *qui solvit Jesum Christum* in prima editione et quinque mss.

¹ Ms. Bas., ὠμολόγησεν εἶναι και Χριστὸν.

² Ms. Bas., ὀλίγα ἕτερου.

³ Mutavimus κατὰ, quod erat in vulgatis, in μετὰ, auctoritate mss. Basil. et Ven. amborum. Nec aliud sane legendum postulat textus Latinus, *Post resurrectionem vero*.

⁴ Ms. Bas., ἐπείπερ οὐκ ἄλλος.

⁵ Ms. Bas., τὶ δὲ και ἕτερον ἢ τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν διαγωγῆ αὐτοῦ γέγονεν. In ms. itidem Ven. secundo utrobique ἢ... διαγωγῆς.

⁶ Mss. Ven. ambo, τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς.

⁷ In marg. edit. Rom., συναλιζόμενος.

⁸ Ms. Bas., ἀκριβέστερον δέ.

⁹ Ms. Ven. secundum, loco secundo, ἀνεδίδου.

¹⁰ Ms. Bas., ἐν αὐτῷ μεμνηκέναι γνωσθεῖν.

¹¹ Ms. Bas., ἀδιαίρετος.

¹² Ms. Bas., ὅστις τὴν φύσιν.

¹³ Abest ὅτι a mss. Bas. et Ven. secundo utrobique.

¹⁴ Adjecimus Ἰησοῦν e codd. Bas. et Ven. ambo. Concinit textus Latinus, *Jesum Christum in carne*. In vulg., *Χριστὸν sine Ἰησοῦν*.

ex Deo non est, et hic est Antichristus (I Joan. iv, 2, 3). A Quid autem est solvere Jesum, nisi humanam ab eo separare naturam (a) et sacramentum, per quod unum salvati sumus, impudentissimis evacuare figmentis? Caligans vero circa naturam corporis Christi, necesse est ut etiam in passione ejus eadem obsecratione desipiat. Nam (b) si crucem Domini non putat falsam, et susceptum pro mundi salute supplicium verum fuisse non dubitat; cujus credit mortem, agnoscat et carnem: nec diffiteatur nostri corporis hominem, quem cognoscit fuisse passibilem; quoniam negatio veræ carnis, negatio est etiam corporeæ passionis. Si (c) ergo Christianam suscipit fidem, et a prædicatione Evangelii suum non avertit auditum; videat quæ natura **831** transfixa clavis pependerit (d) in crucis ligno, et aperto per militis lanceam latere orucifixi, intelligat unde sanguis et atqua fluxerit, ut Ecclesia Dei et lavacro (e) rigaretur et poculo. Audiat et beatum Petrum apostolum prædicantem, quod sanctificatio Spiritus per aspersionem fiat sanguinis Christi. Nec transitorie legat ejusdem apostoli verba dicentis: *Scientes, quod non corruptibilibus argento et auro redempti estis de vana vestra conversatione paternæ traditionis, sed pretioso sanguine quasi agni incontaminati et immaculati Jesu Christi* (I Petr. i, 18). Beati quoque Joannis apostoli testimonio non resistat, dicentis: *Et sanguis Jesu (f) Filii Dei emundat nos ab omni peccato* (I Joan. i, 7). Et iterum: *Hæc est victoria quæ (g) vincit mundum, fides nostra* (I Joan. v, 4). Et: *Quis est qui vincit mundum, nisi qui credit, quoniam Jesus est Filius Dei? Hic est qui venit per aquam et sanguinem, Jesus Christus; non in aqua solum, sed in aqua et sanguine. Et spiritus est, qui testificatur, quoniam (h) spiritus est veritas. Quia tres*

Χριστόν ἐν σαρκὶ ἀληθινῶν, ἀπὸ Θεοῦ ἐστίν, καὶ τὸν πνεῦμα τὸ διακονῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀπὸ Θεοῦ οὐκ ἐστίν· καὶ οὗτός ἐστιν ὁ Ἀντίχριστος· τὶ δὲ ἐστὶ τὸ διακονῶν Ἰησοῦν, εἰ μὴ τὴν ἀνθρωπίνην ἀπ' αὐτοῦ φύσιν ἀποχωρεῖν, καὶ τὸ μυστήριον, δι' οὗπερ ἐσώθημεν μόνου, πειρασθῆναι μάταιον διὰ πλάσματων ἀνακιδῶν ἀπαργέζεσθαι; ὁ δὲ τὴν ἄγλυν ὑπιστάμενος περὶ τὴν φύσιν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀναγκάτως καὶ περὶ τὸ πάθος αὐτοῦ τῇ παραπλήσιᾳ τυφλώσει παραρροεῖ. **8** Καὶ γὰρ ἐ τὸν σταυρὸν τοῦ Δεσπότου ψευδῆ μὴ νενόμικε, καὶ ἐ τὸ πάθος τὸ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας ὁ ἀναδεδῆν, ἀληθῶς γενόμενον οὐδαμῶς ὁ ἀμφιβάλλει· οὐ τινος οὐκοῦν ἐπιγινώσκει τὸν θάνατον, ἐπιγινώσκῆτω **6** καὶ τὴν σάρκα καὶ μὴδὲ τῆς ἡμετέρας αὐτὸν σαρκὸς ἀνθρώπων ἀπαρνεῖσθω, ὃν παθητὸν ἔργω γενόμενον, ἐπειδήπερ ἡ ἄρνησις τοῦ ἀληθοῦς σώματος ἄρνησις ἐστὶ καὶ τοῦ πάθους τοῦ σώματος. Εἰ τοίνυν δέχεται πίστιν Χριστιανῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ κηρύγματος τοῦ εὐαγγελίου μὴ τὴν οὐκίαν ἀκῆν ἀποστρέφει, σκοπεῖτω ποία φύσις διακεκαρμένη τοῖς ἥλοις **7** ἐν τῷ τοῦ σταυροῦ ξύλῳ ἐκρέματο, καὶ ἀνωγεισῆς τῆς πλευρᾶς προσπεπηγότος τῷ σταυρῷ διὰ τοῦ δόρατος τοῦ στρατιώτου νοεῖτω πόθεν τὸ αἷμα, καὶ τὸ ὕδωρ ἐβῆν, ὥστε τὴν **832** Ἐκκλησίαν τὴν τοῦ Θεοῦ τῷ τε λουτρῷ καταρδεύεσθαι, καὶ τῷ πόμα τι. Ἀκούτω δὲ καὶ τοῦ μακαρίου Πέτρου τοῦ ἀποστόλου κηρύττοντος· ὅτι ὁ καθαρισμὸς **9** τοῦ πνεύματος διὰ τοῦ βαπτισμοῦ γίνεται τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ· μὴδὲ παροδικῶς ἀναγινώσκῆτω αὐτοῦ ἀποστόλου τὰ ῥήματα λέγοντος· Εἰδότες ὅτιπερ **10** οὐ φθαροῖς ἀργυρίῳ, ἢ χρυσίῳ ἤηγοράσθητε ἐκ τῆς ματαίας ὕμων καταροπαδότου ἀναστροφῆς, ἀλλὰ τῷ τιμίῳ αἵματι, ὡσανεὶ ἁμνοῦ ἁγίου, καὶ ἀμώμου **11** Χριστοῦ Ἰησοῦ. Καὶ τοῦ μακαρίου ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ ἀποστόλου τῇ μαρτυρίᾳ **12** μὴ ἀντιστάθω λαγοντος· Καὶ τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Ἰουῦ τοῦ Θεοῦ καθαί-

(a) Codd. collect. 24 cum vulgatoribus editis, et sacramentum fidei, per quod salvati sumus. Omnes nostri codd. cum prima editione lectionem a Quesn. textui insertam confirmant, exceptis duobus, in quibus vox unum omittitur. Vide not. 29 ejusdem.

(b) Vat. Hisp. et Isid., qui crucem.

(c) Cum plerisque et optimæ notæ codd. nec non cum prima editione, et Conciliorum, quibus Græca versio cohæret, reposuimus ergo pro enim, quod in paucioribus mss. et in Leonis editis habetur. Cod. Vat. collect. 3 habet Qui ergo pro Si ergo. Quidam codd. præsertim collect. Chalcedon., suscepit pro suscipit; ac dein, non avertat pro non avertit in Vindebon. Hisp.

(d) Ratisp., in cruce et aperto. Mox, militis lancea in Vat. collect. 11, primo loco. Dein pro fluxerit aliqui nostri codd., fluxerunt, fluxerint, vel effluxerint cum editis ante Quesn.

(e) Solus Vindebon. Hisp., regeneretur. Mox Vindebon. collect. 5, Ratisp. et mss. collect. 24, atque Baluzii omittunt et ante beatum. Postea, fiat sanguinis Jesu Christi in Vat. Hisp., Isid., Veron. 58 et Vat. 1322.

(f) Codd. utriusque Vindebon. addunt Christi post vocem Jesu.

(g) Duo cod. Veron. et Ratisp., et hic, et post pauca, vicit pro vincit. Dein, fides nostra pro fides vestra scriptum ex plerisque ac potioribus mss. cum editione prima, et Conciliorum, ac interpretatione Græca. Mox Veron. 8, Vindebon. collect. 5 et Ratisp. ignorant conjunctionem et. In Joanne quidem post versum

antecedentem immediate subjiciuntur versus sequentes, Quis est, etc. Post pauca in iisdem Veron. et Ratisp., quia Jesus est Filius Dei.

(h) Editi ante Quesn. cum mss. Vindebon. Hisp. et Vat. collect. 11, 21 et 24, habent: Christus est veritas, itomaque.

1 Ms. Ven. secundum, loco secundo, τοῦ Ἀντιχριστοῦ.

2 In marg. edit. Rom., διακονῶν L. Atque ita in ms. quoque Ven. secundo, secundo loco.

3 Ms. Basil., καὶ γὰρ σταυρὸν τοῦ Δεσπότου ψευδῆ μὴ νενόμισεν.

4 Ms. Bas. et Ven. ἀταδεύθη.

5 Ita legendum monent codd. Bas. et Ven. primus. Perperam in vulgatis, ἀμφιβάλλοι. Ut enim supra νενόμικε dixit, indicativo modo, ita et hic ἀμφιβάλλοι dicere debuit.

6 Ita cod. Bas., juxta Latinum, agnoscat et carnem; καὶ in vulgatis non apparet.

7 Ms. Bas., ἐν τῷ σταυρῷ ξύλῳ κενέμαστο: quæ ultima vox habetur etiam in ms. Ven. 2, secundo loco, primo vero, ἐκρέμαστο.

8 Codd. Bas. et Ven. secundus, utroque loco, νυγίσσης: Venetus vero primus, ἀνυγίσσης: quod certe corruptum a νυγίσσης; quæ lectio minime spernenda derivatur enim a νύσσω, pungeo.

9 Ms. Bas., τοῦ Θεοῦ.

10 Ms. Bas., οὐ φθαροῖς ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἤηγοράσθητε. Ms. Ven. secund., utroque loco, οὐ τοῦ φθαροῖς.

11 Ms. Bas., Ἰησοῦ Χριστοῦ.

12 Ms. Bas., μὴ ἐπανιστάθω.

sunt, qui testimonium dant, spiritus, aqua, et sanguis. A et tres unum sunt (Ibid. v, 8). Spiritus utique sanctificationis, et sanguis redemptionis, et aqua baptismatis : quia tria unum sunt, et individua manent, nihilque eorum a sui connexionē sejungitur ; quia catholica Ecclesia hac fide vivit, (a) hac ~~SSS~~ proficit, ut in Christo Jesu nec sine vera Divinitate humanitas, nec sine vera credatur humanitate Divinitas.

τὸ αἷμα * καὶ οἱ τρεῖς τὸ ἓν εἰσι, τὸ πνεῦμα δηλονότι τοῦ ἁγιοῦ, καὶ τὸ αἷμα τῆς λυτρώσεως, καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος. * ἄπερ τρία ἓν ἐστί, καὶ ἀμέριστα μένει· καὶ οὐδὲν αὐτῶν ὁ ἀπὸ 834 τῆς αὐτῶν χωρίζεται συναφείας· ἐπειδήπερ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία ἐν ταύτῃ ζῆ, καὶ προκόπτει τῇ πίστει. * Ἰνα ἡ μήτε δίχα τῆς ἀληθοῦς θεότητος· ἢ ἀνθεωπότης, μήτε δίχα τῆς ἀληθοῦς ἀνθρωπότητος ὁ ἢ θεότης πιστεύεται.

CAP. VI. *Eutycthis prava et subdola confessio. Quae ratione, si resipiscit, communioni sit restituendus. Legati mittuntur in Orientem.* — Cum autem (b) ad interlocutionem examinis vestri Eutycthes responderit, dicens : *Confiteor ex duabus naturis fuisse Dominum nostrum ante adunationem ; post adunationem vero unam naturam confiteor* : miror tam absurdum tamque perversam ejus professionem nulla judicantium increpatione reprehensam, et sermonem nimis insipientem (c) nimisque blasphemum, (d) ita omissum, quasi nihil quod offenderet esset auditum ; cum tam impie duarum naturarum ante incarnationem unigenitus Dei Filius fuisse dicatur, quam nefarie postquam *Verbum caro factum est*, natura in eo singularis asseritur. Quod ne Eutycthes ideo vel recte vel tolerabiliter aestimet dictum, quia nulla vestra est sententia (e) confutatum, sollicitudinis tuae diligentiam commonemus, frater charissime, ut si per inspirationem misericordiae Dei ad satisfactionem

itemque in Vindebon. collect. 5, secunda manu ac propterea restringenda est Quesnelli propositio, qua not. 31 lectionem textui insertam contineri affirmavit in omnibus mss., sed explicanda de codicibus suis. Postea duo codd. Veron. utrique Vindebon., Chigianus ac Ratisp., et aqua. Dein Veron. 57, Vat. collect. 3, cum alio Vat., *Hi tres unum sunt*. Editi ante Quesn. cum quibusdam mss., et *hi tres*.

(a) *Hac pro ac* reposuimus ex prima editione, et quinque antiquioribus et optimis mss. Mox voces in *Christo Jesu* desunt in decem codd. et in Graeca versione. Prima editio et Vindebon. Hisp., in *Domino Jesu Christo*.

(b) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 24, ad interrogationem. Vide not. 32 Quesn. Post pauca, *responderet pro responderit* in duobus mss. Veronens. Dein in quatuor codd. abest vox *nostrum*, et postea in decem vox *ejus*.

(c) Voces *nimis* et *blasphemum* omituntur in duobus mss. Veron., in Vat. 1322, in Vindebon. Hisp., in Ratisp. et in duobus Thuaneis a Quesnello memoratis not. 33, et apud Facundum.

(d) Vide not. 34 Quesn., ubi exhibet variantem codicis Corb. et Facundi, apud quem mox, *ante adunationem* legitur pro *ante incarnationem*, ut idem Quesn. animadvertit not. 35.

(e) Cod. Veron. 58, *confutatus*, Mox, *dilectionis tuae diligentium* habent perique etiam vetustiores codices cum editis Concilior. et Graeca versione, nec non quinque a Quesnello laudati not. 36. Ex his nonnulli addunt *igitur* post voces *dilectionis tuae*. Lectionem tamen editionum Leonis aliis codd. confirmatam praesertim Vindebon. collect. 5 Ratisp. et Romanae Ecclesiae Lectionario Vat. 3836, utpote valde congruam haud excludendam putavimus. Prima edi-

τῆς ἡμῶν ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας· καὶ πάλιν· ἀλήθεια ἐστὶν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον, ἢ πίστις ἡμῶν· ¹ καὶ τῆς ἐστίν, ὅς ἐνίκησε τὸν κόσμον, εἰ μὴ ὁ πιστεύων, δεῖ ² Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ὕψος τοῦ Θεοῦ ; οὗτος ὁ ἐρχόμενος δεῖ ὕδατος, καὶ αἵματος, Ἰησοῦς Χριστός· οὐκ ἐν τῷ ὕδατι μόνον, ἀλλ' ἐν ὕδατι, καὶ αἵματι· καὶ τὸ πνεῦμα ἐστὶ τὸ μαρτυροῦν, ³ ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα ἐστὶν ἡ ἀλήθεια. Τρεῖς γὰρ εἰσι οἱ μαρτυροῦντες, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ ἡ ἀλήθεια. ⁴ Ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα ἐστὶν ἡ ἀλήθεια. Τρεῖς γὰρ εἰσι οἱ μαρτυροῦντες, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ ἡ ἀλήθεια. ⁵ Ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα ἐστὶν ἡ ἀλήθεια. Τρεῖς γὰρ εἰσι οἱ μαρτυροῦντες, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ ἡ ἀλήθεια. ⁶ Ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα ἐστὶν ἡ ἀλήθεια. Τρεῖς γὰρ εἰσι οἱ μαρτυροῦντες, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ ἡ ἀλήθεια. ⁷ Ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα ἐστὶν ἡ ἀλήθεια. Τρεῖς γὰρ εἰσι οἱ μαρτυροῦντες, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ ἡ ἀλήθεια.

Πρὸς μέντοι γε τὴν διαλαλίαν τῆς ὑμετέρας ἀπροσίτου· ὁ Εὐτυχῆς ἀπεκρίνατο, λέγων· Ὁμολογῶ ἐκ δύο φύσεων γεγενῆσθαι τὸν Κύριον ἡμῶν πρὸ τῆς ἐνώσεως· μετὰ μέντοι τὴν ἔνωσιν μίαν φύσιν ὁμολογῶ· θυμαζῶ τὴν οὕτως ἀλλόκοτον, καὶ οὕτω διεστραμμένην ὁμολογίαν, μηδεμίαν τῶν δικαιοτάτων ἐπιτιμήσει δόξαται ἐπιλήψιμον· καὶ τὸν οὕτως ἀπρόνα λόγον ἐν παραδρομῇ γεγενῆσθαι, ¹² ὡς τῶν ἀκουσάντων οὐδὲν προσκρουσάντων ὁπότε τὸν αὐτὸν τρόπον ἐστὶν ἀσεβῆς τὸ λέγειν, ὡς ἐκ δύο φύσεων προ τῆς ἐνανθρωπήσεως· ¹³ ὁ μονογενὴς ἐστὶν Πιὸς τοῦ Θεοῦ, ὡς περ ἐστὶν ἀθέμιτον τὸ διαβιβαιοῦσθαι, ὡς μετὰ τὸ τὸν Λόγον σάρκα γενέσθαι, μία ἐν αὐτῷ φύσις ἐστὶν· ἔπερ ὅπως ἂν μὴ Εὐτυχῆς ὀρθῶς, ¹⁴ ἢ τ' οὖν ἀνεκτῶς ὑπολάβῃ ρηθέν· ἐπειδήπερ ἐξ οὐδεμίας ἡμῶν ἐπεστόμισται ψήφου, τὴν τῆς σῆς ἀγάπης ὑπομιμησάκομεν ἀκριβείαν. ἀδελφὲ τιμιώτατε, Ἰνα, εἰ διὰ τῶν τοῦ Θεοῦ οἰκτιρῶν εἰς ¹⁵ ἀπολογίαν περιούσιαται τὰ τοῦ πράγματος, ἢ ἀγνωσία τοῦ ἀμαθοῦς ἀνθρώπου καὶ ἀπὸ ταύτης ¹⁶ τῆς φθορᾶς κατὰ τὴν οἰκείαν 836 διάνοιαν ¹⁷ καθαρῶς.

C tio, sollicitudinis tuae diligentiam commonentes, hortamur, frater charissime, etc.

¹ Ms. Bas., τῆς ἐστὶν ὁ νικήσας τὸν κόσμον.
² Ms. Bas., Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ἐρχόμενος δεῖ ὕδατος. Ms. Ven. primum non habet Ἰησοῦς.
³ In marg. edit. Rom. δεῖ Χριστός ἐστὶν ἡ ἀλήθεια.
⁴ Ms. Ven. secundum, primo loco, καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἓν εἰσι.
⁵ Ms. Ven. secundum, primo loco, ἔπερ κατὰ τρία.
⁶ Deest αὐτῶν in ms. Ven. primo. In Basil. autem legitur αὐτοῦ : quae quidem lectio melior nobis videtur, nisi quod αὐτοῦ pro αὐτοῦ libentius legeremus. In ms. Ven. secundo, utrobique, ταυτῶν, quod itidem minime spernendum.
⁷ In marg. edit. Rom. notantur haec verba, tamquam exciderint, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. L. Scilioet, Ἰνα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μήτε, etc.
⁸ Ms. Bas., ἡ ἀνθρωπότης γνωρίζεται.
⁹ Ms. Bas., ἡ θεότης εἶναι πιστεύεται.
¹⁰ Ms. Bas. et Ven. secundum utrobique, ὡς Εὐτυχῆς ἀπεκρίνατο.
¹¹ Ms. Bas. et Ven. secundum utroque loco, μετὰ δεῖ τὴν ἔνωσιν ; quam veram lectionem esse vix dubitamus.
¹² Ms. Bas., ὡς τῶν ἀκουσάντων, ὅποτε τὸν αὐτὸν τρόπον ; corrupte.
¹³ Ms. Bas., ὁ μονογενὴς ἐστὶν ἀθέμιτον. Amanuensis scilicet hic dormitabat.
¹⁴ Ms. Bas., ἦτοι ἀνεκτός. In marg. edit. Rom. εἰς οὖν. Atque ita in ms. Ven. secundo utroque loco, sed conjunctim, εἰσιν.
¹⁵ In marg. edit. Rom., πληροφορίαν.
¹⁶ Ms. Ven. sec. utrobique, τῆς φθορᾶς τῆς κατὰ, etc.
¹⁷ In marg. edit. Rom., διὰ σοῦ καθ.

causa perducitur; imprudentia hominis **835** impedit etiam ab hac sensus sui (a) peste purgetur. Qui quidem, sicut gestorum ordo patefecit, bene coepit a sua persuasione discedere, cum vestra sententia coarctatus profiteretur se dicere quod ante non dixerat, et ei fidei acquiescere cujus prius fuisset alienus. Sed cum anathematizando impio dogmati noluisse præbere consensum, intellexit eum fraternitas vestra in sua manere perfidia, dignumque esse qui iudicium condemnationis exciperet. De quo si fideliter atque utiliter dolet, et quam recte mota sit episcopalis auctoritas vel sero cognoscit; vel si ad satisfactionis plenitudinem omnia quæ ab eo male sunt sensa viva voce et præsentis subscriptione damnaverit, non erit reprehensibilis organa correctum quantacumque miseratio: quia Dominus noster verus et bonus pastor, qui *animam suam posuit pro ovibus suis* (Joan. x, 14), et qui venit animas hominum salvare, non perdere (Luc. ix, 56), imitatores nos suæ vult esse pietatis: ut peccantes quidem justitia coerceat, conversos autem misericordia non repellat. Tunc enim demum fructuosissime fides vera defenditur, quando etiam a sectatoribus suis opinio falsa damnatur. Ad omnem vero causam pie ac fideliter exsequendam, **837** (b) fratres nostros Julium episcopum et Renatum presbyterum (c) tituli

(a) Cod. Veron. 58, *per te*, *perperam pro peste*. In Hisp. et Isid. nec non in Vat. collect. 3 et in mss. collect. 14, 21 et 24 cum editis ante Quesn., *macula per te purgetur*; quæ lectio orta videtur ex emendatione antiqui librarii, qui nactus in aliquo codice simili laudato Veron. voces *per te*, videns sensum imperfectum, ex ingenio addidit vocem *macula*. In ms. Vercell. collect. 8, *pravitare purgetur*. Cætera exemplaria lectionem a Quesnello inductam approbant. Confer ejus notam 37.

(b) Prima editio tituli Chiffettii cum paucis nostris mss. codd., *fratrem nostrum*, cæteri cum Græca versione, *fratres nostros*. Vide not. 38 Quesn. Mox, *Julianum* pro *Julium* habent mss. libri Vindebon. collect. 3 utriusque Hisp., Vat. Isid., alius Vat. collect. 11, unus Patavinus S. Justinæ, duo Veron. et Colbert. Baluzii cum editis ante Quesn. *Julium* autem præferunt, præter codices ab isto allegatos not. 39, antiqui libri Vat. collect. 3, item alius Vat. 5845, ac Vercell. collect. 8, Ratisp., Lectionarium Vat. 3836, et omnes codices collectionis Chalcedon. tum nostri tum Baluzii, nec non Græca interpretatio, quam ex mss. Venetis emendavimus. *Julium* quidem, non autem *Julianum* Romanæ sedis legatione functum et probat Quesnellus laudata nota 39, et nos multo magis confirmabimus, cum eundem *Julium* Puteolanum episcopum, non autem *Julianum* Coensem pseudosynodo Ephesinæ interfuisse in observationibus ad eandem notam ostendimus.

(c) Voces *tituli S. Clementis* in omnibus suis codicibus, uno Barberino excepto, se reperisse affirmat Quesnellus nota 40, ac proinde leguntur inter cæteros in codd: Corb. collect. 2, Trecopith. et Thuan. collect. 5, in Grimánico collect. 48, et in aliis quibus ille usus est. Nos, qui in hunc præcipue locum plures codices contulimus, eas voces desiderari deprehendimus in codicibus octo collectionum, nimirum 3, 9, Hisp. 13, 17, 19, 21, 22 et 23, nec non in Græca versione et duobus peculiaribus mss. Veron. 8 et 58. Econtra invenimus in mss. quinque collectionum epistolarum, scilicet 5, 8, 40, 12 et 24, quibus si addas Quesnelli codices Corb. collect. 2, et Grimán.

A **0**: τις μὲν οὖν, ὡς ἡ τάξις τῶν πεπραγμένων ὁλοῖ, καλῶς ἀναχωρεῖν ἦν ἀρεῖα μὲν ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐνοστάσεως, ὁπρὶν αὐτὸν ἡ ὑμῶν ἀποφάσει συνεχόμενος, ὠμολόγηι λέγειν ἐκ τῆς πίστεως, ἢ ὁ πρότερον οὐκ εἰρήκει, καὶ ταύτην ἐρησυχάζειν τῇ πίστει, ἢ ἐτύγχανε πρῶτον ἄλλοτριος. Ἄλλ' ὁπότις ἐν τῇ ἀναθεματιστέῳ ἀσεβείᾳ δόγματι συναίνειν οὐκ ἠδούλετο, ἐγὼ αὐτὸν ἡ ὑμῶν ἀδελφότητι, ἐν τῇ οἰκίᾳ **2** διαμένοντα κακοδοξία, καὶ ἄξιον εἶναι τοῦ δέχεσθαι τὴν κρίσιν τῆς καθαρῆσεως· ἐφ' ἧς περ, εἰ πιστῶς, καὶ συμπερόντως ἀγαθῆ, καὶ εἰ βράδιον γούν, ὁμοῦς ἐπιγινώσκαι, ὅπως εἰς δέον ἢ τῶν ἐπισκόπων ἐπ' αὐτῶν αὐθεντία κινήται· **3** ἢ εἰ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀπολογίας ἴδοι, ὥστε πάντα τὰ παρ' αὐτοῦ κακῶς φρονηθέντα, ἐναργεῖ, καὶ παρούση τῇ φωνῇ, καὶ οἰκίᾳ δὲ καταδικασθῆναι ὑπογραφεῖ, οὐκ ἔσται καταγνώσεως ἄξιος ὁ περὶ τὸ διορθωθέντα **4** ὁποσοσούν θεός· ἐπειδήπερ ὁ Κύριος· ἡμῶν ὁ ἀληθινός, καὶ ἀγαθὸς ποιμὴν, **5** ὁ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θεὸς ὑπὲρ τῶν προβάτων τῶν **6** λαοῦ, καὶ δεῖ ἴλασε τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων σῶσαι, οὐκ ἀπολέσαι, μμητὰς ἡμᾶς τῆς οἰκίας ἀγαθότητος εἶναι βούλεται· ἵνα τοὺς μὲν ἀμαρτανοντας σωφρονίσῃ τὸ δίκαιον, **7** τοὺς δὲ ἐπιστρέψαντας ὁ τῆς συμπαθείας οἴκτος μεθαρμῶς ἀπόσῃται. Τότε γὰρ ὄντως, τότε τὸν ἀγαθὸν τῶν καρπῶν τὸ τῆς πίστεως ἀληθῆς ἐκδικεῖται, ὅτε καὶ παρὰ τῶν τῆς δυσσεβείας **8** ἐξάρχων ἡ οἰκία κακοδοξία **9** καταδικάζεται. Πρὸς δὲ τὸ πᾶσαν τὴν **838** ὑπόθεσιν **10** εὐσεβῶς, καὶ πιστῶς **11** ἐναντι-

collect. 18, eas voces septem collectionibus comprobantur. Accedunt Lectionaria et codices sermonum quibus hæc epistola inseruitur, nec non exemplar Sighardi. In mss. Ottonib. 93, et Vat. 3791 collect. 11, bis hæc epistola describitur, et primo loco eadem verba exhibentur, secundo autem desiderantur. De codice Vat. Regiæ collect. 1 nihil memoravimus, cum in eo hæc epistola desinat antecedentibus verbis, *opinio falsa damnetur*, uti similiter desinit in duobus Lectionariis Bas. Vat. 405 et 407. Inter hæc tam diversa utrinque documenta, pro negativa sententia plurimi inter cæteros habendi sunt codices collectionis Chalcedonensis et Græcæ interpretationis, quæ in Chalcedonensi synodo lecta fuit. Pro affirmativa vero maximam auctoritatem habent præ cæteris Lectionaria, ac præsertim vetustissimum Vaticanum 3836, quod usui fuit ipsi Ecclesie Romanæ in basilica SS. apostolorum

- C**
1 Ms. Bas., ὁ πρότερον εἰρήκει.
2 Ms. Ven. primum, μένοντα.
3 Ms. Bas., ὡς εἶπε πρῶτ' τὸ τέλος. Ms. Ven. primum, ἦ εἰ, secundum vero utrobique, εἰ tantum.
4 Hanc, quæ vera lectio est, hausimus e ms. Ven. secundo, primo loco, qui quidem habet, πῶς οὖν, sed prima syllaba ὁ errore amanuensis deest. In vulg., ὁπωσοῦν; perperam.
5 Placuit addere αὐτοῦ auctoritate cod. Bas. juxta Latinum, *animam suam*. In vulg., ὁ τὴν ψυχὴν θεός.
6 Ms. Bas., αὐτοῦ.
7 Prætulimus, utpote minus implexam, lectionem hanc cod. Basil. in vulg., τοὺς ἐπιστρέψαντας ὁ δὲ τῆς συμπαθείας μεθαρμῶς οἴκτος ἀπόσῃται. In ms. Ven. primo, ὑποστρέψαντας.
8 In marg. edit. Rom., ἀντεχομένων.
9 In hoc verbo καταδικάζεται desinunt mss. Ven. 164 et 555, secundo loco, nec non alius Ven. 165, utroque loco; et hic ultimus sequitur, ἰδοὺ, εἰδὼς οὐν λαί. In ms. Bas., καταδικασθῆται; qui sequitur, πρὸς δὲ καὶ τὸ.
10 Ms. Bas., ἀκριβῶς.
11 Ms. Bas., ἀνυπόβηται.

sancti Clementis, sed et filium meum Hilarum diaconem vice nostra direximus. Quibus Dulcitiu nostrum nostrum, cujus fides nobis est (a) probata, sociavimus: confidentes ad futurum Divinitatis auxilium, ut is qui erraverat, damnata sensus sui pravitae, salvetur. (b) Deus te incolumem custodiat, frater charissime. Data idibus Junii, Asturio et Prologene viris clarissimis consulibus (c).

EPISTOLA (d) XXIX.

(e) AD THEODOSIUM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — Legatos vice sua destinat ad Synodum Ephesimam, occasione Eutychis indictam. De eodem meliora sperat.

839 (f) Cæsari THEODOSIO, religiosissimo et piissimo Augusto, LEO papa Ecclesie catholice urbis Romæ.

Quantum rebus humanis consulere providentia divina dignetur, sollicitudo clementie vestrae, Spiritu Dei incitata demonstrat, quæ in catholica Ecclesia nihil impacatum, nihil vult esse diversum: quoniam fides, quæ non nisi una est, in nullo potest sui esse dissimilis. Unde licet Eutyches, quantum gestorum episcopaliu ordo patet, imperite atque imprudenter errare detectus sit, debueritque (g) a sua,

apostolorum Philippi et Jacobi. Difficile tamen videri potest Leonem, qui in tot epistolis alios Romanæ Ecclesie presbyteros, et hunc ipsum Renatum nominans, nunquam titulum designavit, hac tantum in epistola titulum S. Clementis eidem affixisse. Num hic titulus ad marginem olim a quopiam, qui Renati titulum noverat, annotatus, in textum deinceps irreperit, aliis judicandum relinquimus. Mox quidam codices et prima editio *Hilarium* vel *Ilarium diaconum*.

(a) Codd. coll. Chalcedon. Vat. collect. 3 Veron. 8, Florentin. collect. 13, et exemplaria collect. 24 cum editione prima, et Conciliorum adsunt. sæpe. Confer. notam 41 Quesn.

(b) Sex voces sequentes desunt in duobus Veron., in Vat. collect. 3, in utrisque Vindebon. collect. 5, et Hisp. in Vat. collect. 8, in Ratisp. Florentino, Vat. 1322, et mss. collect. 24 cum prima editione. Jure autem recipiendæ fuerunt auctoritate aliorum codicum, ac potissimum collectionis Chalcedonensis, ac Græcæ interpretationis. Vid. not. 42 Quesn.

(c) In mss. utrisque Hisp. ac in Isidorianis et aliis libris, qui ab Hispanica vel Isidoriana procedunt, notatur *æra cccclxxxvi*. Est notatio chronica Hispanorum: propria, quæ ab Hispanis adjecta fuit. Legendum *æra cccclxxxvii*, ut respondeat anno 449. Vide not. 44 Quesnelli. In uno codice Divionensi Bohierii collectionis Chalcedonensis hæc peculiaris adduntur: *Tiburinus notarius jussu domni mei venerabilis Papæ Leonis edidi*. Quo ex fonte amanuensis Bohieriani codicis sumpserit hanc notationem, quæ non tam in omnibus aliis nostris et Baluzii codicibus Latinis ejusdem collectionis Chalcedonensis, sed etiam in Græca interpretatione omittitur, conjici nequit. Antiquam sane originem prodit. A Leonis I ætate alienam affirmat Quesnellus not. 43 vocem *domni*. Eam vero Leonis præfixam invenimus in vetustiss. ms. Lectionario Vat. 3835, quod fuit usui basilicæ SS. Philippi et Jacobi. Sic enim ibi pag. 176: *Explicit sermones domni Leonis papæ de Ascensione Domini nostri Jesu Christi numero duo*. Baluzius in notis ad hæc epistolam Quesnelli notationem impugnat, sed rationibus quæ non satisfaciunt.

(d) Al. 26. Quæ autem antea 29 erat, nunc 23. Scr. 13 Junii an. 449.

ναί, τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν ¹ Ἰουλιὸν τὸν ἐπίσκοπον, καὶ Ἐρνάστον τὸν πρεσβύτερον ἔτι γε μὴν καὶ τὸν ² υἱὸν μου Ἰλάρον τὸν διάκονον, εἰς τὸν ἡμῶν ἀπεστάλακαμεν τόπον. ³ Οἱς Δουλκίτιον τὸν νοτάριον τὸν ἡμέτερον, οὗ τὴν πίστιν ἔδοκιμάσαμεν, συναξούσαμεν, θαρρῶντες ⁴ τὴν τοῦ Θεοῦ παρεσομένην βοήθειαν, ὥστε τὴν πλανηθέντα καταδικάσαντα τὴν σκαιότητα τοῦ φρονήματος τοῦ οἰκείου σωθῆναι. Ὁ Θεὸς ἐρρωμένον σε ⁵ διαφυλάττοι, ἀδελφεέ προσφιλέστατε. Ἐδόθη εἰδοῖς Ἰουνίου ⁶.

840 τῷ ἐνδοξοτάτῳ καὶ φιλανθρωποτάτῳ Θεοδοσίῳ Ἀυγούστῳ, Λέων ἐπίσκοπος.

B

¹ Ὅσοι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων κατὰ δύναμιν προνοεῖν κατοχοῖ τῆς ὑμετέρας φιλανθρωπίας ἢ φροντίς, ² πνεύματι Θεοῦ κινηθεῖσα, εὖ ἂν ἔχοι, μὴ βουλομένη Περὶ τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν διαφορὰν, ἀλλ' εἰρήνην ³ τυγχάνειν. Καίπερ ἡ πίστις μία οὖσα, ταυτῆς οὐκ ὀφείλει τυγχάνειν ἀνομοία. Ὅθεν, εἰ καὶ Εὐτυχῆς, ὡς αἱ τῶν ἐπισκοπικῶν ὑπομηκνύτων τάξεις ἐπανερωσαν, ἀπίστως καὶ ἀτυχεῖως πεπλανηθεὶς ἀποδόξειται, καὶ

(e) Exstat hæc epistola in mss. collect. 2, 5, 14, 12, 13, 17, 18, 19 et 21 usque ad 24, ac in exemplo Sighardi. Relegimus ad codices undecim, quibus alii tres Baluzii adjiciendi sunt. In collectione 5 hic titulus legitur cap. 80: *Ad Theodosium imp. de synodo Ephesi celebranda*.

(f) Soli codd. collect. 47 Chalcedon., ad quos unus Thuaneus a Quesnello not. 1 memoratus pertinet, hanc inscriptionem præferunt: *Gloriosissimo et clementissimo Theodosio Augusto Leo episcopus*, Cæsaræ collectiones vulgatam inscriptionem præferunt, si excipias Ratisp. collect. 19, in qua inscriptiones abbreviatæ exhibentur: *Leo episcopus Theodosio Augusto*. In ms. Florentine collect. 13 exigua varietate habetur: *Cæsari Theodosio religiosissimo et piissimo Augusto Leo Ecclesie catholice episcopus in Domino salutem*.

(g) Ita ex Ratisponensi et omnibus nostris ac Baluzii codd. collection. Chalcedon. Editi cum aliis mss., a sua merito reprobabili persuasione. Mox, quia pro *quoniam* in mss. Veron. 57 atque Ratisp.

(i) Ita duo codd. Ven. 164 et 555, in epistola primo loco descripta, qui soli hunc locum exhibent, uti monuimus paulo ante annot. x (Col. 780, n. 9). Editi perperam, Ἰουλιανόν. Confer. annot. 81 (Col. 779, n. b) in Latinum textum.

¹ Ms. Bas., υἱὸν μάλλον.

² Ms. Bas., εἰς Δουλκίτιον τὸν ἐμὸν νοτάριον, ὧν καὶ τὴν πίστιν.

³ M. Bas., τὴν θείαν.

⁴ Ms. Bas., διαφυλάξει, ἀδελφεέ θεοφιλέστατε. Quæ autem sequuntur, ἐδόθη, etc. in eodem ms. desiderantur.

⁵ Vulgati addunt, ὑπαταίας Ἀσπερίου καὶ Ἡρωτογόνου τῶν λαμπρωτάτων ὑπάτων; sed hæc nostri codd. prætermittunt; nec dubitamus Romanorum editorum arbitrio ex Latino textu suppleta fuisse.

⁶ In marg. edit. Rom., ὅσης ἡ θεία πρόνοια ἐπιμελείας καταχοῖ τὰ ἀνθρώπινα, δεικνύσει τῆς ὑμετέρας, φιλανθρωπίας ἢ φροντίς πνεύματι Θεοῦ κινηθεῖσα, εὖ βουλομένη, etc.

⁷ Ms. Ven., νεύματι.

⁸ Ms. Ven., ὑπάρχειν. Mox in marg. edit. Rom., καὶ γὰρ pro καίπερ, ex conjectura.

quæ merito reprobatur, persuasione discedere, quoniam tamen pietas vestra, quæ in honorem Dei religiosissime catholicam diligit veritatem, (a) apud Ephesum constituit synodale (b) iudicium, ut imperito seni ea in qua nimis caligat veritas innotescat: fratres meos (c) Julium episcopum, 841 et Renatum presbyterum, et filium meum Hilarum diaconem misi, qui ad vicem præsentis meæ pro negotii qualitate sufficerent; et qui (d) eum secum deferrent iustitiæ ac benignitatis affectum, ut quia dubitari non potest, quæ sit christianæ confessionis integritas, et totius erroris pravitas damnaretur: et si resipiscens, qui deviaverat, (e) pro venia supplicaret, sacerdotalis ei bevenolentia subveniret; cum in libello suo, quem ad nos misit, hoc saltem sibi ad promerendam veniam reservaverit, ut correcturum, se esse promitteret quidquid nostra sententia de his, quæ male senserat, improbasset. (f) Quid autem catholica Ecclesia universaliter de sacramento Dominicæ incarnationis credat et doceat, ad fratrem et coepiscopum meum Flavianum plenius continent scripta, quæ misi. Data idibus Junii, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

(a) Voces apud Ephesum desunt in cod. Ratisp. et in Græca versione.

(b) Editi ante Quesn. cum aliquot mss. etiam antiquiorum collectionum, concilium. Retinimus iudicium, quod Quesnellus induxit auctoritate cod. Grim. et unius Thuanei ab eo allegati not. 2; quippe eandem lectionem confirmant noster Ratispon. et omnes codd. præstantissimæ collect. Chalcedon. nec non Græca versio.

(c) Ms. cod. Vindebon. collect. 5 et alii collect. 11 ac 24, nec non Colbertinus apud Baluzium cum editis ante Quesn., Julianum. Reliqui codices melius Julium, ut videre est ex annot. 81 (Col. 779, n. (b) in epist. præcedentem. Similiter quidam codices et antiquæ editiones Leonis paulo post habent Hilarium perperam pro Hilarum.

(d) Duo codd. a Quesnello allegati in margine, meum secum ferrent.... affectum.

(e) In Ratispon. deest pro venia. Mox in Vindebon.

ἄφειλεν ἀπο τῆς τοιαύτης συνειδήσεως τῆς αἰτίως ἀποδοκιμαζομένης ἀναθεῖν· ὁμοίως, ἐπειπερ ἡ ὑμετέρα εὐσέβεια, ἢ εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τὴν εὐλαδιστάτην καθολικὴν ἀλήθειαν ἠγάπησα, τετύπωσα συνοδικὸν κριτήριον, ὥστε τῷ ἀπειρῷ γέροντι τὴν ἀλήθειαν, περὶ ἣν μάλιστα διασφαλταί, φανεραποιεῖσθαι, τεύξαι ἀδελφούς· τοὺς ἡμετέρους· Ἰούλιον τὸν ἐπίσκοπον, καὶ Ῥενάτον 842 τὸν πρεσβύτερον, καὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν διάκονον Ἰλιάρων πέμπομα, τοὺς εἰς τόπον ἐμὸν κατὰ τὴν τοῦ πράγματος ποιότητα δυναμένους ἀρκεῖν, καὶ ἰσχύοντας αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ δικαίου καὶ ἀγαθοῦ μεταγαγεῖν διάθεσιν· ἵν' ὅτι περ ἀμφοτέρων οὐ δύναται, ὁποῖόν τι τυγχάνει τῆς τῶν χριστιανῶν ὁμολογίας τὸ ἀέρατον, καὶ πάσης τῆς πλάνης τὸ φαῦλον καταδικασθεῖν, καὶ, εἰ ἀνανήψαιεν, δεσπερ κελύμενοι, ἐπερ συγγνώμης παρακαλέσων, ὅς τῶν ἐπισκόπων αὐτῷ βοήθειαν ἐπικουρήσαι. Ἐπειπερ ἐν τῷ ἑαυτοῦ λιθέλλῳ τῷ πρὸς ἡμᾶς ἀποσταλέντι καὶ τοῦτο ἑαυτῷ πρὸς τὸ ἀνωθῆναι συγγνώμης ἐρύλασεν, ἐπαγγελλόμενος· ἑαυτὸν διορθοῦν, εἰ τι ὅ' ἂν ἡμετέρα γνώμη περὶ τούτων, περὶ ὧν κακῶς ἤθετο, ἀποδοκιμάσειεν. Τί δὲ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία καθόλου περὶ τοῦ θείου μυστηρίου τῆς Δεσποτικῆς σαρκώσεως πιστεύει, καὶ διδάσκει, τῷ ἀδελφῷ ἡμῶν, καὶ συνεπισκόπῳ Φλαυιανῷ, σαφέστερον τὰ ἐκκεταμένα γράμματα ποιείγει.

collect. 5, supplet.

(f) Codd. Corb. et Divion. Baluzii, Quid autem R. catholica Ecclesia, id est, ut idem Baluzius interpretatur. Quid autem Romana catholica Ecclesia.

¹ Ms. Vend., ἀγαπᾷ; optima lectio, et Latino textui adamussim conveniens, si supra pro ἡ legatur ἢ.

² In marg. edit. Rom., καὶ οὕτως πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν διαθέσεως ἔχοντας, ὥστε ὅτι περ ἀμφοτέρων, etc.

³ Ms. Ven., ποῖόν τε.

⁴ Ita scribimus auctoritate ms. Ven. Perperam in vulg., εἰ ἀνανήψαιεν.

⁵ In marg. edit. Rom., ἡ τῶν ἐπισκόπων αὐτῷ βοήθεια ἐπικουρήσαι.

⁶ In marg. edit. Rom., ἀν τοῦτο, ex Lat.

⁷ Ita legendum omnino ex ms. Ven. Male in vulg. ἀποδοκιμάσειεν.

ADMONITIO IN EPISTOLAS SEQUENTES XXX ET XXXI.

1. Etsi duæ quæ ad Pulcheriam eadem die ac de eadem re scriptæ inveniuntur epistolæ, aliquot non tam sententiis quam verbis sunt plane similes, in multis nihilominus discrepant inter se, et altera ob insertas additiones est longe prolixior. Styli autem ratio et codicum atque collectionum antiquarum auctoritas, quibus utraque fulcitur, nequaquam sinunt ut alterutra alii quam Leoni tribuatur. Exemplaria tum Latina, tum Græca antiquissimæ collectionis 47 Chalcedonensis, et Ratisponensis collectio 19, præter collectionem duodecimam et vigesimam secundam, primam epistolam satis vindicant; codices vero collectionum 2, 5, 11, 12, 13, 18, 20, 21, 22, 23 et 24, cum exemplo Richardi, et peculiari ms. Vat. Regiæ 295, alteram tulerunt. Cur autem eodem die duæ ejusmodi epistolæ ad Pulcheriam traditæ fuerint, et quæ prius, quæ autem posterius scripta censenda sit, curiosius inquiri potest quam ulla satis tuta ratione definiri.

2. Quesnellus in prima editione (Tom. II primæ edit. pag. 850) existimavit a pontifice primo scriptam ut synodus in conventum simplicem apud Constantinopolim commutaretur. Idcirco enim sub finem ejusdem fuisse epistolam 30, et ad Pulcheriam transmissam per legatos, cum adhuc spes nonnulla superesset fore epistolæ scriptum putat: Sed ei qui in errore est melius consulatur, si ubi desipuit, ibidem resipiscat; et ubi damnationem meruit, illic indulgentiam consequatur. Cum vero impedita incidit, quibus hæc epistolæ Pulcheriæ data non fuerit; ejusdem exemplum ab eam Leo iterum post pseudosynodum Ephesinam transmisit, ut liquet ex epist. 45. Hac autem occasione eam epistolam paucis demptis, quæ de Eutyche jam recitavimus, nonnullis etiam mutatis, auctiorem ab ipso Leone factam fuisse censuit, uti est epistola 31. At si post Ephesinam latrocinium in eadem epistola, cum ad Pulcheriam iterum missa fuit, aliquid fuisse immutatum, quod tempori ac circumstantiis non amplius congrueret, illud procul dubio additamentum non accessisset, quod sanctus pontifex se ab adeunda Ephesina synodo sollicitius excusat.

3. Hanc autem primam sententiam ipse Quesnellus deseruit in editione secunda, et in contrariam præter opinionem transiens, docuit epistolam longiorem 31 a Leone scriptam et missam fuisse ad Pulcheriam statim

post acceptas Theodosii litteras, id est paulo post III idus Maias; notam enim chronicam, quæ idus Junias signat, et in pluribus mss. deest, ex breviori epistola 30 sumptam ac perperam translata est opinatus. Breviorem vero epistolam 30 missam fuisse per legatos idibus Junii manifestum est.

4. Hæc tamen opinio nec probari, nec defendi potest. Cum enim Leo imperatoris litteras acceperit III idus Maias, si statim scripsisset ad Pulcheriam, ad ipsum etiam imperatorem rescripsisset. Liqueat autem eum accepta imperatoris epistola III idus Maias, et Flaviani litteris per idem circiter tempus acceptis unquam gestis Constantinopolitanæ synodi adversus Eutychem, mox scripsisse ad eundem Flavianum brevissimam epistolam 27, XII kal. Junias, qua eum de acceptis gestis monuit, nec non de fusiori epistola quam citius fieri posset transmittenda, ubi de controversia iudicium ferretur. Huic autem studio intentus, nec non legatis eligendis atque instruendis, qui concilio jam indicto vice sui interessent, epistolas pluribus tradendas in illud tempus distulit, quo legati cum dogmatica epistola transfretarent. Hinc plures ejusdem epistolæ datæ leguntur iisdem idibus Junii, quibus dogmatica ad Flavianum epist. 28 signata fuit, ac in omnibus nominantur legati, et eadem epistola ad Flavianum illis jam tradita memoratur. Horum vero omnium satis expressa sit mentio etiam in longiori epist. 31 ad Pulcheriam, legatorum quidem illis verbis cap. 4: *In his fratribus meis, quos vice mea misi*; epistolæ autem dogmaticæ scriptæ idibus Junii illis capitis ultimi: *Quod etiam S. Flaviano episcopo me clementia tua scripsisse cognoscat*; quæ verba pariter inserta leguntur epistolæ 30 iisdem procul dubio idibus Junii scriptæ. Quomodo ergo epist. 31 aliquanto ante Junium mensẽ exarata ac transmissa dici potest?

5. Quid autem dicendum? Ut omittantur incerta, cum brevior epistola 30 in Græca et Latina collectione Chalcedonensi invenitur, et legatorum nomina distincte præferat, ut epistolæ cæteræ, quæ cum litteris ad Flavianum iisdem legatis traditæ fuere, hæc quoque ad Pulcheriam transmissa, eidemque aliquando tradita, ac in Oriente vulgata, ac exinde Græcæ reddita negari non potest. Auotior vero epistola 31, etæi in Græca collectione desideretur, cum tamen exstet in pluribus Latinis antiquis collectionibus, quæ breviori epistola carent, Leoninamque rationem ubique referat, a Leone abjudicari nequit. Eodem autem die iduum Junii data dici debet, ut eæ quoque collectiones præferunt, quæ carent epistola 30; neque enim chronicam ejusmodi notam harum collectionum auctores transcribere potuerunt, ut coniecit Quessnellus, ex epistola breviori, quam ignorarunt. Sine ullo autem certiori documento aliud quidpiam affirmare seu divinare non licet. Solum probabiliter credi potest duo ejusdem epistolæ exemplaria a Leone fuisse lucubrata, alterum longius, brevius alterum; hoc autem brevius in Orientem misisse, unde in Græcam linguam translatum fuit; alterum vero longius retinuisse apud se, et in Occidente aliquando vulgatum, in plerasque Latinas collectiones transisse.

6. Longior epistola in eo potissimum discrepat a breviori, quod in illa a cap. 2 ad medium cap. 3 catholicum dogma aliquot probationibus statuitur, quæ in breviori omittuntur. Forte post scriptam epist. 28, ad Flavianum, in qua idem dogma similibus probationibus plenius constituitur, ex litteris ad Pulcheriam eas probationes detrahendas censuit, et hac occasione eam quoque partem subduxit, qua se excusabat ne ad synodum accederet, aliaque pauca suo more mutavit vel addidit, quæ in breviori epistola leguntur. Hac autem in Orientem missa, epistola longior ob dogmaticam fusiorem institutionem Occidentalibus maxime placuit, et idcirco hæc potissimum inter Latinos vulgata fuit.

7. Unum hic suspicari quispiam posset, epistolam 31, ad Pulcheriam, cum aliquot sententias contineat similes sententiis epistolæ 37, ad Theodosium datæ die 20 Junii, eodem die scriptam ac eadem occasione missam fuisse. Leo nimirum acceptis imperialibus litteris, quæ ipsum invitabant ad synodum, sicut hac de re bis ad Theodosium scripsit, ita etiam bis ad Pulcheriam scripsisse videri potest. Primum ad utroque per legatos scripsit idibus Junii, ad Theodosium epistola 29, ad Pulcheriam vero epistola 30. Dein cum ad imperatorem iterum dedit epistolam 37 die 20 Junii, ea forte de causa quod metueret ne in ea angustia temporis synodo præstituti legati Ephesum properare coacti, epistolam 29 eidem Augusto tradere non possent, hæc eadem occasione et causa ad Pulcheriam quoque scripsisse epistolam 31 non improbabile iudicabitur. Sed contra fidem earum collectionum quæ chronicam notam iduum Junii exhibent, eamque ex epistola 30 non potuerunt sumere, hanc opinionem inducere nequivimus. Id autem multo potius alia ratione, quæ conjecturam numero præcedenti propositam magis magisque confirmabit. *Si epistolæ*, inquit Leo epist. 45, *quæ in fidei causa per nostros clericos directæ sunt, ad vestram pietatem pervenissent, certum est remedium vos his rebus quæ contra fidem factæ sunt... præstare potuisse*. Indicatur epistola 30, per legatos missa quæ, his Ephesum profectis ad Augustam non pervenit. Aliam ergo eadem in re et pleniorẽ quidem epistolam ad eandem Pulcheriam se alia occasione post legatorum discessum non direxisse præsumit; alias hæc, non æque ac illa prior alio traducta, eundem effectum multo magis peperisset, ita ut opus non fuerit prioris epistolæ 30 exemplum ad eandem una cum epist. 45 iterum mittere. Igitur epistola 31 ad Pulcheriam missa non fuit, sed ab ipso Leone apud se retenta, solaque epist. 30 ad eam prius per legatos directæ, et iterum cum epist. 45, unde hæc sola in Græcum traducta fuit, ut numero 6 coniecimus. Hanc autem breviorẽ epistolam, cum ad Pulcheriam certo missa fuerit, primum proferemus.

(a) EPISTOLA XXX.

AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

SYNOPSIS. — I. *Christum nostri generis hominem esse. Nestorii et Eutychis errores.* — II. *Cum veritas carnis in Christo impetitur, totam fidem concuti.*

847 (b) LEO EPISCOPUS, PULCHERIE AUGUSTÆ.

848 Ἡ ἐπιτολιτὴ καὶ φιλοθεμιποσύνη θυγατρὶ Πουλχερίᾳ, Αἰσῶν ἐπίσκοπος

CAP. II. — Quantum sibi fiducia de fide vestra clementiæ Ecclesia Dei debeat polliceri, multis sæpe probavimus documentis, dum sicut Spiritu sancto

ἵνα πεποιθῆσιν περὶ τῆς πίστεως τῆς ὑμετέρας φιλοθεμιτικῆς ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ ὁρῶν ἐπαγγελῆσθαι, πολλὰς πολλὰς διδασκαλίας ἠ ἐπεδείξαν. Τοῦτο τοῦ

(a) Scripta 13 Junii an. 449.

(b) In mss. Latinis collectionis Chalcedonensis inscriptio desideratur; solum enim habetur hic titulus: *Epistola Leonis archiepiscopi Romæ ad Pulcheriam Augustam*. Ex antiqua autem versione, quæ in Græcis codd. Chalcedonensibus invenitur,

hæc inscriptio Latine reddi potest: *Gloriosissimæ et humanissimæ filix Pulcherix Leo episcopus*. Retinuit inscriptionem vulgatam, quæ in cæteris nostris Latinis codicibus legitur.

¹ In marg. edit. Rom., ἐπίγνωμεν. Ex Lat.

docente didicistis, illi per omnia potestatem vestram subijcitis, cujus munere et protectione regnatis. Unde quia contra integritatem fidei Christianæ, dissensionem quamdam in Constantinopolitana Ecclesia, Eutychæ auctore generatam, fratris et coepiscopi mei Flaviani relatione cognovi, ita ut totius causæ speciem synodaliū gestorum textus ostenderet, dignum gloriæ vestræ est ut error qui de imperitia magis quam de versutia natus est auferatur, priusquam ulla vires de consensu imprudentium pertinacia pravitatis acquirat. Nam quantum Nestorius a veritate exoidit, dum Dominum Jesum Christum de matre virgine hominem solum asserit natum, tantum etiam hic a catholico tramite deviauit qui de eadem virgine editum non nostræ credit esse naturæ : ut quod formam servi gessit, quod nostri similis fuit atque conformis, **849** quædam nostræ carnis fuerit imago, non veritas. Nihil autem prodest Dominum nostrum beatæ (a) Mariæ virginis filium, hominem dicere, si non illius generis ac seminis homo creditur, cujus in ipso Evangelii exordio prædicatur. Unde multum doleo, multumque contristor, quod hic qui antea de humilitatis proposito laudabilis videbatur, contra unicam spem nostram patrumque nostrorum, vana et nimis perversa audet astruere. Qui cum videret insipientiæ suæ sensum catholicis auribus displicere, revocare se a sua opinione debuerat, (b) nec ita Ecclesiæ præsu- les commovere, ut sententiam damnationis exciperet. Quam utique si in suo sensu voluerit permanere, nullus poterit relaxare. Sedis enim apostolicæ moderatio hanc temperantiam servat, ut et severius agat cum obduratis, et veniam cupiat præstare correctis.

CAP. II.— Quia ergo mihi multa fiducia est de pietatis tuæ sincerissima fide, obsecro (c) gloriosissimam clementiam tuam, (d) ut sicuti sancto studio tuo catholica prædicatio semper adjuta est, ita nunc quoque ejusdem faveas libertati. Non enim portiuncula aliqua fidei nostræ, quæ minus lucide sit clara, pulsatur; sed hoc imperita resultatio audet incensere quod Dominus in Ecclesia sua neminem voluit ignorare. **851** Et ideo pro vestræ pietatis consuetudine elaborare dignemini, (e) ut quod contra singulare sacramentum salutis humanæ blasphema insipientia protulit, ab omnium animis repellatur. Ac si

(a) Codd. Ratisp. et Veron. 57, cum Græca versione omittunt Mariæ.

(b) Hæc lectio ms. Ratisp. melior visa est, quam vulgata et aliorum codicum, ne ita Ecclesiæ præsu- les commoveret, eo quod eadem præfertur in epistola sequenti, ubi hæc pericope totidem verbis repetita invenitur.

(c) Cod. Veron., gloriosam. Mox, tuam pro vestram emendavimus ex Ratisp. et quinque aliis codd. cum magis cohæreat antecedentibus pietatis tuæ, et subsequentibus studio tuo huic eidem periodo insertis.

(d) In editis Concilior. additur ex Græca versione illustrissima et gloriosissima filia.

(e) Editi Leonis, ut contra singulare sacramentum salutis humanæ, quod blasphema, etc. Prætulimus lectionem ms. Ratisp., cui editi Concilior. astipulantur.

ἀγίου Πνεύματος οὐδὲ σκοτος· μὴ μάθῃκατε. Τοῦτ' ἐν ὁμα-
τέρων ἐξουσίαν ὑπετάξατε. Διὰ ταύτης τῆς δορεᾶς, καὶ τῆς
ἐκδικίας ¹ βασιλεύετε. Ὅθεν ἐπίπερ κατὰ τῆς ἀκεραίου
πίστεως τῶν Χριστιανῶν διχονοίαν τινα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
τῇ κατὰ Κωνσταντινουπόλιν Εὐτυχοῦς αὐθεντοῦτος γε-
γενῆσθαι, τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ συνεπισκόπου Φλαβιανῶ
διὰ τῆς ἀναγορᾶς ἔγνω, καθὼς καὶ πάσης τῆς ὑποθέσεως
τὸ εἶδος τῶν πεπραγμένων ἐν τῇ συνόδῳ δεικνυσιν, ἀξιὸν
ἔστι τῆς ὑμετέρας δόξης τὴν πλάνην, τὴν δὲ ἀπειρίαν
μᾶλλον ἢ κακοθελίαν εἰσδυομένην ἀρελεῖσθαι, πρὶν τινα
δύναμιν ἐκ τῆς ² συνέσεως τῶν ἀπειρῶν τὸ ἐπίμονον εἶ;
φαυλότητος προσκοροῖσθαι. ³ Καὶ ὅσα Νεστόριος, ὅς ἀπὸ
τῆς ἀληθοῦς ἐξέπεσε πίστει, τὸν θεσπότην Ἰησοῦν Χρ-
στον ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας ἄνθρωπον μόνον φάσκων
γεγενῆσθαι, τοσοῦτ' καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς καθολικῆς ἁδῶ
ἀπεκλανῆθη ὅς τὸν ἀπὸ τῆς αὐτῆς παρθένου γεννηθέντα
οὐ τῆς ἡμετέρας εἶναι πεπίστευκα φύσεως· ὥστε τὸν τὴν
μορφὴν τοῦ θούλου φορήσαντα, καὶ ἡμῖν ὁμοιον γενόμενον,
καὶ τῆς αὐτῆς ὄντα μορφῆς, τινὰ τυγχάνειν τοῦ ἡμετέρου
σώματος εἰκόνα, **850** καὶ μὴ ἀλήθειαν. Οὐδὲν δὲ ὠφελῆ,
τὸν ἡμέτερον Δεσπότην τὸν τῆς μακαρίας Παρθένου Πίδου,
ἄνθρωπον λέγειν, εἰ μὴ τὸν γένους αὐτῆς, καὶ τῆς βίβης
ἄνθρωπος εἶναι ⁴ πιστεύοιτο· περὶ οὗ ἐν αὐτῶ τῶ προ-
μῆ τοῦ Εὐαγγελίου προλέγεται. Ὅθεν πάνυ κονῶ, καὶ
στυγνᾶζω, ὅτι περ οὗτος, ὅς πρὸ τούτου περὶ τῆς προ-
θέσεως τῆς ταπεινότητος ἐπηνείτο, κατὰ τῆς ἐπιπέδος ⁵ τοῦ
μονογενοῦς ἡμῶν, καὶ τῶν ἡμετέρων πατέρων, μάταια,
καὶ πάνυ διεστραμμένα τολμᾶ λέγειν. Ὅρων γὰρ ἑαυτοῦ
τῆς ἀφροσύνης τὴν αἰσθησιν ταῖς καθολικαῖς ὁμοσίαις
ἀπαρτίσκουσαν, ὠφελὲν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκείας ὑπενοίας
ἀνακαλέσασθαι, καὶ μήτε τοὺς ταῖς Ἐκκλησιαίας παρα-
μένοντας κινήσαι, τῆς καταδόξης τὴν ἀπόφασιν ⁶ ἀναμ-
νοντα. Δῆλον γάρ, ὡς εἰ ἐν τῇ αὐτῇ αἰσθησὶ παραμένει
θελήσοι, οὐδεὶς αὐτὸν ἀπολύσαι δυνήσεται. Καὶ γὰρ τοῦ
θρόνου τοῦ ἀποστολικοῦ τὸ σύμμετρον ταύτην φυλάττει
τὴν εὐκράτειαν, ὥστε καὶ σκληρότερον πρᾶτται κατὰ τῶν
ἐπιμενόντων, καὶ συγγνώμης ἀξιῶν τοὺς τὴν διόρθωσιν
ἐπιγινώσκοντας. Ἐπειδὴ τοίνυν πολλὴ πεποιθήσις ἔσται
περὶ τῆς εὐσεβείας ⁷ τῆς μακαριωτάτης πίστεως, παρα-
καλῶ | τὴν ὑμετέραν φιλανθρωπίαν, ἐκπανεστάτη καὶ
εὐσεβεστάτη θύγάτρ, ⁸ ἵν' ὥσπερ ἐκ σπουδῆς θείας ⁹
ἐν τῷ καθολικῷ τῆς Ἐκκλησίας ἀξιῶματι τῆς ἐλευθερίας
συνδράμοις ¹⁰, οὐδὲ γὰρ μέρος τι τῆς πίστεως τῆς ἡμε-
τέρας μὴ ὄν σαφὲς μεθοδεύεται. Ἄλλ' ὅπερ ἢ ἀπίρος
ἀντίστασις τολμᾶ διαθορυβεῖν, τοῦτο πειράζεται ἔπερ

¹ In ms. Ven., βασιλεύοντες.

² In marg. edit. Rom. συναινέσεως.

³ In marg. edit. Rom., καὶ γὰρ ὅσα Νεστόριος ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς.

⁴ Ms. Ven., πιστεύεται.

⁵ In marg. edit. Rom., τοῦ γένους, ἢ ἰσως, τῆς μονο- γενοῦς.

⁶ In marg. edit. Rom., ἀναμένοντας.

⁷ In marg. edit. Rom., ἰσως, τῆς σῆς μακαριωτάτης.

⁸ In marg. edit. Rom., ἵν' ὥσπερ τῇ θεῷ σου σπουδῇ τῷ καθολικῷ πάντοτε κηρύγματι βοηθήθησας, οὕτως καὶ νῦν τῇ ἐκείνου συμπράττει ἐλευθερίᾳ.

⁹ Cod. Ven. 164, εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀξιῶμα, In marg. edit. Rom., εἰς τὸ τῆς καθολικῆς.

¹⁰ In marg. edit. Rom., ἰσως, οὕτως καὶ νῦν τῆς αὐτῆς τῇ ἐλευθερίᾳ συνεργῶν παρέχης.

ipse, qui (a) in hanc tentationem incidit, respiscit, ita A ut quod male senserat propria voce et subscriptione condemnet, communicatio illi sui ordinis reformetur. Quod etiam fratri et coepiscopo meo Flaviano me clementia vestra scripsisse cognoscat; et his, quos misimus, delegasse, ut venia concedatur, si error aboletur. Ne autem piissimi principis (b) dispositioni, qui episcopale concilium voluit congregari, nostra videretur presentia defuisse, fratres meos (c) Julium episcopum, Renatum presbyterum, et filium meum Hilarum diaconem misi, qui vicem presentiae meae implere sufficerent. Sed ei, qui in errore est, melius (d) consulatur, si ubi desipuit, ibidem respiscat; et ubi damnationem meruit, illic indulgentiam consequatur. Data idibus Junii, Asturio et Prologone viris clarissimis consulibus.

ἀδελφούς τοὺς ἐμοὺς, ¹⁰ Ἰούλιον τὸν ἐπίσκοπον, καὶ Ρενάτον τὸν πρεσβύτερον, καὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν Ἰάρον τὸν διάκονον ἕκαστον τοὺς εἰς τὰς τῆς ἐμῆς παρουσίας ἀρκούντας. ¹¹ Ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον τῷ πλανηθέντι κρείττον ἐστὶ ¹² συναλθεῖν· ἐπεὶ περὶ ἐκείνου περὶ ὃ παρεφρόνησε, ἀνανήψαι ἦν· καὶ ἐνθα τὴν καταδικην ὑπέμεινε, αὐτόθι καὶ συγγνώμης φιλοτιμίας ἀξιωθήσεται.

853 EPISTOLA (e) XXXI.

(f) AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

SYNOPSIS. — I. Pulcheriae zelum adversus Eutychem sollicitat. — II. Humanæ saluti interesse, ut Christus non solum homo, sed ejusdem nobiscum generis homo sit. — III. Generationem Christiani ex Christi generatione fluere, Eutychemis pernicacia. Sedis apostolicæ moderatio. — IV. Ne concilio intersit Leo, vetans consuetudo, conditio temporis, concivium charitas. Symbolum apostolorum nova hæresi concutitur.

(g) LEO PULCHERIE Augustæ.

CAP. I.— Quantum præsidii Dominus Ecclesiæ suæ in vestra elementia præparavit multis sæpe probavimus documentis. Et quidquid nostris temporibus

(a) Male in editis Leonis, in hac tentatione.

(b) Quesnellus, in marginali postilla notavit: Concilium imperiali dispositione convocatum. Nota autem secunda monuit dispositionis vocem significare editum principis. At S. Leo, epist. 33, ad synodum Ephesinam animadvertit in ipsis Theodosii litteris, quæ intercederunt, requisitam fuisse apostolicæ sedis auctoritatem ex institutione divina, ut hæc imperialis dispositio effectum consequeretur. Ait enim cap. 1: Religiosa clementissimi principis fides... hanc reverentiam divinis detulit institutis, ut ad sanctæ dispositionis effectum, auctoritatem apostolicæ sedis adhiberet.

(c) Cod. Colbert., Julianum; et mox Veron., Hilarium. Cæteri, Julium et Hilarum. Confer annot. 81 (Col. 779, n. b) in epist. 28.

(d) Quingue nostri codd., consulitur.

(e) Al. 27. Quæ autem antea 31 erat, nunc 34. Scripta 13 Junii an. 449.

(f) Confer admonitionem in epistolam præcedentem, ubi etiam undecim collectiones, in quibus hæc epistola continetur, recensuimus. In tabulo collect. 5 hic titulus legitur cap. 79: Ad Pulcheriam de damnatione hæresis Nestorianæ et Eutychemianæ.

(g) Cod. Florentin. S. Marci collect. 13 sic: Leo vobis Romæ episcopus Pulcheriæ Augustæ. In editis ante Quesn., Leo catholicæ Romanæ Ecclesiæ episcopus piissimæ Pulcheriæ Augustæ. Inscriptionem. Quesnellus præfixam, et aliquot nostris codd. confirmatam retinuimus. Vetustiores inscriptionem omitunt.

(h) Codd. Vat. Regiæ 293, Vindebon. collect. 5 ac Vat. collect. 11, ostenderet. Mox, dignum gloriæ vestræ

ὁ ἡμέτερος Δεσπότης ἐν τῇ ἰδίᾳ Ἐκκλησίᾳ οὐδαμῶς ἀγνοεῖσθαι ἠθέλησε. Καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὴν 852 συνθηκὴν τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας καμῶν καταξιώσατε. ¹ Τοῦτο, ² ὅπερ κατὰ ³ τῆς μονογενοῦς θρησκείας τῆς ἀνθρωπίνης σωτηρίας βλασφημῶ τινὶ ἀφροσύνη προήνεγκεν, ἀπὸ τῆς διανοίας πάντων ἀποκινήθει, ⁴ καὶ ἵνα αὐτὸς ὁ εἰς τοῦτον τὸν πειρασμὸν ἐμπεσὼν, ἀνανήψειεν. Οὕτω μέντοι, ὥστε τοῦτο, ὅπερ κακῶς ⁵ ἐνενόησε, τῇ ἰδίᾳ φωνῇ, καὶ ὑπογραφῇ καταδικάσῃ. Καὶ ⁶ τῇ οἰκείᾳ τάξει ἐκτὸς ἀποκαταστήσῃ· ὅπερ καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ, καὶ συνεπισκόπῳ Φλαυιανῷ ⁷ ἡ ἡμετέρα φιλανθρωπία γεγραφήκεναι με γινωσκέτω· καὶ τοῦτοις, οἷς ἐπέμψαμεν ἐντεταλθαι, πρὸς τὸ συγγνώμης ⁸ ἀξιωθῆναι, εἰ τὰ τῆς πλάνης διορθωθείη· ἵνα δέ με τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως· ⁹ τῇ διανοίᾳ τὴν σύνοδον τῶν ἐπισκόπων συναλθεῖν θελησάσῃ δόξειε τὸ τῆς ἡμετέρας παρουσίας ἀπολιμπάνεσθαι, τοὺς

contra impugnatores catholicæ veritatis industria sacerdotalis obtinuit, ad vestram maxime gloriam redundavit; dum, sicut Spiritu sancto docente didicistis, illi per omnia potestatem vestram subjicitis, cujus munere et protectione regnatis. Unde quia contra integritatem fidei Christianæ, dissensionem quamdam in Constantinopolitana Ecclesia Eutyche auctore generatam, fratris et coepiscopi mei Flaviani relatione cognovi, ita ut totius causæ speciem synodaliū gestorum textus (h) ostenderit, dignum gloriæ 854 vestræ est, ut error, qui, ut arbitror, de imperitia magis quam de versutia natus est, auferratur, priusquam ulla sibi vires de consensu imprudentium (i) pertinacia pravitatis acquirat. Quia

quod erat in anterioribus Leonis editionibus, revocavimus ex iisdem ac duobus aliis mss. Quesnellus et editiones Concilior. cum mss. collect. 21, dignum gloria vestra.

(i) Delevimus particulam et a Quesnellō insertam, quam omnes nostri codices, duobus exceptis, ignorant.

¹ In marg. edit. Rom., ἵνα τοῦτο.

² In marg. edit. Rom., ἵνα ὅπερ κατὰ τοῦ ἐξαίρετου μυστηρίου τῆς ἀνθρωπίνης σωτηρίας ἡ βλάσφημος ἀφροσύνη.

³ Ms. Ven. τῆς τοῦ μονογενοῦς.

⁴ In marg. edit. Rom., ex Lat., καὶ εἴπερ αὐτὸς ἐτὸς, ἀνανήψειεν, ὅπερ κακῶς ἐπενόησεν, ἰδίᾳ φωνῇ καὶ ὑπογραφῇ ἀποδοκιμάζων, τῇ κοινῇ τῆς οἰκείας αὐτοτάδεως ἀποκαταστή.

⁵ Ms. Ven. ἐνόησε. Paulo post idem ms., καὶ ὑπογραφῇ τὸ κοινὸν καταδικάσει. In marg. quoque edit. Rom. hic notatur τὸ κοινόν.

⁶ In marg. edit. Rom., κοινωσία τῆς αὐτῷ [leg. αὐτοῦ] τάδεως αὐτῷ ἀποκαταστή. L.

⁷ Hæc verba ἡ ἡμετέρα φιλανθρωπία desunt in ms. Ven.

⁸ In marg. edit. Rom., ex Lat., ἀξιούν, ἐτὸς.

⁹ In ms. Ven., τῇ διανοίᾳ τυπώσῃ τὴν σύνοδον τῶν ἐπισκόπων συναλθεῖν θελησας ἢ δόξειεν.

¹⁰ In marg. edit. Rom., Ἰουλιανῶν.

¹¹ In marg. edit. Rom. L. ex Lat.: ἀλλὰ τῷ πλανηθέντι μᾶλλον ἢν εἴη σύμφορον, ἐνθα μᾶρεφρόνησεν, ἐκεῖ ἀνανήψαι, καὶ ὅπου τὴν καταδικην εἰκαίως ὑπέστη, ἐκεῖ τυχεῖν καὶ συγγνώμης.

¹² Ms. Ven., συνεισελθεῖν.

etiam ignorantia graves nonnumquam incidit (a) in lapsus, et plerumque in diaboli ruit foveam incauta simplicitas, per quam supradicto subrepsisse intelligo spiritum falsitatis, (b) ut dum æstimat se religiosius de Filii Dei majestate sentire, si ei naturæ nostræ veritatem inesse non diceret, (c) totum illud quod *Verbum caro factum est*, unius atque ejusdem putaret esse substantiæ. Et quantum Nestorius a veritate excidit, dum Christum de matre solum hominem (d) asseruit natum, tantum etiam hic a catholico tramite deviat, qui de eadem virgine non nostram credit editam esse substantiam; volens utique eam solius Deitatis intelligi (e) ut quod formam servi gessit, et quod nostri similis fuit atque conformis, quædam nostræ naturæ fuerit imago, non veritas.

CAP. II. — Nihil (f) autem prodest Dominum nostrum beatæ Mariæ Virginis filium, verum perfectumque hominem dicere, si non illius generis homo creditur, cujus in Evangelio prædicatur. Dicit enim *Matthæus*: *Liber generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham (Matth. 1, 1)*; et ita humanæ originis ordinem sequitur, ut generationum lineas usque ad *Joseph*, cui mater Domini erat desponsata; deducat. Lucas vero retrorsum successuionum gradus relegens, ad ipsum humani generis principem redit (*Luc. III, 23*), ut Adam primum et Adam novissimum ejusdem ostendat esse naturæ. (g) Potuerat quippe omnipotentia Filii Dei sic ad docendos (h) justificandosque **355** homines apparere, quomodo et patriarchis et prophetis in specie carnis (i) apparuit, cum aut lumen inivit (*Gen. xxxi, 24*), aut sermonem conse-

(a) Præpositionem *in* ex cod. Vat. Reg. adjecimus; et mox *foveam*, pro *foveas* ex eodem codice et Vat. collect. 11 prætulimus. Post pauca editi ante Quesn. cum quibusdam nostris codd., *in supradicto*.

(b) Cod. Vat. Regiæ omittit *ut*; et post verbum *sentire* affixo puncto prosequitur: *Si enim naturæ nostræ, etc.* Vulgati ante Quesn. cum mss. collect. 24 et Sichardo, pro *non diceret*, et *putaret* habent *non dicat*, et *pulet*.

(c) Totum scilicet illud quod ex natura Verbi et naturæ hominis simul unitis factum est, nihil est aliud, apud catholicos, quam Christus, qui in una persona complectitur quidquid utrisque naturis convenit; unde Leo epist. 124, ad Palæstinos, c. 7: *Nec interest, inquit, ex qua Christus substantia nominetur, cum inseparabiliter, manente unitate personæ, idem sit et totus hominis filius propter carnem, et totus Dei Filius propter unam cum Patre Deitatem.* At Eutyches, unius ejusdemque substantiæ, id est naturæ, putans quod incarnatione Verbi factum est, solam naturam divinam astruebat; et hac ratione æstimabat se religiosius de Filii majestate sentire, ac si eum naturæ humanæ ipsi unitæ veritas dedeceret. Voce *totum* ad indicendam personam a veteribus usitata Euty-chiani abutebantur, ut naturas confunderent: unde theologi catholici Leonem secuti *totum* de naturis, *totus* de persona prædicarunt.

(d) Editi ante Quesn. cum aliquot posterioribus collectionum codicibus, *asserit*. Mox pro *deviat* mss. collect. 24, *deviavit*, uti legitur in epistola antecedenti, ex quo male in aliis *deviarit*, vel *deviaret*. Postea cod. collect. 11 *credidit* pro *credit*. Item legébatur in Vindebon. collect. 5, sed secunda manu emendatum *credit*.

(e) In Vindebon. collect. 5, *ut in quod formam*; in

A ruit, cumve officia (j) hospitalitatis non abnequit, vel etiam appositum cibum sumpsit (*Gen. xviii*). Sed *hæc* imagines hujus hominis erant (k) indicoes, cujus veritatem ex præcedentium patrum stirpe sumendam significationes mysticæ nuntiabant. Et ideo sacramentum reconciliationis nostræ ante tempora æterna dispositum, nullæ implebant figuræ, quia nondum supervenerat Spiritus sanctus in Virgine, nec virtus Altissimi obumbraverat ei; (l) ut intra intemerata viscera, (m) ædificante sibi sapientia domum (*Prov. ix, 1*), Verbum caro fieret (*Joan. 1, 14*); et forma Dei ac forma servi in unam convenientem personam, creator temporum nasceretur in tempore; et per quem facta sunt omnia; (n) ipse inter omnia gigneretur. Nisi enim novus homo, factus in similitudinem carnis peccati, nostram susciperet vetustatem, et consubstantialis Patri, consubstantialis esse dignaretur et matri, naturamque sibi nostram solus a peccato liber uniret, sub jugo diaboli generaliter teneretur humana captivitas; (o) nec uti possemus triumphantis victoria, si extra nostram esset consorta naturam.

CAP. III. — De hac autem participatione (p) mirabili sacramentum nobis regenerationis illuxit, ut per ipsum Spiritum per quem Christus et conceptus est et natus, etiam nos, qui per concupiscentiam carnis sumus geniti, spiritali rursus origine nasceremur. Propter quod ab evangelista de credentibus dicitur: *Qui non ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, **356** sed ex Deo nati sunt (Joan. 1, 13)*. Cujus ineffabilis gratiæ particeps non est, (q) nec potest in filiorum Dei adoptione censi, quisquis a

Vat. collect. 24 et apud Sichardum, *ut quod in forma*.

Alias variantes hujus loci vide apud Quesn. not. 4.

(f) Codices collect. 5, 11 et 21, *tamen*.

(g) Vat. collect. 11, *Potuit*.

(h) Codd. collect. 24 omittunt, *justificandosque*.

(i) Vide not. 2 Quesn.

(j) Quesn. in marg.: *Al. humanitatis*.

(k) Mss. collect. 24 cum editis ante Quesn., *indicia*.

(l) Cod. Vindebon., *et ut intra*. Melius in Vulgatis, *ut et intra*. Cæteri tamen codices valent *et*.

(m) Similia leguntur ep. 28, c. 2.

(n) Voces *ipse inter omnia* delet cod. Grimanicus, ut Quesn. notavit in margine.

(o) Editi Concilior., *nec aliter uti*. Editiones autem Leonis vetustiores cum mss. collect. 24, *nec aliter possideremus triumphantis victoriam*. Quesnellus emendavit ex suis mss., quibus et nostri codices favent. Dein editi cum plerisque nostris codicibus ac uno Theodoriciano Quesnelli habent *consecta* pro *conserta*; quam vocem Quesnellus induxit aliorum suorum exemplarium auctoritate, ut videre est not. 3. Noster etiam Vindebonensis codex collect. 5 hæc lectionem confirmat.

(p) Vocem *mirabili* in editis Concilior. receptam et a Quesnello margini affixam revocavimus, eo quod omnibus nostris mss. probetur, excepto Vat. collect. 24, in quo cum editis Leoninis etiam Quesnelli. *mirabile*. Mox, *indulsit* pro *illuxit* in vulgati. ante Quesn. et quibusdam nostris codd. atque Grimanicis. Alii duo nostri ac tres Quesnelli cum editione Canisii, *induxit*. Confer notam ejus 4.

(q) Vulgati: ante Quesn. cum mss. collect. 24, *nec potest filiorum Dei adoptionem consequi quisquis, etc.* Cæteri nostri codd. lectionem a Quesnello inductam probant. Vide ejusdem not. 5.

fide sua; hoc quod nos (a) principaliter salvat, excludit. Unde multum doleo multumque contristor quod hic qui antea de humilitatis proposito laudabilis videbatur, contra unicam spem nostram patrumque nostrorum vana et nimis (b) stolidam audet astruere. Qui (c) cum videret insipientiæ suæ sensum catholicis auribus displicere, revocare se a sua opinione debuerat; nec ita Ecclesiæ præules commovere, ut (d) damnationis sententiam mereretur excipere; quam utique, si (e) in suo sensu voluerit permanere, nullus poterit relaxare. Sedis enim apostolicæ moderatio hanc temperantiam servat, ut et severius agat cum obduratis, et veniam cupiat præstare correctis. Quia ergo multa mihi fiducia est de pietatis tuæ (f) sublissima fide, obsecro gloriosam clementiam tuam, ut sicut sancto studio tuo catholica prædicatio semper adjuncta est, ita nunc quoque ejus faveas libertati; quam forte ideo permisit Dominus hac tentatione pulsari, ut quales intra Ecclesiam (g) laterent, possent agnoscī. Quorum plane non est negligenda curatio, (h) ut nec ipsorum nos contristet amissio.

CAP. IV. — Augustissimus vero et Christianissimus imperator cupiens quam celerrime turbata componi, episcopali concilio, quod Ephesi vult haberi, nimium breve et angustum tempus indixit, diem kalendarum Augustarum præstituendo conventui; cum (i) a tertio iduum Maiarum, quo serenitatis ejus (j) scripta suscepimus, major pars reliqui sit temporis absumenda, ut profectio 857 sacerdotum, qui negotio sufficienti, valeat ordinari. Nam illud quod pietas ipsius (k) etiam me credidit debere interesse concilio, etiamsi secundum aliquid præcedens exigeretur exemplum, nunc tamen nequaquam posset impleri: quia rerum præsentium

(a) Confer not. 6 Quesn.

(b) Cod. Vat. Reginæ, *stulta*.

(c) Ita melius ex mss. Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 11, duobus collect. 21 et Vat. Reg., ut in epistola antecedenti cap. 1. Antea ut in aliis codd., *sua videret*.

(d) 24, qu. 2, *Damnationis sententiam*. c. 5.

(e) Vulgati ante Quesn. cum mss. collect. 21, in *sua sententia*.

(f) Ita omnes nostri codd., excepto Vat. collect. 24, in quo cum Vulg. ante Quesn., *sincerissima*. Vat. Reginæ ac tres Quesnelli addunt *et solidissima*. Mox, *gloriosam* deest in quatuor mss. Editi anteriores Quesnello cum codd. collect. 24 habebant, *gloriam clementiæ tuæ*.

(g) Editiones Leonis cum eodem Vat. collect. 24, *lateant, possit agnoscī*. Cod. Vat. collect. 11 cum edit. Concil., *laterent, possit agnoscī*. Mss. collect. 21, *quales sint intra Ecclesiam, possit agnoscī*. In Vindebon. collect. 5, *laterent, possit agnoscī*.

(h) Tres mss. libri cum editis Concilior., *ne ipsorum*.

(i) Ms. Vindebon. collect. 5, *a die in idus Maias*, quo.

(j) Inducantur Theodosii litteræ, quibus Leo ad Ephesinam synodum invitatus fuerat. Julius autem legatus in Ephesino concilio inserto actioni primæ synodi Chalcedonensis post lectas imperiales litteras ad Dioscorum Alexandrinum datas iii kal. Aprilis testatus est, eas ad Leonem non eodem, sed simili tenore scriptas fuisse, ut emendatioribus codices et Græcus textus præferunt. Aliquot sane discrimen in ratione scribendi ad Leonem indicant illa Hilari

nimis incerta conditio a tantæ urbis populis me abesse non sineret; et in desperationem quamdam animum multantum mitterentur, si (l) pro occasione causæ ecclesiasticæ viderer patriam et sedem apostolicam velle deserere. Quia igitur ad publicam utilitatem pertinuisse cognoscitis, ut salva clementiæ vestræ venia, charitati me et precibus civium non negarem; in his fratribus meis, quos vice mea misi me quoque adesse cum cæteris qui adfuerint, æstimate: quibus secundum causam satis mihi ex gestoribus serie, et ipsius de quo agitur, professione, patefactam, evidentem (m) et plene quid servandum esset ostendi. Non enim de portiuncula aliqua fidei nostræ, (n) quæ minus lucide declarata sit, quæritur; sed hoc (o) stulissima resultatio audet incessere, quod

Dominus (p) noster in Ecclesia meminem sex utriusque voluit ignorare. Siquidem ipsa catholici (q) Symboli 858 brevis et perfecta confessio, quæ duodecim apostolorum totidem est signata sententiis, tam instructa sit munitione cælesti, ut omnes hæreticorum opiniones solo ipsius possint gladio detruncari. Cujus Symboli plenitudinem si Eutyches puro et simplici voluisset corde concipere, in nullo a decretis sacratissimi Nicæni concilii deviare; et hoc a sanctis Patribus intelligeret constitutum, ut contra apostolicam fidem, quæ non nisi una est, nullum ingenium, nullum elevaret eloquium. Et ideo pro vestræ pietatis consuetudine elaborare dignemini; ut quod contra singulare sacramentum salutis humanæ (r) blasphema insipientia protulit, ab omnium animis repellatur. Ac si ipse, qui in hac tentationem incidit, respiscat, ita ut per libellarem satisfactionem proprium damnet errorem, communio ei sui ordinis non (s) negetur. Quod etiam sancto Fla-

eadem actione: *Gloriosissimi et Christianissimi imperatores..... beatissimum episcopum nostrum Leonem apostolicæ sedis præulem, ut huic venerabili et sancto concilio adesset, dirigentes venerabiles epistolæ supplicaverunt*. Hæc scribendi observantissima ratio in epistola quæ superest, ad Dioscorum non apparet.

(k) Cod. Vindebon. omittit etiam. Mox, *credit* in Vat. collect. 11.

(l) Editi ante Quesn. cum nonnullis mss., *per occasionem*.

(m) Cod. Grimam. delet *et plenè*.

(n) Vulgati Leonis ante Quesn. cum Vat. collect. 24, *quod minus lucide clarescat*.

(o) Editi Concil., *stolidissima insultatio*. Vulg. anteriores Quesnello, *stultissima insultatio*. Vat. collect. 11 et 21, *stolidissima resultatio audet asserere*. Vat. Reg., *stolidissima*. Vindebon. collect. 5, *Stolidissime, et inserere*.

(p) Idem cod. Vindebon. et alius Vat. delent *noster*. Cod. Vat. Reg. et editiones Concil., *in Ecclesia sua*. In epistola antecedenti, *Dominus in Ecclesia sua*.

(q) Quesnellus in margine: *Vide de hoc Symbolo Hieronymum epist. 61, ad Pammachium, Rufin. præfationem exposit. Symboli, S. Augustinum serm. 115, de Tempore, etc., Dissertationes Vössii et nostram 14, quam tomo tertio dabimus*.

(r) Duo codd., *blasphemix insipientia*. Postea duo alii codices, *At si ipse*.

(s) Ita mss. codd. novem Quesnelli, et omnes nostri excepto Vat. collect. 24, qui cum antiquioribus Leonis editionibus, *reformetur*, ut in epistola præcedenti.

viano episcopo me Clementia tua scripsisse cognoscere. A (b) Datum idibus Junii, Asturio et Protogene viris
scat; ut charitatis (a) non negligatur, si error aboletur. clarissimis consulibus.

EPISTOLA (c) XXXII.

(d) AD FAUSTUM, MARTINUM ET RELIQUOS ARCHIMANDRITAS CONSTANTINOPOLITANOS.

SYNOPSIS. — *Sensum Eutycthis execratur: ipsum ad sanioiorem mentem redire cupit, et sic communioni restitui,*

859 Dilectissimis filiis FAUSTO, (e) MARTINO et reliquis archimandritis LEO episcopus.

860 Ἀγαπητοῖς τέκνοις, Φαύστῳ καὶ Ἰ Μαρτίνῳ, καὶ λοιποῖς ἀρχιμανδριταῖς, Λέων ἐπίσκοπος.

Cum propter causam fidei, quam Eutycthes perturbare tentavit, (f) de latere meo mitterem, qui defensionem veritatis assisterent, congruum credidi, ut etiam ad vestram dilectionem scripta dirigerem: quos (g) certum habeo ita studere pietati, ut blasphemias et impias voces nullatenus æquanimitè audire possitis; manente in cordibus vestris apostolica institutione, qua dicitur: *Si quis vobis evangelizaverit præter id quod accepistis, anathema sit (Galat. 1, 9).* Sensum autem prædicti (h), qui, sicut gestorum lectione cognovimus, merito reprobatus est, etiam nos detestandum esse decernimus: ita ut si assertor insipiens in sua pravitate voluerit permanere, habeat cum his consortium, quorum est secutus errorem. Merito 851 enim fiet extra Christi Ecclesiam, qui in Christo humanam, id est nostram, negat esse naturam. Sed si idem spiritu Dei miserante correctus, impietatem sui erroris agnoverit, ut quæ catholice execratur, plena satisfactione damnaverit, volumus ei misericordiam non negari, ut Ecclesia Domini nullum sentiat damnum; cum et respiciens possit recipi, et solus debeat error excludi. De sacramento autem pietatis magnæ, in qua nobis per incarnationem Verbi Dei justificatio est et redemptio, C

Ἐπειδὴ διὰ τὴν αἰτίαν τῆς πίστεως, ἣν Εὐτυχῆς δια-
θορυβῆσαι ἐπεχείρησεν, ἐντεῦθεν ἐπέμπομεν τοὺς συστη-
σομένους τῇ ἀληθείᾳ, ἀκόλουθον ἐνόμισα καὶ πρὸς τὴν
ὑμετέραν ἀγάπην γράμματα διαπέμψασθαι: οὓς οἶδα
σαφῶς οὕτω σπουδάζειν τῇ εὐσεβείᾳ, ὥστε τὰς βλασφη-
μίας καὶ ἀσεβεῖς φωνὰς μηδ' ὅσον ταῖς ἀκοαῖς προσδέ-
χεσθαι δύνασθαι, μενούσης ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν τῆς
ἀποστολικῆς παραδόσεως, ἐν ἣ λέγεται: Ἐἴ τις ὑμᾶς
εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω. Τὴν δὲ
γνώμην τοῦ προλεχθέντος, ὅς τις, ὡς ἐκ τῆς ἀναγνώ-
σεως τῶν ὑπομνημάτων ἐγνωμεν, ἀξίως ἀπεχειροτονήθη,
καὶ ἡμεῖς ἐκδηλοῦν ἐκρίναμεν. Καὶ ἴαν μὲν ὁ ἄρρην
συνήγορος τῇ ἰδίᾳ σκαιότητι ἐπιμείναι βουληθείη, ἐχέτω
μετὰ τούτων μοῖραν, ὧν ἄκολουθήσει τῇ πλάνῃ 862 δι-
καιοῦτα γένοιτο ἂν ἔξω τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ὅστις
ἐν τῷ Χριστῷ τὴν ἀνθρωπίνην, τουτέστι τὴν ἡμετέραν
ἀρνεῖται φύσιν. Ἐὰν δὲ ὁ αὐτὸς ἐλείη τοῦ πνεύματος τοῦ
Θεοῦ διορθωθείς, τὴν ἑαυτοῦ πλάνην ἐπιγνοίη, καὶ
ἀπερ οἱ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζουσιν, ἐξ
ὄλης ψυχῆς ἀναθεματίσαι βουληθῆ, τοῦτον ἐλείω τυχεῖν
βουλήμεθα, ὥστε τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Δεσπότου μηδεμίαν
ἔσεσθαι ζημίαν· ἐπεὶ δὲ καὶ μετανοῶν δύναται δεχέσθαι,
καὶ μόνῃ ἡ πλάνῃ ὀφείλει ὀργασθῆσθαι. Περὶ δὲ τῆς
ἀγιότητος τῆς μεγάλης πίστεως, ἐν ἣ ἡμῶν διὰ τῆς ἐν-

(a) Quesnellus cum Leonis vulg. et tribus nostris codicibus, non negetur. Ne autem hoc verbum paulo ante positum præter Leonis morem bis repetatur, magis placuit lectio mss. Vindebon collect. 5, Florentin. collect. 13, et plurium collect. 21, nec non Vat. Reginae, quam etiam editi Concilior. præferunt. Mox, si error abdicetur, in uno ms. Vat.

(b) Hanc chronicam notam exhibent codd. collect. 21, 22 et 23. In cæteris omnibus desideratur, sicut etiam in mss. a Quesn. indicatis not. 7. Cum vero is inter codices, qui hac notacarent non referat antiquissimum exemplar Corbiense collect. 2 quo in hac epistola emendanda usus est, notam chronicam in hoc etiam reperiri suspicamur, ex quo sane plurimum auctoritatis accederet.

(c) Al. 28. Quæ autem antea 32 erat, nunc 36. Ser. 13 Junii an. 449.

(d) Invenitur hæc epistola in quatuor mss. collectionibus Chalcedon. 17, Griman. 18, Ratisp. 19 et Veneta 22.

(e) In mss. collect. Chalcedon., Marciano et reliquis archimandritis Constantinopolis. Cod. Ratisp., et Martino presbyteris et cæteris archimandritis. In Græca versione καὶ Μαρκελλίνῳ, et Marcellino, vel Μαρκελλιάδῳ, Marcelliano, perperam. Nam Martinus vocatur non tam in emendatoribus Latinis codd., verum etiam in inscriptione Græca alterius epistolæ 53, quæ iisdem archimandritis data fuit, nec non in Græca ipsius subscriptione Constantinopolitanæ synodo sub Flaviano, quæ exhibetur tom. IV Concilior. Ven. editionis pag. 1024.

(f) Falsum est, quod Quesnellus affirmavit not. 1, S. Leonem primum omnium pontificum Romanorum de legatis a latere missis mentionem fecisse. Legatorum enim nomen non habetur neque hic, nec in

epist. 34, c. 2, sed eorum tantum fit mentio, quos e latere pontificis missos appellat, in quibus fuit etiam Dulcitus, non legatus utique proprie dictus, sed notarius. Cæterum Bonifacius primus, ante Leonem, Severum apostolicæ sedis notarium de nostro proprio latere destinatum scripsit. epist. 13, ad Rufum Thesalonicensem, num. 5. Ante hunc etiam auctor, quicumque fuerit, epistolæ ad Orientales ab Hilario Fragmentis insertæ, num. 4, tres Romanæ Ecclesiæ presbyteros elatere pontificis Alexandriæ directos memorat. De latere autem pontificis vocabantur formula ex imperatorum stylo assumpta, qui pontificibus adhærebant in Romana Ecclesia, uti erant Rensatus presbyter, Hilarius diaconus, et Dulcitus notarius, sive etiam in concilio Romano, ad quos Julius Puteolanus episcopus pertinebat. Etiam in Sardicensi concilio, c. 7, ut e latere sua presbyter a Romano anstistite mitteretur, Patres rogarunt.

(g) Id Leoni notum erat saltem ex gestis synodi Constantinopolitanæ adversus Eutychem, quibus hæc archimandritis subscriptos viderat.

(h) Vocem Eutycthis hoc loco insertam in omnibus editis, delevimus auctoritate potissimum nostrorum exemplarium collect. Chalcedon. atque Baluzii, nec non ms. Ratispon. quibus et Græca versio congruit.

¹ Plerique codd. cum vulgatis, Μαρκελλίνῳ. Ms. Vat. 1455, Μαρκελλιάδῳ. Cur Martίνῳ sine hesitatione posuerimus, vide annot. 2 in textum Latinum, infra (Supra, n. 6).

² Ita ms. Ven., atque ita omnino legendum postulat textus Latinus, sicut gestorum lectione cognovimus. In vulg., ὡς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐγνωμεν.

³ Ms. Ven., τῆς ἑαυτοῦ πλάνης.

⁴ Ἐκβάλλεσθαι, ἢ ἐκκλείεσθαι. L.

quæ ait nostra ex Patrum traditione sententia, (a) in litteris, quas ad fratrem meum Flavianum episcopum misi, nunc sufficienter, quantum arbitrator, explicatum est; ut per insinuationem præsulis vestri, quid secundum Evangelium Domini nostri Jesu Christi (b) in omnium fidelium cordibus fixum esse cupiamus, noscatis (c). Datum idibus Junii, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (d) XXXIII.

(e) AD EPHESINAM SYNODUM SECUNDAM.

(f) SYNOPSIS. — I. *Incarnationis fidem ex confessione Petri probari.* — II. *Concilium ad errorem abolendum, et reducendos errantes convocari.*

863 (g) Leo episcopus sanctæ Synodo, quæ apud Ephesum convenit.

CAP. I.—Religiosa clementissimi principis fides sciens ad suam gloriam maxime pertinere, si intra Ecclesiam catholicam nullius erroris germen exurgeret, hanc reverentiam divinis detulit institutis, ut ad sanctæ (h) dispositionis effectum auctoritatem apostolicæ sedis adhiberet: tamquam ab ipso beatissimo Petro cuperet declarari quid in ejus confessione (i) laudatum sit, quando dicente Domino: *Quem me esse dicunt homines Filium hominis* (Matth. xvi, 13)? Varias quidem diversorum opiniones discipuli memorarunt; sed cum ab eis, quid ipsi crederent (j) quaeretur, princeps apostolorum plenitudinem fidei brevi sermone complexus. *Tu es*, inquit, *Christus Filius Dei vivi*; hoc est, tu qui vere es Filius hominis, idem vere es Filius Dei vivi; tu, inquam, verus in Deitate verus in carne, et (k) salva geminæ **865** proprietate naturæ (l) utrumque unus. Quod si Eutyches intelligenter ac vivaciter crederet, (m) nequaquam ab hujus

(a) Editi Leonis ante Quesn. omittunt hæc, in litteris, quas ad fratrem meum Flavianum episcopum misi. Quesnellus ex suis mss. et Græca versione supplevit defectum, uti supplet etiam omnes nostri codices et editi Concil. Solus ille habet in his litteris, et nunc misi, sufficienter. Nostrorum et Baluzii codicum lectionem prætulimus.

(b) Cod. Veron. 57 collect. Chalcedon., in omnibus fidelium cordibus.

(c) Græca versio addit: *Deus vos custodiat, dilectissimi filii.*

(d) Alias 29. Quæ autem antea 33 erat, nunc 37. Ser. 13 Junii an. 449.

(e) Hæc epistolam præferunt tredecim collectiones 5 Hisp. Isid. 11, 12, 13, 17, 18, 19 et 21, usque ad 24.

(f) In collect. Hispanica et cæteris ex ea profectis hic titulus exhibetur: *Epistola papæ Leonis ad Ephesinam synodum, in qua provocat congregatos episcopos Eutychem blasphemias condemnare.* In tabula collect. 5, cap. 85: *De damnanda hæresi Eutychemiana.* Tandem in mss. Chalcedonensibus Græcis sic: *Ἐπιστολή τοῦ αὐτοῦ Ἀθηνῶς ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης πρὸς τὴν ἐν Ἐφέσῳ δευτέραν σὺνοδον, ἣς τις ὑπεβλήθη μὲν ἀπεκρίβη, εἰ δὲ καὶ τὸ μὴ οὐγκωρηθῆναι δημοσευθῆναι τοῖς ἐπισκόποις, ὅπο τοῦ δυσσεβοῦς Διοσκόρου τῦν Ἀλεξανδρείας ἐπισκόπου.* In Latinis autem c. 13: *Sanctissimi archiepiscopi Romæ Leonis epistola scripta ad secundum concilium Ephesinum contra Eutychem, quæ producta quidem est, occultata vero, propter quod non fuerit concessa publicari episcopis a Dioscoro.*

σωματώσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἢ δικαίωσις καὶ ἡ ἐξαγορασία ἐστὶ, τί φρονούμεν ἐκ τῶν Πατέρων παραδόσεως, ἐν τοῖς γράμμασιν, ἃ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν Φλαυιανὸν τὸν ἐπίσκοπον νῦν ἐπεμψα, ἰκανῶς, καθ' ὅσον οἶμαι, εἴρηται· ὥστε ὑμᾶς ἐμφανίζοντος τοῦ ἰδίου προέδρου μαθεῖν, τί κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἡμετέρου Δεσπότου ¹ λεχθὲν, ταῖς πάντων τῶν πιστῶν ψυχαῖς βέβαιον μένιν ἐπιθυμούμεν. Ὁ Θεὸς ὑμᾶς φυλάττοι, τέκνα ἀγαπητά.

864 Λέων ἐπίσκοπος τῆ ἀγίας συνόδου τῆ ἐν Ἐφέσῳ συνελθούσῃ, ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς, ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Ἡ τοῦ ἡμερησίου βασιλέως εὐαγεστάτη πίστις, εἰδυῖα μάλιστα τοῦτο τῆ δόξῃ ² αὐτῶν διαφέρειν, εἶχε κατὰ τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν μηδεμίαν πλάνην βλαστὸς ἀνοφύοιτο, τοῦτο τοῖς θεοῖς δόγμασι τὸ σέβας ἀπένευμεν· ὥστε πρὸς ἀποτέλεσμα τῆς θείας διατυπώσεως, τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας ἐπιθῆναι τὸ κύρος· ὡς ἂν ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ μακαρίου Πέτρου βουλομένη γενέσθαι κατάδηλον τὸν ἐκ τῆ ταύτου ὁμολογίᾳ ἠνυούμενον ³ ὅτε λέγοντι τῷ Κυρίῳ· τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; διαφόρους μὲν τινων ἔρασαν οἱ μαθηταὶ εἶναι τὰς δόξας ὀηνηκα δὲ ἐπίθετο παρ' αὐτῶν, αὐτοὶ τί πιστεύοιεν, ὃ τῶν ἀποστόλων ἀρχηγός, τὸ πλήρες τῆς πίστεως βραχεῖ λόγῳ περιλαβὼν, Σὺ εἶ, φησὶν, ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. Τουτέστι, ⁴ Σὺ εἶ, ὃς τις εἶ ἀληθῶς Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου· ὁ αὐτὸς ἀληθῶς εἶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· σὺ εἶ ἀληθῆς ἐν Θεότητι, καὶ ἀληθῆς ἐν σαρκί· καὶ σωζομένης τῆς ἐν **866** τῆ διττῆ φύσει τυγχανούσης ἰδιότητος, εἰς ὑπάρχων ⁵ ἐκότερον.

(g) Inscriptio in mss. Latinis Chalcedonensibus deest: illi autem, quæ in Græco legitur, vulgata accedit. Ms. codex Florent. collect. 13: *Leo Urbis Romæ episcopus dilectissimis fratribus in Ephesina synodo congregatis in Domino salutem.*

(h) Cod. Florentin. addit *verx*. Porro dispositio indicat edictum principis de cogenda synodo, uti liquet ex epist. 30, c. 2, in quod confer. nostram annot. 8 (Col. 789, n. (b)).

(i) Antiquissimus cod. Veron. 57 collect. 17, *declaratum sit.* Mox in Ratispon., *dicenti Domino.*

(j) Vindebon. Hisp., *quaeritur.*

(k) Vat. Hisp. et Isid., et editi ad marginem, *sub geminæ.*

(l) Editi, *utrinque.* Ex omnibus nostris variarum collectionum mss. et illius Baluzii emendavimus.

(m) Cod. Vat. 546 collect. 21, *profecto non ab hujus fidei tramite deviare; sed digne ei responderetur a Domino.*

¹ Forte δεχθὲν.

² In marg. edit. Rom. L. αὐτοῦ. Mox βλαστός scriptus pro πλαστός, auctoritate trium codd. Vat. Græc. 1278 et 1455 ac Vat. Ottob. 29.

³ Ita legendum cum ms. Ven., ut viderunt etiam editores Romani, qui ad marginem annotarunt, ὅτι λέγοντι τῷ Κυρίῳ. In vulg., ὅτι γὰρ λέγοντι.

⁴ In marg. edit. Rom.: σὺ, ὅστις εἶ ἀληθῶς.

⁵ Vulg., ἐκότερον. Correximus cum laudatis ms. Romanis et Veneto.

fidei tramite deviare. Propter quam ei respondetur a Domino : *Beatus es Simon Barjona, quia caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus qui in caelis est. Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam* (Matth. xvi, 17, 18). Nimis autem a compage hujus ædificationis alienus est qui et B. Petri confessionem non capit, et Christi Evangelio contradicit; (a) ostendens se nullum unquam studium cognoscendæ veritatis habuisse, et superfluo honorabilem visum, qui nulla (b) maturitate cordis ornavit canitiem senectutis.

CAP. II. — Verum quia etiam talium non est negligenda curatio, et pie ac religiose Christianissimus imperator haberi voluit episcopale concilium, ut pleniore judicio omnis possit error aboleri, (c) fratres nostros Julium episcopum, Renatum presbyterum, et filium meum Hilarum diaconem, cumque his Duloitium notarium probatæ nobis fidei, misi; qui vice mea sancto conventui vestræ fraternitatis intersint, et communi vobiscum sententia, quæ Domino sint placitura, constituent. Hoc est, ut primitus **867** pestifero errore damnato, etiam de ipsius, qui imprudenter erravit, restitutione tractatur; si tamen doctrinam (d) veritatis amplectens, sensus hæreticos, quibus imperitia ejus fuerat irretita, plene aperteque propria voce et subscriptione damnaverit : quod etiam in libello quem ad nos miserat est professus, spondens per omnia nostram se secuturum esse sententiam. Acceptis autem fratris et coepiscopi nostri Flaviani litteris, plenius ad eum de his quæ ad nos videtur retulisse rescripsimus : ut abolito hoc (e) qui natus videbatur errore, in laudem et gloriam Dei per totum mundum una sit fides et una eademque confessio, et in nomine Jesu omne genu flectatur caelestium, terrestrium et infernorum, et omnis lingua confiteatur quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris. (f) Data idibus Junii, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

ἕμνον, καὶ δόξαν τοῦ Θεοῦ μία πίστις εἶη κατὰ τὸν πάντα κόσμον, καὶ μία, καὶ ἡ αὐτὴ ὁμολογία· καὶ ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ πάντων γόνων κάμψῃ ἰπουρανίων, καὶ ἐπιγείων, καὶ καταχθονίων· καὶ πᾶσα γλῶσση ἐξομολογήσεται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός· εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς.

(a) Ms. Vindebon. collect, 5, ostendit.

(b) Editiones ante Quesn. cum mss. collect. 24, auctoritate. In uno cod. collect. Chalced. et ad marginem edit. Concil., ordinavit, pro ornavit. Vat. collect. 11, ornabat.

(c) Vindebon. Hisp., fratrem nostrum. Mox editi ante Quesn. cum Vat. Hisp. et Isid. aliisque inde derivatis Julianum, perperam. Vide annot. 81 (Col. 779, n. b.) in epist. 28. Julium recte præferunt utriusque codd. Vindebon. collect. 5 et Hisp. nec non Ratisp. et mss. collect. Chalcedon., inter quæ Veron. 57, cum Græca versione. Dein habent, et Renatum. Postea fidelium nostrum in Vindebon. Hisp.

(d) Cod. Grimanic., pietatis; et mox sensus hæreticorum in eodem codice.

(e) Ita novem mss. libri Quesn. et undecim nostri atque Baluzii. Solus Vat. 546 collect. 21 cum editis ante Quesn., quo inquinatus, male.

(f) Latini codd. collect. Chalcedonensis addunt : Deus vos incolumes custodiat, fratres charissimi, dilectissimi. Quesnellus notæ diæ hanc postillam apposuit, nullo indicato codice vel editione. Al.,

867 εἶπε Εὐτυχῆς νοητός, καὶ ἐκτενῶς ἠνεπιστεύκει, οὐδαμῶς ἐν ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς πίστεως τῆς τοιαύτης ἀπέκλιεν· δι' ἣν ἐπόρσις αὐτῷ τῷ ἀποστόλῳ κερ' αὐτῷ γίνεται τοῦ Δεσπότη· Μακάριος εἶ, Σίμων Ἰσὶδ' Ἰωνᾶ, ὅτι σὰρξ, καὶ αἷμα οὐκ ἀπακάλυψε σοι, ἀλλ' ὁ Πατὴρ μου ἐν τοῖς οὐρανοῖς· κἀγὼ δὲ σοι λέγω, ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατασχύσουσιν αὐτή· σφόδρα εὖν τῆς ἀρμονίας τῆς τοιαύτης οἰκοδομῆς ἐστὶν ἀλλότριος, ὅς τις καὶ τὴν τοῦ μακαρίου Πέτρου ἠμολογίαν οὐ δέχεται καὶ τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ ἀντιλέγει δεικνύς ἑαυτὸν μηδελίαν κάποτε σπουδῆν ἐσχηκέναι πρὸς τὸ γινῶναι τὸ ἀληθές· μάτην τε τιμῆς ἀξίος ὤρθη, ὅς τις οὐδὲν τῆς καρδίας τῷ ἀκαίρῳ τὴν τοῦ γηρωῦ ἐκόσμησε πάλιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ περ, ἀδελφοὶ τιμωτάτοι, καὶ τῆς τῶν τοιούτων θεραπείας οὐκ ἐστὶ παραμελεῖν, καὶ ὁ εὐσεβὴς δὲ, καὶ φιλόχριστος βασιλεῖς, εὐσεβῶς ἄμα, καὶ εὐλαβῶς ἔχων, τὴν τῶν ἐπισκόπων ἀθροισθῆναι σύνοδον ἠβουλήθη ὥστε κρίσει τελευτωτέρᾳ δινηθῆναι πᾶσαν ἀπαλειφθεῖσαν πλάνην, τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν ³ Ἰουλίον τὸν ἐπίσκοπον, καὶ Ῥενάτον τὸν πρεσβύτερον, καὶ τὸ τέκνον μου Ἰλάριον τὸν διάκονον, καὶ μετὰ τούτων Δουλακίτιον τὸν ἐμὸν νεώτερον, δοκιμασθείσης ἡμῖν τῆς αὐτῶν πίστεως, ἐπιστάλαμεν. Οἱ τινες εἰς τὰς ἐμῆν τῆς ἁγίας τῆς ἡμῶν ἀδελφότητος συνόδου παρέσονται· ⁴ καὶ τὰ τῆ κοινῆ μετ' ἡμῶν γνώμῃ τὰ κατὰ Θεὸν **868** ἀρίσκειντα ψηφισούντα· Τουτέστιν, ὥστε ἐν πρώτοις τῆς ψηφοποιουῦ πλάνης αὐτοῦ κατοδικασθείσης, ⁵ καὶ οὕτως περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀμαθοῦς πλάνης ἀποκαταστάσεως ἐκαθάρθηται· ⁷ εἶπε δὴ τὴν τῆς ἀληθείας διδασκαλίαν δεχόμενος, τὸ αἰρετικὸν φρόνημα· ⁸ ὅπερ ἡ κακοδοξία αὐτοῦ πέφηνεν ἐμπαλαίσει, ⁹ εἰς πλήρες, καὶ σαφῶς οικειᾷ φωνῇ καὶ ὑπογραφῇ, καταδικάζειν ἀνεῖκτο· Ὅπερ καὶ ἐν τῷ λιθέλλῳ, ἕνα κερ' πρὸς ἡμᾶς ἀπέστειλε, ποιεῖν ἦν ὑποσχόμενος· διὰ πάντων ἐπαγγελλούμενος, ταῖς ἡμετέρας ¹⁰ ἀκολουθεῖν ἀποφάσει ¹¹ δεξάμενος δὲ τὰ γράμματα τοῦ ἐπισκόπου, καὶ συναδελφοῦ ἡμῶν Φλαυιανοῦ, τελευτωτέρου πρὸς αὐτὸν κερ' τούτων, ἄπερ ἔδοξεν ἐφ' ἡμᾶς ἀναφέρειν. ἀντηγράψαμεν· ἵνα τῆς πλάνης ἀπαλειφόμενης τῆς νῦν ἀναφείσῃ, εἰς ἡμῶν.

Id. Mai. vel Id. Januar. Neutrum uspiam in nostris codicibus invenimus. Erroneæ quidem sunt hæ variantes cum laudetur epist. 28, ad Flavianum, data hoc eodem anno idibus Junii.

¹ Ita legere malimus cum ms. Ven., quam cum vulgatis, εἶ τι Εὐτυχῆς. In marg. quoque edit. Rom. notatum reperies, εἶ γε.

² Ms. Ven., πεπιστεύκει. Mox in eodem ms. ἐπὶ τῆς εὐθείας πίστεως.

³ In marg. edit. Rom., Ἰουλιανόν.

⁴ In marg. edit. Rom., ἴσως, καὶ τῆ.

⁵ In marg. edit. Rom., πλάνης καταδικασθείσης μετὰ ταῦτα καὶ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν τοῦ ἀμαθῶς πλανηθέντος σκοπηθῆναι.

⁶ Ms. Ven., εἶθ' οὕτως; melius quidem, si etiam cætera quomodo sanari possent indicaret.

⁷ Ms. Ven., εἶ γε ὁμοῦ.

⁸ In marg. edit. Rom., ὅπερ.

⁹ Ms. Ven., εἰς πλήρες.

¹⁰ In marg. edit. Rom., ἀκολουθήσει.

¹¹ In eodem marg., ἴσως, δεξάμενος.

800 EPISTOLA (a) XXXIV.

(b) AD JULIANUM EPISCOPUM COENSIEM.

SYNOPSIS. — I. *Eutychem ab unitate fidei excidisse dolet.* — II. *Legatos ad synodum a latere mittit.*

LEO episcopus (c) JULIANO episcopo charissimo fratri.

CAP. I. — Litteræ dilectionis tuæ, quæ mihi nuper sunt redditæ; quam spiritali catholicæ fidei vi-geas amore, demonstrant; et multum gaudere me faciunt, quod (d) in eadem sententiam pia corda concurrant, ut secundum doctrinam Spiritus sancti impleatur in nobis quod Apostolus ait: *Obsecro autem vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vobis schismata; sitis autem perfecti in eodem sensu et in eadem sententia* (I Cor. 1, 10). Cujus unitatis nimium se Eutyches (e) fecit extraneum, si in sua perversitate veterascit, nec adhuc, quibus vinculis (f) a diabolo sit obligatus, intelligit: et quemquam sacerdotum Domini reperendum putat, qui ejus imperitiæ amentiaque 870 consentiat. Diu apud nos incertum fuit, quid in ipso catholicis displiceret: et cum fratris nostri Flaviani nullas litteras sumeremus, ipse autem scriptis suis Nestorianam hæresim repullulare quereretur, non plene potuimus discere unde procederet, vel quo tenderet tam do-

(a) Alias 34. Quæ autem 34 erat, nunc 38. Scripta 13 Junii an. 449.

(b) Hæc epistola inventa est hactenus in solis mss. collect. 42, 18 et 19.

(c) Cod. Ratisp., *Juliano episcopo Coensium.*

(d) Vulgati in eadem sententia. Magis placuit lectio cod. Ratisponensis.

(e) lidem editi, *facit extraneum qui in sua.* Codd. Vat. et Venet. collect. 12, *fecit extraneum, qui, etc.* Prætulimus exemplar Ratisponense.

A losa causatio. Sed postquam gestorum ad nos episcoporum documenta perlata sunt, omnia illa quæ fallacium querelorum velamine tegebantur, quam essent detestanda, patuerunt.

CAP. II. — Et quia clementissimus imperator, pro benevolentia ac pietate animi sui, de statu hujus, qui ante honorabilis videbatur, diligentius voluit judicari, atque ob hoc indicendum credidit episcopale concilium, per fratres nostros (g) Julium episcopum, et Renatum presbyterum, sed et filium meum diaconem Hilarum, quos ex latere meo vice mea misi, ad fratrem nostrum Flavianum sufficientia pro qualitate causæ scripta direxi, quibus et vestra dilectio, et Ecclesia universa cognoscat, de antiqua et singulari fide, quam indoctus impugnator incessit, quid divinitus traditum teneamus, et quid (h) incommutabiliter prædicemus. Quia tamen non debemus partes miserationis ommittere, (i) congruere moderationi credidimus sacerdotum, ut si condemnatus presbyter plena satisfactione corrigitur, sententia, qua obstrictus est, relaxetur: si vero in eodem insipientiæ suo luto jacere delegerit, statuta permaneant; et eum eis habeat sortem, quorum est secutus errorem. Data idibus Junii, Asturio et Pro-togene viris clarissimis consulibus.

(f) Vulgati ante Quesn., *perperam a Domino.*

(g) lidem vulgati cum mss. collect. 42, *Julianum* Vide annot. 81 in epist. 28 (Col. 779, n. (b)).

(h) Ratisp., *inmutabiliter.*

(i) Ita cum ms. Grim. Quesnelli etiam nostri codices. Solum Ratisp. *credimus pro credidimus* præfert; et postea omittit vocem *presbyter*, forte melius. Vulg. ante Quesn., *congrua moderatione credidimus sancendum, ut si, etc.*

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

1. Verba cap. 1 et 4, *diraximus atque miserimus*, quibus legati ab Urbe directi, et epistola ad Flavianum data idibus Junii missa traditur, indicare videntur sequentem epistolam scriptam fuisse post laudatas litteras ad Flavianum, immo etiam post legatorum discessum, qui *perfecti* dicuntur in epist. 38, data die 23 Julii, quin et epist. 36, data die 20 Junii, ut probabilius ostendemus annot. 3 in ipsam epistolam (Col. 842, n. (o)); quod tamen in rem præsentem nihilum refert. In eadem epist. 38, memoratur adventus Basilii diaconi, qui perfectis jam legatis Flaviani epistolam ad Leonem detulerat. Si is esset idem Basilius, qui Juliani quoque litteras attulisse traditur, multo evidentius hæc epistola scripta dicenda esset post idus Junias, quando legati nondum ab Urbe erant perfecti. Ita ex duabus epistolis ad Julianum, quas de eadem re eodem die scriptas credere videtur difficile, sola præcedens epistola data fuisset idibus Junii, sequens vero in posterius tempus protrudenda esset. At omnes codices resistunt, et licet collectiones plures ac diversæ sequentem epistolam contineant, in omnibus tamen *idibus Junii* data notatur.

2. Quesnellus, ut hæc conciliet, not. 8, observat in aliquibus epistolis, quæ idus Junii nunc præferunt, nullam fieri Ephesinæ synodi jam indictæ mentionem. Conjecit autem Leonem acceptis primis Flaviani litteris cum gestis synodi Constantinopolitanæ consilium cepisse mittendi legatos quatuor in Orientem, qui rem totam Constantinopoli componerent. Ad hunc unice finem scriptas primam credit *epistolas plures, quæ 13 Junii datæ nunc leguntur.* Solas autem duas nominat, scilicet epist. 28 ad Flavianum, et 32 ad archimandritas Constantinopolitanos, in quibus reapse nihil de synodo habetur, sed de fidei tantum causa per legatos curanda. Addit porro: *At antequam legati perfecti essent, acceptæ sunt a Leone Theodosii litteræ, quibus d. indicta synodo monebatur; statimque iidem legati, qui ad fidei negotium cum Flaviano tractandum destinati erant, ad synodum directi sunt, eorumque tardata projectio, quo novis litteris scribendis tempus daretur, vel prioribus amplificandis: et in his de concilio fit mentio.* Hac autem de causa et anterioribus et ultimis litteris eandem chronicam notationem *idibus Junii* affixam innuit.

3. Nemini tamen hæc satisfacere poterunt. Primo enim Flaviani litteras cum gestis Constantinopolitanæ synodi a Leone acceptas, antequam Theodosii epistola de indicto concilio deferretur, non solum absque ullo fundamento, verum etiam contra documentorum fidem præsumit. Priores enim Flaviani litteras tum gestis Constantinopolitanis adversus Eutychem sese recepisse Leo significavit solum epist. 27, data die 21 Maii, tum Theodosii epistolam die 13 ejusdem mensis sibi traditam fuisse testetur epist. 31. Præterea ante diem 13 Maii scripta præsumitur celebris epist. 28 ad Flavianum, et legati jam destinati. At die 21 ejusdem mensis, quo data fuit epist. 27, se eidem epist. 28 scribendam operam dare profitetur, nondumque cogitasse eam legatis tradere, inquit enim: *De hac re plenus per eum qui ad nos tuæ dilectionis portavit epistolam,*

rescribemus. Epistola autem 31 affirmat, post acceptas Theodosii litteras legatorum profectioi ordinanda exiguum tempus superfuisse: *Cum a m̄ iduum Maiarum, inquit, quo serenitatis ejus scripta suscepimus, major pars reliqui sit temporis assumenda, ut profectio sacerdotum qui negotio sufficienter valeat ordinari.* Secundo etiamsi hæc aliqua ratione conciliari possent in Quesnelli sententia, nondum tamen solvitur alia difficultas, qua dies iduum Junii signatur in hac epistola, siquidem profectis jam legatis scripta dicenda sit, ut initio notavimus.

4. Quid ergo? auctoritatem tot et antiquarum et præstantissimarum collectionum, quæ nulla variante *idus Junii* contanter præferunt, deserere nefas ducimus: ac propterea Leonem eadem die duas ad eundem Julianum Coensem dedisse epistolas arbitramur, alteram brevem per legatos afferendam, longiorem alteram per Basilium diaconum ab illo diversum, qui profectis jam legatis Flaviani litteras detulit. Verba autem præteriti temporis *direximus et miserimus* nihil movebit, si considerentur quæ observavimus in annot. 17 (*Col. 727, n. (b)*) ait epist. 22, ubi similia exempla præteriti temporis de re præsentis vel mox futura ab ipso Leone adhibita allegavimus. Duas autem epistolas eodem die ad eosdem dari a Leonis more alienum non est, ut ex exemplis in admonit. ad epist. 17 laudatis patet.

5. Unum monendum restat quoad Græcam hujus epistolæ versionem, quæ cum in editionibus Conciliorum puncta alicubi præferat lacunas indicantia, de luxato exemplari Romanorum editorum initio dubitavimus. At Græcum textum conferentes cum mss. Vat. 1455, alterius originis ab eo quo Romani editores usi sunt, ac præterea cum duobus codd. Venetis S. Marci 164 et 555 deprehendimus, nec puncta in illis esse, neque luxationem ullam, sed omnia distincte uno contextu describi; nec tamen quæ in editionibus Græcis desunt, suppleri. Hinc antiquum Græcum interpretem ea quæ desiderantur in Græca versione consulto omisisse non improbabiler coniecimus. Forte Julianus, qui Leonis epist. 93 ad synodum Nicenam Græce interpretatus videtur, uti animadvertemus in actionem ineditam concilii Chalcedonensis, quam in appendice publicabimus, hanc quoque ad se missam statim Græce reddidit, et cum magnæ turbæ tunc effervesceret, quæ in Græco desunt, consulto prætermittenda putavit. Libertatem quidem dissimulandi apud Græcos nonnulla alterius epistolæ Leonis ad synodum Chalcedonensem idem Julianus Leoni indicaverat, uti colligitur ex ep. 427, c. 3. Ut autem indicentur quæ in Græca versione omissa fuerunt, ea in Latino textu uncis clausa exhibebimus.

EPISTOLA (a) XXXV.

(b) AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.

SYNOPSIS. — I. *Eutychem spem Christianam omniumque mysteriorum veritatem perimere.* — II. *Utriusque naturæ proprietates in Christo servari.* — III. *Animam Christi non præexiitisse corpori, nec corpus ex nihilo conditum; sed utrumque ejusdem nobiscum esse naturæ.*

875 (c) LEO urbis Romæ episcopus dilectissimo A 876 Γῷ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ Ἰουλιανῷ Λέων ἐπίσκοπος. fratri JULIANO episcopo.

CAP. I. — Licet (d) per nostros, quos ab Urbe (e) pro fidei causa direximus, plenissimas ad fratrem (f) nostrum Flavianum litteras miserimus contra nimie impietatis errorem, tamen quia per filium nostrum Basilium diaconem scripta tuæ dilectionis accepimus, quæ multum nobis catholici sensus fervore placuerunt, etiam hanc paginam quæ illis epistolis consonaret adjecimus, ut (g) unanimiter atque constanter his qui Evangelium Christi corrumpere cupiunt resistatis: quoniam sancti Spiritus in nobis atque in vobis una est eruditio eademque doctrina: quam (h) quicumque non recipit, 877 non est membrum corpo-

Εἰ καὶ διὰ τῶν ἡμετέρων γε, ὧν ἀπιστάλαμεν ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ πράγματος τῆς πίστεως πληρώτατα πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν Φλαυιανὸν διεπεψάμεθα γράμματα κατὰ τῆς πλάνης τῆς πολλῆς ἀσεβείας. Ὅμως ἐπειδὴ διὰ τοῦ τέκνου ἡμῶν Βασιλείου τὰ γράμματα τῆς σῆς ἀγάπης ἐδέξαμεθα, ἕπερ ἡμῖν ἔρρεσε πάνυ, τῷ ζῆλῳ τοῦ καθολικοῦ φρονήματος ζέοντα, καὶ τότε τὸ γράμμα, ἕπερ οὐκ ἀπῆδει τῶν γραμμάτων ἐκείνων καὶ νῦν προσεβήκαμεν ὥστε ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ ὁμοψύχως, καὶ σαθερῶς τοῦτοις ὕμνοι ἀντιθεῖναι, οἱ τινες τὸ τοῦ Δεσπότητος Εὐαγγέλιον διαφθεῖραν ἐπιθυμοῦσιν, ἐπέπερ ἡ τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἐν

(a) Alias 25. Quæ autem antea 35 erat, nunc 39. Scripta 43 Junii an. 449.

(b) Exstat hæc epistola in mss. collectionibus 2, 5, 11, 12, 13 et 17 usque ad 24, ac in peculiari codice Vat. Regiæ 293. In tabula collect. 5 hic titulus legitur c. 88: *Ad Julianum episcopum de damnatione hæresis Eutychanæ.*

(c) Codd. collect. Chalcedon., *Dilectissimo fratri Juliano Leo*, in Ratisponensi cæteroquin emendatissimo hæc erronea inscriptio legitur: *Juvenali episcopo Hierosolymitano.*

(d) Mss. collect. 21 habent, *per eos propter nostros.* Mox editi Leonis ante Quesn. cum ms. Florentino, *ad Urbem.* In solo ms. Chig. collect. Chalced. omittitur *ab Urbe.*

(e) Voces *pro fidei causa* desunt in septem Quesnelli codicibus indicatis in margine, et in duobus nostris Vat. collect. 41 et Florentino collect. 13. Item Quesnellus not. 8 has voces expungendas credit, *ut quæ, inquit, ex Græca versione in textum Latinum irrepserunt, quæ versio longe plura habet a textu originali discrepantia.* Perperam: exstant enim in tredecim

nostris codicibus, inter quos Vindebonensis collect. 5 et Ratisponensis a Græco non pendent, ipsi etiam mss. libri Latinæ collectionis Chalcedonensis adeo non dimanant a Græca versione, ut careant quibusdam additamentis, quæ sunt in Græco textu, et tria membra exhibeant, quæ in Græco desiderantur; unde Latinus textus hujus collectionis ab ipso originali Leonis originem ducit.

(f) Vocem *nostrum* a Quesnello insertam omittunt plerique nostri codices, sicut et anteriores editiones. At illam exhibent mss. Vindebon. collect. 5 et Florent. collect. 13 ac Græca versio.

(g) Græca versio, observante etiam Quesnello not. 1 addit: *Pro veritate humanitatis Christi.* Post pauca, loco verborum *in nobis atque in vobis*, eadem Græca versio, Quesnello pariter animadvertente not. 2, habet, *in universa catholica Ecclesia.*

(h) Mss. Veron. 57, Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 41 et Ratisp., *quisque, vel quisquis non recipit.* Mox codd. collect. 21, *nec membrum corporis Christi esse potest, nec capite gloriari.*

(i) In marg. edit. Rom., *ἴσως, ἀντιθεῖναι.*

ris Christi ; nec potest eo capite gloriari, in quo naturam suam asserit non haberi. Quid autem prodest imprudentissimoseni, Nestorianæ hæreseos nomine, eorum lacerare opinionem, quorum piissimam convellere non potest fidem ; cum quantum Nestorius a veritate discessit, Deitatem verbi ab assumpti hominis substantia(a) separando, tantum a recto tramite etiam iste desciscat, qui unigenitum Dei Filium sic de utero beatæ Virginis prædicat natum, ut humani quidem corporis speciem gesserit, sed humanæ carnis veritas Verbo unita non fuerit ? De quo prodigio falsitatis quis non videat quæ opinionum monstra nascantur ? (b) Qui enim negat verum hominem Jesum Christum, necesse est ut multis impietatibus impleatur, eumque aut Apollinaris sibi vindicet, aut Valentinus usurpet, aut Manichæus obtineat : quorum nullus in Christo humanæ carnis credidit veritatem. Qua utique non recepta, non solum quod secundum carnem atque animam rationalem, qui erat in forma Dei, manens idem in forma servi, homo natus denuatur ; sed etiam, quod crucifixus est et mortuus ac sepultus, quodque die tertio (c) resurrexit, et quod ad dexteram Patris(d) sedens ad judicandos vivos 879 et mortuos, in eo corpore sit venturus, in quo est judicatus(e), abnuitur : quia hæc redemptionis nostræ sacramenta vacuantur, si Christus veram veri hominis, totamque naturam suscepisse non creditur.

CAP. II. — An quia manifesta erant signa divina, falsa dicentur documenta corporea et testimonia utriusque naturæ valebunt, ut Creator intelligatur ; non valebunt, ut creatura salvetur ? Quod Deitatis est, caro non minuit ; quod carnis est, Deitas non peremit. Idem enim et sempiternus ex Patre, et temporalis ex matre, in sua virtute inviolabilis, in nostra infirmitate passibilis, in Deitate Trinitatis cum Patre et Spiritu sancto unius ejusdemque naturæ ; in susceptione autem hominis non unius substantiæ, sed unius ejusdemque personæ : [ut idem esset dives in paupertate, omnipotens in abjectione, impassibilis in supplicio, immortalis in morte.] Nec enim Verbum aut in carnem, aut in animam aliqua sui parte conversum est ; cum simplex et incommutabilis natura Deitatis, tota in sua sit semper essentia, nec damnum sui recipiens, nec augmentum ; et sic assumptam

(a) Græca versio, observante Quesn. not. 3, addit : et ab ipsa Virginis conceptione. Dein aliqui codd. discedunt pro desciscut.

(b) Potior visa est hæc lectio, quam codex Ratisponensis et quatuor nostri ac totidem Baluzii collect. Chalcedon. approbant. Concinitiam Græca versio. Quesnellus cum suis mss. Thuan., Grim. Corbei. et Victor. ac Surio : Qui enim negat mediatorem Dei et hominum hominem Jesum Christum. Cæteri editi cum ms. Vindebon. collect. 5, et codd. collect. 21 ac 24, atque exemplo Sichardi : Negator enim mediatoris Dei et hominum hominis Jesu Christi necesse est, etc. Cod. Vat. collect. 41 : Negator enim mediatoris Dei et hominum homine Jesu Christo necesse est, etc. Mox pro impleatur Quesnellus in marg. : Al., implicetur.

(c) Vulgati ante Quesn. addunt a mortuis ; delent mss. etiam Quesnelli, et Baluzii ac Græca versio.

(d) Rastipon. sedet, et ad judicandos.

A πάση τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ μία ἐστὶ μάθησις, καὶ ἡ αὐτὴ διδασκαλία· ἦν εἰ τις μὴ δέχεται, οὐκ 878 ἐστὶ μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, οὐτε δύναται ταύτη δοξάζεσθαι τῇ κεφαλῇ ἐν ἣ τὴν οικειαν φύσιν διαβασίονται μὴ περιέχεσθαι. Τί δὲ ὄφελος τῶ ἀμαθεῖ γέροντι, ὀνόματι τῆς τῶν Νεστοριανῶν αἰρέσεως, ἐκείνων διαβάλλειν τὴν δόξαν, ὧν τὴν εὐσεβεστάτην πίστιν καταλύσαι μὴ δύναται ; ὅποτε Νεστόριος ὅσον ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπέστη, τὴν Θεότητα τοῦ Λόγου ¹ χωρίζων ἀπὸ τῆς οὐσίας τοῦ προσληφθέντος ἀνθρώπου, καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς συλλήψεως τῆς Παρθένου, τοσοῦτον ἀπὸ τῆς ὁρθῆς ὁδοῦ οὕτως ἀφηνιᾶ· ὃς τὸν Μονογενῆ τοῦ Θεοῦ οὕτως ἀπὸ τῆς γαστρὸς τῆς μακαρίας Παρθένου νομίζει τεχθέντα, ὡστε ἀνθρωπίνου σώματος εἰκόνα ἔχειν αὐτὸν, ἀνθρωπίνης δὲ σαρκὸς μὴ ἀνελήφθαι ἀλήθειαν. ² Περὶ οὗ τερατώδους ψεύδους τίς οὐκ ἂν ἴδοι ποῖα βλασφημιῶν ἀτοπήματα τίκεται ; ὁ γὰρ ἀρνούμενος τὸν ἀληθινὸν ἄνθρωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνάγκαιως πλείστων ὅσων ἐμπαιγμάτων πληροῦται τοῦ διαβόλου· καὶ τοῦτον ὡς οικεῖον Ἀπολλινάριος ἔχει, ἡ Οὐαλεντίνος ἑαυτῷ προσκυροῖ, ἡ Μανιχαῖος κρατεῖ· ὧν οὐδὲ εἰς ἐν τῶ Σωτῆρι ἡμῶν τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς ἐπίστωσε τὴν ἀλήθειαν· ἥς τινος θηλασθὴ μὴ ἀληθῶς ἀναληφθείσης, οὐ μόνον εἰ, ἀρνησιν πίπτει ³ τὸ ὅτι κατὰ σάρκα καὶ ψυχὴν λογικὴν ⁴ ὁ ὧν ἐν μορφῇ τοῦ Θεοῦ, ὁ αὐτὸς μένων, ἐν μορφῇ δούλου ἀνθρώπος ἐγεννήθη ἀλλὰ γὰρ καὶ ὅτι σταυρωθεὶς, καὶ ἀποθανὼν, καὶ ταφεί, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη· καὶ ὅτι ⁵ καθεζόμενος ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τῶ κρίνειν ζῶντας· καὶ νεκροῦς ἐν τούτῳ τῶ σώματι 880 ἐστὶν ἐλευσόμενος, ἐν ἧπερ ἦν καταδικασθεὶς, οὐδαμῶς ὁμολογεῖ· ταῦτα γὰρ ἅπαντα τῆς ἡμετέρας λυτρώσεως τὰ μυστήρια ματαιοῦται, εἴγε ὁ τοῦ Θεοῦ Πιὸς ὧν ἀληθῆς ⁶ τοῦ ἀληθοῦς, ἀνθρώπου τὴν ὅλην φύσιν ἀνελήφως οὐ πιστεύεται· ⁷ καὶ ἐπειδὴ ἡπερ ἀληθῆ τὰ θεῖα σημεῖα γεγένηται, ψευθεὶ τὰ διὰ τοῦ σώματος ἀποδεικνύμενα λέγεται, ὡστε τὰς μαρτυρίας ἐκατέρας τῆς φύσεως ἔχειν μὲν ⁸ ὅπως ὁ Σωτὴρ νοεῖσθαι δύνηται, μὴ ἔχειν δὲ ἀφ' ὧν μέλλει τὸ ἡμέτερον γένος σωθῆναι ; ὁ τοίνυν ἐστὶ Θεότητος, ἡ σὰρξ οὐκ ἡμίωσεν· ⁹ ὁ δὲ ἐστὶ σαρκὸς, ἡ Θεότης οὐκ ἔφθειρεν· ὁ γὰρ αὐτός ἐστι καὶ προαιώνιος ἐκ Πατρὸς, καὶ κατὰ χρόνον· ἀπὸ μητρὸς· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς οικείας θυνάμεως ἀφθαρτος ἐπὶ δὲ τῆς ἀσθενείας τῆς ἡμῶν παθητός καὶ ἐν μὲν τῇ Τριάδι τῆς Θεότητος μετὰ τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως, ἐν δὲ

(e) Vulgati ante Quesn. addunt ad mortem ; codices ignorant ac interpretatio Græca.

D ¹ Ita juxta textum Latinum, ab assumpti hominis substantia separando, restituimus hunc locum ope mss. Ven. et Vat. In vulgatis, χωρίζωνάπο τοῦ προσληφθέντος ἀνθρώπου.

² In marg. edit. Rom., ἀφ' οὗ.

³ In marg. edit. Rom., ἰσως, τοῦ.

⁴ Ms. Ven., ὁ Θεός ἦν ἐν μορφῇ τοῦ Θεοῦ.

⁵ Abest καθεζόμενος a ms. Ven.

⁶ Ms. Ven., τοῦ ἀληθοῦς ἀνθρώπου ἦν ἐμὴν φύσιν ἀνελήφως, mendose. Etiam ms. Vat. habet ἐμὴν.

⁷ In marg. edit. Rom., ἡ

⁸ In marg. edit. Rom., ὅπως πλάστης νοητῇ μὴ ἔχει (leg., ἔχειν) δὲ ἀφ' ὧν μέλλει πωθῆναι (leg. σωθῆναι τὸ πλάσμα. In mss. vero Ven. et Vat. hæc ultima verba sic, sed corruptissime, representantur : ἀφ' ὧν μέλλει καὶ ἡ μήτηρ γενησομένη σωθῆναι.

⁹ Ms. Vend., ὁ δὲ ἐν ἐστὶ.

naturam beatificans, ut glorificata in glorificante permaneat [Cur autem inconueniens **881** aut impossibile videatur ut Verbum et caro atque anima unus Jesus Christus, et unus Dei hominisque sit filius, si caro et anima, quæ dissimilium naturarum sunt, unam faciunt etiam sine Verbi incarnatione personam; cum multo sit facilius ut hanc unitatem sui atque hominis Deitatis præstet potestas, quam ut eam in substantiis (a) suis obtineat solius humanitatis infirmitas?] Nec Verbum igitur in carnem, nec in Verbum caro mutata est; sed utrumque in uno manet, et unus in utroque est, non diversitate divisus, non permixtione confusus: nec alter ex Patre, alter ex matre; sed idem aliter ex Patre ante (b) omne principium, aliter de matre in fine sæculorum; ut esset mediator Dei et hominum homo Jesus Christus (I Tim. II, 5), in quo inhabitaret plenitudo Divinitatis corporaliter (Coloss. II, 9): quia assumpti, non assumptis profectio est, quod Deus illum exaltavit et donavit illi nomen quod est super omne nomen: ut in nomine Jesu omne genu flectatur cælestium, terrestrium et infernorum; et omnis lingua confiteatur quoniam Dominus Jesus (c) Christus in gloria est Dei Patris (Philip. II, 9-14).

CAP. III. — [In eo vero quod Eutyches in episcopali judicio ausus est dicere ante incarnationem duas in Christo fuisse naturas, post incarnationem autem, unam, necessarium fuerat ut ad reddendam rationem professionis suæ crebris atque sollicitis iudicum interrogationibus urgeretur, ne tamquam inane aliquid præterflueret, quod non nisi de haustu venenatorum dogmatum apparebat (d) effusum. Arbitror enim talia loquentem hoc habere persuasum, quod anima quam Salvator assumpsit prius in cælis sit comorata quam de Maria virgine nasceretur, eamque sibi Verbum in utero (e) copularet. Sed hoc catholicæ mentes auresque non tolerant: quia nihil secum Dominus de cælo veniens nostræ conditionis exhibuit; nec animam enim quæ anterior exstitisset, nec carnem quæ non materni corporis esset, accepit. Natura quippe nostra non sic assumpta est ut prius (f) creata, post assumere, sed ut ipsa assumptione crearetur. Unde quod in Origene merito damnatum est, qui animarum, antequam (g) corporibus insererentur, non solum vitam, sed et diversas fuisse asseruit actiones, necesse est ut etiam in isto, nisi maluerit sententiam (h) abdicare, plectatur.] Nativitas enim Domini secundum carnem. D

(a) Codex Ratisp. delet suis.

(b) Idem codex delet omne.

(c) Duo codd. omittunt nomen Christus.

(d) Ita omnes nostri codices et editi ante Quesn. apud quem affusum, et in margine ed., effusum.

(e) Ratisp. cum codd. collect. 21 et editis Leonis anterioribus Quesnello, copularit.

(f) Quesn. in margine: Al., creata sumeretur.

(g) Veron. 57, in corporibus. Mox pro insererentur Quesn. in marg.: Al., misceantur. Dein editi et aliqui codd., non solum vitas. Quesnelli emendationem noster cod. Vindebon. collect. 5 et omnes coll. Chalcedon. approbant.

(h) Rastipon. addit suam.

τῆ μυστηρίῳ τοῦ ἀναληφθέντος: ἄνθρωπου, οὐ μιᾶς οὐσίας, ἀλλ' ἐνός προσώπου, καὶ τοῦ αὐτοῦ. Οὕτε γὰρ ὁ Λόγος εἰς σῶμα, ἢ εἰς ψυχὴν κατὰ τι μέρος οἰκίον ἐτρέφη· ὁπότε ἀπλῆ, καὶ ἀναλλοιώτως ἢ τῆ; Θεότητος φύσις, ὅλη ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀεὶ ὑπάρχει οὐσίᾳ, οὐδεμίαν ἑαυτῆς μείωσιν ἐχομένη, οὔτε προσθήκη· καὶ πάλιν, οὕτω τὴν προσληφθεῖσαν μακαρίαν ἁποτέλεσσα φύσιν, ἵνα ἡ δοξασθεῖσα ἐν τῇ δοξασάσῃ μεμενηκυῖα τυγάη. Οὕτε οὖν ὁ Λόγος εἰς σῶμα, ὡς εἶπομεν, οὔτε εἰς λόγον τὸ σῶμα ἠλλοίωται ἀλλ' ἐκάτερον ἐν ἐνὶ καὶ ἑν ἀμφοτέροις ὁ εἷς· οὐ διαφορᾷ διηρημένος, οὐ τῷ μεμῆχαι συγκεχυμένος· ὥστε ἕτερος μὲν ἐκ Πατρὸς, ἕτερος δὲ ἐκ μητρὸς· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἄλλως μὲν ἐκ Πατρὸς πρὸ κτίσεως ἀρχῆς. Ἄλλως δὲ **882** ἐκ μητρὸς ἐπ' ἰσότητος τῶν ἡμερῶν· ἵνα γένηται μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἄνθρωπος Χριστὸς· Ἰησοῦς· ἐν ᾧ πᾶν τὸ κλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς κατοικεῖ· ἐπειδὴ περ τοῦ προσληφθέντος, οὐ τοῦ προσλαβόντος ἐστὶν ἡ προκοπή· ὅτι καθάπερ ὁ Ἀπόστολος λέγει, Ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, καὶ ἔαρισάτο αὐτῷ ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων, καὶ ἐπιγείων, καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· τοιγαροῦν ἡ κατὰ σάρκα τοῦ θεοτότου γέννησις, εἰ καὶ τὰ μέγιστα ἔχει τινὰς ἰδιότητας, δι' ὧν τὰ τῆς ἀνθρωπίνης παρόδου τῆς εἰς τὸν βίον ὑπερβαίνει προόμια, εἴτε καθὸ μόνος ἐξ ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ ἀφάρτου παρθένου χωρὶς ἐπιθυμίας συλληθεῖς ἐστὶ καὶ τεχθεῖς, εἴτε καθὸ οὕτως ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρὸς ἀπεκνήθη, ὥστε καὶ τὴν εὐγονίαν τεκεῖν, καὶ μείναι τὴν παρθεῖαν· ὁμοῦς οὐχ ἑτέρας ἦν φύσεως ἢ τούτου σὰρξ, ἥ περ ἐστὶν ἡ τῆς ἡμῶν· οὐδὲ καθ' ἑτέραν ἀρχὴν ἐνεπνεύσθη τούτῳ ἡ ψυχὴ παρὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἢ τις ὑπερείχει οὐ κατὰ τὸ τοῦ γένους διάφορον, ἀλλὰ κατὰ τὸ τῶν δυνάμεων ὑπερβάλλον. Καὶ γὰρ οὐδὲν εἶχεν ἐναντιούμενον ἐξ ἐπιθυμίας σαρκὸς· ἐπειπερ ἡμαῖον αἰσθήσεις τοῦ σώματος διχα νόμου τινὸς ἁμαρτήματος, καὶ ἡ ἀλθθεια τῶν κινήσεων ὑπὸ τῷ τῆς θεότητος καὶ τῷ τῆς διανοίας οἰακί· οὔτε ἐπηραζέτο διὰ τῶν δελεασμάτων, οὔτε παρεχώρει τοῖς πάθεσιν. Ὡστε ἡ **884** ἀληθὴς Θεὸς ἄνθρωπος ἐγεννήθη· καὶ οὔτε κατὰ προπάργουσα ἐν ψυχῇ ἐξ οὐρανοῦ ἢ κατενεθεῖς, οὔτε κατὰ σάρκα ἐκ στοιχείου τινὸς προσληθεῖς ἢ τεχθεῖς ἐκ τοῦ μηδενός· ἀλλὰ ὅ τὸ αὐτὸ ἔχων ἐν θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι πρόσωπον, καὶ τὴν κοινὴν ἡμῶν κρατῶν φύσιν ἐν σώματι καὶ ψυχῇ· οὐ γὰρ ἦν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μεσίτης, εἰ μὴ ὁ αὐτὸς Θεός, καὶ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ἐν τῷ αὐτῷ καὶ εἰς ὑπῆρχεν, ἢ καὶ

¹ Mss. et Vat., ἀνθρώπου, ἐνός προσώπου.

² Ita ex ms. Vat. legendum Videtur suffragari etiam Ven. cod. qui habet ἀποτέλεσσα. Male in vulgatis ἀποτέλεσσα.

³ Ms. Ven., ἐν ἀμφοτέροις, sicque notatur etiam in marg. edit. Rom.

⁴ In marg. edit. Rom., ὁ ἀληθὴς Θεός, ἀληθὴς ἄνθρωπος, ex Lat.

⁵ Mss. Ven et Vat., καταχθεῖς.

⁶ Ms. Ven. et Vat., τὸ αὐτὸ ἡμῶν ἔχων, pessime.

⁷ Vulgati omittunt ἄν: quod tamen supplendum ex ms. Vat., ut vis verbis esset, quod est in Latino textu, exprimitur.

⁸ Deest καὶ, sed male, in ms. V. n.

Quamvis habeat quædam propria quibus humanæ A conditionis initia transcendat, **SSS** sive quod solus (a) ab inviolata Virgine sine concupiscentia est conceptus et natus, sive quod ita visceribus matris est editus, ut et fecunditas pareret et virginitas permaneret; non alterius tamen naturæ erat ejus caro quam (b) nostræ; nec alio illi quam cæteris hominibus anima est inspirata principio, quæ excelleret, non diversitate generis, sed sublimitate virtutis. Nihil enim carnis suæ habebat adversum (c) nec discordia desideriorum ginebat compugnantiæ voluntatum]. Sensus corpori vigeant (d) sine lege peccati, et veritas affectionum sub moderamine Deitatis et mentis, nec tentabatur illecebris nec cedebat injuriis. Verus homo vero unitus est Deo, nec secundum existentem prius animam deductus est (e) e cælo, nec secundum carnem creatus ex nihilo; (f) eandem gerens in Verbi Deitate personam, et tenens communem nobiscum in corpore animaque naturam. Non enim esset Dei hominumque mediator (I Tim. II, 5) nisi idem Deus idemque homo in utroque et unus esset et verus (g). Incitat quidem nos ad latitudinem disserendi materiæ magnitudo; sed apud eruditionem tuam non est (h) copiose laborandum: præsertim cum jam per nostros ad fratrem Flavianum sufficientes litteras miserimus, ad confirmandos antmo non solum sacerdotum, sed etiam laicorum. Præstabit, ut credimus, misericordia Dei, ut absque cujusquam animæ detrimento possint adversum diaboli dolos, et sana defendi, et vulnerata curari (i). Data idibus Junii, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

SSS EPISTOLA (j) XXXVI.

(A) AD FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. SYNOPSIS. — *Litteras et gesta synodi adversus Eutychem se accepisse monet.*

FLAVIANO CHARISSIMO FRATRI LEO PAPA.

Litteras tuæ dilectionis accepi cum gestis, quæ

(a) Omnes mss. libri collect. Chalcedon. et Græca versio, nec non Sichardus cum codd. collect. 24 et vulgatis Quesnello anterioribus addunt, *ex Spiritu sancto*. Cæteri nostri codd. et novem Quesnelli ab eo citati not. 5 has voces ignorant. Mox, *sine concupiscentia carnis* in codd. collect. 11 et 24 atque in vulgatis ante Quesn., qui vocem *carnis* in aliis nostris et Baluzii mss. omissam auctoritate suorum codicum rectius expunxit.

(b) Ita ex Ratisponensi ac tribus mss. collect. Chalcedon. et ex Vat. collect. 41. Alias, *nostra*.

(c) Unus noster codex cum editis conciliorum, *nec discordiam desideriorum ginebat compugnatio* (editi, *compugnantiæ voluntatum*). Ratisponensis: *Nec discordia desideriorum ginebat compugnantiæ voluntati*, ubi vel *discordia* pro *discordiam* perperam scriptum fuit, vel *compugnantiæ* pro *compugnantiæ*.

(d) Cod. Corb. Quesnelli, *sine sordibus peccati*.

(e) Ms. Ratisp., *ex alto*. Quidam codd., *deductus e cælo*, omisso verbo *est*.

(f) In Græca versione, Quesnello observante not. sic: *Sed eandem habens in divinitate et humanitate personam*.

(g) Cod. Ratisp., *Incitat enim nos*. Chig. collect. Chalcedon.: *At incitat quidem nos*. Græca versio addit, *frater honorabilissimo*.

(h) Malior visa est hæc lectio cod. Florentini quam aliorum et editorum, *copiæ laborandum*.

(i) Græca versio addit: *Deus te servet incolumem, honorabilissimo frater*.

(j) Al. 32. Quæ autem 36 erat, nunc 40. Scripta 20 Junii an. 449.

(k) Edita fuit hæc epistola a Merlino ex mss. collect. 42. Quesnellus eandem invenit in cod. Grimani collect. 18. Nos solos codices collect. 12 conferre potuimus. Leo autem hac epistola respondet epistolæ 26 Flaviani.

(l) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 12, *super fidei questione*.

ἀληθῆς. Καὶ κινεῖ ἡμᾶς, ἀδελφεὶ τιμώτατε, πρὸς διαλέξεως πλάτος τὸ τῆς ὑποθέσεως μέγεθος; ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀγάπην τὴν σὴν οὐ διὰ πλείονον ἐστὶ καμειν, ὅποτε μάλιστα καὶ περ ἤδη διὰ τῶν ἡμετέρων, ὡς προτίρηται, πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν Φλαυιανὸν τὰ ἀρκούντα ἀπεστάλακαεν γράμματα, πρὸς τὸ μὴ μόνον τοῦ τῶν ἱερῶν βεβαιωτέροις ἐρᾶσθαι λογισμοῦς, ἀλλὰ καὶ τοῦ τῶν λαϊκῶν. Πρᾶσχοι δὲ, ὡσπερ πιστεύομεν, ὁ θεὸς τοῦ θεοῦ, ὡστε διχὰ τοῦ γενέσθαι ζημίαν ψυχῆς; τινος δυνήθηται κατὰ τῶν τοῦ διαβόλου βελῶν καὶ τὰ ὑγιῆ διαφυλαχθῆναι, καὶ τὰ τραυματισθέντα θερπευθῆναι. Ὁ θεὸς ὑγιαίνοντά σε

διὰφλάουσι, ἀδελφεὶ τιμώτατε.

B apud vos (l) de fidei quæstione confecta sunt. Et quia clementissimus imperator pro Ecclesiæ pace sollicitus synodum voluit congregari, quamvis evidenter appareat, rem, de qua agitur, nequaquam synodali indigere tractatu; tamen, frater charissime, (m) subsequens esse significo, quos in hac re placuit desti-

(m) Ita anteriores editiones cum nostris codd. collect. 42, Vat. et Venet. Quesnellus ex Grimano emendandum putavit *subsecuturos*, quia legatos nondum profectos liquere censuit tum ex hac epistola ob verbum futuri temperis *portabunt*, tum ex epist. 38 data 23 Julii, ubi legati profecti traduntur. Hæc paucis indicavit in marginali postilla scribens: *At nondum profectos esse legatos constat ex hac epistola, et ex 34, nunc 38*. Sed hæc nihil evincunt. *Portabunt* enim dici potuit de legatis jam profectis, qui tamen nondum Constantinopolim pervenerant. *Profecti* autem affirmantur legati epist. 38, cum Basilius Flavianum litteras attulit: quod verum est, etiam si illi ante diem 20 Julii dicessisse credatur. Id autem nobis satis probabile est tum ex data iduum Junii, qua præcedentes epistolæ per legatos transmissæ paulo ante eorum profectionem signatæ videntur, tum ex die kalendarum Augusti Ephesino concilio præstituta, quæ longiores legatorum moras in Urbe nequaquam, ferebat. Hæc satis videntur ad præferendam vocem *subsecutos*. Hinc epist. 39 *frequentior per occasiones idoneus* litteras ad Flavianum scriptæ dicuntur, quod epistolam 38 per legatos tunc transmissos direcliam, hanc vero et epist. 38 aliis occasionibus post legatorum discessum missas, non obscure indicat. Quod si Flaviani litteræ cum Constantinopolitanis in Eutychem gestis a Leone acceptæ, quæ hic indicantur, quæque procul dubio sunt secundæ ejusdem litteræ (prioris enim Leo acceperat ante diem 27 Maii ex epist. 27); si, inquam, hæc secundæ Flaviani litteræ eædem sunt, ac scripta ejusdem ad Leonem memorata in epist. 38, ut Quesnellus præsumpsit (vide annot. 2 (Colb. 812, 9) in eandem epist. 38), cum hæc scripta per

¹ Abest ἡμετέρων, sed perperam, a ms. Ven.

² Ms. Ven. ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῦς.

³ Sic ex Vat. Latino coherentius. Vulgata φυλάξ

nare. Nec necessarium fuit nunc amplius scribi, cum, A propitio Deo, de his quæ causæ credimus convenire per ea quæ ipsi portabunt scripta sis plenius instruendus. Dato (a) duodecimo kalendas Julii, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

SSS EPISTOLA (b) XXXVII.

(c) AD THEODOSIUM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — *Fidei et confessionis unitatem esse servandam. Legatos ad synodum Ephesinam missos, ad quam ut se conferret, necessitas non sinit.*

LEO THEODOSIO Augusto.

Acceptis clementiæ vestræ litteris, multum universali Ecclesiæ gaudendum esse perspexi, quod christianam fidem, qua (d) divina Trinitas honoratur et colitur, in nullo dissimilem, in nullo vultis esse discordem. Quid enim rebus humanis ad exorandam misericordiam Dei efficacius suffragatur, quam si una gratiarum actio, et unius confessionis sacrificium majestati ejus ab omnibus offeratur? (e) In quo sacerdotum et cunctorum fidelium ita demum erit plena devotio, si in his quæ per unicum Dei Filium Deum Verbum pro nostra redemptione sunt gesta, nihil aliud sentiatur, quam quod (f) ipse de se et prædicari jussit et credi. Unde quamvis (g) ad diem, quem concilio episcopali pietas vestra constituit, S87 occurrere me ratio nulla permittat; cum nec aliqua (h) ex hoc ante exempla præcesserint, et temporalis necessitas me non patiatur deserere civitatem præ-

per Basilium allata Leo acceperit *profectis* legatis; multo evidentius demonstratur legendum *subsecutos*; nec Quesnellus satis coherenter *subsecutos* potuit inserere in laudata ejus hypothesi; de qua tamen confer quæ in citata annot. 2 (inf. 2) observabimus.

(a) Ita melius ex cod. Grimanico. Quesnellus emendavit, quam in editis ex mss. collect. 12 xv kal., ubi facile librariorum lapsu n in v junctis unitatibus migrare potuit. Eodem scilicet die xii kalendarum Julii data fuit subsequens ad Theodosium epistola, cujus occasione hanc quoque ad Flavianum Leo statim reddidisse videtur.

(b) Al. 33. Quæ autem antea 37 erat, nunc 43. Scripta 20 Junii an. 449.

(c) Exstat hæc epistola in mss. collect. 12, 18 et 19. Hac autem Leonem respondere credimus eidem imperiali evocatoriæ epistolæ ad synodum Ephesinam, cui per legatos antea responderat epistola 29. Duplicem enim evocatoriam a Theodosio ad Leonem datam fuisse, cui duplex responsio reddita fuerit, incredibile est. In ea vero rerum perturbatione et angustia temporis synodo præfiniti, cum S. Pontifex fortassis timeret ne legati, Ephesum potius quam Constantinopolim condentes, priores illas litteras Theodosio traderent, novam hanc epistolam alia occasione Constantinopolim ad eundem scribendam putavit.

(d) Ita Ratisponem. collect. 19 cum Grimanico et Heroalhiano Quesnelli. Aliæ editiones cum ms. Veneto collect. 12, *Divinitas honoratur*, et postea, in nullo vult.

(e) Sic ex nostris codicibus collect. 12 et 19 cum editis ante Quesn., apud quem, in qua.

(f) Hanc Quesnelli lectionem approbat cod. Ven. collect. 12. Ratisp. omittit primum et. Alii editi, ipse prædicari de se jussit.

(g) Prætulimus lectionem cod. Ratisponensis. Alias, ad diem concilii episcopalis, quem pietas.

(h) Sic codex Venetus cum Quesnello. Ratisp., ex hac parte exempla. Cæteræ editiones omittunt ante.

sertim cum tam evidens fidei causa sit, ut (i) rationabilibus ab indicenda synodo fuisset abstinendum tamen in quantum Dominus juvare dignatur, meum studium commodavi, ut Clementiæ vestræ statuti aliquatenus pareatur, ordinatis hinc fratribus meis, qui amputandis scandalis pro causæ (j) qualitate sufficiant, quique præsentis meæ impleant vicem: quia non talis quæstio orta est (k) de qua aut possit, aut debeat dubitari. Dato (l) duodecimo kalendas Julii, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (m) XXXVIII.

(n) AD FLAVIANUM EPISCOPUM CP.

SYNOPSIS. — *Eum de receptis litteris monet; de fide defensa laudat; ad misericordiam, si hæreticus resipiscit, hortatur.*

LEO FLAVIANO episcopo Constantinopolitano.

Profectis jam nostris, quos ad vos in fidei causa direximus, per filium nostrum Basileum diaconum (o) scripta tuæ dilectionis acceperimus, quibus merito parum de negotio communis sollicitudinis (p) indidisti, quoniam et gesta (q) ante delata, de omnibus nos sufficiens instruxerant, et ad familiarem interrogationem idoneus, erat sermo prædicti, per Dei nostri alloquia reddentes, dilectionem tuam per quem nunc gratiam, (r) in qua fidimus, cohortamur, ut entis verbis apostolicis, atque dicentes: SSS In nullo terreamini ab adversariis, quæ est illis causa perditionis, vobis autem salutis (Philip. 1, 28). Quid enim tam exitiabile,

(i) Sic nostri codices cum duobus Quesnelli. Alii editi, *rationabilibus causis*. Mox in Ratisp., *abstentum pro abstinendum*.

(j) Ita Ratisp. cum Grim. et epist. 34. Codex Venetus cum aliis editis, *æquitate*.

(k) Sic nostri codd. cum Grim.; al., unde pro de qua. Ratisp. omittit primum aut.

(l) Solus Griman. cod., xiii kal.

(m) Al., 34. Quæ autem antea 38 erat, nunc 42. Scripta 23 Julii an. 449.

(n) Continetur hæc epistola in mss. collect. 12 et Ratisp. collect. 19.

(o) Hæc scripta Quesnellus in postilla ad marginem vocavit *secundam Flaviani ad Leonem epistolam*: quod iterum ingerit diss. 4 ad an. 449, num. 3. Indicaretur ergo epistola 26, quam cum Constantinopolitanis in Eutychem gestis a Flaviano secundo missam probavimus in adnotatione ad epist. 22. Sed non videmus quomodo de epist. 26, vel, si placet, de epist. 22, quam Quesnellus secundum censuit, Leo hic poterit affirmare, in ea Flavianum parum de negotio indidisse; et quomodo epist. 39, de Basilio diacono, qui has litteras detulit, potuerit scribere: *Basilium ad te, ut volueras, ipsi remisimus*; quæ indicant aliquid in iisdem litteris fuisse insertum de remittendo citius Basilio, cujus tamen nec in epist. 26 nec in epist. 22 ulla mentio est. Serius etiam multo videretur remissus, si delata per ipsum epistola secunda Flaviani cum Constantinopolitanis gestis ante diem 20 Junii ex epist. 27. Solum paulo ante diem 23 Julii fuisset remissus. Hinc autem tertiam, quæ desideratur, Flaviani epistolam a Basilio Julio mense allatam hic indicari probabilis credimus.

(p) Mss. collect. 12 cum editis ante Quesn. *indididisse*, et in margine *indidisti*, ut in nostro Ratisponensi.

(q) Indicantur gesta ante Basilii adventum delata primum cum epist. 22, dein cum epist. 26.

(r) Sic ex nostris codd. Ratisp. et collect. 12 cum editis ante Quesnellum, apud quem in quo.

quam negata (a) veritate incarnationis Christi omnem spem salutis humanæ velle dissolvere, et Apostolo contraire dicenti manifeste : *Magnum est pietatis sacramentum, quod manifestum est in carne* (1 Tim. III, 16)? (b) Quid tam gloriosum quam contra inimicos natiuitatis et crucis Christi pro fide evangelica dimicare? De cuius purissimo lumine, invictaque virtute, datis jam ad tuam dilectionem litteris, quid in nostro esset corde patefecimus: ne (c) de his quæ secundum doctrinam catholicam didicimus et docemus aliquid inter nos videri possit ambiguum. Quia vero tam clara et tam valida sunt testimonia veritatis, ut nimis cæcus nimisque obduratus habendus sit, qui ad coruscationem lucis atque rationis non confestim se a tenebris falsitatis excusserit; ad curandam imperitorum insaniam, etiam patientiæ vos adhibere volumus medicinam: ut per paternas increpationes hi, qui in senectute carnis suæ mente sunt parvuli, discant obedire majoribus. Ac si deposita imperitiæ suæ vanitate resipiscunt, omnique errore damnato, fidem veram singularemque suscipiunt, (d) misericordia ejusdem episcopalis benevolentiae non negetur: mansuro iudicio quod præcessit, si impietas merito condemnata in sua pravitate persistit. Data decimo kalendas Augusti, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

880 EPISTOLA (e) XXXIX

(f) AD EUMDEM FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

SYNOPSIS. — *De ejus silentio conqueritur, cujus causa Leonis tunc ignota erat Ephesina deprædatio.*

LEO episcopo FLAVIANO episcopo.

Auget sollicitudinem nostram taciturnitas tua,

(a) Codd. Vat. et Venetus collect. 12, *veritate carnis Christi.*

(b) Ratisp., *Et quid tam.* Mox in laudatis mss. collect. 12 desunt voces *natiuitatis et.*

(c) Sic ms. Ratisp. Alias, *de illis.* Postea in eodem codice, *videri posset.*

(d) Ita nostri codices et vulgati ante Quesn. qui prætulit *miseri cordiæ eisdem episcopalis benevolentia non negetur.*

(e) Al. 35. Quæ autem antea 39 erat, nunc 43. Scripta 11 August. an. 449.

(f) Hanc epistolam invenimus tantum in mss. collectionis 12, ex quibus contulimus Vat. 1340 et Ven. 469.

(g) Vulgati ante Quesn. cum Merlino, *Esitium.* Nostri codices, *Epsychium.* Quesnellus ex alio codice forte Grimánico, *Epsychium.*

(h) Nostri codd., *scriptis nostris.*

(i) Vulgati ante Quesn. cum nostris mss., *actibus.* In verba autem, *de totius causæ absolute facias certiores,* hanc postillam Quesnellus apposuit: *Causarum absolutio conciliorum est.* Hic non est Leoniorum verborum sensus. Num concilium Ephesin habendum, quod hic Leo respicit, totam causam absolverit, an potius Eutyichis absolute et S. Flaviani condemnatione implicaverit seu potius evertit; quæ sane absolvenda fuerat, si Leonis litteræ non occultata, sed lectæ et a Patribus executioni mandata fuissent, ut in anteriori vero Ephesino concilio accidit, in quo Cælestini iudicium in Nestorii causa Patres secuti sunt; quisque rerum utrobique gestarum peritus facile intelliget.

A quod jamdiu nulla dilectionis tuæ scripta suscepimus; cum nos curarum tuarum principes pro fidei defensione solliciti, frequenter per occasiones idoneas ad dilectionem tuam litteras miserimus: ut adhortationum nostrarum consolationibus te juvaremus, ut adversariorum stimulis pro fidei defensione non cederes, cum laboris tui participes nos probares. Olim ad fraternitatem tuam nostros credimus pervenisse, per quos plenius scriptis mandatisque nostris instructum te esse retines, et Basilium ad te, ut volueras, ipsi remisimus. Nunc, ne aliqua prætermissum occasione te crederes, per filium nostrum honorabilem et amabilem nobis virum (g) Euppsychium hanc paginam dedimus, ut tota celeritate (h) ad scripta nostra respondeas, nosque subinde de tuis (i) actionibus nostrarumque, et de totius causæ absolute facias certiores; ut sollicitudinem qua nunc pro fidei defensione gerimus, prosperioribus (j) nuntiis molliamus. Data tertio idus Augusti, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

890 EPISTOLA (k) XL.

(l) AD EPISCOPOS PER ARELATENSEM GALLIÆ PROVINCIAM CONSTITUTOS.

SYNOPSIS. — *Gaudet de bona ac pacifica electione Ravennii: cui ut bonæ de eo conceptæ opinioni satisfiat, exoptat.*

Dilectissimis fratribus, CONSTANTINO, AUDENTIO, RUSTICO, AUSPICIO, NICETÆ, NECTARIO, FLORO, ASCLEPIO, JUSTO, AUGUSTALI, (m) YNANTIO, et (n) CHRYSAPHIO, LEO papa.

Justa et rationabilis (o) nobis causa gaudendi est, cum a sacerdotibus Domini ea gesta cognoscimus quæ et paternorum canonum regulis, et apostolicis

(j) Quesnellus, *nuntiatis.* Vulgatam lectionem ex nostris codd. revocavimus, quippe quæ Leonis stylo congruentior videtur.

(k) Al. 39. Quæ autem 40 erat, nunc 47. Scripta 22 August. an. 449.

(l) Exstat in una collectione Arelatensi 15. Baronius eam primus edidit ex antiquo ms. Ecclesiæ Arelatensis, cujus apographum Gallia transmissum, et in cod. Vallicell. G. 99, contentum non inutiliter relegimus. Utemur etiam editione Sirmondi, qui alia hujus collectionis exemplaria in Gallia perspexit.

(m) Ita cum Sirmondo Quesnellus. Cæteri vulgati cum Baronio et ms. Vallicell. *Hymatio*; qui tamen codex in alia epist. 65 habet *Unatio*, V pro Y facile commutato. In concilio Arelatensi sub Ravennio, quod Sirmondus evulgarit ex ms. Lugdunensis Ecclesiæ tom. V Concil., pag. 23 editionis Venetæ, *Ynantius* scribitur.

(n) Quesn. in marg.: Al., *Chrisatio*, cum nullum tamen codicem nisi Arelatensem annot. 1 indicatum viderit, in quo legitur *Chrysaphio*; hanc variantem colligere potuit ex synodo Arelatensi ante laudata, ubi tamen *Chrysantius* appellatur, sicut et in concilio Carthaginensi an. 525, in quo ejusdem Arelatensis synodi documentum insertum fuit. Num vero idem hic, an vero alius sit qui Leoninæ epistolæ inscribitur, nisi alios codices observare liceat, definiri nequit. Certe in epist. 99 et 102 inter Gallicanos episcopos *Chrysaphius* censetur.

(o) Pronomen *nobis* a Baronio omissum et a Sirmondo atque Quesnello suppletum invenimus in ms. Vallicell.

congruent institutis. Necesse est enim ut omne corpus Ecclesiæ salubri crescat augmento, si membra quæ pressent, et vigore excellant auctoritatis, et tranquillitate moderaminis. Quod ergo in Arelatensium civitate, defuncto sanctæ memoriæ Hilario, vram etiam nobis probatum fratrem Ravennium, secundum desideria cleri, honoratorum, et plebis, unanimiter consecrastis, bonum fraternitatis vestræ opus nostræ iudicio reboramus. (a) Quia electionem pacificam atque concordem, cui nec merita morum, nec studia civium defuerunt, postulationis quidem humanæ, sed inspirationis credimus fuisse divinæ. Utatur itaque, fratres charissimi, Dei munere memoratus antistes, et secundum consonantia omnium ordinum vota, quid ex ipso devotionis expectetur intelligat: ut dispensationis sibi creditæ diligens ac temporans exsecutor, vestro testimonio non inferior, et nostræ per omnia 891 festivo sit dignior. Deus vos incolumas custodiat, fratres charissimi. Data (b) xi kalend. Septembr., Asturio et Protogene coss.

EPISTOLA (c) XLI.

(d) AD RAVENNIUM ARELATENSEM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — Ravennio in episcopum electo gratulatur; virtutes episcopales commendat; ut ad ipsum sæptus scribat hortatur.

(e) Dilectissimo fratri RAVENNIO LEO.

Provectionem dilectionis tuæ, quæ summi sacerdotii adepta est dignitatem, ita nobis placere cognosces, ut non solum tibi de honoris augmento, sed etiam Arelatensi Ecclesiæ, cui te Dominus præposuit, gaudeamus. Ad omnium enim fidelium decus atque utilitatem redundat, cum talis habetur antistes, cuius plurimi et adjuvantur præsidio, et incitentur exemplo. Unde quia non ignoras quid de sinceritate animi tui secundum (f) præcedentem notitiam senserimus, iustissime nos (g) agnoscis exigere ut quod præ-

(a) Cod. Vallicel., *Qui*; quæ lectio, si esset admitenda, aliam interpunctionem flagitaret.

(b) Quæ sententia cum Rainaudo pro xi kal. posuit in kal., ubi numerum Romanum u pro Arabico 11 sumptis se videtur; nam in margine notavit diem 22 Augusti, qui respondet diei 11 kal. Septembris. Erroris quidem die ii kal. poneretur, cum epist. 42, data vii kal. ejusdem mensis hæc litteris posterior sit. Sirmondus has quoque litteras signavit vii kal. Septembris. Secuti sumus codicem Vallicellanum.

(c) Al. 37. Quæ autem 41 erat, nunc 45. Scr. sub idem tempus antecedentis.

(d) Invenitur in mss. coll. 12 et 24 ac in Vat. 541.

(e) Quesnellus cum vulgatis Leonis et nonnullis codd., *Domino fratri*. Insuetum titulum emendavimus ex Vat. 541, cui emendationi editiones conciliorum post Sirmondum et sequentis epistolæ in scripto concinunt; ex quo jure expungenda fuit Quesnelli postilla: *Nota Domino*.

(f) Itæ cum ms. Thuanæo legendum, non vero *præsentem*, ut habent editi et plerique codd., optime statuit Quesnellus not. 1, cui et Sirmondi lectio suffragatur.

(g) Editi Leonis, *agnoscitis*, quod non cohæret cum antecedenti, non ignoras. Correximus ex duobus nostris codd. Vat. 541 et Veneto 467. Sirmondus etiam faveat.

(h) Vulgati Leonis ante Quesn. cum mss. collect. 12: *Modestix igitur tuæ non auctoritas constantiam, sed*

A. sumimus hoc probemus, frater charissime. (h) Modestix igitur tuæ non desit auctoritas, constantiam mansuetudo commendat, justitiam lenitas temperet, patientia contineat libertatem; et declinata superbia, cui proximum est ut decidat, ametur humilitas, cui semper debetur ut crescat. Ecclesiasticarum legum non ignara est dilectio tua, ut intra earum regulas 892 atque mensuras omnia potestatis tuæ jura contineas. (i) Justo quippe ideo dicitur lex non esse posita (1 Tim. 1, 9), quia normam præceptionis implet iudicio voluntatis, cum verus recti amor, (j) in semetipsum non habeat et apostolicas auctoritates, et canonicas sanctiones. Quarum devotus sectator et diligens exsecutor in eorum procul dubio consortio gloriaberis, qui de creditorum sibi profectibus talentorum audire meruerunt: *Euge, serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituum, intra in gaudium Domini tui* (Matth. xxv, 23; Luc. xix, 17). Ut autem fiduciam dilectionis erga te nostræ habere non dubites, sæpius nos de processu actuum tuorum facias certiores: quoniam iudici nostri memores cupimus semper de tuis profectibus in Domino gloriari. Deus te incolumen custodiat, frater charissime (k).

EPISTOLA (l) XLII.

(m) AD EUMDEM RAVENNIUM ARELATENSEM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — De Petroniano vago et diacono se Leonis mentiente admonet, eumque ab omnium Ecclesiarum communione expelli postulat.

Dilectissimo fratri RAVENNIO LEO papa.

Circumspectum te volumus esse atque sollicitum ne quid tibi plectenda possit vindicare præsumptio; quæ cum aditum falsa subreptione repererit, ad majorem se 893 temeritatem nomine usurpatæ dignitatis extendit. Petronianum quemdam vagum et semper erroneum, certa nos (n) clericorum tuorum mansuetudo commendat. Quesnelli emendationem probant duo nostri codd. Vat. 544 collect. 24 et Vat. 541, atque editio Sirmondi. Vide not. 2 Quesn. (i) Ita cum Quesn. et Sirm. nostri mss. libri collect. 24 et Vat. 541. Cæteri codices et impressi, *Iusto tamen dicitur*.

(j) Editi ante Quesn., *in semetipso habeat*. Quesn. cum duobus mss. et Hincmaro, quibus et tres nostri codd. favent, edidit *in semetipso habet*; at simul not. 3 confessus est hanc quoque lectionem carere vero sensu. *Etsi enim*, inquit, *verus recti amor mentem hominis legi Dei subijciat, perfectamque inspiret pro humanis etiam præceptis obedientiam, numquam vel apostolicarum auctoritatum, vel canonicarum sanctionum, quæ leges, ut aiunt, positivæ sunt, notitiam per semetipsum potest impertire*. Hæc autem difficultas tollitur addendo particulam negativam non, quam cod. Vat. 1348 collect. 12 suppeditavit.

(k) Licet huic epistolæ desit nota chronica, tamen sub idem tempus quo antecedens, scripta fuit, ut Quesnellus probe ostendit not. 4.

(l) Al. 38. Quæ autem 42 erat, nunc 49. Scripta 26 August. an. 449.

(m) Baronius hanc quoque epistolam edidit ex laudato codice Arelatensi, cuius apographum ab eo acceptum vidimus in mss. Vallicellano, G, 99.

(n) Qui scilicet epistolam Ravennii et comprovincialium de ejusdem Ravennii promotione ad Leonem attulerant.

suggestione didicimus per Gallias se nostrum esse diaconum jactitasse, et sub hujus honoris obtentu diversas ejus provincie Ecclesias circuire. Cujus audaciae tam nefandae dilectionem tuam, frater **334** charissime, ita volumus obviare, ut eam, admonitis etiam totius provinciae episcopis,

in sua falsitate detectam, ab omnium Ecclesiarum communione, ne ulterius hoc usurpet, expellas. Dominus te incolumem custodiat, frater charissime. Data sub die vii kalendas. Septembr., Asturio et Protegene, vv. clarissimis consulis.

ADMONITIO IN SEQUEMTEM EPISTOLAM.

1. Duæ sequentes epistolæ, 43 et 44, de re eadem ac eodem, uti præfertur, die ad eundem imperatorem Theodosium scriptæ, easdem fere, si Latinum textum spectes, nedum sententias, sed etiam voces in partem maximam exhibent. Id aliquam suppositionis suspicionem iniecit. Porro epistola 43 duplici manifesto vitio laborat. Primo certum errorem contra historiam veritatem præfert illis verbis cap. 1: *Hæc nobis compta sunt.... ab ipsis reverendissimis episcopis, qui a nobis missi sunt.* Solus enim Julius episcopus Puteolanus ad synodum legatus fuit: ac præterea unus Hilarus diaconus, qui ex pseudosynodo Ephesina fugit, res gestas ad pontificem coram retulisse, nulla umquam ipsius Julii mentione facta, traditur epist. 44 et 45. Deinde eodem cap. 1 aperta lacuna detegitur. Cum enim verba *pro supradicti sacerdotis arbitrio ad Dioscorum referantur*, Dioscori mentionem præcessisse innuunt, uti præcedit in epist. 44, quæ tamen mentio non apparet in epist. 43. Quapropter hæc epistola veluti spuria nonnullis repudianda visa est, inter quos legendus Tillemontius not. 31 in Leonis vitam.

2. Nos vero ne de suppositione ac falsitate hujus epistolæ suspicemur, Græcæ collectionis Chalcedonensis, in qua non minus hæc epistola describitur, quam epistola 44, auctoritas cogit. Etsi enim eandem epistolam satis vindicare possit Chalcedonensis collectio Latina, quæ ante medium vi sæculum lucubrata hæc epistolam exhibet, multo tamen evidentius omnem suspicionem amovere debet Græca collectio, quippe quæ ipso Leone vivente compacta fuit inter an. 453 et 455, ut in præfat. ad epistolas demonstravimus num. 34. Igitur hoc tempore existit apud Græcos Latinum hujus epistolæ autographum, ex quo Græca interpretatio manavit. Majus et antiquius germanitatis testimonium desiderari nequit, quod nulla lacuna, errore nullo, qui nunc in ea epistola appareat, vocari potest in dubium: secus alia documenta, quæ cum erroribus vel lacunis ad nos pervenerunt, etsi aliunde essent certissima, repudiari vel in suspicionem vocari possent.

3. Dum vero ob tantam auctoritatem stet hæc epistola 43 supposititiam non esse; quoad ea quæ difficultatem afferunt, etsi non æque certo definire, aliquid tamen non improbabiler conjectari licebit. Antea vero præmittendum est, hactenus quidem præsumptum fuisse epistolam 43, uti Latine edita est ex Latina collectione Chalcedonensi, ipsum esse originale Latinum S. Leonis, quod vetus collector invenit, ausque collectioni inseruerit, ut in cæteris plerisque Leonis epistolis accidit, ac præsertim in epistola 44, cujus originale Latinum ab eodem reperit, Latine collectioni insertum fuit: id quod confirmare posse videtur chronica nota huic epistolæ Latine aposita, quæ cum in Græca versione ex more Græci interpretis omissa fuerit, ex invento originali Latino derivari videtur. At hanc præsumptionem esse falsam, et Latinum textum, quem habemus epistolæ 43, non esse originale, nec originalis Latini exemplum, satis manifeste detegitur. Cum enim in Græca, versione hujus epistolæ ea non exigua lacuna sit, quam paulo ante indicavimus; si auctor Latine collectionis Chalcedon. Latinum exemplum, quod insereret, nactus fuisset, ita in Latino ipsius epistolæ textu suppleta legeretur memorata lacuna, sicuti ex Latino exemplo, quod invenit epistolæ 33 ad Julianum, suppleta noscuntur lacunæ quatuor quæ in Græca ejusdem interpretatione deprehenduntur: licet ex his non perinde vitietur ipsius epistolæ sensus, uti ex unica maxime læditur sensus epistolæ 43. Ideo igitur collector non supplevit in textu Latino versionis Græcæ lacunam hujus epistolæ, quia Latinum ipsius originale, vel exemplum nequaquam invenit. Adde quod si Latinum exemplum invenisset collector, non solum lacunam suppleret, sed errorem etiam historicæ veritati contrarium exinde emendasset. Exemplar enim Latinum æque mendosum ac mutilum ab eo fuisse inventum, sicuti mendosa ac mutila est Græca versio, omnino incredibile est. De nota chronica, quæ in Latino præfertur, dicemus paulo post.

4. Cum ergo Latino collectori defuerit hujus epistolæ originale vel exemplar Latinum, ac præ oculis habuerit tantum Græcam versionem, Latinum textum quem dedit sic ab eodem compactum arbitratur. Cum reperisset Latinum exemplar solius epistolæ 44, quæ plures exhibet sententias similes epistolæ 43, ubi similia vel fere similia in utrisque deprehendit, abstinens ab interpretatione Græci textus hujus epistolæ, qui loco originalis habendus erat, transcripsit Latina verba integrasque periodos ex originali Latino epistolæ 44, eaque aptavit epistolæ 43. Ubi vero diversas sententias perspexit, quæ non exstant in epistola 44, uti accidit præsertim in epistolæ exordio, interpretationem ex Græco facere coactus fuit. Interpretationis quidem indicium prodit in nonnullis capituli primi, quæ a Leonina ratione scribendi non modicum discrepant, nec non in illo imperatoris titulo initio cap. 2 inserto *tranquillissime principum*, quem a Leoninis formulis abhorrentem, ad Græcam locutionem propius accedere idem Tillemontius laudato loco pensavit. Titulus etiam *reverendissimi*, qui episcopis legatis capite primo tribuitur, a Leonis more alienus, ex Græco manare dignoscitur; quod enim Græce *εὐλαβετατος* scribitur, in antiqua versione concilii Chalcedonensis *reverendissimus* redditur.

5. Si vero Latinus textus ab auctore Latine collectionis Chalcedonensis ita ex arbitrio confectus, Leoninus originalis nec est, nec haberi potest; jam tota disquisitio versari debet non circa Latinum textum, sed circa Græcum, qui ex originali in Orientem misso profectus, ubi deest originale Latinum, loco originalis habendus est. Græcum autem textum expendentibus palam fiet, non unum exordium epistolæ differe ab exordio epistolæ 44, sed totas litteras discrepare, adeo ut, licet similes sententias plerumque concurrant in utrisque, in pluribus tamen quamvis minutioribus differant: quæ non interpretationi diversæ earundem litterarum, sed Latinis originalibus dissimilibus tribuenda sunt. Nam aliæ sententia brevioribus verbis in Græco epistolæ 43 expositæ, quæ latius explicantur in epist. 44, nonnulla commata omittunt, quæ interpret non præterisset; aliæ vero diversa etiam ratione proponuntur, ut, exempli gratia, est illud: *Atque isti, quorum est causa gravior, vel consiliis acquiescant, vel ab una Ecclesia excindantur*: quæ sententia aliter exponitur in epist. 44, his verbis: *Ipsique, quorum est causa durior, si consiliis melioribus acquiescant, ab Ecclesie unitate non excidant.* Hæc duplex ejusdem sententiæ explicandi ratio non a diverso Græco ejusdem epistolæ interprete, sed ab exemplo Latino diverso manifeste pendet. Ex his epistolam 43, quæ collato Græco textu tot capitibus discrepare cognoscitur ab epistola 44, aliam esse epistolam, nihil dubitandum est; ac proinde

necessarium fuit, Græci textus, qui originalis vicem gerit, Latinam interpretationem dare, non solum ut Græcæ linguæ minus peritis patet apertum discrimen, verum etiam ut haberetur Latine hæc epistola, quæ solum Græce prostat; Latinus enim textus, quem habemus, nec originalis, nec integra versio est, ut vidimus, et epistolam 44 potius quam epist. 43 in partem maximam exhibet.

6. Fatendum vero est, in Græco textu præter lacunam et errorem historicum, quorum initio meminimus, alia loca vel luxata et corrupta, vel certe obscura et implexa inveniri. At errorem historicum facili duarum litterarum mutatione emendari in Græco textu, nullo autem modo in veteri interpretatione Latina, eumque antiquo librario potius quam Græco interpreti tribuendum, annotatione 5 observabimus. Lacuna vero, quæ primo capite evidens est, utrum ab interpretis, an vero ab amanuensis saltu derivet, dijudicari nequit. Cætera autem loca luxata, vel implexa et involuta, partim forte ab amanuensi, partim vero ab ipso imperito interprete proficiscuntur, quod tamen aliis Græcis versionibus in hac collectione insertis commune est; identidem enim Græcus interpres ob Latini sermonis imperitiam non admodum exacte auctoris mentem assecutus, minus recte reddidit quædam loca, quæ probe intelligentibus Latinam linguam ex collatione originalium quæ supersunt aliter reddenda fuisse noscuntur. Hæc autem obscura et implexa loca quid ex Leonis mente significet, colligi quidem potest ex originali Latino epistolæ 44, quod similes sententias præfert; at ex hoc eadem verba transferenda non sunt in epistolam 43, ut collector Latinus fecit. Etsi enim Leonis mos fuerit eandem nonnumquam epistolam renovare, et nedum easdem sententias, sed eadem fere verba in posterius exemplum traducere, ut patet ex epist. 30 et 31 ad Pulcheriam; cum tamen nonnulla etiam addere, vel detrabere, aut mutare consueverit, incertum est num in locis memoratis aliquid tale contigerit. Solum in annotationibus indicare licebit verba quæ vel supplenda videntur, vel Leonis mentem aperient, ut ne tamen ea huic epistolæ ab eodem inserta affirmare possimus. Ita solutæ sunt vel omnes, vel saltem præcipuæ difficultates, quæ contra hanc epistolam opponebantur, adeo ut vel ex hoc de ejus germanitate nihil sit ambigendum.

7. In ea vero questione, cur duæ tam similes epistolæ ad eundem imperatorem traditæ fuerint, Quersnellus suspicatus est epistolam 43 forsitan esse exemplar epistolæ 44, quod nonnullis mutatis S. Leo miserit ad Pulcheriam Augustam; nam in epist. 45 ad eandem scribens, ejusmodi exemplar se ad ipsam mittere testatur. At hoc in hypothesi ejusdem chronicæ notationis in utraque epistola satis ingeniose dictum videri potest, non tamen probabiliter, verisimillimum enim est Leonem ad Pulcheriam misisse exemplar, quod originali ad Theodosium tradito responderet. Hypothesim vero ejusdem diei in epistola signati, ex Latino textu pendet, quod non esse proprium hujus epistolæ, sed ex epist. 44 sumptum jam demonstravimus. Repudiata vero hac hypothesi id ita evenisse conjici potest. S. pontifex primo scripsit epistolam 43. Hæc sane in omnibus tum Venetis, tum Vaticanis Græcis codicibus, nec non in illis quos vetus interpres Latinus, seu Rusticus vidit, primo loco constanter describitur ante epistolam 44, quod anterioris temporis indicium est; at post aliquot dies, cum jam discessissent ii quibus epist. 43 tradita fuerat, eandem S. Leo aliquibus mutatis, ac pluribus additis, renovavit, aliisque tradidit perferendam, ita ut, priori, si fieri possent, revocata vel suppressa, hanc Theodosio offerrent; ejusdemque exemplum litteris ad Pulcheriam scriptis junxit. Ita porro factum est ut ambæ in Orientem pervenerint, et a Græco collectionis Chalcedonensis auctore utræque inventæ et insertæ fuerint.

8. Tandem dicendum est aliquid de canone, qui licet in vulgatis conciliorum subjiciatur Græcæ versionis epistolæ 44, eo quod hæc editorum arbitrio primo loco edita fuit; in codicibus tamen subnectitur huic epistolæ 43, quæ in iisdem, uti jam diximus, primo loco describitur. Cum S. pontifex *canonum Nicææ habitorum decreta subter annexa* memoret epist. 44, non unum tantum canonem subjicisse videtur, sed plures, illos scilicet qui de appellatione in Sardicensi concilio lati, ex vetusta Latinæ ac præsertim Romanæ Ecclesiæ consuetudine Nicænis canonibus adjecti Nicænorum nomine circumferebantur. Cum vero idem pontifex pluralem numerum, ex gr. *epistolæ, exemplaria*, etc., pro una *epistola*, uno *exemplari* significando adhibere soleat, ut vidimus annot. 3 in epist. 13 (Col. 664, 1) et 7 in epist. 45 (Col. 833) hic quoque laudatis vocibus pluralis numeri unum canonem quartum ejusdem Sardicensis concilii indicasse dicendum est, eo quod hunc unum canonem vetus interpres Græcus reddidit, ut omnes Græci codices ostendunt. Similiter cum Galla Placidia epist. 56 plurali numero allegavit *secundum definitiones Nicæni concilii*, unum canonem quintum Sardicensem innuit, ut in margine editorum notatur. Porro in editionibus conciliorum ex aliquo Romano codice hic titulus canoni præfigitur, qui in tribus Venetis mss. non legitur: *Ἀντίτυπον συνεδρίου ἐν τῷ τόπῳ τῶν Καινῶν ἐν οἷς διελέλυσαν*; nimirum Latine: *Exemplum concilii in loco Novorum, ubi locuti sunt*. Canon vero ad Venetos codices exactus sic effertur: *Γαυδέντιος ἐπίσκοπος εἶπεν* Εἰ ἀρίσκει προστεθῆναι ταύτῃ τῇ ἀποράσει, ἣν κινεῖ πλήρη ἀγότητος προσηγήματα, ὅτινίνα ἄλλος ἐπίσκοπος καθρέθῃ κρίσει ἐπισκόπων, καὶ διαμαρτύρατο ἐν πόλει τῶν Καινῶν κινήθῃναι τὰ τοῦ πράγματος, ὁ δὲ ἕτερος ἐπίσκοπος ἐν ταύτῃ τῇ καθέδρᾳ μετὰ τὴν αἰτησιν τοῦ φαινομένου καθρέθῃσαι, παντελῶς ἐν ἑτέρῳ τόπῳ τυπωθῆναι τὰ τοῦ πράγματος μὴ δύνασθαι, εἰ μὴ παρὰ τῶν ἐκείσε κριτῶν δεχθῆναι τὸν ὄρον. Latine autem sic: *Gaudentius episcopus dixit: Si placet, ut adjiciatur huic sententiæ, quam plenam sanctitatis protulistis; quoties alius (legendum aliquis) episcopus depositus fuerit episcoporum judicio, et proclamaverit ut in civitate Novorum causa agitur, alter autem episcopus in eadem cathedra post appellationem ejus qui videtur esse depositus, omnino in altero loco causam pro firma haberi non posse, nisi illic a judicibus finem accipiat*. Depravatissimam interpretationem ejus Latini canonis quem S. Leo suæ epistolæ subiecit, verus Latinus canon Sardicensis demonstrabit. Hunc proferimus ex iis antiquissimis codicibus et collectionibus canonum in quibus cum Sardicenses ex Romanæ Ecclesiæ more Nicænis accenseantur, lectionem inde sumptam eam esse quam Leo suis litteris subtexuit, indubium videtur: *Gaudentius episcopus dixit: Addendum est, si placet, huic sententiæ, quam plenam sanctitatis protulistis, ut cum aliquis depositus fuerit episcopus eorum episcoporum judicio qui in vicinis locis commorantur, et proclamaverit agendum sibi negotium in urbe Roma; alter episcopus in ejus (al. eadem) cathedra post appellationem ejus qui videtur esse depositus, omnino non ordinetur* (quidam codd. addunt in loco ipsius), *nisi causa fuerit in judicio Romani episcopi determinata*. Nunc si conferas hunc verum canonem cum Græcæ versione quam dedimus, omissionem harum vocum qui in vicinis locis commorantur, et sententiam in fine involutissimam deprehendes: ac propterea voces in urbe Roma perperam redditas ἐν πόλει τῶν Καινῶν, in civitate Novorum, et voces in judicio Romani episcopi redditas παρὰ τῶν ἐκείσε κριτῶν, illic a judicibus, ita ut Romanæ urbis, ac episcopi mentio nulla sit; quod num casu, an consulto acciderit, alii judicent. Jure itaque editores Romani notarunt: *Hunc canonem simul cum epistola interpres illius temporis Græcæ reddidit satis depravatam, et mancum, sicut et cæteras etiam ejusdem B. Leonis epistolæ, quæ in hoc Chalcedonensi concilio sunt insertæ*. Jam vero Græcam interpretationem cum Latina ejusdem versione primum exhibeamus; dein subjiciemus antiquam editionem Latinam, quæ ex mss. collectionis Chalcedonensis prodiit, licet hæc pro originali Leonis epistola haberi non possit.

EPISTOLA (a) XLIII.

AD THEODOSIUM AUGUSTUM.

902 *Epistola Leonis ad Theodosium divæ memoriæ, A per quam rogavit specialem synodum in partibus Italici fieri, et nullo alio in loco; propterea quod sit contraria canonibus secunda synodus Ephesina.*

Gloriosissimo et serenissimo THEODOSIO imperatori
LEO episcopus.

Antea et ab initio in iis quæ factæ sunt synodis tantam nos accepimus fiduciam a sanctissimo Petro et principe apostolorum, ut potestatem habeamus et veritatis vindicandæ pro nostra pace, et nemini ipsam liceat, cum munita adeo sit, concutere, dum sine mora læsio removetur. Quoniam igitur concilium episcoporum quod in Ephesina civitate propter Flavianum fieri jussistis, et ipsam lædit fidem, et omnes sauciat Ecclesias.

Atque hæc non ab incerto nuntio nobis cognita sunt, sed ab ipsis quos misimus, religiosissimo episcopo et fidelissimo Hilario diacono nostro, qui quæ acta sunt nobis exposuerunt. Quod autem accidit hanc habet causam quod non pura conscientia rectoque judicio secundum consuetudinem illi qui convenerunt, de fide et 904 de iis qui decepti fuerunt, sententiam protulere. Cognoscimus enim ad concilium non omnes quos oportebat convenisse, sed alios quidem ejectos, alios autem intromissos, qui (b) prædicti episcopi circumventione impiis subscriptionibus capti sunt. Talis namque ab ipso profata sententia, ut omnibus per ipsum Ecclesiis injuria inferretur. Hujusmodi enim rem valde impiam fideique repugnantem ii testes de visu, qui per nos missi sunt, nobis significarunt. Unde, serenissime imperator, a vestra pia conscientia periculum causa fidei avertere dignare, neque humana præsumptio Christi Evangelio vim inferat. Hæc ego, o christianissime et venerabilis imperator, cum iis qui necum sunt episcopos, sincero affectu cupiens vos ante omnia placere Deo, ad quem ab universa Ecclesia unanimiter pro vestro imperio preces funduntur, ut facias, consilium do, ne forte pœnas persolvamus ante tribunal Christi,

(a) Al., 39. Quæ autem erat 43, nunc 47. Scripta paulo ante 13 Octob. an. 449.

(b) Id est, Dioscori episcopi.

Hunc titulum ad mss. Veneta revocavimus. In vulgatis, post Λέοντος, additur, Ἐπισκόπου Ῥώμης, et omittuntur, τὸν τῆς θείας μνήμης. Alius præterea titulus in iisdem codd. Ven. subjicitur sic: Ἐπιστολὴ Λέοντος ἐπισκόπου Ῥώμης πρὸς Θεοδοσίον βασιλέα περὶ τοῦ τῆν σύνοδον ἐν τοῖς τῆς Ἰταλίας γενέσθαι μέρεσιν.

Ex Vat. cod. Græcus 4455, qui sincerum et integrum textum suggestit. Vulg., διὰ τὸ τοῦτο ὑπεναντίον εἶναι τῶν κανόνων.

Deest καὶ in ms. Ven.

Vulgati, ὑμῶν. Editores Romani in margine, ἴσως ἡμῶν; et ita legit etiam vetus interpres, qui hujus capitis exordium e Græco reddidit, uti in admonitione ostendimus; ac proinde sine trepidatione emendavimus.

In editis, πολεμεῖ Φλαυιανῶ, perperam; unde Romani emendarunt in margine; emendationem autem textui inseruimus, quia et contextus exigit, et

901 Ἐπιστολὴ Λέοντος ἀποσταλεῖσα πρὸς Θεοδοσίον τὸν τῆς θείας μνήμης, δι' ἧς ἤτησεν ἰδικὴν σύνοδον ἐν τοῖς τῆς Ἰταλίας γενέσθαι, καὶ ἐν μηδενὶ ἐτέρῳ τόπῳ ἢ διὰ τὸ ὑπεναντίον εἶναι τῶν κανόνων τὴν ἐν Ἐφέσῳ δευτέραν σύνοδον.

Τῷ ἐνδοξοτάτῳ καὶ γαληνοτάτῳ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ, Λέων ἐπίσκοπος.

Ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς γενομέναις συνόδοις, τοσαύτην ἡμεῖς εἰλήφαμεν παρῆρσιαν παρὰ τοῦ ἀγιωτάτου Πέτρου, καὶ κορυφαίου ἀποστόλου, ὡς ἔχει, τὴν αὐθεντίαν ἢ καὶ ἐκδικεῖν τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ τῆς ἡμῶν εἰρήνης, καὶ μηδενὶ δύνασθαι ὀχυρὰν οὕτως ὑπάρχουσαν παρασχεῦναι, παραχρημὰ τῆς βλάβης ἀποσειομένης. Ἐπεὶ οὖν τὸ συνέδριον τῶν ἐπισκόπων ὅπερ γενέσθαι προσετάξατε ἐν τῇ Ἐφῆσῳ ἢ πόλει διὰ Φλαυιανὸν αὐτὴν τε καταβάλλει τὴν πίστιν καὶ πάσας τραυματίζει τὰς ἐκκλησίας ἢ καὶ ταῦτα ἡμῖν ἔγνωσται οὐ παρὰ ἀθεταίου τινὸς ἀγγέλου, ἀλλὰ ἢ παρ' αὐτῶν τῶν παρ' ἡμῶν ἀποσταλόντων ἢ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου, καὶ τοῦ πιστοτάτου Ἰλάριου τοῦ ἡμετέρου διακόνου, τῶν τὰ πεπραγμένα ἡμῖν ὑφηγησαμένων. Τὸ δὲ συμβῆναι ταῦτα, ἔχει τὴν αἰτίαν, τὸ μὴ καθαρὰ συνειδέσθαι, καὶ ὀρθῆ κρίσει κατὰ τὸ σύνθησι, τοῦς συνελόντας τῇ τε πίστει, 903 καὶ τοῖς πεπλανημένοις τὴν ἀπόφασιν ἐκφωνῆσαι ἔγνωμεν γάρ, ἐν τῷ συνεδρίῳ μὴ πάντας συνεληλυθέναι τοῦς ὀρεῖλοντας, ἀλλ' ἐτέρους μὲν ἐκδηθέντας, ἐτέρους δὲ εἰσοδεθέντας· οἱ τινες τῇ ὑπολήψει τοῦ προλεχθέντος ἐπισκόπου ἢ ἀσεβείαν ἐλόωσαν ἀπογραφαῖς. Τοιαυτὴ γὰρ ἢ παρ' αὐτοῦ ἐξεγενήθη ἀπόφασις, ὡς πάσας δι' αὐτῆς τὰς ἐκκλησίας καταβάλλεσθαι. Σφόδρα γὰρ ἀσεβεῖ, καὶ τῇ πίστει πολεμοῦν τὸ τοιοῦτο θεασάμενοι οἱ παρ' ἡμῶν ἐποσταλόντες, ἡμῖν κατεσήμαναν. Ὅθεν γαληνότατε βασιλεῦ, τῆς ὑμετέρας εὐσεβοῦς συνειδήσεως τὸν κίνδυνον ἕνεκα τῆς πίστεως ἀποσοῦσθαι καταξίωσον. Καὶ μὴ πρόληψις ἀνθρωπίνῃ τὸ τοῦ Χριστοῦ εὐαγγέλιον βιάσθαι. Ταῦτα ἐγὼ, ὁ χριστιανικώτατος, καὶ προσκυνητὴ βασιλεῦ, μετὰ τῶν σὺν ἐμοὶ ἐπισκόπων, εὐκρινεῖ διαβίσει ποθῶν ὑμᾶς πρὸ πάντων θεῶ ἀρέσκειν, ὃ παρὰ πάσης ἐκκλησίας συμφωνῶν ὑπὲρ τοῦ ὑμετέρου κράτους δεήσει

sic legit in textu antiquus interpres.

Hoc loco suspensus sensus lacunam ostendit, quæ punctis signanda fuit, tametsi in mss. non appareat. Hic enim mentio aliqua erat inserta Dioscori, qui Ephesino latrocinio præsidens, in causa fuit ut eadem pseudosynodus et fidem læderet et omnes sauciaret Ecclesias. Proculdubio, inquam, erat inserta, ut ad eum referantur voces sequentes, τοῦ προλεχθέντος, supradicti episcopi, quæ non ad Flavianum, sed ad Dioscorum pertinent.

Ita ex mss. Venet. magis clara syntaxi, quam in editis, παρ' αὐτῶν, παρ' ἡμῶν. Paulo post Ἰλαρίου pro Ἰλάριου perperam in eodem cod.

Vulg. et codd. plurali numero, εὐλαβεστάτων ἐπισκόπων. Cum vero manifestus sit error (unus enim episcopus Julius missus fuit), certa emendatione locum restituumus. Facilis autem librariorum lapsus scribentium ων pro ου levisima duarum litterarum mutatione sanatur.

Cod. Ven., ἀσεβείαν ἀλόντες ὑπογραφαῖς ἐβασανίσθησαν.

si hujusmodi rem silentio involvamus. Obsecro igitur coram unius Deitatis inseparabili Trinitate, quæ per ea quæ male acta sunt læditur, quæque vestri est custos imperii, et coram sanctis angelis Christi, ut cuncta maneant intacta, sicut et ante iudicium existebant. Expectent autem majus criterium concilii, in quo omnis ex toto orbe episcoporum numerus congregetur; neque sinatis vos de alieno peccato onus sustinere; quod ut manifestius edicamus, urgentis necessitatis timore constringimur. Sed ante oculos proponite beatissimi Petri gloriam communisque cum ipso omnium apostolorum coronas, et martyrū gaudia, quibus non alia fuit causa **906** patiendi, nisi confessio veræ Deitatis, et in Christo (a) perfecta permansio. Quæ confessio cum impie nunc a paucis quibusdam lædatur, omnes nostrarum partium Ecclesiæ, omnesque sacerdotes mansuetudini vestræ cum lacrymis supplicant propter appellationem in Flaviani episcopi libello contentam, ut speciale concilium jubeatis in Italiæ partibus peragi, ut omnis conflictus repellatur vel mitigetur, nihique devians vel dubium in fide sit; convenientibusque insuper etiam episcopis ab Orientalibus provinciis omnibus, quorum si qui de veritatis via exorbitarunt, salutaribus curationibus in integrum revocentur, et hi quorum est causa gravior, vel consilii acquiescant vel ab una Ecclesia excendantur: ita ut necessarium sit et eadem servare quæ Nicænus canon et quæ constituto totius orbis episcoporum præcipit, secundum catholicæ Ecclesiæ consuetudinem et nostrorum Patrum liberam fidem, per quam serenitas vestra stabilitur. Iis enim qui Ecclesiam lædunt, expulsis, vestrisque provinciis jure, quod justum est, potientibus, atque vindicta adversus hæreticos exercita; vestrum etiam imperium Christi dextera defendetur.

907 Επιστολήν τὴν ἐκκλησίαν ἀπαλαθόντων, καὶ τῶν ἡμετέρων ἐπαρχῶν ἀπολαουσαῶν τοῦ δικαίου, καὶ τῆς κατὰ τὸν ἀρετικῶν ἐκδικήσεως γενομένης, καὶ τὸ ἡμέτερον βασιλεῖον τῆ δεξιᾷ τοῦ Χριστοῦ σκεπασθεῖς.

907 EADEM EPISTOLA.

(b) AD THEODOSIUM AUGUSTUM.

Uti prodit ex mss. Latinis collectionis Chalcedonensis.

(c) SYNOPSIS. — I. *De Ephesino latrocinio conqueritur apud imperatorem.* — II. *Postulat ut in eodem statu res maneant quo ante pseudosynodum erant.* — III. *Supplicat ut concilium intra Italiam celebrari jubeat imperator.*

Gloriosissimo et clementissimo THEODOSIO Augusto **D** LEON episcopus.

CAP. I. — Olim et ab initio in conciliis celebratis

(a) *Leg. perfectæ seu veræ humanitatis.* Vide annot. 3 (*infer.*),³ in textum Græcum.

(b) Etsi Latinus textus hujus epistolæ quam hic proferimus contineatur in mss. Latinæ collectionis Chalcedonensis, in quibus originales plerumque Leonis epistolæ describantur, non esse tamen textum originale, sed partim versionem ex Græco, partim transumptum ex epistola sequenti 44 in admonitione ostendimus. Invenitur etiam hæc epistola in cod. Grimanico collect. 18 et in ms. Veneto collect. 22 qui e Chalcedonensi collectione plura receperunt.

(c) In mss. collect. Chalcedon. hic titulus legitur: *Epistola sanctissimi archiepiscopi Romæ Leonis ad imperatorem Theodosium, qua rogavit speciale concilium*

ἐπιπέμονται, συμβουλεύω· μή ποτε δικὰς ὄρεσθαι ἑμπεροσθεν τοῦ βῆματος τοῦ Χριστοῦ, τὸ τοιοῦτο παρασκευάσαντες. Δέομαι τοιγαροῦν ἐνώπιον τῆς μιᾶς θεότητος τῆς ἀχωρίστου τριάδος, τῆς ἀδικουμένης διὰ τῶν πασῶν κωπηγμένων, φιλίας ἀπαρχότητος τῆς θεότητος βασιλείας, καὶ ἐνώπιον τῶν ἀρίων ἀγγέλων τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πάντα μείνωσιν ἡ ἀληθινή, καθὼς καὶ πρὸ δικῆς ἐτύχανε· περιμείνωσιν δὲ τὸ μᾶλλον τῆς συνόδου κριτήριον, ἐν ᾗ ὁ πᾶς ἀριθμὸς τῶν ἐπισκόπων ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συνάγεται. Καὶ μὴ συχωρήσητε ἡμᾶς τῶ ἐτέρων ἀπειλάματι βῆρος ὑπομείναι. Ὅπερ ἀσπίτερον εὐαεῖν ἀναγκῆς ἐπιειούσης τῶ δέει κρατούμεθα. Ἀλλὰ λαθεῖν πρὸ ὀφθαλμῶν, τοῦ μακαριωτάτου Πέτρου τὴν ὄψιν, καὶ τοὺς κοινούς στεφάνους σὺν αὐτῶ πάντων τῶν ἀποστόλων, καὶ τὰς τῶν μαρτύρων χαράς, οἷς οὐ γέγονεν ἕτερα τίς αἰτία τοῦ παθεῖν, εἰ μὴ ἡ ὁμολογία τῆς ἀληθοῦς **905** θεότητος, καὶ ἡ ἐν Χριστῶ τελεία διαμονή. Ἦς τινος ὁμολογίας ἀσπείδος ὑπὸ τινων νῦν ἄλλων καταβλαπτομένης, πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἡμετέρων μερῶν, καὶ πάντες οἱ ἱερεῖς, τὴν θεμέτιον ἡμερότητα μετὰ θαυρῶν ἱκετεύουσι κατὰ τὴν αἴτησιν τοῦ λιβελλοῦ Φλαυιανοῦ τοῦ ἐπισκόπου· ὥστε καλεῖσθαι ἰδικὴν σύνοδον ἐν τοῖς τῆς Ἱταλίας ἐπιτελεσθῆναι· ὅπως πᾶσα ἐναντιότης ἐκδικηθῆι, ἡ κατακρυβθεῖη, καὶ μηδὲν ἡ παρεῖλον, ἡ ἀμφίβολον ἐπὶ τῇ πίστει· συνεργουμένων ἐτι καὶ τῶν ἐπισκόπων ἀπὸ πασῶν τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχῶν· ἢ ἐν εἰ τινες ὑβρεῖς κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας ὄψλησαν, σπτηρώδεις θεραπειᾶς εἰς τὸ ὀλόκληρον ἀνακληθῶσι, καὶ οὕτοι, ὧν ἴσταν αἰτία βερωτέρα, ἢ διὰ τῆς ἀσυνούλης ἡσυχάσωσιν ἢ ἀπὸ τῆς μιᾶς ἐκκλησίας ἐκκοπῶσιν. Ὅτις καὶ ταῦτα ἐνεργαῖον παραφάλαξι, ὅσα τε ὁ ἕρος ὁ ἀπὸ πάσης τῆς οἰκουμένης τῶν ἐπισκόπων κατὰ τὸ ἔθος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ τῶν ἡμετέρων πατέρων ἡ δευτέραν τὴν πίστιν· δι' ἧς ἡ ἡμετέρα γαληνότης συνίσταται. Τῶν γὰρ βασιλεῖον τῆ δεξιᾷ τοῦ Χριστοῦ σκεπασθεῖς.

tantam nos percipimus a (d) beato Petro apostolorum principe fiduciam, ut auctoritatem habeamus ad veritatem pro nostra pace defendendam: quatenus nulli liceat sic eam munitam in aliquo commovere, dum repente læsio remouetur. Igitur quia concilium episcoporum quod propter Flavianum in Ephesina civitate fieri præcepistis, et ipsi fidei probatur obesse, omnes Ecclesias vulnerare; (e) . . . Et hæc a no-comperta sunt non incerto nuntio, sed ab ipsi-

lium in Italia fieri, et non in alio loco, eo quod contraria sit canonibus secunda synodus Ephesina.

(d) Sic plures nostri et Baluzii codd. Alias, beatissimo.

(e) De lacuna hujus loci vide annot. 5 in textum Græcum hujus epistolæ (Col. 822⁶).

¹ Editores Rom. in margine, ἰσως, ἀπαρχῆ.

² In margine iidem editores ἑμᾶς; et sic legendum.

³ Editores Romani in margine, καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐν Χριστῶ ἀνωρωπότητος, et veræ in Christo humanitatis quam Eutyches usgabatur.

⁴ Ita codd. Græc. Vat. 1455 et Ottob. 29. Erat in vulgatis, οἱ τινες ὑβρεῖς.

⁵ Hic aliquid involutum apparet, et forte lacuna aliqua. Clarius in epist. 44 Leonis mens elucescit.

(a) *reuerendissimis episcopis qui a nobis missi sunt, et fidelissimo rerum quæ gestæ sunt narratore Hilario diacono nostro. Hæc autem ideo culpa processit, eo quod non pura conscientia et recto iudicio secundum consuetudinem hi qui collecti sunt de fide et (b) errantibus protulerunt. In ipso autem iudicio non omnes qui convenerant interfuisse cognovimus. Nam alios rejectos, alios didicimus intrinsecos, qui pro (c) supradicti sacerdotis arbitrio impiis subscriptionibus captivas manus (d) dederent, et 908 nociturum statui suo scirent, nisi imperata fecissent, talemque ab ipso prolatam esse sententiam, ut in omnes per eam sæviretur Ecclesiis. Quod nostri ab apostolica sede directi, adeo impium et catholicæ fidei contrarium videntes, nobis significare noscuntur.*

Cap. II. — Unde, (e) tranquillissime principum, removete, quæsumus, a vestræ pietatis conscientia periculum religionis et fidei: ut Christi Evangelio vim non inferat humana præsumptio. (f) Ecce ego, christianissime et venerabilis imperator, cum consecratis meis implens erga reverentiam clementiæ vestræ sinceri amoris officium, cupiensque vos per omnia placere Deo, cui pro vobis ab Ecclesia supplicatur, ne ante tribunal Domini, rei de silentio iudicemur, obsecramus coram unius Deitatis inseparabili Trinitate, quæ tali facto læditur, cum ipsa vestri sit custos et auctor imperii, et coram sanctis angelis Christi, ut omnia in eo statu esse jubeatis, in quo fuerunt ante omne iudicium, donec major ex toto orbe sacerdotum numerus congregetur; nec alieno peccato patiamini vos gravari: quia, quod necesse est nos dicere, veremur ne cuius religio dissipatur,

A indignatio provocetur. Præ oculis habete, et tota mentis acie reverenter aspiciite beati Petri gloriam, et communes cum ipso omnium apostolorum coram, cunctarumque martyrum palmas, quibus alia non fuit causa patiendi, nisi confessio veræ Divinitatis et veræ humanitatis in Christo.

Cap. III. — Cui sacramento, quia impie nunc a paucis imprudentibus obviatur, omnes partium nostrarum Ecclesiæ, omnes mansuetudini vestræ cum gemitibus et lacrymis supplicant sacerdotes, ut quia et nostri fideliter reolamarunt, et eisdem libellum appellationis Flavianus episcopus dedit, generalem synodum jubeatis intra Italiam celebrari, 909 quæ omnes offensiones ita aut repellat, aut mitiget, ne ultra aliquid sit vel in fide dubium, vel in charitate divisum; convenientibus utique Orientalium provinciarum episcopis, quorum si qui superati minis atque injuriis a veritatis tramite deviarunt, salutaribus remediis in integrum revocentur: ipsique, quorum est causa durior, (g) si consiliis melioribus acquiescant, ab Ecclesiæ unitate non excedant. Quam autem post appellationem interpositam hoc necessario postuletur, canonum 910 Nicæe habitorem decreta testantur, quæ a totius mundi sunt sacerdotibus constituta. Favete catholicis vestro more parentumque vestrorum, date defendendæ fidei libertatem. Cum enim Ecclesiæ (h) causas, tum regni vestri agnus et salutis, ut provinciarum vestrarum quieto jure potiamini. Defendite contra hæreticos inconcussam Ecclesiæ statum: ut et vestrum Christi dextera defendatur imperium. (i) Datum tertio idus Octobris, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (j) XLIV.

(k) AD EUMDEM THEODOSIUM AUGUSTUM.

(l) *SYNOPSIS. — I. Pseudosynodus Ephesina, cum privatis odiis favet, omnia perturbasse in Ecclesia; ab ea apostolicæ sedis scripta rejecta; omnia vi acta esse; Hilarum usum via evasisse, ex legatis qui contradixerunt; nunquam a sede apostolica recipiendam istam synodum. — II. Omnia usque ad majorem synodum in eo-*

(a) Confer annot. 2 (Col. 822, *) in eundem textum Græcum; ubi hujus loci errorem deteximus historicæ veritati contrarium, quem vetus hujus loci interpretæ Latinus, postpositis præterea vocibus, qui a nobis missi sunt, quæ in Græco textu præmittuntur, ita confirmavit et involvit, ut qui error in Græco facile detegi et emendari potest, in ejusmodi versione Latina nullo modo possit. Notandum insuper est titulum *reuerendissimi*, quem S. Leo episcopis nunquam libuit, interpreti referendum esse, qui vocem Græcam εὐλαβετέων sic Latine reddidit, cum alias reddi etiam soleat *religiosissimus*.

(b) Crabbus et editio Antwerp. an. 1583, *erratis*. Ita etiam secunda manu in ms. Veronensi 57. In editione Labbei, *erratis*.

(c) Id est Dioscori Alexandrini, qui in lacuna annot. D 5 (supra a) indicata nominatus proculdubio fuit, uti nominatur in epistola sequenti.

(d) Quesnellus cum anterioribus editis, *dederunt, quod nociturum*. Nostrorum et Baluzii codicum lectionem, quæ probatur etiam in epistola sequenti, anteponendam credidimus.

(e) Sic meliores codices et Græcus textus, ex quo hæc pauca hujus capituli verba reddita fuerunt. Quesnellus cum editis Leonis et nonnullis mss., *tranquillissimi*.

(f) Retinimus vulgatam lectionem, nulli licet codi-

ces suffragentur. Nam quod est in mss., *Ista ego, vel Ista ergo, Istum ego, vel Istum ergo*, cum contextu Latino hujus epistolæ nullo modo congruit, uti congruit *Hæc ego* in textu Græco: et aliunde certum sit collectorem Latinum hæc excerpisse ex epist. 44, ubi *Ecce ego* legitur.

(g) Edit. Concil.: *sic consiliis melioribus acquiescant, ut ab Ecclesiæ unitate*.

(h) Sic plerique codices, uti etiam in epistola sequenti. Quesnellus, *causam*; aliæ editiones Leonis: *causa statum regni vestri agamus, et salutis*.

(i) Hanc chronica notationem non esse hujus epistolæ propriam, sed a collectore Latino cum aliis multis traductam ex epistola sequenti, in præmissa admonitione demonstravimus.

(j) Al. 40. Quæ autem antea 44 erat, nunc 48. Scripta 13 Octob. an. 449.

(k) Exstat hæc epistola in mss. collect. 5 Hisp. Isid. 13, 17 et 19, usque ad 24, et apud Sichardum.

(l) In tabula collect. 5, cap. 86, hic titulus legitur: *Ad Theodosium imperatorem, ut rescissa synodo Ephesina in Italia concilium ejus consensu debeat celebrari*. In Hisp. et Isid. ac exinde in editis ante Quesn.: *De secunda synodo Ephesina, in qua Eutychetis hæresis quorundam Episcoporum pravo intellectu adjuncta est: unde hortatur eundem Augustum, ut priscæ fidei constitutio ab eis non violetur; sed Dei sacerdotes totius*

dem statu permanere postulat a Theodosio cum omnibus Occidentalibus. — III. Generalem intra Italiam synodum petit.

Leo episcopus, et sancta Synodus, quæ in urbe Romæ A Τῶ φιλανθρωποτάτῳ καὶ γαληνοτάτῳ Θεοδοσίῳ Ἀφρικανῶν, Λέων ἐπίσκοπος, καὶ ἡ ἅγια σύνοδος. ἡ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐν πόλει συναχθεῖσα.

Cap. I. — Litteris clementiæ vestræ, quas dudum ad beati Petri apostoli sedem pro catholicæ fidei amore misistis, tantam fiduciam sumpsimus defendendæ per vos veritatis et pacis, ut in causa tam simplici, 911 tamque munita nihil putarem posse existere, quod noceret; præsertim cum ad episcopale concilium, quod haberi apud Ephesum præcepistis, tam (b) instructi sint missi, ut si scripta quæ vel ad sanctam synodum, vel ad Flavianum episcopum detulerunt, episcoporum publicari auribus Alexandrinus permisisset antistes ita manifestatione purissimæ fidei, quam divinitus inspiratam et accepimus, et tenemus, omnium (c) concertationum strepitus quievisset, ut nec imperitia ultra desiperet, nec occasionem nocendi æmulatio reperiret. Sed dum privatæ causæ religionis exercentur obtentu, commissum est impietate paucorum, quod universam Ecclesiam vulneraret Comperimus enim, non inoerto nuntio, sed fidelissimo rerum, quæ gestæ sunt, (d) narratore Hilario diacono nostro, qui vix, ne subscribere per vim coneretur, effugit, convenisse ad synodum plurimos sacerdotes, quorum utique frequentia (e) consultationi et iudicio profuisset, si is qui sibi locum principem vindicabat, sacerdotalem moderationem custodire voluisset; ut, siout moris est, omnium sententiis ex libertate prolatis, id tranquillo et æquo constitueretur examine, quod et fidei congrueret, et errantibus subveniret. In ipso autem iudicio non omnes qui convenerant, interfuisse cognovimus. Nam alios re- C jectos, alios didicimus intromissos, qui (f) pro supradicti 912 sacerdotis arbitrio, impii subscriptionibus captivas manus dederunt, (g) et nociturum statui suo scirent, nisi imperata fecissent; talemque ab ipso

orbis coadunentur. Tandem in mss. Latinis collectionis Chalcedon. concinente plerumque Græco textu: *Epistola alia sanctissimi archiepiscopi Romæ Leonis ad imperatorem Theodosium culpans Ephesinum concilium, quod adversus sanctissimum Flavianum factum est, petentis aliud concilium in partibus Italiæ celebrari.*

(a) Vulgati addunt *semper*, quod ex omnibus nostris codicibus delevimus. In mss. collect. Chalcedon. hæc inscriptio præstigitur: *Gloriosissimo et clementissimo Theodosio Augusto Leo episcopus, et sancta synodus, quæ in urbe Roma convenit.* In ms. Florentino collect. 13: *Leo urbis Romæ episcopus, et omnes episcopi pro sancta religione in eadem urbe congregati Theodosio Augusto.* Plures quidem episcopos convenisse Leo indicat. epist. 61, cap. 1, ubi de hac synodo ait: *Quæ ad nos frequens convenerat.*

(b) Quesnellus, *instructi sunt.* Anteriorum edit. lectionem pluribus et potioribus nostris codicibus confirmatam, uti meliorem revocavimus.

(c) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 24, *congressionum*; et in margine, *concertantium.*

(d) Mss. Vat. Hisp. et Isid., *narrante.*

(e) Vulgati ante Quesn. cum Merlino, *collationi.* Codd. Hisp. et Isid., *consolationi.*

(f) Ratisp. et mss. collect. 21 omittunt *pro.*

Τοῖς γράμμασι τῆς ὑμετέρας φιλανθρωπίας ἐντυχόντες, οἱ περ πρώην εἰς τὴν καθέδραν Πέτρου τοῦ μακρυωτάτου ἀποστόλου πόθῳ τῆς καθολικῆς πίστεως ἐπέμψατε, τοσαύτην παρρησίαν ἐλάβομεν εἰς ἐκτίχσιν ἰ τῆς δι' ὑμῶν ἀληθείας, καὶ τῆς εἰρήνης, ἵνα ἐν πράγματι οὕτως ἀπολουστέρω, καὶ 912 ἀσφαλῆ, μηδὲν ἠγησώμεθα δύνασθαι καινοτομηθῆναι πρὸς βλάβην· μάλιστα δὲ εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν κριτήριον, ὅπερ ἐν τῇ Ἐφεσίων συναχθῆναι προσετάξατε, οὕτως ἀσφαλεῖς ἀπεστάλησαν, ὡς, εἰ τὰ γράμματα, ἃ πρὸς τὴν σύνοδον, ἢ καὶ πρὸς Φλαυιανὸν τὸν ἐπίσκοπον διεπεμψάμεθα, τῶν ἐπισκόπων ταῖς ἀκοαῖς δημοσιευθῆναι ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος συνεχώρησεν, οὕτω τῇ φανερότητι τῆς καθαρῆς πίστεως, ἣν τινα θεοδὸν, ἢ ἐμπνευσθεῖσαν καὶ περιλάβομεν, καὶ φυλάττομεν, πᾶσα φιλονεικία, καὶ ταρεχὴ ἠσύχασεν ἂν ἵνα μήτε ἡ ἀκαίδουσία περαιτέρω περὶ φρόνησε, μήτε ἀφορμὴν βλάβης ἢ ἀπροσῆνη ἐξερῆν. Ἐλλ' ὅταν τὰ ἴδια πράγματα τῆς Ἐκκλησίας ἀφορμῇ ἐγυμνάζοτο, ἐτολμήθη δι' ὀλίγων ἄσεβειας, ὅπερ τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας ἐτραυματίσεν. Μεμαθήκαμεν γὰρ οὐχὶ ἀδύνατον εἶναι, ἀλλὰ βεβαίως διαγγέλλομεν διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἡμετέρου διακόλου, ὅς τις ἴσχυρος διὰ τὸ μὴ ἀναγκασθῆναι βιαίως ὑπογράψαι· καὶ ἐπεισθῆμεν μὲν ἐν τῇ συνόδῳ συνελθεῖν πλείστους ἐπισκόπους· οἱ δὲ ὁλοκλήρῃ τῇ χρησίμῳ συγγενεῖ προνοίᾳ ἐν τῷ κριτηρίῳ συμβελέσθαι ἠδυνήθησαν, εἰ ἐκεῖνος, ὅς τις ἑαυτῷ τόπον ἀρχοντος ἐξεδίκησεν, ἐπισκοπικὴν ἐπιείκειαν φυλάξει ἠνέσχετο, ἵνα, ὡς τὸ ἔθος ἔχει πάντων ἑλευθερίως προσεχθεῖσάντων τῶν ἀποφάσεων, ἐκεῖνο ἠσυχῶ καὶ δικαίᾳ ὁρισθῆ διαγνώσει, ὅπερ καὶ τῇ πίστει συνέτρεχε, καὶ τοῖς πλανωμένοις συνεβέλλετο· ἐν αὐτῇ γὰρ τῇ κρίσει οὐ πάντας, οὐδὲ συνελθεῖν συνίναμεν μεμαθήκαμεν ἐπιτρέψασθαι, οἱ τινες κατὰ γνώμην 914 τοῦ προελθόντος

(g) Mss. Vat. Hisp. et Isid., *et nocituros.* In edit. Concil. et codd. collect. 21, *quod nociturum.*

¹ In marg. edit. Rom., ἰσως, τὴν.

² In marg. edit. Rom.: ὥστε νομίζειν ἐν οὕτω ἀπλῶ καὶ ὄχρωρῶμένῳ πράγματι μηδὲν εἶναι δύνασθαι βλάβην ἐπιφέρειν, μάλιστα ἐπὶ εἰς.

³ Ms. Ven., ἐμπνευσθεῖσαν ἦν καὶ.

⁴ In marg. edit. Rom., ὥστε μήτε τὴν ἀκαίδουσίαν περαιτέρω παραφρονεῖν, μήτε τὸ ζηλότυπον ἐξουριεῖν ἀφορμὴν βλάβης.

⁵ In marg. edit. Rom., νῦν δὲ ἐν προσήματι εὐσεβείας ἰδίῳ πραγμάτων ἀνακινουμένων ἐπράχθη δι' ἀσεβείας ὀλίγων.

⁶ Cod. Ven., τὰ ἴδια πράγματα.

⁷ Ms. Ven. ἀσέβεια; atque ita in marg. etiam edit. Rom. annotatur: Cur vero sane non videmus.

⁸ In marg. edit. Rom., μόγις περ.

⁹ In marg. edit. Rom., ὡν δήπου ἡ πλειθὺς συνήγαμεν ἂν πρὸς συμβούλιον καὶ κρίσιν, εἰ ἐκεῖνος.

¹⁰ Cod. Ven., corruptissime, ἵνα, ὡς τὸ ἔθος ἔχει πάντων ταῖς ἀποφάσεσιν ἑλευθερίως προσεχθεῖσάντων, ἐκεῖνο.

¹¹ In marg. edit. Rom., ἰσως, ἑλευθερίως.

¹² In marg. edit. Rom., οὐ πάντας τοὺς συνελθόντας συνίναμεν μεμαθήκαμεν· τοὺς μὲν γὰρ ἐπεβλήθησθεσιν ἐμαρτομεν, τοὺς δὲ συναχθέντας, οἱ τινες.

prolatam esse sententiam, ut dum homo unus impetit, in omnem Ecclesiam (a) sæviretur. Quod nostri ab apostolica sede directi adeo impium et catholicæ fidei contrarium esse viderunt, ut ad consentiendum nulla potuerint oppressione compelli; constanterque in eadem synodo, ut decuit, fuerint potestati, nequam id quod constituebatur sedem apostolicam recepturam: quoniam revera omne Christianæ fidei sacramentum, quod absit a temporibus vestræ pietatis, (b) excinditur, nisi hoc scelestissimum facinus, quod cuncta sacrilegia excedit, aboleatur.

CAP. II.— Quia vero diabolica nequitia subtiliter fallit incautos, et ita quorumdam imprudentiæ per similitudinem pietatis illudit, ut pro salubribus persuadeat noitura, remove, quæsumus, a vestræ pietatis conscientia periculum religionis et fidei, quodque in sæcularibus negotiis legum vestrarum æquitate conceditur, in rerum divinarum pertractatione præstate: ut Christi Evangelio vim non infera humana præsumptio. Ecce ego, Christianissime et venerabilis imperator, cum consacerdotibus meis implens erga reverentiam clementiæ vestræ (c) sinceri amoris officium, cupiensque vos placere 915 per omnia Deo, cui pro vobis ab Ecclesia supplicatur, ne ante tribunal (d) Christi Domini rei de silentio judicemur, obsecramus coram unius Deitatis inseparabili Trinitate, quæ tali facto læditur, cum ipsa vestri sit custos et (e) auctor imperii, et coram sanctis angelis Christi, ut omnia in eo statu esse jubeatis, in quo fuerunt ante omne iudicium, donec major ex toto orbe sacerdotum numerus congregetur. Ne alieno peccato patiamini vos gravari: quia quod necesse est nos dicere, veremur, (f) ne cujus religio dissipatur, indignatio provocetur. Præ oculis habete, et tota mentis acie reverenter aspiciate beati Petri gloriam, ut communes cum ipso omnium apostolorum coronas, cunctorumque martyrum palmas, quibus alia non fuit causa patiendi, nisi confessio veræ divinitatis veræ humanitatis in Christo.

CAP. III.— Cui sacramento quia impie nunc a paucis imprudentibus obviatur, omnes partium nostrarum Ecclesias, omnes mansuetudines vestræ cum gomitibus et lacrymis supplicat sacerdotibus, ut quia et nostri fideliter reclamarunt, et eisdem libellum appellationis Flavianus episcopus dedit, generalem synodum jubeatis intra Italiam celebrari, quæ omnes offensiones ita aut repellat aut mitiget, ne aliquid ultra sit

A επισκόπου ταῖς ἀσεβείαις ὑπογραφαῖς ἀγματούτου· τὰς χεῖρας ἐπέβωκαν. Ἥθεισαν γὰρ βλαβερὸν τοῖς ἀγίοις αὐτῶν ἐξιώμασιν εἶναι, εἰ μὴ τὰ κελυσθέντα πεποιήχασιν. Τοιαύτην δὲ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι τὴν ἰπράρασιν, ἰν' ἐνδὸς ἀνθρώπου ἀδίκως ἐναγομένην, κατὰ πάσης τῆς ἐκκλησίας· γαλεπαῖν. Ὅπερ οἱ ἡμέτεροι ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας ἀποσταλέντες, ὁ τοσοῦτον ἀσεβὲς ἰδόντες· ἐπὶ τῇ συγκαταθείσει, μηδεμίᾳ κατανοήσει δυνηθῆναι συγκατεθέσθαι· ὥστε μετὰ παρῆρσις ἐν αὐτῇ τῇ συνόδῳ διεμαρτύραντο, οὐδαμῶς τοῦτο τὸ παρ' αὐτῶν δογματισθῆν, δύνασθαι πάμπαν διέξασθαι τὴν ἀποστολικὴν καθέδραν· ὅτι ὡς ἀληθῶς πάσης τῆς καθολικῆς πίστεως τὸ μυστήριον, ὅπερ ἀπείη ἀπὸ τῶν καιρῶν τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας, σγίχεται, εἰ μὴ αὐτὴ ἡ γαλεπωτάτη πράξις, ἥτις πᾶσαν ἀσεβείαν ὁπερβάλλει, ἐξαιρεθῆι. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ διαβολικὴ κακουργία, λεπτομερῶς ἀπατώσα τοὺς ἀφελεστέρους, τῷ τρόπῳ τούτῳ τὴν ἀπαίδευσιν ἐπὶ ὁμοιώματι τῆς εὐσεβείας ἀπατᾶν ἐπεχείρησεν, ἵνα ἂντι τῶν ὑγιαινόντων τὰ βλαβερὰ συμβουλεύση ἀποκινήσασε, παρακαλούμεν, ἀπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας τὸν κίνδυνον τῆς θρησκείας, καὶ τῆς πίστεως· καὶ ὅπερ ἐπὶ τοῖς κοσμικοῖς πράγμασι τῇ ἰσότητι τῶν ὑμετέρων νόμων συγχωρεῖται, καὶ ἐν τοῖς θείοις δόγμασι σκεψάμενοι παράσχετε. Ἰνα τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ βίαν μὴ ἐπενέγκῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ προπέτεια. Ἰδοὺ γὰρ ἐγὼ, Χριστιανὲ καὶ αἰδέσιμῃ βασιλεῦ, μετὰ τοῦ συλλειτουργοῦ μου πληρῶν τὰ περὶ τὴν αἰδῶ τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας, καθαρῶ πόθῳ ποιούμει τὴν διακονίαν, ἐπιθυμῶν ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀρέσαι Θεῷ· πρὸς δὲ ὑπὲρ ὑμῶν αἱ ἐκκλησίαι καταδέονται, μὴ ἐπὶ τοῦ βήματος τοῦ Κυρίου αἰτίοι τῆς σιωπῆς κριθῶμεν· παρακαλούμεν ἐνώπιον τῆς μᾶς θεότητος τῆς ἀδιαιρέτου τριάδος, ἥτις φύλαξ ὄσα ὑμετέρα, καὶ αὐθεντία τῆς βασιλείας, καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, πάντα ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει εἶναι κελύσασε, ἐν ἣ γέγονασι πρὸ πάσης κρίσεως, ἕως ἂν ἐκ παντός τοῦ κόσμου μείζων ἀριθμὸς συναχθῆι τῶν επισκόπων· μῆτε μὴν ἀλλοτρίᾳ ἀμαρτίᾳ ἀνέχεσθε ἑαυτοὺς βαρυνθῆναι· ἐπειδὴ, ὅπερ ἀναγκαῖον ἡμῖν ἔστιν εἰπεῖν, δεδοίκαμεν, μὴ ἀπ' ἐκείνου, οὐ ἡ θρησκεία βλάπτεται, ἀγανάκτησις παρακολουθήσῃ. Πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχετε, καὶ τῇ τῆς καρδίας δέυτηι εὐλαδίᾳ προσέχτε τοῦ μακαρίου Πέτρου τὴν δόξαν, καὶ τοὺς κοινούς στεφάνους πάντων τῶν μετ' αὐτοῦ ἀποστόλων, πάντων τε τῶν μαρτύρων τὰ νικητήρια· οἷς οὐ γέγονεν ἄλλη ἀφορμὴ τοῦ πάθους, εἰ μὴ ἡ ὁμολογία τῆς ἀληθινῆς θεότητος, καὶ τῆς ἀληθινῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὡ τινι μυστηρίῳ ἐπειδὴ νῦν ἀσεβῶς ἀπὸ ὀλι-

(a) Vulg. Leonis ante Quesn. cum mss. collect. 21, *sævire videtur.*

(b) Edit. Concil. cum iisdem mss., *excluditur.* Post pauca quidam codices, *aboleatur.*

(c) Ratisp., *sinceritatis officium.*

(d) Codd. Veron. 57, utrisque Vindebon. et Ratisp. *delent Christi.*

(e) Vulg. Leonis anteriores Quesnello cum mss. collect. 24, *aucrrix;* et postea, *in eo statu manere jubentis.*

(f) Mss. Vat. Hisp., Isid. et Vat. collect. 44, *ne si hæc religio dissipetur, in vos indignatio provocetur.*

¹ In marg. edit. Rom., *ἰως, ἀπόρασιν.*

² In marg. edit. Rom., *τοσοῦτον εἶδον ἀσεβὲς καὶ τῇ*

καθολικῇ πίστει ἐναντίον, ὥστε μηδεμίᾳ δυνηθῆναι πρὸς τὸ συγκαταθέσθαι κακουχία προσδιασθῆναι.

³ Ms. Ven. et in marg. edit. Rom., *ὑποβάλλει.*

⁴ Ms. Ven. et edit. Rom. ad marg., *ὑπὲρ.*

⁵ *Ἐπενέγκῃ* emendavimus cum mss. Vat. Græc. 1455 et Ottob. 29, pro eo quod erat in vulgatis *ἐπενέγκεται.*

⁶ In marg. edit. Rom., τῶν συλλειτουργῶν μου L.

⁷ Ita in ms. Ven. In vulgatis errore operarum, ποισύμαι.

⁸ In marg. edit. Rom., *ἥτις τῷ νῦν γεγονότι ἀτιμοῦται, φύλαξ.*

⁹ M. Ven., *ὡς ἂν παντός.* In marg. itidem edit. Rom., *ὡς ἂν.*

¹⁰ In marg. edit. Rom., *θεάσασθε.*

vel in fide dubium, vel in charitate divisum: convenientibus utique Orientalium provinciarum episcopis: quorum si qui superati minis(a) atque injuriis a veritatis tramite deviarunt, 917 salutaribus remediis in integrum revocentur; ipsique quorum est causa durior, si consiliis melioribus(b) acquiescant, ab Ecclesiæ unitate non excidant. Quam autem post appellationem interpositam hoc necessarie postuletur, (c) canonum Nicææ habitorum decreta testantur, quæ a totius mundi sunt sacerdotibus constituta, quæque subter annexa sunt. Favete catholicis vestro more, parentumque vestrorum. Date defendendæ fidei libertatem, quam salva clementiæ vestræ reverentia, nulla vis, nullus poterit, mundanus terror auferre. Cum enim Ecclesiæ(d) causas, tum regni vestri agimus et salutis, ut provinciarum vestrarum quieto jure potiamini. Defendite contra hæreticos in concussu Ecclesiæ statum, ut et vestrum Christi dextera defendatur imperium. Datum(e) III idus Octobris, Asturio et Protogæno viris clarissimis consulibus.

ἄγων ἀφρόνων ἀνατιοῦται, πάντων τῶν μερῶν ἡμῶν αἰ θεολογία πᾶσι τῆς ἡμετέρας φιλοπρωσίας καταδίδονται· διὰ τῶν ἐπισκόπων, ἐπειδὴ καὶ αἱ ἡμέτεροι πιστῆς ἀντειρήκασιν, καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος· Φλαυιανὸς δ' ἐπίσκοπος κίβηλλον ἐκκληθεὶς ἐπιδεδόξα, γενικὴν σύνοδον καλεῖσθαι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ συναλθεῖν. Ἡ τις πάντα τὰ προσήματα εὐθὺς ἀποκινήσει καὶ καταπραῖνει ἵνα μὴ περαιτέρω εἰ ποτε ἢ περὶ τῆς πίστεως εἰρεσθῆ ἀμφίβολον, ἢ ἐν τῇ ἀγάπῃ μαμερισμῶν· συνερχομένων ὀχλοῦν τῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἐπαρχιῶν ἐπισκόπων· ἵνα ὅσοι καταπαθέντες ἀπειλαῖς, καὶ ὑβρίσιν, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας ἐξέλκων, 918 εἰς σωτηρίας παραμυθίαν ἐλευθέρως ἀνακληθῶσι· καὶ αὐτοὶ δὲ ὧν ἔστιν ἡ σκληροτάτη ἀφροσύνη, ἐὰν γνώμῃς κρείττοσιν ἐπακολουθήσωσιν, ἀπὸ τῆς ἐνόητος τῆς ἐκκλησίας μεθαιῶς ἀποσώσωσιν. Ὅσοι γὰρ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦτο ἀναγκάσιως αἰτοῦμεν, τῶν κατὰ Νικαίαν κανόνων αἱ ψῆφοι μωροποιῶσιν· εἰ τις ἀπὸ τῶν πενταχοῦ τοῦ κόσμου ἐπισκόπων καθιέρωσιν, ὥστερ' ἐπιτάξαιεν. Συνελθετε τοῖς καθολικαῖς τῶ ἡμετέρῃ κατοίῳ ἴδει, καὶ δότε παρήρησιαν τῆς πίστεως εἰς ἐκλήκων· ἦν τινα, σωζομένης ὁ τῆς αἰδοῦς τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας, οὐδεμία βία, οὐδεμία κοσμητὴ ἐπιπέδῃ ἀνηκῆται ἀποκινήσει. Ὅταν γὰρ τῆς ἐκκλησίας τὰ δόγματα γυμνάζωμεν, τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας, καὶ σωτηρίας παραμυθίαν, ἵνα τῶν ἡμετέρων ἐπαρχιῶν ἡσύχῃ δικαιοῦμαι ὁ ἀποκλήνῃ· ἐκδικήσεται κατ' ἐναντίον τῶν αἰρατικῶν τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας θεσμῶν· ἵνα καὶ τῆς ἡμετέρας βασιλείας τῇ ἐξέτῃ τοῦ Χριστοῦ ἐκδικηθῆ τὸ κράτος.

EPISTOLA (f) XLV.

(g) AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

(h) SYNOPSIS.— I. *Mittit exemplar epistolæ se ad eam scriptæ ante synodum.*— II. *Pseudonymi in fausta gesta*

(a) Vat. collect. 11 et tres codd. collect. Chalcedon., aut injuriis. Mox salubribus remediis in tribus nostris et duobus Baluzii mss. ejusdem collect. Chalcedon.

(b) Vat. Hisp. et Isid., *acquiescent... non excedant.* Codd. collect. 24, *non discedant.* Vat. 346 collect. 24: *Sic conciliis melioribus acquiescant, ut ab Ecclesiæ unitate non discedant.*

(c) In hæc Leonis verba hanc notationem Quesnellus subjecit: « Canones Nicænos, quos sub finem hujus epistolæ allegat Leo noster, quosque subter annexos dicit, alios non esse quam Sardicenses merito suspicantur viri eruditi. Certum quippe est eorum primum ac potissimum auctoritate jus appellationum Romanis pontificibus esse assertum, eosdemque sæpe nomine Nicænorum canonum fuisse adornatos. Hoc ex Græcis concilii Chalcedonensis actis confirmatur, quæ in calce hujus epistolæ subjectum habent Sardicensem canonem 4, quem dissertationi nostræ 8 inserimus, ubi de appellatione Flaviani ex professo agimus. » Hæc ille, optime quidem, quatenus monuit Nicænorum canonum nomine hoc loco intelligi Sardicenses, quos sane in pluribus antiquissimis collectionibus Latinis canonicis Nicænis subjectos sine distinctione ulla, pro Nicænis habitos et appellatos fuisse alibi demonstrabimus. Confer admonitionem præmissam epistolæ antecedenti num. 8, ubi canonem quartum Sardicensem non huic, sed præcedenti epistolæ in mss. Græcis subnexum ostendimus. At falsum est, quod addit, ex Sardicensium canonum auctoritate primum et potissimum jus appellationum Romanis pontificibus esse assertum; quatenus enim hoc jus ex primatu divinæ institutionis dimanet, demonstrabimus in observationibus ad diss. 5 ipsius Quesnelli part. 1, cap. 7.

(d) Ita edit. concil. cum potioribus nostris codd. Quesnellus cum Vindebon. collect. 5, *causam*. Vindebon. Hisp. erronee, *causa statutum regni vestri*. Hic error emendatus fuit in Vat. Hisp. et Isid., *causa statutum regni vestri*, quam lectionem antiquiores Leo-

nis editiones receperunt. Mox eadem editiones, *agamus*.

(e) Quesnellus cum Vindebon. collect. 5 eam utriusque nostris Hisp., et cum Vat. Isid. aliiisque codd. collect. 11 et 24, *idibus Octobris*; sed perperam. Cum enim Leo hujus epistolæ exemplar ad Pulcheriam miserit una cum epistola sequenti scripta III idus Octobris, hæc biduo post data sibi non potuit. Tres codd. collect. Chalcedon. et Quesnellus in margine: *rv idus Octobris*. Lectionem vero ante editorum confirmatam aliis codd. collect. Chalcedon., Ratisp. et Florent. S. Marci, nec non mss. collectionis 24, ac exemplo Sighardi idcirco prætulimus, quia eadem epistolæ hæc occasione scriptæ ac missæ in Orientem, III idus signatur; Leo autem in negotiis quæ plures epistolas postulabant per eundem hominem transmittendas, omnes eodem die notare consuevit. Adde quod dies III idus signatus in veteri exemplo epistolæ præcedentiæ, sumptus fuit ex his litteris, ut in admonitione probavimus; unde hæc nota chronica in hac epistola ab antiquo collectore Latino inventa dignoscitur.

(f) Al. 41. Quæ autem antea 45 erat, nunc 50. Scripta 13 Octobr. an. 449.

(g) Hæc epistola in iisdem collectionibus, in quibus anterior, continetur. Græcam vero versionem habemus solum ex Cotelerio tom. I Monument. Ecclesiæ Græcæ, pag. 54, nec in ullo nostro Græco ms. reperire potuimus.

(h) In tabula collect. 5, *cap. 37* titulus tantum præfertur de eodem, ac in superiori videlicet epistola. In Hisp. autem: *Contra eandem secundam Ephesinam synodum, et ejus errores in alia synodo retractentur*.

¹ Supplevimus τὸν ex ms. Ven., quod esse non levi excidit a vulgatis.

² In marg. edit. Rom., *χαλεπώτερα τὰ ἐπιβήματα, idv.*

³ Ms. Ven., *τῆς αἰδῆς*.

⁴ Ms. Ven., *ἀπολαύσει*.

deplorat. Mittit exemplar epistolæ ad Theodosium scriptæ. Concilium in Italia petit. — III. Legationem apostolicam apud Theodosium Pulcheriæ committit.

919 (a) LEO episcopus, et sancta Synodus, quæ in A urbe Roma convenit PULCHERIE Augustæ.

CAP. I. — Si epistolæ (b) quæ in fidei causa per nostros clericos directæ sunt ad vestram pietatem pervenissent, certum est remedium vos his rebus quæ contra fidem factæ sunt, aspirante vobis Domino, præstare potuisse. Quando enim sacerdotibus, quando Christianæ religioni aut (c) fidei defestis? Sed cum ad mansuetudinem vestram ad eum non potuerit pervenire qui missi sunt ut ad nos vix unus (d) eorum HILARUS diaconus noster fugiens sit reversus, iteranda scripta credidimus. Et ut validiores preces nostræ esse mereantur, ipsorum scriptorum quæ ad clementiam vestram non pervenerunt, (e) exempla subjecimus; amplioribus vos obsecrationibus obsecrantes, ut 921 quanto acerbiora facta sunt B quibus (f) pro fide regia vos convenit contraire, tanto majore gloria curam ejus in qua excellitis religionis habeatis; ne catholicæ fidei integritas ulla humanarum concertationum occasione violetur. Quæ enim, congregata apud Ephesum synodo, (g) sopienda et sananda pacis remedio credebantur, hæc non solum in majora pacis dispendia, sed, quod nimis dolendum est, etiam in ipsius fidei qua Christiani sumus excidia processerunt.

CAP. II. — Et hi quidem qui missi sunt, (h) quorumque unus vi Alexandrini episcopi sibi omnia vindicantis effugiens, rerum gestarum nobis ordinem fideliter nuntiavit, reclamarunt in synodo, sicut oportuit, unius hominis non tam judicio quam furori; protestantes ea quæ per vim metumque gererentur, (i) sacramentis Ecclesiæ et ipsi Symbolo ab apostolis

920 Τῆ ἐνδοξοτάτῃ καὶ φιλανθρωποτάτῃ θυγατρὶ Πουλχερίᾳ καὶ Αὐγούστῃ, Ἀέων ἐπίσκοπος καὶ ἡ ἀγία σύνοδος ἡ ἐν Ρώμῃ συναχθεῖσα.

Ἐὶ ἐπιστολαὶ αἱ περὶ τῆς πίστεως πρὸς τὴν ὑμετέραν ἐπέστειλαν διὰ τῶν κληρικῶν ἀποσταλίσαι, ἦσαν ἀποδοθεῖσαι, δῆλον ἦν βοηθεῖαν καὶ θεραπεῖαν ὑμᾶς τοῖσι τοῖς πράγμασι τοῖς κατὰ τῆς πίστεως γινομένοις, ἀμπρόντος ὑμῖν τοῦ Θεοῦ δύνασθαι παρασχέιν. Πότε γὰρ τοῖς ἱεροῖσι, ἢ πότε τοῖς [Forte τῆς] τῶν Χριστιανῶν θρησκείᾳ ἢ τῆς πίστεως κατόπιν γένεσθε; ἄλλ' ἐπειπερ πρὸς τὴν ὑμετέραν φιλανθρωπίαν οὐκ ἠδυνήθησαν παρανεύσθαι οἱ ἀποσταλέντες, ὡς μόλις πρὸς ἡμᾶς ἕνα τοῦτον διάκονον ὄνοματι Ἰλαρίονα φεύγοντα ὑποστρέψαι, ἐπαναληψιμῶν ἐπιστεῖσαι ἐν τῶν γράμμασι. Καὶ ὥστε τὰς ἡμετέρας δεήσεις τυγχάνειν ἰσχυράς, αὐτῶν τῶν γεγραμμένων πρὸς τὴν ὑμετέραν φιλανθρωπίαν ὑπετάξαμεν τὰδε τῆ ἀντιγραφῆ [Forte τῆδε τὰ ἀντίγραφα], μείζον ὑμᾶς διαμαρτυρίας παρακλαυντές, ἢ ὅσα χλεπώτερα γέγονεν, οἷς ὑπὲρ τῆς Ῥωμαϊκῆς πίστεως 922 προσήκον ἐστὶ ἀντιμαχησασθαι, τοσοῦτον μείζον δόξῃ καθυπερέχει, φρονήσις τῆς θρησκείας [F. leg. μείζον δόξῃ φρονήσις τῆς θρησκείας ἢ κατωτέρ.], πρὸς τὸ τῆς καθολικῆς πίστεως ἀκέραιον μὴ ἀπὸ τινὸς ἀφραγῆς καὶ φιλονικίας ἀνθρωπίνης παραπιτρώσασθαι.

Ἢ γὰρ ἐν Ἐρέσῃ συναλεθούσα σύνοδος, πισταυμένη τῇ τῆς εἰρήνης θεραπείᾳ καταπραΰνεσθαι, οὐ μόνον ταύτην [Forte αὐτῇ] εἰς μείζονα τῆς εἰρήνης, ζημεῖ, ἀλλ' ὅπερ ἐστὶ λύτης καὶ ἀγαπητικῆς ἄξιον, καὶ αὐτῆς τῆς πίστεως πρὸς βλάβρον καὶ ἀνατροπὴν τοῖς Χριστιανοῖς προσχώρησε. Καὶ οὗτοι μὲν οἱ ἀποσταλέντες, ὧν εἰς τὴν βίαν τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξανδρέων αὐτοῦ πάντα ἐνδικούτως ἐκφυγόν. τῶν πεπραγμένων πραγμάτων ἡμῖν τὴν ταύτην μετὰ πίστεως ἀπήγγειλεν, ἀντέστησαν ἐν τῇ συν-

(a) Mss. collect. Chalcedon.: *Gloriosissimæ et clementissimæ filix Pulcheriæ Augustæ Leo episcopus et sanctum concilium Romæ collectum* Cod. Florent. collect. 13: *Leo urbis Romæ episcopus et omnes fratres pro divina religione inibi congregati Pulcheriæ Augustæ.*

(b) Hanc vulgata lectionem approbant non solum mss. collect. 21, verum etiam Vindebon. collect. et Vat. Hisp. ac Isid. Cæteri nostri codices solo verborum ordine aliquantulum mutato habent: *Quæ in fidei causa ad pietatem vestram directæ sunt, per nostros clericos pervenissent.* Intelligitur autem epistola 30, quam legati, ob angustiam temporis ad Ephesium concilium divertere coacti, Constantinopolim perferre aut per alios transmittere non potuerunt Confer inferius annot. (e).

(c) Male ex Græco, a fide retrocessistis.

(d) Sic meliores codices. Al., *illorum Hilarus diaconus noster effugiens.*

(e) Editiones Leonis cum mss. Vindebon. collect. 5 et alio collect. Hisp., *exemplar.* Prætulimus nihilominus lectionem edit. Conciliorum, quam cæteri nostri codices, præsertim Ratisp. et collect. Chalcedon. præferunt, nec non exemplaria Merlini ac Sighardi. Licet vero S. Leo unam tantum epistolam 30 hoc loco indicet, quam solam ad Pulcheriam mississe in admonitione eidem præmissa ostendimus, tamen sicut unicam epistolam plurali numero *epistolas* appellare nonnumquam consuevit, ut aliquot exemplis, animadvertimus annot. 3 (Col. 664. i) in epist. 13, ita et hic initio capituli plurali numero *epistolæ*, nunc autem *ipsorum scriptorum exempla*, unam eandemque

epistolam vocare potuit. Similiter epist. 61, cap. 2., *exemplaria eorumdem* scriptorum S. Leo vocavit exemplum unius epistolæ 51, ut ostendemus annot. 11 (Col. 875 c) in eadem epist. 61.

(f) Sic omnes codices, exceptis illis collect. 24 ex quibus ante Quesnellum editum fuit, *pro sede regia.* Ex Græca autem versione quam Cotelierius vulgavit, legendum esset, *pro fide Romana.* Quesnellus in notis id contra Leonis mentem affirmat, quippe qui hortatur Pulcheriam ut *pro fide*, hoc est, *secundum eam fidem qua pollet, seu illius fidei vigore* novellis erroribus resistat. Econtra Baluzius auctoritate antiquæ versionis Græcæ, originale Latinum habuisse *pro fide Romana* suspicatur; lectionem vero Latino-rum exemplarium ex eo profectam conjicit, quod fortassis in primo autographo, ex quo reliqua exempla manarunt, scriptum fuerit *pro fide* ἢ, uti eodem Baluzio observante nonnulli codices præferunt in epist. 29, quam siglam ἢ cum librarii forte non intelligerent, *regia* posuerunt pro *Romana.* Græcus quidem interpres præ oculis habuit exemplum. in quo vel *Romana* vel sigla ἢ legebatur, quam pro *Romana* reddidit; alias vocem *regia* aliter interpretatus fuisset.

(g) Cod. Veron. collect. Chalced., *sopiendæ et sanandæ pacis remedia.*

(h) Vindebon. Hisp., *quorumque idem unus* Vat. Hisp. et Isid., *quorumque idem unus.* Mox pro *vim* Quesn. in marg.: Al., *insidias.*

(i) Ex Græco, *juribus.*

instituto præjudicare non posse, nec se ab ea fide ulla injuria separandos, quam plenissime expositam atque digestam a sede beati apostoli Petri ad sanctum synodum detulissent. (a) Cujus cum recitatio, poscentibus episcopis, non sit admissa, ut scilicet remota ea fide quæ patriarchas, prophetas, apostolos et martyres coronavit, generatio Jesu Christi Domini nostri secundum carnem et veræ mortis (b) ac resurrectionis ejus 923 confessio, quod horremus dicere, solveretur (c); scripsimus de hac re, ut potuimus, ad gloriosissimum principem, et quod maximum est, Christianum, cujus epistolæ pariter (d) exemplar subjecimus, ut fidem in qua renatus per Dei gratiam regnat, nulla (e) sineret novitate corrumpi: quoniam Flavianus episcopus in nostra omnium communiōne persistit, atque hoc, quod factum est sine consideratione justitiæ, et contra omnem canonum disciplinam, ratum haberi ratio nulla permittit; et quia dissensionis scandalum (f) non abstulisset Ephesina synodus, sed auxisset, habendo intra Italiam concilio et locus constitueretur, et tempus, omnibus querelis et præjudiciis partis utriusque suspensis: quo diligentius universa quæ offensionem (g) generaverunt retractentur, et absque vulnere fidei, absque religionis injuria, in pacem Christi redeant, qui (h) per impotentiam subscribere coacti sunt sacerdotes, et soli auferantur errores.

CAP. III. — Quod ut obtinere mereamur, probatissimæ nobis fidei (i) pietas tua, quæ labores Ecclesiæ semper adjuvit, supplicationem nostram apud clementissimum principem, sibi specialiter a beatissimo Petro apostolo legatione commissa, dignetur asserere: ut priusquam civile hoc et exitiale bellum intra Ecclesiam convalescat, (j) redintegrandæ unitatis copiam, Deo auxiliante, concedat; 925 sciens imperii sui viribus profuturum, quidquid catholicæ libertati benigna ipsius fuerit dispositione collatum. Data 22 (k) III idus Octobris, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

καταβωσάτω διασαζῆσαι ὥστε πρὶν τὸν πολερικὸν τοῦτον καὶ ὀλέθριον πόλεμον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κρατῆσαι, τοῦ ἀνανεῶσαι τὴν ἀφρονίαν τῆς ἐνότητος, τοῦ Θεοῦ βοηθούντος συγχωρήσει· γινώσκων δυνάμει 926 τῆς αὐτοῦ βασιλείας συνοίσειν, τὸ τῆ καθολικῆ ἐλευθερίᾳ διὰ τῆς αὐτοῦ φιλαγάθου διατυπώσεως συνοισερόμενον.

(a) Vat. Hisp. et Isid., *Cumque recitatio*; pro quo Ratisp. et Vindebon. collect. 5, *cujusque recitatio*. Quidam alii codices, *cujus recitatio*.

(b) Ex Græco, *ex regenerationis*; ubi Græcus interpres respicit vocem superioris linæ γένεσιν Latine *generatio*. Ita Quesnellus in margine secundæ editionis.

(c) Græca versio addit, *splendidissima et clementissima domina filia Augusta*.

(d) Plures et potiores codices cum Sichardo, et editionibus Conciliorum, *exempla*. Codd. duo collect. Chalcedon., *exempla subjiciemus*. Alii duo, *et exempla subjecimus*. Indicatur autem exemplum epist. 44. Confer præcedentem annot. (7) Col. 833, (e).

(e) Ita omnes nostri codd. et editi ante Quesn., apud quem, *sinat*.

(f) Cod. Veron. *non abstulit Ephesina synodus, sed auxil.*

A ὁδῶ καὶ ὡς ἔγρην, ἐνὸς ἀνθρώπου, οὐ τῆ κρίσει μᾶλλον, ἀλλὰ τῆ ματιᾷ, διαμαρτυρούμενοι ἄπερ κατὰ βίαν καὶ φόβον ἐπράττετο, τοῖς τῆς ἐκκλησίας δικαίως, καὶ αὐτῶ τῶ συμβόλῳ τῶ (ἀπὸ) τῶν ἀποστόλων εἰσηγηθέντι, πρῶκριμα φέρειν οὐ μὴ δύνασθαι· καὶ οὐτε ἐαυτοὺς ἀπὸ ταύτης τῆς πίστεως, ἦν πλήρη ἐκτεθείσαν καὶ διατυπωθείσαν, ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ μακαριωτάτου ἀποστόλου Πέτρου εἰς τὴν ἀγιαν σύνοδον (ἴνεγκαν) εἰρηκότας ἀξίασθαι κατὰ ἀδικίαν τινός. Ἐς πίστεως ἡ ἀνάγνωσις, παρακαλούντων τῶν ἐπισκόπων, οὐ προσεδέχθη· ὥστε τῆς αὐτῆς ἀκοινηθείσης πίστεως, ἥτις τοὺς πατριάρχας (καὶ προφίτας) καὶ ἀποστόλους καὶ μάρτυρας ἐστεφάνωσε, τὴν γέννησιν τοῦ δεσπότου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα, καὶ τὸν ἀληθῆ θάνατον, καὶ τῆς ἀναγεννήσεως αὐτοῦ τὴν ὁμοίωσαν, ὅπερ 924 φρικτόν ἐστι καὶ λέγειν, διαλυθῆναι ἐπιφανεστάτη καὶ φιλανθρωποτάτη δέσποινα θυγάτηρ Λύγουστα, ἐγράψαμεν περὶ τοῦτου τοῦ πράγματος, ὡς ἡδυνήθημεν πρὸς τὸν ἐνδοξότατον βασιλέα, καὶ ὅπερ ἐστὶ (μέγιστον), Χριστιανόν· ἥς ἐπιστολῆς τὸ ἀντίτυπον ὑκτάξαμεν· ὡς τὴν πίστιν, δι' ἧς ἀναγεννηθεῖς διὰ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος βασιλεύει, μηδενὸς συγχωρῆσαι καισισμῶ τινι διαφθερίσθαι· ἐπεὶ περ Φλαβιανός ὁ ἐπίσκοπος ἐν τῇ ἡρετέρᾳ πάντων κοινωνίᾳ μεμένηκε· καὶ τοῦτο ὅπερ γέγονεν ἄνευ δικαίου καὶ παρὰ τὴν ἐπιστήμην πάντων τῶν κανόνων, μηδελὶ βέβαιον εἶναι λόγῳ ἐπιτραπῆ· καὶ ἐν εἴδει τῆς διχονοίας τὸ σκάνδαλον οὐκ ἀπειλάτο ἢ τῆς Ἐφέσου σύνοδος, ἀλλὰ μᾶλλον ἠϋξήσε· συνόδου γενεμένης ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος ὀρισθήσεται, πάντων τῶν μέμψεων καὶ τῶν προκριμάτων ἑατέρου μέρους ἀναρτηθέντων, ἐν αἰπιμελέστερον πάντα ποιήσαντα τὴν πρόσκρουσιν ἀναψηλαφηθεῖν, καὶ χωρὶς τοῦ τραύματος (τῆς πίστεως) καὶ ὕθραις τῆς ὀρθοκείας εἰς εἰρήνην τοῦ Θεοῦ ἐπανέλθειεν, οἱ διὰ τὴν δυναστείαν ὑπογράψαι καταναγκασθέντες, ἱερεῖς, καὶ ἡ πᾶσι μόνον ἡμάρτηθεῖ. Ὅπερ ἐν κρατήσσει, τῆς δεδοκιμασμένης ἡμῶν πίστεως ἡ εὐσέβεια (σὴ), ἡ τοῖς κομμάτοις αἰ τῆς Ἐκκλησίας συνεθεῖσα, τὴν ἡμετέραν ἐκείων, τῶ φιλανθρωποτάτῳ βασιλεῖ, ἰδικῶς ὡς ἀπὸ τοῦ μακαριωτάτου Πέτρου τοῦ ἀποστόλου τῆς πρεσβείας ἐπιτοπιπίσσει.

B

C

(g) Codd. Ratisp., Vindebon., Hisp. aliique nonnulli cum editis ante Quesn., *generaverant* Mox *absque religionis infamia* in Vat. Hisp. et Isid.

(h) Quesn. in margine: Ms. Cantabrig., *per potentiam*, cui Græca versio respondet. » Sed *impotentia* pro immoderata potentia apud optimæ notæ scriptores adhibere solet.

(i) Mss. Vat. Hisp. et Isid. addunt *veritatem*. Mox Ratisp., *quæque labores*. Editi ante Quesn. cum Græca versione, et mss. collect. 21, *adjuvat* pro *adjuvât*, male.

(j) Ratisp., *redintegrationi unitatis*. Mox in editis ante Quesn., *copiam et modum, Deo auxiliante*.

(k) Ita tres codd. Quesnelli, omnes Baluzii, et nostri, exceptis illis collect. 24 ac exemplo Sichardi, qui cum editionibus Quesnelliana anterioribus habent, *Pridie idus Octobris*, perperam ex annot. 20 (Col. 832,*) in epist. 44.

EPISTOLA (a) XLVI

(b) HILARI ROMANÆ ECCLESIE TUNC DIACONI, POSTEA EPISCOPI AD PULCHERIAM AUGUSTAM

SYNOPSIS. — II. *Sibi per Dioscori improbos ausus non licuisse eam adire, et litteras sancti Leonis reddere.* — II. *Se Dioscori creptum insidiis Romam venisse: Ephesinam pseudosynodum a Leone reprobari.*

Gloriosissimæ (c) et piissimæ PULCHERIE HILARUS Diaconus.

Τῆ φιλανθρωποτάτῃ καὶ εὐσεβεστάτῃ Πουλχερίᾳ Αὐγουστῆ, Ἱερῶν διάκονος.

CAP. I. — Studium mihi fuisse, post synodum advenire Constantinopolim, dicere non debeo: quoniam manifesta necessitas erat, quæ me litteras beatissimi papæ ad vestram clementiam directas offerre compelleret, ut pariter et vestræ pietati ac inviolatissimo et Christianissimo principi officium quod debebam venerationis exsolverem. Sed huic congruo meo proposito illud impedimentum evenit, quod omnium honorum inimicum est, et Christianorum ingemiscit affectus, hoc est, Alexandrinus episcopus, in damnatione virorum inculpabilium potentissimus. Nom posteaquam injustæ voluntati atque sententiæ communicare non potui, ad aliud (d) concilium terroribus atque insidiis me evocare conatus est: quatenus me, quod absit, aut seductionibus, faceret consentire ad condemnandum sanctissimum Flavianum episcopum, aut resistentem teneret, ut mihi non esset licentia ad pietatem vestram Constantinopolim percurrere, aut ad Romanam Ecclesiam remeare.

CAP. II. — Verumtamen confidens (e) de auxilio Christi nostri Dei, a damnatione reverendissimi et sanctissimi viri innocentem me integrumque servavi; licet nulla flagella, nulla tormenta me possent facere ejus consentire sententiæ; sed omnibus derelictis exinde discessi, per incognita et invisibilia Romam veniens (f) et reverendissimo papæ, omnium quæ in Epheso gesta sunt idoneus nuntiator existens. Vestra itaque veneranda clementia cognoscat a præfato papa cum omni occidentali concilio (g) repro-

βαυμένη μοι γενεῆσθαι, μετὰ τὴν σύνοδον πρᾶγε- νίσθαι κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, λέγειν οὐκ ὀφείλω, ἐπαίδηπερ φανερὰ ἦν ἀνάγκη, ἥτις τὰ γράμματα τοῦ μακαριωτάτου Πάπα πρὸς τὴν ὑμετέραν φιλανθρωπικὴν ἀποσταλέντα δοῦναι με τῶ διακομίζοντι ἠνάγκαζεν, ἵνα ἅμα καὶ τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας καὶ τοῦ ἀηγιότητος Χριστιανικωτάτου βασιλικῆς τὸ καθήκον διὰ ὄφελον τὸ κατὰ τὴν θρησκείαν ἐναργῶς ἀποτίσαι. Ἀλλὰ τῆ προθέσει τῆ ἐμῆ τῆ οὕτως ἱερᾶ προσέμποδον ἐγένετο ἐκεῖνο, τὸ πάντων τῶν ἀγαθῶν ἐχθρὸν, (καὶ ὁ Χριστιανῶν) ἡ διάθεσις ἀποδύρεται, ὁ Ἀλεξανδρινός ἐπίσκοπος, ὁ ἐπὶ τῆ καταδίκῃ τῶν ἀνευθύνων δυνατός· μετὰ γὰρ τὸ με τῆ ἀδίκῃ αὐτοῦ 927 γνώμῃ καὶ ἀποφάσει κοινωνεῖν μὴ δύνασθαι, συνήλασεν εἰς ἄλλην σύνοδον, ἀπειλαῖς καὶ ἐπιβουλαῖς προσκαλούμενος· πρὸς τὸ με, ἕπερ ἀπέστω, ἢ ἐξ ἀπα- ρης [Forle ἐκπατάει] συναίτασι εἰς τὸ καταδικάσαι τὸν ἀγιώτατον Φλαβιανὸν τὸν ἐπίσκοπον, ἢ ἀνθιστάμενον κατέχειν, ἵνα μοι μὴ γένοιτο μήτε τοῦ ἐκδραμεῖν πρὸς τὴν εὐσεβείαν τὴν ὑμετέραν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἢ ἀναδραμεῖν εἰς τὴν Ῥώμην· ἐκκλησίαν παρασχεθεῖη ἄδεια. Ὅμως τετάρτηκα, βοηθούντος τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ, ἀπὸ τῆς καταδίκῃς τοῦ εὐλαβεστάτου καὶ ὁσίου ἀνδρός, ἀθῶν (με) καὶ ἀκέραιον φυλάξαι· εἰ καὶ οὐδὲ μία μάστιξ οὐδὲ βάσανος ἤδονάτὸ με τῆ ἀδίκῃ αὐτῶν ἀποράσει ποιεῖν συναίτασι· ἀλλὰ πάντων καταλειφθέντων, ἐκείθεν ἀνεχώρου, διὰ ἀγνώστων καὶ ἀνοδεύ- των τόπων εἰς τὴν Ῥώμην ἀπῆλθον· τῶ εὐλαβεστάτῃ Πάπα πάντων τῶν ἐν Ἐ. εἰσω πεπραγμένων ἱκανῶς μεμήνυ- ται [Forle ἱκανῶς μεμήνυται]. Ὅν ἡ ὑμέτερα προσκυνητὴ φιλανθρωπικὰ μετὰ πάσης τῆς δουτικῆς (συνό- δου) ἀπειδοκμάσαι πάντα τὰ ἐν Ἐφέσῃ κατὰ τῶν κανό-

(a) Ante post epist. 47. Quæ autem erat 46, nunc 50. Eodem tempore quo epist. antecesserunt.

(b) Exstat in Latinis codd. collect. Chalcedon. ex quibus traducta fuit in mss. collect. 22. In plerisque autem codicibus Græcis ejusdem collect. Chalcedon. desideratur; at a Cotelerio inventa fuit in duobus mss. Regiis, ex quibus eam edidit tom. I Monument. Ecclesias, pag. 60. Originale Latinum hujus epistolæ intercidisse credimus. Latinum enim textus qui superest vetus interpretatio potius ex Græco, quam originalis videtur; unde chronica notatio non minus in Græco quam in Latino textu deest, quam Latinus collector semper supplevit, quoties originale Latinum nactus fuit. Hinc Græco textui, qui originalis vicem gerit, primum locum, Latino autem secundum vindicavimus. Porro epistolæ præcedenti istam subjicimus, non solum quia hoc ordine describitur in collect. Chalcedon. cap. 17, sed multo magis quia Hilarius, qui in epistolis 44 et 45 Romam reversus traditur, in fine hujus epistolæ scribens: *Quæ vero constanti ac forti auctoritate pro fide a me nuntiata sunt... ex litteris beatissimi papæ poteritis agnoscere;* præcedentes utique Leonis litteras indicat, quibus eam hanc quoque epistolam missam fuisse cognoscimus.

(c) Sic omnes codices, et edit. Concil. Solus Quesnellus et clementissimæ. Græcus textus pro glorio-

sisimæ habet φιλανθρωποτάτῃ clementissimæ, seu humanissimæ; at hic εὐσεβεστάτῃ piissimæ.

(d) Quesnellus, *consilium*, ut contextus flagitare videtur. In originali quidem ita scriptum fuisse nihil dubitamus. At sicut Græcus interpres reddens σύνοδον, legit *consilium*, ita *consilium* Latinus interpres reddere debuit; et *consilium* quidem in codd. Latinis scribitur non minus quam in editis Conciliorum, unde hæc lectio mutanda non fuit.

(e) Quesnellus cum editis Conciliorum, *de auxilio Christi, quod attinet ad damnationem reverendissimi*, etc. Secuti sumus lectionem exemplarium collectionis Chalcedonensis et Veneti 79 collect. 22, quam quidem lectionem esse antepenodum confirmat etiam Græcus textus. Solum duo nostri codd. Vat. 4166 et Venetus laudatus omittunt *Christi nostri*.

(f) Ita omnes quinque nostri codices. Solum Veron. 57, pro *nuntiator* habet *relator*. Vulgati, *ut reverendissimo epapæ... idoneus nuntiator existerem*.

(g) Sic iidem omnes nostri codices melius quam editi, *reprobari*. Concinit enim Græcus textus, qui præteritum tempus præfert; ex quo hic locus reddendus esset: *Quem (papam) vestra veneranda clementia sciat eum omni Occidentali synodo reprobasse omnia, quæ, etc.*

multus et odia sæcularia a Dioscuro episcopo gesta sunt, et nulla ratione hæc in his partibus suscipi posse, quæ per potentiam prædicti, non sine læsione fidei, et præjudiciosanctissimi viri imoxique, commissa sunt. Quæ vero constanti ac forti auctoritate pro fide a mæ nuntiata sunt superfluum credo narrare: nam hæc ex litteris beatissimi papæ poterit agnoscere. Unde, (a) domina splendidissima, 930 atque clementissima Augusta, adoranda vestra pietas in quibus libenter fecit initium, relinquere non debet, sed hæc zelo religioso fidei constanti voluntate (b) servare.

EPISTOLA (c) XLVII.

(d) AD ANASTASIUM EPISCOPUM THESSALONICENSEM.

SYNOPSIS. — I. Quod pseudosynodo non interfuerit gratulatur. — II. Monet ut fidem servet, Flaviano adhæreat, fratres confirmet.

LEO episcopus urbis Romæ dilectissimo fratri ANASTASIO episcopo Thessalocensi.

CAP. I. — Quantum relatione Hilari diaconi nostri cognovimus, magnum facinus Alexandrino episcopo auctore vel exsecutore commissum est ut dum in fratrem nostrum Flaviano veteres æmulationes et odia privata desæviunt, nec Christianæ fidei probatissimi sacerdotis, nec Christianæ fidei parceretur. Unde multum dilectioni tuæ congratulamur quod te ad illam synodum ire cupientem opportunis obstaculis manus divina detinuit: ne abstenturus proculdubio a tanto scelere, indignis injuriis subjaceres, et furori impio militibus, quantum dicimus, armisque suffulto contraire non posses. Quia ergo prorupit (e) in apertum perfidia quæ latebat, et in nefandissimum hæresim unius imperitissimi senis assecleæ transierunt, tempus probationis nostræ debemus agnoscere, et contra impetus adversantium munitionibus cælestibus freti, inæcomutabilis animi constantiam præparare. Scimus, frater charissime, quia sacramento magnæ pietatis suæ adertit divina protectio.

CAP. II. — Si quid igitur fraternitati tuæ de impiis constitutionibus fuerit ingestum, protestamur pariter ac monemus ne vel (f) in damnationem fratris insontis, vel in receptionem nefarii dogmatis con-

νον δὲ θεοῦ καὶ μίσους βιωτικοῦ ἀπὸ Διοσκουροῦ τοῦ ἐπισκοπεύου γενόμενα, καὶ μηδενὶ λόγῳ ταῦτα ὑποδεχθῆναι δύνασθαι ἀπὸ τῶν μερῶν ταύτων, ἀπὸ κατὰ δυναστεῖαν τοῦ προσηρμένου, οὐκ ἔτι βλάβης τῆς πίστεως, εἰς πρόβλημα τοῦ ἁγίου ἀνδρός καὶ ὁδοῦ ἐπιημελίησι [Forse ἐπιημελίη]. Καὶ ἄνω τῆ σταθρᾶ καὶ ἰσχυρᾶ ἀθανάτις ὑπὲρ τῆς πίστεως οὐκ ἔτι ἀπ' ἡμῶν μεμύνηται, περιστὸν ἡγοῦμαι λέγειν καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν γραμμάτων τοῦ εὐλαβεστάτου Πάπα πατρίστη. *Ὁθεν δὲ σκοποῦ 929 ἐπαρκεσάτη καὶ φιλοθρησκότης Αὐγούστα, ἡ προσηκυνητὴ σου εὐσέβεια, ἡ τὸ καὶ τῆ ἀρχὴν λαβόντα καταλιπαρῶν οὐκ ὀφείλει, τοῦ εὐλαβετῆ τῆς ἀκαρῆου πίστεως ἕληρ, μετῆμερ ἑανοίρ συντηρήτα.

B sensum tui cordis immisceas. Major est enim quin nobis est quam qui adversus nos (I Joann. IV, 4). Annitere potius, quantum te ipse natura nostræ susceptor et glorificator adjuverit, ut omnium fratrum nostrorum corda confirmes. Nobis enim ab Evangelio generationis, et mortis ac resurrectionis Domini (g) nostri Jesu Christi nullatenus recedentibus definitissimum est, in nostræ communionis numero non futuros eos qui conantur antiqua catholica fidei fundamenta convellere. Data tertio idus Octobris Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (h) XLVIII.

(i) AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM

SYNOPSIS. — Post Ephesinam cladem consolatur, hortaturque ut fidem teneat.

LEO JULIANO fratri et coepiscopo salutem.

Cognitis quæ apud Ephesum unius hominis presumptione sunt gesta, magno quidem dolore affecti sumus de his quæ impie furioseque commissa sunt; sed ad Dominum (j) nostrum animos dirigentes; multam fiduciam ab ipsa quam sequimur veritate accipimus, non mittentes omnia agere quæ auxiliante Dei gratia credimus profutura. Tenendum ergo nobis est quod tenemus, et sæviante (k) unius turbis procella, serenissimæ fidei est amplectenda tranquillitas; donec radios suos veritas per universam diffundat, et caliginem infidelitatis consumat. Quæ autem (l) disposita sint, per latoris sermonem agnosces. Data tertio idus Octobris, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

(g) Addidimus nostri ex cod. Grim., cujus exactam apographum adhibuit P. Cacciarus in Romana editione.

(h) Al. 44. Quæ autem antea 48 erat, nunc 60. Scripta 13 Octob. an. 449.

(i) Hanc quoque epistolam in mss. solius collect. 12 reperimus.

(j) Sic ex nostris codd. et editis ante Quesn. apud quem nostros.

(k) Ita iidem codices et editiones Quesnello anteriores. Is autem, unius turbidæ nubis procella.

(l) Magis placuit hæc lectio, quam præfert cod. Venetus 109, ac prima Quesnelli editio. Al., disposita sunt.

(a) Hæc formula Græcorum propria ex Græco dimanat, unde in antecedentis epistolæ Græca versione legitur, in Latino originali non legitur. Vide in eadem epistolam annot. 14 (Col. 835, c).

(b) Veron servate.

(c) Al. 43. Quæ autem antea 47 erat, nunc 51. Scripta 13 Octob. an. 449.

(d) Edita fuit ex mss. collect. 12, in quibus solus ipsam invenimus.

(e) Duo codd. laudatæ collect. 12, Vat. 1340, et Venetus S. Marci 169, omittunt in apertum.

(f) Ita ex iisdem codicibus melius quam in vulgatis, in quibus ex Merlino habebatur quidem in damnationem, sed postea in receptionem. Apud Quesnellum vero et in damnatione, et in receptione.

931 EPISTOLA (a) XLIX.

(b) AD FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

SYNOPSIS.— *Flavianum, in quem Dioscorus immaniter saevierat, consolatur. ei que opem promittit.*
LEO FLAVIANO episcopo Constantinopolitano.

Quæ et quanta dilectio tua pro catholicæ fidei defensione patiat, per Diaconem, qui ab Epheso furtim est elapsus, agnovimus. Et licet magnificemus 932 Deum, qui te gratiæ suæ virtute confortat, necesse est tamen nos dolere eorum ruinas, per quos veritas impugnatur, et ipsa totius Ecclesiæ fun-

damenta quatuntur. Quia vero providentia Dei semper suis necessarium præstat auxilium, scire debet fraternitas tua, nos pro communi causa nihil eorum, quæ agenda sunt, præterire: ut primitus ad ea, quæ universitati fidelium prosint, pervenire mereamur. (c) Superest ut fortiter interim dilectio tua toleret, quæ sibi ad æternam gloriam non dubitat profutura. Perlator sane brevis hujus epistolæ fidei sermone poterit enarrare, quidquid illud est, ad quod, adjuvante Domino, studio fidei et charitatis intendimus. Data (d) III idus Octobris, Asturio et Protegene viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (e) L.

(f) AD CONSTANTINOPOLITANOS, PER EPIPHANIUM ET DIONYSIUM ROMANÆ ECCLESIE NOTARIUM.

SYNOPSIS.— I. *Post pseudosynodum Ephesinam hortatur Constantinopolitanos ut fidei et Flaviano adhæreant.*— II. *Consolatur de Flaviani injusta depositione.*

LEO episcopus et sancta SYNODUS quæ in urbe Roma convenit, clero, honoratis et plebi consistenti Constantinopoli, (g) dilectissimis filiis in Domino salutem.

CAP. I.— In notitiam nostram, quæ Ephesi contra opinionem omnium sunt acta, perlatis, magno animo nostrum fatemur mœrore confusum: nec tantum licuisse iniquitati, 933 facile potuissemus credere, nisi (h) filius noster Hilarus diaconus, qui a nobis vice nostra cum aliis ut interesset synodo missus fuerat, fugiens revertisset. declinans, ne injustæ particeps esset sententiæ. Quippe cum vox illic a nostris contradictionis emissa sit, quam Alexandrinus antistes, qui totum solus (i) impotentia suæ vindicavit, audire contempsit, in consortium suæ voluntatis invitos (j) pertrahens sacerdotes, ut per vim coacti subscriberent, qui nullam damnationis causam idoneam reperissent. Sed hos ausus pio et (k) Christiano principi confidimus minime placituros (l) Nunc quia Ecclesiam vestram hac ratione cognovimus dissipatam, consolandos adhortandosque vos esse (m) credidimus nostris epistolis, ut pro catholicæ fidei defensione perfidorum nequitia resistatis. No-

Ἰών ἐπίσκοπος, καὶ ἡ ἅγια σύνοδος ἡ ἐν τῇ πόλει Ῥωμαίων συναχθεῖσα, κληρῶν, ἀκρωματικῶν, καὶ παντὶ τῷ λαῷ, τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀγαπητοῖς, υἱοῖς, ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Ἐς γινώσκιν ἡμῖν ἐθρόντων ἅπερ ἐν τῇ Ἐρέσῃ παρὰ τὴν προσδοκίαν πάντων πέπρακται, μεγάλη λύπη τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὁμολογοῦμεν συγχυθῆναι, οὐδὲ τοσοῦτον ἐξείναι τῇ ἀνομίᾳ εὐχερῶς 934 ἠδυνήθημεν πιστεῦσαι, εἰ μὴ ἡ υἱὸς ἡμῶν Ἰλαρίων ὁ διάκονος, ὃς τις εἰς τόπον τὸν ἡμέτερον μετ' ἄλλων ἵνα παραγένηται ἐν τῇ συνόδῳ ἀποσταλείς, φεύγων ὑπέστρεψεν, ἐκκλινὼν τῆς ἀδικίας κοινωνίας γενέσθαι. Εἰ καὶ τὰ μάλιστα φωνὴ ἀντιλογία ἐκείσε ἀπὸ τῶν ἡμετέρων προβέδληκεν ἦν τινα ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος, ὃς τις ἐαυτῷ διὰ τῆς ἀμέτρου δυναστείας τὸ πᾶν ἐξεδίκει, ἀκοῦσαι κατέπευσεν, εἰς κοινωνίαν τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως ἄκοντας ἔλκων τοὺς ἐπισκόπους, ἵνα διὰ τὴν βίαν ἀναγκασθῶσιν ὑπογράψαι, οἳ τινες οὐδὲ μίαν καθαιρέσεως ἀφορμὴν ἱκανὴν εὐρεῖν ἠδυνήθησαν. Ἀλλὰ ταύτην τὴν τόλμην τῷ εὐσεβεῖ καὶ Χριστιανῷ βασιλεῖ πιστεύομεν οὐδ' αὖτις ἀρῆσαι δύνασθαι. Νῦν μόνον ἐπειδὴ τὴν ἐκκλησίαν ἡμῶν ταύτῃ τῇ πράξει ἐγχευμένῃ διασκορπισθεῖσαν, παραμυητέους καὶ προτρέποντες ὑμᾶς εἶναι πιστεύομεν διὰ τῶν ἡμετέρων ἐπι-

(a) Al. 42. Quæ autem antea 49 erat, nunc 61. Scripta 13 Octob. an. 449.

(b) Hæc epistola a nobis inventa fuit in mss. collect. 42 et 23.

(c) Ita cum Quesnello nostri codices. Alii editi, *Sin aut, ut fortiter.*

(d) Editi ante Quesn. ex Merlino. qui codice usus est collect. 12, habent, in kal. Octobris. At duo nostri codices ejusdem collect. 42 Quesnelli emendationem probant. Proxime accedit ms. Ottobon. 297 collect. 23, in quo legitur, *idibus Octobris*; sed *Idibus* magis placet, cum hoc eodem die aliæ epistolæ signentur, et valde probabile sit S. Leonem prima occasione ad Flavianum scripsisse, ut eum citius consolaretur.

(e) Al. 45. Quæ autem antea 50 erat, nunc 66. Scripta 15 Octob. an. 449.

(f) Exstat hæc epistola in mss. collect. 12, 47, 48, 49, 22 et 23; Græca autem versio edita fuit a Cotelerio tom. 1 Monument. Ecclesiæ Græcæ, pag. 57. Missam vero fuisse hanc epistolam per Epiphanium et Dionysium discimus ex epist. 59, c. 4.

(g) Quinque voces, *dilectissimis filiis in Domino salutem*, adjectimus ex omnibus mss. tum nostris, tum

Baluzii collect. 17 Chalcedon. nec non ex codice Veneto collect. 22, quibus concinit etiam Græca versio.

(h) Voces *ad nos* a Quesnello insertas delevimus auctoritate codicis Ratisp. et manuscriptorum collect. Chalcedonensis, nec non interpretationis Græcæ, quæ mox perperam pro *Hilarus præfert Ἰλαρίων*, sicut et duo nostri Latini codices *Hilarius*.

(i) Ita plures et potiores nostri codices, et omnes Baluzii: ubi *impotentia* pro immoderata potentia accipitur. Editi, *potentiæ suæ*.

(j) Sic melius ex Ratisp. ex codd. collect. Chalcedon. et ex Veneto collect. 22, quam in editis, *protrahens*.

(k) Vulgati, *christianissimo*. Secuti sumus præstantissimos codices Ratisp. et collect. Chalcedon., quibus suffragatur Græca versio.

(l) Quesnellus cum duobus nostris codd. inferiorum collectionum, *Nunc qui*. Alii editi, *At nunc quia*. Mas. collect. Chalcedon., *Sed nunc quia*. Lectionem optimi codicis Ratisponensis prætulimus. Mox pro *hac ratione* ex Græco legendum esset *hac actione*.

(m) Ita fere omnes nostri codices et editi ante Quesnellum, apud quem, *credimus*.

lumus enim dilectionem vestram hoc mœrore percelli, (a) cum major gloria vestram sit subsequutura constantiam, si a probabili sacerdote vestro nullæ vos mihi, nulla formido (b) divellerit. Quisquis enim incolumi atque superstite Flaviano episcopo vestro, sacerdotium ejus fuerit ausus invadere, numquam in communione nostra habebitur, nec inter episcopos poterit numerari. Nos enim sicut Nestorium in sua perversitate (c) anathematizavimus, ita eos qui veritatem carnis nostræ in Domino **935** Jesu Christo denegant, pari execratione damnamus.

CAP. II. — State igitur in spiritu catholicæ veritatis, et apostolicam cohortationem ministerio nostri oris accipite: *Quia vobis donatum est pro Christo. non solum ut in eum credatis, sed etiam ut pro illo patiamini* (Philip. 1, 29). Nolite arbitrari, dilectissimi, quod sanctæ Ecclesiæ suæ desit, aut defutura sit divina protectio. SPLENDESCIT enim fidei puritas cum ab ea sordes separantur errorum. Unde iterum iterumque vos ante conspectum Domini obtestamur pariter et monemus ut a fide in qua fundati estis, et in qua Christianissimum principem novimus permanere, non insidiis, non cujusquam (d) persuasionibus moveamini; sed in persona episcopi vestri illum in oculis cordis (e) habeatis, pro quo idem omnia pati, (f) quæ fuerint illata, non metuit: cujus per omnia imitatores vos esse cupimus, ut commune cum ipso præmium fidei habere possitis. Data (g) idibus Octobris. Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

...λων, ἵνα ὑπὲρ ἡ: καθολικῆς πίστεως τῆς ἐκκλησίας, τῆ τῶν ἀπίστων ἀνομία ἐναντιώσῃσθε. Οὐ γὰρ βουλόμεθα τὴν ἀγάπην ὑμῶν, ταύτη τῆ λύπη καταφορτίσασθαι. Ἐάν μείζων δόξα τῆ ὑμετέρῃ παραμονῇ ἐπακολουθῆ, ἵνα ἀπὸ τοῦ δεδοικισμένου ἐπισκόπου ὑμῶν, οὐδὲ μία ὑμᾶς ἵκελλῆ, οὐδὲ εἰς φόβος ἀποσπᾶσαι δυνήσεται· εἰ τι γὰρ ὑγιαίνοντος καὶ ζῶντος Φλαβιανοῦ τοῦ ἐπισκόπου (ὁμῶν) τὴν ἀρχιερωσύνην αὐτοῦ τολμήσει ὑπεισελεῖν, οὐδέποτε εἰς κοινωσίαν ἡμετέραν γενήσεται, οὐδὲ μετατῶν ἐπισκόπων δυνήσεται ἀριμεθῆναι. Ἡμεῖς γὰρ καθάπερ Νεστόριον ἐν τῇ αὐτοῦ διαστροφῇ ἀναθεματίσαμεν, οὕτως καὶ ἐκείνους οἱ τινες τὴν ἀλήθειαν τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐν τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ **936** ἀρνοῦνται, ὁμοίᾳ ἀρνούσῃ· κατὰδικάζομεν Κ. 6 Στήκετε τοίνυν ἐν τῷ πνεύματι τῆς (καθολικῆς) ἀληθείας, καὶ τὴν ἀποστολικὴν προτροπὴν τῆ διακονίᾳ τοῦ ἡμετέρου στόματος δέξασθε· ἐπειδὴ ὑμῖν κεχάρισται ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, οὐ μόνον ἵνα εἰς αὐτὸν πιστεύητε. ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν. Μὴ θάλητε ὑπολαμβάνειν, ἀγαπητοί, ὅτι τῇ ἀγίᾳ αὐτοῦ ἐκκλησίᾳ ἀπολειφθήσεται ἡ ἑσπερήσει ποτὲ ἡ θεία Ἐκκλησία [Forte ἐκδικία]. Ἐυλάμπει γὰρ τῆς πίστεως τὸ καθαρόν, ἔσταν ἀπ' αὐτῆς ὁ ῥύπος τῆς κλένης χωρισθῆ. Ὅθεν πᾶν καὶ πάλιν ὑμᾶς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου διαμετρούμεθα ὁμοῦ καὶ ὑπομιμησκομέν, ἵνα ἀπὸ τῆς πίστεως ἐν ἡ θεμελιωμένοι ἐστὲ, καὶ ἐν ἡ τὸν Χριστιανικώτατον βασιλεῖα οὐραμεν παραμένειν, μήτε ἐνέδραις, μήτε ποτὶ ἀπάταις μετακινήσῃτε· ἀλλ' εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου ὑμῶν ἐκείνον τοῖς ὀφθαλμοῖς κατέχητε, ὑπὲρ εἰς αὐτὸς πάντα καθεῖν ἀκαρ ἐκνήχθη οὐκ ἐροβίθη· οὕτως ἐν πᾶσι μιμητὰς ὑμᾶς γενέσθαι ἐπαυμοῦμεν, ἵνα κοινὸν μετ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς πίστεως λαμβάνειν δυνήσῃτε.

(h) EPISTOLA LI.

(i) AD FAUSTUM, ET CÆTEROS ARCHIMANDRITAS CONSTANTINOPOLITANOS.

SYNOPSIS. — *Adhortatur eos ad constantiam in omni bono, maxime fidei et charitatis, et detestatur. acta secundi concilii Ephesini.*

937 (j) LEO et sancta SYNODUS, quæ in urbe ROMA convenit, FAUSTO, MARTINO, PETRO, et EMMANUELI presbyteris et archimandritis Constantinopolitanis, dilectissimis filiis in Domino salutem.

Quamvis ea quæ ad Constantinopolitanam Eccle-

(a) Cod. Ottobon. collect. 23, ut major.

(b) Sic rectius ex ms. Ratisp. aliisque collect. Chalcedon. quam in editis, divulgavit.

(c) Cod. Ottobon., anathematizamus.

(d) Cod. Ratisp., persuasione.

(e) Ms. Ottobon. addit vestri. Mox pro idem cod. Veron. 57 habet quidem.

(f) Sic ex pluribus ac potioribus nostris codicibus. Alias, quæ fuerint.

(g) Mss. Ratisp. et Divion. Baluzii, III idus Octobris, ut in anterioribus epistolis præsertim 44 et 45, quæ synodi Romanæ nomines similiter inscribuntur. Forte melius. Certe ex epist. 59 liquet has litteras raditas fuisse Epiphano tribuno, cui ex epist. 54 tradita pariter fuit epist. 44 ad Theodosium data III idus Octobris; unde omnes synodi nomine inscriptæ, uti etiam sequens, eodem die in laudatis duobus, cibus Ratisp. et Divion. notantur.

(h) Al. 47. Quæ autem 51 erat, nunc 67. Scripta 15 Octob. an. 449.

(i) Hæc epistola in iisdem collectionibus invenitur in quibus præcedens. Hujus quoque Græcam interpretationem debemus Cotelario, qui eamdem ex mss.

938 Λέων ἐπίσκοπος, καὶ ἡ ἀγία σύνοδος ἡ ἐν τῇ πόλει Ῥωμαίων συναχθεῖσα. Φαυστίῳ, Μαρτίνῳ, Πίττῳ, Μανουηλίῳ, πρεσβυτέροις καὶ ἀρχιμανδριταῖς μοναστηρίων Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰ καὶ τὰ μέγιστα ἐκείνα ἂ τῆ τῶν Κωνσταντινουπο-

Regis edidit tom. I Monum. Eccl. Græcæ. pag. 61.

(j) Mss. collect. Chalcedonensis habent: *Leo episcopus et sancta synodus, quæ in Romana civitate collecta est, Fausto, Martino, Petro, Magno, Eliæ presbyteris et archimandritis monasteriorum Constantinopolitanorum dilectissimis filiis in Domino salutem.* Parum ab- similiter Vulgati, quos Quesselus secutus est. Solum in secunda editione post nomem Eliæ addidit *et Emaniueli* qui in Græca versione legitur, et hanc notationem subiecit: «Cotelarius in notis ad Græc. vers. suspicatur ex Magno et Elia coaluisse Manuélium. Pace viri doctissimi dixerim, contrarium mihi apparet verisimilius. Nam Emmanuel inter archimandritas Constantinopolitanos semper nominatur, et spud Leonem epist. 53 (nunc 71) et in actis Chalced. concilii act. 4, in qua iidem synodum ingredi iubentur, et eorumdem supplex ad Marcianum Augustum libellus refertur: nusquam vero Magnus et Elias leguntur. Quamobrem errore librarii Magnus et Elias pro Manuëlio positi sunt; vel certe dicendum utrumque post scriptam hanc epistolam vel fato functum esse, vel Eutychi adhesionem, eamque ob causam esse prætermisissos. » Nos ob rationem ejusmodi prætulimus

siam scripsimus sollicitudinem devotionis vestrae A latere (a) non possent, tamen etiam specialibus dilectionem vestram litteris cohortandam esse credidimus, ut memores sanctae (b) professionis vestrae quae proprie in fide et charitate consistit, omnia scandala quae contra pacem Ecclesiae orta sunt a vestris cordibus repellatis, beati Apostoli sententiam pia mente retinentes: *Si quis vobis evangelizaverit praeter id quod accepistis, anathema sit* (Gal. 1, 9); et custodientes (c) unanimi- tatem cum fratre nostro Flaviano episcopo, quem ad tempus Dominus permisit impiorum factione tentari, ut probatum sibi sacerdotem suum perseverantiae merito faceret **939** clariorem. Haec autem perturbationes necesse est ut, auxiliante Dei gratia, celeriter destruantur, (d) et omne quod reprobum est ab Ecclesiae puritate, quae nec maculam nec rugam recipit (Ephes. v, 27), respuatur: maxime cum ab B insana imperitia in hoc usque proruptum sit, ut contra sacramentum salutis humanae, incarnationis Domini nostri Jesu Christi veritas denegetur, et antiquae fidei praedicator atque defensor, quia non acquievit blasphemis quas olim sancti Patres nostri in multis haereticis damnaverunt, subjiaciatur injuriis; in quo utique omnium Domini sacerdotum reverentia (e) caeditur, et universa corporis Christi membra pulsantur. Sed quia gloriosum nobis est quicquid nos pati Deus voluerit pro veritate tolerare, in consortium vos patientiae paternis exhortationibus advocamus, ut per dilectionem vestram omnibus Deo servientibus quae scripsimus innotescant, et inimicis Evangelii resistentes, nec pastoris vestri dilectionem, nec (f) unitatem catholicam fidei deseratis. Quoniam ea quae C in Epheso nuper contra justitiam vel canonum disciplinam per unius hominis (g) impotentiam gesta sunt nulla catholicae fidei ratio rata esse permittit. Data (h) idibus Octobris, Asturio et Protogene viris clarissimis consulibus.

λιτῶν Ἐκκλησίᾳ γεγραφήκαμεν, τὴν φροντίδα τῆς ὑμετέρας ἀγάπης λαθεῖν οὐκ ἠδυνήθη, διὼς καὶ ἰδιωκοῖς γράμμασι τὴν ἀγάπην ὑμῶν προτρέψασθαι ἀκλόουθον εἶναι ἡγήσασθε, ἵνα μεμνημένοι τῆς ἀγάπης (ἐπαγγελίας ὑμῶν,) ἡμεῖς ἰδιωκῶς ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ συνίσταται, πάντα τὰ σκάνδαλα τὰ κατέναντι τῆς ἐκκλησίας διεγερθέντα, ἀπὸ τῆς ὑμετέρας καρδίας ἀποβλήσθε· τοῦ μακαρίου ἀποστόλου τὰς ἀπορίσεις εὐσεβεῖ γνώμῃ διακατέχοντες· Ἐφ' ἡμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω· καὶ φυλάττοντες ὁμοψυχίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Φλαβιανοῦ τοῦ ἐπισκόπου, ὃν τινα πρὸς καιρὸν ὁ κύριος συνεχώρησε τῶν ἀσθεῶν ταῖς ἐπισκευαῖς πειραθῆναι, ἵνα δοκιμὸν ἑαυτῷ τὸν βίον ἀρχιερέα, **940** διὰ τῆς ὁμοιοῦς ποιήσῃ λαμπρότερον, αὐτὰ γὰρ αἱ ταραχαὶ ἀναγκαῖως, βοηθούσης τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος, τάχιον διαλυθῆσονται, καὶ πᾶν τὸ ἀποδοκιμασθὲν, ἀπὸ τῆς καθρότητος τῆς ἐκκλησίας, ἧτις οὔτε σπῖλον οὔτε βυτίδα ἐπιδέχεται, ἀποβρίθῃσεται· μάλιστα ὅτι ἀπὸ τῆς μανιώδους αἰτίας [forte ἀμαθίας] εἰς τοσοῦτον ἐφθασαν, ἵνα κατέναντι τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἡ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλήθεια ἀρνήσῃται, καὶ ὁ τῆς ἀρχαίας πίστεως κήρυξ καὶ ἑκδικός, ἐπειδὴ οὐ συνέθετο ταῖς βλασφημίαις, ἀς τινὰς πρὸ πολλοῦ οἱ ἄγιοι πατέρες ἡμῶν εἰς πολλοὺς αἰρετικῶς καθέλαν, ὑποβλήθει ὑβρίσιν· ἐν ᾧ δηλαδὴ πάντων τῶν τοῦ κυρίου ἱερῶν ἡ αἰδῶς τύπεται, καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔδοξεν ἡμῖν ἔστιν, εἰ τι ἂν ἡμᾶς καθεῖν ὁ θεὸς βουληθείη, [καὶ] ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ὑπενέγκαι, εἰς κοινωνίαν ἡμεῖς τῆς ὁμοιοῦς πατρικῆς προτροπαῖς παρακλούμεθα· ἵνα διὰ τῆς ἀγάπης ὑμῶν πᾶσι τοῖς τῷ Θεῷ δουλεύουσιν & ἐγράψαμεν φανερωθείη ἵνα τοῖς ἔχθροῖς τοῦ εὐαγγελίου ἀντεστηκότες, μήτε τοῦ ποιμένου (ὑμῶν) τὴν ἀγάπην, μήτε τὴν μονάδα τῆς καθολικῆς πίστεως καταλείψητε. Ἐπειδὴ ἐκεῖνα τὰ ἐν Ἐφέσῳ ἐπὶ τοῦ παρόντος κατέναντι τῆς ἀληθείας καὶ τῶν κανόνων τῆς ἐπιστήμης δι' ἐνὸς ἀνθρώπου ἀμετρον δυναστείας πεπραγμένα, οὐδὲ μία τῆς καθολικῆς πίστεως ἀκολουθία δεκτέα εἶναι συγχωρεῖ.

EPISTOLA (i) LII.

(j) THEODORITI EPISCOPI CYRI AD S. LEONEM PAPAM.

SYNOPSIS. — I. Merito se accurrere ad apostolicam sedem, tot prerogativis supra ceteras eminentem — II. In laudes S. Leonis excurret, commendatque zelum in Manichaeos, et epistolam ad Flavianum. — III. Quam

lectionem codicis Ratisponensis, quae dum *Magnum et Eliam* omittit, *Emmanuel* autem exhibet. Graeca etiam antiqua versione confirmatur, probabilissimamque demonstrat Quesnelli conjecturam *Magnum et Eliam* pro *Manuele* perperam irrepsisse.

(a) Ita ex mss. Ratisp. et collect. Chalcedon. atque Veneto collect. 22. Editi, *non possunt*. Codex Ottobon. collect. 23, *non possint*.

(b) Cod. Grim. et Ottobon., *promissionis*. In Ratispon deest *sanctae*.

(c) *Vulgati unitatem*. Praevaluit auctoritas mss. Ratisp. et collectionis Chalcedon. nec non Veneti collect. 22. Favet et cod. Ottobon. collect. 23, in quo, *unanimi- tatem cum fratre et coepiscopo nostro Flaviano*.

(d) Sic plerique codices ac editiones. Quesnellus, *ut, omne*, Duo codd. Vatt. collect. Chalcedon., *ut quod reprobum est*.

(e) Quesnellus *læditur* in margine.

(f) Idem Quesn. in marg.: *Alias, unanimi- tatem*. Cod. Ottobon., *veritatem*.

(g) Editi, *impudentiam*. Cod. Ratisp. *impatie iam*.

Codd. collect. Chalced. et Veneti S. Marci *potentiam*. Solus codex Divionensis Baluzii habet *impotentiam*, ita tamen ut litteris in affixasint puncta quae indicant illas esse expungendas. Vocis *impotentiam* significatio pro immoderata potentia Leoni familiaris in superioribus epistolis, ubi de Dioscoro loquitur, ignota fuisse videtur iis qui vel puncta affixere, vel ex *impotentiam* scripserunt *impudentiam* aut *impatientiam*. *Impotentiam* quidem legit etiam Graecus interpres, ex cuius versione *immodicam potentiam* Coteletrius reddidit.

(h) Ita mss. Quesnelli cum duobus Baluzii et quatuor nostris collect. Chalcedon. nec non Veneto collect. 22 et Ottobon. collect. 23. Codd. Divion. Baluzii, et noster Ratisp., *in idus Octobris*, forte melius, ut videre est ex annot. 15 (col. 843 (g) in ep. praee. *Vulgati* Quesnello anteriores, *viii idus Octobris*.

(i) Al. post epist. 47. Quae autem erat 52, nunc 69. Scripta sub finem an. 449.

(j) Haec epistola sumpta est ex Theodoretione. Scripta fuit post ipsius depositionem in pseudosynodo

immerito depositus fuerit, nec in jus vocatus, conqueritur. — IV. Susceptos a se pro Ecclesia labores enumerat. — V. Orat ne sedem apostolicam appellans repellatur; cui fidem suam probari optat ex scriptis suis; quæ indicat. — VI. Sibi a Leone cupit induci quid de Ephesina sententia agere debeat. — VII. Legatos suos Leoni, seque ejus precibus ac sollicitudini commendat; se aliosque litteris imperatoris retineri, ne ad pontificem se conferant.

942 LEONI episcopo Romæ.

CAP. I. — Si Paulus, præco veritatis, tuba Spiritus sancti, ad magnum Petrum se contulit, ut iis qui Antiochiæ de legali conversatione ambigebant explicationem ab illo referret, multo magis nos humiles et pusilli ad apostolicam sedem vestram accurimus, ut Ecclesiarum ulceribus remedium a vobis accipiamus. Vobis enim primas in omnibus tenere convenit. Multis siquidem prærogativis ornatur sedes vestra. Etenim alias urbes ornat vel magnitudo, vel pulchritudo, vel habitatorum frequentia nonnullas etiam quæ his carent spiritualia quædam dona illustant: vestræ vero bonorum affluentiam, bonorum largitor dedit. Illa enim omnium maxima et clarissima, quæ et orbi terrarum præsidet, et incolarum multitudine redundat. Ad hæc 944 imperium, quod rerum nunc potitur, et suum ipsa nomen subditis impertit. Præcipue autem illam fides ornat, cujus testis idoneus est divinus Paulus clamans: *Fides vesti a annuntiat in universo mundo* (Rom. 1 8). Quod si statim post suscepta salutaris prædicationis semina mirabiles hos fructus uberrime protulit, prædicandæ quæ in ea nunc viget pietati quænam par esse possit oratio? Habet præterea communium patrum magistrorumque veritatis Petri et Pauli sepulera, fidelium animas illuminantia. Quorum beatissimum ac divinum par, in Oriente quidem exortum est et radios quaquaversum diffudit; sed in Occidente vitæ occasum ultro subiit, atque inde nunc orbem universum collustrat. Hi sedem vestram nobilissimam reddiderunt; hic bonorum vestrorum est apex. At illorum sedem nunc etiam illorum Deus illustravit, dum in ea sanctitatem

CAP. II. — Cujus quidem rei cum alia multa in promptu sint argumenta, sufficit zelus vester adversus infames Manichæos, quem sanctitas vestra (a) nuper exeruit, et quo rerum divinarum studio vester in Deum sit amor patefecit. Sufficiunt et quæ nunc a vobis scripta sunt, ut apostolicum characterem vestrum ostendant. Incidimus namque in illa quæ de Dei Salvatorisque nostri incarnatione sanctitas vestra (b) scripsit, et admirati sumus exactam operis diligentiam. Utraque enim eandem opera declarabat, et

Ephesina. Cum enim legatos eidem contradixisse intellexit, et celebri Leonis ad Flavianum epistola accepta, suam doctrinam in ea confirmatam, et a doctrina ejusdem pseudosynodi alienam deprehendit, ad eumdem pontificem, ut ei suam causam commendaret, epistolam dedit. Igitur paulo post eam pseudosynodum scripta fuit, cum præsertim ipsa saltem integra concilii gesta nondum accepit: credidit enim Renatum R. E. presbyterum eidem interfuisse, qui tamen in itinere ante synodum obierat. Probabiliter ergo exarata fuit sub finem an. 449. Enimvero in ipsa epistola c. 4 testatur se jam rexisse Ecclesiam anni sex et viginti; in alia autem epistola 116

A 941 Λεόντι επισκόπω Ῥώμης.

Εἰ Παῦλος τῆς ἀληθείας; ὁ κήρυξ, ἡ τοῦ ἀγίου πνεύματος ἀπὸ πηγῆ πρὸς τὸν μέγαν ἕδραμε Πέτρον, ὥστε τοῖς ἐν Ἀντιοχείᾳ περὶ τῆς κατὰ νόμον πολιτείας ἀμισθη τοῦσι παρ' αὐτοῦ κομισαὶ τὴν λύσιν, πολλῶ μάλλον ἡμεῖς οἱ εὐτελεῖς καὶ μικροί, πρὸς τὸν ἀποστολικὸν ὑμῶν τρέχονεν ὄρονον. Ὅσπερ παρ' ὑμῶν λαθεῖν τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν ἕλκεσι θεραπείαν. Διὰ πάντα γὰρ ὑμῶν τὸ κρωτεύειν ἀρμόττει. Πολλοῖς γὰρ ὁ ὑμέτερος θρόνος κοσμεῖται πλεονεκτήμασι. Τὰς μὲν γὰρ ἄλλας πόλεις ἡ μέγθος, ἡ κάλλος, ἡ πληθὸς τῶν οἰκητόρων κοσμεῖ. Τοῦτων δὲ ἐστρημμένας πνευματικὰ τινὰ λαμπρόντι χαρίσματα· τῇ δὲ ὑμετέρᾳ φρονίᾳ ἐδωκεν ἀγαθῶν ὁ τῶν ἀγαθῶν χορηγός. Ἡ γὰρ αὐτῆ πασῶν μεγίστη, καὶ λαμπροτάτη, καὶ τῆς οἰκουμένης προκαθημένη, καὶ τῷ πλήθει τῶν οἰκητόρων κυμαίνουσα. Πρὸς δὲ τοῦτοις, 943 καὶ νῦν κρατοῦσαν ἡγεμονίαν ἐβλάστησε· καὶ τῆς οἰκείας προσηγορίας τῆς ἀρχομένου μετέδωκε. Κοσμεῖ δὲ αὐτὴν διαφέροντις ἡ πίστις· καὶ μάρτυρ ἀξιόχρους ὁ θεὸς ἀπόστολος βοῶν, ὅτι ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Εἰ δὲ εὐθὺς δεξαμένη τὰ τοῦ σωτηρίου κηρύγματα σπέρματα, τοῖς ἀειπάστοις τοῦτοις ἐθεβρίθει καρποῖς, τίς ἀπόχη λόγος τὴν νῦν ἐν αὐτῇ πολιτευομένην εὐσεβίαν εὐφραμῆσαι; ἔχει δὲ καὶ τῶν κοινῶν πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς ἀληθείας Πέτρον καὶ Παύλου τὰς θήκας, τῶν πιστῶν τὰς ψυχὰς φωτιζούσας. Ἡ δὲ τρισμακαρία τούτων καὶ θεῖα ξυνορία ἀνέτειλε μὲν ἐν τῇ ἐφᾶ καὶ πάντοτε τὰς ἀκτίνας ἐξέπεμψεν. Ἐν δὲ τῇ δύσει προθύμως εἰδέατο τὰς τοῦ βίου δυσμας, κἀκείθεν νῦν κατουγάζει τὴν οἰκουμένην. Οὗτοι τὸν ὑμέτερον περιφανέστατον ἀπέφηκον θρόνον. Οὗτος τῶν ἀγαθῶν τῶν ὑμετέρων ὁ κολορῶν. Ὁ δ' ἐκείνων θεός καὶ νῦν τὸν ἐκείνων ἐλόμπρυνε θρόνον, τὴν ὑμετέραν ἀγιωσύνην ἰδρύσας ἐν τούτῳ τῆς ὀρθοδοξίας τὰς ἀκτίνας ἀφείσαν.

Καὶ τούτου πολλὰ μὲν ἐστὶν εὐρεῖν καὶ ἄλλα τεκμήρια· ἀρκεῖ δὲ ὑμῶν καὶ ὁ κατὰ τῶν δυσωνύμων Μανιχαίων ζῆλος, ἐν πρώτῃ ὑμῶν ἡ ὁσιότης ἐγγύμασε, δεῖξασα τὴν περὶ τὰ θεῖα τῆς ὑμετέρας φιλοθείας σπουδῆν Ἀπόχρη καὶ τὰ νῦν παρ' ὑμῶν γραφέντα τὸν Ἀποστολικὸν ὑμῶν χαρακτῆρα δηλώσαι. Ἐντεταχῆκαμεν γὰρ τοῖς κατὰ τῆς σῆς γραφεῖσι ὁσιότητος περὶ τῆς τοῦ θεοῦ καὶ σωτηρίας ὑμῶν ἐνανθρωπήσεως, καὶ ἐυαυμάσαμεν τὴν τῶν γεγραμμένων ἀκριβείαν Ἀμφότερα γὰρ κατὰ ταυτὸν ἐδήλου, καὶ τὴν ἐκ τοῦ αἰδίου πατρὸς ὁσίον θεότητα τοῦ μονογενοῦς

D totidem annos sui episcopatus memorat cum Ephesi depositus fuit die 10 Augusti an. 449. Igitur eodem anno epistolam scripsit, quo depositus fuit. Eodem tempore duas alias epistolas dedit, alteram 116 ad Renatum, quem vivum præsumebat alteram 118 ad Romanæ Ecclesiæ archidiaconum, in quibus ut sibi apud Leonem adjuutores sint exorat. Cum eadem plinius in epistola ad Leonem contineantur, has epistolas inter Leoninas inserere superfluum judicavimus. Hinc quoque Quesnellus solam epistolam ad Leonem suæ editioni adjecit.

(a) An. scilicet 444, quo edita fuit ep. 7 in Manich.
(b) Laudatur epist. 28, ad Flavianum,

eternam ex æterno Patre Unigeniti Divinitatem, et A
ejusdem ex Abrahæ et David semine humanitatem,
ac similem per omnia nobis fuisse assumptam natu-
ram, hoc uno dissimilem quod peccati expers man-
serit, quippe quæ non ex natura, sed ex libera vo-
luntate nascitur. Et hoc præterea litteræ contine-
bant, unum esse unigenitum Dei Filium, et impati-
bilem ejus 946 Divinitatem, quæ nec verti queat,
nec mutari, sicut et qui ipsum genuit Pater, et Spiritus
sanctus. Ideoque patibilem naturam sumpsisse,
quia divina natura passionem non recipiebat: ut per
carnis propriam passionem impassibilitatem iis qui in
ipsum crederent largiretur. Hæc et alia his cognata
litteris continebantur. Nos vero spiritualem sapien-
tiam tuam admirati. Spiritus sancti gratiam, quæ per
vos locuta est, laudibus extulimus, rogamusque, et B
obsecramus, et precamur, et supplices oramus sancti-
tatem tuam, ut tempestate jactatis Dei Ecclesiis opem
ferat.

CAP. III. — Cum enim (a) per eos quos sanctitas tua
Ephesum misit tempestatibus exitum speraremus, in
graviorem procellam delapsi sumus. Alexandrinorum
quippe justissimus antistes haudquaquam con-
tensus fuit iniqua hac et injustissima depositione
sanctissimi Deoque charissimi Constantinopolitanorum
episcopi Domini Flaviani, neque ipsius animam
explevit consimilis strages aliorum episcoporum; sed
me quoque absentem calamo similiter jugulavit, nec
in jus vocatum, nec præsentem accusatum, nec inter-
rogatum de Dei ac Salvatoris nostri incarnatione quid
sentiam. Et homicidas quidem, ac pulecrorum effrac-
tores, alienarumque nuptiarum invasores, non prius C
condemnant judices, quam vel ipsi objecta crimina
confessione sua firmarint, vel ab aliis aperte fuerint
convicti. Nos autem hic in divinis legibus enutritus
(b) triginta quinque mansionibus distantes condem-
navit ut voluit. Neque nunc tantum hoc fecit, sed anno
etiam superiore, cum eo profecti essent duo viri
Apollinaris morbo infecti, 948 et calumnias in nos
texuissent, consurgens in Ecclesia nos anathemate
confixit; idque cum ad eum scripsissem, et quæ
sentirem per litteras exposuissem.

CAP. IV. — Ego vero Ecclesiæ sane tempestatem
desleo, cæterum quieti studeo. Sex enim et viginti
annis commissam mihi ab universorum Deo Eccle-
siam precum vestrarum auxilio cum rexerim; neque
sub beatissimo Theodoto antistite Orientis, neque D
sub iis qui illi in Anthiochenorum sede successerunt
vel inanimam reprehensionem sustinui; sed divina
mihi cooperante gratia, supra mille animas Marcionis
morbo liberavi, multasque alias ex Arii et Eunomii
partibus ad Christum Dominum perduxim. Et octin-
gentarum Ecclesiarum pastorem curam sortitus
sum, tot enim Cyrus habet paræcias, in quibus pre-

και την εκ σπέρματος Ἀβραάμ και Δαβὶδ ἀνθρωποποίητη. Καὶ ὅτι κατὰ πάντα ἡμῖν ἡ ληθηθεῖσα φύσις ἐφέκει, μόνον δὲ ἀνόμοιος ἦν τῷ πάσης ἁμαρτίας ἀμύητος διαμείναι ἐπιδήθηπερ οὐκ ἐκ φύσεως, ἀλλ' ἐκ προαιρέσεως αὐτῆ φέεται, εἶχε δὲ και τοῦτο τὰ γράμματα, ὡς εἰς μὲν ὁ 945 μονογενὴς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς, ἀπαθὴς δὲ αὐτοῦ ἡ θεότης, και ἀτρέπτος, και ἀναλλοίωτος, καθάπερ ὁ γεννησας αὐτὸν πατήρ, και τὸ πανάγιον πνεῦμα. Καὶ διὰ τοῦτο τὴν παθητὴν ἐλαβε φύσιν, ἐπειδήπερ ἡ θεία φύσις οὐκ ἐδέχετο πάθος· Ἰνα τῷ πάθει τῆς ἰδίας σαρκὸς τὴν ἀπάθειαν τοῖς εἰς αὐτὸν πεπιστευκόσις χαρίσθῃται. Ταῦτα και ὅσα τοῦτοῖς ἐστὶ συγγενῆ, περιεῖχε τὰ γράμματα. Ἡμεῖς δὲ τὴν πνευματικὴν σου σοφίαν θαυμάσαντες, τὴν δι' ὑμῶν φθεγμαμένην τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀνυμνήσαμεν χάριν και παρακαλοῦμεν, και ἀντιβολοῦμεν, και δεόμεθα, και ἱκετεύομεν σου τὴν ἁγιωσύνην, ἐπαμύναί ταῖς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις χεμαζομέναις.

Λύσιν γὰρ ἔσσεσθαι τοῦ κλύδωνος προσζοκήσαντες; διὰ τῶν παρὰ τῆς ὑμετέρας ἀγιωσύνης εἰς τὴν Ἔφεσον ἀποσταλέντων, χαλεπωτέρως περιπεπτώκαμεν ζάλη. Ὁ γὰρ τῆς Ἀλεξανδρείας δικαιοτάτος πρόεδρος οὐκ ἠρκέσθη τῇ ἀνομίᾳ ταύτῃ καὶ ἄδικωτάτῃ καθαιρέσει τοῦ ἁγιωτάτου και θεοφιλεστάτου τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν ἐπισκόπου τοῦ Κυρίου Φλαυιανοῦ, οὐδὲ ἐνέπλησεν αὐτοῦ τὸν θυμὸν τῶν ἄλλων ἐπισκόπων ἡ παραπλησία σφαγῆ. Ἀλλὰ καμὲ τὸν ἀπόντε ὁμοίως καλὰμῳ κατέσφαξεν, οὔτε καλέσας εἰς κριτήριον, οὔτε παρόντα κρίνας, οὐκ ἐρωτήσας τίνα φρονῶ περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ και σωτήρος ἡμῶν ἐνανθρωπήσεως. Καὶ τοὺς μὲν ἀνδρόφρονους, και τυμωρούχους, και τοὺς τὰς ἀλλοτρίας συλήσαντας εὐνάς, οὐ πρότερον κατακρίνοισιν οἱ δικάζοντες, ἔωσ ἂν ἡ αὐτοὶ τὰς κατηγορίας ταῖς ὁμολογίας κυρώσωσιν, ἢ παρ' ἑτέρων ἐναργῶς ἐλεγχῶσιν. Ἡμεῖς δὲ ὁ τοῖς θεοῖς νόμοις ἐνθετραμμένοι; πέντε και τριάκοντα σταθμοῖς ἀρεστηκότας κατέκρινεν ὡς ἠθέλησε. Καὶ τοῦτο οὐ νῦν μόνον πεποίηκεν, ἀλλὰ και πέρυσι μετὰ δύο ἀνδρας τῶν τὴν Ἀπολιναρίου νόσον 947 εἰσδοξαμένων ἐκείσε δραμόντας, και συκοφαντίας καθ' ἡμῶν ὕψιφανατας, ἀναστάς ἐπ' ἐκκλησίας ἡμῶς ἀνεθεμάτισε. Καὶ ταῦτα ἐμοῦ γράψαντος πρὸς αὐτὸν, και ἂ φρονῶ διὰ γραμμάτων δηλώσαντος.

Ἐγὼ δὲ ὀδύρομαι μὲν τῆς ἐκκλησίας τὸν κλύδωνα, τὴν δὲ ἡσυχίαν ἀσπάζομαι. Ἐξ γὰρ και εἰκοσι ἔτη τὴν ἐγγειρισθεῖσάν μοι παρὰ τῶν ὄλων Ἐκκλησίαν ἰθύνας διὰ τὰς ὑμετέρας εὐχὰς, οὐκ ἐπὶ τοῦ μακρωτάτου Θεοδοῦ του τοῦ τῆς ἀνατολῆς προέδρου, οὐκ ἐπὶ τῶν μετὰ ἐκείνον τὸν τῶν Ἀντιοχείων διαδεχόμενων θρόνον, τὴν τυχοῦσαν μέμφειν ὑπέμεινα. ἀλλὰ τῆς θείας μοι χάριτος συνηρησάτης πλειοῦς μὲν ἡ χιλίας ψυχὰς ἡλευθέρωσα τῆς Μαρκίωνος νόσου, πολλοὶ; δὲ ἄλλοις ἐκ τῆς Ἀρείου και Εὐνομίου συμμορίας προσήγαγον τῷ δεσπότη Χριστῷ. Καὶ ἐν ὀκτακοσῆσις ἐκκλησίαις ἐλαχον ποιμαίνειν· τοσαύτας γὰρ ὁ Κύριος παροικίας ἔχει, ἐν αἷς οὐδὲ ἐν

(a) Apud Baronium ad an. 449, num. 116 et seqq., hæc epistola Latine describitur ex versione Frederici Metii utriusque linguæ peritissimi, ut liquet ex num. 124. Hic autem voces διὰ τῶν ἀποσταλέντων neutrius generis accipiens, reddidit, per ea quæ a vestra sanctitate Ephesum scripta sunt; qua in signi-

ficatione intelligendæ essent litteræ ad synodum Ephesinam, id est epist. 33, quam quidem Theodorum accepisse una cum epist. 28 ad Flavianum diximus ex ejusdem epist. 121 ad Anatolium.

(b) Apud Quesnellum; triginta mansionibus. Vocem quinque ex Græco supplementum.

cum vestrarum auxilio lolium nullum relictum est, sed omnibus hæreticis erroribus grex noster ereptus est. Novit qui omnia conspicit, quot lapides ab infandis hæreticis in me coniectos exceperim; quot mihi multis in urbibus Orientis certamina fuerint adversus gentiles, adversus Judæos et adversus errorem omnem hæreticum. Et post tantos sudores ac labores indicta causa condemnatus sum.

CAP. V. — At ego apostolicæ vestræ sedis exspecto sententiam, et oro atque obtestor sanctitatem vestram ut mihi rectum ad justum tribunal vestrum (a) invocanti opem ferat, jubeatque ad vos venire, et doctrinam meam apostolicis vestigiis inherentem ostendere. Sunt enim mihi, quæ partim ante annos viginti, 950 partim ante octodecim, partim ante quindecim, partim ante duodecim scripsi, quædam B contra Arianos et Eunomianos, quædam contra Judæos et gentiles, quædam contra magos, qui sunt in Perside, alia de universali providentia, et alia rursus de theologia, deque divina incarnatione. Exposita etiam sunt a me per divinam gratiam tum apostolica scripta, tum prophetica oracula. Et facile est ex his cognoscere an stabilem fidei regulam servarim, an ab ejus rectitudine deflexerim. Sed nolite, obsecro, supplices meas preces respuere, nec miseram meam canitiam post multos labores contumeliose tractatam despiciere.

CAP. VI. — Ante omnia ut a vobis docear oro an me oporteat in hac injusta depositione acquiescere, annon; vestram enim sententiam exspecto. Quod si in judicatis manere me jusseritis, manebo, neque ulli hominum deinceps molestus ero, sed rectum Dei C Salvatorisque nostri judicium exspectabo. Me quidem, testis est Dominus Deus, honoris et gloriæ cura non tangit, sed scandali quod injectum est; quia multi e simplicioribus, atque ii maxime qui ex diversis hæresibus opera nostra emergerunt, sedem illorum qui condemnarunt attendentes, hæreticos nos fortasse existimabunt, cum dogmatis perfectionem perspicere non possint, quodque episcopatu tot annis gesto, non domum acquisierim, non agrum, non obolum, non sepulcrum; sed spontaneam paupertatem amplexus sim, et ea quæ a parentibus ad nos pervernerant, post illorum mortem statim distribuerim, ut sciunt omnes qui habitant in Oriente.

CAP. VII. — Præ omnibus autem sacrum Deoque charum caput vestrum obsecro ut precibus mihi opem D et auxilium ferat. Hæc per reverentissimos Deoque charissimos presbyteros, Hypatium et Abramium chorepiscopos, et Alypium monachorum qui apud nos sunt exarchum, sanctitati vestræ suggessi: quandoquidem ne ad vos 952 contenderem, regiarum litterarum vincula retinuerunt, quemadmodum

(a) Græcus textus habet ἐπικαλούμενος. Verbum autem ἐπικαλόμαι pro appellare ad superiorem judicem frequenter accipitur. Ita Actor. c. xxv, v. 11: Κατὰ ἐπικαλούμαι, Cæsarem appello; et Jo. Chrysostomus in epistola ad Innocentium papam apud Constantium epist. 4. p. 778, τῶν συνοδον ἐπικαλούμενων, nobis synodum appellanlibus. Alia tria Plutarchi exempla

Α δὲ τὰς ὑμετέρας εὐχὰς μεμένηκε ζήλον· ἀλλὰ πρὸς αἰρετικῆς διαυθέρωται κλίνας τὸ ἡμετέρον κοίμινον. Οὐδὲ πάντα ἐφορῶν πόσοις ἐδεξάμεν λίθοις ὑπὸ τῶν δυσνόμων κατ' ἐμοῦ πεμφθέντων ἀρετικῶν, πόσοι; ἐν τῇ κλεισίᾳ τῆς ἀνατολῆς πόλεις ἔχον ἀγῶνας πρὸς Ἑβραίους, πρὸς Ἰουδαίους, πρὸς πᾶσαν κλίαν αἰρετικῶν. Καὶ μετὰ τοσοῦτους ἰδρώτας καὶ πόνους μὴ δικαστέως κατακρίθην.

Ἐγὼ δὲ τοῦ ἀποστολικοῦ ὑμῶν θρόνου περιμένω ψῆφον. Καὶ ἱκετεύω, καὶ ἀντιβολῶ τὴν σὴν ἀγιότητα ἐπαμῦναι μοι τὸ ὀρθὸν ὑμῶν καὶ δίκαιον ἐπικαλούμενον κριτήριον, καὶ καλεῦσαι δραμεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἐπιδοῦ μοι τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀποστολικοῦ ἔχουσιν ἐπομένον. Ἔστι γὰρ μοι τὰ μὲν πρὸς εἰκοσι ἐτῶν συγγεγραμμένα τὰ δὲ πρὸ 949 ὀκτωκαίδεκα, τὰ δὲ πρὸ πεντεκαίδεκα τὰ δὲ πρὸ δυοκαίδεκα. Τὰ μὲν πρὸς Ἀρειανούς, καὶ Εὐνομιανούς, τὰ δὲ πρὸς Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας, τὰ πρὸς τοὺς ἐν Περσίᾳ μάγους, ἀλλὰ περὶ τῆς καθ' ὁρμήσεως. Ἐγὰρ δὲ περὶ θεολογίας, καὶ τῆς θείας ἐπιθροπήσεως. Ἡμῶν γινεσθαι μοι διὰ τὴν θεῖαν χάριν, καὶ ἀποστολικὰ συγγράμματα, καὶ τὰ προφητικὰ θεοπιστώματα καὶ βιβλίον ἐκ τούτου καταμαθεῖν, εἴτε ἀκλιτῆ τὸν κανὸν τῆς πίστεως διετήρησα, εἴτε τὴν τούτου παρέβην ἐπέταξα. Ἀλλὰ μὴ διαπτώσῃτε μοι τὴν ἱκεσίαν παρακαλοῦ μὴδὲ τὴν ἀθλίαν μου περιθίγετε πολιάν μετὰ πολλοῦ ὀπίσθεντος καμᾶτους.

Πρὸ δὲ πάντων, μαθεῖν ἀντιβολῶ παρ' ὑμῶν, εἴτε γὰρ μετέφαι τὴν ἀδικον ταύτην καθαίρασιν, εἴτε μὴ. Ἐγὼ γὰρ ὑμετέραν προσηύετο ψῆφον. Ἐάν κελύσῃτε τοῖς καταψηφισαμένοις ἐμῶν, ἐμῶν καὶ οὐδενὶ ἀνθρώπων ἐνοχλήσω λοιπόν, ἀλλὰ μενῶ τὸ ἀκλιτῆ τοῦ Θεοῦ καὶ στήθεος ἡμῶν κριτήριον. Ἐμοὶ δὲ, ὡς ὁ δασκότης μαρτυροῦ Θεοῦ, οὐ τιμῆς μέλει καὶ δόξης, ἀλλὰ μόνον τοῦ γεγενημένου σκανδάλου· ὅτι πολλοὶ τῶν ἀπλουστέρων, καὶ μάλιστα εἰ ἐκ διαφόρων ἀρτίσεων παρ' ἡμῶν ζωηθέντες, τὸν θρόνον τῶν κατακρινόντων προσεχόντες αἰρετικούς ἐπισημαίνονται, τὴν τοῦ δόγματος ἐκρίσειαν κατὰ οὐ δυνάμενοι· ὅτι τοσοῦτον χρόνον ἐπισκοπεύσας, ὁ ἡλικίον ἐκτητάμην, οὐκ ἀγρῶν, οὐκ ὀβολῶν, οὐ τάφου, ἀλλὰ τὴν κληρονομίαν πενήτων, καὶ τὰ παρὰ τῶν πατέρων ἐληθῆσα ἐλθόντα μετὰ τὴν ἐκείνων τελευταίην εὐθὺς διανεμήσας ὡς ἔτασιν ἅπαντες οἱ τὴν εἶψαν οἰκοῦντες.

Πρὸ δὲ πάντων, ἱκετεύω τὴν ἱερὰν ὑμῶν καὶ τῆς Θεοῦ κεφαλῆς, παρασχέιν μοι τῶν προσευχῶν τὴν βοήθειαν. Ταῦτα διὰ τῶν εὐλαβεστάτων καὶ θεωριολογικῶν προσεβύτερων Ἰππατίου καὶ Ἀβραμίου τῶν χορηγιστικῶν καὶ Ἀλυπίου τοῦ ἐξάρχου τῶν παρ' ἡμῶν μοναζόντων τῆς ὑμετέρας ἀγιωσύνης ἐδίδαξα. Ἐπαυθῆκεν ἐμὲ δραμεῖν ὑμᾶς τὰ τῶν βασιλικῶν γραμμάτων ἐπίσχε δραπετῶν 951 ὡσπερ οὐκ καὶ τοὺς ἄλλους. Καὶ παρακαλῶ τίς

in Lexico Roberti Constantini invenire licebit. Hi appellantis potius quam invocantis significatio Metii interpretatio expressit his verbis apud Basilium loco allegato n. 121: Supplico et obsecro mihi appellanti justum vestrum et rectum judicium opem ferat. etc. De hac vero Theodoretii appellatio vide nostras observationes in Quesnelli dissert. 14

et alios. Et sanctitatem vestram oro ut et paterno affectu illos videat, et sinceras aures vestras illis benignas præbeat, et calumniis vexatam ac sine causa inpugnatam senectutem meam studio et providentia vestra dignetur, tum ante omnia fidei insidiis appetitæ quam maximam potest curam gerat, paternamque hæreditatem Ecclesiis integram custodiat: ut pro his etiam paratas remunerationes a munifico et liberali Domino sanctitas vestra recipiat.

ὁμωτέραν ὁσιότητα, καὶ ἰδεῖν αὐτοὺς πατρικῶς, καὶ τῶν ἀκλινεῖς ὁμῶν ἀποδῶς εὐμενεῖς αὐτοῖς παρασχῆν, καὶ τὸ συκοφαντούμενον καὶ μίτην πολεμούμενόν μου γῆρας τῆς ὁμωτέρας ἀξιώσας κηδεμονίας, καὶ πρὸ πάντων τῆς ἐπιβουλευομένης πίστεως παντὶ σθένει φροντίσαι, καὶ φυλάξαι ταῖς ἐκκλησίαις τὸν πατρῶον κληρὸν ἀκλήρατον· ἵνα καὶ τὰς ἀντὶ τούτων ἀντιδόσεις δέξεται ὁμῶν ἢ ἀγιότης παρὰ τοῦ μεγαλοδώρας δεσπότου.

ADMONITIO IN SEQUENTIS EPISTOLÆ FRAGMENTUM.

1. Insigne quod subjicimus epistolæ Anatolii fragmentum, ex quo hunc post Flaviani mortem ordinatum discimus, e codice Regio 940 a Cotelario editum fuit inter Ecclesiæ Græcæ Monumenta tom. I, pag. 66. Istud Quesnellus secundæ Leonis editioni inseruit, præmisitque epistolis 69, 70 et 71, datis mense Julio an. 450, in quibus de ipsius Anatolii ordinatione sermo est. In observationibus autem ad hoc fragmentum affirmat, *circa hæc tempora* (prædictarum scilicet epistolarum Leonis) Flavianum obiisse; cui proinde Anatolius suffectus, circa idem tempus eam ad eundem Leonem epistolam dederit ex qua hoc fragmentum excerptum fuit. Non assentimur. Flavianum enim paulo post Ephesinum latrocinium habitum mense Augusto anni 449, *inter manus eorum a quibus in exsilium ducebatur glorioso ad Christum sine transisse* eodem an. 449 testatur Prosper in Chronico. Concinit Historia Eutylianistarum, quæ eum, dum in exsilium deportaretur, ipso itinere apud Epipam Lydiæ civitatem defunctum indicat. Potuit quidem hæc mors a Flaviani inimicis aliquamdiu occultari ob Constantinopolitanos qui illi maxime favebant; unde archimandrita, clerus et populus Constantinopolitanæ urbis qui ad Leonem litteras dedere citius circa Octobrem an. 449 (ut colligere licebit ex admonitione in epistolam 59), ejusdem episcopi mortem ignorabant. At nihilominus Anatolium ordinatum fuisse ante finem anni 449, ex Theodoro lectore manifestum est. In fragmentis enim ejusdem a Valesio collectis, ordinatione Anatolii ac nonnullis ejusdem ordinationis circumstantiis commemoratis, ait: *Agebantur autem hæc consulatu Protogenis et Asterii*. Igitur sub finem ejusdem anni hæc epistola ad Leonem scripta videtur; sicut et alia ordinatorum ejus, cujus fitmentio in epistola 74; nam statim post ordinationem ejus modis epistolæ scribebantur.

2. Sub idem tempus de eadem re ad Leonem litteras dedere Theodosius atque Pulcheria, et omnes hæc epistolæ simul videntur transmissæ. Nondum tamen Roman pervenerant mense Martio anni 450, cum Leo scripsit epistolas 60 et 61, in quibus Flavianum adhuc vivum præsumit. Eas pontifex accipere potuit mense Aprilii vel Maio; cujus moræ quid in causa fuerit ignoramus. Cum autem difficilem rem proponerent, quæ maturiorem consultationem flagitabat, forte hac de re Leo habuit illum *tractatum*, cujus gratia Petronium et Regulum Gallicanos *diu* se retinuisse scribit epist. 67, ad Ravennium, in quam vide annot. 2 (885 d). Hæc quidem Anatolii causa adeo magnum pontifici negotium facessivit, ut quatuor legatos eligendos, instruendos, atque Constantinopolim transmittendos crediderit, quod non exiguam in respondendo dilationem flagitabat: unde nihil mirum si epistolæ 69, 70 et 71 quibus hac de ordinatione respondet, datæ fuerint mense Julio anni 450. Interim hoc fragmentum excerptum ex Anatolii epistola, quæ statim post ejus ordinationem ante finem anni 449 exarata fuit, cum certa dies ac mensis lateat, præmittendum censuimus epistolæ Leonis ad Theodosium, quæ die 25 Decembris signatur.

EPISTOLA (a) LIII.

scu.

EPISTOLÆ ANATOLII CONSTANTINOPOLITANI EPISCOPI AD S. LEONEM FRAGMENTUM.

De ordinatione sua.

954 Ex epistola ANATOLII Constantinopolitani ad B LEONEM Romanum.

Enim piissimus et Christi amans noster imperator Theodosius, qui cuncta in secundis post res ad Deum pertinentes ponit, cum sanctissima Constantinopolitana Ecclesia pastore orbata esset, deberet que accipere qui eam posset regere, plurimam ejusce rei curam suscepit. Ac primo quidem demandavit religiosissimo ejusdem urbis clero ut ad gubernationem aptiores decernerent cum probatione, sibi electionem omnium præcipui reservans. Deinde in his exorta immoderata dissensione, cunctisque hinc erga multos in varia studia scissis, jubet imperator conquiri clericos in regia urbe etiam ex aliis civitatibus ob quædam (ita ut fit) negotia degentes, quo inter illos præstantior absque 955 ullo affectu episcopalem dignitatem promoveretur. Quod cum factum

953 Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς Ἀνατολίου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν Ῥώμης Λέοντα.

Καὶ γὰρ ὁ εὐσεβέστατος καὶ φιλόχριστος ἡμῶν Βασιλεὺς Θεοδόσιος, ὁ δεύτερα τὰ λοιπὰ τῶν θεῶν ἠγοούμενος, τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγιωτάτης ἐκκλησίας τοῦ ποιμαίνοντος χρηρευούσης, ὀφειλοῦσης τε τυχεῖν, τοῦ ταύτην ἰθὺναι δυναμένου, πλείστην τούτου ποιησάμενος τὴν φροντίδα. Πρότερον μὲν ἐπέτρεψε τῷ κατ' αὐτὴν εὐλαβεστάτῳ κλήρῳ τοὺς ἐπιτηδιστοτέρους εἰς ἐπιστάσιαν μετὰ δοκιμασίας ψηφισασθαι, τὴν ἐπιλογὴν ἑαυτῷ τοῦ πάντων ἐκκρίτου ταμιευσάμενος. Εἶτα διχονομία ἀμέτρου ἐν τούτοις ἀναφύσισθαι, καὶ πάντων ἐντεῦθεν περὶ πολλοῦς μεριζομένων τὰς γνώμας, κελεύει τοὺς διάγοντας ἐν τῇ βασιλευσῆ, καὶ ἐξ ἑτέρων πόλεων, τινῶν ἐνεκεν, οἷα τυμβαίνειν, χρεῖων, κληρικῶς ἀνερευνάσθαι, ἐφ' ᾧ τὸν ἐκ τούτων ἀμεινον [Leg. ἀμείνω vel ἀμείνονα] 955 διὰ πάσης προσπάθειας εἰς τὴν ἐπισκοπὴν προύχ.

(a) Al. post epist. 54. Quæ autem erat 55, nunc 71. Scripta sub finem anni 449.

fuisse, postea placuit iis qui in cuncta potestatem A obtinent, permitti clero electionem primatis. Et ecce suffragia in me omnium minimum venerunt; non propter justitiam meam, sed ut Christus Jesus in me ostenderet omnem patientiam suam, juxta Apostolum (I *Timoth.* 1, 16). Unde id operis incubuit sanctæ synodo episcoporum Constantinopoli versantium, ut ad me ordinandum sine mora procederent.

EPISTOLA (a) LIV.

(b) AD THEODOSIUM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — *Nicænæ fidei se inhærere scribit; Euty- chen non minus quam Nestorium esse damnandum; consilium intra Italiam haberi postulat.*

LEO urbis Romæ episcopus THEODOSIO semper Augusto.

Pro integritate fidei catholicæ Christianissimum B principem convenit esse sollicitum, et hoc indefessis precibus divinam misericordiam posco, ut cordi vestro id quod est veritatis inspiret, neque falli vos in aliquo (c) humanarum æmulationum fraude patiatur. A me autem atque ab omnibus catholicis sacerdotibus quæ evangelicæ (d) atque apostolicæ fidei pietas defendatur, satis plene ac lucide (e) litteris meis, quas clementiam vestram jam dudum per famulum vestrum EPIPHANIUM tribunum, qui pro causa misus est, arbitrator accepisse, (f) reseratum est: nec am-

(a) Al. 23 Quæ autem antea 54 erat, nunc 70. Scr. 25 Decemb. an. 449.

(b) Relegimus hanc epistolam cum mss. Vat. et Venet. collectionis 12, ex qua edita fuit a Merlino; ac præsertim cum præstantissimo codice Ratisp. collect. 19.

(c) Antiquiores vulgati, *humanarum calliditatum æmulatione patiatur*. Quesnelli lectionem nostri quoque codices approbant.

(d) Voces atque apostolicæ addidimus ex memorato cod. Ratisp. Mox editi ante Quesn., *defendat*, non tamen nostri codices.

(e) Intelligit epistolam 44, quam quidem Epiphanio tribuno traditam ex eo colligimus, quia per Epiphanium directa fuit epistola 50 ad Constantinopolitanos, quæ sub idem tempus scripta quo epistola 44, ad imperatorem data est, hujus præsertim transmittendæ occasione eidem Epiphanio tradita videtur. Confer epistolam 59, c. 2.

(f) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 12 *ratum est*. Corrupte. Emendationem Quesnelli noster codex Ratisp. confirmat.

(g) Nicænæ fidei apertam professionem facit, eo quod Eutyches ejusque fautores solam hanc fidem efferentes, ut patet ex ipsius Eutycheis epist. 21, inter Leoninas, nollent cogi ad duas naturas in Christo profertendas. perinde ac si id contrarium esset Nicæno Symbolo, cui nihil addendum prædicabant; et hoc nomine se veluti catholicos venditantes, contra catholicos a Nicæna fide desciscere traducebant. Hinc Theodosius ab Eutychanis deceptus, sæpe scripsit se non permissurum ut a Nicæna synodo sacerdotes Domini deviant. Vide epist. 69, c. 1. Hanc Eutychanorum artem atque censuram solum post pseudosynodum Ephesinam ex posterioribus nuntiis et ex recentibus Theodosii litteris, de quibus in dissert.

θῆναι. Ὅσπερ γεγονότος, ἔδοξε λοιπὸν τοῖς κρατοῦσι τῷ δλιον, ἐπιτραπήναι κληρῶ τὴν ἐπιλογὴν τοῦ πρωτεύοντος. Καὶ θεοῦ ζῆλον ψῆφος ἐπ' ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον, οὐ κατὰ τὴν ἐμὴν δικαιοσύνην, ἀλλ' ἵνα πάντως ἐν ἐμοὶ ἐνδείξηται Χριστὸς Ἰησοῦς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν αὐτοῦ. κατὰ τὸν ἀπόστολον. Ὅθεν γέγονεν ἔργον τῇ ἐνδοκίμοις ἀγία συνόδῳ, ἀνυπερθέτως εἰς τὴν ἐπ' ἐμοὶ χειροτονίαν ἐλθεῖν.

bigi potest, hoc nos purissime credere, hoc constanter asserere, quod etiam venerandi Patres, quondam (g) apud Nicæam congregati, secundum fidem Symboli credendum et constendum sacratissima auctoritate sanxerunt. Nos enim, venerabilis imperator, sicut Nestorii dogma perversum merito anathematizavimus; ita juste etiam horum impietatem, quæ veritatem carnis nostræ negat a Domino (h) nostro Jesu Christo susceptam esse, damnamus, Gloriosissime. Unde si pietas vestra suggestioni ac supplicationi 957 nostræ dignetur annuere, ut intra Italiam haberi jubeatis episcopale concilium, cito auxiliante Deo poterunt omnia scandala, quæ in perturbationem totius Ecclesiæ sunt commota, resecari: ut per universum regnum vestrum catholicæ fidei integritate 958 servata, et pacem Christianam manere, et vestram apud Deum crescere gloriam gaudeamus. Data (i) octavo kalendas Januariæ, Asterio et Prolegene viris clarissimis consulibus.

de epistolis deperditis num. 38, S. pontifex detexit; et idcirco tum in hac, tum in aliis subsequentibus epistolis Nicænam fidem expresse profitetur; ita tamen ut simul declaret ab hac fide non minus Nestorianos, quibus Eutychiani maxime adversabantur, quam Eutychianos ipsos plurimum dissidere. Confer annot. 5 (col. 886 (g) in epist. 67.

(h) Ex eodem Ratisp. supplevimus vocem *nostro*.

(i) Erat in editis *octavo kal. Junias*. Hæc chronica notatio ipsi Quesnello suspecta fuit: unde hanc notam eidem subjecit. « Cum ex epistola 27 (nunc 31) ad Pulcheriam disertis verbis testetur Leo acceptas a se tertio idus Maias litteras synodi a Theodosio convocatæ indices, mirum cur de eadem synodo nullam apud principem mentionem faciat. Forte dissimulandum censuit pontifex, ut liberius synodum intra Italiam congregandam postulare a Theodosio posset; vel dicendum in alterutra epistola mendosum esse numerum diei aut mensis. » Adde quod in solis litteris post Ephesinum latrocinium scriptis et datis die 13 Octobris ac in sequentibus concilium in Italia se desiderare Leo indicavit, ut remedium afferret scandalis, quæ ex eodem latrocinio orta fuerant. Epiphanium etiam, qui in hac epistola commemoratur, solum mense Octobri Roma discesserat cum epistolis 44 et 50, ut innuimus annot. 4 sup, (e). Igitur in mensem *Junium* certissimum mendum irrepsit, ac propterea non minus erronea est lectio laudatorum codicum collectionis XII, qui solummodo unum diem anteverunt 1x *Kal. Junias*. Emendavimus autem ex præclaro codice Ratisp. ex quo facili librarium lapsu *Jan.* in *Jun.* migrasse cognoscitur. Ex hac autem emendatione alia plura corriguntur et componuntur, quæ alias magnam confusionem apud eruditos pepererunt.

ADMONITIO IN SEQUENTES IMPERIALES EPISTOLAS.

1. Curepistolæ sequentes Leoninis insertæ fuerint, probe notavit Quesnellus in brevi admonitione eisdem epistolis præmissa his verbis: *Ex epistolarum subjectarum serie manifestum est scriptas eas fuisse consilio et*

hortatu sancti Leonis totiusque synodi, ex qua et cujus nomine datæ sunt superiores pontificis litteræ. Has igitur pro utrumque affinitate hoc loco excudendas putavimus. Nam et clariorem illius synodi nobis ingerunt notitiam, cujus locum, tempus, materiam aliasque circumstantias aperiunt; et ab ipso Leone dictatæ videntur. De quibus plura in dissertatione 4 de Vita et rebus gestis S. Leonis ad annum 449. Ipsæ epistolæ tres videntur ad Theodosium, et alia ad Pulcheriam Leonis consilium palam testantur; has vero ab ipso Leone dictatas nihil indicat; quin nonnulla Leoninæ scribendi rationi haudquaquam congruunt.

2. Quoad tempus vero, cum omnes tum quæ traditæ fuerunt Augustorum epistolæ, in una Chalcedonensi collectione exhibitæ, chronica notatione careant, alii aliter opinati sunt. De quatuor prioribus epistolis in Orientem missis in primis statuendum est. Totum pendet ex interpretatione illorum verborum Valentiniani epist. 55: *Cum advenissem Romam ad Divinitatem placandam, sequenti die ad basilicam apostoli Petri processi, et illic post venerabilem noctem diei apostoli, et a Romano episcopo, et ab aliis cum eo ex diversis provinciis congregatis rogatus sum scribere tuæ mansuetudini.* Ex recitatis autem verbis colligitur Valentinianum Romam accessisse pridie ante festivitatem apostoli Petri; die autem sequenti, id est ipso die festo ad basilicam apostoli Petri processisse; et illic post nocturnum officium a Leone aliisque episcopis qui ad idem festum convenerant, exoratum fuisse ut ad Theodosium scriberet. Id ipsum Placidiam et Eudoxiam Augustas rogatas fuisse, ex aliis earumdem epistolis liquet.

3. Cardinalis Baronius ad an. 449, n. 164, arbitratus est has quatuor epistolas eodem anno scriptas fuisse post diem dedicationis basilicæ S. Petri, quæ celebrari solet die decima octava Novembris, et ad eam diem usque retentos fuisse existimat episcopos, qui synodo Romanæ superioribus epistolis 44 et seqq. memoratæ interfuerant. Sed præterquam quod non est verosimile episcopos, qui III kal. Octobris in Urbe conveniant, per quinquaginta dies Romæ fuisse detentos absoluta jam synodo die 13, aut serius 15 Octobris, ut liquet ex epist. 44 et sequentibus; præter hoc, inquam, nullum antiquum documentum superest, quo probetur Leone pontifice dedicationem basilicæ S. Petri celebratam fuisse die 18 Novembris. Adde quod Valentinianum an. 449 Romæ fuisse nullum aliunde indicium est; nonnulla autem suppetunt documenta quæ eum anno 450 ibidem existisse probant.

4. Quesnellus diss. 1 ad an. 450, n. 1, Baroniis sententiam impugnans, in aliam apertius erroneam transiit, contendens has epistolas scriptas fuisse post festum S. Petri die 29 Junii an. 450. Error ex duobus manifeste detegitur. Primum quia hoc anno Valentinianus Romæ erat mense Martio, quo legem edidit Novellis insertam tit. 7, de Indulgentiis reliquorum, nec non mense Aprili ex tit. 38, de Naviculariis annuis, etc., ex quibus dies festus S. Petri, ante quem ille pridie Romam advenerat, dies 29 Junii esse non potest. Secundo quia cum Theodosius obierit die 28 Julii anni ejusdem 450, si post diem 29 Junii scriptæ ac missæ ad eum fuissent epistolæ, post ejus mortem Constantinopolim pervenissent, nec potuissent alias, quæ exstant, epistolas reddere. Alius igitur dies festus S. Petri cum Tillemontio et Pagio quærendus est, et anterior quidem die III nonas Martii an. 450, quo memorata lex de Indulgentiis reliquorum data fuit. Ex antiquissimo Kalendario Bucheriano, in quo dies festi Romanæ Ecclesiæ notantur, discimus VIII kal. Martii Romæ celebratum fuisse festum hoc titulo ibidem signatum: *Natale Petri de Cathedra.* Hoc itaque anno Valentinianus cum Augustis Romam pervenit IX kal. Martii; ipso autem festo Leo cum episcopis ab eisdem petiit ut ad Theodosium scriberent. Porro ex Placidia epist. 58 ad Pulcheriam colligitur eos scripsisse antequam eandem Pulcheriam bonæ causæ favere ex ipsius litteris exploratum fieret; alias hujus rei aliqua mentio a Placidia eidem epistolæ inserta fuisset. Id autem Romæ innotuit ante diem 17 Martii hujus anni 450, quo S. Leo hac de re gratulatus Pulcheriæ dedit epistolam 60. Igitur quatuor priores epistolæ exaratæ fuerunt paulo post diem 22 Februarii, et ante diem 17 Martii anni ejusdem, ac probabilius sub Februarii finem.

5. Cuique epistolæ sive a Valentiniano, sive ab Augustis scriptæ Quesnellus subjecit epistolam quam Theodosius reddidit. Nos collectionis Chalcedonensis methodum et rationem etiam temporis sequendam putavimus. Ut autem idoneum intervallum tribuatur transmissioni litterarum, Theodosii epistolæ in Aprilem referendæ videntur, ac propterea post epistolas 60 et 61 scriptas mense Martio easdem locavimus.

6. Quamvis probabilius existimemus omnes has epistolas scriptas fuisse Latine, uti Latine pariter scribebantur leges, etiamsi in Oriente darentur, interissi tamen credimus originale Latinum, solamque superesse Græcæ versionem, et Latina exempla, quæ ad nos transmissa fuerunt, esse antequam interpretationem ex Græco, eamque ab homine lucubratam Latini sermonis minus perito, ut constabit ex aliquot locis valde obscuris et pessime redditis, quæ Augustorum originali nequaquam congruunt. Hac etiam de causa notatio temporis a Græco collectore semper omissa, in Latino textu pariter desideratur, quæ suppleta fuit, cum Latine Chalcedonensis collectionis auctor Latina originalia invenit. Confer Præfat. in epistolas num 36.

7. Nunc titulum, qui tribus imperialibus epistolis 55, 56 et 57, in collectione Chalcedonensi præfigitur, exhibemus. In Græca collectione sic: *Θεῖον γράμμα καταπεμφθέν, τοῦτο μὲν τοῦ δεσπότης ἡμῶν Οὐαλεντιανοῦ, τοῦτο δὲ τῆς θείας μνήμης Πλακιδίας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς προσκυνητικῆς βασιλεὺς Εὐδοξίας, πρὸς τὸν τῆς θείας μνήμης Θεοδοσίου, ὥστε κελύσαι ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Ἰταλίας σύνοδον ἐπιτελεσθῆναι.* In Latina vero nostri codices ita reddunt: *Sacræ litteræ tam a domino nostro Valentiniano, quam a divæ memoriæ Placidia, nec non et Eudoxiæ Augusta ad Theodosium divæ memoriæ, ut juberet in partibus Italiæ concilium celebrari.*

EPISTOLA (a) LV.

VALENTINIANI IMPERATORIS AD THEODOSIUM AUGUSTUM.

962 Domino (b) meo THEODOSIO, gloriosissimo, victori a et triumphatori, perpetuo imperatori et patri, VALENTINIANUS gloriosus, victor ac triumphator semper Augustus et filius.

961 Τῷ δεσπότηι Θεοδοσίῳ, ἐνδόξῳ, νικητῇ, καὶ τροπαιοῦχῳ, αἰωνίῳ Πατριεῖ, καὶ πατρὶ, νικητικῆς Οὐαλεντιανοῦ, ἐνδόξου, τροπαιοῦχος, ἀεὶ βασιλεὺς, καὶ υἱός.

Cum advenissem in urbem Romam ad Divinitatem placandam, sequenti die ad basilicam apostoli Petri processi, et illic post venerabilem noctem diei apostoli, et a Romano episcopo, et ab aliis cum eo ex

Παραγενομένου μου ἐν τῇ πόλει Ῥώμῃ ἐξευρεῖσθαι τὸ θεῖον, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ ἐν τῷ εὐκταρίῳ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου προῆλθον· καὶ μετὰ τὴν σβδάσιμον νύκτα τῆς ἡμέρας τοῦ ἀποστόλου, ὑπὸ τε τοῦ Ῥωμῆς ἐπισκόπου,

(α) Al. post epist. 47. Quæ autem erat 55, nunc 74. Scripta sub finem Febr. an. 450.

(β) Vulgati Græco textui coherentius omittunt

meo, et dein habent glorioso. Lectionem mss. coll. Chalcedonensis tum nostrorum, tum Baluzii edidimus.

diversis provinciis congregatis rogatus sum scribere vestrae mansuetudini de fide, quæ cum sit conservatrix omnium fidelium animarum, dicitur perturbata: quam nos a nostris majoribus traditam, debemus cum omni competenti devotione defendere, et dignitatem propriæ venerationis beato apostolo Petro intemeratam et in nostris temporibus conservare: quatenus beatissimus Romanæ civitatis episcopus, cui principatum sacerdotii super omnes antiquitas contulit, locum habeat ac facultatem de fide et sacerdotibus judicare, domine (a) sacratissime pater, et venerabilis imperator. Hac enim gratia (b) secundum solemnitatem conciliorum et Constantinopolitanus episcopus eum per libellos appellavit, propter contentionem quæ orta est de fide. Huic itaque postulanti et conjuranti salutem nostram communem annuere 964 non negavi, quatenus ad tuam mansuetudinem meam petitionem ingererem, ut prædictus sacerdos congregatis ex omni orbe etiam reliquis sacerdotibus intra Italiam, omni præjudicio submoto, a principio omnem causam quæ vertitur, sollicita probatione cognoscens, sententiam ferat, quam fides et ratio veræ Divinitatis expostulat. Non debet enim nostris temporibus (c) contra religionem turbarum petulantia prævalere, (d) dum incommota fides hactenus fuerit conservata. Ad perfectiorem vero agnitionem vestrae (e) divinitatis, direximus etiam (f) gesta per quæ et desideria et exclamationes omnium pietas vestra cognoscat.

Ἐπὶ τοῖς ἑτέροις αὐτῶ ἕμα ἐκ διαφόρων ἐπαρχῶν συναγομένων, ἠξιώθη γράφει πρὸς τὴν σὴν ἡμερότητα περὶ τῆς πίστεως· ἢ τις φύλαξ ὑπερέχουσα πᾶσιν τῶν ποτανοῶν φύλων, λέγεται τεταράχθαι· ἦν ἡμεῖς ἀπὸ τῶν προγόνων παραδοθεῖσαν, ὁρμηλομένη μετὰ τῆς προσηκούσης καθορισώσεως ἐκδικεῖν, καὶ τῆς ἰδίας εὐλαθείας τὴν ἐμὴν τῷ ἁ μακαρίῳ ἀποστόλῳ Πέτρῳ ἀτρωτον καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις χρόνοις διαφυλάττειν· ἵνα ὁ μακαριώτατος ἐπισκοπος τῆς Ῥωμαίων πόλεως, ἢ τὴν ἱερουσόλην κατὰ πάντων ἢ ἀρχιεπίσκοπος παρέσχε, χώραν καὶ εὐσπρίην εἶχειν περὶ τοῦ πίστεως καὶ ἱερέων κρίναι, ἕσπετα ἀγνώσκει πάτερ, καὶ σεβάσμιος βασιλεῦ. Τούτων τῆς χάρις κατὰ τὸ ἔθος τῶν συνόδων καὶ ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπος αὐτὸν ἐπεκαλίστατο διὰ λεβέλλου, ἕνεκα τῆς ἀνακνήσεως φιλονεικίας περὶ τῆς πίστεως. Ἐν τούτῳ οὖν αἰτοῦντι, καὶ ἐνευχομένῳ τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ἐκινεῖσαι 963 οὐκ ἠρνησάμην τὸ πρὸς τὴν σὴν ἡμερότητα τὴν ἐμὴν αἰτησὶν ἐκτελεῖσαι· ἵνα ὁ πρὸς λαχθεὶς ἱερέυς, συναχθέντων ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης καὶ τῶν λοιπῶν ἱερέων, ἐν τῇ τῆς Ἰταλίας, παντὸς πρὸς κριματος ἀποκινήθης, εἰ ὑπαρχῆς τὴν στρεφόμενην αἰτίαν περριτυσιμένη δοκιμασίᾳ διαγνοῦς, ἐξοίση τὴν ἀπόφασιν, ἦν ἡ πίστις, καὶ ὁ τῆς ἀληθοῦς θεότητος λόγος· ἀπαιτεῖ. Οὐ γὰρ ὁρεῖται ἐν τοῖς ἡμετέροις καιροῖς καινότης θρησκείας εἰσαγεσθαι θορύβῳ προπητείας, δουλείου τῆς πίστεως μέχρις ὧδε διαφυλαχθείσης. Πρὸς ἐλὰ τελείαν διδασκαλίαν τῆς σὴς θεότητος ἀποσταλαμέναι καὶ τὰ πεπραγμένα· δι' ἧν καὶ τὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὰς ἐκδοήσεις πάντων, ἢ ἡμετέρα εὐσέβεια καταβάθῃ.

EPISTOLA (g) LVI.

GALLÆ PLACIDIÆ AUGUSTÆ AD THEODOSIUM.

Domino victori THEODOSIO et triumphatori, semper Augusto filio, GALLA PLACIDIÆ piissima et florens, perpetua Augusta et mater.

(h) Dum in ipso ingressu civitatis antiquæ hanc curam habuissemus ut cultum beatissimo Petro apostolo redderemus, in ipso adorando altari martyris reverendissimus LEO episcopus, paululum se post orationem retinens, propter catholicam fidem apud nos deslevit, ipsum similiter 966 summum aposto-

ἀετιπότη νικητῆ Θεοδοσίῳ, καὶ τροπαιοῦχος ἀεὶ βασιλεῖ, υἱῶ, Γάλλα Πλακιδία ἡ εὐσεβεστάτη, καὶ ἀνόσους, αἰωνία βασίλει, καὶ μήτηρ.

Ὅπῃνηκα ἐν αὐτῇ τῇ εἰσοδῷ τῆς ἀρχαίας πόλεως πύργων ἐπιθέματα τὴν φροντίδα, ἀποδοῦναι τὴν προσκύνησιν τῷ μακαριώτατῳ ἀποστόλῳ Πέτρῳ ἐν αὐτῷ τῷ προσκυνητῷ ὑστασιστηρίῳ τοῦ μάρτυρος ὁ εὐλαβεστάτος ἐπίσκοπος Λέων, ὄλιγον ἐπισχὼν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς εὐχῆς, ἕνεκα τῆς καθολικῆς πίστεως πρὸς ἡμᾶς ἀπεστέρωτο· 966 αὐ-

(a) Ita iidem codices. Editi, sanctissime pater.... Hujus enim rei gratia; quæ lectio, etiam Græci textus vim melius exprimit, antiquam tamen interpretationem edere volentibus textui inserenda non fuit.

(b) Id est ex Græco secundum usum seu consuetudinem conciliorum. Pluralis numerus conciliorum non unum, sed plura concilia indicat. in quibus Romani pontifices ex suo principatu sacerdotii exercuere facultatem quam habent, de fide et sacerdotibus judicare; sicut Julius papa in Romana synodo judicavit in causa Athanasii, et Innocentius in causa Joannis Chrysostomi, etc., qui in Oriente depositi ad apostolicam sedem confugerant. Forte etiam respicitur synodus Sardicensis, quæ consuetudinem appellandi ad summum pontificem disertis canonibus comprobatur.

(c) Cod. Divionensis Baluzii, adversus religionem. Male in aliis, atque religione. Noster Veronensis 57, fidei atque religioni.

(d) Ita mss. libri. Editi melius cum. Sed antiquam versionem damus.

(e) Sic melius antiqui codices, quam in excusis, di-

gnitatis.

(f) Hæc gesta et exclamationes, nec non episcoporum congregatorum mentio innuunt speciem quamdam synodi habitæ ipso die festo S. Petri 22 Februarii an. 450. De quo die vide admonit. num. 4. Dein pro exclamationes cod. Divionensis habet explanationem, at in margine exclamationes.

(g) Quæ erat 56, nunc 75. Scripta eodem tempore quo præcedens.

(h) Editi melius Cum. Sed non quid melius, at quid vetus interpres reddidit quærendum est, cum antiqua versio exhibetur; antiqua autem versio, quæ in mss. exstat Dum præfert.

¹ In marg. edit. Rom., μακαριώτατος; codex vero Ven., μακαρίῳ τε.

² In marg. edit. Rom., περιουφύσεως.

³ In marg. edit. Rom., τούτω ἰ.

⁴ Ita ms. Ven., atque ita postulat textus Latinus, pietas vestra. In vulgatis male, ἢ ἡμετέρα εὐσέβεια.

⁵ Ms. Ven., ἀεὶ βασιλεῖ.

lorum, quem (a) adieramus, testem obficiens, A
episcoporum in multitudinem circumseptus, (b) quos ex
innumerabilibus civitatibus Italiae pro principatu
proprii loci seu dignitate collegit; et verbis permis-
cens lacrymas, ad communionem sui fletus nostros
quoque gemitus provocavit. Non enim medicum detri-
mentum est ex his quae gesta sunt, ut fides quae tantis
temporibus regulariter custodita est a sacratissimo
patre nostro Constantino, qui primus imperio splen-
duit Christianus, (c) nuper turbata sit ad arbitrium
unius hominis, qui in synodo Ephesinae civitatis
odium et contentiones potius exercuisse narratur,
millitum praesentia et metu (d) appetens Constantino-
politanae civitatis episcopum Flavianum, eo quod lib-
ellum ad apostolicam sedem miserit, et ad omnes
episcopos harum partium, per eos qui (e) directi fue-
rant in concilio a reverendissimo episcopo Romae, B
qui secundum definitiones (f) Niceni concilii consueti
sunt interesse, domine sacratissime filii, venerabilis
imperator. Hac itaque gratia, tua mansuetudo tantis
turbis resistens, veritatem fidei catholicae religionis
immaculatam servari praecipiat: ut secundum for-
mam et definitionem apostolicae sedis, quam etiam
nos tamquam praecellentem similiter veneramus, in
statu sacerdotii illeso manente per omnia Flaviano,
(g) ad concilii et apostolicae sedis iudicium **ΘΕΟΣ** trans-
mittatur, in qua primus ille, qui caelestes claves di-
gnus fuit accipere, principatum episcopatus (h) ordi-
navi, quando scilicet decet nos huic maximae civitati,
quae domina omnium est (i) terrarum, in omnibus re-
verentiam conservare. Diligentius autem etiam in hoc
(j) providete, ne quod praeis temporibus nostra gene-
ratio custodivit, (k) sub nos imminui videatur, et per
praesens exemplum schismata generentur inter epi-
scopos et sanctas Ecclesias.

τόν τε ὁμοίως τὸν κορυφαῖον τῶν ἀποστόλων, ἔ καὶ
ἐναγχος ἰ προσέτημεν, μάρτυρα συλλαβόμενος, περι-
στοχισμένος τε πλῆθει ἐπισκόπων, οὓς τινες ἀπὸ ἀνο-
ριθμῶν πόλεων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ συνήγαγον ὑπὸ τῆ ἀρχῆς
τοῦ ἰδίου τόπου, καὶ τῆς ἀξίας, καὶ τοῖς ῥήμασι συνά-
πτον τὰ δάκρυα, εἰς κοινωνίαν τῶν ἰδίων θρήνων καὶ τὰς
ἡμετέρας οἰκωγὰς ἐτεκαλεῖτο. Οὐ μικρὰ γὰρ ἐκ τῶν γε-
γενημένων ζημία, τὴν τοσοῦτος χρόνος φυλαχθεῖσαν
τοῦ καθολικοῦ κανόνος πίστιν ἀπὸ τοῦ θεοσιτάτου πατρὸς
ἡμῶν Κωνσταντίνου, δε πρώτος ἐν τῷ βασιλείᾳ διέλαμψε
χριστιανός, ἐναγχος τεταράχθαι πρὸς ὑπόληψιν ἐνὸς
ἀνθρώπου· δε τις ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Ἑφesus πόλεως
μισός, καὶ ἐφιμαχίαν μῆλλον λέγεται γεγυμνακῆσαι, τῇ
τε τῶν στρατιωτῶν παρουσίᾳ, καὶ τῷ φόβῳ κατακλιτῶν
τὸν ἐπισκοπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως Φλαυιανόν, διὰ
τὸ λίβελλον στελεῖν πρὸς τὸν ἀποστολικὸν θρόνον, καὶ
τῶν ἀποσταλέντων ἐν τῇ συνόδῳ παρὰ τοῦ εὐλαβεστάτου
ἐπισκόπου Ῥώμης· οἱ τινες κατὰ τοὺς ἔθρους τῆς ἐν Νι-
καίᾳ συνόδου εἰδίθησκον συνίναί, δεσποτα ἄγνότατε
οὐ βασιλεῦ προσκυνητέ. Τούτου χάριν ἡ σὴ ἡμερότης
τοῖς τοσοῦτος θυροῦσι ἀντιτιθεῖσα τὴν ἀληθεῖαν ἀσπι-
λον τὴν πίστιν τῆς καθολικῆς θρησκείας παραφυλαχθῆ-
ναι προσταξάτω. Ἴνα κατὰ τὸν τύπον, καὶ τὸν ἔρον τοῦ
ἀποστολικοῦ θρόνου, ὃν καὶ ἡμεῖς ὁμοίως, ὡς προηγού-
μενον, προσκυνοῦμεν, ἐν τῇ στάσει τῆς ἰερωσύνης ἀδελ-
σοῦς μένοντες ἐν πᾶσι Φλαυιανού, ἔ ἐν τῇ συνόδῳ τοῦ
ἀποστολικοῦ θρόνου ἡ δίκη παραπεμθεῖται **967** ἐν ἔ
πρώτος ἐκεῖνος, ὃ τὰς οὐρανοῦ κλεῖ· ἀξιωθεῖς ὑποδεί-
ξασθαι, τὴν ἐπισκοπὴν τῆς ἀρχιερωσύνης ἐκόσμησε δη-
λαδῆ· ὅποτε πρέπει ἡμᾶς ταύτῃ τῇ μεγίστῃ πόλει, ἡ τις
ἔσπονη πασῶν ὑπάρχει τῶν ἑ γῶν, ἐν πᾶσι τὸ εἶδος
παραλάξει. Ἐπιμύστερον δὲ κἀκεῖνον προνοήσαι· Ἴνα
μὴ ἕπερ ἐν τοῖς ἀνωτέροις χρόνοις ἡ ἡμετέρα γενεὰ δι-
εζύλαξεν, ἐφ' ἡμῶν δόξη ἑ μαινεσθαι, καὶ διὰ τοῦ παρόν-
τος ὑποδείγματος σχίσματα προχωρήσαι ἐν τε τοῖς ἐπι-
κόποις, καὶ ταῖς ἀγιωτάταις ἐκκλησίαις.

EPISTOLA (I) LVII.

LICINIAE EUDOXIAE AUGUSTAE AD EUMDEM THEODOSIUM.

De Ecclesiae catholicae turbatione.

(m) Domino THEODOSIO inclyto, semper Augusto, et
patri, LICINIA EUDOXIA piissima et perpetua Au-
gusta filia.

Omnibus notum est tuam mansuetudinem, curam

(a) Sic omnes codices et Quesn. in margine. Vulgati
perperam, audieramus.

(b) Editiones in margine, quos in unum emirabilibus.

(c) Ita tres nostri et totidem Baluzii codices. Duo
Vatt. omittunt adverbium nuper. Excusi, perturbata D
sit. Dein in ms. Chig., arbitrio.

(d) Sic veteres libri. Editi, impetens.

(e) Vulgati melius, directi fuerunt ad concilium. Sed
veterem interpretationem, quam omnes nostri et Balu-
zii codices exhibent, emendare noluimus.

(f) Indicari videtur canon Sardicensis septimus
apud Dionysium, in Graeco autem quinto, ubi de Pon-
tificis legati agit, qui ejus nomine et auctoritate in
concilio utantur. Canones autem Sardicensis ex an-
tiqua Romanae praesertim Ecclesiae consuetudine Ni-
caenis accensitos, et Nicænorum nomine appellatos
alibi ostendimus.

(g) Ita vetus interpretatio in omnibus et nostris et
Baluzii codd. male. Emendatum in vulgatis, et ex
Graeco redditum: Ad concilium apostolicae sedis judi-

Δεσπότη Θεοδοσίῳ τροπαιούχῳ, δεῖ βασιλεῖ, καὶ πατρὶ,
Λικινίᾳ Εὐδοξίᾳ ἡ εὐσεβεστάτῃ, καὶ ἀνόουσα, αἰωνία
βασίς θυγάτηρ.

Ἰᾶσιν ἐγνωσται τὴν σὴν ἐπίεικτιαν μέριμναν, καὶ φρον-

ciam transmittatur; ubi iudicium nominativi locum
obtinet. Similem Latini interpretis barbaram versio-
nem observabimus etiam in ep. 58, ann. (col. 865f).

(h) Editi ad marginem, ornavit.

(i) Sic mss. Vercn. et Colbert. ut in Graeco, et
Quesn. in marg. Ita quoque Divion., nisi quod in
margine habet: Al., tuarum; lectio Corb. exemplaris,
ut notavit Baluzius. Editi cum aliis codd., civitatum.

(j) Vulgati cum uno Vat., providere..

(k) Sic omnes codd. Editores emendarunt, Sub nobis.

(l) Quae erat 57, nunc 72. Sc. tempore praecedentis.
(m) Haec est inscriptio Latinae versionis antiquae. In
vulgatis ex Graeco pro inclyto habetur triumphatori,
et ante vocem perpetua additur florens.

¹ Ms. Ven., προσήτη, atque ita etiam in marg. edit.

² Ms. Ven., Κωνσταντινουπολιτών.

³ In marg. edit. Rom., ἰσως, ἀγιώτατε.

⁴ Legendum, εἰς τὴν σύνδοον.

⁵ In marg. edit. Rom., ἰ. γῶν.

⁶ In marg. edit. Rom., μισοῖσθαι. Lat.

atque sollicitudinem habere Christianorum et catholicæ fidei, in tantum ut juberetis ad injuriam ejus nihil omnino faciendum. Cum igitur feliciter (a) Romæ fuisset ingressus, et in liminibus basilicæ sanctissimi apostoli Petri venissemus, Leo beatissimus Romanæ civitatis episcopus, etiam cum aliis plurimis episcopis **970** postulationem nobis (b) obtulit, dicens omne dogma religionis per Orientem fuisset turbatum, et accidisse, quatenus tota Christianorum fides ad confusionem (c) omnem perduceretur. Nam Flavianum Constantinopolitanæ Ecclesiæ episcopum propter inimicitias Alexandrini episcopi ingemiscebat expulsum; et hoc cum aliis episcopis postulavit, protestans et ipsorum venerabilium locorum cultum, et mansuetudinis nostræ salutem, quatenus ad tuam clementiam ex hac (d) causa meas litteras destinarem, domine sanctissime pater, et adorabilis imperator. Salutans igitur justa posco, quatenus (e) his litteris curam vestra tranquillitas præbere dignetur, et quæ male gesta sunt emendari præcipiat, donec omnibus quæ (f) jam definita sunt revocatis, ex integro causa fidei et Christianæ religionis, quæ mota est, in partibus Italiæ congregato concilio, perquiratur. Scriptum est enim (g) hic omnem contentionem motam, quatenus Flavianus episcopus (h) ex humanis rebus potuisset auferri.

ἄλλα κοινοῦσθαι ἰ τῶν χριστιανῶν, καὶ τῆ; καθολικῆ; πίστεω; ἐπὶ τοσούτων, ὡς ἐπιτρέπειν ἐγ' ὄφει ταύτης μὴδὲν παντάπασι γίνεσθαι. Ὁσπρίαια τῶν ἐπιτοχῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ εἰσαληθῶμεν, καὶ ἰ τοῖ; οὐδαῖ; τοῦ εὐκταρίου τοῦ ἀγιωτάτου ἀποστόλου Πέτρου παραγγεῖναι. Λίαν, ὁ μακαριώτατος ἐπίσκοπος τῆ; Ῥωμαίων πόλεω;, μετὰ καὶ ἑτέρων κλεινῶν ἐπισκόπων, ἀξίωσιν ἡμῖν προσήχη, **969** φάσκων, ὅλον τὸ δόγμα τῆ; θρησκεία; κατὰ τὴν ἀνατολὴν τεθορυβῆσθαι καὶ τοῦτο ἰ συμβέβηκεν, ὥστε πάσαν τῶν χριστιανῶν τὴν πίστιν εἰς σύγχυσιν εἰάσει, καὶ γὰρ Φλαυιανὸν τὸν ἐπίσκοπον τῆ; Κωνσταντινουπόλεω; Ἐκκλησίαι; διὰ τὰ; ἐχθρα; τοῦ Ἀλεξανδρίων ἐπισκόπου, ἀπωδύρατο ἐκδιελθῆσθαι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐπισκόπων ἤτησεν, ἐπιμαρτυρόμενο; αὐτῶν τε τῶν σεβασμιῶν τόπων τὴν προσκύνησιν, καὶ τῆ; ὁμαίτρα; ἡμερότητας τὴν σωτηρίαν. Ὅστε πρὸ; τὴν σὴν φιανθρωπίαν ἀπὸ τοῦ μέρου; τούτου ἐμὰ γράμματα κατακεμήθηκα, δέσποτα ἰ ἀγνότατε πάτερ, βασιλεῦ προσκυνητέ. Προαγορευοῦσα τοιγαροῦν, δίκαια αἰτῶ ὥστε τοῦτοι; τοῖ; πράγμασι θεραπείαν ἢ ὁμαίτερα γαληνότη; ἐπιτρέψω παρασχῆθηναι· καὶ τὰ κακῶ; πεπραγμένα διορθῆσθαι ὁ κελύσει· ἄχρι; οὐ πάντων τῶν ἤδη τετυπωμένων ἀνακληθέντων, ἐξ ὁλοκλήρου πίστεω;, καὶ τῆ; τῶν χριστιανῶν θρησκεία;, ἢ κινουμένη αἰτία, ἐν τοῖ; τῆ; Ἰταλίαι; συναχθείσῃ; τῆ; συνόδου;, δοκιμασθεῖν. Ἐγγάρη γὰρ ἰ ἐνταῦθα πᾶσαν φιλονεικίαν κεινῆσθαι, ὥστε Φλαυιανὸν τὸν ἐπίσκοπον ἐκ τῶν ἰ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐκπῶσθαι.

EPISTOLA (i) LVIII.

GALLÆ PLACIDIÆ (i) AD PULCHERIAM AUGUSTAM,
Qua concillium Ephesinum secundum detestatur.

972 GALLA PLACIDIA piissima semper Augusta, C
ÆLIÆ PULCHERIÆ piissimæ semper Augustæ filiæ.

Ut Romam frequentibus concursuibus adæque (k) desideremus inspicere, causa nobis est amplectendæ religionis, ut terminis sanctorum nostram exhiberemus præsentiam, quos certum est pro sua virtute in cœlestibus constitutos, neque inferiora despiciere. Nos itaque (l) sacrilegum esse credimus, si

971 Γάλλα Πλακιδία ἢ εὐσεβεστάτη καὶ ἐπιφανεστάτη
ἄεινουσστα Ἀλιὰ Πουλχερία τῇ εὐσεβεστάτῃ ἀεινουσστα θυγατρί.

Ὅτι τὴν Ῥώμην συνεχῶσιν ἐκδρομαῖ; ὁμοίω; ἐπιπυθόμεν ὀφῶν, τῆ; θρησκεία; ἔστιν ἐξαιρετον ἢ ὑπόθεσι;, ὥστε τοῖ; ὄροι; τῶν ἁγίων τὴν ἡμετέραν ἀποδοῦσθαι παρουσίαν, οὐ; ἀληθέ; ἔστιν ἐν τοῖ; οὐρανίοι; κατὰ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν κατασταθέντα;, οὐδὲ τῶν κατωτέρω καταπροσίν;, ἡμεῖ; τοῖ; ἐν Ἰερουσαλίαι; γένου; εἶναι νομίζομεθα.

(a) Editi. Romam et ad limina. Veterum exemplarium quæ antiquam versionem præferunt, lectionem etsi perperam ex Græco redditam retinimus: ex his enim erroribus minus periti interpretis versio confirmatur, et originale Latinum excluditur.

(b) Corbeiensis Baluzii, attulit. Ita etiam Divionensis codex et editi in margine.

(c) Vulgati in margine, omnino.

(d) fidem vulgati in margine, regione has vel eas litteras.

(e) Vulgati pariter in margine, his rebus.

(f) Cod Chig., etiam definita. Dein perquiratis pro perquiratur in eodem codice et in vulgatorum margine.

(g) Ita omnes nostri codd. et Græcus textus. Editi, hinc.

(h) Editi, ex ecclesiasticis rebus. Omnia vero tum nostra, tum Baluzii exemplaria, quibus et hic et infra epist. 63 congruit Græcus textus, habent ex humanis rebus, id est, ut recte interpretatur idem Baluzius, ab hominum communione remotus, ab humanarum rerum administratione expulsus; neque enim

per hoc tempus de Flaviani morte Romæ auditum fuerat. In epistola autem 64 Theodosii ad Placidiam tum in Græca, tum in Latina versione Flavianus ab ecclesiasticis rebus expulsus dicitur. Quare hæc duæ formulæ eodem recidunt.

(i) Quæ erat 58, nunc 78. Scripta eodem tempore quo præcedens.

(j) Latina hujus epistolæ interpretatio ex mss. Latinis collectionis Chalcedon. solum edita, fuerat, antequam Græcam item versionem Cotelerius ederet tom. I Monument. Eccles. Græcæ, pag. 62.

(k) Ita codices. Vulg., desideraremur.

(l) Cod. Veron. 57 sacrilegium.

¹ Ms. Ven., τῆ; Χριστιανῶν.

² Ita optime ms. Ven. Male in vulgatis, ταῖ; οὐδοῖ;.

³ In marg. edit. Rom., συμβεβημένα. in L. Hard.

⁴ In marg. edit. Rom., ἡμαίτρα;.

⁵ In marg. edit. Rom., ἰσω;, ἀγνώτατε.

⁶ In marg. edit. Rom., παρακελύσει.

⁷ In eodem marg., ἐνταῦθεν. L.

⁸ In marg. eodem, ἐκκλησιαστικῶν. L.

solemnium ordinem denegemus. Cum igitur beato apostolo Petro nostram presentiam dedissemus, illo multitudine sacerdotum reverendissimus Leo papa circumdatus, pro dignitate sui loci nos primus adiit: qui propter interpositam genuitus sui tristitiam, desiderium suum verbis (a) pene insinuare non poterat. Vicit tamen constantia sapientiae sacerdotis ut lacrymas paululum retineret, et causam violatae fidei, tamquam huius vindex manifesto sermone proferret. In quo sermone cognovimus nostris temporibus catholicam fidem esse turbatam; quam a divo patre nostro Constantino nostri generis parentes hactenus servaverunt. Secundum voluntatem namque cujusdam, pravum aliquid adversus sacerdotem Constantinopolitanum 974 (b) exeatatum dicitur. Nos itaque in Ephesino concilio, in quo nullus ordinem sacerdotum custodivit, neque mensuram, sine consideratione Divinitatis omnia esse gesta cognovimus, quatenus praesumptio et injustitia in quorundam damnationem vim (c) obtinere dicatur, quae nostris temporibus terribilia esse videntur. Debet itaque fides proprie valere, sanctissima atque venerabilis filia Augusta. Igitur tua clementia secundum catholicam fidem, quod semper nobiscum fecit, et nunc similiter conspirare dignetur, ut quiddam (d) illo tumultuoso miserrimoque consilio constitutum est, omni virtute (e) submoveatur, et omnibus integris permanentibus, (f) ad apostolicam sedis, in qua primus apostolorum beatus Petrus, qui etiam claves (g) regnorum caelestium suscipiens, sacerdotii principatum tenuit, (h) episcopatus causa mittatur. Debemus enim primatum in omnibus immortalis conversationi tribuere, quae totum mundum propriae virtutis dominatione complevit, et nostro imperio orbem gubernandum servandumque commisit.

975 EPISTOLA (i) LIX.

(j) AD CLERUM ET PLEBEM CONSTANTINOPOLITANE URBS.

(k) SYNOPSIS. — I. *Gratulatur quod et Flaviano semper adhaerent et errori resistant.* — II. *Veritas carnis in Christo ex mysterio Eucharistiae probatur.* — III. — *Probatur etiam ex ejus super universa prove-*

(a) Ita codices et Quesnellus in secunda editione. Alii vulg., *plene*, et ad marginem *pene*.

(b) Baluzii codices, *exeritatum*. Cotelierius, *actum*.

(c) Quidam nostri codices omittunt *vim*.

(d) Codex Chigianus, *in illo*. Duo alii cod., *in illorum*. Mox *luctuoso pro tumultuoso* in duobus mss.

(e) Sic nostri et Baluzii codices. Editi, *removeatur ut omnibus*.

(f) Ita codices et vulgati ante secundam editionem Quesnelli, qui emendavit *ad apostolicam sedem*, hanc notationem subjiciens: « Ita reponendum censui Graeca secutus, εἰς τὸν ἀποστολικὸν θρόνον, cum antea hiatus esset in Latino textu: *ad apostolicæ sedis*. Epistolam hanc pluribus in locis interpolatam ab interprete Graeco observat Cotelierius, quem videsis in notis p. 723 et 724. » Optime quidem, sed non ita reddidit vetus interpres quem hic exhibemus. Solum, post voces *ad apostolicæ sedis*, deesse videtur vel subintelligitur *judicium*.

(g) Sic iidem codices. Cotelierius ex Graeco simpliciter, *caelorum*; vulgati, *regni caelestis*.

εἰ ἀρνησόμεθα τῶν εὐαγγέλιων τὴν τάξιν. Ἐπεὶ οὖν τῷ μακαριωτάτῳ ἀποστόλῳ Πέτρῳ τὴν ἡμετέραν παρουσίαν ἀποδεδώκαμεν, κἀκείσε τῷ κληθεὶ τῶν ἱερῶν ὁ εὐλαβέστατος περιλαβόμενος Πάπας Λέων, κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ὕψιου τόπου πρώτος ὑπέβηκε· καὶ διὰ τὴν παρεντιθεμένην τοῦ στεναγμοῦ λύπην, τὴν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν σχεδὸν διὰ φημάτων δηλοῦν οὐκ ἠδύνατο. Νενίκηκεν ὁμοῦς τὸ σταθῆρὸν τοῦ φρονήματος τοῦ ἱερέως, ἐπισχέειν ὀλίγον τὰ δάκρυα, καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς παρατροπείας πίστωσης, ὡς ταύτης ἐκδικος, σαφεῖ τῷ λόγῳ προήνεγκεν. Ἐν ᾧ λόγῳ διεγυωμεν, ἐν τοῖς ἡμετέροις καιροῖς τὴν καθολικὴν πίστιν τεταρτίχθαι, τὴν [Leg. ἦν] ἐκ τοῦ θείου πατρὸς ἡμῶν Κωνσταντίνου μέχρι τῆς σήμερον οἱ τοῦ ἡμετέρου γένους ἐβύλαξαν πρόγονοι. Κατὰ γνώμην τινὸς ὅσον φαῦλον κατὰ τοῦ ἱερέως Κωνσταντινουπόλεως ἐκγυμνάσαι [Leg. ἐκγυμνάσθαι] λέγεται. 973 Ἡμεῖς οὖν ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἐφεσον συνόδῳ, τῇ μηδεμίαν τάξιν ἱερῶς ὑπὸ φηλαξίᾳ, ἢ μηδὲ συμμετρίαν, ἀνευ τῆς προσοχῆς τῆς θεοῦτητος πάντα πεπρῶχθαι μεμαθήκομεν, ὥστε τὴν πρόληψιν καὶ τὴν ἀδικίαν καὶ εἰς τινῶν κατοδίχην λέγεσθαι κρατεῖν· ἃ τοῖς ἡμετέροις καιροῖς φρικτὰ εἶναι δοκεῖ. Ὅφειλοι τοίνυν ἡ πιστις ἱλικῶς κρατεῖν, δέσποινά ἀγιωτάτη καὶ προσκυνητῇ βυγατερ Λύγουστα. Τοιγαροῦν ἡ σὴ φιλανθρωπία κατὰ τὴν καθολικὴν πίστιν, ὅπερ ἀεὶ μεθ' ἡμῶν κεκοίηκε, καὶ νῦν ὁμοῦς συμπνεῦσαι καταξωσάτω· ὥστε πᾶν ὃ ἐν ἐκείνῃ τῇ τεταραγμένῃ καὶ ἀθλίᾳ συνόδῳ τετύπωται, πάσης ἀποκηρῆθῃ δυνάμει· καὶ πάντων ἀεραίων μενόντων, εἰς τὸν ἀποστολικὸν θρόνον, ἐν ᾧ πρῶτος ὁ μακαριώτατος τῶν ἀποστόλων Πέτρος, τὰ κλειθρα τῶν οὐρανῶν ὑποδεξάμενος, τὴν ἀρχιερωσὴν ἐκόσμησε, τοῦ ἐπι [Leg. κληρωσαμένη] ὑπόθεσις παραπερθεῖη. Ὁρεῖομεν γὰρ τῇ ἀθανάτῳ πόλει ἀπονέμειν ἐν πᾶσι τὰ πρωτεία, τῇ διὰ τῆς ἰδίας ἀρετῆς, τοῦ κόσμου κληρῶσαι μὲν, ἢ τὴν ἐσποτεῖαν, καὶ τῇ ἡμετέρῃ βασιλείᾳ τὸν κύκλον καὶ διοικητέον καὶ ρυλακτέον ἐπιτρέψασθαι.

ctione et ex actionibus passionibusque ejus corporeis.

— IV. *Ex necessitate incarnationis ad culpam Adæ eluendam, et prophetiis illam prænuntiantibus.* — V. *Varii errores contra incarnationis fidem.*

Leo episcopus (l) clero, honoratis et plebi consistenti Constantinopoli.

CAP. I. — Licet de his quæ in concilio sacerdotum

(h) Cod. Divion. et Quesnellus in margine *episcoporum causa*.

(i) Al. 46. Quæ autem antea 50 erat, nunc 79. Scripta circa medium Martium an 450.

(j) Exstat hæc epistola in mss. collect. 2, 5, 12, 13, 48 et 20 usque ad 24, ac in exemplo Sichardi.

(k) In tabula collect. 5 hic titulus legitur cap. 80: *Ad Constantinopolitanos super stabilitate fidei ipsorum cohortatio*.

(l) Editi ante Quesn., cum mss. posteriorum collect. 20, 21, 23 et 24 addunt, *et sancta synodus, quæ in urbe Roma convenit*. Hæc autem verba jure expunxit Quesnellus auctoritate veteriorum collectionum et codicum, quos recenset not. 6, nimirum Corb. collect. 2, Trecoiph. et Thuan. collect. 5 ac Griman. collect. 18, quibus concinunt noster Vindebon. collect. 5 ac Florentin. S. Marci collect. 43, in quo postremo legitur: *Leo urbis Romæ episcopus Constantinopolitanus*, Cod. V. collect. 11 et exemplum Sichardi nullam quoque synodi mentionem præferunt. Error ex eo ortus est quod hæc epistola

nuper apud Ephesum gesta memorantur, multus nos moror afficiat, eo quod sicut consonans fama dispersit, et ipso rerum monstratur effectu, nec justitiæ illic moderatio, nec fidei est servata religio; (a) de vestræ tamen devotionis pietate gaudemus, et in sanctæ plebis acclamationibus, quarum ad nos exempla delata sunt, omnium vestrum probavimus affectum: quia (b) vivit ac permanet apud bonos filios optimi patris justa dilectio, (c) et catholicæ doctrinæ eruditionem in nulla patimini parte corrumpi. Non dubie enim, sicut (d) vobis Spiritus sanctus reseravit, Manichæorum confederantur errori, qui ab unigenito Dei Filio verum (e) et nostræ naturæ hominem negant esse susceptum, omnesque ejus corporeas (f) actiones simulatorii volunt fuisse phantasmatis. Cui impietati (g) ne in aliquo præberetis assensum, jam per filium meum Epiphanium et Dionysium Romanæ Ecclesiæ (h) notarium cohortatoria ad dilectionem vestram scripta direximus, quibus confirmationem quam (i) expetistis ultro præbimus: ut nos paternam vobis curam non dubitetis impendere, ac modis omnibus laborare ut, auxiliante misericordia Dei, omnia quæ ab imperitis et insipientibus excitata sunt scandala destruantur. Nec quisquam sibi audeat de sacerdotali honore blandiri, qui potuerit (j) in execrandi sensus impietate convinci. (k) NAM SI VIX IN LAICIS tolerabilis videtur inscitia, quanto magis in eis qui præsumunt, nec excusatione est digna nec venia: maxime cum etiam defendere perversarum opinionum commenta præsu-

amunt, et in consensum suum aut errore aut gratia (l) instabiles quosque traducunt?

CAP. II.—(m) Spernantur hujusmodi a sanctis membrorum corporis Christi, neque sibi catholica libertas infidelium jugum patiatu imponi. Extra donum enim divinæ gratiæ et extra sacramentum habendi sunt salutis humanæ, qui negantes naturam nostram carnis in Christo, et Evangelio contradicunt, et Symbolo 777 reluctantur. Nec sentiunt se in hoc præruptum sua obsecratione deduci, ut nec in passionis Dominicæ, nec in resurrectionis veritate consistent: quia utrumque in Salvatore vacuatur, si in eo nostri generis caro non creditur. (n) In quibus (o) isti ignorantiam tenebris, in quo lactenus desidia torpore jacuere? ut nec auditu discerent, (p) velleptione cognoscerent, quod in Ecclesia Dei in omnium ore tam consonum est, ut nec ab infantium linguis veritas corporis et sanguinis Christi (q) inter communionis sacramenta taceatur. Quia in illa mystica distributione spiritalis alimonie hoc impartitur, hoc sumitur: ut accipientes virtutem cælestis cibi, in carnem ipsius qui caro nostra factus est transeamus. Unde et ad confirmationem charitatis vestræ, quæ laudabili fide inimicis veritatis obnitiatur, apte atque opportune sermone affectuque (r) Apostoli utar, et dicam: *Propterea et ego audiens fidem vestram, quæ est (s) in Domino Jesu, et dilectionem in omnes sanctos, non cesso gratias agens pro vobis, memoriam vestri faciens in orationibus meis: ut Deus Domini nostri (t) Jesu Christi, Pater gloriæ, det vobis spiritum sapien-*

signabatur *idibus Octobris* anni præcedentis, quæ chronica notatio legitur in alia epistola 50, ad eosdem Constantinopolitanos scripta in Romana synodo; unde utramque in eadem synodo datam fuisse existimatum est. At per errorem eam chronicam notationem huic epistolæ affixam ostendemus inferius, annotatione ultima.

(a) Deletur præpositio *de* in Vindebon. collect. 5 et in mss. collect. 11 et 24, ac in exemplo Sichardi. Mox *bonitate pro pietate* in cod. Corb. Dein, in voces, *plebis acclamationibus*, vide not. 2 Quesn.

(b) Vindebon. collect. 5 cum editis ante Quesn., *et vivit ac permanet*. Simile quiddam est in cod. collect. 21.

(c) Cod. Grimman., *et catholicam doctrinam in nulla*. Dein Quesnellus inseruit *ejus* ante vocem *doctrinæ*. Delevimus auctoritate omnium nostrorum codicum et anteriorum editionum.

(d) Cod. Vat. collect. 11 *omittit vobis*.

(e) Particulam *et* a Quesnello delata ex omnibus nostris codicibus et editis revocavimus.

(f) Quatuor mss. Quesn., *sanctiones*.

(g) Idem Quesnellus, *ne aliquem* Restituimus anteriorum editorum lectionem confirmatam omnibus nostris codicibus excepto Vindebon. collect. 5, in quo erronee, *ne aliqua*.

(h) Retinimus cum Quesnello *notarium* potius quam *notarios*, ut in plerisque nostris codicibus etiam Vindebon. collect. 5, et in anterioribus editionibus legitur, propterea quod Epiphanium titulo *filii* singulari numero decoratus, in epistola 54 *tribunus* vocatur, quod *Romanæ Ecclesiæ notario* non videtur convenire. *Scripta* autem, quæ a Leone per Epiphanium et Dionysium ad Constantinopolitanos *jam directa* traduntur, sunt epistola 50, data *III idus*, aut

idibus Octobris anni præcedentis.

(i) Cod. Vat. collect. 11 addit *ter*, perperam: nam ultro Leo jam præbuerat, quod ex acceptis posterioribus litteris a Constantinopolitanis expetitum fuisse deprehendit, uti colligitur etiam ex epist. 61, cuius locum dabimus inferius annot. 48 (col. 871 m).

(j) Vindebon. collect. 5 delet *in*. Mox Vat. collect. 44, *operis impietate*.

(k) Dist. 28. *Si in laicis*, c. 3.

(l) Editi ante Quesn. et non pauci codices *perperam, insanabiles*.

(m) Ita codd. novem Quesnelli et sex nostri. Alii cum anterioribus vulgatis, *separentur*.

(n) De Consecr. dist. 2, *In quibus istis*, c. 38.

(o) Sic omnes nostri codices et editi ante Quesnellum, apud quem, *In quibus sunt ignorantiam*.

(p) Tres sequentes voces delet ms. Corb., ut Quesnellus notavit in margine.

(q) Erroneam lectionem vulgatorum Leonis ante Quesnellum, *inter communis sacramenta fidei teneatur*, in nullo nostro codice invenimus. Mss. collect. 42 et 24 ac exemplar Sichardi præterunt lectionem edit. Conciliorum, *inter communis sacramenta fidei taceatur*. Tres alii codices Vat. 541 collect. 21. Venet. 79 collect. 22. et Ottobon. 297 collect. 23, *in communionis sacramento taceatur*. Septem vero præstantiores codices ut in textu, quem cum Quesnello retinimus, eo quod sex aliis ejusdem codicibus confirmetur. Vide ejus not. 2.

(r) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 21, *apostolico*.

(s) Quidam mss. libri cum antiquioribus editis, *in Christo Jesu*.

(t) Voces *Jesu Christi* desunt in exemplari Sichardi et in mss. collect. 24.

et revelationis in agnitione ejus, illuminatos oculos cordis vestri; ut sciatis quæ sit spes vocationis ejus, (a) et quæ divitiæ gloriæ hæreditatis ejus in sanctis, et quæ sit supereminens magnitudo virtutis ejus (b) in nobis, qui credidimus secundum operationem potentie virtutis ejus, quam operatus est in Christo, suscitans illum a mortuis, et constituens (c) illum ad dexteram suam in caelestibus supra omnem principatum, et potestatem, et virtutem, et dominationem, et omne nomen quod nominatur non solum in hoc sæculo, sed etiam in futuro; et omnia subiecit sub pedibus ejus, et ipsum dedit caput (d) supra omnem Ecclesiam, quæ est corpus ipsius et plenitudo ejus, qui omnia in omnibus adimpletur (Ephes. I, 45-23).

CAP. III. — Dicant (e) hic adversarii veritatis quando omnipotens Pater vel secundum quam $\Theta\Gamma\delta$ naturam Filium suum super universa provexerit, vel cui substantiæ cuncta subjecerit. Deitas enim Verbi per in omnibus et consubstantialis est Patri, et semper æternæ atque intemporaliter una eademque potentia est genitoris et geniti. Creator quippe omnium naturarum, quoniam per ipsum omnia facta sunt, et sine ipso factum est nihil (Joan. 1, 3), (f) superior est omnibus quæ creavit, nec umquam Creatori suo non fuerunt subjecta quæ condidit: cui proprium et sempiternum est, nec aliunde quam de Patre, nec aliud esse quam Pater est. Huic si addita est potestas, si illustrata dignitas, si exaltata sublimitas, minor erat provehente qui crevit, nec habebat divitiæ ejus naturæ cujus indignit largitate. Sed talia sentientem in societatem suam Arius rapit, cujus perversitati multum hæc suffragatur impietas, negans Verbo Dei humanam inesse naturam, ut dum humilitatem in Dei majestate fastidit, aut (g) falsam in Christo asserat imaginem corporis, aut omnes actiones ejus passionesque corporeas, Deitatis potius fuisse dicat quam carnis. Quodlibet autem defendere audeat, prorsus insanum est: quia nec pietas fidei, nec ratio recipit sacramenti, ut aut aliquid passa sit Deitas, aut in ullo mentita sit veritas. Impossibilis igitur Dei Filius, (h) cui cum Patre et cum Spiritu sancto in una incommutabilis Trinitatis essentia, hoc quod est esse perpetuum est: in ea plenitudinæ temporis, quæ sempiterno consilio fuerat prestituta, et prophetica dictorum atque gestorum

A significatione promissa, factus filius hominis non suæ conversione substantiæ, sed nostræ assumptione naturæ, venit querere et salvare quod perierat (Luc. XIX, 10). Venit autem non locali accessu, nec motione corporea, tamquam præsens futurus unde abfuisset, aut illinc recessurus unde venisset; sed venit per hoc quod erat visibile et commune cernentibus declarandus, humanam scilicet carnem atque animam in visceribus Virginis matris accipiens, ut manens in forma $\Theta\Gamma\delta$ Dei, (i) formam servi sibi met et similitudinem carnis peccati uniret, per quam non minueret divina humanis, sed augetet humana divinis.

CAP. IV. — Talis enim erat omnium a primis ducta genitoribus causa mortalium, ut originali peccato transeunte per posteros, nullus pœnam damnationis evaderet, nisi Verbum caro fieret, et habitaret in nobis (Joan. 1, 14), in ea scilicet natura quæ nostri et sanguinis esset et generis. Propter quod dicit Apostolus: Sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem, sic et per unius justitiam in omnes homines ad justificationem (j) vitæ. Sicut enim per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, ita et per unius hominis obedientiam justi constituentur multi (Rom. v, 18, 19). Et iterum: Quia enim per hominem mors, et per hominem resurrectio mortuorum. Et sicut in Adam omnes moriuntur, ita et in Christo omnes vivificabuntur (I Cor. xv, 21, 22). Hi utique omnes, qui licet in Adam sint nati, in Christo tamen (k) inveniuntur renati, habentes fidei testimonium, et de justificatione gratiæ, et de communionem naturæ: quam qui susceptam ab unigenito Dei Filio in utero Davidicæ virginis diffusetur, ab omni sacramento Christianæ religionis alienus est; et nec sponsam agnoscens, nec sponsam intelligens, nuptiali non potest interesse convivio. Caro enim Christi velamen est Verbi, quo omnis (l) qui ipsum integre confitetur induitur. Erubescens autem illud, et quasi indignum refutans, nullum ex eo habebit ornatum: ac licet se regio (m) inserat festo, sacrisque se epulis importunus immisceat, discretionem tamen regis fallere improbus conviva non poterit; sed, sicut ipse Dominus protestatus est, tolletur, et ligatis manibus et pedibus mittetur in tenebras exteriores, (n) ubi erit fletus et stridor dentium (Math. xxii,

nostris codd. addunt Deus.

(i) Codd. collect. 21, formam servi peccati Deo uniret, et similitudinem carnis peccati Deo uniret.

(j) Vindebon. collect. 5, item mss. libri collect. 11, inter quos est Barberinus a Quesnello laudatus in margine, alique collect. 21 et 24 cum Sichardo delent vitæ. Paulo post, pro constituentur, Vat. collect. 11 habet, constituuntur.

(k) Ms. Vindebon., inveniuntur. Mox Vat. collect. 11, fidei testamentum.

(l) Editi ante Quesn. cum exemplo Sichardi, qui Christum confitetur, integre induitur. Emendationem Quesnelli nostri codices approbant. Solum duo mss. collect. 21 præferunt induetur.

(m) lidem editi cum mss. collect. 11 et 21, inserat.

(n) lidem codices, ibi erit.

(a) Vindebon. collect. 5 delet conjunctionem et. (b) Quesnellus in margine: Alias, in nos. Ms. Grim., in vos, qui credidistis. Tres nostri codices, qui credimus.

(c) Vindebon. delet illum.

(d) Idem Vindebon. collect. 5 et alii collect. 21, nec non quatuor Quesnelli cum anterioribus editis in margine, supra omnia Ecclesiæ. Consule not. 3 ejusdem Quesnelli, qui paulo post, pro adimpletur, notavit in margine: Alias, adimplet, vel adimplevit.

(e) Aliquot codices cum editis ante Quesn., hi adversarii.

(f) Mss. collect. 11 et 24 cum Sichardo, superest omnibus. Codd. collect. 21, superior est in omnibus.

(g) Ita Quesn. Nostri codices cum anterioribus editis, falsatam.

(h) lidem editi cum Vindebon. collect. 5 aliisque

13). Unde quicumque in Christo non confitetur corpus humanum, noverit se mysterio incarnationis indignum, nec ejus sacramenti habere consortium, quod Apostolus prædicat, dicens: *Quia membra sumus corporis ejus, de carne ejus et de ossibus ejus. Propter hoc relinquet homo patrem et matrem, et adhærebit uxori suæ, 980 et erunt duo in carne una.* Et exponens quid per hoc (a) significaretur, adjecit: *Sacramentum hoc magnum est: ego autem dico in Christo et in Ecclesia (Ephes. v, 30-32).* Ab ipso ergo principio generis humani (b) omnibus hominibus Christus est denuntiatus in carne venturus. (c) In qua, sicut dictum est, *Et erunt duo in carne una (Gen. ii, 24)*, utique duo sunt, Deus et homo, Christus et Ecclesia, quæ de sponsi carne prodiit, quando ex latere Crucifixi manante sanguine et aqua, sacramentum redemptionis et regenerationis accepit. Ipsa est enim (d) novæ conditio naturæ, quæ in baptisate non indumento veræ carnis, sed contagio damnatæ vetustatis exiit, ut efficiatur homo corpus Christi, quia et (e) Christus corpus est hominis.

CAP. V. — Unde non Deum tantum dicimus Christum, sicut hæretici (f) Manichæi; nec hominem tantum, sicut hæretici Photiniani; nec ita hominem ut aliquid ei desit quod ad humanam certum est pertinere naturam, sive animam, sive mentem rationalem, sive carnem, (g) quæ non de femina sum-

(a) Exemplar Sichardi, *significetur.*

(b) Vulgati ante Quesn. delent omnibus. Codd. collect. 41 et 24 delent hominibus. Sichardus utrumque.

(c) Sichardus: *In hoc sicut.*

(d) Quinque nostri codd. et editi Quesnello anteriores, *nova.*

(e) Vat. collect. 24 et editi ad marginem, *Christi.*

(f) Vide notam 4 Quesn.

(g) Editi antiquiores cum Vat. collect. 24, *quam non de femina sumpsit, sed factam de Verbo, etc.*

(h) Vide notam 5 Quesnelli, et nostram annot. 7 (000 j) in epist. 109. Mox excusi ante Quesn. et mss. collect. 24, *varie protulerunt.*

(i) Duo codd. Vatt. collect. 21, *ei naturæ.*

(j) Vat. collect. 41 et alius 546 collect. 21, *nos.*

(k) Non pauci nostri codices, etiam Vindebon. collect. 5 cum antiquioribus editis et exemplo Sichardi, *postulamus.* Respicere videtur epistolas scriptas ad Theodosium atque Pulcheriam anno præcedenti, quibus concilium postulaverat.

(l) Ita cum Quesnello noster Vindebon. collect. 5 et mss. collect. 21. Cæteri codices et editi, *quo citius.* Paulo post, *si reparari acquiescant* in Vat. collect. 41.

(m) Vulgati affigunt chronicam notam sic: *Data idibus Octobris Asterio et Protogene viris clarissimis consulibus.* Quamvis autem hæc temporis notatio inveniatur in nostris codd. collect. 20, 21, 22 et 23, quarum tres ultimæ quoad hanc epistolam eandem originem habent, deest tamen in cæteris antiquioribus et præstantioribus collectionibus 5, 11, 12, 13, 18 et 24, ac in exemplo Sichardi. Utrum inveniatur in codice Corbeiensi collect. 2 ignoramus. Vide not. 6 Quesnelli, ubi eam addititiam opinatus est. Enimvero scripta dici nequit hæc epistola idibus Octobris anni 449, nam capite i memorantur aliæ litteræ ad eosdem Constantinopolitanos jam directæ per Epiphanium ac Dionysium. Indicatur autem

A pta sit, sed facta de Verbo in carnem converso atque mutato: quæ tria falsa et vana (h) Apollinaristarum hæreticorum tres partes varias protulerunt. Nec dicimus quod beata Virgo Maria hominem sine Deitate conceperit, qui creatus a Spiritu sancto postea sit susceptus a Verbo, quod Nestorium prædicantem merito justequè damnavimus; sed dicimus Christum Dei Filium, Deum verum, natum de Deo Patre sine ullo initio temporis, eundemque hominem verum, natum de matre homine certa plenitudine temporis; nec ejus humanitatem, qua major est Pater, minuere aliquid (i) ejus naturæ, quæ æqualis est Patri. Hoc autem utrumque unus est Christus, qui verissime dixit, et secundum Deum: *Ego et Pater unum sumus (Joan. x, 30)*; et secundum hominem: *Pater major me est (Joan. xiv, 28)*. Hanc fidem, dilectissimi, veram et indissolubilem, quæ sola veros efficit Christianos, quamque, ut intelligimus et probamus, pio studio et laudabili amore defenditis, perseveranter tenete et constanter asserite. 981 Et quoniam oportet (j) vos post divinum auxilium etiam catholicorum principum gratiam promereri, humiliter ac sapienter exposcite ut petitioni nostræ, qua plenariam indici synodum (k) postulavimus, clementissimus imperator dignetur annuere: (l) qua citius, adjuvante misericordia Dei, et sanis fortitudo augeatur, et morbidis, si curari acquiescant, medicina præstetur. (m)

epist. 50 data in idus vel idibus Octobris ipsius anni 449, quam quidem una cum aliis epistolis sub idem tempus scriptis Epiphanium et Dionysium Constantinopolim deferendam accepisse colligimus ex epistola 54, ubi alia epistola 44 ad Theodosium in idus Octobris signata per eundem Epiphanium missa traditur. Prius ergo scripta et transmissa fuit epistola 50, posterius vero hæc epistola 59. Id autem incidisse circa medium Martium anni 450 nonnulla suadent ex epistola 61, scripta die 17 Martii anni ejusdem ad Constantinopolitanos archimandritas Martinum et Faustum, ad quos epistola 51 cum epistola 50 per Epiphanium et Dionysium missa fuerat. Ex epistola nimirum 61 palam fit Leonem accepisse eorum litteras, ex quibus cognovit se per epistolam 51 in synodo exaratam eisdem præstitisse quod expetebant. Id enim innuunt illa capitula primi: *Siquidem inter discretarum spatia longinqua regionum unum sumpserunt corda nostra consilium, ut quod a nobis desiderabatis, eo vobis tempore quo epistolæ vestræ mittebantur occurreret; si lamen dilectioni vestræ tradi scripta nostra potuere, quæ non solum apostolicæ sedis auctoritate, sed etiam sanctæ synodi..... unanimitate directa sunt.* Idem vero nuntius, qui horum archimandritarum litteras ad Leonem attulit, epistolam etiam cleri et populi Constantinopolitani simul detulisse credendus est. Hinc quidem in præsentī epistola 59, cap. 1, Leo similiter scribit ac in epistola 61: *Quod expetistis, ultro præbuimus.* Archimandrite scilicet nec non clerus et populus Constantinopolitanus uno consilio simul ad Leonem litteras dederant in quibus id ipsum expetebatur; et dederunt eodem circiter tempore quo ad ipsos Leo misit epistolas 50 et 51, unde utrisque illorum epistolis simul acceptis Leo similiter respondit, se *jam* per epistolas 50 et 51 Octobri anni præcedentis directas ultro quod expetebant præstitisse, et eodem etiam tempore quo ipsorum epistolæ mittebantur. Igitur tum hæc epistola 59, tum epistola 61 sub idem tempus

EPISTOLA (a) LX.

(b) AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

SYNOPSIS. — *Per Eutychem fidei fundamenta concuti; adversus quem concilium generale Pulcheria annitente celebrari cupit.*

982 LEO episcopus (c) PULCHERIE Augustæ.

Gaudere me plurimum et exsultare in Domino pietatis tuæ scripta fecerunt, quibus evidenter ostenditur quantum catholicam diligas fidem, et quantum hæreticum detesteris errorem. Hæresis quippe est nimis impia et (d) Evangelio veritatis inimica, quæ non portionem aliquam lædere, sed ipsa Christianæ religionis conatur fundamenta convellere, negans sempiterni Patris Filium sempiternum de utero beatæ Virginis matris veram carnem nostræ sumpsisse naturæ, et eos damnatione percellens, qui ab evangelica et apostolica fide nullo deduci errore poterunt, illudque frustra prætendens quod Nicænæ synodi fidem teneat, cujus eum esse constat alienum, gloriosissima Augusta. Unde quia non deserit Ecclesiam suam divina protectio, dicente Domino: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem* 983 sæculi (Math. xxviii, 20); eodemque opere (e) et tempore spiritus Dei et clementiæ vestræ sollicitudinem et curam nostri cordis accendit, ut de remediis procurandis eadem utrique cuperemus: quæ prius (f) poposci, nunc quoque instantius peto, majore utens fiducia deprecandi, posteaquam præsidium venerandæ exhortationis accepi. (g) Spero autem affuturam misericordiam Dei, ut cooperante clementia vestra, pestiferi erroris possit morbus auferri: ut quidquid, ipso inspirante atque auxiliante, potuerit salubriter fieri, cum vestræ fidei laude peragatur: quoniam (h) res (i) humanæ aliter tutæ esse non possunt, nisi quæ ad divinam confessionem pertinent, et regia et sacerdotalis defendat auctoritas. Data decimo sexto kalendas Aprilis, Valenti-

re scriptæ fuerunt; illa vero primum: nam ad eam referri putamus verba epistolæ 61: *Licet plene, quæ semper fuisset atque esset catholicorum sententia, scriptissimus* (nimirum in epistola præsertim 28, ad Flavianum, in qua de catholico dogmate latissime deserit), *tamen nunc quoque ad confirmandas omnium mentes non parum exhortationis addidimus.* Plurimum quidem exhortationis in hac epistola 59 continetur, quæ nunc, id est, paulo ante ipsam epistolam 61 et forte eodem die scripta dicenda est, eademque occasione Constantinopolim directa.

(a) Alias 48. Quæ autem antea 60 erat, nunc 89. Scripta 17 Martii an. 450.

(b) Invenitur hæc epistola in mss. collect. Hisp. Isid. 11, 12, 19 et 21 usque ad 24 ac in exemplo Sighardi.

(c) Mss. codd. Vat. Hisp. et Isid., et alius collect. 11 addunt, *gloriosissimæ atque piissimæ.* Quesnellus in margine notavit: *Hoc exordium fictitiæ epistolæ primæ Xysti II papæ ad Gratium aptatum est ab impostore Isidoro.*

(d) Idem codd. Nat. Hisp. et Isid., cum alio collect. 24, *Evangelicæ veritatis.*

(e) Idem Vat. Hisp. et Isid., *eadem mente spiritus.*

(f) Mss. Vat. collect. 11 et 21. *petivi.*

(g) Vulgati ante Quesn. cum Vindebon. Hisp. et mss. collect. 24, mutata interpunctione præferunt, *sperans affuturam.* Dein duo codd., *quod cooperante.*

A niano Augusto septies, et Avieno, v. cl. consuli bus (j).

EPISTOLA (k) LXI.

(l) AD MARTINUM ET FAUSTUM PRESBYTEROS.

(m) SYNOPSIS. — I. *De litteris ad eos scriptis monet.* — II. *Hortatur ut fidei causam adjuvent, iisque sollicitudinem suam spondet.*

LEO episcopus, (n) MARTINO et FAUSTO presbyteris et archimandritis.

CAP. I. — Bonorum operum et spiritualium studiorum Deum auctorem esse non dubium est; qui quorum incitat mentes, adjuvat actiones. Quod nobis præsentis experimento 984 evidenter apparuit. Si quidem inter discretarum spatia longinqua regionum, unum sumpserunt corda nostra consilium, ut quod a nobis desiderabatis, eo vobis tempore quo epistolæ vestræ (o) mittebantur occurrerit, si tamen dilectioni vestræ tradi (p) scripta nostra potuerit, quæ non solum apostolicæ sedis auctoritate, sed etiam sanctæ synodi, quæ ad nos frequens convenerat, unanimitate directa sunt, ut in his quantam curam totius Ecclesiæ habeamus appareat; hortando scilicet omnium fidelium mentes et clementissimorum principum præsidia ad defensionem fidei postulando: (q) quorum pios et catholicos animos non diffidimus opem atque auctoritatem suam iustis petitionibus præstituros; quo citius, auxiliante Domino, pernicioza hæresis, et dudum sanctorum Patrum auctoritate damnata, quæ nuper Ephesi male adjuta est, auferatur.

CAP. II. — Interim vero det operam, quantum fieri potest, vestra dilectio ut omnibus Ecclesiæ filiis innolescat (r) qui contra impium sensum secundum doctrinam evangelicam et apostolicam prædicemus. Quia licet plene, quæ semper fuisset atque esset catholicorum sententia scripserimus, tamen nunc quoque ad confirmandas omnium mentes non parum exhortationis (s) addidimus. Memor enim sum me

(h) 23, qu. 5, *Res autem humanæ.*

(i) Vat. Hisp. et Isid., *res omnes.*

(j) In antiquis editionibus ex ms. ab Hispanica prodeuntibus additur, *ÆRA CCCCLXXXVIII.*

(k) Al. 49. Quæ autem antea 61 erat, nunc 89. Scripta 17 Martii an. 450.

(l) Exstat in iisdem collectionibus in quibus epistola præcedens.

(m) In codd. collect. Hisp. et Isid. hic titulus præfigitur: *De damnatione concilii Ephesini secundi.*

(n) Editi ante Quesn. ex mss. Vat. Hisp. et Isid. aliisque inde profectis perperam, *Martiano.* Voces et *archimandritis* ex Ratisponensi adjecimus.

(o) *Emittebantur* in Vat. collect. 11 et in Ratisp., qui præterea habet *occurreret.*

(p) Indicat epistolam 51. Confer. annot. 48 (Col. 871, n. m) in epist. 59.

(q) Vindebon. Hisp. perperam, *quorum posset catholicos.* Emendatum vero in Vat. Hisp., *quorum utpote catholicos;* quæ lectio non Leoni, sed emendatori tribuenda est.

(r) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 24 et Sighardo, *quod prædicamus.*

(s) Vat. Hisp. et Isid., *addimus;* male: nihil enim vel parum admodum additur exhortationis. Hæc autem referri ad epist. 59 ostendimus annot. 48 (Col. 871, n. m) in eandem epistolam.

(a) sub illius nomine Ecclesiæ præsidere, cujus a Domino Jesu Christo est glorificata confessio, et cujus fides omnes quidem hæreses destruit, sed maxime impietatem præsentis erroris expugnat; et intelligo mihi (b) aliud non licere quam ut omnes conatus meos ei causæ in qua universalis Ecclesiæ salus infestatur impendam. Ne autem aliqua negligentia occasione scripta nostra ad vos non pertinerint pervenire, (c) exemplaria eorumdem nunc mittenda credidimus: ut nullo modo fidei quam defendimus prædicatio vestræ notitiæ subtrahatur. Data decimo sexto kalendas Aprilis, Valentiniano Augusto septies et Avieno, v. cl. consulibus (d).

EPISTOLA (e) LXII.

(f) THEODOSII IMPERATORIS AD VALENTINIANUM AUGUSTUM.

Qua respondet epistolæ LV.

Domino m VALENTINIANO (g) Augusto THEODOSII.

Et (h) Romæ pervenisse tuam mansuetudinem, etitionem oblatam a Leone reverendissimo patriarcha, (i) in ipso litterarum textu a tua majestate significatum est. Et de tua quidem incolumi (j) in Romana urbe reversione gratias competentes divinæ majestati reddimus, domine sanctissime fili et venerabilis imperator. De his autem quæ dixit memoratus reverendissimus vir indicatum est ad eundem (k) latius atque plenius, sicut arbitrari sumus, et cognovit nos in nulla parte a paterna religione et majorum traditione resilliisse. Nihil enim aliud volumus quam sacramenta paterna per successionem nobis tradita inviolabiliter (l) custodiri, Propter hanc igitur causam, (m) quoniam quosdam cognovimus sanctissimas Ecclesias nocibili novitate turbare, synodum decrevimus Ephesi fieri. In præsentia quippe reverendissimorum episcoporum, cum multa libertate ac integra veritate et indigni sacerdotio remoti sunt, et qui iudicati sunt esse digni suscepti sunt. Nihil igitur ab his contrarium (n) regulæ fidei aut justitiæ factum esse

(a) His verbis Quesnellus postillam affixit: *Papa sub nomini Petri regit Ecclesiam: unde et plurimi Romani episcopi vicarios se Petri nuncupant.* Cum dicitur pontifex Ecclesiam regere *Petri nomine*, potestate et auctoritate eadem regere intelligitur, quam in successores suos eandem omnino cum primatu transisse, uti erat in Petro, et Leo et catholica Ecclesia docet. Hinc nomen *vicarii Petri* non delegatum, sed successorem innuit, qui in Petri locum cum eadem auctoritate successit, ut pluribus optimorum auctorum exemplis ostendere liceret, si hac de re disputatio esset. Legi potest, si libet, annotatio 12 in tract. 15 S. Zenonis lib. II, pag. 191 nostræ editionis Veron. *Nostræ autem Patrol.* tom. XI, col. 439.

(b) Codd. tres collect. 11 et 21, aliter non licere.

(c) Ratisp. addit et in significatione, ut videtur, adverbii *etiam*. Exemplaria plurali licet numero vocat exemplum epistolæ 51, de qua cap. I scripsit: *Si tamen dilectioni vestræ tradi scripta nostra potuere.* Paulo post Vat. Hisp. et Isid. cum mss. collect. 11 et 21, credimus.

(d) Quesnellus hanc notationem in fine subiecit: *Superiore epistola effrenate abusus est epistolarum veterum pontificum consurcinator in epp. Aniceti ad Gallie episcopos; in prima Felicis I ad Paternum; secunda ad Gallie episcopos; Sixti II ad Gratum, et Callixti I ad Benedictum.*

(e) Alias post ep. 47. Quæ autem erat 62, nunc 82. Scripta circa April. an. 450.

(f) Hæc et duæ sequentes epistolæ exstant in sola collectione Chalcedonensi, et in ms. Veneto 79 collect. 22, cui ex Chalcedonensi collectione aliquot epistolæ adjectæ fuerunt. Quoad tempus circa Apri-

gentiæ occasione scripta nostra ad vos non pertinerint pervenire, (c) exemplaria eorumdem nunc mittenda credidimus: ut nullo modo fidei quam defendimus prædicatio vestræ notitiæ subtrahatur. Data decimo sexto kalendas Aprilis, Valentiniano Augusto septies et Avieno, v. cl. consulibus (d).

Δεσπότη ἐμῶ Οὐαλεντινιανῶ αἰωνίῳ Αὐγούστῳ
Θεοδόσιου.

Καὶ ἐν τῇ Ῥώμῃ παραγενῆσθαι τὴν σὴν ἡμερότητα καὶ αἰτίῃσιν προσενεχῆσθαι παρὰ Λέοντος τοῦ εὐλαβεστάτου πατριάρχου, δεδῶλωται παρὰ τῆς σῆς μεγαλειότητος ἐν τῷ αὐτῷ ὕψει των γραμμάτων. Καὶ περὶ μὲν τῆς σῆς ὑγιῶς ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπανοδοῦ χάριτας ἀποδεδοῦσθαι ἀξίως; τῇ θεῷ μεγαλειότητι, δέσποτα ἀγνόησται ἢ καὶ προσκυνητῆ βασιλεῦ. Περὶ δὲ τούτων, ὧν ἐφη ὁ μνημονεύεις εὐλαβεστάτος ἀνὴρ, δεδῶλωται πρὸς αὐτὸν πληττερον, καὶ πληρέστατον, ἡ καθὼς ὑπολαμβάνομεν, 987 καὶ ἐν μηδενὶ μέρει ἔγνω ἡμᾶς ἀπὸ τῆς πατρῴας θρησκείας, καὶ τῆς τῶν προγόνων παραδόσεως ἀκοπηπηδημένοι. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο βουλόμεθα, ἢ εὐχόμεθα, ἥπερ τὸ μυστήρια τὰ πατρῴα. τὰ κατὰ διαδοχὴν ἡμῖν παρεθέντα, ἀνύχθαι φυλαχθῆναι. Διὰ ταύτην τοιγαροῦν τὴν αἰτίαν, ἐπειδὴ τινὰς ἐγνωμεν τὰς ἀγιωτάτας Ἐκκλησίας ἐπιλαβεῖ κανισμῶ θορυβεῖν, σύνδορον ὀρίσαμεν ἐν Ἐφέσῃ γενέσθαι. Διὰ τὴν παρουσίαν τῶν εὐλαβεστάτων ἐπισκόπων μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας, καὶ ὁλοκλήρου ἀληθείας, καὶ οἱ ἐκείνοι τῆς ἱεροσύνης ἀπεκινθήσαν, καὶ οἱ κριθέντες λέλοι προσηδέχθησαν. Οὐδὲν τοίνυν ὑπεναντίον παρὰ τὸ

lem anni 450, vide admonitionem præmissam epist. 55, num. 5.

(g) Vulgati cum Græca versione addunt *semper*; at Latina versio, quam hic ex mss. exhibemus, omittit.

(h) Ita omnes codd. et nostri et Baluzii, eadem ratione qua paulo post habent, *in Romana urbe reversione*, et epist. 57, *Romæ suissemus ingressæ*; quæ imperii interpretis versionem ex Græco demonstrant. In editis emendatum fuit *Romam*, uti recte erat reddendum. Sed hic antiquam versionem, quæcumque fuerit, edendam suscepimus.

(i) Editi post Crabbum, *in ipso principio litterarum a tua majestate*. Haud dubie deerat hic aliquid, inquit Baluzius, in codice quo Crabbus utebatur; et cum videret sensum non esse plenum, vocem *principio* addidit, nimirum male divinans: nam legendum esse *in ipso litterarum textu*, docent antiqua exemplaria. Idem habent et nostri codices, et Græca versio idipsum confirmat. Quesnellus in margine *in eodem contextu litterarum*.

(j) Ita omnes codices Editi, *in Romanam urbem*. Vide annot. 3 (*Supra*, n. d.).

(k) Vulgati, *latius atque plenissime, sicut arbitramur*. Codicum lectionem induximus.

(l) Quidam codices, *custodire*. Græca versio aliorum codicum, et vulgatam lectionem probat.

(m) Vocem *quoniam* in editis omissam ex omnibus mss. supplivimus.

(n) Solus codex Divion. Baluzii, et Quesnellus in margine, *rectæ fidei aut injuste factum*.

ἵ Addere placuit cum mss. Ven. conjunctionem καὶ, quæ conjunctio clariorem mirum in modum atque expeditiorem reddidit sententiam. In vulgatis, καὶ πληρέστατον, καθὼς ὑπολαμβάνομεν ἐν μηδενὶ, εἰς.

cognovimus. Omnis igitur contentio sacro iudicio examinata est. Flavianus autem, qui reus inventus est læsibilis novitatis, (a) debitum recepit. Et hoc remoto omnis pax et omnis concordia regnat in Ecclesiis, et nihil aliud quam veritas viget.

των τοῦ κανόνος τῆς πίστεως, ἢ τοῦ δικαίου, ἐγνωμεγενῆσθαι. Πᾶσα τοιγαροῦν ἀμφιβολία τῷ θείῳ δικαστηρίῳ ἐξήτασται. Φλαυιανὸς δὲ ὁ φωραθεὶς αἴτιος τοῦ βλαβεροῦ καινισμοῦ, τὴν ὀφειλομένην ἑαυτῷ τιμὴν ἀπηνήγατο· καὶ τούτου ἀποκινήθητος, πᾶσα εἰρήνη, καὶ πᾶσα συμφωνία ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις βασιλεύει, καὶ οὐδὲν ἕτερον κρατεῖ, εἰ μὴ καθαρὰ ἡ ἀλήθεια.

EPISTOLA (b) LXIII.

EJUSDEM THEODOSII AD GALLAM PLACIDIAM AUGUSTAM.

Qua respondet epistolæ LVI.

990 Dominæ meæ PLACIDIÆ venerabili Augustæ B THEODOSIUS.

Δεσποίνῃ τῇ ἐμῇ Πακιδίᾳ, προσκυνητῇ Ἀυγούστῃ, 989 Θεοδόσιος.

Ex litteris tuæ mansuetudinis nostra cognovit (c) æternitas quid reverendissimus patriarcha Leo a tua æternitate poposcerit. His itaque litteris indicamus quoniam de his quæ dicta sunt a reverendissimo episcopo plenius atque apertius (d) sæpius scriptum est: ex quibus sine dubitatione manifestum est nihil nos præter paternam fidem, aut dogmata divina, vel definitiones reverendissimorum, qui tam sub divæ memoriæ Constantino in Nicæa civitate, quam dudum nostro præcepto in Epheso congregati sunt, definisse, aut decrevisse, aut intellexisse; sed hoc solum in Epheso consitui jussimus, ut omnes qui nocibili læsione Ecclesias sanctas turbaverunt, digne removerentur. Hæc sunt quæ non ad refractionem, sed ad concordiam et purum vinculum adorandæ religionis a reverendissimis (e) Patribus sunt decreta. Flavianus autem, princeps contentionis hujus, sacra sententia ab ecclesiasticis rebus expulsus est. Hæc igitur sciens tua mansuetudo, domina sacratissima mater et venerabilis Augusta, nihil nos aliquando contrarium a tradita fide sentire, sicut a quibusdam dicitur (f) suspicemini aut cogitetis.

C

Ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς σῆς ἡμερότητος ἢ ἡμετέρα ἔγω αἰωνιότητος, ὅτι ὁ εὐλαβεστάτος πατριάρχης Λέων παρὰ τῆς σῆς ἤτησεν αἰωνιότητος. Τοῦτοις τοιγαροῦν δηλοῦμεν τοῖς γράμμασιν, ὅτι περὶ τούτων τῶν εἰρημένων παρὰ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου, ἐνταλέστερον καὶ σαφέστερον πολλακίς ἐγράφη· ἐξ ὧν ἀναμφιβόλως πεφανέρωται, μηδὲν ἡμᾶς παρὰ τὴν πατρῴαν πίστιν, ἢ τὰ θεῖα δόγματα, ἢ τοὺς ὅρους τῶν εὐλαβεστάτων ἐπισκόπων, οἱ τινες τοῦτο μὲν ἵ ἐκ τῆς θείας μνήμης Κωνσταντίνου ἐν τῇ Νικαίῳν πόλει, τοῦτο δὲ ἡμετέροις προσητάγματι ἐν Ἐφέσῳ συναληθύθασιν, ὀρικνεῖν, ἢ ἀψηφίσθαι, ἢ νενοηκνεῖν. Ἄλλα τοῦτο μόνον ἐν Ἐφέσῳ τετυπῶσθαι, ἵνα πάντες, οἱ τινες τῶ βλαβεροῦ καινισμοῦ τὰς ἐργιότατας ἰθορύθησαν Ἐκκλησίας, ἀξίως ἀποκινήθωσι, προστετάμεν. Ταῦτά εἰσιν, ἃ τίνα οὐκ εἰς ἀνατροπὴν, ἀλλ' εἰς συμφωνίαν, καὶ καθαρὸν σύνδεσμον τῆς προσκυνητῆς θρησκείας, παρὰ τῶν εὐλαβεστάτων τετυπῶσθαι Πατέρων. Ὁ δὲ λεγόμενος Φλαυιανὸς Ἰσαρχὸς τῆς τοιαύτης φιλονεικίας, θεῖα ψήφῳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκδίδεται πρᾶγματων. Ταῦτα τοιγαροῦν εἰδυῖα ἢ σὴ ἡμερότης, δέσποινα ἐγνωτάτη μητῆρ, καὶ προσκυνητῇ Ἀυγούστῃ, μηδὲν ἡμᾶς ποτε ὑπεναντίον τῆς παραδοθείσης πίστεως διανοηθῆσθαι, καθὼς παρὰ τινῶν εἰρηται, ὑπολάβῃ, ἢ λογισθῆται.

EPISTOLA (g) LXIV.

EJUSDEM THEODOSII AD LICINIAM EUDOXIAM.

Qua respondet epistolæ LVII.

992 Dominæ meæ EUDOXIÆ venerabili Augustæ THEODOSIUS.

Ἐσποίνῃ τῇ ἐμῇ Εὐδοκίᾳ τῇ προσκυνητῇ βασιλῆϊ, Θεοδόσιος.

Semper equidem (h) tui desiderii litteris delectamur, (i) et has tota animæ suavitate complectimur, et omnibus tuis petitionibus consuevimus gratanter annuere, domina, (j) sacratissima filia, venerabilis Augusta; sed de præsentii causa, hoc est de Flaviano qui fuit episcopus, quæ in hac causa subsequuta sint, reverendissimo archiepiscopo Leoni perfecte nostra

D

Ἄει μὲν οὖν τῆς σῆς ποθεινότητος τοῖς γράμμασι ἐρπόμεθα, καὶ ταῦτα δὴν ψυχῇ ἠδέως περικτυσομένθα, καὶ πάσαις ταῖς σαῖς αἰτήσεσι μετὰ κολλῆς τῆς χαρῆς εὐθαμεν ἐπινεύειν, δέσποινα ἐγνωτάτη θυγατῆρ, προσκυνητῇ βασιλῆϊ· ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐνεστώτος πράγματος, τουτέστι, περὶ Φλαυιανοῦ, τοῦ ποτε ἐπισκόπου, τὰ τῇ αἰτίᾳ παρακολουθήσαντα τῶ εὐλαβεστάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Λέωνι

suspicietur aut cogilet. Antea vero legebatur optimo sensu, sed barbaramente, ut ex omnibus mss. restituiimus.

(g) Quæ antea erat 64, nunc 84.

(h) Quænellus cum editis Conciliorum in margine, tuæ amabilitatis.

(i) Idem Quæsn. cum iisdem edit. Concil., ac tota animæ suavitate. Cod. Chig., ac ex tota animi sinceritate. Secuti sumus aliorum quatuor nostrorum codicum lectionem, quam et Baluzii mss. approbant.

(j) Sic omnes codd. et editiones ante Romanam, quam secutus Quæsnellus edidit sanctissima.

¹ In ms. Ven., ὑπὸ τοῦ τῆς θείας, etc.

² In marg. edit. Rom., ἵ. πάλιν,

(a) Ita omnes codices et editiones Concil. ante Romanam, in quam inducta fuit lectio a Quesnello aliisque recepta, debitam pœnam recepit.

(b) Quæ antea erat 63, nunc 83.

(c) Ita codices tum nostri tum Baluzii, nec non editi in margine; at in textu, serenitas, et post pauca, a tua serenitate.

(d) Sic mss. et editiones ante Romanam, in qua et sequentibus, sæpe. Quid autem adverbio sæpius inuatur explicabimus in dissert. de epistolis deperditis num. 38.

(e) In editis perperam, presbyteris; et post autem additur qui dicitur. Codicum lectionem dedimus.

(f) Romani editores Conciliorum primi vulgarunt,

mansuetudo significavit. Tuæ vero dulcedini hoc so-
lum approbavimus intimandum, quia memoratus
Flavianus(a)sacro judicio(b)ab humanis rebus abla-
tus est, quatenus totius dubietatis contentio a sacris
removeretur Ecclesiis; (c)et nihil ulterius post hæc
definire possibile est, cum jam ista semel decisa sint.

●●● EPISTOLA (d) LXV

seu

(e) PRECES MISSÆ AB UNIVERSIS COMPROVINCIALIBUS
EPISCOPIS METROPOLIS ARELATENSIS AD S. LEONEM
PAPAM.

SYNOPSIS. — I. Præmissis nonnullis de Ravennii ele-
ctione ac moribus, antiqua Ecclesiæ Arelatensis
privilegia a Leone redintegrari postulant. — II.
Eadem ex variis hujus Ecclesiæ prærogativis confir-
mant, ac præsertim ex S. Trophimi in Gallias
adventu. — III. Civilia Arelatensium jura ac privi-
legia imperatorum commemorant. — IV. Variis
officiorum testimoniis Leonem demulcent.

CAP. I. — Memores quantum honoris et reveren-
tiæ, beatissima sedi apostolicæ, cui vos Dominus
noster Jesus Christus pro meritis sanctitatis voluit
præsidere, semper debitum fuerit, semperque de-
beatur, ordinationem qua sanctus frater et coepisco-
pus noster Ravennius in civitate Arelate post trans-
itum beatæ recordationis Hilarii episcopi, concor-
dantibus omnium votis, ad summum pontificium,
Domino favente, proventus est, missis continuo
(a)litteris apostolatui vestro indicare curavimus. Qui-
bus a beatitudine vestra tanto dignatione et charitate
fuisse responsum, immensas gratias agimus, etsi tan-
tas, quantas debemus, referre non possumus. Notum

(a) Quesnellus in margine, divino.

(b) Ita omnes codices nostri, et Baluzii. Græcus
etiam textus coheret. Editi, ab ecclesiasticis rebus,
ut in epistola præcedenti tum in Græco, tum in La-
tino textu legitur. Sed Theodosius hisce litteris re-
spondens epistolæ 57 Eudoxiæ, eadem formula uti-
tur, quam illa ibidem usurpaverat, ex humanis rebus
potuisset auferri, ubi sane Flaviani mortem, de qua
tum Eudoxia nihil acceperat, indicare non potuit; sed
depositionem ejus intellexit, uti explicavimus annot.
9 (Col. 863, n. (h) in laudatam epistolam 57. Eodem
itaque sensu hanc formulam hic accepit etiam Theo-
dosius: unde corrigendus est Quesnellus, qui hunc
textum de Flaviani morte interpretatus est not. ul-
tima in epistolam nobis 59, ac si ejus mors, quæ
eius præcesserat, a Theodosio hoc loco nuntiata
fuerit.

(c) Restituimus et ex codicibus, ut erat apud Crab-
bum.

(d) Alias post ep. 49. Quæ autem erat 63, nunc 85.
Scripta diu ante Maium an. 458. Exstat hæc epistola
in unica collectione 15 Arelatensi. Vindicatur a
Quesnello in observationibus quas notis præmittit.
Contulimus cum ms. Vallicellano G. 99, apographo
vetustioris codicis Ecclesiæ Arelatensis, ex quo illam
Baronius edidit. Cum nota chronica careat, certum
tempus ignotum est. Solum affirmari potest scriptam
fuisse ante diem 5 Maii anni 450, quo Leo hisce lit-
teris respondit epistola sequenti, et non modico qui-
dem tempore ante. Cum enim hæc Gallicanorum pre-
ces ad Leonem missæ fuerint per Petronium et Regu-
lum, ut liquet ex epistola sequenti cap. 1, hos autem
diu apud se retinuisse S. pontifex affirmet epistola
67 data eodem die 5 Maii, sequitur diu ante Maium
has preces transmissas fuisse. In hac vero temporis
incertitudine, eas sequenti Leonis epistolæ qua iis-

τι τελείως ἢ ἡμετέρα κατοσίμασεν [pro κατοσίμηνην
ἡμετέρας; τῆ δὲ ση γινούσῃ τοῦτο μόνον ἐδοκίμασεν
γινώσκειν, ὅτι ὁ μητρονομήσει; Φλαυιανὸς θεῶν κρίσει τῶν
ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀφῆρηθη· ὅπως πᾶσα ἀμφι-
βολία φιλονεικία ἀπὸ τῶν ἱερῶν Ἐκκλησιῶν ἀποκηνηθῆ· καὶ
οὐδὲν ἕτερον τοῦ λιποῦ μετὰ ταῦτα δυνατόν ὄρισαι περὶ
τῶν ἀπᾶς ἡδὴ τετυπωμένων.

●●● licet nobis ante jam fuerit prædictum sanctum
fratrem et coepiscopum nostrum maxime(g)coronæ
vestræ(h)gratiam morum suorum mansuetudine et
sanctitate meruisse, perceptis nunc tamen beati-
tudinis vestræ litteris, quanta eum charitate comple-
ctamini evidenter agnovimus. Unde præmissis officii
quæ apostolatui vestro jure debentur suggestio-
nem nostram, quæ justitiæ partibus fungitur,
audiendam a corona vestra minime dubitamus:
quippe cum non aliqua nova institui, sed prisca per
vos optamus et antiqua reparari. Nec enim justum
est ut honorem(i)ejus quem, ut probavimus, impense
diligitis, illa res minuat, (j) qua pietatem vestram
alter offendit. Et sane manifestum est Ecclesiæ Are-
latensi divinæ gratiæ favorem adesse, cui talem
habere contigit sacerdotem per quem privilegia di-
gnitatis antiquæ, quæ dolebat sibi (k) pro tempore
diminuta, gauderet in perpetuum recentioribus apo-
stolicæ sedis auctoritatibus reformata.

CAP. II. — Omnibus etenim regionibus Gallicanis
(l)notum est, sed nec sacrosanctæ Ecclesiæ Romanæ
habetur incognitum, quod prima intra Gallias Are-
latensis civitas missum a beatissimo Petro apostolo
sanctum Trophimum habere meruit sacerdotem, et

C dem precibus respondet, præmittendas censuimus.

(e) In laudato ms. Vallic: Preces missæ ab univer-
sis episcopis Galliar. ad Leonem papam. Sed vox Gal-
liar. linea superinducta deleta fuit. Utrum vero in
antiquo codice Arelatensi unde sumptum fuit hoc
apographum ad Baronium transmissum eadem vox
Galliar. desit, an cum eadem litura legatur, igno-
ramus. Baronius et Sirmondus omittunt comprovin-
cialibus.

(f) Indicantur epistolæ 40 et 41 anni præcedentis.

(g) Vide not. 1 Quesn.

(h) Ita cum Quesnello etiam Sirmondus, qui Are-
latensem codicem consuluit. Baronius cum ms.
Vallic., gratia morum suorum mansuetudinem et
sanctitatem meruisse.

(i) Ravennii scilicet, quem Leo sibi probatum tra-
didit epistola 40. Confer. etiam epist. 41.

(j) Ita cum Quesnello cod. Vallic. Aliæ editiones,
quæ pietatem vestram ante offendit. Respicit Hilarii
factum in Celdonii causa, ob quod Leo illum metro-
politico jure privavit, ut liquet ex epistola 40. Hinc
autem cognoscitur hanc Hilarii pœnam personalem
habitam fuisse; ac propterea mox privilegia Are-
latensis Ecclesiæ pro tempore diminuta traduntur.

(k) Nimirum sub Hilario, qui metropolitico jure
exutus fuerat epist. 10, quam pœnam temporalem
fuisse quoad ille viveret, ostendimus in observa-
tionibus ad dissert. 5 Quesnelli tom. II.

(l) Respiciuntur Zosimi litteræ ad episcopos per
Gallias et septem provincias constitutos, quibus Are-
latensis sedis privilegia et jura statuta fuerant ac
exinde omnibus Galliarum regionibus innotuere. Hæc
autem Gallorum preces Zosimi litteris adeo inni-
tuntur, ut nonnumquam ipsa fere earum verba
descripta, præferant.

(m) In eod. marg., ἐκκλησιαστικῶν, L.

exinde aliis paulatim regionibus Galliarum (a) bonum fide et religionis infusum; priusque alia loca ab hoc rivo fidei quem ad nos apostolicæ institutionis fluentia miserunt, meruisse manifestum est sacerdotem, quam Viennensis civitas, quæ sibi nunc impudenter ac notabiliter primatus exposcit indebitos. Jure enim ac merito ea urbs semper apicem sanctæ dignitatis obtinuit, quæ in sancto Trophimo primitias nostræ religionis prima suscepit, ac postea intra Gallias hoc quod divino munere fuerat consecuta, studio doctrinæ salutaris effudit. Cujus honoris obtentu Ecclesiam Arelatensem omnes decessores prædecessoresque nostri velut matrem debito semper honore coluerunt, tenentesque traditionem (b) totam ab hac sibi (c) civitates nostræ sede episcopos postularunt. Ab hujus Ecclesiæ sacerdote tam decessores nostros quam nos ipsos constat in summum sacerdotium, donante Domino, consecratos. Quam quidem antiquitatem sequentes prædecessores beatitudinis vestræ, hoc quod erga privilegia Arelatensis Ecclesiæ institutio vetusta tradiderat promulgatis (sicut et scrinia apostolicæ sedis procul dubio continent) (d) auctoritatibus confirmarunt: credentes plenum esse rationis atque justitiæ, ut sicut per beatissimum Petrum apostolorum principem sacrosancta Ecclesia Romana teneret supra omnes totius mundi Ecclesias principatum, ita etiam intra Gallias Arelatensis Ecclesia, quæ sanctum Trophimum ab apostolis missum sacerdotem habere meruisset, ordinandi pontificium vindicaret. His secundum religionem utitur privilegiis Ecclesia memorata.

(a) Sic cod. Vallicel. cum Baronio et Sirmondo. Quesnellus, *donum fidei*. Quæ autem hic de S. Trophimi missione narrantur, e Zosimi litteris surrepta sunt. Hac vero in re legenda erunt quæ fuisius disse-remus in memoratis observationibus ad dissert. 5 Quesnelli part. II, c. 2.

(b) Quesn. in margine: Forte, *notam*.

(c) Baronii in Sirmondi editiones, *civitatibus*; perperam.

(d) Zosimi epistolæ pro sede Arelatensi editæ indicantur. Litteras autem Romanorum antistitum auctoritates appellatas hinc etiam confirmatur.

(e) Perperam in vulgatis ante Quesnellum atque Sirmondum cum nostro codice Vallicell., *matrimonium Galliarum*. Honorius in Constitutione ad Agricolum an. 418 Arelatem *metropolitanam civitatem* appellat. In hac constitutione continentur pleraque ex his quæ de privilegiis civilibus Arelatensis urbis hoc capite referuntur. Valentiniani autem constitutio de sideratur. Quid vero circa has constitutiones et circuitulum *matris omnium Galliarum* sentiendum sit, explicabimus in observationibus allegatis part. II, c. 4, n. 2 et 3.

(f) Vide not. 2 Quesn.

(g) Cum in sequentibus, *prædecessorum vestrorum auctoritas*, indicet epistolæ Zosimi, in quibus tres provinciæ, Viennensis et duæ Narbonenses, Arelatensi tributæ tantummodo memorantur, dubium exoritur num. hic quoque *trium provinciarum* nomine eadem provinciæ tres solummodo intelligendæ sint, ita ut Viennensis in tribus his comprehendatur. At formulæ, *non solum provinciæ Viennensis, sed etiam trium provinciarum*, has tres ab illa videntur distinguere. Aliunde restituta jam per Bonifacium Zosimi successorem provincia Narbonensi prima episcopo

CAP. III.—Cæterum multa sunt quibus secundum instituta principum cunctis intra regiones nostras civitatibus præferatur. Hæc in tantum a gloriosissimæ memoriæ Constantino peculiariter honorata est, ut ab ejus vocabulo præter proprium nomen, quo *Arelas* vocitatur, *Constantina* nomen acceperit. Hanc clementissimæ recordationis Valentinianus et Honorius fidelissimi principes specialibus privilegiis, et, ut verbo ipsorum utamur. (e) Matrem omnium Galliarum appellando decorarunt. In hac urbe quicumque intra Gallias ex tempore prædictorum ostentare voluit insignia dignitatis, (f) consulatur, suscepit et dedit. Hanc sublimissima præfectura, hæc reliquæ potestates, velut communem omnibus patriam, semper inhabitant. Ad hanc ex omnibus civitatibus multarum utilitatum causa concurretur; et plane ita sibi erga privilegia memoratæ vel Ecclesiæ vel civitatis, divina, ut credimus, dispensatione, omnia consenserunt, ut semper sicut Ecclesia Arelatensis intra Gallias primatum in sacerdotio antiquitatis merito, ita etiam civitas ipsa principatum in sæculo opportunitatis gratia possederit. Unde factum est ut non solum provinciæ Viennensis ordinationem, sed etiam (g) trium provinciarum, contemplatione sancti Trophimi, sicut et sanctorum prædecessorum vestrorum (h) patefacta sibi testatur auctoritas, Arelatensis Ecclesiæ sacerdos ad sollicitudinem semper suam curamque revocarit. Cui id etiam honoris dignitatisque collatum est, ut non tantum has provincias potestate propria gubernaret, verum etiam omnes Gal-

C

Narbonensi, hi episcopi de eadem provincia ad Arelatensem sedem revocanda non videntur cogitasse; cum præsertim S. Leo epist. 10, Bonifacii iudicium laudans, hanc provinciam ab Arelatensi jure alienam declaraverit, ut palam fiet in observ. in dissert. 5, part. II, cap. 2, n. 7. Hi porro episcopi trium provinciarum sunt, Viennensis, Narbonensis secundæ et Alpium maritimarum. Id colligitur ex episcoporum nominibus, quæ sequenti Leonis responsioni præfiguntur. Licet enim cujus sedis episcopi fuerint ibidem non exprimat, aliis tamen ex documentis, quæ hujus ævi episcopos cum suis sedibus exhibent, satis probabile est Constantinum fuisse episcopum Diensem, et Fonteium Vasensem provinciæ Viennensis; Maximum vero fuisse episcopum Reiensem, Aselepium Aptensem, Armentarium Antipolitanum, ac Theodorum Forojuensem in Narbonensi secunda; ad Alpes autem maritimas pertinere Valerianum Cemelensem, Ursum Senecensem, Nectarium Dinensem, et Ingenium Ebrædunensem. Has ergo tres provincias tantum ut Leo Arelatensi sedi præservaret, hi episcopi postulasse videntur; nisi quis forte inter episcoporum Tarantasiæ in Alpiibus Graiis, et hanc quoque provinciam laudatos antistites comprehendisse arbitretur, adeo ut præter Viennensem indicaverint provincias tres, Narbonensem secundam, Alpes maritimas et Alpes Graias. Alpes quidem Graias eosdem etiam fuisse complexos, iudicium Leonis confirmat; cum inter quatuor oppida Arelatensi non concessa, sed Viennensi adjudicata recenseat Tarantasiæ, quæ ad Alpes Graias ex omnibus notitiis pertinet.

(h) Sirmondus, *partefactum*.

lias sibi(a) apostolicæ sedis vice mandata, sub omni A ecclesiastica regula contineret.

CAP. IV. — His itaque omnibus intimatis, et in notitiam 997 beatitudinis vestræ fideli assertione perlatis, quæsumus et obsecramus coronam sanctimoniam vestræ per nomen Domini nostri Jesu Christi, qui in vobis justitiam, patientiam, tranquillitatem et bona totius sanctitatis ac perfectionis elegit, et per beatissimum apostolum Petrum, quem vita et conversatio vestra nobis divino munere redditum credimus, ut quicquid Arelatensis Ecclesia, sicut superius indicavimus (b) vel ab antiquitate suscepit, vel postea auctoritate sedis apostolicæ vindicavit, id omne ad suum pontificium revocare ejusdem Ecclesiæ sacerdotem beatitudinis vestræ auctoritas in perpetuum mansura præcipiat. Ipsi autem vel officiorum causa, vel hujus legationis obtentu, sanctimoniam vestræ nos præsentassemus aspectibus, nisi alios infirmitas, alios anni præsentis penuria ab hac votorum nostrorum cupiditate revocasset. Sed confidimus in Domino Jesu Christo, qui precibus et desideriis nostris effectum promptissimæ pietatis vestræ præstitit, quod qui nunc legationis officio fraudamur, gratiarum postea referendarum per nosmetipsos actione fungemur.

998 EPISTOLA (c) LXVI.

(d) SANCTI LEONIS PAPÆ AD PRÆCEDENTES COMPRO-

(a) Apostolica quædam delegatio hic indicatur Arelatensi episcopo Zosimi litteris concessa, cum præcepit ut quicumque ex qualibet Galliarum parte Romanæ aut alio proficisceretur, ab eodem episcopo formatas acciperet. Jus etiam cogendæ synodi ex alienis quoque Galliarum provinciis ab eodem Zosimo, ut videtur, attributum, hanc delegatam vicem magis magisque constituit. Confer quæ in hanc rem dicemus in observ. ad Dissert. 5, part. II, c. 6, num. 8.

(b) Hæc ad S. Trophimum referuntur, de quo supra annot. 10 (Col. 881, n. (a) Sequentia vero, vel postea auctoritate sedis apostolicæ vindicavit, indicant ea, quæ cum apostolicæ sedis vice Arelatensi episcopo collata antecedenti annotatione memoravimus.

(c) Al. 50. Quæ autem antea 66, nunc 86. Scr. 5 Maii æn. 450.

(d) Invenitur in collectione 15 Arelatensi, in qua exstat superior.

(e) Baronius, secutus antiquæ manus correctionem in codice Vallicellano G. 99, indicatam edidit *Armentario*, cum prima manu legeretur, ut apud Quesnellum *Armentario*. Prætulimus lectionem Sirmondi, quam exhibent etiam subscriptiones epistolæ 99 et inscriptio epistolæ 102.

(f) Baronius cum cod. Vallic., *Unantio*. V et Y in mss. facile commutantur, *Ynantio* legitur in utrisque laudatis epist. 99 et 102.

(g) Cod. Vallicell. *Regulinus*. At in sequenti epistola habetur, *Regulum*.

(h) Male *Vasatensis* in quibusdam codicibus, ut notavit Quesn. in margine.

(i) Vulgati cum mss. Baronii et Sirmondi, *intra Viennensem et Arelatensem provincias*. Quesnellus emendavit ex suo codice: « Unica enim, inquit, erat tunc provincia Viennensis appellata. » Quinam fuerit hic suus codex in postilla non indicat. Sed Thuanum fuisse ex notatione ejusdem huic epistolæ subjecta colligi potest. Sic enim ille: Superius Leonis

CIALIUM EPISCOPORUM METROPOLIS ARELATENSIS PRECES RESPONDENTIS.

SYNOPSIS. — *Sententiam suam S. Leo interponit super antiqua controversia inter Arelatensem et Viennensem Ecclesiam, et cuique suos limites assignat.*

Dilectissimis fratribus, CONSTANTINO, (e) ARMENTARIO, AUDIENTIO, SEVERIANO, VALERIANO, URSO, STEPHANO, NECTARIO CONSTANTIO MAXIMO, ASCLEPIO, THEODORO JUSTO INGENUO, AUGUSTALI, SUPERVENTORI, (f) YNANTIO, FONTEIO, PALLADIO, LEO papa.

CAP. I. — Lectio dilectionis vestræ litteris, quas ad nos filii nostri Petronius presbyter et (g) Regulus diaconus detulerunt, quam benevolum fratri et coepiscopo nostro Ravennio impendatis affectum evidenter agnovimus: siquidem postulatis ut ei quod decessor ipsius merito nimiam præsumptionis amiserat, reformetur. Sed petitionem fraternitatis vestræ B Viennensis episcopus, missis litteris et legatis, sua suggestione prævenerat, conquerens Arelatensem episcopum ordinationem sibi (h) Vasensis antistitis usurpasse. Cum itaque nobis ita et paternarum reverentia sanctorum, et omnium vestrum servanda sit gratia, ut in Ecclesiarum privilegiis nihil convelli, nihil patiamur excidi, consequens fuit ut ad conservandam (i) intra Viennensem provinciam 999 pacem, adhiberetur justitiæ moderatio, quæ nec antiquitatis usum, nec desideria vestra negligeret.

CAP. II. — Consideratis enim allegationibus utriusque partis præsentium clericorum, ita semper intra (j) provinciam vestram, et Viennensem et Arelaten-

rescriptum primus emisit in lucem eminentissimus cardinalis Baronius cum ipso supplici libello et aliis C epistolis quæ res Arelatensis Ecclesiæ attinent: easque accepisse se testatur ex Arelatensi cod. ms. In eumdem nos codicem incidimus, ni fallor; qui quidem in bibliotheca Thuanea asservatur. Etsi enim nonnullæ discriminis notæ appareant, leviores tamen sunt quam ut alter codex credatur a Baroniano, cum quo in cæteris convenit; velut in additione subjecta superiori epistolæ de confirmato Leonis decreto per Symmachum papam. » Hunc vero non eumdem esse codicem ex quo Baronius hanc epistolam edidit, ipsæ variantes lectiones quantumvis leviores ostendunt. Ejusdem quidem collectionis Arelatensis uterque Baronii et Quesnelli codex fuit, sicut et cæteri omnes ad eandem collectionem pertinentes: unde nil mirum si in plerisque conveniant et omnes additionem in fine subjectam exhibeant. Sed lectiones alicubi discrepantes, ac inter cæteras hæc non omnino levis, diversa ejusdem collectionis exemplaria manifestant. Duos hujus collectionis mss. libri bibliothecæ Colbertinæ, in quam Thuanie transierunt, P. Coustantius memorat in præfatione ad tom. I Epist. Roman. pontificum, n. 161. Unus ex his fuit quondam Arelatensis, cujus exemplum diligenter exscriptum, ad Baronium a Fabro transmissum fuit, et in hoc nunc Vallic. G. 99, exstat vulgata lectio, *intra Viennensem et Arelatensem provincias*. Alius autem Thuanus codex a Baroniano diversus erit ille qui correctionem Quesnello suggestit. Hanc autem idcirco amplectimur, quia Leo in hac epistola semper unius provinciam, non duarum meminit, uti patebit ex c. 2, *intra provinciam vestram, reliquæ civitates ejusdem provincie*. Confer annot. sequentem.

(j) Unam provinciam singulari numero, id est Viennensem antea memoratam appellat, intra quam Viennensem et Arelatensem civitates concludit. Hanc provinciam vertram vocat, licet episcopi decem et novem epistolæ inscripti trium saltem provinciarum fuerint.

sem civitates claras fuisse reperimus, ut quarundam A causarum altera ratione, nunc illa in ecclesiasticis privilegiis, nunc ista præcelleret, cum tamen eisdem commune jus quondam fuisse a gentibus proderetur. Unde Viennensem civitatem, quantum ad ecclesiasticam justitiam pertinet, inhonoratam penitus esse non patimur; præsertim cum de receptione privilegii, auctoritate jam nostræ dispositionis utatur; quam potestatem Hilario episcopo ablatam, Viennensi episcopo credidimus deputandam. Qui ne repente semetipso factus videatur inferior, vicinis sibi quatuor oppidis præsidebit, id est Valentiae, et Tarantasiae, et Genavæ, et Gratianopoli, ut cum eius ipsa Vienna sit (a) quinta, ad cujus episcopum omnium prædictarum Ecclesiarum sollicitudo pertineat. Reliquæ vero civitates ejusdem provinciæ, sub Arelatensis antistitis auctoritate et ordinatione consistent: quem pro modestiæ suæ temperantia, ita futurum credimus studiosum charitatis et pacis, ut nequam sibi credat ablatum, quod fratri videat esse concessum. Data III non. Maii, Valentiniano Aug. 7 et Avieno v. c. cons.

1000 In fine hujus epistolæ, hæc quæ sequuntur

Viennensis, Narbonensis secundæ, et Alpium maritimarum, uti ostendimus annot. 16 (Col. 884, n. e) in ep. præcedentem. Num Viennensis provinciæ nomine non civilem, sed ecclesiasticam provinciam intellexit, quæ plures civiles provincias comprehenderet? An præscindere voluit a memorandis iis provinciis, quæ ex decreto Bonifacii ad Hilarium Narbonensem singulis suum habere debebant metropolitam, uti pluribus dicemus in observ. ad dissert. 5 Quesn., part. II, c. 6, n. 5, et seqq. Forte vero S. pontifex eam solam controversiam quæ inter Viennensem et Arelatensem episcopos mota, ad se delata fuerat, et in qua sola allegationes utrinque fuerant productæ, adjudicare in hac epistola voluit; adeo ut hæc de causa præterierit etiam illa quæ circa Arelatensis sedis privilegia antistites in præmissis litteris postulaverant. De sola autem Viennensi provincia quæstio fuit ob ordinationem episcopi civitatis Vasensis, quæ in ea provincia sita est; et in hanc rem allegationes productæ, ac legati utrinque directi.

(a) Ita Quesn. et Sirm. Baronius, *conjuncta*. Cod. Vallicell., *juncta pro quinta*.

(b) Alias 51. Quæ autem antea 67 erat, nunc. 87. Scripta 5 Maii an. 450.

(c) Habetur hæc epistola in codicibus solius collectionis 15 Arelatensis.

(d) Ita cod. Thuanens a Quesnello allegatus, nec non apud Sirmondum. Alias ex Baronio *vezata est*, cum tamen in ms. Vallicellano G, 99, quo Baronius usus est, legatur *incessit*, errore utique librarii, pro *incessitur*.

(e) Suspiciari quispiam posset hic intelligi tractatum a Leone et multis episcopis habitum, cum Valentinianus, Placidia et Eudoxia Februario mense Romam venerunt, de quo vide annot. 7 (Col. 860, n. f) in epist. 55. At ob ejusmodi tractatum, qui Februario mense videtur exactus, Petronium et Regulus usque ad diem 5 Maii retineri non poterant. Alium ergo posteriorem tractatum indicari probabilis est. Conjicimus autem respici tractatum in Anatolii causa, cum scilicet receptis circa Aprilem litteris de ordinatione ejusdem, quæ plurimum negotii facessebat, longiori consultatione opus fuit, qua in maximo rerum periculo utile consilium caperetur, et aptæ instructiones legalis traderentur. Vide epist. 69, c. 2. Id apertius fiet ex annot. 5 (*Infra*, n. s).

verba habentur in codd. Arelatensi et Vallicellano: Hoc præceptum domini Leonis confirmatum est a sede apostolica, præsidebat Symmacho papa, Probo v. c. consule.

EPISTOLA (b) LXVII.

(c) AD RAVENNIUM ARELATENSEM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — Mittit Ravennio celebrem suam ad Flavianum epistolam de incarnatione Verbi Dei adversus Eutychem, ut pro defensione fidei, per eum hæc, vel Cyrilli Alexandrini epistola cunctis Galliæ episcopis fideliter innotescat. Secreta etiam mandata legatis commissa indicat.

Dilectissimo fratri RAVENNIO, LEO papa.

Diu filios nostros Petronium presbyterum et Regulum diaconum in Urbe tenuimus: quoniam et de nostra hoc gratia merebantur, et fidei quæ nunc quorundam errore (d) incessitur, ratio postulabat. Voluimus enim eos nostro interesse (e) tractatui, et universa cognoscere quæ per te cupimus ad omnium fratrum et consacerdotum nostrorum notitiam pervenire, (f) charissime; hoc dilectioni tuæ specialiter delegantes, ut sollicitudine vigilantis tuæ epistola 1001 nostra, quam ad Orientem pro fidei defensione direximus, (g) vel sanctæ memoriæ Cyrilli, quæ

(f) Vocem *charissime*, a Quesnello expunctam, ex codice Vallicellano ac Sirmondo revocavimus, ut in editis legebatur.

(g) Vel pro et aliquando in nostris ms. Leonis usurpatur, ut videre est annot. 22 (893, n. 1) in ep. 80. Certè cum epistola 113, c. 3, ordinato Proterio Alexandrino Leo epistolam se dedisse scripsit ad episcopum, vel ordinatores ipsius, seu clericos, vel et seu pro et accepit: ita enim ad singulos, qui distinctis litteris scripserant, distinctas ex more dedit epistolam, quæ intercideret, uti distinctas habemus ejusdem epistolam 171, 172 et 173 in ordinatione Timothei Alexandrini, qui Proterio successit. Aliud manifestius exemplum præsto est ex epist. 131, c. 1: *Qualia ad clementissimum imperatorem, vel ad ipsum Alexandrinæ urbis episcopum scripta direxerim, subdita huic epistolæ exempla monstrabunt*. Cum indicentur exempla duarum epistolarum 129, ad Proterium Alexandrinum, et 130, ad Marcianum Augustum, quæ quidem supersunt; vel pro et hic quoque sumptum liquet. In re autem præsentis vel pro et adhiberi ei eo cognoscitur quod non ita S. Leo Cyrilli epistolam Gallicanis commendat, ut, si hæc illis Ravennii opera innotescat, permittat suam ad Flavianum epistolam supprimi, quam præcipue recipiendam ac subscriptionibus signandam transmisit, uti colligitur ex epist. 99. Confer. annot. 8 (Col. 893, n. 1) in epist. 70. Innuitur vero Cyrilli epistola secunda ad Nestorium, quæ S. Leo adversus Eutychem usus est, ut liquet ex longiori illo ejusdem fragmento, quod subjectum legitur epistolæ 165 ad Leonem Augustum. Hæc prima hujus epistolæ Cyrilli mentio est in Leonis litteris, sicuti dein in epist. 69 et 70 quæ scriptæ fuerunt in Anatolii causa, et in his (quod maxime observandum est) eadem Cyrilli litteræ una cum celebri Leonis epistola 28, ad Flavianum, pari sollicitudine junguntur et commendantur Orientalibus, ut hic Gallicanis; unde Petronium et Regulum obtractatum in causa Anatolii Romæ diu fuisse detentos, atque de toto negotio instructos, vel ex hoc loco maxime comprobatur. Cur vero inter plura Patrum testimonia, quæ hoc tempore diligenter collecta, legatis hac de causa in Orientem missis tradita fuerunt, et postea subjecta epistolæ 165 vide admonitionem præmissam epist. 28, num. ult.), cur, inquam, hæc una Cyrilli epistola et hic et aliis in locis a Leone potissimum ingeratur, et tanta

nostris sensibus tota concordat, universis fratribus A innotescat : ut (a) certiores effecti contra eos qui incarnationem Domini pravis persuasionibus æstimant temerandam, spirituali se virtute præmuniant. Habes probabilem facultatem, qua cunctis Ecclesiis et Deo nostro episcopatus tui possis commendare primordia, si hæc ita, ut credimus atque mandavimus, impleveris, frater charissime. Quæ autem committenda (b) litteris non fuerunt, cum prædictorum filiorum nostrorum insinuatione didiceris, Domini fretus auxilio efficaciter, **1002** ut diximus, ac laudabiliter exsequeris. Deus te incolumem custodiat, frater charissime. Data III non. Maii, gloriosissimo Valentiniano Aug. VII et Avieno v. c. cons.

1003 EPISTOLA (c) LXVIII.

(d) CERETII, SALONII ET VERANI, EPISCOPORUM GALLORUM, AD S. LEONEM PAPAM.

(e) SYNOPSIS. — *IL. Pro accepta ejus ad Flavianum epistola gratias agunt, quam et per omnes Ecclesias asserunt celebrari. — IL. Illius exemplar a se descriptum mittunt, a Leone corrigendum ac remittendum.*

Domino sancto, beatissimo patri et (f) apostolica

com sollicitudine conjungatur cum epistola 28, ad Flavianum, satis colligitur ex epist. 69 et 70. Euty-chiani scilicet solum Nicænam fidem efferebant atque inculcabant; et cum se ei adhærere, tum vero catholicos suis erroribus inimicos ab ea deviare dictabant. Confer annot. 6 (*Col. 835, n. 8*) in epist. 54. Cum porro iidem Nestorianis essent infensissimi, epistolas Cyrilli, qui Nestorianam hæresim profligaverat, maxime prædicabant. Leo itaque ut omnem Nicæna fidei læsæ suspicionem removeret a catholico dogmate, quod in epistola ad Flavianum vindicaverat, perutilem credidit Cyrilli epistolam secundam ad Nestorium, in qua ille Nicænam quidem fidem explicans eadem tradidit ac in sua epistola 28. Hinc ergo utramque simul junxit, ut ex utriusque collatione idem dogma Euty-chianis contrarium agnosceretur; et simul etiam pateret quam illi perperam Nicænam fidem venditarent, a qua, ipso Cyrillo interpretante, maxime dissidebant. Ex his porro quæ Leo hoc loco tradit missa dignoscitur in Gallias hæc Cyrilli epistola; ac idcirco fortassis ex ea versione quam Leo illuc misit et adhibuit in testimoniis subjectis epist. 165 inserta legitur in antiquissima collectione 5 et in alia posteriori 12, quas in Galliis campactas alibi demonstrabimus. Ex hac porro epistola cognoscimus S. Leonem ad Ravennium misisse tum suam epist. 28, ad Flavianum, tum epistolam S. Cyrilli ad Nestorium. Ex Idacio autem Hispano et cœvo scriptore præterea colligimus transmissam etiam fuisse epistolam ipsius Flaviani ad Leonem cum aliis documentis ad Euty-chianam hæresim pertinentibus: quæ quidem omnia laudatus Ravennius ex Leonis mandato non ad Gallicos solum, sed etiam ad Hispanos episcopos direxit. De Galliis, inquit ille in Chronico ad olymp. 130, *epistolæ deferuntur Flaviani episcopi ad Leonem episcopum missæ cum scriptis Cyrilli episcopi Alexandrini ad Nestorium Constantinopolitanum, de Eutyche Ebionita hæretico, et Leonis episcopi ad eundem responsa: quæ cum aliorum episcoporum et gestis* (forte synodi CP. contra eundem Eutychem) *et scriptis ad Ecclesias diriguntur.* Hinc factum est ut Flaviani epist. 22, quæ incipit *Nulla res*, pluribus Latinis collectionibus et præsertim Hispanicæ inserta fuerit.

(a) Cod. Vallicell. addit *charissime*, et post *præmuniant* addit *Frater*.

(b) Cum pro Anatolii causa scripsisset imperator Theodosius, qui Eutychi patrocinabatur, quædam in eundem imperatorem sive querelæ, sive præcautio-

sede dignissimo papæ LEONI CERETIUS, SALONIIUS et VERANUS.

CAP. I. — Recensita epistola beatitudinis vestra, quam de fidei instructione conscriptam ad Constantinopolitanum episcopum destinastis, dignum esse censuimus ut (g) tantæ doctrinæ ubertate ditati debitas gratias saltem oblato litterarum officio redderemus. Paternæ siquidem erga nos pietatis vestra sollicitudinem comprobantes, anticipationi curationis vestrae hoc nos magis obnoxios confitemur, quod remediorum beneficia ante malorum experimenta cognovimus. Scientes namque pene sera esse remedia quæ adactis jam vulneribus apponuntur, ut apostolici illis munitionibus induamur, providæ pietatis vocibus (h) præmonetis. Agnoscimus plane, beatissime papa, qua ad nos interiora pectoris vestri peculiari affectione transmiseritis, quorum incolumitati aliorum curatione succurritis; et dum ex aliorum præcordiis infusa antiqui serpentis venena **1004** producitis, quasi in quadam charitatis specula constituti apostolica (i) illa cura ac sollicitudine conclamatis, ne

nes litteris committendæ non fuere. Pseudosynodo enim Ephesinæ, quo totam causam definitam Theodosius contendens epist. 64 aliud concilium recusabat, opponere volebat pontifex præter synodum Romæ habitam etiam Gallicanorum subscriptiones suæ epistolæ ad Flavianum, quæ (etsi serius) transmissæ fuerunt epist. 99. Quin ex cap. 4 hujus epistolæ 99 colligitur, Leonis mentem fuisse ut ipsi Gallicani ad eundem imperatorem scriberent; quod tamen mutatis paulo post rebus ob Theodosii mortem necessarium non fuisse ibidem tradunt. Ex his ergo quæ fuerint mandata secreta Gallicanis legatis tradita satis perspicitur; simulque patet quam commentitia et falsa sit interpretatio hujus loci a Quesnello alata dissert. 5, part. II, cap. 9, in fine.

(c) Alias post epist. 76. Quæ autem erat 68, nunc 88. Aliquando post Maium an. 450.

(d) Reperitur hæc epistola in mss. collect. 5 et 12. Hanc autem epistolam præcedenti immediate subjicimus, eo quod ob defectum chronicæ notæ certum ejus tempus statuere non liceat, et aliunde post præcedentem Leonis epistolam scripta sit, acceptis scilicet a Ravennio litteris ad Flavianum, quas per Gallias disseminandas idem pontifex antecedenti epistola præceperat. Cum vero sparsis per Ravennium pluribus earumdem litterarum exemplis Leonis doctrina in omnium *Ecclesiarum conventibus celebrari* dicitur, in id sane a transmissis iisdem litteris non modicum tempus excurrere debuit; ac propterea hæc epistola aliquot mensibus post diem 5 Maii, quo superiores litteræ datæ fuerunt, scripta dicenda est.

(e) In tabula collect. 5, cap. 65, hic titulus legitur: *Cereti, Salonii et Verani, episcoporum Gallorum ad Leonem papam gratias super doctrinam agentium.*

(f) Ita ex Vindebonensi collect. 5. Vulgati *apostolicæ sedis*. In eodem codice Verranus cum duplici *rr* scribitur. Qui autem fuerint Ceretius, Salonius et Veranus, Quesnellus in notis fuse perquirat.

(g) Idem cod., tanta.

(h) Duo codd. collect. 12, Vat. 1340 et Venet. 469, alia interpunctione, *præmoniti, agnoscimus, etc.* Retinuimus vulgatam lectionem, quæ est in cod. Vindebon. collect. 5, quæque videtur respicere illa epistolæ præcedentis, quibus Ravennio Leo suam epistolam 28 ad universos episcopos dirigendam præcepit, ut *certiores effecti contra eos qui incarnationem Domini pravis persuasionibus æstimant temerandam, spirituali servitute præmuniant.* Postea codices, *transmiseritis.*

(i) Mss. collect. 12 delent illa.

inopinantibus improvisus hostis adveniat, ne vulnere A locum præbeat incauta securitas, domine sancte, beatissime pater, et apostolica sede dignissime papa. Magna præterea et ineffabili quadam nos peculiare tui gratulatione succrescimus, quod illa specialis doctrinæ vestræ pagina ita per omnium Ecclesiarum conventicula celebratur, ut vere consona omnium sententia declaretur, merito illic principatum sedis apostolicæ constitutum, unde adhuc apostolici spiritus oracula reserentur.

CAP. II.— Idcirco si dignanter admittitis, deprecamur ut opus et præsentibus et futuris temporibus profuturum, quod nos asservandi studio foliis mandare curavimus, sanctitas vestra percurrere, et si quid (a) librarii errore defuerit, emendare dignetur; vel, si salutarem lecturis omnibus paginam aliquo studii vestri accumulastis augmento, id ipsum addi libello huic sollicita pietate jubeatis: ut non solum plures sancti episcopi fratres nostri per Gallias, verum etiam multi ex laicis filii vestri, qui epistolam istam magnopere pro veritatis manifestatione desiderant, remissam ad nos, et sancta manu vestra emendatam transcribere, legere et tenere mereantur. (b) In rem missos, si dignum ducitis, redire mox cupimus: ut quia incolumitas vestra exsultatio et salus nostra est, citius ad nos relatu desiderabili salutis vestræ gaudia recurrant. Et alia manu: Memorem coronam vestram humilitatis nostræ Christus Dominus longæva ætate conservet, domine sancte beatissime Pater, et apostolica sede dignissime Papa.

Ceretius susceptus vester apostolatium vestrum saluto, commendans me orationibus vestris.

1005 Salonius venerator vester, apostolatium vestrum in Domino saluto, orationum vestrarum subsidia deprecans.

(a) Ex epistola scilicet ad Flavianum, quam Leo ad Ravennium miserat per Gallias disseminandum, plura exempla transumpta fuere, et in exemplo quod ad Ceretium, Salonium atque Veranum missum fuerat, si quid librarii errore defuerit, emendandum efflagitant. Leonem quidem hoc exemplar emendasse quam accuratissime ex eo patet quod episcopos provincie Mediolanensis idem pontifex monuit ut ejusdem epistolæ exemplar a Ceretio procurarent. Vide epist. 97, c. 2.

(b) Codices collect. 12, Ire missos... ac redire mox cupimus. Quesnellus cum codd. collect. 5, In re missos. Anteriorum editorum lectionem prætulimus.

(c) Al. 52. Quæ autem antea 69 erat, nunc 89. Scripta 16 Julii an. 450.

(d) Exstat hæc epistola in mss. collect. Hisp. Isid. 11, 12, 18, 19 et 21, usque ad 24, ac in exemplo Sighardi.

(e) In collect. Hisp. hic titulus legitur: *Item Leonis papæ ad Theodosium Augustum, ubi scribit ut id quod de incarnatione Filii Dei ab Anatolio Constantinopolitano episcopo prædicatur agnoscat, et universale concilium in Italia fiat.*

(f) Vox semper deest in ms. Vindebon. Hisp. In aliis nonnullis omittitur etiam Augusto.

(g) Mss. collect. 21. Per omnes quidem vestræ pietatis epistolas. Plures autem Theodosii epistolæ pro Nicænæ synodi custodia in Occidentem directæ, quæ hic indicantur, sunt duæ ad Leonem, altera paulo post Ephesinum latrocinium scripta, cui Leo respon-

Veranus cultor vestri apostolatus, beatitudinem vestram saluto, et ut pro me oretis peto.

EPISTOLA (c) LXIX.

(d) AD THEODOSIUM AUGUSTUM.

(e) SYNOPSIS. — I. *Consensum suum ad ordinationem Anatolii CP. suspendit; professionem fidei exigit.* — II. *Petit ut idem hæreticorum communionem abdicet, communi fidei subscribat. Legatos mittit. Synodum postulat intra Italiam fieri,*
LEO episcopus THEODOSIO (f) semper Augusto.

CAP. I.— (g) Omnibus quidem vestræ pietatis epistolis, inter eas sollicitudines quas pro fide patimur, spem securitatis nobis maximam præstitistis, Nicænum commendando concilium: adeo ut ab illo, sicut sæpe jam scribitis, non patiamini sacerdotes Domini deviare. Sed ne aliquid in præjudicium catholicæ defensionis viderer egisse, de ordinatione ejus, qui Constantinopolitanæ cepit Ecclesiæ præsidere, nihil interim in alterutram (h) partem temere rescribendum putavi, non dilectionem negans, sed manifestationem catholicæ veritatis exspectans. Quod æquanimiter ferat, 1006 obsecro, vestra clementia: ut cum talem se erga fidem catholicam qualem cupimus approbarit, de sinceritate ipsius (i) et copiosius et securius gaudeamus. Ne vero aliqua illum de nostro animo mordeat sinistra suspicio, occasionem totius difficultatis amoveo, nec aliquid exigo quod arduum videatur aut (j) dubium; sed ad id quod nullus catholicorum refutet invito. Noti enim sunt per universum mundum atque manifesti, qui ante nos, sive Græca, sive Latina lingua in catholicæ veritatis prædicatione fulserunt, ad quorum (k) scientiam atque doctrinam quidam etiam nostræ ætatis accedunt, de quorum scriptis par et multiplex profertur instructio. Quæ sicut Nestorianam hæresim destruxit, ita

dit epist. 54, altera cum de ordinatione Anatolii ad eundem pontificem scripsit, cui is nunc responsum dat: nec non imperialis epist. 63, ad Placidiam Augustam. Cur autem imperator, qui Eutychi favebat, Nicænæ synodum inculcarit, explicavimus not. 6 (Col. 855, n g) in epist. 54.

(h) Editi Leonis addunt tibi. Quesnellus recepit hanc vocem, sed delevit temere, ac præterea pro rescribendum posuit scribendum. Mss. collect. 21 delent tibi et temere. Vat. Hisp. et Isid. solum omittunt temere, at habent rescribendum. Vindebon. Hisp. ignorat tibi, et errore librarii, terre scribendum. Prætulimus lectionem codicis Ratisp., cui concinunt cod. Grim. mss. collect. 24 et exemplar Sighardi, nec non editiones Conciliorum. In epistola sequenti solum dicitur de Anatolio: *Scribere ei interim distuli, non dilectionem negans, sed manifestationem catholicæ veritatis exspectans.*

(i) Addidimus et ex optimo cod. Ratisp.

(j) Vulgati Leonis ante Quesn., ambiguum.

(k) Codex Ratisp., sententiam. Instructio vero quæ ex scriptis Græcorum et Latinorum Patrum collecta par et multiplex traditur, comprehendit tum illam collectionem contra Nestorii impietatem sanctæ memoriæ Cyrillo insertam Ephesinæ synodi gestis, quæ indicatur paulo post; tum præsertim auctoritates ab ipso Leone collectas, et per legatos ad imperatorem transmissas, de quibus loquitur cap. 2. Vide annot. 49 (Col. 891, n k).

etiam hunc, qui nunc (a) repullulat, abscondit errorem. Relegat itaque sollicita quæ a sanctis Patribus incarnationis Dominicæ fides fuerit custodita, semperque similiter prædicata, et cum sanctæ memoriæ Cyrilli Alexandrini episcopi (b) epistolam (qua Nestorium corrigere et sanare voluit, pravæ prædicationes ipsius arguens, et evidentius fidem Nicænæ definitionis exponens, quamque ab eo missam (c) apostolicæ sedis scrinia susceperunt) præcedentium sensui persperexerit consonantem; Ephesinæ etiam synodi gesta recenseat, quibus contra Nestorii impietatem, a sanctæ memoriæ Cyrillo inserta et allegata sunt de incarnatione Domini catholicorum testimonia sacerdotum. Non aspernetur etiam meam epistolam recensere, quam pietati Patrum per omnia concordare reperiet. Cumque a se hoc quod eidem profuturum sit expeti desiderarique cognoverit catholicorum sententiis toto corde consentiat: 1007 ita ut sinceram (d) communionis fidei professionem, absolutissima subscriptione, coram omni clero et universa plebe declaret, apostolicæ sedi et universis Domini sacerdotibus atque Ecclesiis publicandam: ut pacificato per uam fidem mundo, (e) possimus omnes dicere, quod angeli, nato de Maria Virgine Salvatore, cecinerunt: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. II, 14).

CAP. II.— Quia vero et nos et beati Patres nostri, quorum doctrinam et veneramus et sequimur, in unius fidei concordia sumus, sicut provinciarum omnium protestantur antistites, agat clementiæ vestræ devotissima fides, ut quam primum ad nos Constantinopolitani episcopi, qualia (f) debent, probat et catholici sacerdotis scripta perveniant, aperte

A scilicet atque (g) dilucide protestantia quod si quis de incarnatione Verbi Dei aliud aliquid credat aut asserat, quam catholicorum omnium et mea professio protestatur, hunc a sua communione secernat, (h) ut ei fraternam in Christo charitatem merito possimus impendere. Ut autem salubribus (i) curis velocior pleniorque, auxiliante Domino per vestræ clementiæ fidem præstetur effectus, ad pietatem vestram fratres et coepiscopos (j) meos, Abundium et Asterium, sed et Basilium et Senatorem, presbyteros, quorum mihi devotio est probata, direxi, per quos, (k) quæ nostræ forma sit fidei, manifestatis instructionibus quas missimus possitis dignanter agnoscere: ut si Constantinopolitanus antistes in eandem confessionem toto corde consentit, securi, ut dignum est, de ecclesiastica pace lætemur, neque aliquid residere videatur ambiguum, 1008 (l) unde superfluis forsitan suspicionibus laboremus. Sin vero aliqui a puritate nostræ fidei atque Patrum auctoritate dissentiant, concilium universale intra Italiam, sicut (m) synodus quæ ob hanc causam Romæ convenerat, mecum petit, clementia vestra concedat: ut in unum convenientibus (n) omnibus his qui aut ignorantia aut (o) terrore prolapsi sunt, correctionis remediis consulatur, nec cuiquam ultra sit liberum ita (p) Nicænæ synodi facere mentionem, ut ejus inveniatur esse fidei contrarius: quoniam et universæ Ecclesiæ et vestro (q) hoc imperio profuturum est, si unus Deus, una fides (r) et unum sacramentum salutis humanæ, una totius mundi confessione teneatur. Data (s) decimo septimo kalendas Augusti, Valentiniano septies et Avieno v.c. consulibus.

(a) Vulgati Leonis ante Quesn. male repullulat, abscondit errorem. Editi Concil. habent pariter male, sed abscondit. Nostri codices cum Sichardo et Quesnello, ut in textu.

(b) Indicatur epistola secunda Cyrilli ad Nestorium. Confer annot. 5 (Col. 886, n. g) in epist. 67.

(c) Memoratam Cyrilli epistolam ad S. Cœlestinum transmissam fuisse liquet ex epistola 8, apud Constantium pag., 1091. Probata ab eodem pontifice cognoscitur ex epist. 11, pag. 1102. Hinc eam apostolicæ sedis scrinia susceperunt.

(d) Editi ante Quesn. et Sichardus perperam, communionis fidei. Post pauca, et apostolicæ sedi, in Vat. Hisp. et Isid.

(e) Ratisp., possint.

(f) Vat. Hisp. atque Isid., debentur.

(g) Sic melius cum anterioribus editis codd. Vindebon. Hisp. Ratisp., mss. collect. 24 et exemplar Sichardi. Quesnellus et Merlinus, lucide; Vat. Hisp. et Isid. lucide protestantis.

(h) Vat. Hisp. et Isid., ut ejus fraternam in Christo charitatem merito possimus intendere. Infinitum intendere est etiam in Vindebon. Hisp.

(i) Mss. collect. 21, dispositionibus.

(j) Excusi ante Quesn., nostros. Mox in Vat. Hisp., Sabundium; in Isid., Sabulidium pro Abundium; male, ut ex aliis epistolis liquet. Cod. Grim. pro Asterium habet Etherium tum hic tum in duabus sequentibus epistolis. Ratisp. hic Etherium præfert, in sequenti autem epistola Aterium.

(k) Cod. Grim., quæ nostra fides. Quod porro additur, manifestatis instructionibus, quas missimus, com-

plectebatur sane sufficientem paternalium auctoritatum instructionem, quæ ad Theodosium directa traditur epist. 71. Vide ibidem annot. 9 (Col. 896, n. k).

(l) Editiones ante Quesn. cum plerisque mss. etiam Vindebon. Hisp. et exemplo Sichardi, ut de superfluis. Quesnelli lectionem codex Ratisp. confirmat.

(m) Id factum fuerat epist. 44 Leonis et Romane synodi nomine data die 13 Octobris anni præcedentis.

(n) Vindebon. Hisp. delet omnibus.

(o) Ratisp. cum Vat. Hisp. ac Isid., errore, ubi forte omissa fuit initio littera t ob concursum ejusdem litteræ in fine vocis præcedentis. Error ad ignorantiam anteriori voce expressam refertur. Hic autem indicatur vis in Ephesino latrocinio illata, cui nonnulli terrore percussi cesserunt. Vide epist. 44, cap. 1. Hinc retinuumus cum editis Leoninis vocem terrore, cui affinis est vox timore, quæ in editionibus Concil. post Merlinum, ac in exemplari Sichardi legitur. Post pauca ne cuiquam in Vat. collect. 11.

(p) Vide annot. 6 (Col. 855, n. g) in epist. 54.

(q) Vat. Hisp. atque Isid. et mss. collect. 24 delect. hoc.

(r) Conjunctionem et omittunt Vindebon. Hisp. Vat. collect. 14 et Ratisp., qui paulo post habet, una totius mundi confessio teneatur.

(s) Hanc diem, quæ est in antiquioribus editis, et apud Sichardum, nec non in Vat. Hisp. et in mss. collect. 21, 23 et 24, ac præcipue in codice Ratisp. revocandam putavimus. Quesnellus prætulit xvi kal. Augusti, quam chronicam notam in ms. Vindebon. Hisp. Vat. Isid., alio Vat. collect. 14 et in Merlini exemplo collect. 42 reperimus.

1000 EPISTOLA (a) LXX.

(b) AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

(c) SYNOPSIS.— *Anatolii professionem fidei se exspectare. Legatos a se missos in Orientem. Per concilium generale removenda esse omnia scandala.*

LEO episcopus PULCHERIE Augustæ.

Gaudeo fidei clementiæ vestræ, quod religiosum studium dignanter impenditis ut pax ecclesiastica renovetur, quæ quorundam dissensionibus (d) videtur esse turbata. Debetur enim hoc vestræ specialiter gloriæ, ut ablatis omnibus scandalis quæ contra catholicam fidem inimicus (e) excitaverat, una eademque sit per totum mundum confessio veritatis, quæ facilius certiusque reparabitur, si pravorum sensuum nulla semina, nulla vestigia relinquuntur. Quod tamen mearum partium est, præterire non debet, ut scilicet quid de incarnatione Filii Dei a Constantinopolitano episcopo teneatur agnoscam, præsertim (f) cum ordinationem ipsius dura præcesserint, taliaque ad nos debuerit scripta dirigere, quæ illum a contagione hujus qui nuper emersit erroris alienum evidenter ostenderent. 1010 (g) Optans itaque securam cum eo habere concordiam, gratiamque illi fraternæ charitatis impendere, scribere ei interim distuli; non dilectionem negans, sed manifestationem catholicæ veritatis exspectans. Simplex enim est absolutumque quod posco, ut remoto longarum (h) disputationum labore, sanctæ memoriæ Cyrilli Alexandrini episcopi epistolæ, quam ipse ad Ne-

A storium miserat, acquiescat; in qua et errorem Nestorii arguit, et fidem Nicænæ definitionis exposuit; (i) vel epistolæ meæ quæ ad sanctæ recordationis Flavianum episcopum est directæ, consentiat. Quibus (j) vigilanter inspectis, Constantinopolitanus antistes repudiandum sibi, (k) quod ausa est contra puram et singularem fidem imperita insipientia definire, incunctanter agnoscat: quia et mea et sanctorum Patrum de incarnatione Domini concors per omnia et una confessio est. Quam si quis existimaverit non sequendam, ipse se a compage catholicæ unitatis (l) abscidit; cum tamen nos ut in integrum omnia revocentur optemus. Ad effectum vero salubrium dispositionum velocius obtinendum, fratres et coepiscopos meos (m) Abundium et Asterium, sed et Basilium et Senatorem presbyteros probatissimos viros misi, qui clementiæ vestræ formam fidei quam secundum doctrinam venerabilium Patrum prædicamus offerrent, et, remotis circumlocutionibus quibus obscurari veritas solet, 1011 quid de incarnatione Filii Dei a totius (n) orbis probatis sacerdotibus defensum fuisset ostenderent: quos post divinam gratiam sancto vestræ pietatis auxilio dignum est adjuvari, ne in totius Ecclesiæ perturbationem imprudens procedat (o) intentio: cum correctione adhibita omnes oporteat in unius confessionis redire (p) concordiam. A qua si forsitan ab aliquibus discrepatur, universale concilium sacerdotum haberi intra Italiam, clementiæ vestra (q) annitente, jubeatur: quo remota arte fallendi, tandem pateat quid altiore tractatu aut coerceri

(a) Alias 54. Quæ autem antea erat 70, nunc 91. Scripta 16 Julii an. 450.

(b) Est in iisdem collectionibus in quibus superior. (c) In collect. Hisp. hic titulus habetur: *Pro his quæ superius a Theodosio Augusto postulavit.*

(d) Sic omnes nostri diversarum collectionum codices cum Sichardo et Merlino, exceptis Vat. Hisp. et Isid., in quibus, videatur, et Vindebon. Hisp. ac mss. libris collect. 21 qui cum editis etiam Quesnelli, videbatur.

(e) Ita cum editis cod. Grim., Vindebon, Hisp., et mss. collect. 24 ac Sichardus. Ratisp. exciverat. Vat. Hisp. et Isid. alique aliarum collectionum codices, exstruxerunt, cum quibus consentiunt tres Thuanæi a Quesnello in margine allegati.

(f) Lectionem hanc a Quesnello inductam ex ms. Grimanico confirmat præstantissimus cod. Ratisp., cui proprius accedunt cod. Vindebon. Hisp. et mss. collect. 24, inter quæ est Victorinum ab eodem Quesnello citatum; in quibus habetur, ut etiam apud Merlinum atque Sichardum, in ordinatione ipsius dura præcesserint. Reliqui nostri mss. libri ac tres Thuanæi Quesnelli cum cæteris editis, in ordinatione ipsius plura præcesserint. Vide not. 1 ejusdem Quesnelli.

(g) Vat. Hisp. et Isid., Opto.

(h) Duo codd. Quesnelli, unus Thuan. et Grim., ac totidem nostri Ratisp. ac Vatic. collect. 11, dispositionum. Vide not. 2 ejusdem Quesn. Mox pro Alexandrini episcopi Vat. Hisp. ac Isid., Alexandrinæ Ecclesiæ episcopi.

(i) Ita cum Grimanico et Cantabrig. Quesnelli habeat etiam nostri mss. libri Ratisp., utrique Hisp. Vat., Isid., alius Vat. collect. 11 et duo collect. 21. Vulgati antiquiores cum Sichardo, et epistolæ meæ. Hic optionem Anatolio datam putat Quesnellus not. 3, ut vel Cyrilli epistolæ vel suæ subscribat: ac idcirco præferendum putavit vel pro et. Sed vel pro et

C seu etiam sumptum credimus. Confer annot. 5 (Col. 886, n. g) in epist. 67. Enimvero in antecedenti epistola ad Theodosium, qui Eutychi favebat, Leo hanc optionem non indicat, sed absolute, licet modeste, post memoratam Cyrilli epistolam de Anatolio ait: *Non aspernetur etiam meam epistolam recensere.* Subscriptionem quidem hujus epistolæ alibi sæpius inculcat, ut omnino necessariam. Ipsos Gallicanos, quibus una cum suis ad Flavianum litteris Cyrilli epistolam innotescere voluit ex epist. 67, solam epistolam ad Flavianum in synodo suscepisse, ut Leo flagitaverat, liquet ex epist. 99. Idem Anatolius non nisi post subscriptam eandem epistolam anno sequenti receptus fuit, ut probant epistolæ 78, 79 et 80.

(j) Vat. Hisp. et Isid. ac mss. collect. 21, diligenter.

(k) Male in editis cum mss. collect. 24, quod ausus est. Correctionem a Quesnello receptam ex codice Grimanico. confirmant noster Ratisp. et Vindebon. Hisp. Affinis est lectio Vat. Hisp. ac Isid., nec non mss. collect. 11 et 21, in quibus legitur: *Repudianda sibi, quæ ausa est.* Vide not. 4 Quesn.

(l) Varie in mss. habetur. In Ratispon., abscidit; in mss. collect. 21 cum editis ante Quesn., abscidit. Retinimus præteritum tempus a Quesnello inductum ex suis codd., quod in utrisque Hisp. et in Vat. Isid. ac in alio collect. 11 reperimus.

(m) Tres codd. Vat., Hisp., Isid. et alius collect. 11, Sabundium; Grim. pro Asterium habet Etherium, Ratisp., Aterium.

(n) Ratisp. cod. urbis, in quam vocem u pro o perperam irrepsisse videtur.

(o) Vulgati ante Quesn. cum mss. collect. 24 et Sichardo, contentio.

(p) Ratisp., unilatam; et mox, discreparetur.

(q) Editi Quesn. anteriores cum mss. collect. 24, annuente.

debeat aut sanari. Data (a) xvii kalendas Augusti, Valentiniiano Augusto septies, et Avieno v. c. consulibus.

EPISTOLA (b) LXXI.

(c) AD ARCHIMANDRITAS CONSTANTINOPOLITANOS.

SYNOPSIS. — De silentio Anatolii et ordinatorum ejus circa errorum abdicationem conqueritur. De missis legatis pro causa fidei certiores eos facit.

LEO episcopus FAUSTO, (d) MARTINO, PETRO, MANUELI, JOB, ANTIOCHO, (e) ABRAHAMIO, THEODORO, PIENTIO, EUSEBIO, HELPIDIO, PAULO, ASTERIO ET CHAROSO presbyteris et archimandritis, et JACOBO diacono et archimandritæ.

1012 Causa fidei in qua salus Christiana consistit, multa me sollicitudine laborare compellit mentem ne (f) improbitas quæ in suis fuerat amputanda principiis, processu temporis et (g) pertinacior fiat et latior. Nam cum clementissimus imperator talia ad nos scripta direxerit quibus sollicitudinem suam pro pace universalis Ecclesiæ demonstraret, ipse Constantinopolitanus episcopus, et hi qui eundem (h) consecrarunt, præter id quod ad ordinationem novi antiistitis pertinebat, nihil nobis de compressis vel abdicatis erroribus indicarunt; quasi in illa Ec-

clesia nullum scandalum, nulla exstitisset offensio, aut non hinc præcipue fuerit ordinati meritum demonstrandum, si aliena a se, quæ catholicorum sensibus sunt adversa, docuisset. Ne ergo, quod inter longinquas regiones accidere solet, in nimias dilationes (i) tenderet veritatis examen, fratres et coepiscopos nostros (j) Abundium, et Asterium, sed et Basilium, et Senatorem presbyteros, probatissimos viros, ad piissimum principem cum sufficienti paternarum (k) auctoritatum instructione direximus. Quos in omnibus, fratres charissimi, (l) diligentia ac sollicitudine vestra cupimus adjuvari, ut impietas, quæ cæcis ausibus in exitialia abrupta processit, simplices quosque decipiendi ulterius non habeat potestatem; cum aptiore medicina etiam illis cupimus per correctionis remedia subveniri, qui aut imperitia sunt lapsi, (m) aut terrore traducti. Et ideo vos, qui justificamini per fidem, 1013 (n) quia catholicam diligitis veritatem, et de singulari sacramento salutis humanæ per Spiritum sanctum estis edocti, collaborate nobiscum, et quanta potestis devotione (o) salagite ut, falsitate destructa et fidei soliditate 1014 defensa, secura per totum mundum Dei pace (p) potiamur. Data (q) xvi kal. Augusti, Valentiniiano Augusto septies, et Avieno v. c. consulibus.

(a) Hanc chronicam notam, quam exhibuit cod. Ratisp. uti coherentem antecedenti epistolæ, prætulimus lectioni vulgatæ et aliorum codicum xiii kal. Aug. omnes enim ejusdem negotii epistolæ per eosdem legatos transmittendæ eadem die a Leone signari solebant, ut ex aliis exemplis liquet. Forte vero in his codd. disjunctis lateribus numeralis notæ v, perperam scriptum fuit xiii pro xvi kal., uti aliquot mss. in antecedenti, et omnia in sequenti epistola præferunt. Sed optimum Ratisp. nolimus deserere.

(b) Al. 53. Quæ autem antea erat 71, nunc 92. Scr. 17 Julii an. 450.

(c) Invenitur in iisdem collectionibus in quibus duæ præcedentes, excepta collect. 19 Ratisp. Quesnellus addidit a pari, quod nulli nostri codices præferunt, et contextus pluralis numeri hanc epistolam ad omnes simul directam astruit.

(d) Vulgati Quesnello anteriores cum mss. collect. 21, Martiano.

(e) Editi inserunt *Vivantiaco*. Delevimus autem non solum auctoritate utriusque Hisp. et Vat. Isid. atque odd. collect. 11 et 24, verum etiam quia, cum cætera nomina legantur in subscriptionibus synodi Constantinopolitanæ sub Flaviano, solus *Vivantiacus* non apparet. In codd. porro collect. 21, qui carent nominibus *Job.*, *Antiocho*, ex his vocibus *Vivantiaco* perperam scriptum agnoscitur, et utrumque ex diversis mss. in editionibus expressum.

(f) Editi vetustiores cum mss. collect. 24, *pravitas*.

(g) Idem editi, *perniciosior*. Mox *altior* pro *latior* in Vat. Hisp. et Isid.

(h) In iisdem editis, *consecrarant*.

(i) Idem excusi cum nostris mss., *tenderent veritatis examina*. Meliorem Quesnelli lectionem haud deserendam putavimus.

(j) Codd. Vat. Hisp. Isid. et alius collect. 11, *Sabundium*. Mox pro *Asterium* cod. Grim. constanter

habet *Etherium*, ut in duabus epistolis præcedentibus.

(k) Hæ auctoritates sunt sanctorum Patrum testimonia de incarnatione Christi, de quibus vide annot. 9 (928, n. j) in epist. 88, et admonitionem præmissam epistolæ 28. Hac autem occasione eas a Leone diligenter fuisse collectas et ad principem missas ex hoc loco discimus: unde illum ad hujusmodi auctoritates tum Græcorum, tum Latinorum Patrum relegendas hortatur epist. 69, cap. 1. Confer. annot. 8 (Col. 890, n. k) et 19 (Col. 891, n. k) in eadem epistolam.

(l) Codd. collect. 24, *diligentiam et sollicitudinem vestram cupimus adjuvare*. Post pauca unus cod. Vat., *scelestis ausibus*. Dein pro *exitialia* Quesnellus in margine: *Alias, exitiabilia*. Postea *simplices quoque* in utrisque mss. Hisp. et in Vat. Isid. et *altiore pro optiore* in Vindebon. Hisp. et in codd. collect. 21 et 24.

(m) Editi antiquiores cum quibusdam mss., *aut errore*. Quesnelli emendatio placuit, quam in aliis nostris codd. invenimus, quæque cohæret cum saniori lectione epist. 69, in quam vide annot. 23 (Col. 892, n. o).

(n) Editi Quesnello anteriores cum mss. collect. 24 et Sichardo, qui *catholicam*. Cod. Vat. collect. 11, *qua catholicam*. Quesnelli lectionem *quia* approbant utriusque codd. Hisp., Vat., Isid. et nonnulli collect. 21.

(o) Idem excusi cum iisdem codd. collect. 24. Sichardo et cum Vindebon. Hisp., *id agite*.

(p) Vat. Hisp., *potiamini*.

(q) Hanc quoque epistolam die xvii kal. Octobris libenter signaremus ob rationem allatam annot. 47 (supra n. a) in epistolam præcedentem, si alicujus codicis auctoritate fulciremur, et non desideraretur hæc epistola in ms. Ratisp., cujus præsidio diem in anteriori epistola vulgatam emendavimus.

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

1. Quesnellus sequentem epistolam chronica nota expertem collocavit primo loco inter epistolas anni 451, post epistolam 75, ad eundem Faustum scriptam vi idus Novembris an. 450. At epistola 75 exarata fuit, cum proptio Domino multum catholicorum est aucta libertas, nimirum post Theodosii mortem, qui Eutychianis

patrocinabatur. Epistola vero nunc subjicienda scripta fuit, cum aliqua humana ratio seu metus aliquis ab aperta veritatis defensione poterat cohibere: unde pontifex Fausto animus acuens, *Exhortor*, inquit, *tuam beatitudinem, ut non confundaris de Evangelio generationis Domini Jesu Christi*; quod vivum adhuc Theodosium præsumit. Hinc ante Theodosii mortem, quæ incidit exeunte Julio anni 450, vel saltem ante mortis ejus notitiam, quæ ad Leonem pervenit antequam scriberet vi idus Novembris epistolam 75, sequentes litteras datæ videntur.

2. In collectione Chalcedonensi, ex qua una hanc epistolam habemus, describitur cap. 6 post Flaviani epistolam inter Leoninas 22, et ante epist. 23, datam idibus Junii an. 449, ex quo sub tempus lucubrata videri potest. Cum vero Chalcedonensis collectionis auctor exactum temporum ordinem non usquequaque servaverit, ut ex aliis documentis liquet, locus huic epistolæ in ea collectione tributus, cogere non debet: cum præsertim prima epistolæ verba, *Gratum semper est mihi tuam alloqui charitatem*, indicent jamdiu inter Leonem et Faustum intercessisse litterarum commercium, quod ab initio Eutylianæ causæ cœpisse videtur. Inter epistolas quæ ad nos pervenere, prima ad Faustum et cæteros archimandrita est epistola 32, data idibus Junii an. 449. Deinde alia ad eundem, scilicet epist. 51, ex Romana synodo scripta idibus Octobris anni ejusdem; et hæc est prima post latrocinium Ephesinum, quando Theodosio patrocinante Eutylianorum vis et impotentia innotuit. Post hanc sequitur epistola 61, ad Faustum et Martinum, exarata die 17 Martii an. 450. Cum in hac Leo memoret eorum litteras, ad se transmissas eodem tempore quo ipse dederat epistolam 51, uti animadvertimus annot. 48 (Col. 871, n. m) in epist. 59, exploratum videtur has Fausti et Martini litteras tunc acceptas, fuisse primas post latrocinium, Ephesium et epistolam 61 fuisse primam epistolam, quam ad eosdem misit post epistolam 51, ac propterea metuens ne hæc epistola 51 ad eos forte pervenerit, hæc prima occasione ejus exemplum ipsi epistolæ 61 adjecit. Hinc sequens epistola 72, qua aliis Fausti posterioribus litteris per Parthenium directis S. pontifex respondet, ante epistolam 61 collocanda non fuit. Cum porro ex dictis vivente Theodosio vel ante notitiam mortis ejusdem tradita fuerit, certus autem dies ac mensis ignorentur, in fine litterarum quæ vivo Theodosio datæ fuerunt eam collocavimus, ita tamen ut affirmare solum possimus eam exaratum inter Martium et Novembrem anni 450.

3. Originale Latinum hujus epistolæ desiderari credimus: Latinus enim textus, quem ex mss. Latinis collectionis Chalcedonensis habemus, versio videtur ex interpretatione Græca: unde, præter nonnulla a Leonis stylo aliena, nota chronica abest, uti deest in omnibus epistolis ejusdem collectionis, quæ a Græco redditæ fuerunt. Hinc primum locum tribuimus interpretationi Græcæ, quæ originalis vicam supplet.

EPISTOLA (a) LXXII.

AD FAUSTUM PRESBYTERUM.

SYNOPSIS. — *Fidem ejus laudat; ad sollicitudinem hortatur.*

1016 Dilectissimo (b) Fausto presbytero LEO episcopus.

Gratum semper est mihi tuam alloqui charitatem, et affectum salutationis exsolvere: quoniam (c) et scio te probabilem et sincerissimæ fidei esse custodem, et qui non circumducitur omni vento doctrinæ, sed in fundamento prophetarum et apostolorum, qui Christus est, firmè consistere: ut cum venerit filius hominis in Divinitate sua ad purgationem totius mundi (d), in electione reperiaris frumentum æternitatis, qui dignus thesaurizari possis in horreis. Susceptis itaque litteris per filium meum Parthenium, reciprocæ salutationem exsolvens, exhortor tuam (e) beatitudinem, filii charissime, ut non confundaris de Evangelio **1018** generationis Domini (f) Jesu Christi filii David, filii Abraham secundum carnem: quoniam hæc fides vincit mundum, quando quis credit quia Christus Jesus est Filius Dei. Si quæ vero fidei quæstiones inveniuntur, admonemus ut de his quæ ad communem utilitatem pertinent latius nobis scribas, libenter (g) suscipientibus qui ista detulerint.

(a) Alias 57. Quæ autem antea 72 erat, nunc. 93. Scripta inter Mart. et Nov. an. 450.

(b) Quesnellus cum editoribus Romanis addit *filio*, quæ tamen vox in anterioribus Leonis editionibus, in Græca versione et in omnibus Latinis editionibus deest.

(c) Editiones Leonis. *Scio te et probabilem*. Secutus sum lectionem edit. Concil., cum sit etiam omnium codicum lectio.

(d) Hic locus usque ad fidem periodi non Leonem, sed interpretem prodit, qui nec satis bene Græcum textum reddidit. Nam aptius ex Græco: *In electione reperiaris frumenti æternitatis, dignus recondi in horreis.*

(e) Sic omnes codices et editiones ante Romanam,

1015 Τῷ ἀγαπητῷ υἱῷ Φαύστῳ πρεσβυτέρῳ Λέων ἐπίσκοπος.

Καχαρισμένον ἐστὶν αἰ ἐμοὶ τὸ τὴν σὴν ἀγάπην προσφέγγεσθαι, καὶ πρὸς τὴν προσηγορίαν τὰ ἕδιστα ἔχω. Ἐπει δὲ οὐκ ἄνωθ' δεδοκιμασμένον σε ἰ τῆς ἀγίας πίστεως εἶναι φύλακα, μὴ περιφερόμενον παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἀλλ' ἐν τῷ θεμελίῳ τῶν προφητῶν καὶ ἀποστόλων, ὃς ἐστὶ Χριστὸς, βέβαιον διαμένειν. Ἴνα ὁπόσοι εἴθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν θεότητι αὐτοῦ πρὸς καθαρισμὸν παντὸς τοῦ κόσμου, ἐν ἐπιλογῇ εὐρέσεις τοῦ αἵτου τῆς αἰδιότητος τοῖς ὀρίοις θησαυρίζεσθαι ἔτις. Ἀποδοθέντων τοιγαροῦν τῶν γραμμάτων διὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐμοῦ Παρθενίου, τὴν ὁμοίαν προσηγορίαν πηρῶ, προτρέπομενος τὴν σὴν τελειότητα, υἱὲ ἀγαπητῆ, ἴνα μὴ ἐπαισχυνθῆς τὸ **1017** εὐαγγέλιον τῆς γενέσεως τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ Δαυὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ κατὰ σάρκα· ἐπειδὴ αὕτη ἡ πίστις ἐνίκησε τὸν κόσμον, εἰ τις πιστεύει, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Εἰ δὲ τινες τῆς πίστεως παρευρέσεις εὐρίσκειντο, ὑπομιμνήσκομαι, ἴνα γράρῃς ἡμῖν πλατύτερον, ἡδέως ἔχοντες· πρὸς τοὺς ἰσχυρὰς διακονίζοντας.

in qua ex Græco, *perfectionem*. Cæterum *beatitudinis* titulus presbyteris a Leone tributus numquam in originalibus ejus litteris inveniatur. In epist. 74, ad Martinum archimandritam et presbyterum, ut erat Faustus, *dilectionis tuæ* vocibus utitur. Interpretatio vel ex hoc confirmatur hominis, qui *beatitudinis* titulo monachos presbyteros appellare solebat.

(f) Quidam codices omitunt vocem *Jesu*, et infra *Christus*, quemadmodum etiam in Græco desiderantur.

(g) Editiones Concil. cum nonnullis codd. addunt *nobis*.

¹ In ms. Ven., τῆς ὑγιουῶς πίστεως. Fortasse re-
ctius.

² In marg. edit. Rom., ἴσως ταῦτα.

EPISTOLA (a) LXXIII.

(b) VALENTINIANI ET MARCIANI (c) AD ARCHIEPISCOPUM ROMÆ LEONEM.

De electione sui et de concilio celebrando.

Victores VALENTINIANUS et MARCIANUS gloriosi triumphatores, semper Augusti, LEONI reverendissimo (d) archiepiscopo gloriose civitatis Romæ.

Ad hoc maximum imperium (e) venimus Dei providentia et electione senatus excellentissimi cunctæque militiæ. Unde (f) pro reverenda et catholica religione fidei Christianorum, cujus auxiliis virtutes nostræ potentia confidimus gubernari, tuam sanctitatem principatum in Episcopatu, divinæ 1019 fidei possidentem, sacris litteris in principio justum credimus alloquendam: invitantes atque rogantes ut pro firmitate et statu nostri imperii æternam Divinitatem tua sanctitas deprecetur, ut et tale propositum atque desiderium habeamus, quatenus omni impio errore sublato per celebrandam synodum, te auctore, maxima pax circa omnes episcopos fidei catholicæ fiat, ab omni scelere pura et intemerata consistens. Actum Constantinopoli, (g) consulatu VII domni Valentini Augusti PP., et Avieni. v. c.

EPISTOLA (h) LXXIV.

(i) AD MARTINUM PRESBYTERUM.

SYNOPSIS. — *Quam bonum sit pro veritate pati, cujus unitatem locorum spatia non scindunt. De legatis mentio.*

LEO episcopus MARTINO presbytero.

Gratias agimus Deo, et multam fiduciam piæ exultationis (j) accipimus, cum dilectionem tuam et

(a) Alias post ep. 57. Quæ autem erat 73, nunc 90. Scripta exeunte Aug. aut initio Septemb. an. 450.

(b) Hæc Marciani imperatoris epistola invenitur in sola collectione Chalcedonensi et in ms. Veneto collect. 22, cui additiones ex Chalcedon. collectione accesserunt. Græcum textum originalem esse non dubitamus ex loci et consulatus notatione, quæ in interpretatione Græca ommissa fuisset, ut in aliis epistolis Græce redditis constanter observatur. Num vero Latinus quoque textus sit originalis, an versio ex Græco, inquiri potest. Certum est imperatorem Marcianum quædam scripsisse Latine et Græce, uti Latine et Græce in ipsa Chalcedonensi synodo allocutus traditur actione 6, pag. 1472. Vide not. o Baluzii. Sic etiam Latine et Græce scriptam videbimus aliam ejusdem imperatoris epistolam 100 ad Leonem. Plura ejusdem generis proferre possemus exempla, si opus esset. Gravitas quidem et dignitas Latine locutionis præsentis epistolæ non interpretem e Græco in aliis epistolis reddendis valde humilem et minus peritum, sed Latinum auctorem præfert.

(c) Ita codd. Latini et Græcus textus, nec non in edit. Concil. Solus Quesnellus, ad episcopum.

(d) Idem Quesnellus cum Græco: *Episcopo*. Lectionem vulgatam Conciliorum ex Latinis codicibus revocavimus.

(e) Cod. Divionensis, *nos venire contigit*. Alii Baluzii codices, *veni*.

(f) Ms. Ver. 57, *pro reverentia*.

(g) Ita optime ex eodem ms. Veron., cui cæteris nostri codd. accedunt, et solum tres Baluzii pro *Avieni v. c.* perperam habent *Avieneni, Albieni, vel Aventeni* vi. Dies et mensis in codd. et in Græco desunt. Cum vero Marcianus hæc in epistola suæ assumptionis no-

Α Νικη και θύλακων του αυτοου και Μαρκιανου, ενδοχοι, τροπικουχοι, διτ βαρβαροι, Αλωνι: τω ευλαδεστατω επισκοπω τη: ενδοχου πολωσ: Ρωμης.

Εις τουτο το μεγαυτον βασιλειον ¹ ηλθομεν Θεου προνοια και επιλογη της υπερφουδου συγκλητου, και παντο του στρατου, εθεν υπερ της ευλαβουδου, και καθολικηθρησκεια της πιστεωσ των Χριστιανων, ου τινοσ τη βοθηεια του ημετερου κρατουσ πεποιθαμεν ιδυνεσθαι την δυναμιν, την τε σην ² αγιωσυνην επισκοπευουσαν, και ερχουσαν της θειασ 1020 πιστεωσ, ιεροισ γραμμασιν εν πρωτοισ δικαιοσ ηγησάμεθα προσειπειν, προτραπομενοι και παρακαλουντεσ, ινα υπερ εδραιοτητοσ, και στασωσ του ημετερου βασιλειου, την αιωνιον θεοτητα ησ ³ λατευη οσιοτησ: δια το και την ημετεραν προθεσιν, και τον ποθον τοιουτον υπαρχειν, ωστε πασησ αρεθουδου πληρησ αποικνηθεισασ, δια τησ ⁴ συγκροτηθεισασ ταυτησ συνδου, σου αυθεντουντοσ, μεγαυτη ειρηνη περι παντα τουδ επισκοπουσ τησ καθολικησ πιστεωσ υπαργηθια, παντο: μυσουσ καθαρα και ασπιλουσ γενομενη. Επραγη εν Κωνσταντινουπολει εν υπατεια του δεσποτου ημων (Βαλεντινιανου του αιωνιου Αγουστου το εδωρομ, και Αλιε:νου των υπατων

catholicam fraternitatem ita spiritu fidei vigere cognoscimus, ut cordibus vestris nihil infirmitatis hæretica possit inferre tentatio: ad quam divinitus destruedam nec deficit, ut scitis, sollicitudo nostra, nec deerit, donec omnipotentis dextera Dei omnia diaboli arma confringat: cui ob aliquid audere permittitur, ut a fidelibus Christi gloria majore vincatur. Si quid autem aut difficultatum intervenit aut mora-

titiam præbeat, ea paulo post electionem ejus scripta fuit. Nonnulli cum Baronio crediderunt Marcianum imperium suscepisse ante mensem Augustum hujus an. 450, eo quod in Cod. Justiniano lex ejusdem imperatoris contra Eutychianos lata tradatur kal. Aug. Valentiniانو VII et Avieno coss. Sed hanc chronicam notam perperam a Treboniano assutum fuisse huic legi ult. de Apostatis patet ex collectionibus Chalcedonensi, Hispanica. etc., in quibus eadem lex integra describitur cum data xv kal. Aug. GP. *Speratio v. c. et qui fuerit nuntiatus coss.*, id est 18 Julii an. 452. Porro Marcianum ad imperium ascendisse die 24 Augusti an. 450 ex Chronico Paschali colligitur. Igitur hæc epistola scripta fuit hoc anno aut Augusto exeunte, aut ineunte Septembri.

h Alias 55. Quæ autem antea 74 erat, nunc 94. Scripta 13 Septemb. an. 450.

i Est in ms. Grim. collect. 18 et in nostris codd. Vat. ac Veneto collect. 12, qui postremi perperam *Martiano* hanc epistolam inscribunt. Notat in postilla marginali Quesnellus: « Non uni Martino inscriptam fuisse a Leone hanc epistolam, sed cæteris partier ejus collegis, patet ex epistolæ contextu. » Sed ad solum Martinum initio scribens, ut indicant verba *dilectionem tuam* mox ad *catholicam fraternitatem*, id est ad omnes Constantinopolitanos, et præsertim monachos catholice sentientes sermonem dirigit.

j Ita ex duobus nostris codicibus collect. 12, ipso exigente contextu, non ut in vulgatis, *accepimus*.

Ms. Ven., ηλθον.

Sic ex codd. Græc. Vat. 1178 et Ottob. 29, pro αγιωσυνην, lectione vulgata.

³ Ms. Ten., λατευουσ.

⁴ In marg edit. Cotel., συγκροτηθησμενησ συνδου.

rum, cum æquanimittate tolerandum est : quoniam A ubi veritas est magistra, numquam desunt divina solatia, fratres charissimi. Quamvis ergo magna locorum intervalla nos dividant, unitate tamen fidei vobiscum sumus, et toto corde Jesum Christum Dominum nostrum verum Deum et verum hominem confitentes, nulla in vobis detrimenta perpetimur, cum de vestræ professionis concordia gloriamur : tantum ut sit auxiliante Domino constantia perseverans, dicente Apostolo : **1021** *Vobis enim (a) donatum est pro Christo, non solum ut in eum credatis, sed etiam ut pro illo (b) patiamini (Philip. 1, 29).* Ad quam fortitudinem sanctarum mentium roborandam, fratres nostros atque legatos, quos pro apostolicæ fidei libertate direximus, et quos dudum apud vos esse confidimus, plurimum credimus profuturos : cum totius actionis nostræ didiceritis affectum, et curam vestram atque consilium (c) pio operi junxeritis. De qua re non necesse est nunc latius scribere, cum jam per supradictos sufficientes (d) epistolas misericordiam, quibus abundantissime omnis catholica fraternitas instruat. Divinæ erit virtutis et gratiæ ut Dei Filius, qui naturam humani generis suam fecit, amplius quam (e) videmus aut sapimus, magnum pietatis suæ asserat sacramentum (1 Tim. III, 16), quod impia temeritas sibi quidem fraudavit, sed rectis cordibus auferre non potuit. Data (f) idibus Septembris, Valentiniano et Avieno v. c. consulibus.

EPISTOLA (g) LXXV.

(h) AD FAUSTUM ET MARTINUM PRESBYTEROS.

SYNOPSIS. — I. *Intolerabile esse scribit Occidentalibus episcopis, quod Ephesi contra fidem actum est.* — II. *Antichristo militare iam Nestorium quam Eutychem; contra quos Ecclesia proficitur non unam naturam, sed unam se adorare personam.*

1022 LEO FAUSTO ET MARTINO presbyteris (i) et archimandritis.

Per MAXIMUM comitem.

CAP. I. — Omnes scribendi occasiones libenter

(a) Sic mss. et Quesnellus. Cæteræ editiones, *datum est.*

(b) Hæc scripta sunt a Leone, dum nondum Theodosii, qui Eutychanis favebat, mortem acceperat; unde catholicos adhuc vexatos præsumit.

(c) Codd. collect. 12 cum editis Quesnello anterioribus ignorant pio. Iste in margine pro operi alias opere.

(d) Id est epistolam 71.

(e) Ita nostri codd. cum editis ante Quesn., apud D quem, *prævidemus.*

(f) Hæc dies, mensis, et consulum notatio deest in ms. Grim. Legitur autem in nostris mss. et in editis. Solum post vocem *Valentiniano* supplendum esset *Aug. VII.* Utrique codices collect. 12 statim post consularem notam addunt, *per Carterium et Asclepiadem diaconos Constantinopolitanum*; corrupte. Cum enim epistola 80, cap. 4, mentio fiat *Casterii*, alias *Carterii* presbyteri, et *Asclepiadis* diaconi Constantinopolitani, legendum credimus *per Carterium, seu Casterium presbyterum, et Asclepiadem diaconum Constantinopolitanum.* Cum porro in iisdem mss. huic epistolæ subjiciatur epistola 78, quæ per hos *Casterium* et *Asclepiadem* Constantinopolim missa fuit anno sequenti idibus Aprilis, censemur hanc notationem ad eandem epistolam 78 potius quam

amplectens, alloqui dilectionem vestram sacerdotali affectione non desino : ut ex ipsa frequentia litterarum possitis agnoscere quantam curam Ecclesiæ universalis habeamus, pro cujus piissima fide studiosius defendenda vestram quoque devotionem oportet laborum nostrorum esse consortem. Nam et per fratres nostros episcopos atque presbyteros, quos pro Christianæ religionis statu misimus, quosque dudum vobiscum esse confidimus, plenissime ex omni instructione quam dedimus potuistis advertere quam intolerabile habetur quod cunctos nostrarum partium sacerdotes, quod profana quorundam insipientia contra sacramentum redemptionis humanæ inferre molita est. Et nunc per filium nostrum Maximinum comitem continuatim vos alloquiis cohortamur, ut quia propitio (j) Domino multum catholicorum est aucta libertas, (k) assumatis constantiam spiritalem contra Antichristi præcursores, dicente beato Joanne : *Omnis (l) spiritus qui conficitur Jesum Christum in carne venisse ex Deo est; et omnis spiritus qui solvit Jesum Christum ex Deo non est, et hic est Antichristus (I Joan. IV, 2, 3).*

CAP. II. — Cui Nestorius et Eutyches sub diversa quidem erroris specie, sed sub eodem spiritu falsitatis militare voluerunt, cum catholica fides apostolicis (m) atque evangelicis inbuta doctrinis utrumque detestetur, utrumque condemnet; quæ ex quo (n) cœternum Patri *Verbo caro factum est (Joan. I, 14)*, quem credit Filium Dei, eundem etiam filium hominis confitetur; et in uno vero Deo ac **1023** vero homine Domino Jesu Christo non unam naturam, sed unam se proficitur adorare personam. In hac fide nobiscum inseparabiliter atque indifferenter uniti, state (o) constanter et viriliter agite; ac si quæ sunt moræ de his quæ poscimus ordinandis, per occasiones tamen, quas fidas gratia divina providebit, litteris nos vestræ dilectionis instruite. Quia multum solatii est, **1024** cum sollicitis animis

ad præsentem esse referendam : neque enim eos clericos bis transmisisse et hoc et sequenti anno ullum indicium, ulla probabilitas est.

(g) Al. 56. Quæ autem erat 75, nunc 95. Die 8 vel 9 Nov. an. 450.

(h) Edita fuit a Quesnello ex ms. Grimanico collect. 48. Nos eandem contulimus cum Ratisponensi collect. 19.

(i) Voces *et archimandritis* adjecimus ex cod. Ratisp. Quesnellus addidit, *a pari*, quod noster codex ignorat, et contextus pluralis numeri excludit.

(j) Ratisp., *Deo*. Idcirco autem *multum catholicorum aucta libertas* dicitur, quia Marcianus novus imperator catholicis favebat. Hoc primum indicium est electionis Marciani, quam quidem Maximinum comitem ejusdem imperatoris ministrum attulisse, ut a Valentiniano approbaretur, satis credibile est.

(k) Quesnellus ex Grimanico, *sumatis*. Magis placuit lectio Ratisp.

(l) Ratisp. omittit *spiritus*, et secundo loco *Christum*.

(m) In eodem codice desunt voces *atque evangelicis*.

(n) Sic noster Ratisp. Quesnellus ex Grim., *æternum Patris*.

(o) Grim. ms. et Quesnellus, *confidenter*. Melius in Ratisponensi.

rerum desideratarum actio nuntiatur. Volumus autem ut hæ litteræ nostræ, quas ad vestram dilectionem misimus, etiam cæteris catholicis innotescant: quo intelligant se quoque ad defen-

sionem fidelium (a) hisce nostris exhortationibus incitari. Data (b) sexto idus Novembris, Valentiniano Augusto septies et Avieno consulibus.

EPISTOLA (c) LXXVI.

(d) MARCIANI IMPERATORIS AD ARCHIEPISCOPUM ROMÆ LEONEM.

(e) *Decimo kalendas Decembris Constantinopoli, domino nostro Valentiniano imperatore nostro piissimo septimum et Avieno clarissimis consulibus, sacræ litteræ missæ sunt a domino nostro Marciano perpetuo imperatore ad sanctissimum episcopum Leonem, quibus significabat eos qui ab eodem viro reverendissimo missi fuerant hilariter juisse susceptos: quare cum omni alacritate eo se conferre dignetur, et synodum celebrare; vel, si hoc ei grave videbitur, suis litteris significet ut, sacris litteris episcopis vocatis, in qua placuerit civitate, fidei convenientia decernantur.*

1025 LEONI reverentissimo episcopo Ecclesiæ (f) gloriosissimæ civitatis Romæ, MARCIANUS.

De studio et (g) oratione nostra sanctitas tua non dubitat: quoniam veram Christianorum religionem et apostolicam fidem firmam volumus permanere, et ab omni populo pia mente servari. (h) Denique securitatem nostræ potentis ex recta religione et propitiatione Salvatoris nostri consistere non ambigimus. Quapropter reverendissimos viros quos ad nostram pietatem sanctitas tua direxit libenter et sicut decebat animo grato suscepimus. Superest ut si placuerit tuæ beatitudini in has partes advenire et synodum celebrare, hoc facere religionis affectu dignetur: nostris utique desideriis vestra sanctitas satisfaciet, et sacræ religioni quæ utilia sunt decernet. Si vero hoc onerosum est ut tu ad has partes advenias, hoc ipsum nobis propriis litteris tua sanctitas manifestet, quatenus in omnem Orientem et in ipsam Thraciam et Illyricum sacræ nostræ litteræ dirigantur, ut ad quemdam definitum locum, ubi nobis placuerit, omnes sanctissimi episcopi debeant convenire, et quæ Christianorum religioni atque catholicæ fidei prosint, sicut sanctitas tua secundum

Τῆ πρὸ δέκα καλανδῶν Δεκεμβρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, τοῦ δεσπότητος ἡμῶν Οὐλαβεντινιανοῦ τοῦ εὐσεβεστάτου ἡμῶν βασιλέως¹ τὸ ὄγδοον, καὶ Ἀβιηνοῦ, τῶν ἰαυ-
προτάτων ὑπῆτων, θεία γράμματα κατεπέμψθη παρὰ τοῦ δεσπότητος ἡμῶν τοῦ αἰωνίου βασιλέως Μαρκανοῦ πρὸς τὸν ἀγιωτάτων ἐπίσκοπον Λέοντα, σημαίνοντα, ὅτι καὶ οἱ ἀποσταλέντες παρὰ τοῦ αὐτοῦ εὐλαβεστάτου ἀνδρὸς ἡδέως ἐδέχθησαν· ὥστε μετὰ πάσης προθυμίας ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις παραγενέσθαι καταξίωσι, καὶ τὴν σύνοδον ἐπιτελέσαι· ἢ, εἰ τοῦτο ἐπαχθεῖς αὐτῷ ὀφθήσῃ, διὰ ἰδίων γραμμάτων δηλώσῃ· ὥστε θείοις γραμμασι, κληθέντας τοὺς ἐπισκόπους, ἐν ᾗ ἂν ἀρεστὴ πόλει τὰ ἀρμόζοντα τῇ πίστει ὁρισθῶσιν.

1026 Λέοντι τῷ εὐσεβεστάτῳ ἐπισκόπῳ² Ἐκκλησίας τῆς ἐνδόξου πόλεως Ῥώμης, Μαρκανός.

Περὶ τῆς σπουδῆς, καὶ τῆς εὐχῆς· τῆς ἡμετέρας, οὐκ ἀμφίβηλλαι ἡ σὴ ἀγιότης· ὅτι περ ἀληθῆ τὴν τῶν Χριστιανῶν θρησκείαν, καὶ τὴν ἀποστολικὴν πίστιν βεβαίαν διαμένειν βουλόμεθα, καὶ παρὰ πάντων τῶν δέμων εὐσεβῆ διανοίᾳ φυλάττεσθαι. Καὶ γὰρ τὴν ἀμεριμνίαν, καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἡμετέρου κράτους, ἐκ τῆς ὀρθῆς θρησκείας, καὶ εὐμενοῦς τοῦ σωτήρος Σιῶν συνιστάται, οὐκ ἔστι ἀμφίβολον. Διὸ τοὺς εὐλαβεστάτους ἀνδρας οὐς πρὸς τὴν ἡμετέραν εὐσέθειαν πέμπομεν ἡ σὴ ἀγιότης, ἡδέως, καὶ ὡς ἐχρήν, λογισμῷ³ ἡδὲ ὑπεδεξιόμεθα. Λοιπὸν ἔστι, ἵνα εἰ ἀρεσκῇ τῇ σὴ δσιότητι ἐπὶ ταῦτα τὰ μέρη παραγενέσθαι, καὶ τὴν σύνοδον ἐπιτελέσαι, τοῦτο ποιεῖν τῷ περὶ τὴν θρησκείαν ἔρωτι καταξιώσῃ. Καὶ γὰρ ταῖς ἡμετέρας ἐπιθυμίαις ποιήσει τὸ ἱκανὸν ἡ σὴ δσιότης, καὶ τῇ ἱερῇ θρησκείᾳ τὰ χρήσιμα διατηρήσει. Εἰ δὲ ἐπαχθεῖς τοῦτο ἔστι, τὸ, σὲ πρὸς ταῦτα παραγενέσθαι τὰ μέρη, τοῦτο αὐτὸ ἡμῖν ἰδίοις καταμηνύσει γράμμασιν ἡ σὴ ἀγισσύνη· ὥστε πρὸς ἅπασαν τὴν Ἄνατολὴν, καὶ τὴν Θράκην, καὶ τὸ Ἰλλυρικὸν, θείαις ἡμετέρας⁴ ἀποσταλήσων· αἱ προσφωνήεις· ὅπως ἐπὶ τινι ὀρισμένῳ τόπῳ ἐνθα ἂν ἡμῖν βόζη, πάντες οἱ ἀγιώτατοι ἐπίσκοποι παραχθέντων· καὶ

(a) Ratisp., iisdem.

(b) Idem codex, v idus.

(c) Alias post epist. 71. Quæ autem erat 76, nunc 96. Scripta 22 Nov. an. 450.

(d) Est in mss. collect. Chalcedon. 17 et 22, in quibus ad archiepiscopum legitur, sicut etiam in titulo Græco; non ad episcopum, ut in editione Quesnelli.

(e) In codicibus Latinis nulla synopsis huic epistolæ præmittitur; at legitur in mss. Græcis, ex quibus editores Romani Græcum textum vulgarunt, et ex synopsis Græca hanc Latinam reddidere. Solum pro Decembris, qui mensis in Græco legitur, perperam correxerunt, Septembris, eo quod ex erroneo consularu ejusdem legis Marciani, imperium ante diem 24 Augusti ab eo assumptum, et has litteras paulo post assumptionem ad imperium scriptas crediderint. Epistola quidem 74 data fuit statim post sus-

ceptum imperium, ad quod eum evectum fuisse die 24 Augusti ex Chronico Paschali Antonius Pagius ostendit. Hæc autem epistola post legatorum adventum exarata fuit, quem in mensem Novembrem incidisse ex hisce litteris discimus.

(f) Ita nostri quinque codices. Vulgati, gloriosæ. Cod. Divion. et Quesnellus in margine, reverendissimæ.

(g) Editi in margine ex Græco, rolo nostro.

(h) Vulgati item in margine ex Græco, etenim. Mox pro securitatem quidam codices habent sollicitudinem.

¹ Lege, τὸ ἕβδομον.² In vulgatis non apparet vos ἐκκλησίας; nos addimus ex ms. Ven. potissimum et ex Latino textu.³ Ms. Ven., ἡδέως.⁴ Edit. Rom. in margine, ἀποσταλήσονται [F. leg. ἀπόσταλήσονται].

ecclesiasticas regulas (a) definiuit, sua dispositione A
declarent (b).

Ἐπερ τῆ τῆς τῶν χριστιανῶν θρησκείας εἰρήνη, καὶ τῆ καθο-
λικῆ πίστει συμπεροῦσι, καθὼς ἡ σὴ ἀγιοσύνη κατὰ τοὺς
ἐκκλησιαστικούς κανόνας διατύπωσε, κατατεθήσονται.

EPISTOLA (c) LXXVII.

PULCHERÆ AUGUSTÆ (d) AD SANCTISSIMUM ARCHIEPISCOPUM ROMÆ LEONEM.

1028 (e) *Missæ sunt etiam (f) divinæ syllabæ a divinæ memo-
riæ Pulcheria ad eundem virum sanctissimum,
nuntiantes Deo amicissimum archiepiscopum Con-
stantinopolitanum Anatolium, omni errore seposito,
epistolæ nuper missæ ad sanctæ memoriæ Flavia-
num absque ulla mora subscripsisse, et (g) sustineri
jam ut quædam synodus fieret in partibus Orientis;
corpus vero ejusdem sanctæ memoriæ Flaviani Con-
stantinopolim fuisse perductum, ut in basilica apo-
stolorum sepeliretur. Episcopi etiam, qui unanimes
erant sanctæ memoriæ Flaviano, (h) et ad exsilium
fuerant destinati, et hos revocandos fore, ut ad re-
cipiendas Ecclesias suas synodi sententiam susti-
nerent.*

1030 LEONI reverendissimo episcopo Ecclesiæ glo-
riosæ civitatis Romæ, PULCHERIA venerabilissima
Augusta.

Litteras tuæ beatitudinis (i) cum decenti omni epi-
scopo veneratione suscepimus : per quas tuam fidem
puram et talem cognovimus, qualis debet cum sancti-
tate sacro præberi templo. Ego vero similiter ac
meus dominus tranquillissimus imperator, meus con-
jux, in eadem semper et mansimus et manemus,
omnem pravitatem atque pollutionem et maleficium
declinantes. Sanctissimus igitur gloriosæ Constanti-
nopolis episcopus Anatolius in eadem fide permansit
atque religione, et tuarum litterarum apostolicam
confessionem complectitur, illo errore sublato qui ab
aliquibus nunc ortus est, sicut ex ejus quoque litteris
clarius tua sanctitas agnoscere poterit ; et epistolæ
namque similiter catholicæ fidei, quam ad sanctæ
memoriæ Flaviani episcopum tua beatitudo direxit,

(a) Ita nostri et Baluzii codices, concinente Græco
textu : qua lectione indicatur id declarandum in ge-
nerali concilio quod religioni et fidei prosit, sicut
Leo antea in sua præsertim ad Flavianum epistola
definierat. Similem sententiam præfert etiam se-
quens epistola Pulcheriæ ; ubi de catholica confe-
ssione a concilii Patribus decernendum affirmat te
autem, quod quidem solemnem receptionem litterarum
Leonis ad Flavianum in Chalcedonensi factum fuit.

(b) Tempus hujus epistolæ, id est diem 22 Novem-
bris an. 450, nobis conservavit titulus, quem ex
Græcis codd. loco synopsis præstiximus.

(c) Al. post epist. 58. Quæ autem antea 77 erat,
nunc 102. Sub idem tempus quo præcedens

(d) Exstat in iisdem codicibus in quibus præcedens
invenitur, et in his archiepiscopum legitur, non epi-
scopum, ut Vulgati cum Græco præferunt.

(e) Hæc synopsis invenitur in mss. libris Latinæ
collectionis Chalcedonensis, qui integram et perfec-
tam Rustici editionem continent, cujusmodi sunt
tres Baluzii et noster Chigianus 483. Deest autem in
Vat. 1323 et 4166, qui quædam Rustici præferunt,
quædam prætereunt. In antiquissimo Veron. 57 et
Veneto S. Marci 79, hæc synopsis aliis verbis ex-
pressa præmittitur : *Incipit epistola Pulcheriæ Au-
gustæ ad eundem sanctissimum archiepiscopum Romæ
Leonem, quæ significat reverentissimum Anatolium
Constantinopolitanum, errore relicto, episcopum con-
firmatum subscriptione maxime epistolæ ejus dogma-
ticæ ad S. Flavianum directæ, cujus Flaviani etiam
corpus significat suæ sedi perductum, et in Apostolo-
rum basilicam depositum et ultia quæ tenor sacrorum
apicum ejus demonstrat.*

1027 Θεία συλλαβαί ἀπεστάλησαν γὰρ κατὰ τῆς
θείας μνήμης Πουλχερίας πρὸς τὸν αὐτὸν ἀγιώτατον
ἄνδρα, μνηύουσαν τὸν θεοφιλέστατον ἀρχιεπίσκοπον
Κωνσταντινουπόλεως Ἀνατόλιον, χωρισθείσης πλάνης,
ἐναγχος τῆ πεμφθείσῃ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν τῆς ἁγίας
μνήμης Φλαυιανῶν, ἄνευ τινὸς μελίτημοῦ ὑπογεγρα-
φέναι· καὶ τινὰ ἦλθ ἐν ταῖς τῆς Ἀνατολῆς μέρεσι σύν-
οδον εἶναι ἐπιτελεστέαν. Κοί τὸ λείψανον δὲ τοῦ αὐτοῦ
τῆς ἁγίας μνήμης Φλαυιανοῦ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
κατηνέχθη, ἐν τῇ τῶν ἀποστόλων βασιλικῇ κατατα-
θῆσόμενον· καὶ οἱ ἐπίσκοποι δὲ, οἱ ὁμοιοῦσαντες τῷ
τῆς θείας μνήμης Φλαυιανῶ εἰς ἔξορίαν ἦσαν ἀποστα-
λέντες, τούτους ἀνακλητήους πρὸς ἀναληψίας τὰς
ἰδίας ἐκκλησίας, συνόδου ἀναμενοῦντας τὴν ἀπόφασιν.

1029 Λέοντι τῷ εὐσεβεστάτῳ ἐπισκόπῳ τῆς ἐκκλησίας
τῆς ἐνδόξου πόλεως Ῥώμης κατὰ τῆς δεσποίνης ἡμῶν
Πουλχερίας, καὶ σεβασμιωτάτης βασιλίδος.

Τὰ γράμματα τῆς σῆς μακαριότητος μετὰ τῆς προ-
πούσης παντὶ ἐπισκόπῳ σεβασμιότητος ὑπεδέξαμεθα, δι-
ὄν τὴν πίστιν καθαρῶς, καὶ τοιαύτην ἐπέγνωμεν, ὅποιαν
ὄφειλε μετὰ ἀγιότητος τῷ θεῷ παρέχεσθαι ναφ. Ἐγὼ δὲ
ὁμοίως, καὶ ὁ δεσπότης, ὁ γαληνότατος βασιλεὺς, ὁ ἐμὸς
σύζυγος, ἐν τῇ αὐτῇ διὰ παντὸς καὶ διεμείναμεν, καὶ
διαμένομεν, πᾶσαν σεβασμιότητα, καὶ μισοῦν, καὶ φαρμα-
κείαν ἐκκλίνοντες. Ὁ ἀγιώτατος τοῖνον τῆς ἐνδόξου Κων-
σταντινουπόλεως ἐπίσκοπος Ἀνατόλιος ἐν τῇ αὐτῇ διέμεινε
πίσται τε καὶ θρησκείᾳ, καὶ τῶν σῶν γραμμάτων τὴν
ἀποστολικὴν ὁμολογίαν περιετύσσεται, τῆς πλάνης ἀπο-
θληθείσης ἐκείνης, ἣ τις κατὰ τινῶν νῦν ἀνέκυψε· καθὼς
καὶ ἐκ τῶν αὐτοῦ γραμμάτων ἐστὶ σαφέστερον ἐπιγῶναι ἢ
σὴ δύναται ἀγιότης· τῆ τε γὰρ ἐπιστολῇ ὁμοίως τῆς κα-
θολικῆς πίστεως, ἣν τινὰ πρὸς τῆς ἁγίας μνήμης Φλαυια-

(f) Ita cod. Chigianus collect. Chalced. ex integra
editione Rustici, uti etiam in Græco. Editi, *sacræ
litteræ.*

(g) Ita exemplaria ejusdem Rustici. Vulgati, *susti-
nere.*

(h) Conjunctionem et hoc loco necessariam, quæ
deest in mss. Baluzii, reperimus in codice Chigiano,
et fuit etiam in illo ms. ex quo ab editoribus Con-
cilio vulgata fuit.

(i) Vulgati, *cum omni decenti omnem episcopum veneratione*,
nullo nostro vel Baluzii codice suffragante. Cod. Divion.
ipsius Baluzii, *cum decenti omni episcopi veneratione*.
Prætulimus lectionem quinquæ nostrorum mss. et aliorum duorum Baluzii. Leonis
litteræ, quæ hic a Pulcheria memorantur, sunt epi-
stola 70.

(j) Cum propositi nostri sit proferre veterem ex
Græco versionem, quæcumque fuerit ; retinimus et
epistolæ, licet ex Græco reddendum fuisset, uti etiam
contextus exigit, *etenim epistolæ* : et mox adjecimus
ex mss. particulam *namque*, quam ut incongruam
editores omiserunt.

¹ In marg. edit. Rom., ἀπεστάλῃσαι (leg., ἀπεστά-
λησαν) παρὰ.

² Ms. Ven., ἀρχιεπίσκοπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

³ Ita sanavimus hunc locum, sequentes, ductum
cod. Ven., qui habet, ὑπογεγράφειν, addendo scilicet
unam diphthongum, et legendo ὑπογεγραφήκεναι, uti
per conjecturam notarunt in margine etiam edit.
Rom. Male in vulg., ὑπογεγραφήκαμεν.

⁴ In marg. edit. Rom., ἵ, ὅτι τοῦ.

⁵ Ms. Ven., οὐς.

⁶ In ms. Ven., διέμεινεν.

sine aliqua dilatione subscripsit. Et propterea tua A reverentia quocumque modo (a) perspexerit, signifi care dignetur; ut omnes etiam totius Orientis episco pi, Thraciæ atque Illyrici, sicut etiam nostro domino piissimo imperatori meo conjugi placuit, in unam civitatem velociter ab Orientalibus partibus valean convenire; et illic facto concilio, et de catholica (b^t confessione, et de his episcopis qui ante hoc segre gati sunt, sicut fides 1032 et Christiana pietas exi git, te auctore decernant. Super hæc autem sciat tua sanctitas, quoniam præcepto nostri domini et tran quillissimi principis mei conjugis (c) in gloriosa civita te Constantinopoli sanctæ memoriæ episcopi Flaviani corpus allatum est, et in basilica Apostolorum, in qua consueverunt præcessores episcopi sepeliri, com petenter est positum. Et hosi similiter episcopos, qui B propter eandem causam, quoniam cum sanctissimo Flaviano ad concordiam fidei catholicæ concurrerant, exsilio deportati sunt, reverti (d) robore pragmatici sui præcepit; quatenus per approbationem synodi, atque sententiam omnium episcoporum (e) convenientium, episcopatum et ecclesias proprias recipere decernantur (f).

τῶν ἐπισκόπων τῶν συνελθόντων ὁ τῆς ἀποφάσεως, τὴν ἐπισκοπὴν, καὶ τὰς ἰδίαις ἐκκλησίαις κριθῶσιν ἀπολαβεῖν.

1033 EPISTOLA (g) LXXVIII.

(h) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

Pro datis litteris et fide defensa gratius agit.

LEO episcopus MARCIANO semper Augusto.

(i) Litteras pietatis vestræ accepisse me gaudeo, et

(a) Ita codd. omnes collect. Chalcedon. Cod. Venetus collect. 22, cum editis *prospexerit*.

(b) Ms. Chig., *religione vel confessione*.

(c) Sic vetera exemplaria, quemadmodum epist. 62, in *Romana urbe pervenisse, Romæ pervenisse*; et similia, quæ interpretem Cræco textui adhaerentem, at a Latina ratione scribendi alienum manifestant. Editi, in *gloriosam civitatem Constantinopolim*.

(d) Vulgati inserunt *debere*, non vero codices.

(e) Vulgati in margine addunt *una*.

(f) Cum Leo huic et præcedenti epistolæ eodem die responderit epistolis 78 et 79, eas simul missas et a pontifice simul acceptas fuisse indicium est; unde in utrisque similia leguntur quoad concilium cogendum ex episcopis *Orientis, Thraciæ et Illyrici*, etc. Hinc sicut præcedens epistola Marciani scripta fuit die 22 Novembris an. 450, ita etiam hæc Pulcheriæ. Unum ob stare videtur Marciani silentium de facto Anatolii, quod Pulcheriæ litteris indicatur. Si enim hoc præcessisset epistolam imperatoris, hic honorificam legatorum susceptionem memorans, non videtur fuisse omissurum tam prosperum factum, quod legatio potissimum spectabat, et pontifex maxime expetebat. Sed cum scopus epistolæ Marciani fuerit concilii indicendi consilium aperire, sola legatorum susceptione commemorata, præterire potuit cætera quæ ex aliis aliorum litteris ac ex gestis simul transmissis Leonem cogniturum sciebat. Si tamen hac decausa posterior credatur Pulcheriæ epistola, non tamen multo posterior dicenda erit. Susceptis enim legatis ante diem 22 Novembris, hos in rem suam statim sedulam operam adhibuisse, facileque iisdem fuisse, Pulcheria et Marciano faventibus, rem transigere dubitandum non est: ita ut paucorum dierum intervallo rebus omnibus confectis et Romam statim transmissis cum Pulcheriæ litteris, S. pontifex Marciano simul et Pul-

χὸν τὸν ἐπίσκοπον ἢ τὴν μακαριστὴν ἀπέστειλε, ἕνεκα τῆς υπερθέσεως ὑπέγραψε· καὶ διὰ τοῦτο ἢ οὐ εὐλαδία, καθ' ὃν ἂν φανεῖν τρόπον, σημαίνει κατατίσσει· ἵνα πάντες, καὶ πάσης τῆς Ἀνατολῆς οἱ ἐπίσκοποι, Θρακίαι τε καὶ Ἰλλυρικοῦ, καθὼς καὶ τῶ ἡμετέρῳ δεσπότῃ τῷ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ τῷ ἐμῷ συζύγῳ ἀρέσκει, εἰς μίαν πόλιν τὴν ταχίστην ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν παραγίνονται· κἀκεῖσε γενομένης συνόδου περὶ τῆς καθολικῆς ὁμολογίας, καὶ περὶ τούτων τῶν ἐπισκόπων, οἱ τινες πρὸ τούτου ἐχωρίσθησαν, 1031 καθὼς ἢ πίστις, καὶ ἢ χριστιανικὴ εὐσέβεια ἀπαιτεῖ, σοῦ αὐθεντοῦτος ὀρίσασιν. Ἔτι δὲ γνώτω ἢ σὴ ἀγιότης, ὡς προστάγμα τοῦ ἡμετέρου δεσπότου καὶ γαληνοτάτου βασιλέως τοῦ ἡμετέρου συζύγου, ἐν τῇ ἐνδόξῳ πόλει τῆς Κωνσταντινοπόλεως τοῦ τῆς ἁγίας μνήμης ἐπισκόπου Φλαυιανοῦ τὸ σῶμα διακεκομίσται, καὶ ἐν τῇ βασιλικῇ τῶν ἀποστόλων, ἐν ἣ εἰώθησιν οἱ προλαειτουργήσαντες ἐπίσκοποι βάπτισθαι, τῇ χρεωστουμένη τιμῇ ἁποτίθεται· καὶ τούτους ὁμοίως τοὺς ἐπίσκοπους, οἱ τινες διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ἐπειδὴ μετὰ τοῦ ἀγιωτάτου Φλαυιανοῦ τῇ συμφωνίᾳ τῆς πίστεως τῆς καθολικῆς συνέτρεχον, ἐξορίᾳ ὑπεβλήθησαν, ἐπανθῆεν διὰ κυριώσεως ἰδίου πραγματικῷ προστάξεν· ὥστε διὰ τῆς δοκιμασίας τῆς συνόδου, ἁ καὶ πάντων

ad significationem totius prosperitatis pertinere cognosco, (j) cum sermones vestri initia pro fidei nos faciant 1034 integritate securos. Quantas itaque clementiæ vestræ gratias referamus, non ex verbis nostris, sed ex beneficiis vestris, quæ Ecclesiæ contulistis, agnoscite: non ambigentes qualem illum

C cheriæ eadem die responderi potuerit. Ita in hac quoque sententia epistola Augustæ non multo post diem 22 Novembris ante finem anni 450 scripta dicenda erit.

(g) Al. 58. Quæ autem antea 78 erat; nunc 104. Scripta 13 Aprilis an. 451.

(h) Edita fuit a Merlino ex ms. collect. 12. Quesnellus contulit cum Grimanico collect. 18; eandem re legimus cum cod. Ratisp. collect. 19 et duobus collect. 12.

(i) Indicari videtur epistola 76. Nam epistolæ 73 ejusdem imperatoris Leonem antea respondisse cum præcipua gratulatione de assumptione ejusdem indubium credimus. Epistolam nimirum 73 ab imperatore fuisse transmissam per Maximinum comitem, qui notitiam assumptionis ejus in Urbem attulit, valde probabile est; et sicut per hunc Leo ad Faustum et Martinum Constantinopolitanos misit epist. 75 datam vi idus Novembris an. 450, in qua primum indicium electionis ejus elucet, uti observavimus annot. 3 (Col. 902, n. j) ita per eundem etiam gratulatorias litteras ad ipsum imperatorem rescripsisse haud ambigendum videtur.

D (j) Vulgati antiquiores, cum *sermones vestri vos faciunt*. Idem est in nostris codd. collect. 12, qui dumtaxat melius mutant *vos in nos*. Quesnellus ex Grimanico, cum *sermones vestri pro fidei nos faciunt*. Potior visa est lectio præstantissimi ms. Ratisp., in quo voces *sermonis vestri tantia* inuunt epistolam 76, qua Marcianus primo ad pontificem de negotio fidei scripsit; in epistolam enim 73 simplicem assumptionis suæ notitiam dederat.

¹ In marg. edit. Rom., ἀποτίθεται.

² Deest καὶ in ms. Ven.

³ In ms. Ven., καὶ τῆς ἀποφάσεως.

retributorem in omnibus habeatis (a) pro cuius tam pie estis religionesolliciti; et qui vos, ut res ipsa demonstrat, ad hoc ut fides catholica ab insidiis inimicorum suorum defenderetur, elegit, (b) gloriosissime. Hæc me nunc brevier per fratris mei Anatolii clericos pietas vestra (c) scripsisse dignanter accipiat. Pleniora autem de omnibus quæ ad curam meam pro statu Ecclesiarum et concordia pertinent Domini sacerdotum, per legatos nostros (d) scripta direximus. Data idibus Aprilis, 1035 (e) Adelfio viro clarissimo consule.

EPISTOLA (f) LXXIX.

(g) AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

(n) SYNOPSIS. — I. De repressis ejus auctoritate Nestorio et Euthychete gratias agit. — II. De legatis adiutis, reductis ad sedes suas sacerdotibus, revocatis in urbem Flaviani reliquis, et lapsis, si subscribant fidei, recipiendis. — III. De Eusebio communionem

(a) Iidem Vulgati cum mss. collect. 42, tam pia: Emendationem Quesnelli probat cod. Ratisponensis.

(b) Vox gloriosissime a Quesnello inducta eodem ms. Ratisp. confirmatur.

(c) Ita omnes nostri codd. Quesnellus, conscripsisse. In anterioribus editis et scripsisse et conscripsisse deerat.

(d) Hæc ac tres sequentes epistolæ datæ idibus Aprilis, per Constantinopolitanos clericos missæ fuerunt. Cum autem S. pontifex has epistolas scriberet, legatos pariter cum aliis plenioribus litteris et instructionibus simul dirigere cogitabat: unde sicut de clericis Constantinopolitanis scribit epist. 80, cap. 1: Post venerabilem diem festi Paschalis remisimus, sic de legatis epist. 81 ait: Nostros post diem venerabilem dirigemus. At causas aliquas subinde incidisse dicendum est, quæ hanc legatorum transmissionem in longius tempus distulerunt, nimirum in mensem Junium, cum per Lucentium episcopum et Basilium presbyterum apostolicæ sedis legatos Constantinopolim misit epistolas 83, 84, 85 et 86, signatas die 9 Junii: ubi sermonem esse de legatis quos memorat in his epistolis traditis idibus Aprilis, patet ex epist. 83, c. 1, in qua se legatos mittere ait, ut præcedentibus litteris indicavi, et epist. 84, c. 1, quod facturum me aliis litteris indicaveram. Causam hujus dilationis fuisse arbitramur serum reditum priorum legatorum, quos expectandos credidit, ante quam novos legatos Constantinopolim dirigeret. Cum has litteras scripsit, sperabat eos brevi perventuros, eo quod fortassis sive ex clericis Anatolii, sive ex ipsorum legatorum litteris intellexerat. Descendentibus clericis Constantinopoli, eos quoque in eo fuisse, ut proxime subsequerentur. Hinc novos legatos una cum iisdem clericis Constantinopolim reversuris post Pascha dirigendos indicavit. At cum illorum reditum differri vidit, clericos cum his litteris dimisit quidem idibus Aprilis; at novam legationem protraxit usque ad Junium, quo illi in Urbem rediere. Ita porro de novis legatis, qui nondum missi fuerant, S. Leo hoc loco inquit direximus, quemadmodum de clericis Constantinopolitanis, qui, cum hæc scriberet, Roma nondum discesserant, ait epist. 80, c. 1: Cum epistolis nostris remisimus: quippe qui in eo erant ut Constantinopolim redirent. Similiter epist. 75, c. 2, de eadem mox transmittenda scribit: Volumus autem ut hæc litteræ nostræ, quas ad vestram dilectionem misimus, etc. ac epist. 83, de legatis quibus eandem deferendam tradidit, Fratres, inquit, meos... direxi. Familiare scilicet Leoni est præteritum tempus usurpare de rebus vel actionibus quæ futuræ quidem erant

sedis apostolicæ fruente, et Juliano Coensi; et de clericis CP. Flaviano faventibus.

LEO episcopus urbis Romæ, PULCHERIE Augustæ.

CAP. I. — Quod semper de sancta pietatis vestræ mente præsumpsimus, id plenissime experiendo cognovimus, Christianam fidem, quamvis diversis pravorum appeteret insidiis, vobis tamen præsentibus et in defensionem ejus a Domino præparatis, non posse turbari. Non enim Deus aut suæ (i) misericordiæ sacramentum, aut vestri laboris deserit meritum, quo dudum subdolum sanctæ religionis hostem ab ipsis visceribus Ecclesiæ (j) depulisti; cum hæresim suam tueri impietas Nestoriana non potuit, quia non fefellit famulam et disciplulam veritatis, quantum simplicibus infunderetur veneni per illa loquacis hominis colorata mendacia. De quo virtutum agone processit ut per sollicitudinem vestram ea (k) quæ per Eutychem diabolus molitus est, non laterent,

dum scriberet: at relatæ ad tempus quo epistolæ legerentur, præteritæ fuissent. Hinc conciliantur formulæ quæ videntur contrariæ, cum de iisdem legatis mox, uti meditabatur, transmittendis nunc præterito utitur epist. 79 et 80, quos misimus; nunc autem futuro, nostros... dirigemus epist. 81. Illud enim ad tempus quo litteræ legendæ erant, istud vero ad tempus quo scribebantur, ex Leonis mente referendum est. Observamus porro neque in hac neque in sequenti epistola quidquam responderi de concilio quod imperator et ejus conjux Pulcheria in suis litteris expetiverant. Id vero Leonem remisisse plenioribus scriptis, quæ per legatos dirigenda commemorat, liquet ex epist. 82, c. 2, ad eundem Marcianum: Præssimæ sollicitudini vestræ, quam de indicenda synodo habere dignamini, per legationem, quæ confestim ad clementiam vestram Deo annuente perveniet, quidquid ad causæ utilitatem arbitror pertinere, plenius atque opportunius suggeretur. Id autem consulto factum fuit, eo quod mutatis rerum circumstantiis post Theodosii mortem (cum scilicet novo imperatore rectæ fidei patrocinante. Eutyches ejusque fautores repressi et catholici episcopi in Epheso depositi, ab exilio fuerant revocati, plures vero jam decepti ad sanam mentem in dies revertebantur), Leo non ita necessarium generale consilium credidit ut antea judicaverat; vel saltem eo quod illud non in Oriente habendum putaret, sed in Italia, ubi cum per hoc tempus bellum ingrueret, concilium differendum censuit, uti traditur epist. 83, 90 et 94. Hæc et similia per legatos utilius et plenius viva voce quam litteris tractanda existimavit.

(e) Editi, Adelphio. At ms. Ratisp. semper Adelfio; et similiter habent in aliis epistolis antiquissimus codex Vat. 1322, utriusque codd. Hisp. et Vat. Isid. alique veteres libri. Ita etiam Prosper et Marcellinus tum in vulgatis, tum in mss. Id ipsum confirmatur inscriptione apud Aringhium t. II, p. 419: ADELFO. (f) Al. 59. Quæ autem antea 79 erat, nunc 105. Scripta 13 Aprilis an. 451.

(g) Exstat hæc epistola in mss. collect. Hisp., Isid. 41, 12, 48 usque ad 24, et in exemplari Sighardi.

(h) In collect. Hispanica hæc synopsis legitur: Epistola Leonis ad Pulcheriam Augustam, in qua gratias agit quod Nestorianam et Eutychanam hæresim fidei defensione destruxit.

(i) Vat. Hisp. et Isid. ac mss. collect. 11 et 21, cum quatuor codd. Quesnelli, fidei sacramentum.

(j) Vat. Hisp. et Isid., depulisti.

(k) Quatuor mss. libri Quesn., et duo nostri, quæ perreunt diabolus.

et qui sibi singulas partes geminæ impietatis elegerant, una catholicæ fidei virtute procumbent. Secunda ergo hæc vobis de perempto Eutychetis errore victoria est; (a) quem, si quid sani cordis habuisset, dudum in auctoribus suis percussum olimque prostratum facile potuerat declinare, ne de sepultis cineribus rediviva tentaret incendia commovere, ut in eorum transiret consortium, quorum secutus esset exemplum, gloriosissima Augusta. Libet igitur exsultare cum gaudio, et pro vestræ clementiæ prosperitate digna Deo vota persolvere, qui tibi per omnes mundi partes in quibus Domini Evangelium prædicatur (b) duplicem jam et palmam contulit et coronam.

CAP. II. — Clementia igitur vestra cognoscat omnem Romanam Ecclesiam de universis fidei vestræ operibus plurimum gratulari, sive quod legationem nostram pio per omnia juvistis affectu, et quod sacerdotes catholicos, qui de ecclesiis suis injusta (c) fuerant ejecti sententia, reduxistis, sive quod reliquias sanctæ memoriæ Flaviani innocentis et catholici sacerdotis ad Ecclesiam cui bene præfuit fecistis (d) cum honore debito revocari. In quibus utique omnibus gloriæ vestræ multiplicatur augmentum, dum et sanotos pro suis meritis veneramini, et ab agro Dominico spinas et tribulos vultis (e) auferri. Quosdam vero episcopos de his qui rebus impiis videntur præbuisse consensum, reconciliationem poscere, et Catholicorum communionem desiderare, tam (f) nostro-

(a) Quesnellus, qui si quid sani cordis habuisset, errorem dudum, etc. Anteriorum editionum lectionem omnibus nostris novem codicibus probatam et satis congruam revocavimus.

(b) Vat. Hisp. et Isid., *duplicis gloriæ palmam contulit.*

(c) Ita ex plerisque et potioribus nostris codicibus. Vulgati cum mss. collect. 21, fuerunt.

(d) Quidam codd. omittunt cum.

(e) Six ex Ratisp. et exemplo Sichardi, ac mss. collect. 24, uti erat in editis ante Quesnellum apud quem auferre. Mox pro vero quidam codices et antiquiores editi habent sane.

(f) Intelligentur legati quos Leo Anatolii causa Constantinopolim miserat an. 450. Vide epist. 69 et seqq. Hi autem, quos post Anatolii clericos Romam missos Constantinopoli discessisse videbimus annot. 4 (Col. 919, n. e) in epist. 83, iisdem clericis rerum gestarum relationem ad Leonem dederunt, quæ cum Anatolii litteris eidem pontifici tradita fuit; unde ex utrisque dicitur quosdam episcopos lapsos reconciliationem poscere, et catholicam communionem desiderare. Cum vero eosdem legatos per hoc tempus Constantinopoli jam discessisse Leo præsumeret, huic reconciliationi perficiendæ novam legationem dirigendam constituit, ad quam referendam sunt sequentia: *Participata nostrorum quos misimus, etc.* Hæc duæ legationes distinguendæ sunt, ne maxima confusio gignatur. Ita in epistola sequenti cap. 2, verba: *Illud quidem quod præsentibus et agentibus nostris constitutum est approbamus, ad priorem legationem pertinet; verba autem, quæ mox subjiciuntur: Sed cum legatis nostris quod misimus, etc., spectant ad legationem secundam, quam una cum his litteris transmittere meditabatur, sed distulit in mensem Junium, uti observavimus annot. 7 (Col. 909, n. d) in epist. 78. Hic præterea notare libet, verba laudatæ epist. 80, c. 2, quod *præsentibus et agentibus nostris constitutum est, videri innuere quæ legati primæ legationis gesserunt dum Constantinopoli essent præsentibus sicut indicant etiam illa cap. 3;**

A rum quam fratris et coepiscopi 1037 (g) mei Anatolii, cui testimonium ferre dignamini, relatione cognovimus; quorum desideriis sic præberet (h) effectum, ut correctis, et quæ male sunt facta, propria subscriptione damnantibus, participata (i) nostrorum quos misimus cura cum supradicto episcopo pacis gratia tribuatur: quia devotionis utrumque est Christianæ, ut et pertinaces veritas justa coerceat, et conversos charitas non repellat.

CAP. III. — Quia vero novimus, quantum piæ sollicitudinis catholicis sacerdotibus mansuetudo vestra dignetur impendere, indicandum esse curavimus, fratrem et coepiscopum (j) meum Eusebium nobiscum degeere, et nostræ communionis esse consortem, cujus commendamus Ecclesiam, quam dicitur vastare qui illi injuste asseritur (k) subrogatus; illud etiam (l) a tua pietate poscentis, quod vos spontaneo facere non dubitamus arbitrio, ut tam fratrem et coepiscopum meum Julianum, quam Constantinopolitanos clericos, qui sanctæ memoriæ Flaviano fidelibus officiis adhæserunt, ea qua debetis gratia (m) foveatis. De omnibus vero pietatem vestram (n) per nos quid fieri aut ordinari deberet instruximus. Data idibus Aprilis, Adelfio viro clarissimo consule.

1038 EPISTOLA (o) LXXX.

(p) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

(q) Prima pro pace.

SYNOPSIS (Ex collectione Hispanica). — I. De fide

Dilectionem tuam hoc decet custodire quod nostri ibidem constituti dixerunt; ac si illi non amplius ibidem præsentibus essent; quæ eorum discessum confirmant. C Hinc de iisdem cap. 4 S. Leo scribit: *Fratrum nostrorum, quos Constantinopolim miseramus, relatione cognoscimus, ubi observandum tempus miseramus* Vide annot. 5 (Col. 913, n. c) in epist. sequentem.

(g) Vat. Isid., *nostrum*. In Vat. Hisp. errore librarii *vestri*.

(h) Vat. Hisp. et Isid., *affectum*.

(i) Significantur ii, quos Leo Constantinopolim missi legatione secunda, de qua annot. (f) supra.

(j) Vindebon. Hisp., *nostram*.

(k) Id saltem Romæ per hoc tempus ferebatur. Nul- lum vero Eusebio Dorylæensi subrogatum tradit Liberatus in Breviario cap. 12, ut in postilla marginali observavit Quesnellus.

(l) Ita ex Ratisp. utrisque Hisp., nec non ex Vat. Isid., aliisque mss. collect. 11 et 24, atque exemplo Sichardi. Editi cum codd. collect. 21, a vestra pietate. Mox, *facturam pro facere* in Vat. Hisp. atque Isid.

(m) Editi cum aliquot codd., erronee, *favetis* Correximus ex ms. Ratisp. ac ex Vat. Hisp. et Isid.

(n) Intelligentur legati qui cum his litteris mittendi credebantur; sed tantum mense Junio missi fuere, uti explicavimus annot. 7 (Col. 909, n. d) in epistolam præcedentem. Confer etiam annot. 11 (supra f) in præsentem epistolam. Post pauca, pro *ordinari*, editi ante Quesn. habent, *declinari*. Quesnelli emendationem ex Grimánico ac tribus aliis codicibus omnes nostri antiqui libri approbant.

(o) Al. 60. Quæ autem antea 80 erat, nunc 106 Scr. 43 Aprilis an. 451.

(p) Exstat in mss. collect. 3, 8 Hisp. Isid. 44, 12 et 48 usque ad 24, ac in exemplo Sichardi, nec non in illo ex quo primæ Romanæ sermonum editioni aliquot epistolæ subjectæ fuerunt.

(q) Ita cod. Grim. Quesnello annotante in margine.

scriptis missis probata. — II. *De his qui metu in hæresim lapsi sunt, ut si conversi fuerint recipiantur.* — III. *De nominibus hæreticorum ad sacrum altare non recitandis.* — IV. *De commendatione [Al. commemoratione] Juliani episcopi, vel eorum clericorum qui Flaviano episcopo in fide adhæserunt.*

LEO episcopus ANATOLIO episcopo.

CAP. I. — (a) Gaudemus in Domino, et in dono gratiæ ipsius gloriamur, (b) qui, sicut dilectionis tuæ (c) litteris et fratrum nostrorum quos Constantinopolim miseramus relatione cognovimus, sequacem te evangelicæ eruditionis ostendit; ut per sacerdotis probabilem fidem merito præsumamus quod tota Ecclesia eidem credita nec rugam cujusquam sit erroris habitura nec maculam, dicente Apostolo: *Despondi enim 1089 vos uni viro virginem castam exhibere Christo* (II Cor. xi. 2). Illa est enim virgo Ecclesia, sponsa unius viri Christi, quæ nullo se patitur errore vitari: ut per totum mundum una nobis sit unius castæ communionis integritas, in qua societatem tuæ dilectionis amplectimur; et (d) gestorum quæ sumpsimus, seriem necessariis, sicut oportuit, unitam subscriptionibus approbamus. Ut ergo invicem dilectionis tuæ animus nostris confirmaretur alloquiis, filios nostros (e) Casterium presbyterum, Patricium et Asclepiadem diaconos, qui ad nos tuas scripta (f) detulerunt, cum epistolis nostris post venerabilem (g) diem festi paschalis remisimus, indicantes nos, ut supra diximus, de Constantinopolitanæ Ecclesiæ pace gaudere, cui hanc curam semper inpendimus, ut eam nulla velimus hæreticorum fraude violari.

CAP. II. — De fratribus vero quos et epistolis tuis et legatorum nostrorum relatione communionis nostræ (h) cupidos esse cognovimus, eo quod doleant se

contra potentiam contraque terrores non tenui se (i) constantiam, sed alieno sceleri præbuisse consensum, cum ita eos formido turbasset ut in damnationem catholici atque innocentis antistitis, et in receptionem detestabilis pravitatis trepido famularentur obsequio, illud quidem quod præsentibus et agentibus (j) nostris constitutum est approbamus, ut suarum interim Ecclesiarum essent communionem contenti; sed cum legatis nostris quos misimus participata tecum sollicitudine volumus disponatur. quatenus hi qui 1040 plenissatisfactionibus male gesta condemnant, et (k) accusare se magis eligunt quam tueri, pacis et communionis nostræ unitate lætentur; ita ut digno prius anathemate quæ contra fidem catholicam sunt recepta damnentur. Aliter enim (l) in Ecclesia Dei, quæ corpus est Christi, nec (m) rata sunt sacerdotia, nec vera sacrificia, nisi in nostræ proprietate naturæ verus nos Pontifex reconciliet, (n) verus immaculati Agni sanguis emundet. Qui licet in Patris sit dextera constitutus, in eadem tamen carne quam sumpsit ex Virgine sacramentum propitiationis exsequitur, dicente Apostolo: *Christus Jesus, qui mortuus est, immo qui et resurrexit, qui est (o) in dextera Dei. qui etiam interpellat pro nobis* (Rom. viii, 34). Neque enim potest in aliquo benignitas nostra reprehendi, cum satisfacientes recipimus quos doluimus esse deceptos. Nec aspere igitur communionis nostræ gratia deneganda est, nec temere largienda quia SICUT PLENUM pietatis est oppressis charitatem Dominicam redhiberi, ita (p) justum est omnia perturbationis auctoribus imputari.

CAP. III. — De nominibus autem (q) Dioscori, Juvenalis et Eustathii ad sacrum altare (r) recitandis dile-

(a) Ms. Vat. Hisp., *Gaudeamus*, cum exemplari primæ editionis, et cum mss. collect. 24, ac uno Vat. collect. 21, in quibus post pauca, *gloriamur*.

(b) Tres codices, quia. Vulgati ante Quesn., quia... ostendit.

(c) Hæc distinctio *litterarum* Anatolii et relationis legatorum indicare videri potest legatos non perepistolos, sed viva voce retulisse quæ hac in epistola memorantur, ac si jam Romam pervenerint. Sed *relationis* nomine Leo usus est in epistola præcedenti, c. 2, cum loqueretur de Anatolio, qui sane per epistolam retulit; ac præterea eos legatos serius in Urbem ingressos patebit ex annot. 4 (Col. 919, n. e) in epist. 83.

(d) Horum gestorum fargmentum, quod superest ex Vita S. Abundi apostolica legatione functi, in appendice edetur.

(e) Cod. Vallicell. A. 5 collect. 8 et exemplar primæ editionis, *Carterium*, Vat. 5845 ejusdem collect. 8, *Carnerium* quesnellus in margine: Al., *Castorium*, vel *Carterium*; quod postremum invenimus in mss collect. 21.

(f) Unus Vat., *detulerant*. Prima editio, *qui vestra scripta detulerunt*.

(g) Exemplum primæ editionis, *diem festum paschalem*. Cod. Grim., *diem Paschæ emisimus*. Cum clericis Constantinopolitanis hic memoratis hæ litteræ traditæ fuerint, præteritum tempus *remisimus* a Leone accipitur, uti explicavimus annot. 7 (Col. 909, n. d) in epist. 78.

(h) Prima editio, *cupiditate inflammatos esse*. *Pro pauca* Vindebon. Hisp. et Vat. collect. 41, *contra impotentiam*, id est immoderatam potentiam.

(i) Vat. Hisp., *sententiam*. Mox cum Merlinus sine ulla interposita particula ediderit, *constantiam alieno sceleri*, ante vocem *alieno* addita fuit in editionibus particula *sed*, quam quidem invenimus in Vindebon. Hisp., in Vat. collect. 3 et in duobus collect. 8. At cæteri novem codices diversarum collectionum præferunt *et*.

(j) Vide annot. 11 (Col. 911 n. f) in epist. præcedentem, ubi hic legatos, qui antea Constantinopolim missi fuerant, dein vero alios legatos, qui transmittendi erant, indicari ostendimus. In verba autem, *ut suarum interim Ecclesiarum essent communionem contenti*, confer not. 1 Quesn.

(k) Vat. Hisp. et alius Vat. collect. 11, *accusari*.

(l) 1 qu. 1, *In Ecclesia Dei qua corpus*, c. 68.

(m) Codd. collect. 8 cum Germanico collect. 18 et Barberino collect. 3, *sacrata sunt*. Prima editio, *sacra*.

(n) Cod. Vat. collect. 3, et unus collect. 21 et *verus*

(o) Unus cod. Vat. *ad dexteram*. Mox cod. Vat. Hisp. et Isid., *Neque enim poterit*.

(p) Cod. Vat. Isid. et alius collect. 11, cum duobus Thuaneis, et uno Cantabrig. Quesnelli, *justum est omnia perturbantis auctoritatem amputari*.

(q) Vide notam 2 Quesnelli.

(r) Editi cum utrisque Hisp. aliisque posterioribus collectionibus inserunt *non*. Delevimus autem auctoritate præstantiorum et vetustiorum collectionum, nimirum ms. Vat. collect. 3, duorum collect. 8, et præstantissimi Ratisp. collect. 49, cum quibus concinunt exemplaria primæ editionis atque Sichardi, Enimvero hac in re Anatolius dubitasse videtur,

ctionem tuam hoc decet custodire, quod nostri ibidem constituti faciendum esse dixerunt, quodque honorandæ S. Flaviani memoriæ non repugnet, et a gratia tua Christianæ plebis animos non avertat. Nam (a) iniquum nimis est atque incongruum eos qui innocentes et catholicos sua persecutione vexarunt sanctorum **1041** nominibus sine discretionem misceri: cum damnatam impietatem non deserentes (b) ipsi se sua pravitate condemnent; quos convenit, aut percelli pro perfidia, aut laborare pro venia.

CAP. IV.— Fratrem vero et coepiscopum (c) nostrum Julianum, et clericos qui sanctæ memoriæ Flaviano fidelibus officiis adhæserunt, dilectioni quæ tuæ volumus adhærere; ut quem (d) fidei suæ meritis vivere apud Deum nostrum novimus, in te sibi eum præsentem esse cognoscant. Illud quoque dilectionem tuam nosse volumus, fratrem et coepiscopum nostrum Eusebium, qui causa fidei multa discrimina laboresque toleravit, nobiscum interim demorari et in nostra nunc communione persistere: cujus Ecclesiam tua sollicitudine volumus esse defensam, (e) ut nihil eodem absente depercat, et nullus ei in aliquo præjudicare præsumat, donec cum litterarum nostrarum ad vos prosecutione perveniat. Et ut major circa te vel nostra vel totius Christianæ plebis affectio provocetur, hoc quod ad dilectionem tuam scripsimus in omnium volumus notitiam pervenire: ut qui Deo nostro (f) deserviunt de confirmata apud te pace sedis apostolicæ gratulentur. (g) De cæteris vero causis atque personis dilectio tua litteris, quas per nostros (h) accipiet, plenius instruetur. Data (i) idibus Aprilis. Adelfio viro clarissimo consule.

1042 EPISTOLA (j) LXXXI.

(k) AD JULIANUM EPISCOPUM

SYNOPSIS.— *Julianum diu per Dioscori improbita-*

tametsi legati, dum Constantinopoli essent, Dioscorum, Juvenalem, et Eustathium, e diptychis non recitandos affirmassent, eo quod Ephesinæ impietatis capita haberentur. Ratio quam S. Leo subjicit legatorum sententiam approbat. Hinc ex codicibus Vat. 5845 collect. 8. Ratisp. et mss. collect. 24, nec non ex prima editione ac Sichardæ prætulinius *dixerunt* pro vulgato *dixerint*.

(a) Vat. Hisp. et Isid. cum tribus laudatis a Quesnello codd., *inimicum*.

(b) Exemplum primæ editionis, *ipsa sua pravitate condemnentur*.

(c) Cod. Ratisp. omittit *nostrum*: et dein habet *vel clericos, sumpto vel pro et*, quod pariter legitur in Vindebon. Hisp. et hic et in titulo hujus capituli, in codicibus collect. 41 et 24, nec non in exemplis Sichardi et primæ editionis.

(d) Cod. Barb. collect. 3 et Vat. 5845 collect. 8, nec non Grim. et prima editio, *fidei sacramentis*.

(e) Sex voculas subsequentes desiderat Grimanicus codex. Quidam codices, et nihil. Ratisp., *ut et nihil*, qui mox supprimit *et*.

(f) Exemplum primæ editionis, *nunc serviunt*.

(g) Idem exemplar: *De cæteris vero dissidii causis utque perversionis dilectio tua etc.*

(h) Indicatur epistola 85. Vide adnot. 7 (Col. 909, n. d) in epist. 78.

(i) Sic omnes nostri codices et editi. Quesnellus in margine. Al., *vi idus*.

(j) Al. 61. Quæ autem antea 81, nunc 107. Scripta

tem vexatum monet lapsos in communionem recipi non debere, nisi perfidia cum auctoribus damnata.

LEO episcopus JULIANO episcopo.

Litteras fraternitatis tuæ per filios nostros Constantinopolitanos clericos, nuntias tuæ salutatis accepi; quibus te magnis tribulationibus gravatum fuisse significas: cum utique non defuerit materia sollicitudinis et laboris, quæ inter procaces catholicæ fidei adversarios inhærentem veritati animum fatigaret; (l) isque, ut scribis, fuerit animus ut per occasionem necessitatis et nobis te et patriæ præsentares. Quod vere futurum speraveram, ut apertius omnium hæreticorum ambages tuo ore (m) recognoscerem. Sed gratias Deo, quod ita et incolumitas tua, et Ecclesiæ causa profecit, ut liberum tibi fuerit apud eos interrim degere, quorum nobis probabilis consensus innotuit, sicut et fratris Anatolii scripta profitentur, et gesta quæ apud ipsum coram nostri sunt confecta demonstrant, frater charissime. Remeantibus ergo prædictis, salutationis vicissitudinem reddo, et tunc contra falsitatis astutias perseverantem diligentiam teneas fidenter exhortor; cum tibi ad hoc et tuus animus et nostra auctoritas suffragetur. Quoniam licet de multis meliora indicta sint, quod scilicet dolcant se deceptos, et damnata perfidia cum auctoribus suis, gratiam nostræ communionis exposcant (quod nos adeo libenter accepimus, reddituri his hanc quam desiderant communionem, cum promissa (n) compleverint), quosdam tamen **1043** persistere in sua obduratione cognovimus; quos oportet districtius comprimi, si nequeunt benignitate sanari. Ad quam rem nostros post diem venerabilem (o) Paschæ dirigemus, qui tecum participato consilio ea quæ a

13 Aprilis an. 451.

(k) Invenitur hæc epistola in mss. collect. 12, 18 et 19

(l) Duo codd. collect. 42 *idque, ut scribis, fuerit animi*. Ratisp. habet *idque, sed animus*.

(m) Ita ex mss. superiori annotatione memoratis. Vulgati ex aliquo codice, *cognoscerem*, omissio *re* ob earumdem litterarum concursum in fine vocis præcedentis.

(n) Ratisp., *præmissa*.

(o) Vocem *Paschæ*, quæ in nostris mss. et editis deest, a Quesnello insertam ex codice Grimanicum retinimus, eo quod similiter in epistola præcedenti cap. 1, *post venerabilem diem festi paschalis* Constantinopolitani clerici ad Anatolium remissi seu potius remittendi tradantur, cum quibus suos quoque legatos S. Leo transmittere jam destinaverat, ut monimus annot. 7 (Col. 909, n. d) in epist. 78. Hanc autem postillam idem Quesnellus margini adiecit: *Grimanicus addit Paschæ, hoc forte intelligens de octava Paschatis, quod fuerat 8 Aprilis*. Id censuit, propterea quod hanc epistolam exaratam credidit ipsis idibus Aprilis quibus signatur. Sed omnes has epistolas notatas idibus Aprilis ante Pascha fuisse scriptas, cum Leo cogitabat legatos Constantinopolitanis clericis remeantibus jungere; signatas autem fuisse ea die qua mutato consilio legationem dissiulit, et solos Constantinopolitanos clericos dimisit, probabilis est. Sic enim conciliantur quæ in hujusmodi litteris difficultatem facessunt. Hinc autem pro die Paschatis, ejus octavam hoc loco intelligere opus non est.

nobis constituta fuerint exsequantur. Data idibus Aprilis, Adelfio viro clarissimo consule.

EPISTOLA (a) LXXXII.

(b) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

(c) SYNOPSIS. — I. *Pro conservatione catholicæ fidei gratulatur, cui pax imperii rependitur.* — II. *De solis errantibus agendum esse, non de fide vel Scripturis, quas aliter quam SS. Patres interpretari nefas sit.*

LEO episcopus MARCIANO Augusto.

CAP. I. — (d) Quamvis per Constantinopolitanos clericos ad pietatem tuam ante (e) rescripserim, sumptis tamen clementiæ vestræ (f) litteris per virum illustræ præfectum 1044 urbis filium (g) meum Tatianum, magnam materiam gratulationis accepi: quia studiosissimos vos ecclesiasticæ pacis agnovi. Cui sancto desiderio (h) digna æquitate confertur, ut quem statum esse cupitis religionis, eundem habeatis et regni. Nam inter principes Christianos Spiritu Dei confirmante concordiam, gemina per totum mundum fiducia roboratur: quia profectus charitatis et fidei utrumque armorum potentiam insuperabilem facit, ut propitiato per unam confessionem Deo, simul et hæretica falsitas et barbara destruat hostilitas, gloriosissime imperator. Aucta igitur per imperialem amicitiam spe celestis auxilii, confidentius pietatem vestram pro sacramento salutis humanæ incitare præsumo: ne cuiusquam procaci (i) impudentique

versutia quasi de incerto quid sequendum sit sinatis inquiri. Et cum ab evangelica apostolicaque doctrina (j) ne uno quidem verbo liceat dissidere, aut aliter de Scripturis divinis sapere, quam beati apostoli et patres nostri didicerunt atque docuerunt, nunc demum indisciplina (k) moventur et impiæ quæstiones, quas olim mox ut eas per apta sibi corda diabolus excitavit, per discipulos veritatis Spiritus sanctus extinxit.

CAP. II. — Nimis autem (l) iniquum est ut per paucorum insipientiam ad conjecturas opinionum et (m) ad carnalium disputationum bella revocemur, tamquam reparata disceptatione 1045 tractandum sit (n) utrum Eutyches impiens erit, et utrum perverse Dioscorus judicavit, qui in sanctæ memoriæ Flaviani condemnatione se perculit, et simpliciores quosque, ut in eandem ruinam provolverentur, impedit. Quorum multis jam, ut cognovimus, ad satisfactionis remedia conversis, et veniam de inconstanti trepidatione poscentibus, non cujusmodi sit fides (o) tenenda tractandum est, (p) sed quorum precibus et qualiter annuendum. Unde piissimæ sollicitudini vestræ, quam (q) de indicenda synodo habere dignamini, per legationem, quæ confestim ad clementiam vestram, (r) Deo annuente, perveniet, quidquid ad causæ utilitatem arbitror pertinere, plenius atque opportunius suggeretur. Data (s) nono kalendas Maii, Adelfio viro clarissimo consule.

(a) Al. 62. Quæ autem antea 82 erat, nunc 103. Scripta 13 Aprilis an. 451.

(b) Exstat in mss. collect. Hisp. Isid. 11, 12, 18 et 21 usque ad 24, ac in exemplo Sichardi.

(c) In Hispanica: *Ejusdem Leonis ad Marcianum Augustum, ubi de illo pro conservatione catholicæ fidei gratulatur.*

(d) Exemplum Sichardi, *Elsi per Constantinopolitanos.* Post pauca, *ad pietatem vestram* in editis ante Quesn. cum mss. collect. 24.

(e) Indicatur epistola 78.

(f) Hæ Marciani litteræ a Tatiano delatæ, diversæ sunt a præcedentibus 73 et 76. Hæc enim ultima data fuit die 22 Novembris an. 450. Tatianus vero præfectus urbis Constantinopolitanæ nondum Constantinopoli discesserat die 18 Decembris anni ejusdem, ut liquet ex lege 2 Cod. Justiniani, tit. *de Officio prætorum*, quæ eidem Tatiano inscribitur, data xv kal. Januarii Constantinopoli Valentiniano vii et Avieno coss., ubi perperam præfectus prætorio appellatur, cum et apud Leonem et in aliis documentis ann. 451 et 452 semper præfectus urbis nominetur. Hunc quidem Tatianum post traditum Constantinopolitanis clericis epistolam 78 signatam die 13 Aprilis Romam advenisse, et imperiales litteras Leoni tradidisse hoc loco non obscure significatur. Hæ igitur Marciani litteræ, quibus Leo hic respondet, desiderantur.

(g) Vindebon. Hisp., *nostrum*. Grim. *perperam, Titianum*.

(h) Quesnellus, *divina*. Anteriorum lectionem restitimus, quippe quam omnes nostri codices et exemplar Sichardi approbant.

(i) Vat. Hisp. et Isid., *impudentique*.

(j) Utrique Hisp. et Vat. Isid., *nec in uno quidem*. Duo alii codd. cum Sichardo, *nec uno*. Mox, *deviare pro dissidere* in mss. collect. 21. Dein *habere pro sapere* in Vat. Hisp. et Isid.

(k) Editicum nonnullis mss., *moveantur*. Ne autem, sensus maneat suspensus, magis placuit *moventur* ex Vat. Hisp. et Isid. Mox, pro *quæstiones* Vat. collect. 11 habet *suggestiones*.

(l) Vat. Hisp. et Isid., *inimicum*.

(m) Editi ante Quesn., *ad carnalium disceptationum bella provocemur*. Exemplar Sichardi et mss. collect. 24 omittunt *ad carnalium disceptationum*. Mox Quesnellus, *reparata disputatione*. Secuti sumus lectionem cod. Vindebon. Hisp. et mss. collect. 21.

(n) Cod. Grimani. transiit quinque subsequentes voces librarii saltu ab *utrum Eutyches ad utrum perverse*: ubi editi cum mss. collect. 24 pro *perverse* habent *impie*. Hic autem notandum est Leonem noluisse in disputationem adduci vel fidem quam ipse contra Eutychem definierat, vel iudicium Dioscori, sive Pseudoephesinum adversus S. Flavianum, quod jam antea irritum declaraverat. De solis lapsis qui reconciliationem petebant agendum credidit, ut pateret *quorum precibus et qualiter annuendum*; et in hanc rem legatos Constantinopolim die 9 Junii direxit.

(o) Exemplar Sichardi et codd. collect. 24 omittunt *tenenda*.

(p) Vat. Hisp. et Isid. ac mss. collect. 11 et 21, *sed eorum precibus qualiter sit annuendum*, quibus affines sunt editiones ante Quesnellum ac exemplar Sichardi, in quibus tantum deletur *sit*.

(q) Idem codd., *de colligenda synodo*. Cur responsionem quoque synodum legatorum instructioni remisit, diximus annot. 7 (Col. 909, n. d) in epist. 78.

(r) In Vindebon. Hisp. erronee omittitur *Deo*. Hunc defectum supplavit auctor collect. Vat. Hisp., scribens, *annuente Christo*, et inde hæc lectio in Vat. Isid. aliosque similes codices manavit.

(s) Ita cum editis omnes nostri codices. Quesnellus in margine. Al., viii kal.

EPISTOLA (a) LXXXIII.

(b) AD EUMDEM MARCIANUM.

(c) SYNOPSIS. — I. *Pro patefacta Anatolii fide, Eutyche represso, revocatis episcopis, reductis in urbem S. Flaviani reliquiis, gratulatur.* — II. *Legatos se mittere pro reconciliandis lapsis episcopis. Concilio convocando opportunum tempus non esse.*

1046 LEO episcopus MARCIANO Augusto.

CAP. I. — Multam mihi fiduciam (d) scribendi ad clementiam vestram, et litteræ vestræ, quas veneranter accepi, et (e) coepiscopi mei revertentes a Constantinopoli præbuerunt, non sola assertionem verborum, sed ipsis jam (f) operum effectibus demonstrantes, ad defensionem catholicæ fidei divinum in vobis vigere præsidium. Quo utique non solum Ecclesiæ status, sed etiam vestri robor munitur imperii: ut merito (g) ejus expectetis protectionem, cujus colitis veritatem, gloriosissime imperator. Nam ut et fratris mei Anatolii citius manifestaretur integritas, et olim damnati erroris (h) redivivus assertor locum in Christi Ecclesia non haberet: ut catholici episcopi, quos nuper hæreticorum persecutio depravare non potuit, ab injustis revocarentur exsiliis; utque reliquiis beatæ memoriæ Flaviani digno honore susceptis, impietatem suam (i) condemnator ejus agnosceret: vestræ virtutis titulus, vestræ pietatis est fructus. Cui confido etiam aliarum insignia accumulanda palmarum: ut sicut Constantinopolitana Ecclesia, recepta apostolicæ fidei libertate, lætatur, ita omnes regni vestri provinciæ emundatas (j) se esse a diabolici dogmatis contagio gloriantur. Ut ergo præcedentibus (k) litteris indicavi, fratres meos (l) Lucentium episcopum et Basilium presbyterum, qui sollicitudinis meæ partes possint implere, dixi: favori eos pietatis vestræ in omnibus quæ

A sunt agenda commendans. Nam (m) cum et 1047 fratris mei Anatolii scriptis, et nostrorum sermone cognoverim multos de his qui apud Ephesum Dioscorigi factione compulsi detestabilibus statutis (n) penitendum præbuere consensum, inconstantiam suam veniam postulare, et communionem catholicam per satisfactionem correctionis expetere, non fuit talium negligenda conversio, qui non proprio sensu, sed (o) improbi præsumptoris impulsu in hæc incidisse noscuntur, in quibus liberum non habuerant iudicium.

CAP. II. — Ne (p) igitur vel resipiscentium desideria mora longior fatigaret, vel incuriosa facilitas temere aliquos ac sine discretionem susciperet, injunctum est ab apostolica sede directis, ut in consortium (q) suæ deliberationis adscito Constantinopolitanæ urbis antistite, et pestilentiam contagia non admittantur, et sanitatis remedia non negentur. Quæ industria in omnibus quæ nequiter gesta sunt emendandis, celerem juvante Domino consequetur effectum, si reparationi pacis ecclesiasticæ opem suam vestra pietas dignetur adjungere: ut (r) vobis ita regnantibus, et Dei regnum intra vos habere mereamini, et catholicam fidem nulla falsitas violet, nulla hæresis inquietet; nec cuiquam liceat doctrinam evangelicam deserere, et sacerdotali honore gaudere. Synodum vero fieri, ut meminit clementia vestra, etiam ipsi poposcimus. Sed sacerdotes provinciarum omnium congregari præsentis temporis necessitas nulla ratione permittit: quoniam illæ provinciæ, de quibus maxime sunt evocandi, (s) inquietatæ bello ab Ecclesiis suis eos non patiuntur abscedere. Unde opportuniori tempore, (t) propitiante Domino, cum firmior fuerit restituta securitas, jubeat vestra clementia reservari. De qua re plenius

(a) Al. 63. Quæ autem antea 83 erat, nunc 108. Scripta 9 Junii an. 451.

(b) Existit in mss. collect. Hisp. Isid. 41, 42, 48, 49 et 21 usque ad 24, ac in exemplo Sichardi.

(c) In Hisp. hic titulus cum editis ante Quesn. exhibetur: *Ubi inter cætera pro defensione fidei catholicæ gratulatur.*

(d) Quesnellus, *rescribendi*, ut in nostris mss. collect. 24. Ex Ratisp. utrisque Hisp. Vat. Isid. aliisque codicibus anteriorum editionum lectionem revocavimus.

(e) Cum hi Leonis legati Constantinopoli in Urbem reduces novas imperatoris litteras ad eundem pontificem attulerint, quibus nunc respondet, paulo ante hoc tempus Romam pervenisse noscuntur.

(f) Ms. Ratisp. delet *operum*.

(g) Idem codex, *expectatis*. Mox editi ante Quesn., nullus tum ejus tum nostris mss. suffragantibus, *cujus colitis religionem et veritatem*.

(h) Vat. Hisp. et Isid., *qui redivivus affertur, locum, etc.*

(i) Idem codex, *condemnatus agnosceret*.

(j) Vindebon. Hisp. delet *se*. Ratisp. et Sichardus delent *esse*. Mox, *contagione* in sex nostris codicibus.

(k) Intelliguntur epist. 78 et 82.

(l) Ratisp. hic habet *Lucentium*, in tribus autem sequentibus epistolis *Lucensem*; quemadmodum hac in epistola præferunt etiam utriusque Hisp. Vat. Isid., alius Vat. collect. 11 et exemplar Sichardi; sed in aliis litteris habent *Lucentium*.

(m) Vat. Hisp. ac Isid. et alius collect. 11 cum Vindebon. Hisp. omittunt *cum*; sed illi, non autem Vindebon. postea pro *cognoverim* emendarunt *recognovi*, vel *cognovi*.

(n) Editi antiquiores. *præbuere consensum penitendo* Quesnellus emendavit ex Grimanico tribusque aliis codicibus, quibus addi possunt octo nostri ac exemplum Sichardi.

(o) Editi anteriores, Quesn. cum mss. collect. 24, *impii*.

(p) Ratisp. Vindebon. Hisp. et mss. collect. 11 ac 24 cum Sichardo, *Ne itaque*.

(q) Codd. collect. 21 omittunt *suæ*. Dein, *adscito* ex Ratisp. et duobus aliis codd. magis placuit quam in Vulg., *accito*; Constantinopolitanum enim antistitem legatis adjunctum innuit. Postea in Vindebon. Hisp. *Constantinopolitanæ antistite*; correctum in Vat. Hisp., et Isid., *Constantinopolitano episcopo*.

(r) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 24, *vobis in terra regnantibus*.

(s) Editi antiquiores cum Vat. Hisp. Isid. et mss. collect. 11, 21 et 24 atque Sichardo, *inquietante bello*. Quesnellus cum nostro Vindebon. Hisp., *inquietat bellorum*. Ratisponensis lectionem prætulimus. Inducatur bellum quod Attila hoc anno adversus Valentinianum commoverat, unde Occidentis provinciæ perturbatæ fuerunt.

(t) Ratisp. et codd. collect. 24 cum Sichardo, *propitiato Domino*.

inter cætera apud pietatem vestram poterunt allegare quos misi. Data (a) v idus Junii, Adelfio viro clarissimo consule.

1048 EPISTOLA (b) LXXXIV.

(c) AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

SYNOPSIS. — I. Legatos mittit qui cum lapsis summa prudentia et moderatione agant. — II. Extra unitatem fieri qui naturam nostram in Christo negat. — III. Rogat ut Eutyches ad longinquiora transferatur, ejusque monasterio catholicus præficiatur.

LEO episcopus PULCHERIE Augustæ.

CAP. I. — Religiosam pietatis vestræ sollicitudinem, qua universo mundo, Deo inspirante, consolitis, crebrioribus alloquiis incitare præsumo, ut operum (d) vestrorum profectum necessaria perfectio subsequatur; ac sicut de statu Constantinopolitanæ Ecclesiæ gratulamur, cujus et sacerdos et populus catholicæ puritatis fidem jam tenere cognoscitur, ita etiam aliorum concors nobiscum sit de Verbi incarnatione confessio. Unde quod facturum me aliis litteris indicaveram, Lucentium episcopum, et Basilium presbyterum fratres meos dirigere (e) properavi, qui dispositiones meas, fratris mei Anatolii devotione sociata, secundum eas quas acceperunt regulas exsequantur, gloriosissima Augusta. Sicut enim prædicti episcopi scriptis et clericorum ejus suggestione patefactum est, multa sunt quæ indulgentius sunt curanda, multa quæ justius (f) coercenda: ut in causâ tantæ perturbationis, nec restrictio sit nimis aspera, nec remissio parum cauta; cum aliud satisfaciendum, aliud pertinacibus debeat.

CAP. II. — Offertur ergo pietati vestræ digna materia, 1049 quæ placitam (g) Domino curam sancti cordis exerceat, et præcedentium meritorum coronas etiam de præsentis erroris abolitione multiplicet. Sicut enim Nestoriana impietas, ita et Eutychiana blasphemia (h) ab omnium est catholicorum eliminanda consortio. Quia tam impium est, consempternam et consubstantialem Patri Filii Deitatem, etiam ex utero Virginis matris partu editam negare corporeo, quam unam in Dei Filio post incarnationis sacramentum affirmare naturam: ut scilicet aut humanitas ejus refutetur aut Deitas; cum (i) unitione utrius-

que essentia, nec altera sit in alteram versa, nec assumpta in assumente finita; sed et Verbi incommutabilitas, et carnis atque animæ veritas maneant inseparabiliter in unitate personæ. Quod qui testificante lege, credentibus patriarchis, annuntiantibus (j) prophetis, prædicante Evangelio, docentibus apostolis, et toto mundo confitente non credunt, extra sacramentum corporis Christi, extra unitatem sunt nominis Christiani.

CAP. III. — Quorum sicut ruinam dolemus, ita perfidiam detestamur. Ut autem circa talium personas sincerum servetur ubique iudicium, et aliud correctis, aliud pertinacibus rependatur, vestra pietas nostros, qui ab apostolica sede sunt missi, fovere dignetur; eorumque omnes quas injunximus adjuvet actiones; quo citius ac facilius, auxiliante Domino, quæ ad vestram gloriam et ad totius Ecclesiæ pacem proficiant exsequantur. De Eutyche autem totius scandali et pravitatis auctore, hoc clementia vestra præcipiat, ut ab eo loco qui Constantinopolitanæ urbi nimis vicinus est, longius transferatur: ne frequentioribus solatiis eorum quos ad impietatem suam traxit utatur. Monasterio quoque ipsius, cui perniciose indigneque præsedit, catholicum abbatem jubete præponi, qui illam servorum Dei congregationem et a pravo dogmate liberare, et institutis veritatis possit 1050 imbuiere. Data (k) v idus Junii, Adelfio viro clarissimo consule.

EPISTOLA (l) LXXXV.

(m) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

(n) SYNOPSIS. — I. Ut qui hæreticorum erroribus metu, non voluntate implicati sunt, per satisfactionem et non dubiam professionem suscipiantur. — II. Principes hæreticorum sibi reservat discutiendos; eorum nomina ad altare interim recitari vetat. — III. De commonitorio ei respondet; ad sollicitudinem hortatur; cuncta sibi referri postulat.

LEO episcopus ANATOLIO episcopo.

CAP. I. — Licet sperem dilectionem tuam ad omne opus bonum esse devotam, ut tamen efficacior tua fieri possit industria, necessarium (o) et congruum fuit fratres meos Lucentium episcopum, et Basilium presbyterum, ut promisimus, destinare; quibus tua dilectio societur, ut nihil in his quæ ad universalis Ecclesiæ statum pertinent, aut dubie agatur aut

(a) Retinimus diem editorum ante Quesn., quippe qui non solum legitur in exemplo Sichardi, et in mss. collect. 12 et 24, verum etiam in præstantissimo Ratisp. et in Vindebon. Hisp. Quesnellus ex Grim. et noster Vat. collect. 11, vii idus. Vat. Hisp. et Isid., vi idus. Mes. duo collect. 21, idus, ubi numeralis nota collectoris vel librarii errore omisea fuit.

(b) Alias 64. Quæ autem antea 84 erat, nunc 111. Scripta 9 Junii an. 451.

(c) Est in mes. collect. 12, 18 et 19.

(d) Cod. Ratisp., nostrorum.

(e) Vulgati ante Quesn. male, præparavi.

(f) Cod. Grim., inquirenda.

(g) Ratisp., Deo.

(h) Idem Ratisp., ab omni catholicorum est abominanda consortio.

(i) Idem codex, unione.

(j) Vulgati, annuentibus. Melior trium nostrorum codicum lectio.

(k) Quesnellus ex Grimatico, vii idus. Cæteri editi cum codd. collect. 12, idibus. Ratisponensem sequimur, qui in quatuor epistolis per eosdem legatos transmissis eundem diem more Leonis constanter præfert.

(l) Alias 65. Quæ autem antea 85 erat, nunc 112. Scripta 19 Junii an. 451.

(m) Exstat hæc epistola in iisdem mss. in quibus superior 83.

(n) In Hispanica hic titulus legitur: De his qui in hæreticorum erroribus metu, non voluntate implicantur, ut per satisfactionem in Ecclesia suscipiantur, et ut hæreticorum nomina ad altare non recitentur.

(o) Apud Ratramum lib. 1.º contra Græcos tom. 1 Spicil. Acher. pag. 109, et commodum fuit.

segniter; cum, (a) residentibus vobis, quibus executionem nostræ dispositionis injunximus, ea possint agi cuncta moderatione, ut nec benevolentiae partes nec justitiæ negligantur, sed absque personarum acceptatione divinum in omnibus 1051 iudicium cogitur. (b) Quod ut recta observantia valeat custodiri, catholicæ primitus fidei servetur integritas; et quia per omnia *angusta et ardua via est, quæ ducit ad vitam* (Matth. vii, 14); neque in sinistram neque (c) ad dexteram ab ejus tramite devietur. Et quia evangelica et apostolica fides omnes expugnat errores, et ab uno latere Nestorium dejicit, ab alio Eutychem et participes ejus elidit, hanc regulam mementote servandam, ut quicumque in illa synodo, quæ nomen synodi nec habere (d) poterit nec meretur, et in qua malevolentiam suam Dioscorus, (e) imperitiam autem Juvenalis ostendit, dolent, ut dilectionis tuæ relatione comperimus, se metu victos et terrore superatos ad consensum scelestissimi iudicii potuisse compelli, et communionem catholicam obtinere desiderant, satisfactioni eorum pax fraterna præstetur; ita ut non dubiis professionibus Eutychem cum suo dogmate, cumque consortibus suis anathematis exsecratione condemnetur.

CAP. II. — De his autem qui in hac causa gravius peccavere, et ob hoc superiorem sibi locum in eadem infelici synodo vindicarunt, ut (f) humiliorum fratrum simplicitatem arrogantiae suæ præjudiciis aggravarent, si forte resipiscunt, (g) et a facti sui defensione cessantes, in condemnationem proprii convertuntur erroris; horum si satisfactio talis accedit quæ non refutanda videatur, maturioribus apostolicæ sedis consiliis reservetur, ut examinatis omnibus atque perpensis, de ipsis eorum actionibus quid constitui

(a) Ita cum anterioribus vulgatis codex Ratisp. utriusque Hisp. Vat. Isid. Ratramnus. Sichardus aliique nostri veteres libri, exceptis duobus collect. 21, qui omittunt vobis. Quesnellus, *residentibus his*, ex cod. Grimano. Laudat etiam Trecopith. ac duos Thuaneos; ex quibus duo sunt collectionis 5. At in hac collectione hæc epistola non invenitur; et si quidem exstat in his duobus codicibus, additamentum profecto est quod ad hanc collectionem non pertinet: unde in Thuanei ipsius tabula ab eodem Quesnello edita, quæ omnia ejus collectionis documenta recenset, nequaquam apparet. Notat porro idem Quesnellus in marginali postilla, improbens nostram lectionem, *residentibus vobis*, his verbis: « Quasi Leo dispositionis suæ executionem episcopo Constantinopolitano injunxisset Romanus. » Sed Anatolium hac in re delegatum, seu legatis specialiter adjunctum ostendunt verba paulo ante premissa quibus tua dilectio societur; et in ep. 83. c. 2: *Injunctum est ab apostolica sede directis, ut in consortium suæ deliberationis adsento Constantinopolitanæ urbis antistite*, etc. Executionem autem pontificiæ dispositionis eidem injunctam ostendunt sequentia capitis tertii: *Annitere itaque, ut.... fideliter et efficaciter... exsequaris*. Paulo post apud Ratramnum, et in tribus codd., *ea possint agi cuncta cum moderatione*.

(b) *Quæ ut recta observantia valeant custodiri* in Ratisp. p. cod. legitur. Vat. Hisp. et Isid. ac mss. collect. 11. *Quod ut... valeant custodire*.

(c) Ratisp. cum duobus aliis codd., Vat. in dexteram.

(d) Editi ante Quesn. cum exemplo Sichardi, *potuit*, Ratisp., *potuerit*.

A debeat æstimetur. Neque prius in Ecclesia, cui te Dominus voluit præsidere, cujusquam talium, ut (h) ante jam scripsimus, nomen ad altare recitetur, quam quid de eis constitui debeat rerum processus ostendat.

CAP. III. De commonitorio vero, a clericis dilectionis tuæ nobis oblato, necessarium non fuit epistolis quid videretur inserere cum sufficeret legatis cuncta committi, quorum sermone ex omnibus diligentius instrueris. Annitere itaque, frater charissime, ut quæ Ecclesiæ Dei congruunt, fideliter et efficaciter 1052 cum his fratribus, (i) quos tantæ rei idoneos auctores elegimus, exsequaris; præsertim cum (j) ipsa vos causæ ratio, spesque divini auxilii cohortentur, et clementissimorum principum tam sancta sit fides, tam religiosa devotio, ut in eis non solum Christianum, sed etiam sacerdotalem experiamur (k) affectum. Qui utique pro ea pietate qua se esse Dei famulos gloriantur, omnes suggestiones vestras fidei catholicæ profuturas, dignanter accipient, ut ipsorum quoque (l) opere et pax Christiana reparari, et error impius possit aboleri. Ac si de aliquibus amplius fuerit deliberandum, celeriter ad nos relatio dirigatur: ut pertracta qualitate (m) causarum, nostra, quid observari debeat, sollicitudo constituat. Data (n) v idus Junii, Adelfio viro clarissimo consule.

EPISTOLA (o) LXXXVI.

(p) AD JULIANUM COENSEM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — *Pro communi amicitia et Ecclesiæ bono sollicitudinem Juliani legatorum suorum curæ jungi postulat ad reliquias hæreticorum extinguendas.*

LEO JULIANO episcopo.

Quam gratum mihi semper est epistolas tuæ di-

(e) Vindebon. Hisp. *inertiam*. Vat. Hisp. *mestitiam*. Ratramnus cum Vat. Isid. et alio collect. 11, *industriam*.

(f) Vat. Hisp. et Isid. cum Ratramno et ms. collect. 11 ac 21, *humilium*.

(g) Vat. Isid., *et facti sui defensionem cassantes*. Paulo post apud Ratramnum, *accedat*.

(h) Vat. Hisp. et Isid., *ad te jam scripsimus*, nimirum epistola 80.

(i) Lectionem vulgatorum ante Quesnellum restitimus auctoritate Ratisp. exempli Sichardiani, et codicum collect. 12 et 24. Accedit Vindebon. Hisp. in quo solum errore amanuensis *constanter ei pro quos tantæ rei scriptum fuit*. In Vat. Hisp. et Isid. emendatum arbitrio primi scriptoris, *constanter quos idoneos*: sed in Vat. Hisp. voci *constanter* subjiciuntur puncta, quæ hanc vocem delendam indicant. Quesnellus cum uno nostro Vat. collect. 21, *quos tantæ curæ idoneos*.

(j) Ratisp. Vat. Hisp. ac Isid. addunt et. Paulo post Vindebon. Hisp., *cohortetur*.

(k) Vat. Hisp. et Isid., *effectum*.

(l) Quesnellus in margine. Alias, *ope*.

(m) Vat. Hisp. Isid. et mss. collect. 12 ac 21, *horum nostra*.

(n) Sic Ratisp. et mss. collect. 12 ac 24, cum Sichardo. Quesnellus, vii idus. Vindebon., vi idus. In Vat. Hisp. et alio collect. 14 erronee vi idus Januarii. Codd. collect. 21, idus Junii.

(o) Al. 66. Quæ autem antea 86 erat, nunc 143. Scripta 9 Junii an. 451.

(p) Editi fuit a Quesnello ex ms. Grim. collect. 18 Relegimus cum Ratisp. collect. 19.

lectionis accipere, tam etiam nostra ad te congruum A
est scripta deferri, præsertim cum hoc non pro ami-
citiâ tantum communi, sed multo magis pro statu
universalis Ecclesiæ faciamus. Unde per fratres no-
stros Lucentium episcopum, et Basilium presbyte-
rum, quos Constantinopolim (a) indicaveramus nos
esse missuros, 1053 debitum reddo colloquium,
admonens ut studium diligentia tuæ (b) eisdem in
omnibus sociare digneris; ut reliquæ scandalorum,
si quæ adhuc supersunt, sagaciter auferantur. Quam-
vis enim ubique jam catholicæ fidei lumen eluceat,
et, quod est validissimum, Christianorum principum
divinis auctoritatibus corda famulentur: quædam
tamen sunt quæ ita Ephesinus ille turbo confudit, ut
magno moderamine sit agendum, ne mala dissensio-
num quæ inde sunt orta permaneant. Quid itaque
legatis nostris injunctum atque commissum sit, B
ipsorum insinuatione cognosces, eum mihi atque illis
impensurus affectum, ut quæcumque ipsi mandata
sunt, dilectionis tuæ studio et sollicitudine sociata,
adjuvante Domino (c), perveniant ad eum quem opta-
mus effectum. Data (d) v idus Junii, Adelfio viro cla-
rissimo consule.

(a) Nimirum epist. 84.

(b) Sic melius ex Ratisp. quam apud Quesnellum
ex Griman., eisdem hominibus. Idem tamen Ratisp.
omittit tuæ.

(c) Ratisp., Deo.

(d) Sic Ratisp. ut in tribus aliis epistolis antece-
dentibus, quæ simul transmissæ eodem die Leonino
more notantur. Quesnel. ex Grim., vi idus.

(e) Al. 67. Quæ autem antea 87 erat, nunc 114.
Scripta 19 Junii an. 451.

(f) Exstat in mss. collect. 12 et 18 ac in præstan-
tissimo Vat. 1322, ex quo millenariam ætatem præ-
ferente nonnulla emendavimus.

(g) Editi, longinquo. Emendavimus ex laudato Vat.

1054 EPISTOLA LXXXVII (e).

(f) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CP.

SYNOPSIS. — *Ei commendat Basilium et Joannem pres-
byteros, qui hæresis accusati Romam venerant rationem
faci suæ reddituri.*

LEO episcopus ANATOLIO confratri episcopo Constan-
tinopolitano.

Ad declinandam erroris maculam, qua nonnullos
aut Nestoriana impietas, aut Eutychniana labefa-
ctavit insania, laudabilem curam filii nostri Ba-
silius et Joannes presbyteri suæ æstimationis ha-
buerunt: ut inter compugnantia dogmata falsitatis
vera catholicæ fidei pace gauderent. Siquidem (g) lon-
ginquæ peregrinationis labore suscepto, sensum
cordis sui in apostolica sede (h) patefecerunt, dam-
nantes utramque hæresim, quarum supra fecimus
mentionem, et de incarnatione Domini nostri Jesu
Christi non aliud recipientes, quam quod, instruente
sancto Spiritu, et didicimus, et docemus. Per hos
ergo, frater charissime, cum testimonio nostro ad
propria revertentes, dilectioni tuæ nostra scripta
direximus, fidenter (i) hortantes ut qui gratia apo-
stolicæ communionis ornantur, etiam tuo favore per
omnia se gaudeant adjuvari. Data (j) decimo tertio
kalendas Julii, Adelfio viro clarissimo consule.

(h) Ita melius codd. collect. 12, cum antiquioribus
editis. Quesnellus, patefecerunt.

(i) Sic non solum Grim., sed etiam antiquissimus
Vat. Quesnellus cum editis et mss. collect. 12,
orantes, ut qui. In Grimanico tamen pro qui, habetur
quia.

(j) Laudatus cod. Vat., xviii kal. Junias. In hoc
autem ms. librarium pro Julias perperam scripsisse
Junias suspicamus, cum in epistola 89 certissimo
errore Junias pro Julias pariter scripserit. Dies vero
pari lapsui tribui nequit: facilius enim ab ex-
scriptoribus erratum omittendo v quam inserendo.
At codicum aliarum duarum collectionum 12 et 18
auctoritatem haud deserendam putavimus.

ADMONITIO

in epistolam sequentem, et in cæteras inferius afferendas, quæ agunt de Paschate anni 455.

1. Quæstio jamdiu ante agitata circa Pascha anni 444, sollicitum Leonem effecit, ut maturius scriberet
circa diem Paschatis ann. 455, in quo Romanorum et Alexandrinorum cyclos dissidere non ignorabat. Hinc
jam inde ab an. 451, quo sequens epistola scripta fuit, in hanc diem unanimi consensu statuendam studium
intendit. Novem præterea ejusdem pontificis epistolas subsequenter annis in eandem rem exaratas habemus,
præter alias non paucas, quæ desiderantur; et unam Proterii Alexandrini ad eundem pontificem,
quas suis locis dabimus.

2. Ex laterculo Paschali Theophili Alexandrini annorum centum, quod ex cyclis quinque decemnovennali-
bus, et annis quinque constabat, Pascha an. 455 affligebatur viii kal. Maias. Ex cyclo autem Latinorum an-
norum LXXXIV ascribatur xv kal. ejusdem mensis, ac propterea octo dierum discrimen intercedebat. Hoc
autem discrimen oriabatur ex lunæ saltibus, quos Latini crebriores, Alexandrini autem rariores admittebant.
Cum enim Alexandrini ex suo cyclo decemnovennali lunæ saltus, quibus ætati lunæ una dies per saltum au-
getur, decimo nono quoque anno astruerent, Latini vero ex suo cyclo annorum LXXXIV usque ad emendatio-
nem Prosperi eos saltus admitterent quovis anno duodecimo, post emendationem autem Prosperi singulis
quatuordecim annis: ætas lunæ, ex qua paschalis dies decernitur, apud Romanos ob crebriores quam apud
Alexandrinos saltus anno 455 triduo crescebat, adeo ut quæ Alexandrinis eo anno xv kal. Maii die Dominico
erat luna 14, Romanis esset luna 17. Cum vero luna 14 nequeat celebrari Pascha, ne cum Hebræis conve-
niamus, hinc Alexandrini in Dominicam sequentem viii kal. Maii Pascha protrahere cogebantur. Apud Lati-
nos vero cum eo die xv kal. Maias esset luna 17, nihil prohibebat quin Pascha eo die celebrarent: plura
autem obstabant ne cum Alexandrinis illud festum transferrent in diem viii kal. Maias.

3. Primum hoc diu ipsis erat lunæ ætas 24, quo si celebrassent Pascha, excessissent biduo extremum lunæ
ætatis limitem, qui penes ipsos erat luna 22. Deinde excessissent præterea triduo limitem ultimum Domini-
carum paschaliū, qui ipsis erat xi kal. Maias. Quoad hos quidem Dominicarum paschaliū limites anno
444 res conciliata est, eo quod persuasum Leoni fuit sufficere, si eum limitem xi kal. Maias Passionis dies

nequaquam excederet: quo factum est ut, servato hoc limite, in quem tamen incurrit dies Passionis. Pascha etiam a Latinis Alexandrinorum calculum secutis anno eo celebratum fuerit biduo post, id est *ix kal. Maii*. Sed hæc conciliandi ratio nihil proderat in questione de Paschate anni 455, quo non solum biduum, sed triduum paschali die prorogato, ipse dies Passionis eum limitem ultimum præteribat. Putabant tandem Latini in Alexandrinorum rationem Pascha celebratum iri mense secundo, cum ex lege primo mense celebrandum sit; primum enim mensem a die æquinocitii 21 Martii ad diem 21 Aprilis computasse videntur.

4. Multa Alexandrini adversus hæc Latinorum objecta protulerunt. Sed cum semper disputaverint in hypothesis quod *viii kal. Maii* esset luna 14, nec umquam, saltem ex monumentis quæ supersunt, erroris convicerint Latinos, dum ea die diversam ætatem lunæ tribuebant, nec quidquam attigerint de lunæ saltibus diversis, ex quibus diversa lunæ ætas proficiscebatur (in quo si persuasisissent Latinos errare, proculdubio obtinissent eorumdem assensum: neque enim hi luna solum 14, verum etiam 15 Pascha celebrare ex suis regulis vetabantur), nihil mirum si S. Leo se Alexandrinorum rationibus non convictum prodidit, et solum studio unitatis ac pacis, Pascha in ipsorum sententiam indixit. Hæc paucis præmonuisse satis sit, ut ea quæ in epistolis de hac controversia exhibendis indicantur, intelligi queant. Alia nonnulla, ubi opus fuerit, in annotationibus subjicientur. Hanc autem admonitionem sequenti epistolæ præfiximus, eo quod prima sit quæ de hac controversia paschali indicium præbet.

1057 EPISTOLA (a) LXXXVIII.

(b) AD PASCHASINUM EPISCOPUM LYLIBÆTANUM.

SYNOPSIS. — I. *Mittit ad Paschasinum celebrem suam ad Flavianum CP. epistolam, qua legatus in synodo futurus instrueretur.* — II. *Duplicem in Christo asserit naturam adversus Eutychem.* — III. *Testimonia SS. Patrum de incarnatione Domini mittit, nuntiatque Orientalis diæcesis episcopos subscripsisse eidem epistolæ ad Flavianum.* — De Paschate anno 455 diligentius inquiri postulat.

(c) LEO EPISCOPUS PASCHASINO EPISCOPO LYLIBÆTANO.

CAP. I. — Quamvis non dubitem fraternitati tuæ omnem originem scandalorum, quæ de incarnatione Domini nostri Jesu Christi in Orientalibus Ecclesiis commota sunt, ad plenum esse comperta, tamen ne quid forte sollicitudinem tuam latere potuisset, epistolam nostram, quam ad sanctæ memoriæ Flavianum de hac re plenissimam misimus, quamque Ecclesia universalis amplectitur, diligentius tibi recensendam cognoscendamque direxi: ut intelligens qua **1058** plenitudine totius hujus erroris impietas, (d) Deo adjuvante, destructa sit, ipse quoque eundem spiritum pro tuo in Deum amore suscipias, sciasque penitus detestandos qui secundum Eutychem impietatem atque demerentiam in Domino nostro unigenito Filio Dei suscipientis in se reparationem salutis humanæ, dicere aucti sunt duas non esse naturas, hoc est perfectæ Divinitatis et perfectæ humanitatis; et putant quod possint nostram diligentiam fallere, cum aiunt (e) se unam Verbi naturam credere incarnatam; cum utique (f) Verbo Dei in Divinitate Patris, et sua, et Spiritus sancti, una natura sit; suscepta autem veritate carnis

(a) Al. 68. Quæ autem antea 88 erat, nunc 147 Scripta 24 Junii an. 452.

(b) Hanc epistolam, quam ex ms. Grim. collect. 18 Quesnellus edidit, contulimus cum ms. Ratisp. collect. 19.

(c) Hanc inscriptionem exegimus ad ms. Ratisp. Quesnellus ex Grim., *Leo Paschasino episcopo.*

(d) Voces *Deo adjuvante* desunt in ms. Ratisp.

(e) Eutychiani scilicet hac formula se posse fallere putabant catholicos, eo quod eandem a Cyrillo usurpatam ingererent. At Cyrillus ita unam naturam Verbi incarnatam dixit, ut divinæ humanæque naturæ distinctionem pluribus in locis professus earum unionem hypostaticam in incarnatione adversus Nestorianos astrueret, uti Petavius late ostendit lib. iv de Incarn. cap. 7 et seqq., quo quidem catholico sensu hæc locutio a nonnullis catholicis, a synodo v recepta fuit. Eutychiani vero ita unam naturam

A nostræ illi inconvertibili substantiæ nostram quoque unitam esse naturam: nam nec incarnatio dici posset, nisi caro susciperetur a Verbo. Quæ susceptio tanta et talis unitio est, ut a carne animata, non solum in partu beatæ Virginis, sed etiam in conceptu nulla Divinitatis sit credenda divisio: quoniam in unitate personæ Divinitas atque humanitas et conceptu Virginis convenit et partu.

CAP. II. — Abominanda ergo est (g) in Eutyche impietas, quæ olim a Patribus in præcedentibus hæreticis damnata atque destructa (h) est; quod huic stultissimo homini prodesse dubuerat: ut quod non poterat sensu apprehendere, (i) vel præcedenti caveret exemplo, ne salutis nostræ singulare sacramentum veritatem carnis humanæ in Christo Domino nostro negando vacuaret. Quoniam **1059** si vera et perfecta in illo humanitatis natura non est, nulla est nostra susceptio; et totum quod credimus, quod docemus, secundum ipsius impietatem vanitas est atque mendacium. Sed quia nec mentitur veritas, nec passibilis est Divinitas, manet in Deo Verbo utraque substantia in una persona, et ita Salvatorem suum Ecclesia constituit, ut eum et Divinitate impassibilem, et carne passibilem fateatur, dicente Apostolo: *Etsi crucifixus est ex infirmate nostra, sed vivit ex virtute Dei (II Cor. XIII, 4).*

CAP. III. — Ut autem in omnibus plenius tua sit instructa dilectio, sanctorum Patrum nostrorum, de sacramento incarnationis Domini quid senserint, et quid Ecclesiis prædicaverint, ut evidenter agnosceres, aliqua ad dilectionem tuam (j) scripta transmissi,

C Verbi dicebant incarnatam, ut duarum naturarum distinctionem tollentes, humanam a divina absorptam traderent, et hac ratione *veritatem carnis humanæ in Christo Domino nostro negando vacuarent*; quem hæreticum sensum Leo capite sequenti detegit atque perstringit.

(f) Codex Ratisp., *Verbi Dei in Deitate*; et deinceps, *Deitatis sit credenda*; et mox, *Deitas atque humanitas*, et similiter in sequentibus.

(g) Sic ex Ratisp. Concinit cum sequentibus, *in præcedentibus hæreticis*. Quesnellus ex Grim., *Eutychem.*

(h) Verbum *est* ex Ratisp. supplevimus.

(i) Apud Quesn., *id præcedenti caveret exemplo*; nec *salutis nostræ*, etc. Melior visa est lectio cod. Ratisp. *Vel pro saltem* passim usurpatur.

(j) Indicat testimonia sanctorum Patrum quæ in Græcis exemplaribus Chalcedonensis concilii ante gesta epistolæ 28 Leonis ad Flavianum subjecta inve-

quæ nostri quoque apud Constantinopolim cum mea A
epistola allegarunt. (a) Et totam Constantinopolita-
nam Ecclesiam cum monasteriis omnibus et multis
episcopis noveris præbuisse consensum, et subscrip-
tionibus suis Nestorium atque Eutychem cum suis ana-
thematisasse dogmatibus. Noveris etiam proxime me
epistolam Constantinopolitani episcopi accepisse,
quæ refert Antiochenum episcopum missis per pro-
vincias suas tractoriis (b) universos episcopos et epi-
stolæ meæ præbuisse consensum, et Nestorium et
Eutychem pari subscriptione damnasse.

CAP. IV. — Illud quoque curæ tuæ credimus in-
jungendum, ut qua ratio paschalis festi experientiam
tuam non latet, de eo quod in Theophili (c) annota-
tione invenimus, quodque nos permovet, diligentius
(d) inquiras illic, atque pertractes cum his qui possunt
supputationis et regulæ istius habere peritiam: qua- B
liter quarti (e) anni futuri Dominicæ resurrectionis
dies sit tenendus. Nam cum venturum Pascha (f) pro-
pitio Deo, decimo kalendarum aprilium die sit tenen-
dum, 1060 sequenti (g) autem pridie idus April.
Tertio (h) pridie nonas Aprilis; quarto sanctæ memoriæ
Theophilus (i) kalendas Maii constituit observandum:
quod (j) regula ecclesiastica penitus invenimus alie-
num; in nostris autem paschalibus (k) cyclis, quod
bene nosse dignaris, decimo quinto kalend. Maii
ejusdem anni Pascha celebrandum esse sit scriptum.
Et ideo, ut (l) nobis omnibus ambiguitas auferatur,
cum peritis quibusque diligentius hactenus sollicitudo
pertractet, ut in futurum hujusmodi caveamus erro-
rem. Data octavo kalend. Julii, Adelfio viro clarissimo
consule.

niantur; qua de re plura in fine admonitionis ad
eamdem epistolam 28. *Nostris*, quos hic nominat,
sunt iilegati qui in Anatolii causa Constantinopolim
missi jam redierant.

(a) Quesnellus in margine. Forte, *cui*, vel *ei*.

(b) Idem Quesn. in margine: Forte, *ad universos*,
vel aliquid aliud deesse videtur. Hac de re in concilio
Chalcedonensi actione de Photio Tyri Eustathius
Beryti dixit: *Cum pauci Constantinopoli convenissent*
(sub finem anni 450), *missa est epistola almi archiepi-*
scopi Leonis iis qui ubique essent metropolitibus et sub-
scripta est. Confer aliud Leonis testimonium in fine
epistolæ 91.

(c) Annotatio Theophili idem est ac laterculum Pas-
chale annorum centum ab eodem digestum, de quo
vide annot. 8 (Col. 1056, n. j) in epist. 121.

(d) Sic ms. Ratisp. Quesnellus, *requiras*. Particula
illic ad annotationem seu laterculum Theophili refe-
renda videtur, in quo de die Paschatis cum peritis
ejus supputationis diligenter inquireret jubet.

(e) Id est, an. 455.

(f) Anno 452, die 23 Martii.

(g) Anno 453, die 12 April.

(h) Anno 454, 4 April.

(i) Anno 455. Pascha; secundum Alexand. 24 April.,
sec. Rom. 17.

(j) Id est a regulis paschalibus Latinorum, de qui-
bus in præmissa admonitione, num. 3.

(k) Non unum, sed plures paschales cyclos annorum
LXXXIV apud Latinos fuisse liquet. Pascha autem an.
455 die xv kal. Maii in omnibus ascribebatur, nimirum
tum in illis antiquioribus, qui lunæ saltum singulis
duodecim annis attingebant, tum in illis qui Leonis
ætate recepti eundem saltum in singulos annos qua-
tuordecim prorogabant, uti dicemus pluribus annot.

EPISTOLA (m) LXXXIX.

(n) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — *De legatis ad concilium generale missis
vice ejus acturis; ubi omnia ad fidei et pacis unita-
tem revocanda.*

LEO episcopus MARCIANO semper Augusto.

Credebamus clementiam vestram id desiderio no-
stro posse præstare, ut præsentī necessitate respec-
ta, differri ad opportunius tempus sacerdotalem
synodum juberetis: ut evocatis de cunctis provinciis
sacerdotibus, vere (o) possit esse universale concilium.
Sed quia vos amore catholice fidei congrega-
tionem (p) nunc fieri voluistis, 1061 ne devoto ob-
viare viderer arbitrio, fratrem et coepiscopum meum
(q) Paschasinum de ea provincia quæ videtur esse se-
curior evocatum, qui vicem præsentiae meæ possit
implere, direxi; Bonifacio (r) fratre et compresbytero
meo sociato, et his quos antea miseramus adjunctis,
consortem illis fratrem quoque meum Julianum ad-
dentes episcopum. Quos ea moderatione universa,
Domino auxiliante, credimus esse gesturos, ut quæ-
cumque in quærelam perturbationemque venerunt ad
unitatem pacis et fidei, compressa omni dissensione
revocentur; nec ullum in aliquorum cordibus sacer-
dotum vel Nestorianæ vel Eutychianæ impietatis
vestigium relinquatur: quoniam catholica fides, quam
instruente nos Spiritu Dei per sanctos Patres a bea-
tis apostolis didicimus et docemus, neutrum subre-
pere (s) permittit errorem gloriosissime 1062 impe-

44 (Col. 1056, n (g) in epist. 121. Mox in ms. Ratisp.,
ejus anni Pascha.

(l) Ita melius ex ms. Ratisp. quam apud Quesnellum
ex Grimanico, *modis omnibus*.

(m) Al. 76. Quæ autem erat 89, nunc 115. Scripta 24
Junii an. 451.

(n) Exstat in codd. collect. 12 et in vetustissimo Vat.
1322.

(o) Sic duo nostri codd. collect. 12 et Vat. 1322.
Editi, *posset*.

(p) Concilii scilicet indictionem editam die 17 Maii
ignoraverat S. pontifex die 9 Junii, cum Lucentium
et Basilium Constantinopolim ob lapsos recipiendos
misit: unde hos aliis litteris, quæ desunt, legatis nunc
transmissis adjunxit, uti traditur epist. 94. Post diem
itaque 9 Junii hujus indictionis notitia ad Leonem
pervenit: cumque de legatis instruendis et ad concilium
transmittendis, prout augustiæ temporis fere-
bant, aliquot diebus cogitasset, hac tandem die 24
Junii indicti concilii mentionem fecit.

(q) Epistola qua Paschasinum uti legatum suum Leo
ad concilium direxit desideratur: nihil enim expresse
ejusmodi delegationis legitur in epistola præcedenti
eodem die signata, quam per Bonifacium legationis
socium ad eundem misit; ac idcirco delegationis lit-
teræ ad Paschasinum scriptæ videntur paucis diebus
ante epistolam præcedentem, quæ quidem cap. 1 eum
præfert satis instructum, novæque instructionis ad-
ditamentum exhibet.

(r) Vulgati antiquiores Quesnello, *fratre nostro, et
compresbytero sociato*. Quesnelli lectionem nostri co-
dices confirmant.

(s) Sic melius ex nostris mss. Vulgati, *permittet*. Vat.,
1322, pro *subrepere* habet, *sibi misceri*. Porro voces

rator. Si quid ergo morborum, si quid est vulnerum, quod sincera possit correctione curari, ut ad veram sanitatem revocetur optamus. (a) Quæ tunc utique non erit dubia, nec cujusquam simplicitati deinceps nocitura, si nullis se excusationibus voluerit obumbrare; cum (b) abolitionem peccati non obtineat nisi vera confessio. Quia vero quidam de fratribus, (c) quod sine dolore non dicimus, contra turbines falsitatis non valere catholicam tenere constantiam, prædictum fratrem et coepiscopum meum vice mea synodo convenit præsidere. Certus (d) sum enim quod absque odio et gratia ibidem ab his quibus hoc commisimus laboretur, ut cum solius hæreticæ impietatis excidio, in omnibus Ecclesiis Dei veritas regnet et charitas. Data (e) octavo kalendas Julii, Adelfio viro clarissimo consule.

gloriosissime imperator a Quesnello additæ desunt quidem in eodem Vat. at in aliis codd. leguntur. Etsi vero auctoritate antiquissimi Vat. expungendæ crederentur, non tamen idcirco hæc epistola ad Pulcheriam potius quam ad Marcianum data dicenda esset, ut Tillemontius suspicatur not. 41 in S. Leonis Vitam tom. XV. pag. 914; omnes enim codices Marciani inscriptionem præferunt, et Marciano conveniunt verba *juberetis*, et *voluistis*: nam ab eo Leo poposcerat, epist. 83, cap. 2, ut concilium differri juberet; idemque Marcianus illud *nunc fieri voluit* per indictionis litteras, quas annot. 3 (Col. 930, n. (p) memoravimus. Epistola vero ad Pulcheriam, quam hac eadem in re a Leone scriptam non ambigimus, hac tenus desideratur, sicut aliæ multæ. Difficultas quæ Tillemontium permovit pendebat ex chronica nota ejusdem diei huic et sequenti ad eundem Marcianum epistolæ in vulgatis præfixa: sed ea ex emendatione chronicæ notæ sublata est.

(a) Editi, *Quæ nunc utique non erunt dubia*. Nostrorum codicum lectio magis placuit. *Quæ*, ad correctionem refertur. Mox editi ante Quesn. cum ms. Veneto collect. 12, nullus pro nullis.

(b) Vulgati ante Quesn., *absolutionem*, ex erronea lectione mss. collect. 12, a *pollutione*. Quesnelli emendationem, cui favet cod. Vat. 1322, retinimus.

(c) Nostris codd. collect. 12 addunt, *nostris*. Quesnellus in postilla huic loco affixa ait: *Nota qua de causa Leo legatum suum synodo universali præsidere cupiat*. Hæc valde æquivocum, et pontificiis prærogativis minus congruum sensum exhibent. Sicut pontifex totius Ecclesiæ primas et caput est, ita jure illi competit concilii præsidere: unde Patres Chalcedonenses in Synodica ad Leonem inferius afferenda epist. 98, cap. 1, professi sunt: *Quibus* (ejusdem concilii episcopis) *tu quidem ut membris caput præseras*. Hoc ejus ipse Marcianus satis professus fuerat epist. 73, cum generalem synodum Leone auctore celebrandum significavit; quod item reperit Pulcheria epist. 77. Hoc autem jus sibi competens etiam suis legatis competere Leo hac in epistola insinuavit verbis *vice mea*, quæ sicuti suam his auctoritatem delegatam, ita idem præsentiam jus ostendunt. (Leonem quidem in legatis præsedisse ab ipso Chalcedonensi concilio traditur infra epist. 98. c. 3.) Verbum autem *convenit* modestiæ gratia Leo adhibuit. Aliam porro rationem, quæ in oculos magis incurreret, addere ac expressius ponere voluit ex latrocinio Ephesino, in quo cum apostolicæ sedis legati non præседerint, plures contra impios Dioscori præsidis nisus non valere catholicam tenere constantiam: quæ ratio pontificium jus non restringit, nec excludit. Hoc quidem jus in Chalcedonensi actione prima, indicaturus Lucentius Leonis legatus memorato Dioscoro succensuit,

1063 EPISTOLA (f) XC.

(g) AD EUMDEM MARCIANUM AUGUSTUM.

(h) Pro concilio Nicænam primum convocato, postea Chalcedonem translato

Per Bonifacium presbyterum.

SYNOPSIS. — I. Concilio generali congregando annuit, etsi propter temporis perturbationem in aliud maluisset differri. — II. Fidem in illo tractandam non esse ut dubiam, nec a Nicæna, discedendum.

LEO EPISCOPUS MARCIANO AUGUSTO.

CAP. I. — Poposceram (i) quidem a gloriosissima clementia vestra ut synodum, quæ (j) ad reparandam Orientalis Ecclesiæ pacem etiam a nobis petitam, necessariam (k) judicatis, aliquantisper differri ad tempus opportunius juberetis: ut liberioribus ab omni perturbatione animis hi quoque episcopi, quos

B

quod Ephesi præsidis personam, quam non habebat, sibi arrogans, omniaque suo arbitrio gerens apostolicis legatis contemptis, *synodum ausus sit facere sine auctoritate sedis apostolicæ, quod numquam licuit, numquam factum est*. Quam vero præsentiam Leo hæc in epistola modeste insinuat, a legatis suis omnino exigi voluit. Hinc enim Paschasius in eadem synodo initio actionis tertiæ tom. IV Concil. Venetæ editionis pag. 1350, dixit: *Nostram parvitatem huic sancto concilio pro se præsidere præcepit*.

(d) In omnibus nostris codd. omittuntur voces *sum enim*. Cum vero prima editio hujus epistolæ apud Merlinum sumpta fuerit ex codice collect. 12, si hæc voces ita desunt in omnibus ejusdem collectionis mss. exemplaribus, uti desiderantur in duobus quæ vidimus, nec non in cod. Vat 1322, qui aliam originem habet, suppletæ fuerunt ad perficiendum sensum. Suppleri tamen aptius poterat *sum autem*: si quidem particula *enim*, quæ præcedentis sententiæ rationem indicat, minus congruit: nam in antecedenti periodo de solo Paschasino, hic autem de omnibus legatis sermo est. Forte vero quispiam existimabit hoc loco certe luxato antevocem *certus* aliquid deesse quo legati Paschasino sociati indicarentur, et subsequens sensus omnibus communis melius cohereret. Ita additur *sum enim, vel sum autem* opus non esset.

(e) Editi et mss. collect. 12. vi kal. Julii. Antiquissimus Vat., viii kal. Junii. Apertus est librarii error in mense, cum indictionem concilii Leo ignoraverit die 9 Junii, uti vidimus annot. 3 (Col. 930, n. (p). Diem autem viii kal. retinimus, eo quod concordat cum die præcedentis epistolæ ad Paschasinum, quæ simul per Bonifacium missa fuit, et multo magis quia vi kal. Julii alias habemus Leonis litteras ad eundem imperatorem, in quibus de eadem omnino re agit: eadem autem die de re eadem duplicem epistolam ad eundem imperatorem scriptam fuisse, nisi quid cogat, haud facile credimus.

(f) Al. 73. Quæ autem antea 90 erat, nunc 116. Scripta 26 Junii an. 451.

(g) Legitur in mss. collect. Hisp., Isid. 11, 12, 18, 19 et 21 usque ad 24, ac in exemplo Sighardi.

(h) Hunc titulum optime præfixit Quesnellus, cujus notam 1 consule. In Hispanica hic titulus legitur: *De directa vicis suæ legatione Constantinopolim pro Chalcedonensi concilio faciendum*.

(i) Vid. epist. 83, c. 2.

(j) Vat. Hisp. et Isid. cum mss. collect. 11 et 21. pro *reparanda Orientalis Ecclesiæ pace*.

(k) Idem codd. nec non illi collect. 24 et exemplar Sighardi cum editis ante Quesn., *judicatis*. Lectionem a Quesnello inductam nostri Vindebon. Hisp. et Ratisp. confirmant.

hostilitatis metus detinet, conveniret. Sed quia pio studio humanis negotiis divina præponitis, et rationabiliter ac religiose regni vestri viribus creditis profuturum, si nulla sit in sacerdotum sensibus dissimulatio, nulla sit in Evangelii prædicatione discordia: ego etiam vestris dispositionibus 1064 non renitor, optans ut in omnium sordibus catholica fides, quæ non potest nisi una esse, firmetur. A cujus integritate et Nestorius antea, et nunc Eutyches, diversis quidem callibus, sed impietate non impari deviarunt: abominandi prorsus in persuasionibus suis, quas contra sincerum veri luminis fontem, de cænois lacubus diabolicæ falsitatis hauserunt. Prior itaque synodus Ephesina Nestorium cum dogmate suo merito justequè damnavit: et quisquis in illo errore persistit, ad nullius potestatem remedii (a) pertinere. Sequens vero in prædicata civitate, (b) non potest vocari concilium, quod in eversionem fidei fuisse constat agitatum; quodque vestra clementia amore veritatis catholicis ad futura, aliud statuendo (c) cassavit, gloriosissime imperator.

CAP. II.— Unde per ipsum Dominum nostrum Jesum Christum, qui regni vestri est auctor et rector, obtestor et obsecro clementiam vestram ut in præsentis synodo fidem quam beati (d) Patres nostri ab

(a) Editi ante Quesn. cum uno ms. Vat., *pervenire*.

(b) Ratisp., *non possumus vocare*. Vindebon. Hisp. cum Vat. collect. 24. *non possum vocare*. His concinit dictum Cæropii episcopi Sebastopolitani in synodo Chalcedonensi act. 10: *Illud (Ephesinum) concilium dicere non debemus*.

(c) Vulgati ante Quesn., *cassabit*, cum Vat. Hisp. et Isid. et mss. collect. 11, 12, 21, 22 et 23, quæ tamen omnes collectiones hanc epistolam ex Isidoriana derivarunt. Quesnellus ex Grimanico et Victor. induxit *cassavit*, idemque præferunt Vindebon. Hisp., Ratisponem. et mss. collect. 24. Proxime accedunt exemplaria Sighardi et Merlini, in quibus *quassavit*. Ita quatuor saltem præstantiores et diversi originis collectiones huic lectioni favent, nimirum Hisp., 18, 19 et 24. Cumque cæteræ præferentes *cassabit* ex Isidoro ut monuimus, originem ducant, Isidorus autem sumpserit ex minus puro codice Hispanico simili Vat. 1341, cujus primus scriptor in multis a puriori Hispanico fonte discessit, uti ex multorum locorum collatione didicimus hinc retinendum putavimus *cassavit*, quod in puriori Vindebon. Hisp. et in aliis collectionibus ac præsertim in Ratisponensi legitur. Cæterum si respicienda esset Marciani lex data pridie nonas Julii an. 452, qua constitutio Theodosii pro latrocinio Ephesino cassata fuit, quemadmodum legati Leonis cum aliis Patribus petierunt act. 10 concilii Chalcedonensis, præferendum esset *cassabit*. At cum Marcianus in ipso imperii exordio catholicis ob Ephesinum conciliabulum in exsilium pulsus *affuturus* eos *robore pragmatici sui* ex epist. 77 revocaverit, et sancti Flaviani corpus Constantinopolim cum honore jusserit transferendum, aliaque præstiterit quibus ejusdem pseudosynodi acta reprobavit, hæc Leonem spectasse verosimilius arbitramur.

(d) Vat. Hisp. cum alio collect. 11, *Patres nostri apostoli sibi traditam prædicaverunt*. Vat. Isid., *Patres nostri apostoli prædicaverunt*, omissis vocibus *sibi traditam*.

(e) Sic nostri codices et editi ante Quesn., qui cum solo nostro Vindebon. Hisp., *permanerent*.

(f) Vindebon. Hisp., *Paschasino episcopis*, ubi ob pluralem episcoporum librarum saltu omissus agnoscitur Lucentius. Hunc saltum ignorans primus scriptor

A apostolis sibi traditam prædicaverunt, non patiamini quasi dubiam retractari; et quæ olim majorum sunt auctoritate damnata, redivivis non permittatis conatibus excitari; illudque potius jubeatis et antiquæ Nicænæ synodi constituta, remota hæreticorum interpretatione, (e) permaneant. Nec me quoque, ut voluit vestra clementia, ab illo credatis abesse concilio, cum in his fratribus quos direxi, id est (f) Paschasino et Lucentio episcopis, 1065 Bonifacio et Basilio presbyteris, sed (g) et in fratre meo Juliano, quem eorum volui esse participem, etiam meam sit æstimanda præsentia. Quos, (h) auxiliante Christo, ita acturos esse confido, ut ea quæ Domino nostro placeant, decernantur, accedente pietatis vestræ studio, quod (i) et paci prosit, et religioni, et custodiæ veritatis. Data (j) sexto kalendas Julii, Adelfio viro clarissimo consule.

EPISTOLA (k) XCI.

(l) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. SYNOPSIS.— *Etsi brevius spatium cogendo concilio datum esset, se tamen legatos mittere vicem suam impleturos*.

LEO ANATOLIO EPISCOPO.

Cognita clementissimi principis ex his quas ad nos misit (m) litteris voluntate mirati sumus congregandæ

ejus liberioris collectionis Hispanicæ, quæ continetur in Vat. 1341, ex ingenio emendavit *Paschasino episcopo*. In Vat. Isid. omissum etiam fuit *episcopo*.

(g) Vide not. 3 Quesn. et observationes nostras eidem subjectas.

(h) Cum in puriori Vindebon. Hisp. Scriptum legatur, *auxiliante ita*, suppletum fuit arbitrio librarii in Vat. Hisp., *auxiliante divina gratia, ita, etc.*, eademque lectio fuit traducta in Vat. Isid.

(i) Vulg. *et paci prosit religionis, et custodiæ veritatis*. Utrique Hisp. cum Vat. Isid. *et paci prosit, et religionis custodia, vel custodiæ veritatis*. Vat. collect. 24, *et paci prosit, et religioni custodia veritatis*. Sighardus, *et religioni sit custodia veritatis*. Merlinus *et religionis sit custodia*. Ratisponensis codex veram lectionem præbuit.

(j) Ita codd. Grim. et Thuan. Quesnelli, ac nostri Ratisp. utrique Hisp. Vat. Isid., aliique collect. 11 et 21 Male in vulgatis cum mss. collect. 24 ac Merlino et Sighardo, *sexto kal. Junii*. Codex Venetus collect. 12 item erronee, *sexto idus Julii*.

(k) Alias 70, Quæ autem antea 91 erat, nunc 118. Scripta 26 Junii an. 451.

(l) Hanc epistolam e ms. Grimanico a Quesnello deitam cum Ratisp. contulimus.

(m) Tomo IV Concilior. editionis Venetæ pag. 837 exstant Græcæ Marciani litteræ Anatolio inscriptæ, quibus invitatur ad synodum. In mss. autem Græcæ bibliothecæ Cæsareæ apud Lambecium tom. VIII, pag. 495, eadem litteræ inscribuntur, *Ἀδελφὶ καὶ Ἀνατολίῳ Λεωνὶ ἐτ' Ἀνατολίῳ*. Antiqua earumdem litterarum versio pag. 1985 tom. IV. Concil. generalem encyclicam præfert cum titulo: *Sacræ litteræ eorumdem piissimorum imperatorum ubique ad Deo amantissimos episcopos*. Cum vero in ipsis litteris de Leone dicatur: *Sicut etiam epistola religiosissimi episcopi gloriosæ civitatis Romæ ostendit*; quæ verba in literis ad hunc pontificem vel mitti vel aliter offerri debuerunt, si exemplar simile nulla peculiari epistola sociatum ad Leonem directum fuit; hinc ipsam epistolam ad eundem nos habere, affirmare non licet. Hæ autem litteræ datæ proferuntur in Græco XVI kal. Junias, in Latinis vero exemplaribus collect. 5 Ques-

synodo tam angustum tempus appositum, cum etsi **A**
 nulla necessitas hostilitatis existeret, ipsa interjecto-
 rum dierum paucitas necessarios Sacerdotes non
 evocare non sineret. Quando enim per diversas lon-
 ginquasque provincias mitteremus, ut (a) vere possit
 fieri universale **1066** concilium? sed quia clemen-
 tissimi principis eo affectu amplectimur voluntatem,
 ut huic dispositioni ipsius noluerimus obsistere ma-
 xime cum magno desiderio a nobis hoc etiam ipse
 deposcas, fratrem et coepiscopum nostrum PASCHA-
 SINUM nobis probabilem virem de securiore provincia
 fecimus navigare: cui fratrem comprebysterum
 (b) nostrum BONIFACIUM de Urbe conjunximus; illos
 quoque eisdem sociantes, qui prius fuerant ordinati,
 ut particeps in omnibus (c) actionibus fratre et coepi-
 scopo nostro JULIANO, cujus fidem sæpe probavimus, **B**
 nostra vice utantur in futuro concilio. Neque enim
 illic ullis contentionum difficultatibus credimus la-
 borandum, cum et ipse indicare dignatus sis, quod
 in suscipienda catholica fide et damnatione Euty-
 chis atque Nestorii omnes orientales subscripserint
 sacerdotes. Data sexto kalendas Julii, Adelfio viro
 clarissimo consule.

EPISTOLA (d) XCII.

(e) AD JULIANUM COMNENSEM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — *Ut Julianus legatus ad concilium gene-
 rale missis curam suam consiliumque jungat, man-
 dat pontifex.*

LEO JULIANO episcopo.

Quid de dilectionis tuæ animo jubicemus, sæpius
 agnovisti: præcesserunt enim plurima, quæ nos fa-
 cerent ista præsumere. Unde cum ob hoc, secundum
 christianissimi **1067** principis voluntatem, in urbe
 (f) Nicæna sacerdotalis habenda sit synodus, ut om-
 nium scandalorum strepitus auferatur, necessarie
 fraternitati tuæ quod omni Ecclesiæ prosit injungi-
 mus, ut cum fratribus et coepiscopis nostris Pascha-
 sino et Lucentio, sed et fratribus et compresbyteris
 nostris Bonifacio et Basilio, quos vice nostra ad præ-
 dictum conventum ire præcipimus, curam tuam
 actionemque conjungas **1068** in omnibus, auctori-
 tate nostræ præceptionis usus: quoniam scimus
 omnium illic (g) actarum rerum majorem te quam nos-
 tros habere notitiam: ut dum curam tuam illis con-
 siliumque sociaveris, in nulla parte fallantur; sed
 omnia, Deo adjuvante, veniant in effectum, quæ fi-
 dei et paci probaveris convenire. Data sexto kalen-
 das Julii, Adelfio viro clarissimo consule.

EPISTOLA (h) XCIII.

(i) AD SYNODUM, QUÆ NICÆAM PRIMUM INDICTA, POSTEA VERO CHALCEDONE CONGREGATA EST.

(j) SYNOPSIS. — *I. Necessitatem temporis et consuetudinem vetare ne intersit synodo; se tamen per legatos quos
 mittit, præsentem futurum. — II. Disputandi contra fidem audaciam esse comprimendam. — III. Episcopos
 propter fidem ejectos esse restituendos, manentibus contra Nestorium in Epheso decretis.*

LEO episcopus S. SYNODO (k) apud Nicænam constitutæ.
 Dilectissimis fratribus in Domino salutem.

CAP. I. — Optaveram quidem, dilectissimi, pro

snellianæ, et Rustici x kal. Junias; concilio autem **C**
 Nicææ habendo, uti tum indictum fuit, præstituitur
 dies kal. Septembris.

(a) Vere inquit, cum concilium vere, seu proprie
 universale exigat ut ex universo catholico orbe epi-
 scopi evocentur. Nihil tamen minus pro œcumeni-
 cis habita sunt Chalcedonense et Ephesinum primum
 licet generali ejusmodi evocationi idoneum tempus
 defuerit. Id approbationi apostolicæ sedis tribuen-
 dum est, quæ quidem postquam aliquando recepit
 concilium Constantinopolitanum primum quod sine
 ipsius Romani pontificis notitia habitum fuit, in ge-
 neralium conciliorum numero censi cepit.

(b) Ita ex Ratisp. cohærentius cum antecedentibus
 coepiscopum nostrum, et cum subsequentibus coepi-
 scopo nostro. Quesnellus ex Grim., meum.

(c) 5 Ratisp., actibus.

(d) Alias 71. Quæ autem antea 92 erat, nunc 119.
 Scripta 26 Junii an. 451.

(e) Hanc quoque epistolam a Quesnello ex cod. Gri-
 manico editam cum Ratisponensi relegimus. **D**

(f) Synodus nimirum quæ postea Chalcedone ha-
 bita est, prius Nicæam indicta fuit.

(g) In Quesnelli editione, forte per errorem typo-
 graphi, auctororum. Correximus ex Ratisp.

(h) Alias 72. Quæ autem antea 93 erat, nunc 120.
 Scripta 26 Junii an. 451.

(i) Exstat in mss. collect. 5 Hisp. Isid. 11, 12, 13, et
 18 usque ad 24, nec non in exemplo Sighardi, et in
 peculiari ms. Vat. 1322. In collectione 18 Chalcedo-
 nensi Græci quidem, non vero Latini codices illam
 præferunt: quod indicio est Græcum codicem, quo
 usus est Latinus interpres, hac epistola caruisse.
 Edita est Græce inter epistolas ante gesta. Eamdem
 vero invenimus in duobus mss. Græcis Venetis

Ἀδων ἐπίσκοπος τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ ἢ τῇ ἐν Νικαίᾳ, ἀγαπητοῖς
 ἀδελφοῖς, ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Ἐμοὶ μὲν ἦν εὐκαταλον. ἀγαπητοί, κατὰ τὴν προσούσαν

S. Marci 164 ei 555, tum inter epistolas ante gesta,
 uti a Romanis editoribus inventa fuit, tum insertam
 ipsi consilio (quemadmodum in excerptis Theodori
 lectoris describebatur) et in eo recitatam actione 16
 hactenus inedita, quæ in appendice publicabitur.

(j) In tabula collect. 5, cap. 92, sic: *Ad synodum
 Chalcedonensem de restituendis episcopis in propriis
 sedibus, qui dudum fuerant pro fide catholica pulsati, et
 Ephesinæ prioris synodi firmitate.* In collectione His-
 panica sic: *Ad synodum Chalcedonensem, ubi hortatur
 per legatos suos Dei sacerdotes, ut secundum Scriptu-
 ras cuncta disponent.*

(k) Ita ex Ratisp., et verius quidem, quam alias,
 apud Chalcedonam. Cum enim hanc epistolam Leo
 dedit, synodus Nicæam, non vero Chalcedonem in-
 dicta fuerat. Theodorus Lector in Excerptis testatur
 Leonem mirabilem epistolam scripsisse ad Synodum,
 quæ Nicææ congreganda esse credebatur; et similiter
 Evagrius, quem allegavit Quesnellus not. 1. Solum
 cum mutato subinde consilii loco hæc ipsa epistola
 in Chalcedonensi lecta fuerit actione inedita 16, ut
 eidem synodo congrueret inscriptio, urbis nomen
 fuit mutatum; ac propterea hæc epistola in laudatis
 Græcis codicibus S. Marci ante gesta quidem Nicæam,
 act. autem 16 Chalcedonem præfert. Hinc etiam La-
 tini codices fuerunt emendati, cum vere concilium
 non Nicææ, sed Chalcedonem habitum fuerit. Verba
 urbis Romæ in editis subjecta voci episcopus delevi-
 mus, cum in potioribus nostris codd. et in antiqua
 Græca versione omittantur. Econtra, voces dilectissi-
 mis fratribus in Domino salutem adjecimus ex Vinde-
 bon. collect. 5 et Florentino S. Marci collect. 13,
 cum in eadem Græca versione inventiantur.

ἢ Sic codex uterque Venetus ante gesta: in gestis
 τῇ ἐν Χαλκηδόνι.

(a) nostri charitate collegii, omnes Domini sacerdotes A in una catholicæ fidei devotione (b) persistere, nec quemquam gratia aut formidine potestatum sæcularium 1068 depravari, (c) ut a via veritatis abscederet. Sed quia multa sæpe, quæ pœnitentiam possint generare, proveniunt, et superat culpas delinquentium misericordia Dei, atque ideò suspenditur ultio, ut possit locum habere correctio, amplectendum est clementissimi principis plenum religione consilium, quo sanctam fraternitatem vestram ad destruendas insidias diaboli, et ad reformandam ecclesiasticam pacem (d) voluit convenire, beatissimi Petri apostoli jure atque honore servato, adeo ut nos quoque suis ad hoc litteris invitaret, ut venerabili synodo nostram præsentiam præberemus; quod quidem nec necessitas temporis, nec ulla (e) poterat consuetudo permittente. Tamen in his fratribus, (f) hoc est Paschasino et Lucentio episcopis, Bonifacio et Basilio presbyteris, qui ab apostolica sede directi sunt, me synodo (g) vestra fraternitas æstimet præsidere, (h) non ab juncta a vobis præsentia mea, qui nunc in vicariis meis adsum, et jamdudum (i) in 1071 fidei catholicæ prædicatione non desum: (j) ut qui non potestis ignorare quid ex antiqua traditione credamus, non possitis dubitare quid cupiamus.

CAP. II. — Unde, fratres charissimi, rejecta pœnitentis audacia disputandi contra fidem divinitus inspiratam, vana errantium infidelitas conquiescat; nec liceat defendi quod non licet credi: cum secundum (k) evangelicas auctoritates, secundum propheti-

(a) Ita codd. quinque Quesnelli et undecim nostri. C Vulgati Leonis ante Quesn. cum uno cod. collect. 24, vestri.

(b) Ratisp., consistere. Mox pro potestatum Vat. Hisp. et Isid. ac alius Vat. collect. 11 habent sacerdotum. Utrumque omittit Ratramnus lib. iv contra Græcos tom. I Spicileg. Acher., pag. 110.

(c) Laudati codd. tres cum Ratramno, aut a via veritatis abscedere. Dein in iisdem mss. et in Vind. Hisp. deest sæpe.

(d) Idem codices tres maluit. Post pauca Ratisp. et Vat. collect. 24 omittunt apostoli. Dein in eodem Ratisp., honore reservato; et mox, ut et venerabili.

(e) Ms. Vindebon. collect. 5, potuit. Hanc eandem rationem, ne ad Ephesinum concilium proficisceretur, Leo allegavit in epist. 31, c. 4, et similiter Paschasinus in Chalcedonensi act. 3, t. IV, p. 1250: Quoniam, inquit, nec antiqua hoc tenuit consuetudo, neque generalis temporis necessitas permittere videbatur.

(f) Voces hoc est adjecimus ex vetustissimo Vat. 1322, Vindebon. collect. 5, Vat. Hisp. Isid. et Ratramno, concinente Græca versione. Ratisp. habet id est; qui mox cum Vindebon. collect. 5 præferi Lucensi pro Lucentio.

(g) Codices Vat. 1322, Ratisp. et Grim., vestra sanctitas.

(h) Ita potiores nostri et Quesnelli codices. Vat. Hisp. et Isid., non sejunctam a vobis præsentiam meam, quibus verbis in mss. collect. 21 additur æstimet, et antea pro æstimet habetur confidat. In antiquioribus autem Leoninis editionibus, nec sejunctam a vobis præsentiam meam confidat.

(i) Præpositionem in, quam editiones Leonis prætereunt, ex Vat. 1322, Vindebon. Hisp. et alio Vat. collect. 11 cum vulgatis conciliorum adjecimus.

(j) Vat. Hisp. et Isid., et qui; et mox pro non possitis cum Vindebon. Hisp. habent non potestis. Dein

¹ διαθεσιν τῶν ἡμετέρῳ συστήματι, τοὺς τοῦ Κυρίου πάντας ἱερέας ² ἐν ἐνὶ ζήλῳ τῆς καθολικῆς πίστεως συνιστάται, καὶ μηδένα πρὸς χάριν, ἢ φόβον βιωτικῆς δυναστείας τὸ φαῦλον αἰρούμενον, τῆς 1070 ὁδοῦ τῆς ἀληθείας ἐκτρέπεται. Ἄλλ' ἐπειδὴ πολλὰ συμβαίνει πολλάκις τὰ δυνάμενα μετόπιον ἐμποιεῖν, καὶ ὁ ἔλεος τοῦ Θεοῦ νικᾷ τῶν ἁμαρτανόντων τὰ πλημμελήματα, καὶ διὰ τοῦτο τὰ τῆς τιμωρίας ἐν ἀναρτήσει καθίσταται, ὅπως ἂν ³ χάραν σχεῖν ἢ διόρθωσις δυνηθῆ. περιπτύσσασθαι δίκαιον πλῆρες εὐστεθείας ὑπάρχον τοῦ γαληνοτάτου βασιλέως τὸ βούλημα· δι' οὗ τὴν ἀγίαν ὑμῶν ἀδελφότητα πρὸς ἀνατροπὴν μὲν ⁴ τῶν ἐπιβουλῶν τοῦ διαβόλου, τῆς δὲ ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης ἀνάκτησιν συνελθεῖν ἐβουλήθη, ⁵ φυλαττομένων τῶν θρόνῳ τοῦ μακαριωτάτου Πέτρου τοῦ ἀποστόλου τῶν τε δικαίων, καὶ τῆς τιμῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ⁶ ὡς καὶ ἡμᾶς ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τοῦτο δι' οὐκείων προτραπήναι γραμμῶν, ἐφ' ἧς ⁷ τὴν οὐκείαν παρουσίαν ἡμᾶς παρασχεῖν τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ· ὅπερ μὲν οὖν ⁸ οὐκ ἠδύνατο, οὐδὲ ἡ ἀνάγκη τοῦ καιροῦ, οὐδὲ μὴν τις ἐπιτρέψαι συνήθεια. Πλὴν ἐν τούτοις τοῖς ἀδελφοῖς, ⁹ τούτεστι Πασχασίῳ, καὶ Λουκηνσίῳ τοῖς ἐπισκόποις, καὶ Βονιφάτιῳ, καὶ βασιλείῳ τοῖς πρεσβυτέροις, τοῖς ἀπεσταλμένοις ¹⁰ ὑπὸ τοῦ θρόνου τῶν ἀποστόλων, ἡμῶν τῆς συνόδου προεδράσειν, ἢ ὑμῶν ἀδελφότητις ἡγάσθη· ¹¹ μὴ κεχωρισμένης ὑμῶν τῆς ἐμῆς παρουσίας· ὅς τις διὰ τῶν τοποτηρητῶν ὑμῶν πάρεμμι τῶν ὑμῶν, καὶ διὰ 1072 τοῦ κηρύττειν τὴν καθολικὴν πίστιν οὐκ ἀπολείπομαι· ὡς ὑμᾶς τοὺς ¹² ἀγνοεῖν μὴ δυναμένους· τί περὶ τῆς ἀρχαίας πιστεύομεν παραδόσεως. ¹³ ἀμφιβάλλειν μὴ δύνασθαι, ποῖα τις ἐπιθυμία ἡμῶν κατέστηκεν. Ὁθεν, ἀδελφοὶ προσφιλέσταται,

quid cupiam est in Vindebon. collect. 5, in alio Hisp., in Ratisp., in Vat. collect. 24 et apud Sichardum. (k) Ratisp., evangelicam auctoritatem, cui lectioni Græca versio astipulatur.

¹ Mss. Ven., σχεῖν.

² Mss. Ven., ἐνὶ ζήλῳ.

³ Codd. Ven., χάραν ἔχειν.

⁴ Mss. Ven., τοῦ ἐπιβουλεύοντος διαβόλου, τὴν δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, etc.

⁵ Mss. Ven., τῶ θρόνῳ τοῦ μακαρίου Πέτρου τοῦ ἀποστόλου φυλαττομένων.

⁶ Codd. Ven., ὡς καὶ ἡμᾶς αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ... προτρέψαι.

⁷ Ibidem codd., τὴν ἐαντῶν παρουσίαν παρασχεῖν τῷδε τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ.

⁸ Codd. Ven., οὐκ ἦν δυνατόν, οὐδὲ ἡ ἀνάγκη... ἐπιτρέπει.

⁹ Ita scribimus e duob. mss. Ven. In vulg. et in Paschasio, quod non placet. Cæterum pro Paschasio unus e præcitatiss. codd. ante gesta habet Paschasio; quod et in marg. Rom. edit. notatum invenies.

¹⁰ Codd. Ven., παρὰ τοῦ θρόνου.

¹¹ Ita correximus e duobus mss. Ven. suffragante Latino textu, non ab juncta, a vobis præsentia mea. In vulg., μὴ κεχωρισμένων ὑμῶν, etc. In marg. tarren edit. Rom. annotatum videtur κεχωρισμένης. L.

¹² Adjecimus articulum τοῦς, qui deest, sed male, in vulgatis, auctoritate codd. Ven., qui quidem in gestis habent ambo, ὡς καὶ ὑμᾶς τοὺς ἀγνοεῖν μὴ δυναμένους, ante gesta autem unus tantum, ὡς ὑμᾶς τοῦ ἀγνοεῖν, etc., ut videre sit illud τὸν mendum esse pro τοῦς. Adjecto autem hoc articulo perspicuitatem sententiæ non parum juvari cuilibet animadvertenti palam fiet.

¹³ Codd. Ven., ἀμφιβάλλειν μὴ δύνασθαι περὶ τῆς ἡμετέρας βουλήσεως.

cas voces, apostolicamque doctrinam plenissime et lucidissime per litteras quas ad beatæ memoriæ Flavianum episcopum misimus, fuerit declaratum quæ sit de sacramento incarnationis Domini nostri Jesu Christi pia et sincera confessio.

CAP. III. — Quia vero non ignoramus per pravas æmulationes, multarum Ecclesiarum statum fuisse turbatum, (a) plurimosque episcopos, quia hæresim non recipere, sedibus suis pulsos, et in exilia deportatos, atque in locum superstitum alios substitutos: his primitus vulneribus (b) adhibeatur medicina justitiæ, (c) nec quisquam ita careat propriis. 1073 ut alter utatur alienis: cum si, ut cupimus, errorem omnes (d) relinquunt, nemini quidem perire suus honor debeat; sed illis qui pro fide laboraverunt cum omni privilegio suo oporteat jus proprium reformari. Prioris autem Ephesinæ synodi, cui sanctæ memoriæ Cyrillus episcopus (e) tunc præsedit, contra Nestorium specialiter statuta permaneant: ne tunc damnata impietas (f) ideo sibi in aliquo blandiatur, quia Eutyches justa execratione percellitur. Puritas enim fidei atque (g) doctrinæ, quam eodem quo sancti Patres nostri spiritu prædicamus, et Nestorianam et Eutychianam cum suis auctoribus condemnat pariter et persequitur pravitate. (h) Bene valete in Domino, fratres charissimi. Data (i) sexto kalendas Julii, Adelfio viro clarissimo consule.

ματισθείς καταβέβληται. Ἡ καθαρότης γὰρ τῆς πίστεως,

(a) Cum in Vindebon. Hisp. perperam legatur, plurimosque spiritus, in Vat. Hisp. ac exinde in Isid. correctum fuit antiqui librarii arbitrio, plurimosque fratres. Mox Ratramnus et mss. collect. 21 cum editis ante Quesnellum, receperunt, vel receperint. Dein expulsos in cod. Ratisp.

(b) Ita undecim nostri codices cum Ratramno et editis anterioribus Quesnello, qui cum solo nostro Vindebon. collect. 5 prætulit, adhibenda est medicina.

(c) Antiquam pariter lectionem ex nostris codicibus revocavimus. Solum Vat. 1322, ne quisquam, omisso ita. Vindebon. collect. 5, ne quisquam ita, etc. Vindebon. Hisp. delet dumtaxat ita. Nullibi autem invenimus lectionem Quesnelli, nec quisquam careat propriis, aut alter utatur alienis.

(d) Cod. Ratisp., relinquunt. Mox, apud neminem in Vindebon. collect. 5. Dein Vulgati antiquiores cum mss. collect. 21 et 24 omittunt suos, et postea suo. Quesnellus inseruit suos, uti legitur etiam in nostris codd. Vat. 1322. Vindebon. collect. 5 et Vat. Hisp. ac Isid. Nos autem inseruimus quoque suo post vocem privilegio auctoritate laudati Vat. 1322. Vindebon. collect. 5, alterius Hisp. et Vat. collect. 41 ac præstantissimi Ratisp.

(e) Vide not. 2 Quesnelli. Notandum vero est S. Cyrillum in Ephesinis gestis se Coelestini papæ vicem gerentem semper præferre, quippe cui apostolicæ sedis auctoritatem in Nestorii causa idem pontifex delegaverat.

(f) Vindebon. Hisp., idem sibi. Hic error emendatus in Vat. Hisp. et exinde in Isid. et in mss. collect. 41 ac 24 atque apud Ratramnum, demum sibi in aliquo blandiatur, qua Eutyches.

(g) Vat. Hisp. et Isid., doctrina.

(h) Sex voces, Bene valete in Domino, fratres charissimi, in Leonis editionibus desiderantur; leguntur vero in editis Concilior., easque revocavimus non so-

1 πᾶσα παντελῶς τολμηρὰ διάλειξις ὑπεναντίον τῆς θεοῦ ἐμπνευσθείσης πίστεως, καὶ ματαία τῶν κεκληνημένων ἀπιστία τὴν ἡσυχίαν ἀγέτω· ἐκδικεῖται τε τοῦτο μηδεὶς, δ πιστεύειν οὐ θέμις· ὅποτε κατὰ τὴν τῶν εὐαγγελίων αὐθεν- 2 τίαν, 3 κατὰ τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν, καὶ τὴν τῶν ἀπο- στόλων διδασκαλίαν, πληρέστατα, καὶ σαφέστατα, δ' ἔν πρός τὸν 4 τῆς ὁσίας μνήμης Φλαυιανὸν τὸν ἐπίσκοπον ἐπιστεῖλαμεν, ἥδη δεδήλωται, ποία τίς ἐστὶν ἡ περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐσεβῆς ὁμολογία, καὶ καθαρὰ. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰν καταστάσει ἐκκλησιῶν ὑπὸ φαύλων τινῶν ἀντιτάσεων διατεταραγμένας ἐγνώκαμεν, καὶ πλείστους ἐπισκόπους τοῦς οὐ καταδεξαμένους τὰ τῶν αἰρετικῶν ἐκβεβληθεῖν 5 τῶν θρόνων ἑαυτῶν, καὶ ἐξορίᾳ παραδοθέντας, 6 εἰς τό- πους τε τῶν ἐπι περιόντων ὑποκαταστάντας ἑτέρους, τούτοις προ πάντων τοῖς τραύμασιν ἡ τοῦ δικαίου προσ- γέσθω θεραπεία· καὶ μηδεὶς οὕτως ἐστερημένος ἐστω τῶν ἐαυτοῦ, ὡς ἄλλον κεχρησθῆναι 7 τοῖς ἄλλοις· ὅποτε εἴη, καθάπερ ἡμῖν ἐστὶ καθύμμιον, τὴν πλάνην ἀπολυμπε- νουοῦσιν ἅπαντες, 1074 7 παραπολεῖσθαι μὲν ὀφείλει τὰ τῆς τιμῆς οὐδενί· τοῖς δὲ γε κεκμηκόσιν ὑπὲρ τῆς πίστεως, 8 μετὰ τῶν προνομίων τῶν οἰκείων ἀπάντων, ὀφείλει τὸ δι- καιον ἀποκαταστῆναι τὸ ἴδιον. Οἱ μέντοι γε τῆς προτέρας ἐν Ἐφέσῳ συνόδου, ἥς τινος ὁ τῆς ἀγίας μνήμης Κύριλλος 9 τότε προῆδρευε, κατὰ Nestorioῦ ἰδικῶς ὄροι διαμείνωσαν· μὴπως ἡ τότε καταδικασθεῖσα δυσσεβεία, διὰ τοῦτο καθ' ὅτι οὐκ ἑαυτὴν ἀπατήσῃ, διπερ Εὐτυχῆς δικαίως ἀναθε- 10 και τῆς διδασκαλίας, 10 ἦν τῷ αὐτῷ πνεύματι κηρύττομα

lum quia sunt in Vindebon. collect. 5 et in Florentino S. Marci collect. 43, verum etiam in antiquissima interpretatione Græca, quæ ex ipso Leonis originali sumpta fuit, et in Chalcedonensi concilio lecta actione 16.

(i) Omnes editi cum mss. collect. 24, v. kal. Julii; cui lectioni astipulatur etiam Græcus textus cum in editis, tum in nostris mss. libris collectionis Chalcedonensis ante gesta. Codices Vindebon. collect. 5 et Florentinus S. Marci collect. 13, v kal. Junias, certo mensis errore, ut patet ex annot. 11 (932, n. e) in epist. 89. Prætulimus diem vi kal. Julii, qui cum anterioribus epistolis concordat, auctoritate Vat. 1322, utriusque Hisp. Isid., Ratisp. et codd. coll. 41 ac 21.

1 Mss. Ven., vestigiis Latini textus pressius insistentes, γενομένης ἐκ ποδῶν τῆς τολμηρᾶς διαλέξεως... ἡ ματαία... ἡσυχίαν ἀγέτω.

2 Mss. Ven., κατὰ τε καὶ φωνὰς.

3 Mss. Ven., τῆς μακαρίας μνήμης

4 Mss. Ven., τῶν τόπων τῶν ἑαυτῶν.

5 Mss. Ven., εἰς τόπον. Nihil mutamus, licet Latino textus habeat in locum.

6 Ita et bene, mss. Ven. ambo tam in gestis quam ante gesta. Male in Vulg., τοῖς ἄλλοις. Hæc enim vox ἄλλον numquam significavit neque significat quod est alius.

7 Mss. Ven., παραπόλλυται μὲν οὐδενος ἡ τιμή.

8 In marg. edit. Rom., μετὰ προνομίων πάντος ὁ φείλει.

9 Addimus τότε, quod aberat a vulgatis, auctoritate codd. Ven. nec non et textus Latini, in quo legitur, tunc præsedit. Cæterum in prafatis codicibus totus hic locus sic repræsentatur: Καὶ μέντοι γε τῆς προτέρας ἐν Ἐφέσῳ συνόδου, ἥς τινος ὁ τῆς ὁσίας μνήμης Κύριλλος τότε προῆδρευε, κατὰ Nestorioῦ ἰδικῶς τὰ συνοδικῶς πραχθέντα διαμείνωσαν.

10 Ita emendamus, lectionem Ven. codd. secuti, respondentem adamussim Latino textui, eodem quo

ὁσπερ οἱ ἄγιοι πατέρες ἡμῶν, καὶ τὴν Νεστορίου, καὶ Εὐτυχοῦς ¹ μετὰ τῶν ἡγουμένων αὐτῶν ἐπίσης ² καταδικάζει, καὶ ἰσχυρῶς καταδικάζει. Ἐββῶσθε ἐν Κυρίῳ, ἀδελφοὶ προσφιλέστατοι. ³ Ἐδόθη τῇ πρὸ πάντων κα' ἀνδρῶν Ἰουλιῶν.....

1075 EPISTOLA (a) XCIV.

(b) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — *Legatos quos ad synodum mittit, commendat Augusto, postulatque ne disputatio de fide illic instauraretur.*

LEO episcopus MARCIANO Augusto.

Sanctum clementiæ vestræ studium, quo ad reparationem pacis ecclesiasticæ synodum habere voluistis, adeo libenter accepi, ut, quamvis eam fieri intra Italiam poscissem (c), et aptius expectari tempus optassem, quo scilicet plurimi possent episcopi etiam (d) de longinquiore provinciis evocari, mox tamen ut mihi pietatis vestræ (e) scripta sunt tradita, et Bonifacium de compresbyteris meis ab Urbe dixerim, et de episcopis fratrem meum Paschasium de Sicilia fecerim navigare, qui vicem meam sufficienter implerent, datis per eosdem (f) epistolis ad eos qui legationem ante susceperant, ut ipsi quoque predictis ad implendas partes meæ præsentis jungerentur, gloriosissime imperator. Unde quamvis nimis arctus dies synodo fuerit constitutus, spero tamen affuturum Dei omnipotentis auxilium, quo omnes valeant ad præfinitum tempus occurrere et unanimiter cum sanctæ fraternitatis assensu, quæ universalis Ecclesiæ congruant definire. Compressa enim vel remota inquietudine ac pravitate paucorum, facile firmabitur probanda concordia, si in eam fidem quam evangelicis et apostolicis prædicationibus declaratam, (g) per sanctos Patres nostros accepimus et tenemus, omnium corda concurrant, nulla penitus disputatione cujusquam retractationis admissa: ne per vanam fallacemque versutiam aut infirma videantur, aut dubia, (h) quæ in ipso 1076 angulari lapide, qui

sancti Patres nostri spiritu. In vulg., ἡ τῷ ἄγῳ Πνεύματι. Admonemus tamen paulo post φησὶ legendum esse pro ὁσπερ.

(a) Alias 74. Quæ autem antea 94 erat, nunc 121. Scripta 20 Julii an. 451.

(b) Hæc epistola legitur in mss. collect. 12, 18, 19, 24, et in peculiari codice Vat. 1322, nec non in exemplo Sighardi.

(c) Vid. epist. 83.

(d) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 24, de longinquis.

(e) Confer. annot. 2 (Col. 934, n. m) in epist. 91.

(f) Eæ epistolæ ad Lucentium episcopum et Basilium presbyterum desunt.

(g) Vulgati ante Quesn. cum mss. collect. 24, per antiquos Patres.

(h) Idem vulgati et codices, quæ in ipso angulari lapide Christo fundata sunt, et sine fine, etc. Quesnello emendationem ex Grimanico comprobant nostri Ratisp. et Vat. 1322.

(i) Idem codd. et editi, de his per quos meus misi epistolas. Lectionem a Quesnello inductam ex Grimanico præferunt etiam Vat. 1322 et Ratisp. qui postremum solum loco per meos habet per eos.

(j) Ita nostri codices Ratisp. et Vat. 1322, nec non Quesnellus in margine, ut credimus, ex Grimanico, concordatque cum chronica notatione epistolæ sententis. Vulgati cum mss. collect. 12 et 24, Data kal. Augusti.

A est Christus Dominus (Ephes. II, 20), ab initio sunt fundata, et sine fine mansura: hoc nobis indesinenter orantibus, ut a sacramentis singularis fidei nemo inveniatur alienus, sed damnata impietate hæreseos, nullum de perditione cujusquam catholica Ecclesia sentiat detrimentum. Quod autem pietatem vestram (i) his quas per meos misi epistolis obsecravi, nunc quoque simili fiducia precor, ut vice mea acturos, commendatos per omnia habere dignemini, quo facilius ac diligentius, quæ optimo fidei vestræ ordinata sunt studio salubri impleantur effectum. (j) Data XIII kalendas Augusti, Adelfio viro clarissimo consule.

EPISTOLA (k) XCV.

(l) AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

(m) Per Theoctistum magistrarium.

B SYNOPSIS. — I. Ad concilium legatos se misisse, licet in Italia congregari optasset. — II. Servandam esse in causis ecclesiasticis moderationem quæ procul ab Ephesino latrocinio abfuit. — III. Numquam se correctis veniam denegasse. — IV. Etiam hæresiarchas indulgentiam poscentes rejiciendos non esse, etsi non temere recipiendos.

LEO episcopus PULCHERIE Augustæ.

CAP. I. — Religiosam clementiæ vestræ sollicitudinem, quam catholicæ fidei indesinenter impenditis, per omnia recognosco; et Deo gratias ago, quod tantam universalis Ecclesiæ curam habere vos video, ut quod (n) et justitiæ et benevolentiam congruere arbitrator, confidenter insinuem, quo celerius, quæ, propitio Christo, pietatis vestræ studio irreprehensibiliter hactenus gesta sunt, ad gratulandum perducantur effectum, 1077 (o) gloriosissima Augusta. Quod ergo (p) synodum Nicææ haberi clementia vestra præ-

(k) Alias 75. Quæ autem antea 95 erat, nunc 122. Scripta 20 Julii an. 451.

(l) Est in codd. collect. 12, 48, 19, 24, et in exemplo Sighardi.

(m) Hæc verba invenimus in solis mss. collect. 12. Magistriani dicebantur agentes in rebus, quia magistro officiorum suberant. De his vide Gothofredum in Comment. ad legem 3 Cod. Theod., de agentibus in rebus, ubi inter eorum officia recenset imperiales epistolas perferre.

(n) Addidimus et ex cod. Ratisp.

(o) Voces gloriosissima Augusta omisæ in editis ante Quesn., etiam in nostris codicibus desiderantur, nec non in exemplo Sighardi. Inductæ fuerunt ex uno cod. Grim.

(p) Editi, synodum Chalcedonensem; cum tamen hoc tempore synodus Nicæam indicta, nondum Chalcedonem translata fuerit. Veram lectionem dedit præstantissimus Ratisp. Nec mirum videatur scribi Pulcheriam.

¹ Male excidit a vulg. præpositio μετά, quam nos supplemus ope mss. Ven., atque indicio Latini textus, qui habet, cum suis auctoribus.

² Mss. Ven., καταδικάζει.

³ Desunt hæc in codd. Ven. secundo loco, nimirum in actione Chalcedonensi inedita, quam in appendice dabimus. Sed ante gesta, ubi eadem epistola pariter profertur, uti a Romanis exinde edita fuit, in iisdem Ven. mss. leguntur. Porro ex epistola 95 patet Pul-

cepit, cum a me ut in Italia haberetur mansuetudo vestra retineat postulatum, ut omnes nostrarum partium convocati antistites, si securitas temporis suppeteret, convenirent, adeo tamen non aspernanter accepi, ut binos de coepiscopis meis et comprehyteris ordinarem, qui vicem meam implere sufficerent, (a) etiam datis ad venerabilem synodum congruentibus scriptis, quibus fraternitas advocata cognosceret quam formam servare in hac dijudicatione deberet: ne ulla temeritas aut fidei regulis, aut canonum statutis, aut benignitatis remediis obviaret,

CAP. II. — Sicut enim (b) a principio hujus causæ frequentissime scripsi, hanc inter discordes sensus et carnales æmulationes moderationem volui custodiri, ut integritati quidem fidei nihil evelli, nihil liceret apponi; ad unitatem vero pacemque redeuntibus, remedium veniæ præstaretur. Quia tunc opera diaboli potentius destruuntur, cum ad Dei proximique dilectionem hominum corda revocantur. Sed quam contraria tunc his monitis atque obsecrationibus meis acta sint, multum est explicare; nec opus est epistolari pagina comprehendere quidquid in illo Ephesino non iudicio, sed latrocinio potuit perpetrari; (c) ubi primates synodi nec resistentibus sibi fratribus (d) nec consentientibus pepercerunt: cum ad infringendam catholicam fidem, et ad execrabilem hæresim roborandam, alios privilegio honoris 1078 exuerent, alios consortio impietatis inficerent: sæviore profecto in eos quos persuadendo ab innocentia separabant, quam in illos quos beatos confessores persequendo faciebant.

CAP. III. — Verum tamen quia tales sibi maxime

cheriam præcepisse synodum, quæ Marciani litteris indicta fuit. Nam ipsa Pulcheria in epist. ad Strategum consularem Bithyniæ de eadem synodo Nicæ tunc coacta similiter scripsit: *Secundum nostram sanctionem reverendissimi quidem episcopi conveniunt. Commune sollicit Marciano et conjugi, cui ille imperium debebat, in indicenda synodo consilium fuit, licet in imperiali sanctione femine nomen prætermisum fuerit, eo quod hujusmodi inscriptio a consuetudine earumdem sanctionum esset aliena.*

(a) In ms. Veneto S. Marci collect. 12 et in Ratisp. omittitur etiam.

(b) Nimirum in epist. 28 et seqq. scriptis idibus Junii an. 449, ubi Eutycki, si resipisceret, et professionem fidei cum damnatione erroris emitteret, suum gradum relinquendum monuerat; nec non in epist. 14, cap. 3, ubi omnibus etiam scandalorum auctoribus, qui Ephesi prævaricati fuerant, si melioribus consiliis acquiescerent, veniam spondit. Post nonnulla editi Quesnello anteriores cum mss. collect. 11 et Sichardo: *Operum diaboli potentia destruuntur.*

(c) Eadem editiones cum codd. collect. 12 et 24, atque Sichardo, præmisso puncto: *Ibi primates.*

(d) Ratisp. omittit nec consentientibus. Respicitur autem Dominus Antiochenus; qui licet infirmitate animi in Flaviani condemnationem et in Eutychi absolutionem actione prima consenserit, nihilominus paulo post in eadem pseudosynodo depositus fuit, Maximo in ejus locum subrogato.

(e) Adverbium non dubie ex Ratisp. supplevimus.

(f) Quesnellus, non omittamus. Antea editorum lectionem omnibus nostris codd. etiam Ratisponensi

A sua iniquitate nocuerunt, et majoribus vulneribus diligentior est adhibenda medicina, nullis umquam epistolis definiti etiam talibus, si resipiscerent, veniam denegandam. Et quamvis incommutabiliter inimicissimam Christianæ religioni hæresim detestemur, ipsos tamen, si (e) non dubie corrigantur, et digna satisfactione purificent, ab ineffabili misericordia Dei non judicamus alienos; sed potius cum gementibus gemimus, cum flentibus flemus, et sic utrimus justitia commotionis, ut (f) non amittamus remedia charitatis: quod sicut pietas vestra cognoscit, non verbis solis promittitur, sed etiam factis docetur. Siquidem (g) pe omnes qui in consensum præsidium aut traducti fuerant aut coacti, (h) rescindendo quod staterant, et condemnando quod scripserant, perpetuam culpæ abolitionem et apostolicæ pacis gratiam sint adepti.

B CAP. IV. — Si ergo clementia vestra propositum (i) meum considerare dignetur, probabit me eo consilio cuncta gessisse, ut sine cujusquam animæ detrimento, hæreseos tantum obtineretur extinctio, et ob hoc circa auctores sævissimorum turbinum quidam consuetudinis minuisse, ut ad indulgentiam postulandam compunctione aliqua (j) possit eorum tarditas excitari. Qui etsi post illud 1079 iudicium suum tam impium quam injustum non sunt catholicæ fraternitati (k) ita honorabiles uti fuerunt, suas tamen adhuc obtinent sedes, et episcopatus sui honore potiuntur, aut per veram et necessariam satisfactionem pacem (l) totius Ecclesiæ recepturi, aut si hæresim, quod absit, (m) tuentur, professionis suæ merito judicandi. Data decimo tertio kalendas Augusti, Adelfio viro clarissimo consule.

confirmatam revocavimus. Paulo post promittimus in cod. Ven. collect. 12.

(g) In Ratisp. deest *pene*; sed necessarium est, cum quidam per hoc tempus nec rescisso quod staterant, nec condemnato quod scripserant, apostolicæ pacis gratiam nondum promoverint.

(h) Sichardus, *resistendo ei, quod statutum fuerat ab illis, et condemnando*, etc. Idem est in codd. collect. 12 et 24, qui solum omittunt *ei*. Editi ante Quesn., *rescindendo quod statutum fuerat ab illis* Quesnellianam lectionem ex Grim. præfert etiam Ratisp.

(i) Exemplar Sichardi cum antiquis edit. nostrum.

(j) Ratisp. *posset*. Hæc autem referri videntur ad Leonis decretum, ne nomina auctorum latrocinii Ephesini ad altare reicoarentur, ut idem pontifex rescripsit Anatolio epist. 80, cap. 4. Id autem licet ex usu nonnullis forsitan differendum crederetur, quod illi deponerentur. Leoni tamen necessarium visum est consuetudinem in hoc minuere, ut quoniam illi hactenus post impium scelus nihil penæ debite incurrerant, et suis adhuc episcopatibus potiebantur, hoc saltem stimulo ad petendam indulgentiam excitarentur.

(k) Particulam *ita* a Quesnello omissam ex omnibus nostris codd. et Sichardo revocavimus. Ceteri editi, *ita honorabiles uti fuerant*.

(l) Vocem *totius* a Quesn. additam nostri mss. libri approbant.

(m) Mss. collect. 12 et 24 ac exemplar Sichardi cum editis ante Quesn., *tuebuntur*. Melior Grim. et Ratisp. lectio. Mox in citatis collectionibus et apud Sichardum perperam *Adelfio* pro *Adelfio*.

EPISTOLA (a) XCVI.

(b) AD RAVENNIUM ARELATENSEM EPISCOPUM.

De solemnitate paschali anni sequentis 452.

SYNOPSIS. — *Unitatem in celebrando Paschate maxime servandam; quam solemnitatem ad Romanum pontificem pertinet indicare.*

Dilectissimo fratri RAVENNIO episcopo Leo episcopus.

Ad præcipuum religionis nostræ pertinet sacramentum, ut in festivitate paschali nulla sit toto orbe diversitas. Et quia hoc divina institutio et paterna traditio ad nostram sollicitudinem voluit pertinere, fraternitatem tuam solemniter admonemus ut Pascha Domini celebrandum nobis die decima kalendaram Aprilium recognoscas; quod manifesta ratio patefecit sacræ observantiæ hunc diem esse legitimum: cujus notitiam per dilectionem quoque tuam, frater charissime, omnibus 1080 declarari; ut quorum in fide est una confessio, sit etiam in hac festivitate una devotio.

EPISTOLA (c) XCVII.

SYNODICA (d) EUSEBII MEDIOLANENSIS EPISCOPI AD S. LEONEM PAPAM.

(e) SYNOPSIS. — I. *Gaudet de reditu fratrum suorum ex Oriente.* — II. *Epistolam ad Flavianum in synodo Mediolanensi lectam esse et approbatam.* — III. *Secum suis Eutychianorum damnationi subscribere profetur.*

Domino sancto et beatissimo Patri LEONI EUSEBIUS Mediolanensis episcopus.

CAP. I.— Reversis, Domino annuente, (f) fratribus nostris, quos ad Orientem fidei causa sollicite provida beatitudo vestra direxerat, decursisque litteris quas per eos tua sanctitas destinavit, omni exultatione in Christo relevatus sum, quod effectum com-

(a) Alias 76. Quæ autem erat 96, nunc 123. Scr. circa Julium an. 451.

(b) Edita fuit a Sirmondo ex cod. Bonævallis. Hic autem eam idcirco posuimus, quia credi potest scripta exeunte Julio an. 451. Ibi enim indicitur Pascha an. 452. Constat autem ex epist. 131, c. 2, certos dies indictioni Paschatis fuisse constitutos, quos imminere ibidem affirmat. Hos autem dies in Julium mensem incidisse colligere licet ex epist. 138, qua S. Leo formatam pro Paschate an. 455 ad Gallos et Hispanos dedit die 22 Julii an. 454.

(c) Alias 77. Quæ autem erat 97, nunc 124. Scripta Aug. vel Sept. an. 451.

(d) Exstat hæc synodica in mss. collect. 5, 11, 21, 22 et 23.

(e) In tabula collect. 5, c. 56, et paulo dissimiliter in aliis aliarum collectionum codd. et editis loco synopsis additur: *Per quam fidei ejus quam ad Orientem direxerat, asserendo cum aliis episcopis consensit atque subscripsit.*

(f) Abundio scilicet episcopo Comensi, qui Abundantius in hac epistola et subscriptionibus vocatur, et Senator presbyter, qui in Orientem missi mense Julio an. 450 ex epistola 6 Romam reversi fuerant mense Junio an. 451, ex epist. 83, c. 1. Ut autem æquum tempus detur moræ istorum in Urbe, itineri Mediolanum, et coitioni synodi, cui Abundius, seu Abundantius Comensis, nomine etiam Asinionis Curiensis subscribens intermedio tempore Comum revisisse potuerit, et hac occasione vidisse Asinionem finitimum episcopum, qui ei suam vicem delegavit;

A missæ sibi legationis eisdem reportasse vestra pagina designavit. Nec mirum quod Dominus noster Jesus Christus catholicæ (g) fidei, quam tenemus majestatis suæ gratiam custodiamque præstiterit, quando vos (h) idoneos cultus sui assertores in apostadi sui sede præsumere collocavit, qui et recta sentire de incarnationis Dominicæ sacramento, et eadem potestis rectius custodire.

CAP. II.— Admonitis ergo fratribus et coepiscopis meis, habitoque conventu, vestrarum formam 1081 tenuimus litterarum. Nam (i) recensita epistola beatitudinis vestræ in sacerdotum Domini concilio, quam sanctus frater et coepiscopus noster Abundantius, et compresbyter meus (j) Senator detulerant, agnitæque eorum narratione, sicut scripta vestra signaverant, rerum gestarum ordine continuo (k) requisita est recitataque epistola, quam fidei assertionem plene digestam, ad Orientem dudum sanctitas vestra transmisserat, quæ ad nos ex vestra admonitione, sancto fratre et coepiscopo nostro (l) Ceretio mutante pervenit. Claruit eam plena fidei simplicitate fulgere, prophetarum etiam assertionibus evangelicis auctoritatibus et apostolicæ doctrinæ testimoniis, nitore quodam lucis (m) ac veritatis splendore radiare, omnibusque sensibus convenire, quo beatus (n) Ambrosius, de incarnationis Dominicæ mysterio suis libris Spiritu sancto excitatus inseruit.

CAP. III.— Et quia omnia majorum fidei nobis antiquitus traditæ tota puritate conveniunt, domine sancte et beatissime pater, placuit omnibus, quorum subscriptio subter annexa nomina poterit declarare, ut eos qui impie de incarnationis Dominicæ sacramento sentiunt, quamvis intellectus sui pravitate a catholicæ fidei veritate recedentes, se ipsos dignos

ut inquam, his omnibus æquum tempus detur, hæc epistola mense Augusto vel Septembri scripta videtur.

(g) Vocem fidei Quesnellus expunxit, qui eam deesse reperit in duobus Thuaneis et uno Cantabrigensi: eo quod de Ecclesia, non autem de fide Eusebius loqui eidem videretur. Quamvis autem eam vocem pariter omitti reperimus in Vat. collect. 11, cum tamen eam nacti simus in aliis codicibus, ac præsertim in Vindebon. antiquissimæ collectionis 5, ad quam pertinent duo quod Thuan. et Trecopithæanus, ab eodem Quesnello laudati not. 1, reponendam censuimus; cum præsertim de fide incarnationis sermonem esse sequentia demonstrent.

(h) Ita Quesnellus et nostri codd. Vindebon. collect. 5 et Vat. collect. 11. Cæteri editi cum mss. collect. 24, veros.

(i) Vulgati, recensens epistolam, qui nominativus suspensus remanet. Necessariam correctionem supeditavit Vindebon. collect. 5,

(j) Vide not. 2 Quesn.

(k) Ita melius ex eodem Vindebon. collect. 5 et Vat. collect. 11, quam in vulgatis, requisita recitataque.

(l) Vulgati Quesnello anteriores cum uno Vat. collect. 21, Cyriaco. Vat. collect. 11, Ceretio. Cæteri codd., Ceretio. Vide not. 3 Quesnelli. Mox plenam in antiquis editionibus nullo nostro codice suffragante.

(m) Editiones Leonis ante Quesn. cum mss. collect. 21, ad veritatis splendorem.

(n) Vide not. 4 Quesn. Post pauca pro mysterio in Vindebon. collect. 5 prima manu scriptum fuit sacramento.

abjectione fecerint, suo etiam consensu, auctoritatis vestræ præcedente sententia, damnatione congrua persequendos. Litterarum ergo vestrarum formam secuti, modum præscriptæ ordinationis nos servasse, his per fratrem et coepiscopum (a) nostrum Cyriacum missis (b) ostendimus. Superest ut, annuente Domino perfectis rebus, palmam fidei et consummati certaminis coronam quiete perpetua retinentes, **1082** hoc futuris memorabile sæculis relinquatis, ut ob hoc existitisse præsentī tempore impiæ sectæ contumacia videatur, ut vobis propugnatoribus in æternum prostrata succumberet. *Et alia manu*: In columen beatitudinem tuam summa Divinitas (c) tueatur atque custodiat, domine sancte ac beatissime pater.

EUSEBIUS (d) episcopus Mediolanensis Ecclesiæ, in omnia supra scripta consensit et subscripsi: Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego FAVENTIUS episcopus Regiensis Ecclesiæ, in omnia supra scripta consensit et subscripsi: Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego MAJORIANUS episcopus Ecclesiæ Placentinæ, in omnia sua scripta consensit et subscripsi: Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego CYPRIANUS episcopus Ecclesiæ (e) Brixillianæ, in omnia supra scripta consensit et subscripsi: Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramenta impia senserunt.

(a) Editi meum cum uno ms. collect. 21. Cæteros non tam ejusdem collectionis codices, quam alios collect. 5 et 11 secuti sumus.

(b) Editi Leonis ante Quesn., vitata lectione: *Ostendimus superesse ut annuente Domino perpetue retinentes, hoc futuris memorabile sæculis relinquatis, ut ab hoc tempore præsentī extincta impiæ sectæ contumacia videatur, ut novis purgationibus in æternum prostrata succumberet.* Idem est in nonnullis mss. collect. 21 hac varia transpositione vocum, *ut ab hoc extincta præsentī tempore.* Alii tamen hujus collectionis codices, nec non Ottob. collect. 23 habent: *Superest... ut ab hoc tempore extincta præsentī (al. præsentis) impiæ sectæ contumacia, etc.* Editiones Conciliorum supplent ut in textu; et solum in fine periodi habent: *Ut ab hoc tempore præsentī extincta impiæ sectæ contumacia videatur. ut vobis propugnatoribus in æternum prostrata videretur.* Melior et congruentior visa est Quesnelli emendatio ex mss. Thuan. et Trecopith. antiquissimæ collect. 5 a nobis pariter inventa in præstanti ms. Vindebon. ejusdem collectionis, ad quam accedunt Vat. Ottobon. 93 et Vat. 3791 antiquæ collect. 11, in quibus solum pro *existitisse* per errorem *extincta se scriptum fuit.* Hinc eamdem retinimus; et solum ex prædicto Vindebon. collect. 5, *propugnatoribus* scripsimus pro eo quod apud Quesn. editum fuit *pugnatoribus.*

(c) Vulgati Leonis cum mss. collect. 21, *adornet.*

(d) Vide not. 6 Quesnelli, cui, dum ordinem episcoporum ab editis Leoninis diversum ex suis mss. instituit, nostri etiam codices favent.

(e) Ita cod. Vindebon. collect. 5. ad quem accedunt mss. collect. 11 et 21, in quibus legitur *Briffillanæ. Vulg., Brixellensis.*

(f) Quædam editiones, *Quintinus.*

(g) In editis ante Quesn. hæc subscriptio, Maximi subscriptionem sequitur; et discrepant sequentia:

Ego (f) QUINTUS episcopus Ecclesiæ Dertonensis, in omnia supra scripta consensit et subscripsi: Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego CRISPINUS episcopus Ecclesiæ Ticinensis, in omnia supra scripta consensit et subscripsi: Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego (g) FLOREIUS presbyter jussu a præsentē **1083** sancto EULOGIO episcopo meo Ecclesiæ Iporiensis, quia ipse propter infirmitatem subscribere non potest subscripsi ad omnia supra scripta, eo consentiente, et Anathema dicente his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego MAXIMUS episcopus Ecclesiæ Taurinatis, in omnia supra scripta consensit et subscripsi: Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego (h) GRATUS presbyter, directus ab episcopo meo *Euthasio* Ecclesiæ Augustanæ, vices ipsius in omnia supra scripta consensit et subscripsi: Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego CYRIACUS episcopus Ecclesiæ (i) Laudensis, in omnia supra scripta consensit et subscripsi: Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego (j) ABUNDANTIUS episcopus Ecclesiæ Comensis, in omnia supra scripta consensit, et pro me et pro absente sancto fratre meo ASINIONE, episcopo Ecce-

Quia ipse propter infirmitatem subscribere non potuit, in omnia subscripta consensit et subscripsi, anathema dicens his, etc. In solo Trecopithæano collect. 5, pro *Floreius* habetur, *Florentius.* Vat. collect. 11 pro *Iporiensis* habet *Eporæ* in marg. ed it, Labbei *Eporegæ.*

(h) *Gradus* vocatur in cod. Vat. collect. 11 et in editis ante Quesn. *Gerardus* in marg. Concilior. Pro *Euthasio* in Vindebon. collect. 5 et in Vat. collect. 11 nec in marg. Concil., *Eustasio.*

(i) Editi, *Laodensis.* Emendavimus ex Vat. collect. 11.

(j) Hæc subscriptio unica in omnibus nostris codicibus et apud Quesnellum, in anterioribus editionibus dividebatur in duas, quarum altera *Abundantius* pro se, altera pro *Asimone* (sic enim ille) subscripsit. Quesnellus hunc *Abundantium* Comensem suspicatur alium ab *Abundio*, qui cum Senatore apostolicæ sedis legationem gessit in Oriente, quique a legatione reversus Leonis epistolam ad Eusebium attulit, adeo ut *Abundium* nec Comensem episcopum dicere necesse sit, nec concilio Mediolanensi interfuisse Tota ejus ratio in eo sita est, quod legatus Leonis in omnibus documentis vocatur *Abundius*, e contra vero hic in omnibus mss. quæ vidit, et similiter in nostris subscribitur *Abundatius.* At non tam in subscriptione hic *Abundantius* dicitur, verum etiam in epistolæ textu, ubi cum de legato Leonis, qui cum Senatore ex Oriente rediit, ipso Quesnello non diffitente, sermo sit; idem esse cognoscitur hic *Abundantius*, ac qui *Abundius* in Leonis epistolis vocatur, et cum Senatore quidem altero legato jungitur. Cum vero hi cap. 1 dicantur reversi a legatione Orientali, sicut Senator Ecclesiæ Mediolanensis presbyter fuit, ita *Abundius*, seu *Abundantius* provinciam Mediolanensem episcopus agnoscendus est. *Abundii* quidem nomine Ecclesia Comensis hunc venerat. Concilio autem Mediolanensi eundem interfuisse illa verba epistolæ c. 2 ostendunt, *agnitaque eorum narratione*, quæ præsentem indicant.

siæ Curiensis, (a) primæ Rhætiae, subscripti : Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego PASCHASIUS episcopus Ecclesiæ Genuensis, in omnia supra scripta consensi et subscripti : Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

1084 Ego PASTOR episcopus Ecclesiæ Estensis, in omnia supra scripta consensi et subscripti : Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego (b) SIMPLICIANUS episcopus Ecclesiæ Novariensis, in omnia supra scripta consensi et subscripti : Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego JOANNES episcopus Ecclesiæ Cremonensis, in omnia supra scripta consensi et subscripti : Anathema

(a) Voces primæ Rhæthi a Quesn. inductæ ex suis codd. leguntur etiam in nostris.

(b) Editi, *Simplicius*. Emendavimus ex omnibus nostris codicibus, quibus addendi sunt etiam tres a Quesnello in notis memorati.

(c) Editi ante Quesn., *Octavianus*. Vindebon., *Obtavianus*. In sermone autem Ramperti episcopi Brixie de S. Philastrii translatione, ubi hujus successores recensentur, *Optatianus* appellatur.

(d) Ita nostri veteres libri, excepto uno Vat. 546 col-

lect. 21, qui cum nonnullis vulgatis habet *Justinianus*, Eumdem forte codicem pro *Justiniani* nomine allegavit Ferrerius in libro de episcopis Vercellensibus.

Ego (c) OPTATIANUS episcopus Ecclesiæ Brixianæ, in omnia supra scripta consensi et subscripti : Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego (d) JUSTIANUS episcopus Ecclesiæ Vercellensis, in omnia supra scripta consensi et subscripti : Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego (e) QUINTIUS episcopus Ecclesiæ Albigaunensis, in omnia supra scripta consensi et subscripti : Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

Ego (f) PRÆSTANTIUS episcopus Ecclesiæ Bergomatis, in omnia supra scripta consensi et subscripti : Anathema dicens his qui de incarnationis Dominicæ sacramento impia senserunt.

lect. 21, qui cum nonnullis vulgatis habet *Justinianus*, Eumdem forte codicem pro *Justiniani* nomine allegavit Ferrerius in libro de episcopis Vercellensibus.

(e) Sic editi cum Vindebon. collect. 5 et cod. collect. 21, Vat. collect. 11, *Quintus*. Unus Thuan. Quesnelli, *Quintianus*, alius Cantabrig., *Quintinus*.

(f) Cod. Cantabrig. Quesn., *Pristinus*. In marg. Concil., *Præstius*.

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

1. Quesnellus præstantissimam epistolam seu relationem synodi Chalcedonensis ad S. Leonem Græce et Latine inter Leonis Opera primus inseruit, ut in editionibus Conciliorum exhibetur; nullo tamen codice vel Græco vel Latino usus est. Nos Græcum textum, qui est originalis, cum duobus mss. Venetis S. Marci 164 et 555 recensuimus. Quoad Latinum vero, duplex hujus relationis Latina versio habetur. Quesnellus eam unam dedit quæ primum vulgata a Crabbo, in cæteras Conciliorum editiones transiit. At alia exstat interpretatio vetustior, quippe quæ paulo post ipsum Chalcedonense concilium exarata fuit, et ex qua Vigilius papa in Constituto testimonium allegavit. Hanc primus edidit Baluzius. In tribus tantum codicibus adhuc inventa est, nimirum in Parisiensi, in Vaticano Reginæ Suecorum, et in alio Vat. 1322. Hic autem postremus codex, qui quondam fuit Veronensis Ecclesiæ, eo præstantior est quod quamplures subscriptiones Patrum nobis conservavit, quæ in ipso originali Græco desiderantur. Nobis sane, qui hanc versionem haud omittendam credidimus, istum codicem accuratius relegere non inutile fuit.

2. Altera versio recentior Rusticum Romanæ Ecclesiæ diaconum habet auctorem. Hanc enim ille annotationem præfixit, quæ in puris Rustici exemplaribus et in editione Crabbi legitur : *Relationes sanctæ synodi ex codice Acumitensi Græco in Latinum transtuli ego ipse*. Et in fine ipsius relationis hæc ejusdem annotatio subjicitur : *Scripti pridie kal. Aprilis, feria tertia, indictione XIII, quæ indictio in aliis pariter annotationibus constanter signata, si ad illud tempus referenda sit quo Rusticus in Oriente versabatur, convenit cum solo anno 550, quidquid sit de die vel feria, in quibus non minus hic quam alibi difficultates occurrunt. Romani Conciliorum editores has annotationes a Crabbo editas submoverunt, propterea quod eas Rustici esse ignorarunt. In quo excusandi sunt, quippe nullum purum et integrum Rustici codicem, qui ejusdem Rustici annotationes exhibeat, repererunt. Nos enim, qui codices Latinos collectionis Chalcedonensis Romæ diligenter inquisivimus, ex quinque Vaticanis 1321, 1322, 1323, 4166 et 5405, quos Romani editores potuerunt expendere, nullum purum Rustici invenimus. Solus autem Chigianus 483 purus et integer est, qui tamen post editionem Romanam Alexandro VII pontifice indeptus fuit. In ipsa vero Rustici versione emendanda Baluzius duobus mss. Rustici usus est, Corbeiensi et Divionensi. Tria alia exemplaria nos adhibuimus, Chigianum laudatum, Vat. 1323, et antiquissimum Veronensis capituli signatum num. 57. Hanc interpretationem uti Græco magis coherentem e regione Græci originalis dabimus : dein antiquiorem cum subscriptionibus subjiciemus.*

3. Hic vero præmonendum est editores Romanos et ex iisdem Quesnellum interpretationi Rustici affixisse in margine nonnullas lectiones ex Græco accuratius redditas, quæ a nobis in annotationibus non omittentur; ac præterea alias lectiones nonnumquam adjecisse, quas cum ex antiquiori versione codicis Vaticani 1322 sumptas deprehenderimus, prætermittendas credidimus : satis enim ex ipsa antiqua versione, quæ subjicietur, elici poterunt.

4. Quoad tempus hujus relationis, quod in omnibus et Græcis et Latinis codicibus deest, pauca. Cum ultima concilii actio habita sit kal. Novembris an. 451, hac eadem die vel paulo post hæc ad Leonem relatione, antequam synodi Patres dimitterentur, scripta fuit.

EPISTOLA (a) XCVIII.

SANCTÆ SYNODI CHALCEDONENSIS AD SANCTISSIMUM PAPAM ROMANÆ ECCLESIE LEONEM

De gestis in synodo.]

SYNOPSIS. — I. Leonem synodus laudat vocis B. Petri omnibus constitutum interpretem, quem in suis legatis præfuisse declarat. — II. De Dioscori Alexandrini tyrannide et impiis gestis. — III. Quid circa eum actum sit, ac de definitione fidei. — IV. Canonis de prærogativa sedis Constantinopolitanæ edendi causam exponit, et confirmationem petit.

1088 (b) Sancta et magna et universalis SYNODUS, A quæ per gratiam Dei et sanctionem piissimorum et amatorum Christi imperatorum nostrorum collecta est in Chalcedonensium metropoli provincie Bithyniæ, sanctissimo et beatissimo Romanorum archiepiscopo LEONI.

CAP. I. *Repletum est gaudio os nostrum, et lingua nostra exultatione* (Psal. cxxv, 2). Hanc tamquam propriam nobis prophetiam gratia coaptavit, a quibus (c) pietatis est restitutum confirmata. Quid enim fides sublimius ad lætandum? Quid agnitione Dominica festivius (d) ad coronas, quam nobis olim Salvator ipse tradidit ad salutem, inquit *Euntes, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti; docentes eos servare omnia quæcumque mandavi vobis* (Matth. xxviii, 19, 20)? Quam veluti auro textam (e) seriem, ex præcepto legislatoris venientem usque ad nos ipse servasti, vocis beati Petri omnibus constitutus interpretis, (f) et **1089** ejus fidei beatificationem super omnes adducens. Unde et nos, quippe (g) ut inchoatore bonorum te ad utilitatem utentes, Ecclesiæ filiis hæreditatem sortemque veritatis ostendimus, non singillatim (h) faciente in occulto unoquoque doctrinam, sed uno spiritu, una conspiratione atque concordia confessionem fidei declarantes; et eramus in communi (i) corona gaudii, quasi in imperialibus cænis, deliciis spiritalibus epulantes, quas per tuas litteras Christus præparaverat invitatis, et super cælestem sponsum inter nos conversantem nos cernere putabamus. Si enim ubi sunt duo aut tres congregati in nomine ejus (Matth. xviii, 20), (j) ibi se in medio eorum fore perhibuit; quantam (k) circa sacerdotes peculiaritatem potuit demonstrare, qui et patriæ et labori suæ confessionis notitiam prætulērunt? Quibus tu quidem, sicut membris caput, præeras in his qui (l) tuum tenebant ordinem benevolentiam præferens. Imperatores vero (m) fideles ad ornandum

1087 Ἡ ἀγία, καὶ μεγάλη, καὶ οἰκουμένη ἑκείνη; ἡ κατὰ Θεοῦ χάρις καὶ θέσισμα τῶν εὐλαβεστῶτων καὶ φιλοχρίστων ἡμῶν βασιλέων συναχθεῖσα ἐν τῇ Χαλκηδονίῳ μητροπόλει τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας, ἐφ' ἀγνωτάτερ καὶ μακαριωτάτερ τῆς Ῥωμαίων ἀρχιεπισκόπῳ Λέοντι.

Ἐπλήσθη χαρᾶς ἐδὸ στόμα ἡμῶν, καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιᾶσθεως· ταύτην ὡς οἰκίαν ἡμῶν ἡ χάρις τὴν προφητείαν ἐφήρμοσεν, ὅς τὸ τῆς εὐσεβείας ἐδεδαιώθη κατόρθωμα. Τί γὰρ πίστεις πρὸς εὐφροσύνην ἀνώτερον; τί τῆς δεσποτικῆς γνώσεως πρὸς χορείαν φαυρότερον; ἦν αὐτὸς ἄνωθεν ὁ Σωτὴρ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν παρέδωκε, φήσας· Πορευθέντες, μαθεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνεταλάμην ὑμῖν. Ἦν αὐτὸς ὥσπερ χρυσὴν σειρὰν τῷ προστάτῳ τοῦ θεμένου καταγομένην εἰς ἡμᾶς διεφύλαξας, πᾶσι τῆς τοῦ μακαρίου Πέτρου φωνῆς ἑρμηνεύς· καθιστάμενος, **1089** καὶ τῆς ἐκείνου πίστεις τοῖς πᾶσι μακαρισμῶν ἐρελκόμενος· ὅθεν καὶ ἡμῶν ὡς ἀρχηγῶ σοι τοῦ καλοῦ πρὸς ὀφελίαν χρησάμενος, τῆς ἀληθείας τοῖς τῆς ἐκκλησίας τέκνοις τὸν κληρὸν ἐδείξαμεν, οὐ κατ' ἕνα ἕκαστος ἐν παραθύστῳ τὴν διδασκαλίαν ποιούμενοι, ἀλλὰ κοινῷ πνεύματι, μιᾷ συμφωνίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ τῆς πίστεις τὴν ὁμολογίαν γνωρίσαντες. Καὶ ἡμεῖς ἐν κοινῇ χορείᾳ, τοῖς πνευματικοῖς, ὡς ἐν βασιλικῶν δειπνοῖς, ἐνερπῶντες ἐδέσμοισιν, ἅπερ διὰ τῶν σὺν γραμμῶτων ὁ Χριστὸς τοῖς εὐχουμένοις ἡγέτρειπες· καὶ τὸν ἐπουράνιον νυμφίον ἐν ἡμῖν ὄραν ἐδοκοῦμεν ἐνδιατῆμενον. Εἰ γὰρ θεοῦ εἰσι δύο ἡ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα, ἐκεῖ ἐρη εἶναι ἐν μέσῳ αὐτῶν· πόσην περὶ πεντακοσίου εἰκοσιν ἱερείας τὴν οἰκείωσιν ἐπεδείκνυται, εἰ καὶ πατρίδος καὶ πόνου τῆς εἰς αὐτὸν ὁμολογίας τὴν γῶσιν προέθιξαν; ὣν σὺ μὲν, ὡς κεφαλὴ μελῶν, ἡγεμῶντες ἐν τοῖς τὴν σύνταξιν ἐπέχουσι, τὴν εὐνοίαν ἐπιδεικνόμενος. Βασίλεις δὲ πιστοὶ πρὸς εὐκοσμίαν ἐξῆρχον, ὡς Ζαροδάβελ τῷ (Ἰησοῦ, τῆς ἐκκλησίας, καθάπερ) Ἰερουσα-

(a) Alias post epist. 77. Quæ autem erat 98, nunc 125. Scripta initio Novemb. an. 451.

(b) Interprete Rustico diacono.

(c) Editores Romani ex Græco; *Pietas egregia confirmata est opere.*

(d) Ibidem ex Græco, ad choreas.

(e) Ex Græco, *catenam*. Mox vulgati, *ex veste Christi et præcepto legislatoris*. Voces *veste Christi* et perperam insertas et a Græco originali alienas expunximus auctoritate optimi cod. Veronen. 57. Notavit hoc loco Baluzius in mss. Corb. et Divion. legi, *ex vestem, χρυσῶν σειρῶν, præcepto*. Hinc ortum putat aliorum librorum vel editorum errorem, quia non animadvertērunt esse verba Græca, quæ respondent his verbis, *auro textam seriem*.

(f) Conjunctionem et adjecimus ex nostris et Baluzii codd.

(g) Ex Græco: *Tamquam boni duce et auctore ad communem utilitatem utertes.*

(h) Item ex Græco, *quisque in abdito docentes*.

(i) Græc., *chora*; et paulo post, *convivantibus pro invitatis*.

(j) Codd. Baluzii, *ipse in medio*.

(k) Ita omnes codices hujus versionis tum nostri, tum Baluzii, nec non editiones ante Romanam; in qua ex Græca et ex antiqua versione suppletum fuit, *circa quingentos viginti sacerdotes*.

(l) Ex Græco, *tuas vices gerebant*.

(m) Vox *fideles* deest in duobus codd. Baluzii, et in nostro Chigiano, qui integram editionem Rustici continent. At legitur in Veronen. 57 et Vat. 1323, qui Rustici sanes codices sunt, at annotationes ejus prætereunt, et in nonnullis aliis quoad ordinem discrepant. Mox pro *ornandum*, quod ex codd. et editionibus ante Romanam restituumus, hæc et sequentes præferunt *ordinandum*.

¹ E duobus mss. Ven., nempe 555 et 164, hoc insigne supplementum eruimus. Mutile in vulgatis, *καθιστάμενος· ὅθεν, etc.*

² Uterque ms. Ven., *εὐβουλιαν*.

decentissime præsidebant, sicut (a) Zorobabel Jesu (I A. Esdr. III, 2), Ecclesiae, tamquam Jerusalem, ædificationem renovare circa dogmata (b) invitantes.

CAP. II. — Et fuerat utique adversarius tamquam bestia extra caulas apud semetipsum rugiens, nullum prævalens capere, nisi semetipsum ei ad capiendum iniecisset is qui Alexandrinorum quondam pontifex fuit. Qui multa prius (c) pessima operatus, supervidit priora sequentibus. Nam beatum illum inter sanctos Constantinopolis pastorem Flavianum, 1092 apostolicam proferentem fidem, et (d) Deo amicissimum episcopum Eusebium, præter omnem canonum consequentiam deposuit atque damnavit; (e) et Eutychem pro impietate damnatum suæ tyrannidis decretis innoxium statuit, et dignitatem quæ a vestra illi ablata fuerat sanctitate (quippe ut ab eo qui hac gratia erat indignus) ille restituit, et in summa, sicut singularis ferus, in vineam irruens, quam (f) optimam reperit plantationem, evertit (Ps. LXXIX, 14); (g) quam vero, quippe ut infructuosam, eradicatam, rursus induxit; et eos vero quidem qui ea quæ pastorum sunt sapiunt abscidit; eos vero qui lupi (h) demonstrati sunt super oves imposuit. Et post hæc omnia, insuper et contra ipsum, cui vineæ custodia Salvatoris commissa est, extendit insaniam, id est contra tuam quoque (i) dicimus sanctitatem; et excommunicationem meditatus est contra te, qui corpus Ecclesie unire festinas. Et dum de talibus pœnitere eum potius oporteret, dum deberet misericordiam lacrymis postulare, tamquam (j) de factis sobriis exsultabat, epistolam quidem tuæ respiciens sanctitatis, omnibus vero dogmatibus veritatis adversans.

CAP. III. — Et quidem oportebat eum mox inter illos (k) in quorum se ipse statuit parte, relinquere. Quoniam vero Salvatoris profitemur nos esse discipulos, qui omnes homines salvos fieri vult, (l) et ad cognitionem veritatis accedere (I Tim. II, 4); opere hanc in eo misericordiam festinavimus confirmare, et eum cum fraterna mansuetudine ad iudicium vocabamus. non quasi tentantes abscindere, 1094 sed excusa-

(a) Ita omnes codices. Vulgati, *Zorobabel et Jesu.*

(b) Editi, *annitentes. Et erat utique.* Codices secuti sumus.

(c) Sic mss. Editiones post Romanam, *pessime operatus, priora sequentibus superavit.* In anterioribus autem editionibus, *pessime operatus supervicit; priora sequentibus superavit;* ubi vox *superavit* glossema est, quod in textum irrepsit, ut probe animadvertit Baluzius.

(d) Ita veteres libri. Editi, *Deo amaulissimum.*

(e) Conjunctionem et, quæ in mss. Baluzii atque in Chig. nec non in antiquis editionibus desideratur, retinimus, eo quod legitur in Veronen. et Vaticano, sicut etiam in Græco.

(f) Veteres editiones, *optime reperit plantatam.* Questionellus ex editione Romana, *optimam reperit plantationem,* et in margine *plantam,* quam lectionem ex codd. prætulimus.

(g) Vulgati *quam vero infructuosam.* Voces quippe ut ex codd. adjecimus.

(h) Editores Romani ex Græco *manifesti erant.*

(i) Editi pro voce *dicimus,* quam ex mss. inseruimus, habent *apostolicam.*

λήμ, τὴν ἐν τοῖς δόγμασιν οἰκοδομῆσαν ἀνακεῖν προθυμοῦμενοι. Καὶ ἦν ἄν ὁ ἀντικείμενος ὡς θῆρ ἔξω τῆς μανύρας καθ' ἑαυτὸν ἀρῦόμενος, οὐδένα ἔχων λαβεῖν, εἰ μὴ ἑαυτὸν αὐτῷ πρὸς θῆραν ὁ τῆς Ἀλεξανδρείαν καλῶς γινόμενος ἐπέβριψε πρόεδρος· ὁ δὲ πολλὰ πρότερον εἰργασμένος δεῖν, ἀπέκρυψε τοῖς δευτέροις τὰ πρότερα· τότε γὰρ μακάριον ἐκείνον ἴτην ἐν ἀγίοις τῆς Κωνσταντινουπόλεως 1091 ποιμένα Φλαυιανόν, τὴν Ἀποστολικὴν προσηγόμενον πίστιν, καὶ τὸν Θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Εὐσεβιον, παρὰ πᾶσαν τὴν τῶν κανόνων ἀκολουθίαν καθέδρα· καὶ τὸν ἐπὶ δυσσεβείᾳ κατακεκριμένον Εὐτυχήν, ταῖς τῆς τυραννίδος αὐτοῦ ψήφοις ἠρώωσε, καὶ τὴν παρὰ τῆς ὁμῶν ὁσιότητος, ὡς παρ' ἀναξίου τῆς χάριτος, ἀφαιρέσει αἴλιαν ἀπέδωκε· καὶ ὡς μονιῶς ἀπαξ ἄγιος ἐκπεσῶν τῇ ἀμπέλῳ, ἦν μὲν ἀρίστην εὖρε φυτεῖαν, ἐνέτραψεν· ἦν δὲ ὡς ἀκαρπὸν, ἐβρίμμενην, εὐσχηγὰ· καὶ τοὺς μὲν τὰ ποιμένων φρονούντας ἐπέτεμε, τοὺς δὲ λύκους, ἀποδεδειγμένους τοῖς προβάτοις ἐπίστοις· καὶ πρὸς τοῦτοις ἄσασιν, ἔτι καὶ τὰ κατ' αὐτοῦ τοῦ τῆς ἀμπέλου τὴν φυλακὴν παρὰ τοῦ Σωτήρος ἐπιτετραμμένου τὴν μανίαν ἐφέτεινε· λέγομεν δὴ τῆς σῆς ὁσιότητος· καὶ ἀκονωνήσαν κατὰ τοῦ τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἑοῦν σπουδάζοντος ἐμελέτησε. Καὶ δεόν ἐπὶ τοῦτοις μετανοῆσαι, δεόν δὲ ἀκρυσιν αἰτῆσαι τὸν ἔλεον, ὡς ἐπὶ σερμοῖς ἐπηγάλλετο, τὴν μὲν ἐπιστολὴν τῆς σῆς ὁσιότητος διαπτύων, πᾶσι δὲ τοῖς τῆς ἀληθείας δόγμασιν ἀντιστάμενος. Καὶ ἔδει μὲν αὐτὸν εὐθύς ἐφ' ἧς ἑαυτὸν ἔταξε, καταλείψαι μερίδος· Ἐπειδὴ δὲ τοῦ Σωτήρος τὴν μαθητείαν ἔπαγγελόμεθα, ὁ δὲ πάντας ἀνθρώπους θελεῖ σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν, ἔργῳ ταύτην ἐπ' αὐτῷ κυρῶσαι τὴν φιλανθρωπίαν ἐσπεύσαμεν· καὶ ὡς πρὸς κρίσιν ἀδελφικῶς ἐκαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀποτέμναι περὶ ἡμῶν, ἀλλ' ἀπολογίας ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς λατρίαν παρέχοντες. Καὶ νῦν ὁμοῦ, 1093 κρείττονα φανῆναι τῶν ποικιλιῶν αὐτὸν γραφάμενων αἰτιάσειν, ἵνα φαῖροι φαῖροι τὸν σύλλογον διαλύσαντες, ἐν μηδενὶ πλεονεκτῆσθαι ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ. Ἄλλ' οὗτος τοῦ ἔγγραφον ἐν ἑαυτῷ συνειδότες ἔχων τὸν διεγγον, τῇ παραίτησει τῆς κρίσεως ταῖς κατηγορίας συνέθετο, καὶ τὰς ἐνθέσμους τρεῖς ἐπ' αὐτῷ γενομένης κλήσεις παρῴσατο· διὰ ταῦτα τοιγαροῦν, ἦν αὐτὸς καθ'

(j) Editi, *de bonis male sobrius exsultabat.* Codd. duo Baluzii et totidem nostri, *defectis sobrius exsultabat;* ubi haud dubie *de factis* legendum pro *defectis.* Vat. 1323, *de factis propriis.*

(k) Duo codd. Baluzii et unus noster, *ut quorum.* Veteres editiones, *ut in quorum.* Vat. 1323, *ex quorum.* Ms. Veron. ut in textu.

(l) Ita codices et editiones antiquæ. Romani, *et ad agnitionem.*

¹ Ms. Ven. primus, καὶ ἐν ἀγίοις.

² Ita legere placuit cum utroque ms. Ven., consentiente ad amissum Latina versione, quæ habet, *quippe ut eo qui hac gratia erat indignus.* In vulg., ὡς περ ἀναξίου.

³ Ambo mss. Ven., τῆς μὲν ἐπιστολῆς, etc.

⁴ Male in utroque ms. Ven., ἐπαγγελόμεθα.

⁵ Mss. Ven. ambo, πρὸς κλήσιν.

⁶ Sic emendavimus ex utroque ms. Ven., non reuente Latina versione. ubi habetur: *Ille in semetipso inscriptam convictionem conscientie habens.* In vulg., Ἄλλ' οὗτος ἐν ἑαυτῷ ἄκαρπον τοῦ συνειδότες, etc. E regione autem verbi ἄκαρπον in marg. edit. Rom. annotatur, ἔγγραφον.

tionis (a) ei locum salvandi causa tribuentes; et orabamus eum declarari victorem contra eos qui eum diversis accusationibus inscribebant, ut festi celebri lætitia concilium consummantes, in nullo superare-mura Satana. Sed ille (b) in semetipso in scriptam convictionem conscientiæ habens, refutatione judicii accusationibus suis assensit, et legitimas ad se factas tres evocationes abiecit. Propterea ergo decretum quod ipse contra semetipsum peccando protulerat, hoc (prout potuimus levigando) firmavimus, lupum pastorali pelle nudantes, qua prius quoque figura tantummodo (c) convincebatur obiectus. Usque ad hæc nobis tristitia provenientia cessaverunt, et bonorum gratia mox effulsit; et unum (d) zizaniorum evel-lentes, mundotritico universum mundum cum voluptate complevimus. Et tamquam evellendi ac plan-tan li potestatem ingumentes, (e) incisione quidem unius tantummodo ingemimus, bonorum vero ubertatem diligenter plantavimus. Deus enim erat qui operabatur, et quæ suo (f) sponso concilium coronavit ornata decore victoriæ Euphemia: quæ tamquam propriam confessionem, fidei definitionem suscipiens a nobis, suo sponso per piissimum imperatorem et amicam Christi Augustam obtulit, omnem quidem perturba-tionem contrariorum sedans, veritatis autem confes-sionem roborans, (g) ut amicam, et manu ac lingua universorum decretis 1096 pro demonstratione subscriptam. Hæc sunt quæ tecum, qui spiritu præ-sens eras, et complacere tamquam fratribus delibe-rasti, et qui pene pertuorum vicariorum sapientiam videbaris a nobis, effecimus.

CAP. IV. Indicamus vero quia et (h) altera quæ-dam pro rerum ipsarum ordinata quiete, et propter ecclesiasticorum statutorum definitivum firmitatem scientes quia et vestra sanctitas addiscens et proba-tura et confirmatura est eadem. Eam namque con-suetudinem, quæ ex longo jam tempore (i) permansit, quam habuit Constantinopolitanorum sancta Dei Ecclesia ad ordinandum metropolitanos provincia-rum tam Asiæ quam Ponticæ (j) vel Thraciæ; et

A εὐτοῦ τοῖς πλημμελήμασιν ἐθήγαγε φήρον, αὐτὴν ὡς ἐνὴν μετρίως ἐκυρώσαμεν, τῆς ποιμαντικῆς δορᾶς τὸν λύκον γυμνώσαντες, ἣν καὶ κάλει σχήματι περικείμενος ἀπληγέτο. Μέχρι τούτων ἡμῖν ἴστατο τὰ στυγνὰ, καὶ τῶν καλῶν ἢ χάρις εὐθύς ἐπλάμψε· καὶ ἐν ἱζέτιον ἀνασπᾶσαντες, πᾶσαν τοῦ καθαρῶ σίτου τὴν οἰκουμένην μεθ' ἡδονῆς ἐπληρώσαμεν· καὶ ὡς ἐκρίζουεν καὶ καταφυτεύειν τὴν ἔξουσίαν δεξάμενοι, τὴν μὲν ἐκτομὴν μέχρι ἐνὸς ἑστανώσαμεν, τῶν δὲ καλῶν τὴν εὐκαρπίαν ἐπιμέλως ἐβρίζώσαμεν. Θεὸς γὰρ ἦν ὁ ἐνεργῶν, καὶ ἡ τὸν σὺλ-λογον τῶ νυμφῶν στεφανούσα καλλίνικος Εὐφημία· ἡ ὡσπερ οἰκίαν ἐμολογίαν, τῆς πίστεως παρ' ἡμῶν δεξα-μένη τὴν θρον, τῶ ἑαυτῆς νυμφῶρ διὰ τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως καὶ τῆς φιλογρηστοῦ βασιλίδος προσήγαγε, πᾶσαν μὲν τῶν ἀντικειμένων ταραχὴν κατευνάσσα, τὴν δὲ τῆς ἀληθείας, ὡς εἶπεν, ἐμολογίαν κρατύνουσα, καὶ χειρὶ καὶ γλώττῃ ταῖς 1095 πάντων ψήφοις ἐπιψήφισατα πρὸς ἀπόδειξιν. Ταῦτα ἐστίν, ἀπὲρ οὖν σοὶ τῷ πνεύματι παρόντι, καὶ συνευδοκεῖν, ὡς ἀδελφοίς, ἡνω-κάτι, καὶ μνημονοῦν διὰ τῆς τῶν σῶν τοποτηρητῶν ἐρα-μένη σοφίᾳ, εὐχαρίσματα. Γνωρίζομεν δὲ, ὡς καὶ ἐπὶ τινι τῆς τῶν πραγμάτων εὐταξίας, καὶ τῆς τῶν ἐκκλησια-στικῶν θεσμῶν εὐσταθείας ἕνεκα ὠρίσαμεν, πεπεσμένοι καὶ τὴν ὑπερέραν ἀνωσιάν, διδάχθειαν ἀποδέξασθαι τι ταῦτα, καὶ βεβαίωσιν. Τὸ γὰρ ἐκ πολλοῦ κρατήσαν ἴδοι, διὰ τὸ ἔσχειν ἡ Κωνσταντινουπολιτῶν ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκ-κλησία εἰς τὸ χειροτονεῖν μητροπολίτας τῶν δικαιοῦσιν τῆς τε Ἀσιανῆς, καὶ Ποντικῆς καὶ Θρακικῆς, καὶ νῦν κατὰ συνοδικὴν ἐκυρώσαμεν φήρον, οὐ τοσοῦτον τῷ θρόνῳ Κωνσταντινουπόλεως τι παρέχοντες, ὅσον ταῖς μη-τροπόλεσι τὴν εὐταξίαν πρυτανεύοντες, διὰ τὸ πολλοὺς πολλάκις, τελευταίωντων τῶν ἐπισκόπων, ἀνακύπτειν δορύθους, ἀνηγεμονεῦτων ὄντων τῶν ἐν αὐταῖς κληρι-κῶν τε καὶ λαϊκῶν, καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν συγγέοντων. Ὅπερ οὐδὲ τὴν ὁματέραν ἠέλιθον ἀπό-τητα, μέλιστα τῶν Ἐβραίων ἕνεκεν, πιεονάκις ὡμῶν διανοχληθέντων. Ἐεδαίωσαμεν δὲ καὶ τὴν τῶν ῥ' ἁγίων κατέρων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει: συναφροσθέντων ἐπὶ τοῦ τῆς εὐσεβοῦς μνήμης τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου, ὁ κανὼν τῶν διαγορευόντων, μετὰ τὸν ὁματέρων ἁγιωτατων

- annot. 14 (Col. 979, n. c).
- (g) Ex Græco, ut omnibus manifesta essent subscribens. Porro ex codd. et veteribus editionibus reposuimus subscriptam, dum in aliis vulgatis legeretur subscribens.
- (h) Editi, alia, melius; sed versionem Rustici ex codicibus damus.
- (i) Ex Græco, obtinuit.
- (j) Editi et Thraciæ.
- ¹ Supplevimus μὲν ex utroque ms. Ven., quam particulam agnovit et interpret Latinus, qui vertit, incisione quidem. In Vulg., τὴν ἐκτομήν.
- ² Ita scribendum auctoritate utriusque ms. Ven. Errore forte operarum in vulg., τὸ σὺλλογον.
- ³ Mss. Ven. ambo, ἐπισπράγισαα; quæ quidem vox si sequentia consideres nempe πρὸς ἀπόδειξιν, melius sonat quam altera, ἐπιψήφισαα.
- ⁴ Abest τῶν ab utroque ms. Ven.
- ⁵ In marg. edit. Rom. et in uno e mss. Ven., λαῶν.
- ⁶ Ita, majori cum elegantia scribere placuit ex ambobus mss. Ven. In vulgatis, ελαβιν.
- ⁷ Ms. Ven. primus, συναφροσθέντων κανὼν ἐπὶ etc.
- ⁸ Deest hoc loco vox κανὼν in utroque ms. Ven.

- (a) Editores Rom. ex Græco in margine: *Ei locum ut mederemur tribuentes; et optabamus illis superiorem evadere, qui eum diversis criminibus accusabant; et prosequuntur in textu: Ut festiva celebrique lætitia concilium dimittentes, in nullo superaremur a Satana.* Codicum lectionem recepimus.
- (b) Ex Græco: *In semetipso vehementi conscientia redargutione convictus, refutatione judicii, etc.*
- (c) Vulgati addunt *seu in speciem*. Est synonymum præcedentium, quod in mss. non legitur.
- (d) Ita mss. et editiones ante Regiam Parisiensem, cum qua Quesnellus, *zizanium*.
- (e) Ita mss. Veron. et Vat. Cod. Chig. et duo Baluzii cum antiquis editionibus, *incisionem*. Editiones autem post Romanam elegantius, sed non ex versione Rustici, *incisionem quidem uno homine tenuis coangustavimus, bonorum, etc.*
- (f) Ita codices et editiones antiquæ. Quesnellus cum aliis vulgatis, *thalamo* Mox ex Græco, *coronavit victriæ Euphemia*. Hunc locum, qui hactenus fuit obscurus, et ex quo orta creditur historia quam enarrat Zonaras alique posteriores Græci apud Baronium ad an. 451, num. 149, explicatum invenies epistola 101, quæ nunc primum in lucem prodit. Vide ibi

nunc synodali decreto firmavimus, (a) non tantum sedi aliquod Constantinopolitanæ præstantes, quantum metropolitanis urbibus quietem (b) congruam providentes, eo quod frequenter episcopis vitam finientibus multa turbæ (c) nascuntur, absque rectore clericis ac populis remanentibus, qui per easdem sunt civitates, et ecclesiasticum confundentibus ordinem: quod nec vestram latuit sanctitatem, maxime propter Ephesios, (d) unde quidam vobis sæpius importuni fuerunt. Confirmanus autem et centum quinquaginta sanctorum Patrum (e), qui in Constantinopoli congregati sunt, regulam sub piæ memoriæ majore Theodosio, quæ præcepit, post vestram sanctissimam et apostolicam sedem, honorem habere Constantinopolitanam (quæ 1098 secunda est ordinata.) confidentes quia (f) lucente apud vos apostolico radio, et usque ad Constantinopolitanorum Ecclesiam, consue- (g) gubernando parentes, hunc sæpius expandetis, eo quod absque invidia consueveritis vestrorum bonorum participatione ditare (h) domesticos. Quæ igitur definitivum ad interemptionem quidem totius confusionis, confirmationem vero ecclesiasticæ ordinationis, hæc sicut propria et amica, et ad decorem convenientissima, dignare complecti, sanctissime et beatissime pater. Qui enim locum vestræ sanctitatis obtinent sanctissimi episcopi Paschasinus et Lucentius, et qui cum eis est reverendissimus presbyter Bonifacius, his ita constitutis vehementer resistere tentaverunt, procul dubio a vestra providentia inchoari et hoc bonum volentes: ut sicut fidei, sic bonæ ordinationis vobis deputetur effectus. Nos enim (i) curantes tam piissimos et Christi amicos imperatores, qui super hoc delectantur, quam clarissimum senatum, et totam, sicut dicere convenit, imperii civitatem, opportunum credidimus esse honoris ejus confirmationem ab universali concilio celebrari, et velut hæc a tua sanctitate fuerint inchoata, eo quod fovere semper studeas, (j) roboravimus, præsu-

(a) Sic veteres libri. Vulgati, *non tam sedi Constantinopolitanæ aliquid præstantes, quam, etc.*

(b) Mss. Baluzii, *congruam videntes*. Veteres editiones, *congruere visum est*. Nostri codices cum posterioribus vulgatis concinunt.

(c) Romani editores elegantis studio lectionem Rustici inverterunt sic: *Nascuntur, clericis ac populis, qui per easdem sunt civitates, absque rectore remanentibus, et ecclesiasticum ordinem confundentibus; quod nec vestrum, etc.*

(d) Ex Græco, *quorum causa sæpe molestia affecti fuitis*. Indicatur autem controversia de Ephesino episcopatu inter Bassianum et Stephanum, quæ Constantinopolitanæ sedis prærogativæ ingerendæ, et canoni pro eadem subinde efformando occasionem dedisse videtur. In hac vero controversia ante Chalcedonensem synodum sæpe scriptum fuisse ad Leonem ex hoc loco colligimus. Ipsum autem pontificem eadem in re scripsisse epistolam, quæ desideratur, cognoscimus ex act. 11 ejusdem concilii.

(e) Editi hic inserunt *regulam*, quam ex codicibus suo loco posuimus.

(f) Codd. Baluzii, *tenente apud vos*.

(g) Ita omnes codices. Solus Vaticanus pro *gubernando* habet *e gubernaculo*. Editi vero, *gubernando, illum spargentes, hunc sæpius expanditis*.

(h) Ex Græco, *sincera charitate conjunctos*. Postea

και Αποστολικὸν ἑθρόνον, τὰ πρεσβεία τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἔχειν, 1097² δεύτερον τεταγμένον· πεπισμμένοι, ὡς τῆς ἀποστολικῆς παρ' ὑμῖν κρατοῦσης ἀκτίνας, καὶ ἐπὶ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίαν, συνήθως κηδόμενοι. πόλλαις ταύτην ἠπλώσατε, διὰ τὸ ἀφθονοῦν ὑπάρχειν ὑμῖν τὴν τῶν οἰκείων ἀγαθῶν πρὸς τοὺς γνησίους μετὰδοσιν. Ἐπερ τοίνυν ὠρίσαμεν πρὸς ἀναίρεσιν μὲν πάσης συγχύσεως, βεβαίωσιν δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, ταῦτα ὡς οἰκεία τε καὶ φίλα, καὶ πρὸς εὐκοσμίαν ἀριόδια, περιπτύξασθαι καταξίωσον, ἀφιώτατε καὶ μακαριώτατε πάτερ. Οἱ γὰρ τὸν τόπον τῆς ὑμετέρας ἀγιότητος ἐπέχοντες ὀδύωτατοι ἐπίσκοποι Πασχασίνος καὶ Λουκέντιος, καὶ ὁ σὺν αὐτοῖς θεοφιλέστατος πρεσβύτερος Βονιφάτιος, τοῖς οὕτω τυκνωθεῖσι σφοδρῶς ἀντειπεῖν ἐπειράθησαν, πάντως ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ὁρᾶσθαι καὶ τοῦτο τὸ καλὸν προνοίας βουλόμενοι, ἵνα καθάπερ τῆς πίστεως, οὕτω καὶ τῆς εὐταξίας ὑμῖν λογισθῆ τὸ κατόρθωμα. Ἡμεῖς γὰρ θεραπεύοντες τοὺς τε εὐσεβεστάτους καὶ φιλοχρίστους βασιλεῖς ἐπὶ τούτῳ ἡδόμενοι, τὴν τε λαμπρὰν σύγκλητον, καὶ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν βασιλεύσαν, εὐκοίρουν ἔνομιμασμεν τὴν ἐπ' αὐτῆ ἑκτὴ παρὰ τῆς οἰκουμένης συνόδου βεβίωσιν τῆς τιμῆς· καὶ ὡς ἐκ τῆς σῆς δσιότητος ταύτην ἐναργεῖσαν, δι' ἃν ἀπὸ θάλασσης ἐσπουδακας, θαρβήσαντες ἐκυρώσαμεν, εἰδότες ὡς πᾶν παρὰ τῶν τέκνων γινόμενον κατόρθωμα εἰς τοὺς οἰκειουμένους πατέρας ἀνατρέχει· παρακαλοῦμεν τοίνυν τὴν ἡσθη καὶ ταῖς σαῖς ψήφοις τὴν κρίσιν, καὶ ἄσπαστον ἡμεῖς τῇ κεφαλῇ τὴν ἐν τοῖς καλοῖς συμφωνίαν 1098 εἰσεννήοχαμεν, οὕτω καὶ ἡ κορορη τοῖς πιασιν ἀποπληρόσῃ τὸ πρέπον. Οὕτω γὰρ καὶ βασιλεῖς εὐσεβεῖς ἡερ τευθήσονται, οἱ τὴν τῆς σῆς δσιότητος, ὡς νόμον, βεβίωσαντες καίσιν, καὶ ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἑθρόνος· τῆ ἀμνηστὴν ἀποδέξεται, πᾶσαν ἀπὸ σπουδῆν πρὸς τὴν τῆς εὐσεβείας ὑμῖν ἐκπληρώσεως ὑπόθεσιν, καὶ τῷ ζῆλῳ σπουδῆς ἐαυτὸν ὑμῖν πρὸς ὁμόνοιαν. Ἴνα δὲ γινώτε, ὡς οὐδέποτε ἠρόμενοι ἢ πρὸς ἀπέχθειαν πεποιθήκαμεν, ἀλλ' ὡς ἄσπαστον κληρονομήσαντες νεύματι, πᾶσαν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων τὴν δόξαν ἐγνώρισαν εἰς σίματασιν ἡμε-

Romani editores verbum *defnivimus* collocarunt post nomen *ordinationis*; veteres autem editiones utroque loco exhibent.

(i) Ex Græco: *Obsequentes non modo piissimis et Christianissimis imperatoribus, quibus id gratum erat, verum etiam clarissimo senatu et toti, ut ita dicamus, regis urbi, opportunum credidimus, etc.*

(j) Item ex Græco: *Roborare ausi sumus, scientes quia quidquid a filiis recte geritur, ad proprios recurrit parentes.*

¹ Addimus ἑθρόνον, quæ vos certe necessaria est, ex utroque ms. Ven. In vulgatis ἀποστολικὸν tantum. In marg. tamen edit. Rom. annotatur. *f. d. ἑθρόνον.*

² Hæc duo verba δεύτερον τεταγμένον haud quidem necessaria sunt: sed cum ea legerit interpret Latinus, ut apparet ex illis verbis, *quæ secunda est ordinata*, idco et nos posuimus, auctoritatem secuti amborum mss. Ven. In vulg., εἰλεῖν πεπεισμένοι.

³ Mss. Ven. ambo, τὴν Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησίαν.

⁴ Mss. Ven. ambo ἐνομιμασμεν εἶναι τὴν, etc. Haud spernenda lectio, quam et interpretem Latinum agnovisse non obscure conjici potest ex ejus versione, quæ hic habet, *opportunum credidimus esse.*

⁵ Ita legendum ex mss. Ven. ambobus et Latina versione. In marg. quoque edit. Rom. annotatur, *παρὰ. Lat. In vulg., περὶ τῆς, etc.*

mentes, dum noverimus quia quicquid rectitudinis a A filiis sit, ad patres recurrit, facientes hoc proprium sibi. Rogamus igitur, et tuis decretis nostrum honora iudicium; et sicut nos capiti in bonis 1100 (a) adiecimus consonantiam, sic et summitas tua filiis quod decet adimpleat. Sic enim et pii principes complacerebunt, qui tamquam legem tuæ sanctitatis iudicium firmaverunt, et Constantinopolitana sedes suscipiet præmium, quæ omne semper studium vobis ad causam explevit, et semetipsam vobis ad concordiam eodem zelo conjunxit. Ut autem cognoscatis quia nihil (b) cuilibet donando per gratiam fecimus, aut per inimicitiae adversando, (c) sed ut nutu gubernati divino, omnem vobis gestorum vim insinuavimus, ad comprobationem nostræ sinceritatis, et ad eorum quæ a nobis gesta sunt (d) firmitatem et consonantiam.

EJUSDEM EPISTOLÆ.

Alia antiquior versio.

Exemplar relationis archetypi sanctæ magnæ et universalis synodi, quæ in Chalcedonensi metropoli congregata est, ad sanctæ memoriæ papam Leonem.

Sancta et magna et universalis synodus, quæ secundum Dei gratiam, et sanctionem piissimorum et Dei amatorum principum collecta est in Chalcedone metropoli Bithyniæ provinciæ, sanctissimo ac beatissimo LEONI.

CAP. I. — *Repletum est gaudio os nostrum et lingua nostra exultatione (Ps. CXXV, 2)*, quod hanc ut propriam nobis gratiam prophetiam aptavit, quibus pietatis confirmatum est votum. Quid enim sine ad lætitiâ superius? Quid dominica agnitione ad exultationem clarius, quam ipse desuper nobis Salvator ad salutem tradidit dicens: *Ambulantes docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii et Spiritus sancti, docentes eos servare omnia (e) quæcumque mandavi vobis.* Quam ipse tamquam auream catenulam præcepto imponentis deductam in nos conservasti, vocis beati Petri omnibus interpretis existens, et illius fidei omnibus beatitudinem attrahens. Unde et nos tamquam principi tibi hujus boni ad utilitatem usi, veritatis filiis Ecclesiæ sortem ostendimus, non per singulos singuli tamquam in secreto doctrinam facientes, sed communi spiritu, uno consensu et concordia fidei confessionem cognoscentes. Et fuimus in communi exultatione spiritualibus tamquam imperialibus cœnis, epulationibus in cibis qua per tuas litteras Christus epulantibus apparavit. Et cœlestem Sponsum inter nos cernere (f) videbamus epulantem. Si enim ubi sunt duo aut tres congregati in nomine ipsius, ibi ait se esse in medio eorum (Matth. XVIII, 20); quantam circa quingentos viginti sacerdotes familiaritatem (g) monstrabit, qui et patriæ et labori circa eum scientiam confessionis præposuerunt, quibus ut tamquam caput membrum præpositus eras per eos qui tuam continent vicem, rectum consilium demonstrans? Prin-

(a) Ex Græco *impendimus*; et mox, *piis principibus gratum erit, qui, etc.*

(b) Ita omnes codices. Vulg., *alicui donando.*

(c) Ita cum editis codd. Veron. et Vat. Duo mss. Baluzii cum nostro Chigiano: *Sed quippe ut in nutu.*

(d) Ex Græco, *confirmationem atque consensionem.*

(e) Vat. 1322, *quæ demandavi.*

(f) Editi, *videbamur.* Correximus ex laudato codice.

(g) Idem codex, *monstrabat.*

(h) Ita cum editis habet etiam idem Vat., non vero

A cipes autem fideles ad ornatum præsidebant, sicut Zorobabel, 1101 (h) Ecclesiæ Jesum (I Esdr. III, 2), quemadmodum Hierusalem, ædificationem dogmatum renovare festinantes.

CAP. II. — Et erat adversarius tamquam bestia foris a septis, secum fremens, neminem habens quem capiat, nisi se ipsum ei ad prædam Alexandrinæ urbis factus olim præsul objiceret; qui dum multa prius mala fecisset, secundis priora celavit. Beatum enim illum et in sanctis connumerandum Constantinopolitanæ urbis pastorem Flavianum episcopolicam præferentem fidem, et Dei amatorem episcopum Eusebium contra omnem canonam disciplinam deposuit, et impietate condemnatum Rutychem tyrannicis decretis suis restituit, et a vestra sanctitate, ut opte ab immerito gratia, ablatam reddidit dignitatem; et ut omnino ferox singularis incumbens vineæ, quam bonam invenit plantationem evertit (Ps. LXXXIX, 14), infructuosam autem et (i) derelictam introduxit, et pastorem habentes sapientiam amputavit, lupos autem (j) manifestatos ovibus introduxit. Super hæc omnem etiam contra eum qui custodiam vineæ a Salvatore susceperat, furor suum extendit (dicimus autem de sanctitate vestra), et excommunicationem contra eum qui corpus Ecclesiæ (k) adunare festinavit, cogitavit. Et cum oportuisset eum pro his pœnitere, et debuisset lacrymis postulare misericordiam, tamquam pro honestis lætabatur, epistolam quidem vestræ sanctitatis aspernans, omnibus autem veritatis dogmatibus resistens.

CAP. III. — Et oportuerat quidem eum mox in hac in qua se ipsum ordinavit parte relinquere. Quoniam autem Salvatoris disciplinam profiteamur, qui omnes homines salvos esse vult et venire ad cognitionem veritatis (I Tim. II, 4), hanc opere in eo firmare misericordiam festinavimus, et in iudicium fraternum (l) convocavimus, non tamquam reserare tantantes, sed satisfactionis ei locum ad medicinam præbentes; et orabamus superiorem eum (m) existere variis incusationibus quæ adversus ipsum scriptæ sunt, quate-

ut in margine Baluzii, et *Deum Jesum.*

(i) Vat., *abjectam.*

(j) Cod. Regiæ, *manifestos.*

(k) Sic ex Vat. Edit. Concil., *adunire*, forte typographi errore.

(l) Cod. Regiæ, *convocabamus.*

(m) Idem codex, *insistere.*

D Sic ambo mss. Ven., astipulante Latino interprete, qui vertit, *eorum quæ a nobis gesta sunt.* In vulg. *καὶ τῶν παραρημάτων tantum.*

nus (a) clari cum celebritate conventum dimittentes, A in nihilo a Satana læderemur. Iste autem (b) inscriptum in se ipso conscientiae habens testem (c) recusatione iudicii, accusationibus consensit, et legitimas circa eum tres factas vocationes repudiavit. Ideo ergo quam ipse contra suas culpas protulit sententiam, hanc, ut possibile erat, mediocriter firmavimus, pastorali lupum pelle (d) nudantes, quo pridem habitu convincebatur indutus. Huc usque nobis constabat tristitia, 1102 et statim bonorum gratia resplenduit; et unum zizanium revellentes, totum mundum tritico puro cum (e) voluptate replevimus; et tamquam evellendi et plantandi potestatem suscipientes, sectionem quidem usque ad unum coarctavimus, bonorum autem fertilitatem diligenter plantavimus. Deus enim operabatur, et quæ conventum thalami coronabat venerabilis Euphemia, quæ sicut propriam confessionem fidei a nobis suscipiens definitionem, suo sponse per piissimum principem et amatricem Dei imperatricem obtulit, omnem quidem adversariorum perturbationem sopiens, veritatis autem ut (f) amicam confessionem confirmans, et manu et lingua omnium sententiis assignans ad manifestationem. Hæc sunt quæ tecum præsentis spiritu, et ut fratribus favere scienti, qui nobis in tuorum pene comparuit sapientia, operati sumus.

CAP. IV. — Innotescimus autem quod et alia quædam de ordine rerum et regularum ecclesiasticarum constantiæ causa statuimus, scientes et vestram sanctitatem, si agnoverit, probaturam hæc et confirmaturam. Qui enim ante multa tempora mos fuit, quem tenuit Constantinopolitana sancta Dei Ecclesia ad ordinandos metropolitanos Asiaticæ et Ponticæ et Thracicæ diocesis, et nunc per syndicam firmavimus sententiam, non tantum sedi Constantinopolitanæ aliquid præstantes, quantum metropolitanis quietem providentes: propterea quia plurimis sæpe morientibus episcopis, exoriuntur tumultus, dum sine regimine fuerint et (g) clerici et populi qui in eis sunt, et ordinem ecclesiasticum confundant quod vestram sanctitatem non latet, præsertim causa Ephesiorum, qui vobis sæpe molestiam ingesserunt. Firmavimus autem et centum quinque sanctorum Patrum qui in Constantinopolim congregati sunt, canonem temporibus divæ memoriæ magni

(a) Sic etiam Vat., non *clare*, ut in marg. Baluzius ex eodem codice notavit.

(b) Ita Vat. Baluzius, *scriptum*.

(c) Baluzius, *recusationem*.

(d) Cod. Vat., *denudantes*.

(e) Idem cod., *voluntate*.

(f) Idem codex, *unicam*. Ex eodem magis placuit confirmans, quam confortans, ut editi præferbant.

(g) Vat., *cleri*.

(h) Melior hæc lectio Vat. Editi, *potestatem*.

(i) Vat., *extendentes*.

(j) Baluzius, *gubernanti*. Melius ex Vat. *gubernati*.

(k) Editi omittunt *vim*, quam vocem ex Vat. supplevimus. Hunc locum ex hac versione recitat Vigilius papa in Constituto tom. V Concilior edit. Venetæ, pag. 1355, hac lectione, quæ aliam emendationem suggessit: *Omnes vobis gestorum vim insinuare*

Theodosii, qui pronuntiat post vestram sanctissimam et apostolicam sedem primatum Constantinopolim habere loci secundi; scientes quia radium apostolicæ vestræ sedis nimis (h) potentem in Constantinopolitanam Ecclesiam more solito protegentes sæpius (i) extendistis, dum sine invidia consueti estis bona vestra familiaribus mutuari. Quæ igitur statuimus ad amputandam omnem confusionem, ad confirmandam autem ecclesiasticam disciplinam, hæc ut propria et amica et ad ornatum apta complecti dignare, sanctissime et beatissime pater. Qui enim locum vestræ sanctitatis continent sanctissimi episcopi 1103 Paschasinus et Lucentius, et qui eum eis est reverentissimus presbyter Bonifacius, his ita constitutis vehementer resistere tentaverunt, procul dubio a vestra providentia inchoari et hoc bonum volentes; ut quemadmodum fidei. sic et ordinis vobis imputetur restitutio. Nos autem satisfaciens piissimis et amatoribus Christi principibus, qui pro hoc causa gaudent, et clarissimo senatui, et toti, sicut est dicendum, regiæ urbi, congruum esse putavimus honorem ejus ab universali synodo confirmari, et tamquam ex tua initium sumpserit sancti: atque, per hos quos fovere semper festinasti, confidenter firmavimus scientes quia omne bonum quod a filiis sit, ad proprios recurrit parentes. Rogamus igitur, honora et tuis sententiis nostrum iudicium; et quemadmodum nos consensum in bonis capiti contulimus, sic et caput filiis quod decet adimpleat. Sic enim et piissimi principes curabuntur, qui tuæ sanctitatis sicut legem affirmaverunt iudicium, et Constantinopolitana sedes vicissitudinem suscipiet, quæ vobis semper omne studium ad causam pietatis exhibuit, et zelo se ipsam conjunxit vobis ad concordiam. Ut autem sciatis quia nihil gratiæ causa aut offensionis efficitur, sed nutu divino (j) gubernati, omnem vobis gestorum (k) vim insinuavimus ad consistentiam nostram et ad eorum quæ a nobis acta sunt confirmationem et dispositionem.

ET SUBSCRIPTIONES.

ANATOLIUS episcopus Constantinopolitanus. (l) Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

MAXIMUS episcopus magnæ (m) civitatis Antiochiæ. Valere me in Domino ora, sanctissime et beatissime pater.

D curavimus ad consistentiam nostram, et eorum quæ nobis acta sunt confirmationem et dispositionem. Editi, pro dispositionem, habebant depositionem.

(l) Labbeus primas tres subscriptiones nactus in ms. olim Jolyano, nunc capituli Parisiensis, quæ leguntur tom. IV Concilior. pag. 4781 edit. Venet., sic in omnibus edidit: *Valere vos in Domino oro*. Baluzius hanc solam primam subscriptionem similiter exhibuit; in duabus autem sequentibus, *Valere me in Domino oro*, et in margine ex Vat., *ora*. In cæteris, quas unus Vaticanus codex ad nos transmisit, ejusdem lectionem secutus vulgavit, *Valere me ora*. Nos Vaticanum in omnibus coherentem sequendum putavimus. Non diffitemur tamen probabilium scriptum fuisse, *Valere vos in Domino, oro*.

(m) Baluzius, *urbis*, ex ms. Parisiensi.

JUVENALIS episcopus Hierosolymitanus. Valere me in Domino ora, sanctissime et beatissime pater.

CYRIACUS episcopus Heracleæ metropolis subscripsi (a) per Deo amantissimum episcopum Lucianum. Ut supra.

1104 DIOGENES episcopus metropolis Cyzici. Ut supra.

PHOTIUS episcopus Tyri metropolis. Ut supra.

FLORENTIUS episcopus Sardensium civitatis metropolis Lydiæ. Valere me ora, (b) Deo amantissime pater.

CONSTANTIUS episcopus metropolis Bostræ. Valere me ora, domine sanctissime et beatissime pater.

THEODORUS episcopus metropolis Damasci. Valere me ora in Domino, Deo amantissime pater.

SELEUCUS gratia Dei episcopus metropolis Amasiæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

CONSTANTINUS misericordia Dei episcopus metropolitanus Meletenus. Valere me in Domino ora, reverentissime pater.

FRANCION episcopus metropolitanus Philippopolis. Valere me in Domino ora, amantissime pater.

PERGAMUS episcopus Antiochiæ Pisidorum metropolis. Valere in Domino ora, Deo amantissime pater.

LUCIANUS episcopus Byzæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

GREGORIUS episcopus Adrianopolis. Valere ora Deo amantissime pater.

THEODORITUS episcopus Cyri. Valere me in Domino ora, domine, Deo amantissime pater.

MELETIUS episcopus Larissæ, vices agens beatissimi episcopi domni Apamiæ Syriæ, subscripsi. Valere ora, sanctissime pater.

ACACIUS misericordia Dei episcopus civitatis (c) Arthiæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

JOANNES episcopus Germaniciæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

(d) JOSEPHUS episcopus Iliopolis. Valere me in Domino ora, Deo amantissime et sanctissime pater.

CALOGERUS episcopus Claudiopolis. Valere me ora, Deo amantissime pater. Et subscripsi per Euphrosynum diaconem.

HERACLIUS misericordia Dei episcopus Comanorum. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

1105 IBAS episcopus Edessenæ metropolis. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

SOPHRONIUS episcopus Constantinæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

(a) Ita codex Vat. Perperam in editis, pro Deo amantissimo episcopo Luciano. Is enim Cyriaci sui metropolitæ vice hoc loco subscripsit, postea vero suo nomine.

(b) Vulgati, non autem codex, sanctissime et beatissime pater.

(c) Ita codex. Baluzius, Ariathiæ. Ex aliis autem ejusdem episcopi subscriptionibus, quæ in concilio

URANIUS episcopus Emissæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

EUSEBIUS episcopus Dorylæi. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

ÆTHERIUS episcopus Smyrnæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

ZENOBIUS episcopus. Ut supra.

THOMAS episcopus Theodosiopolis. Valere me in Domino, amantissime pater.

SABAS episcopus Palti. Valere me in Domino. (e) Deo amantissime pater. Subscribens per Patricium episcopum.

PATRICIUS episcopus Neocæsareæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

RINUS gratia Dei episcopus Junopolis. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

EUDOXIUS episcopus poleos Chomâtis. Valere me in Domino ora, sanctissime pater.

NICOLAUS misericordia Dei episcopus Acarasseorum. Valere me in Domino ora, amantissime pater.

(f) EVODIUS episcopus Saumatis. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

TRIPHON episcopus Ecclesiæ Chii. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

PAULUS episcopus sanctissimæ Dei Ecclesiæ Philomelei. Valere me in Domino ora, domine pater.

THEOCTISTUS episcopus Tyrai. Valere me in Domino ore, sanctissime pater.

OLYMPIUS episcopus Sozopolitanæ sanctissimæ Dei Ecclesiæ. Valere me ora, Deo sanctissime pater.

JOANNES humilis episcopus civitatis Barbileorum. Valere me ora, Deo amantissime pater.

VALERIUS episcopus civitatis Laodicæ Phinicæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

BASILIUS episcopus civitatis Nacholia. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

NOE episcopus civitatis. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

URANIUS episcopus civitatis Ibororum. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

MANASSES episcopus Theodosiopolis magnæ Armeniæ. Valere me ora in Domino, Deo amantissime pater.

AURELIUS episcopus. Ora pro nobis, pater beatissime.

1106 RESTITUTIANUS episcopus. Ora pro nobis, sancte ac venerabilis papa.

AMACIUS episcopus civitatis Sotorum. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

MELETIUS episcopus Larissæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

Fontianus episcopus Sagalassi. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

Chalcedonensi leguntur, corrigendum esset, Ariarathiæ.

(d) Baluzius, Joseph; dein vero omittit et sanctissime. Codicem Vat. semper sequimur.

(e) Baluzius inseruit ora. Deest in codice.

(f) Legendum, Evollius episcopus Zeugmatis, ut notavit Baluzius.

THEODORUS misericordia Dei episcopus Antifelli A
Lyciæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime
pater.

MELIPHONGUS misericordia Dei episcopus Heliopoli-
s. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

THALASSIUS episcopus civitatis Partii. Valere me in
Domino, Deo amantissime pater.

ALEXANDER episcopus civitatis Seleuciæ Pisi-
diæ. Valere me in Domino ora, Deo amantissime pater.

MUSIANUS episcopus Limenorum. Valere me in Do-
mino, Deo amantissime pater.

(a) **FLORENTIUS** episcopus Lesbiteræ h... et litte-
ris. Valere me ora Deo amantissime pater.

EPIPHANIUS episcopus civitatis Midai. Valere me
ora, Deo amantissime pater.

CYRUS episcopus civitatis Siniandi. Valere me in
Domino ora, sanctissime pater. B

PANCRATIUS episcopus (b) Lybiadis. Valere me in Do-
mino ora, sanctissime pater.

POLYCHROMUS episcopus Antipatridis. Valere me in
Domino ora, Deo amantissime pater.

CYRIACUS episcopus civitatis Trognadorum sub-
scripsi per presbyterum meum Chrysiptum. Valere
me in Domino ora, sanctissime pater.

EUNOMIUS episcopus Nicomediæ metropolis. Valere
me ora, sanctissime pater.

ANASTASIUS episcopus Nicææ metropolis. Valere
me ora, sanctissime pater.

SEBASTIANUS episcopus civitatis Berissæ. Valere
me in Domino, Deo amantissime pater.

JOVINUS episcopus sanctissimus Dei Ecclesiæ De-
bellorum. Valere me ora, amantissime pater. C

Similiter et reliqui omnes episcopi subscripserunt.
*Explicit relatio sanctæ synodi Chalcedonensis ad
papam Leonem.*

(a) Hanc subscriptionem a Baluzio omissam ex ms.
supplevimus. Hic Florentius in aliis subscriptionibus
Chalcedonensis dicitur episcopus *Lesbitenedi*.

(b) Cod. Vat., *Libandi*. Baluzius ex aliis subscrip-
tionibus ejusdem episcopi emendavit.

(c) Al. post epist. 76. Quæ autem erat 99, nunc 126.
Scripta circa Decemb. an. 451.

(d) Est in ms collect. 5, 11, 12, 22, 23 et 24. Cum
S. Leo huic synodicæ respondeat die 27 Januarii anni
sequentis epist. 102, circa Decembrem anni currentis
hæc synodica exarata credi potest, et probabilius ante
epistolam sequentem datam die 18 Decembris. D

(e) Mss. collect. 5, alique inde profecti addunt
loco synopsis: *Fidei ejus, quam ad Orientem direxit,
laudem dicentium.*

(f) Vide not. 4 Quesn.

(g) Quesnellus, *Constantinus*. Prætulimus lectionem
Rainaudi, quippe quam noster Vindebon. collect. 5
et alius Thuan. Quesn. approbant; cum præsertim
eidem lectioni suffragetur cod. Ratisp. in responsione
Leonis epist. 102.

(h) Duo mss. Thuan., *Armaturus*. Codd. collect. 11
et 24, *Armatarus*. Trecopith., *Armatharius*. Ratisp.
in epist. 4, 2, *Armazorius*.

(i) Sic nostri codd. ac præsertim collectionis 5 cum
Sirmundo et editis ante Quesn. Epistola Leonis 102

1107 EPISTOLA (c) XCIX.

(d) SYNODICA RAVENNII ALIORUMQUE EPISCOPORUM GAL-
LORUM AD S. LEONEM PAPAM (e).

SYNOPSIS. — I. *Tarditatem suam in rescribendo excu-
sant.* — II. *Omnes in Gallia Leonis epistolam ad
Flavianum, ut fidei symbolum recepisse.* — III. *In
ea fidelibus et infidelibus arcanum incarnationis my-
sterium relegi.* — IV. *Nuntiis ex Oriente allatis se a
scribendo ad imperatorem abstinnisse.* — V. *Leonem
pontificem a Deo datum esse Ecclesiæ gratulantur.*

Domino vere sancto, merito in Christo beatissimo, et
apostolico honore venerando papæ LEONI, (f) RA-
VENNIUS, RUSTICUS, VENERIUS, (g) CONSTANTIANUS,
MAXIMUS, (h) ARMENTARIUS, FLORUS, SABINUS, (i) VA-
LERIANUS, CONSTANTIUS, (j) NECTARIUS, MAXIMUS, AS-
CLEPIUS, item MAXIMUS, URSUS INGENUUS, JUSTUS,
VALERIUS, SUPERVENTOR, CHRYSAPHIUS, FONTEIUS,
PETRONIUS, IDATUS, ETHER US, EULALIUS, (k) EUSTA-
THIUS, FRATERNUS, VICTURUS, EUGENIUS, (l) HILARIUS.
VERUS, AMANDUS, GERONTIUS, (m) PROCULAIENUS, JU-
LIANUS, HELLADIUS, ARMENTARIUS, HONORATUS, (n)
EPARCHIUS, ANEMIUS, DYNAMIUS, MAXIMINUS, (o)
YNANTIUS et PALLADIUS.

CAP. I. — Perlata ad nos (p) epistola beatitudinis
vestræ, quam ad Orientem pro catholicæ fidei assertion-
e misistis, optassemus statim apostolatu vestro
pro tam immenso munere gratiarum action-
em referre; nisi nobis difficultatem, qua in unum
celeriter non potuimus convenire, vel spatia, quibus
a nobis (q) dispartati sumus, longa terrarum, vel auru-
rum, quæ in regionibus nostris præter consuetudi-
nem fuit, intemperies attulisset. Det ergo apostolatus
vester nostræ veniam tarditati, quæ non de otio aut
dissimulatione, sed de certa necessitate descendit:
quæque a nobis, etsi celeritatis gratiam abstulit, ex-
sultandi tamen materiam auferre non potuit,

CAP. II. — Exsultavimus itaque Christo propitio
lectis beatitudinis vestræ litteris, et omni instructione
patefacta, (r) omnes intra Gallias constitutos exsultare
mox fecimus: dolentes pariter pro his vobiscum, qui

et subjectæ subscriptiones concinunt, quæ primo lo-
co *Valerianum* exhibent, deinde *Valerium*. Apud Ques-
nellum diverso ordine, primo *Valerius*, deinde *Vale-
rianus* legitur.

(j) Quidam inferioris notæ codices, *Nestorius*. Alii
melius, *Nectarius*, ut in epist. 102.

(k) Ita Quesn. et nostri codd. collect. 5 et 24. In
Vat. collect. 14, *Eustasius*. In alio Vat. collect. 24,
Eustasius. Sirmondus, *Eustachius*. Vulgati Leonis,
Eutychius, ad quos accedit Ratisp. in epist. 102.

(l) Vulgati Leonis ante Quesn. cum Vat. collect. 11
et cum aliis quatuor codicibus epistolæ 102, *Hilarius*.

(m) *Proculianus* in codd. collect. 11 et 24.

(n) Vulgati Leonis ante Quesn., *Hypartius*. Sirmon-
dus in margine, *Epatus*. Cod. Ratisp. in epist. 102,
Apartius. Antiquus Thuanus, *Ebartius*.

(o) Mss. collect. 11 et 24 ac Sirmondus in mar-
gine, *Inzantius*.

(p) Epistola 67, cui rescribunt.

(q) Ita pleræque editiones cum nostro Vindebon.
collect. 5. Cæteri codices cum Sirmundo *dispartati*. Post
paucos, pro *aurarum*, in ms. Vat. collect. 24, *aqua-
rum*, quod quibusdam magis placebit. Vide not. 2
Quesn.

(r) Vide not. 3 Quesnelli. Paulo post *nobiscum* præ
vobiscum in eodem Vat. collect. 24.

catholicæ fidei lumine de relicto, errorum tenebras incidere. Quæ apostolatus vestri scripta, (a) ita ut symbolum fidei, quisquis redemptionis sacramenta non negligit, tabulis cordis ascribit, et tenaci, quo ad confundendos hæreticorum errores paratior sit, memoriæ commendavit. Multi itaque in ea gaudentes pariter et exsultantes, recognoverunt fidei suæ sensum, et ita se semper ex traditione paterna tenuisse, ut vester apostolatus exposuit, juræ lætantur. Nonnulli sollicitiores facti, beatitudinis vestræ admonitione percepta modis, omnibus se gratulantur instructos, datamque sibi occasionem gaudent, qua libere ac fiducialiter, suffragante etiam apostolicæ sedis auctoritate, eloquantur, et asserat unusquisque quod credit.

CAP. III. — Quis autem apostolatus vestri pro hoc tanto munere (b) quo non solum Gallias, sed totum mundum velut quibusdam pretiosissimis gemmis ornavit, dignas æstimet gratias posse persolvi? Doctrinæ post Deum vestræ debet (c) fidelis, ut constanter teneat quod credebat; debet etiam infidelis, ut a perfidia sua, agnita veritate discedat, **1103** et apostolicæ institutionis luce perfusus, erroris sui tenebras derelinquat, magisque sequatur et credat, quod per os vestrum Dominus noster Jesus Christus de sacramento incarnationis suæ docet, quam id teneat quod diabolus humanæ salutis et veritatis inimicus (d) instillat.

CAP. IV. — Optassemus etiam ad filium vestrum, gloriosissimum ac fidelissimum principem, super eamdem causam litteras dare, quibus congratulantes fidei ipsius, humilitatis quoque nostræ sollicitudinem qua vos in Christo sequimur, proderemus, nisi ad nos de Orientalibus partibus (e) nuntio perlato fieri hoc minime necessarium putassemus. Meritis autem apostolatus vestri pius Dominus præstitit ut hæresim jam diu occulte nutritam (f) vestris temporibus proderet. Ad laudem enim sollicitudinis vestræ pertinet quod malorum error latere non potuit; (g) ad gloriam fidei

(a) Codd. collect. 21 delent *ita*. Mox *ascripsit* pro *ascribit* est in Vat. collect. 24 nec non in editis ante Quesn.

(b) Idem codex et editi ante Quesn., *quod non solum*.

(c) Vulgati inserunt *quisque*. Delevimus ex omnibus nostris codd. atque Sirmondo.

(d) Tres codd. Quesn. et quinque nostri, *stillat*.

(e) Nuntium intelligunt de mutata rerum facie post Theodosii mortem, et de suscepta jam in toto Oriente Leonis epistola; ac propterea ad novum imperatorem scribere, uti vivente Theodosio Leo postulaverat ex annot. 7 (Col. 887, n. b) in ep. 67, necessarium amplius non putarunt. Aliqui codices carent voce, *partibus*.

(f) Antiquæ editiones, *nostris*.

(g) Ita duos codices Quesn. et tres nostri melioris notæ. Alii, *Ad gloriosæ fidei ædificationem, vel cumulum*.

(h) *Vos itaque respiciat conservando apostolatum vestrum misericors Deus, et Ecclesiam, etc.*, in mss. collect. 21. Cod. Vindebon. collect. 3, *Respiciat in conservando, etc.*

(i) Vindebon. collect. 5. *non desinimus*.

(j) In antiquis editionibus et in codd. collect. 42, 21 et 24, tres priores subscriptiones tantummodo le-

redundat quod prava persuasio participes aut non invenit aut inventos amisit. (h) *Respiciat itaque, oramus, conservando apostolatum vestrum, misericors Dominus Ecclesiam suam toto orbe diffusam; vobis enim ita invigilantibus, ethi qui curam animæ suæ gerunt, sollicitiores in fide redduntur, et hi qui paulo desides sunt, tanto ad sollicitudinem accenduntur exemplo.*

CAP. V. — Quod nos ante oculos semper habentes, (i) non desinemus Domino ac Deo nostro gratias agere et pariter supplicare, gratulantes quæ tantæ sanctitatis, tantæ fidei, tantæque doctrinæ apostolicæ sedi, unde religionis nostræ, propitio Christo, fons et origo manavit, antistitem dederit, petentes etiam ut datum concessumque munus pontificii vestri, longissima ad ædificationem Ecclesiarum suarum ætate custodiat. Nos autem etsi impares meritis, pari tamen fide, si quid (quod absit) contra Ecclesiam catholicam profana infestatione tentetur, parati sumus, confortante Domino, cum beatitudine vestra pro veritate fidei **1110** animas nostras ponere, et vitam hanc auctori salutis nostræ et largitori æternitatis impendere. *Et alia manu*: Ora pro me, domine merito beatissime, et apostolico honore venerande papa.

(j) *Rusticus episcopus apostolatum vestrum in Domino venerans saluto, et ut digneris pro me orare, supplex rogo.*

Venerius te dominum in Christo meum, reverentissime, saluto; et ut digneris pro me orare, supplex rogo.

(k) *CONSTANTIANUS episcopus beatitudinem vestram saluto.*

MAXIMUS episcopus beatitudinem vestram saluto.

ARMENTARIUS episcopus beatitudinem vestram saluto.

FLORUS episcopus beatitudinem vestram in Domino venerans saluto, et ut ores pro me plurimam quæso.

SABINUS episcopus beatitudini vestræ me repræsentato, et orationem apostolatus vestri nostri memorem quæso.

gebantur; in mss. autem collect. 11 sola prima Rustici subscriptio. Integre inveniantur in mss. collectionis 5, et primum editæ fuerunt a Sirmondo ex cod. Nicolai Fabri, qui in Thuaneam bibliothecam transivit. Mirum est omitti subscriptionem Ravennii, qui tamen primus in titulo inscribitur. At ad Ravennium pertinere videntur illa, quæ *alia manu* Rustici subscriptioni præmittuntur: *Ora pro me, Domine*. Harduinus vero hanc notationem subscriptionibus affixit: *Subscriptiones integræ, ut sunt in mss. olim Thuaneo, nunc Colbertino, Ravennius episcopus Arlatensis, Venerius Narbonensis, Maximus Regensis, etc.* At Rusticus est Narbonensis, Venerius autem Massiliensis. Ante Maximum ponendus erat Constantianus. Præterea nomina civitatum in editis non leguntur, licet hæ subscriptiones a Sirmondo e codice olim Thuaneo sumptæ fuerint. Ipsas ergo subscriptiones, ut in codice exprimebantur, Harduinus ea notatione non exhibuit. In codice quidem Vindebonensi collect. 5, quem Thuaneo plane similem deprehendimus, subscriptiones vulgatis similes sunt, nec Ravenni nomen ibidem legitur.

(k) *Vulgati, Constantinus*. Correximus ex Vindebon. Confer annot. 4 (Col. 965, n. g).

VALERANUS episcopus beatitudinem vestram saluto.

NECTARIUS episcopus beatitudinem vestram saluto.

CONSTANTINUS episcopus beatitudinem vestram saluto.

MAXIMUS episcopus apostolatam vestrum saluto.

Ego ASCLEPIUS episcopus apostolatam vestrum venerans in Domino plurimum saluto.

Ego MAXIMUS episcopus apostolatam vestrum saluto.

Ego URSUS episcopus beatitudinem vestram saluto.

INGENUUS episcopus apostolatam vestrum venerans saluto.

JUSTUS episcopus coronam vestram venerans saluto.

VALERIUS episcopus apostolatam vestrum saluto.

Ego SUPERVENTOR episcopus coronam vestram venerans saluto.

¶¶¶ VERUS episcopus apostolatam vestrum reverenter saluto.

HELLADIUS episcopus sanctitatem tuam in Domino saluto.

ÆTHERIUS episcopus sanctitatem tuam in Domino saluto.

EULALIUS episcopus sanctitatem tuam in Domino saluto.

ANEMIUS episcopus sanctitatem tuam in Domino saluto.

CHRYSAPHIUS episcopus sanctitatem tuam in Domino saluto.

PETRONIUS episcopus sanctitatem vestram in Domino saluto, et ut pro me orare dignemini quæso.

Ego FONTEIUS episcopus apostolatam vestrum reverenter saluto, et rogo ut mei meminisse dignemini.

YDATTUS episcopus apostolatam vestrum in Domino saluto.

HILARUS episcopus apostolatam vestrum plurima in Christo veneratione saluto.

VICTURUS episcopus apostolatam vestrum venerans saluto.

EUGENIUS episcopus beatitudinem tuam saluto.

PALLADIUS episcopus apostolatam vestrum venerans saluto.

(a) Alias post 77. Quæ autem erat 100, nunc 127. Scripta 18 Decemb. an. 451.

(b) Hanc epistolam edidit Holstenius in collectione D Romana ex ms. Barberino 3386 collect. 16 Thessalonicensis, cum quo eandem relegimus. Latinus hujus epistolæ textus originalis videtur Tillemontio art. 135, in Leonis Vita. Verba quidem ante finem *et alia manu* sequentem salutationis formulam ipsa imperatoris manu additam videntur innuere. Hanc autem formulam Latine expressam fuisse ex eo colligi potest, quod non ita dicatur scripta Græce, ut in eadem Thessalonicensi collectione affirmatur de subscriptione Anatolii subjecta epistolæ 132; nam de hac legitur; *Et subscriptio litteris Græcis*. Si vero imperatoris salutatio in originali Latine exarata fuit, idem de ipsa epistola censendum est. Ipsa etiam Latina syntaxis satis congrua, ab usitata ejus temporis interpretandi ratione, quæ in aliis documentis Latin redditis detegitur, plurimum abest. Adde tandem

Ego FRATERNUS episcopus coronam vestram venerans saluto.

Ego AMANDUS episcopus apostolatam vestrum venerans saluto.

Ego GERONTIUS episcopus coronam vestram venerans saluto.

Ego PROCULEIANUS episcopus coronam vestram venerans saluto.

Ego DYNAMIUS episcopus coronam vestram venerans saluto.

Ego JULIANUS episcopus apostolatam vestrum venerans saluto.

Ego ARMENTARIUS episcopus coronam vestram venerans saluto.

Ego HONORATUS episcopus coronam vestram venerans saluto.

EPARCHIUS episcopus apostolatam vestrum venerans saluto.

Ego EUSTATHIUS episcopus apostolatam vestrum venerans saluto.

¶¶¶ Ego MAXIMUS episcopus apostolatam vestrum venerans saluto.

Ego YNANTIUS coronam vestram venerans saluto.

EPISTOLA (a) C.

(b) MARCIANI IMPERATORIS AD LEONEM PAPAM.

SYNOPSIS. — I. *De fide apud Chalcedonem roborata et pace Ecclesiæ restituta gratulatur.* — II. *Fidem juxta litteras S. Leonis a synodo esse expositam.* — III. *Petit ut sedi C. P. secundus locus juxta statuta secundæ et quartæ synodi tribuatur.* — IV. *Per Lucianum et Basilium consensum ejus super eodem negotio postulat.*

C Victores VALENTINIANUS et MARCIANUS, inclyti triumphatores, semper Augusti, sancto patri merito venerabili LEONI episcopo (c).

CAP. I. — Divina humanaque scripta consentiunt Divinitatem in primis esse venerandam, et ibi omnipotentem Deum esse propitium, ubi colitur ritè religio. Id ergo quod quærebamus invenimus, et effectum vota nostra meruerunt. Invenit religionis fidem religiosus affectus; nec dubium est Deo auctore definitum quod de majestate quærebatur. Explosa igitur contentione atque discordia quam livor fidei inimicus objecerat, Deum omnes una mente cognoscunt. Jam non incusamus (d) perfidos, nec sumus ingrati.

quod Græcus textus, quem subjiciemus, est nonnulli quibusdam commatibus auctior, caret autem illis, *et alia manu*; ac propterea textus Latinus ex Græco redditus dici nequit. Num vero Latine et Græce scripta fuerit hæc epistola, uti non tam Latine quam Græce scripta fuisse videtur memorata Anatolii epistola 152, aliis dijudicandum relinquimus. Commatum quidem discrimen Græcum quoque textum originalem insinuare videtur. Marcianum sane utriusque linguæ peritum, notum est ex concilio Chalcedonensi act. 6, in qua Latine et Græce allocutus traditur.

(c) In codice Barb. et apud Holstenium hæc adduntur, quæ synopsis vicem gerunt: *Ut speraverit Ecclesia Constantinopolitana secundam sedem fieri debere, quod non est concessum.*

(d) Voces, *perfidos, nec sumus*, quæ Holstenio exciderunt, et sensui necessariae sunt, ex eodem codice supplevimus.

Religionis inimici præstiterunt nobis ut Deum studiosius quæreremus, **1113** manifestius inveniremus. Majus etenim lumen videtur, quod post tenebras fulserit; dulcior est sitientibus potus, fessis otium. Lætetur igitur sanctimonia tua victoria fidei, cujus laurea omnipotenti Christo referenda est, qui de perfidis egit triumphum. Atque ideo ipsi interesse sanctæ synodo festinavimus, quamvis nos in aliis locis expeditiones et necessitates publicæ detinerent.

CAP. II. — Itaque omnia pro votis atque oratione religionis tuæ, quæ fidei conveniunt, auctore Deo sunt ordinata. Totius orbis, qui sub imperio nostro est, reverendissimis episcopis Chalcedonem convocatis, tractatu habito, post multa certamina vera fides obtinuit, et juxta litteras sanctitatis tuæ universi assenserunt expositioni prout veritas postulavit. Nec dubitamus hujus rei gratulationem nobis et sanctitati tuæ esse communem, pariterque lætari quos pariter manifestum est optasse veritatem. Superest ut universis pro catholica fide et veritate compositis et pace Ecclesiis restituta, votis omnibus in perniciem hostium sanctitas tua divinam provocet majestatem; quod te et ante litteras nostras facere certissimum est.

CAP. III. — Quoniam vero et hoc statutum est ut

EJUSDEM EPISTOLÆ.

Græcum exemplar cum nova interpretatione Latina.

1116 *Epistola piissimi imperatoris Marciani ad beatissimum archiepiscopum Romæ Leonem.*

Victores VALENTINIANUS et MARCIANUS gloriosi, triumphatores Augusti, sanctissimo et vere venerabili patri archiepiscopo LEONI.

CAP. I. — Divinæ humanæque litteræ consentiunt Divinitatem in primis esse adorandam, ibique omnipotentem Deum esse propitium, ubi colitur recte fides. Hoc igitur quod quærebamus invenimus et assecuti sumus nostris precibus. Invenit enim religionis fidem fidelis affectus, et nullum dubium est Dei auxilio esse definitum, quod de ipsius potentia quærebatur. Expulsis enim omni contentione et discordia, quam invidus dæmon fidei injecerat, Deum omnes una mente cognoscunt. Cæterum non accusamus infideles, quin et gratiam habemus religionis inimicis: præstiterunt enim nobis ut Deum studiosissime quæreremus manifesteque cognosceremus. Majus enim lumen esse videtur post tenebras apparens: dulcis est sitientibus potus, fessis otium. Lætetur

(a) Vocem *divo* item adjecimus ex eodem codice D editione Holstenii. In Græco autem textu habetur, *sub divæ memoriæ Theodosio.*

¹ Hæc epistola anno 1685 ab Andrea Arnoldo in syntagmate Athanasii edita fuit ex cod. Barocciano in Boldeianam bibliothecam translata, et dein a Quesnello secundæ editioni inserta. Græcum textum relegimus et emendavimus ex cod. Vat. Græco 1455; Latinam interpretationem Arnoldi Quesnellus recusit, nos ob insignes emendationes Græci textus novam interpretationem afferendam credidimus.

² Ita et ms. Vat. Sed, ut monnit etiam Arnoldus, pro πατριάρχῃ επισκόπῳ legendum forte πατριάρχῃ

A ea quæ centum quinquaginta sanctissimi episcopi sub (a) divo Theodosio Majore de **1114** honore venerabilis Ecclesiæ Constantinopolitanæ statuerunt, et quæ nunc a sancta synodo de eadem re statuta sunt, firma servantur: scilicet ut post sedem apostolicam Constantinopolitanæ urbis antistes secundum obtineat locum: quoniam et eadem splendidissima civitas junior Roma nuncupatur: dignetur sanctitas tua etiam huic parti proprium adhibere consensum, quamvis reverentissimi episcopi, qui tuæ religionis vicem agentes ad sanctam synodum convenerunt, contradixerint. Vehementer enim prohibebant de hac venerabili Ecclesia a synodo aliquid ordinari.

CAP. IV. — Speramus autem quod concordantibus toto orbe sacerdotibus, ea quæ reipublicæ Romanæ proderunt, divinus favor præstare dignabitur. Qua de re per Lucianum virum religiosum episcopum, et Basilium diaconum harum portitores omnia vere insinuari oportere censuimus. Et petimus ut ea quæ sancta synodus statuit, etiam religio tua in perpetuum præcipiat observari. *Et alia manu*: Divinitas te servet per multos annos, sancte ac religiosissime Pater. Data decimo quinto kalendas Januarias, Constantinopoli, D. N. Marciano PP. Aug., et qui fuerit nominatus, consulibus.

1115 ¹ Ἐπιστολὴ τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Μαρκανοῦ πρὸς τὸν μακαριώτατον ἀρχιεπίσκοπον Ῥωμῆς Λέοντα.

Νικηταὶ Οὐαλεντινιανὸς καὶ Μαρκιανὸς, ἐνδοξοὶ, τροπαιοῦχοι, ἀγροστοὶ, τῶ ἀγιωτάτῳ καὶ ἀληθῶς σιπτῶ ² πατριάρχῃ επισκόπῳ Λέοντι.

C Αἱ θεῖαι καὶ ἀνθρώπινα γραφαὶ συμφωνοῦσι τὸ θεῖον ἐν πρώτοις εἶναι προσκυνητὸν, καὶ αἱ τὸν παντοκράτορα Θεὸν εἶναι ὡσεὶ, ὅπου θρησκείαται ³ ὀρθῶς ἢ πίστις. Τοῦτου τοίνυν, ἔπει ⁴ ζητοῦμεν, εὐρομεν καὶ ἐπιτύχομεν ἡμετέρας εὐχαίς· εὖρε γὰρ τῆς θρησκείας τὴν πίστιν ἢ πιστῇ διάθεσις, καὶ οὐδὲν ἀμφίβολόν ⁵ ἐστὶ συναργεία τοῦ Θεοῦ τετυκῶσθαι, ἔπει περὶ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἐλητέιο. Ἐκβεβλημένης τοίνυν πάσης φιλονεικίας καὶ δεινοίας, ἣν τινα ὁ βῆσκανος δαίμων τῇ πίστι ⁶ ἐβεβλήκει, τὸν Θεὸν πάντας ⁷ διανοίᾳ γινώσκουσι. Λοιπὸν οὐ κατηγοροῦμεν τῶν ἀπίστων, ἀλλὰ καὶ χάριν ὁμολογοῦμεν τοῖς τῆς θρησκείας ἐχθροῖς· παρέσχον γὰρ ἡμῖν, ὅπως τὸν Θεὸν σπουδιότατα ζητήσωμεν, φανερώς τε ἐπέγνωμεν. Μείζον γὰρ ῶς εἶναι δοκεῖ τὸ μετὰ τὴν σκοτίαν φαῖνον· γλυκύς ⁸ ἐστὶ τοῖς διψῶσιν ὁ πότος, τοῖς κεκμηκόσιν ἢ

επισκόπῳ. Vide epist. ejusdem Marciani 110.

³ Addidimus ὀρθῶς, quod aberat a vulg., auctoritate cod. Vat. Consonat et textus Latinus, *quæ hæbet rite.*

⁴ Ms. Vat., ζηλούμεν. Cæterum lege ἐζητοῦμεν.

⁵ Ita Cod. Vat. In vulg. non satis bene, ἀμφίβολον ἐπὶ συναργεία, etc.

⁶ Ms. Vat., ἐμβεβλήκει. Legendum forte ἐνεβεβλήκει.

⁷ Supple ex textu Latino antiquo, et lege μὴ διανοίᾳ.

⁸ Ita ms. Vat. atque ita in textu Latino. Abest ὅτι a vulgatis.

igitur sanctitas tua super victoria **1118** fidei, cujus corona omnipotenti Christo referenda; hic enim dedit contra infideles victoriam. Et ideo nos ipsi adesse sanctæ synodo festinavimus, quamquam nos in aliis locis et expeditiones et publicæ necessitates detinerent.

CAP. II. — Ergo omnia secundum vota sanctitatis tuæ, quæ fidei consonant, definita sunt, totius orbis, qui sub nostro imperio est, piissimis episcopis Chalcedone convocatis, et deliberatione habita, post multas contentiones vera fides obtinuit, et juxta litteras sanctitatis tuæ omnes assenserunt expositioni, sicut veritas postulavit; nihilque ambigimus hujus rei gratiam nobis et sanctitali tuæ communem esse, et ex æquo lætari quos palam est æquali studio amare veritatem. Superest ut omnibus juxta catholicam fidem et veritatem compositis, et pace Ecclesiis restituta, votis omnium in perniciem hostium sanctitas tua divinam provocet potentiam: quod te et ante nostras litteras facere in confesso est.

CAP. III. — Quoniam vero et hoc constitutum est, ut ea quæ a centum quinquaginta episcopis sub divæ memoriæ Majore Theodosio honoris gratia erga venerabilem Constantinopolitanam Ecclesiam statuta sunt, quæque nunc a sancta synodo de eadem re sunt sancita, firma servantur, videlicet ut post apostolicam sedem Constantinopolitanus statim episcopus secundum habeat locum, **1120** quoniam splendidissima urbs junior Roma appellatur, dignetur sanctitas tua etiam huic parti assensum præbere; licet reverendissimi episcopi, qui loco tuæ in Deo charitatis ad sanctam synodum convenerunt, contradixerint: vehementissime enim prohibebant de eadem venerabili Ecclesia quidquam in synodo decerni. Speramus autem quod consentientibus totius orbis sacerdotibus, quæ Romanis rebus utilia sunt, divina providentia præstare dignabitur. Quapropter per Lucianum Dei amatissimum episcopum et Basilium diaconum ut omnia vobis significarentur decrevimus rogamusque ut quæ a sancta synodo constituta sunt, etiam tua in Deum pietas in perpetuum observari præcipiat. Divina te providentia servet multis temporibus, sanctissime et Dei amatissime pater. Data ante diem decimum quintum kalend. Januar. Constantinopoli, consulatu domini nostri Marciani semper Augusti, et ejus qui fuerit nuntiatus.

ἄγρια. Καίρειτω τοίνυν ἡ σὴ ἀγίωσύνη ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆς **1117** πίστεως¹· οὗτινος ὁ στέφανος τῷ παντοκράτορι χριστῷ ἀναθετός· οὗτος γὰρ δέδωκε² κατὰ τῶν ἀπίστων νίκην· καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς αὐτοὶ παραγενέσθαι τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ³ ὑπαίχθημεν, εἰ καὶ οἱ ἡμᾶς ἐν ἄλλοις τόποις ἐκστρατεῖαι τε καὶ δημοσίαι χρεῖαι κατεῖχον. Τοιγαροῦν ἅπαντα κατ' εὐχὰς τῆς σῆς ἀγίωσύνης, αἰτινες τῇ πίστει συμφωνοῦσι,⁴ τετύπωται. Παντός τοῦ κόσμου τοῦ ἔντος ὑπὸ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν τῶν εὐλαβεστάτων ἐπισκόπων ἐν τῇ Χαλικηδονίων συγκαληθέντων, καὶ σέμματος γενομένου, μετὰ πολλὰς φιλονεικίας ἡ ἀληθὴς πίστις κατέσχε, καὶ κατὰ τὰ γράμματα τῆς σῆς ἀγίωσύνης πάντες συνήνεσαν τῇ ἐκθέσει, καθὼς ἡ ἀλήθεια ἀπῆγγε· καὶ οὐδὲν ἀμφιβέλλομεν τούτου τοῦ⁵ πράγματος τὴν χάριν ἡμῖν καὶ τῇ σῇ ἀγίωσύνῃ κοινὴν εἶναι, καὶ ἐπισῆσαι χαίρειν, οὐστιας φανερόν ἐστιν ὁμοίως⁶ εἰρηθεῖαι τὴν ἀλήθειαν. Λέγει ὅπως πάντων⁷ κατὰ τὴν καθολικὴν πίστιν καὶ τὴν ἀλήθειαν συντεθέντων, καὶ εἰρήνης ταῖς ἐκκλησίαις ἀποδοθείσης, συμπάσαις εὐχαῖς εἰς ἀπόλειαν τῶν πολεμίων ἡ σὴ ἀγίωσύνη τὴν θεῖαν προσκαλίσθηται δύναμιν· ὅπερ σὲ καὶ πρὸ τῶν ἡμετέρων⁸ κοινὴν ὠμολόγηται. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτο τετύπωται, ὥστε τὰ παρὰ τῶν ρ⁹ ἐπισκόπων ἐπὶ τοῦ τῆς θεῖας λέξεως⁹ τοῦ ἀνωτέρου Θεοδοσίου τῆς τιμῆς ἔνεκα τῆς σεπτῆς ἐκκλησίας τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν τυπωθέντα, καὶ ἄτινα νῦν ὑπὸ τῆς ἀγίας συνόδου περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος τετύπωται, βέβαια φυλαχθῆναι, δηλαδὴ, ἵνα μετὰ τὸν ἀποστολικὸν θρόνον ὁ τῆς Κωνσταντινουπολιτῶν εὐθείας ἐπίσκοπος δεύτερον¹⁰ ἔχοι **1119** τόπον, ἐπειδὴ περίφραστα τῆ πόλις νεώτερα Ῥώμῃ προαγορεύεται,¹¹ καταξιώσει ἡ σὴ ἀγίωσύνη καὶ τούτῳ τῷ μέρει συναίνεσαι· εἰ καὶ οἱ εὐλαβεστάτοι ἐπίσκοποι εἰς τόπον τῆς σῆς θεοφιλείας ἐν τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ συναλθόντες ἀντίκειν· σφοδρότατα γὰρ ἐκώλυον περὶ τῆς αὐτῆς σεπτῆς ἐκκλησίας τυπωθῆναι τὴν ἐν τῇ συνόδῳ. Ἐλπίζομεν δὲ ὡς συμφωνούντων τῶν τοῦ παντός κόσμου ἱερέων τὰ τοῖς Ῥωμαίοις πράγμασι λυσιτελοῦντα ἡ θεῖα πρόνοια παρασχῆναι καταξιώσει. Διὰ δὲ διὰ Λουκιανοῦ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου, καὶ Βασιλείου τοῦ διακόνου πάντα ἡμῖν γνωρισθῆναι ἐθεσίσταμεν, καὶ αἰτοῦμεν τὰ παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου τυπωθέντα ἵνα καὶ ἡ σὴ εὐσέβεια εἰς τὸ διηνηκὲς παραφυλαχθῆναι¹ προστάξῃ· Ἡ θεῖα σε πρόνοια φυλάττει πολλοῖς χρόνοις ἀγιώτατε καὶ θεοφιλέστατε πάτερ. Ἐδόθη πρὸ δεκαπέντε καλανῶν Ἰανουαρίων ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπαταίας· τοῦ δεσπότης ἡμῶν Μαρκιανοῦ τοῦ αἰωνίου αἰγούστου, καὶ τοῦ δηλωθησομένου.

¹ Ita etiam ms. Vat., sed legendum ἡς τινος.

² Ita legimus cum ms. Vat. Male in vulgatis, παρὰ τῶν ἀπίστων.

³ Ita et ms. Vat., sed legendum ἡπαίχθημεν: quod non admonuisse Arnoldum, neque post eum Questionellum, miramur.

⁴ Ita manifeste ms. Vat. Male in vulgatis, τετύπωται; quamquam in margine annotatum fuerit: Leg., τετύπωται.

⁵ Ita perspicue cod. Vat. In vulg., γράμματος; in margine annotatum fuit: Forte, πράγματος.

⁶ Ita et ms. Vat., sed legendum forte, ἐρᾶσθαι.

⁷ Supplemus κατὰ ex ms. Vat., quæ præpositio male abest a vulgatis.

⁸ Supplendum hic ex veteri textu Latino, et legendum, ἡμετέρων γραμμάτων.

⁹ Veram hic tibilectionem exhibet ms. Vaticanus. Corrupte in vulgatis, τοῦ ἀνωτέρου; cujus vocis e regione in margine annotatum fuit: Forte, προτέρου.

¹⁰ In vulg., ἔχῃ.

¹¹ Forte, καταξιώσει.

EPISTOLA (a) CI.

(b) ANATOLII EPISCOPI CONSTANTINOPOLIS AD S. LEONEM ARCHIEPISCOPUM ROMÆ.

Nunc primum ex ms. Vaticano edita.

SYNOPSIS. — I. Leonis zelus contra hæreticos quos prostravit. De actis Chalcedone Romam allatis. — II. Legati Anatolii cum aliis actis Romam missi. De damnatione Dioscorig. — III. De epistola Leonis recepta ab omnibus, et de definitione fidei edita in synodo Chalcedonensi. — IV. De aliis gestis Chalcedonensibus post definitionem fidei, primum quoad canones, dein quoad particulares causas ecclesiasticas. Tandem de privilegio Ecclesie Constantinopolitanæ. — V. Contradictio legatorum Leonis huic privilegio. Confirmatio ejus petitur.

1122 Sanctissimo et beatissimo patri et comministro archiepiscopo antiquæ Romæ LEONI, ANATOLIUS in Domino salutem.

CAP. I. — Vestræ sanctitatis zelus erga pietatem, et sollicitudo rectæ fidei omnium salvatori Deo chara et grata, digna facta est omnium admiratione. Mos enim vobis est, qui ita magni estis, in recte factis assurgere, et probationem Christi Ecclesiarum in vestris laudibus ponere. Unde non despexit vestra sanctitas veram fidem profanis suffossam insultibus; sed execrans malos operarios, armis implacabilibus contra pravitatem vehementer illos prostravit. Quoniam igitur piissimi et Christo charissimi nostri imperatores, optimum pietatis zelum præferentes, omnem radicem amaram pullulantem rescindere solliciti, ne ab ipsa polluantur (cum ad hoc maxime ad regnum evecti sint, ut fidei Patrum, cum 1124 sub(c) tyrannide est, auxilium ferant) ex omni fere loco qui sub sole est sacerdotes colligi jusserunt, ut hi communi sententia confirmantes beatorum et venerabilium Patrum fidem, et consonam illis tuæ sanctitatis epistolam, omnem innovationem dissipent peregrinorum sophismatum, quæ pietatis sensum lædit. Et quoniam oportebat omnia (d) necessario ad notitiam tuæ sanctitatis referri, quæ consecuta sunt, mittentes hinc olectos Dei amantissimum fratrem et coepiscopum nostrum Lucianum, et religiosissimum diaconum Basilium, scribimus etiam (e) rursus ista significantes, quod jam quidem Dei amantissimus frater et coepiscopus noster (f) Lucentius simul cum piissimo presbytero vestro Bo-

(a) Quæ autem erat 101, nunc 128. Scripta eodem tempore quo præcedens.

(b) Hanc epistolam nunc primum proferimus ex Vaticano Græco 1455, in quo etiam præcedentes Marciani litteras Græcas invenimus. Cum utraq; de eadem re agant, et per eosdem legatos Lucianum episcopum ac Basilium diaconum fuerint transmissæ, eodem tempore quo superior hæc quoque epistola ab Anatolio scripta cognoscitur. Hinc etiam sicut antecedenti epistolæ Marciani Leo respondit epist. 104, data die 22 Maii, ita huic Anatolii eodem die responsum dedit epist. 106.

(c) Nimirum uti erat Dioscorig prædominante, cum Marcianus ad imperium evectus fuit.

(d) Observa necessitatem referendi ad apostolicam sedem; unde iterum paulo post, quæ debent necessaria ad vestram cognitionem venire.

(e) Aliam igitur epistolam Anatolius ad Leonem scripserat, cum Lucentius et Bonifacius post concilium remigraverant: quæ tamen esse potest ipsa epist. 98 totius concilii nomine ad Leonem missa, cui quidem Anatolius primo loco subscripsit, ut ex antiqua versione liquet. At paulo post hanc epist. 98 uti a concilio scriptam allegat. Hinc porro colligitur eosdem Lucentium et Bonifacium ante hoc tempus discessisse cum actis et relatione ejusdem synodi, ac proinde paulo post kalendas Novembris, cum postrema concilii actio habita fuit.

1121 Τοῦ ἀγιωτάτου, καὶ μακαριωτάτου πατρὸς, καὶ συλλειτουργοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Λέοντι Ἀνατόλιος ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Τῆς μὲν ὑμετέρας ἀγιοσύνης ὁ περὶ τὴν εὐσεβίαν ζῆλος, καὶ ἡ περὶ τῆς ὁρθῆς πίστεως τῶν πάντων σωτήρι Θεῷ φίλη τε καὶ ἀρέσκουσα φροντις ἀξία παντὸς γέγονε θαύματος. Ἔθος γὰρ ἡμῖν τοῦς οὕτω μεγάλους εὐδοκίμειν, καὶ δοκίμιον τῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν τὰς αὐτῶν ποιῆσθαι σπουδὰς. Ὅθεν οὐ παρεῖδεν ἡ ἡμῶν ὁσιότης τὴν ἀληθῆ πίστιν βεβήλαις ὑπορυπτομένην ὁρμαῖς, ἀλλὰ βεβλῶξαμένη τοὺς κακοὺς ἐργάτας, τῷ ὅλῳ τῆς μισοπονηρίας εὐτόνους τοῦτους ἰκατέρωσεν. Ἐκαὶ τοίνυν καὶ οἱ εὐσεβέστατοι καὶ φιλόχριστοι ἡμῶν βασιλεῖς ἀριστοὶ τῆς εὐσεβείας ὑπάρχοντες ζηλωταί, πᾶσαν βίαν πικρίας ἀναφύουσαν φροντίσαντες ἐκτεμῖν, ἵνα μὴ διὰ αὐτῆς μανθῶσι (διὰ τοῦτο πλέον εἰς βασιλείαν προαχθέντες. 1123 ἐπιπύρα τυραννομένη τῇ πίστει τῶν πατέρων ἀμύνησιν) ἐκ πάσης σχεδὸν τῆς ὑπ' ἡλίου τοῦς Θεῷ ἱερουργοὺς ἐθέσπισαν συναχθῆναι, ἵνα οὕτοι κοινῇ κρίσει βεβαιώσαντες τὴν μακαρίων καὶ ἀοιδήμων πατέρων πίστιν, καὶ τὴν σύμφωνον ταύτῃ τῆς σῆς ἀγιότητος ἐπιστολήν, πᾶσαν καινοτομίαν τῶν ἐπεισάκτων σοφισμάτων τῆς εὐσεβείας; τὸ φρόνημα καταβλάπτουσαν ἀποσχεδέσασσι, καὶ ἐκείνα πάντα εἰς γνῶσιν τῆς σῆς ἀγιότητος ἀνευχθῆναι τὰ παρακολουθήσαντα ἀναγκαίως ἀποστέλλοντες αὐτοῖς κατ' ἐπιτολήν τὸν θεοφιλέστατον ἀδελφὸν καὶ συνεπίσκοπον ἡμῶν Ἰουλιανόν, τὸν τε εὐλαβέστατον διάκονον Βασιλείου γράφομεν καὶ αὐτίς, ταῦτα δηλοῦντες, ὡς ἦδη μὲν ὁ θεοφιλέστατος ἀδελφός; καὶ συνεπίσκοπος ἡμῶν Ἰουλιανός; ἐμα τῷ θεοσεβεστάτῳ πρεσβυτέρῳ ἡμῶν Βουνατίῳ

(f) In Græco quidem Ιουλιανός Lucianus legitur. At cum ipsi jungatur presbyter Bonifacius, qui simul cum concilii gestis discesserat, palam est legendum esse Lucentius, qui una cum Bonifacio apostolica sedis legatione functus Romam repetiit. Idem confirmant evidentius sequentia, ubi post ipsos hic nominatos, qui chartas concilii detulerant, aliæ chartæ etiam per nostros mittendæ dicuntur. Hinc enim colligitur ipsos fuisse Occidentales distinctos a nostris; nostris autem intelliguntur Lucianus atque Basilium Constantinopoli Romam directi, qui pariter in antecedenti epistola a Marciano memorantur. In ipsiis ergo Occidentalibus non solus Bonifacius intelligendus est, sed etiam Lucentius. Neque moveat quod Paschasinus ommittatur, qui tamen primus inter legatos Romanæ sedis existit. Nam sicut S. Leo Paschasinum ad concilium misit non ex Urbe, ut Bonifacium, sed ex Sicilia, ut indicatur epist. 89, 91, et præcipue 94, ita Anatolius idecirco fortassis memorat solummodo Lucentium et Bonifacium, quod hi tantum Romam profecturi essent Paschasinus autem in Siciliam reversurus demigraverit. Quis porro fuerit Marcianus diaconus, qui cum his legatis Occidentalibus discessit, inopia monumentorum ignoramus.

¹ Forte, τοῖς οὕτω μεγάλοις.

² Forte, κατέστρωσεν.

³ Log., Δουκλίντιον.

⁴ Log., ἡμῶν.

nifacio et Marciano religiosissimo diacono, patentibus chartis quæ continent ea quæ in œcumenica synodo gesta sunt, acceptis ex hac urbe discessit.

CAP. II. — Quoniam vero post ipsos par erat ut (a) reliquæ chartæ, quæ debent necessario ad vestram cognitionem venire, etiam per nostros homines mitterentur, ea de causa **1126** eligentes virum pietate et intelligentia et simplicitate in fide abundantissima præditum memoratum religiosissimum episcopum cum supradicto diacono ad vestram magnam Romam legavimus, ut cum alia quidem per litteras, alia vero per se ipsos manifeste fecerint, convenienti vobisque digno responso, ad nos cum gaudio revertantur, celebrantes cum omnibus dilectionem et benignitatem, qua uti consuevit paternæ vestræ sollicitudo beatitudinis erga sedem hujus urbis regiæ. Quo pacto vero sancta et universalis synodus scrutata diligenter exortam tempestatem contra communem pacem invenerit auctorem, Dioscorum dico, qui Alexandrinorum fuit olim episcopus, et sacerdotio excidit, ea quæ a sancto et œcumenico concilio distincte (b) scripta fuerunt, significant. Oportebat enim, oportebat tolli de medio improbum qui et replevit totum orbem tempestatibus et procellis. Verum his quidem optime constitutis etiam vestram sanctitatem confidimus esse (c) assensuram propter innatum vestrum odium contra pravitatem.

CAP. III. — Quoniam vero post iudicium de illo (d) opus erat (quem in finem diligentissime pius imperator sanctam synodum congregavit) ut in rectæ vestræ fidei sensum omnium conveniret intelligentia, cum oratione et lacrymis, astante nobis in spiritu et cooperante per isthinc missos Deo charissimos viros tua sanctitate, habentes protectricem sanctissimam et speciosissimam Euphemiam martyrem, salutari (e) huic operi nos ipsos omnes reliquis depositis curis dedidimus; et cum tempus postularet ut **1128** omnes congregati sanctissimi episcopi (f) concordem definitionem ederent ad explicationem, et clariorem intelligentiam confessionis in dominum nostrum Jesum Christum; Dominus Deus inventus, et non quærentibus apprens, apprens autem etiam non interro-

(a) Hæ chartæ quædam a nobis specialiter acta continere traduntur. Sub finem vero epistolæ ad Leonem missa dicitur definitio pro sede Constantinopolitana quæ cum post absolutam actionem diei 31 Octobris, absentibus legatis, lucubrata fuerit gesta in eandem rem iisdem absentibus specialiter acta, suæ scilicet sedis favore indicari videntur.

(b) Intelligitur relatio synodi ad Leonem, quam superius dedimus epist. 98.

(c) Nota assensum Romanorum pontificum actis consilii requisitum, et omnino liberum.

(d) Adverte necessitatem conveniendi cum fide Romani pontificis ab Anatolio assertam. Fidei autem nomine intelligit epistolam 28, ad Flavianum, cujus quidem lectio in concilio præmissa fuit definitioni fidei. Cumque nonnulli episcopi minus recte associati Leonis mentem, aliquot difficultates in ea recipienda proposuissent, hinc in concilio actum fuit ut

σὺν Μαρκίανῳ τῷ εὐλαβεστάτῳ διακόνῳ φανεροῦς χάρτας περιέχοντας τὰ ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμένικῃ συνόδῳ πεπραγμένα λαβῶν ταύτης τῆς βασιλευούσης ἐξεδήμησε πόλεως.

Ἐπειδὴ δὲ μετ' ἐκείνους πρέπον ἦν τοὺς ὑπολειμμένους καὶ εἰς γνῶσιν ἡμῶν ἀναγκάως ἔλθειν ὀφειλοντας χάρτας, καὶ δι' ἡμετέρων ἀνδρῶν ἀποσταλῆναι· διὰ τὸ ἰδικῶς ἡμῖν πεπράχθαι τινὰ, τοῦτου χάριν ἐπιλεξάμενοι ἄνδρα εὐσεβεῖα τε, **1125** καὶ συνέσει, καὶ τῇ περὶ τὴν πίστιν ἀκεραιότητι πλουτοῦντα τὸν μνημονευθέντα θεοσεβέστατον ἐπίσκοπον, ἅμα τῷ προειρημένῳ διακόνῳ εἰς τὴν ὑμετέραν μεγίστην Ῥώμην ἐξαπεστείλαμεν· ἵνα τὰ μὲν διὰ τῶν χαρτῶν, τὰ δὲ δι' ἑαυτῶν σαφῆ κοίησαντες ἀποκρίσεως προσφῶρ τε, καὶ ὑμῖν πρεπούσης χαίροντες πρὸς ἡμᾶς· ἐπανέλθωσιν, ἀνυμνοῦντες μετὰ πάντων τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν φιλοφροσύνην τὴν συνήθη περὶ τὸν τῆς βασιλευούσης ταύτης πόλεως θρόνον, τῇ πατρικῇ κηδεμονίᾳ τῆς ὑμητέρᾳς μακαριότητος· ὅπως μὲν γὰρ ἡ ἁγία καὶ οἰκουμένικη σύνοδος ἐρευνησάσα τὴν γεγεννημένην ζάλην κατὰ τῆς κοινῆς εἰρήνης εὐρὴ τὸν αἴτιον, Διόσκορον φημι, τὸν τῆς Ἀλεξανδρέων γεγονότα πρῶτον ἐπίσκοπον, καὶ ἀπέτεμε τῆς Ἱερουσῶνης, τὰ παρὰ τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμένικης συνόδου λεπτομερέστερον γραφέντα ὅλοϊ. Ἔδει γάρ, ἔδει ἐξαρθῆναι τὸν πονηρὸν ἐκ μέσου, τὸν καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην χειμῶνος καὶ ζάλης ἐμπλήσαστα. Ἄλλ' ἐπὶ μὲν τούτοις καλῶς δόξασι, καὶ τὴν ὑμετέραν ἀγιότητα πεπεῖσμεθα ἵ τίθεσθαι διὰ τὴν ἔμφυτον μισοπνηρίαν ὑμῶν· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸν ἐπ' ἐκείνῳ τύπον ἔχρῆν (διὸ μάλιστα σπουδαίως ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς τὴν ἁγίαν σύνοδον ἤθροισεν), ἐπὶ τὸν τῆς ὀρθῆς ἡμῶν πίστεως λόγον ἅ πάντως συναλθεῖν τὴν διάνοιαν, μετὰ προσευχῆς καὶ δακρῶν συμπαρούσης ἡμῖν τῷ πνεύματι, καὶ συμπρατούσης διὰ τῶν αὐτόθεν ἀποσταλέτων θεοφιλεστάτων ἀνδρῶν τῆς σῆς ὁσιότητος· ἔχοντες ὑπεράσπιζουσαν τὴν ἀγωγάτην καὶ καλλίστην Εὐφημίαν τὴν μάρτυρα τῷ σωτηρίῳ τούτῳ ἑαυτοὺς ἅπαντας μετὰ πάσης σχολῆς δεδώκαμεν πράγματι, καὶ **1127** ἀπαίτουστος τοῦ καιροῦ πάντας τοὺς συνελεγμένους ἀγωγάτους ἐπισκόπους σύμφωνον ὄρον ἐξενεγκεῖν πρὸς σαφήνειαν, καὶ τρανοτάτην κατάληψιν τῆς εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁμολογίας ὁ Δεσπότης Θεὸς εὐρισκόμενος, καὶ τοῖς μὴ ζητοῦσιν ἐμφανιζόμενος· ἐμφανιζόμενος δὲ καὶ τοῖς μὴ ἐπερωτῶσιν αὐτόν. Εἰ καὶ τινες τὴν ἀρχὴν διαφιλονεικεῖν ἐπεχείρησαν, ἀνέδειξεν ὁμοῦς τὴν ἑαυτοῦ ἀλήθειαν, καὶ φρονόμησε

D difficultates ejusmodi dissolverentur sicque in rectum vestrae fulci sensum omnium conveniret intelligentia. Adverte præterea hæc gesta fuisse post iudicium de illo, id est de Dioscoro.

(e) Nimirum disjiciendis difficultatibus et persuadendis episcopis, qui epistolam ad Flavianum minus intelligentes, incunte concilio actione secunda, apud Anatolium convenere, ut tractatu habito omnem dubitationem exuerent, quod feliciter evenit, quemadmodum traditur actione quarta, pag. 1382 et 1383 tom IV Concil.

(f) Post concordiam omnium in recipienda epistola S. Leonis, de concordii definitione edenda actum fuit actione quinta.

¹ Leg., συντεθεσθαι.

² Leg., ὡν.

³ Leg., πάντων.

gantibus eum, etsi (a) quidam ab initio contentiose A
obstare conati sunt, ostendit tamen suam veritatem,
et disposuit, ut (b) unanime et contradictionis expers
ab omnibus publicaretur scriptum, quod tum confir-
maret constantium animos, tum invitaret ad viam veri-
tatis omnes qui a veritate declinabant. Et quidem
cum subscripsissemus unanimi consensu hujusmodi
libello, qui conveneramus in consensu universalis
nostræ synodi in confessione ejusdem sanctissimæ et
vitricis martyris Euphemie, cumque cum piissimi et
Christi amantissimi imperatoris nostri Marciani, et
piissimæ perque omnia fidelissimæ imperatricis et
Augustæ filiæ nostræ Pulcheriæ oratione et gaudio
atque hilaritate scriptam ad confirmandam eam quæ
Patrum nostrorum fuit fidei definitionem juxta ves-
tram illam sacram epistolam 1130(c) supra sanctum
altare posuissemus, ipsam eorum pietati tradidimus,
sic eam ut acciperent, cum ipsi rogavissent: qui acci-
pientes gloriam dederunt nobiscum Christo Domino,
qui expulit quidem obscuritatem pravæ opinionis, et
illustravit summa consensione verbum veritatis. Et
quæ quidem ad ecclesiasticam pacem concordiamque
sacerdotum in fide pura spectant, per gratiam
Salvatoris hoc pacto contigerunt.

CAP. IV. — Quoniam vero etiam de aliis rebus
oportebat nos considerare, ut tanta synodus omnia
videretur agere sine ulla omissione, quæ correctionis
indigent, atque approbationis tum (d) in canonis, tum
in ecclesiasticis capitibus, cura adhibita est et ab iis

σύμφωνον, καὶ ἄντιδικτον ἐκφανήθηνα παρὰ πάντων
ἐγγραφον· στηλλόντα μὲν τῶν βεβαίων τὰς ψυχὰς,
πρὸς καλούμενον δὲ πάντας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας
τοῦ ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἐκκλίνοντα· καὶ δὴ ὑποστηνόμενος
συμφώνως τῷ τοιοῦτῳ χάριτι παραγενόμενος εἰς τὸ συν-
έβριον τῆς οἰκουμένης ἡμῶν συνόδου ἐν τῷ μαρτυρίῳ
τῆς αὐτῆς ἁγιοτάτης καὶ καλλίνικου μάρτυρος Εὐφημίας·
τοῦ τε εὐσεβεστάτου, καὶ φιλοχρίστου βασιλέως ἡμῶν
Μαρκιανοῦ, καὶ τῆς εὐσεβεστάτης κατὰ πάντα πιστο-
τάτης βασίλισσος, καὶ αὐγούστης τῆς θυγατρὸς ἡμῶν
Πυλχερίας μετὰ προσευχῆς, χαρᾶς τε καὶ εὐφροσύνης
τὸν ἐπὶ τῇ βεβαιώσει τῆς τῶν κατέρων ἡμῶν ἐγγραφον
πίστεως ὄρον κατὰ τὴν ὑμετέραν ἐκείνην ἱερὰν ἐπιστολὴν,
ἐπιτεθεικότες 1129 τῷ ἁγίῳ θυσιαστηρίῳ προσεδέω-
καμεν τῇ αὐτῶν εὐσεβείᾳ· οὕτως αὐτὸν διέξασθαι τοῦτων
ἀπαιτησάντων· ὅσπερ δεξιόμενοι ἐδόξασαν σὺν ἡμῖν τὸν
θεσπέτην Χριστὸν τὸν ἀκαλάσαντα μὲν πάντα ζῶσον κα-
κοδοξίας· τρανώσαντα δὲ ὀρογνώμονας τὸν λόγον τῆς
ἀληθείας, καὶ τὸ μὲν περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης,
καὶ τῆς περὶ τὴν εὐαγῆ πίστιν ὁμονοίας τῶν ἱερῶν τῇ
χάριτι τοῦ σωτῆρος οὕτως συνέδραμεν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ
περὶ ἑτέρων ὑποθέσεων ἐχρήν ἡμᾶς διασκοπήσαι· ἵνα ἡ
τοσαύτη σύνοδος πάντα δόξῃ πράττειν ἀπαραικτικῶς τὰ
δεόμενα διορθώσεως τε καὶ βεβαιώσεως, ἐν τε κανονικοῖς,
καὶ ἐν ἑτέροις ἐκκλησιαστικοῖς κεφαλαίοις, ἐγένετο φροντίς
τοῖς τε κρατοῦσι τῶν ὄλων, καὶ τοῖς μεγαλοκρυστάτοις,
καὶ ἐνδοξοτάτοις ἀρχουσι, τῇ τε λαμπρῇ καὶ ἐνδόξῳ συγ-
κλήτῳ, τῷ τε κλήρῳ παντὶ, καὶ λαφ' αἰσθησὶν λαβεῖν
προσθήκης τινὸς εἰς τιμὴν, τὸν κατὰ τὴν βασιλεύουσαν

(a) Novæ scilicet definitioni fidei oppositiones exor-
tæ fuerunt, quæ eadem actione quinta indicantur.

(b) Vide actionem sextam.

(c) Respicitur actio sexta Chalcedonensis, in qua
tamen non omnes circumstantiæ hic propositæ legun-
tur. Ex his autem explicatur recteque intelligitur
perobscurus locus epistolæ 98 ejusdem concilii ad
Leonem, ubi traditur sancta Euphemia tamquam
propriam confessionem fidei definitionem suscipiens a nobis,
suo sponso per pissimum imperatorem et amicam Christi
Augustam obtulisse. Quid autem id fuerit, præsens
epistola manifestat. Hinc etiam apertius refelluntur
illa commenta, quæ nonnulli posteriores Græci in-
dlexerunt, de quibus vide Baronium ad an. 451, num.
410 et 419. Hinc pariter cognoscimus ipsam Pulche-
riam Augustam una cum Marciano interfuisse actioni
sextæ, quod negaverant Baluzius tom. IV Concil.
pag. 1479, not. 41, in eandem actionem, Pagius ad
an. 451, num. 34, et Tillemontius in Leone art.
119, et nota 51. Verum est, Pulcheriæ nomen nec
legi in actis Græcis hujus actionis, quæ ad nos
pervenerunt, nec in integra eorumdem actorum
versione Latina. At non idcirco negandum est huic
actioni adfuisse Pulcheriam, quam Anatolius præsen-
tem tam explorare testatur, quamque item præsentem
ipsa Chalcedonensis relatio cum Anatolii textu cohæ-
rens, recitatis verbis significat. In originalibus
quidem concilii gestis Pulcheriæ nomen fuisse insertum,
nihil dubitandum est. Antequam enim integra concilii
gesta Latine redderentur (quod serius aliquanto
factum credimus, nimirum circa Hormisdæ tempora,
uti contra Quesnellum statuetur in observationibus
ad notam 3 ejusdem in epist. 83, nobis 143), Latine
statim ab initio versa fuere quædam præcipua concilii
capita, quæ eodem loco recensentur. Hinc in
mss. codd. antiquissimarum collectionum Latinarum
pauca capita hujus concilii leguntur interpretationis

C omnino diversæ ab interpretatione omnium actorum
ejusdem synodi. Harum collectionum antiquitas ipsa-
que in interpretationis minus accuratæ ruditas primam
horum capitum versionem ipso Leone vivente ex al-
latis gestis. Græcis lucubratis insinuant. In mss.
autem collectionis Quesnellianæ, quam quintam ap-
pellare solemus, nec non in antiquissimo cod. Vat.
1322, ubi initium actionis sextæ ex Græco redditum
legitur, Pulcheriæ nomen occurrit, nec non in alia
perantiqua versione, quæ collectionibus Hispanicæ et
Isidorianæ inserta fuit, ut videre est tom. IV Concil.
p. 2051. Igitur Græca illa exemplaria, quibus primi
ac vetustiores interpretes usi sunt, præferebant Pul-
cheriæ nomen; ac proinde falsitatis accusari nequit
cum Sirmondo auctor Breviculi historiæ Eutychiiani-
starum (quem esse Gelasium probabiliter ostendemus
in observationibus ad Quesnelli notas in epist. 28),
cum de synodo Nicææ primum indicta, ac dein Chal-
cedonem translata scripsit: *In qua et ipse (imperator)
et Pulcheria resedit*. Hinc etiam in dubium vocari ne-
quit num Pulcheriæ sit epistola ad Strategum consu-
larem Bithyniæ, quæ ante gesta Chalcedonensis ipsius
nomine in omnibus et Græcis et Latinis mss. inscri-
bitur, eo quod se præsentem concilio futuram spon-
det. Immo ex hoc quoque testimonio ejus præsentia in
synodo haud incredibilis comprobatur. Difficultas ex
indictione synodi, quæ in ea epistola Pulcheriæ tribui-
tur, satis solvitur ex annot. 5 (Col. 942, n. p) in ep. 95.

(d) Animadvertendum est hic ordo. Post definitionem
fidei editam act. 6, primo canones 27 constituti fue-
runt; dein de causis ecclesiasticis actum fuit, nimirum
de Maximo Antiocheno, et Juvenali Hierosolymitano,
de Theodoro, de Iba, etc. Hinc canones collocandi
sunt actione septima, non autem, ut in editis, act. 15.
Plura de hoc disseremus tom. II. annot. 18 in dissert.
1 Quesnelli ad annum 451.

1 Leg., αναντικτον.

quæ omnia moderantur, et a magnificentissimis gloriosissimisque iudicibus et illustri et glorioso senatu et clero universo et populo, ut afficeretur aliquo honoris additamento sanctissima sedes hujus regni urbis Constantinopolis per consensum hujus sanctæ synodi circa canonem centum quinquaginta sanctorum Patrum, qui congregati fuerant sub magno Theodosio piæ recordationis, qui fuit Constantinopolis imperator, præsidente tunc (a) Nectario quidem Constantinopoli, Timotheo vero Alexandriæ, et Meletio Antiochiæ, Helladio 1132 Cæsareæ Cappadociæ, Cyrillo Hierosolymis, et reliquis. Et hanc rem aggressi sumus confidentes merito vestræ beatitudini fore ut proprium reputet honorem sedis Constantinopolitanæ, quippe jam diu apostolicus vester thronus sollicitudinem erga ipsam et concordiam habet, ipsi que per omnia proprium, quibus rebus indigebat, auxilium elargitus est abundanter. Etenim cum nullum sit dubium quingadeat omnino vestra beatitudo quod quæ ab ipsis celebratur congregatio, præstantiorem habuerit honorem, (b) prompto animo progressa est ad confirmandum quidem ipsum canonem centum quinquaginta sanctorum Patrum statuentium, ut Constantinopolitanus episcopus habeat honorem et primum locum post Romanam sanctissimam sedem, eo quod etiam Constantinopolis sit nova Roma, definitaque etiam ut ordinationes ipse faceret metropolitanarum Ponticæ, et Asiæ, et Thraciæ diocesis; (c) episcopis, qui sub ipsorum ditone sunt, a proprii metropolitani ordinationem accipientibus, ut in hoc potius auferantur throno Constantinopolitano ordinationes complurium episcoporum, quas per sexaginta et septuaginta annos facere consueverat.

CAP. V. — Ita vero cum omnes res bene essent progressæ, atque in lætitiâ desiissent, piissimi protinus episcopi Paschasinus et Lucentius et reverendissimus presbyter Bonifacius, sæpe quidem de hac ipsa re a nobis edocti, et ignorantes intentionem vestræ sanctitatis, quam habetis erga Constantinopolis sanctissimam Ecclesiam, postquam signavit sancta synodus, et subscriptione confirmavit hujusmodi definitionem, rejiciunt synodum, turbant et confusione implent 1134 consessum, pro nihilo

ταύτην Κωνσταντινίου, ἀγιώτατον θρόνον, διὰ τῆς συναγωγῆς τῆς ἁγίας ταύτης συνόδου τῆς περὶ τὸν κανόνα τῶν ἑκατὸν πενήκοντα ἁγίων πατέρων ὡς περ ἐτύχων συνελλεγμένοι ἐπὶ τοῦ τῆς εὐσεβοῦς μνήμης μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ γενομένου βασιλέως ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡγουμένων τότε Νεκταρίου μὲν Κωνσταντινουπόλεως, Τιμοθέου δὲ Ἀλεξανδρίας, καὶ Μελετίου Ἀντιοχίας, Ἐλλαδίου Κασσαρίας, 1131 καὶ Καππαδοκίας Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, καὶ τῶν λοιπῶν. Καὶ πρὸς τὴν τοιαύτην πρᾶξιν ἀρμήσαμεν θαρρόντες εὐκρίτως τῇ ὑμετέρᾳ μακαριότητι, ὡς οἰκειώσεται τὴν τιμὴν τοῦ Κωνσταντινουπόλεως θρόνου, ὅσα δὲ ἔνωθεν τοῦ ἀποστολικοῦ ὑμῶν θρόνου ἔχοντος τὴν περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν καὶ ὁμόνοιαν, κατὰ πάντα τε τῆς οικίας, ἐφ' ὅς ἰδεῖτο βροχῆς, αὐτῶ μεταδεδωκότος ἀρθόνως. Καὶ γὰρ ἀμφιβολίας οὐκ οὔσης, ὡς ἔδειται πάντως ἡ ὑμετέρα μακαριότης, ἐφ' ὅς ἡ συγκροτούμενη παρ' αὐτῶν Ἐκκλησία ἐπιδοξοτέραν ἔσχηκε τὴν τιμὴν, προθύμῳ γνώμῃ ἦλθεν εἰς τὸ βεβαιῶσαι μὲν τὸν αὐτὸν κανόνα τῶν ἑκατὸν πενήκοντα ἁγίων πατέρων τῶν διατυπούντων τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον ἔχειν τὴν τιμὴν, καὶ τὰ κρεσδέια μετὰ τὸν Ῥώμης ἀγιώτατον θρόνον, διὰ τὸ καὶ τὴν Κωνσταντινουπόλιν νέαν εἶναι Ῥώμην· ὄρισέ τε καὶ τὰς χειροτονίας τῶν μητροπολιτῶν ποιῆσθαι τῆς Ποντικῆς, καὶ τῆς Ἀσιανῆς, καὶ τῆς Θρακικῆς διοικήσεως, τῶν ἐπισκόπων τῶν ὑπ' αὐτοὺς τελούντων ὑπὸ τῶν ἰδίων μητροπολιτῶν χειροτονουμένων, ὡς ἐν τούτῳ ἀφαιρῆσθαι μᾶλλον τοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως χειροτονίας κλειστῶν ἐπισκόπων, ὥστε ἀπὸ ἐξήκοντα, καὶ ἰδομήκοντα ἑναυτῶν ἐτύχων ἐπιπέλων. Οὕτω τε πάντων καλῶς προβάντων, καὶ εἰς εὐφροσύνην ληξάντων, οἱ εὐσεβέστατοι αὐτόθεν ἐπίσκοποι Πασχάσιος καὶ Δουκίνσιος, καὶ εὐλαβέστατος κρεσβύτερος Βονιφάτιος πολλάκις μὲν περὶ τούτου αὐτοῦ παρ' ἡμῶν διεσχέιντες· ἀγνοοῦντες δὲ τὸν σκοπὸν τῆς ὑμετέρας ἀγνωσότητος, ὃν ἔχετε περὶ τὴν Κωνσταντινουπόλεως ἀγιώτατην Ἐκκλησίαν μετὰ τὸ τυπῶσαι τὴν ἁγίαν σύνοδον, καὶ δι' ὑπογραφῆς βεβαιῶσαι τὸν τοιοῦτον θρον, ἀνασφοῦσι μὲν τὴν σύνοδον, ταράττουσι δὲ καὶ συγχύσασαι, 1133 πληροῦσι τὸ συνέριον, τὸν θρόνον τοῦτον ἐξουθενοῦντες, καὶ πάντα ποιοῦντες ὅσα ὑβρῶς αἴτια, ἡμεῖς τε, καὶ τῇ Κωνσταντινουπόλεως ἀγιώτατῃ Ἐκκλησίᾳ. Καθίστατο καὶ ταῦτα νεύματι τῶν εὐσεβεστάτων ἡμῶν βασιλέων παραγενομένων, καὶ τῶν μεγαλοπρεπιστάτων καὶ ἀνοδοτάτων

Hos scilicet quinque episcopos veluti præcipuos Constantinopolitani concilii Patres distincte nominat. Photius in libro de Synodis ejusdem concilii præsidēs vocat Timotheum Alexandrinum, Meletium Antiocheum, Cyrillum Hierosolymitanum, et Nectarium CP., quem tamen primum locum habuisse affirmat. At Meletius ante Nectarii ordinationem obierat; unde huic concilio una cum Nectario nec interesse nec præesse potuit. Cum vero in antiquis catalogis Latinis e Græco provenientibus episcoporum, qui interfuerunt eidem concilio, nomina describantur, et in his Meletius et Nectarius cum cæteris nominentur, Anatolium et Photium simili catalogo Græco usos credimus, in quo nimirum duorum conciliorum CP. ejusdem anni 381 nomina antiquissimis temporibus permixta fuerint, in quorum primo Meletius, non autem Nectarius, in secundo vero, de quo hic sermo est, Nectarius recens ordinatus, non autem Meletius, qui jam obierat, adfuit atque præsedidit. Quod si cum

Tillemontio in S. Gregorii Nazianzeni Vita credamus unum concilium CP. eo anno habitum fuisse, quod in aliquot menses productum fuerit, ita ut initio Meletius, hoc autem mortuo Nectarius ibidem ordinatus præfuerit, proprius ac strictius Anatolii et Photii testimonia intelliguntur.

(b) Perspicuitatis gratia supple nominativum *synodus Chalcedonensis*

(c) In ms. quidem Græco deest τῶν ἐπισκόπων, ἐπισκόποις: sed ex ipso canone Chalcedone edito act. 16. ad quem hæc referuntur, hoc nomen ab amanuensi perperam omissum necessario supplevimus, Constantinopolitano enim episcopo ibidem concessæ fuerunt ordinationes metropolitanarum trium dioceseon Ponti, Asiæ et Thraciæ; ordinationes vero episcoporum earumdem dioceseon, quas CP. episcopi, per sexaginta vel septuaginta annos sibi vindicaverant, eidem adeptæ propriis metropolitibus restituta fuerunt.

hanc sedem habentes, et facientes omnia quæ injuriam afferunt tum mihi, tum Constantinopolis sanctissimæ Ecclesiæ. Constituta sunt etiam hæc nutu piissimorum nostrorum imperatorum astantibus et magnificentissimis gloriosissimisque iudiciis concilio, et pronuntiantibus definitionem sanctæ synodi esse firmam, obnixque et ipsis contententibus et cupientibus ea quæ ad honorem sedis spectant, ut diximus, quorum ex multis pauca vobis nota fecimus, ne videamur (a) ipsos quidem gravare, aures vero vestras obtundere. Nos enim et ante et post ipsorum adventum, quæ ad vestram gloriam et honorem debitum pertinent, curavisse in omnibus, et Deus est testis, et ipsa facta manifestant, quomodo scilicet et ipsos honore et munerum reverentia dignati simus: et honoris gratia, quo vos prosequimur, ejusmodi etiam decretum ad vestram sanctitatem sancta synodus retulit, et nos (b) ut approbationem a vobis confirmationemque consequamur: obsecramusque ut hoc etiam per vos, o sanctissimi, efficiatur. Nam sedes Constantinopolis habet patrem thronum apostolicum vestrum, præcipuo atque excellenti modose ipsam vobiscum conjungens, ut ex vestra de ipsa sollicitudine, omnes quidem intelligant, vos jamdiu ipsius commodis sincere consulentes, etiam nunc eandem curam habere de illa. Et sicut utilia ecclesiastico statui omnia quæ consecuta sunt, et rite gesta in sanctissima et universali synodo rata habere (c) dignabimini, ipsam quoque definitionem supradictam de sede Constantinopolitana curavimus mittendam ad vestram sanctitatem, ut cognoscere possit quemadmodum vestris 1136 precibus ex divina sapientia omnia fuerunt peracta; vehementerque obtestamur ut congruam responsionem recipiat unaquæque propositio, docente vos omnia Dei amantissimo episcopo Luciano, qui et ipse præsens sancto concilio, et summa cum prudentia pro virili parte allaborans nostro studio erga fidem electus est a nobis, ut bene ac feliciter nostri obsequii erga vos vices susciperet, cum sit vir perfectus, atque piissimis et Christi amantissimis nostris imperatoribus jam dudum amicus, quem vestra bonitate gaudentem, lætum ad nos mittere dignemini. Totam fraternitatem cum vestra beatitudine in Christo et ego, et qui mecum sunt plurimum salutamus, Incolumis in Domino, et pro nobis orans, doneris nobis. Deo charissime et beatissime Pater.

EPISTOLA (d) CII.

(e) AD EPISCOPOS GALLIARUM.

De damnatione hæreticorum.

SYNOPSIS. — I. Se Gallorum episcoporum epistolam cælesti doctrina plenam accepisse nuntiat. — II. De synodo æcumenica. Humanis de fide ratiociniis locum esse non debere. — III. Nestorii et Eutychetis

(a) Ad legatos pontificis hæc referuntur, sicut et sequentia, ipsos honore et munerum reverentia dignati simus.

(b) Concinunt quæ idem Anatolius ad Leonem deinceps scripsit epist. 132. cap. 4: Cum et sic gestorum vis omnes et confirmatio auctoritati vestræ beatitudinis fuerit reservata.

(c) In Græco quidem legitur καταξίωσατε, dignemini. At syntaxis et sensus legendum ostendit καταξίωσατε, dignabimini: de approbatione enim et confirmatione

ἀρχόντων τῶ συνεδρίῳ, καὶ ἀποφηναιμένων τὸν παρὰ τῆς ἁγίας συνόδου ὄρον βέβαιον εἶναι, καὶ προσφιλοτιμησάμενων καὶ αὐτῶν τὰ εἰς τιμὴν, καθάπερ εἰρήκαμεν, τοῦ θρόνου συντείνοντα, ἅπερ ἐκ πολλῶν ὀλίγα ὑμῖν ἐγυῶρσαμεν, ἵνα μὴ δόξωμεν αὐτοὺς μὲν βαρεῖν, ταῖς δὲ ἀκοαῖς ταῖς ὑμετέραις παρενοχλεῖν. Ἡμεῖς γὰρ ὅτι καὶ πρὸ τῆς αὐτῶν παρουσίας, τὰ εἰς δόξαν ὑμετέραν καὶ τιμὴν τὴν ὀφειλομένην ἐν πάσι διεπραξάμεθα, καὶ μετὰ τὴν αὐτῶν παρουσίαν, θεὸς τε μάρτυς, καὶ αὐτὰ πεπραγμένα δηλοῖ. Ὅπως γὰρ καὶ αὐτοὺς τιμῆς τε καὶ δορυφορίας ἡξιώσαμεν αἰδοῖ, καὶ τιμῆ τῇ περὶ ὑμᾶς, καὶ τὸν τοιοῦτον τύπον ἐπὶ τὴν ὑμετέραν δοσιότητα ἢ ἁγία σύνοδος ἀνήνεγκε καὶ ἡμεῖς, ἐφ' ᾧ τε παρ' ὧν ὑμῶν τυχεῖν συναίσεως, καὶ βεβαιότητος, παρακαλουμέν τε, καὶ τοῦτο παρ' ὧν γενέσθαι, ἀγιώτατοι. Ὁ γὰρ θρόνος Κωνσταντινουπόλεως ἔχει πατέρα τὸν ἀποστολικὸν θρόνον ὧν καταξείρετον ἑαυτὸν συνάψας¹ ἡμῖν, ἵνα καὶ διὰ τῆς ὧν περὶ αὐτὸν φροντίδος ἅπαντες μὲν πεισθεῖεν, ὅτι γνησίως ἄνωθεν προνοησάμενοι, καὶ νῦν τὴν αὐτῶν ἔχοντες διαμένετε περὶ αὐτὸν φροντίδα, καὶ ὡς λυσιστλοῦντα δὲ τῇ ἐκκλησιαστικῇ καταστάσει² καταξίωσατε ἅπαντα κυρῶσαι τὰ παρακολουθήσαντα ἐγγράφως ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ καὶ οἰκουμένην συνόδῳ, καὶ αὐτὸν δὲ τὸν προειρημένων περὶ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὄρον ἐσπουδάσαμεν ἀποστελεῖν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγιωσύνην. ἵνα ἔχη τε εἰδέναι, ὡς εὐχαῖς ταῖς ὑμετέραις 1135 θεοσφῶς ἅπαντα φρονόμεθα, καὶ παρακαλοῦμεν πρόσφορον ἀπόκρισιν δέξασθαι ἐκάστην ὑπόθεσιν, διδάσκοντος ὧν ἅπαντα τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Λουκιανοῦ, ὃς καὶ αὐτὸς παρὼν τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ, καὶ ἐμπρόσως τὰ δυνατὰ εἰσενεγκῶν τῶν περὶ τῆς πίστεως ἡμῶν ἀγῶνι ἐπελέγη παρ' ἡμῶν ὑπηρετήσασθαι τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπ' ἀγαθοῖς διακονίᾳ. ἀνὴρ τέλειος ὑπάρχων, ταῖς τε εὐσεβεστάτοις καὶ φιλοχρίστοις ἡμῶν βασιλεύσιν ἄνωθεν εἰδος ὄντες ἀπολαύσαντα τῆς ὑμετέρας ἀγαθότητος χαίροντα πρὸς ἡμᾶς ἐκτέμψαι καταξίωσατε. Πᾶσαν τὴν σὺν τῇ ὑμετέρᾳ μακαριότητι ἐν Χριστῷ ἀδελφότητα ἐγὼ τε, καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πλείστα προσαγορεύομεν. Ἐββῶμένος ἐν Κυρίῳ; καὶ ὑπερευχόμενος ἡμῶν, χαρισθεῖς ἡμῖν, θεοφιλέστατε καὶ μακαριώτατε Πάτερ.

D dogmata pariter esse fugienda. — IV. Synodum et epistolæ Leonis consensisse, et Discorum proscripsisse. — V. De his omnibus gratias Deo esse agendas; pro legatorum reditu orandum; victoriam fidei Hispanis per Gallos esse nuntiandam.

LEO Romanæ urbis episcopus, RAVENNIO, RUSTICO, VENERIO, (f) CONSTANTIANO, MAXIMO, (g) ARMENTARIO,

actorum a Leone præstanda agitur.

(d) Alias 77. Quæ autem antea 102 erat, nunc 131. Scripta 27 Januarii an. 452.

(e) Exstat in mas. collect. 12, 18, 19 et 24, ac in Vat. 541, cui additiones accesserunt ex collect. 24. Est responsio epistolæ 99.

(f) Ita cod. Ratisp. ut in epist. 99, Al., Constantino.

(g) Idem codex, Armarorio.

¹ Leg., ὧν.

² Leg., καταξίωσατε, vel καταξίωσατε.

FLORO,(a) **SABINO,**(b) **VALERIANO, CONSTANTIO, MAXIMO. ASCLEPIO, NECTARIO, MAXIMO, URSO, INGENUO, JUSTO, VALERIO, SUPERVENTORIO, CHRYSAPHIO, FONTEIO, PETRONIO, YDATIO, ÆTHERIO, EULALIO,**(c) **EUSTATIO, FRATERNO, VICTURO, EUGENIO,**(d) **HILARO, VERO, AMANDO, GERONTIO, PROCULEIANO, JULIANO, HELLADIO, ARMENTARIO, HONORATO,**(e) **EPARCHIO, ANEMIO, DYNAMIO, MAXIMINO, YNANTIO, et PALLADIO,** episcopis per Gallias constitutis.

CAP. I. — Optassemus quidem fraternitatis vestrae litteras eo tempore quo promiseratis accipere, ut profecturis ad Orientem fratribus nostris, quos ad sanctam synodum vice nostra pro catholice fidei defensione direximus, etiam vestrae sententiae professio jungeretur. Sed cum multa obstacula inopinata vobis intulerint tarditatem, quamlibet seras et diu expectatas epistolas per **1137** fratrem et coepiscopum nostrum Ingenuum gratanter accepimus, easque cum gaudio recensentes probavimus, sicut confidebamus, eruditione Spiritus sancti caelestem in vobis vigere doctrinam, quam in Orientalibus Ecclesiis versutia hostis antiqui, per eos (f) quos sequaces suae reperit falsitatis, fatigare conata est; cum catholica fides, quae nulla sui est parte mutabilis, per ipsas adversantium exercitationes et validior semper efficiatur et clarior, operante hoc gratia Dei, ut si qui forte ad haec subtilia inimici jacula declinanda minus erant instructi minusque solliciti, perceptis veritatis armis, fierent contra impiorum mendacia fortiores. Quod ergo, sicut causa posebat, fiducia nostram, quam de vobis habemus in Domino, fideliter atque obedienter auxistis, multa exultatione gaudemus.

CAP. II. — Et merito nos cognoscimus fratribus et coepiscopis nostris Orientalibus intimasse quod secundum evangelicam apostolicamque traditionem de Incarnatione Domini nostri Jesu Christi, una esset omnium nostrum et indiscreta confessio; neque ullis (g) haereticorum disputationibus obtineri ut aliter aliquid de summi et salutiferi sacramenti veritate sapiamus, quam ex praedicatione sanctorum Patrum,

(a) Nostri codd., *Savino*.

(b) Sic omnes nostri codd. et dein, *Valerio*. Vide annot. 6 (Col. 965, i) in epist. 99. Alias prius *Valerio*, ac dein *Valeriano*.

(c) Cod. Ratisp., *Eutychio*. Vat. collect. 12 et 24, cum alio Vat. 541, *Euticio*. Mox ex cod. Ratisp. emendavimus *Victuro*, quod concinit cum lectione epist. 99. Vulgati, *Venturo*.

(d) Idem codd., *Hilario*.

(e) Ms. Ratisp., *Aparcio*. Vat. collect. 12, *Epartio*. D Vat. 541, *Epatrio*.

(f) Editi cum mss. collect. 24, quos sequaces, suos reperit, falsitasque fatigare conata est. Vat. collect. 12 et alius 541 omittunt conjunctionem *que*. Correximus ex Ratisp.

(g) Sic melius ex eodem Ratisp. quam in Vulgatis aliisque codicibus, *eorum disputationibus detineri*.

(h) Ita idem codex. Editi ante Quesn. cum mss. collect. 12 et 24, *abscondit*. Quesnellus, *abscondit*. Cod. Grim. collect. 18, *ipse a corporis Christianae unitatis abscedet*.

(i) Ita Quesnellus. Editi Leonis cum Vat. collect. 12 et 541, *de ignorantia et inscitia*. Vulgati Concil. cum mss. collect. 24, *de ignorantia et inscientia*. Ratisp., *de ignorantia inscientiae*.

(j) Sic cum Griman. noster Ratisp. Sirmondus, *haec*

A et ex auctoritate incommutabilis Symboli didicimus ac docemus, damnatis ab universali Ecclesia, et nunc Eutyche, et antea Nestorio. Quorum si quis non ferendis impietatibus inherere delegerit, ipse se a corpore Christianae unitatis (h) abscondet. Non enim ultra jam cuiquam excusationis refugium (i) de ignorantiae inscitia vel de intelligentiae difficultate conceditur; cum (j) ob hoc ipsum sexcentorum fere fratrum coepiscoporumque nostrorum synodus congregata, nullam artem ratiocinandi, nullum eloquium disserendi (k) contra fundatam divinitus **1138** fidem spirare permiserit: quoniam annitentibus per auxilium gratiae Dei fratribus (l) et vicariis nostris, quorum plenissima exstitit in omni actione devotio, non solum sacerdotibus Christi, sed etiam principibus et potestatibus Christianis, (m) cunctisque cleri et plebis ordinibus, plene atque evidenter apparuit hanc esse vere apostolicam (n) et catholicam fidem, ex divinae pietatis fonte manantem, quam sinceram et ab omni faece totius erroris alienam, sicut accepimus, praedicamus, et universo jam mundo consentiente defendimus; extinctis toto orbe dogmatibus quae vel praecedens haereticus ausus est inferre, vel subsequens, dissimili quidem (o) mendacio, sed impietate non impari.

CAP. III. — Nam sicut Nestorius non est toleratus, affirmans beatam Mariam hominis tantummodo fuisse genitricem, qui postmodum sit (p) a Verbi Deitate susceptus, duabus scilicet (q) personis distinctis atque divisis, ut non esset filius hominis qui Filius Dei; neque unus Christus in utraque natura, sed alter sempiternus ex Patre, alter temporalis ex matre: cum evangelica auctoritas ita Verbum carnem praedicet factum (*Joan. i, 14*), ut non duos Christos, nec duos filios, sed in uno Domino Jesu Christo et Dei et hominis nobis insinuet veritatem: ut utriusque substantiae, id est salvantis atque salvatae, nec proprietates possit confundi, nec persona geminari. Sicut ergo

ipsa. Editi Leonis, *hoc ipsum*. Cod. Victor. et tres nostri, *hoc ipso*.

(k) Ita ex Ratisp., in quo paulo post legitur quidem *inspirare* pro *spirare*; sed puncta subjecta litteris in has delendas indicarunt. Editi antiquiores cum Vat. 541, *contra fundamentum fidei inspirare*. Vat. collect. 12, *respirare*. Quesnellus cum codd. collect. 24, *contra fundamentum fidei divinitus inspiratae permiserit*; qui tamen not. 1 fatetur omnes suos codices, etiam Grim. habere *inspirare*.

(l) Conjunctionem et a Quesnello insertam *noster* etiam Ratisp. approbat,

(m) Vulg. et plerique codd., *cunctisque clericis, plebibus, ordinibus*. Lectionem Ratisp. praetulimus.

(n) Voces et catholicam a Quesnello adjectas in Ratisp. et mss. collect. 24 invenimus.

(o) Editi, *commento*. Quesn. in marg.: *Al., mendacio*, quam vocem recepimus auctoritate omnium nostrorum codd. ac praesertim Ratisp., ex quo praeterea non impari substituiimus vulgato *compari*.

(p) Melior haec Ratisp. lectio quam caeterorum codd. et editionum, a *Verbo Deitatis*.

(q) Erat in antiquis edit. cum aliquot ms., *naturis et personis distinctis, ut neque ipse esset filius*, etc. Correctionem Quesnelli ex Grim. noster Ratisp. confirmat. Vide ejus not. 2.

Nestorius in suo dogmate exsecrabilis (a) fuit, sic et Eutyches, damnatum olim sectatus errorem, alia profanitate blasphemans, a catholicæ soliditatis compage resectus est: quia indoctis quibusdam nimiumque simplicibus persuadere tentavit quod Verbum Dei ita caro sit factum ut veram carnem (b) de matre non sumpserit; nec nostri illum generis corpus habuisse, sed Divinitatis ejus et carnis unam esse naturam aut unum Dominum I I C S nostrum Jesum Christum et falsum hominem et Deum diceret esse passibilem. Quod nec pietas fidei, nec ratio recipit sacramenti, ut aut in sua natura passibilis fuerit. Deitas, aut (c) in susceptione humana mentita sit veritas.

CAP. IV. — Quæ diabolicorum sensuum prodigiosa commenta, sancta nunc synodus, humilitatis nostræ scriptis, auctoritate Domini mei beatissimi Petri apostoli et merito roboratis, religiosa unanimitate consentiens (d) abominandum hoc ab Ecclesia Dei amputavit opprobrium: Dioscoro quoque Alexandrino in sua impietate damnato: ne illa Ecclesia, quæ inter ipsa Evangelii principia beatum Marcum beatissimi Petri apostoli discipulum in omnibus utique (e) doctoris sui magisterio consonantem habuit fundatorem, quæque postea recentioribus a nostra ætate temporibus Athanasium, Theophilum, et proxime Cyrillum probatissimos præsules habuit, indignam captivitatem sub hæretici dominatione pateretur. Unde secundum magnam misericordiam Dei universos diaboli conatus, quibus Ecclesiam (f) Dei conturbare molitus est, noveritis esse destructos.

CAP. V. — (g) Reddita igitur Deo, fratres charis-

(a) Verbum fuit addidimus ex codice Ratisp., qui mox delet et ante vocem *Eutyches*; et paulo post, *per resectus est* habet *secutus est*.

(b) Sic Quesn. cum Grim. et nostro Ratisp. Al., *de ventre Virginis*.

(c) Cod. Ratisp., *in susceptionem humanam*.

(d) Ita ex eodem Ratisp. Vulgati, *abominando, ab Ecclesia Dei amputavit; Dioscorum quoque Alexandrinum in sua impietate manentem, ne illa Ecclesia, etc.* Cum nostra emendatione concinit Quesnellus, qui solum *abominando pro abominandum* retinuit.

(e) Idem Ratisp. cum Grim. Quesnelli expungunt vocem *doctrinis*, quam hic inserebant anteriores editiones cum mss. Vat. collect. 12 et 24 ac 541.

(f) Sic Ratisp. et duo nostri codd. Al., *Domini*.

(g) Vulgati antiquiores, *Reddite igitur Deo gratias, fratres charissimi, et dignam gratiarum actionem, et orat.* Quesnellus: *Reddite igitur Deo, fratres charissimi, dignam gratiarum actionem, et orat.* Ratisponensis lectio visa est sincerior.

(h) Sic idem Ratisp. et duo alii codd. Alias, *nolimus*.

(i) Ita idem Ratisp. Al., *deberit, ne diutius vobis esset incognita omnium materia gaudiorum*.

(j) Vide not. 4 Quesn.

(k) Emendatissimi cod. Ratisp. chronicam notationem dici prætulimus. Alii codd. et editi, *Data kal. Februarii*; in quibus nota vi facilius excidit, quam in Ratisp. librarii arbitrio addita fuerit.

(l) Alias 82. Quæ autem antea 103 erat, nunc 129. Scripta circa Febr. an. 452.

(m) Edita fuit a Merlino ex mss. cod. collect. 12, cuius duos nos relegimus Vat. 1340, et Venetum 169. Sirmondus duos insigniores codices reperit, Corbeensem collect. 2 et Pithæanum. Quoad tempus, hac in epistola legatorum apostolicæ sedis adventus

A simi, digna gratiarum actione, orat nobiscum vestra dilectio, ut fratres nostros, quos exspectatio nostra desiderat, incolumes quam primum rediisse lætemur, et de omnibus quæ Domino adjuvante sunt gesta plenius vos possimus instruere. Nam fratrem Ingenuum (h) nolimus hac exspectatione tardari; I I 40 cum ob hoc ipsum properantius remeare (i) deberet, ne diutius vobis esset incognita communium materia gaudiorum: quæ volumus per curam dilectionis vestræ etiam (j) ad fratres nostros Hispanis episcopos pervenire: ut quod Deus operatus est nulli possit esse incognitum. (k) Data vi kalendas Februarii Herculano viro clarissimo consule.

EPISTOLA (l) CIII.

(m) AD EPISCOPOS GALLIARUM.

B SYNOPSIS. — *Reversis legatis a synodo Chalcedonensi, acceptisque gestis, et sententia adversus Eutychen et Dioscorum prolata, hujus exemplar mitti ad Gallicanos episcopos.*

Dilectissimis fratribus (n) RUSTICO, RAVENNO, VENETIO, et cæteris episcopis per Gallias constitutis, LEO.

Impletis per misericordiam Dei communibus votis, dignum est fraternitatem vestram sanctorum gaudiorum habere consortium. Nam fratres mei, qui vice mea Orientali I I 41 synodo præsederunt, quæ acta (o) retulerint significo, confirmata catholica fide et glorificato apostolicæ prædicationis triumpho: quod etiam hi qui ad deviantum vel seducti fuerant vel impulsî, recepta veritatis luce lætantur. Siquidem omnes Domini sacerdotes (p) in unam sententiam nuntiantur, qui in antecedentibus litteris datis die 27 Januarii expectari dicuntur cap. 5. Cum vero ex epist. 401 constet, eos Constantinopoli discessisse ante diem 18 Decembris anni præcedentis, et probabilius paulo post Chalcedonensem synodum mense Novemb., uti ibidem animadvertimus annot. 4 (Col. 975, n.º) Romam illi pervenere mense Februario vel Martio, et certe aliquando antequam S. pontifex scriberet quatuor epistolas subsequentes; hæ enim rescriptæ fuerunt litteris diei 18 Decembris allatis per Lucianum atque Basilium, qui post ipsorum legatorum discessum Constantinopoli transmissi, circa Aprilem in Urbem venerant, ex qua, exacta jam sua legatione, cum sequentibus epistolis Constantinopolim rediere sub diem 22 Maii.

(n) Rusticus Narbonensis Ravennio Arelatensi hæc in epistola præmittitur, cum in antecedenti postponatur. Ratio discriminis facilis est. In antecedenti epistola Leo respondet synodicæ episcoporum epistolæ 99, in qua cum Ravennius Rustico præcederet, eundem ordinem sequendum credidit. Rustico autem in ea synodica præcessit Ravennius, eo quod scripta fuerit in synodo Arelatensi; in synodis autem metropolitanis ejusdem provinciæ primum obtineret solet, etiamsi alii aliarum provinciarum metropolitanæ antiquiores aut celebriores intersint; unde in subscriptionibus concilii Aquileiensis. an. 381 præcedit Valerianus Aquileiensis provinciæ metropolitæ, tametsi S. Ambrosius Mediolanensis tot nominibus celebris eamdem synodum rexerit, et in aliis documentis Valeriano præponatur. In præsentis autem epistola Leo non respondet ulli Gallorum synodicæ; ac propterea ætatis ratione habita, Rusticum Ravennio præmittit.

(o) Antiquiores vulgati, *retulere*.

(p) Alias, *in una sententia*.

tam, sancto Spiritu docente, consensere; et de sacramento Dominicæ incarnationis, in qua multorum intelligentia caligabat, ita tenebræ erroris ablatae sunt, ut in uno Domino nostro, vero et Dei et hominis Filio, nec de humanitatis ambigatur natura, nec de Deitatis essentia. In impios autem nefandi erroris auctores, qui indignos se Dei gratia iudicantes, correctionis uti remediis noluerunt, qualis sit lata sententia, (a) exemplaria quæ misimus edocebunt: ut agnoscat vestra dilectio, fratres charissimi, in sancto examine divinum non defuisse iudicium, quo et vindicta retributa est obduratis, et pax impensa correctis. Dominus vos incolumes custodiat, fratres charissimi.

1142 Exemplar (b) sententiæ.

Paschasinus episcopus Lilybætanus, (c) Lucentius episcopus Asculanus, et Bonifacius presbyter Ecclesiæ maximæ urbis Romæ, vicarii sanctissimi ac beatissimi papæ Leonis apostolicæ sedis antistitis, pronuntiaverunt. Manifesta sunt quæ Dioscorus Alexandriæ urbis antistes contra canonum disciplinam regulasque ecclesiasticas, illicita præsumptione commisit, (d) sicut præterita gestorum, seu præsens decla-

ravit assertio. Is namque, ut plura relinquamus, Eutychem consortem perfidiæ suæ, a proprio episcopo sanctæ recordationis Flaviano jure damnatum, in gratiam communionis, antequam cum his qui congregati fuerant in Ephesina urbe episcopis resideret, suscepisse cognoscitur. Sed illis quidem sedes apostolica veniam tribuit, quia contra votum gessisse quæ patrata sunt approbantur; ita ut nunc usque adhæreant et beatissimo 1143 papæ, et universali sanctoque concilio: qua de re sacrosanctæ communionis consecuti sunt medicinam. Prædictus vero, qui malorum perseverantia ornari se aestimat, cum debeat submissa fronte usque ad terram cum gemitu, ut convenit, inclinari, quoniam nec beatissimi papæ epistolam legi permisit ad venerandæ memoriæ Flaviani Christi antistitem scriptam: quippe cum ab his qui detulerant petitus ut legi sineret, sacramenti satisfactione quod promiserat implere contempsit: quatenus pravi dogmatis augetur impietas, et occasio læsionis vel scandali cunctis generaretur Ecclesiis. Patratis tamen his voluimus his sceleribus indulgere, et veniam quam cæteris episcopis præstitimus, dignanter impendere, cum nec similem judi-

(a) Ex voce pluralis numeri *exemplaria* colligit Sirmondus, *missa fuisse aliarum etiam sententiarum exemplaria, ut contra Eutychem et alios, vel pro his qui post pseudosynodum Ephesinam correcti; pacem Chalcedone impetrarunt.* At Leo unius sententiæ exemplaria memorat, et in codd. Corb. ac Pithæano, post hanc Leonis epistolam unius tantum sententiæ exemplar subiicitur. Sicut autem Leo *epistolas* plurali numero pro unica Gallorum *epistola* dixit in antecedentibus litteris cap. 1, ita hic *exemplaria* pro unius sententiæ exemplo scribere potuit. (Confer annot. 7 (Col. 833. n. e) in ep. 45.) Nisi forte plura ejusdem sententiæ exemplaria misit inter plures dispertienda, quippe qui ad episcopos non coactos in synodo, sed suis in sedibus residentes hanc epistolam scripsit.

(b) Hæc sententia, quæ in antiquis Leonis editionibus et in mss. collect. 12 desideratur, post Crabbum vulgata jam fuerat in antiquis Conciliorum editionibus ad calcem actorum Chalcedonensium. Primus autem Sirmondus illam subiecit huic Leonis epistolæ, cui eam subjunctam reperit in codd. Corb. et Pithæano, uti sane simul cum eadem epistola eam in Galliam missam idem Leo testatur his verbis: *Qualis sit lata sententia, exemplaria quæ misimus (misimus pro mitimus more suo S. Pontifex adhibet) edocebunt.* Igitur dubium non est quin hoc exemplar in Gallicanis mss. huic epistolæ subjectum illud sit, quod a Leone in Gallias transmissum fuit. Hæc eadem sententia a legatis pontificiis lata, inserta legitur in actis concilii Chalcedonensis act. 3, tom. IV Concil. pag. 4303 edit Venet. Licet vero quæ hic proferitur rebus ipsis conveniat cum textu Græco et cum antiqua versione ejusdem concilii, verbis tamen plurimum discrepat. Antiqua illa totius concilii interpretatio Leone posterior est. Solum statim post concilium quædam præcipua ejusdem documenta Latine reddita fuisse ostendimus annot 14 (Col. 979. n. c) in epist. 401. Num vero hoc Latinum exemplar sententiæ ad Gallos a Leone transmissum versio sit ex Græco textu actis concilii inserto, qui ab hac Latina sententia verbis multum discrepat; an vero sit ipsum originale Latinum a legatis Latine procul dubio editum, et secum Romam allatum, quod in synodo sive a Paschasino Græcam linguam callente, sive ab aliis Græce redditum fuit: aliorum iudicium sit. Mirum porro

est Quesnellum in observationibus ad hanc epistolam affirmasse superfluum ex mss. codd. hoc documentum eruere, quod jam pridem a Crabbo editum fuerat. Immo cum separatim a Leonis litteris in calce actorum concilii Chalcedonensis fuerit evulgatum, ibique *epistola* perperam appelletur; illud ex mss. proprio loco post Leonis epistolam, et proprio *sententiæ* titulo recudere necessarium fuit. Verum hoc nomen *sententiæ* Quesnellum displicuit. *Fallit*, inquit, *titulus, qui sententiam dicit, quod suffragium tantum est sententiæ prævium.* Perperam: nam ex ipsis concilii gestis patet, instantibus Patribus legatos pronuntiasset et promulgasse sententiam, cui alii subinde episcopi suis interlocutionibus ac subscriptionibus accesserunt. Paschasinus enim non de suffragio, sed de sententia in Dioscorum ferendam in interrogavit synodum inquires: *Jubet religiositas vestra ut ecclesiastica sententia adversus eum utamur. Sancta synodus dicit: Etiam consentimus.* Et Julianus episcopus Hypæpensis legatos alloquens subiecit inter alias: *Petimus vestram sanctitatem, qui habes, magis autem qui habetis locum sanctissimi papæ Leonis, promulgare in eum et regulis insitam contra eum proferre sententiam. Omnes enim et tota universalis synodus concors efficitur vestræ sanctitatis sententiæ. Et Maximus Antiochenus: Quod videtur sanctitati vestræ, et nos concordem efficitur.* Post hæc autem omnes simul legatis Leonis nomine, qui beati Petri auctoritate præditus est, deposuere et condemnare Dioscorum iis verbis quæ sententiam proprie dictam manifestissime præferunt. Hinc etiam Evagrius lib. II, cap. 4, ubi historiam concilii Chalcedonensis contextit, et cap. 18, ubi ejusdem gesta in compendium redigit, legatorum apostolicæ sedis verba non pro mera interlocutione, sed pro vera *sententia* aperte refert. Idem Quesnellus not. 2 in epist. 86, nunc 113, a Leone transmissum fatetur ad Gallos *exemplar sententiæ adversus utrumque*, Eutychem scilicet et Dioscorum, quæ verba hanc Leonis epistolam, et hanc sententiam respiciunt.

(c) Sirmondus ex suis codicibus, *Lucensis.*

(d) In versione antiqua hæc ex Græco clarius efferruntur act. 3 concil. Chalcedon. tom. IV, pag. 4303, his verbis: *Tam ex iis quæ dudum examinata sunt in priori consensu (id est act. 1) quam ex iis quæ hodie acta sunt.*

canđi (a) reperiantur habuisse fiduciam. (b) Adjectivum etiam accusatorum supplicatio variis referta 1144 criminibus, et tertio evocatus per reverentissimos fratres et coepiscopos nostros admonitione canonica, venire contempsit conscientiam detentus arcano. Episcopus etiam a provinciali synodo, cui subdeban- tur, jure damnatos iniqua usurpatione suscipiens, ipse contra se damnationis sententiam provocavit, veterum patrum sæpius statuta conculcans. Unde

EPISTOLA (d) CIV.

(e) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

(f) De ambitu Anatolii episcopi Constantinopolitani.

Per Lucianum episcopum et Basilium diaconum.

SYNOPSIS. — I. De fidei victoria; et errorum utilitate in Ecclesia. — II. Multa ex Anatolii ambitu mala exurgere. — III. Constantinopolitanam sedem, quæ regia est, non apostolica, aliarum depressione attolli non posse. — IV. Rogat Marcianum ut Anatolii cupiditatem comprimat. — V. Ex prioribus excessibus Anatoliam animos sumpsisse.

(g) Leo episcopus MARCIANO Augusto.

CAP. I. — Magno munere misericordiam Dei totius Ecclesiam catholicam multiplicata sunt gaudia, cum sancto et glorioso clementiam vestram studio perniciosissimus error 1145 extinctus est; (h) ut labor noster citius ad desideratum perveniret effectum, quem Deo serviens principatus vester, et fidei et potestate jussisset. Quia etsi in virtute Spiritus sancti, inter quaslibet (i) dissensiones per sedis apostolicam famulatum Evangelii erat defendenda libertas, manifestior tamen apparuit gratia Dei, quæ præstitit mundum in victoria veritatis auctores tantum violatam fidei (j) deperirent, et sua integritas Ecclesiam redderetur. Bellum igitur quod pacis nostrae inimicus (k) excitaverat, adeo feliciter, dextera Domini pugnante, confectum est, ut triumphante Christo, omnium sacerdotum esset una victoria, et coruscante lumine veritatis, solæ erroris tenebræ cum suis assertoribus pellerentur. Nam sicut in ipsa Domini resurrectione credenda, ad corroboranda initia fidei multum securitatis accessit, quod

(a) Sirmondus in textu et Quesn. in marg., reperiantur. At reperiantur prætulimus, quia ex Græco hæc referuntur ad cæteros episcopos, quibus venia præstita fuit, eo quod ipsi non similem Dioscuro iudicii causam habuerint.

(b) Ex Græco et versione antiqua sensus postulat corrigendum accessit; sed sine codicibus textum immutare nolimus. Porro ex eodem Græco textu post vocem fiduciam et ante vocem adjectivum, sive accessit, excidisse noscitur, quæ ex antiqua versione hic appendimus: Sed quoniam secundis excessibus priorem iniquitatem valde transcendit: præsumpsit enim et excommunicationem dictare adversus sanctissimum et beatissimum archiepiscopum magnæ Romæ Leonem. Dein additur adversus Dioscorum oblatos fuisse accusatorum libellos, ad quos referuntur sequentia: Accessit etiam accusatorum supplicatio variis referta criminibus.

(c) Alias, fundamentum.

(d) Alias 88. Quæ autem antea 104 erat, nunc 130. Scripta 22 Maii an. 452.

(e) Est in codicibus collect. 5 Hisp., Isid. 46, 18 et reliquis usque ad 24, ac in exemplari Sighardi. Respondet epistolæ 100. Græca versio nunc primum profertur ex cod. Vat. Græco 1455.

(f) Hic titulus legitur in mss. collect. 5, cap. 90. in Hispanica autem sic: Ubi de ejus gratulatur fide,

sanctus ac beatissimus papa caput universalis Ecclesiam Leo, per nos vicarios suos, sancta synodo consentiente, Petri apostoli præditus dignitate, qui Ecclesiam (c) fundamentum et petra fidei, cælestis regni janitor nuncupatur, episcopali eum dignitate nudavit, et ab omni sacerdotali opere fecit extorrem. Superest uti congregata venerabilis synodus canonica contra prædictum Dioscorum proferat justitia suadentesententiam.

B Τῷ πανευδοκιάτῳ, καὶ φιλανθρωποτάτῳ υἱῷ Μαρτυρῆ Δίων ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης.

Μεγάλῃ χάριτι ἠ ἐλεημοσύνη Θεοῦ πάσης τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐπολυπλασιάσθη χάρα· ὅποτε ἁγίας καὶ ἐνδοξοτάτης τῆς σῆς φιλανθρωπίας 1146 σπουδῆ διελθρωτάτῃ πλάνῃ ἐπεσεβόθη, ὥστε τὸν ἡμέτερον κάματον τάχιστα εἰς ἔργον ἐκθῆναι, ᾧ τινι τῷ Θεῷ ἰδουλεύων τῇ βασιλικῇ καὶ πίστει καὶ ἐξουσίᾳ ἐδοήθησεν. Εἰ γὰρ καὶ ἐν τῇ ἀρετῇ τοῦ ἁγίου Πνεύματος μεταβῆ τῶν διανομιῶν διὰ τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου ἐδικητέα ἦ εὐλαβία, τηλαυγεστέρα ὁμως ὤφθη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἡ ἰδία ἀποκατέστη καθαρότης. Ὁ πόλεμος τοίνυν, ὅνπερ ὁ τῆς ἡμετέρας εἰρήνης ἐχθρὸς ἐπέγειρεν, ἐπὶ τοσοῦτον εὐτυχῶς τῆς δεσποτικῆς δεξιᾷ μαχομένης καθάρθωται, ὥστε ἰδου τριαμβεῦντος τοῦ Χριστοῦ, μίαν πάντων τῶν ἱερῶν εἶναι τὴν νίκην· καὶ τοῦ φωτὸς ἐκλάμποντος τῆς ἀληθείας, μόνας τὰς τῆς σαρκείας πλάνας μετὰ τῶν ἰδίων διδασκάλων ἐκδηθῆναι ἡ ἀναστάσει εἰς βεβαίωσιν τῶν ἀρχῶν τῆς πίστεως πολλῇ ἀμεριμνία ἐπέλθῃ· καὶ γὰρ τινῶν ἀποστόλων ἐπὶ τῆς σωματικῆς τοῦ δεσπότητος Χριστοῦ ἀληθείας ἐμω-

quæ in Chalcedonensi consilio gesta est; et de Anatolio Constantinopolitano episcopo, qui in eodem concilio Alexandrinam et Antiochenam Ecclesias contra constituta per ambitum sibi voluit subjungere.

(g) In editionibus Leonis post Canisianam et ante Quesnellum hæc inscriptio legitur: Leo episcopus Romanæ et universalis Ecclesiam Marciano Augusto. Ex Græca autem versione sic: Per omnia gloriosissimo et clementissimo filio Marciano Leo archiepiscopus Romæ.

(h) Cod. Ratisp., et labor.... pervenit. Post pauca omittit vester, sicuti etiam omittitur in Vindebon. Hisp. et in versione Græca.

(i) Mss. codd. tres Quesn., dispensationes. (j) Ita Ratisp. et utriusque Vindebon. collect. 5 et Hisp., cum aliis nostris codd. et vulgatis ante Quesn., apud quem, perirent.

(k) Idem Ratisp., exciverant. Postea confectum est pro confectum est legitur in utraque Vindebon. atque in mss. collect. 24.

¹ Leg., ἐλεημοσύνης.² Locus quidem haud plane corruptus, sed Leonis textui non respondens.³ Leg., τριαμβεῦντος.⁴ Locus mutilus et male acceptus, quem sic corrigere possis: ὅς γὰρ ἐν τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου... ἐπέλθῃ, ὅτι τινῶν ἀποστόλων, etc.

quidam apostoli (a) de corporea Domini nostri Jesu Christi veritate dubitare, et visu atque contactu fixuras clavorum (b) et vulnus lanceæ perscrutando, ambiguitatem cunctis, dum ambigunt, abstulerunt: ita nunc quoque, dum aliquorum infidelitas confutatur, omnium hæsitantium corda (c) firmata sunt, et proficit universis ad illuminationem, quod quibusdam intulit cæcitatem. In quo opere digne et juste (d) exultat vestra clementia, quæ fideliter proprieque prospexit ut Orientalibus Ecclesiis diabolicæ insidiæ non nocerent; sed ad propitiandum Deum efficaciora (e) ubique offerrentur holocausta: quando per mediatorem Dei et hominum hominem Christum Jesum eadem confessio 1147 plebium, eadem sacerdotum, eadem esset et regum, (f) gloriosissime filii et clementissime Auguste.

CAP. II. — His autem, propter quæ tanta facta est congregatio sacerdotum, bono et optabili fine (g) compositis, mirore doleo quod pacem universalis Ecclesiæ dividit vinctu reformata, ambitionis rursus spiritus (h) inquietat. Quamvis enim necessarie sibi frater meus Anatolius consuluisse videatur ut ordinatorum suorum errorem deserens, in assensum catholicæ fidei salubri correctione transiret, custodire tamen debuit ut quod (i) vestro beneficio noscitur consecutus, nullius (j) cupiditatis pravitate turbaret. Nos enim vestræ fidei et interventionis habentes intuitum, cum secundum suæ consecrationis auctores, ejus initia titubarent, benigniores circa ipsum quam justiores esse volumus: quo perturbatione omnes, quæ operante diabolo fuerant excitatæ, adhibitis remediis leniremus: quæ illum modestum magis quam immoderatum facere debuerunt. Qui etiam si præcipuis meritis optimoque iudicio legitime fuisset ac solemniter ordinatus, contra reverentiam tamen canonum patrum, contra statuta Spiritus sancti, contra antiquitatis exempla, nullis posset suffragiis adjuvari. Apud Christianum et vere religiosum vereque orthodoxum principem loquor multum Anatolius episcopus proprio detrahit merito, si illicite crescere optat augmento.

1149 CAP. III. — Habeat, sicut optamus, Con-

(a) Sic omnes nostri codd. cum Sichardo, excepto Vat. 544 collect. 24, qui cum editis, *de corporis*.

(b) Vindebon. Hisp., *et vulnura perscrutando*. Vat. Hisp. et Isid., *et vulnera perscrutando*.

(c) Vat. Hisp. et Isid., *confirmatasunt*. Mox *proficit loco proficit* posuimus ex Ratisp. Vindebon. collect. 5 et Vat. collect. 41, cum magis cohæreat vocibus *nunc quoque*.

(d) Al., *exullet*; et mox loco *proprieque* alias legitur *pieque*.

(e) Quesnellus in prima editione cum Raynaudo, *usque offerrentur*. Emendationem secundæ editionis alii editi et nostri codices approbant.

(f) Quinque voces sequentes delent Vindebon. collect. 5, Ratisp. et mss. collect. 24 atque Sichardus-Grim. et Thuan. codd. habens tantum, *Gloriosissime imperator*. Græca versio: *Clementissime filii et imperator Auguste*.

(g) Al., *completis* in mss. collect. 41 et 21. Paulo post Ratisp. delet *divinitus*.

A βαλλόντων, καὶ τῆ ὄψει, καὶ τῆ ἀφ᾽ ἑοῦς τύπου τῶν ἤλων, καὶ τῆς λόγῃς τὸ τραῦμα διερευνησαμένων, ἢ ἀμφιβολία ἄσπασιν, ἐν ᾧ ἀμφέβαλλον, ἀσπρήθη· οὕτω καὶ νῦν ὁμοίως ἐν τῷ τῆν ἀπιστίαν τινῶν ἐλέγχῃσθαι, πάντων τῶν ἀμφιβαλλόντων αἱ καρδίαι ἐθεμελιώθησαν, καὶ ἐχρησιμώθη ἄσπασιν εἰς φωτισμὸν, ὅπερ τισὶν ἐπέφηγε τύφλωσιν. Ἐν ᾧ ἔργῳ ἀξίως καὶ δικαίως μεγαλαυχεῖ ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης, ἥτις πιστῶς καὶ κυρίως προνοήσεν, ὅπως τὰς ἀνατολικὰς ἐκκλησίας ἡ τοῦ διαβόλου ἐπιβουλὴ μὴ βλάβῃ, ἀλλ' εἰς τὸ ἐξελωσασθαι τὸν Θεὸν δεκτὰ πανταχοῦ προσενηχθῆεν ὁλοκαυτώματα· ὅποτε διὰ τοῦ μεσίου Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Ἰησοῦ Χριστοῦ 1148 ἡ αὐτῆ ἐξομολόγησις τῶν δόξμων, καὶ αὐτῆ τῶν ἱερῶν ἡ αὐτῆ τῶν βασιλέων, γαληνότητι οὐκ, καὶ αὐτοκράτορ ἀβουστα.

2 Τούτων δὲ ἡ εὐδοκία, ἡ τοσαύτη γεγένηται σύνδοσις, καλῶ καὶ εὐκταίῳ τέλει συντεθέντων, θαυμάζω καὶ πάσχω, ὅτι περ τὴν εἰρήνην τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τὴν θεοθεν τεθεμελιωμένην ἀμείδιανος πάλιν ἐπιχρησισ ταραττοῖ· εἰ καὶ τὰ μάλιστα γὰρ χρησίμως ἑαυτοῦ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς Ἀνατόλιος προνοηθέναι φαίνεται, ὥστε τῶν 3 αὐτῶν χειροτονησάντων τὴν πλάνην παραλιμπάνων, εἰς τὴν σύνεσιν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας σωτηριώδεις διορθώσει παρῆλθε, φυλάξει δὲ ὡμῶς ὄφειλεν, ἵνα ἐκεῖνο, οὐπερ 4 ὑμετέρα χάριτι φαίνεται, ἐπιτυχῶν, μηδεμιᾶς ἐπιθυμίας φασυλότητι ταραξεί· Ἡμεῖς γὰρ τῆς ὑμετέρας πιστεως, καὶ τῆς μεσιτείας ἔχοντες τὴν προσοχὴν, ὅποτε 5 καὶ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἰδίας χειροτονίας αἱ ἄρχαι αὐτοῦ ἔσκαζον, ἀγαθοὶ τε περὶ αὐτὸν, ἥπερ δικαιοὶ εἶναι ἐβουλήθημεν· ὅπως τὰς ταραχὰς ἀπάσας, αἵτινες ἐργαζομένου τοῦ διαβόλου ἐξηγέρθησαν, προσληφθεισῶν θεραπειῶν, καταπραῦνωμεν, ἅτινα αὐτὸν ἐπεικῆ μᾶλλον, ἥπερ ἄμετρον ποιῆσαι ὄφειλεν, ὅστις εἰ καὶ ἐξαιρέτοις τισὶ πράξεισι, καὶ καλλίστῃ κρίσει νομίμως ἦν, καὶ εἰωθότως χειροτονηθεὶς, κατὰ κανόνων ὡμῶς τῶν πατρικῶν, κατὰ τῶν τύπων τοῦ ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τῶν τῆς ἀρχαιότητος ὑποδειγμάτων, οὐδαμῶς ὄφειλε βοηθεῖσθαι, παρὰ χριστιανῶν, καὶ ἀληθῶς εὐλαβεῖ, καὶ ὀρθοδόξῳ βασιλεὶ φέγγομαι· πολὺ Ἀνατόλιος ὁ ἐργασίσκοπος τῆς ἰδίας ἀφαιρέται ἀξίας, εἰ παρανόμῳ αὐθεῖται προκοπῇ εὐχεται· ἐχέτω, καθὼς εὐχόμεθα. 1150 Κωνσταντινουπόλις τὴν ἰδίαν δόξαν, κακοποῦσῃς τῆς τοῦ Θεοῦ δεξιάς, πολυγρονιούσης ὡμ-

(h) Vulg. antiquiores, *inquietet*. Mox Vat. Hisp. et Isid. delent *sibi*.

(i) Editiones Leonis ante Quesn. cum Vat. Hisp. et Isid., *nostro*. Cæteri nostri codices cum aliis a Quesnello laudatis not. 2, *vestro*. Solum Ratisp. cod. habet, *vero beneficio*. Paulo post c. 3 dicitur: *Vestræ pietatis auxilio et mei favoris assensu episcopatum tantæ urbis obtinuit*.

(j) Al. *pravitatis cupiditate* in eisdem editionibus Leonis cum mss. collect. 24 atque exemplo Sichardi.

1 Locus hians, quem tu supple: *Αὐτῆ τε εἰς*
2 Locus corruptissimus, cui sic medearis: *Τούτων δὲ, δι' ἧ τοσαύτη, etc.*

3 Leg. *αὐτὸν*.

4 Primis curis ex mss. Vat., 1455 excipseramus ἡμετέρας, et notaveramus *Forle*, ὑμετέρας, ut cum Latina voce concordet. Hanc autem deinde lectionem textui inseruimus auctoritate ms. Oltob. 29.

5 Leg., *κατὰ τὴν, etc.*

stantinopolitana civitas gloriam suam, ac protegente A dextera Dei, diuturno clementiæ vestræ fruatur imperio. Alia tamen ratio est rerum sæcularium, alia divinarum; nec præter illam petram quam Dominus in fundamento (a) posuit (*Matth. xvi, 18*), stabilis erit ulla constructio. Propria perdit, qui indebita concupiscit. Satis sit prædicto quod vestræ pietatis auxillio, et mei favoris assensu, episcopatum tantæ urbis obtinuit. Non dedignetur regiam civitatem, quam (b) apostolicam non potest facere sedem; nec ullo speret modo quod per aliorum possit offensiones augeri.

(c) Privilegia enim Ecclesiarum, sanctorum Patrum canonibus instituta, et venerabilis Nicænæ synodi fixa decretis, nulla possunt improbitate convelli, nulla novitate (d) mutari. In quo opere, auxiliante Christo, fideliter exsequendo, necesse est me perseverantem exhibere famulatum: quoniam dispensatio mihi credita est, et ad meum tendit reatum, si paternarum regulæ sanctionum, quæ in synodo Nicæna, ad totius Ecclesiæ regimen Spiritu Dei instruente, sunt conditæ, me (quod absit) connivente, violentur; et major sit apud me unius fratris voluntas, quam universæ domus Domini communis utilitas.

CAP. IV. — Et ideo sciens gloriosam clementiam vestram ecclesiasticæ studere concordiæ, et **¶¶¶** his quæ pacifiæ congruunt unitati, piissimum præstare consensum, precor et sedula suggestionem vos obsecro, ut ausus improbos unitati Christianæ pacique contrarios ab omni pietatis vestræ abdicetis assensu et fratris mei Anatolii nocituram ipsi, si perstiterit, cupiditatem salubriter comprimatis: ne ea quæ vestræ gloriæ atque temporibus inimica sunt cupiens, major suis velit esse prioribus; liberumque illi sit quantis potuerit splendere virtutibus; quarum non aliter particeps erit, nisi charitate magis voluerit ornari quem ambitione distendi. Hanc autem improbi desiderii conceptionem numquam quidem debuit intra cordis sui recipere secretum; sed cum illi (e) fratres et coepiscopi mei, qui vice mea aderant, obviarent, ab illicito appetito exeorum (f) saltem salubri contradictione cessasset. Nam et vestræ pietatis apices, et ipsius scripta declarant, legatos sedis apostolicæ, sicut oportuit, contradictione justissima (g) resti-

(a) Adverbium *mire* inseruit Quesnellus: omnium nostrorum codicum et aliarum etiam editionum auctoritate delevimus. Similiter ex punximus adverbium *Sed* a Quesnello præpositum voci *Propria*, cum desideretur non solum in anterioribus editis, verum etiam in præstantioribus codd. Ratisp., utrisque Vindebon. collect. 5 et Hisp. in Vat. collect. 24, nec non in interpretatione Græca.

(b) Vide. not 3 Quesn.

(c) Hunc locum, sed aliquot verbis mutatum, citat Gratianus 25, q. 2, c. 2, et ante eum Anselmus lib. iv., 2, atque Deusdedit l. iii, c. 35, ut in mss. Vat. observavimus. Pro privilegiis quibuscumque, quæ non tam Ecclesiis quam monasteriis fuerunt concessa, generatim affertur; cum S. Leo de solis privilegiis ecclesiarum a Nicænis Patribus can. 6 decretis loquatur.

(d) Ita omnes nostri codd. et editi, excepto Quesn., apud quem *violari*.

τήρας, ἡ ἀπολαύσει βασιλείας· ἄλλος ἂν λόγος τῶν κοσμικῶν ἐστὶ πραγμάτων, καὶ ἄλλος τῶν θείων, καὶ μὴ παρ' ἐκείνην τὴν μέτρην, ἥτινα ὁ δεσπότης ἐν τῷ θεμιλίῳ τέθεικεν. Ἔστω ἰσχυρὸν ὄσον δὴ κατὰ κατασκευάσμα. Τὰ ἴδια ἀπολλοῦσιν, ὃ τῶν μὴ κεχρεωστημένων ἐπιδομῶν. Ἄρκεσει τῷ προλεχθέντι, ὅτι βοηθεία τῆς σὺς εὐσεβείας, καὶ σπουδῆς τῆς ἐμῆς συναίνεσεως τῆς τοσούτης πόλεως τὴν ἐπισκοπὴν κατέσχε, μὴ ἀπαξίωσθαι ἕνεκα βασιλείας πόλιν, ἥτινα ἀποστολικὸν θρόνον καθεῖμαι οὐ δύναται· ἄλλ' οὐδέτιν τρόπον ἐλπίσει, ἕνεκα διὰ τὴν προσκρούσαι ἑτέροις, δύναται αὐξηθῆναι. Τὰ γὰρ προέμια τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν τοῖς τῶν πατέρων κανόσι, καὶ τῆς σκεπτικῆς συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ τοῖς δόγμασι τετυπωμένα, ἐξ οὐδεμιᾶς δύναται ἀναιδείας παρασκευάσθαι· οὐτε μὴν οὐδεμιᾶ καινότητι ἐναλλάττεσθαι. Ἐν ἕκαστῳ ἔργῳ ἐπαμύνοντος τοῦ Χριστοῦ πιστῶς ἐκβεβαιωμένης, ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐπιμονὴν παρασχῆναι με σπουδῆς. Ἐπιδομήσει ὁ διοικητικῶς μοι ἐγχειρίσεται, καὶ εἰς ἐμὴν τείνει κατηγορίαν, εἰ τῶν πατρικῶν δογμάτων οἱ κανόνες, οἵτινες ἐν τῇ συνόδῳ τῇ ἐν Νικαίᾳ εἰς διοίκησιν πάσης τῆς ἐκκλησίας, πνεύματος Θεοῦ διδάσκοντος, τετυπωμένοι, ἐμοῦ, ἕνεκα ἀπίου, συνδουλόουτος, παρασκευάσθαι. Καὶ μείζων εἴη παρ' ἐμοὶ ἐνὸς ἀδελφοῦ γνώμη, ἥ παρὰ τῆς οἰκίας τοῦ δεσπότου ἢ κοινῆ λυστέλει. Καὶ διὰ τοῦτο γινώσκων τὴν ἐνδοξίαν σου γαληνότητι τῇ ἐκκλησιαστικῇ σπουδάζειν ὁμοίᾳ, **1152** καὶ τοῖς τῇ ἀφρονοσίῳ ἐνώσει ἀρμόζουσιν εὐσεβῆ παρασχῆναι ὁμόνοια, δόμοι, καὶ σπουδαιοτάτη αἰτήσῃ ὑμᾶς παρακαλῶ, ὅπως τὰς ἐγχειρήσεις τὰς ἀναιδείας, τὰς ἐναντίας τῇ ἐνώσει καὶ τῇ εἰρήνῃ τῶν Χριστιανῶν, ἀπὸ πάσης συναίνεσεως τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας ὁ ἀποκηρύξῃτε, καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ Ἀνατολίου τὴν ἐπιβλασθῆ ἑαυτῶν, εἰ ἐπιμόνοι ἐπιθυμίαν σωτηριωδῶς ἐπίσχῃτε, ἵνα μὴ τούτων, ἕνεκα τῇ ὑμετέρᾳ δόξῃ καὶ τοῖς χρόνοις ἐχθρὰ τυγχέτω, ἐπιθυμῶν, μελλῶν θελήσῃ εἶναι τῶν ἡδὴ ὄντων πρώτων, καὶ ἐπ' ἀδείας ἐκείνων εἶναι, ὅπως ἂν ἐθέλοι, ἐκλάμπῃν ἑρπυταῖς, ὄν οὐχ ἰστέρας κοινῶν ὁ ἐστίν, εἰ μὴ διαθέσει μᾶλλον ἐθέλοι κοσμεῖσθαι, ἥνεκα ἀμεινῶν ἐκταίνεσθαι. Ταύτην δὲ τὴν ἀναιδῆ ἐπιθυμίαν οὐδέποτε μὴ ὄφειλεν ἐν τῇ αὐτοῦ ἔχειν τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ὁπηνίκα αὐτῷ οἱ ἀδελφοί, καὶ συνεισπιστικοί ἐμοῦ, οἱ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπείτητοι, ἀντέστησαν, ἀπὸ τῆς παρανόμου τάλμης καὶ ἐκ τῆς αὐτῶν ὄφειλεν ἀργῆσαι ἀντιλογίας· καὶ γὰρ καὶ τῆς ὑμετέρας

(e) Vindebon. Hisp. addit *etiam*. Vat. Hisp. et Isid. addunt *charissimi*.

(f) Ratisp. delet *saltem*, et pro *salubri* habet *salutari*. Utrique codd. Vindebon. delent *salubri*. Vat. collect. 11 delet *saltem* et *salubri*.

(g) Vulgati inserunt *ei*: delevimus auctoritate mss. Ratisp. Vindebon. collect. 5, ac trium aliorum codd. cum Sichardo, nec non interpretationis Græcæ.

¹ Forte, ἀπολαύσει.

² Hæc particula γὰρ nihil hic facit ad rem: legendum potius, ἄλλος ὁμοῦ ὁ λόγος, etc.

³ Leg., ἐστίν.

⁴ Forte, ἀρκεσει.

⁵ Leg., οὐδέτιν τε τρόπον ἐλπίσει, ἕνεκα διὰ τοῦ, etc., vel. οὐδέ τινι τρόπῳ, etc.

⁶ Leg., διοικητικῶς.

⁷ Leg., συναίνεσιν.

⁸ Leg., ἀποκηρύξῃτε.

⁹ Forte, ἐστίν.

tisse : ut inexcusabiliter esset præsumptio quæ se nec A increpata (a) cohiberet.

CAP. V.—Undequia convenit fidei vestræ (b) vel gloriæ, ut sicut hæresis, Deo per vos agente, destructa est, ita etiam omnis ambitus retundatur ; agite, quod et Christianæ est probitatis et regis, ut prædictus episcopus pareat Patribus, consulat paci, neque sibi æstimet licuisse quod Antiochenæ Ecclesiæ 1153 sine ullo exemplo, contra instituta canonum episcopum ordinare præsumpsit ; quod (c) nos amore reparandæ fidei et pacis studio retractare cessavimus. Abstineat ergo ab ecclesiasticarum injuria regularum, et illicitos declinet excessus : ne se ab universali Ecclesia, dum inimica paci tentat, (d) abscidat. Quem opto magis irreprehensibiliter agentem diligere, quam in hac præsumptione, quæ illum ab omnibus B separare poterit, perdurare. Frater autem et coepiscopus meus Lucianus, cum filio meo Basilio diacono clementiæ vestræ ad me scripta portavit, omni devotione partes susceptæ legationis implevit ; (e) quia non est æstimandus negotio defuisse, quem potius causa deseruit. Data (f) undecimo kalendas Junii Herculanæ clarissimo consule.

κατὰ τῆ καθούσης τὴν ἐπιθεσίαν αὐτοῖς πρεσβείαν ἐκλήρωσεν, ὅς οὐκ ἂν λογισθεῖται ἀπολαϊφθεῖν τοῦ πραγματος, ὅτινα μᾶλλον ἢ ὑπέθεσις ἀπολλομένη. Ἐδόθη πρὸ ἑνδεκα Καλανῶν Ἰουλίαν ὑπατίας Ἐρкулάνου τοῦ λαμπροτέρου.

EPISTOLA (g) CV.

(h) AD PULCHERIAN AUGUSTAM
De ambitu Anatolii.

SYNOPSIS.—I. *Plenam esse fidei victoriam in qua superant tam qui ceciderunt quam qui steterunt.* — II. *Nihil valere posse contra canones Nicænos, qui soli firmantur paci sufficiunt.* — III. *Anatolio Flavianum exemplo esse debere : et per se ruere quod Nicænzæ synodo contrarium est.* — IV. *Ut ipsa Anatolium a proposito revocet hortatur.*

LEO EPISCOPUS PULCHERIZ Augustæ.

CAP. I.—Sanctis et Deo placitis clementiæ vestræ studiis defensam contra hæreticos catholicam fidem, et (i) universæ Ecclesiæ redditam pacem, inefabiliter cum vestra pietata gaudemus : gratias agentes (j) misericordii et omnipotenti Deo, quod exceptis his qui magis dilexerunt tenebras quam lucem (Joan. III, 19), neminem passus est evangelica veritate fraudari : ut abstersa erroris caligine, in omnium cordi-

(a) Duo Vat. collect. 21 cohercet.

(b) Particulam *vel* a Quesnello expunctam, ex omnibus nostris codicibus atque Sichardo revocavimus. D Ex Græco, et gloriæ.

(c) Addidimus nos ex iisdem codicibus et Græco textu.

(d) Al., *abscedat.*

(e) Ratisp. cod. qui non æstimandus est negotio defuisse, quem causa deseruit. Vat. Hisp. et Isid., quem novimus negotio non defuisse, quem potius causa deseruit.

(f) Solus Vindebon. collect. 5 habet XII kal. Junii.

(g) Alias 79. Quæ autem antea 105 erat, nunc 134. Scripta 22 Maii an. 452.

(h) Reperitur in mss. collect. 12, 18, 19 et 24, ac in exemplari Sichardi.

(i) Cod. Ratisp., *universali.*

(j) Editi ante Quesn. cum mss. collect. 12 et 24,

εὐσεβείας αἱ συλλαβαί, καὶ τὰ αὐτοῦ γράμματα σημαίνα, τοὺς πρεσβευτὰς τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας, καθῶς ἔχρην, δικαιοτάτῃ ἀντιρρήσει ἀντιθεθῆκέναι, ὥστε μὴ παραιτησὶν ἔχειν τὴν ἐπιχειρήσιν, ἥτις ἐαυτὴν οὐδὲ ἐκτυπωθεῖσα ἐπέσχευ. Ὅθεν ἐπειδὴ ἀρμόζει τῇ ἡμετέρῃ πίστει καὶ δόξῃ, ἵνα καθ' ὃν τρόπον αἱ αἰρέσεις δι' ὑμῶν, τοῦ Θεοῦ πράττοντος¹ οὕτω καὶ πᾶσα ἀμειψίαν ἐκκοπήν ἔσπερ καὶ τῆς Χριστιανῶν ἐστὶν εὐδοκίμησεως, καὶ τῆς βασιλικῆς. Καὶ ὁ προλεχθεὶς ἐπίσκοπος² φειδέσθε τέρων προνοήσει τῆς εἰρήνης, καὶ μὴ ἐξείναι ἐαυτῶ πάντα ἀπολαμβανίτω. Ἐπειδὴ περ τῇ Ἀντιοχείῳ ἐκκλησίᾳ ἄνευ τινός 1154 ὑποδείγματος παρὰ τοὺς κανόνας ἐπίσκοπον χειροτονήσαι ἐτόλμησεν ἔσπερ ἡμεῖς ἔρωτι τοῦ ἀνανεωθῆναι τὴν πίστιν, καὶ σπουδῇ τῆς εἰρήνης ἀναψηλαφῆσαι³ ἡρητῆσαμιν. Ἀποσχίσθε τοίνυν ἀπὸ τῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων ὕβρεως, καὶ τὰς παρανόμους ἐκκληνάτω παραβάσεις· ἵνα μὴ ἐαυτὸν ἀπὸ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἕως οὗ ἔχθρα τῇ εἰρήνῃ ἐπιχειρεῖ, ἀποσχίσθη· ὅτινα εὐχομην μᾶλλον ἀδιαβλήτωσ, πράττοντα φιλεῖν, ἤπερ ταύτη προσκαρτερεῖν τῇ τόλμᾳ, ἥτις αὐτὸν δύναται ἀπὸ πάντων^ν χωρῖσσαι. Ὁ ἀδελφός δι' ὃ ἐμὸς, καὶ συνεπίσκοπος Λουκιανός, ὅς μετὰ τοῦ ἐμοῦ τέκνου Βασιλείου τοῦ διακόνου τῆ· ὑμετέρας γαληνότητος γράμματα πρὸς ἐμὲ ἐβάστατε.

bus purissimum lumen oriretur, (k) nec de infirmis quorumdam animis tenebrosus ille exsultaret inimicus, quem non solum hi qui illæsi steterunt, sed etiam (l) hi quos fecerat mutare, superaverunt : ut, errore abolito, per totum 1155 mundum fides vera C regnaret, et omnis lingua confiteretur, (m) quoniam Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris (Philip. II, 11). Confirmato autem in unitate Evangelii universo orbe terrarum, et (n) in eundem sensum directis cordibus omnium sacerdotum, optimum fuerat, supra illa, propter quæ sancta est synodus congregata, et quæ secundum pietatis vestræ studium probabili sunt sine conclusa, nihil quod tanto bono contrarium esset, inferri, nec per occasionem episcopalis concilii (o) id importune appeti, quod non licuit concupisci.

CAP. II. — Frater enim et coepiscopus meus Anatolius parum considerans quanto pietatis vestræ be-

misericordiæ omnipotentis Dei.

(k) Cod. Venetus collect. 12, *ne de infirmis. Ratisp., nec de infirmitatis (forte, infirmitatis) quorumdam animis.*

(l) Adjecimus hi ex ms. Ratisponensi.

(m) Idem Ratisp., *quia Dominus Jesus in gloria.*

(n) Sic melius ex eodem Ratisp. Quesnellus, *in eodem sensu Cæteræ editionis, cui in eodem spiritu sensus.*

(o) Ita cum Grimanico nostri codd. Ratisp et Ven. collect. 12. Alias, *id in commune.*

¹ Deest hicaliquid, puta ἡφάνισται, aut quid simile.

² Locus plane corruptus, cui ut aliquam sanitatem afferas, legere debes φειδέσθε τῶν πατέρων, προνοήσῃ τῆς εἰρήνης. Neque mireris si vertit interpres, φειδέσθε τῶν πατέρων ; namque pro *pareat Patribus*, quod in textu est, legit, ut putamus, *pareat Patribus*

³ Forte, ἡρητῆσαμιν.

neſcio et mei favoris assensu Constantinopolitanæ Ecclesiæ sacerdotium fuerit consecutus, non tam de adeptis gavisus, quam de immodicis appetendis supra mensuram sui honoris accensus est; credens huic tam intemperanti cupiditati posse prodesse quod ei quorundam consensum (a) suum præbuisse dicitur extorta subscriptio; cum tamen destruendis mox conatibus, contraditio fratrum et coepiscoporum meorum (b) vice mea agentium fideliter et laudabiliter obviaret. Quoniam contra statuta paternorum canonum, quæ ante longissimæ ætatis annos in urbe Nicæna spiritualibus sunt fundata decretis, nihil cuique (c) audere conceditur: ita ut si quis diversum aliquid decernere velit, se potius minuat quam illa corrumpat. Quæ si, ut oportet, a cunctis pontificibus intermerata serventur, per universas Ecclesias tranquilla erit pax et firma concordia: nullæ (d) de mensura honorum dissensiones, nullæ de ordinationibus lites, nullæ de privilegiis ambiguitates, nulla erunt (e) de alieni usurpatione certamina; (f) sed æquo jure charitatis, rationabilis et morum et officiorum ordo servabitur; et illo vere 1156 erit magnus, qui fuerit totius ambitionis alienus dicente Domino: *Quicumque voluerit inter vos major fieri, sit vester minister; et quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester servus: sicut Filius hominis non venit ministrari, sed ministrare* (Matth. xx, 26; Marc. x, 43). Et tamen hæc illis tunc insinuabantur qui de pusillo volebant crescere, et de infimis ad summa transire. Constantinopolitanæ vero (g) præsul Ecclesiæ, quid amplius quam assecutus est concupiscit? aut quid illi satisfaciet si tantæ urbis magnificentia et claritudo non sufficit? Superbum nimis est et immoderatum ultra proprios terminos tendere, et antiquitate calcata alienum jus velle præripere, (h) atque ut unius crescat dignitas, tot metropolitanorum impugnare primatus, quietisque provinciis, et olim sanctæ synodi Nicænæ moderatione dispositis, bellum novæ perturbationis infer-

(a) Vox suam a Quesnello addita nostris etiam codd. confirmatur. Apud Sichardum, *prodesse quorundam consensum, quem ei præbuisse dicitur*.

(b) Sic Ratisp. cum Quesn., ante quem legebatur, *vicem meam*. Mox obviari in Ratisp.

(c) Vulgati ante Quesn., *addere*.

(d) Idem vulgati cum mss. collect. 24, *de mensuris harum*. Quesnelli lectionem nostri codd. Ratisp. et Ven. approbant.

(e) In iisdem vulg., *de aliena*. Omnes nostri codd. et Sichardus Quesnelli emendationem confirmant.

(f) Editi ante Quesn. cum Sichardo: *sed ea quæ jure charitatis rationabilis est, et morum et officiorum servabitur unanimis*. Cod. Victor. a Quesn. in notis allegatus, et unus noster Fesulanus eandem lectionem præferunt, omissa tantum ultima voce, *unanimis*. Idem est in Vat. Regiæ 439 collect. 24, qui solum in fine habet, *et officiorum mensura servabitur*. Secuti sumus lectionem præstantiorum codd. Grim. collect. 18 et Ratisp. collect. 19, et Vat. ac Venet. collect. 12, quam lectionem satis bonam atque perspicuam haud scimus cur Quesnellus deseruerit, ut hanc aliam ex universis variantibus proprio, ut videtur, Marte compactam supponeret: *Sed is qui jure charitatis rationabilis est, et morum et officiorum ordo servabitur*.

(g) Vulgati ante Quesn. præsul Ecclesiæ (quia am-

re: atque ut venerabilium Patrum decreta solvantur, quorundam episcoporum proferre consensum, cui tot annorum series negavit effectum. Nam sexagesimus fere annus hujus (i) conniventiae esse jactatur, quæ se prædictus episcopus æstimat adjuvari, frustra cupiens id sibi prodesse quod etiam si quisquam ausus est velle, nullus tamen potuit obtinere.

CAP. III. — Agnoscat cui successerit viro, et repulso omni spiritu elationis, (j) Flaviani fidem, Flaviani modestiam, Flaviani humilitatem, quæ illum usque ad confessoris gloriam proxevit, imitetur. Cujus si velit splendere virtutibus, laudabilis erit, et in omni loco plurimum dilectionis acquirat, non ambiendo humana, sed promerendo divina. (k) Hæc autem observantia meum quoque illi animum spondeo copulandum, et apostolicæ sedis dilectionem, quam Constantinopolitanæ Ecclesiæ semper impendit, nulla mutabilitate violandam. Quia si interdum 1157 immoderati præsules aliquas incidunt culpas. Ecclesiarum tamen Christi (l) integritas perseverat. Consensiones vero episcoporum, sanctorum canonum apud Nicæam conditorum regulis repugnantes, unita nobiscum vestra fidei pietate in irritum mittimus, et per auctoritatem beati Petri apostoli, generali prorsus definitione (m) cassamus, in omnibus ecclesiasticis causis his legibus obsequentes quas (n) ad pacificam observantiam omnium sacerdotum, per trecentos decem et octo antistites Spiritus sanctus instituit: ita ut etiam si multo plures (o) aliud quam illi statuere decernant, in nulla reverentia sit habendum, quidquid fuerit a prædictorum constitutione diversum.

1158 CAP. IV. — Prolixitatem itaque epistolæ meæ, qua necesse habui explicare quid sentiam, rogo ut per fratrem et coepiscopum meum Lucianum, quid quantum in ipso est sollicitudinem susceptæ legationis est fideliter exsecutus, et per filium meum Basilium quam asserutus est concupiscit? quid illi, etc. Sichardus, præsul Ecclesiæ (quoniam amplius), et reliqua, ut in iisdem vulgatis. Nostri codices Quesnelli emendationem approbant.

(h) Ratisp. et hic paulo post, *utque*.

(i) Vulg. antiquiores cum Sichardo *jactantur*.

(j) Voces *Flaviani fidem* optimus Ratisp. adjiciendis suggestit.

(k) Sic cum Quesnello mss. Grim., Ratisp. et Venet. Antiqui vulg. Leonis cum Sichardo: *Hæc autem observantia eum quoque illi animum spondeo copulandum, et apostolicæ sedis dilectionem, quam Constantinopolitanæ Ecclesiæ semper impendimus, nulla mobilitate violandam*. Idem est in ms. cod. Vat. collect. 24, qui solum pro eum habet *meum*. Vulg. Concilior.: *Hæc autem observantia uniuscujusque illi animum spondeo*, etc., ut in iisdem Leonis editionibus.

(l) Edit., *integra gratia*. Ex Ratisponensi optimam lectionem inseruimus.

(m) Vide nostras observationes in not. 2 Quesn. Mox in editis ante Quesn. deerat vox *causis*, quam etiam in nostris mss. invenimus. In Ratisp. deerat *his*.

(n) Ita Ratisp. et Grim. Alias, *ad pacificationem omnium sacerdotum*. Cod. Venet. collect. 12, *ad pacem omnium sacerdotum*.

(o) Vulgati ante Quesn. alii quam illi statuere decernerent, vel (ut in ms. Veneto) *decernere voluerint*.

silium diaconem pietas vestra dignanter accipia. Et quæ ipsi profuturæ sint continete : ut gloria clementiæ vestræ, sicut magnificatur de fide reparata, ita prædicetur de ambitione compressa. Data undecimo Kalendas Junii, Herculano viro clarissimo consule.

EPISTOLA (b) CVI.

(c) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CP.

increpat de ambitu.

(d) SYNOPSIS. — I. Anatolii fidem esse laudandam, cupiditatem damnandam. — II. Nicæni concilii prærogativa, quam Anatolii ambitus petiit. — III. Chalcedonensi synodo in solo negotio fidei convocata eum abuti. — IV. Nunquam se in præjudicium Nicæni concilii illicitis ausibus consensurum. — V. Canones synodi CP. ad sedem Romanam numquam missos, Anatolio male patrocinari. — VI. Satius esse ut cupiditatem deponat, chartitatem sectetur.

(e) LEO EPISCOPUS ANATOLIO EPISCOPO.

CAP. I. — Manifestato, sicut optavimus, per gratiam Dei lumine (f) evangelicæ veritatis, et ab universalis Ecclesiæ perniciosissimi erroris nocte depulsa, ineffabiliter gaudemus **1159** in Domino quod creditæ nobis dispensationis labor ad desideratum pervenit effectum, sicut etiam epistolæ tuæ textus eloquitur; ut, secundum apostolicam doctrinam, *idipsum dicamus omnes, et non sint in nobis schismata: simus autem perfecti in eodem sensu et in eadem (g) scientia (I Cor. i. 10)*. In cujus operis devotione gratulamur dilectionem tuam esse consortem : ut et corrigendis tua prædesset industria, et (h) ab omni te deviantium participatione purgares. Decessore enim tuo beatæ memoriæ Flaviano, propter defensionem catholicæ veritatis ejecto, non immerito credebatur quod ordinatores tui, contra sanctorum canonum constituta, viderentur sui similem consecrassent. Sed affuit misericordia Dei, in hoc (f) te dirigens atque confirmans, ut malis principiis bene uteris; et non te iudicio hominum, sed Dei propectum benignitate monstres : quod vere ita accipiendum est, si hanc divini muneris gratiam alia offensione non perdas. (j) Virum enim catholicum, et præcipue Domini sacerdotem, sicut nullo errore implicari, ita nulla oportet cupiditate (k) corrumpi. Dicente quippe Scriptura sancta : *Post concupiscentias tuas (l) non eas, et a voluntate tua*

(a) Vox mihi a Quesnello inserta legitur etiam in Ratisp.

(b) Alias 80. Quæ autem antea 106 erat, nunc 135. Scripta 22 Maii an. 452.

(c) Exstat in mss. collect. 5 Hisp., Isid. 41, 42, 16 et 48 usque ad 24, nec non in Vallicellano 48 tit. 398, ac in exemplari Sichardi. Græcam præterea versionem invenimus in ms. Vat. Græco 1455, ex quo illam nunc primum in lucem proferimus. Leo his litteris respondet Anatolii epist. 101. In memorato ms. Vallicellano hic titulus præfigitur : *Epistola S. Leonis papæ ad Anatolium, qui S. Flaviano CP. episcopo in exilium destinato (addendum fuerat et in itinere mortuo) in loco ejus ordinatus est.*

(d) In tabula collect. 5, cap. 91, hæc synopsis legitur : *Ad Anatolium episcopum CP. de ejus ambitu ob-jurgatio, et de Alexandrinæ et Antiochenæ sedis antiquitus honore prælato.* In collectione Hispanica sic : *Ubi in primis eundem episcopum de fide in Chalcedonensi concilio laudat; deinde arguit quod contra Nicænam synodum Alexandrinam atque Antiochenam Ecclesiæ sibi subdere voluisset.*

(e) Ex Græco : *Dilectissimo fratri Anatolio archiepiscopo CP. Leo archiepiscopus Romæ.*

(f) Vindebon. collect. 5, et Vallice II ignorant evan-

τῶ ἀγαπητῶ ἀδελφῶ Ἀνατολίῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως Ἀείων ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης.

Φανερωθέντος, ὡς ἠυχόμεθα, διὰ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος, τοῦ φωτός, ¹ καὶ τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας, καὶ ἀπὸ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τοῦ σκότους τῆς ὀλιθωτάτης πλάνης ἐκδιωχθέντος, **1160** ἀρράστως χαίρομεν ἐν τῷ Δεσπότῃ, ὅτι τῆς πιστευθείσης ἡμῖν διοικήσεως ὁ κάματος εἰς τὸ πεποθημένον ἔργον ἐτέθη, καθὼς καὶ τῆς σῆς ἐπιστολῆς ὁ τύπος σημαίνει· ὥστε κατὰ τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν τὸ αὐτὸ λεχθῆναι παρὰ πάντων, καὶ μὴ εἶναι ἐν ἡμῖν σχίσματα, εἴημεν δὲ τέλειοι ἐν τῷ αὐτῷ νῶ, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ εἰδήσει. Οὗτινος κατορθώματος χαίρομεν τὴν σὴν ἀγάπην εἶναι συνεργόν· ὥστε καὶ τοῖς ὀφειλοῦσι διορθωθῆναι τὴν σὴν λυσιτελήσει σπουδῆν, καὶ ἀπὸ πάσης τῶν πλανωμένων κοινωνίας καθαρῶσθαι σε. Τοῦ γὰρ προηγησαμένου σε τοῦ τῆς μακαρίας μνήμης Φλαυιανοῦ διὰ τὴν ἐκδίχησιν τῆς καθολικῆς πίστεως ἐκδιηθέντος, οὐκ ἀδίκως ἐπιστεύετο, ὅτι περ ὡς ἐαυτοὶ τὸν δμοιον ἐφαίνοντο ² σε χειροτονήσαντες. Ἄλλ' ἔβρασαν ἡ τοῦ Θεοῦ ἐπιθεσίονη, εἰς τοῦτό σε φέρουσα καὶ βεβαιούσα, ὡς ἐν ταῖς μὲν κακαῖς ἀρχαῖς καλῶς χρῆσασθαι, καὶ μὴ ἀνθρώπων κρίσει, ἀλλὰ Θεοῦ ἀγαθότητι χειροτονηθῆναι ὀφείλεις· περ ἀληθῶς οὕτως ἐστὶ δεκτέον, εἰ ταύτην τῆς θείας δωρεῆς τὴν χάριν ἐτέρῃ μὴ ἀπολείπειας προσκρούσει· τὸν γὰρ καθολικὸν ἄνδρα, καὶ μάλιστα τὸν τοῦ Δεσπότου ἱερέα, ὥσπερ οὐδεμιᾷ πλάνῃ προσπλέκεσθαι, οὕτως οὔτε τι ἐπιθυμία φθείρεσθαι· χεῖρ. ³ Βωῶσης τῆς θείας γραφῆς. Τῆς

gelicæ.

(g) Ita cum Quesn. Vindebon. collect. 5. Vallicell. et mss. collect. 21 cum Græca versione. Alii codices cum anterioribus editis, *sententia*.

(h) Sic melius Vindebon. collect. 5, Ratisp. et mss. collect. 24 et 24 cum antiquis editis et Sichardo, quibus concinitiam interpretatio Græca. Quesnellus, *ad omnium*. Mox post vocem *participatione* antiquæ editiones et Sichardus addunt, *et, factione*. Delent quinque codd. Quesnelli et undecim nostri, nec non Græca versio.

(i) Vallicell. omittit *te*. Barb. 3386 collect. 16 et Vat. collect. 14, pro *dirigens* habent *diligens*.

(j) Dist. 47, *Virum catholicum* c. 6.

(k) Ita ex mss. Vindebon. collect. 5, Ratisp., Vallicell. et Barb. collect. 16. Alias in vulg., *violari*.

(l) Cod. Barb. collect. 16 et Vat. collect. 24, *ne eas*. Mox in mss. Vindebon., Hisp., Ratisp., Vallicell. et duobus collect. 21 cum editis ante Quesn., *avertere pro vetare*, ab eo inductum ex quatuor suis codd., quibus alii sex nostri cum Sichardo suffragantur.

¹ Hæc conjunctio abundat.

² Abundat ὡς; deinde lege, *εαυτῶν*.

³ Hoc pronomen superfluit, proindeque delendum.

⁴ Forte, βωῶσης γὰρ, aut βωῶσης ἡλιαδῆ.

vetare (Eccli. xviii, 30): multis mundi hujus illecebris, multis vanitatibus resistendum est, ut veræ continentiæ obtineatur integritas: cujus prima est labes superbia, initium transgressionis, et origo peccati. Quoniam mens potentiæ avida nec abstinere novit vetitis, nec gaudere concessis; dum inordinato pravoque **1161** progressu, impunitarum transgressionum angentur excessus, et crebrescunt culpæ, quæ toleratæ sunt studio fidei reparandæ et amore concordiæ.

CAP. II. — Post illa itaque ordinationis tuæ (a) non inculcata principia, post consecrationem Antiocheni episcopi, quam tibi contra canonicam regulam (b) vindicasti, doleo etiam in hoc dilectionem tuam esse prolapsam, ut sacratissimas Nicænorum canonum constitutiones conareris infringere; tamquam opportune se tibi hoc tempus obtulerit, (c) quo secundi honoris privilegium sedes Alexandrina perdidit, et Antiochena Ecclesia proprietatem tertiæ dignitatis amisit: ut his locis juri tuo subditis, omnes metropolitani episcopi proprio honore priventur. Quibus inauditis et umquam ante tentatis ita (d) præveniris, excessibus, ut sanctam synodum, ad extinguendam solum hæresim, et ad confirmationem fidei catholicæ studio Christianissimi principis congregatam, in occasionem ambitus trahas, et ut conniventiam suam tibi (e) dedat, impellas: tamquam refutari nequeat quod illicite voluerit multitudo, et illa Nicænorum canonum per Spiritum (f) vere sanctum **1163** ordinata conditio in aliqua cuiquam sit parte solubilis. Nullas sibi met de multiplicatione congregationis synodalia concilia blandiantur, neque trecentis illis decem atque octo episcopis quantumlibet copiosior numerus sacerdotum vel comparare se audeat, vel præferre; cum tanto divitis privilegio Nicæna sit synodus consecrata, ut sive per pauciores, sive per plures ecclesiastica judicia celebrentur, omni penitus auctoritate sit vacuum, quidquid ab illorum fuerit constitutione diversum.

CAP. III. — Nimis ergo hæc improba, nimis sunt prava, quæ sacratissimis canonibus inveniuntur esse contraria. In totius Ecclesiæ perturbationem superba hæc tendit elatio, quæ ita abuti voluit concilio syno-

(a) Principia non inculcata dicuntur ob ordinatorem Dioscorum, qui S. Flavianum deposuerat et Eutychem receperat. Vide plura apud Quesn. not. 1.

(b) Anatolius scilicet ordinaverat Maximum in Antiochena sede, quæ cum ad Constantinopolitanum episcopum non pertineret, ordinatio ejusmodi canonicæ regulæ adversabatur. Regulæ autem canonicæ nomine sive intelligantur canones Nicæni, qui sua quibusvis provinciis privilegia servari jubent, sive alii quicumque canones, aut consuetudo Ecclesiarum de qua Quesnellus nota 2, parum refert. Paulo post loco prolapsam Vindebon. collect. 5 et Vallicell., *progressam*. Dein idem Vallicell., *conaris*, forte, *coneris*.

(c) Vindebon. Hisp., *cum secundum honoris privilegium*. Vat. Hisp. et alius Vat. collect 11, *quo suum honoris privilegium*. Vat. Isid., *quo suum secundi honoris privilegium*.

(d) Ratisp., *prævenires*. Mss. Vat. Hisp. et Isid., Græca versione suffragante, *prævenisti*.

Editi Leonis et Sichelardus cum mss. collect. 5 et

ἐπιθυμίας τὰς σὰς ἀπὸ τῆς σῆς προαιρέσεως κώλυε, τοῖς πολλοῖς τοῦτου τοῦ κόσμου δολίαισιν, καὶ τῇ πολλῇ ματαιότητι ἀντιθῆναι χρῆ· ὥστε τῆς ἀληθοῦς ἐγκρατείας τὴν καθαρότητα κατασχεθῆναι, ἥστινος πρῶτός ἐστιν ἄλλοθροσ ὑπεροψία, ἀρχὴ τῆς μεταβάσεως, καὶ ἀρχιγονία τῶν ἀμαρτημάτων. **1162** Ἐπειδὴ δὲ ἐπιθυμητικῆς δυναστείας τυγγανουσα οὔτε ἀποσχέσθαι ἐγνώσ τῶν κεικωλόμενων, οὔτε χαιρειν τοῖς συγκεχωρημένοις, ἢ τῇ ἀκολούθῳ καὶ φαύλῃ προκοπῇ τῶν ἀτιμωρήτων παραβάσεων αὐξοῦνται αἱ ὁδοί, καὶ συγγυλῶσιν αἱ ἀμαρτίας αἰτινες ἐβαστάχθησαν ἐρωτι τοῦ ἀνανεωσθῆναι τὴν πίστιν καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Μετ' ἐκείνα τοῖσιν τὰ ἐπὶ τῇ σῇ χειροτονίᾳ ἡμαρτημέμα προσίμια, μετὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀντιοχείας ἐπισκόπου, ἦντινα ἐαυτῷ παρὰ τοὺς κανονικοὺς θεσμοὺς ἐξεδίχασας, πάσχω, καὶ εἰς τοῦτο τὴν σὴν ἀγάπην ἐξολισθῆσαι, ὥστε τὰς θείας διατυπώσεις τῶν ἐν Νικαίᾳ κανόνων ἐπιχειρεῖν σε παραλύειν· καθάπερ ἐπιτηδέου σοι προσεγεθέντος καιροῦ, ἢ ὅπως τῆς δευτέρας τιμῆς τὸ προσίμιον ὁ ἀλεξανδρέων θρόνος, καὶ ἡ ἀντιοχείων ἐκκλησία τὴν κυριότητα τῆς τρίτης ἢ ἀπολάσει ἄξια· ὥστε τοῦτον τῶν τόπων τῷ σῷ δικαίῳ ἀπαχθέντων πάντας τοὺς μητροπολίτας ἐπισκόπους τῆς ἰδίας τιμῆς στερηθῆναι· ἄτινα μῆτε ἀκουσθέντα, μῆτε ἐπιχειρηθέντα ποτὲ οὕτω προσέλαβες τῇ παραβάσει, ὥστε τὴν ἀγίαν σύνοδον τὴν εἰς τὸ ἀποσέσσαι μόνον τὴν ἀρεσιν, καὶ βεδιῶσαι τὴν καθολικὴν πίστιν σπουδῇ τοῦ χριστιανικωτάτου βασιλείως συναθροισθῆσαν εἰς ἀφορμὴν ἀμειλίγης ἐλκυσθῆναι παρὰ σοῦ, καὶ εἰς συνδύασαι σοι ἀναγκασθῆναι καθάπερ οὐ δυναμένου ἀνατραπῆναι τοῦ παρανόμου δόξαντος πολλοῖς· ἀλλὰ κῆκεῖν ἡ τῶν ἐν Νικαίᾳ κανονισθέντων κανόνων διὰ τοῦ ἀγίου **1164** ἀληθῶς Πνεύματος διατύπωσης ἐν τινι μέρει τισὶν εἰη ἀναλυτέα· μηδὲ μῶς ἐαυτῷ ἐκ τοῦ συνηγμένου πλήθους συνοδικῶν συνδερῖον ἀπατήσῃ, μῆτε τῶν τριακοσίων δεκαοκτῶ ἐπισκόπων ὅσος ὀῆποτε ἀριθμὸς ἱερέων ἢ συγκρίναι ἐαυτὸν ἢ τολμήσοι; ἢ προκρίναι· ὅποτε τοσαύτῃ Θεοῦ χάριτι ἢ ἐν Νικαίᾳ σύνοδος συνηθροισθῆ, ὥστε εἴτε δι' ἐλασσόνων, εἴτε διὰ πλείονων ἐκκλησιαστικῶν συγκροτηθῆ δικαστήρια, πάσης στερεῖσθαι αὐθεντίας πᾶν ὅτι ἀν τυπωθῆ τῇ ἐκείνων διατυπώσει ἐναντιούμενον. Ἄγαν τοῖσιν ἀναιδῆ, ἄγα, φρυλῆ τυγγάναι τὰ τοῖς θείοις κανόσιν ἐναντιούμενα· εἰς τάραχον πάσης ἐκκλησίας ἢ παροῦσα ταίει ὑπεροψία, ἥτις οὕτως ἀποχρήσασθαι ἠθέλησε τῇ συνδῳ.

D 24 det. Prætilimus lectionem vulgatam Concilior. quæ est in Ratisp., in utrisque Hisp., in Vat. Isid. et in mss. collect. 11 ac 21. Paulo ante pro conniventiam in Ratisp. et Grim. aliisque nonnullis codd. *conniventiam*; Vallicell. et apud Facundum, *cohibentiam* Paulo post duo mss. Vat. collect. 21, *voluit* pro *voluerit*.

(f) Vat. collect. 11, omittit *vere*. Post pauca pro cuiquam editi antiqui cum quinque nostris codd. habent *umquam*. At potiores libri utrique Vindebon., Vallicell., Ratisp., Grim. et mss. collect. 24, cum Quesnello et Sichelardo *cuiquam*. Dein pro *solubilis* utrique Hisp. Vat., Isid. et Barb. *resolubilis*.

¹ Hanc particulam, utpote redundantem, dele; deinde supple ἢ, aut quid hujusmodi.

² Deest hic aliquid, aut δταν, aut quid simile.

³ Forte, ὡπερ.

⁴ Forte, ἀπολέσει.

⁵ Leg., ἐαυτό.

⁶ Forte, τολμήσῃ.

dali, ut fratres in fidei tantummodo (a) negotio convocatos, et (b) definitione ejus causæ, quæ erat curanda, perfunctos, ad consentiendum sibi, aut depravando traduceret, aut terrendo compelleret. Inde enim fratres nostri ab apostolica sede directi, qui vice mea synodo præsidebant, probabiliter atque constanter illicitis (c) ausibus obstiterunt, aperte reclamantes, ne contra instituta Nicæni concilii, præsumptio reprobæ novitatis assurgeret. Nec potest de eorum contradictione dubitari, de quibus in epistola tua etiam ipse conquereris, quod conatibus tuis volenter obviare. In quo quidem multum illis mihi hæc scribendo commendas, sed temetipsum, quod eis parere nolueris, dum illicita moliris, accusas, superflue non concedenda (d) appetens et insalubriter tibi contraria concupiscens, quæ nullum umquam poterunt nostrum obtinere **1165** consensum. Absitenim a conscientia mea ut tam prava cupiditas meis studiis adjuvetur, ac non potius et meo et omnium qui non alta sapiunt, sed humilibus consentiunt, opere subruatur.

CAP. IV. — Sancti illi et venerabiles Patres, qui in urbe Nicæna, sacrilego Ario cum sua impietate damnato, mansuras usque in finem mundi leges ecclesiasticorum canonum condiderunt, et apud nos et in toto orbe terrarum in suis constitutionibus vivunt; et si quid (e) usquam aliter quam illi statuere præsumitur, sine cunctatione cassatur; ut (f) quæ ad perpetuam utilitatem generaliter instituta sunt, nulla commutatione variantur; nec ad privatum trahantur commodum, quæ ad bonum sunt commune præfixa: et manentibus terminis, quos constituerunt Patres, (g) nemo in jus tendat alienum; sed intra fines proprias atque legitimos, prout quis valuerit in latitudine se charitatis exercent; cujus satis uberes fructus Constantinopolitanus potest antistes acquirere, si magis humilitatis virtute nitatur, quam si spiritus ambitionis (h) inflatur.

CAP. V. — *Noli frater, altum sapere, sed time* (Rom. XI, 20), et Christianorum principum piissimas aures improbis petitionibus inquietare desiste, quibus certum habeo modestia te magis quam elatione placitum. Persuasioni enim tuæ in nullo penitus suffragatur quorundam episcoporum ante sexaginta

ὥστε τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς τῆς πίστεως ἕνεκα μόνῃς συγκαληθέντας, πληρώσαντάς τε ἄπερ τούτου ἕνεκα τοῦ μέρους φροντισθῆναι ὠφείλει, εἰς τὸ συναίνεσαι ¹ ἐκ τῆς τῆ ἀπάτη ὑπάγειν, ἢ φόβῳ συναλλάσαι. Ἐνεῦθεν γὰρ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ἡμέτεροι παρά τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου ἀποσταλέντες, οἵτινες ἐν τῇ συνόδῳ ἑποστολήρου ἐμοί, εὐδοκίμως, καὶ γενναίως τοῖς παρανόμοις τοιμήμασι ἀντέστησαν, φανερώς βοῶντες, μὴ τις κατὰ τῶν ἐν Νικαίᾳ κανόνων ἐπιχειρήσῃ ἀναιδῆς ἐξανασταίῃ· ἀλλ' οὐδὲ ἀμφιβάλλεται ἀντιβῆναι αὐτοὺς, οἷσσι καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἑαυτοῦ γράμμασι μέμψῃ, ὅτι διὰ ταῖς αἰῶς ἐπιχειρήσειν ἠθέλησαν ἀντιβῆναι. Καὶ ἐμοὶ μὲν οὖν πάνυ αὐτοὺς ταῦτα γράφων παρατίθῃ· αὐτοῦ δὲ, ὅτι περ αὐτοῖς πειθαρχῆσαι οὐκ ἠθέσχου παράνομα ἐπιχειροῦν, κατηγορεῖς, περιττῶς τὰ ἀσυγχώρητα ἀρπάζων, ² ἀθέσμως ἐπιθυμῶν ἐκείνων, ἅτινα οὐδεμιᾷ ἀπάτῃ δυνήσονται ἡμετέραν ἔχειν ³ σύνεσιν.

1166 Ἀπέστω γὰρ τῆς ἡμετέρας συνειδήσεως, ὥστε τὴν οὕτως φαύλην ἐπιθυμίαν ἐμαῖς σπουδαῖς βοηθηθῆναι, καὶ οὐχὶ μᾶλλον καὶ ἐμοῦ, καὶ πάντων τῶν ⁴ μεγάλα φρονούντων, ἀλλὰ ταπεινῶν, σπουδῆ καταχωσθῆναι. Οἱ ἅγιοι ἐκείνοι, καὶ σεπτοὶ πατέρες, οἵτινες ἐν τῇ Νικαίων πόλει τοῦ ἱεροσύλου Ἀρείου μετὰ τῆς ἰδίας δυσσεβείας κατακριθέντος νόμου διακωνίζοντες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἔθεντο κανόνων, καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ ταῖς ἰδίαις διατάξεσι ζῶσι, καὶ εἰ τι ποτὲ ἄλλως, ἤπερ αὐτοὶ ἐτύπωσαν, ἐπιχειρηθῆναι, ἄνευ ἀμφιβολίας καταργεῖται, ⁵ καὶ ὅπως μηδεμιᾷ ἐναλλατῆ παραδαθῆναι τὰ εἰς διηγεσθῆναι ⁶ χρησιμώτατα γενικῶς τυπωθέντα· μήτε εἰς ἰδικὸν ἀκωσθῆναι δίκαιον, ἅτινα εἰς κοινὴν λυσιτέλειαν τετύπωται· μενόντων τε τῶν ὄρων, οὓς ἐπήξαντο οἱ πατέρες, μηδαμὴ κατὰ δικαίου ἀλλοτρίου ἔθου· ἀλλ' ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ νομίμων ὄρων, καθὼς ἂν ἕκαστος ἰσχύσῃ, εἰς πλάτος ἀγάπης ἑαυτὸν ἐγκυμνάσει, ἥς τινας εὐθαλείς καρποὺς ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπος δύναται πορρίσασθαι, εἰ μᾶλλον τῆς ταπεινοφροσύνης ἀρετῆ σπουδάσει, ἤπερ τῷ τῆς ἀμβιτιόνοσ πνεύματι φουσηθῆναι. Μὴ βούλου δὲ, ἀδελφὲ, ὑπέρογκα φρονεῖν, ἀλλ' εὐλαβοῦ, καὶ τὰς τῶν χριστιανῶν βασιλείων εὐσεβεῖς ἀκοὰς ἀναιδέσιν αἰτήσεσιν παρενοχλεῖν ἀπόσχου, οἷσσι δὲ ὁμολογουμένως ἐπίσταμεν ἐπιεικῆ σε μᾶλλον ἢ ὑπεροφίᾳ ἀρέσονται· τῆ γὰρ γνώμῃ τῆ σῆ κατ' οὐδὲν συμβάλλεται ἢ παρά τινων ἐπισκόπων πρὸ ἐξήκοντα, ὡς φῆς, ἑναυτῶν γένομένη συγγραφῇ, καὶ οὐδέποτε παρὰ τῶν προηγησάμενων

D omittunt tibi.

(e) Alias, *umquam*.

(f) 25 qu. 1. *Quæ ad perpetuam*.

(g) Vat. collect. 24, *Nemo invadat alienum*. Apud Sichardum et Merlinum similiter; solum pro *nemo* habent *non*. Vat. Hisp., *nemo damnat alienum*. In Vat. Isid. utraque lectio jungitur sic: *Nemo in jus tendat, atque damnat alienum*.

(h) Vindebon. Hisp. *impletur*. Emendatum in Vat. Hisp. ac Isid., *impleatur*.

¹ Leg., *ἐκ τῆς*.

² Leg., *καὶ ἀθέσμως*.

³ Leg., *συναίνεσιν*.

⁴ Supple *οὐ*.

⁵ Hæc conjunctio superfluit, ideoque eliminanda.

⁶ Leg., *χρησιμώτητα*.

(a) Vat. collect. 24 et Sichardus, *negotium*.

(b) Cod. Grim. apud Quesn. not. 3, *definitione ejus causæ curanda perfunctos*. Apud Helagium in epistola ad Heliam et alios Istriæ episcopos. *Definitionis ejus causa quæ erat curanda pertractos*. Omnes nostri de rem et septem variarum collectionum codices vulgata lectionem præferunt, quam etiam Quesnellus in aliis suis codicibus reperit. Hic locus in Sichardo exemplo omittitur. Mox Vindebon. Hisp. *delet sibi*.

(c) Ratisp. omittit *ausibus*. Et paulo postidem codex cum mss. Vindebon. collect. 5 et Vallicell. habet, *contra statuta Nicæna*. Mss. collect. 24 cum Sichardo, *contra instituta Nicæna*. Vindebon. Hisp., *contra instituta Nicæne*, corrupte pro *Nicæna*; quæ forte veior lectio.

(d) Cod. Grim., *appetis, et insalubre contraria concupiscis*. Sex nostri codd. cum Græco textu similiter

(ut (a) jactas) annos facta conscriptio (b) numquam a prædecessoribus tuis ad apostolicæ sedis **1167** transmissa notitiam, cui ab initio nisi caducæ, dumque collapsæ sera nunc et inutilia subjicere (c) fulcimenta voluisti, eliciendo a fratribus speciem consensionis, quam tibi in suam injuriam verecundia fatigata præberet. Memento quid Dominus ei qui unum de pusillis (d) scandalizaverit comminetur (*Matth. xviii, 6; Marc. ix, 41*), et sapienter intellige quale sit Dei judicium subiturus, qui tot Ecclesiis, tot sacerdotibus scandalum inferre non metuit. Fateor enim ita me dilectione universæ fraternitatis obstringi, ut nemini prorsus in his quæ contra se postulat assentiar, possisque evidenter agnoscere me dilectioni tuæ benevolo animo contraire, ut saniore consilio ab universalis te Ecclesiæ perturbatione contineas. Non convellantur provincialium jura (e) primatum, nec privilegiis antiquitus institutis metropolitani fraudentur antistites. Nihil Alexandrinæ sedi ejus, quam per sanctum Marcum evangelistam beati Petri discipulum meruit, pereat dignitatis; nec Dioscoro impietatis suæ pertinacia corruente, splendor tantæ Ecclesiæ tenebris obscuretur alienis. Antiochena quoque Ecclesia in qua primum prædicante beato apostolo Petro, (f) Christianum nomen exortum est, in paternæ constitutionis ordine perseveret, et in gradu tertio collocata numquam (g) se fiat inferior. Aliud enim sunt sedes, **1169** aliud præsidentes; et magnus unicuique honor est integritas sua. Quæ cum in quibuscumque locis propria ornamenta non perdat, quanto magis in Constantinopolitanæ urbis magnificentia potest esse gloriosa, si per observantiam tuam, (h) et defensionem paterni canones, et exemplum probitatis multi habeant sacerdotes?

(a) Anatolius in epist. 401, cap. 4, per sexaginta, inquit, et septuaginta annos. Verius Lucentius apostolicæ sedis legatus act. 16 concil. Chalcedon, octoginta annos recensuit: *Accedit ad cumulum*, inquit, *quod trecentorum decem et octo constitutionibus postpositis, centum quinquaginta, qui in synodis canonicis non habentur, mentionem tantum fecissent* oscurantur, quæ dicuntur ante octoginta prope annos constituta fuisse.

(b) Mira in hoc textu codicum varietas. Ratisp., nec unquam a prædecessoribus tuis ad apostolicæ sedis missa notitia. Vindebon. Hisp., nec unquam quoniam a prædecessoribus tuis ad apostolicam sede transmissa notitia. Vat. Hisp., et Isid., nec unquam jam (pro quoniam)... ad apostolicam sedem transmissa notitia. Cod. Grim. corrupte apud Quesn. not. 4, cum quam a prædecessoribus, etc. Thuan. unus, cum quando a prædecessoribus, tuis audieris ad apostolicam dudumque sedem. Duo alii Thuanei ultima verba sic efferunt, ad apostolicam sedem transmissa notitia. Videbon. collect. 5, ne cum quando a prædecessoribus, etc., ut in textu. Duo collect. 21, cum quadam a prædecessoribus tuis ad apostolicam sedem transmissa notitia. Sequentia tamen contextus verba editam lectionem aliis codicibus, præsertim Vallicellano et Græca versione, approbatam confirmant: *Caduca enim, dudumque collapsa conscriptio*, Constantinopolitanorum Patrum pro sede CP. decretum intelligitur, quod quidem Romanæ sedi ante hoc tempus ignotum fuisse alibi ostendimus.

(c) Utrique Hisp., Merlin. et Sichardus cum antiquis Leonis editionibus, *fomenta*. Post pauca pro tibi, Vat. Hisp. et Isid. cum Ratisp., *sibi*.

(d) Vindebon. Hisp. addit *illis*.

σε, εις γινώσιν του ἀποστολικου θρόνου περιφθεϊσα, ἤτις τὴν **1168** ἀρχὴν ἀνυποστάτῳ καὶ διλοθηρῶ τυγαυοῦσῃ βραδείῳ νῦν καὶ ἀχρίστως ὑποβαλεῖν ἡδουλήθησθε σταθρίματα, παρὰ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν σχῆμα συναινέσεως, ἤτις τινά σοι εἰς ἴσῃν ὑβρίν τὴν ἰσχυλθεῖσαν αἰδῶ παρασχηκεῖναι ἰγνώσκει· Μνήσθητι τί ὁ Δεσπότης τῶ ἐνα τῶν μικρῶν τούτων σκανδαλίζοντι ἀπειλεῖ, καὶ συνετώσ νόησον ἑποῖον εἴη τοῦ Θεοῦ δικαστήριον ὑπεμειλευσόμενος ὁ τοσαύταις ἐκκλησιαίς, τοσοῦτοις ἱερεῦσι σκάνδαλον ἐμβαλεῖν μὴ φοβηθεῖς. Ὁμολογῶ γὰρ ἑμαυτὸν οὕτως τῇ ἀγάπῃ πάσης τῆς ἀδελφότητος συνίχεσθαι, ὥστε μηδενὶ πάντῃ αὐτῶν ἐν τούτοις, ἄπερ καθ' ἑαυτῶν αἰτούσι, συντίθεσθαι. Δυνήσῃ δὲ σαφέστερα γινώσκει ἐμὲ τῇ σῇ ἀγάπῃ καλοταλεῖ ψυχῇ ἀντιβαίνειν, ὅπως ἂν ὑγιᾶ λογισμῶ ἀπὸ πάσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταραχῆς σταυτὸν ἐπίσκοπος· μὴ παρασπαθεῖ τῶν ἐπαρχιωτῶν τὰ δίκαια· μήτε τῶν ἀρχῆθεν τετυπωμένων προνομίων οἱ μητροπολίται ἀποστερηθεῖν ἐπίσκοποι ἠμῶν καὶ Ἀλεξανδρίων θρόνου τῆς τιμῆς, ἧς τινος διὰ τοῦ ἀγίου Μάρκου τοῦ εὐαγγελιστοῦ τοῦ μαθητοῦ τοῦ ἀγίου Πέτρου ἤξιώθη, παραδόληται· μήτε διὰ Διόσκορον διὰ τὴν ἰταμότητα τῆς ἰδίας δυσσεβείας παρόντα, τὸ φῶς τῆς τοσαύτης Ἐκκλησιας σκότερ ἄλλοτριῶ ἀμαυρωθεῖν καὶ ἡ Ἀντιοχίων ὁμοίως Ἐκκλησία, ἐν ἣ τὸ πρῶτον διδάσκοντος τοῦ μακαριωτάτου ἀποστόλου Πέτρου τὸ ὅ τῷ Χριστοῦ ὄνομα ἤρξατο, ἐν τῇ τῶν πατέρων διατυπώσει παραμένειν, καὶ ἐν τῇ τρίτῳ βαθμῶ ἰδρυθεῖσα μήποτε ἑαυτοῖς γένηται **1170** ἐλάσσων· ἄλλο γὰρ ἐστὶ θρόνος, καὶ ἄλλο προκαθεδρία, καὶ μεγάλη ἐκάστου τιμὴ ἐστὶν ἡ ἰδία καθαρότης, ἧς ἐπότε ἐν οἷσι δῆποις τόποις τὸν ἴδιον τόπον οὐκ ἀπόλλυσι, πόσῳ μᾶλλον ἐν τῇ Κωνσταντινουπολιτῶν πόλει ἐπίδοξο; δύναται εἶναι ἡ μεγαλειότης· ἡ δὲ διὰ τῆς σῆς παραφυλακῆς, καὶ ἐκδικήσεως οἷτε πατρικοί κανόνες, καὶ πολλοὶ ἱερεῖς ὑπόδειγμα ἔχομεν

(e) Sic omnes codices, excepto Sichardiano, in quo *primatum*.

(f) Vindebon. collect. 5 et Vallicell., *Christianorum*, forte melius. Respicitur illud Actorum cap. xi, ἡ 28., ut *cognominarentur primum Antiochiæ discipuli Christiani*; ubi tamen id non Petro, sed Paulo ac Barnabæ prædicantibus tribuitur. Idem vero S. pontifex mentem suam satis explicavit serm. 82. c. 5, ubi de Petro, qui Antiochenam sedem instituit, *Jam Antiochenam, inquit Ecclesiam, ubi primum Christiani nominis dignitas est orta, fundaveras*.

(g) Vat. Hisp. et Isid. delent *se*. Mox Ratisp., *infirmior pro inferior*.

(h) Cod. Grim. apud Quesn. not. 6, et mss. collect. 24, cum editis Concil., et *defensionem paterni canonis exemplum probitatis multi habeant sacerdotes*. Præstatimus aliorum codicum et editorum lectionem, qua

¹ Leg., ἦν, vel, σφῆν.

² Leg., σκυλθεῖσαν.

³ Forte, γινώσκειται.

⁴ Leg., μηδέ τι τοῦ, etc.

⁵ Forte, τῶν Χριστιανῶν.

⁶ Leg., ἑαυτῆς.

⁷ Hæc quidem ab interprete, sed minus bene. Vide Leonis textum.

⁸ Et hoc perperam; vertere debuerat, ἐν τῇ Κωνσταντινουπολιτῶν πόλει, μεγαλειότητι ἐπίδοξο; δύναται εἶναι.

⁹ Leg., εἰ.

¹⁰ Forte, ἔχομεν.

CAp. VI. — Hæc tibi scribens, frater, in Domino A hortor ac moneo ut, deposito ambitionis desiderio spiritu potius fervens charitatis, ejusque virtutibus, secundum doctrinam apostolicam, proficienter ornaris. Est enim *patiens et benigna, et non æmulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non querit quæ sua sunt* (I Cor. XIII, 4). Unde si charitas non querit propria, quantum peccat, qui concupiscit aliena? A quibus volo ut te prorsus abstineas, memorque sis ejus sententiae quæ dicit: *Tene (a) quod habes, ne alius accipiat coronam tuam* (Apoc. III, 11). Nam si inconcessa quæsieris, ipse (b) te tuo opere atque iudicio universalis Ecclesiæ pace privabis. Frater autem et coepiscopus noster Lucianus, et filius noster Basilius diaconus, quantum in ipsis fuit, studiose his (c) quæ injunxeras affuere; sed actioni eorum justitia negavit effectum. Data (d) undecimo kalendas Junii, Herculano viro clarissimo consule.

1171 EPISTOLA (e) CVII.

AD JULIANUM COENSEM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — I. Nicæni concilii auctoritas quanti faciendæ sit. — II. Julianum arguit quod Anatolio CP. javeat. — III. Contra universalis Ecclesiæ statum, sine reatu utriusque ipsorum, nec sibi licere quidquam concedere, nec ei obtinere.

LEO papa JULIANO Coensi episcopo.

(g) Cum frequentibus experimentis probaverit dilectio tua quam constanti fixoque proposito (h) sanctorum Nicænorum canonum statuta custodiam, dissolvi omnes ecclesiasticas regulas æstimans, si quidquam ex illa sacrosancta Patrum constitutione violetur, miror talia te per fratrem et coepiscopum nostrum Lucianum 1172 dirigere scripta potuisse, quibus in tantum pro appetitu novæ (i) transgressionis intervenis, ut tibi putes aliquid speciale præstandum, si his (j) quæ illicite concupiscuntur annuero. Quantum libet autem te affectione complectar, nullo tamen modo poteris obtinere ut me in excidium ecclesiastici

significari videtur per Anatolii observantiam fore ut et paterni canones id, est Nicæni defensionem, et multi sacerdotes prohibitæ exemplum habeant. Græca etiam interpretatio paterni canones exhibet.

(a) Mss. collect. 24 et Sichardus, quod tenes.

(b) Idem codd. delent te. Et dein, privaberis.

(c) Vindebon. Hisp. cum quinque aliis codd. et antiquiores editiones, quæ eis injunxeras.

(d) Solus cod. Vindebon. collect. 5, xi kal., ut similiter solus eamdem diem signavit in epist. 104.

(e) Alias 81. Quæ autem antea 107 erat, nunc 136. D Scripta 22 Maii an. 452.

(f) Gerardus Vossius in calce operum S. Gregorii Thaumaturgi Moguntia an. 1604, primus hanc epistolam edidit et ms. libro cardinalis Sirleti, quem ex aliarum epistolarum exinde editarum complexu colligimus fuisse codicem collect. 23, qualis est Vat. Ottob. 297. Quesnellus eamdem invenit in Grimamico; nos præter laudatum Vaticanum etiam in Ratisponensi.

(g) Quesnellus hanc integram et veram lectionem ex ms. Grimamico eruit, eamque nos pariter in Ratisponensi ac in Vat. Ottob. reperimus. Anterioribus vero editionibus post Vossium, omissis quatuor primis vocibus, et duabus aliis non ignorat insertis, sic inchoabant: *Dilectio tua non ignorat quam constanti, etc.* Cod. ta-

Α αγαπότης· ταῦτά σοι γράφω, ἀδελφε, ἐν τῷ Δεσπότην ἡμῶν προτροπέμενος. Καὶ ὀπομιμνήσκω, ὅπως ἀρέμενος τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀμβιτιόνης, πνεύματι μᾶλλον ζέεις διαθήσεως, καὶ ταῖς ἀρεταῖς ταύτης κατὰ τὴν διδασκαλίαν τὴν ἀποστολικὴν λυσitelῶς κοσμηθείς· ἐστὶν ἀνεξικακός, καὶ καλοβολῆς, καὶ οὐκ ἐριστικῆς, οὐδὲ πράττει μάντην, οὐδὲ ὀγκοῦται, οὐδὲ ἀμβιτιονεύει οὐδὲ ζητεῖ, ἀπερ' ἐαυτῆς ἰδίᾳ ἐστίν. Ὅθεν ἡ ἀγάπη οὐ ζητεῖ τὰ ἴδια, πόσον ἀμαρτάνει ὁ ἐπιθυμῶν τῶν ἀλλοτριῶν; ὡν ὅλων πάντη ἵνα ἀποσχῆς, καὶ ἔχῃς κατὰ νοῦν ταύτην τὴν γνώμην, ἥτις προαγορεύει. Κάτεχε ἀπερ' ἔχεις, μὴ ἄλλος δέξεται τὸν σὸν στέφανον. Καὶ γὰρ εἰ μὴ τὰ συγκεχωρημένα ζητήσεις, αὐτὸς αἰαυτὸν γῆ σὴ ἔργω, καὶ τῇ σῇ κρίσει τῆς εἰρήνης πάσης τῆς ἐκκλησίας ἀποστερήσεις. Ὁ ἀδελφός καὶ συνεπίσκοπος ἡμῶν Λουκιανός, καὶ ὁ ἐμὸς υἱὸς ὁ διάκονος Βασίλειος, ὅσον τὸ κατ' αὐτοὺς, σπουδαιότατα τὰ ἐγγχειρισθέντα διήνυσαν, ἀλλὰ τῇ πράξει αὐτῶν τὸ ἔργον τὸ δίκαιον ἤρνησατο. Ἐδόθη πρὸ ἑνδεκα καλανδῶν Ἰουνίου ἡπαταίας· Ἐρκουλάνου τοῦ λαμπροτάτου.

status, vel suadendo impellas vel, supplicando a tra ducas. Frater enim et coepiscopus noster Anatolius, si divina beneficia et mei favoris assensum sperienter intelligit, satis illi(k) sufficit obtinuisse quod summus antistes de honore episcopatus sui gratias Deo referat, et se ab illicitorum cupiditate contineat; et quicumque illum specialiter diligit, tali eum debent confirmare consilio; ut imposibilia omnino non querat, et sibi talia concupiscendo non nocent: quia (l) nullis apud me patrociniis ita poterit adjuvari, ut hic quæ postulat, calcata Patrum constitutione, consentiam. Rescribens itaque ad epistolas tuas, pro ea qua diligo affectione, te moneo ut major apud te sit universalis Ecclesiæ status, saluberrima olim et vera ordinatione munitus, quam (m) ut in cujusquam gratiam ea a me velis postulare, quæ sine reatu utriusque nostrum, nec mihi concedere, nec tibi liceat obtinere. Dat. xi kalend. Junias, Herculano viro clarissimo consule.

men Vossii Ottoboniano similis veram lectionem prætulisse credimus. Sed cum ille legisset quem pro cum, quatuor primas voces titulo adiecit sic: *Leo papa Juliano episcopo, quem frequentibus experimentis probaverat*; et inchoans epistolam a verbis *Dilectio tua*, ut sensum perficeret addidit *non ignorat*. Posteriores autem editores deleverunt tituli verba, quem frequentibus experimentis probaverat.

(h) Ratisp., sanctorum.

(i) Editi antiqui ex cod. Sirleti. *litterarum gressionis*, in textu, et in margine, Al., *transgressionis*, quam lectionem Quesnellus ex Grimman. inseruit, et nos cum Ratispon. retinimus. Vat. Ottob. lectionem codicis Sirleti præfert, adeo hic ejusdem collectionis fuit.

(j) In iisdem editionibus antiquis, qui illicite concupiscunt. Grim., Ratisp. et Vat. Ottob. ut in textu; et solum duæ voces in cod. Vat. Ottob. simili ms. card. Sirleti abbreviatæ q et concupiscunt errandi occasionem dedisse videntur.

(k) Vulg. antiqui, suffecerit. Vat. Ottob., sufficeret.

(l) Cod. Sirleti et Vat. Ottob. cum antiquis editis, nullus.

(m) Ratisp. omittit ut et a me; addit autem ea, quam vocem inserendam credidimus.

¹ Leg., et.

² Lege potius, τὰ μὴ.

1173 EPISTOLA (a) CVIII.

(h) AD THEODORUM FOROJULIENSEM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — I. *Unumquemque episcopum ad metropolitanum in dubiis recurrere debere.* — II. *Duplex esse peccati remedium; et quis reconciliationis ordo esse debeat.* — III. *Pœnitentem, qui ante reconciliationem decedit, reconciliari post mortem non posse.* — IV. *Nemini in extremis posito et reconciliationem petenti eam esse denegandam.* — V. *Quam periculose in finem pœnitentia reservatur. Nemini per signa poscenti negandam esse, observatis circa apostatus canonicis regulis.* — VI. *Ut cum metropolitano responsa ad consultationem communicet.*

(d) LEO EPISCOPUS THEODORO FOROJULIENSI EPISCOPO.

CAP. I. — Sollicitudinis quidem tuæ (e) hic ordo esse debuerat, ut cum metropolitano tuo primitus (f) de eo quod quærendum esse videbatur conferres, ac si id quod ignorabat dilectio tua (g) etiam ipse nesciret, instrui vos pariter (h) posceretis: quia in causis quæ ad generale observantium pertinent (i) omnium Domini sacerdotum, nihil sine primatibus oportet inquiri. 1174 (j) Sed ut quoquomodo instruat ambiguitas consulenti, quid de pœnitentium statu ecclesiastica habeat regula non tacebo.

CAP. II. — (k) Multiplex misericordia Dei ita lapsibus subvenit humanis, ut non solum per baptismi gratiam sed etiam per pœnitentiæ medicinam spes vitæ reparetur æternæ, (l) ut qui regenerationis dona violassent, proprio se iudicio condemnantes, ad remissionem criminum pervenirent: sic divinæ (m) bonitatis præsiidiis ordinatis, ut indulgentia Dei nisi supplicationibus sacerdotum nequeat obtineri. Mediator enim Dei et hominum homo Christus Jesus hanc præpositis

(a) Alias 83. Quæ autem antea 108 erat, nunc 137. Scripta 11 Junii an. 432.

(b) Est hæc epistola in ms. collect. 5 et 8. Hisp. Isid., et bis in Vat. 3791 collect. 11, item in codd. collect. 42 et 20 usque ad 24. Præterea in duobus peculiaribus mss. Vat. 1343 et Vat. Reg. 612. In mss. antiquæ collect. 8 nec non in ms. Ottobon. 297 collect. 23 hic titulus legitur: *S. Leonis papæ de pœnitentia ad Theodorum episcopum Galliensem de civitate Foro-Julienſi.*

(c) In tabula collect. 5 cap. 70: *Constitutio ad Theodorum episcopum Foro-Julienſem super pœnitentiæ statu.* In collect. Hisp.: *Ut his qui in exitu sunt pœnitentia et communio non negetur.*

(d) In mss. collect. 8, *Leo papa Theodoro episcopo Gallo Foro-Julienſi* Vat. 5845 ejusdem collectionis addit salutem. In ms. Vindebon. collect. 5, *Dilectissimo fratri Theodoro episcopo Foro-Julienſi Leo episcopus.*

(e) Vat. Hisp. et Isid., *iste ordo.* Editi ante Quesn. cum Vat. collect. 11, *is ordo.*

(f) Duo mss. collect. 21 omittunt de eo. Alias, de hoc. (g) Utrique Hisp. cum Vat. Isid. delent etiam. Vallicell. an. 5 collect. 8, *etiam ipse diceret se nescire.*

(h) Quesnellus, *posceritis.* Ex sex nostris mss. veterem lectionem, quam contextus exigit, revocavimus.

(i) Voces omnium Domini sacerdotum omittunt tres Quesnelli codices, et utrique nostri Hisp. cum aliis quatuor mss. Paulo post, *sine primatē suo* in quatuor mss. collect. 8; forte melius.

(j) Vat. collect. 11 utroque diversæ licet originis exemplo: *Sed quomodo instruat ambiguitas consulenti, vel quid.* etc. *Sed quoquomodo est in utrisque Hisp. et in Vat. Isid.*

(k) De Pœnit. dist. 1, *Multiplex*, c. 49.

A Ecclesiæ tradidit potestatem, ut et contentibus (n) actionem pœnitentiæ darent, et eosdem salubris satisfactione purgatos, ad communionem sacramentorum per januam reconciliationis admitterent. Cui utique operi (o) incessabiliter ipse Salvator intervenit, nec umquam ab his abest quæ ministris suis exsequenda commisit, dicens: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi* (Matth. xxviii, 20): ut siquid per servitutem nostram bono ordine et (p) gratulando impletur effecto, non ambigamus per Spiritum sanctum fuisse donatum.

CAP. III. — Si autem aliquis eorum pro quibus Domino supplicamus, quocumque interceptus obstaculo, a munere indulgentiæ præsentis (q) exciderit, et priusquam ad constituta remedia perveniat, temporalem vitam humana conditione finierit, quod manens in corpore (r) non recepit, consequi exutus carne non poterit. Nec necesse est nos eorum qui sic obierint merita actusque discutere, cum Dominus Deus noster, cujus 1175 iudicia nequeunt comprehendi, quod (s) sacerdotale ministerium implere non potuit, suæ justitiæ reservaverit: ita potestatem suam timere volens, ut hic (t) terror omnibus prosit, et quod quibusdam tepidis aut negligentibus accidit, nemo non metuat. Multum enim utile ab necessarium est ut peccatorum reatus ante ultimum diem sacerdotali supplicatione solvatur.

CAP. IV. — (u) His autem qui in tempore necessitatis et in periculi urgentis instantia præsidium pœnitentiæ et mox reconciliationis implorant, nec satisfactio interdicenda est, nec reconciliatio deneganda:

(l) Vindebon. collect. 5, Vat. Hisp. et Vercell. collect. 8 cum Merlino collect. 12, *et qui. Mox. domum* in Vat. collect. 11 et in editis ante Quesn.

(m) Vat. Hisp. et Isid. cum tribus aliis mss., *voluntatis.*

(n) Iidem quinque codices, *pœnitentiæ sanctionem darent.* Id derivare videtur ex arbitraria emendatione lectionis mendosæ Vindebon. Hisp., *agitationem pro actionem.* Mox, *et eadem salubri sanctificatione* in duobus mss. Vat. collect. 21.

(o) *Vox incessabiliter* in Vindebon. collect. 5 desideratur. Sirmondus in marg.: *Al., incessanter.* Post pauca, cum in Vindebon. Hisp., desint, *quæ ministris suis exsequenda commisit dicens*, in Vat. Hisp. et Isid. ac tribus aliis inde proficiscentibus, ut sensus perscreretur, scriptum fuit: *Nec umquam ab iis abest, quibus ait: Ecce vobiscum*, etc.

(p) Utrique codd. Hisp. Vat. Isid. cum tribus aliis mss. et Sirmondus in margine, *grato impletur affectu;* et mox in iisdem codd. ante verbum *fuisse* additur *nobis.*

(q) Alias, *excesserit* in iisdem mss. excepto Vindebon. Hisp. Dein, *perveniret* in utrisque Vindebon. et in aliis ex collect. Hisp. profectis.

(r) Antiquiores vulg. cum Vat. collect. 11 primo loco, *non receperit.*

(s) Quinque codd., *sacerdotum;* et in quatuor ex his, *implere ministerium non sinit;* in Vindebon. Hisp., *non sinebit.*

(t) Quesnellus cum nostro Vindebon. Hisp., *error.* Veterem lectionem ex novem nostris codd. collect. 5, 8, 11, 21 ac Vat. Hisp. et Isid., *revocavimus.*

(u) De Pœnit. dist. 1, *Multiplex*, cap. 49; et 26, qui 6, *His qui tempore*, c. 40.

quia misericordiæ Dei nec mensuras possumus ponere, nec tempora definire, apud quem nullas patitur veniæ moras (a) vera conversio, dicente Spiritu Dei per prophetam: *Cum conversus ingemueris, tunc salvus eris* (Isai xxx, 15 sec. LXX). Et alibi: *Dic tu iniquitates tuas prior, ut justificeris* (Isai. XLIII, 26, sec. LXX). Et iterum: *Quia apud Dominum misericordia est, et copiosa apud eum redemptio* (Ps. cxxix, 7). In dispensandis itaque Dei donis non debemus esse difficiles, nec accusantium se lacrymas gemitusque negligere, cum ipsam (b) pœnitendi affectionem ex Dei credamus inspiratione conceptam, dicente Apostolo: *Ne forte det illis Deus pœnitentiam, ut resipiscant a diaboli laqueis, a quo (c) captivi tenentur ad ipsius voluntatem* (II Tim. II 25, 26).

CAP. V. — Unde oportet unumquemque (a) Christianum conscientiæ suæ habere iudicium, ne **1176** converti ad Deum de die in diem differat, nec satisfactionis sibi tempus in fine vitæ suæ constituat: (e) qua periculose hac se conditione fragilitas et ignorantia humana concludit, ut ad paucarum horarum se reservet incertum; et cum possit pleniore satisfactione indulgentiam promereri, illius temporis angustias eligat, (f) quo vix inveniat spatium vel confessio pœnitentiæ, vel reconciliatio sacerdotis. (g) Verum ut dixi, etiam talium necessitati ita auxiliandum est, (h) ut et actio illis pœnitentiæ, et communionis gratia, si eam, etiam amisso vocis officio, per indicia integri sensus postulant, non negetur. At si (i) aliqua vi

(a) Vindebon. Hisp. cum aliis quatuor mss. ejusdem originis omittit *vera*. Vat. collect. 41 in utroque exemplari, et Quesnellus in margine, *vera confessio*.

(b) Codd. Vat. et Vallicell. collect. 8, *pœnitentiæ affectionem*. Ms. Vat. collect. 24 cum editis ante Quesn., *ipsam pœnitentiam ex Dei*, etc. Cæteri nostri et omnes Quesnelli codd. ut in textu.

(c) Vindebon. collect. 5 et Quesn. in marg., *capti*. Mox Vindebon. Hisp., *in ipsius voluntate*. Vat. Hisp. et Isid., *in ipsius voluntatem*.

(d) Utrique Hisp. et Vat. Isid. delent *Christianum*.

(e) Vindebon. Hisp. corrupte: *Quem periculose se ignorantia humana concludit, ut ad paucarum horarum spatium se reservet incertum*. Eamdem lectionem receperunt vulgati ante Quesn., ommissa tantum primo loco voce *se*. Emanationem a Quesnello inductam nostri codd. collect. 5, 8 et 24, ac Vat. collect. 41 secundo loco approbant.

(f) Vindebon. collect. 5 et Vallicell. collect. 8, *in quo*.

(g) Vindebon. Hisp., *Ita ergo etiam talium necessitate auxiliandum est*.

Vat. collect. 41, primo loco: *Ita ergo necessitatibus talium auxiliandum est*. Vat. Hisp. et Isid. Cum duobus collect. 21: *itu ergo necessitati auxilliaudum est*.

(h) Editi ante Quesn., *ut nec actio illis pœnitentiæ, nec communionis gratia denegetur, si eam etiam omitti ab eis vocis officio, per indicium integri sensus querere comprobentur*. Quod si aliqua, etc. Paulo dissimilis est lectio in utrisque Hisp., in Vat. Isid. et in alio collect. 14 primo loco, nec non in mss. collect. 21. Postrema verba, *per indicium integri sensus querere comprobentur*, leguntur etiam in exemplo Merlini collect. 12 et in Vat. collect. 24. Lectionem textus codd. collect. 8 et Vat. collect. 41 secundo loco præferunt; iisdemque accedit Vindebon. collect. 5.

ægritudinis ita fuerunt aggravati, ut quod paulo ante posebant, sub presentia sacerdotis significare non valeant, testimonia eis fidelium circumstantium prodesse debebunt, ut simul et pœnitentiæ et reconciliationis beneficium consequantur; servata tamen regula canonum paternorum circa eorum personas (j) qui in Deum a fide discedendo peccarunt.

CAP. VI. — Hæc autem, (k) frater, quæ ad interrogationem dilectionis tuæ ideo respondit, ne aliquid contrarium subignorantiæ excusatione (l) gereretur, in metropolitani tui notitiam facies pervenire: ut si qui forte sunt fratrum qui de his antea putaverint ambigendum, per ipsum de omnibus quæ ad te scripta sunt instruantur (m) Data III idus Junii, Herulano viro clarissimo.

1177 EPISTOLA (n) CIX.

AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.

Nunc primum edita e ms. Ratisponensi.

SYNOPSIS. — I. *De Palestinorum monachorum turbis et violentiis, quibus catholicos exagitabant, ac in Eutychianam hæresim assensum extorquebant, queritur*. — II. *Eos ab imperatore cohibendos, et pertinaces in exsilium pellendos*. — III. *Epistolam S. Athanasii ad Epictetum eisdem opponendam mittit*. — IV. *De Juvenali episcopo Hierosolymorum ab eisdem pulso, et de alio ei subrogato*.

LEO papa JULIANO episcopo.

CAP. I. — Gravia sunt, et non parvo mœrore lugenda, quæ (o) falsorum monachorum turbas fraternitas tua perpetrare significat, Eutyche impio per

(i) Quesn. cum quibusdam mss., *aliqua ægritudine*. Melior visa est lectio antiquiorum editionum, quam vetustiores codd. Vindebon. collect. 5. Vat. et Vallicelli collect. 8 cum Vat. collect. 24 exhibent.

(j) Vindebon. Hisp. et duo Vat. collect. 21, *qui in Dominica fide*. Paulo ante in utrisque Hisp. omittitur *paternorum*.

(k) Vindebon. collect. 5, *frater charissime*.

(l) Codd. collect. 8, *generetur*. Dein *innotescant pro instruentur* in Vindebon. Hisp.

(m) Vindebon. collect. 5 et exemplum Merlini collect. 12 chronicam notam prætermittunt. Vat. et Vallicell. collect. 8, III idus Jan., ubi Jan. pro Jun. facile subreperere potuit. Vindebon. Hisp., III Jul., sine notatione iduum. Hunc defectum, ut videtur, correctum fuit ex arbitrio in Vat. Hisp. et Isid. aliisque codd. inde profectis scribendo, III kal. Jul. Editi cum Vat. 3791 secundo loco. et alio Vat. collect. 24, IV idus Junias. Prætulimus III et Junias, cum in his plerique codd. et potiores collectiones conveniant. *Kalendarum* autem deseruimus eo quod *kalendarum* notatio arbitrio antiqui scriptoris in memoratis codd. ex Hispanica collectione provenientibus suppleta videatur. Post consularem notam in Vat. 3791 secundo loco hæc subjiciuntur: *Tunc enim plures ad pœnitentiam poterunt provocari, si populi auribus non publicetur conscientia confitentis*. Da! II nonas Martii; quæ verba ex fine epist. 468 ad Campanos sumpta sunt.

(n) Quæ antea erat 109, nunc 138. Scripta 25 Nov. 452.

(o) De monachis Palæstinis loquitur, qui duce Theodosio statim post Chalcedonensem synodum ad suos reverso Hierosolymis primum, dein in tota Palæstina ingentes turbas extarunt. Vide imp. Marciani et Pulcheriæ Augustæ epistolas hæc de re scriptas, quæ ejusdem synodi gestis subjiciuntur, et Evagrium lib. II, c. 5.

deceptorum furorem bellum evangelicis et apostolicis prædicationibus inferente, retorquendo in ipsius et sociorum ejus exitium; quod ideo differtur perpetuam Dei, ut inimici crucis Christi quantum diabolo famulentur appareat; dum hæretica pravitas antiquum velamen suæ simulationis excedens, intra limites hypocrisis suæ continere se amplius non potest, totumque, quod diu texerat, virus effudit, non solum (a) stylo in discipulos veritatis, sed etiam (b) manu sæviens, ut consensum aut simplicitatis inductæ, aut trepidæ fidei violenter extorqueat. Sed non ita debent filii lucis filios metuere tenebrarum, ut sani furentibus acquiescant, 1178 aut æstiment hujusmodi hominibus aliquid præstandum esse reverentiæ, qui si perire malunt quam resipiscere, prospiciendum est ne impunitate sua latius noceant, et in multorum perniciem, dum diu tolerantur insurgant.

CAP. II. — Non ignoro quid charitatis et gratiæ filiis nostris sanctis et veris monachis debeatur, qui professionis suæ modestiam non relinquunt, et quod proposito voverunt, moribus exsequuntur. Superbi autem in inquieti, qui (c) sacerdotum contemptu et injuriis gloriantur, non servi Christi, sed Antichristi milites sunt habendi; maximeque in suis sunt præpositis humiliandi, qui imperitam multitudinem ad defensionem suæ perversitatis instigant. Unde cum clementissimus princeps toto religiosi cordis affectu catholicam diligat fidem, et multum, sicut ubique

(a) Marcianus imperator in epistola ad synodum Palestinam tom. IV Concil. pag. 182 sedit. Venet. de Theodosio turbarum auctore ait: *Quasdam ex bogitavit composuit litteras, quas solus poterat fingere diabolus; ac per eas sanctam, quæ Chalcedone habita est, synodum calumniari destitit.*

(b) Idem Marcianus ad archimandritas et monachos Elienses pag. 1862 ait: *Nos autem..... gladiis, aliisque crudelitatibus, et injuriis et tormentis in mulieres honestas et nobiles perpetratis, necessitatem plurimis non dubitatis inferre, ut consentirent perversis doctrinis.* etc.

(c) Severianum episcopum Scythopolitanum hæretici tumultuantes occiderunt; et occidissent etiam Juvenalem Hierosolymorum antistitem nisi se fuga subduxisset. Confer, eandem Marciani epistolam.

(d) Hujus epistolæ fragmentum a Leone subjectum fuit epistolæ 163. Integra autem hæc epistola ex eadem qua Leo usus est, antiqua versione, inserta legitur non solum in collectione 5 c. 52, verum etiam post Leonis epistolas in mss. collect. 12. Notandum præterea est his Athanasii litteris in iisdem collectionibus subjeci S. Cyrilli epistolam ad Joannem Antiochenum, in qua de ea Athanasii epistola Cyrillus disserit, ejusque emendatum exemplum ad eundem transmisit. Cum vero Cyrillus hujus suæ epistolæ ad Joannem exemplum cum cæteris gestis pacis cum eodem constituta misisset ad Xistum pontificem, inter hæc forte erat etiam ipsa sincera epistola Athanasii ad Epictetum, et fortassis omnia missa fuerant Latine reddita, uti ad Cælestinum prædecessorem ejus Latinitate donata jam pridem direxerat alia similia Græcæ scripta in Nestorii causa, ut liquet ex epistola Cyrilli 8 inter litteras Cælestini apud Constantium num. 9. Certe hæc omnia documenta a Cyrillo directa ad Xistum (Latine profecto reddita) lecta fuisse in Romana synodo, colligitur ex ejusdem Xisti epistola 5. Sicut autem documenta ad Cælestinum missa,

A percrebuit, rebellium hæreticorum hac offendatur audacia, agendum est apud ipsius clementiam, ut incentores harum seditionum ab insanis congregationibus separentur; nec tantum Eutyches et Dioscorus, sed etiam quicumque studiosius furiosam adjuvant pravitatem, in his constituentur locis, in quibus nullum cum suis sociis blasphemiarum posin habere commercium: forte enim aliquorum simplicitas hac medenti ratione curabitur, et ad incolumitatem mentium facilius revocabuntur, si liberiores fuerint ac instigationibus pestilentium magistrorum.

CAP. III. — Ne autem ad confirmandos piorum animos, vel ad hæreticos confutandos necessaria aut desset, aut lateret instructio, misi (q) epistolam sanctæ memoriæ Athanasii episcopi ad Epictetum episcopum datam, cujus testimoniis sanctæ memoriæ Cyrillus usus est in Ephesina synodo contra Nestorium, qua incarnationem Verbi tam lucide ac diligenter astruxit ut Nestorium et 1179 Eutychem in illius jam temporis hæreticis debellarit. Audeant hunc tantæ auctoritatis virum Eutychem et Dioscori sectatores aut imperitiæ, aut pravitatis arguere, qui (e) prædicationem nostram a doctrina atque intelligentia Patrum jactant deviare. Prodesse autem debet confirmandis sensibus omnium Domini sacerdotum, quos hæretici olim in auctoribus suis præsciti atque damnati, apertius jam cæperunt dogma suæ impietatis astruere, ne latente in silentium sensu dubitabile vederetur an vere in ipsis (f) triplex Apollinaris, error, et in-

et Latine, ut vidimus, reddita, *apostolica scrinia suscepunt*, ut Leo testatur epist. 69, c. 4, ita idem credendum est de gestis ad Xistum directis; ac propterea ex horum versione in scriniis custodita, ea Leoni cognita fuerunt, indeque in memoratas collectiones transiere.

(e) Palestini scilicet Eutychem errore impliciti, præter Chalcedonensem definitionem Leonis etiam epistolam 28 ad Flavianum repudiabant, quam idem Leo vindicavit epist. 124.

(f) Superius epistola 59 ad Constantinopolitanos cap. 5 Leo scripsit: *Tria falsa et vana Apollinaristarum hæreticorum tres partes varias protulerunt.* Has autem tres partes antecedentibus verbis indicavit: *Nec tunc hominem (dicimus Christum) ut aliquid eis desit quod ad humanam certum est pertinere naturam, sive animam, sive mentem rationalem, sive carnem, quam non de femina sumpsit, sed factam de Verbo in carnem converso atque mutato.* Hæc tria Apollinaristarum capita, id est *sive animam, sive mentem rationalem, sive carnem*, Augustinus, ex quo Leo videtur sumpsisse, in libro de Hæresibus c. 55 ita describit. Primo dixerunt Verbum carnem sine anima suscepisse; et rationem eorum affert Leo serm. 4 de Nativitate c. 5, *qua vicem ejus expleverit ipsa Divinitas.* Secundo priorem sententiam emollientes docuere non totam animam humanam defuisse Christo, sed partem animæ rationalem, seu *mentem*, ita ut Verbum loco mentis in Christo fuerit. Tertio tandem carnem et Verbum unius esse substantiæ asseruere, et in hoc potissimum conveniebant omnes. Hoc autem tertium Apollinaristarum caput Leo tantummodo Eutychem tribuens epist. 124 c. 2, et 165 c. 2, latius proponit ita ut non tam corpus quam animam unius cum Verbo naturæ Eutychem cum illis asseruisse tradat: *Tertium, inquit, Apollinaris dogma delegit, ut negata humanæ carnis atque animæ veritate: totum Dominum nostrum Jesum Christum unius assereret esse naturæ*

sana(a) Manichæorum opinio pullularet. Qui cum jam non se occulere studeant, sed contra Christi Ecclesias audacter insurgant, nonne prospiciendum est quatenus eis vires omnium conatum subtrahantur servato, ut dixi, eo districtiois moderamine, ut a quietioribus inconvertibiles dividantur: *Corrumpunt enim mores bonos colloquia mala* (I Cor. xv, 33); et, *Castigato pestilente sapiens astutior erit* (Prov. xxi, 11): ut quolibet modo dissipata societate reproborum, aliqua diabolo vasa rapiantur? Non enim ita conviciis et vaniloquiis **1180** debemus offendi, ut nullam curam ipsorum correctionis habeamus,

CAP. IV.—Episcopus vero Juvenalis, cujus injuriæ sunt dolendæ, nimis temere se (b) hæreticorum blasphemias copularat et dum Eutychem Dioscorum-

A que(c) amplectitur, multos imperitos suo in præceps egit exemplo, licet postea se consilio saniore correxerit. Hi tamen, qui avidius impietatis virus hauerunt, facti sunt ejus adversarii, cujus fuerant ante discipuli, ut sua ipse nutrimenta pateretur: qui ut eandem emendationem, quam ille elegit, imitentur optandum est, si vel ipsa sanctorum locorum circa quæ habitant testificatione respiciant. Qualis autem sid(d) qui in locum episcopi viventis obrepit ex ipsa qualitate facti non potest dubitari, nec ambigendum est esse perversum quem impugnatores fidei dilexerunt. Interim fraternitas tua curam piæ sollicitudinis continuare dignetur, ut frequentioribus scriptis, quo res proficiant, scire me facias. Data VII kal. Decembris, Herculano consule.

EPISTOLA (e) CX,

(f) MARCIANI AUGUSTI AD LEONEM PAPAM.

SYNOPSIS.—Confirmationem synodi Chalcedonensis a pontifice uti necessariam petit. Ejus constantiam in vindicandis canonibus et reprimenda novitate laudat.

1182 Epistola piissimi imperatoris MARCIANI ad B LEONEM archiepiscopum Romæ.

Victores VALENTINIANUS et MARCIANUS gloriosi triumphatores, semper Augusti, sanctissimo et vere venerabili LEONTI archiepiscopo.

Beatitudinem tuam valere syllabis nostræ serenitatis studiosissime precamur, postulantes ut favorem omnipotentis Dei tuarum nobis impertias precum intercessione: ut misericors et pacifica ipsius magnificentia omnia fausta et optabilia nostro regno concedere dignetur. Miramur supra modum quod post Chalcedonensem synodum, et (g) litteras venerabilium episcoporum ad tuam sanctitatem missas, quibus omnia in ipsa synodo acta significabant, nullo prorsus pacto a tua clementia ejusmodi epistolæ remissæ sint, quas videlicet (h) in sanctissimis Ecclesiis perlectas, in omnium oportebat notitiam venire. Quod nonnullorum C animis qui Eutychemis etiam nunc pravam opinionem et perversitatem sectantur, ambiguitatem multam iniecit, utrum tua beatitudo quæ in sancta synodo decreta sunt confirmaverit. Et ob eam rem tua pietas

1181 Ἐπιστολὴ τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Μαρκιανοῦ πρὸς Λέοντα ἀρχιεπίσκοπον Ῥώμης.

Νικηταὶ Οὐαλεντινιανὸς καὶ Μαρκιανὸς ἐνδοξοὶ, τροπαιοῦχοι, ἀεὶ αὐγουστοὶ τῷ ἀγιωτάτῳ πατρὶ καὶ ἀληθινῶς σεπτῷ Λέοντι ἀρχιεπισκόπῳ.

Τὴν μακαριότητα τὴν σὴν ταῖς συλλαβαῖς τῆς ἡμετέρας γαληνότητος σπουδαιότατα θγαίνειν εὐχόμεθα, ξαιτοῦντες, ἵ ἕπως ἂν τὴν σπουδὴν τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ τῆ τῶν ὁῶν εὐχῶν ἡμῶν ἡ παράσχῳς μπειτεία, ὥστε τὴν ἡεω καὶ εἰρηνοποιὸν αὐτοῦ μεγαλειότητα πάντα τὰ αἰετα καὶ εὐκτὰ τῆ ἡμετέρας βασιλείας παρασχεῖν ἡ καταξίωση. Θαυμάζομεν τὰ μάλιστα, ὅτι περ μετὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον καὶ τὰ γράμματα τῶν σεβασμιῶν ἐπισκόπων τὰ πρὸς τὴν σὴν σεφρειαὶν ἑταλῆνα, δι' ὅν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ αὐτῇ συνόδῳ ἐμήνησαν, οὐδαμῶς πάντῃ παρὰ τῆς σῆς ἀγιωσύνης τὰ τοιαῦτα γράμματα ἐξαπέσταλται, ἅτινα δηλονότι ἐν ταῖς ἀγιωτάταις ἐκκλησίαις ἀναγνωσθέντα εἰς τὴν τῶν ἁπάντων ἄφρατε γῶσιν ἐλθεῖν ἕπερ τινῶν ταῖς ψυχαῖς, ὅτινες Ἐδτιχοῦς ἐτι καὶ νῦν τὴν κακοδοξίαν καὶ τὴν διαστροφήν μεταδιώκουσιν, ἀμφιβολίαν πολλὴν ἐπέβαλε, κότερον ἢ σὴ μακαριότης τὰ ἐν τῇ

(f) Edita fuit ab Andrea Arnoldo ex codice Bodleiano, et a Quesnello secundæ editioni inserta. Græcum originale contulimus cum ms. cod. Vat. Græco 1455, qui nonnullas emendationes gessisset. Novam interpretationem Latinam ad Græcum textum perinde emendatum exactam, quæ clarior multo efficitur, adjiciemus. His Augusti litteris S. pontifex respondet epist. 145.

(g) Epist. 98.

(h) Litteræ ergo apostolicæ sedis, quibus confirmabantur synodi generales, legendæ erant in Ecclesiis Orientis, hæcque confirmatio in omnium notitiam deducenda erat, ne quis de eadem ambigens, decretis synodi reluctari posset. Ecce ergo necessariæ confirmationis pontificiæ manifestissimum testimonium.

¹ ἕπως ἂν. Ita ms. Vat. Male in vulg. ἑτι ἂν.

² Παράσχοις. Ms. Vat. παράσχοι, hæud omnin male; refertur enim ad μακαριότητα, quod præcessit.

³ Καταξίωση. In ms. Vat., καταξίωση; sed legendum forte, καταξίωση, ut et Arnoldus in margine suæ editionis annotavit.

tamquam Verbi Deitas ipsa se in carnem animamque converterit, et concipi ac nasci, nutriri et crescere, crucifigi et mori..... divinæ tantum essentiæ fuerit.

(a) Manichæorum quoque errorem Leo in laudata epist. 124 c. 2 eo sensu Eutychanis attribuit, quatenus, si Apollinaristarum errorem declinantes negent Christum in Divinitate natum, passum, etc., et nihilominus verum hominem fateri recosent; cum Manichæis affirmare cogantur. *Jesum Christum simulate omnia egisse, nec humanum in ipso corpus, sed phantasticam corporis speciem oculis apparuisse certentium*; quem Manichæorum errorem fusius agit serm. 4 de Epiph. c. 4.

(b) Cum scilicet in pseudosynodo Ephesina Dioscoro adherens Eutychem absolvit, etc., quod postea in Chalcedonensi synodo consilio saniore emendavit. D

(c) Lege, amplectebatur.

(d) Is est idem Theodosius qui Palæstinarum barbarum auctor fuit. Vide Marciani epistolas et Evagrium locis laudatis annot. 1 (Col. 1014, n. o).

(e) Alias post epist. 88. Quæ antea erat 110, nunc 130. Scripta 15 Eebruary an. 433.

litteras mittere dignabitur, **1184** per quas omnibus Ecclesiis et populis manifestum fiat in sancta synodo peracta, a tua beatitudine rata haberi. Illud profecto, ut (a) decebat episcopum apostolicæ sedis, excellenter tua sanctitas præstitit, ut ecclesiasticos canones custodiendo, nihil antiqui moris et ordinis olim constituti et ad hanc usque diem inviolabiliter observati passa sit innovari. Propter (b) litteras autem tuæ beatitudinis quæ et quanta ab aliquibus facta sint poterit (c) ab aliis tua sanctitas clarissime ediscere, quibus adversari nolimus, (d) nondum affirmante tua in Deo charitate, catholicæ fidei et veræ orthodoxæ Chalcedonensem synodum, omnibus consentientibus episcopis, esse obsecutam. Quam ob rem tua veneranda dignitas decretum quam celerissime emittat quo confirmare ipsam Chalcedonensem synodum manifestissime ostendat, ut ii qui exoptant in via diverticula, nullam habere possint suspicionem de iudicio tuæ sanctitatis. Data xv kalend. Martias Constantinopoli.

ἀνοδιῶν οὐκ ἠθέλειν τινα ἔχειν ὑπόνοιαν περὶ τῆς χριστικῆς
τιῶν ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

1185 EPISTOLA (e) CXI

(f) AD MARCIANUM AUGUSTUM

De Aetio et Andrea.

SYNOPSIS.— I. Ordinationis Anatolii suspicionem per fidei ejus professionem esse sublatam.— II. Male ab eo Aetium ab archidiaconi officio esse submotum.— III. Marcianum rogat ut Anatolium ab illicitis retrahat, et faveat Juliano.

LEO episcopus MARCIANO Augusto.

CAP. I.— Quam excellenti pietate et quam glo-

(a) Leonis constantiam hoc loco commendat, qua ille privilegia Ecclesiarum secundum Nicænos canones sarta tecta servari contendens, canonici Chalcedonensi pro Constantinopolitana sede edito fortiter restitit epist. 104, 105, 106, et 107, scriptis die 22 Maii anni præcedentis; idque (quod maxime observandum est) imperator commendat, etiamsi pro hoc canone confirmando ad eundem Leonem efficaces literas dederit superius descriptas epist. 100. Hanc observationem jamdudum ante fecit Gelasius papa in epistola ad Dardanos, qualis amplior exstat in præstantissima collectione 14 Avellana, et legitur tom. V Concil. Ven. edit, pag. 333, ubi has Marciani litteras pontifex innuens, *Audiant inquit Marcianum ejusdem principem civitatis, posteaquam pro augmento urbis ipsius sacerdotis intercessor accedens, contra regulas obtinere nihil potuit, sanctæ memoriæ papam Leonem summis laudibus prosecutum, quod canonum regulas violari nulla fuerit ratione perpessus.*

(b) Intelligit potissimum epistolam 106 ad Anatolium, quæ et si satis confirmasset fidei decretum latum in Chalcedonensi, cum tamen simul contradixisset canonici pro sede Constantinopolitana, manifestata non fuit ut Leo tradit epist. 141, 145, 146, et 147, Hincvero rumore in vulgum sparso, pontificem Chalcedonensi concilio contraria scripsisse, ita ut hac de causa ejus litteræ publicatæ non fuerint, Eutychiani tumultus excitarunt, occasioneque sumpserunt dubitationis ingerendæ de ipsa Chalcedonensi definitione fidei; illi enim, ut ait idem pontifex epist. 117, occasione velandæ perfidie suæ infirma vel dubia videri, volunt statuta concilii, quæ nulla sint consensus mei sententia roborata.

(c) A Juliano quidem episcopo Coensi hæc Leo didicit, ut liquet ex epist. 115, c. 2, unde etiam patet

ἀγία συνόδος τυκωθόντα ἰθαβαίως· καὶ διὰ τοῦτο ἡ σὴ εὐλάβεια γράμματα **1183** ἐκπέμψαι κατατίθει, ἢ ὦν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ἰ τοῖς δήμοις ἡ φανερὰ γενήσεται τὰ ἐν τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ πεπραγμένα παρὰ τῆς σὴς μακαριότητος βεβαιώσθαι· ἐκείνο δηλαδὴ, ὡς ἐπεκεν ἐπίσκοπον ἀποστολικῶν ὁρόνων, ἐξόχως ἡ σὴ ἀγασύνη ἐποίησε, ὅτι τοῖς ἐκκλησιαστικοῦς κανόνας φυλάττουσα, οὐδὲν ἀπὸ τοῦ καλαίου ἔθους καὶ τῆς τάξεως τῆς ποτε διατετυκωμένης καὶ ἀσφαλεῦτος μέχρι καὶ σήμερον ἡ διαμεινίσσης ἠνέγετο καινοτομηθῆναι. Διὰ τὰ γράμματα δὲ τῆς σὴς ὁσιότητος ὅσα καὶ ὅποσα παρὰ τινος πέπρακται, δυνήσεται ἐξ ἑτέρων ἡ σὴ ἀγασύνη σέριστα καταμαθεῖν, οἷς ἀντιθῆναι οὐκ ἂν ἐβουλόμην, ἡ διαβεβαιουμένης τῆς σὴς θεοφιλείας, τῇ καθολικῇ πίστει καὶ ἀληθῶς ὀρθοδόξῳ τὴν ἐν Χαλκηδόνι συνόδον, πάντων τῶν συναινούων τῶν ἐπισκόπων, ἡκολουθηθῆναι· διὰ τοῦτο καὶ ἡ σεβασμιότης ἡ σὴ διαγράμματα τέχνη ἐκπέμψαι, δι' ὧν βεβαιῶν αὐτὴν ἐν Χαλκηδόνι συνόδῳ φανερώτατα ἐπιδεικνυσιν, ἵνα μὴ οἱ ἐπιθυμοῦντες ἡ τῆς σὴς ἀγασύνης. Ἐδόθη πρὸ δεκακίτε καλανῶν μαρ-

rioso clementiæ vestræ studio in integrum nuper fides Christiana revocata sit, totus mundus agnoscit, et salutis suæ singulare præsidium per vos a Domino esse reparatum. (g) Ac si quid adversum tanti operis consummationem de contrario spiritu sentituroborari, necesse est ut ad vestræ revocetur pietatis auxilium, quod ad custodiam catholicæ veritatis divina providentia præparavit: ut cum potestatis vestræ sit scandala etiam in longinquo nata rescare, multo magis ea quæ sub vestris audent oculis surgere, non

monachos Palestinos fuisse illos qui turbas commoverunt. Quod porro additur, *quibus adversari volumus*, eo quia scilicet deerate pontificia et publica Chalcedonensi definitionis confirmatio, quæ ad omne dubium amovendum requirebatur, intelligendum est de resistantia per vim et potestatem sæcularem; litteris enim ad eosdem monachos datis imperatorem studuisse eos *cohibere pariter et docere*, certum est ex eadem epist. 115, c. 2.

(d) Adverbium *nondum* in Latino, sicut et in Greco οὐπω, aequaliquid simile supplere necessarium fuit, ex sequentibus enim petitur aperta et publica confirmatio et responsio ad synodum, quæ *nondum* missa fuerat.

(e) Alias 84. Quæ autem antea 111, nunc 140. Scripta 10 Martii an. 453.

(f) Exstat in codd. collect, 12, 48 et 24 ac in exemplari Sighardi.

(g) Ita Quesnellus cum Sighardo et omnibus nostris codd. Aliæ editiones, forte melius, *At si quid.*

¹ Τοῖς δήμοις. Addimus articulum e ms. Vat.

² Forte, φανερόν.

³ Διαμεινίσσης. Optimam hanc lectionem ms. Vat. debet: διαμεινίσσης, quæ lectio est vulgatorum, rejicienda.

⁴ Διαβεβαιουμένης. Supplendum hic aliquid necessario, puta οὐπω, vel quid simile, ut legas οὐπω διαβεβαιουμένης, etc.

⁵ Τῶν ἀνοδιῶν. Ita et ms. Vat., nisi quod caret articulo τῶν; cæterum si a recto ἀνοδία. hanc vocem deducas, ut nos fecimus in translatione, non ἀνοδιῶν. scribendum est, sed ἀνοδιῶν.

⁶ Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ms. Vat., ἐκ Κωνσταντινουπόλει; sed perperam. Si enim retineas, scribere debes deinceps Κωνσταντινουπόλεως.

sinatis accrescere. Anatolii episcopi ordinationem, sicut scientia Dei testis est, suspectam (quod fatendum est) mihi fecerant consecrationis ejus auctores, nec dissimilem ab eligentibus arbitrabar electum; secutumque est ut (a) cum communionem apostolicæ sedis expeteret, diu dandis ad eum pacis epistolis abstinere. Sed cum illi pietatis vestræ testimonium **1186** suffragaretur, (b) et de fide atque unanimitate ejus optanda quæque et placitura promitteret, professionem ejus ita credidi esse sinceram, ut tamen, qua observantia se agere deberet, non desinerem commonere, sedulo ipsi ac diligenter inculcans, ut de persecutoribus beatæ memoriæ Flaviani neminem auderet in suo habere consortio, (c) et Eutythis hæretici sectatores tamquam inimicos Christi veraciter perhorreret. Quod adeo obedienter visus est accepisse, ut Andream diaconum Eutythianæ hæreseos defensorem a se indicaret esse dejectum. Secutumque est ut de his quæ pro catholica fide in synodali concilio fuerant definita, talia ad me scripserit, qualia catholicum sacerdotem scribere congruebat.

CAP. II. — Cum ergo ad commendanda ipsius primordia ista præcesserint, (d) nescio quid causæ aut occasionis emergerit, ut virum catholicæ fidei, et Nestorianis atque Eutythianis hæreticis (e) constanter etiam adversum, archidiaconem sub honoris specie degradaret, et (f) dispensationem totius causæ et curæ ecclesiasticæ in Andream Eutythianistam repente transferret: adeo nimia commotione turbatus, ut consecrationem quam pro injuria dabat, (g) sexta sabbati, traditionis apostolicæ aut nescius aut oblitus, inferret: quasi non ad episcopum magis quam

(a) Editi ante Quesn. cum Sichardo, *dum communiōne apostolicæ sedis existeret alienus, diu dandis ad eum epistolis pacis me abstinere*. Idem legitur in mss. collect. 24, in quibus solum est, *pacis meæ abstinere*. Lectionem a Quesnello jure insertam ex Grimánico, de qua vide ejus not. 1, invenimus etiam in mss. Vat. 1340, et Veneto 169 collect. 12; solum in his particula *dum* substituitur pro *cum*. De epistolis pacis confer notam ejusdem 2.

(b) Ita melius nostri codd. collect. 12 quam in editis, *cum de fide*.

(c) Omnes editiones non solum cum mss. collect. 24 ac exemplo Sichardi, verum etiam cum Crim. collect. 18, aliquot lines omittunt, transilientes a voce *Eutythis* ad vocem *Eutythianæ*, sic: *Consortio et Eutythianæ hæreseos*; quo saltu sententia corrumpitur, et notitia sequentibus probe intelligendis necessaria adimitur. Soli duo laudati codd. collect. 12 hoc insigne supplementum nobis suppeditarunt; quibus ex Constantio, in Vindiciis veterum Patrum confirmatis, pag. 572, Remigianum exemplar, ut credimus, ejusdem collectionis 12 adjicit potest.

(d) Editi Leonis omittunt verbum *nescio*, quod ex mss. collect. 12 supplevimus, at præferunt *emergerit*; solus Quesnellus, *emersit*. Editiones autem Concil., pro *nescio*, habent *miror*.

(e) Ita cum vulgatis omnes nostri codd. Quesnellus alia collocatione verborum, et alia etiam interpunctione, quæ sensum mutant, habet: *constanter adversum, etiam archidiaconem*; et in margine pro *etiam* notavit legendum forte *Actium*, quod emendata lectione necessarium non est.

ad presbyterum ordinationis illius vitium pertineret: qui non inveniens quod argueret in fide, quod improbaret in moribus, dejectionem innocentis per speciem profectionis implevi addens (h) in sententia illud injuriæ, ut eum cœmeterio (i) deputando, quodam damnaret exiliæ. Quem tamen pietati vestro commendare præsumo, ne ullis ulterius noxiis ingravari possit (j) insidiis, quem Dominus, ut comperi, sub vestra defensione constituit.

1187 CAP. III. — Adjicio autem etiam hanc obsecrationem, ut prædictum episcopum a professione sua dissonum, et (k) nimium testimonii vestri ac favoris oblitum, (l) necessarie increpare dignemini. Cesset catholicos insectari; cesset eos qui sanctæ memoriæ Flaviano placere, conterere, et eorum societatem, quos improbavit, eligere. Fraternali enim illi charitatem non aliter poterimus impendere, quam ut se (m) inimicos catholicæ fidei appropet execrari, (n) ejusque a se consortium, quem merito abjecit, abscindat. Qui etiam si magna fuisset satisfactione purgatus, post dubium tamen reversus errorem, catholicis diaconibus postponi debuit, non præponi. Illud quoque clementiæ vestræ benevolentiam peto, ut veneratorem vestrum fratrem meum Julianum episcopum, in vestro, sicut facere dignamini, habeatis affectu; cujus obsequiis præsentis meæ vobis imago reddatur. Nam et de fidei ejus sinceritate confidens, vicem ipsi meam contra temporis nostri hæreticos delegavi; atque propter Ecclesiarum pacisque custodiam, ut (o) a comitatu vestro non abesset, exegi. Cujus suggestiones, pro concordia catholicæ unitatis, tamquam meas audire dignemini, placentes Deo, qui vobis præter regiam coronam

(f) Vide not. 3 Quesn.

(g) Confer epist. 9, c. 1, et not. 2 Quesn. in eadem.

(h) Codd. collect. 24 cum editis ante Quesn., *sententiæ*.

(i) Cod. Grim., *deputandum*. Mox laudatæ editiones cum iisdem mss., *condemnaret pro quodam damnaret*; cui lectioni a Quesnello inductæ ex Grimánico accedunt nostri codd. collect. 12. Vide not. 4 Quesn.

(j) Sichardus, *aut insidiis*.

(k) Sic nostri codd. cum antiquis editionibus. Quesnellus, *nimis*. Mox pro *vestri* cod. Venetus habet *nostri*, sed perperam; nam imperator pro Anatolio testimonium dederat.

(l) Vide not. 5 Quesnelli. Post pauca, *infestare*, pro *insectari* apud Sichardum.

(m) Editi, *ab inimicis* passiva significatione, accepto infinitivo *excecrari*. Melior visa est lectio nostrorum codd. collect. 12, qua idem infinitivum communiori et congruentiori significatione active sumitur.

(n) Editiones antiquiores et exemplum Sichardi habebant: *Eorumque a se consortium atque commercium abscindat*. Quesnellus ex Grimánico emendavit, et recte; nam de Andrea Eutythianista, quem jam pridem Anatolius ipse professus fuerat a se esse rejectum ex epistola sequenti, hic sermo est, ut quæ subjiciuntur ostendunt. Eamdem lectionem probant etiam nostri codd. collect. 12 ac veteres editiones Conciliorum, ex quibus *abscindat* reposuimus pro *abscedat*, ut ille ex Grim. scripsit. In mss. collect. 24, *ejusque consortium a se atque commercium abscindat*.

(o) Vide not. 6 Quesn.

etiam sacerdotalem conferat palmam. Data (a) sexto idus Martii, Opillione viro clarissimo consule.

1186 EPISTOLA (b) CXII.

(c) AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

De Actio et Andrea.

SYNOPSIS. — I. *Andream ecclesiasticis rebus, amoto Actio, præpositum esse conqueritur.* — II. *Omnia in statum pristinum restitui postulat.*

LEO episcopus PULCHERÆ Augustæ.

CAP. I. — Multis extantibus documentis, quibus (d) in dilectione Ecclesiæ Dei pietatis vestræ manifestatur affectio, merito quoties aliquid nascitur scandalorum, vestrum desideratur auxilium: ut fides, quæ annitentibus vobis, contra hæreticorum commenta defensa est securæ pacis perpetam obtineat firmitatem. Nam quid prodest foris adversarios veritatis oppressos, si eosdem habeamus intra Dominica septa redivivos? Quod itaque circa personam filii mei Aetii gestum esse cognovi, nimium me anxium facit, et metuere certa ratione compellit ne penitentium mihi sit quod de episcopo Constantinopolitano, qui ab impugnatoribus fidei fuerat ordinatus, vobis adhortantibus, acquievi meliora sentire, cum tanto pietatis vestræ testimonio juvaretur, ne illum gravaret suæ ordinationis infirmitas, ubi vestra interventio præstaretur. Unde gratulari cæperam quod beati Flaviani (e) honorare memoriam, et hæreticorum conatibus obsistere diceretur. Sed doleo illum, sicut prædicti lacrymabilis querela demonstrat, in deteriora mutatum, et eum nunc constituisse archidiaconum, quem ipse professus est a se esse rejectum, qui Eutylianæ hæreseos se (f) apud nos prodiderat defensorem. Quem quia nunc ecclesiasticis negotiis præposuit, propter hæreticam perversitatem eidem favorem suum præstare convincitur; qui etiamsi magna satisfactione potuisset indulgentiam promereri, **1189** nequaquam debuit his qui in fide permanere anteferi.

CAP. II. — Unde quia non latet clementiam vestram, quantum periculi aut per pudendam socodiam, aut per dolosam nequitiam nutriatur, dignamini episcopum ad professionem suæ fidei auctoritate vestræ clementiæ revocare. Non (g) sibi has maculas superducat, nec existimationem suam quam vestro acquisivit fa-

(a) In marg. editorum, v idus.

(b) Alias 85. Quæ autem antea 112 erat, nunc 142. D Scripta 10 Martii an. 453.

(c) Relegimus cum mss. collect. 12 et 24, nec non cum Vat. 145 atque cum exemplo Sighardi, in quibus tantum hanc epistolam reperire licuit.

(d) Al. in dilectionem.

(e) Al., honorare.

(f) Id Andreas vel absens per epistolam ad Leonem scriptam præstiterat, vel coram verbis, si quidem eum Romam accessisse ex hoc loco colligendum sit, ut nonnullis videtur.

(g) Nostri codd. et Sighardus, *ne sibi... ne existimationem.* Vulgati ante Quesn., *Et ne sibi... ne existimationem.*

(h) Octo sequentes voculas a Quesnello suppletas omittunt editi cum mss. collect. 12 et exemplar Si-

voce, contemnat; societatem hæretici, quem dudum a se removit, abscidat, (h) et persequi eum quem gratiorem debuit habere desistat. Cujus innocentie vos ita affuisse gaudeo, ut mærori ejus digna consolatione vestra pietas subveniret. Circa fratrem meum, veneratorem vestrum Julianum episcopum, quantum debeat crescere vestra dignatio, apostolica sedis æstimate judicio; cum in causa fidei, cui gloria vestra famulatur, vicem ipsi meam eatenus delegarim, ut ab ea quæ vobis debet observantia non recedens, pietati me vestræ presentare non desinat: exsequens in custodia fidei, et in ecclesiasticis disciplinis per omnia sollicitudinem (i) meam, et opportunis suggestionibus, quod universali Ecclesiæ prosit, insinuans: ut in ipso ne catholicis vestrum præsidium, quibus volumus (j) subveniri, nec meum vobis desit obsequium. Data sexto idus Martii, Opillione viro clarissimo consule.

EPISTOLA (k) CXIII.

(l) AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.

De Actio et Andrea.

SYNOPSIS. — I. *Quo 1 ipsi multa patienti compassus sit, gratias agit, simul de Actii dejectione expostulat.* — II. *Julianum CP. in speculis esse vult pro causa fidei. Anatolium ab imperatore esse incroptatum.* — III. *De tumultu monachorum Egyptiorum et Palæstinarum.* — IV. *De epistola sua et de actis Chalcedonensis synodi in Latinum convertendis.*

1190 LEO episcopus Romæ JULIANO episcopo Coensi.

CAP. I. — Agnovi in dilectionis tuæ litteris fraternæ charitatis affectum: quod (m) de malis, quæ multa et sæva pertulimus, pio nobiscum dolore compatiris. Sed utinam hæc, quæ nos perpeti Dominus aut permisit aut voluit, ad correctionem proficiant (n) servitorum, et ut desinant adversitates, finiantur offensæ. Quod utrumque de magno erit misericordia Dei, si et flagella removeat, et ad se suorum corda convertat. Sicut autem fraternitatem tuam ea quæ apud nos (o) desæviit, contristavit hostilitas, ita me anxium facit quod in Constantinopolitana Ecclesia, quantum duo indicant litteræ, hæreticorum insidie non quiescent, et (p) exquisitis occasionibus, hi qui catholice fidei defensores fuere, vexantur. Nam dum Actius ab officio archidiaconatus (q) perspicuum profectionis amovetur, et in locum ejus Andreas, qui ob hæreticorum societatem fuerat abjectus, assumitur; dum beate

chardi.

(i) Duo codd. collect. 12 et Vat. 541 cum omnibus vulgatis ante Quesnellum dolent meam.

(j) Al., subvenire.

(k) Alias 86. Quæ autem antea 113 erat, nunc 141. Scripta 11 Martii an. 453.

(l) Exstat in mss. collect. 12, 18 et 24, nec non in exemplari Sighardi.

(m) Editi anteriores Quesnello cum mss. Vat. 1340, ac Ven. 169 collect. 22 et cum Vat. 544 et Vat. Regiæ 139 collect. 24 addunt *multis*; et similiter Sighardus. *Malæ*, quæ *multa et sæva* hic indicantur. Attilæ irruptionem in Italiam respiciunt.

(n) Ita Grim. Al., *nullorum*.

(o) Sic ex eodem Grim. Al., *fuit*.

(p) Antiqui vulgati et Sighardus, *quæsitis*.

(q) Vide not. 1 Quesn.

memoræ Flaviani accusatoribus honor redditur, et A piissimi confessoris participes aut discipuli (a) consertuntur, nimis aperte quid episcopo Ecclesiæ ipsius placeat demonstratur. In quem pro cæussæ merito differo commoveri; et quid ipse mecum cum suis epistolis agat, quas missurum eum filius noster Aetius indicavit, exspecto: dans locum voluntariæ emendationi, qua dolorem meum cupio mitigari. Clementissimo tamen principi et piissimæ Augustæ de his quæ ad custodiam pacis ecclesiasticæ pertinent scripsi; quos devotione suæ fidei provisuros esse non dubito, ne contra gloriam operis ipsorum, damnata hæresis (b) valeat pullulare.

CAP. II. — Studeat ergo dilectio tua, frater charissime, piam et necessariam curam sollicitudini apostolicæ sedis impendere, quæ tibi apud se nutrito B catholicam contra Nestorianos et Eutyochianos hæreticos actionem materno jure commendat, ut divina fultus auxilio, speculari de Constantinopolitanæ urbis opportunitate non desinas; (c) ne prædictorum dogmatum impius usquam turbo consurgat. Et quia tanta est gloriosorum principum (d) fides, ut confidenter eia possis quæ sunt insinuanda suggerere, pietate ipsorum ad utilitatem Ecclesiæ universalis 1191 utaris. (e) Consulente autem dilectione tua de his in quibus putaveris ambigendum, non deerit relationibus tuis meæ responsionis instructio: (f) ut sequestrata actione causarum, quæ in quibusque Ecclesiis præsulum suorum debent cognitione firmari, hæc specialem curam vice mea functus assumas, ne hæresis vel Nestoriana vel Eutyochiana in aliqua parte C revirescat: quia in episcopo Constantinopolitano catholicus vigor non est, nec multam aut pro sacramento salutis humanæ; aut pro sua est estimatione

sollicitus: cum si quid illi inesset spiritualis industriæ, ita et a quibus ordinatus sit, et cui viro successerit cogitare deberet, ut magis beatum Flavianum, quam sui honoris sequeretur auctores. Et ideo cum piissimi principes (g) secundum obsecrationem meam dignati fuerint fratrem Anatolium de his quæ merito in querelam veniunt increpare, (h) jungat charitas tua diligentiam suam, ut universa scandala, adhibita plenissima correctione resecentur, et a filii nostri Aetii cesset injuriis. Nam apud catholicum episcopum, (i) etiam si erat quod quacumque de causa succensendum archidiacono videretur, propter fidei reverentiam debuit prætermitti, potius quam locum catholici nequissimus hæreticus obtineret. Cum itaque quæ sequantur agnovero, tunc manifestius quid agi oporteat æstimabo. Nam interim, dolore 1192 cohibito, (j) malui indulgere patientiæ, ut locus esset veniæ.

CAP. III. — De Palæstinis vero monachis, qui jam pridem in tumultu dissensionis esse dicuntur, quo adhuc animo moveantur ignoro. Neque cujusquam sermone mihi patefactum est quas causas videantur antefatæ præferre discordiæ: utrum scilicet (k) Eutyochianæ perversitati tali furore famulentur, an implacabiliter doleant episcopum suum in hanc impietatem (l) potuisse traduci, quod contra ipsorum locorum sanctorum testimonia, quibus totus mundus instruitur, ab incarnationis Dominicæ veritate desciverit, et quod in aliis per indulgentiam curari placuit, in illo putent non esse veniale. Unde cupio me super his plenius edoceri, ut etiam talium correctioni congrue studeatur: quia aliud est contra fidem impie armari, (m) aliud pro fide immoderatus commoveri. Chartas etiam quas Aetius presbyter ante indicavit

(a) Sic Quesn. ex Grim. Cæteri editi et codices, conseruntur.

(b) Al., queat.

(c) Editi ante Quesn., ut prædictorum dogmatum impius namquam turbo consurgat.

(d) Al., clementia.

(e) Ita editi ante Quesn. melius quam apud hunc, consulenti autem dilectioni tuæ.

(f) Vulgati ante eundem Quesn., perperam, ut sequestrata eorum actione, causæ, quæ in quibuscumque Ecclesiis præsulum suorum debent cognitione firmari, hæc speciali cura vice mea functus utaris, ne hæresis, etc. Quesnellii emendationem ex Grimanico nostri codd. collect. 24 confirmant, exceptis postremis vocibus, pro quibus habent æque bene, hæc speciali D cura vice mea functus utaris.

(g) Al., secundum obsecrationes meas. Hæc videntur respicere petitionem a Leone propositam epist. 104 ad Marcianum et 105 ad Pulcheriam, quos cap. 4 rogavit ut Anatolii cupiditatem pro Constantinopolitanæ sedis prærogativa comprimerent.

(h) Idem vulgati male, videat charitas tua diligentia sua. Nostri quatuor codices et Sighardus, vigeat charitas tua diligentia sua. Grimanici codicis lectionem a Quesnellio inductam sequimur.

(i) Locus hic a Quesnellio restitutus ope Grimanici codicis. Cæteri cum editis, etiam si erat utcumque decus sacerdotale, sacerdoti archidiaconus propter fidei reverentiam debuit præmitti, potius quam, etc.

(j) Exemplum Sighardi; malim.

(k) Ex epistola 109 ad eundem Julianum, quam ex codice Ratisponensi publicavimus, liquet Leonem pro Eutyochianis habuisse hos monachos qui tot turbas in Palestina excitaverant. Satis etiam quoad cætera instructus jam ab initio cognoscitur. Quid autem supervenerit, ex quo de eorumdem monachorum mente dubitationem induxerit, pleniorque instructionem desiderarit, ignoramus. Forte Romam fama pertulerat eos monachos qui, Juvenali ejecto, Theodosio intruso favebant, Eutychem palam anathemata condemnare, ut in ipso libello supplicii ad Pulcheriam professi fuerant. Vide tom. IV Concil. Ven. edit. collect. 4799. Hinc autem Leoni dubitatio exoriri potuit utrum hi monachi Juvenali episcopo infensi, Eutyochiani vere essent, quemadmodum antea putabat; an vero essent catholici, qui nimio rectæ fidei zelo abrepti, cum Eutychis antea fautorem, licet correctum, episcopatu indignum arbitrarentur. In hac ergo re ut exactius edoceretur a Juliano petere potuit.

(l) Ita melius apud Quesn. ex ms. Grim., quam in vulgatis aliisque codd., posse traduci, quæ contra ipsorum, etc., vel in exemplari Sighardi, non posse traduci, quæ, etc. Sermo enim est de Juvenale, qui in pseudosynodo Ephesina Eutychi faverat, postea vero se saniori consilio correxerat, uti traditur epist. 109, c. 4.

(m) Vulgati ante Quesn., qui ex Griman. emendavit, cum aliis codd. et Sighardo, aliud in errore quempiam detineri.

esse directas, et (a) Breviarium fidei, quod te misisse significas, necdum ad me noveris pervenisse. Unde, si (b) expeditoris occasio se præbuerit perlatoris, libenter habeo, ut si qua est, quæ utilis videatur, quam primum ad me mittatur instructio. De (c) Ægyptiis monachis quam quieti, aut cujus sint fidei, scire desidero, et de Alexandrinæ Ecclesiæ pace quid ad vos veris nuntiis perferatur; ad cujus (d) episcopum vel ordinatores **1193** ipsius, seu clericos, qualia scripta direxerim, missis exemplaribus scire te volui. Ad clementissimum quoque principem, et ad religiosissimam Augustam quis nunc meus sermo sit (e) missus, directa exemplaria perdocebunt.

CAP. IV. — Utrum autem (f) epistola mea, quam de incarnationis Dominicæ, fide incolumi adhuc sanctæ

memoriæ Flaviano, ad dilectionem tuam per Basilium diaconum miseram, fraternitati tuæ tradita sit, scire desidero: quoniam suspectum habeo quod de ejus textu nullum umquam indicium reddidisti. **1194** Gestorum synodaliū, quæ omnibus diebus concilii in Chalcedonensi civitate confecta sunt, (g) parum clara propter linguæ diversitatem apud nos habetur instructio. Et ideo fraternitati tuæ specialiter injungo ut in unum codicem universa facias congregari, in Latinum scilicet sermonem absolutissima interpretatione translata: ut in nulla parte actionum dubitare possimus, neque ullo modo esse possit ambiguum, quod ad plenam intelligentiam te fuerit studente perductum. Data quinto idus Martii, Opilione viro clarissimo consule.

EPISTOLA (b) CXIV.

(i) AD EPISCOPOS, QUI IN SANCTA SYNODO CHALCEDONENSI CONGREGATI FUERUNT, DIRECTA.

SYNOPSIS. — I. *Se consentire his quæ Chalcedone circa fidem constituta sunt.* — II. *Numquam id a ratum esse habendum, quod adversus Nicænos canones ibidem actum est.*

(k) LEO episcopus, sanctæ synodo apud Chalcedonem habitæ.

Λέων ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης τῇ ἐν Χαλκηδόνι ἀγία συνόδῳ.

CAP. I. — Omnem quidem fraternitatem vestram nosse non ambigo, (l) definitionem sanctæ synodi, quæ ob confirmationem fidei in Chalcedonensi civitate celebrata est, toto corde me fuisse complexum: quia nulla **1195** sinebat ratio ut qui unitatem catholicæ fidei dolebam ab hæreticis fuisse turbatam, non exultanter in integrum rediisse gauderem. Hoc autem non solum ex ipso beatissimæ consensionis (m) effectu, sed etiam ex epistolis meis, quas post re-

Πᾶσαν μὲν τὴν ἀδελφότητα ὑμῶν εἶδέναι οὐκ ἀμφίβλητους ἄρουρας τῆς ἀγίας συνόδου ἤτις διὰ τὸ βεβαιωθῆναι τὴν πίστιν ἐν τῇ Χαλκηδονίῳ πόλει γαγένηται, ὅλη ψυχῇ με περιπλάκεσθαι· ἐπειδὴ ἡ δὲ οὕτως εἰς λόγους συνηγώρει, ἵν' ἐγὼ, ὅστις τὴν ἑνωσιν **1196** τῆς καθολικῆς πίστεως παρὰ τῶν αἰρετικῶν τετραραγγέλην ἑπάσχον μὴ εἰς τὸ ὕγιαι ἀποκαταστῆναι χαρεῖν· τοῦτου δὲ οὐ μόνον ἐκ αὐτοῦ ἔργου τῆς μακαρίας συναιρέσεως, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἐμῶν ἃς μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν

Scripta 21 Martii an. 453.

(a) Vide nostras observationes in not. 2 Quesnelli, ubi quid hoc Breviarium fuerit detexisse arbitramur.

(b) Nostri codd. cum antiquis vulgatis, *expeditior occasio*.

(c) Magna exstiterat inter Ægyptios dissensio ob ordinationem Proterii, qui in Dioscori depositi locum subrogatus fuerat. Vide Evagrium lib. II, c. 5, et Liberatum in Breviario cap. 44.

(d) Hæc ad Proterium novum episcopum Alexandrinum litteræ desunt. In his Leo plenior et manifestior fidei expositionem ab eo petiisse videtur, ut colligere licet ex epistola 127, ubi sibi satisfactum fuisse testatur, nec non ex epist. 129, qua acceptis plenioribus a Proterio litteris respondet. Vide etiam epist. 134 et 131, c. 1.

(e) Ita Quesn. ex ms. Griman. Cæteræ editiones et alii codd., *missa exemplaria*.

(f) Indicatur epistola 35.

(g) Ex hoc loco colligi posse arbitramur integra quidem Græca gesta Chalcedonensis concilii apud Romanos hoc tempore exstitisse; at propter Græcæ linguæ diversitatem, quam isti fere ignorabant, parum clara erat eorumdem gestorum apud ipsos instructio. Præcipua nimirum ejusdem concilii capita tantummodo nota erant, Latine reddita ante integram omnium actorum versionem; quæ præcipua capita recensere in observationibus ad not. 3 Quesnelli in hanc epistolam. Cum vero quæ ex his ante scriptas istas Leonis litteras Latinitate donata fuerant, minima pars esset actorum Chalcedonensium, ut omnia hæc gesta *absolutissima interpretatione* redderentur Latine, Leo a Juliano petiit. Id autem ab eo factum non fuisse ostendimus in citatis observat. ad not. 3 Quesnelli.

(h) Alias 87. Quæ autem antea 444 erat, nunc 143.

(i) Exstat in mss. collect. 5, 44, 12, 17, 18, 19, 21 usque ad 24, et in Sichardi codice, ac in præstantissimo Vat. 1322. Græcam præterea interpretationem ex cod. Vat. Græco 1455 erutam nunc primum preferimus.

(j) In tabula collect. 5 c. 92, hic titulus legitur: *Ad synodum Chalcedonensem, ut ea tantum valeant quæ de fide contra Eutychen decreta sunt: cætera effellanda*. In integris mss. collect. Chalcedonensis 17 ex editione Rustici, is hæc inscriptionem præfixit: *Epistola sanctissimi et beatissimi atque apostolici, Dei gratia per omnia pleni Leonis papæ, omnia gesta sanctæ Chalcedonensis synodi firmans, et sola illa infringens, quæ per ambitionem Constantinopolitanorum gesta sunt contra Nicæni statuta concilii. Quæ subjecta epistola respondit ad relationem sanctæ synodi supra scriptam, quæ ille antea præmiserat, nos autem dedimus epist. 98.*

(k) Ex versione Græca, *Leo archiepiscopus Romæ*. In editionibus Leonis Quesnellio anterioribus, et apud Sichardum primus quidem titulus sic præferitur: *Epistola ad Juvenalem et cæteros episcopos, qui in sancta synodo Chalcedonensi congregati fuerunt, directa*; at in scripto exhibitur ut in textu. Mss. collect. 24 in priori titulo Juvenalis nomen omittunt. Alii plerique codd. solam inscriptionem exhibent.

(l) Mss. collect. Chalcedon. Ratisp. et Vat. collect. 14, *definitiones*, sicut etiam in epistola sequenti cap. 1. Mox *sanctæ fidei* in Vat. 1322

(m) Hanc lectionem, de qua Quesnellus not. 2, nostri quoque codices approbant. Solum quædam editiones, forte errore typographorum, *affectu*.

¹ Hæc particula δὲ huic loco importunissima, ideoque delenda, aut in δὲ commutanda.

ditum meorum ad Constantinopolitanæ urbis antistitem dedi, potuissetis agnoscere, si vobis responsionem sedis apostolicæ manifestare voluisset (a). (b) Ne ergo per malignos interpretes dubitabile videatur atrum quæ in synodo Chalcedonensi per unanimi-
 tatem vestram de fide statua sunt (c) approbem, hæc ad omnes fratres et coepiscopos nostros, qui prædicto concilio interfuerunt, scripta direxi, quæ gloriosissimus et clementissimus princeps, sicut (d) poposci, in notitiam vestram mittere pro catholicæ fidei amore dignabitur: ut et fraterna universitas, et omnium fidelium corda cognoscant me non solum per fratres, qui (e) vicem meam exsecuti sunt, sed etiam per approbationem gestorum synodali-
 num, propriam vobiscum (f) unisse sententiam: in sola 1197 videlicet causa fidei, quod sæpe dicendum est, propter quam generale concilium, et ex præcepto (g) Christianorum principum, et ex consensu apostolicæ sedis placuit congregari; (h) ut damnatis hæreticis, qui corrigi nolissent, nulla penitus resideret de vera Domini nostri Jesu Christi incarnatione dubitatio. Unde si quis (i) umquam ausus fuerit vel Nestorii tueri perfidiam, vel Eutycheis ac Dioscori impium dogma defendere, a catholicorum communione resece-
 tur; nec habeat ejus corporis participationem, cujus abnegat veritatem, (j) fratres charissimi.

CAP. II. — De custodiendis quoque sanctorum Patrum statutis, quæ in synodo Nicæna inviolabilibus sunt fixa decretis, observantiam vestræ sanctitatis admonéo, ut jura Ecclesiarum, sicut ab illis 318

(a) In Rustici codicibus additur: *Sed quia in eisdem litteris ea quæ per occasionem synodi male sunt attentata reprehenderam, maluit prædictus antistes meam gratulationem tacere, quam suum ambitum publicare. Ne ergo, etc.* Nos quinque Rustici codices vidimus, Chig. 483, tres Vat. 1323, 4166 et 5405, ac vetustissimum Veron. 57, et in omnibus hanc additionem invenimus. Duos alios codices ejusdem Rustici Corbeiensem ac Divionensem cum eodem additamento allegat Baluzius, qui tamen fatetur, *ista verba, quamvis consequenter scripta, divisa tamen ac separata esse a textu epistolæ in antiquis exemplaribus.* Addita ergo videtur a Rustico in marginali notatione, ex qua dein irrepserunt in textum. Sumpsit vero illa ex sequenti epistola 115, quam ejus collectio non præfert. In omnibus autem mss. diversarum collectionum hæc verba desunt; immo prætermittuntur etiam in Græca versione, quæ ex originali in Orientem misso derivat, nec non in antiquissimo Vat. cod. 1322, qui licet Chalcedonensem synodum ex editione, non tamen integra, Rustici exhibeat, hanc tamen epistolam non recepit ex Rustico: affertur enim hæc in principio codicis, quod alio characterè exaratum, cum editione Rustici nihil commune habet. Vide not. 3 Quesn.

(b) Hæc refert Pelag. II, in epistola 2, ad episcopos Istriæ.

(c) Apud Pelagium II, epist. 2, ad episcopos Istriæ. *approbarim.*

(d) Ita cum Pelagio II omnes nostri codd., excepto Vat. 1322, qui cum editis ante Quesn., *poposcit.* Confer notam ejus 4.

(e) Codd. collect. 17 Chalc., tum nostri tum Baluzii, *vices meas.*

(f) Sic eum ms. Grim. etiam Ratisp. et codd. Rustici. Alias, *inisse.* Pelagius hunc locum similiter legisse traditur a Quesnello nota 5. Sane Romana

A διαφερόντων μοι πρὸς τὸν ¹ τῆς Κωνσταντινουπολιτῶν ἐπίσκοπον διεπεμφάμην, δύνασθε καταλαβέιν, εἶπερ τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τὴν ἀπόκρισιν φανερωθεῖται ² ἰδουλήθην. Ἵνα τοίνυν μὴ διὰ τῶν κακοθιλῶν ἑρμηνευτῶν ἀμφίβολον δόξῃ, πότερον ³ συνόδῳ τῇ ἐν Χαλκηδόνι διὰ τῆς ὁμοφωνίας ἡμῶν περὶ τῆς πίστεως τετύπῳται, ταῦτα πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν καὶ συνεπισκοποὺς, οἵτινες ἐν τῇ προλεχθείσῃ συνόδῳ γεγόνασι, γράμματα ἐξαπέσταλκα, ἅτινα ὁ ἐπίδοξος καὶ φιλανθρωπότατος βασιλεὺς, καθὼς ἤτησα, εἰς γνῶσιν ὑμετέραν πέμψαι κατὰ τὸν ἔρωτα τῆς καθολικῆς πίστεως καταξιώσει· ὡς ἂν καὶ πάντες οἱ ἀδελφοί, καὶ πάντων τῶν ἀπίστων αἰ ψυχὰι μάθειον ἐμὲ μὴ μόνον διὰ τῶν διακόνων μου, οἵτινες ἔτοποτήρησαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ διὰ τῆς συναίνεσως τῶν συνοδικῶν ὑπομνημάτων τὴν ἰδίαν μου ὑμῖν ἐνώσαι γνώμην. Ἐν μόνῃ δηλαδὴ 1198 τῆς πίστεως αἰτία (ὅπερ πολλὰκις λεκτέον ἐστὶ) δι' ἣν τὸ γενικὸν συνέδριον καὶ ἀπὸ προστάγματος Χριστιανῶν βασιλέων καὶ ἀπὸ συναίνεσως τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου ἤρρεσε συναθροισθῆναι· ὡς ἂν κατακριθέντων τῶν αἰρετικῶν, οἵτινες διορθωθῆναι οὐκ ἠθέλοντο, μηδεμίᾳ περιουμπάνηται ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθοῦς τοῦ δεσπότου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σαρκώσεως. Ὅθεν εἰ τις ποτὲ τολμήσει τὴν Νεστορίου ἀπιστίαν ἀσφαλίζεσθαι, ἢ Ἐτυχοῦς ἢ Διοσκόρου τὸ ἀσεβὲς δόγμα ἐκδικεῖν, ἀπὸ τῆς τῶν καθολικῶν κοινωνίας ἀποκοπή, μήτε ἐχέτω τούτου τοῦ σώματος κοινωνίαν, οὐδὲνος ἤρηται τὴν ἀλήθειαν, ἀδελφοὶ τιμωτάτοι. Περὶ τοῦ φυλαχθῆναι ὁμοίως τῶν ἁγίων πατέρων τοὺς κανόνας, οἵτινες ἐν τῇ τῆς Νικαίων συνόδῳ ἀτρέπτοις δόγμασι συντέθεινται, τὴν παρατήρησιν τῆς ὑμετέρας ἀγιοσύνης

C editio et cæteræ, quæ postea prodierunt ante Labbeum, habent *inisse*, sicut *inisse* etiam legitur in epist. 3 ejusdem Pelagii, ubi idem Leonis testimonium inseritur. At Baronius, qui primus hanc Pelagii epistolam ex codice Nicolai Fabri edidit. et Labbeus, qui veterem lectionem revocavit, sic expresserunt hunc locum, ut in eodem codice Fabri postea Colbertino 4064, Baluzio teste, scribitur *vobiscum munisse*; cui lectioni affinis est illa ipsius epistolæ Leonis expressa in Vat. 1322 *vobis communisse*; ubi postrema syllaba *cum* vocis *vobiscum* perperam mutatam in *com* peperit *communisse*; quo errore emendato, ut par est, detegitur vera laudatorum codicum lectio *vobiscum unisse* quam etiam Græca interpretatio confirmat.

(g) Cod. Ratisp. cum Pelagio II, *Christianissimorum* (h) Editi ante Quesn., *deleto ut habebant damnalis hæreticis, qui si corrigi voluissent.* Emendationem Quesnelli ex ms. Grimanico nostri codd. collect. Chalcedon. Ratisp. et Vat. 1322: ac alius Vat. collect. 14 approbant. Vindebon, collect. 5 pariter suffragatur; solum enim ante verbum *corrigi* addit *sic*.

(i) Cod. Ratisp., *usquam.* Paulo post *severnatur* pro *reseceatur* in mss. collect. Chalcedon. tum nostris tum Baluzii.

(j) In antiquioribus vulgatis Leonis, sicut et in mss. collect. 24 deerant voces *fratres charissimi*, quas alii codices et editi præferunt, sicut etiam interpretatio Græca.

¹ Lege aut, τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν, ἢ, τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

² Lege., ἰδουλήθη.

³ Locus mutilus et corruptus, quem sic redintegres: Ἄπερ ἐν τῇ συνόδῳ τῇ ἐν Χαλκηδόνι διὰ τῆς ὁμοφωνίας ἡμῶν, περὶ τῆς πίστεως τετύπαιτο, ἐπικρῶσι, ταῦτα, etc.

Patribus divinitus(a) inspiratis sunt ordinata, permanent. Nihil alienum(b) improbus ambitus concupiscat, nec per alterius imminutionem suum aliquis quærat augmentum. Quantumlibet enim(c) extortis assentationibus sese instruat vanitatis elatio, et appetitus suos conciliorum æstimet nomine reborandos, infirmum atque irritum erit quidquid a prædictorum Patrum canonibus(d) discreparit. Quorum regulis(e) apostolica 1199 sedes quam reverenter utatur, scriptorum meorum, quibus Constantinopolitani antistitis conatus repuli, poterit sanctitas vestra lectione cognoscere, (f) et me auxiliante Domino catholice fidei et paternarum(g) constitutionum esse custodem. Data duodecimo kalendas Aprilis, Opilione viro clarissimo consule.

Α ὑπομνήσκω, ὅπως τὰ δίκαια τῶν ἐκκλησιῶν καθὼς παρ' ἐκείνων τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ πατέρων θεοῦ ἐμπνευσθέντων τετύπωνται διαμείνειεν· μηδὲν δὲ ἡ ἀναδὴς ἀμβυγίων ἐπιθυμήσοι, μήτε δι' ἐλαττώσεως ἑτέρου αὐτήσιν τινα ἑαυτῷ περιποιήσαι θελήσει. Ἐφ' ὅσον γὰρ δὴποτε ἀποσπασθεῖσάν συναινέσεων ἑαυτὴν ἢ τῆ τῆς μεταίτητος ὑπεροφίᾳ ὀχύρωσε, καὶ τὰς ἰδίας ἐγγυρήσεις τῶ τῶν συνεδρίων ὀνόματι οἰεται βεβασιότερας, ἀνίσταρον, καὶ ἀδέβαιον ἔσται πᾶν ὀτιοῦν ἀπάδει τῶν κανόνων τῶν προλεχθέντων· ἢ ὁ ἀποστολικὸς θρόνος σικτῶς 1200 κέχρηται ταῖς ἐμαῖς γραφαῖς, δι' ὧν τῷ Κωνσταντινουπόλεως ἐπισκόπῳ, τὰς ἐπιχειρήσεις παρωσάμην, δυνήσεται· ἢ ὑμετέρα ἀγισσύνη διὰ τῆς ἀναγνώσεως μαθεῖν, ἐμὲ βοηθεῖα τοῦ Θεοῦ ὑμῶν καὶ τῆς πατρικῆς πίστεως καὶ καθολικῶν κανόνων εἶναι φύλακα.

EPISTOLA (h) CXV.

(i) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

(i) SYNOPSIS. — I. De pace Ecclesie reddita, compressis hæreticorum reliquiis, et Anatolium increpato gratias agit. — II. De monachis a Marciano cohibitis, et approbatione Chalcedonensis synodi per se ad episcopos missa.

LEO episcopus MARCIANO Augusto.

B Τῷ ἐνδοξοτάτῳ καὶ φιλανθρωποτάτῳ υἱῷ Μαρκανῶ ἀγούστῳ Λέων ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης.

CAP. I.— Multa mihi in omnibus clementiæ vestræ(l) litteris causa(m) gaudendi est, dum ex magna divinx providentiæ misericordia(n) præstitum humanis rebus experior, quod ecclesiasticam pacem, quam nisi unitate prædicationis evangelicæ custoditur piissimo studio juvare dignamini: ut fidei vestræ gloria non solum utilitate reipublicæ, 1201 sed etiam religionis profectibus augeatur, (o) gloriosissime Auguste. Unde ineffabiliter Deo gratias ago(p) quæ tempore quo oboritura hæreticorum scandala præsciebat vos in imperii fastigio collocavit; in quibus ad totius mundi salutem, et(q) regia potentia, et sacerdotalis

Πολλῆ μοι αἰτία χαρᾶς γίνεται ἐν πᾶσι τοῖς γράμμασι τῆς σῆς ἡμερότητος· καὶ γὰρ ἐκ μεγίστης φιλανθρωπίας τῆς θείας προνοίας τοῖς πράγμασι ἃ ἐστὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις παρεσχημένον εὐρίσκω, ὅτι καὶ τῆ ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης, ἢ καὶ ἐνώσει κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα φυλάττεσθαι εὐσεβεῖ σπουδῇ βοηθεῖν κατεξοίς, ὡς ἂν τῆς ὑμετέρας πίστεως ἢ δόξα μὴ μόνον 1202 ἐπὶ τῆ τῶν δημοσίων διοικήσει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς πράξεσιν ἢ αὐτηθείη, ἐνδοξόταται καὶ φιλανθρωπόταται πάλαι, αὐτόκρατορ Ἀγούστου. Ὅθεν ἀφράστου τῷ Θεῷ χάριτας ὁμολογῶ, ὅστις ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ἐν ᾧ τῶν αἰρετικῶν τὰ σκάνδαλα ἐγείρεσθαι προ-

(a) Idem vulgati Leonis cum Vindebon. collect. 5 et mss. collect. 11 ac 24, inspirata sunt, ordinata permanent. Lectionem Conciliorum a Quesnello receptam ex ms. Grimano et codd. Chalcedon. atque Facundo, etiam Ratisp. et Græca versio exhibent.

(b) Apud Facundum, improbe concupiscat.

(c) Vat. 1322, extortis assentationibus sic instruat. quam lectionem vulgati Leonis Quesnello antiquiores secuti cum mss. collect. 11 et 24, solum pro sic habent sese. Mox ut appetitus legitur in Ratisp. Sed in aliis epistolis consensus extortus traditur, ac præsertim epist. 105, c. 2: Ei quorundam consensum suum præbuisse dicitur extorta subscriptio. Quesnellus in margine: Isid. Merc., extortis assensionibus.

(e) Mss. Vat. 122 et 3971, discreparet.

(f) Epist. 106.

(g) Ratisp. et codd. collect., Chalcedon. concinente Græca versione, transposita conjunctione et sic præferunt: me, auxiliante Deo nostro, et catholice fidei. Similiter editiones Leonis ante Quesn., quæ solum retinent Domino.

(h) Ita Quesn. ex Grim Barb. et Vict. ac Facundo; et similiter editiones Concil., quibus suffragantur omnes nostri codd. et Græca versio, in qua canones appellantur, et adjectiva sic transferuntur paternæ fidei et catholicorum canonum. Cæteræ editiones Leonis, paternarum traditionum.

(i) Alias 89. Quæ autem antea 115 erat, nunc 145. Scripta 21 Martii an. 453.

(j) Exstat in mss. collect. Hisp., Isid. 11, 12, 18, 19 et 21 usque ad 24 ac in exemplari Sichardi Græcam interpretationem erimus ex ms. Vat. Græco 1455.

(k) In collect. Hisp. hic titulus legitur: Ubigratias agit quod per Chalcedonens concilium pax Eccl

C catholice reddita sit.

(k) Ex. Græca versione: Gloriosissimo et clementissimo filio Marciano Augusto Leo archiepiscopus Romæ.

(l) Nempæ epist. 110.

(m) Ita codd. Grim. et Ratisp. Vindebon. Hisp., gaudens, mendose. Hinc prodiit emendatio quæ in aliis codd. et editis ante Quesn. invenitur, gaudii.

(n) Vulgati Leonis ante Quesn. per errorem, nullo nostro codice suffragante, præstitulum. Mox pro experior in Vat. Hisp., Isid. aliisque inde profectis existat.

(o) Alias in antiquis editionibus, gloriosissime imperator. Ex Græca autem versione sic: Gloriosissime et clementissime fili, et imperator Auguste. Codd. Ratisp. hæc omnia omittit.

(p) Ms. Vindeb. Hisp., quod eo.

(q) Vide not. 1 Quesn., et in eam observationem nostram.

1 Leg. et Lat., εαυτῷ τις.

2 Hoc emendum evidens. Corrige. ἢ τῆς μεταίτητος ὑπεροφίᾳ.

3 Quam implexus corruptusque sit hic locus nemo non videt: sic restituere possis: Ὅν υπερήσειον ὡς σικτῶς ὁ ἀποστολικὸς θρόνος κέχρηται, τῶν ἐμῶν γρηφῶν, δι' ὧν τοῦ Ἀνωστατινουπόλεως ἐπισκόπου τὰς ἐπιχειρήσεις παρωσάμην, δυνήσεται, etc.; τῶν paulo post pro ἐμὲ lege καὶ ἐμὲ.

4 Melius hinc abesset pronomen σὺ.

5 Locus corruptus, cui sic mederi possis: ἢ ὡς ἄλλως εἰ μὴ τῆ ἐνώσει τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος φυλάττεσθαι, etc.

6 Primis curis cum ms. Vat. Græc. 1455 scripsimus αὐτηνθεῖη. Prætulimus vero lectionem alterius codicis Vat. Ottob. 29, quam postèrius accepimus.

vigeret industria. Nam cum vestro præcipue opere sit effectum ut persynodale concilium damnatis impii dogmatis defensoribus, omnes vires sacrilegus error amitteret, ad ejusdem devotionis pertinet palmam, si malum quod in suis duobus est oppressum etiam in quibuscumque reliquiis deleatur. Quod facilius clementia vestra (a) arbitratur implendum, si per universas Ecclesias definitiones sanctæ synodi Chalcedonensis apostolicæ sedi placuisse doceantur. De quo quidem ratio non fuit ambigendi, cum ei fidei omnium (b) subscribentium consensus accesserit quæa mæsecundum formam apostolicæ doctrinæ ac paternæ traditionis emissa est; et per fratrem meum Lucianum episcopum (c) talia et ad gloriam vestram, et ad Constantinopolitanum episcopum (d) scripta direxerim, quæ evidenter ostenderent me ea quæ de fide catholica in prædicta synodo definita fuerant approbare. (e) Sed quia in eisdem litteris ea 1203 quæ per occasionem synodi male sunt attentata, reprehenderam, maluit prædictus antistes meam gratulationem tacere, quam suum ambitum publicare. Mihi autem multum fiduciæ, Deo per vos operante, collatum est, quod probasse vos observantiam meam de custodia canonum paternorum, pietatis vestræ affatibus (f) indicastis. Et merito geminatur gaudium meum cum vobis religiosissime placere cognosco, ut et (g) fides Nicæna suam teneat firmitatem, et privilegia Ecclesiarum illibata permanent.

CAP. II. — Quamvis autem de præclaro fidei vestræ opere nihil vestra pietas indicarit, mihi tamen per veneratorem (h) una mecum specialiter vestrum, fratrem meum Julianum episcopum innotuisse significo, quam pio dignati fueritis responso imperitorum monachorum animos (i) et cohibere pariter et docere; ut, si illos non penitus deseruit divina

(a) Vulgati antiqui cum Sichardo, *arbitretur*.

(b) Vindebon. Hisp. cum mss. Vat. collect. 24, *subscribendum*, male. Hic error in Vat. Hisp. originis Gallicanæ emendatus fuit minus recte *subscribendo*, quæ lectio ab Isidoro et in aliis codd. exinde proficiscuntibus suscepta, in editione Quesnello anterioris transit. Veram lectionem suppeditant codd. Grim. et noster Ratisp., quibus Græca versio concinit. Dein in vulgatis antiquis, *quæ ad me*, perperam; nam de fide a Leone emissa in epistola 28, ad Flavianum, et omnium episcoporum subscriptionibus recepta sermo est. Emendationem Quesnelli ex Grim. inductam confirmant nostri codices Vindebon. Hisp., Ratisp. et Vat. collect. 24, nec non interpretatio Græca. Vide not. 2 Quesn.

(c) Ratisp. omittit, *taliam*, et pro *episcopum* cum Vindebon. Hisp. habet, *antistitem*. De Luciano autem vide not. 3 Quesn.

(d) Epist. 104 et 106.

(e) Vat. Hisp. et Isid., *Et quia*.

(f) Ita omnes nostri codd. et editiones. Solus Quesnellus, *indicatis*. Confer annot. 3 (Col. 1019. n (s) in epist. 110. Post pauca ex versione Græca, *cum vobis, gloriosissime imperator, placere cognosco*.

(g) Licet in Marciani epistola 110, cui nunc Leorespondet, nulla sit expressa Nicænæ fidei mentio, non tamen hinc suspicandum est cum nonnullis aliquid in ea epistola desiderari. Ad Nicænam enim fidem referuntur illa ejusdem epist. 110, quibus imperator se sollicitum præbuit pro confirmatione catholicæ

εγνώσκων, ὑμᾶς ἐν τῇ βασιλείᾳ καθίδρυσεν, ἐν οἷς εἰς σωτηρίαν τοῦ παντός κόσμου, καὶ ἡ βασιλικὴ δύναμις, καὶ ἡ ἱερατικὴ ἀνθεὶ σπουδῆ. Καὶ γὰρ ὁπότε ἐξαιρέτω ὑμῶν ἔργω γεγένηται, ὥστε συνόδου κατασκευασθέντων ἐκδικούντων τὸ δυσσεβὲς δόγμα πάσας τὰς ἐκκλησίας ἡ ἱεροσόλου πλάνη ἀπολέσει εἰς νίκην τῆς ἀληθῆς πίστεως: 1 διαθήσεως, εἰ τὸ κακὸν, ὅπερ ἐν τοῖς ἰδιώταις ἡγάγασθε: 2 εὐρίσκειται, καὶ παρ' οἷσι δῆποτε ἐτίθηται ἱεροσόλου: ὅπερ εὐχερέστερον ἢ σὴ γαληνότης ὑπακομῆσαι: 3 ἀποροῦν, εἰ ἀνὰ πάσας τὰς ἐκκλησίας τοὺς τύπους τῆς ἀληθῆς συνόδου τῆς ἐν Χαλκηδόνι τῇ ἀποστολικῇ ἑστέρας ἐκδοθείη: 4 διδασκαλίᾳ· περὶ οὗ οὐδὲ ὑπόνοια ἐγένετο ἑρρηγοῦσθαι: ὁπότε τῇ πίστει, ταύτῃ πάντων ὑπογραψάντων ἡ ἐκδοθῆσιν: 5 προτίθεται, ἥτις παρ' ἐμοῦ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πατρικῆς παραδόσεως ἐξεπέμφθη, καὶ διὰ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ Λαυκιανοῦ ἐσθ' ἐπισκόπου τοιαῦτα καὶ πρὸς τὴν σὴν ἐνδοξότητα, καὶ πρὸς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον ἐπεπέμφθη: 6 τὰν γράμματα, δι' ὧν ἐναργίστατα δείκνυται ἐμὴ τὴν περὶ τῆς καθολικῆς πίστεως ἐν τῇ προλεχθείσῃ συνόδῳ τυπωθέντων ἔχουσαι. Ἄλλ' ἐπειπερ 1204 ἐν τοῖς αὐτοῖς γραμμασι τὰ διὰ τὴν τῆς συνόδου ἀφορμὴν κακῶς ἐπιχειρηθέντα 6 διαβεβλήκει, μᾶλλον ἠθέλησεν ὁ προλεχθείς ἐπίσκοπος τὴν ἐμὴν εὐχαριστίαν σιωπῆσαι ἥ περ τὴν 7 ἐμὴν ἀμβιτίονα δημοσιεῦσαι· ἐμοὶ δὲ πολλὴ παρρησία, τοῦ Θεοῦ δι' ὑμῶν παρέχοντος, συναισθηθένθ', ὅτι περ ἀποδέξασθαι ὑμᾶς τὴν ἐμὴν ἀσφάλειαν, ἣν τοῖς πατρικοῖς κανόσι φυλάττω, τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας τοῖς γράμμασιν ἐμνηύσατε. Καὶ δικαίως διαλασάζεται μοι ἡ χαρὰ, ὁπότε ὑμῖν, ὡ ἐνδοξότατα βασιλεῦ, ἀρέσκων γινώσκω, ὡς ἂν καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ πίστις τὴν ἰδίαν κατὰ σοὶ 8 πῆστιν, καὶ τὰ προνόμια τῶν ἐκκλησιῶν ἀσάλευτα διαμέναντες· εἰ καὶ τὰ μέγιστα δὲ περὶ τοῦ λαμπροῦ ἔργου τῆς ὑμετέρας πίστεως οὐδὲν μοι ἢ σὴ εὐσεβείᾳ ἐμνήυσεν, ὅμως ἐμοὶ διὰ τοῦ σίθοντος ὑμᾶς ἰδικῶς μετ'

fidei contra Eutyochianos in Chalcedonensi concilio definitæ, quæ eadem ac Nicæna fides (exactius pro necessitate temporis contra novam hæresim declarata) communi locutione dicebatur. Vide ipsam definitionem Chalcedonensem actione 5. Forte etiam S. pontifex his verbis respicit Marciani litteras ad monachos Palæstinos, quas a Juliano Coensi transmissas una cum imperatoris epistola acceperat; in ipsis enim Nicæna fides a Patribus Chalcedonensibus confirmata et explicata traditur. Confer tom. IV Concil. Venetæ editionis pag. 1803.

(h) Voces *una mecum* Quesnellus omisit; restituimus ex nostris mss. ac præsertim ex Vindebon. Hisp. et Græca versione, quibus accedit Ratisp. præferens *meum*.

(i) Particulam *et* ex Ratisp. et Græca versione adjecimus. Indicantur autem imperiales litteræ contra tumultuantes Palæstinæ monachos editæ, quæ gestis Chalcedonensibus subjiciuntur tom IV, pag. 4798

¹ Al., *προθέσσω*.

² Aut post *εὐρίσκειται*: deest aliquid, puta *καταβληθὲν* vel quid simile, aut longe aliter quam nos, interpret legit.

³ Forte, *πληρωθὸς*.

⁴ Leg., *συναίνεσις*.

⁵ Leg., *προστίθεται*.

⁶ Leg., *διαβεβλήκει*.

⁷ Leg., *ταυτοῦ*.

⁸ Forte, *τὴν λόγῳ*.

(a) miseratio, sensiant se et didicisse quod credant, A et agnovisse quod timeant. Quia vero omnibus modis obediendum est (b) pietatis vestræ religiosissimæ voluntati, constitutionibus synodalibus, quæ mihi de confirmatione fidei catholicæ, et (c) de hæreticorum **1205** damnatione placuerunt, libens adjeci sententiam meam; quæ ut ad notitiam omnium sacerdotum Ecclesiarumque perveniat, vestræ clementiæ præceptio ordinare dignabitur. Affuram credo et spero gratiam Dei, quæ tam sanctam tanti principis curam plenissimum desiderii sui fructum faciat obtinere, ut omnibus dissentiendi occasionibus amputatis, apostolicæ ubique doctrinæ pax regnet et veritas. Fratri autem meo Juliano (d) episcopo noverit vestra clementia hoc me proprie delegasse, ut quidquid illic ad custodiam fidei pertinere probaverit, B meo nomine vestræ fiducialiter suggerat pietati: quoniam certus sum vos ad hæc omnia (e) emendanda vel defendenda, Deo auxiliante, sufficere. Data duodecimo kalendas Aprilis, Opilione viro clarissimo consule.

στῆσις ἀνήκειν δοκιμασίαι, ἐμῶ ὀνόματι τῆ ἡμετέρας εὐσεβείας παρῶν τούτων διόρθωσιν καὶ ἐκδιχίωσιν, τοῦ Θεοῦ ἐπιτρέποντος, ὅμας ἑ παρακεῖν.

EPISTOLA (f) CXVI.

(g) AD PULCHERIAM AUGUSTAM.

SYNOPSIS. — I. Pro vigore fidei et sanctionibus contra rebelles monachos editis gratias agit. — II. Se ad Chalcedonenses episcopos litteras dedisse consensus sui testes.

LEO episcopus PULCHERIE Augustæ.

CAP. I. — Quamvis nullas nunc litteras tuæ pietatis acceperim, scribente tamen gloriosissimo principe, non aliter dignatione ipsius sum gavisus, quam si mihi etiam tuæ serenitatis redderent alloquia. Unde (h) consuetudinem debiti a me officii oportuit custodiri, qua me significarem clementiæ vestræ salute gaudere, et incessabilibus a Deo precibus postulare ut vos, et Romanæ reipublicæ, et catholicæ Ecclesiæ in omni prosperitate conservet. De vignoret autem fidei vestræ, (i) qua indesinenter Domino sacrificium laudis offertis, quantas Deo gratias agam, enarrare non va-

(a) Sic Ratisp. et mss. collect. 14 et 21. Alias, *miseriordia*. Codd. Vat, Hisp. et Isid., *miseratio, sciant se et didicisse*.

(b) Idem codd. Vat. Hisp. et Isid. alique inde profecti cum editis ante Quesn., *Pietati vestræ et religiosissimæ voluntati*. Vindebon. Hisp., Grim et Ratisp., cum Græca versione, ut in textu.

(c) Vide not. 4 Quesn.

(d) Ratisp. ms. delet *episcopo*.

(e) Codd. Grim. et Thuan, a Quesn. laudati, et unus noster coll. 21 *emundanda*, Mox Ratisp. omittit *Deo auxiliante*.

(f) Alias 90. Quæ autem ante 446 erat, nunc 446. Scripta 21 Martii an. 453.

(g) Hanc epistolam relegimus cum ms. Ratisp. collect. 49 et cum Veneto S. Marci collect. 42, in quibus collectionibus tantum eam reperire licuit.

(h) Vulgati cum mss. collect. 12, *consuetudinem debiti mei officii oportuit me custodire, per quam significarem clementiæ vestræ, absolute me gaudere*. Locus egregie restitutus ex optimo codice Ratisponensi.

(i) Ita idem Ratisp. Al., *quo*.

ἐμοῦ τοῦ ἐμοῦ καὶ συνεπισκόπου καὶ ἀδελφοῦ Ἰουλιανοῦ δεδηλωθῆναι σημαίνω ὡς εὐσεβεῖ ¹ κατητίωσατο ἀποκρίσει τῶν ἀπειρῶν μοναχῶν τὰς ψυχὰς καὶ ἰσχυρῶν ὁμοῦ, καὶ διδάξαι, ὥστε ² μὴ πάντα αὐτοῦς ἡ θεία φιλανθρωπία καταλείπειν, αἰσθάνεσθαι, καὶ δεδιόχθη αὐτοῦς ἕπερ πιστεύουσι, καὶ εἰδέναι ἕπερ εὐλαβεῖσθαι ὀφειλοῦσιν. Ἐπειδὴ δὲ παντὶ σθένει πείθεσθαι δεῖ τῆ τῆς σῆς εὐσεβείας εὐλαβείᾳ προαιρέσει, τοῖς τύποις τῆς συνόδου, οἵτινες μοι περὶ τῆς βεβαιώσεως τῆς καθολικῆς πίστεως, καὶ περὶ τῆς **1206** τῶν αἰρετικῶν καταπίσεως ἤρσατε, ἠδέως τὴν ἐμαυτοῦ ³ προτέθεικα γνώμη. ἦτις ὡς ἂν εἰς γνώσιν πάντων τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἔλθοι, τῆς σῆς ἡμερότητος ⁴ προτάξει τυπῶσαι καταξίωσει. Χάριν Θεοῦ ⁵ ἔσεσθαι ἐλπίζω καὶ πιστεύω ἦτις τὴν οὕτως ὅσῳ τοῦ τοσοῦτου βασιλέως φροντίδα τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας τοῦ καρποῦ παρασκευάσει ἐπιτυχίαν. ⁶ πρὸς τὸ, πάσης διχονοίας ἀποτηθείσης, τῆς ἀποστολικῆς πανταχοῦ διδασκαλίας, εἰρήνη, καὶ ἀλήθεια κρατήσῃ. Τῶ ἀδελφῶ τῶ ἐμῶ Ἰουλιανῶ τῶ ἐπισκόπῳ γνωσκέτω με ἢ σὴ γαληνότης τοῦτο ἰδικῶς προστεχέται, ἵνα εἴ τι θεποτοῦν αὐτοῖς εἰς παραφυλακὴν τῆς ἐπιστολῆς ὑποβάλλωι, ὑποβάλλωι. Ἐπειδὴ ὁμολογουμένως ἐπίστευον ὅτι

leo: quoniam principibus temporis nostri non **1207** solum potentiam regiam, sed etiam sacerdotalem cognoscimus inesse (j) doctrinam. Indicante enim fratre meo Juliano episcopo, pervenerunt ad nos in exemplaribus præceptionum vestrarum saluberrimæ sanctiones, quibus insanam imperitiam monachorum dignati estis parcendo plectere, et docendo punire: ut, si eos ad pœnitentiam miseratio divina converterit, multis lacrymis, et a nefandis cœdibus, et ab hæreticorum blasphemiiis diluantur.

CAP. II. — Quod vero piissimus imperator ad omnes episcopos, qui Chalcedonensi synodo interfuere, voluit me (k) scripta dirigere, quibus ea quæ illic de fidei regula sunt definita firmarem libenter implevi, ne fallax cujusquam simulatio sententiam meam haberi vellet incertam, cum per Constantinopolitanum episcopum, cui lætitiā meam largiter indicavi, in omnium potuerit notitiā pervenire, quod (l) scripseram,

(j) Marcianus scilicet et Pulcheria in litteris adversus Palæstinus monachos datis, quæ leguntur tom. IV Concil. edit. Ven. pag. 1798 et 1849, catholicam fidem optime vindicant. Exemplaria autem earumdem litterarum, quæ hic appellantur, si in commodiorem Leonis intelligentiam Latine reddita erant eam forte præferebant versionem, quam Epiphanius Scholasticus Codici encycho præmisit, ut indicatur tom. V Concil. pag. 33.

(k) Epist. 114.

(l) Epist. 106.

¹ Leg., κατητίωσατε.

² Leg., εἰ μὴ.

³ προτέθεικα.

⁴ Leg., πρόσταξις.

⁵ Leg., παρίεσθαι.

⁶ Hæc quidem, ut puto, ab ieterprete, sed male omnino. Vertere debuerat hoc aut simili modo: ὅτι, πάσης διχονοίας ἀποτηθείσης, τῆς ἀποστολικῆς πανταχοῦ διδασκαλίας εἰρήνην καὶ ἀλήθειαν κρατήσῃ.

⁷ Leg., ὑποβάλλωι, ὑποβάλλωι.

⁸ Leg., ἐπαρκεῖν.

nisi maluisset meum gaudium tacere, quam repulsam sui ambitus, publicare. Fratri et coepiscopo meo Juliano, cui sollicitudinem meam in causa fidei delegavi, rogo ut eam fiduciam præbere dignemini, qua pietati vestræ possit quæ universali Ecclesiæ sint profutura, suggerere. Data duodecimo kalendas Aprilis, Opilione viro clarissimo consule.

EPISTOLA (a) CXVII.

(b) AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.

SYNOPSIS.— I. *Se ut imperatori satisfaceret et occasionem hæreticis auferret, ad episcopos Chalcedonenses de consensu suo litteras dedisse.* — II. *De monachi edicto Marciani repressis, et archimandritis Pulcheriæ responsione increpatis.* — III. *De Eudocia a Leone monita ex secreto imperatoris mandato.* — IV. *Aetii dejectionem patienter habendam esse, ne aliarum Ecclesiarum regimini se immiscens mensuram propriam videretur excedere.* — V. *Anatolium ab Illyricianis subscriptionem in sui ambitus patrocinium elicere voluisse. De epistola ad Chalcedonenses episcopos scripta,*

1208 LEO JULIANO episcopo.

CAP. I. — Quam vigilanter, quamque devote pro catholica fide fraternitas tua excubet, litterarum tuarum textus ostendit, quibus (c) instruentibus multum mea sollicitudo relevatur; accedente religiosi imperatoris religiosissima pietate, quam evidenter apparet ad universalis Ecclesiæ firmitatem a Domino præparatam; ut dum sancto studio pro fide agunt Christiani principes, fidenter pro eorum regno supplicent Domini sacerdotes.

(d) Quod ergo necessarium credidit clementissimus imperator, libenter implevi, ut ad omnes fratres, qui Chalcedonensi synodo interfuerunt, scripta dirigerem quibus placuisse mihi, quæ a sanctis fratribus nostris de regula fidei confirmata sunt, demonstrarem; propter eos scilicet, qui ad occasionem velandæ perfidiæ suæ, infirma vel dubia videri volunt statuta concilii, quæ nulla sunt consensus mei sententia roborata; cum tamen post reversionem fratrum, quos vice mea miseram ad Constantinopolitanum episcopum epistolam deleo: ut, si eas publicare voluisset, abunde ex ipsis potuisset agnosci quanto gaudio ea quæ (e) de fide synodus sanxerat approbarem. Sed quia in eisdem continebatur quale responsum accepisset ambitio ignora-

(a) Alias 88. Quæ autem antea 117 erat, nunc 136. Scripta 21 Martii an. 453.

(b) Hanc epistolam a Quesnello ex ms. Grim. editam, cum Ratisponensi contulimus.

(c) Sic codex Ratisp. Quesnellus ex Grimanico intervenientibus.

(d) Hæc uncinis inclusa referuntur in epist. Pelagii papæ II ad Eliam, c. 6.

(e) Quesnellus cum Grimanico, de fide sanxerant. Ratisponensis cod. supplementum et emendationem suggessit.

(f) Litteræ Pulcheriæ responsio vocantur, quippe quæ libello supplicii monachorum redditæ fuerunt, Vide not. 4 Quesn. Vide annot. 4 (Col. 1036, n. j) in epistolam præcedentem.

(g) Ms. Ratisp., omnem excellentiam.

(h) Ita hoc nomen in Ratisponensi melius scribitur sicut et in aliis nostris codicibus in titulo epistolæ 123, cujus scribendæ stimulus ex hoc loco cognoscitur. Sermo est de Eudocia Theodosii junioris uxore,

ari voluit quod de fraternis constitutionibus sentiebam, ne simul cognosceretur quod pro inviolabili Nicænorum canonum auctoritate rescripseram. Unde studeat dilectio tua piissimum principem crebris suggestionibus commovere, ut adjunctis affatibus suis ad singularum provinciarum sacerdotes deferri apostolicæ sedis scripta præcipiat: ne ulterius quisquam veritatis inimicus de silentio meo se excusare præsumat.

CAP. II.— De edicto autem Christianissimi imperatoris, quo imperita quorundam monachorum insania quid mereretur ostendit, et (f) de respensione piissimæ Augustæ, qua monasteriorum præules increpavit, multum me gaudere significo; non ignorans hunc ipsis fervorem fidei divina inspiratione conferri, ut (g) omnibus excellentiam ipsorum non solum regii culminis, sed etiam sacerdotalis esse appareat sanctitatis, apud quos ut fraternitati tuæ familiarior esset fiducia, et nunc et antea postulavi, confidens de eorum benevolentia, quod necessariis suggestionibus 1209 non difficulter dignabuntur annuere.

CAP. III.— Et quia secretius mihi clementissimus imperator per filium nostrum Paulum mandare dignatus est, de admonenda filia nostra clementissima Augusta (h) Eudocia; feci quod voluit, ut (i) litteris meis quam fructuosum ipsi foret, si catholicæ fidei faveret, agnosceret, et ut clementissimi (j) principis filii sui litteris super hoc admonetur, obtinui; non ambigens ipsam quoque pio studio elaboraturam ut auctores seditionum propositum suæ professionis agnoscant, et si non intelligunt docentium prædicationem, saltem vindicantium timeant potestatem. Quem itaque profetum hæc nostra cura obtineat, protinus litteris dilectionis tuæ opto cognoscere, et utrum tandem rebellis imperitia conquiescat; quæ si de nostra putat ambigendum esse doctrina, saltem beatæ memoriæ Athanasii, Theophili et Cyrilli Alexandriæ sacerdotum scripta non renuat; cum quibus ita fidei nostræ forma concordat, ut in nullo a nobis discrepet, qui se illis consentire profitetur.

CAP. IV.— Filio nostro Aetio presbytero in suo mœrore compatimur; et cum in locum officii ejus fuerit ascitus, qui reprobatione dignus fuerat iudicatus, non est dubium hanc commutationem ad ca-

quæ in Palæstina degens, monachis tumultuantibus aliquamdiu favit. Quesnellus Eudoxia, sicut et in inscriptione epistolæ 123 Eudoxiæ ex Grimanico edidit; perperam. Eudoxia enim Valentiniani III uxor hujus Eudociæ ex Theodosio filia fuit. Quesnellus in postilla marginali: *Nota ex hoc unico monumento, unde Eudoxia (lege. Eudocia) in melius mutata, catholicæ fidei favere cœperit.* Immo ex hoc loco colligitur eam Eutychanis favisse, ita ut hæc de causa imperator ipsam a Leone admonendam duxerit. Enimvero solum respuit anno 456 post auditam Valentiniani necem et Eudoxiæ filiarum captivitatem, uti ex Vita S. Euthymii in Analectis Græcis a PP. Benedictinis edita discimus.

(i) Hæc ad Eudociam Leonis litteræ desiderantur; neque enim credendæ sunt epistola 123, quæ nullo post, id est 15 Junii scripta fuit.

(j) Valentinianum intelligit, cui Eudoxia Eudociæ filia nupsit.

tholicorum injuriam pertinere. Sed patienter interim ista toleranda sunt, mensuram (a) moderationis solitæ videamur excedere: cum possit pro tempore satis esse prædicto, quod clementissimorum principum favore munitur, quibus eum proxime (b) litteris meis ita commendavi, ut apud religiosissimas mentes gratiam ipsius augendam esse non dubitem.

CAP. V. — Illud etiam nosse te volumus, Anatolium episcopum post coercionem nostram in sua præsumptionis adeo temeritate persistere, ut Illyricanos episcopos, ut subscriberent, conveniret; quod nobis episcopus qui a Thessalonicensi (c) ordinationis nuntius missus est intimavit, (d) Cui ideo scribere nolimus, quamvis ipse hoc peteres debere fieri, quia eum corrigi nolle perspeximus. 1210
Duas a pari ad synodum epistolas feci: unam cui exemplaria epistolæ meæ ad Anatolium episcopum datæ subdi feci, alteram quæ exemplaria subdita non haberet; tuo permittens arbitrio, ut quam dandam esse clementissimo principi duxeris, hanc tradas, altera aqua te retenta. Data duodecimo kalendas Aprilis, Opilione viro clarissimo consule.

EPISTOLA (e) CXVIII.

(f) AD EUMDEM JULIANUM COENSEM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — I. Nihil se pro causa fidei et Ecclesie omisisse. — II. Prædicandi munus solorum sacerdotum, non monachorum esse: contra parricidas Alexandrinos imperatoris zelum accendendum esse.

Leo episcopus JULIANO Coensi episcopo.

CAP. I. — Litteras dilectionis tuæ, quos per filium meum virum illustrem (g) Esychium direxisti, eo tempore accepi, quo recentioribus epistolis tuis (h) iterata jam occasione responderam. Unde quia etiam in his alloquiis tuis eadem de impiissimis hæreticis justo dolore conquestus es, congruum fuit, quia scribendi opportunitas exstitit, non tacere. In causa itaque fidei, quidquid pro nostro officio (i) agi potuit ac potest, juvante Domino, et sollicitè et libenter exsequimur: ut Evangelio Christi irreprehensibiliter serviamus, ne per desidiam nostram ulla pars Ecclesie catholice neglecta videatur. Propter quod, sicut omnibus notum est, non destiti laborare, ut manifestata atque defensa incarnationis Dominicæ veritate omnis fraternitas, quid ubique secundum doctrinam apostolicam, et tenendum et docendum esset, agnosceret, accedente gloriosissimorum principum studio divinitus inspirato, ut in civitate Chalcedonensi sy-

A nodo 1211 congregata, hæretica damnaretur impietas, ne vel quisquam sectator Nestorii, vel ullus discipulus Eutychie liberum possit cum catholicis habere consortium: cum quod ad sancti concilii auctoritatem pertinet, nulla usquam remanserit discordia. Si qui autem obduratione cæcati, ita in reprobi sensus amentiam transierunt, ut malint ferre quam sanari, ad imperialem pertinet potestatem ut perturbatores (j) ecclesiasticæ pacis et reipublicæ, quæ Christianis principibus merito gloriatur, inimici sollicitius comprimantur.

CAP. II. — Ut autem imperialis est, ut diximus, potestatis, tumultus publicos ac seditiones sacrilegas severius coercere, ita auctoritatis et sacerdotalis, monachis prædicandi aliquam contra fidem licentiam non præbere, et omni virtute resistere, ne ea quæ ad sacerdotes pertinent, sibi audeant vindicare. Unde miramur fratrem (k) Thalassium episcopum, quod Georgio nescio cui, qui præsumendo illicita, et propositum monachi et nomen amisit, scribendi vel prædicandi aliquam permiserit facultatem. Ad quem episcopum, si dilectioni tuæ visum fuerit, ex hac parte competentia scripta (l) mittemus. Agat itaque fraternitas tua opportunis suggestionibus, ut clementissimus princeps quæ Domino sunt placitura præcipiat, et incentores cruentarum seditionum jubet competentius coerceri, ut nec (m) illi impuniti sint, quorum manus scelera perpetrarunt, nec illi qui talium utuntur insania. Si autem inquisitio judiciaria et confessio reorum ad eas personas pervenit, quarum vel consilio vel impulsu mala tanta commissa sunt, nullius favoris eis sunt præstanda solaria. Quantum enim meliora de ipsis sunt credita, tanto sunt amplius detestandi, quorum nunc impietas, quæ per hypocrisis fuerat velata, detegitur. Et ideo agat Christianissimus et piissimus imperator, quod paci ecclesiasticæ intelligit profuturum. Quem superna inspiratione ita instruendum esse confido, ut et disciplina inquietos (n) revocari, et a sanguine eorum jubeat abstinere: quamvis nihil ultionum non mereantur subire, qui ausi sunt et divinis et humanis constitutionibus 1212 repugnare. (o) Data quarto nonas Aprilis, Opilione viro clarissimo consule.

EPISTOLA (p) CXIX.

(q) AD MAXIMUM ANTIOCHENUM EPISCOPUM.

Per Marianum presbyterum et Olympium diaconum.

SYNOPSIS. — I. Fidem inter duo extrema mediam esse.

(a) Ita Ratisp. ms. Quesnellus ex Grim. perperam, solidationis.

(b) Epist. 441 et 412.

(c) Euxithæi Thessalonicensis episcopi in Anastasii locum subrogati, ad quem Leo dedit epist. 150, ordinatio et ordinationis tempus ex hoc loco cognoscitur.

(d) Ad Anatolium hæc referuntur.

(e) Alias 91. Quæ autem antea 148 erat, nunc 149, Scripta 2 Aprilis an. 453.

(f) Invenitur in mss. collect. 12, 18 et 24, ac in exemplari Sichardiano.

(g) Editi ante Quesn. Isichium; Sichardus, Isicium.

(h) Epist. 113 et 417.

(i) Alias oportuit ex mss. collect. 24. Sichardus, oportuit ac possumus.

(j) Ita Quesnellus. Alias, Ecclesie pacis et reipublicæ.

(k) Hic Thalassius videtur esse ille episcopus Cæsareæ Capadociae, qui etsi inter pseudopheasinæ synodi capita exstitit, tamen facti pœnitens in Chalcedonensi receptus fuit.

(l) Ita probe Quesnellus. Antea perperam, mittamus.

(m) Vox illi a Quesnello prætermissa, ex nostris codicibus restituitur.

(n) Editiones Quesnello anteriores male, revocare.

(o) Hæc nota chronica a Quesnello addita ex ms. Grimmanico collect. 18, in mss. aliarum collectionum desideratur.

(p) Alias 92. Quæ autem antea 149 erat, nunc 150. Scripta 14 Junii an. 453.

(q) Exstat in mss. collect. 3, 8, 12, 18, 19, 23, et in

— II. *Maximum in Orientalibus Ecclesiis pro fidei puritate vigilare debere.* — III. *Ecclesiarum privilegia inconcussa esse oportere.* — IV. *Anatolii conatus Nicæni canonibus adversos, irritos fore.* — V. *Si quid legati in synodo approbarint præter fidei causam, esse rescindendum.* — VI. *Nemini præter episcopos prædicandi munus esse concedendum.*

(a) LEO MAXIMO Antiocheno.

CAP. I. — Quantum dilectioni tuæ placeat communis fidei sacratissima unitas, et pacis ecclesiasticæ tranquilla concordia, litterarum tuarum textus ostendit, quas ad me filii nostri (b) Marianus presbyter et Olympius diaconus detulerunt, eo nobis gratiores quod (c) per ipsas alloquia alterna miscemus, et magis magisque (d) innotescit gratia Dei, qua fit ut per totum mundum de manifestato catholicæ veritatis lumine gaudeatur. Quamvis, quod multum dolemus, quidam adhuc (sicut sermo indicat nuntiorum) tenebras suas diligant, et cum ubique diei splendor exortus sit, etiam nunc cæcitatibus suæ delectentur obscuro, et perdita fide, solo ac vacuo nomine **1213** remanserint Christiani; non habentes intelligentiam qua errorem ab errore discernant, et blasphemiam Nestorii ab Eutycheis impietate distinguant. Nec enim ideo excusabilis videri aliqua eorum falsitas potest, quia ipsi sibi sunt in sua perversitate contrarii. Nam (e) licet Nestorium Eutycheis discipuli detestentur, et Eutychem anathematizent Nestorii sectatores, catholicorum tamen iudicio pars utraque damnatur, et ambæ simul hæreses a corpore Ecclesiæ resecentur, quia neutra falsitas nobiscum potest habere concordiam. Nec interest quo sacrilegio ab incarnationis Dominicæ veritate discordent, cum id quod pravisime sentiunt, (f) nec auctoritas Evangelii, nec ratio suscipiat sacramenti.

CAP. II. — Et ideo, frater charissime, oportet dilectionem tuam toto corde (g) perspicere, cujus Ecclesiæ gubernaculis te Dominus voluerit præsidere,

Vat. 541, inter epistolas, quæ collectioni 21 subjiciuntur, ac tandem in exemplari primæ editionis sermonum S. Leonis.

(a) In vulgatis post Canisium et ante Quesnellum: *Leo catholicæ Ecclesiæ episcopus Maximo charissimo fratri episcopo Antiocheno.* Hanc inscriptionem nulli nostri codices præferunt. Vide not. 1 Quesn.

(b) Ms. Ratisp., *Martinianus.*

(c) Idem Ratisp. et Vallicell. collect. 8, ac exemplum primæ editionis, *per ipsos.* Mox duo postremi libri, *eloquia.*

(d) Ita cum editis Conciliorum. Vulgati Leonis, *innotesceret.* Cod. Ratisp., *ut magis magisque innotesceret.* Post pauca, *de manifesto* in editis ante Quesnellum, et in primæ editionis exemplo.

(e) Ita omnes nostri codd. Barb. et Vat. collect. 3, quatuor collect. 8., et Ratisp. collect. 19, cum prima editione; et sane melius quam in vulgatis, *cum Nestorium.*

(f) Prima editio, *nec auctoritas Evangelii haheat, nec ratio sacramenti.* Dein, *suscipiat pro recipiat* ex Ratisp. cod. prætulimus.

(g) Duo codices cum prima editione, *præscire.*

(h) Ms. Barb. collect. 3, *ministerio.* Mox ante vocem *Romana* Ratisp. et prima editio repetunt in.

et ejus meminisse doctrinæ, quam præcipuus apostolorum omnium beatissimus Petrus, per totum quidem mundum uniformi prædicatione, sed speciali (h) magisterio in Antiochena et Romana urbe fundavit: ut illum in suæ glorificationis domicilio præminentem ea intelligas reposcere, instituta quæ tradidit, sicut ab ipsa quam confessus est veritate suscepit. Neque ullo modo sinas (i) in Orientalibus Ecclesiis, maximeque in his quas Antiochenæ sedi sacratissimorum Patrum Nicæni canones deputaverunt, ab improbis hæreticis Evangelio resultari, et vel Nestorii vel Eutycheis a quoquam dogma defendi. Quoniam, sicut dixi, catholicæ fidei petra, cujus cognomen beatus apostolus Petrus sumpsit a Domino, nullum recipit (j) ab utraque impietate vestigium; sed evidenter atque perspicue et Nestorium anathematizat, qui Verbi carnisque naturam in beatæ Virginis (k) conceptione se jungens, unumque **1214** Christum in duos dividens, aliam Deitatis, et aliam humanitatis voluit esse personam; cum omnino unus idemque sit, qui et secundum sempiternam Deitatem de Patre est natus sine tempore, et secundum veram carnem de matre est natus in tempore; et Eutychem similiter exsecratur, qui in Domino Jesu Christo veritatem humanæ carnis evacuans, ipsum verbum in carnem (l) asserit transformatum, ut nasci, nutrirī, proficere, pati, mori, atque sepeliri, et die tertio suscitari, solius fuerit Deitatis, quæ servilis formæ non veritatem suscepit, sed figuram.

CAP. III. — Summa itaque vigilantia cautum te esse convenit, ne quid sibi hæretica pravitas audeat vindicare: cum te deceat his sacerdotali auctoritate resistere, nosque sæpius de profectu Ecclesiarum tuis relationibus quid agatur instruere. Dignum est enim te apostolicæ sedis in hac sollicitudine esse consortem (m) et ad agendi fiduciam privilegia tertiæ sedis agnoscere, (n) quæ in nullo cujusquam ambitione mi-

(i) Eadem prima editio, *in Orientis Ecclesiis.* Late hæc sumi, non autem stricte, de solis scilicet Ecclesiis Antiocheno episcopo subditis, recte probat Quesnellus not. 2; cum qua confer nostras observationes eidem subjiciendas.

(j) Cod. Vallicell. et prima editio, *ad utramque impietatem.*

(k) Vulgati mendosissime, *conjunctione.* Quesnelli emendationem ex Grim. et uno Barb. nostri quoque codd. Vat. collect. 3, tres collect. 8, Ratisp. collect. 19 et exemplum primæ editionis confirmant. De conceptione activa, qua Virgo concepit Dei Filium, hunc locum intelligendum recte Quesnellus monuit not. 3. Paulo post additionem vocum *secundum veram carnem* ab eodem Quesnello inductam iidem nostri codices, et prima editio approbant.

(l) Ratisp. et Vat. collect. 8 cum prima editione, *asseruit.*

(m) Editi ante Quesn., *et ad augendam fiduciam.* Duo codd. collect. 8, et ad augendi fiduciam. Mox Quesnellus privilegia tertiæ induxit, pro privilegia tertiæ sedis. Veterem lectionem ex omnibus nostris codicibus et prima editione restitimus.

(n) Ita cum Quesn. Ratisp. et codd. collect. 3. Editi, *ut in nullo cujusquam ambitione minuantur.* Primæ editionis exemplar: *Quæ (scilicet sedes) in nullo cu-*

sereantur: quia tanta apud me est Nicænorum canonum reverentia, ut ea quæ sunt a sanctis Patribus constituta, (a) nec permiserim, nec patiar aliqua novitate violari. Etsi enim diversa nonnumquam sunt merita præsulum, jura tamen permanent (b) sedium quibus etsi possint æmuli perturbationem aliquam fortassis inferre, non tamen possunt minueredignitatem. Unde cum aliquid pro Antiochenæ Ecclesiæ privilegiis dilectio tua agendum esse crediderit, (c) propriis literis studeat explicare, ut nos consultationi tuæ absolute et congrue respondere possimus.

CAP. IV. — Nunc autem ad omnia (d) generaliter pronuntiare sufficiat, quod si quida quoquam contra Nicænorum canonum statuta in quacumque synodo, vel tentatum est, 1215 vel ad tempus videtur ex *iusquam ambitione invenitur excessisse*. Id ipsum legitur in cod. Vat. 5845 collect. 8, qui solum omittit *excessisse*.

(a) Idem Vat. cum prima editione, *nec permisceri patiar, nec aliqua novitate violari*.

(b) Prima editio, *Ecclesiarum*.

(c) Eadem editio, *propriis studeat nuntiis explicari*. Hoc loco probabilius respici cessionem trium Palæstinarum in Antiochenæ sedis præjudicium, ostendemus in observationibus ad diss. 9 Quesnelli.

(d) Cod. Ratisp. addit. *me*, et post pauca pro *extortum* tres codd. Vat., Vallicell. et Ratisp., *extortum*.

(e) Editi ante Quesn., *Subrependi*.

(f) Prima editio, *difficile est cupiditatis improborum non aliquid supra mensuram moliri atque appetere*. Ratisp., *supra mensuram suam*.

(g) Idem Ratisp. et Hinemarus, opusc. 1. c. 23. de *Ephesina synodo*. Hunc locum Blondello perperam contra omnium præstantissimorum codicum fidem in suspicionem vocatum Quesnellus optime vindicat not. 4.

(h) Ita ex omnibus codd. collect. 8 ex Ratisp. et prima editione. Alias, *sufficere*. Notatio vero quam Quesnellus in secunda editione huic testimonio subjecit prætermittenda non est. « Observandum, inquit, ad hæc eadem verba Leonem de solo Palæstinæ principatu verba facere, de quo eo solo tunc temporis obtinendo cogitasse Juvenalem si Leonis verbis quam merentur fidem adhibeamus. Neque tamen inde calumniosa censenda, ut censetur a R. P. Lupo, Joannis Antiocheni collegarumque ejus suspicio, qua in contestatione sua prima e Chalcedone adversus Cyrillum cæterosque synodi Ephesinæ Patres emissa suggillant Juvenalem velut utriusque Phœnicia et Arabiæ provincias sibi subjicere molientem. Nos vero olim quidem, inquit, dum quædam præsumpta sint a reverendissimo quondam Jerosolymitanorum Juvenali, quievimus, dum certe quæ debeamus bellare pro regulis videremus. Tunc quasdam festinationes et phantasias ejus hujusmodi contra utramque Phœniciam et Arabiam minime ignoramus. Hæc sunt verba contestationis illius, non ex versione quæ actis Ephesinæ synodi i inserta, sed quæ in monumentis Ephesinis a Christiano Lupo publicatis et Baluzio recusis. Quibus inspectis, luce meridiana clarius est diversam esse hanc Juvenalis molitionem a Joanne objectam, ab illa qua eidem Leo noster exprobrat. Nondum enim soluta erat synodus Ephesina, cum contestatio Orientalium emissa est, et tamen de re jam pridem præsumpta a Juvenale disserit, ut vocolæ istæ olim et tunc indicant; Leo vero noster de re Ephesini concilii tempore attentata verba facit. » Hactenus ille. Num vero Leo hoc loco id solum voluerit indicare, quo Juvenalis per hocce tempus erat contentus (solum autem Palæstinæ principatum sibi attribui in Chalcedonensi consenserat), an vero affirmare volue-

A tortum, nihil præjudicii potest inviolabilibus inferre decretis; et facilius erit quarumlibet consensionum pacta dissolvi, quam prædictorum canonum regulas ex ulla parte corrumpi. (e) Subripiendi enim occasiones non prætermittit ambitio, et quoties ob occurrentes causas generalis congregatio facta fuerit sacerdotum, (f) difficile est ut cupiditas improborum non aliquid supra mensuram moliat appetere; sicut etiam (g) in Ephesina synodo, quæ impium Nestorium cum dogmate suo perculit, Juvenalis episcopus ad obtinendum Palæstinæ provinciæ principatum 1216 credidit se posse (h) proficere, et ineolentes ausus per commentitia scripta firmare. Quod sanctæ memoriæ Cyrillus Alexandrinus episcopus merito perhorrescens, scriptis suis (i) mihi quid prædicti cupiditas ausa

B ritum demetiam in Ephesino concilio soli Palæstinæ inhiasse, et non etiam Arabiæ atque Phœnicia, affirmari nequit. Has quidem provincias non appetisse solum, sed et possedisse tempore concilii Chalcedonensis, palam sit ex actione ejusdem synodi, quam ex vetustissimo ms. Vat. 1322 a Baluzio editam, sed non satis observatam, recudemus et vindicabimus in observationibus ad diss. 9 Quesnelli. In legatorum enim sententia, quæ in memorata actione describitur, Juvenalis eas provincias restituisse indicatur illis verbis: *Phœnicem primam vel secundam simulque Arabiam, quas (Antiochena sedes) nuper amiserat, revocari ad jus pristinum, sancta synodo consentiente decrevimus*. Mox, per commendatitia scripta in cod. Vallicell. et prima editione.

(i) Prima editio, *mihi quoque, quæ prædicti cupiditas ausa sit*. Concinnunt codd. Vat. et Vallicell. collect. 8. qui solum omittunt quæ, forte ob concursum quæ in voce præcedenti quoque. Ratisp. cum editis antiquioribus, *mihi quid prædicta cupiditas ausa sit*. Quesnelli lectionem aliis nostris codicibus et ab Hinemaro confirmatam immutare nolimus. Cum hæc Cyrillus Leoni indicavit Ephesinæ synodi tempore, id est anno 431, archidiaconatu Romanæ Ecclesiæ idem Leo potiebatur Cælestino pontifice. Num vero hæc ad Leonem eadem epistola sit, quam in Romanæ Ecclesiæ scrinio authenticam se reperisse post pauca noster Auctor subjicit, an vero quæ in Romano scrinio inventa traditur, alia intelligenda sit ejusdem Cyrilli epistola ad Cælestinum, definiri nequit. Novum non est in gravissimis causis litteras ad plures Romam missas fuisse, uti Theodoretus in re sua non solum ad Leonem papam, sed etiam ad Romanæ Ecclesiæ archidiaconum scripsit. Particula vero *nam*, quæ præcedentium rationem reddit, de eisdem litteris ad Leonem scriptis, et in Romano scrinio inventis sermonem esse significare videtur. Cur autem litteræ ad Leonem tum archidiaconum in Romano archivio reponerentur, illud in causa fuisse Coustantius probabiliter censet tom. 1 Epist. Rom. pontif., pag. 4323, num. 43, quia Leoni scriptæ fuerant, ut per ipsum Cælestino pontifici communicarentur; ac idcirco quasi ad Cælestinum scriptæ in eodem archivio collocatæ fuerunt. Cum vero formulæ *ad nos, decretorum nostrorum*, et aliæ similes, nonnumquam pro dignitate apostolica prædecessoribus et successoribus communita sumptæ inveniantur, ut indicent vel epistolæ ad prædecessores missas, vel prædecessorum decreta, ut vidimus in admonitione ad epist. 1, num. 25, hic quoque pronomen *mihi* de epistola ad Cælestinum directa fortassis accipiendum quispiam suspicabitur. Quantum porro S. Cyrillus, licet Juvenalis amicus, ejus ambitum reprobaverit, constat ex ipsius epistola 48, ex qua solius œconomia causa ei apertius non restitisse cognoscitur.

esset, indicavit; et sollicita prece multum(a) poposcit, ut nulla illicitis conatibus præberetur assensio. Nam cujus epistolæ ad nos exemplaria direxisti sanctæ memoriæ Cyrilli, eam in nostro scrinio requisitam, nos authenticam noveris reperisse. Hoc tamen proprium (b) definitionis meæ est, ut quantumlibet amplior numerus Sacerdotum aliquid per quorumdam subreptionem 1217 decernat, quod illis trecentorum decem et octo Patrum constitutionibus inveniat adversum, id justitiæ consideratione casetur: quoniam universæ pacis tranquillitas non aliter poterit custodiri, nisi sua canonibus reverentia intemerata servetur.

CAP. V. — Si quid sane ab his fratribus quos ab sanctam synodum vice mea misi, præter id quod ad causam fidei pertinebat gestum esse(c) perhibetur, nullius erit penitus firmitatis: quia ad hoc tantum ab apostolica sunt sede directi, ut excisis hæresibus, catholicæ essent fidei defensores. Quidquid enim præter speciales causas synodali conciliorum ad examen episcopale defertur, potest aliquam dijudicandi habere rationem, si nihil de eo(d) est a sanctis Patribus apud Nicæam definitum. Nam quod ab illorum regulis et constitutione discordat, apostolicæ sedis nunquam poterit obtinere consensum. Quanta vero hoc diligentia custodiatur a nobis, exemplaribus ejus (e) epistolæ, quam ad Constantinopolitanum episcopum, refrenantes ipsius cupiditatem, direximus, instrueris: quam in omnium fratrum et consacerdotum nostrorum facies notitiam pervenire, ut noverint pacem ecclesiasticam per concordiam Deo placitam debere servari.

CAP. VI. — Illud quoque dilectionem tuam convenit præcavere, ut præter eos qui sunt Domini(f) sacerdo-

(a) Prima editio, *prospexit, ne ulla.*

(b) Quesnellus cum quibusdam nostris codd., *defensionis*. Melior visa est lectio anteriorum editionum, quam ex mss. Ratisp. et Vallicell. ac ex Hincmaro revocavimus. Paulo post, *per quorumdam subscriptionem discernat*, in mss. collect. 8 et prima editione.

(c) Ms. Ratisp., *perhibeatur*. Hæc indicant assensum quo legati apostolicæ sedis cessionem trium Palæstinarum Juvenali Hierosolymitano factam in Antiochenæ sedis præjudicium probarunt.

(d) Exemplum primæ editionis, *sit*.

(e) Epist. 406.

(f) Hic idem tangitur epistola antecedenti c. 2, et epistola sequenti c. 5. Confer not. 5 Quesnelli.

(g) Hujus decreti occasio colligitur ex epistola sequenti c. 6, ob Theodoriti scilicet querelas, quas legati e concilio Chalcedonensi revertentes pontifici significarunt, de quibusdam monachis Orientalibus qui prædicationis officium sibi arrogabant. Forte indicat Barsumas abbas cum suis assecclis, qui quantum Eutychi faveret, non tam ex pseudosynodo Ephesina liquet, quam ex actione quarta Chalcedonensi, ubi totam Syriam commovisse traditur. Quatenus vero monachi a laicis hic distinguantur, vide not. 6 Quesn.

(h) Cod. Vallicell. collect. 8 et prima editio, *extra sacerdotum ordinem*; ex mox idem codex cum Vat. ejusdem collect. 8. *prædicationis assumat*.

(i) Ita cum editis ante Quesn. nostri codd. Barb. et Vat. collect. 3, Vat. et Vallicell. collect. 8, Ratisp. collect. 19, exemplar primæ editionis, et antiquissimus

tes, nullus sibi docendi et prædicandi jus audeat vindicare, sive ille(g) monachus, sive sit laicus, qui aliquid scientiæ nomine gloriatur. Quia etsi optandum est ut omnes Ecclesiæ filii quæ recta et sana sunt sapiant, non tamen permittendum est ut quisquam (h) extra sacerdotalem ordinem constitutus gradum sibi prædicatoris assumat, cum in Ecclesia Dei omnia ordinata esse conveniat, ut in uno Christi corpore et excellentiora membra suum officium 1218 impleant, et inferiora superioribus non resultent. Data (i) III idus Junii, Opilione viro clarissimo consule.

EPISTOLA (j) CXX.

(k) AD THEODORITUM EPISCOPIUM CYRI.

De fidei perseverantia.

SYNOPSIS. — I. *Hæreses non sine Ecclesiæ utilitate ortas irretractabili judicio comprimi.* — II. *Christi esse victoriam, quam de hæreticis Ecclesia reportat.* — III. *Dioscori pervicacia etiam adversus Leonem sævientis.* — IV. *Scribentibus de rebus fidei sua verba esse libranda.* — V. *Theodoritum ab omni hæreseos macula mundum esse demonstratum ab invincibili veritate.* — VI. *Vigilandum esse etiam post victoriam. Neminem sive monachum, sive laicum, præter sacerdotes, prædicandi munus arrogare sibi debere.*

Dilectissimo fratri THEODORITO episcopo LEO episcopus.

CAP. I. — Remeantibus ad nos fratribus, et sacerdotibus nostris, quos ad sanctum concilium sedes beati Petri direxit, agnovimus dilectionem tuam superno adjutorio, nobiscum tam Nestorianæ impietatis 1219 quam Eutychianæ vesaniæ, exstitisse victricem. Unde gloriamur in Domino, cum propheta cæcipientes: *Adjutorium nostrum in nomine Domini, qui fecit cælum et terram (Psal. cxxiii, 8)*: qui nullum nos in nostris fratribus detrimentum sustinere permisit, sed quæ(l) nostro prius ministerio definierat, universæ

Veron. 55, qui hujus epistolæ postremum caput exhibet. Quesnellus in textu, *iv idus*; in margine vero: *Alias, III idus.*

(j) Alias 93. Quæ autem antea 120 erat, nunc 452. Scripta 11 Junii an. 453.

(k) Exstat in mss. collect. 11, 12, 18 et 21, usque ad 24, ac in exemplari Sichardi. Quesnellus laudat etiam codices Thuan. et Trecephithænum, qui sunt collectionis 5. Sed hæc epistola in his codicibus additamentum est ad hanc collectionem nequaquam pertinens, uti monuimus occasione alterius additamenti annot. 4 (Col. 923, n(a)) in epist. 85. Hujus epistolæ exempla olim valde rara et non satis vulgata fuisse ex eo cognoscimus quod ejusdem non meminerunt Facundus Hermianensis et alii qui in causa trium Capitulum Theodoritum vindicarunt, cum tamen hæc præter cætera documenta Theodorito per honorifica fuisset. Hinc etiam in vetustioribus collectionibus non invenitur. Porro duo peculiariora in hac epistola observamus. Primum stylus secundi ac tertii capituli aliquantulum obscurior, ab usitato Leonis stylo non nihilum discrepat, ut conferenti patebit. Secundum in fine epistolæ formula *et alia manu* earum litterarum propria, quæ diversum characterem in clausula exhibent, in nulla alia Leonis epistolæ reperitur. Quid ex his colligere liceat alii judicent.

(l) Mss. codd. Thuan. et Trecephith. a Quesnello laudati: *Nostrum prius ministerium definierat, universæ fraternitatis irretractabilis firmavit assensus.* Quesnellus hic postillam affixit: *Irretractabili concilii æcumenici assensu firmantur etiam primæ sedis judicia, qui*

fraternitatis irretractabili firmavit assensu : ut vere a se profuisse ostenderet, quod prius (a) a prima omnium sede formatum, totius Christiani orbis iudicium recepisset: ut in hoc quoque (b) capiti membra concordent. In quo (c) amplior nobis accrescit gaudendi materia, dum tanto magis se percussit inimicus, quanto (d) contra Christi ministros sævius insurrexit. Nam ne aliarum sedium ad eam quam cæteris omnium Dominus (e) statuit præsidere, consensu assentatio videretur, 1221 aut alia quælibet subreperere posset adversa suspicio; (f) inventi prius sunt qui de iudiciis nostris ambigerent. Et dum nonnulli (g) a dissensionis

bussimilia alibi sæpe in postillis inculcat. Sed non eum sensum Leonis verba præferunt, ut iudicia Romanæ sedis, quasi per se non satis firma, concilii æcumenici assensu et confirmatione indigeant. Verbum enim firmavit non efficit ipsa primæ sedis iudicia, sed ad ea refertur quæ ejusdem sedis iudicio prius fuerant definita, ita ut irretractabilis sit concilii assensus, cum ea confirmat quæ prius ab apostolica sede definita fuerunt. Cæterum alibi jam vidimus Leonem satis firmam et irretractabilem per sese agnovisse suam definitionem editam in epist. 28, ad Flavianum, quæ hic indicatur, ita ut nullam concilii necessitatem agnoverit, nec in concilio de fide voluerit quæstionem moveri, ac si duobus et acceps esset doctrina quam in eadem epistola definierat. Vide epist. 82, 90 et 93, c. 2, epist. 94. Quod si sub Theodosio concilium petiit, illud non ob incertitudinem doctrinæ jam definitæ, quam retractari volebat, sed ob remota scandala et ob pacem facilius conciliandam postulasse, fuisse ostendemus in observationibus ad diss. 8 Quesnelli. E contra vero cum ipsi Patres Chalcedonenses, ac dein Marcianus imperator Chalcedonensis definitionis confirmationem a pontifice petierunt, ne dubium haberetur quod in concilio fuerat definitum (vide inter cæteras epist. 98 et 110) concilii iudicia ut irretractabilia sint, primæ sedis confirmatione indigere professi sunt. Post nonnulla ostenderit in Vat. collect. 24 et apud Sichardum.

(a) Mss. quatuor Thuan., a prima omnium fide et sede; cui lectioni affinis est cod. Barb. 57, a prima omnium fideliter sede. Mox pro formatum duo codd. Vat., alter collect. 11, alter collect. 21, firmatum. Cæcropsius episcopus, cum definitionem a Patribus Chalcedonensibus iudices quærent, eo opus non esse insinuans act. 2, pag. 1267 ait: *Emerserunt quæ ad Eutychem pertinebant: et super iis forma data est a sanctissimo archiepiscopo Romanæ urbis, et sequimur eum, et epistolæ (28, ad Flavianum) omnes subscripsimus.* Nec solus Cæcropsius ita sensit, sed universum etiam concilium; subditur enim: *Reverendissimi episcopi clamaverunt: Ista omnes dicimus; sufficiunt quæ exposita sunt: alteram expositionem non licet fieri.*

(b) In relatione concilii Chalcedon. ad Leonem, seu epist. 98, cap. 1, quibus quidem sicut caput membræ præcæras.

(c) Alias, amplius... et tanto magis Cod. Vat. collect. 24 et Sichardus, amplior nobis in hac re fit gaudendi materia, dum tanto magis, etc.

(d) Ms. Vat. collect. 11, etiam in Christi ministros. Mss. collect. 21 item habent, in Christi ministros.

(e) Tres codd. Vat. collect. 11 et 21, instituit.

(f) Illyriciani scilicet et Palæstini, dum legeretur epist. 28, ad Flavianum, actione 2, dubitationem tribus in locis protulerunt, quam statim Aetius et Theoderitus excludere nisi sunt. Vide tom. IV Concil. Ven. editionis pag. 4238. Illyriciani vero, quibus adhuc nonnihilum ambigentibus ac inducias petentibus quinque dies concessi fuerunt, didicere quæ ob diversitatem linguæ in Leonis epistolam non recte intelle-

incitati auctore ad contradictionum bella prosiliunt, ad majus bonum, (h) malo ejus auctore totius bonitatis dispensante, perventum est. Dulcius siquidem munera gratiæ divinæ proveniunt, quoties non sine magnis sudoribus acquiruntur; et minus bonum videri solet pax continuata per otium, quam reddita (i) per labores. Ipsa quoque veritas et clarius renitescit, et fortius retinetur, dum quæ fides prius (l) docuerat, hæc postea examinatio confirmavit. Multum denique sacerdotalis officii meritum splendet, ubi sic summorum servatur auctoritas, (k) ut in nullo inferiorum putetur imminuta (l) libertas. 1221. Et ad

zerrant; et similiter Palæstini, uti traditur actione 1, pag. 1382 et 1393.

(g) Editi ante Quesn., *dissensionum incitati auctore, ad contradictionis bella prosiliunt.* Mss. codd. tres Quesnelli et totidem nostri ac Surii editio *coacti pro incitati.* Apud Sichardum, *ad dissensiones incitati ab auctore contradictionis, ad insana bella prosiliunt.*

(h) Sic correximus ex mss. codd. Vat. collect. 21 et aliis quatuor a Quesnello allegatis nota 1, inter quos est Grimanicus; quæ lectio præferenda fuit vulgatæ ab eodem Quesnello retentæ, *malum ejus*: neque enim impersonale *perventum est* passivæ significationis hoc nominativum patitur. Recipi posset *malum ejus*, si legeretur *profectum est*; sed nulli codices huic emendationi suffragantur. Sichardus, *malum ejus... proventum* (forte, *profectum*) *convertitur.*

(i) Editi ante Quesn. cum ms. Vat. collect. 24, *post laborem.*

(j) Codd. collect. 21, *docuerit.* Dein erat in editis cum mss. collect. 24, *confirmaret.* Potior visa est lectio mss. collect. 21, quibus concinit etiam cod. Vat. collect. 11, in quo est *confirmaverit.*

(k) In Vulgatis et in solo cod. Grim. Quesnellus reperit septem voces sequentes, *ut in nullo inferiorum putetur imminuta libertas.* Nos præterea invenimus in mss. collect. 12 et 24, ac in exemplari Sichardi. Considerantur vero in cæteris nostris codd. collect. 11 et 21, sicut etiam in septem a Quesnello memoratis not. 2. In uno Thuan., in Cantabrigi et Trepopith., sic per saltum sequitur, *ut ad majorem Dei gloriam.* Nostra exemplaria collect. 11, pro *summorum* habent *summo opere*; septem laudati codices Quesnelli *summo opere*, vel *summo opere*; ex quo omnes ex eodem fonte prodire noscuntur.

(l) Inducitur *libertas* examinis a Patribus Chalcedonensibus utiliter adhibita, ut nonnullis episcopis, qui de Leonis definitione ambigebant, difficultates suas in concilio proponentibus, per tractatum ac discussionem catholici dogmatis satisfacerent, eosdemque catholicum sensum, quem minus intelligebant, edocerent, atque confirmarent in fide. Ita fit, ut ipsa veritas et clarius renitescat, et fortius retineatur, dum quæ fides prius docuit per pontifices, hæc postea examinatio confirmavit; et ad majorem Dei gloriam proficit finis examinis, quando ad hoc se accipit exercendi (alii, *exercendi*) fiducia, ut vincatur adversitas, eorum nimirum qui definitis sese opponerent. Cum vero hunc finem tantum ejusmodi *libertas*, et examen spectent, ut quæ definierunt summi pontifices, episcopi confirmet, et oppugnantes edoceant, ac ab errore removeant, facile intelligitur quatenus sic *summorum servetur auctoritas, ut in nullo inferiorum putetur imminuta libertas.* Falluntur nimirum qui ex his verbis colligunt Leonem putasse episcopos in Chalcedonensi concilio liberum et licitum fuisse suam definitionem in epistola 28 ad Flavianum expositam ita examini subijcere, ut possent ab ea dissentire, et iudicium ei contrarium pronuntiare. Ad eam definitionem et epistolam referuntur illa quæ fides prius docuerat, et illa

majorem Dei gloriam proficit finis examinis, quando ad hoc se accipit exerendi fiducia, ut vindicatur adversitas: ne quod per se probatur reprobum, silentii præjudicio videatur oppressum.

CAP. II. — Exulta igitur, charissime frater, (a) et in unico Dei Filio victor exulta. Vicit per nos ille pro se, cujus carnis veritas negabatur. Vicit per nos et pro nobis ille, cui vicimus. (b) Secunda est post adventum Domini hæc orbi festivitas. Redditum sæculo est, prædone prostrato, incarnationis divinæ mysterium: quod humani generis inimicus, quia rebus ipsis auferre non poterat, calumniis obscurabat. Quinimmo ab incredulorum corde perierat immortale mysterium, quia nihil prodest tanta salus incredulis, ipsa Veritate suis dicente discipulis: *Qui crediderit, et baptizatus fuerit, 1222 salvus erit; qui autem non crediderit, condemnabitur* (Marc. xvi, 16). c) Solis justitiæ jubar, densis per Orientem Nestorii et Eutythis nebulis impeditum, pure ab Occidente resplenduit, (d) ubi culmen summum in apostolis et doctoribus principaliter collocavit. Quamvis nec illic umquam defuisse credendus sit, quo confessores sibi egregios reservavit, ita ut dum denuo conaretur hostis antiquus, (e) per secundi Pharaonis impoñitens cor, fidei Abrahamæ semen et filios repromissionis extinguere, Deo miserante, languescens nisi sib;

pariter paulo ante præmissa: *Quæ (Deus) nostro prius ministerio defnierat*. Num ab iis quæ fides docuit, quæ Deus defraivit, per quodcumque examen recedere cuiquam licet? Quid quod concilii Chalcedonensis tempore agebatur non solum de definitione primæ et apostolicæ sedis, quam Leo etiam ab initio ita tenendam credidit, ut hæreticos declaravit qui aliter saperent, eujusque proinde subscriptionem uti omnino debitam requisivit, verum etiam de definitione episcoporum subscriptionibus ab universa Ecclesia recepta, uti traditur epist. 88, c. 1 et 5, ac epist. 91. Quis etiam in liberiori nonnullorum systemate definitioni ejusmodi contrarium sentire, aut contrariam sententiam ferre licitum opinetur? Leonem quidem non ita sensisse testes sunt ejusdem epistolæ 90 et 93, cap. 2, ubi fidem jam in ea epistola definitam, in concilio retractari ac in disputationem adduci, ac si anceps esset atque dubia, omnino interdixit. Sicut concilium cogi, ita et tractatum in eo haberi consensit, ut qui decepti fuerant, ad unitatem pagis ac fidei compressa omni dissensionem revocarentur. Vide epist. 89, ac plura in observationibus ad dissert. 8 Quesnelli. Ad demus tandem et aliud. Cum post ipsam Chalcedonensem synodum ad compendendas, seu revincendas injustas Eutythianorum de ejusdem synodi definitione querelas, novum examen Leone imperatore postulante, institutum fuit editæque episcoporum totius orbis sententiæ, quæ in Codice encyclico continentur, non alia tributa fuit, nec tribui potuit episcopis novi examinis libertas, nisi ut quæ concilium defnierat, hæc novum examen confirmaret; ac propterea Chalcedonensis concilii auctoritas nihil exinde detrimenti cepit; et qui, ea libertate abusi, Chalcedonensem definitionem repudiarunt, hæretici habiti fuere. Similis libertas hic quoque intelligenda est.

(a) Conjunctionem et a Quesnello omissam auctoritate mss. collect. 11 et 12 revocavimus. Dein codd. collect. 11, per se, loco pro se; codd. vero collect. 21 et 24 ac Sichardus utrumque desiderant. Postea pro vicimus editi Leonis ante Quesn. perperam vicimus.

(b) Pleraque editiones ante Quesn. cum mss. col-

nocerenihil posset. De quo et illud Omnipotens mirabilius egit, quia et quos sibi (f) socios ad Israelitici populi cædes asciverat, num cum tyrannidis auctore submersit, sed cum suo populo congregavit; et, sicut revera se dignum, et soli sibi possibile fons misericordiæ noverat, (g) victos 1223 a nobis, nobiscum fecit esse victores. Nam dum solus vere sit humani generis hostis spiritus falsitatis, omnes de illo jam triumphare non dubium est, quos sibi veritas vindicavit. Nunc prorsus illa Redemptoris nostri dicta quam sint divinæ auctoritatis apparet, dum contra hostes fidei sic aptantur, ut de ipsis (h) dictum esse dubitare non liceat: *Vos, inquit, ex patre diabolo estis, et desideria patris vestri vultis implere. Ille homicida fuit ab initio, et in veritate non stetit, quia veritas in eo non est. Quando loquitur mendacium, (i) ex suis loquitur, quia mendax est, et pater ejus* (Joan. viii, 44).

CAP. III. — Nihil ergo mirandum est quod hi qui in veritate Dei nostræ naturæ mendacium crediderunt, patri suo et circa ista concordant; quidquid visum, quidquid auditum, quidquid denique, teste Evangelio, tactum est atque palpatum in unico Dei Filio, non ejus cujus probatum est, asserentes, sed coæternæ et coessentialis Patri fuisse substantiæ: quasi aut Divinitatis (j) natura crucis ligno transfixa

lect. 21, per quem secunda est.

(c) In margine Concil. ex mss. collect. 21, *Sol justitiæ subardens per Orientem*. Hic error ortus est ex arbitraria emendatione depravate lectionis, quam invenimus in cod. Vat. collect. 41, *Solis justitiæ subardensis*; ubi tamen lectio textui inserta satis emicat.

(d) Vulgati Leonis antiqui cum mss. collect. 24 et Sichardo, *ubi commercium in apostolis*. Binius, *ubi culmen sanctum*. Quesnellus ex cod. Grimanico, et cum editione Romana, *ubi culmen suum*. Prætulimus lectionem sex aliorum mss. Quesnelli, et nostrorum collect. 11, 12 et 24 ac editionis Surii, Labbeus, *ubi culmen in apostolis, et summum in margine*. Innuvit *culmen summum*, seu prærogativa Romanæ Ecclesiæ supra cæteras etiam principales ob apostolos Petrum et Paulum. Nam, ut Deo ait serm. 82, cap. 4, *isti sunt qui te ad hanc gloriam provexerunt, ut... per sacram beati Petri sedem caput orbis effecta, latius præsideret religione divina, quam dominatione terrena*.

(e) Codd. collect. 14 et 21, *per sequentis Pharaonis*. Indicatur Dioscorus Ægyptius, qui in latrocinio Ephesino multa in catholicos per vim molitus est, ut Eutythianam hæresim induceret. Qui autem terrore victi ei cesserunt, remota vi ad sanam mentem et Ecclesiam rediere.

(f) Codd. Vat. collect. 24, *conscios*. Dein, *cædem sociaverat* in alio Vat. collect. 11.

(g) Quesnellus in margine: « Codd. Cantabr: et Barb., *victor nobiscum non secum fecit esse victores* » Antiquiores editiones Leonis pro victores habent *victuros*.

(h) Sic melius ex Vat. collect. 11. Alias, *dicta dubitare*.

(i) Idem codex, *ex suo*. Mss. collect. 12, 21 et 24 cum exemplo Sichardi et editis ante Quesn., *ex suis propriis loquitur*. Binius, *ex propriis*.

(j) Nominativum *natura* a Quesnello omissum, ex cæteris editis omnibusque codicibus restituimus. Dein, *crescerem per ætatem* in duobus mss. collect. 21. Postea, *spiritu Dei* in plerisque editis ante Quesnellum cum cod. Vat. collect. 24.

sit, aut inconvertibilis crescere per ætates, et in sapientia proficere sapientia sempiterna, vel Spiritu Deus, qui Spiritus est, subinde repleri potuerit. In hoc quoque se acerba, vesania, ex quo auctore (a) accesserit, prodit, quod quantum in se est, universis nocere molita est. Nam qui (b) vos persequendo afflixit, cæteros ad consensum sceleris impellendo depravavit. Sed nec nos, licet in singulis fratribus, qua membra nostra sunt, vulnerasset, a speciali dolore fecit exceptos, quibus nova et inaudita (c) prius atque incredibili audacia inferre contrasuum caput est molitus injuriam. Sed utinam vel post tot pessima respiciens, non nos etiam de suo æternæ damnationis interitu contristasset. Quam mensuram sceleris prætermisit, cui nec hoc sufficere potuit, quod nec vivis parcendo, **1224** nec mortuis, etiam in sanguine innocentis et catholici sacerdotis pollutas (d) jam pridem, abdicata veritate atque approbata falsitate, manus intinxit? Et cum scriptum sit: *Qui odit fratrem suum, homicida est* (I Joan. III, 15), ille quod odio jam fessisse (e) addictus est, implevit operibus, quasi nec hæc audisse, nec illud quod Dominus ait: *Discite a me quia mitis sum et humilis corde, et inveniatis requiem animabus vestris. Jugum enim meum suave est, et onus meum leve (f) est* (Math. XI, 29, 30). Dignus diabolici prædicator erroris, Ægyptius vastator inventus est; qui tanquam sævissimus tyrannus Ecclesiæ, nefandas blasphemias per violentam seditiosorum turbam, et per cruentas manus militum venerandis fratribus imponebat. Et cum voce Redemptoris nostri firmatum sit, unum eumdemque homicidii esse et falsitatis auctorem (Joan. VIII, 44), ille pariter C utrumque complevit: quasi non ut caveantur, sed ut

A perpetrentur, scripta sint, ad perditionis suæ cumulum trahens, quæ Dei Filius monuit ad salutem. Illud quoque surdanimis aure præteriens, quod ab eodem Domino dictum est: *Ego quod vidi apud Patrem meum, loquor, et vos (g) quod vidistis apud patrem vestrum, facitis* (Ibid., 38).

CAP. IV.— Igitur dum sanctæ memoriæ Flaviano vitam præsentis sæculi moliretur auferre, (h) se verè vitæ luce privavit. Dum vos ab Ecclesiis vestris conaretur expellere, se a Christianorum collegio segregavit. Dum (i) trahit plurimos, et impellit ad erroris assensum, multiplices animam suam vulnere sauciavit: solus ultra omnes, et per omnes, ac pro omnibus reus, qui causa reatus omnibus fuit. Sed licet histua fraternitas solido cibo firmata indigere minime videatur, tamen, ut quod nostri loci est impleamus circa vocem dicentis Apostoli: *Præter ea quæ extrinsecus sunt, instantia mea quotidiana, 1225 sollicitudo omnium Ecclesiarum. Quis infirmatur, et ego non infirmor? Quis scandalizatur, et ego non uror* (II Cor. XI, 28, 29)? Hoc præcipue præsentii occasione credimus admonendum, frater charissime, ut quotiescumque divina gratia administrante, illos qui foris sunt (j) fonte doctrinæ aut submergimus aut purgamus, in nullo ab illis quas Spiritus sancti Divinitas in Chalcedonensi consilio protulit, fidei regulis recedentes, inter (k) utrumque hostem novellæ perfidiæ sermonem nostrum cum omni cautela libremus: non jam, quod absit, tamquam de dubiis disceptantes, sed auctoritate (l) summa quæ bene definita sunt astruentes; cum et in apostolicæ sedis epistola universalis sanctæ synodi assensu firmata, tanta divinæ auctoritatis testimonia noverimus esse congesta, ut

(a) Vulg., ante Quesn., cum eodem codice et Sichardo, *processerit*.

(b) Editiones Leonis ante Quesn. et Labbeus cum mss. collect. 11 et 24 ac Sichardo, *nos*. Retinimus vos alii mss. et Binio suffragantibus; hic enim Leo Theodoritum alloquitur, quem Dioscorus persequendo afflixit.

(c) Vocem *prius* a Quesnello restitutam præferunt nostri codices collect. 41 et 21. Innuitur excommunicatio a Dioscoro lata contra ipsum suum caput Romanum pontificem; quem asum antea inauditum et incredibilem detestatur synodus Chalcedonensis in epist. 98, ad Leonem. cap. 2. Vide not. 3 Quesnelli. Dein quidam codices omittunt *utinam*,

(d) Quid hic Leo respiciat vide apud Quesn. not. 4, qui mox pro *abdicata* scripsit *addicta*, et in margine: *Ita mss. omnes*. Id quidem invenimus in codd. collect. 21. At in aliis collect. 41, 12, 24, ac in exemplo Sichardi cum anterioribus editionibus, *abdicata*.

(e) Ita omnes Quesnelli et plerique nostri codd. atque Sichardus. Alias *dictus*, vel *dictum est*. Post pauca vulg. ante Quesn. cum mss. collect. 12, *quasi nec audisset illud quod Dominus ait*. Idem legitur in cod. Vat. collect. 11, qui solum addit *idem* ante vocem *Dominus* Recepimus lectionem Binii et mss. collect. 24, ad quam accedit Quesnellus cum codd. collect. 21, præmittentibus *idem* ante *Dominus* non satis apte, cum in antecedenti Scripturæ testimonio nulla Christi Domini mentio occurrat.

(f) Codd. collect. 11 delent *est*. Postea *quia tamquam* legitur in antiquis Leonis vulg. et apud Lab-

beum cum codd. collect. 24 et Sichardo.

(g) Codd. collect. 41 et 24 cum Sichardo et Binio addunt *ergo*.

(h) Cod. Barb., *se veritate et duce*. Vat. collect. 24 et Sichardus, *se serenæ vitæ luce*.

(i) Vat. collect. 41 et duo collect. 21, *tradit*. Postea idem codex collect. 11, *solus ultra omnia ac pro omnibus reus*.

(j) Catecheses indicat quibus instruebantur qui ad baptisma accedebant, vel ad unitatem Ecclesiæ revertentes, ab heresi vel schismate purgandi erant.

(k) Id est inter Eutychianos ac Nestorianos, qui oppositis erroribus catholicam fidem impetentes, maximam loquendi cautionem exigebant, uti S. pontifex explicat capite sequenti. Post pauca pro *libremus* quedam editiones cum ms. Vat. collect. 11 et Sichardo, *liberemus*.

(l) Ita Quesn. ex codd. Treco-pith. et Thuan., cum quibus concordant duo nostri collect. 21. Vulgati antiquiores *sua* cum duobus codd. Quesn. et nostro Vat. collect. 24 atque Sichardo. Mox post verba *in apostolicæ sedis epistola* codices Vat. collect. 11 et 21, ne sex a Quesnello laudati not. 5, qui partim ad easdem collectiones pertinent, partim e simili fonte dimanant, per saltum aliquot periodos transiliunt usque ad illa capitis sequentis: *Sed benedictus Deus noster*, earumque loco substituunt hæc verba: *Et cætera quæ per ordinem supra posuimus, continuo agitur. Sed benedictus Deus*. Ipsa formula et cætera omissionem indicat. Integrum vero textum exhibent codices collect. 13, 12 ac 24 et exemplar Sichardi.

nullus queat ulterius dubitare, nisi qui sibimetipsi errorum tenebras inferre maluerit, (a) et synodalia gesta, vel quibus (b) primum definitio fidei legitur esse formata, vel quibus præfata litteræ apostolicæ sedis, etiam (c) tuæ fraternitatis studio defensæ sunt, et (d) maxime ad piissimos principes totius concilii allocutio (e), tot sint præcedentium Patrum testimoniis roborata, ut cuius imprudenti ac pertinaci animo, si tamen non jam cum diabolo pro sua impietate damnatus est, valeant suadere.

1226CAP. V.—Unde hoc quoque nos contra hostes Ecclesiæ providere condignum est, ut eis (f) nullam calumniandi occasionem, quod ad nos attinet, penitus relinquamus, nec umquam contra Nestorianos aut Eutythianos agentes, alteri eorum videamur terga vertisse; sed utrosque Christi hostes æqua lance vitemus atque damnemus: ita ut eos, quoties audientium quantalibet poscit utilitas, cum dogmatibus eorum digno anathemate promptissime atque evidentissime feriamus: ne si hoc a nobis aut obscurius fieri videatur aut tardius, putetur invitum. Quod quamvis prudentiam tuam (g) res ipsa admonere sufficiat, jam tamen et experimenta docuerunt. Sed benedictus Deus noster, cujus invincibilis veritas ab omni hæreseos macula mundum te, secundum (h) sedis apostolicæ iudicium, demonstravit. Cui dignam retribuere pro tot laboribus gratiam si talem te qualem probavimus ac probamus, pro universalis Ecclesiæ defensione servaveris. Nam quod Deus omnium calumniosorum fallacias solvit, maximam beatissimi Petri curam pro cunctis nobis agnoscimus; qui postquam suæ sedis iudicium in fidei definitione firmavit, nec circa cujusquam vestrum, qui nobiscum pro

A catholica fide (i) laborastis, personam, quidquam reprobam videri permisit: quia nec poterat, Spiritu sancto judicante, quisquam ex eis non victor exire, quorum jam vicerat fides.

CAP. VI.—Quod superest, exhortamur ut quia illic nonnullas Eutythiani ac Nestoriani erroris reliquias cognovimus remansisse, nunc etiam sedi apostolicæ collabores. Victoria enim quam Christus Dominus noster suæ donavit Ecclesiæ, quamdiu in hoc mundo versamur, licet fiduciam majorem tribuat, non tamen in totum sollicitudinem perimit; nec ut dormiamus donata est, sed ut suavius laboremus. Unde in hoc quoque tuæ vigilantie sollicitudine volumus adjuvari, ut tua relatione currente (j) quid apud illas regiones doctrina Dominica proficiat, apostolicam sedem festines instruere: quatenus illius regionis sacerdotes, in quocumque usum exegerit, adjuvemus. De his vero quæ (k) in sæpe dicto concilio illicita contra venerabiles Nicænos canones præsumptione tentata sunt, (l) ad fratrem et coepiscopum nostrum Antiochenæ sedis præsulem scripsimus; (m) adjicientes et illud, quod nobis propter improbitatem monachorum quorundam regionis vestræ verbo mandasti per vicarios nostros, et hoc specialiter statuentes, ut præter Domini sacerdotes nullus audeat prædicare, seu monachus, sive ille sit laicus, qui cujuslibet scientiæ nomine gloriatur. Quas tamen litteras, pro utilitate universalis Ecclesiæ, per prædictum fratrem et coepiscopum nostrum Maximum, ad omnium (n) voluimus pervenire notitiam: et ob hoc his nolimus earum exemplar adjicere, quia quæ prædicto fratri et coepiscopo nostro injunximus, non dubitamus implenda. *Et alia manu: Deus te*

(a) Vulgati ante Quesn. cum mss. collect. 12 et 24, cum *synodalia*, ac postea, *tot sit*. Quesnelli emendationem, forte ex Grimanico ms. contextus exigit.

(b) Fidei definitio in Chalcedonensi actione quinta formata fuit; litteræ autem Leonis ad Flavianum antecedentibus actionibus secunda et quarta, vindictæ ac totius synodi assensu receptæ fuere; ac propterea *primum* de ordine temporis intelligi nequit, vel exactum ordinem Leo secutus non est.

(c) Cum actione secunda Leonis epistola 28 legatur, cumque adversus quamdam ejusdem epistolæ sententiam ab Illyricianis et Palæstinis difficultates ingererentur, Theodoritus simile S. Cyrilli testimonium afferens, eam propugnavit. Vide tom. IV Concil. pag. 1238.

(d) *Maxime*, inquit, quia in allocutione concilii plura testimonia Patrum recitata fuere.

(e) Part. III concil. Chalced. n. 1.

(f) Hæc admonitio Theodoritum respicit, qui ob defensionem antea Nestorium, et ob impugnatum Cyrillum in Nestorianismi suspicionem venerat; unde in synodo Chalcedonensi, ut se catholicum probaret, Nestorio anathema expresse dixit; quod ne exigentibus Patribus invite fecisse videatur, hic eidem Leo insinuat, ut data occasione non tam Eutychem quam Nestorium cum suis impiis dogmatibus, digno anathemate, promptissime atque evidentissime feriat.

(g) Ita nostri codices cum Sichardo et editis ante Quesn., apud quem, *res ipsæ admonere sufficiant*. Quod addit, *experimenta docuerunt*, innuit quæ Ephesi et Chalcedone Theodoritus contigerunt.

(h) Hujus iudicii sedis apostolicæ testimonium ex-

stat in Chalcedonensi act. 1, ubi iudices dixerunt pag. 874: *Ingrediatur et reverendissimus episcopus Theodoritus, ut sit particeps synodi, quia et restituit ei episcopatum sanctissimus archiepiscopus Leo*; et act. 8, pag. 1523, iidem iudices concilii sententiam pro Theodorito postularunt, *sicut et sanctissimus Leo archiepiscopus judicavit*. Quibus concinens totum concilium dixit: *Post Deum Leo judicavit*; et legati pontificis pag. 1526: *Theodoritum sanctissimus et beatissimus universæ Ecclesiæ episcopus urbis Romæ Leo dudum in communionem suscepit illa, sicut litteræ ab eo ad nostram humilitatem testantur*. Post pauca *retribuas* in ms. Vat. collect 11.

(i) Sic cum Quesnello et Binio nostri codd. collect. 11 et 21. Alias, *laboratis*. Paulo post *videre* in ms. Vat. collect. 11. Dein pro *exire* quædam editiones *existere*.

(j) Veteres editiones cum mss. collect. 11, 12 et 24, ac exemplo Sichardi, *quid apud illos religionis doctrina Dominica proficiat*; et postea, *illius religionis sacerdotes*. Veram lectionem a Quesnello receptam mss. collect. 21 approbant. Deinde in *quocumque usum necessitas exegerit* unus cod. Vat. collect. 21.

(k) Alias, in *supradicto*. Respicitur canon Chalcedonensis pro Constantinopolitanæ sedis prærogativa. Confer epistolam præcedentem ad Maximum, quæ hic indicatur; ubi etiam monachorum improbitas reprehenditur, de qua vide ibidem annot. 30 (Col. 1045, n. g).

(l) Epist. 119.

(m) 16, qu. 1, *Adjicimus illud*, c. 19.

(n) Al., *volumus*.

incolumem custodiat, frater charissime. Data (a) tertio A idus Junii, Opilione viro clarissimo consule.

1228 EPISTOLA (b) CXXI.

(c) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

De Paschate.

SYNOPSIS. — I. Curam paschalis cycli Alexandrino episcopo olim esse demandatam. — II. Quid difficultatis ex illo ortum sit. — III. Ut de hac difficultate jubeat inquiri, postulat.

(d) LEO episcopus MARCIANO Augusto.

CAP. I. — (e) Tam multis documentis per omnes Christi Ecclesias fides vestræ pietatis innotuit: ut si quid sollicitudinum pro communi religione generatur, merito vestrum quærat auxilium. Et quia memor dispensationis mihi creditæ, necesse habeo curas meas etiam in ea quæ sunt futura præmittere, non improbe cupio clementiæ vestræ studiis adjuvari: ut in ea observantia, quæ certa semper ratione variatur, nihil possit erroris incurri. Paschale etenim festum, quo sacramentum salutis humanæ maxime continetur, quamvis in primo semper mense celebrandum sit, ita tamen est lunaris cursus conditione mutabile, ut plerumque sacratissimæ diei

(a) Vulgati ante Quesn. cum nostris codicibus collect. 44, 12, 21 et 24, ac exemplo Sichardi, iv idus. Solus Quesnellus ex cod. Grim., iii idus. Id autem immutare noluimus, propterea quod hoc eodem die signetur epistola 149, ad Maximum, cum qua hæc simul eadem occasione transmissa, ac ex Leonis more eodem die signata credenda sit. Secus epistola ad Maximum, quæ hic scripta præsumitur, die sequenti exarata fuisset. Facile autem fuit librariorum ex iii idus, duabus unitatibus junctis, iv idus scribere.

(b) Alias 94. Quæ autem antea 121 erat, nunc 153. Scripta 15 Junii an. 453.

(c) Exstat in mss. collect. 12, 18, 19 et 24, ac in Vat. 544.

(d) Cod. Ratisp., Leo papa.

(e) Etiam multis in mss. Laurentiano Florentino et Fesulano. Jam multis in Vat. 4340, in quo etiam paulo post, geratur pro generatur.

(f) Prima editio Quesn. cum anterioribus editis, currat. Emendatum fuit in editione secunda, ut in posterioribus nostris codd.

(g) Ms. Ratisp., antistiti. Alluditur Nicænis Patribus, de quibus Cyrillus cum Leone consentiens, in Prologo Paschali tradiderat an. 437: *Sanctorum lotius orbis synodi consensione decretum est, ut quoniam apud Alexandriam talis esset reperta Ecclesia, quæ in hujus scientia claretur, quota kalendarum, vel iduum, quota luna Pascha debeat celebrari, per singulos annos Romanæ Ecclesiæ litteris intimaret, unde apostolica auctoritate universalis Ecclesia per totum orbem definitum Paschæ diem sine ulla disceptatione cognosceret.*

(h) Lectionem vetustissimi Ratisponensis ms. præferendam duximus, quæ potior et clarior est, et cum Cyrilli testimonio, antecedenti annotatione descripto, ex quo forte Leo sententiam sumpsit, maxime congruit. In editis antiquioribus Leonis corrupte legebatur: *Per quam quamvis singulis dies prædictæ solemnitas eveniret. Sedi apostolicæ indicaretur, ut hujus scripti ad longinquiores Ecclesias judicium generaliter percurreret.* Idem legitur in vulgatis Concil. cum Merlino ex codd. collect. 12, hac sola exceptione, *cui annis pro quamvis.* Hanc postremam lectionem Quesnellus suscipiens, duas emendationes addidit,

ambigua (f) occurrat electio, et ex hoc fiat plerumque, quod non licet, ut non simul omnis Ecclesia quod non nisi unum esse oportet, observet. Studuerant itaque sancti Patres occasionem hujus erroris auferre, omnem hanc curam Alexandrino (g) episcopo delegantes (quoniam apud Ægyptios hujus supputationis antiquitas tradita 1229 esse videbatur peritiam) (h) per quem, quotannis dies prædictæ solemnitatis sedi apostolicæ indicaretur, cujus scriptis ad longinquiores Ecclesias indicium generale percurreret.

CAP. II. — Sed sanctæ memoriæ Theophilus (i) Alexandrinæ Ecclesiæ episcopus, cum hujus observationis annos (j) centum numero collegisset, septuagesimi sexti anni paschale festum longe aliter quam alii decreverant tenendum esse constituit. (k) Nam a primo augustæ memoriæ Theodosii senioris (l) consulatu (m) succedentem sibi sacræ observantiæ ordinem ponens, ut longioris temporis ratio ejus litteris teneretur ascripta, cujus 1230 complexionis (n) septuagesimus et quartus est annus, (o) in quo pridie idus Aprilis sanctum Pascha celebravimus; sequenti vero anno pridie nonas Aprilis eadem, propitio Deo, (p) agenda erit festivitas, sicut (q) regulariter centenariæ annota-

cujus scriptis pro ut hujus scripti, et indicium pro judicium, ut in aliis nostris codicibus reperimus.

(i) Ratisp., Alexandrinæ urbis.

(j) Theophili Laterculum Paschale annorum centum hic indicatur, quod incipiebat ab anno 380. ita ut annus 76 hujus Lateruli incidere in an. 455, de cujus Paschate præsens vertebatur quæstio. Distinguendum est autem hoc Laterculum a periodo seu circulo paschali ejusdem Theophili annorum 418, quos Cyrillus in Prologo paschali expresse memorat; non vero annorum 437, uti Quesnellus not. 1 in hanc epistolam scripsit. Neque Laterculum, ut idem Quesnellus eadem nota asseruit, annos centum a periodo memorata decerptos exhibebat. Nam periodum annorum 418 initium sumpsisse ab anno Christi 475, post quinque Cyclos decemnovenales, quos Theophilus in Laterulo ediderat, absolutos anno ejusdem Lateruli 96, optime demonstravit Joannes Vander Haagen in dissertatione de Theophili Cyclo paschali 418 annorum, § 8.

(k) Particula *Nam* deest in editis ante Quesnellum, sicut etiam in nostris codicibus, excepto Ratisponensi, qui eam exhibet. Vide not. 2 Quesn.

(l) Anno 380.

(m) Ita cum Quesn. idem cod. Ratisp. Alii editum cæteris nostris mss., *succedentes sibi sacræ observantiæ ordines.*

(n) Tria Paschata sibi succedentia in Laterulo Theophiliano notata indicantur, nimirum Pascha an. 453, quod in *complexione*, seu Laterulo Theophili ad annum 74 assignabatur *pridie id. Aprilis*; item Pascha anni 454, quod ad an. 75 Lateruli affigebatur *pridie nonas Aprilis*, et in his nullum erat cum Latinis dissidium; ac tandem Pascha an. 455, quod ad an. 76 Lateruli *viii kal. Maii* signabatur; et in hoc Paschate Latini ab Alexandrinis dissidebant.

(o) Sic emendavimus ex mss. Ratisp. et Vat. collect. 24. Editi perperam, in qua. *Mox sanctum paschale* in eodem Ratisp.

(p) Editi et plerique codd., *habenda*. Melior visa est lectio ms. Ratisp.

(q) Vox *regulariter* indicat dies paschales annorum 453 et 454 in Theophili Laterculo notatos non discrepasse a regula, seu Cyclo Latinorum annorum 84, quo Romana Ecclesia tum utebatur. Si Latinorum

tionis ordo declarat; sed in anno qui erit septuagesimus sextus (a), is Paschæ dies invenitur ascriptus, quem a passione Domini nullius exempli, nullius constitutionis admittit auctoritas. Nam diem octavum kalendarum Maiarum ab eo cognoscimus præfinitum, (b) qui nimis limitem antiquæ constitutionis excedit; cum alii quintum decimum kalendarum Maiarum huic festivitati deputaverint 1231 diem. Siquidem (c) ab undecimo kalendarum Aprilium, usque in undecimum kalendarum Maiarum, legitimum spatium sit præfixum, intra quod omnium varietatum necessitas concludatur: ut Pascha Dominicum nec prius possimus habere nec tardius. Quod enim in decimum et in nonum kalendarum Maiarum videtur (d) nonnumquam pervenisse festivitas, quadam ratione defenditur. Quia etsi dies Resurrectionis ultra terminum videtur exisse, dies tamen Passionis limitem positum non invenietur egressus. Ad octavum autem kalendarum Maiarum paschalem observantiam perducere, nimis insolens et aperta transgressio est.

CAP. III. — Quia ergo in illa, ut dixi, centenaria

Cycli æque ac Laterculum Theophili anno 454 signabant diem Paschatis *pridie nonas Aprilis*, sequitur evidenter hoc anno Romanos usos fuisse Cyclo annorum 84, quo lunæ saltus decimo quarto Cycli anno admittebatur; in Cyclo enim annorum 84, qui recipiebat saltum lunæ anno Cycli duodecimo, Pascha notabatur v kal. Aprilis. Hinc autem *regulariter* susceptam fuisse patet emendationem Cycli Latinorum, qua saltus lunæ ab anno 12 ad annum 14 prorogatus fuit. His porro observatione dignus est alius textus epist. 88, ad Paschasium, cap. 4, ubi cum esset sermo de Paschate anni 455, quod Romani affigebant diei xv kal. Maii, S. pontifex scribit: *In nostris autem paschalibus Cyclis, quod bene nosse dignaris, xv kal. Maii ejusdem anni Pascha celebrandum esse sit scriptum*. Cum non unum, sed plures Latinorum Cyclos indicet, et in omnibus Pascha eo die notari affirmet, proculdubio duos saltem Cyclos designat, quorum alter saltum lunæ admittebat: singulis annis duodecim, alter singulis quatuordecim annis; ac proinde vel ex hoc testimonio postremus iste Cyclos jam receptus agnoscitur; alias unius tantum Cycli statum lunæ astruentis duodecimo quoque anno S. Leo meminisset. Utrisque autem Cyclos pro Paschate anni 455 idcirco indicavit S. pontifex, quia licet hi dissiderent in statuendo Paschate anni 454, in Paschate tamen anni 455 omnes conveniebant. Vulgati cum aliquot mss. habebant, *centenariæ annorum rationis ordo*. Emendationem Quesnelli confirmat cod. Ratisp.

(a) Ex eodem Ratisp. supplevimus vocem *is*. Quidam editi cum uno codice, *invenietur*. Indicatur Paschæ dies viii kal. Maii, seu 24 Aprilis, qui in Theophili Laterculo anno tantum 455 notabatur, cum hoc Laterculum inciperet ab anno 380. Quod vero Leo subdit, *nullius exempli, nullius constitutionis admittit auctoritas*, de Romanis intelligendum est, non autem de Alexandrinis, qui cum semper decemnovennali Cyclo usi sint, anno pariter 371 eodem die Pascha celebraverant. Id autem forte ignoravit S. Leo, quod solum Theophili Laterculum a posteriori anno 380 incipiens cognosceret.

(b) Editi ante Quesn. cum plerisque mss. perperam legebant, *qui anni limitem antiquitatis constitutam excedit*. Lectioni a Quesnello restituta suffragatur mss. Ratisp. Diem autem viii kal. Maii, seu Aprilis 24, cui Pascha anni 455 ab Alexandrinis deputabatur, limitem ultimum *antiquitatis constitutum* (scilicet a Latinis) *nimis* excedere Leo affirmavit, quia limes apud

supputatione Theophili, septuagesimus sextus annus diem Paschæ contra morem ecclesiasticum stauisse monstratur, et non leviter delinquitur si in principio sacramenti veritas et unitas ab universali Ecclesia non tenetur, obsecro clementiam vestram ut studium vestrum præstare dignemini: quatenus Ægyptii, vel si qui sunt alii qui certum hujus supputationis videntur habere notitiam, scrupulum (e) hujus sollicitudinis absolvant, ut in eum diem generalis observantia dirigatur, qui nec paternarum constitutionum normam relinquat, nec ultra præfixos terminos evagetur. Quidquid autem pietas vestra de hac consultatione cognoverit, ad meam jubeat mox notitiam pervenire: ut in divinis mysteriis nulla dissonantiæ culpa nascatur. Data (f) decimo septimo kalendas Julii, Opilione viro clarissimo consule.

1232 EPISTOLA (g) CXXII.

(g) AD JULIANUM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — *Rogat eum ut de controversia Paschalis anni sequentis diligentius inquireat, rescribatque.*

LEO JULIANO episcopo.

(i) De paschali observantia sanctæ memoriæ Theo-

eosdem Latinos ultimus erat xi kal. Maii, seu Aprilis 21, unde tribus diebus excedebat; ac proinde alii, id est iidem Latini, ex suo Cyclo annorum 84 Pascha deputaverant xv kal. Maii, seu Aprilis 17. In hoc autem octo dierum discrimine Latinorum et Alexandrinorum quæstio vertebatur.

(c) Dies xi kal. Aprilis seu Martii 22 erat apud Romanos limes citimus Dominicarum paschalium; sicut dies xi kal. Maii, seu Aprilis 21, erat ultimus limes. Post pauca pro *præfixum* Quesnellus in margine: *Alias, præfinitum*. Confer ejusdem Quesnelli not. 3.

(d) Respicit hoc loco S. Leo pascha anni 444, quod Paschasini et Cyrilli rationibus adductus celebraverat ix kal. Maii; nec non Pascha anni 417, quod ex ejusdem Paschasini epistola nobis 3 celebrandum noverat cum Alexandrinis x kal. Maii ultra ultimum Romanorum limitem, quem in xi kal. Maii serius productum affirmaverat. Hanc autem objectionem S. pontifex ea ratione diluit pro Paschate anni 455, quia etsi dies x et ix kal. Maii extra hunc limitem ultimum supradictis annis exierit, dies tamen passionis eundem limitem non excesserit; quæ ratio Leoni olim persuasit ut in die Paschatis anni 444 Paschasino consentiret. Confer annot. 18 (Col. 608, n. 1) in epist. 3. At cum dies viii kal. Maii hanc rationem et conciliationem non reciperet, eo quod hoc casu non tantum Resurrectionis, verum etiam Passionis dies eum limitem præteriret, hinc Alexandrinis se non posse assentiri profitetur.

(e) Cod. Ratisp., *ejus sollicitudinis*. Paulo post editi ante Quesn., *ut eum diem generalis observantia dirigat*. Lectionem Quesn. approbat noster Ratisp., qui mox, *nec ultra præfixum terminus evagetur*.

(f) Ita vetustus et emendatissimus cod. Ratisp., ut in duabus sequentibus epistolis eadem occasione transmissis. Editi cum aliis mss., *decimo sexto kal. Julii*.

(g) Alias 95. Quæ autem antea 122 erat, nunc 148. Scripta 15 Junii an. 453.

(h) Exstat in iisdem collectionibus et codicibus in quibus præcedens. In vulgatis inscribatur, *ad Eudochiam Augustam*, et deinceps *Eudochiæ Augustiæ*. Erroris satis indicat formula *fraternitatem tuam*, pro qua in editis contra manuscriptorum fidem suppositum fuit *serenitatem tuam*. Emendationem a Quesnello inductam ex Grimanico noster Ratisp. approbat. Vide ejusdem not. 1.

(i) Hæc verba, *De paschali observantia*, quæ tituli loco Quesnellus posuit, ex fide Ratisponensis codicis epistolam inchoant.

philus ad Augustum Theodosium seniore scribens, per centum annos, a primo prædicti principis consulatione, digessit ordinem festi, cujus instructionis septuagesimus quartus nunc annus evolvitur; quo, Opilione consule, pridie idus Aprilis celebrata est sacra solemnitas; unde sequenti anno, pridie nonas Aprilis, eadem festivitas rationabiliter (a) consequetur. Sed annus qui erit septuagesimus sextus memorati episcopi annotationem habere cognoscitur, quæ a totius antiquitatis exemplo et ab omni Patrum auctoritate discordat. Siquidem in octavum kalendarum Maiarum Dominicum Pascha transtulerit, præfinitos (b) antiquitus limites nimis (c) evidenter excedens, cum in die quinto decimo kalendarum Maiarum paschalem solemnitatem, sicut constituerunt (d) alii, potuerit annotare. Unde quia non mediocri mihi sollicitudo generatur, ne apud Ægyptios hæc persuasio (e) roboretur, ad Christianissimum et clementissimum principem scripta direxi, quibus causam scrupuli diligenter 1233 exposui, et suppliciter postulavi ut operam suam, quemadmodum consuevit, religionis cultui dignanter impendat: ut (f) eos qui hujus supputationis perfectam videntur habere notitiam, in unum jubeat convenire et diligenter inquirere: ne forte hæc definitio teneatur, et hic excessus, qui prioribus videtur repugnare temporibus, nostræ conniventiae vel negligentiae deputetur, et fiat in nostris diebus quod numquam ante præsumptum est. Quia vero oportet (g) fraternitatem tuam curæ istius mecum esse participem, et ne quid tale accidat præcavere, crebrius (h) religiosissimo et fidelissimo principi dignare suggerere, ut indissimulenter (i) Ægyptios jubeat admoneri ne in summæ festivitatis die, aut dissensione

(a) Tres codd. cum vulg. ante Quesn., *consequitur*. Sed cum hæc scripta sint anno 453, et hoc loco sit sermo de Paschate anni 454, correctio potioribus mss. fulcitur.

(b) Quidam codices, *antiquitatis*.

(c) Editi cum pluribus mss., *audenter*. Potior et sententiæ aliis epistolis expressæ conformior visa est lectio ms. Ratisp. Vide annot. 16 (Col. 1057, n.^b) in epistolam præcedentem.

(d) Id est Latini. Confer eandem annotationem.

(e) Vulgati antiquiores cum plerisque inferioris notæ mss., *probaretur*. Codd. Grim. et Ratisp. in correctione conveniunt.

(f) Alexandrinos præsertim intelligit ex cap. 2 et 3 epistolæ antecedentis, ut indicant etiam sequentia.

(g) Cur editiones ante Quesn. hic præferant, *serenitatem tuam*, diximus annot. 1 (Col. 1058, n.^b).

(h) Ratisp. delet, *religiosissimo et*.

(i) Sic ex Ratisp. Alias, *jubeat Ægyptios admonere*.

(j) Editi antiqui cum aliquot codd., *diligentius investigare sollicitudo tua* (Al., *vestra*) *potuerit*. Quesnelli lectionem in Grimano inventam confirmat noster cod. Ratisp.

(k) Ita cod. Ratisp. Cæteri codd. et editi, *data xvi kal. Julii*.

(l) Alias 96. Quæ autem antea 123 erat, nunc 154. Scripta 15 Junii an. 453.

(m) Exstat in mss. collect. 12, 18, 19 et 24, ac in exemplo Sichardi. Vulgati Leonis inscribunt, *Ad Licinium Eudochiam*; Quesnellus, *ad Liciniam Eudociam*, notans legi *Eudociam* in ms. Grim. Perperam. Liciniæ Eudociæ nomen non uxori Theodosii Junioris, ad quam hic Leo scribit, sed Valentianiani uxori hujus filię convenit. Ratisp. hic habet *Eudochiam*, at

aliqua, aut transgressione peccetur. Quiquid autem de hac re (j) diligentior sollicitudo repererit, cito ad notitiam meam gloriosissimus imperator jubeat pervenire: quia et ad ipsius et ad omnium salutem pertinet ut Dei cultus nullo errore lædatur. (k) Data xvii kalendas Julii, Opilione viro clarissimo consule.

1234 EPISTOLA (l) CXXIII.

(m) AD EUDOCIAM AUGUSTAM.

De monachis Palæstinis.

SYNOPSIS. — I. *Rogat ut curam suam reducendis ad fidem et quietem monachis Palæstinis impendat.* — II. *Recepta Chalcedonensi synodo tam Eutychem quam Nestorium exsecrantur, si catholici videri volunt. Quid autem profecerit exhortatio Eudociæ, ipsius litteris instrui cupit.*

LEO episcopus EUDOCIÆ Augustæ.

CAP. I. — Quanta mihi catholicæ cura sit fidei, et qua sollicitudine, in quantum Dominus adjuvat, (n) debeam præcavere ne umquam ab imperitis aut impiis veritatis Evangelio resistatur, pietatem vestram scire non dubito. Et ideo cum salutationis officio, quo semper mihi est vestra (o) honoranda clementia, obsecro Dominum ut me de tua incolumitate lætificet, et causam fidei, in qua quorundam intra provinciam Palæstinam monachorum fuerant corda turbata, magis magisque per vos faciat adjuvari: ut quantum pietatis tuæ studio fieri potest, hæreticæ perversitati omnis fiducia subtrahatur. Quos enim nec ratio sacramentorum nec auctoritas (p) Scripturarum, nec ipsa sacratorum locorum testimonia commovebant, quid eis nisi abruptum periculum timeretur? Prosit ergo Ecclesiis, sicut favente Deo (q) prodest, et generi ipsi 1235 prosit humano in Verbi

in epist. 117 *Eudociam* præfert, ut in aliis codd. et editis concil. hoc nomen scribitur. Confer annot. 6 in epist. 117 (Col. 1037, n.^b), ex qua harum litterarum causam seu impulsum discimus.

(n) Vulg. cum mss. collect. 12 et 24 atque Sichardo, *debet præcavere*. Emendationem Quesn. ex Grimano noster Ratisp. confirmat. Mox *et impiis* in codd. collect. 12 et antiquis editis: apud Sichardum, *et inimicis veritatis*.

(o) Idem vulg. cum iisdem codd. atque Sichardo corrupte, *oranda clementia, obsecro Dominum, ut me tuam incolumitatem in causa fidei... magis magisque faciat adjuvare, ut tantum quod pietatis tuæ, etc.* Ratisp. et Grim. in emendatione semper consentiunt.

(p) Ita melius Ratisp. quam in vulgatis et aliis etiam Quesnelli codicibus. *Scriptorum*. Mox, *commovebant* in Ratisp. et mss. collect. 12.

(q) Editi, *et prodest, et prosi generi humano*. Ratisponensis codicis lectio melior. Cum Leo ad hanc Augustam alias litteras scripserit, quibus eam ab Eutythianorum patrocinio revocare, et ad favendum catholicis permovere studuit, ut vidimus annot. 7 in epist. 117 (Col. 1038, n.^b), has litteras effectum obtinuisse præsumit, ut sic facilius ex præsumpta de ea fiducia eandem impelleret. Dici etiam potest verbum *prodest* indicare alia ejusdem Augustæ pia opera, quibus aliquot in Palæstina ecclesias, hospitalia et monasteria edificavit, largitque ditavit, ut narrat Evagrius lib. 1 cap. 21 et 22, et auctor Vitæ S. Euthymii. Idem præterea codex Ratisponensis sequentium emendationem a Quesnello inductam approbat, cum in anterioribus vulg. sicut et in aliarum collectionum mss.

Dei incarnatione suscepto, quod domicilium habitationis vestræ ibi esse voluistis, ubi vobis Dominum nostrum Jesum Christum sicut verum Deum, ita et verum hominem, in unitate personæ, et mirabilium indicia, et passionum documenta loquuntur.

CAP. II.— Si ergo prædicti nomen catholicum venerantur et diligunt, et (a) inter Domini corporis volunt membra numerari, prava errores, quos temere admiserant, detestentur, et agant pœnitentiam impiarum blasphemiarum, cruentorumque factorum. Succumbant pro salute animarum suarum synodalibus, quæ in civitate Chalcedonensi sunt confirmata, decretis. Et quia ad intelligendum sacramentum salutis humanæ, nisi fides vera et humilitas quieta non pervenit, credant quod legunt in Evangelio, quod confitentur in symbolo, nec impiis dogmatibus miscantur. Fides enim catholica sicut damnat Nestorium, qui in uno Domino nostro Jesu Christo duas ausus est prædicare personas, ita damnat etiam Eutychem cum Dioscuro, qui ab unigenito Deo Verbo (b) negant in utero Virginis matris veritatem carnis humanæ susceptam. Si quid autem erga prædicatorum conversionem exhortatio vestra profecerit, quod gloriam vobis præstabit æternam, peto hoc mihi clementiæ vestræ litteris indicetis; (c) ut et vos boni operis fructum cepisse, et illos gaudeam misericordia Domini non periisse. Data (d) decimo septimo kalendas Julii, Opilione viro clarissimo consule.

1236 EPISTOLA (e) CXXIV.

(f) AD MONACHOS PALESTINOS.

(g) SYNOPSIS. — I. *Ex perversa epistolæ S. Leonis ad Flavianum interpretatione impositum esse Palæstinis.* — II. *Tam Eutychem, qui naturas confundit in Christo, quam Nestorium, qui personas geminat, esse detestandos.* — III. *Christi non esse participem, qui*

legatur: *In verbis Dei vestram ibi esse voluntatem, ubi Domini nostri Jesu Christi vobis sicut verum Deum, etc.*

(a) Antiquæ editiones cum mss. collect. 12 et 24, *inter Domini corpus se volunt membra nominari.* Quesnellus ex Grimanico: *Intra Domini corpus volunt membra numerari.* Lectio Ratisp. præferenda fuit.

(b) Vulgati, *negat.* Ex cunctis nostris codd. atque Sichardo et Binio emendavimus.

(c) Ita cum Grim. noster Ratisp. Alii codices cum vulg. ante Quesn., *ut et in vobis boni operis fructum, et in illis gaudeam misericordiam Domini non periisse.*

(d) Omnes editi, *septimo kal.* Correximus ex optimo codice Ratisp., sic enim hæc epistola eodem die quo duæ præcedentes signantur, idque ex Leonis more, cum omnes eadem occasione simul transmissæ videantur.

(e) Alias 97. Quæ autem erat 124, nunc 155. Scripta sub idem tempus quo præcedens.

(f) Invenitur hæc epistola in mss. collect. 5, 11, 12, 13 et 20 usque ad 24, et in exemplo Sichardi. Licet autem hæc epistola chronica nota careat, certe tamen scripta hoc anno, et probabiliter una cum antecedenti in Palæstinam missa fuit. Leo enim monachorum Palæstinorum tumultus primus audivit ante diem 25 Novembris anni 452, ex epist. 109; sed quo animo moverentur, ignorabat: unde pleniorem instructionem petiit epist. 113, c. 3. Paulo post hanc instructionem accepit, cum Julianus ad eum transmisit Marciani et Pulcheriæ scripta ad eosdem monachos, in quibus eorum ausus ac turbæ describuntur, ut patet ex epist. 115, 116 et 117, datis die 21

nostram in eo naturam non confitetur. — IV. *Illosolum Christi sanguine mundari, in quorum corpore oblati, passus et mortuus triumphavit.* — V. *Utriusque ejus naturæ proprietates ex operum qualitate declarari.* — VI. *Utramque inconfuse in una persona convenire.* — VII. *Nihil Filio Dei accessisse de novo nisi in forma servi.* — VIII. *Cum iisdem monachis de scandalis ipsorum furore ortis expostulat.* — IX. *Ut resipiscant et fidem communem amplectantur, exhortatur.*

Leo episcopus universis (h) Monachis per Palæstinam constitutis.

CAP. I. — Sollicitudini meæ, quam universali Ecclesiæ omnibusque ejus filiis debeo, multorum relatione patefactum est dilectionis vestræ animis quiddam offensionis illatum, dum aut imperiti, ut apparet, interpretes, aut maligni, quædam vos aliter intelligere, quam a me sunt (i) prædicata, fecerunt, non valentes in Græcum eloquium apte et proprie Latina transferre, cum in rebus subtilibus et difficilibus explicandis, vix sibi etiam in sua lingua disputator quisque sufficiat. Quod tamen apud me eo (j) profecit, ut, dum ea quæ catholica fides respuit improbat, intelligamus vos veris amicitiorum esse quam falsis; et id merito refutare, quod ex antiquæ institutione doctrinæ etiam ipse detestor. Quamvis enim epistola mea ad sanctæ memoriæ Flavianum episcopum data, satis sibi ad manifestationem sui ipsa sufficiat, neque in aliquo aut purgationis aut expositionis indigeat; (k) et alia tamen cum eadem mea scripta concordant, in quibus similiter prædicationis meæ sensus in aperto est. Necessitatem enim habens contra hæreticos, qui multos Christi populos conturbaverant, disserendi, et clementissimis principibus, et sancto concilio synodali, et Constantinopolitanæ Ecclesiæ, quid de incarnatione Verbi, secundum evangelicam apostolicamque doctrinam, debe-

Martii anni 453. Sicuti vero hac de causa ad Eudociam in Palæstina degentem, eorumque monachorum patronam antecedentes litteras dedit, ita etiam hanc epistolam ad ipsos monachos eum scripsisse probabilissimum est. Cum vero horum monachorum tumultus jam sopitos Leo acceperit ante diem 1 Januarii anni sequentis ex epist. 126 et 127, hæc procul dubio litteræ ad Palæstinos in annum sequentem differri non possunt.

(g) In tabula collect. 5 hic titulus legitur c. 81: *Ad Palæstinos super mobilitate fidei ipsorum in Eutychemianum hæresim devolutos correctio.*

(h) Vulgati ante Quesn. cum mss. collect. 13 et 21, *perperam, episcopis;* cum ex contextu ad monachos in Palæstina tumultuantes hæc epistola scripta fuerit. Hinc jure Quesnellus Binium secutus *monachis pro episcopis substituit.* Confer notam ejus 1. Cæterum mss. collect. 5, 11 et 12 inscriptione carent, et solum titulum præferunt. *Epistola Leonis papæ ad Palæstinos, vel ad Palæstinum.* Codices vero collect. 24 hanc inscriptionem exhibent, *Leo episcopus Palæstinis.*

(i) Vulg. Leonis antiqui, cum Vat. collect. 24 et Sichardo, *prædicta.*

(j) Vat. collect. 11, *profecit.* In margine Concil., *profuit.* Dein in editorum margine notatum fuit ex mss. collect. 24 et Sichardo, *etiam ipse Eutyches detestatur.*

(k) Particulam et sumptam pro etiam, quam delevit Quesnellus, revocavimus ex Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 11 ac 24 atque exemplo Sichardi,

remus sapere ac sentire, patefecit, et in nullo a sanctorum Patrum confessione discessi: quia una est, vera, singularis, (a) catholica fides, cui nihil addi, nec minui potest; quam Nestorius prius, et nunc Eutyches, diversa quidem assertionem, sed simili impietate impugnare conati sunt, et Ecclesiæ Dei duas hæreses sibi met contrarias inferre tentarunt, ut uterque a discipulis veritatis merito damnaretur: quia insanum nimis et sacrilegum fuit, quod varia falsitate ambo senserunt.

CAP. II.—(b) Anathematizetur ergo Nestorius, qui beatam virginem Mariam hoministantum modo credidit genitricem, ut aliam personam carnis, aliam faceret Deitatis, (c) nec unum Christum in Verbo Dei et carne sentiret, sed separatim atque se junctum, alium filium Dei, alium hominis prædicaret, dum, manente illa incommutabilis Verbi essentia, quæ ei cum Patre et Spiritu sancto intemporalis atque coæterna est, ita intra virginea viscera Verbum caro sit factum, ut uno conceptu unoque partu eadem virgo, secundum unionem utriusque substantiæ, et ancilla Domini esset et mater. 1238 Quod etiam (d) Elisabeth, sicut Lucas evangelista declarat, intellexit et dixit: *Unde hoc mihi, ut veniat mater Domini mei ad me* (Luc. 1, 43)? Eutyches quoque eodem percultur anathemate, qui per impios veterum hæreticorum volutatus errores, tertium Apollinaris dogma delegit; ut negata humanæ carnis atque animæ veritate, totum Dominum nostrum Jesum Christum unius asserat esse naturæ, tamquam verbi Deitas ipsa se in carnem animamque converterit; et concipi et nasci, nutriri et crescere, crucifigi ac mori, sepeliri ac resurgere, et ascendere in cælum et in Patris dextera, unde ad judicandos vivos et mortuos veniet, condescendere, (e) ejus tantum essentiæ fuerit, quæ nihil horum in se sine carnis recipit veritate: quoniam natura Unigeniti, natura est Patris, natura est Spiritus sancti, simulque impassibilis, simul est incommutabilis, sempiternæ Trinitatis indivisa unitas et consubstantialis æqualitas. Unde si ab Apollinaris perversitate hæreticus iste desciscit, ne convincatur Deitatem passibilem sentire atque mortalem; et tamen Verbi incarnati, id est, Verbi et carnis unam audet pronuntiare naturam, non dubie in Manichæi et Marcionis transit insaniam, et mediatorem Dei et hominum, hominem Jesum Christum simulatorie omnia credit egisse, nec humanum in ipso corpus, sed phantasticam corporis speciem oculis apparuisse cernentium.

(a) Editiones ante Quesn. cum Sichardum addunt *perfecta inviolabilis*: desunt in mss. undecim Quesnelli, et in nostri collect. 5, 11, 21 et 24. Postea nihil minui in codd. collect. 41, 21 et 24.

(b) Ab hoc c. 2 usque ad cap. 8 eadem leguntur in ep. 165, al. 97, ad Leonem Augustum.

(c) Duo codd. Vat. collect. 21, *ne unum*. Mox ex Verbo Dei in Vat. collect. 41. Dein in iisdem codd. collect. 21, *separatum atque se junctum*. Postea incommutabili legitur in ep. 165, cap. 2.

(d) Codd. collect. 21, *Elisabet Lucas evangelista declarat intellexisse cum dicit*.

(e) Vulgati addunt *divinæ*, et habent *considerare*. Secuti sumus codd. Vindebon. collect. 5, Vat. collect.

CAP. III.—Quæ impietatis mendacia quoniam olim fides catholica detestatur, et talium sacrilegia concordibus per totum mundum hæreticorum Patrum sunt damnata sententiis, quicumque illi sunt ita obcæcati et a lumine veritatis alieni, ut Verbo Dei a tempore incarnationis humanam, id est nostram, negent inesse naturam, ostendant in quo sibi Christianum nomen usurpent, et cum Evangelio veritatis qua ratione concordent, (f) si per beatæ Virginis partum, aut caro sine Deitate, aut Deitas est orta sine carne. Sicut enim negari non potest, quod *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis* (Joan. 1, 14); ita negari non potest, quod *Deus erat in Christo, mundum reconcilians sibi* (II. Cor. v, 19). Quæ autem reconciliatio esse potest, qua humano generi propitiaretur Deus, nisi 1239 (g) omnium causam mediator Dei hominumque susciperet? Qua vero ratione veritatem mediatoris impleteret, nisi qui in forma Dei æqualis erat Patri, in forma servi particeps esset et nostri: ut per unum novum hominem fieret renovatio vetustatis; et mortis vinculum unius prævaricatione contractum, unius morte, qui solus morti nihil debuit, solveretur? (h) Effusio enim pro injustis sanguinis justi tam potens fuit ad privilegium, tam dives ad pretium, ut si universitas captivorum in redemptorem suum crederet, nullum tyrannica vincula retinerent: quoniam, sicut Apostolus ait, *ubi abundavit peccatum, superbundavit et gratia* (Rom. v, 20). Et cum sub peccati præjudicio nati potestatem acceperint ad justitiam renascendi, validius factum est donum libertatis, quam debitum servitutis.

CAP. IV.—Quam itaque sibi in hujus sacramenti præsidio spem relinquunt qui in Salvatoris nostri corpore negant humanæ substantiæ veritatem? Dicant quo sacrificio reconciliati, dicant quo sanguine sint redempti? Quis est qui tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo in odorem suavitatis (Ephes. v, 2)? aut quod umquam sacrificium sacratius fuit, quam quod verus pontifex altari crucis per immolationem suæ carnis imposuit? Quamvis enim multorum sanctorum in conspectu Domini pretiosa mors fuerit (Ps. cxv, 15), nullius tamen insontis occisio, propitiatio fuit mundi. Acceperunt justi, non dederunt coronas; et de fortitudine fidelium exempla nata sunt patientiæ, non dona justitiæ. Singulares quippe in singulis mortes fuerunt, nec alterius quisquam debitum suo sine persolvit: cum inter filios hominum unus solus Dominus noster Jesus Christus

41, 21 et 24, atque Sichardum. Idem Quesnellus, licet vocem *divinæ* retinuerit, monuit tamen in margine hanc vocem in quatuor suis mss. desiderari.

(f) Vindebon. collect. 5 et Vat. Collect. 41, *si beatæ Virginis partus*. Melius in duobus Vat. collect. 21, *si beatæ Virginis partu*, et similiter in ep. 165, c. 4.

(g) Ita anteriores editiones cum nostris codd. Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 24, atque Sichardo melius quam apud Quesnellum cum mss. collect. 21, *hominum*; nam et in epistola 165, c. 4, *omnium* pariter legitur.

(h) Habentur hanc in ep. 105, ut dictum est, et insuper in serm. 64, c. 3.

exstiterit, in quo omnes crucifixi, omnes mortui, omnes sepulti, omnes sunt etiam suscitati. De quibus ipse dicebat: *Cum exallatus fuero (a) a terra, omnia traham ad me (Joan. xii, 42)*. Fides etiam vera justificans impios, et creans justos ad humanitatis suæ tracta participem, in illo acquirit salutem, in quo solo homo se invenit innocentem; liberum habens per gratiam Dei de ejus potentia gloriari, qui contra hostem superbum in carnis nostræ humilitate congressus, his victoriam suam tribuit, in quorum corpore triumphavit.

CAP. V. — Quamvis ergo in uno Domino nostro Jesu Christo, vero Dei atque hominis Filio, Verbiet carnis una persona sit, et utraque essentia communes habeat actiones; intelligendæ tamen sunt ipsorum operum qualitates, et sincera fidei contemplatione **1240** cernendum est, ad quæ provehatur humilitas infirmitatis, et ad quæ inclinetur altitudo virtutis: quid sit quod caro sine Verbo non agit, et quid sit quod Verbum sine carne non efficit. Sine Verbi enim potentia nec conciperet Virgo, nec pareret (*Luc. i, 31*): et sine veritate carnis obvoluta pannis infantia non jaceret (*Luc. ii, 7*). Sine Verbi potentia non adorarent magi puerum novo sidere declaratum (*Matth. ii, 11*): et sine veritate carnis non juberetur transferri in Ægyptum puer, et ab Herodis persecutione subduci: sine Verbi potentia non diceret vox Patris missa de cælo. *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi (b) complacui (Matth. iii, 17)*: et sine veritate carnis non prostestaretur Joannes: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi (Joan. i, 29)*. Sine Verbi potentia non fieret reintegratio debiliū, et vivificatio mortuorum: et sine veritate carnis, nec cibus jejuno, nec somnus esset necessarius fatigato. Postremo, sine Verbi potentia non se Dominus Patri profiteretur æqualem, et sine veritate carnis non idem diceret Patrem (*c*) se esse majorem: cum catholica fides utrumque suscipiat, utrumque defendat, quæ secundum proprietatem divinæ humanæque substantiæ unum Dei Filium, et hominem credit et Verbum.

CAP. VI. — (*d*) Quamvis ergo ab illo initio, quo in utero virginis *Verbum caro factum est (Joan. i, 14)*, nihil umquam inter divinam humanamque substantiam divisionis exstiterit, et per omnia incrementa corporea, unius personæ fuerint totius temporis actiones; ea ipsa tamen, quæ inseparabiliter facta sunt, nulla permixtione confundimus; sed quid cujus formæ sit, ex operum qualitate sentimus. Nec divina enim humanis præjudicant, nec humana divinis, cum ita in idipsum utraque concurrant, ut in eis nec proprietates assumatur, nec persona geminetur. (*e*) Dicant igitur isti phantasmatici Christiani, quæ substantia

A Salvatoris affixa sit ligno, quæ jacuerit in sepulcro, et revoluta monumenti lapide, quæ tertio die caro surrexerit; vel quale corpus Jesus discipulorum visui, clausis ad eos otiis ingressus intulerit: cum ad abigendam cernentium diffidentiam, inspicere oculis digitisque tractari patentes adhuc fixuras clavorum, et recens puncti lateris vulnus (*f*) exigeret (*Joan. xx*). At si in tanta luce veritatis tenebrassuæ hæretica obduratio non relinquit, ostendant unde sibi spem vitæ polliceantur æternæ, ad quam nisi per mediatorem Dei et hominum, hominem Jesum Christum, non potest perveniri. *Non enim est aliud nomen datum hominibus sub cælo, in quo oporteat **1241** salvos fieri (Act. iv, 12)*: nec est redemptio captivitatis humanæ, nisi in sanguine ejus, *qui dedit semetipsum redemptionem pro omnibus (I Tim. ii, 6)*. B (*g*) Qui, sicut prædicat beatus apostolus, *cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo; sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, et habitu inventus ut homo. Humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Propter quod et Deus illum exallavit, et donavit illi nomen quod est super omne nomen; ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cælestium, terrestrium et infernorum, et omnis lingua confiteatur quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris (Philipp. ii, 6-14)*.

CAP. VII. — Quamvis ergo unus sit Dominus Jesus Christus, et veræ Deitatis veræque humanitatis in ipso una prorsus eademque persona, neque hujus (*h*) unioni soliditas ulla possit divisione se jungi, exaltationem tamen, qua illum exaltavit Deus, et donavit illi nomen quod super omne nomen excellit, ad eam intelligimus pertinere formam, quæ ditanda erat tantæ glorificationis augmento. In forma quippe Dei æqualis erat Filius Patri, et inter Genitorem atque Unigenitum nulla erat in essentia discretio, nulla in majestate diversitas; nec per incarnationis mysterium aliquid decesserat Verbo, quod (*i*) ei Patris munere redderetur. Forma autem servi, per quam impassibilis Deitas sacramentum magnæ pietatis implevit, humana humilitas est, quæ in gloriam divinæ potestatis evecta est, in tantam unitatem ab ipso conceptu Virginis Deitate et humanitate connexa, ut nec sine homine divina, nec sine Deo agerentur humana. Propter quod sicut Dominus majestatis dicitur crucifixus, ita qui ex sempiternitate æqualis est (*j*) Deo, dicitur exaltatus. Nec interest ex qua Christus substantia nominetur, cum inseparabiliter, manente unitate personæ, idem sit et totus hominis filius propter carnem, et totus Dei Filius propter unam cum Patre Deitatem. Quidquid ergo in tempore ac-

(a) Vindebon. collect. 5 et Vat. collect. 24, cum Sichardo, delent a terra.

(b) Codd. collect. 21 addunt bene.

(c) Pronomen se deest id Vindebon. collect. 5, in Vat. coll. 24, atque Sichardo.

(d) Habentur hæc in serm. 65, c. 4.

(e) Hæc habentur eodem sermone 65, c. 4.

(f) Unus Vat. collect. 21, exegerit: alius, ab ipsis discipulis exegerit. Mox ac si in Vindebon. collect. 5, ac Vat. collect. 24, atque Sichardo.

(g) Codd. collect. 21, et qui.

(h) Quesnellus in marg.: Alias, unionis.

(i) Dei Patris in mss. collect. 21.

(j) Idem codices, Deo Patri.

cepit Christus, secundum hominem accepit, cui (a) quæ non habuit conferuntur. Nam secundum potentiam Verbi, indifferenter omnia quæ habet Pater etiam Filius habet, et quæ in forma servi a Patre 1242 accepit, eadem in forma Patris etiam ipse donavit. (b) Est idem ipse et dives et pauper (II Cor. viii, 9). Dives, quia in principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil (Joan. i, 1-3). Pauper vero, quia Verbum caro factum est, et habitavit in nobis (Ibid., 14). Quæ autem est ejus exinanitio, quæve paupertas, nisi formæ servilis acceptio, per quam, Verbi majestate velata, dispensatio humanæ redemptionis impleta est? Nam quia captivitatis nostræ resolvendi originalia vincula non poterant (c), nisi existeret homo ostri generis nostræque naturæ, quem veteris debiti præjudicia non tenerent, et qui immaculato sanguine suo chirographum lethale dilueret (Coloss. ii, 14). sicut ab initio erat divinitus præordinatum (d) ita est in plenitudine præiniti temporis factum, ut multis modis significata promissio in diu expectatum veniret effectum; nec posset esse ambiguum quod continuis (e) testificationibus semper fuerat nuntiatum.

CAP. VIII. — Destructis itaque tot hæresibus, quæ per sanctam devotionem præsentium Patrum a corpore sunt catholicæ unitatis abscissæ, quæque ideo extorres a Christo esse meruerunt, quia Verbi incarnationem, quæ singularis est recte credentium salus, fecerunt sibi lapidem offensionis et petram scandali. (I Petr. ii, 8); miror dilectionem vestram in discernendo veritatis lumine laborare. Et cum multis manifestationibus declaratum sit quam recte et Nestorium et Eutychen cum Dioscoro fides Christiana damnaverit, nec Christianus possit vocari qui vel illius vel horum impietati præbet assensum, doleo vos evangelicæ et apostolicæ doctrinæ, ut audio, resultare exagitando seditioibus civitates, conturbando Ecclesias, nec solum injurias, sed etiam cædes presbyteris atque episcopis inferendo: ut præ furore et sævitia, (f) propositi vestri et professionis sitis immemores. Ubi est regula mansuetudinis et quietis? ubi longanimitas patientiæ? ubi tranquillitas pacis? ubi firmamentum dilectionis et tolerantis fortitudo? Quæ vos ab Evangelio Christi aut persuasio abduxit, aut persecutio separavit? Vel quæ tanta exstitit decipientis astutia, ut obliti prophetarum et apostolorum,

(a) Exemplar Sichardi; quod non habuit confertur. In epist. 165, c. 8. aliquot codices habent conferuntur: alii tamen, conferuntur.

(b) Vindebon. collect. 5: Et idem ipse est et dives; cui lectioni affinis est Sichardus, qui solum omittit est. Concinit epist. 165, c. 8.

(c) Vulgati antiqui cum exemplo Sichardi addunt, et ab hostis imperio relaxari. Desunt tum in nostris tum in Quesnelli codd., nec non in epist. 165, c. 9.

(d) Idem vulgati et Sichardus, non vero codices, addunt, et prophetarum oraculis prænuntiatum.

(e) Unus Vat. collect. 21 cum iisdem vulgatis, significationibus.

(f) Hæc indicant sermonem esse cum monachis. Quesnellus not. 4 Carosum et Dorotheum duces mo-

obliti symboli salutaris et confessionis quam pronuntiantes 1243 coram multis testibus, sacramentum baptismi suscepistis, diabolicis vos illusionibus subderetis? Quid apud vos acturæ fuerant unguæ, quid sæva tormenta, si ad expugnandam fidei vestræ integritatem tantum vana hæreticorum commenta valuerunt? Pro fide vos agere creditis, et fidei contrahitis. Ecclesiæ nomine armamini, et contra Ecclesiam dimicatis. Hoccine a prophetis, hoc ab evangelistis, hoc ab apostolis didicistis? ut negantes veram Christi carnem, et ipsam Verbi essentiam passioni mortique subdentes, alienam faciatis nostram a suo reparatore naturam, totumque quod crux intulit, quod lancea vulneravit, quod sepulcri lapis (g) suscepit et reddidit, solum fuisse opus divinæ potentiæ, non etiam humilitatis humanæ? Propter quam Apostolus dicit: Non enim erubescio Evangelium (Rom. i, 16): quoniam noverat quale Christianis ab inimicis objiceretur opprobrium. Et ideo etiam Dominus protestabatur dicens: Qui me confessus fuerit coram hominibus, et ego confitebor illum coram Patre meo (Matth. x, 32). Ili enim non erunt digni confessione Filii et Patris, quibus nunc caro Christi verecundiam facit; probabuntque se nullam de signo crucis sumpsisse virtutem, quid quod præferendum frontibus acceperunt, promere labiis erubescunt.

CAP. IX. — Declinate, filii, ab his diabolicis persuasionibus declinate. Veritatem Dei nulla res violat, sed Veritas nos nisi in nostra carne non salvat. Veritas quippe, sicut propheta ait, de terra orta est (Ps. lxxxiv, 12); et sic Verbum Maria Virgo concepit, ut uniuersam ipsi carnem de sua substantia ministraret, nec cum adjectione personæ, nec cum evacuatione naturæ: quoniam qui erat in forma Dei, ita accepit formam servi, ut unus atque idem in forma utraque sit Christus: inclinante se Deo usque ad infirma hominis, et proficiente homine usque ad summa Deitatis, dicente Apostolo: Quorum Patres, et ex quibus Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen (Rom. ix, 5).

1244 EPISTOLA (h) CXXV.

(i) AD JULIANUM COENSEM EPISCOPUM.

Per comitem Rodanum.

De silentio Juliani unice exostulat; de omnibus vult instrui.

LEO episcopo JULIANO episcopo.

(j) Sæpissime dilectionem tuam ad hanc curam et nachorum intelligit. At hi Constantinopolitani, non vero Palestini fuerunt. Respicit S. Leo Palæstinos monachos, qui duce Theodosio totam Palæstinam bello et cædibus perturbarunt, ut pluribus narrant Marcianus in epistola Chalcedonensibus gestis subjecta, et Evagrius lib. ii c. 5. Confer annot. 1 (Col. 4014, n. °) in epist. 109.

(g) Duo Vat. collect. 21, suscepit, creditis solum fuisse opus.

(h) Alias 98. Quæ autem an. ea 125 erat, nunc 156. Scripta 25 Junii an. 453.

(i) Exstat in mss. collect. 12, 18, 24, ac in exemplo Sichardi.

(j) Vulgati ante Quesn., Frequentissime, et in margine, Sæpissime.

diligentiam meis sum litteris cohortatus, ut de his quæ circa fidem aguntur sollicitudinem meam inde sinenter instrueres. Et cum omnibus occasionibus scribere non quiescam, quibusdam tamen (a) scriptis meis, (b) id est per filium nostrum subadjuvam Rodanum, domesticum filii nostri, viri illustrissimi Asparacii datis, nullum responsum tuæ fraternitatis accepi; tamquam ratio temporis non habuerit, ut quid post mea scripta sit gestum, potueris indicare. et ideo per filium meum (c) comitem Rodanum his litteris te saluto; (d) et ut nullam opportunitatem scribendi negligas, quo æstus sollicitudinis meæ relevetur, admonéo. Cum enim in te quamdam mei Constantinopolitani habeant portionem, dignum est et pro communi amicitia, et pro totius Ecclesiæ dilectione, incessabili te vigore prospicere ne quid possit de statu fidei me latere. Quæ ergo (e) per prædictos, vel ad gloriosissimum principem, vel ad tuam dilectionem scripsi, ut celerrime tradantur effectui, opportunis suggestionibus elabora. Et quidquid fuerit, Deo auxiliante, dispositum, scire me facito: ut productus in effectum his quæ rationabiliter ordinata sunt, pax fidei canonumque custodia et securior ubique habeatur et fortior. Data septimo kalendas Julii, Opilione viro clarissimo consule.

1245 EPISTOLA (f) CXXVI.

(g) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — *Gratias agit pro sedatis Palæstinæ tumultibus, et restituito in suam sedem Juvenali Jerosolymitano; Dioscorum etiam ejusque sequaces Ægyptios perstringens.*

LEO MARCIANO Augusto.

Geminis clementiæ vestræ lætificatus alloquiis, cum debita gratiarum actione (h) rescribo, gaudens de

(a) Epist. 117 vel 118.

(b) Sichardi exemplum delet *id est* Dein vox *subadjuvam* ex ms. Grimanico a Quesnello addita est; quæ, ut idem in postilla notavit, significat « *satellitem ex eorum ordine qui adjuvatores adjuvant*. Synesius epist. 144. Vide et Panciroli Commentarium ad Notitiam imperii c. 46. »

(c) Vulgati cum mss. collect. 12 et 24 atque Sichardo desiderant *comitem*. Quesnellus ex codice Grimanico adjecit. Vide Pancirolium de comitis Officio.

(d) Editi cum iisdem mss., *et ut opportunitatem scribendi non negligas, in quo quæstus sollicitudinis meæ relevatur, admonéo*. Quesnellus ex eodem ms. Grim. emendavit.

(e) Si epistolæ antea scriptæ hic indicantur, ut videtur, *per prædictum*, id est per subadjuvam Rodanum legendum est. Nondum enim comes Rodanus cum litteris abierat, et quæ nunc per eundem ad Julianum scribuntur, nihil peculiare continent quod effectui tradendum esset. Probabilius itaque innuuntur epistolæ 115 ad Marcianum, et 117 ad Julianum, in quibus gravia proposita fuerant quæ ad pacem fidei canonumque custodiam pertinebant; neque enim intelligi possunt epistolæ 121 ad Marcianum, et 122 ad Julianum, cum nihil exhibeant quod ad fidem canonesque referatur. Alias litteræ quæ interciderint significarentur.

(f) Alias 99. Quæ autem antea 126 erat, nunc 157. Scripta 9 Januarii an. 454.

(g) Hanc Quesnellus edidit ex ms. Grimanico collect. 48. Contulimus cum Ratisponensi collect. 19.

A misericordia Dei, qui in virtutibus providentiæ vestræ, et ad utilitatem Romanæ reipublicæ, (i) et ad catholicæ Ecclesiæ pacem, gloriosissimum præsidium collocavit. Unde confido utramque (j) hanc pietatis vestræ saluberrimam curam ita divinitus adjuvandam, ut plena tranquillitas et Christianæ religioni et vestro (k) tribuatur imperio. Quod ergo in provinciis Palæstinis plebes Dei ad unitatem sunt fidei revocatæ, et compressis errantium motibus ad evangelicam apostolicamque doctrinam omnium, ut indicare dignamini, corda directa sunt, quodque fratri et coepiscopo meo Juvenali ad sacerdotii (l) suis sedem tandem licuit, non jam resultante populo, sed desiderante, remeare, vestræ fidei opus, vestræ pietatis est fructus. Pro cuius augmento per omnes Christi Ecclesias concors multiplicatur oratio ut si qua adhuc apud Ægyptum caligo (m) residet, quæ nondum recepit radios veritatis, totius mundi precibus remedia illuminationis accipiat, et execrabilis Dioscori ultra contagiis non gravetur; nec in illo Dominicæ oves (n) imprudenti affectu personam diligant pastorem, quem experti sunt sævissimum 1246 fuisse morum et fidei vastatorem. Et ideo in sancto et mirabili studio suo perseveret vestra clementia, ut si quid usquam aut ægrum invenitur aut turbidum, et sanitati reddatur et paci, quia dignum est ita vos præsidere rebus humanis, ut gaudeatis sacramentis servare divinis. Data quinto idus Januarii, Aetio et Studio viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (o) CXXVII.

(p) AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.

SYNOPSIS. — *I. De restituito Jerosolymitano episcopo, conversis Palæstinis monachis, et receptis Proterii litteris. — II. De Paschate anni 455 diligentius in-*

(h) Sic Ratisp. Quesnellus ex Grim., *scribo*. Geminæ Marciani litteræ, quibus nunc Leo respondet, desiderantur.

(i) Conjunctionem *et* ex eodem Ratisp. supplevimus. (j) Ita melius ex nostro codice, quam apud Quesnellum ex Grimanico, *nunc pietatis*.

(k) Verbum *tribuatur*, quod in Grimanico deerat, suppeditavit noster cod. Ratisp. Defectum Quesnellus persensit, unde in margine notavit: « *Supple danda sit, vel quid simile.* »

(l) Ex eodem Ratisp. addidimus *sui*. Hierosolymitanam scilicet sedem, quam paulo post synodum Chalcedonensem Juvenalis ob Palæstinorum monachorum turbas deserere coactus fuerat, iisdem turbis ab imperatore sopitis, ac Theodosio monachorum duce, qui in eam sedem fuerat intrusus, per fugam subducto, repetere eidem episcopo licuit.

(m) Ita noster codex. Quesnellus, *resedit*. (n) Quesnellus ex Grimanico, *imprudentiæ defectu*. Melius noster Ratisp. Innuit affectus quo Ægyptii Dioscorum, quantum vis in Chalcedonensi depositum, atque in exilium pulsum, prosequerentur, adeo ut ad novi episcopi electionem difficile adducti fuerint, et contra Proterium tandem electum non pauci ejusdem Dioscori amore dissensiones excitaverint. Vide Liberatum c. 44, et Evagrium lib. II, c. 5 et seqq.

(o) Alias 100. Quæ autem antea 127 erat, nunc 158. Scripta 9 Januarii an. 454.

(p) Exstat in mss. collect. 12, 18, 19, 24, atque in exemplo Sichardi.

quiri cupit. — III. *De epistola sua ad Chalcedonenses episcopos lecta CP. Aetii discussione, et variis epistolis ultro citroque scriptis.*

LEO urbis Romæ episcopus JULIANO episcopo.

CAP. I. — Christianissimi principis fidem sæpe evidentissimis probavimus documentis, ac Deo nostro gratias ago, qui talom dignatus est rebus humanis concedere pro sua pietate rectorem, qui et fidei causas et reipublicæ (a) summa vigilantia tueretur, hæreticorum ausibus semper obsistens, et nihil eorum insanie adversum catholicam fidem licere permittere; cujus post Deum beneficiis hoc debetur, quod et Jerosolymitanus episcopus se receptus, et monachos, quos perfidia hæreticæ falsitatis invaserat, ad sanitatem (b) augusta auctoritate revocavit. Mox itaque ut accepi epistolas tuas, talia continentes, non solum eadem die, sed 1247 prope eadem hora responsum reddere maturavi; ut certior de omnibus quæ scripseras redderis. Fratrem Proterium Alexandrinæ urbis episcopum gratulator plenas satisfactionis de fide sua ad nos litteras direxisse, et (c) manifestius quid teneat indicasse; cui me dignam gratiam necesse est

(a) Editi ante Quesn. cum plerisque posterioris ævi codd., *summæ vigilantie studio tueretur.* Lectioni Quesnellianæ Ratisponensis codex suffragatur.

(b) Editi ante Quesn. minus recte, *augusta auctoritas.*

(c) Ita ex Griman. Quesnellus, et similiter noster Ratisponensis. Alias, *manifeste. Manifestus* autem inquit, quia Proterius ad Alexandrinam sedem evectus litteras quidem de fide sua ad Leonem dederat, quibus is respondit, sicut etiam ad ordinatores ejus et clerum, uti colligitur ex epist. 113, c. 3. At cum plenior fidei expositionem desideraret S. pontifex, litteras plenam ejusmodi expositionem continentem se jam accepisse hoc loco significat, quibus sane responsum dedit epist. 129.

(d) Cod. Vat. collect. 12, et *sedis.* In Vat. 541, qui additiones exhibet ex collect. 24, tum *sed,* tum et omittuntur.

(e) In cod. Ratisp. deest *jura.* Aliquid autem hic desiderari sensus ostendit; quod cum posteriorum codicum exscriptoresprehendissent, post vocem *illibata* inseruerunt *jura,* cum tamen vox *illibata* proprius referenda videatur, non ad *jura,* sed ad *privilegia,* quæ *juxta canonum forte sanctiones vel regulas* in Nicæno constitutas, Alexandrinæ Ecclesiæ *illibata* servanda Leo contendit adversus eam prærogativam, quæ cum Alexandrinæ sedis præjudicio in synodo Chalcedonensi Constantinopolitano episcopo tributa fuerat.

(f) Loquitur de Paschate anni 454 quod tum in Laterculo Theophili apud Alexandrinos, tum in Cyclo Romanorum notabatur pridie nonas Aprilis. Vide annot. 14 (Col. 1056 n. (g) in epist. 121.

(g) Sermo est de Paschate anni 435, de quo erat inter Romanos et Alexandrinos questio. Vulgati Leonini ante Quesn. perperam habebant *nono.* Vide ejus not. 1, et confer. annot. 15 (Col. 1057, n. (a) in epist. 121, sicut et alias in eam annotationes, quibus sequentia intelligentur Ex ms. Ratisp. *diei* pro *die* emendavimus.

(h) Erat in editis ante Quesn. ac in inferioris notæ codicibus, *kalendarum Maiarum die aptissime a Patribus,* etc. Raynaudus pro *die* emendavit *dies;* Labbeus vero in margine et Quesnellus in textu supplerunt *quinto decimo, retento die.* Veram lectionem suppeditavit Ratisp. Quod porro ad nomen *annalium* pertinet, in quibus paschales dies signabantur animadvertendum est etiam apud Constantinopolitanam

pro fidei ipsius sinceritate præstare, ut honorem in nullo suæ perdat Ecclesiæ, (d) sed sedis suæ privilegia, paternæ antiquitatis exemplo, juxta canonum illibata (e) jura possideat.

CAP. II. — De præsentis anni Pascha (f) nulla dubitatio esse nobis potuit, sed de futuro quæsisimus quod Theophilus Alexandrinæ urbis episcopus, (g) octavo kalendarum Maiarum diei, quod nunquam ita a tempore Dominicæ resurrectionis celebratum est, credit ascribendum. Unde sollicitius congruit hoc requiri, ut omnis occasio tollatur erroris. 1248 Nam in nostris annalibus (h) quintus decimus kalendarum Maiarum dies apertissime a Patribus nostris et constitutus legitur et celebratus. Ac ne vel apud nos vel apud Orientales nascatur ex hac parte diversitas, hoc instantius nostro nomine cum Christianissimo principe agere tua dignetur dilectio: quamvis et ipse clementissimus princeps se inquisitione sollicitissima curam hanc Ægyptiis delegasse, suis epistolis dignatus sit indicare.

CAP. III. — Epistolam sane (i) meam ad Chalcedo-

Ecclesiam hujusmodi *annales* exstitisse. Nam cum Hormisda ob dubium diem Paschatis anni 520 interrogasset Joannem episcopum Constantinopolitanum num Orientales in eo cum Occidentalibus concordarent, is respondit tom V Concil. pag. 654: *Instantis autem Dominicæ passionis numerum, qui vestris continetur litteris, ex repositis apud nos diei paschalis annalibus recte habere significamus.* Idem S. Leo epist. 137. c. 1, loquens de Paschate anni 455, plures ejusmodi annales apud Romanos commemorat scribens: *Cum a passione Domini in omnibus nostris annalibus decimus quintus kalendarum Maiarum dies legatur ascriptus.* Cum de Paschate anni 455 questio inter Alexandrinos et Romanos in eo sita esset, quod illi die viii kal. isti vero die xv kal. Maii Pascha celebrandum contenderent, Leo in omnibus Latinorum annalibus reperiri quidem tradit Pascha ascriptum diei xv, non vero viii kal. Maii. *Annalium* autem nomine intelligitur tum Cyclos Paschales annorum 84, in quibus Pascha xv kal. Maii assignatum fuerat annis ejusdem Cycli primo, undecimo, vigesimo secundo, etc., et ita quidem celebratum fuerat annis 382, 393, 404, etc., qui memoratis Cycli annis respondet, tum alia ecclesiastica Latina monumenta, in quibus paschales item dies quovis anno celebrati notari solebant: nullibi autem descriptus reperiebatur dies viii kal. Maii. *Annalium* scilicet nomen latius pro quibusvis publicis actis sumptum liquet ex synodo Romana Bonifacii II anni 531, in qua post lectum supplicem libellum Stephani Larissæ episcopi pontifex dixit: *Quæ lecta sunt ecclesiasticis indantur annalibus;* et ex L. 65, de Appellat. Cod. Theod. lib. II, tit. 30: *Appellatio litigantium... nectatur annalibus.* Porro vox *constitutus* convenire videtur Cyclis annorum 84, in quibus jam diu ante ascribi solebat paschalis dies quovis Cycli anno celebranda, ut videtur est in veteri *Cyclo 84 annorum* apud Muratorium tom. III Anecd. Latinorum; et hos quidem Cyclos S. Leo commemorans epist. 88, ad Paschasinum, c. 4, ait: *In nostris autem paschalibus cyclis xv kal. Maias ejus anni (455) Pascha celebrandum esse sit scriptum.* Vox autem *celebratus* ecclesiastica gesta videtur respicere, quibus Pascha ita sane celebratum notabatur, ut in laudatis Cyclis præstitutum fuerat.

(i) Est epistola 114, et ex ea solum lectum fuit capitulum primum, quo decretis synædis innegotio fidei

nensem synodum datam presentibus episcopis et clericis lectam fuisse tuis epistolis retulisti; sed usque ad illud capitulum, quo ea quæ de fide acta sunt meus videtur firmasse consensus. Unde miratus sum quod reliqua quæ secuta fuerunt non pariter in notitiam eorum quibus sunt lecta prolata sint; cum maxime omnibus **1249** innotescere debuisset, (a) improbum a nobis ambitum notatum fuisse, et novis usurpationibus obviatum: ut vestutas, quæ est canonibus constituta, inviolata, ut semper scripsimus, servaretur. Actum (b) vero presbyterum, quem asseris fuisse discussum, gratulamur, cogitione habita, in omnibus fuisse purgatum. (c) Epistolam quoque ad Christianissimum principem noveris me misisse, in qua illi gratias egi, quia curam mihi suam, tam pro fidei causa quam pro securitate reipublicæ dignatus est indicare. Aliam quoque ad nos epistolam dedit, interveniens pro Anatolio episcopo, ut nostri illi animi gratia præbeatur, quoniam correctionem ejus promittit, et in omnibus se satisfacturum esse quæ ad fidei observantiam pertinent pollicetur. Data quinto idus Januarii, Aetio et Studio viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (d) CXXVIII.

(e) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — *Laudata principis fide ac religione testatur se libenter Anatolium in gratiam suam recepturum, modo satisfaciat canonibus, et sacerdotum jura non convellat.*

LEO MARCIANO Augusto.

Si quantum vestra clementia pro evangelicæ fidei integritate sollicita est, tantum Constantinopolitanæ urbis episcopus in custodiendis ecclesiasticis regulis vellet esse devotus, omnia compressis dissensionum scandalis ad statum proprium jam rediissent, nec quidquam sibi, vobis in imperio constitutis, qui omnia justa defenditis, et erroribus obviatis, eorum adhuc pravitas vindicaret, qui curationem sibi non patientur edhiberi. Sed vestræ mansuetudini hæc palma

pontificius assensus accedebat; non vero capitulum alterum, quod adversus Constantinopolitani episcopi prærogativam in Chalcedonensi constitutam S. Leo, Nicænorum observantiam inculcans, restitit. Integra tamen Græce reddita fuit, et aliquando vulgata; unde illius interpretationem ex Vat. codice Græco edidimus.

(a) Ita Ratisp. cum Grimanico concinens Quesnellianæ emendationi suffragatur; cum in editis erronee legeretur: *Innotescere debuisset, improbum a vobis ambitum notatum fuisse, ne novis usurpationibus constituta, inviolata (ut semper scripsimus) servarentur.*

(b) Particulam vero ex Ratisp. adjecimus.

(c) Epist. 126.

(d) Alias 101. Quæ autem antea 128 erat, nunc 163.

servatur, ut vobis omnium, qui ad Christum Dominum nostrum per catholicam fidem **1250** revocantur aut redeunt, sanitas debeat. Sicut itaque gloriamur in vobis, ita constrictamur in eos quibus carnali æmulatione præoccupatis vos pro statu Ecclesiarum et pace omnium sacerdotum, spiritu tam Christiano quam regio in tantum videmus esse sollicitos, ut interventionum vestrarum pro his quos deviare cognoscitis commodetis (f) adhortando me vestris (g) epistolis, ut coepiscopo meo Anatolio animi mei gratiam fraterna charitate restituam, quam illi et amabiliter, ut memistis, impendi, et præbere semper opto; si tamen, ut hortatus ante sum, ab ea quæ illum (h) prægravavit ambitione descisceret, et (i) eos qui ipsum obfuscabant in suo consortio non haberet. Sed ad epistolas meas pia affectione transmissas hactenus respondere nihil voluit, et cum de persona Aetii, (j) vel Andrææ, qui illi fuerat substitutus, ea secuta sint quæ debeant improbari, non otiosum est quod de his quæ maxime fuerant curanda reticetur. Præceptioni itaque pietatis vestræ parere volueram, et litteras dare ad episcopum supradictum, si priores, quas ad illum direxi, vel effectum rerum, vel scriptis ipsius proficere aliquid probavisset. At cum nihil de ambitionis pœnitentia voluerit profiteri, nihilque ad hæc respondere quæ a me sunt scripta curaverit, colloquia quidem mea ab illo suspendi, sed animum, quo illum corrigi et meliorem esse desidero, non mutavi. Proinde, si placet vestræ clementiæ, immo, quia id vobis placere cognosco, satisfaciat canonibus, et omnium gratiam sacerdotum pacificam humilitate servaturum se esse rescribat, ambitumque culpabilem se abjecisse significet; ego me illum in eam gratiam spondeo recepturum, ut in omnibus quæ sunt Domino placitura consortium ejus amplectar: quoniam illa pax vera, illa charitas erit firma, in qua simul studebimus et catholicam fidem et Nicænorum canonum decreta servare. Data septimo idus Martii, Aetio et Studio viris clarissimis consulibus.

Scripta 9 Martii an. 454.

(e) In solo codice Grimanico collect. 18 hactenus inventa et a Quesnello edita fuit.

(f) Quesnellus in margine: *Suipple, favorem, vel quid simile.*

(g) Has Marciani litteras Leo jam acceperat v idus Januarii, ut patet ex epistola præcedenti cap. 3.

(h) Correximus ex ms. Grim. cujus apographum P. Cacciarus adhibuit.

(i) Confer epist. 111, c. 3.

(j) Quesnellus, et Andrææ. Lectionem Grimanici codicis, ex quo hæc epistola edita fuit, a P. Cacciaro notatam prætulimus: ubi *vel pro et usurpatur, ut aliis exemplis Leonis animadvertimus not. 5 (Col. 886, n. g) in epist. 67.*

ADMONITIO IN TRES EPISTOLAS SEQUENTES.

1. Cur in edendis tribus sequentibus epistolis alium a Quesnelliano ordinem secuti simus, paucis dicendum est. Quesnellus primum ediderat epistolam hac in editione 131 ad Julianum cum data vii idus Martii; tum epist. 129, ad Proterium, cum data vi idus; ac tandem post insertam Proterii epistolam 133, ad Leonem, subjecit epist. 130, ad Marcianum, cum data v idus ejusdem mensis, rejecto in marginem vi idus. Hæc data diversæ hunc ordinem exigebant. At cum in epist. 131, ad Julianum, c. 1, S. pontifex testetur se ad ipsum

mittere exempla litterarum quas *ad clementissimum imperatorem vel ad ipsum Alexandrinæ urbis episcopum* (id est Proterium) *direxerat*, quibus duas ad Marcianum et Proterium traditas epistolas respicit, hæc jam scriptæ noscuntur antequam ad Julianum litteras exararet, ac proinde chronicarum notationum quas Quesnellus prætulit manifestus error agnoscitur, quod ad eum ordinem statuendum adductus fuit. Melius igitur ex nostro Ratisponensi notas chronicas emendavimus, ex quibus colligitur omnes has epistolas eodem dievi *idus Martius* signatas fuisse.

2. Quoad ordinem vero, cum ex laudato testimonio epistolæ 131 liquet S. pontificem scripsisse litteras ad Marcianum et Proterium antequam ad Julianum scriberet, tum vero ex initio cap. 2 epistolæ 130, ad Marcianum, ubi Leo se Proterio rescripsisse testatur, palam fit litteras ad Proterium epistolæ ad Marcianum præcessisse. Itaque licet omnes hæc epistolæ eodem die notentur, ex ipsarum tamen contextu Leo scripsit primum ad Proterium, dein ad Marcianum ac tandem ad Julianum, et hunc ordinem in editione servabimus.

1253 EPISTOLA (a) CXXIX.

(b) AD PROTERIUM EPISCOPUM ALEXANDRINUM.

SYNOPSIS. — I. *Episcoporum esse vigilare ne fidei unitas violetur, quod vel litterulæ immutatione fieri potest.* — II. *Ex traditione SS. PP. et suam epistolam catholicam, et docendos esse populos, asserit.* — III. *Fidem, disciplinam et privilegia Ecclesiarum ex norma vetustatis esse servanda.*

LEO PROTERIO episcopo Alexandrino.

CAP. I. — Lætificaverunt me (c) litteræ dilectionis tuæ, quas frater et coepiscopus noster (d) Nestorius pio apportavit officio. Oportebat enim ut ab Alexandrinæ Ecclesiæ præsule talia scripta ad sedem apostolicam mitterentur, quæ ostenderent magisterio beatissimi Petri apostoli hoc ab initio per beatum Marcum ejus discipulum didicisse Ægyptios, quod constat credidisse Romanos (e): quoniam præter Dominum Jesum Christum *non est aliud nomen datum hominibus sub cælo, in quo oporteat (f) nos salvos fieri (Act. iv, 12)*. Sed quia non omnium est fides, et insidiosus ille tentator nullis magis corda hominum gaudet sauciare vulneribus, quam ut incautas mentes hæc insidiat erroribus, qui sint evangelicæ veritatis inimici, magna sancti Spiritus eruditione nitendum est ut diabolicis falsitatibus nequeat intelligentia Christiana violari. Contra quod periculum præcipue convenit vigilare Ecclesiarum rectores, et, quadam verisimilitudine colorata (g) mendacia ab animis simplicis plebis avertere. *Augusta enim et ardua via est quæ ducit ad vitam (Matth. vii, 14)*. Nec tantum laqueorum in actionum observantia, quantum inter discrimina sensuum latet, 1254 dum vis sententiarum brevissima adjectione aut commutatione corrumpitur et confessio, quæ operabatur salutem, subitii nonnumquam transitu vergit in mortem. Cum

(a) Alias 103. Quæ autem antea 129 erat, nunc 159. Scripta 10 Martii an. 454.

(b) Hanc epistolam ex cod. Grimano a Quesnello editam in Ratisponensi invenimus, ac ex eo emendavimus.

(c) Hujus epistolæ fragmentum Beda inseruit cap. 42, de Ratione temporum; at erravit existimans Leonem hæc epistola respondisse Proterii litteris de Paschate, quas Leo posterius accepit, ut patebit ex epist. 137. Vide Quesnelli not. 1. Hæc autem reddita fuit aliis anterioribus Proterii litteris, quæ desiderantur. Primum is ad pontificem scripserat de sua fide, cum ad Alexandrinam cathedram evectus fuit, et huic epistolæ ille rescripsit, nec non ad ordinatorum ejus et plebem, ut indicatur epist. 113, cap. 3. Plenior vero fidei declarationem ab eodem Leo desideravit, uti significatur epist. 127, c. 1. Huic autem pleniori declarationi nunc respondet.

(d) Apud Bedam *Nectarius*, male, Nestorius etiam

A autem dicat Apostolus: *Oportet hæreses esse, ut probati manifesti fiant in vobis (I Cor. xi, 19)*, ad totius Ecclesiæ tendit profectum, quoties contrariorum sensuum se prodit impietas, ne quæ sunt noxia sint occulta et aliorum lædant incolumitatem, quæ revocari non poterunt ad salutem. Unde sibi impudenti ruinas et obcæcationes suas, qui imprudenti pertinacia jacere in reatu suo, quam oblatum remedium sumere, maluerunt. Quorum merito fraternitati tuæ duplicet obduratio, et laudabiliter eam doctrinam, quæ a beati apostolis et sancti Patribus in nos manavit, amplecteris.

CAP. II. — Non enim novæ prædicationis est epistola mea, qua ad relationem sanctæ memoriæ Flaviani contra Eutychen de Domini nostri Jesu Christi incarnatione respondi, in nullo discedens ab ejus fidei regula, quæ evidenter a nostris vestrisque est defensa majoribus. Quos si Dioscorus sequi imitarique voluisset, in Christi corpore permaneret, habens et in beatæ memoriæ Athanasii opusculis unde instrueretur, et in sanctæ recordationis Theophili et Cyrilli sermonibus, unde damnato olim dogmati laudabiliter contrairet, potius quam consortium Eutychianæ impietatis eligeret. Hoc igitur, frater charissime, pro sollicitudine fidei communis admoneo, ut quia (h) inimici crucis Christi omnibus et verbis nostris insidiantur et syllabis, nullam illis vel tenuem occasionem demus, qua Nestoriano nos sensui congruere mentiantur. Plebem autem et clerum, omnemque fraternitatem ita debet diligentia tua ad profectum fidei cohortari, ut nihil te novum docere demonstres, sed ea omnium insinuare pectoribus quæ venerandæ memoriæ Patres consona prædicatione docuerunt, cum quibus nostra in omnibus concordat epistola. Hoc autem non solum tuis verbis,

vocatur in codice Ratisp., et fuit unus ex illis quatuor Ægyptiis qui Dioscorum deseruere et Proterii ordinationi interfuerunt. Vide Liberatum cap. 44.

(e) Initium hujus epistolæ ad hæc usque verba refert Beda lib. de Ratione Temporum c. 42.

(f) Addidimus nos ex ms. Ratisp.

(g) Eutychianorum dolum perstringit, quo omnibus et verbis insidiantes et syllabis epistolæ 28, ad Flavianum, eam Nestoriano sensui congruere mentiebantur, uti traditur cap. 2, et apertius epistola sequenti c. 3: *Quorundam hæreticorum versuta nequitia ad conturbandum nostrorum simplicitatem, epistolam meam... falsasse perhibetur, ut commutatis quibusdam verbis vel syllabis receptorem me Nestoriani erroris assererent*. Hinc paulo post sententiarum vim neque adjectione neque commutatione corrumpendam monet.

(h) Hæc usque ad seq. periodum habet S. Thomas 212, qu. 11, art. 2, ad 2.

sed et ipsa præcedentium(a) expositionum recitatione **1255** monstrandum est: ut plebs Dei noverit ea sibi præsentī doctrina insinuari, quæ Patres et acceperunt a præcedentibus suis, et posteris tradiderunt. Unde(b) lectis primitus prædictorum sacerdotum assertionibus, tunc demum mea quoque scripta recitentur: ut aures fidelium probent non aliud nos quam quod a majoribus(c) accipimus prædicare. Et quia ad hæc discernenda minus exercitatos habent sensus ex Patrum saltem litteris discant quam antiquum hoc malum sit, quod nunc(d) a nobis tam in Nestorio quam in Eutyche, qui erubuerunt Evangelium Christi secundum ipsius Domini doctrinam prædicare, damnatur.

CAP. III. — Per omnia igitur et in fidei regula, et in observantia disciplinæ, vetustatis norma servetur, et dilectio tua constantiam providi rectoris exerceat; ut prosit Alexandrinæ Ecclesiæ, quod improbæ quorundam ambitioni, servato(e) veterum privilegiorum jure, sollicitus obviavi, et (f) metropolitanis omnibus illæsam manere volui dignitatem, sicut (g) ex epistolarum mearum, quas ad sanctam synodum, vel ad Christianissimum principem, sive ad Constantinopolitanum episcopum misi, tenore cognosces; manifesteque perspicias hoc speciale esse sollicitudinis meæ, ut neque a fidei regula in Ecclesiis Domini devietur, neque in privilegiis aliquid cujusquam improbitate minuatur. Quæ cum ita sint, teneat fraternitas tua suorum consuetudinem decessorum, et comprovinciales suos episcopos, qui Alexandrinæ sedi(h) ex antiqua constitutione subjecti sunt, congrua sibi auctoritate contineat: ut mori ecclesiastico non resultent, sed vel statutis temporibus, vel cum ratio causæ alicujus exegerit, ad charitatem tuam(i) convenire non differant; et si quid, quod Ecclesiæ sit utilitatibus profuturum, ex communi collatione tractandum est, collecta in unum fraternitate unanimiter ordinetur. Non enim ulla causa est quæ

(a) Quesnellus, *expositione et recitatione*. Ratisponensis lectionem prætulimus. *Præcedentes expositiones*, Patrum paulo ante memoratorum, qui Alexandrinam sedem obtinuerunt, testimonia significant, quæ quidem aliquanto post in Ecclesia legi jubet; quod item repetit epistola sequenti, cap. 3.

(b) Vide not. Quesnelli.

(c) Sic ms. Ratisp. Quesnellus, *accipimus*.

(d) Ratisp. delet *a nobis*, sed postea habet *damnativimus*.

(e) Quesnellus, *verorum*. Ex Ratisp. emendavimus.

(f) Metropolitanorum nomine ipsum Alexandrinæ Ecclesiæ episcopum comprehendit, et videtur respicere Nicænum canonem sextum, in quo sola metropolitanorum nuncupatio legitur. Hinc etiam totius Ægypti episcopos paulo post *comprovinciales* vocat, eo quod pro una provincia tota Ægyptus haberetur.

(g) Quesnellus, *et epistolarum*. Correctionem suppeditavit codex Ratisp., qui mox omittit *mearum*. Dein vero habet, *sed et Constantinopolitanum*, ac postea, *sollicitudini meæ, ut neque a fide in Ecclesiis Domini, etc.*

(h) Propositionem ex idem codex Ratisp. suggestit.

(i) Ita ex eodem codice. Alias, *venire*.

(j) Alias 104. Quæ autem antea 130 erat, nunc 160. Scripta 10 Martii an. 454.

illos ab hac obedientia debeat revocare, **1256** cum talis nobis et fide et moribus innotuerit fraternitas tua, ut tibi de auctoritate præcedentium decessorum tuorum nihil patiamur imminui, aut te impune contemni. Data sexto idus Martii, Aetio et Studio viris clarissimis cos.

EPISTOLA (j) CXXX.

(k) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

(l) SYNOPSIS. — I. *De fide Proterii Alexandrini episcopi gratulatur*. — II. *Alexandrinos ex suæ Ecclesiæ traditione ab illo esse edocendos*. — III. *Ut epistola Leonis ad Flavianum ab hæreticis falsata in Græcum transferatur de novo, et Alexandrinis publice recitetur*.

LEO episcopus MARCIANO Augusto.

CAP. I. — Puritatem fidei Christianæ, qua clementia vestra præfulget, etiam his litteris quas frater et coepiscopus meus(m) Nestorius detulit, demonstratis, justissimum fratri meo Proterio Alexandrinæ urbis antistiti impendentes favorem, quo mihi per omnia esset acceptior. Nam cui vestra pietas testimonium(n) perhibere dignatur, indubitanter esset probandus, etiamsi taceret. Sed accedit ad gratiam, quod proprio quoque sermone cognoscitur, et quam sincerus sit catholici dogmatis prædicator, ipsius professione clarescit. Unde plenissimo affectu dilectionem orthodoxi fratris amplector, et Deo gratias ago, quod (p) amoto eo qui Evangelio Christi voluit contraire et a sanctorum Patrum intelligentia dissidere, (q) talem prospexit Alexandrinæ Ecclesiæ sacerdotem, qui præcedentibus rectoribus et fide concordaret et vita. Nam cum **1257** amplecti se epistolam meam, quam ad beatæ memoriæ Flavianum contra Eutychem(r) impium misi, toto corde profiteatur, quid aliud quam apostolorum se ostendit(s) esse discipulum? Quoniam doctrina veritatis in lumine suo permanet, et non potest esse diversum, quod unum est (t) atque individuum.

(k) Exstat in mss. collect. Hisp., Isid. 11, 42, 48, 49 et 21 usque ad 24, ac in exemplo Sichardi.

(l) In Hisp. hic titulus legitur: I. *De Proterio Alexandrino episcopo, ut priorum suorum decreta conservet*. II. *Ubi postulat imperatorem ut epistolam quam ad Flavianum Constantinopolitanum miserat in Græco translata Alexandrinæ Ecclesiæ destinet*.

(m) Vulg. antiqui cum mss. collect. 24 et Sichardo perperam, *Nestorianus*. Confer annot. 3 (Col. 4075, n. d) in epist. præcedentem.

(n) Ms. Ratisp., *præbere*. Mox *probatus* in mss. Vat. collect. Hisp. et Isid. 11 et 21.

(o) Editi anteriores Quesn. cum mss. collect. 41 et 21, *cognoscatur*, et dein *clarescat*. Postea *Inde pro Unde* in Ratisp.

(p) Cod. Grim., *damnato*. Dein *dissentire prodisidere* in antiquis Vulg. cum mss. collect. 24 et Sichardo.

(q) Codd. Vat. Hisp., Isid. et collect. 11 et 21, *alterum prospexit*; et dein *amplexus esset epistolam meum*.

(r) Idem codices, *quæ cum impium in toto corde profiteatur, misi, quid aliud, etc.*

(s) Verbum *esse* ignorant veteres editiones, et codd. Ratisp. Vat. collect. 24 atque Sichardus.

(t) Vulg. ante Quesn. cum Vindebon. Hisp., Ratisp.

CAP. II. — Rescripsi itaque prædicto fratri quod A debui, atque(a) in sancto studio ut perseveraret admonui. Qui sine dubio constantior erit, si etiam clementiæ vestræ cohortationibus adjuvetur. Nec in aliquo cum terreat quorundam imperita dissensio, quos paucorum hæreticorum instigationibus ignorantia(b) facit obnoxios. Quod ergo sua (c) diligentia assequi nequeunt, opportune eorum insinuetur auditui. Et ne memoratus nova inferre, et propria videatur astruere, venerabilium Patrum qui eidem Ecclesiæ præfuerunt, scripta(d) relegantur; et quid B. Athanasius, quid Theophilus, quid Cyrillus, quid etiam(e); alii Orientales magistri de incarnatione Domini senserint, recognoscant; (f) nec repullulantibus decipiantur erroribus, qui olim evangelici sermonis sunt virtute prostrati: quoniam omnes fere hæreses quæ diversis temporibus exstiterunt, dum sacramentum corporeæ nativitatis et passionis ac resurrectionis Christi non intelligunt, ab Evangelio deviarunt. Et 1258 (g) possemus minus laborare in hæreticis repellendis, si rudes animos(h) ea non turbarent mendacia quæ peremit antiquitas. Sed nunc, ut dixi, hic docendi optimus modus est, ut paternorum sensuum (i) lineæ Alexandrinæ plebis et cleri auribus innotescant; ac si qui sunt qui nostra scripta despiciant, illis saltem qui nobiscum apostolicis sensibus con-

et mss. collect. 24 ac Sichardo, atque divinum. Emendationem Quesnelli ex Grim. et Barber. collect. 11 inductam confirmant cæteri nostri codices.

(a) Mss. Vat. Hisp. et Isid., ut in sancto studio perseveret. Ratisp. utque in sancto studio perseveraret.

(b) Al., fecit in mss. collect. 21.

(c) Vulgati antiqui cum mss. Vat. Hisp., Isid. et aliis inde profuscentibus, negligentia. Mss. vero Grim., Ratisp., Vindebon., Hisp. et Vat., collect. 24 cum Sichardo, diligentia.

(d) Vat. Hisp., Isid. et alius collect. 11, legantur. Ex hoc Leonis testimonio profecisse videtur imperator Marcianus, cum in epistola ad monachos Alexandrinos edita tom. IV Concilior. Ven. editionis pag 1794, nec non in lege ad Palladium præfectum prætorio pro Ægyptiis præcipue data anno 455, pag. 1832, Athanasii, Theophili ac Cyrilli doctrinæ Chalcedonensem fidem coherentem pronuntiavit.

(e) Adjecimus alii ex Ratisp. utrisque Hisp., Vat., Isid. et alio collect. 11. Quesnellus in postilla explicat, id est, antistites Antiocheni Orientalis diocesis primates, vel episcopi ex eadem diocesi, qualis Theodoretus. Sed Orientalium nomen hic late, non autem strictè sumi de solis episcopis Antiochenis, vel Antiocheno subjectis colligi potest ex epist. 119, c. 2, in quam vide annot. 10 (Col. 1042, n. k). Enimvero inter testimonia Patrum subjecta epistolæ 165 ad Leonem Augustum præter tres laudatos Alexandrinos antistites ex Orientalibus laudat tantum Joannem Chrysostomum, Basilium et Gregorium Nazianzenum, quorum nemo ad Antiochenam diocesim pertinet.

(f) Vat. Hisp., Isid. et alius collect. 11, ne repullulantibus.

(g) Idem codices, possent. Mss. Vat. coll. et. 24 cum Sichardo et Merlino, possumus. Duo Vatt. collect. 21, possunt.

(h) Ita utrique Hisp. cum Isid., Ratisp. et Vat. collect. 11; alias, ipsa. Paulo postnunc deest in Vat. Hisp., Isid. et alio Vat. collect. 11.

(i) Vulg., linea... innotescat. Prætulimus lectionem ms. Ratisp. Mox pro cleri utrique codd. Hisp. cum Isid. et mss. collect. 11 et 21 habent clericorum.

gruunt acquiescant. In quo opere multum consacerdotis (j) mei devotione gaudebo, et semper ipsius unanimitate lætabor: quia fraterna pax non nisi (k) in una fidei confessione servatur.

CAP. III. — Quia vero quorundam hæreticorum versuta nequitia ad conturbandam(l) nostrorum simplicitatem, epistolam meam, quam ad beatæ memoriæ Flavianum dedi, falsasse perhibetur, ut communitatis quibusdam(m) verbis vel syllabis, receptorem me Nestoriani erroris assereret: obsecro venerabilem clementiam vestram ut eadem epistolam per fratrem meum Julianum episcopum, vel eos quos idoneos ad hoc opus pietas vestra delegerit, in Græcum sermonem jubeatis integre diligenterque translata per idoneum(n) perlatorem sub vestri signaculi impressione deferri, tradendam iudicibus Alexandrinis, qui eam clero et plebi ipsius civitatis cum prædictorum episcoporum prædicationibus, (o) quibus et mea scripta consentiunt, faciant recitari, ut 1259 agnoscant se fallacium hominum fraude ulterius decipi non debere; (p) et probentur apostolicæ sedis sinceri esse discipuli, apud quam nec Eutyches nec Nestorius ullum obtinent locum, quia sicut alios hæreticos, ita et istos Ecclesia universalis damnavit. Data (q) sexto idus Martii; Aetio et Studio viris clarissimis consulibus.

(j) Vat. Hisp., Isid. et mss. collect. 11 et 21, nostri.

(k) Particulam in ex Ratisponensi addidimus.

(l) Sic ex optimo Ratisp. Accedit Vindebon. Hisp., in quo nostræ. Hunc errorem emendavit studiosus librarius collectionis Hispanicæ originis Gallicanæ, qui substituit ex arbitrio sanctorum, ut legitur in Vat. Hisp., in Isid. ac in mss. collect. 11 et 21. Vulgati ex mss. collect. 12 et 24, cum Sichardo, aliorum. Leo nostrorum nomine catholicos intelligit. Quod porro de falsata suæ ad Flavianum epistolæ 28 Græca versione hoc loco indicat, confer cum iis quæ dicuntur annot. 6 (Col. 1123, n. b) in epist. 152, ac præsertim observationem tertiam in dissert. 1 Quesnelli ad annum 454.

(m) Editi cum Vat. collect. 24, litteris vel syllabis. Prætulimus veteres libros Ratisp., utrumque Hisp. et codd. collect. 11, 12 ac 21, cum Biniio. Mox Nestorianæ hæresis asserunt in mss. Vat. Hisp., Isid. et collect. 11. ac 21. Ratisp. et Vat. collect. 24, assererent.

(n) Alias, latorem.

(o) Vulgati antiqui cum mss. collect. 24 qui et meo scripto consentiunt. Quesnelli lectionem ex Grimano cæteri nostri codices approbant. Solum ex Ratisp. addidimus et a Quesnello omissum.

(p) Hanc veterum editionum lectionem confirmant nostri codices Ratisp., Vat. collect. 12 et 24, atque exemplum Sichardi. Huc accedit Vindebon. Hisp., in quo pro sinceri esse erronee scriptum est sinceritate; qui error emendatus fuit in Vat. Hisp., Isid., et cæteris ejusdem originis, sine errore. Quesnellus ex solo Grim., et probetur apostolicæ sedis sinceritas, apud quam, etc. Quod autem notavit in postilla, vulgatam lectionem sensui repugnare, verum est si hæc sententia regi credatur particula ut, non vero si conjungatur cum antecedenti sententia, faciant recitari.... et probentur apostolicæ sedis sinceri esse discipuli, dum ejusdem sedis fidem sequuntur. Hanc peculiarem Alexandrinæ Ecclesiæ prærogativam Leo fusius exponit epist. 9 in exordio.

(q) Ita omnes nostri codd. et Sichardus ac Binius, Quesnellus cum aliis vulgatis, vidus, et in margine; Alias, vi.

EPISTOLA (a) CXXXI.

(b) AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.

SYNOPSIS. — I. *Julianum de receptis Proterii Alex. litteris monet; suam ad Flavianum epistolam ex Latino in Græcum ab eodem transferri cupit ac mandat, quam sub signaculo Augusti missam Alexandrinæ plebi in Ecclesia recitari vult.* — II. *De Paschate sequentis anni ut rescribatur.*

LEO JULIANO episcopo.

CAP. I. — Sumptis fratris et coepiscopi nostri Proterii Alexandrini antistitis litteris indubitanter agnovi catholicæ eum studere doctrinæ. et recto corde hæreticis obviare: ut merito sperare possimus eum Ecclesiæ **1260** cui præsidet, et exemplo morum, et insinuatione fidei profuturum. Sed quia non parum ipsi laboris Eutychianorum factionibus excitatur qui epistolam meam ad beatæ memoriæ Flavianum datam, fallaci interpretatione corruptam simplicibus quibusque aut indoctis ita dicuntur ingerere, ut quædam loca Nestoriano congruere videantur errori: ut hæc malignitas non possit deconturbatione fœdium gloriari, hoc fraternitati tuæ laboris injungo, ut eandem epistolam meam, quam in omnibus apostolicæ concordare doctrinæ consonantia majorum exempla testantur, diligenti interpretatione ex Latino in Græcum transferre digneris, quam gloriosissimus et fidelissimus princeps ad Alexandrinæ iudices, sicut (c) poposci, sub signaculo sui impressione transmittat, Christianæ plebi in Ecclesia recitandam, cum prædicationibus sanctorum vivorum qui ipsi Ecclesiæ præfuerunt: quo facilius hi qui (d) ignoranter fluctuare dicuntur, veritate comperta, pravis persuasionibus in errorem ulterius non trabantur. Ne autem fraternitatem tuam aliquid præteriret, qualia ad clementissimum imperatorem vel ad ipsum Alexandrinæ urbis episcopum scripta direxerim, subdita huic epistolæ exempla monstrabunt.

(a) Alias 102. Quæ autem antea 131 erat, nunc. 161. Scripta 10 Mart. an. 454.

(b) Ex Grimanico codice editam cum Ratisponensi relegimus.

(c) Epist. 139.

(d) Ratisp. omittit *ignoranter*.

(e) Ita ex eodem Ratisp., ut in duabusepistolis præcedentibus. Quesnellus ex Grimanico, vii *idus*.

(f) Alias post. epist. 105. Quæ autem antea 132 erat, nunc 162. Scripta circa April. an. 454.

(g) Est in una collectione 16 Thessalonicensi. Contulimus cum cod. Barber, 3336, ex quo illam Holstenius edidit. Ante eum vero eandem ediderat Allatius in Concordia Ecclesia Occident. ex codice Vaticano, quem frustra quævivimus. Quoad tempus, dum Leo die 8 Martii anni præsentis 454 scripsit epistolam 128, nondum has quas exspectabat ab Anatolio litteras acceperat; ibidemque idcirco ab imperatore petiit, efficeret ut idem episcopus ea rescriberet quæ his litteris continentur. Id Marcianus præstitit, ut liquet ex cap. 1 epistolæ præsentis. Leo autem epist. 136, data die 29, Maii, cap., 1, se hanc Anatolii epistolam *nunc* accepisse testatur una cum ejusdem imperatoris litteris; unde nrisque statim respondit epist. 135 et 136. Ut autem congruum tempus detur transmissioni litterarum ac responsioni,

A CAP. II. — De futuro Paschate, ut sæpe jam scripsi, esto sollicitus, et clementissimo principi meo homine opportunius intimato, ut quid sibi rescriptum sit faciat certiore, quoniam imminet dies ut nosse possimus quem diem Formatis ascribere debeamus, et omnium ex hac parte suscipio evidentius possit absolvi. (e) Data IV idus Martii, Aetio et Studio viris clarissimis consulibus.

1261 EPISTOLA (f) CXXXII.

(g) ANATOLII EPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI AD LEONEM PAPAM.

SYNOPSIS. — I. *De intermisso litterarum commercio amice conqueritur. Debitam pontifici obedientiam ostendit.* — II. *Aetium restitutum esse. Andream vero depositum scribit.* — III. *Litteris sancti pontificis recreari peroptat.* — IV. *Ambitionis culpam a se amolitur, eamque in cleri sui episcoporumque Orientalium studium refundit. Gestorum Chalcedonensium confirmatio pontificiæ auctoritati reservata traditur.*

Sanctissimo ac beatissimo coepiscopo papæ LEONIS ANATOLIUS in Domino salutem.

CAP. I. — Omne quidem solatium prorsus atque auxilium quod vitæ laboriosæ curisque vallatæ ratio flagitaret, in vestra positum sperans esse beatitudine, totius sarcinam mihi sollicitudinis inde merito levio-rem fore credideram; nunc vero cunctis **1262** aliis acrior me pressit anxietas, quam (h) diutina peperit vestræ non solita sanctitatis intermissio litterarum, maxime cum mihi, quæ scriptæ essent a vobis aliis, ostenderentur epistolæ, quæ (i) majus facerent doloris augmentum, qui frequentius cuperem potiri vestris affatibus: ut illa vobis obediendo complerem, quæ vestris omnifariam perfectissimis sensibus placita videbantur. Nam penitus absit ut eis ego quæcumque mihi fuissent mandata per litteras adversarer. Quia tamen piissimus et Christianissimus princeps, qui consultissimæ suæ providentiæ bono tam res universas regit humanas, quam philosophia divina-

hanc epistolam Anatolii post Martium et ante Maium exaratam, seu circa Aprilem collocamus. Cum porro in sine dicatur. *Et subscriptio litteris Græcis*, hic proculdubio indicatur autographa ipsius Anatolii subscriptio, qui cum Latinam scripturam ignoraret, Græcis litteris usus est. Hinc etiam significatur, exemplum hujus epistolæ ad Leonem transmissum, fuisse scriptum Latine, et solam Anatolii subscriptionem Græcam fuisse. Anatolium quidem Græce lucubrasse hanc epistolam, sicut Græce scripsit epistolam 101 quam nunc primum edidimus, nihil dubitandum videtur. At sicuti S. Cyrillus ut promptiorem et faciliorem Cælestino papæ redderet lectionem quorundam documentorum quæ Græce erant scripta, ea antea Latine interpretanda curavit, ac Latine reddita ad eundem pontificem misit, quemadmodum liquet ex epistola ejusdem octava inter epistolas Cælestini apud P. Constantium num. 9, ita etiam Anatolius hanc epistolam abs se quidem Græce scriptam, ac Latine per alios redditam, et abs se litteris Græcis signatam ad Leonem misisse videtur; unde hic Latinus textus proprio originali Anatolii manu subscripto haberi debet.

(h) Allatius, *diuturna*.

(i) Ita melius Allatius quam alias *magis*.

rum pollet ubique virtutum, cum quibus æmula (a) pietatis zelare non cessat, cum sic moderatur genus humanum, ut id studio religionis in Deum reddit attentius, vestræ beatitudinis litteras mihi sublegit, ea statim quæ continebantur eis ut placita (b) vobis implevi, quod me facere vel communis pacis utilitas, vel quod decuerat hortabatur.

CAP. II. — Et reverentissimus quidem sacrosanctæ Ecclesiæ nostræ presbyter Aetius in priore loco atque honore ecclesiastico (c) nobis est restitutus : omne quod (d) episcopi nostri est modeste faciens (e) ipse responsum. Andreas autem, qui non provectus a nobis, sed gradu faciente archidiaconi dignitate fuerat honoratus, (f) ab Ecclesia separatus est, cum his qui contra sanctæ memoriæ patrem nostrum atque episcopum fuerant Flavianum ; qui etiam partis antea perfidissimi fuerant Eutychetis ; quamvis excusationibus plurimis et subscriptionibus propriis, quas epistolæ 1263 sanctitatis vestræ subdiderant, jam viderentur satisfecisse præteritis, eo usque quoadmum quod vobis placitum (g) super istis fuerit ordinatum.

CAP. III. — Considerans ergo beatitudo vestra quam nostræ conjunctio charitatis ipsi Domino Christo, qui pax nostra consistit, grata futura sit, et quantum fidelissimi principis animus exsultabit, et quam pariter universa plebs Dei et Ecclesiæ Christi procul ab omni discordia liberæ permanebunt, litteris suis nos lætificare dignetur, quibus illo perfici valeamus affectu, quem prudentissimis vestris insitum copiose jam novimus vigere præcordiis : ut

(a) Allatius, *pietatis Ecclesia non cesset*. Cod. Barb., *pietatis zelo non cesset*. In depravato loco vulgatam lectionem mutare nolimus.

(b) Cod. Barb. cum Allatio, *nobis implevit*. Holsteini emendationem sensus postulat.

(c) *Lege, a nobis*.

(d) *Forte, episcopii*.

(e) Quid hoc loco corruptum et valde obscuro indicetur, colligi potest ex illis epist. 127, cap. 3, Aetium presbyterum, quem asserit fuisse discussum, gratularum cognitione habita in omnibus fuisse purgatum. Archidiaconus fuerat, et forte circa administrationem bonorum accusationem aliquam incurrerat.

(f) Ita editi et codex, non vero, ut legendum credit Tillemontius art. 62, in Leone, *ab ecclesiasticis separatus est*. Leo quidem epist. 135, c. 2. et 136, c. 3, Andream ab archidiaconi ministerio submotum tantummodo indicat. Cum autem hæc epistola apud Græcos Latine reddita fuerit, ut annot. 1 (Col. 1081, n. g) vidimus, forte interpres minus peritus non satis ante ab Ecclesia separatum reddidit, ut significaret Andream fuisse omni gradu et officio ecclesiastico privatum, quoad Leo rescriberet quid de ipso agendum judicaret.

(g) Allatius, *susperstitibus*.

(h) Hoc testimonium laudat Gelasius in epistola ad Dardanos, ut auctior edita est ex præstantissima collectione 14 Avellana, et legitur tom. V Concilior. Venetæ editionis pag. 333 : *Auliani, inquit. Anatolium, ejusdem sedis antistitem, clerum potius Constantinopolitanum, quam se tenasse talia contentem, atque in apostolici præsulis totum dicentem positum potestate*.

(i) Alias post epist. 103. Quæ autem antea erat 133, nunc 164. Scripta paulo post 3 April. an. 454.

perceptis alacriter vestræ sanctitatis epistolis, et gratias agamus Domino Deo nostro Christo, qui totius difficultatis vincula dirupit, eidemque vota solemnina pro vestra beatitudine persolvamus.

CAP. IV. — De his autem quæ Constantinopolitanæ gratia sedis sanctitas in Chalcedonensi nuper universali synodo, pro certo beatitudo vestra hoc habeat, nullam esse culpam in me, homine qui semper otium et quietem, in humilitate me continens, ab ineunte meæ ætate dilexerim, sed Constantinopolitanæ Ecclesiæ reverentissimus (h) clericus est, qui hoc habuit studium, et istarum partium religiosissimi sacerdotes qui in hoc fuere concordēs et sibi pariter adjutores; cum et siggestorum vis omnis et confirmatio auctoritati vestræ beatitudinis fuerit reservata. Hoc igitur bene compertum sanctitas vestra cognoscat, nihil ex me istius causa factum esse negotii, qui semper omnem jactantiæ levitatem et aliena appetendi cupiditatem mihi vitandam crediderim. Omnem fraternitatem in Christo quæ eum vestra est sanctitate, tam ego ipse 1264 quam mei plurimum salutamus. *Et subscriptio litteris Græcis*.

EPISTOLA (i) CXXXIII

(j) SANCTI PROTERII ALEXANDRINI EPISCOPI AD BEATISSIMUM PĀPAM LEONEM ROMÆ URBIS EPISCOPUM.

De Ratione Paschalis.

Domino meo dilectissimo fratri et consacerdoti LEONI PROTERIUS in Domino salutem.

CAP. I. — Piissimus et fidelissimus imperator noster Marcianus litteris (k) ad nos nuper venerabilibus usus est, quibus asseruit æstimare quosdam non di-

(j) Duplex hujus epistolæ a Proterio Græce scriptæ Latina versio exstitit. Alia vetustior Leonis tempore translata ab interprete Latini sermonis minus perito, cujus fragmentum recitatur ab Hadriano I, in epistola 97, ad episcopos Hispaniæ, et a Quesnello in observationibus exhibetur ; altera est hæc, quam esse Dionysii Exigui, cujus meminit Siebertus in Catalogo scriptorum ecclesiasticorum c. 27 ; immo ipse Dionysius in præfatione ad Cyclum Paschalem, ubi eam se translata eidem operi subjecisse testatur, illud evidenter evincit, quod ei quidem Cyclo subjecta in codicibus inventa est. Istam ex Sirmondiano ms. ediderunt Petavius in append. operis de Doctr. temp. tom. II ; Ægidius Bucherius in Comment. ad Victorii Canonem Paschalem pag. 82, et accuratius P. Labbeus in Conciliis. Quesnellus ad Oxoniensem codicem eandem relegit. Tandem Joannes Guillelmus Janus in Historia Cycli Dionysiani edit. Vittemberg. an. 1718, pag. 95, emendatiorem recusit ex tribus Dionysii codd. Bodleiano, Cottoniano, et Digbæano, e quibus multum profecimus. Agitur in hac epistola de die Paschatis anni 455, et scripta fuit post Pascha anni 454, indictione septima ; nam c. 3, Pascha, de quo quærebatur, *solemnitas futura*, et c. 1, octava indictio ejusdem Paschatis *indictio futura* vocatur. Igitur post diem 4 Aprilis septimæ indictionis, in quem incidit Pascha anni 454, scripta fuit ; cumque illam jam recepisset die 29 Maii ex epist. 136, c. 1, palam sit inter diem 4 Aprilis, et 29 Maii an. 454 fuisse exarata ; et, ut congruum tempus detur transmissioni ejusdem Romam ex Ægypto, paulo post diem 4 Aprilis.

(k) Janus, *nuper ad nos* ; et post pauca, *Domino præstante*.

liger ascriptam diem festi paschalis, quæ per octavam Indictionem futuram, Deo præstante celebranda est. Verumtamen non velut a se commotus hoc indicavit, sed quia (a) scripta tuæ (b) sanctitatis acceperit, et præcipiebat oportere nos causam diligenter inquirere adhibita nimis tenuissima scrutatione, quæ multum sollicitudinis ac studii contineret. Quapropter negligendum non fuit quominus statim negotium ventilarem; quando ex illo jam tempore, quo (c) monitorium tuæ venerationis accepi, plurimam curam rei hujus habuerim, nunc (d) legales libros inspiciens, nunc antiquorum (e) doctorum 1265 instituta contingens, ex quibus possibile est hujusmodi computum investigare solertius. Sumens etiam et centenalem cursum Paschæ descriptum a beatissimo patre et (f) episcopo nostro Theophilo, omnemque purcurrens, ita reperi diligenter integreque compositum, ut quicumque ille sit, auctoritatem scripturæ hujus quolibet modo reprehendere (g) ac vituperare non possit. Erat enim in consequens virum ita vigilantem Deoque charissimum, divinarum etiam ditatum scientia Scripturarum, in negotio tam magno ac necessario, prætermissio diligentiae labore potuisse delinquere. Sed forte, sicut tuas sanctitas (h) scribit, mendosi codicis (i) aut librarii error est, et propterea nos (j) oporteret diem sanctæ illius festivitatis transferre, (k) quod absit. (l) Celebretur autem ita potius ut centenarius annorum cursus ejusdem beatissimi patris nostri et (m) episcopi Theophili continet, qui antiquorum paginis omnino concordat, id est xxxix dies mensis Pharmuthi juxta Ægyptios, qui est viii kal. Maias. Et nos enim, et tota Ægyptia regio, atque Oriens universus, (n) sic ipsum diem celebrari sumus, Deo præstante.

A CAP. II. — Ut autem non (o) arbitremur absolute quæ nobis videntur scribere seu velle firmare, inse- ruimus (p) etiam causas huic epistolæ, quibus tua sanctitas forte æstimet non se debere reprehendere Ægyptiorum Ecclesiæ veritatem, quæ mater hujusmodi laboris 1266 extitit, diligenterque conscripsit. Olim quidem Dominus per Moysem tempus paschale significavit dicens: *Custodi mensem novorum* (Deut. xvi, 1); primum hunc esse pronuntians, sicut iterum dicit: *Mensis iste vobis initium mensium, primus erit in mensibus anni* (Exod. xii, 2); et: *Facies Pascha Domino Deo tuo quarta decima die mensis primi* (Levit. xxiii, 5; Num. xxviii, 16.) Sed qui hæc per Moysem locutus est Dominus, plenitudo legis existens, quando dignatus est homo fieri, (q) quinta sabbatorum xiv luna mensis primi in cœnaculo cum discipulis pascha manducans, paulo post a Juda traditur, et (r) sequenti die xv luna crucifigitur, id est vi feria, et ad inferos descendens, ac dispensationes salutis nostræ perficiens, vespere sabbati lucescente (s) Dominico resurrexit a mortuis. In quo die lunam xvii primi mensis juxta Hebræos extitisse manifestum est. Nos ergo Christiani non solum xiv lunam in Pascha requirimus (hoc enim Judæi facientes sine festivitate sunt), sed etiam Resurrectionis diem Redemptoris nostri, qui est xvii luna præfati primi mensis novorum, sollicitius observamus. Quod si eodem modo plenilunium (t) semper occurreret quinta sabbatorum, quando Salvator pascha cum discipulis manducavit, omne tolleretur ambiguum. Quia vero lunæ circus ad solis cursum inæqualis est, et xv luna paschalis in die Dominico sæpe contingit, non est autem possibile tunc festum celebrare, sed nec pridie, sabbato, luna xiii (u) jejunium solvere, in septima-

(a) Vid. epist. 121, c. 2; epist. 127, c. 2; et epist. 131, e. 1.

(b) Ms. Oxon., *fraternitatis*; et postea *teneret* pro *contineret*.

(c) Hoc Leonis commonitorium ad Proterium de Paschate ann. 455 desideratur.

(d) *Legalium librorum* nomine videtur intelligere libros legis Moysis, in quibus primum Pascha præceptum fuit, et ascriptum primo mensi, qui et *Novorum* vocatur, luna 14.

(e) M. Cotton., *dicta instituta*. Melfus cod. Oxon., *docta instituta*. Intelligere videtur Cyclos et monumenta paschalia antiquiora centenario Theophili Laterculo seu cursu, de quo sane paulo post testatur: *Qui antiquorum paginis omnino concordat*.

(f) Janus, *coepiscopo nostro Theophilo, omnemque decurrens*.

(g) In mss. Oxon. voces *ac vituperare* omittuntur.

(h) Mss. Cotton. et Digb., *scripsit*.

(i) Erat in editis, *aut scriptoris librarii*. Quesnellus notavit hæc omnia deesse in ms. Oxon. Solam vocem *scriptoris*, quæ abundat, auctoritate trium codicum Jani delevisimus.

(j) Codd. Cotton. et Digb., *oportet*. In Theophili Laterculo ac Alexandrinorum computatione Pascha anni 455 statuebatur viii kal. Maii; ex Leonis autem sententia, qui errorem in eo Laterculo irrepsisse putabat, transferendum erat pascha in diem xv kal. ejusdem mensis, ut Latinis videbatur.

(k) Edit ex Sirmondianis schedis, *quod abiit*. Ques-

nellus ex ms. Oxon. et Janus ex tribus suis codd. emendarunt.

(l) Ita legendum cum Jano ex ms. Cotton., *pro celebratur*, quod erat in aliis editis.

(m) Editio Jani, *coepiscopi*.

(n) Cod. Digb., *sic ipsius diei celebraturi auctoritate sumus*.

(o) *Arbitremur* passive hic sumitur pro *existimemur*, uti passive pariter sumitur a Cælio apud Priscianum lib. viii, et ab Ulpiano D. ii, 7, 12.

(p) Particula *etiam* ex Jani editione et mss. inserta est. Mox forte deest in ms. Oxon., et *spernere* pro *reprehendere*.

(q) Ita ex ms. Oxon. et tribus codd. Jani, *pro quinta feria*, ut erat in editis.

(r) Voces *sequenti die* absunt a ms. Oxon.

(s) Apud Labbeum *Dominus* pro *Dominico*, perperam. Respiciuntur illa Evangelii: *Vespere autem sabbati, quæ lucescit in prima sabbati*, id est Dominica, qua Christus resurrexit.

(t) Ita Bucherius, et ms. Oxon., ac Janus ex cod. Digb. rectius quam in aliis, editis *super occurrerit*, et paulo post, *tolletur*, quæ sensum plane perturbant.

(u) Duas Proterius rationes affert quibus eo casu quo luna 14 incidit in Dominicam, Pascha celebrari nequeat ipsa die Dominica luna 14, sed differendum sit in Dominicam sequentem, 1º quia tunc paschale festum celebrari nequit, 2º quia pridie, sabbato, luna 13, jejunium solvere non licet. Has easdem rationes, quas Proterius interum urget c. 5 eodem scopo in si-

nam 1267 sequentem differendum est. (a) Maxime cum habemus intra eam xv lunam, quando, sicut scripsit Apostolus, *Pascha nostrum immolatus est Christus* (I Cor. v, 7); xiv namque luna primi mensis, juxta Hebræos, ut superius dictum est, Jesus pascha typicum manducavit: sequenti (b) vero sexta feria xv luna, ut ovis occisionis, cruci pro nobis affixus est, et vespere sabbati lucescente (c) Dominico xvii luna resurrexit a mortuis.

CAP. III. — Quia ergo in solemnitate futura paschali per octavam indictionem, xxii die (d) Pharmuthi mensis novorum, qui est xv kalendas Maias, (e) occurrit xiv luna die Dominico, in septimanam differre convenit subsequentem. Habentes enim intra eam triduanum mysterium, hoc est xv lunam, quando crucifixus est Christus, quartæ decimæ cohærentem, necnon et sextam decimam, et sequentem decimam

mili controversia jamdiu ante prolulerant etiam Ambrosius in epistola ad episcopos per Æmiliam constitutos, ac Theophilus Alexandrinus in Prologo Paschali agentes de Paschate an. 387. Ex horum autem testimonis colligitur totam earum rationum vim ad jejunium revocari, ita ut sensus sit paschale festum non posse die Dominica luna 14 celebrari, eo quod nec junare liceat ea die luna 14, nec liceat antepaschale jejunium solvere seu terminare luna 13. Si nimirum celebrandum esset paschale festum luna 14 cum incidit in Dominicam, hæc eadem luna jejunium esset servandum, et solvendum solum in vespere, ut lex præcipiebat; sicque jejunandum esset die Dominico, quod tamen omnino faciendum non est, ne cum Manichæis Dominica jejunantibus consentiamus. Si vero ob evitandam hanc cum Manichæis similitudinem non jejunemus ipso Dominico die luna 14, quo Paschacelebrandum putemus, jejunium antepaschale cogemur solvere, seu terminare die sabbati præcedentis luna 13, quod tamen ex veteris legis præceptione ante decimam quartam lunam, qua agnus paschalis comedendus erat, solvi seu terminari nequit. Vide c. 5 hujus epistolæ. Igitur ut declinetur utrumque, paschale festum in Dominicam sequentem protrahendum est.

(a) Ms. Oxon., *Maxime quod*; et paulo post perperam, 14 lunam pro 15. Indicatur autem *intra eam septimanam sequentem* haberi lunam 15, qua Christus passus est, quæque in hypothesi lunæ 14 concurrentis cum die Dominica, in feriam secundam incidit; et similiter intra eam septimanam haberi lunam 17, qua Christus resurrexit, quæque in feriam quartam eadem in hypothesi incurrit. Hoc autem argumento, quo pariter usi fuerant S. Ambrosius ac Theophilus, Proterius insinuare nititur. Paschatis dilationem in Dominicam sequentem esse licitam, quia in eadem septimana per ejusmodi dilationem lunares dies passionis et resurrectionis Christi comprehenduntur, quos utrosque subsequi sane potest dies Paschatis, præcedere autem non potest. Hæc probe statuebantur in supputatione Alexandrinorum, in qua dies xv kal. Maii anni 455 concurrebat cum luna 14 die Dominico, non vero in Latinorum supputatione, quibus alio cyclo utentibus dies xv kal. Maii eo anno incidebat in lunam 17, ut annot. 27 (*infra. n. e.*) explicabimus. Quare totum hoc Proterii argumentum, pro Alexandrinis quid am congruum, Romanos movere non poterat.

(b) Particulam *vero* adjecimus et per eam planiorem sensum reddidimus, ope mss. Cotton. et Digb. (c) *Vox dominico* abest a ms. Oxon. Vide annot. 20 (Col. 1086, n. s).

(d) Editi ante Janum hic inserit vocem *Dominico* quæ in codd. Cotton. et Digb. abest, et abundabat.

septimam, vicesimo quidem octavo die mensis Pharmuthi, qui est ix kalendas Maias, jejunia solvemus vespere sabbatorum, sequenti vero lucescente Dominico, die xxix mensis ipsius Pharmuthi, qui est viii kalendas Maias, 1268 festivitatem sincerissime celebrabimus.

CAP. IV. — Nam et priscis temporibus, si quando die Dominico luna xiv reperta est, in sequentem septimanam est dilata festivitas, sicut in (f) octogesimo nono, et nonagesimo tertio anno a Diocletiani probatur imperio. Sic enim et tunc beatissimi Patres nostri fecisse declarantur. In octogesimo quidem nono anno ab imperio Diocletiani, superstitæ memoriæ patre nostro et episcopo (g) Athanasio, cum luna xiv paschalis die xxviii mensis (h) Phamenot, id est nono kalendarum Aprilium die provenisset, die Dominico, (i) in subsequentem translatus est hebdoma-

(e) Ita ex Jano reposuimus pro *occurrerit*, uti etiam contextus postulat. Indictione autem 8 an. 452, luna 14 occurrebat quidem xv kal. Maii ex Alexandrinorum supputatione, non vero apud Romanos, qui eo die habebant lunam 17. Tantum vero disorimen inter Alexandrinos et Romanos ex diverso cyclo, et ex lunæ saltibus diversimode constitutis oriebatur. Cum enim illi ex suo cyclo decemnovennali decimo nono quoque anno saltum lunæ admitterent, isti vero ex cyclo annorum 84 olim quidem duodecimo quoque anno, postremum vero anno quolibet decimo quarto eundem salum receperint, successu temporis evenit ut ætas lunæ an. 455 triduo disoreparet, et Romanis xv kal. Maii esset luna 17, quæ Alexandrinis erat 14. Hinc Romanis ea dies apta erat Paschati, quæ si apud ipsos fuisset luna 14, uti erat apud Alexandrinos, non solum ex Alexandrinorum, verum etiam ex Romanorum regulis paschalis esse non potuisset. Mirum vero accidit Proterium non advertisse hanc lunæ ætatem apud Romanos diversam, quam satis indicaverat S. Cyrillus in Prologo Paschali, quamque si ille pariter observasset, deprehendisset suum argumentum soli lunæ 14 innixum exindentare, nisi in alia lunæ ætate statuenda Romanos errare docuisset.

(f) Alexandrini æra Diocletiana utebantur, quæ incipit anno æræ vulgaris 284, unde annus æræ Diocletiani 89 fuit annus æræ vulgaris 373, et annus æræ Diocletianæ 93 fuit annus æræ vulgaris 377. Hæc autem duo exempla S. Ambrosius in eundem finem attulerat pro statuendo die Paschatis an. 387 qui fuit annus æræ Diocletiani 103. Licet enim is Latinus esset et Latinæ Mediolanensis Ecclesiæ episcopus, non tamen Romanorum, sed Alexandrinorum cyclo, mensibus æraque utebatur, ut ex epistola ad Æmiliæ episcopos liquet.

(g) Editi, *Anastasio*. Quesnellus emendavit ex codice Oxon. Janus vero ex mss. Bodl. et Digb. Confer illius notam, ubi Athanasium in Paschate anni 315 adhuc superstitem ex hoc testimonio ad fidem unius codicis emendato, cui nunc duo alii codices accedunt, optime colligit, idque nos confirmavimus lib. I Observationum in Hist. Pelagianam card. Norisii c. 2, n. 3, auctoritate anonymi Athanasiani, qui postea ex antiquissimo ms. 57 capituli Veronensis a Marobione Scipione Maffeo editus fuit in append. Hist. Theolog. pag. 269.

(h) Pro *Phamenoth* editi *Phaminoth*. Ms. Oxon., *Par-mothi*.

(i) Idem ms., in subsequentem Dominicam translatus est Pascha, ita ut pridie kal. Aprilium, etc. Et paulo post, in sequentem item Dominicam pro in sequentem item septimanam. QUESN.

dem, ita ut quinta die mensis Pharmuthi, hoc est pridie kalendarum Aprilium celebraretur Pascha Dominicum. In nonagesimo autem tertio anno ab imperio ejusdem Diocletiani, cum luna xiv paschalis die xiv mensis Pharmuthi qui est v idus Aprilis, die Dominico contigisset, in sequentem item septimanam dilatio facta est, ita ut Dominicum Pascha die xxi mensis Pharmuthi, qui est xvi kalend. Maiar. solemniter ageretur. In centesimo quoque tertio anno ab imperio 1269 præfati Diocletiani, cum luna paschalis xiv Pharmuthi xxiii die, qui est xiv kalend. Maiar., esset die Dominico superventura, iterum septimana quæ sita est, et Dominicum Pascha xxx die mensis ipsius Pharmuthi, qui est vii kalend. Maiar., constat esse celebratum, (a) propter angustiam temporis imminentem. Item cum in centesimo sexagesimo anno a Diocletiani imperio xiv luna paschalis Pharmuthi xxiii die qui est xiv kalend. Maiar., (b) occurrerit tertia feria septimanæ, et Dominicum Pascha xxviii die mensis ipsius Pharmuthi, qui est ix kalend. Maiar., (c) nos celebrasse meminimus.

CAP. V. — Necessè est igitur et (d) in clxxi anno a Diocletiani imperio, in futuro paschali festo indicationis octavæ, 23 die Pharmuthi, qui est xv kalend. Maiar., luna xiv occurrente die Dominico, in proximam septimanam juxta præcedentem formam convenienter extendi, ut die xxix mensis Pharmuthi, qui est viii kalend. Maiar., Dominicum celebremus Pascha propter apprehendentem rursus angustiam, sicut patres nostri fecerunt, decimas quartas lunas occurrentes die Dominico, differentes. Nam si xxii die mensis Pharmuthi, qui est xv kalend. Maiar., luna xiv, sicut dixi sæpius, occurrente die Dominico Pa-

(a) Hæc verba, propter angustiam temporis imminentem, et cap. sequenti, propter apprehendentem angustiam, (quibus concinunt illa Theophili in Prologo Paschali, propter intercurrentem necessitatem), indicant quod si luna 14 tam sero concurrat cum xiv vel xv kal. Maii die Dominico, cum Pascha ea lunæ ætate celebrari nequeat, et differendum sit in Dominicam sequentem, propter ejusmodi angustias atque necessitatem ultimus paschalis Latinorum limes, qui figebatur die 22 Aprilis, servari non possit, et Pascha in diem 24 vel 25 Aprilis, transferendum sit.

(b) Mss. Bodl. et Digb., occurrit. Sermo est de Paschate anni 444, quod priori controversiæ sub pontificatu ipsius Leonis occasionem dedit.

(c) Nos pro tunc ex Jano prætulimus. Cæterum etiam S. Leo Paschasini litteris acquiescens, eadem die Pascha celebravit, ut ex integro Chronico Prospero didicimus.

(d) Editi ex Sirmondi apographo et cod. Cotton. in cclv anno. Ms. Oxon. et Bodl., in clxv anno; Digb., in cclxv anno. Hæc varietas mss. errorem innuit, qui evidens sit ex questione Paschatis an. 455, de qua hic sermo est. Annus enim 455 æræ vulgaris est annus æræ Diocletiani clxxi, unde textum sine ulla dubitatione correximus, ut sane corrigendum eruditi omnes cognoverunt.

(e) Ex editione et mss. Jani supplevimus vocem *Dominum*.

(f) Editi ex Sirmondo, cclxv anno. Mss. Oxon. et Bodl., cclxvii anno. Alius codex S. Augendi, quem in emendationibus citat Bucherius, cclxvii anno. Correximus eadem ratione, quam indicavimus annot. 35 (Supra, n. d) cum Auctor loquatur de Paschate anni

482, qui convenit cum anno æræ Diocletiani cxcviii. Janus forte ex suis codd. omisit particulam *et* ante verba *in futuro*.
(g) Editi et mss., 28 die Pharmuthi, perperam; nam hic dies respondet diei ix kal. Maiarum, ut ipse Proterius cap. antecedenti testatur; ac proinde correctio tutissima est, quam alii margini ascribendam scrupulosius censuerunt.
(h) Ex his et sequentibus, quæ de Judæis traduntur, colligendum videtur Judæorum supputationem Romanis fuisse, quos tamen æque errasse Auctor pronuntiat.
(i) Hæc eadem objectio facta Alexandrinis fuit a Romanis etiam an. 387, cum illi similiter diem Paschatis integra hebdomada post Latinos statuebant, ut ex Ambrosii epistola ad episcopos Æmiliæ, ac ex Theophili Prologo Paschali manifestum est; ejusdemque objectionis meminuit etiam Cyrillus in Prologo. Quo autem sensu Latini contenderent Alexandrinos celebrare Pascha mense secundo, cum istud in hebdomadem protenderent, Proterius indicat capite sequenti in quod vide annot. 47 (Infra, col. 1091, n. d).
(j) Forte, asserant, vel aliquid desideratur. Mox voces *mensis Pharmuthi* perperam desunt in ms. Oxon.
(k) Ita ex editione Jani; al., *quia*. In sequentibus objectionem in Latinos retorquet, quasi ipsi non tam secundo quam duodecimo mense Pascha celebrent, cum Judæorum more Pascha celebrant eo mense qui Alexandrinis embolismalis est, ut annot. sequenti explicabimus.

schæ celebremus, inveniatur pridie, id est sabbato xxi die mensis ejusdem, qui est xvi kalend. Maiar., xiii luna tunc existente, non rite jejunia solvere. Nec enim in xiiii luna comeditur 1270 Pascha. Unde quia xxii die mensis Pharmuthi, qui est xv kalend. Maiar., Dominico die xiv luna contingit, non autem convenit die Dominico jejunare, quia hoc Manichæorum est proprium, consequens est in proximam tendere septimanam, intra quam, ut diximus, habemus et xv lunam, quando crucifixus est (e) Dominus et xvi lunam, simul et xvii, quæneo resurrexit a mortuis: ita ut xxviii die mensis Pharmuthi, qui est ix kalend. Maiar., vespere sabbati jejunia pro more solvamus, et sequenti Dominico, xxix die mensis ipsius, qui est viii kalend. Maiar., festum paschale celebremus.

CAP. VI. — Illud etiam necessario vobis innotescimus, quod et in futuro (f) centesimo nonagesimo octavo anno ab imperio Diocletiani, xiv luna rursus occurrente xxiii die mensis Pharmuthi, qui est xiv kalend. Maiar., Dominicum Pascha (g) xxx die mensis ipsius, qui est vii kalend. Maiar., Deo præstante celebrabitur.

CAP. VII. — Sed nonnulli subtilitatem paschalis computi forsitan ignorantes (h) Judæicis seductifabulis æstimabunt nos (i) in secundum mensem recedere, si festivitatem eatenus exigamus. Nescio prorsus unde hoc (j) asserentes. Nam xiv luna ipsius mensis occurrente xxii die mensis Pharmuthi, qui est xv kal. Maiar., quomodo querelam sustinebimus, (k) quod in secundo mense Pascha celebremus? Judæi namque ignorantes Dominum, tempus quoque Paschæ ignorant. 1271 Unde sæpius a primo mense recedunt, et duodecimo mense Pascha (l) celebrare aliquate-

482, qui convenit cum anno æræ Diocletiani cxcviii. Janus forte ex suis codd. omisit particulam *et* ante verba *in futuro*.

(g) Editi et mss., 28 die Pharmuthi, perperam; nam hic dies respondet diei ix kal. Maiarum, ut ipse Proterius cap. antecedenti testatur; ac proinde correctio tutissima est, quam alii margini ascribendam scrupulosius censuerunt.

(h) Ex his et sequentibus, quæ de Judæis traduntur, colligendum videtur Judæorum supputationem Romanis fuisse, quos tamen æque errasse Auctor pronuntiat.

(i) Hæc eadem objectio facta Alexandrinis fuit a Romanis etiam an. 387, cum illi similiter diem Paschatis integra hebdomada post Latinos statuebant, ut ex Ambrosii epistola ad episcopos Æmiliæ, ac ex Theophili Prologo Paschali manifestum est; ejusdemque objectionis meminuit etiam Cyrillus in Prologo. Quo autem sensu Latini contenderent Alexandrinos celebrare Pascha mense secundo, cum istud in hebdomadem protenderent, Proterius indicat capite sequenti in quod vide annot. 47 (Infra, col. 1091, n. d).

(j) Forte, asserant, vel aliquid desideratur. Mox voces *mensis Pharmuthi* perperam desunt in ms. Oxon.

(k) Ita ex editione Jani; al., *quia*. In sequentibus objectionem in Latinos retorquet, quasi ipsi non tam secundo quam duodecimo mense Pascha celebrent, cum Judæorum more Pascha celebrant eo mense qui Alexandrinis embolismalis est, ut annot. sequenti explicabimus.

(l) Pronomen *se* hic additum in plerisque mss. et omnibus editis, excepto Petavio, delevimus auctoritate ms. Cotton., sensu quoque exigente: nam ver-

nus arbitrantur. Sed beatissimi Patres nostri cyclum decemnovennalem (a) certius affligentes, quem violari impossibile est velut crepidinem ac fundamentum et regulam, hunc eundem decemnovennalem computum statuerunt, non juxta Judæorum nunc in-doctas atque ineptas (b) actiones, neque secundum exterorum putativam fictamque prudentiam, sed secundum gratiam Spiritus sancti instituti, in revolutione sæpe memorati decemnovennalis circuli (c) decimas quartas paschales lunas diligentius annotarunt.

1272 CAP. VIII. — His itaque confectis, illud etiam oportet attendere quod (d) errent nimium qui primi mensis initium lunaris cursus a xxv die mensis Phamenoth, qui est xii kal. Aprilium, omnino esse constituunt, eo quod tunc initium verni temporis ab his qui hoc invenire (e) valuerunt, cum omni diligentia præfixum esse videatur. Et manifeste quidem secundum cursum solis xxv die mensis Phamenoth, qui

bum arbitrantur non active sumitur, sed passive pro existimantur, ut supra, cap. 2. Vide annot. 16 (Col. 1086, n. o). Neque enim Judæi umquam arbitrati sunt celebrare Pascha mense 12, sed ita celebrare ab aliis aliquatenus credebantur. Id autem accidit cum Judæi annum faciebant communem, qui Alexandrinis erat embolismalis. Tunc nimirum Judæi celebrabant Pascha mense quidem ipsis primo, sed Alexandrinis qui rectius embolismum admittebant, ultimo, ac proinde ex istorum sententia recedebant a mense primo in lege constituto. Mensis autem embolismalis antecedens mensem primum, licet additus in fine anni præcedentis mensium duodecim, decimus tertius mensis reipsa fuerit, accensebatur tamen a Judæis mensi duodecimo, eodemque nomine Hebraice appellatus cum 12 mense, quasi *alle mensis* 12 pro duodecimo mense aliquatenus habebatur.

(a) Voces certius affligentes innuunt Christianos Patres cyclum decemnovennalem melius ordinasse quam Judæi; ac proinde Judæis tribuere videtur eundem cyclum, in quo embolismos ac decimas quartas paschales lunas aliter et indiligentius annotaverant, in-doctis ducti rationibus, et decepti ficta et falsa prudentia exterorum, hoc est, Græcorum ethnorum, qui etiam decemnovennalem cyclum adhibebant. Mox verba violari impossibile est desunt in ms. Oxon Et post pauca Janus omittit vocem eundem.

(b) Forte, rationes, inquit Bucherius. Dein *gratia Spiritus sancti* in ms. Bodl.

(c) Lunæ tantum 14 paschalis diem in decemnovennali Alexandrinorum cyclo quovis anno notatum indicat. Et licet ex luna paschali 14 facile esset Dominicas paschales colligere, non tamen hæc in eo cyclo designabantur, eo quod in revolutione annorum 49 ipsius cycli non ita redirent ad caput paschales Dominicæ, sicut redibant lunæ decimæ quartæ. Id in cyclo Romanorum ann. 84 accidebat, qui proinde cyclus erat Dominicarum paschalium, ubi ille erat cyclus lunarum paschalium 14.

(d) Proterius hic respondere nititur objectioni antecedenti capite propositæ, qua Romani opponebant Alexandrinis ex suo cyclo Pascha anni 455 rejicere in mensem secundum, eo quod istud festum celebrarent post diem 21 Aprilis, qui Romanis extremus limes erat Dominicarum paschalium; ac si extremus Dominicarum paschalium limes esset dies ultimus mensis primi. Infert vero eos hac ratione primum mensem inchoare a xii kal. Aprilis, id est, a die 21 Martii, in quem incidit æquinoctium vernum. Id autem ex eo probat erroneum, quia initium primi mensis, qui lunaris est, et juxta lunæ cursum computari debet, non est sumendus a die certo æquinoctii verni,

A est xii kalendar. Aprilium, æquinoctium esse cognoscitur; sed non oportet ab hoc æquinoctio primi mensis exordium juxta cursum lunæ prorsus affigere, Alioquin per omnia solis circulo lunæ discursus concordare 1273 debuerat. Verum quia cunctis habentibus intellectum certum est quod velocissimum lunæ motum cursus solis minime consequatur, age jam nunc breviter, Deo præstante, dubios instruamus, quod in secundum mensem nullo modo possimus excedere. Si enim in æquinoctio, id est xxv die mensis Phamenoth, qui est xii kal. Aprilium juxta cursum lunæ mensis constitueretur initium, rationis esset opinari nonnullos in secundum mensem nos posse recedere. Nunc autem, quia xiv luna primi mensis per indictionem viii, quæ ventura est, xxii die mensis Pharmuthi, qui est xv kal. Maiar., invenitur, certum est quod initium ejusdem mensis primi juxta lunæ cursum nono die Pharmuthi, qui est pridie non.

sed a cursu lunæ, quæ cum sum cursum tum annum tum menstruum citius quam sol absolvat, initium primi mensis non potest certo diei cursus solaris affigi, sed per singulos annos cycli decemnovennalis variet necesse est. Cum porro luna 14 primi mensis hoc anno ex Alexandrinorum supputatione incidere in diem xv kal. Maiarum, sequebatur neomeniam paschalem ac proinde initium primi mensis occurrere pridie non. Aprilis. Hinc dies viii kal. Maii, cui iidem pascha assignabatur luna 21 seudies 21 primi mensis, ut ne hoc festum in secundum mensem rejicere dici possent. Lunam autem 14 in eundem diem xv kal. Maiarum cadere Proterius nullibi probat, ut superius annot. 27 (Col. 1088, n. o) monuimus, sed ex solo cyclo decemnovennali certum præsumit. Monendum præterea est Victorium Aquitanum in Prologo Paschali aliter ex Latinorum sententia primi mensis initium statuere. Latini namque, inquit, a iii non. Martii usque ad iii nonas Aprilis, diebus scilicet 29 observandum maxime consueverunt, ut quocumque eorum die luna fuerit nata, efficiat primi mensis initium. Igitur primi mensis initium non ab æquinoctio verno, ut illis Proterius tribuit, sumebant, sed Proterius id cum Alexandrinis ex Latinorum objectionibus et ratiociniis collegit. Enimvero haud intelligi potest Alexandrinis rejicientes Pascha anni 455 a die xv kal. Maii, ut Romani volebant, in diem viii kal., seu a die 17 Aprilis in diem 24, ex Romanorum sententia transire in secundum mensem, si Leonis tempore primum mensem inchoassent, ut Victorius postea exposuit, a neomenia paschali. Cum enim hæc incidisset apud Romanos in diem primam Aprilis, dies vigesima quarta ejusdem mensis, in quem Alexandrini Pascha prorogabant, excedebat quidem limitem Dominicarum paschalium Romanorum; at cum esset dies Lunæ apud Latinos 24, primi mensis limites non præteribat, ita ut in secundum mensem a neomenia sequenti inchoandum transiret. Igitur hoc tempore Romani non a neomenia lunæ paschalis, sed post ultimum Dominicarum paschalium terminum secundum mensem inchoasse videntur, ac proinde eosdem mensem primum ab æquinoctio verno exorsos Proterius non male argumentatus credi potest. In ms. quidem auctore Chronici Prosperi, quod Bucherius allegat pag. 89, ad annum 455 hæc leguntur, quæ in editione Labbei desunt: *In quo Paschate scilicet cum Latinis celebrando die 17 Aprilis nec in ratione plenilunii, nec in primi mensis limite fuisse erratum*; ubi primi mensis limitem pro limite Dominicarum paschalium Auctor videtur accipere.

(e) Ita cum Jano. Alias, voluerunt.

April., occurrat. Cum ergo 14 luna xxii die mensis A Pharmuthi inveniatur, qui est xv kal. Maiar., Dominicum Pascha xxix die mensis ipsius Pharmuthi qui est viii kal. Maiar., celebrantes, in secundum mensem minime recedimus, cum lunam tunc xxi (a) indubitanter habeamus. Quomodo igitur excurreremus in mensem secundum, quandoquidem initium primi mensis iuxta lunæ cursum, sicut paulo ante dictum est, ix die mensis Pharmuthi, qui est pridie non April., existat, et xiv luna xxii die mensis ipsius, id est xv kal. Maiar., (b) die proveniat? Hoc autem ita declarato, certum est quod in secundum mensem nullatenus excurramus, xxix die mensis Pharmuthi, qui est viii kal. Maiar., Dominicum Pascha celebrantes.

CAP. IX. — Cognoscant itaque per tuam sanctitatem, qui in illis partibus ambigunt, quod legitime per octavam indictionem Pascha (c) peragemus. Propterea enim scripsi, Patrum et in hoc ecclesiasticas formulas subsequens, et exinde occasiones rei hujus assumens. Sic namque et (d) præcessores nostri, si quando dubietas orta est, prædicere festinabant, ut ubique consonanter ageretur (e) sacra festivitas. Quod etiam nunc iuxta priscam consuetudinem (f) credimus in Domino prædicari in Ecclesiis et unam fidem, unum baptisma, unam solemnitate 1274 sacratissimam paschalem ab omnibus Christianis ubique celebrari in Christo Jesu Domino nostro, quia in ipso vivimus, et movemur, et sumus (Act. xvii, 28).

Transferre vero hanc epistolam in Latinæ vocis eloquium non satis certum esse putavimus, ne forte Græcizantes potius (g) apud nos, nec jam valentes hæc diligentem exprimere, læderent veritatem propter in-

(a) Jani editio, *indubitule*.

(b) Eadem Jani editio omittit *die*.

(c) Ita correximus ex ms. Digb. Al., *peragimus*. Mox idem codex habet *scripta* pro *scripsi*.

(d) Ita Janus cum mss. Bodl. et Digb., quibus concinit Oxonien., *prædecessores*. Cæteri editi, *præcursores*. Cod. Bodl., pro *nostri*, habet *mei*.

(e) Janus, *sancta*.

(f) Ita Janus ex suis, ut credimus, mss., cui concinunt alii antiquiores editi, qui solum omittunt conjunctionem et ante voces unam solemnitate. Apud Quesn., *debemus in Domino prædicare in Ecclesiis, sicut unam fidem, unum baptisma, ita unam solemnitate sacratissimam paschalem ab omnibus Christianis ubique celebrari*; in quibus celebrari cum verbo *debemus* non satis coheret.

(g) Magis placuit hæc lectio Jani, cui ejus codd. suffragantur, nec non editio Petavii, quam lectio Bucheriana et Quesnelliana, *apud vos*; agitur enim de his Græcizantibus apud Proterium, quos, cum timeret ne valerent exacte exprimere sermone Latino, noluit hanc epistolam Latine reddere. Mox apud Labbeum et Quesnellum intra parenthesim (*nec enim jam valemus hæc diligenter exprimere alii vero editi, nec enim jam valentes*, etc. quæ sonsum turbant. Janum sequi malimus.

(h) Ultimam hanc vocem, quæ additur a Quesn. et Jano ex suis codd. Petavii, Bucherius, et Labbeus omiserunt.

(i) Alias 106. Quæ autem antea 134 erat, nunc 165. Scripta 15 Aprilis an. 454.

(j) Exstat in mss. collect. Hispanicæ, Isidorianæ,

formem sermonem atque incongruum; et qui forte non ita possit ardentem scienterque transferri, sicut causa poscebat. Saluta eam quæ tecum est fraternitatem. Te quæ nobiscum est salutatur in Domino. *Et alia manu*: Valere te, et nostri meminisse, domine, precor, dilectissime et desideratissime (h) frater.

EPISTOLA (i) CXXXIV.

AD MARCIANUM AUGUSTUM.

(k) SYNOPSIS. — I. *Laudato Marciano, promittit Anatolio gratiam suam, si respiscat*. — II. *Rogat ut Eutychem virus suum in exsilio spurgentem ad secretiora loca releget*. — III. *De paschalis diei inquisitione gratias agit, et ut catholicis faveat procedat*.

LEO episcopus MARCIANO Augusto.

CAP. I. — Quod sæpissime multa jam experimenta docuerunt sanctum pietatis vestræ studium circa religionem Christianam gloriosius perseverat et crescit augmentis; et hæc fides clementiæ vestræ non solum me, sed et omnes Domini sacerdotes consolatur et roborat; dum in Christianissimo principe sacerdotale (l) experimur affectum. Quem si Orientalium partium sacerdotes 1275 studeant imitari, (m) nihil scandalorum neque pax, neque fides Christiana patietur. Unde cum Constantinopolitanus (n) episcopus ad omnem pietatis profectum præsentis clementiæ vestræ doceatur exemplo, si fideliter vestris acquiescat hortatibus, (o) habet in me sinceræ gratiæ animum: tantum ut quod verbis spondet (p) perficiat. Si vero, quæ Deo et pietati vestræ displicent, pertinaci intentione delegerit, salva mansuetudinis vestræ reverentia, utar cum omnibus, et pro omnibus, vobis quoque annitentibus, adversum superbientem liberiore (q) constantia,

11, 12, 18, et 21 usque ad 24, nec non in exemplo Sichardi.

(k) Hispanica hunc titulum præfert: *Item Leonis ad Marcianum Augustum, ubi scribit de exsilio Eutychemis, ut ad secretiora loca eum transferret, quia ubi positus erat, adhuc prava docebat*.

(l) Mss. collect. 21, *exprimit affectum*.

(m) Ita omnes editi cum mss. collect. 12, 18, et 24, quibus concinit cod. Vindebon. Hisp., in quo erronee legitur, *nihil scandalum*. Hic error ex arbitrio correctus fuit in Vat. Hisp. et Isid., aliisque inde proficiscentibus, *nullum scandalum*.

(n) Mss. Vindebon. Hisp. et Vat. collect. 24, *antistes*. Mox in plerisque codd. inferioris ætatis, *profectum præsentis, pro profectum præsentis*.

(o) Ita cum Merlino, Sichardo et Quesnello ms. Vat. collect. 24, cum in ms. Vindebon. Hisp. *habet desideretur*; in Vat. Hisp., Isid. et cæteris suppletum fuit *habetur*, ut etiam legitur in vulgatis ante Quesn.

(p) Auctoritate plurium nostrorum codicum delevimus *corde*, quam vocem editi ex Merlino cum Sichardo ac mss. collect. 24 præmittunt ante verbum *perficiat*.

(q) Monuit Quesnellus in suis mss. legi, *liberiore conscientia, quia (quod sæpe dicendum est) male pullulantia fraternali charitate oportet reseccari, gloriosissime imperator*. Id ipsum etiam exhibent nostri codd. Vat. Hisp., Isid. cum mss. collect. 11 et 21. Prætulimus tamen lectionem editorum ex Merlino, quam in Vindebon. Hisp. et Vat. collect. 24 ac Sichardo reperimus. Restituimus tantum *mallem* pro *malim*, quod apud Quesnellum dumtaxat legebatur. Illa autem

quem (quod sæpe dicendum est) mallem pro sanctis actibus fraterna charitate complecti, gloriosissime imperator.

CAP. II. — Quia vero suggestiones meas pro tranquillitate catholicæ fidei libenter scripitis, significatum (a) mihi esse fratris et coepiscopi mei Juliani sermone cognoscite, Eutychem impium pro suis quidem meritis exsulare; sed in ipso suæ damnationis loco multa adversus integritatem catholicam blasphemiarum desperatius venena profundere; et quod in illo totus mundus (b) exhorruiatque damnavit, impudentia majore, ut innocentes decipere possit, evomere. Plenum itaque rationis existimo ut vestra clementia (c) ad longinquiora eum 1276 jubeat et secretiora transferri. (d) Monasterio vero ejus Constantinopoli constituto, in quo habitatores monachi evangelica apostolicaque doctrina crebrius sunt et plenius roborandi, salubriter (ut arbitror) fiet, si is qui ipsi monasterio præpositus esse dicitur, a societate veneratoris vestri Juliani episcopi, quem in speculis propter fidem illic esse constitui, non recedat: cujus assidua visitatione protectus servorum Dei illic habitantium possit augeri.

CAP. III. — Petitionem (e) autem meam de festivitate poschali gaudeo ita a vestra pietate susceptam, ut confestim (f) agentem in rebus Alexandriam mitteretis de errore admonendo, quem sanctæ memoriæ Theophili constitutio videtur inferre. De qua re, sicut scribere dignamini, quidquid a pietatis vestræ notitiam perlatum fuerit, jubete me nosse: ut de observantia quam non licet esse diversam, quid potissimum sit tenendum, Ecclesia universalis agnoscat. Precor au-

Leonis, quod sæpe dicendum est, ea videntur respicere, quæ in anterioribus ad Marcianum litteris 78, similiter ac in textu hujus epistolæ de Anatolio scripserat c. 5: *Quem opto magis irreprehensibiliter agentem diligere, quam in hac præsumptione... perdurare.*

(a) Codices Vat. Hisp., Isid. et collect. 11 ac 21, *significatum mihi fratris quem excepistis piissime, Juliani sermone cognoscite.* Lectionem a Quesnello inductam retinimus, cum a nostris codd. Vindebon. Hisp. ac collect. 24 ac exemplis Merlini et Sichardi confirmetur. Solum in nostris codicibus et Sichardo verbum esse desideratur. Vulgati ante Quesnellum utramque lectionem simul præferunt.

(b) Ita Vindebon. Hisp. ac Vat. collect. 11 cum editis Concilior. Alias, *horruit.*

(c) Sic Merlinus, Sichardus, et Quesnellus cum mss. Vindebon. Hisp. ac Vat. collect. 24. Antiquiores editi, *ad longinquiora loca.* Monet Quesnellus in plebisque suis codd. haberi, *ad tutiora*, quod nos invenimus in Vat. Hisp. ac in mss. collect. 11 et 21, et solus cod. Vat. Isid. præfert, *ad tutiora loca eum.*

(d) Quesnellus addit præpositionem *de*, quam non tam anteriorum editionum quam plurimum nostrorum codicum auctoritate delevimus. Dein duo mss., *salubriter id fiet, ut arbitror, si, etc.*

(e) Ita ex Merlino editi et nostri codd. Vindebon. Hisp. ac Vat. collect. 24 cum Sichardo, qui solum omittunt *meam*. Mss. Vat. Hisp. et Isid. cum cæteris inde profectis: *Petitionem autem de festivitate paschalis gaudii ita novi a vestra pietate susceptam.*

(f) Vulgati ante Quesn. cum uno ms. collect. 21 addunt *Nectarium*, quod ignorant alii codd., et Quesnellus jure expunxit. Nectarius enim agens in rebus cum Marciani et Anatolii litteris Romam missus fue-

rat, quod vestræ novi clementiæ convenire, ut eos maxime tueamini contra omnes insidias, quos mihi et vestræ mansuetudini propter amorem fidei placere cognoscitis, ut eos Constantinopolitanus episcopus lædendi non habeat facultatem. Data (g) decimo septimo kalendas 1277 Maii, Aetio et Studio viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (h) CXXXV.

(i) AD ANATOLIUM EPISCOPUM.

(f) *Per Nectarium agentem in rebus.*

(k) SYNOPSIS. — I. *Intermissi litterarum commercii rationem reddit.* — II. *De destituto Andrea archidiacono et aliis in Ecclesia CP. restitutis laudat.* — III. *Majorem in agnoscenda culpa sinceritatem desiderat.*

LEO episcopus ANATOLIO episcopo.

CAP. I. — Si firmo incommutabilique proposito dilectio tua curam gratiæ communis habuisset, nihil profecto, quod ullam anxietatem tibi ingereret, existisset. Non enim sinebat ratio ut ejus charitatem spernerem, quem amore pacis et studio reparandæ catholicæ fidei inter ipsa episcopatus rudimenta juvenissem, optans in ecclesiasticis curis talem habere consortem; ut mihi de sanctis (l) præcessoribus tuis, nec Joannis spirituales copiosamque doctrinam, nec auctoritatem Attici, nec industriam Procli, nec fidem beati FLAVIANI deesse sentirem: et ita studiis tuis uterer, ut nullus auderet vel fidei catholicæ resultat, vel Nicænis venerabilium Patrum regulis contraire. Sed cum in injuriam canonum, ut agnoscis, illa (m) tentata sint, quæ omnibus Ecclesiis scandalum maximum generarent; quid aptius ac modestius facerem, quam ut te primum, ut ab hac intentione

rat, ut ex titulo sequentis epistolæ palam fiet. Mox in Vindebon. Hisp., *mittere, et de errore movendo.* Hos errores correxit antiquus librarius, prout legitur in Vat. Hisp., Isid et aliis mss. ejusdem originis cum editionibus antiquioribus *mitteret pro mitteretis et de errore movendo.* Etiam apud Sichardum et in codd. collect. 24, qui ab Hispanica Gallicana non derivant legitur *removendo.* Retinimus tamen lectionem a Quesnello inductam ex cod. Grim., *admonendo*, eo quod sequentia non absolutam correctionem erroris, sed monitionem de errore qui in Laterculo Theophili inesse videbatur factam indicent, ita ut quidquid hæc de re Alexandrini responsuri sint, Leo sibi significandum petat.

(g) Cod. Griman., Quesnello annotante, *vii kal. Maii, Tres nostri codd. collect. 11 ac 21, xvi kal. Maii. Ms. Vat. collect. 24 et in margine editorum, xiiii, kal. Martii.*

(h) Alias 106. Quæ autem antea 135 erat, nunc 166. Scripta 29 Maii an. 451.

(i) Exstat in mss. collect. 5, 11, 12, 13, 16, 18 et 21 usque ad 24.

(j) Hæc invenimus in mss. collect. 5 et 12.

(k) In tabula collect. 5, cap. 86, hic titulus legitur: *Ad Anatolium episcopum de receptione Andrea archidiaconi et Euphratæ, et de appetiti honoris Constantinopolitane sedis abjectione rescriptum.*

(l) Codd. Vatt. collect. 11 et 34; nec non apud Hincmarum opuscul. 1, c. 23, edit. Paris. an. 1615, præcursoribus. Vide not. 4, 2 et 3 Quesn.

(m) Ita nostri codd. collect. 5, 11 et 24, atque exemplum Hincmari. Vulg., *tentata sunt.* Vide not. 4 Quesn. et in eam observationes nostras.

recederes, fraterno animo missis (a) litteris admone-rem? Ad quas cum non rescriberes, ipse te a colloquii mei consortio separasti. Denique inde jam tacui, sed clementissimo principi, custodi fidei frequentii litterarum petitione suggesti, ut pro pace Ecclesiarum, quam tibi maxime prodesse **1278** cognoscis, hæc quæ nunc a tua dilectione facta sunt implerentur. Cui ineffabiles gratias ago, quod secundum eruditionem Spiritus sancti, cujus est virtute plenissimus, sacerdotali (b) dignatur studere concordiam, sciens sibi orationes supplicantium copiosius profuturas, si famuli unius Domini in nullo sint a verè pacis unitate divisi.

CAP. II. — Quod ergo in Constantinopolitana Ecclesia quædam in officiis clericorum correcta significas, ut et (c) Aetium presbyterum in gratiam tuam affectionemque revocaveris, et Andream ab archidiaconi actione submoveris, nobis placuisse rescribo: quia existimationem tuam, ut optabam, plurimum erigit atque commendat. Etm erito post correctionem in oblivionem perducitur, quod reprehensionis obnoxium videbatur, cum hæreticorum provectione, et discipulorum sanctæ memoriæ Flaviani injuria gravareris, quæ nunc simul ab omni offensione, cum tui, ut volui laude cessarunt: quia in ordinem suum, quæ fuerant turbata, redierunt. Andream sane, qui rationabiliter archidiaconi est privatus officio, et Eufratam, qui sanctæ memoriæ Flaviani, ut comperi, improbus exstitit accusator, si professionibus plenissime scriptis non minus Eutychianam (d) hæresim quam Nestorianam execrabile dogma condemnant, quoniam venia et præstanda correctis, presbyteros consecrabis: ut sibi remedium catholicæ fidei sentiant profuisse, electo primitus et probato, qui archidiaconi officium possit implere, id est, quem nulla umquam prædictarum impietatum fama resperserit. Cæteri verò, quos par reatus involverat si veniam simili professione cum satisfactione depossent, suis ordinibus reformantur: his tantum ad officiorum primatum admissis, quos ab omni errore liberos fuisse constititerit.

CAP. III. — Illam autem culpam, quam de augenda potestate, aliena (ut asseris) adhortatione contraxeras, efficacius atque sincerius tua charitas deluisset, si quod tentari sine tua voluntate non potuit, non ad sola clericorum consilia transtulisses. Quia sicut in mala suasionem delinquitur, ita et in mala (e) consensione peccatur. Sed gratum mihi, frater

A charissime, est, quod dilectio tua id. profitetur sibi displicere, quod tunc etiam placere non debuit. Sufficit in gratiæ **1279** communis regressum professio dilectionis tuæ, et attestatio principis Christiani. Nec videtur tarda correctio, cui tam venerabilis assertor accessit. Abjiciatur penitus inconcessi juris, qui dissensionem fecerat, appetitus. Sufficiant limites, quos sanctorum Patrum providentissima decreta posuerunt: ut quieta sit suis meritis et antiquis privilegiis dignitas omnium sacerdotum. Renovetur et maneat in te Dominiæ charitatis affectio, ad quam dilectionem tuam sæpius cohortatus sum, cum fratre et coepiscopo nostro Juliano, qui communem gratiam semper optavit; cujus industria et sollicitudines tuæ relevabuntur, ei fides catholica muniatur. Super omnia autem fraterna charitate hortor et moneo ut ea quæ ad gloriam vel ad munimen pertinent sacerdotalis officii, Nicænorum canonum universalis Ecclesiæ pacem servantia decreta custodias. Sic enim inter Domini sacerdotes inviolata charitas permanebit, si paribus studiis, quæ sunt a sanctis Patribus constituta, servetur. Data (f) iv kalendas Junii, Actio et Studio viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (g) CXXXVI.

(b) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

De correctione Anatolii.

SYNOPSIS. — I. Cur Anatolio scribere intermiserit. — II. Quibus conditionibus illi reconcilietur. — III. De Andrea ab archidiaconatu dejecto, et Juliano commendato. — IV. Ut Carosus monachus compescatur.

LEO episcopus MARCIANO Augusto.

CAP. I. — Litterarum clementiæ vestræ multiplex gratia debita a me veneratione suscepta est, et gratulanter agnovi quam piam curam Christianæ religionis, ut consuevistis, **1280** habeatis; cum inter Domini sacerdotes eam vultis firmare concordiam, quæ et universali Ecclesiæ et divino apta sit cultui. Illa enim probabilis pax et charitas vera est, quam plenissime beatus apostolus prædicat dicens; *Charitas de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta* (1 Tim. 1, 5). Obsequens itaque et libenter assentiens sanctis vestræ pietatis hortatibus, fratris et coepiscopi mei Anatolii scriptis reciproco, ut debui, sermone respondi, qui cessationem alloquii mei suo silentio (i) debuit imputare: cum ad litteras meas, quibus cum fraterna charitate monueram ut a reprehensibili ambitione discederet, ulterius respondere neglexit. Ego vero, qui apud illum tacui, clementiæ

(a) Epist. 106.

(b) Al., dignetur.

(c) Vide not. 5 Quesn.

(d) Vocem hæresim a Quesnello omissam ex anterioribus editis, et nostris codd. revocavimus.

(e) Quesnellus ex Grimanico confessione, et in margine lectioni vulgatæ, consensione, quam ex nostris codd. et ex Hincmaro restituvimus, affixit notam male; cum tamen melior et verior sit; significat enim clericorum consiliis consensisse Anatolium, de quo Leo dixit paulo ante: *Quod tentari sine tua voluntate non potuit.*

(f) Cod. Barb. collect. 41, notante Quesnello in

margine, iv nonas Julii, male, quippe Vat. 3791 ejusdem collect. 11. cum cæteris aliarum collectionum mss., habent, iv kal. Junii, eademque dies signatur in epistola sequenti, quæ simul scripta et transmissa fuit.

(g) Alias 407. Quæ autem antea 136 erat, nunc 168. Scripta 29 Maii an 454.

(h) Hanc epistolam primus edidit Lucas Holstenius ex mss. Barb. 3336 collect. 16. Eamdem emendavit Quesnellus ex Grim. collect. 18. Nos invenimus in Ratisponensi collect. 19, ex quo non pauca restituvimus.

(i) Codd. Barb. et Ratisp. cum Holstenio, potuit,

vestræ pro pace universalis Ecclesiæ quæ essent A profutura suggerere pro mea cura non destiti. Nam et vestra mansuetudo insinuationem meam (a) tam libenter accepit, ut et semper rescribere dignaretur, et hæc ageret ut quæ nunc correctæ sunt vestræ gloriæ debeantur: (b) quod tales nunc misit epistolas, quibus notabilem ambitus culpam aliis potius quam sibi assereret deputandam.

CAP. II. — Agnoscat ergo, Auguste venerabilis, prædictus antistes quanto amplius humilitate quam clatione crescatur, et memor limitum paternorum salubritatem canonum ad pacem universalis Ecclesiæ conditorum ea qua debet in posterum observatione custodiat; defensionem quoque catholicæ fidei indeinenter iuviget, pro custodia Dominici gregis diligenter præstendat excubias, utatur in omnibus devotissimo vestræ pietatis auxilio, et si quid usquam sub catholico nomine hostilium fraudum latet, id prodendum gloriæ vestræ instanter (e) indaget. Qui enim sacrilegum errorem a longinquiribus quoque provinciis expulistis, et ad veritatis lucem contenebrata Palæstinorum corda revocastis, quomodo eum sub vestræ fidei radiis (d) spirare patiemini? cum etiam per Ægyptum, Deo vos in omnibus adjuvante, celerius credamus omnes pravi dogmatis extinguendos esse reliquias. Benigne enim his consulitis, quibus licentiam execrabilis erroris aufertis.

CAP. III. — Gaudeo itaque, gloriose, quæ perturbata fuerant esse composita; cum et memoria beati Flaviani (e) in consolationem discipulorum ejus excolitur, cum Andreas ab archidiaconi ministerio submovetur, cum 1281 postremo a sanctorum Patrum injuria temperatur, et a violandis canonibus abstinetur: ut regnum vestrum Christo regnante tranquillum, (f) Christo defendente sit validum. Unde cum per omnia me clementiæ vestræ parere delectet, fratris mei Anatolii charitatem toto corde suscipio. Amabilem fidumque se præbeat, et ab ea quam illi spondeo charitate, nulla se deinceps varietate dissociet, eos sibi sincera affectione conjungens, quos catholicæ fidei probavimus defensores. Habet in omnibus vestræ pietatis quod sequatur exemplum; maxime cum benignitatis vestræ adju-

(a) Ex cod. Barb. et Holstenio additur particula *tam*, quam sequens ut videtur exigere. Similiter et ante semper ex iisdem adjecimus.

(b) Ita Holstenius et cod. Ratisp. Apud Quesnellum D qui tales; male: neque enim imperatoris, de quo contextus loquitur, sed Anatolii epistola 132 indicatur.

(c) Ita cum Quesn. noster Ratisp. Cod. Barb., indiget; Holstenius ex ingenio correxit, indicet.

(d) Holstenius cum ms. Barb., sperare, et in margine: Forte, spirare. Id Quesnellus recepit ex Grimano, cui noster cod. Ratisp. astipulatur. Mox Barb., patiamini Quesn., patimini Ratisp., patemini, pro quo melius Holst., patiemini.

(e) Ita Ratisp. Quesn., in consolatione.

(f) Ratisp. hoc loco delet, Christo.

(g) Alias 108. Quæ autem antea 137 erat, nunc 169. Scripla 29 Maii an. 454.

(h) Hanc epistolam ex cod. Grimano a Quesnello ed: tam nullibi reperire licuit.

vetur auxilio, Suggestiones autem fratris et coepiscopi mei Juliani, quem pietati vestræ commendo, quæso ut benignius, sicut facitis, andiat. Hoc etiam fratri meo Anatolio proderit, si eum, quem pro catholico dogmate illic esse volui, dignanter habeatis.

CAP. IV. — Illud etiam, quod Constantinopolitana Ecclesiæ est saluberrimum, rogo, ut Carosus monachus nimis imperitus nimisque perversus, qui, ut comperi, multorum corda subvertit, sua venena, pietatis vestræ beneficio, ultra non exerat: ne ubi sancto mansuetudinis vestræ studio omnis pene hæreticorum est conatus extinctus, ibi per vilem ac reprobam damnatæ perfidiæ defensorem et fidei vestræ gloria, et synodalis violetur auctoritas. Datum quarto kalendas Junii, Actio et Studio viris clarissimis consulis,

1282 EPISTOLA (g) CXXXVII.

(h) AD EUMDEM MARCIANUM.

SYNOPSIS. — I. *Gratias agit pro perfecta inquisitione de die paschali, de qua Proterii litteras se accepisse significat.* — II. *Œconomorum Ecclesiæ rationes, non iudicium, sed sacerdotum examine discutiendas esse.*

LEO MARCIANO Augusto.

CAP. I. — Sollicitudinem meam, quam de paschali observantia habui, sancto clementiæ vestræ studio pro mea petitione gratulor absolutam, qui diligentius in Alexandrina Ecclesia jussistis inquiri utrum recte possit octavo kalendarum Maiarum secundum definitionem Theophili episcopi contra veterem observantiam futura paschalis festivitas celebrari; cum a passione Domini in omnibus nostris annalibus, decimus quintus kalendarum Maiarum dies legatur ascriptus. Sed cum Ægyptiis, alia ratio placeat, consensus meum, ne qua discrepantia per provincias de observantia tam venerabilis festi fieret, commodavi: ut resurrectionis Dominicæ maximum sacramentum nusquam die alia celebretur, et inter Domini sacerdotes nihil in tanta solemnitate sit varium, sed per universas Ecclesias Deo nostro pro vestræ pietatis prosperitate vel regno pariter supplicetur. Litteras autem fratris et cœpiscopi mei Proterii Alexandrinæ civitatis episcopi me accepisse significo, quibus apud pietatem vestram (i) de mea consensione respondi:

(i) Hinc colligitur solo pacis bono, non autem Alexandrinorum rationibus, quæ non omnino persuaserant (ut in admonitione ad epist. 88 indicavimus) Leonem consensisse ut Pascha viii kal. Maii celebraretur. Huc autem potissimum alludere videtur Proterius in Chronico integro Labbeano ad an. 455, ubi Leonis ad Marcianum epistolam memorat. Eodem anno, inquit, Pascha Dominicum die viii kal. Maii celebratum est pertinaci intentione Alexandrini episcopi, cui omnes Orientales consentiendum putaverunt; quamvis S. papa Leo xv kal. Maii potius observandum protestaretur. Exstant ejusdem papæ epistolæ ad clementissimum principem Marcianum datæ, quibus ratio veritatis sollicitatæ evidenter patefacta est, ex quibus Ecclesia catholica instrui potest quod hæc persuasio studio unitatis et pacis tolerata sit potius quam probata, non deinceps imitanda, ut quæ exitialem atulitoffensionem, omnem in perpetuum perdat auctoritatem. Confer epist. 142, c. 1. Licet vero Latini in posterioribus annis suum cyclum annorum 84 aliquamdiu re-

non quia hoc ratio manifesta docuerit, sed quia unitatis, quam maxime custodimus, cura persuaserit.

Cap. II. — Illud etiam rationabiliter huic epistolæ credidi copulandum, ut de eo quod pietatem **1283** vestram prioribus petii litteris, deprecarer, (a) ut æconomos Constantinopolitanæ Ecclesiæ novo exemplo, et præcipue pietatis vestræ temporibus, a publicis iudicibus non sinatis audiri; et hanc quoque injuriam sacris removeatis ordinibus; sed rationes Ecclesiæ secundum traditum morem sacerdotali examine jubeatis inquiri. Datum quarto kalendas Junii, Aetio et Studio viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (b) CXXXVIII.

(c) AD EPISCOPOS GALLIARUM ET HISPANIARUM.

De Paschate.

SYNOPSIS. — *Hanc formatam paschalis diei indicem ad Gallicanos episcopos mittit, per eosdem ad Hispaniarum Ecclesias transmittendam; ubi et controversiæ status exponitur.*

Dilectissimis fratribus universis episcopis catholicis per Gallias et Hispanias constitutis, Leo Romæ episcopus.

Cum in omnibus divinatorum præceptorum regulis exsequendis sacerdotale observantiam oporteat esse concordem, maxime (d) nobis et principaliter providendum est, **1284** ne in paschalis festi die, vel ignorantia, (e) vel præsumptio peccatum diversitatis

EPISTOLA (i) CXXXIX.

(j) AD JUVENALEM JEROSOLYMITANUM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — *I. Ipsum in sedem suam receptum esse gaudet, non dissimulata priori ejus tergiversatione.*

tinuerint, inducta biennio post nova emendatione Victorii, qui saltum lunæ ab anno decimo quarto ad decimum sextum protraxit; sæculo tamen sequenti illum deseruere, postquam Dionysius Exiguus Alexandrinum cyclum et regulas suo cyclo annorum 95 accommodatas et rationibus ac documentis munitas Latinis proposuit.

(a) Hæc videntur respicere Actii causam, quem *congnitione habita in omnibus fuisse purgatum* Leo a Juliano se accepisse testatur epist. 127, cap. 3. Forte enim hic Constantinopolitanæ Ecclesiæ archidiaconus de administratione bonorum culpatus, ut diligenti examine discuteretur, apud publicos seu laicos iudices conventus fuerat. Id omnino novum cum S. Pontifici displicuisset, dedit ad Marcianum litteras hic indicatas atque deperditas, ac probabiliter sub idem tempus quo iudicium de Aetio rescivit, nimirum paulo post scriptam epist. 127.

(b) Alias 109. Quæ autem antea 138 erat, nunc 170. Scripta 28 Julii an 454.

(c) Hanc epistolam a Quesnello exactam ad cod. Grimanicum, invenimus in mss. collect. 12, ad quam pertinet Venetus cod. 469, cum quo illam contulimus.

(d) Ms. Venet., *id nobis principaliter.*

(e) Idem codex, *vel præsumptione.*

(f) *Ascriptiones Patrum* vocat ex parte Latinorum cyclum annorum 84 quo Pascha anni 455 ab illis notatus fuerat xv kal. Maias, et ex parte Alexandrinorum Laterculum Theophili, qui idem Pascha signaverat viii kal. Maias. Mox in ms. Ven. deest *proxime.*

(g) Hic innuitur illa Marciani epistola cui S. Leo superioribus litteris respondit. Hinc autem colligitur, si certioribus ex textu Prosperii annot. 2 (Col. 1100, n. i) in antecedentem epistolam recitato, Marcianum Leoni significasse non tam Alexandrinorum quam omnium

incurrat. Unde quia tempus sacratissimæ solemnitatis ita disposito habet limites suos, ut salutare sacramentum nunc citius, nunc tardius oporteat celebrari, non desinit apostolicæ sedis sollicitudo prospicere ne devotio ecclesiastica aliquo turbetur incerto. Cum autem in quibusdam (f) ascriptionibus Patrum futurum proxime Pascha Domini ab aliis in diem xv kalendarum Maiarum, ab aliis in diem viii kalendarum earumdem inveniretur ascriptum, tantum me diversitas ista permovit, ut elementissimo principi Marciano curam de hac re animi mei panderem, ut præcipiente ipso ab his qui habent hujus supputationis peritiam, diligentius illic discussa ratione quæretur quo die posset veneranda solemnitas rectius celebrari. Quo (g) rescribente, octavo kalendas Maias definitus est dies. Quia ergo studio unitatis et pacis malui Orientalium definitioni acquiescere, quam in tantæ festivitatis observantia dissidere, noverit fraternitas vestra die octavo kalendas Maias ab omnibus resurrectionem Dominicam celebrandam, et hoc ipsum per vos aliis esse fratribus intimandum: ut divinæ pacis consortio, sicut una fide jungimur, ita una solemnitate feriemur. (h) Deus vos incolumes custodiat, fratres charissimi. Data post consulatum Opiionis, quinto kalendas Augustas.

Valentiniano viii et Anthemio coss. Pascha viii kalendas Maias.

Orientalium consensum in statuendo Paschate anni futuri die viii kal. Maias.

(h) Sequentia usque ad finem se addidisse ex cod. Grim. testatur Quesnellus. In editione tamen Conciliorum P. Labbei pariter leguntur, excepta indicatione Paschatis post finem epistolæ subjecta, quæ Leonis non est nec esse potuit, cum v kal. Augustas anni 453, dum epistolam scripsit, futuri anni consules (præsertim Orientalem) rescire nequiverit, ipsa vero an. 455, in duabus epistolis, quæ supersunt, non alium, nisi Valentinianum viii consulem nominaverit. Hæc tamen indictio reperitur in ms. Veneto, ex quo illam emendatius edidimus, quam apud Quesnellum, in quo sic habetur: *Pascha Valentiniano iii et Anthemio coss. viii kal. Maias.*

(i) Alias 110. Quæ autem antea 139 erat, nunc 171. Scripta 4 Septemb. an. 454.

(j) Est in mss. collect. 2, 3, 5, 8, 11, 12, 18, 19, et 21 usque ad 24, in exemplo Sighardi ac in peculiari cod. Vat. Regiæ 293. Cum porro in hoc postremo codice et in alio simili Quesnelli insignes variantes aliquot in locis inventiantur, quæ librorum lapsui aut arbitrio non videntur tribuendæ, quæque Leoninum stylum et morem redolent, suspicio suboritur epistolam his mss. contentam fuisse primum ejusdem exemplum, quod dein reformatum alicubi fuerit; ita ut epistola plenior, quæ ex aliis codicibus edita est, sit verum exemplum quod ad Juvenalem transmissum fuit; unde hujus Græca versio inventur. Hanc autem versionem Græcam, quæ nunc primum in lucem prodit, naeti sumus in cod. Vat. Græco 1455. Ex nonnullis autem locis minus recte redditus, quæ Eutythianum sensum præferunt, patebit quam facile fuerit in interpretatione Græca, commutatis quibusdam verbis vel syllabis, hæreticum sensum inducere, uti Leo conquestus est epist. 139.

— II. *Eumdem ipsi mysteriorum locis edoceri.* — III. *Ex veritate crucifixionis veritatem nostram in Christo carnis defendi.* — IV. *Errantes circa incarnationem Domini ex utroque Testamenti paginis instrui.*

1285 LEO (a) urbis Romæ episcopus JUVENALI JEROSOLYMITANO episcopo.

CAP. I. — Acceptis dilectionis tuæ litteris, quas ad me (b) filii nostri Andreas presbyter et Petrus diaconus detulerunt, gavisus quidem sum quod tibi ad episcopatus tui sedem redire licuisset; sed confluentibus in recordationem omnibus causis quæ te per quosdam excessus laborare fecerunt, dolui adversitatum tuarum temetipsum tibi fuisse materiam, et resistendi hæreticis constantiam perdidisse: quia æstimant non esse tibi liberum ut eos audeas redarguere quos tibi professus sis in suo errore placuisse. Boatæ enim memoriam Flaviani condemnationis, et impiissimi Eutychis receptio, (c) quid nisi Domini nostri Jesu Christi secundum carnem negatio fuit? quam ipse grandi misericordia sua fecit resolveri, **1287** B cum detestandum illud Ephesinæ synodi iudicium, ita (d) sancti Chalcedonensis concilii auctoritate destruxit, ut nullum depravatorum a remedio correctionis arceret. Unde quia in tempore indulgentiæ respicientiam magis quam pertinaciam delegisti, (e) gaudeo te celestem expetisse medicinam, ut fidei ab hæreticis impugnatæ tandem possis esse defensor. Quamvis enim nulli sacerdotum liceat nescire (f) quod prædicat, inexcusabilior tamen est omnibus imperitis quilibet (g) Jerosolymis habitans Christianus, qui ad cognoscendam virtutem Evangelii, non solum paginarum eloquiis, sed ipsorum locorum (h) testimoniis eruditur. Et quod alibi non licet non credi, ibi non potest non videri. Quid laborat intellectus, ubi est magister aspectus? Et cur lecta vel audita sunt dubia, ubi se et visui et (i) tactui tota humanæ salutis ingerunt sacramenta? Quasi ad singulos quosque cunctantes Dominus adhuc (j) voce corporea utatur, et dicat: *Quid turbati estis, et quare cogitationes*

c. 3, loquens de suis litteris ad Flavianum, unde exactam earundem interpretationem a Juliano petiit ep. 131. — Hæc scripseramus dum solum codicem Vat. Græc. 1455 adhuc licuit. At postquam duos alios codices Græcos Vat. 720 et Vat. Ottob. 29 suggestit Romana editio P. Cacciarrii, ex quibus nonnulla loca emendabimus, vide quæ in rem præsentem dicentur not. h et o. (Col. 1106, n. 3, et col. 4408, n. 4).

(a) Voces *urbis Romæ* a Quesnello additæ sunt ex ms. Barb. collect. 3 et aliis. Concinnunt etiam aliquot nostri. In Græca versione: *Dilecto fratri Juvenali Leo archiepiscopus Romæ.*

(b) Cod. Vat. 1342 collect. 3, alius collect. 8 et alius collect. 21, *filii mei.*

(c) Tres codd. Quesn. et noster Vat. Regiæ 293 habent: *Quid nisi carnis Domini nostri Jesu Christi negatio fuit?*

(d) In Ratispon. collect. 19 et in Vindebon. collect. 5, *sanctas.* Mox Vat. collect. 3 et alius collect. 8, *auctoritas.*

(e) Vulg. inserunt *ita*; delevimus non tam auctoritate duorum codd. Barb. et S. Theodorici, quos Quesnellus in margine allegat, quam trium nostrorum Vindebon. collect. 5, Ratisp. et Vat. Regiæ. Mox duo laudati codd. Quesn., *accepisse*, pro *expetisse*, et in Vat. Regiæ pro *possis* habent *inciperes*; Ratisp. verò, *posses.*

1286 Τῷ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ Ἰουδευαλίῳ Λέων ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης.

Δεξιόμενος τῆς σῆς διαθέσεως γράμματα, ἄπει τὰ τίκα ἡμῶν Ἀνδρέας ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ διάκονος Πέτρος ἐκόμισαν, ἡσθη μὲν, ὅτι περ ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς σῆς ἐπισκοπῆς ἐξόν σοι γέγονεν ἐπιστρέψαι· τῶν δὲ περιστάσεων τῶν σῶν ἀπασῶν συββουσιῶν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τὴν ἐμὴν, αἰτινὲς σε κατὰ τινὰς παρεξόδους καμῖν ἐποιήκασιν, ἤλθουν, ὡς ἂν σοῦ σαυτῷ γεγονότος τῶν τοσούτων ἀτυχημάτων αἰτίου, καὶ τὴν ἐνστασιν τὴν περὶ τὸ ἀνθίστασθαι τοῖς αἰρετικοῖς ἀπολέσαντος τοῖς νομιζουσιν ὁὐκέτι σε μετὰ παρρησίας τολμᾶν ἐλέγχειν αὐτοὺς, οὐς ὁμολόγησας ἐπὶ τῆς πλάνης αὐτῶν τῆς ἰδίας ἀρέσκειν σοι. Τὸ κατακρίναι γὰρ τὸν τῆς ὁσίας μνήμης Φλαβιανόν, καὶ τὸ δέξασθαι τὸν δυσσεβέστατον Εὐτύχη, τί ἦν, εἰ μὴ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ κατὰ σάρκα ἀπάρνησις; ἢ αὐτὸς διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ οἰκτιρμῶν ἀναλυθῆναι πεποιήκεν, **1288** ὅποτε τὴν ἀπευκαταῖον ἐκείνην κρίσιν τῆς ἐν Ἐφέσῳ συνόδου, οὕτως διὰ τῆς αὐθεντίας τῆς ἁγίας ἐν Χαλκηδόνι συνόδου καταλύσειν, ὥστε μηδένα τῶν πρὸς τὸ ρηλότερον ἐκτραπέντων ἀπειρῆσαι τῆς κατὰ τὴν ἴσιν διαφώσεως. Ὅθεν ἐπειδὴ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς συγγραφῆς τοῦ ἀνανήψαι μέλλον ὕπερ τὸ ἐμμένειν ἡγάπησας, ἤθεμαι τὴν ἄνωθεν λατρεῖαν αἰτοῦντός σου, ἵνα τὴν πίστην τὴν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν πολεμουμένην, ὅψι γοῦν ὀνηθῆς φανῆται διεκδικῶν· εἰ καὶ τὰ μάλιστα γὰρ οὐδενὶ τῶν ἐπισκόπων ἔστιν ἀγνοεῖν ὃ κηρυσσει, πολλῷ μᾶλλον ἐκείνος οὐκ ἔχει παραίτησιν ὑπὲρ πάντας τοὺς ἁμαθείς, ὁ ὅς οἱς δὴποτε τυγχάνων Χριστιανός, καὶ ἱεροσλύμα κατοικῶν, ὅστις πρὸς τὸ γινώσκειν τὴν δύναμιν τὴν τῶν εὐαγγελίων οὐ μόνον ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων αὐτοῖς λογίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς τῶν τόπων ἐκπαιδεύεται μαρτυρίας καὶ ὅπερ ὁ ἐστὶν ἀλλαχοῦ μὴ πιστεύειν, ἐκεῖ οὐ δύναται μὴ ὄρασθαι. Τί κάμνει γὰρ ἡ διάνοια, ὅπου πάρεστιν ἡ ἴσα διδάσκαλος; καὶ τί τὰ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς ἐπι

(f) Idem duo codices Quesnelli et Vat. Regiæ, *quid prædicet.* Post hæc verba in editis ante Quesn. cum mss. Vat. collect. 12, 21 et 24, additur, *quoniam qui ignorat, ignorabitur.* Desunt in cæteris nostris et in quinque Quesnelli codicibus, ac sumpta sunt ex I Corinth. xiv.

(g) Noster Vat. Regiæ, *Jerosolymitanus antistes.* Postea *veritatem pro virtutem* in eodem Vat. Regiæ et in Vat. collect. 14 ac in Corbeiensi collect. 2.

(h) Vat. 5845 collect. 8, *testimonio.* Mox Ratisp. *docetur pro eruditur.*

(i) Vocem *tactui* supplevimus ex mss. Vindebon. collect. 5, Ratisp. et duobus Vat. collect. 21, ac ex antiqua Græca versione.

(j) Ms. Barb., *vel specie vel voce utatur.* Vat. collect. 11, *corpore utatur.*

¹ Cod. Vat. Græc. 1455, ἡσθημεν. Correximus ex aliis mss. Vat. Græc. 720 et Ottob. 29, quos P. Cacciarrius secutus est.

² Primis curis edideramus cum ms. Vat. Græc. 1455, νομιζουσιν οὐκ ἐτι μετὰ παρρησίας τολμᾶν ἐλέγχειν αὐτοὺς. Nunc emendavimus ex aliis laudatis codd. Græcis Vat.

³ Forte, ἡπερ.

⁴ Hæc vox ἐκείνος abundare videtur.

⁵ Legendum videtur, ὁ ὅς οἱς δὴποτε χριστιανός ἱεροσλύμα κατοικῶν.

⁶ Supple, οὐκ ἐξόν ἐστίν.

(a) *ascendunt in corda vestra? Videte manus meas et pedes meos, quia ipse ego sum. Palpate et videte quia spiritus ossa et carnem non habet, sicut me videtis habere* (Luc. xxiv, 38, 39).

1288 CAP. II. — Utere igitur, frater charissime, invictissimis catholicæ fidei documentis, et evangelistarum prædicationem sanctorum locorum in quibus degis testificatione defende. (b) Apud te est Bethleem, in qua salutifer Davidicæ Virginis partus illuxit, quem involutum pannis inter angustias diversorii, præsepe suscepit. Apud te est declarata ab angelis, adorata a magis, et per multorum infantium mortes ab Herode quæsita Salvatoris infantia. Apud te est ubi puerilia ejus adolevit, ubi adolescentia maturavit, et (c) per incrementa corporea in virum perfectum veri hominis natura profecit, non sine cibo (d) esuritionis, non sine somno quietis, non sine fletu miserationis, nec sine pavore formidinis: unus enim atque idem est, qui et in Dei forma operatus est miracula magna virtutis, et in forma servi subiit (e) sævitiam passionis. Hoc tibi ipsa crux indevinenter loquitur; hoc lapis clamat sepulcri, in quo Dominus humana conditione jacuit, et de quo divina potentia resurrexit. Et cum ad montem Oliveti, locum ascensionis veneraturus, accedis, nonne illa vox angelica in tuo resultat auditu, qua elevationem Domini stupentibus dicitur: *Viri Galilæi, quid statis aspicientes in cælum? Hic 1291 Jesus qui assumptus est a vobis* (f) *in cælum. sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in cælum* (Act. 1, 11).

CAP. III. — Veram igitur Christi generationem exur vera confirmat: quoniam ipse in nostra carne nascitur, qui (g) in nostra carne crucifigitur: quæ, nullo interveniente peccato, nisi fuisset nostri generis, (h) non potuisset esse mortalis. Ut autem repararet omnium vitam, recepit omnium causam, ac vim veteris chirographi, quod solus inter omnes non debuit, pro omnibus solvendo vacuavit (Coloss. II, 14): ut sicut per unius reatum omnes facti fuerant peccatores, ita per unius innocentiam omnes fierent inno-

(a) Idem Vat. collect. 11, *ascenderunt. Mox pertractate pro palpate* in Vat. Reginæ. Dein voces *et videte* desunt in mss. Vind. collect. 5 ac Vat. collect. 11 et 24.

(b) Vide not. 4 Quesnelli. In Vat. Reginæ hic locus brevior effertur: *Apud te est Davidicæ virginis conceptus et partus. Apud te est declarata, etc.* Codd. Vindebon collect. 5 et Vat. collect. 24 cum editis ante Quesn., *obvolutum, pro involutum*.

(c) Vindebon. collect. 5, duo Vat. collect. 21 atque Sichardus, *per omnia incrementa. Mox corporis pro corporea* in Vat. collect. 11.

(d) Ms. Vindebon. collect. 5 *et esuritione. Mox Ratisp. omittit non sine somno quietis. Dein post vocem formidinis* cod. Vat. Reginæ sic prosequitur: *In multis miraculis manifestavit potentiam virtutis, et in subjectione humilitatis subiit sævitiam passionis. Veram Christi generationem, etc., ut cap. 3.*

(e) Ratisp., *sententiam*.

(f) Voces *in cælum* desunt in Vat. collect. 11 et 24, in Ratisp. ac in exemplo Sichardi.

(g) Vat. Reg. *in natura nostra nascitur. Mox, in nostra crucifigitur, ommissa voce carne, præferunt duo codd. collect. 11 et 2. cum Sichardo. At cum lectione textui inserta hoc Leonis testimonium recitat Joannes II in ep. 3, ad senatores, t. V Conc. Ven. ed. p. 898.*

ἀμφιβάλλεται, ὅπου εἶφει καὶ τῇ ἀρῇ διὰ τὰ τῆς σωτηρίας τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐπαγγελίας ταύτης ἀναβήσονται εἰς τοῦ κυρίου τῆ κατά σάρκα φωνῆ κερημένον, καὶ λέγοντος· Τί τεταραγμένοι ἐστέ, καὶ διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν; θεωρήσατε τὰς χεῖρας μου καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι ἐγὼ αὐτὸς εἰμι, ψηλαφήσατέ με καὶ ἴσατε ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ **1290** θεωρεῖτε ἔχοντα. Τοῖς ἀκητήτοις τοῖνυν ¹ προσφιλῶς κέρησον τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας διδάγματα, καὶ τὸ κήρυγμα τῶν εὐαγγελιστῶν τῆ μαρτυρίας τῶν τόπων ἐν οἷς διάγοις ἐκδίκησον· παρὰ σοὶ ἐστιν ἡ βηθλεὴμ, ἐν ἧ τῆς παρθένου τῆς Δαυιδικῆς ὁ σωτήριος τόπος ἐπέφανεν, ὃν ἐπισσόμενον, ἐν σπαργάνοις διὰ τὴν τοῦ καταγωγίου στενότητα ὑπεδέξατο φάτιν· παρὰ σοὶ ἐσημάνθη μὲν ὑπὸ ἀγγέλου, προσεκυνήθη δὲ ὑπὸ μίγων, καὶ ² διὰ τοῦ θανάτου τῶν πλείστων βρεφῶν παρ' Ἡρώδου ἡ τοῦ σωτήρος ἡμῶν ἐπεζητήται νηπιότης παρὰ σοὶ καθέστηκεν· ἐνθα τὰ παιδικὰ αὐτοῦ ἠδῆνηται· ἐνθα ἤκμασεν ἡ νεότης, καὶ ³ κατὰ σώματος πρόσβασις εἰς ἀνδρα τέλειον ἢ ἀληθῶς ἀνθρώπου φύσει προέκοψεν ὃν δέχα τρωφῆς τῆς ⁴ ἐκ πείνης, οὐ δέχα ὕπνου τῆς ἀναπαύσεως, οὐ δέχα τοῦ κατὰ τὸν ἔλεον θρήνου, ἀλλ' οὐδὲ δέχα θεοῦ κατὰ τὴν ἀγωνίαν. Ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι καὶ ὁ εἷς, ὃς καὶ ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχει, καὶ τὰ μεγάλα θαύματα ἐργάσεται τῆς δυνάμεως, καὶ ἐν τῇ μορφῇ τοῦ δούλου τὸ χαλσπὸν τῶν παθημάτων ὑπέμεινε. Τοῦτο ἀπαύστως αὐτὸς ὁ σταυρὸς σοὶ λαλεῖ. Τοῦτο ὁ λίθος ὁ τοῦ μνήματος κέραγεν, ἐν ᾧ ὁ κύριος τὸ κατ' ἀνθρώπων ἔκειτο, καὶ ὅθεν κατὰ τὴν θείαν δύναμιν ἐξάνεστη· καὶ ⁵ ὅτε εἰς τὸ ὄρος ἀνέρχῃ τῶν θλαίων προσκυνεῖν μέλλων τὸν τόπον τῆς ἀναβάσεως, ἀρ' οὐκ ἐκείνη σοὶ δοκεῖ τῶν ἀγγέλων ἐνηχησῆ ἡ φωνὴ ταῖς σαῖς ἀκοαῖς; ἡ λέγουσα πρὸς τοὺς θαυμάζοντας τοῦ κυρίου τὴν ὑψωσιν, Ἄνδρες γαλιλαῖοι τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; **1292** οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληθῆς ἐστὶν ὑμῶν, οὕτως ἐλευσεται πάλιν, καθάπερ αὐτὸν ἰδεωρήσατε ἀνιόντα εἰς τὸν οὐρανόν. Τὴν γέννησιν τοιγαροῦν τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀληθῆς σταυρὸς βαβαῖοι, ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἡμετέρῳ τίχεται σώματι ὁ ἐν τῇ σαρκὶ τῇ ἡμετέρῃ σταυρούμενος, ἦτις, οὐ κατ' οὐδένα τρόπον

(h) Vide not. 2 Quesn.

¹ Leg., κέρησον, προσφιλέστατε ἀδελφε, τῆς, etc.

² Cod. Vat. Græc. 1455 habet: ἡ διὰ τοῦ θανάτου τῶν πλείστων βρεφῶν παρ' Ἡρώδου τοῦ Σωτήρος ἡμῶν ἐπιζητούμενη νηπιότης. Minus bene. Quam autem correctionem conjectando primis curis in notatione expressimus, hanc nunc inferimus in textum auctoritate aliorum codd. Vat. Græc. 720 et Ottob. 29, quos Cacciarus recoluit.

³ Cod. Vat. Græc. 1455, quem primis curis conferre licuit, sic: κατὰ πρόσβασις σώματος εἰς ἀνδρα τέλειον ἢ ἀληθῶς αὐτοῦ φύσει. Lectio corrupta, cuius causa in notatione scripseramus: *Vehemens hic nobis suspicio suboritur ab Eutychemo aliquo locum hunc fuisse interpolatum. Quid enim sibi volunt illa verba κατὰ πρόσβασις σώματος? et item illa ἡ ἀληθῶς αὐτοῦ φύσει, quæ veritatem humanitatis reticent, e contra vero speciem corporis tantum et fictionem eloquuntur.* Hoc forte amanuensis, non autem primi interpretis vitium est. Nam veram interpretis lectionem quam textui inseruimus, alii duo memorati Græci codd. suppeditarunt.

⁴ Hæc particula ex abundare videtur.

⁵ Ms. Gr. Vat. 1455, etc. Aliorum codicum auctoritate etc scripsimus.

centes (*Rom.* v, 18); inde in homines manante justitia, ubi humana est suscepta natura. Nulla enim ratione (a) extra nostri est corporis veritatem, de quo evangelista prædicationem inchoans dicit: *Liber generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham* (b) (*Matth.* i, 1): beati Pauli apostoli consonante doctrina, cum dicit: *Quorum patres, et ex quibus Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula* (*Rom.* ix, 5). Itemque ad Timotheum: *Memento, inquit, Jesum Christum resurrexisse a mortuis, ex semine David* (c) (*II Tim.* ii, 8).

CAP. IV. — Hæc autem veritas quantis et novi et veteris Testamenti auctoritatibus (d) declaratur, **1293** pro antiquitate sacerdotii tui evidenter agnoscis, cum fides Patrum et scripta mea ad sanctæ memoriæ Flavianum data, quorum mentionem ipse fecisti, adjecta universalis synodi (e) confirmatione, sufficiant. Unde prospicere oportet dilectionem tuam, (f) ut contra redemptionis ac spei nostræ ineffabile sacramentum, nullus obmurmuret. (g) Sed si qui sunt qui adhuc aut ignorantia caligant, aut perversitate discordant, eorum quorum in Ecclesia Dei apostolica fuit et (h) clara doctrina, auctoritatibus instruantur, ut de incarnatione Verbi Dei hoc nos credere quod illi credere cognoscant, neque se extra corpus Christi, in quo commortui et conresuscitati sumus, sua obduratione constituent: quia nec pietas fidei, nec ratio (i) recipit sacramenti, ut aut in sua essentia passibilis fuerit Deitas, aut in nostræ susceptione naturæ mentita sit veritas (j). Data pridie nonas Septembris, Aelio et Studio viris clarissimis consulis.

(a) Vat. collect. 41, *extra humani est corporis veritatem.*

(b) Editi ante Quesn. et mss. aliquot ejusdem cum nostris Vat. collect. 21 et 24 nec non Merlino et Sichardo addunt, *et qui Samaritanæ mulieri protestatur, quoniam salus ex Judæis est.* Hanc additionem præfert etiam cod. Vat. Reginæ, in quo præterea de se inseritur ante vocem *Samaritanæ*. In pluribus et potioribus tum Quesnelli, tum nostris desiderantur, nec non in interpretatione Græca.

(c) Idem editi cum mss. Vindebon. collect. 5 et Vat. collect. 41 et 21 ac Sichardo addunt *secundum carnem.* Apud Apostolum legitur, *secundum Evangelium meum.*

(d) Mss. Vat. Reginæ, Corbeien. S. Theodorici, et 1 Thuan., *declaratu longum est explicare, cum traditio Patrum et scripta mea, etc.* Antiquitas sacerdotii Juvenalis respicit episcopatum, ad quem evestus fuerat circa an. 424.

(e) Ratisp., *confirmationem.* Ex Græca versione, in *universalis synodi confirmationem.* Mox idem Ratisp., *Unde et prospicere.*

(f) Vindebon. collect. 5 et duo Vat. collect. 21, *ne contra..... ullus obmurmuret.*

(g) Vat. Reg., insigni varietate: *Sed si qui sunt qui adhuc dissentiant, a consentientibus instruantur, quia inter tot et evangelica et apostolica præconia caligantes nec sperni convenit, nec timeri: quia nec pietas, etc.* Eadem lectionem Quesnellus reperit in ms. S. Theodorici, ubi solum pro *apostolica* erronee legitur *localia.*

A ἀμαρτήματος ὑπάρχοντος ἐν αὐτῇ, εἰ μὴ ὅτι ἐκ τοῦ γένου; ἦν τοῦ ἡμῶν, οὐκ ἂν θνητὴ τυγχάνειν ἤδύνατο· ἵνα δὲ καὶ τὴν ἀπάντων¹ καινίσθῃ ζωῆν, τὸ κοινὸν ἀπάντων ἐβέβητο² πρᾶγμα, καὶ τὴν δύναμιν τοῦ παλαίου χειρογράφου, ὅπερ μόνος ἐν ἅπασιν οὐκ ἐπώφλησεν, ὑπὲρ ἀπάντων ἐκτίσας, ματαίαν ἀπειργάσατο, ἵνα καθάπερ δι' ἐνὸς ὑπευθύνου γεγονότος ἀμαρτωλοὶ πάντες ἐγένοντο, οὕτως δι' ἐνὸς ἀνευθύνου τυγχάνοντος πάντες ἀνεύθυνοι γίνεσθαι,³ ἐκεῖ φοιτησάσης τῆς περὶ τοὺς ἀνθρώπους δικαιοσύνης, ἐνθα τὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.⁴ Οὐδενὶ γὰρ λόγῳ ἐκτός ἐστιν οὗτος τῆς τοῦ ἡμετέρου σώματος ἀληθείας, περὶ οὗ ὁ εὐαγγελιστὴς ἀρχόμενος τοῦ κηρύγματος εἶπε· Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ Δαυὶδ υἱοῦ Ἀβραάμ· συναδοῦσης τῆς τοῦ μακαρίου Παύλου τοῦ ἀποστόλου τῆς διδασκαλίας τοῦ λόγοντος· Ὅν οἱ πατέρες, καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὅς ἐστιν ἐπὶ πάντων Θεὸς ἐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· Ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς Τιμόθεον· Μέμνησο, φησὶ, Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηγεμμένον ἐκ νεκρῶν ἐκ σπέρματος Δαυὶδ. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀλήθεια κόσσαις τῆς τε παλαιᾶς καὶ τῆς καινῆς διαθήκης αὐθενταίως διασημαίνεται, κατὰ **1294** τὸ πρόσφορον τῆ τῆς σῆς ἐπισκοπῆς ἀρχαίῳ τῆι σαφῶς ἐπιγινώσκεις, ὁσὸς τῆς ἡπίστευσης ἢ τῶν πατέρων καὶ τὰ γράμματα τὰ ἐμὰ τὰ πρὸς τὸν τῆς ὁσίας μνήμης Φλαβιανόν, ὧν αὐτὸς ἐμνημόνευσας,⁵ εἰς τὴν τῆς οἰκουμένης συνόδου προστεθέντα βεβαίωσθαι ἐξαρκεῖ· Ὅθεν προνοεῖσθαι τὴν σὴν διάθεσιν χρῆ, ὥστε μὴδένα κατὰ τοῦ ἀβήτου μυστηρίου τῆς ἡμετέρας λυτρώσεως καὶ ἐλπίδος ὑπογογγύσειν. Ἄλλ' οἵτινες εἰεν οἱ εἶ τι τῆς ἀγνοίας ἀχλὺν ὑφισταμενοι, ἢ διχονοοῦντες διὰ φαυλότητα, διδασκῶσιν ἐκ τῆς εἰσηγήσεως τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ τὴν ἀποστολικὴν καὶ σαφῆ ποιουμένων διδασκαλίαν, πρὸς τὸ γινώσκειν αὐτοὺς, ὡς περὶ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ λόγου τοῦτο πιστεύομεν, ἢ ἐκεῖνοι ἐπίστευσαν, καὶ μὴ διὰ τὴν σκληρότητα τὴν

(h) Editi inserunt *est.* Delevimus cum Vindeb. collect. 5, Ratisp. et Vat. collect. 11 ac 24. Mox *et de incarnatione* in eodem Vindebon.

(i) Al., *suscipit.*

(j) Antiquiores editiones cum tribus mss. Quesn. et nostro Vat. Reg. alisque omnibus collect. 12. 21 et 24, ac exemplo Sichardi addunt: *Particulam Dominicæ crucis cum eulogiis tuæ dilectionis veneranter accipi.* Carent hac additione præstantiores codd. collect. 3, 5, 8, 14, Grim. et Ratisp. ac præsertim Græca versio; quod indicio est hanc sententiam, si forte fuit in primo Leonis exemplo, de quo diximus annot. 4 (*Col.* 1102, n. j) omissam fuisse in illo quod in Palestinam ad Juvenalem missum fuit. Vat. Reginæ datam desiderat. Confer not. 3 Quesnelli.

¹ Sic duo codd. Græc. Vat. 720 et Ottob. 29. Male in Vat. 1455, *κινήσει.*

² Ita duo laudati codd. Male in alio Vat. 1455, *τραῦμα.*

³ Forte, *ἐνθεν.*

⁴ Primis curis cum ms. Græc. Vat. 1455 inserueramus vocem ἀνεύθυνη, hanc Eutychianismum sapere notantes, et legendum conjeceramus ἀνεύθυνη. Utramque vero vocem alii duo codices ignorant, et idcirco illam e textu expunximus.

⁵ Aliter hic quam quod exhibet hodie textus Latinus, legisse videtur interpres, scilicet, adjecta (scripta Leonis ad Flavianum), *in universalis synodi confirmationem.* Si vero hodiernam lectionem retineas, ita corrige aut simili modo, τῆς τῆς οἰκουμένης συνόδου πιστεύσεως βεβαίωσας.

οικειαν ἐκτὸς ἑαυτοῦ ποιήσῃσι τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅτι συναναπάνομεν καὶ συνανίστημεν ἐπειδὴ οὕτε ἢ εὐθείαι ἢ τῆς πίστεως, οὕτε ὁ τοῦ μυστηρίου λόγος ἀνέγεται, ἢ ἐν τῇ ἰδία οὐσία εἶναι τὴν Θεότητα πατρὶν, ἢ διεψεύσθαι ἐν τῇ ληφθείσῃ φύσει τῇ ἡμῶν τὴν ἀλήθειαν.

1295 EPISTOLA (a) CXL.

(b) AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.

SYNOPSIS. — *Faciliorem fore deinceps errantium correctionem, Dioscoro sublato, cujus mortem Julianus Leoni nuntiaverat. Eundem monet ut de statu Alexandrinæ Ecclesiæ scribat.*

LEO JULIANO episcopo.

Litteras dilectionis tuæ per filium (c) nostrum Gerontium me accepisse rescribo, mihi que fuisse pergratum, quia non omiseris opportunitatem familiaris alloquii, quod omni occasione inter nos convenit frequentari : ut de his quæ ad curam nostram pro Ecclesiæ statu pertinent, nihil incognitum, nihil habeamus incertum. In hac autem sollicitudine constitutis numquam desunt divina præsidia, quæ (d) hypocritarum simulationes nihil posse permittunt, occultamque eorum nequitiam manifesta destructione confundunt. Quamvis enim jam pridem omnia hæreticorum machinamenta confracta sint et universas ejus vires dextera veritatis abstulerit, nunc tamen intereunte, ut scripsistis, Dioscoro, in profundiora ceciderunt, et perfidiæ incentore sublato, instabiles quædam et insipientes animæ habent quod paveant, non habent quod sequantur. Unde auxiliante misericordia Dei facilis est errantium speranda correctio, et efficacior erit prædicatio Evangelii, exstincto defensore mendacii : cooperante ad hoc remedium Christianissimi principis pietate, cujus devotio pro omnibus catholicæ fidei provectoribus sanctassemper prætendit excubias. Et ideo fraternitatem tuam hortor et moneo ut dignatione et charitate regia sapienter utaris, et de omnibus quæ profutura credideris, opportunas suggestiones non moreris offerre : quia multis experimentis probavimus eam esse gloriosissimi Augusti fidem, ut tunc maxime se arbitretur regno 1296 suo consulere, cum præcipue studuerit pro integritate Ecclesiæ laborare. Si quid sane de Alexandrinæ plebis provectoribus cognoveris, scire nos facito : ut sicut de Orientalium populorum pace lætamur, ita

(a) Alias 114. Quæ autem antea 140 erat, nunc 172. Scripta 6 Dec. an. 454.

(b) In unico ms. Grim, hactenus inventa est, ex quo a Quesnello edita fuit.

(c) *Nostrum* adjectivum auctoritate ejusdem codicis cujus apographum P. Cacciarius adhibuit.

(d) Monachos Eutychianos intelligit, qui zelum ad versus Nestorianos præferentes, specie vindicandæ Nicænæ fidei et Ephesini concilii, Eutychiano errori favebant.

(e) Alias 113. Quæ autem erat 141, nunc 173. Scripta 14 Martii an. 455.

(f) Hæc quoque epistola est in solo ms. Grimanico.

(g) Hic Carosus, qui correctus traditur, distinguendus est a Caroso monacho, qui cum Dorotheo ob Eutychianam hæresim in exsilium pulsus traditur epistola sequenti.

(h) De hoc Joanne Alexandriam misso vide epistolam Marciani ad monachos Alexandrinos tom. IV. Concil. pag. 4794 edit. Ven., quam imperialem epistolam,

A de provectoribus etiam hujus populi gaudeamus. Datum octavo idus Decembris, Actio et Studio viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA (e) CXLI.

(f) AD EUMDEM JULIANUM.

SYNOPSIS. — I. *De Carosi monachi correctione et Joannis decurionis in Ægyptum legatione.* — II. *De Maximo Antiocheno episcopo criminis alicujus accusato, quid evenerit, ut rescribat.*

LEO JULIANO episcopo Coensi.

CAP. I. — Per filium meum Gerontium litteras tuæ fraternitatis accepi, quibus devotione consueta, quæ ad curam nostram pro causa fidei merito æstimas pertinere, significas : (g) Carosum scilicet in fidei confessione correctum ; sed ita contra fratrem Anatolium in similitudine nescio qua permanere, ut propter ipsius discordiam etiam nunc a communione desciscat. (h) Joannem vero spectabilem virum et in fidei sinceritate laudabilem ad Ægyptum causa fidei fuisse directum, qui quantum paci emendationique profuerit, cum primum redierit, scire me facias, quod te etiam sine meo monitu facturum esse non dubito.

CAP. II. — De Antiocheni autem (i) episcopi statu multo animi dolore contristor, si, quod absit, vera adversus eum ab accusatoribus proferuntur. Sed præter sacerdotalem diligentiam, quam curam utilitatis habituram esse non ambigo, maxima mihi de justitia et benevolentia gloriosissimi principis fiducia datur, qua certus sum in quantum potest fieri providendum, ne in ullam partem possit valere fallacia. Sed ad quem finem 1297 hæc causa pervenerit, cum opportunum fuerit, dignaberis indicare. Datum (j) quinto idus Martii, Valentianino Augusto octies consule.

EPISTOLA (k) CXLII.

(l) AD MARCIANUM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — I. *Fide Augusti laudata, iterum de consensu suo circa diei festi celebrationem dato certioremeum facit.* — II. *Gratias agit pro ablatis Caroso et Dorotheo e suis monasteriis.*

LEO MARCIANO Augusto.

CAP. I. — Quanta sit in vestra clementia dilectio-

chronica notatione carentem, sub finem anni præcedentis, vel sub hujus anni initio datam, ex tempore hujus epistolæ cognoscimus.

(i) Maximum Domino subrogatum intelligit, de cujus causa in synodo discussa confer diss. 4 Quesn. de an. 455, et ibidem annotationem nostram.

(j) Cum duæ sequentes epistolæ in idus datæ fuerint, eodemque die a Leone notari soleant litteræ quas simul in aliquam provinciam direxit, hæc quoque epistolam in idus Martii signatam arbitramur ; nec dubitamus quin si vel Ratisp. vei alius emendatus codex hanc epistolam præferret, hæc dies ibidem notaretur, et emendandum esset Grimanicum exemplum, sicuti in data epistolæ sequentis corrigetur vel supplebitur. Nullo tamen codice opitulante, datam ex uno Grimanico editam immutare nolimus.

(k) Alias 112. Scripta 13 Martii an. 455.

(l) Edita fuit a Quesnello ex ms. Grimanico collect. 18. Relegimus cum optimo cod. Ratisp. collect. 19.

Dei, cui serviendo regnatis, et regnando servitis, ipsa dignitas religiosissimi sermonis ostendit, et in hunc me affectum totius cordis inflammat, ut pro incolumitate gloriæ vestræ vota offerre et supplicare non desinam : quia multum et sanctæ Ecclesiæ et Romanæ reipublicæ divinitus vestra salute consulitur. Eadem igitur occasione qua pietatis vestræ apices veneranter accepi, debita salutationis obsequia exsolvo, et (a) insufficientes gratias ago, quod de sacratissima die Paschæ sacerdotali me sollicitudine pietas vestra comonuit. Licet dudum in hac observantiæ regula me acquiescere sim (b) professus, et eundem diem venerabilis festi omnibus Occidentalium partium sacerdotibus intimasse, quem Alexandrini episcopi declaravit instructio, id est ut anno præsentis octavo kalendas Maii Pascha celebretur, omissis omnibus scrupulis (c) studio unitatis et pacis.

CAP. II. — De (d) Caroso vero et Dorotheo, qui hæretica pravitate in multorum perniciem damnatos tuebantur errores, gaudeo pietatem 1298 vestram, sicut mihi venerator vester frater meus Julianus episcopus indicavit, saluberrime præcepisse ut ablati a monasteriis suis apud eos degere juberentur, quibus nocere (e) non possent : quod, ut spero, multis remedio erit, quos a perversis doctoribus liberastis, crescentibus per omnia gloriæ vestræ meritis (f) in amore fidei Christianæ, ob quam justus et misericors Deus tribuit ut vobis sicut divina sunt chara, ita sint mundana subjecta. Datum tertio idus (g) Martii, Valentiniano Augusto VIII consule.

EPISTOLA (h) CXLIII.

(i) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.
Ne hæreticorum reliquæ in urbe latentes nimia lenitate foveantur ac revalescant.

LEO ANATOLIO episcopo.

Curæ esse dilectioni tuæ charitatis officia libenter accipio; et ut his crebrius utaris exhortor : quoniam

(a) Sic Ratisp. Apud Quesn., *insufficienter.*

(b) Epist. 137.

(c) Quesnellus, *propter studium unitatis et pacis.* Prætulimus lectionem Ratis., quam præfert etiam Prosper in Chronico integro. Vide annot. 2 (Col. 1100, n. 2) in epist. 137.

(d) Ita imperator satisfecit Leoni, qui in hoc remedium postulaverat epist. 136, c. 4. De his Caroso et Dorotheo est peculiaris actio concilii Chalcedonensis in editis tom. IV Concil. Ven. edit. pag. 1426, subjecta actioni 4; at in mss. Græcis Venetis 164 et 355, in fine concilii exhibetur, ut in suis quoque codd. Balsamon reperit.

(e) Ratisp., *non possint.*

(f) Ita Ratisp. Apud Quesn., *in amorem.*

(g) Cum in ms. Grimánico legatur : Datum in id. Aug. Valentiniano VIII cons., Quesnellus in notis animadvertit non posse legi in idus Augusti, eo quod hæc epistola in Augustum produci nequeat; et edidit : *Datum in idus Augusto Valentiniano VIII consule*; mensis autem omissum ratus, in marginali postilla addendum putavit *Januarii*, vel *Februarii*, eo quod Carosum hisce litteris memoratum eundem censuit ac qui epistola præcedenti correctus traditur. Omnem difficultatem adimit cod. Ratisp., ex quo verum mensis discimus, et Carosum hic indicatum ab alio Caroso emendato diversum agnoscimus.

(h) Alias 114. Scripta 13 Martii an. 455.

ad totius Ecclesiæ pertinet utilitatem, cum quæ aguntur agnoscimus. In qua autem sollicitudine dilectionem tuam vigilare conveniat indubitanter intelligis : (j) quia aliquantas apud vos pravorum hominum resedisse reliquias recognoscis, quibus comprimendis, vel potius, quantum Dominus auxiliatur, abolendis cupimus te instanter incumbere : ne, quod absit, (k) sub aliqua segnitie lenitatis, quæ tardius fuerint destructa revalescant. Datum tertio idus Martii, Valentiniano Augusto VIII consule.

1299 EPISTOLA (l) CXLIV.

AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.

Nunc primum edita ex ms. Ratisponensi.

SYNOPSIS. — *Ejus diligentiam laudat. Eutythianorum nisus post Marciani mortem. Ipsorum tumultus Alexandriæ.*

LEO papa JULIANO episcopo.

Gratias Deo, quod in omnibus quæ ad Ecclesiæ statum et ad fidei pertinent sacramentum, in nullo dilectionis tuæ industria me fefellit, quam intelligo vigilanter prospicere, ne quid adversum evangelicam apostolicamque doctrinam hæreticorum insidiæ valeant obtinere. Siquidem, ut indicare dignaris ea quæ (m) Eutythianistæ post obitum venerabilis memoriæ principis Marciani excitare moliti sunt, efficacia tua et eorum quos tecum Dei Spiritus incitavit, agente causam suam ipsa veritate, destructa sunt : quia vere et fraternitati tuæ, et omnibus fidelibus Christi, maximeque glorioso et catholico, ut probamus, Augusto nihil est ad æternam beatitudinem fructuosius quam ut ea quæ ab ipso spei nostræ auctore fundata sunt, nulla perversorum hominum improbitate violentur, sed ad perpetuam Ecclesiæ tranquillitatem securam pace permaneant. Quod ergo adjuvante Domino pie utiliterque curatum est, perseveranti opere muniatur. Nam quidam ad nos (n) rumores de Alexandrini populi

(i) Hanc quoque epistolam e Grim. editam cum nostro Ratisp. contulimus.

(j) Ratisp., *qui.*

(k) Quesn., *sub alia.* Melius Ratisp.

(l) Scripta die 1 Junii an. 457.

(m) Hi Eutythianorum motus statim post Marciani mortem excitati, qui Juliani et aliorum catholicorum industria cito fuerunt repressi, ad Constantinopolim pertinent : quæ enim Alexandriæ contigerant, nondum Leoni plane explorata fuere, et sequentibus epistolis remedium iisdem procuratum fuit. Enimvero Epiphanius Scholasticus in præfatione codicis encyclici tom. V Concil. pag. 34, narrata Marciani morte et novi imperatoris electione ait : *Illi Eutythiani autem qui universalem synodum respuebant, credentes se habere licentiam agendi quæ vellent, turbarum repente cogitaverunt vias : et alii quidem venientes ad Constantini regiam civitatem, infringi imperiali jussione ea quæ Chalcedone bene sunt statuta, poscebant ; et dein Alexandrinos motus subjecit. Quid vero statim novus Augustus Leo ad comprimendos eos priores motus gesserit, vide epistolam sequentem. c. 2, annot. 2 (Col. 1113, n. c.).*

(n) Timotheus Elurus Eutythianus, qui anteriorum seditionum fautor, a Proterio episcopo depositus fuerat, audita imperatoris Marciani morte, novam seditionem adversus eundem episcopum commovit, adeo ut hoc vivente ad Alexandrinam sedem promotus

ausibus deferuntur, quos ideo plenius **1300** indicare non possumus, quia necdum ex integro quæ dicuntur gesta cognovimus. Sed hoc vobis pro universali Ecclesia laborandum est, ut si vera sunt quæ acta dicuntur, sanctæ Chalcedonensi synodo præjudicare non possint, ut quæ instruente Spiritu sancto ad totius mundi salutem definita sunt, inviolata permaneant, Dat. kal. Junii, Constantino et Rurico coss.

EPISTOLA (a) CXLV.

(a) AD LEONEM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — I. *Rogat ut perturbatæ Alexandrinorum Ecclesie succurrat.* — II. *De fide bene definita discipandum denuo non esse; et ut catholicus Alexandrinæ Ecclesie episcopus præficiatur.*

LEO Romæ episcopus LEONI semper Augusto.

CAP. I. — Officiis quæ (c) ad gratulationem imperii vestri pertinent persolutis, etiam hanc paginam necessariæ supplicationis adjeci, qua catholicæ fidei divinitus præparatum (d) favoris vestri posco præsidium. Nam talia in Alexandrina Ecclesia perpetrata, fratris et coepiscopi mei Anatolii relatione cognovi, ut omnis Christiana religio sentiat se (e) impeti atque violari, nisi (f) in universum fidei vestræ devotione prospiciatur, et memoratæ Ecclesie, quæ antea catholicis fuit clara rectoribus, reddatur Christiana libertas; (g) et cessantibus hæreticorum impugnationibus, evangelica **1301** doctrina, quæ illic ante Dioscorum vixit, unita cum totius Ecclesie pace reparatur.

fuerit, et seditiosi ejus asseclæ die 28 Martii ipsum Proterium in baptisterio necaverint, et alia dira atque horrenda commiserint, quæ ab Evagrio et Liberato, ac in aliis pluribus ecclesiasticis documentis fuse describuntur.

(a) Alias 145. Scripta 14 Julii an. 457.

(b) Exstat in mss. collect. 3, 8, 12, 19, 23 et in exemplo primæ editionis sermonum S. Leonis.

(c) Aliæ litteræ gratulatoriæ innuuntur, quæ desunt. Novi imperatoris electionem acceperat ante kal. Junias, ut liquet ex epistola præcedenti.

(d) Tres codd. Vat. 5845, Vallicell. et Vercell. collect. 8, cum exemplo primæ editionis Sermonum, laboris.

(e) Prima editio, *impediri.*

(f) Ita ex nostris mss. ac prima editione. Quesnellus, in universa cæteræ editiones, in universali. Mox *prospicitur* in Vercellensi codice et prima editione; ac dein *redditur* in Ratisp.

(g) Vulg. cum Vat. collect. 3, Ratisp. et exemplo primæ editionis, *ut cessantibus.*

(h) Quesn., *si sanctam Chalcedonensem synodum.... firmatam*, minus bene. Melius in anterioribus vulg., quorum lectionem mss. Ratisp. et Vallicell. ac exemplo primæ editionis approbatam revocavimus. Novum concilium imperatore voluisse cogere tradit Facundus lib. xii, c. 2 Ab hoc autem consilio eum S. Leo hoc loco remove re studet, ne velut incerta retractentur, quæ apud Chalcedonem firmata fuerant. Mox, *quia et in illo concilio* in Vallicell. codice et prima editione.

(i) Quesnellus *delevit aut.* Ex Vat. collect. 3, Vallic. collect. 8, Ratisp. collect. 19 et primæ editionis exemplo restituimus. Mox quidam codices cum antiquis edit. omittunt *gloriosissime imperator.*

(j) Ratisp. *delet autem.*

(k) Ratisp., *cognovimus.* Vercell., *comperi.* De *molitionibus* vero quæ hic indicantur confer annot. 2

A Quod opus virtutibus vestris gloriæque conveniens celerem et Deo placitum habebit effectum, (n) si apud sanctam Chalcedonensem synodum de Domini Christi incarnatione firmata nulla permiseritis retractatione pulsari: quia in illo concilio per Spiritum sanctum congregato, tam plenis atque perfectis definitio nibus cuncta firmata sunt, ut nihil ei regulæ quæ ex divina inspiratione prolata est, (i) aut addi possit aut minui, gloriosissime imperator.

CAP. II. — Hoc (j) autem etiam apud clementiæ vestre scientiamnon ambigimus esse perspicuum: si quidem, ut multorum ante relatione (k) comperimus, molitiones hæreticorum, quæ contra prædictæ synodi auctoritatem conabantur assurgere, nihil ex hoc (l) permiseritis audere. Unde quod negandum illis sponte vidistis, gloriosum vobis est universali Ecclesie me supplicante concedere, et incommutabiliter perpetueque præstare ut quæ secundum Evangelium Christi et prædicationis (m) apostolicæ veritatem omnibus retro sæculis, una fide unaque intelligentia roborata sunt, nulla (n) ulterius possint actione convelli. Prout ergo misericordia Dei, consilio Spiritus sui mentem vestræ pietatis instruxerit, sanctæ primitus Alexandrinæ Ecclesie pacis reparatione consulite, et per catholicos sacerdotes talem provideri jubete (o) pontificem, in quo et **1302** (p) in actuum probitate et in fidei professione nihil possit reprehensibile reperiri: ut omnibus rite compositis, eadem ubique servetur prædicatio veritatis. Data (q) quinto

(Col. 112, n. n) in epistolam prædentem.

C (l) Eutychiani scilicet ob mutationem imperatoris, *oportunitatem*, ut ait Leo epistola sequenti, *se invenisse temporis æstimabant, quo sanctæ synodi Chalcedonensis decreta cassarent*; et ideo, ut narrat Epiphanius Scholasticus in præfat. codicis encyclyi, *venientes ad Constantini regium civitatem, infringi imperiali jussione ea quæ Chalcedone bene sunt statuta, posebant.* Hanc tamen molitionem Augustus irritam reddidit; in ipso enim imperii exordio litteras dedit ad omnes metropolitanos, quibus præcessorum suorum, ac præsertim Marciani leges pro Chalcedonensi synodo editas confirmavit, uti tradunt Ægyptii episcopi catholici in libello ad eundem imperatorem, qui legitur tom. IV Concil. Ven. edit. pag. 1837. his vero imperialibus litteris omnes metropolitas respondisse cum subscriptionibus episcoporum provinciarum, quibus Chalcedonensem synodum, æque ac anteriora concilia, ratam haberi affirmabant, discimus ex epistola episcoporum Syriæ secundæ ad eundem Augustum tom. IV Concil. pag. 1864.

(m) Al. in antiquis vulg., *evangelicæ*

(n) Duo codd. collect. 8 et exemplum primæ edit., *aliterius possint accusatione convelli.*

(o) Proterii scilicet episcopi mortem et totam seriem Alexandrinorum tumultum ex Anatolii relatione dicerat.

(p) Ita cum antiquis editis nostri codd. Vat. collect. 3, Vallic. collect. 8, Ratisp. ac exemplum primæ editionis. Quesnellus in *actus.* Dein *perfectione* pro *professione* in tribus nostris codicibus.

(q) Quesnellus, v *idus Junii*; in margine: Al., vi. Tillemontius not. 68 in Leonem errorem in mense detexit. Cum enim ex Anatolii relatione Leo Alexandrinorum tumultus perceperit, eodem tempore et ad imperatorem, et ad Anatolium scripsisse credi debet ita ut vel utraque epistola Junio mense data fuerit vel Juliol. Julium mensem præferendum credidit

idus, Julii, Constantino et Rufo viris clarissimis consulis.

EPISTOLA (a) CXLVI.

(b) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CP.

SYNOPSIS. — I. *Hæreticorum furore apud Alexandriam perpetrata in exilium Chalcedonensis synodi tendere ex occasione mortis Marciani imp. — II. Se ad Leonem Aug. pro servandis synodi decretis scripsisse.*

LEO ANATOLIO episcopo.

CAP. I. — Satis claret fraternitatis tuæ sermone quem sumpsimus, quam piam et probabilem curam dolori Ecclesiarum omnium nuper impenderis, manifestando nobis quæ apud Alexandriam in Christianæ religionis 1303 opprobrium gesta didicisti, ut gloriosus et clementissimus imperator de prospiciendis remediis etiam meis precibus posceretur. Cujus quidem tam laudabilis fides et tam prompta devotio est, ut quæ paci ecclesiasticæ congruebant, sine intercessione cujusquam, sicut ipse indicas, (c) sponte præstiterit, omnes hæreticorum insidias repellendo; qui opportunitatem se invenisse temporis æstimabant, quo sanctæ synodi Chalcedonensis decreta casarent.

CAP. II. — Sed gratias Deo, qui post excessum sanctæ ac venerandæ memoriæ Marciani, talem principem omnium electione prospexit, ut in ejus virtutibus et Romana respublica, et religio Christiana gauderet. Secutus ergo tuæ dilectionis hortatum, in quantum debui glorioso principi supplicavi, ne in pervasionem Alexandrinæ Ecclesiæ aliquid ulterius sibi possit hæretica audacia vindicare; sed nefariis ausibus salubri fine præfixo, et libertati ecclesiasticæ consulere et paci. Superest, ut (d) etiam fraternitas tua ex opportunitate præsentis fidelissimi imperatoris animum studeat enixius deprecari de statutis sanctæ synodi Chalcedonensis sine ulla retractatione servandis; cum ea, quæ Deo aspirante decreta sunt, nulla se patiantur varietate corrumpi. In quem autem (e) profectum hujus pietatis cura procedat, frequentibus tuæ dilectionis litteris me debebis instruere, ut de sanctis clementissimi principis studiis pariter in Domino gloriemur. Datum quinto idus Julii, Constantino et Rufo consulis.

quod v idus Julias pariter signetur epistola 147, ad Julianum, quæ simul transmissa fuit. Sed codices desideravit qui hac in epistola Julium præferrent. Nostri codices difficultatem solvunt. Soli enim codd. collect. 12, cum editis exinde derivatis, v idus Junias exhibent. At mss. collect. 3, 8, Ratisp. collect. 19 et Vat. Ottobon. collect. 23, ac exemplum primæ editionis Julias notant. Solum in Vat. 1342 collect. 3, pro v idus legitur idibus Julias. Quidam ex his codd. pro Constantino habent Constante, sed perperam; consul enim hujus anni in inscriptionibus aliisque documentis Constantinus vocatur.

(a) Alias 416. Scripta 11 Julii an. 457.

(b) Ex Grimanico editam cum Ratisponensi relegimus.

(c) Confer annot. 2 (Col. 1113, n. c) in epist. 145.

(d) Ex Ratisp. etiam adjecimus.

EPISTOLA (f) CXLVII.

(g) AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM, ET AETIUM PRESBYTERUM.

SYNOPSIS. — I. *De silentio conquestus curam ei Ecclesiæ commendat. — II. Ut statuta synodi Chalcedonensis inconcussa permanent, et Alexandriæ catholicus episcopus eligatur.*

1304 LEO JULIANO episcopo (h) et AETIO presbytero A pari.

CAP. I. — Quamvis dudum litteras tuæ dilectionis acceperim, miror tamen eam rescribendi opportunitatem, qua frater Anatolius necessarie usus est, silentio præterisse, cum pro ratione temporis atque causarum crebriora oporteat esse colloquia. Ego sane prædicti fratris litteris de his plenius, quæ apud Alexandriam hæretica temeritas gessit, edoctus, ad clementissimum principem scripsi, et pro statu Ecclesiæ, sicut erat necessarium, supplicavi, ut rebus nimium pertubatis studium suæ pietatis impendat. Unde sicut fratrem et coepiscopum nostrum Anatolium cohortatus sum, ita etiam dilectionem tuam admonere non desino, ut clementissimi principis fidem quantis opportunum fuerit precibus ambiatis, quem pro religionis catholicæ munimento sponte jam quædam præstitisse cognovimus; ut non difficilis apud eum sit actio, cujus voluntaria sollicitudine prævenimur.

CAP. II. — Quod ergo in causa fidei principale est, incessabilibus suggestionibus obtinete, ut sanctæ synodi Chalcedonensis statuta nullis hæreticorum pulsantur insidiis, neque liceat quidquam (i) de illa definitione convelli, quam ex inspiratione divina non dubium est per omnia evangelicis atque apostolicis consonare doctrinis. Tum illud omni assiduitate deposcite, ut Alexandrinæ Ecclesiæ status in antiquæ fidei libertatem, refutata atque depulsa hæreticorum obsecratione, revocetur, per catholicorum scilicet sacerdotum providentiam, ut in locum sanctæ memoriæ Proterii probatissimus et de cujus fide nequeat dubitari, constituatur antistes; cui cum securitate concordiam communio sedis apostolicæ præbeatur. Satis enim erit religioso principi gloriosum, si dispositionibus ipsius non solum tota respublica, sed etiam Dei Ecclesia sit quieta. Datum quinta idus Julii, Constantino et Rufo consulis.

(e) Al., *profectum*.

(f) Alias 117. Scripta 11 Julii an. 457.

(g) Hanc quoque ex Grimanico vulgatam cum Ratisponensi contulimus.

(h) Ratispon. cod. omittit et Aetio nec non a pari. Solæ Juliani litteræ dudum acceptæ initio indicantur, quibus Leo respondit epist. 144. Id Aetio convenire nequit, sicut nec ea convenire videntur, quibus de ommissa opportunitate rescribendi queritur; neque enim tam frequens cum Aetio quam cum Juliano Leonis legatolitterarum commercium fuit. Hinc de hac Grimanici codicis lectione vehementer ambigimus. Alia certe epistola ad Aetium hoc eodem in negotio, et fortassis per hoc idem tempus scripta desideratur cujus duo fragmenta in dissert. de epistolis deperditis ex Pelagii II litteris recitabimus.

(i) Sic Ratisp. Al., *ex illa*.

1305 EPISTOLA (a) CXLVII.

(b) AD LEONEM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — *Gaudet Augustum synodi Chalcedonensis esse custodem, et ab eodem pertinacem et insidiosam hæreticorum contentionem compesci postulat.*

Leo episcopus Romæ. LEONI semper Augusto.

Licet proxime ad clementiam vestram (c) gemina scripta direxerim, quorum unum debitum salutationis impleret, (d) aliud pro statu Ecclesiæ supplicaret, (e) tamen 1306 occasione, quæ Deo providente se præbuit, iterari utramque convenit, gloriosissime imperator. Secundum illam ergo fiduciam, quam ex Dei inspiratione universali Ecclesiæ præstitistis, ante cujusquam preces (f) constituendo, quod maxime ab

(a) Alias 122. Scripta 1 Septemb. an. 457.

(b) Editæ olim fuit ex mss. collect. 12. In Ratisp. eamdem invenimus.

(c) Nimirum epistolam gratulatoriam pro assumptione Leonis ad imperium, quæ desideratur, et epistolam 145 datam v idus Julias.

A omnibus fuerat expetendum, non desinimus gratias agere, et providentiam Dei in fidei vestræ fervore benedicere, qui sancto et catholico spiritu, sicut fratris et cœpiscopi mei Anatolii sermone cognovi, ita hæreticorum impudentiæ restitistis ut profiteremini (g) in totius mundi pacem Chalcedonensis synodi vos esse custodes. Quod cum ex vestræ fidei sententia saluberrime definitum sit, quanto studiosius universali Ecclesiæ est conferendum, ut tranquillitas fidei Christianæ etiam vestro prosit imperio, nec improbitas hæretica in aliquo de suo molimine gloriatur! Cujus pertinax et insidiosa contentio illico (h) conquiescit, si imperiali potestate frenetur. Data kalendis Septembris, Constantino et Rufo viris clarissimis consulibus.

B (d) Ratisp. et aliud.

(e) Idem Ratisp., etiam hac tamen occasione.

(f) Vide annot. 11 (Col. 1114, n. 1) in epist. 145.

(g) Sic ex mss. Veneto S. Marci collect. 12, et Ratisp. Al., a¹ totius... custodem.

(h) Ita iidem codices Al., conquiescet.

ADMONITIO IN DUAS SEQUENTES EPISTOLAS.

1. Quesnellus in codice Grimánico duas sequentes epistolas distinctas reperit, alteram Basilio Antiocheno, alteram Euxitheo Thessalonicensi et Juvenali Jerosolymitano inscriptam. In codice vero Ratisponensi una tantum profertur, sed cum inscriptione: *Leo episcopus Basilio, Juvenali, Euxitheo, Petro, et Luca episcopis*. Hi duo postremi, ut ex codice encyclo discimus, sunt Petrus Corinthius et Lucas Dyrachenus, ad quos pariter eandem epistolam directam agnoscimus. Post primam periodum solius Basilii Antiocheni propriam, in eodem codice notatur: *Usque huc Basilio*; ex quo monemur, sequentia. *Cognitis quæ apud Alexandriam, etc.*, ad Basilium æque ac ad cæteros in inscriptione nominatos scripta fuisse a pari. Hæc Ratisponensis codicis inscriptio atque notatio maxime congruit cum iis quæ S. Leo scribit epist. 153: *Placuit etiam nobis ut ad metropolitanos episcopos generales litteras mitteremus, quæ animum eorum firment et roborent... De quibus epistolis unam ad Antiochenum, alteram ad Jerosolymitanum... dirigetis. Nos autem ad Illyrios episcopos similia jam scripta transmisimus*. Hic tria similis epistolæ exempla indicantur, ad Basilium Antiochenum, ad Juvenalem Jerosolymitanum, et ad Illyricos episcopos, id est ad Euxitheum Thessalonicensem, Petrum Corinthium, et Lucam Dyrachenum, qui accuratius in inscriptione nostri codicis Ratisponensis nominantur. Ex Grimánico vero codice illud elicimus, in exemplo epistolæ 150 ad Euxitheum cæterosque metropolitanos Illyrici postremæ periodo insertas fuisse voces *per Illyricum*: quæ cum Juvenali Jerosolymitano nequaquam conveniant, in epistola ad eundem certissime defuerunt, et idcirco Juvenalis nomen in inscriptione ejusdem epistolæ delendum credidimus.

2. Eadem duæ epistolæ suspectæ fidei fuerunt Pagio ad an. 457, n. 7, sicut etiam epistola 153, ob imploratum auxilium Patricii Asparis, quæ duo nomina separatim posita in epist. 149 et 150 pro duabus personis accepit, primum filii, alterum patris, cum tamen unum Hasparem significet, qui patricii dignitate ornabatur, unde in epist. 153 Patricius Aspar vocatur. Cum vero Aspar esset Arianus, incredibile visum est Pagio S. pontificem ab Ariano opem postulasse contra Eutythianos et contra Timotheum Ælurum, cujus patrocinium Aspar susceperat. Sed cum Leo imperator Patricio Aspari imperium deberet, necessarium fuit ad eum confugere qui summam apud principem auctoritatem oblinebat, ut vel faveret vel non obsteret. Cum vero olim catholicis adversus Eutythianos favisset, adeo ut apud Marcianum intercesserit pro Theodoro, qui gratias illi reddidit epist. 139, S. pontifex fortassis ex insinuatione Anatolii vel Aetii ad eundem scribens, auxilium aliquod sperare se posse existimavit. Timothei patrocinium non statim initio detectum fuerat vel saltem spes erat fore ut Leonis litteris et officiis moveretur, uti eadem spe S. Leo scripsit ad imperatorem Theodosium, licet eum et Eutythi et latrociniò Ephesino patrocinari sciret. Stylus certe ac totus rerum complexus Leonem refert, ut idem Pagius negare non potuit. Pelagii etiam II epistola 3 ad Eliam et cæteros episcopos Istriæ, ubi ex sequenti epistola duo testimonia recitat, de ipsius authenticitate dubitare non sinit. Duorum vero ac tam insignium diversæ originis codicum, Grimánico et Ratisponensis, auctoritas ita Patricii et Asparis nomina vindicant, ut commentitium plane sit hæc nomina pro aliorum magnatum nominibus his litteris inserta suspicari, ut laudatus Pagius in fine suæ annotationis coniecit: cum præsertim Patricii nomen in alia epistola 151, quam ex Ratisponensi edemus, similiter legatur.

3. Harum epistolarum tempus apud Quesnellum ex Grimánico codice signatum errore manifesto laborat. Cum enim in textu allegato ex epist. 153 Leo Aetio commiserit ut epistolam ad Basilium Antiochenum dirigeret, hæc proculdubio una cum ipsis ad Aetium litteris transmissa fuit, ac proinde eodem die ex Leonis more signata, nimirum kalendis Septembris. Præterea ex eadem ad Aetium epistola discimus alias litteras simul missas fuisse ad imperatorem, ad Asparem et alios. Habemus autem epistolam 148 ad imperatorem Leonem, epist. 151 ad Anatolium, et 152 ad Julianum; cumque hæc omnes kal: Septembris notentur, nihil dubium est quin duæ etiam sequentes eadem die signatæ fuerint, uti sane ex Ratisponensi emendavimus.

1200 EPISTOLA (a) CXLIX

AD BASILIUM EPISCOPUM ANTIOCHENUM.

SYNOPSIS. — I *Præmissa de non misso ordinationis nuntio querela, hortatur ut resistat Eutyichianorum furori, qui cæso apud Alexandriam Proterio episcopo, synodum novam, posthabita Chalcedonensi, instituari poscebant.* — II. *Leone imper. laudato, omnia in episcoporum constantia posita esse asserit, ne novi tractatus ineantur.*

LEO BASILIO episcopo Antiocheno.

CAP. I. — Ordinationem quidem dilectionis tuæ secundum ecclesiasticum morem tuo vel fratrum nostrorum provincialium episcoporum (b) debuimus sermone cognoscere; sed quia non defuerunt causæ quæ possent hanc diligentiam præpedire, et sanctæ memoriæ Marcianus princeps suis scriptis consecrationem tuam nobis cognitam fecit, nec de tuo possumus merito dubitare quem novimus, de necessitate præsentis, sicut aliquantos fratres nostros, ita etiam **1310** dilectionem tuam nostris litteris commoneamus. Cognitis enim quæ apud Alexandriam Eutyichianorum furore commissæ sunt, quæque fraternitati (c) vestræ comperta esse non dubito, pro ea sollicitudine quam omnibus Ecclesiis Dei debeo, hæc scripta direxi, quibus dilectionem vestram credidi commoneandam, ut sceleratis ausibus sancta constantia resistatis, ne in quoquam (d) nostrum communis fides aut trepida inveniatur aut tepida, cum propitio Domino, qui Ecclesiam suam in quacumque tribulatione non deserit, tam religiosum tamque catholicum animum piissimi imperatoris habeamus, ut non aliud de illo credendum sit, quam probavimus de augustæ **C** memoriæ Marciano.

CAP. II. — Si quidem etiam adhuc nostra actione

(a) Alias 118. Scripta 1 Sept. an. 457.

(b) Ratisp. cod. *debuimus*. Mos erat Ecclesiarum Orientis ad Romanum pontificem ordinationem episcoporum majorum sedium referre per litteras ordinati et ordinatorum ejus, ut patet inter cætera ex epist. 53 Anatolii ad Leonem, ex epist. 71, 86, c. 3; epistola vero 171, c. 2, *necessarie et ex more* id factum traditur. Vide etiam epist. 172 et 173. Hic Basilius in Maximi locum vivo adhuc Marciano subrogatus fuerat. Si voces, *quem novimus*, Basilius Leonem jam antea cognitum indicant, forte hic est ille Basilius diaconus qui Marciani Augusti et Anatolii litteras ad pontificem attulit an. 452. Vide epist. 104 et 106.

(c) Ita Ratisp. et cohærentius sequentibus, *dilectionem vestram, diligentiam vestræ*, etc. Quesn. ex Grim., *tuæ*.

(d) Pelagius II, epist. 3 ad episcopos Istriæ, c. 5, hoc Leonis testimonium recitans legit *nostra*.

(e) Sic non solum cod. Ratisp., sed etiam Grim., Cacciaro teste. Quesnellus ex arbitrio edidit *judicium*. Novum concilium initio imperator volebat. Facundo teste lib. xii, c. 2, sperans fore ut hac via Eutyichianos revocaret. In id institisse etiam Eutyichianos ex hoc loco discimus. At S. Leo pontifex ne id fieret instituit et obtinuit.

(f) Sequentia refert Pelagius II.

(g) Apud Pelagium loco citato, *tuam*, et post pauca, *animum*.

(h) Ratisp., *præcipuus Patricius*. Est *Patricius Aspar*, de quo in admonit. n. 2. Forte *præcipuus* dictus fuit, ut hoc communi nomine inter alios patricios distingueretur Aspar, qui tum apud Augustum summa auctoritate potiebatur.

A cessante, ita fidelissimus imperator parricidale crimen horruerit, ut nullum aditum hæreticorum concesserit actioni, qui post immanitatem facinoris perpetrati hoc sibi possibile esse credebant, ut sanctæ Chalcedonensis synodi definitionibus resolutis in alios tractatus vocaretur episcopale (e) concilium. Quod quia, frater charissime, abrupte inimicose est fidei Christianæ, et non ob aliud tanta improbitate deprecatur, nisi ut prædicatio Evangelii et Dominicæ incarnationis mysterium subruatur, (f) obsecro dilectionem (g) vestram ut a Chalcedonensis synodi definitionibus in nullo animos relaxetis; et quæ ex divina sunt inspiratione composita, nulla patiamini novitate temerari. **1311** Certus enim sum quod clementissimus imperator et vir (h) magnificus Patricius, cum omni cætu illustrium potestatum nihil in perturbationem Ecclesiæ patientur hæreticos obtinere, si pastores animos in nullo viderint fluctuare. (i) Ut autem hæc (j) adhortatio ad omnium fratrum et coepiscoporum nostrorum possit notitiam pervenire, (k) diligentiam vestræ cura prospiciat, quia, quod sæpe dicendum est, tota religio Christiana turbatur, si quidquam de his quæ apud Chalcedonam sunt statuta convellatur. Datum (l) kalendis Septembris, Constantino et Rufo consulibus.

EPISTOLA (m) CL.

(n) AD EUXITHEUM EPISCOPUM THESSALONICENSEM, ET A PARI AD JUVENALEM JEROSOLYMITANUM, PETRUM CORINTHIUM, ET LUCAM DYRRACHENUM.

SYNOPSIS. — *Hortatur ut sceleratis ausibus Eutyichianorum, qui Proterium Alex. episc. occiderant, strenue resistent; nec patientur synodum alteram congregari; sed sua Chalcedonensi firmitas asseratur.*

LEO EUXITHEO Thessalonicensi episcopo.

Cognitis quæ apud Alexandriam Eutyichianorum

(i) Hæc referunt Pelagius et Vigilius.

(j) Hoc testimonium recitant et laudatus Pelagius II. loco allegato, et Vigilius in Constituto dato pridie idus Maii an. 553, qui postremus per errorem ad *Anatolium Constantinopolitanum episcopum* pro ad *Basilium Antiochenum* hanc epistolam scriptam prodit, et in fine post verbum *convellatur* addit quasi uno contextu, *et quæ ex divina sunt inspiratione composita, ulla (lege nulla) patiamini novitate temerari*: quæ verba in antecedentibus leguntur. Utrique autem hi pontifices habent *exhortatio*; Ratisp., *cohortatio*.

(k) Quesnellus in margine ex Vigilio, *diligens fraternitatis cura*. At in editione Concil. tom. V, pag. 1356, apud Vigilium legitur, *diligentiam vestræ cura perspicual*. Pelagius vero, *diligentiam vestræ fraternitatis cura perspicual*. Post pauca in Ratisp., *convellitur*.

(l) Ita codex Ratisp. Male in Vulg. ex Grim. *decimo kal. Sept.* Vide admonit. num. 3.

(m) Alias 119. Scripta 1 Septemb. an. 457.

(n) Quesnellus ex Grimanico solum addidit, *et Juvenalem Jerosolymorum*. Duos alios episcopos erimus ex cod. Ratisp. Vide Admonitionem antecedenti epistolæ præmissam num. 1, ubi etiam monuimus hanc epistolam in Ratisp. a præcedenti non separari, utin Grimanico factum fuit: quia tota in præcedenti epistola continetur. Duæ solæ voces per *Illyricum* postremæ periodo insertæ in hæc epistola leguntur, quæ desunt in præcedenti. Ex his autem vocibus cognoscimus hoc fuisse exemplum epistolæ ad Illyricanos missæ, non vero ad Juvenalem, ad quem Illyricum nihil pertinet; unde hujus nomen ab inscriptione quam dedit Quesnellus expunximus.

furore commissa sunt, quæque fraternitati (a) vestræ A comperta esse non dubito, pro ea sollicitudine quam omnibus Ecclesiis Dei debeo, hæc scripta direxi, quibus dilectionem vestram credidi commonendam ut sceleratis ausibus sanctam constantiam registatis, ne in quoquam nostrum communis fides aut trepida inveniatur aut tepida; cum propitio Domino, qui Ecclesiam suam in quacumque tribulatione non deserit, tam religiosum tamque catholicum animum piissimi imperatoris habeamus, ut non aliud de illo credendum sit quam 1312 probavimus de augustæ memoriæ Marciano. Siquidem etiam adhuc nostra actione cessante, ita fidelissimus imperator parricidiale crimen horruerit, ut nullum aditum hæreticorum concesserit actioni; qui post immanitatem facinoris perpetrati, hoc sibi possibile esse credebant, ut sanctæ B Chalcedonensis synodi definitionibus resolutis, in alios tractatus vocaretur episcopale (b) concilium. Quod quia, frater clarissime, abrupte inimicum est fidei Christianæ, et non ob aliud tanta improbitate deponitur, nisi ut prædicatio Evangelii et Dominicæ incarnationis mysterium subruatur, obsecro dilectionem vestram, ut a Chalcedonensis synodi definitionibus in nullo animos relaxetis, et quæ ex divina sunt inspiratione composita, nulla patiamini novitate temerari. Certus enim sum quod clementissimus imperator et vir magnificus Patricius cum omni cœtu illustrium postestatum, nihil in perturbationem Ecclesiæ patientur hæreticos obtinere, si pastorales animos in nullo viderint fluctuare. Ut autem hæc adhortatio ad omnium fratrum et coepiscoporum nostrorum per Illyricum possit notitiam pervenire, diligentæ vestræ cura prospiciat: quia, quod sæpe dicendum est, tota religio Christiana turbatur, si quidquam de his quæ apud Chalcedonam sunt statuta convellatur. Datum (c) kalendis Septembris, Constantino et Rufo consulibus.

1313 EPISTOLA (d) CLI.

(e) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

Nunc primum edita ex ms. Ratisponensi.

SYNOPSIS. — *Ipsam laudat, et ut Ecclesiam Constantinopolitanam ab hæresi purget hortatur. De Attico presbytero discutiendo.*

LEO EPISCOPUS ANATOLIO EPISCOPO.

Fidem dilectionis tuæ atque constantiam, qua hæreticorum insidiis obstitisti, gratanter agnoscimus; et ideo securiore te fiducia cohortamur ut rebus D

etiam a te defensis constanter assistas. Siquidem religiosum charitatis tuæ propositum tam apud clementissimum principem, quam apud magnificentissimum virum Patricium (f) nostra scripta testantur, quibus (g) diligentia tua nos instructos per omnia esse patefecimus. Agat ergo primitus fraternitas tua ut Constantinopolitana Ecclesia ab omni hæreticorum labe purgata sit, et ut catholica puritas, quæ etiam in laicis conservanda est, maxime in clericis reperitur illæsa, frater charissime. Licet enim famæ perferentium (h) temere non credamus, tamen quia, ubi animarum causa agitur, locum diabolicis fraudibus studemus obstruere, præmonemus dilectionem tuam ut Atticum presbyterum, qui perhibetur Euty-chianorum errorem apertis intra Ecclesias disputationibus confovere, secreta primum disquisitione discutias; ac si quid in corde ipsius de hæretici veneni permixtione repereris, aut corrigendo catholicum facias, aut ab Ecclesia necessaria severitate depellas: ne dum inutili lenitate uni parcitur, multis impunito errore noceatur. Datum kal. Septembris, Constantino et Rufo coss.

1314 EPISTOLA (i) CLII.

(j) AD JULIANUM COENSEM EPISCOPUM.

SYNOPSIS. — *Monet ut epistolæ præcedentes ad metropolitanos scriptæ, ad unumquemque Juliani cura vel Aetii perveniant; episcopalem ante omnia requiri constantiam; nihil esse in sua epistola vel novi, vel obscuri, vel dubii.*

LEO JULIANO EPISCOPO.

Existente occasione filii nostri Gerontii Constantinopolim revertentis, conveniens fuit ad dilectionem tuam scripta dirigere, quibus studium tuum in causis ecclesiasticis, et (k) in his quæ ad fidem pertinent incitamus; ut contra hæreticorum conatus constanter obsistas, confidentes Dei misericordiam præstituram ut scelestis ausibus etiam in hoc tempore digna reddantur. Sciat autem dilectio tua ad aliquantos fratres et coepiscopos nostros metropolitanos (l) litteras nos dedisse, quæ ut festim ad unumquemque perveniant, tua vel filii nostri Aetii presbyteri (m) debet diligentia providere. Si enim episcopalis constantia a sanctæ synodi Chalcedonensis definitionibus non recedit, certus sum quod clementissimus et Christianissimus princeps libenter tuebitur (n) sententiam suam, et quod sponte jam præstitit, multo magis rogatus efficiet, ne bene finita atque composita aliqua

(a) Quesnellus, *tuæ*. Cur Ratisponensis lectionem hic quoque prætulimus, vide annot. 2 (Col. 1119, n. d) in epist. præcedentem.

(b) Ita cod. Grim., non autem *judicium*, uti Quesnellus ex arbitrio edidit. Confer not. 4 (Col. 1119, n. e) in epist. præcedentem.

(c) Quesnellus, *decimo kal. Sept.* Ex Ratisp. emendavimus. Confer admonit. num. 3.

(d) Scripta 1 Septemb. an. 457.

(e) Nunc primum prodit ex ms. Ratisp., atque indicatur epistolis 157, c. 4 et 163, ubi de Attici causa sermo est.

(f) Exstat ad imperatorem epistola 148. At quæ ab Patricio Asparem data fuit desideratur.

(g) Hæc innunt Anatolii litteras, quibus is de Euty-

chianorum Alexandrinorum motibus Leonem instruxerat; sed hæ quoque desiderantur.

(h) Hinc cognoscitur et prudentia et moderatio S. Leonis in causa Attici, quantumque in ea Anatolio detulerit, cui *discutienda ea quæ ad me*, inquit epist. 163, *erant perlata, commisi*, hæc scilicet epistola 151.

(i) Alias 120. Scripta 1 Septembr. an. 457.

(j) Ex cod. Grimánico editam cum Ratisponensi contulimus.

(k) Præpositionem *in* ex Ratisp. addidimus.

(l) Epist. 149 et 150.

(m) Ratisp. cod., *debebit*.

(n) Quam scilicet imperator declaravit in litteris initio imperii sui editis, de quibus vide annot. 11 (Col. 1114, n. l) in epist. 145.

possint novitate violari. Miror sane calumniantium vanitati aliquid adhuc in epistola mea, quæ universo mundo placuit, obscurum videri, ut de ea putent (a) apertius exponendum: cum illius prædicationis tam (b) plana et solida sit assertio, ut nihil recipiat vel in sensu vel in sermone novitatis: quia quidquid tunc a nobis scriptum est, ex apostolica et evangelica probatur sumptum esse doctrina. Datum kalendis Septembris, Constantino et Rufo consulibus.

1315 EPISTOLA (c) CLIII.

(d) AD AETIUM PRESBYTERUM CP.

SYNOPSIS. — I. *Ut litteras in Orientem scriptas unicuique dirigat.* — II. *Se pariter misisse litteras a Galis et Italis ad se scriptas. Item et de aliis.*

LEO AETIO presbytero.

CAP. I. — Accepimus dilectionis tuæ litteras, quæ diligentiam tuam in causa Ecclesiæ testarentur; et breviter interim cohortamur ut cæptis vigilanter insistas, ne hæreticorum perversitas quidquam (e) quo Ecclesia Domini turbetur, obtineat. Nos autem pro diligentia (f) nostri et ad clementissimum principem, et ad magnificum virum Patricium Asparem necessaria in causa fidei scripta transmisimus, quæ sine dubio effectum congruum poterunt obtinere, si etiam vestra cura pervigilet. Placuit etiam nobis ut (g) ad metropolitanos episcopos generales litteras mitteremus, quæ animum eorum firment atque corroborent: (h) ut sciant ad defendendam Chalcedonensem synodum æquali studio et concordia unitate nitendum. De quibus epistolis, unam ad Antiochenum, alteram ad Jerosolymitanum, si vobis in commune visum fuerit, dirigetis. Nos autem ad Illyrios episcopos similia jam scripta transmisimus.

CAP. II. — De sacramento vero catholicæ fidei nullis nobis jam conflictationibus est agendum: quia nec diligentius aliquid indagari potest, nec verius defini. Exemplaria quoque (i) litterarum quas (j) Galli ad nos atque Itali episcopi concordia crudelitate mise-

(a) Sic optimus cod. Ratisp. Al., *aptius*.

(b) Quesnellus, *plena*. Melius in Ratisp. Ex his patet Leonem delixisse difficultates contra suam epistolam excitatas non ex Græca interpretatione ejusdem minus congrua, de qua antea erat sollicitus epistolis 130 et 131, sed *ex calumniantium vanitate*, qui obscuritatis prætextu veritati non acquiescebant, dimanare; unde horum audaciam ab imperatore compendendam petiit.

(c) Alias 121. Scripta 1 Septemb. an. 457.

(d) Quesnellus ex cod. Grimánico edidit; nos in Ratisp. invenimus.

(e) Sic Ratisp. Quesnellus, *quod Ecclesiam Domini turbet*.

(f) Forte, *nostra*, vel *supplendum officii*, aut quid simile. De epistolis vero hic memoratis vide annot. 2 (Col. 1121, n. f) in epist. 151.

(g) Confer Admonit. in epist. 149, num. 1.

(h) Ratisp., *et sciatis*.

(i) Idem codex, *epistolarum*. Hinc discimus ad solos Gallos et Italos, id est Mediolanensis provinciæ episcopos, Leonem suam ad Flavianum epistola misisse, ut eandem solemnibus subscriptione reciperent. Si enim aliarum Occidentis provinciarum episcopos id ipsum postulasset, cum aliorum quoque responsa accepisset, tum vero exemplaria eorum pariter transmisisset. Ideo vero ad Gallos et Italos ea de re

runt, pariter direximus ut quam etiam illorum nobiscum sit fides una non lateat. Præterea scripta quæ tam clementissimo principi, quam (k) necessariis personis per filium nostrum Gerontium misimus, (l) vel a dilectione tua, 1316 vel a filio nostro Storacio, si adhuc vobiscum est, volumus offerri, et eo sermone quo convenit adjuvari. Ut autem ea quæ scripsimus scire possitis, exemplaria direximus, ut de omnibus instructi esse possitis. Datum kalendis Septembris, Constantino et Rufo consulibus.

EPISTOLA (m) CLIV.

(n) AD EPISCOPOS ÆGYPTIOS.

SYNOPSIS. — *Episcopos Ægyptios pro fide extorres consolatur, et ut pro incarnationis mysterio patienter adversa tolerent, hortatur.*

LEO (o) episcopis ex Ægypto catholicis apud Constantinopolim constitutis.

Licet laboribus dilectionis vestræ, quos pro observantia catholicæ fidei suscepistis, toto corde compatiar, et ea quæ vobis ab hæreticis illata sunt non aliter accipiam quam si ipse pertulerim, intelligo tamen magis esse gaudii quam mœroris, quod confortante vos Domino Jesu Christo in evangelica apostolicaque doctrina insuperabiles perstitistis. Et cum vos inimici fidei Christianæ ab Ecclesiarum vestrarum sede divellerent, maluistis peregrinationis injuriam pati, quam ulla impietatis ipsorum contagione violari. Unde ad Christianissimum principem nostrum (p) litteras dirigens gratias egi ipsius pietati, quod vos, sicut nobis indicatum est, ea qua dignum erat charitate suscepit. A cujus benevolentia non dubito eam vobis fiduciam esse collatam, ut pro universalis Ecclesiæ stata constanter exsequi quæ sunt agenda possitis: quia et clementia ejus pro defendendis sanctæ synodi Chalcedonensis decretis sacerdotali fervet affectu, et nihil universo mundo præstari salubrius ac beatius potest, quam ut dispositum ante sæcula sacramentum inviolabiliter per omnia

scripsit, quia alia scribendi occasio, quoad hos, se obtulerat, quoad alios non item.

(j) Epist. 97 et 99.

(k) Nimirum Anatolio, Juliano et Aspari.

(l) Quesnellus, *vel ad dilectionem vestram, vel ad filium nostrum SPORATIUM*; et in margine: *Forte, per dilectionem vestram, vel per filium nostrum, etc.* Ex Ratisp. emendavimus. *Storalii* lectio dubitationem sustulit nunc *Sporatius*, qui fuit consul in Oriente an. 452, hic nominetur. Neque vero credimus intelligi *Storatium*, qui fuit præfectus Urbis an. 443; ejusmodi enim viri aliquo honorifico titulo appellari solent.

(m) Alias 123. Scripta 11 Octob. an. 457.

(n) In solo codice Grimánico, ex quo a Quesnello edita fuit, hactenus inventa est.

(o) Post Proterii mortem persecutione contra episcopos catholicos excitata, plures Constantinopolim profecti libellum supplicem imperatori obtulerunt, qui legitur tom. IV. Concil. pag. 1837. Ad hos Leo hanc epistolam dedit, et iterum epistolas 158 et 160; in hujus postremæ inscriptione ipsorum episcoporum nomina recensentur, quæ cum nominibus laudatilibello subscriptis fere concordant.

(p) Cum in epist. 148 nullum sit horum Ægyptiorum episcoporum indicium, aliæ hic indicantur litteræ ad Leonem Augustum, quæ periere.

^ecclesiastica **1317**(a)pace scriberetur et regia. Unum quemque igitur vestrum, quos idem animus et eadem fidei causa conjunxit, vel qui vos hæreticorum persecutione despecta, indefesso ardore fidei ex Ægypto sunt secuti, fraterno simul et paterno cohortor affectu, ut æquo et forti animo hæc tentamenta toleretis; agnoscentes vos non amisisse propria, sed majora meruisse, quorum brevi fatigatione, qua ad confessorum pervenit coronas, ita utitur providentia Dei, ut per vestram patientiam multorum devotio roboretur, et cum gloria venerandi principis Alexandrina Ecclesia, depulsis hæreticis, antiquam recipiat dignitatem. Datum quinto idus Octobris, Constantino et Rufo consulibus.

EPISTOLA (b) CLV.

(c) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

(d) SYNOPSIS.—I. *Eum ad vigilantiam contra hæreticorum conatus incitat.*—II. *Conniventiam clericorum Constantinop. arguit, circa quos vigorem in Anatolio desiderat pastoralem.*

LEO ANATOLIO episcopo.

CAP. I.—Diligentiam necessariæ sollicitudinis, quam fraternitas tua in dirigendis ad nos litteris exsequitur, approbamus, et acceptis per filium nostrum Olympium paginis tuis, sacerdotalem in te curam vigere sentimus: cui nos quoque, quantum Dominus (e) donat posse, non desumus, exorantes dilectionem tuam, ut quia tempus laboris incidimus, in sancta vigilantia perseveres, donec dextera Domini faciat virtutem (Ps. cxvii, 16), et sub pedibus Ecclesiæ suæ conterat tentatorem. Consolatur etenim nos per omnia præparata divinitus clementissimi **1318** principis fides, quem (f) meo rursus, sicut oportuit, suum cohortatus alloquio: ut impiissimorum latronum ausibus districtiore constantia faciat (g) obviari: quos nefas est tantum de suo favore præsumere, ut etiam apud Constantinopolim audeant insanire. Sed hoc eis ideo divinæ providentiæ ratione permittitur, ut magis ac magis quo spiritu agitentur appareat: ne dubitari possit, in quantam essent audaciam prorupturi, si post damnationem impiissimæ hæresis, disceptandi contra fidem acciperent potestatem, ut quantum in

A ipsis est, latius hoc furore sævirent, quem fratres et coepiscopi nostri, qui ad vos nuper ex Ægypti partibus confugere, se pertulisse deplorant; quibus et a Christianissimo principe, et (h) a tua fraternitatis Deo placita charitate solatia pietatis impendi non ambigerem, etiam si ipse non scriberes. Opportunum autem credidi ut ad ipsos quoque (i) scripta dirigerem, quæ illos (j) possint in communis fidei proposito roborare, et quid pro patientiæ sua superna remuneratione mereantur, agnoscerent: sicut beatus apostolus docet, dicens: *Excipite itaque illos cum (k) omni gaudio in Domino, et hujusmodi cum honore habete, quoniam propter fidem Christi usque ad mortem accesserunt* (Philipp. II, 29, 30).

CAP. II.—(l) Illud sane plurimum mihi displicere significo, quod inter dilectionis tuæ (m) clericos quidam esse dicuntur qui adversarium conniveant pravitati, et vasis iræ vasa misericordiæ misceantur. Quibus investigandis, et severitate congrua coercendis debet diligentia tua vigilantiter insistere: ita ut his quibus prodesse non potuerit consistere, non pareat abscissio. Oportet etenim nos evangelici meminisse mandati, quod ab ipsa Veritate præcipitur, ut si nos oculus, aut pes, aut dextera scandalizaverit manus, a compage corporis auferatur: quia melius sit (n) his in Ecclesia carere membris, quam cum ipsis in æterna ire supplicia (Matth. xviii, 8; Marc. ix, 42). Nam superfluo extra Ecclesiam positus resistimus, si ab his qui intus sunt in eis quos decipiunt vulneramur. Abjicienda prorsus pestifera hæc a sacerdotali vigore patientia est, quæ sibi met, peccatis aliorum **1319** parcendo, non parcit. Sicut Heli quondam sacerdos filiorum suorum delicta tolerando, cum ipsis divinæ justitiæ sententiam meruit experiri (I Reg. ii, 27): quia segni indulgentia dissimulavit plectere peccatores. Quantum itaque opportunitas invitat officii, religiosissimum principem dilectio tua studeat frequentare, et non solum regiam, sed et sacerdotalem ipsius mentem, precibus meis obsecrare persiste: ut memor communis **1320** fidei, quam Spiritu sancto docente suscepimus, omnia hæreticorum machinamenta confringat; neque quidquam illis in Ecclesiis Christi licere patiat, ne in eorum potestate sint

(a) Forte legendum, *potestate*. QUESN.

(b) Alias 121. Scripta 11 Octob. an. 457.

(c) Exstat in mss. collect. 5, 11, 12, 21, 24 et in exemplo Sighardi. Quesnellus huic epistolæ titulum præfixerat: *De relatione contra Timotheum Alexandrinum*. At cum nihil ejusmodi in ipsa epistola legatur, per errorem, ut credimus, is titulus huic epistolæ appositus fuit, qui æquus convenit epistolæ 157. Idem sane Quesnellus dissert. 1 ad annum 457, n. 5, hunc titulum in suo ms. legi prodidit, id est in Grimanico. Ex hoc autem codice edidit laudatam epistolam 157, qua S. Leo relationi quidem contra Timotheum ab Anatolio transmissæ respondet. Epistola autem 155 in ms. Grimanico nequaquam invenitur.

(d) In tabula collect. 5, c. 93, hic titulus legitur: *Ad Anatolium episcopum de adhortatione expugnandæ hæresis Eutychianæ, et quod expulsos quosdam de Ægypto pro fide catholica ipse suscepit.*

(e) Vulg. ante Quesn. cum mss. posteriorum collectionum et Sighardo, *dat posse*. Dein pro *exorantes*

codd. Cantabrig. Quesnelli, et noster Vat. collect. 11 *exhortantes*.

(f) Hic epistola ad imperatorem indicatur, quæ per Olympium paulo ante laudatum missa traditur epist. 158, ac propterea una cum his ad Anatolium litteris transmissa fuit.

(g) Codd. collect. 11 et 21, *obviare*.

(h) Mss. collect. 11 et 24 cum Sighardo, *a tua fraternitate*: forte melius.

(i) Epist. 154.

(j) Duo codd. collect. 21, *possent*.

(k) Vulg. ante Quesn. cum Sighardo delent *omni*.

(l) 24, qu. 2. *Illud autem sane*, c. 34.

(m) Atticum respici, de quo ad Anatolium scripsit kal. Septembris epist. 151.

(n) Quesnellus et noster Vindebon. cod. collect. 5, *his in Ecclesia officii carere membrorum*. Anteriorum editorum lectionem alii codd. et Sighardi exemplo confirmatam, uti aptiorem restituimus.

divina mysteria, quibus in domo Dei, pro scelerum A orandi. Data (a) quinto idus Octobris, Constantino et suorum magnitudine, nec habitandi jus residet, nec Rufo viris clarissimis consulibus.

(a) Vulg. antiquiores cum ms. Vat. collect. 24 ac Srichardo, *pridie idus*, et in margine, *quinto idus*. Viorior hæc chronica nota, quam cum mss. Quesnelli nostri etiam codd. præstantiorum collect. 5, 11 et 21 præferunt; congruit enim cum die signato in epistola præcedenti, quæ in hac indicatur cap. 1, et una

cum hac transmissa cognoscitur. Facile porro fuit ex v *idus* librariorum lapsu litteram v disjunctis lateribus in duas unitates convertere, et scribere *II idus* ut in codd. collect. 24 hæc dies signatur, non vero, ut in editis, *Pridie idus*.

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEM

1. Sequens epistola edita fuit a Merlino ex ms. collect. 12. Quesnellus eam relegit cum ms. Grim. collect. 18. Cum vero hæc eadem epistola inserta fuerit codici encyclo, qui Leone vivente Græce scriptus fuit, nisi hic codex originalis periisset, hanc S. Leonis epistolam Græce redditam haberemus. At exstat hujus codicis Latina interpretatio, quam Epiphanius Scholasticus lucubravit. Hic autem cum nactus fuisset Leoninæ epistolæ Latinum exemplar, hoc suæ versionis inseruit; et idcirco ex hoc codice, quem a Surio editum Baluzius cum duobus mss. Bellovacensi et Corbeiensi contulit, aliquot variantes suppetunt, quæ nobis utiles fuere.

2. Huic epistolæ causam dederunt imperatoris Leonis litteræ, quas ob Alexandrinos tumultus ad universos metropolitans tradidit. In laudato codice encyclo, cuius ordo, ut in mss. exstat, ex Baluzio profertur tom. V Concil. Venetæ edit. pag. 33 et seqq. cap. 6, describitur imperatoris epistola ad Anatolium Constantinopolitanum; et postea cap. 11 subjiciuntur cæterorum episcoporum nomina, ad quos litteræ similes directæ fuerunt, ac inter hos primo datæ dicuntur *Leoni reverentissimo urbis Romæ pontifici*. Imperialis epistola ad Anatolium cum quædam ejusdem Constantinopolitani episcopi peculiaria continet, tum vero alia Leonis papæ propria, quæ eidem inserta erant (vide annot 1 [*Infra*, n. b]) omittit; ac propterea eadem omnino ad Leonem pontificem transmissa dici nequit: unde huic editioni inserenda non fuit. Nihil tamen minus quid Augusti litteræ a Leone papa similiter peterent, satis exinde cognoscitur. Promoto scilicet ab Eutychnianis ad Alexandrinam sedem Timotheo Eluro, et occiso S. Proterio, maximoque tumultu inter Eutychnianos et catholicos Ægyptios excitato, utrique cum libellis supplicibus ad imperatorem confugerunt. Utrosque libellos Leo Augustus cum suis litteris ad omnes metropolitans, et potissimum ad Romanum pontificem misit, petens ut concilium cogere, ibique de prædicto Timotheo, inquit, et de Chalcedonensi concilio, quid in commune sapitis, sine quolibet humano terrore, et absque gratia cujuscumque vel odio... cum omni celeritate meam facite cognoscere pietatem. Leo papa primus omnium sequentem epistolam rescripsit, cap. 10. eaque in codice encyclo statim post indicata episcoporum nomina primo loco describitur cap. 12. ut Evagrius testatur lib. u.

3. Ex his autem cognoscitur error Pagii, qui has pontificis litteras imperialibus encyclicis redditas negavit ad an. 457, n. 11. Cum enim hæ litteræ pontificis codici encyclo inserantur, has non minus quam cæteras aliorum episcoporum in eodem codice contentas imperiali epistolæ encyclicæ rescriptas agnoscimus. Hinc etiam c. 4 mentio fit exemplarium precum catholicorum Eutychnianorum, quæ una cum imperialibus litteris transmissæ in eodem codice encyclo exhibentur cap. 7 et 9. Imperatoris epistola circa Octobrem. an. 457 per magistrianos ad universos metropolitans celerrime directa fuit. Hinc duo episcopi Agapitus Rhodius pag. 1892, et Lucas Dyrachenus pag. 1297, se eas litteras hieme recepisse subindicant. Quod si Marcellianus comes in Chronico ad an. 458, et Augusti litteras et episcoporum responsa commemorat, id ea de causa accidit, quod licet imperialis encyclicæ missa fuerit an. 457, pleraque tamen responsa non nisi an. 458 pervenire, unde Varadati monachi epistola (pag. 1934) die 27 Augusti signatur. Ita nihili est cur sequentem Leonis epistolam imperiali encyclicæ redditam dubitemus.

1321 EPISTOLA (a) CLVI.

- AD LEONEM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — I. Post Chalcedonensem synodum nihil esse denuo tractandum circa fidem. — II. Antichristum eum esse qui veritatem ab Ecclesia declaratam rursus examinat. — III. Parricidas Alexandrini episcopi Ecclesiæ præsilere nefas esse. — IV. Preces Leoni Augusto oblatæ tam catholicis quam ab hæreticis, in quo differant. — V. Omnia Christianæ religionis officia et mysteria apud Alexandriam esse intercepta. — VI. Scripta de fide prolixiora promittit, Anatolii incuriam taxat, catholicos commendat.

LEO episcopus LEONI Augusto.

CAP. I. — Litteras clementiæ tuæ plenas virtute fidei et lumine veritatis veneranter accepi: quibus cuperem, etiam in eo quod (b) præstantiam meam pietas vestra necessariam existimat, obedire, (c) ut majorem fructum conspectu vestri splendoris assequerem.

(a) Alias 125. Scripta 1 Decemb. an. 457.

(b) Hæc, quæ non leguntur in litteris ad Anatolium in Admonitione indicatis, erant procul dubio in peculiari imperatoris ad Leonem epistola.

(c) Vulg. Leonis ante Quesn. cum mss. Vat. et Veneto collect. 12. ut majori fructu conspectum. Duo codd. Baluzii, ut fructu majorem conspectum.

(d) Ita cum ms. Grim, Quesnelli nostri codd. et

B rer. Sed magis id vobis arbitror placitum, quod eligendum ratio demonstravit. Nam cum sancto et spiritali studio in universum pacem Ecclesiæ muniat, nihilque sit convenientius 1322 fidei defendendæ, quam his quæ per omnia instruente Spiritu sancto, irreprehensibiliter definita sunt, inherere: ipsi (d) videbimur bene statuta convellere, et auctoritates quas Ecclesia universalis amplexa est, ad arbitrium hæreticæ petitionis infringere, atque ita nullum (e) collidendis Ecclesiis modum ponere, sed data licentia rebellandi, dilatare magis quam sopire certamina. Unde quia post illas Ephesinæ synodi impietates, quibus Dioscori scelere fides catholica refutata et perversitas Eutychniana suscepta est, nihil (f) ad conservationem fidei Christianæ utilius potuit ordinari, quam ut prædicti facinus sancta synodus

editio codicis encyclii, atque Facundus. Anterioribus editiones Leonis, quomodo videbimur statuta velle convellere.

(e) Sic Grim. et nostri codd. cum Facundo. Edit. antiq. Leonis, corrigendis. Codex encyclius, colligendis.

(f) Al. cum mss. collect. 12, ad confirmationem.

Chalcedonensis aboleret; et tanta illic haberetur A
cœlestis cura doctrinæ, ut nihil in cujusquam opi-
nionem resideret, quod a prædicationibus vel prophe-
ticiis vel apostolicis dissonaret, ea scilicet modera-
tione servata, ut rebellibus tantum ac pertinacibus
ab Ecclesiæ unitate rejectis, nulli correctio venia ne-
garetur: quid probabilius, quid religiosius poterit
pietas vestra decernere, quam ut quæ non tam hu-
manis quam divinis sunt statuta decretis, nullus ultra
sinatur impetere: ne vere digni sint tantum Dei
munus amittere, qui de veritate ipsius ausi fuerint
dubitare?

CAP. II. — Cum ergo universalis Ecclesia per illius
principalis petrae ædificationem facta sit petra, et
primus apostolorum beatissimus Petrus voce Domini
(a) dicentis audierit: *Tu es Petrus, et super hanc pe-*
tram ædificabo Ecclesiam meam; quis est, nisi aut
Antichristus, aut diabolus, qui pulsare audeat 1323
inexpugnabilem (b) firmitatem; qui id malitia sua in-
convertibilis perseverans, per vasa iræ et suæ apta
fallaciæ, falso diligentiae nomine, dum veritatem se
mentitur inquirere, mendacia desiderat seminare?
Atque (c) contemnenda et vitanda merito sibi incon-
tinens furor et impietas cæca præscripsit, ut dum
diabolico instinctu in sanctam Alexandrinam sævit
Ecclesiam, quales essent qui Chalcedonensem syno-
dum retractari cupiunt, (d) disceretur. In qua nullo
modo accipere potuit ut a nobis contra sanctam Ni-
cænam synodum sentiretur, quod hæretici mentiuntur,
qui se fidem Nicæni concilii tenere confingunt,
in quo sancti et venerabiles Patres nostri contra
Arium congregati, non carnem Domini, sed Deitatem C
Filii homousion Patri esse firmaverunt; in Chalcedo-
nensi autem concilio adversus Eutychianam impie-
tatem definitum est, de substantia virginis matris
Dominum JESUM CHRISTUM sumpsisse nostri corporis
veritatem.

CAP. III. — Apud christianissimum igitur princi-
pem, et inter Christi prædicatores digno honore nu-
merandum, ut catholicæ fidei libertate, et ad con-
sortium te apostolorum ac prophetarum securus
exhortor: ut constanter despicias ac repellas eos,
qui ipsi se christiano nomine privavere; nec pa-
tialis impios parricidas sacrilega simulatione de fide

agere, quos constat (f) fidem velle vacuare. Cum enim
clementiam tuam Dominus tanta sacramenti sui illu-
minatione ditaverit, debes incunctanter advertere,
regiam potestatem tibi (g) non ad solum mundi regi-
men, sed maxime ad Ecclesiæ præsidium esse col-
latam: ut ausus nefarios comprimendo, et quæ bene
sunt statuta defendas, et veram pacem his quæ sunt
turbata restituas, depellendo scilicet pervasores juris
alieni, et antiquæ fidei sedem Alexandrinæ Ecclesiæ
reformando: ut correctionibus tuis Dei iracundia
mitigata, (h) religiosæ antea civitati non retribuatur quæ
admissa sunt, sed remittat. Constitue ante oculos
cordis tui, venerabilis imperator, omnes qui per to-
tum orbem sunt Domini sacerdotes, pro ea tibi fide
in qua totius mundi est redemptio, supplicare. In
qua te 1324 specialius ambiunt, (i) quia apostolicæ
fidei sectatores Alexandrinæ Ecclesiæ præsedes,
agentes apud pietatem tuam, ne hæreticos homines,
et merito pro sua perversitate damnatos, uti sua
(j) pervasione patiamini: cum sive impietatem erroris
aspicias, sive opus perpetrati furoris attendas, non
solum ad sacerdotii honorem admitti nequeant, sed
ab ipso christiano nomine mereantur (k) abscindi.
Nam, quod exorata pietatis vestrae venia dixerim,
quodam contagio splendorem vestrae serenitatis of-
fuscant, cum sacrilegi parricidae id audeant petere
quod nec innocentes liceat obtinere, gloriosissimè
imperator.

CAP. IV. — Oblatæ sunt pietati vestrae præces, qua-
rum (l) exemplaria vestris litteris subdidistis. Sed in
his quæ catholicorum sunt deplorantium, subscrip-
tio continetur: et quia causa probabilis est, fidu-
cialiter nomina singulorum, vel dignitas sui honoris
aperitur. In illis autem, quas orthodoxo principi hæ-
retica porrigere non formidavit obreptio sub incerto
confusæ (m) universalitatis vocabulo, ideo certum no-
men retrahitur, ne non solum paucitas personarum,
sed etiam meritum detegatur. Latere enim sibi utile
existimat eorum quantitas, quorum est qualitas in-
dicata: nec incongrue cujus loci homines sint, pro-
fiteri metuunt, qui (n) meruere damnari. In una ergo
catholicorum supplicatio continetur; in alia, hæreti-
corum commenta panduntur. Hic sacerdotum Domi-
ni, et totius christiani populi, ac monasteriorum de-

(a) Vocem dicentis supplevimus ex duobus nostris D
mss. collect. 12 et codice encyclo.

(b) Editi Leonis ante Quesn., nullo nostro codice
opitulante, veritatem.

(c) Duo mss. collect. 12, in contemnenda. Duo Baluzii
codicis encyclo, contemnendum atque vitandum....
perscripsit.

(d) Codd. Baluzii, docerentur.

(e) Vulg. cum mss. collect. 12 et Surii exemplo
omittunt ipsi. Quesnellus ex suo ms. adjecit cui fa-
vent exemplaria Baluzii.

(f) Antiquæ editiones Leonis, a fide deviare.

(g) Sic nostri codd. collect. 12 et mss. Baluzii Al.,
non solum ad mundi regimen.

(h) Editi antiquiores Leonis et codicis encyclo, regis
civitatis non retribuatur, quæ antea admissa sunt. Emen-
dationem Quesnelli nostra et Baluzii exemplaria ap-

probant.

(i) Vulg., qui. Correximus ex utrisque Baluzii co-
dicibus.

(j) lidem Vulg., persuasione. Ms. Bellovac., perversi-
one. Melius in Corbeien. Baluzii codice, quem se-
cuti sumus.

(k) Al., abscidi.

(l) Hæc tum catholicorum tum hæreticorum exem-
plaria precum leguntur in codice encyclo tom. IV
Concil pag. 1837 et 1848. Catholicorum precibus
subscripti sunt episcopi quatuordecim, quatuor præ-
byteri et duo diaconi.

(m) Editi antiqui Leonis cum mss. collect. 12, uni-
tatis. Libellus hæreticorum in laudato codice ency-
clo subscriptionibus caret.

(n) Codd. Baluzii, metuere.

fletur eversio; ibi immanium scelerum continuatio demonstratur; ut quod non licuit (a) audiri, liceat dilatari.

CAP. V. — Nonne perspicuum est, quibus pietas vestra succurrere, et quibus debeat obviare; ne Alexandrina Ecclesia, quæ semper fuit domus orationis, spelunca nunc sit latronum? (b) Manifestum quippe est, per crudelissimam (c) insanissimamque sævitiam, omne illic cœlestium sacramentorum lumen extinctum. Intercepta est sacrificii oblatio, defecit chrismatis sanctificatio, et parricidalibus manibus impiorum omnia se subtraxere mysteria. Nec ullo modo ambigi potest, quid de his (d) decernendum sit, qui 1325 post nefanda sacrilegia, post sanguinem probatissimi sacerdotis effusum, et concremati corporis cinerem in contumeliam aeris cœlique dispersum audent sibi jus pervasæ dignitatis expectere, et apostolicæ doctrinæ inviolabilem fidem ad concilia provocare. Magnum ergo vobis est ut diademati vestro de manu Domini etiam fidei addatur corona, et de hostibus Ecclesiæ triumphetis: qua si laudabile vobis est adversarum gentium arma conterere, quanta erit gloria, ab insanissimo tyranno Alexandrinam Ecclesiam, in cujus contritione omnium Christianorum est injuria, liberare?

CAP. VI. — Ut autem litteræ meæ pietati tuæ colloquium quasi præsentis exhibeant, quid quid de communi fide fueram suggesturus, scriptis prosequentibus insinuandum esse perspexi. Ac ne hujus epistolæ pagina in nimiam longitudinem tenderetur, (e) aliis litteris, quæ assertioni catholicæ fidei congruunt, comprehendi: ut licet ea quæ a sede apostolica sunt prædicata sufficerent, insidias tamen hæreticorum etiam hæc quæ sunt adjecta reserarent. Sacerdotalem namque et apostolicam tuæ pietatis animum, etiam hoc malum ad justitiam ultionis debet accendere, quod Constantinopolitanæ Ecclesiæ puritatem pestilenter obscurat, in qua inveniuntur clerici quidam hæreticorum sensui consonantes, et intra ipsa catholicorum viscera assertionibus suis (f) hæreticos adjuvantes. In quibus deturbandis, si frater meus Ana-

lius, cum nimis benigne parcat, segnior invenitur, dignamini pro fide vestra, etiam istam Ecclesiæ præstare medicinam, ut tales non solum ab ordine clericatus, sed etiam ab urbis habitatione pellantur: ne ulterius sanctus Dei populus perversorum hominum contagio polluat. Cultores autem pietatis tuæ Julianum episcopum et (g) Aetium presbyterum, mea petitione commendo, ut suggestiones eorum pro catholicæ defensione fidei placide digneris audire: quia verent sunt ejusmodi, ut fidei vestræ possint per omnia utiles inveniri. Data (h) kalendis Decembris, Constantino et Rufo viris clarissimis consulibus.

1326 EPISTOLA (i) CLVII.

(j) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

SYNOPSIS. — I. *Ut apud imperatorem, quem laudat, pro comprimendis hæreticis strenue agat; idque curet ut Chalced. synodus firma permaneat, et pax Ecclesiæ Alexandrinæ restituatur.* — II. *Ut parricidæ ab ea pellantur, et afflicti Ægypti episcopi adjuventur.* — III. *Profugis ex Ægypto episcopis opem esse ferendam; synodi adversariis constanter resistendum esse.* — IV. *De Attico presbytero et Andrea, ut vel corrigantur, vel repellantur ab Ecclesia.*

LEO ANATOLIO episcopo Constantinopolitano.

CAP. I. — (k) Rursus acceptis dilectionis tuæ litteris, omnia quæ Alexandriæ insanissime gesta sunt cum magno dolore cognovi; si tamen ullæ epistolarum paginæ tam atrociam facinorâ explicare potuerunt. Sed non jam nobis in deflendis adversitatibus est morandum, cum utilius sit providere quæ prosint, et quæ hæreticorum furorem tandem aliquando ab Ecclesiæ quiete depellant. Cum enim talem principem nobis divina providentia prospexerit, ut fides ipsius sollicitudinem pene superet sacerdotum, tuæ dilectionis maxime exspectatur instantia, ut venerandissimo imperatori pro universali Ecclesia supplicare non desinas, et crebris suggestionibus poscere, ut quamprimum a perversoribus suis Alexandrina Ecclesia liberetur. Ego sane quantum potui, (l) piissimum principem precatus sum, ut et statuta sanctæ synodi Chalcedonensis manere inviolata præciperet, et hæreticorum assertiones in magna vergere ignorantia

(a) Sic omnes nostri et Baluzii cod., nec non Vulgati ante Quesn., apud quem, *auderi*.

(b) 1, qu. 1, *Manifestum est crudel.*, c. 69.

(c) Edit. codicis encyclii, *immanissimamque vesaniam*. Mss. Baluzii, *insanissimamque vesaniam*.

(d) Eadem mss., *dicendum sit*, et dein, *sacratissimi sacerdotis*: ac postea, *in contumelia*.

(e) Epist. 165, al. 134.

(f) Alias editiones Leonis antiquæ, *hæreticorum partem adjuvantes*. Atticum presbyterum intelligit, de quo epistola sequenti.

(g) Eadem editiones cum mss. collect. 12, *Eutyrium*, male. Cod. Grimani. et codicis encyclii editiones et mss., *Aetium*.

(h) Eadem editiones Leonis cum iisdem mss. collect. 12. kal. Novembris. Codicis encyclii lectio cum Quesnello occasione fuit, cum eadem occasione transmissæ videantur duæ sequentes epistolæ, quarum altera iisdem kal. Decembris signatur.

(i) Alias 126. Eodem die quo præcedens.

(j) Episcopi catholici, præter libellum imperatori

oblatum, cujus in Admonitione præcedenti epistolæ præfixa meminimus, alium libellum Anatolio Constantinopolitano episcopo obtulere, qui in codice encyclio legitur c. 8. In hoc eundem episcopum rogaverunt ut per synodicas litteras sanctissimo Ecclesiæ Romanæ pontifici Leoni suos gemitus indicaret. Hunc quidem ad pontificem scripsisse testis est ejus epistola ad imperatorem in eodem codice recitata cap. 13. Anatolii porro litteras ad S. Leonem una cum litteris Augusti transmissas fuisse Epiphanius scholasticus docet c. 10. Hæc propterea pontificis epistola Anatolii litteris reddita ex Leonis more eodem tempore data fuit quo præcedens ad imperatorem epistola signatur, nimirum kalend. Decembris anni 457, quod tempus aliis argumentis Quesnellus in notis constituit. Ex cod. Grim editam nullo alio in ms. reperire potuimus.

(k) *Pursus*, inquit, quia alias Anatolii litteras de Ægyptiorum tumultibus acceperat, quibus respondit epist. 155.

(l) Epist. 156.

cæcitate cognosceret, et quæ de pervadendo sacerdotio parricidæ sacrilegi commiserunt **1327** nulla posse dissimulatione tolerari; nec alio modo totam causam posse consumi, nisi prædictæ synodi constitutiones perennitatis robur accipiant, et insanissimi pervasores ab aliena sede pellantur; fiatque tandem Alexandrinus populus suæ quietis et pacis: ne paucorum hæreticorum arbitrio in Ecclesiæ noxam et in Dei præcipitentur offensam.

CAP. II. — Multum autem in eo consolationis accepi, quod ex omni numero episcoporum qui Ægyptiacis diocesisibus præsent, solum dudum damnati potuerunt quatuor inveniri qui Timotheo et impietate hæreseos et sceleris latrocinio jungerentur; qui ad petendam synodum admitti nullatenus possent, etiamsi de solo hæretico arguerentur errore. Cum autem et in occupando episcopatum, et interficiendo episcopum, inauditum facinus perpetrarint, quid illis in Ecclesia loci est, etiamsi catholicam suscipiant veritatem? Omnibus igitur intra Ægyptum sacerdotibus Domini, sive recentioribus, sive ex antiqua constitutione residentibus, uno auxilio remedioque præstandum est ut tam indignis persecutionibus liberentur, et hoc malum, quod se penetrabilis tantæ urbis ingressit, salubri auctoritate pellatur, et Christiana plebs fide atque operibus ante devota paternis constitutionibus valeat cum quiete servire.

CAP. III. — Fratres autem nostros qui Constantinopolim ab Ægypti parte venerunt, litteris meis imperatori commendare non destiti; sed etiam te tuæ humanitatis admoneo ut ad consolationem peregrinationis ipsorum quantum potes studii adhibere digneris, quorum presentia multum dilectionem tuam juvare apud clementissimum principem potest, ne petitioni hæreticorum ad novam synodum, quæ universali Ecclesiæ inimica est, annuat. Quamvis apostolica sedes ea fide ac stabilitate fundata sit, ut nequaquam recipiat istius novitatis assensum, ac si quis adversariorum machinationibus connivendum esse crediderit, ipse se a communione catholice Ecclesiæ separabit, cum secundum inspirationem Dei et in fide incarnationis Christi, et in custodia Chalcedonensis synodi, universalis Ecclesiæ sit una sententia; et præcipue in nostris paribus tam firmiter evangelica doctrina teneatur, ut magnum sacrilegium putetur si a traditione apostolica vel in exiguo aliquo devietur.

CAP. IV. — (a) Jam pridum dilectioni tuæ scripsisse me recolo, ut in clero Ecclesiæ tuæ nullum Euty-chianæ hæresi consentire patiaris: quoniam capitis periculum respicit, si quid saucium inveniatur in membris. Sed cum hoc nulla adhuc correctione purgatum sit, et Atticum presbyterum tuum ad eam in-

solentiam profecisse cognoscom, ut in Ecclesia **1328** contra catholicam fidem et Chalcedonensem synodum audeat disputare: cogor vehementius de tua dissimulatione causari. Nam quod incommodum facere debuisti, miror etiam post evidentia nostra scripta neglectum. Et ideo acrius moneo neque amplius dissimulandum esse protestor, si hominem pestilentem ulterius in tua habendum communione credideris; quem nos, si fieri potest, emendari malimus quam perire: ut scilicet si correctum se videri cupit et in societate ecclesiastica permanere, de eo loco unde contra catholicam fidem multa disseruit, aperte nunc ipsius fidei prædicator appareat, et nihil Euty-chiani dogmatis prætermittat, quod non manifestatione suæ professionis Christiano populo audiente condemnet: ne, ut dixi, plurimum dissimulatio ista te maculet, si vel hic tam noxius, vel Andreas impietatis ipsius socius, nec correcti fuerint, nec repulsi.

EPISTOLA (b) CLVIII.

(c) AD EPISCOPOS CATHOLICOS ÆGYPTI APUD CONSTANTINOPOLIM CONSTITUTOS.

SYNOPSIS. — *Consolatur episcopos pro fide extorres, et ad patientiam hortatur spe cælestis retributionis obiecta, et promissa sua apud imperatorem actione.*

Leo Ægyptiis episcopis catholicis apud Constantinopolim constitutis.

Olim me commissorum apud Alexandriam scelerum indicia contristaverunt, et ita animum meum ipsius immanitate facinoris vulneraverunt, ut quibus hoc lacrymis, qua lamentatione defleatur ignorem; meritoque illa prophetica voce proclamem: *Quis dabit capiti meo aquam, et oculis meis fontem lacrymarum?* Querelas tamen dilectionis vestræ præveniens, clementissimo et Christianissimo principi de tantorum malorum remediis supplicavi, et per filios nostros (d) Gerontium et Olympium subadjuvas diverso tempore deposcoci, ut illius civitatis Ecclesiam, in qua tot catholici florere doctores, præciperet damnatæ hæreseos purgari, et parricidales animos quos a rectoris sui sanguine nec veneratio (e) loci potuit detertere nec temporis, nihil de clementia sua sineret obtinere; maxime cum in eversionem fidei Chalcedonense concilium cupiant retractari. Proinde dilectionis vestræ tolerantiam eadem causa debet quæ vos de propriis sedibus expulit, consolari quia certum est **1329** tribulatos animos et propter nomen suum patientes adversa, nequaquam Domini protectione destitui. Forte igitur magnanimitate, et illam quæ vestra est patriam cogitantes, de præsentis peregrinatione gaudete. Absit a vobis exilii dolor nec, aliquid de hac fatigatione mœroris habeatis, qui scitis propter fidem Domini etiam de periculis plurimis Apostolum gloriari. Habetis cum præparatis retributionis præmiis istius certaminis cognitorem. Nemo

(a) Epist. 152, 156.

(b) Alias 127. Scripta 1 Dec. an. 457.

(c) Hæc epistola, ex Grimanico edita, in nullo alio codice hactenus inventa est.

(d) Epistola per Gerontium missa, est epistola 148, scripta kal. Septembris hujus anni 457; eodem enim

die datæ fuerunt epistolæ 452 et 453, quæ per Gerontium missæ fuere. Epistola vero per Olympium missa desideratur. Vide annot. 4 Cl. 1126, n. f) in epist. 155.

(e) Proterius scilicet in baptisterio die Cænæ Domini interfectus fuit.

fugiat hunc laborem, cujus merces est in æternum regnare (a) vel vivere. Sint in atriis Jerusalem fixi pedes omnium dimicantium, qui spe retributionis illius, nec inimicorum castra poterunt formidare nec prælia. De reliquiis hostis abjecti pariter ab universitate percussus numquam est ardua victoria nec palma difficilis, præcipue de his quarum prostratos jam videtis (b) auctores. Assiduis ergo precibus (sicut et ipse non tacuit) favorem, qui Deo propitio promptus est, Christianissimi imperatoris ambite: ut secundum (c) scripta quæ misi, communis fidei causam ea mentis devotione quam probavimus eum habere communiat, dilectionisque vestræ reditum, præiudiciis omnibus quæ hæreticorum furore sunt generata sublatis, pro sua pietate disponat, et singulas quasque provincias omnesque Ecclesias cum sacerdotibus suis inconcussa faciat Christi pace gaudere. Datum kalendis Decembris, Constantino et Rufo consulibus.

EPISTOLA (d) CLIX.

(e) Ad NICETAM episcopum Aquileiensem.

(f) SYNOPSIS (Ex Dionysio Exiguo). — I. Quod debeant feminæ, quæ, captis viris, nupserant aliis, regressis de captivitate viris prioribus copulari, ut quod suum est unusquisque recipiat. — 1330. II. Quod non probeatur esse culpabilis, qui uxorem captivi [Al., capti] in matrimonium videtur esse sortitus. — III. Ut si viri de captivitate regressi intemperantia uxorum offensi non fuerint, et voluerint eos in conjugium recipere, liberam habeant facultatem. — IV. Ut si mulieres ad priores maritos redire noluerint, velut impiæ ecclesiastica communione privandæ sint. — V. Captivis aut terrore [Al., errore], aut fame, non veneratione, cibos immolatiis edere compulsis, penitentia concedenda est. — VI. Quod hi qui ad iterationem baptismi, vel vi vel errore [Al., timore] coacti, animos inclinarunt, sint sublevandi remedio, ita ut senilis ætatis, periculorum quoque et ægritudinum, cæterarumque necessitatum habeatur sollicita consideratione respectus. — VII. Ut qui ab hæreticis ba-

(a) Sic ms. Grim., ex quo uno hæc epistola edita est. Vide editionem P. Cacciarii. Quesnellus mutavit vel in et eo arbitrio quo epist. 149 concilium mutavit in iudicium, et epist. 128 similem particulam vel mutavit in et. Hoc autem exemplo confirmatur quod alibi animadvertimus, vel pro et identidem a Leone acceptum.

(b) Eutychen et Dioscorum damnatos et in exilium pulsaos.

(c) Epist. 156.

(d) Alias 129. Scripta 21 Martii an. 458.

(e) Invenimus hanc epistolam in mss. collect. 1, 3, 5. Dionys., Hadrian., His., Isid., 11, 12, 13 et 21 usque ad 24, ac in exemplo Sichardi. Contulimus etiam cum Veronen. 60, Cresconii, et nonnulla cum exemplo Herovalliano, quod a Petit editum fuit. In hoc ad Nicetium inscribitur.

(f) In mss. collect. 5 dividitur in quatuor capita, quorum primum quatuor priora ex Dionysio edita complectitur, secundum correspondet quinto, tertium sexto, quartum autem septimo. In tabula vero collectioni præfixa hi tituli præferuntur cap. 74: Ad Nicetam Aquileiensem episcopum super quatuor titulorum interrogatione responsio, id est: I. De mulieribus quæ hostilitatis tempore, maritis in captivitate adductis, aliis conjunctæ sunt viris. II. De his Christianis qui captivitate necessitate immolatiis escis polluti sunt. III. De his qui baptismum vel metu hostium vel errore præducti, visi sunt iterasse. IV. De his qui ab hæreticis

ptizati sunt, sola sancti Spiritus invocatione firmantur.

LEO episcopus NICETÆ Aquileiensi episcopo salutem.

Regressus ad nos filius meus Adeodatus (g) sedis nostræ diaconus, dilectionem tuam poposcisse memoravit, ut de his a nobis auctoritatem apostolicæ sedis accipere, quæ quidem magnam difficultatem dijudicationis videntur afferre. Sed pro inspectione temporalium necessitatum adhibenda curatio est, ut vulnera quæ hostilitatis adversitate illata sunt, (h) religionis maxime ratione sanentur.

CAP. I. De feminis quæ occasione captivitatis virorum suorum, aliis nupserunt. — Cum ergo per (i) bellicam cladem et per gravissimos hostilitatis incursus, ita quædam dicatis (j) divisa esse conjugia, ut abductis in captivitate viris feminæ eorum remanserint destitutæ, quæ (k) cum viros 1331 proprios aut interemptos putarent, aut numquam a dominatione crederent liberandos, ad aliorum conjugium, solitudine cogente, transierint. Cumque nunc statu rerum, auxiliante Domino, in meliora converso, nonnulli eorum qui putabantur periisse, remeaverint, merito charitativa videtur ambigere quid de mulieribus quæ aliis junctæ sunt viris, a nobis debeat ordinari. Sed quia novimus scriptum, (l) quod a Deo jungitur, mulier viro (Prov. xix. 14), et iterum præceptum agnovimus ut quod Deus junxit homo non separet (Math. xix. 6), necesse est ut legitimarum fœdera nuptiarum redintegrandam credamus, et remotis malis quæ hostilitas intulit, unicuique (m) hoc quod legitime habuit reformetur, (n) omnique studio procurandum est ut recipiat unusquisque quod proprium est.

CAP. II. An culpabilis sit qui locum captivi mariti assumpsit. — Nec tamen culpabilis iudicetur, et tamquam alieni juris perversor habeatur, qui personam ejus mariti, qui jam non esse existimabatur, assum-

primum baptismum acceperunt, cum ante non fuerint baptizati.

(g) Vat. Hisp. et Isid. omittunt sedis nostræ. Postea a nobis deest in mss. Vat. Reg. collect. Vindebon, collect. 5. Florent., S. Marci collect. 13, et in Justello.

(h) Vindebon. collect. 5, in religionis.

(i) Clades indicatur, quam Attila Italiæ intulit an. 452, quaque Aquileiam præcipue vastavit.

(j) Vat. Reginae collect. 1. diversa.

(k) Particulam cum desiderant cum vulg. antiquis mss. codd. Vindebon. collect. 5, utriusque Hisp. Vat. Isid., alii Vat. collect. 21, nec non exemplaria Justelli, Merlini, atque Sichardi. Mox iidem vulg., putarint.... crederint.... et ad aliorum conjugium. Sex codices diversarum collectionum, licet cum Justello præferant putarent et crederent, habent nihilominus, et in aliorum; Vindebon. Hisp., sed in aliorum; Vat. Hisp., et aliorum; Vindebon collect. 5, sed et in aliorum. Dein pro solitudine uterque Hisp. cum Vat. Isid. aliisque inde profectis codd., sollicitudine Quesnellus in margine. Al., ad aliorum conjugium amplexus sollicitudine cogente.

(l) Vat. Dionys. 5845, et Veron. Grescon. delent quod, et præferunt a Domino.

(m) Codd. Vat. collect. 3. Vindebon. collect. 5, utriusque Hisp. Cresc., Isid., cum Justello, id quod.

(n) Vindebon. Hisp., omniumque.

posit. Sic enim multæ quæ ad eos qui in captivitatem ducti sunt pertinebant in jus alienum transire potuerunt, et tamen plenum justitiæ est ut eisdem reversis propria reformentur. Quod si in mancipiis vel in agris, aut etiam in domibus ac possessionibus rite servatur, quanto magis in conjugiorum redintegratione faciendum est, ut quod bellica necessitate turbatum est pacis remedio reformetur?

CAP. III. *Restituendam esse uxorem primo marito.* — Et ideo, si viri post longam captivitatem reversi ita in dilectionesuarum conjugum(a)perseverent, ut eas cupiant in suum redire consortium, omittendum est et inculpabile iudicandum quod necessitas intulit, et (b) restituendum quod fides poscit.

1332 CAP. IV. *Excommunicandas esse mulieres ad primum maritum redire nolentes.* — Si autem aliquæ mulieres ita posteriorum virorum amore sunt captæ, ut malint(c) his cohærere quam ad legitimum redire consortium, merito sunt notandæ; ita ut etiam ecclesiastica communione priventur:(d) quæ de re excusabili contaminationem criminis elegerunt, ostendentes(e) sibi met pro sua incontinentia placuisse, quod justa remissione poterat expiare. Redeant ergo in suum statum voluntaria redintegratione conjugia, neque ullo modo ad opprobrium malæ voluntatis trahatur, quod conditio necessitatis extorsit: quia sicut hæ mulieres, quæ reverti ad viros suos (f) nolunt, impiæ habendæ sunt, ita illæ quæ in affectum ex Deo initum redeunt merito sunt (g) laudandæ.

CAP. V. *De his qui captivi cum essent idolothyta*

(a) Vulg. antiqui cum Vat. Reg. collect. 1 et Vindeb. collect. 5, *perseverant*. Postea pro *omittendum* Vat. collect. 3, *admittendum est*.

(b) Vindeb. collect. 5 et apud Justellum, *restituendum est*.

(c) Quesnellus omisit *his*; ex omnibus nostris codd. et anterioribus editis revocavimus.

(d) Antiqui vulg. cum ms. Vat. collect. 24 et Sichardo, *quid inexcusabiliter contaminationem*, etc. Emendationem a Quesnello ex duobus suis codd. Cresc. ac Dionys. inductam, nostra cætera decem et septem exemplaria approbant.

(e) Vat. collect. 3, *sibi metipsis*. Dein *potuit* pro *poterat* in Vulg. antiquis cum Vindeb. collect. 5 et Sichardo.

(f) Vat. Dionys. cum Justello, *noluerint*. Vercell. Hadrian. cum Cresc., *noluerunt*.

(g) Codd. trium vetustiorum collectionum 1, 3 et 5 *laudabiles iudicandæ*.

(h) Cod. Veron. Cresc. ejusque editio: *Hi autem Christiani*. Dein in Vat. Dionys., *fuertant captivi ducti immolatiisse se asserunt esse pollutos*.

(i) Vat. collect. 3, utriusque Hisp. Vat., Isid., cum Merlino et Sichardo, *credimus*.

(j) Vat. purus Dionys. cum uno Vercell. Hadrian. et Justello, *error*.

(k) Vercell. Hadrian. cum Justello et editione Cresconii, *Hi vero*, male.

(l) Vat. collect. 24 et exemplum Sichardi, *ratio*.

(m) 26, qu. 7, *Tempora penitendinis*, c. 2.

(n) Utriusque codd. Hisp. Vat., Isid., Vercell. Hadrian., Justellus et Cresconius cum editis antiquis, *constituenda*.

(o) Justellus cum mss. Vercell. Hadrian., utrisque Hisp. et Vat. Isid., aliisque collect. 21, *habentes*, et paulo post, *respicientes*, male. Codd. Vat. Reg. col-

A fame vel metu compellente comederunt. — (h) De his autem Christianis qui inter eos a quibus fuerant captivati immolatiis cibis asserunt esse polluti, consultationi charitatis tuæ hoc etiam respondendum esse (i) credidimus, ut pœnitentiæ satisfactione purgentur, quæ non tam temporis longitudine quam cordis compunctione pensanda est. Et sive hoc (j) terror extorserit, sive fames suaserit, non dubitetur abolendum, cum hujusmodi cibis pro metu aut indigentia, non pro religionis veneratione sit sumptus.

CAP. VI. *De his qui metu vel errore rebaptizati sunt.*

— (k) His vero de quibus dilectio tua similiter nos creditit consulendos, qui ad iterandum baptismum vel metu coacti sunt vel errore traducti, et nunc se 1333 contra catholicæ fidei sacramentum egisse cognoscunt, ea custodienda est (l) moderatio, qua in societatem nostram non nisi per pœnitentiæ remedium, et per impositionem episcopalis manus, communionis recipiant unitatem; (m) tempora pœnitendinis, habita moderatione, tuo (n) constituyente iudicio, prout conversorum animos perspexeris esse devotos: pariter etiam (o) habens senilis ætatis intuitum, et periculorum quorumque aut ægritudinis respiciens necessitates. In quibus si quis ita graviter urgeatur, 1334 ut dum adhuc pœnitet, de salute ipsius desperetur, oportet ei per sacerdotalem sollicitudinem communionis gratia subveniri.

CAP. VII. *De his qui semel baptizati sunt, sed ab hæreticis.* — Nam (p) hi qui baptismum ab hæreticis acceperunt, cum antea baptizati (q) non fuissent, sola

lect., utriusque Vindeb. collect. 5 et Hisp. Veronensis Cresc., cum Justello, aut ægritudinum.

(p) 1. qu. 4, *Hi qui baptisma*. c. 71.

(q) Vindeb. Hisp., *non fuerunt*. Quod vero de baptizatis ab hæreticis subiecit, ut sola invocatione S. Spiritus per impositionem manuum confirmentur, etc. Confirmationis sacramentum indicare Quesnellus in marginali postilla notavit; et similiter paulo post ad illa, *ut quod ab hæreticis nemo accipit, a catholicis sacerdotibus consequatur*, confirmationis sacramentum intelligens, hanc aliam postillam affixit: *Confirmatio conferri ab hæreticis non potest valide*; quæ et in indice inseruit. Verbo scilicet *confirmentur* hanc significationem subiecit. Sed in duabus aliis epistolis de iisdem hæreticis ad catholicam redeuntibus S. pontifex loquens, eandem de impositione manuum sententiam repetit, nec tamen *confirmandi* verbo utitur. In epist. 166. ad Neonem: *Hoc tantum quod ibi defuit conferatur, ut per episcopalis manus impositionem virtutem sancti Spiritus consequantur*. Et in epist. 167. ad Rusticum, cap. 18: *Per manus impositionem invocata virtute Spiritus sancti, quam ab hæreticis accipere non potuerunt, catholicis copulandi sunt*. Palam est hic impositionem manuum indicari, non qua confirmationis sacramentum semper ministratum fuit hominibus jam renatis atque justificatis, sed qua gratia Spiritus sancti carentes ob hæresim, et ab Ecclesia separati, eam gratiam recipiebant et in Ecclesiæ unitatem admittebantur. Hæc autem manuum impositio ritus erat pœnitentiæ: unde S. Stephanus in decreto de recipiendis hæreticis sanxit *ut manus illis imponatur in penitentiam*, quæ formula confirmationis sacramento nequaquam convenit. Et similiter Crescens a Ciria in concilio Carthaginensi III. Cypriani tempore, *ut per manus impositionem in penitentiam Ecclesiæ reconcilientur*. Et Innocentius I,

invocationē Spiritus **1335** sancti per impositionem manuum confirmandi sunt, quia formam tantum baptismi sine sanctificationis virtute sumpserunt. Et (a) hanc regulam, ut scitis, servandam in omnibus Ecclesiis prædicamus, ut lavacrum semel in initum, nulla iteratione violetur, dicente Apostolo: *Unus (b) Dominus, una fides, unum baptisma*. Cujus ablutio nulla iteratione temeranda est, sed, ut diximus, sola sanctificatio Spiritus sancti invocanda (c) est: ut quod ab hæreticis nemo (d) accipit, a catholicis sacerdotibus consequatur. Hanc autem epistolam nostram, quam ad consultationem tuæ fraternitatis emisimus, ad

epist. 24, ad Alexandrum: *Eorum (hæreticorum) laicos sub imagine pœnitentiæ et sancti Spiritus invocatione per manus impositionem suscipimus*. Et S. Cyprianus in epist. 71... *in pœnitentiam manum imponere*. Hæc verbo in pœnitentiam omnia sacramenta confirmationis suspensionem amoveant. Id perdidit etiam Quesnellus, dum notas scripsit in epistolam ad Rusticum. In locum enim paulo ante ex ea citatum not. 10, scripsit, *munus impositionem cum solitarie ponitur, nullum significare sacramentum multoque minus confirmationem, sed solummodo orationes et supplicationes manum impositioni conjunctas*. Quod si in hac epistola confirmandi verbo usus est Leo, nihil movere debuit. Cum enim de iisdem hæreticis et hic, et in epistola ad Rusticum loquatur (omnes enim ad eandem Attilæ invasionem et tempus pertinent), si in epistola ad Rusticum, ubi verbum *confirmare* non legitur, sacramentum confirmationis ingerendum non est neque intelligendum est in hac ad Nicetam epistola, nec in alia ad Neonem Ravennatem, in qua de iisdem hæreticis sermo est. Cum S. Leo serm. 4 de Nativit. c. 5, confirmationis sacramentum indicavit. *Renati, inquit, per aquam et Spiritum sanctum chrisma salutis et signaculum vitæ æternæ*. Sola impositio manuum in laudatis epistolis memorata, quæ non *renatis* et justificatis, sed hæreticis peccatoribus ad Ecclesiam redeuntibus adhibetur, non confirmatio, sed pœnitentiæ ritus est. Aliud in hoc argumentum evidens ex ipso Leone producimus. Multis in locis de clericis hæreticis loquitur, qui ad unitatem redeuntes, in suo gradu recipiebantur; et nunquam manus iisdem imponendas indicat, sed sola fidei professione contentus est. Vide epist. 1. ad Aquileiensem episcopum, ubi de recipiendis Celestianis clericis agitur; epist. 12, ad episcopos Mauritanie, ubi de Donato episcopo Novatianorum, et de Maximo episcopo jam Donatista; epistolam 18, ad Januarium, in qua de aliis clericis hæreticis loquitur, quorum solam fidei professionem requirit: et similiter cum in aliis epistolis Eutychianos clericos in suo gradu recipi permittit, si fidei professionem sincerissimam præstent. Hæc disciplina constanter servata fuit in Ecclesia, ut cum clerici ab hæresi ad Ecclesiam redirent, si non essent iterato baptismo polluti, sola professione fidei reciperentur, et in suo gradu permanerent; nec umquam iis manus imponerentur: quod in finitissimis prope exemplis probare liceret. Hinc Innocentius I in textu paulo ante descripto, solos laicos manus impositione receptos tradidit. Si hæc impositione manuum sacramentum confirmationis indicatum fuisset, nihilerat quod solis laicis, non autem clericis ex hæresi conversis, sed iterato baptismo nequaquam polluti adhiberetur. Cur ergo hoc cum clericis discrimen? Quia scilicet hæc impositio ritus erat pœnitentiæ, qui solis laicis, non autem clericis in suo gradu recipiendis congruebat. Ii vero soli clerici, qui iterato baptismo fuissent tincti, a Leone excipiuntur, quia iteratio baptismi ab omni clericali gradu arcebat: unde hi etiam cum reciperentur in Ecclesia, pœnitentiæ subjiciebantur, per-

omnes fratres (e) et comprovinciales tuos episcopos facies pervenire (f) ut omnium observantiæ data prosit auctoritas. (g) Data XII kalendarum Aprilium, consulatu Majoriani Augusti.

EPISTOLA (h) CLX.

(i) AD EPISCOPOS ET CLERICOS CATHOLICOS EX ÆGYPTO APUD CONSTANTINOPOLIM CONSTITUTOS.

SYNOPSIS.—I. *Consolatur extorres Ægypti episcopos et clericos, monetque de suis legalis in Orientem ex imperatoris voluntate mittendis*. — II. *Hortatur ut omnes novum de fide tractatum amoveant, sufficiente synodi auctoritate*.

1336 Dilectissimis fratribus (j) NESTORIO, ATHANA-

inde ac cæteri laici, quo pariter nomine in clerum admitti non poterant. Vide epist. 24 Innocentii ad Rufum, num. 4, cum qua conferendus est locus epist. 2, n. 11, in quo rebaptizati *sub longa pœnitentiæ satisfatione* admittendi dicuntur. Id respicit eam disciplinam qua rebaptizatorum *reconciliatio*, ait Vigilius epist. 2, ad Profuturum, num. 4, *non per illam impositionem manus quæ per invocationem sancti Spiritus operatur, sed per illam qua pœnitentiæ fructus acquiritur, et sanctæ communionis restitutio perficitur*. Prima reconciliationis ratio, quæ sola impositione manuum sine exactione alterius pœnitentiæ perficiebatur, recepta erat cum solis laicis, eo quod clerici non rebaptizati in suo gradu reciperentur; secunda vero adhibebatur cum omnibus rebaptizatis, sive laicis, sive clericis, qui ob iteratum baptismum in clerum recipi non poterant. Primam vero illam impositionem manuum, quæ etsi operibus laboriosis pœnitentiæ non subjiciebat, præferebat tamen, ut ex Innocentio I vidimus, *imaginem pœnitentiæ*, clericis in suum gradum restituendis repugnasse, explorato affirmat S. Leo in eadem ad Rusticum epistola cap. 2, ubi et consuetudinem ecclesiasticam, et traditionem apostolicam allegat; de qua re dicemus plura in observationibus ad Quesnelli notas.

(a) 1. qu. 1, *Hanc regulam*, c. 57.

(b) Vat. Hisp. et Isid., Veron. Cresc. atque Justellus, *Deus*.

(c) Vindebon. Hisp. et Cresc. *delent est*.

(d) Vat. Reg. collect. 4, *accepit*.

(e) In laudato Vat. Regine et in Vindebon. collect. 1, *omittitur et*.

(f) Cod. Vat. Isid. et alius Vat. collect. 11, *ut omni observantiæ*. Florent. S. Marci collect. 13, *ut omnibus observantiæ*. Vindebon. Hisp., *ut ad omnium observantiam*. Prætulimus lectionem codd. Vat. Reg. collect. 1, Vat. Dionys. et aliorum collect. 12 et 24, cum Sighardo.

(g) Dies et mensis ita notantur in mss. Vat. Dionys., in Hadrian. et in Florentino collect. 13 ac in uno Vat. 546 collect. 24. Cod. Vat. Regine collect. 4: *Dat. xv kal. Aprilis*, ubi facile fuit duplicem unitatem II junctis apicibus commutare in V. Vindebon. collect. 5: *Dat. xiv kal. Aprilis*. Majoriani consulationis signatur in omnibus, excepto Vat. Dionys., in quo per errorem scriptum est: *Cons. Tariani Aug. in Vindebon. collect. 5: Majorano Augusto primum consule*, ut erat in editis ante Quesnellum, qui emendavit *Majoriano*, sed retinuit *primum consule*; quod tamen non solum abest a cæteris codicibus, sed ab usu etiam antiquo abhorret. Cod. Vat. Regine *Majoriani* nomini præmittit siglam *GL. P.* sicuti præmittitur etiam in Florentino S. Marci eidem nomini in epist. 163. Num legendum *gloriosi* aut *gloriosissimi principis*, aliorum judicium est.

(h) Alias 130, Scripta 21 Martii an. 458.

(i) Quesnellus hanc ex cod. Grimanico edidit.

(j) Hic quidecim episcopi nominantur: libello autem supplicii ab iisdem Ægyptiis oblato imperatori, et ad Leonem papam cum ipsius Augusti litteris

SIO, PAULO, PETRO, THEONÆ, ISALÆ, APOLLONIO, ARPOCRATI, ISIDORO, ISAAC, APOLLONIO, MAXIMO, MARIONI, POEMENIO, et HELPIDIO episcopis et clericis catholicis ex Ægypto apud Constantinopolim constitutis Leo.

CAP. I. — Tribulationem quam dilectioni vestræ spiritus diabolicæ tentationis ingessit, ab eo fiducia- liter credite sublevandum, propter quem talia susti- netis; atque ipsius auxilio consolandos vos esse præ- sumite, cujus dilectioni quæ tolerantis impenditis. Qui licet temporaliter fieri quæ sunt adversa permit- tat, constantiam tamen fidei non vult decuti, sed probari. Promissæ beatitudinis spem gerentes, pa- tientis longanimitatem vestris mentibus adhibete : *Fidelis enim Deus est, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis, sed faciet cum tentatione exitum, ut possitis sustinere* (1 Cor. x, 13). Nec pedes vestros peccatorum pax visa dimoveat, quos in ea petra fixos habere debetis, adversum quam nec portas inferi prævalere legistis (*Matth.* xvi, 18), Quia igitur, fra- tres charissimi, Christianissimus imperator rursus ad nos (a) scripta direxit, quibus ut aliquem de no- stris partibus dirigamus hortatur; et quamvis illic vestra non desit instructio, quæ valeat hæreticorum obstinationibus obviare, desiderat a nobis tamen di- rigi, qui fidem damnatis, et eam diabolico spiritu non recipientibus, tamquam sit adhuc dubia, possit asserere, quæ sicut necessarie **1337** prædicatur, ita volente percipitur : dilectionem vestram monco utinanis gloriæ contentionem id ipsum dicentes om- nes unanimatis virtute vitetis. Scitis enim quæ vo- bis debeatur hujus palma certaminis, cujus idem co- gnitor qui hoc spectat, adiutor est, atque ipse ad vincendum vires sufficit, qui dilligentibus se præ- mium jam paravit. Nullus se propriis sedibus quera- tor extorem, aut patriis expulsum sinibus ingemi- scat. Nemo vestrum exsul est Deo, quem auxiliatum vobis ubique confidite. Ferte universa patienter, et confortato corde Dominum fideliter sustinete. Brevis est tribulatio quam tempus incidit : nec confessioni vestræ nova videantur, quæ vos ab inimicis Domini tolerare cognoscimus. *Sic enim persecuti sunt et prophetas qui erant ante vos* (*Matth.* v, 12).

CAP. II. — (b) Omni itaque dilectionis vestræ studio ac labore nitendum est ne ulla insidiantum discep- tatio possit admitti, neve hoc ab hæreticis valeat obtineri, quo evangelicam fidem manifestum est im-

A pugnari. Nam definiturum rerum quas tantæ synod¹ vel Christianissimi principis sanxit auctoritas, et apostolicæ sedis confirmavit assensus, nihil oportet discuti, ne contra fas aliquid videatur infrigi. Mul- tumque fidei et sacerdotali constantiæ derogatur, si cum his qui homicidiis et furore repleti sunt, ac vol- unt convertere Evangelium Christi, et facinore suo probantur exosi, superflue et plurimum nocituræ al- tercationis conflictus habeatur. Datum duodecimo kalendas Aprilis, Leone et Majoriano Augustis consulibus.

EPISTOLA (c) CLXI.

(d) AD PRESBYTEROS, DIACONOS ET CLERICOS ECCLESIE CONSTANTINOPOLITANÆ.

SYNOPSIS. — I. *Ut in fide stabiles et ab hæreticorum societate alieni perseverent hortatur.* — II. *Ut novum iudicium non instauretur, et ut Atticus et Andreas ordinis sui honore priventur, nisi voce scriptoque fidei Chalcedonensi adhærere se profiteantur.*

LEO presbyteris, diaconibus et clericis Constantinopolitanæ Ecclesiæ.

CAP. I. — Lætificatus valde sum et plurimum de- lectatus, quod mihi fidei vestræ est, de qua in Do- mino glorior, manifestata constantia et intelligo vos per omnia devotissimos doctrinæ evangelicæ esse discipulos, atque apostolicis prædicationibus, quæ **1338** ex eodem fonte manarunt, nihil prorsus sen- tire diversum : quia catholica fides, quæ vera et una est, nulla se patitur diversitate violari, et ideo co- hortari dilectionem vestram ac monere non desino, ut instruente Spiritu sancto perseveranter *id ipsum dicatis omnes, et non sint inter vos schismata. Sitis autem perfecti in eodem sensu et in eadem sententia* (1 Cor. I, 10); proculque a consortio vestro olim da- mnatorum depellatis errores, ut inchoastis, in fidei constantia permanentes; nullum sinatis vobis Nesto- riana vel Eutyichiana infectum perversitate sociari, tamquam leve ac tolerabile sit ad quod (e) uterque quorumdam insipientium corda traduxit, et in scelera diabolici furoris accendit.

CAP. II. — (f) Habemus, propitio Deo, magnum et divinitus præparatum Christianissimi imperatoris auxilium, quem scriptis meis, quantum causa (g) ex- petit, obsecravi, ne improbis parricidarum petitioni- bus in aliquo clementiæ suæ præberet assensum, neque ullo modo sineret sanctæ Chalcedonensis synodi definitiones, quæ vere de cœlestibus prodire decretis, tamquam necessaria retractatione violari :

transmisso, qui in codice encyclicus describitur tom- IV Concil. pag. 1843, quatuordecim tantum subscri- buntur, et in his non solum ordo diversus est, verum etiam duo nomina Pulsaminonis, seu potius Pulsa- monis et alterius Athanasii episcopi leguntur, quæ in inscriptione hujus epistolæ non recensentur; econtra vero in hac inscriptione tres episcopi nomi- nantur, qui in subscriptionibus prædictis desunt, ni- mirum Isidorus, Elpidus et unus Apollonius; alter enim Apollonius idem esse videtur qui in subscrip- tionibus Apollo vocatur, Sed Elpidius et unus Apollo- nius ab Apollo diversus legitur in aliis subscriptioni- bus synodi Constantinopolitanæ sub Gennadio tom. V Concil. pag. 51, ubi etiam Theonæ et Marionis epi- scoporum nomina invenire licebit. Ex utrisque sub-

scriptionibus simul collatis singulorum episcopo- rum sedes colliguntur, Isidoro excepto, qui in neu- tris invenitur.

(a) Innuitur imperatoris epistola, cui S. Leo re- spondet epistola 162.

(b) Hæc usque ad finem referuntur a Facundo Herm. lib. xii, c. 2, p. 533.

(c) Alias 151. Scripta 21 Martii an. 458.

(d) Ex cod. Grimani a Quesnello edita fuit.

(e) Forte, *utraque*.

(f) Referuntur a Facundo Herm. lib. xii, c. 2, p. 533.

(g) Vulg. ex Grim, extitit Prætulimus lectionem Facundi, quam Quesnellus margini affixit.

(a) cum insidias impiorum ad hoc subrepere velle manifestum sit, ut statuta evangelicis prædicationibus et Patrum traditionibus consonantia novo faciant infirma iudicio, et dum disceptatio admittitur, auctoritas auferatur (b). Aderit, ut spero, suis inspirationibus divina protectio, eamque sancto principi tribuet facultatem, ut nullo modo fieri sinat quod humanæ salutis sentit adversum. Atticum vero et Andream, quorum nomina fratri et coepiscopo meo Anatolio missis ante (c) litteris indicavi, quos a vestra laudabili fide dissentire cognovi, atque Entychianorum apertissime connivere perfidiæ, nisi prius hostilia dogmata propria voce ac subscriptione damnaverint, et fidem Chalcedonensi concilio roboratam in Ecclesia populo Christiano præsentem se professi fuerint secutores ordinis sui honore priventur; ne diutius luporum (d) levitas simplicitati Dominicarum ovium miscetur. Datum duodecima kalendas Aprilis, Leone et Majoriano Augustis consulibus.

1339 EPISTOLA (e) CLXII.

(f) AD LEONEM AUGUSTUM.

Per (g) PHILOXENUM agentem in rebus.

(h) SYNOPSIS. — I. *Ut fidem semel definitam ad examen revocari non sinat.* — II. *Se nec posse hæreticis communionem sociari, nec definitis a synodo dissentire.* — III. *Legatos a se mittendos, non ut disputent, sed ut instruant.* — IV. *Fugiendos hæreticos, quibus et pœnam imminere significat.*

LEO episcopus LEONI Augusto.

(i) Multo gaudio mens mea exsultat in Domino, et magna mihi est ratio (j) gratulandi, cum clementiæ vestræ excellentissimam fidem augeri per omnia (k) donis gratiæ cœlestis agnosco; et per incrementa diligentis devotionem in vobis animi sacerdotalis experior. Nam in vestræ pietatis alloquiis non dubie patet quid per vos in totius Ecclesiæ salutem Spiritus sanctus operetur et (l) quantum universorum fidelium precibus sit optandum ut in omnem gloriam vestrum extendatur imperium, qui supra curam rerum temporalium, religiosæ providentiæ famulatum divinis et æternis dispositionibus perseveranter impenditis: ut scilicet catholica fides, quæ humanum genus sola vivificat, sola sanctificat, in una confessione permaneat, et dissensiones quæ de terrenarum opinionum varietate nascuntur, a soliditate illius petræ, supra

(a) Apud Facundum, cum insidiatore priorum.

(b) Hucusque Facundus.

(c) Epist. 157, cap. 4.

(d) Forte, sævitia, vel pravitas. Quesn. in marg.

(e) Alias 132. Scripta 21 Martii an. 458.

(f) Exstat hæc epistola in mss. collect. 5, 11, 12 18, 19 et 21 usque ad 24.

(g) Ita nostri cod., collect. 5, 11 et 21. Vulg. ante Quesn. forte ex aliquo cod. collect. 12, per *Philonem*.

(h) In tabula collect. 5 hæc synopsis exhibetur cap. 94: *De adhortatione absconditæ hæresis Eutychnianæ, et confirmatione concilii.*

(i) Cod. Ven. S. Marci collect. 22, *Magna gaudio.*

(j) Ita Quesnalius, ut credimus, ex Grimánico, et solo quidem: nam omnes nostri codices aliarum collectionum, etiam Vindebon. collect. 5 et Ratisp. collect. 19, cum ante vulgatis habent *gloriandi*. Le-

quam civitas Dei ædificatur, abigantur, (m) gloriosissime imperator. Hæc autem Dei munera ita demum nobis divinitus conferentur, si de his quæ sunt præstita non inveniamur ingrati, et tamquam nulla sint, quæ adepti sumus, contraria potius expetamus. Nam quæ patefacta sunt quærere, quæ perfecta sunt retractare, et quæ sunt (n) definita convellere, quid aliud est quam de adeptis gratias non referre, et ad interdictæ arboris cibum improbos appetitus mortiferæ cupiditatis extendere? Unde quia ad pacem universalis Ecclesiæ, et 1340 ad custodiam catholicæ fidei, cura dignamini sollicitiore respicere, evidenter agnoscitis quid magnis hæreticorum audeatur insidiis, ut inter Eutychnis Dioscorique discipulos, et eum quem apostolica sedes direxerit, (o) diligentior, tamquam nihil fuerit ante definitum, tractatus habeatur, et quod totius mundi catholici sacerdotes in sancta Chalcedonensi synodo probant gaudentque firmatum in injuriam etiam sacratissimi concilii Nicæni efficiatur infirmum. Quod enim nostris temporibus apud Chalcedonam de Domini nostri Jesu Christi incarnatione firmatum est, hoc etiam apud Nicæam mysticus ille Patrum numerus definit; ne catholicorum confessio aut unigenitum Dei Filium in aliquo crederet Patri imparem, aut eundem, cum factus est Filius hominis, non veram carnis nostræ atque animæ habuisse naturam.

CAP. II. — Detestandum ergo nobis est perseveranterque vitandum, quod fraus hæretica nititur obtinere, (p) nec in aliquam disceptationem pie et plene definita, revocanda sunt, ne ad arbitrium damnatorum ipsi de his videamur ambigere, quæ manifestum est per omnia prophetis et evangelicis atque apostolicis auctoritatibus consonare. Unde si qui sunt qui ab his quæ cœlitus sunt constituta dissentiant, suis opinionibus relinquuntur, et ab unitate Ecclesiæ cum ea quam elegerunt perversitate discedant. Nam nullo modo fieri potest ut qui divinis audent contradicere sacramentis, aliqua nobis communione socientur. Jactent se in sui eloquiis vanitate, et de argumentationum suarum versutia, quæ inimica est fidei gloriantur: (q) nobis placet Apostoli obedire præceptis dicentis: *Videte ne quis vos decipiat per philosophiam et inanem seductionem hominum* (Coloss. II, 8). Nam secundum eundem apostolum, *si quæ destruxi, hæc*

tionem autem Quesnelli uti congruentiorem expungere nolimus.

(k) Sic omnes nostri codices et vulg. ante Quesn., apud quem, *dono*.

(l) Codd. collect. 11 et 21 ac Ratisp., *quantis*.

(m) *Gloriosissime imperator* a Quesnelo addita ex Grim. cod. in aliis desunt. Solum. Ratisp. præfert siglam G L.

(n) Cod. Grim., *finita*.

(o) Vocem, *diligentior* a Quesn. expunctam ex nostris codd. revocavimus. Paulo post, a *sancto Chalcedonensi* in Ratisp. et in Val. collect. 11.

(p) Ratisp., *nec aliqua disceptatione*.

(q) Idem Ratisp. et Val. collect. 11. atque 24. *placet apostolicis obedire præceptis dicentibus*. Vulg. ante Quesn. cum mss. collect. 21, *placet apostolicis obedire præceptis dicentibus*.

ædifico, prævaricatorem me constituo (Galat. II, 18), A et eis me ultionum conditionibus subdo, quas non solum auctoritas beatæ memoriæ principis Marciani, sed etiam ego mea(a) consensione firmavi. Quia, sicut sancte veraciterque dixistis, *perfectio incrementum, et adjectionem plenitudo non recipit*. Unde, cum sciam te, venerabilis princeps, sincerissimo veritatis lumine imbutum, in nulla fidei parte nutare, sed sancto perfectoque judicio a 1341 pravis recta discernere et refutandis amplectenda dividere, obsecro ne humilitatem meam de diffidentia putes esse culpandam, cum hæc mea cautio non solum universali Ecclesiæ consulat, sed etiam tuæ gloriæ famuletur: ne sub imperii tui tempore et hæreticorum aucta videatur improbitas, et catholicorum perturbata securitas.

CAP. III. — Quamvis ergo multum per omnia de pietatis vestræ corde confidam, et per inhabitantem B in vobis Spiritum Dei satis vos instructos esse perspiciam, nec fidei vestræ ullus possit error illudere, præceptioni tamen vestræ in eo(b) adniti obedire, ut aliquos de fratribus meis dirigam, qui apud vos præsentis meæ instar exhibeant, et quæ sit apostolicæ fidei regula, licet, ut dixi, vobis bene sit nota, demonstrent, patefacientes in omnibus et probantes, non esse omnino inter catholicos computandos, qui definitiones venerabilis synodi Nicænæ, vel sancti Chalcedonensis concilii regulas non sequuntur; cum utrorumque sancta decreta ex evangelico(c) et apostolico manifestum sit fonte prodire, et quidquid non est de irrigatione Christi, poculi esse viperei. Prænoscat igitur(d) pietas tua, venerabilis imperator, hos quos spondeo dirigendos, non ad confligendum cum C hostibus fidei, nec ad certandum contra ullos, a sede apostolica profecturos, quia de rebus et apud Nicæam et apud Chalcedonam, sicut Deo placuit, definitis, nullum audemus inire tractatum: tamquam dubia vel infirma sint quæ tanta per Spiritum sanctum fixit auctoritas.

CAP. IV. — Instructioni autem parvulorum nostrorum, qui post lactis alimoniam cibo desiderant(e) solidiore satiari, ministerii nostri præsidium non nega-

(a) Quesn. in marg.: Al., *defensione, vel confessione*. Neutrum in ullo nostro codice invenimus.

(b) Quesn., *adnitor*. Melius anteriores vulg. cum nostris codd., ac præsertim Ratisp.; de legatis enim agitur quos Leo solum Augusto mense transmisit, ut videre est ex epistola 164.

(c) Quesnellus delevit *et apostolico*. Retinuimus cum anterioribus editionibus, quas noster Ratisp. et alii codices approbant, excepto Vindebon. collect. 5.

(d) Editi ante Quesn. cum Ratisp. et Vat. collect. 12, *pietas vestra*.

(e) Ratisp., *solido*, et post pauca, *sed sicut*. Dein, *præcepti Domini dicentis* in antiquis vulg. et in Ratisp. aliisque nonnullis codd. legitur.

(f) Antiqui vulg. cum codd. collect. 12 addunt, *fili alieni inveterati*.

(g) Idem vulg. cum quibusdam codd., *non requie-*

vit. (h) Quesnellus cum aliis vulg., *xī kal.*, et in marg., *xii kal.* Hanc notam prætulimus, non solum quia plures et potiores nostri codd. Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 11 et mss. collect. 21 et 24 eam pro-

mus; et sicut simpliciores non spernimus, ita a rebellibus hæreticis abstinemus: memores præcepti Domini, dicentis: *Nolite dare sanctum canibus, neque miseritis margaritas vestras ante porcos* (Matth. VII, 6). Nimis quippe indignum nimisque injustum est eos ad libertatem disceptationis admitti, quos significat Spiritus sanctus per prophetam, 1342 dicens: *Filii alieni mentiti sunt mihi* (Ps. XVII, 46). (f) Qui etiamsi Evangelio non resisterent, de illis tamen se esse monstrarent, de quibus scriptum est: *Deum se pro-*
fitentur scire, factis autem negant (Tit. I, 16): clamante adhuc justus Abel sanguine adversum impium Cain, qui increpatus a Domino (Genes. IV, 10), (g) non quievit ad pœnitundinem, sed exarsit ad cædem. Cujus vindictam sic Domini judicio volumus reservari, ut improbus prædo et parricida crudelis in seipsum recidat, et nostra non teneat. Neque sanctæ Ecclesiæ Alexandrinæ lamentabilem captivitatem patiamini ulterius prolongari cui oportet fidei vestræ justitiæque præsidio suam restitui libertatem, ut per omnes Ægypti urbes dignitas Patrum et jus sacerdotale reparetur. Datum (h) duodecimo kalendas Aprilis Leone et Majoriano Augustis consulibus.

EPISTOLA (i) CLXIII.

(j) AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM
Per PATRITIUM diaconem.

(k) SYNOPSIS. — *Quod sua monita Anatolio displicuerant expostulat monetque ut Atticus presbyter propria subscriptione publice recitanda Eutychianum damnet errorem, si catholicus videri velit.*

LEO episcopus ANATOLIO episcopo.

Lectis dilectionis tuæ litteris, quas per filium nostrum Patritium diaconem direxisti, intellexi tibi studium meæ sollicitudinis displicere, quæ secundum dominicam charitatem, quam tibi a nobis impendi experimentis plurimis approbasti, de cavendis his qui(l) communis fidei adversarii dicerentur(m) admonui, ne ad negligentiam rectoris referretur, si quisquam in Ecclesia catholica ea prædicare præsumeret

bant, verum etiam quia concordat cum die signato in duabus antecedentibus epistolis per eumdem Philoxenum Constantinopolim transmissis. In mss. collect. 11, 21 et 24, *Leonis* nomen in consulari nota omittitur. Duo Vat. collect. 21, *Glorioso Majoriano Aug. cons.* In alio Vat. collect. 24, *Calipio* pro *Glorioso* scriptum legitur. Id ex ea sigla *GLP.* profectum videtur, quam *Majoriani* nomini aliquibus in mss. præfixam animadvertimus annot. 31 (Col. 1140. n. (g) in epist. 159. Hanc auctor collectionis 24 vel librarius aliquis perperam interpretatus est *Calipio*.

(i) Alias 128. Scripta 23 Martii an. 458.

(j) Exstat in mss. collect. 5, 11, 12, 13 et 20 usque ad 24.

(k) In tabula mss. collect. 5 hic titulus legitur cap. 95: *Ad Anatolium episcopum de Attico presbytero, ut susceptionem Eutychiani erroris a se presbyter compellatur excludere.*

(l) Vat. collect. 11, *communi fidei adversari dicerentur.*

(m) Epist. 157, c. 4.

quæ hæreticorum sensibus convenirent. **1343** Quod utrum veraciter fama jactaret, dilectionis tuæ inquirendum iudicio delegavi. Neque in aliquo honorem tuum læsi, (a) cui discutienda ea quæ ad me erant perlata (b) commisi : ut scilicet Atticus presbyter, quem talia audere cognoveram, nisi perfecta se satisfactione purgasset, et non solum voce hæreticos, sed etiam propriæ manus subscriptione damnasset, a communionis gratia esset alienus. Qui scripta mittendo dubiæ fidei et professionis incertæ, (c) confirmavit magis quam diluit, quidquid ad nos de eo fama pertulerat ; cum si conscientiam suam voluisset probare sinceram, non Eutychem sibi odiosum fuisse, sed quod perfidiam ipsius reprobaret atque damneret, (d) debuerat confiteri : quia aliud sunt humanæ etiam inter catholicos similitates ; aliud diabolici, quos fides catholica damnat, errores. Et ideo, frater charissime, in nullo debes de nostra dilectione dubitare, si prophetæ exemplum sequaris et dicas : *Nonne qui te oderant, Domine, odèram (e) illos, et super inimicos tuos tabescebam (Ps. cxxxviii, 21)?* Per omnia enim volo te esse certissimum quod sicut meam existimationem illæsam cupio permanere, ita opto te quoque in omnibus irreprehensibilem reperiri. Prædictus autem (f) Atticus, ut ab omni suspitione contraria liber appareat quid in Eutyche anathematizet ac damnet, evidenter ostendat, et in damnationem erroris expressi, remota omni dubitatione, subscribat : ita ut Chalcedonensis (g) synodi definitionem de fide, cui etiam dilectio tua subscribendo consensus, et quem apostolicæ sedis (h) firmavit auctoritas, profiteatur se per omnia servatum, adjecta C subscriptione propriæ manus, quæ in Ecclesia Christiano populo præsentè recitetur : ut pro catholica fide neque nos negligentes, neque ipse ultra suspen-

(a) Idem codex, cum discutienda.

(b) Epist. 151.

(c) Vat. 546 collect. 21, confirmat.

(d) Vulg. ante Quesn., debuit.

(e) Vindebon. collect. 5, eos. Porro tabescebam habent omnes nostri codd. et editi ante Quesn., apud quem forte errore librarii vel typographi, tabescam.

(f) Idem Vindebon. cum mss. collect. 14 et 24 omittit Atticus.

(g) Plures vulg. ante Quesn., symboli, male: novum enim symbolum Chalcedonenses Patres non condiderunt, sed contra Eutychianos errores fidei definitionem protulerunt. Synodi habent nostri codices, et duo a Quesnello laudati Barb. et Trecoptith., nec non Pelagius II, in epist. 3, ad Eliam et cæteros episcopos Istriæ c. 3, ubi ex his litteris testimonium recitat. Hujus professionis formula exhibetur in collect. 5 cap. 55, quam tomo tertio edemus : eamque ad Constantinopolitanam Ecclesiam præsertim pertinuisse discimus ex mss. collect. 8, in quibus hæc eadem formula inscribitur tit. 425 : *Confessio presbyterorum seu diaconorum Ecclesiæ Constantinopolitanæ*; et incipit : *Ego ille Constantinopolitanæ Ecclesiæ diaconus vel presbyter hac scriptura, etc.* Hæc formula ex Leonis quidem mente scripta, vel Roma Constantinopolim missa fuit, vel Constantinopoli ad Leonem transmissa atque ab eodem probata, ac Latine reddita in laudatas collectiones transivit.

(h) Vat. 546 collect. 21, confirmavit.

(i) Cod. Florent. S. Marci collect. 13, præcepto sa-

ctus **1344** habeatur. Qui si in eadem pravitate perdurans, (i) præceptis salubribus parere noluerit, sententiam synodi Chalcedonensis, cujus definitionibus resultat, excipiat. Data (j) quinto kalendas Aprilia, Leone et Majoriano Augustis consulibus.

EPISTOLA (h) CLXIV.

(l) AD LEONEM AUGUSTUM

SYNOPSIS. — I. Legatos mittit vice sua pro Ecclesiæ libertate acturos, rogatque ne bene definita ad novum tractatum revocentur. — II. Semper disputationi locum fore, si humano ratiocinio et Rhetorum loquacitate expendi mysteria sinantur. — III. Quam Evangelio et humanæ salutis inimicum sit Eutychianorum dogma a synodo proscriptum; cui nulla disputatione derogari debet. — IV. Parricidas Alexandrinos omni indulgentia indignos esse; quibus tamen, si respiciant, de misericordia non desperandum. — V. Legatos commendat, quos mittit non disceptaturos, sed supplicaturos; quænam pro pace Ecclesiæ sint agenda; correctis pœnitentiam non negandam, objuratis sub synodali sententia remanentibus.

LEO (m) episcopus LEONI Augusto.

CAP. I.—Multis manifestisque documentis probatum mihi esse gaudens, quanto universali Ecclesiæ consulatis affectu, præceptis pietatis vestræ, ubi primum licuit, parere non distuli, dirigens (n) Domitianum et Geminianum fratres et cæpiscopos meos, **1345** qui apud vos (o) preces meæ sollicitudinis exsequentes, pro quiete vobis doctrinæ evangelicæ supplicarent, et libertatem fidei, in qua secundum eruditionem Spiritus sancti ipse præcipue emines, obtinerent, repulsis procul hostibus Christi, qui etiamsi voluissent furorem suum tegere, non laterent, quia alia est Dominici gregis sancta simplicitas, alia sub vestitu ovium simulatio latentium bestiarum; nec possunt jam per hypocrisim irrepere, quos (p) tanta furor manifestavit insanie. (q) Agnosce igitur, auguste

lubri. Dein pro excipiat, ms. Cantabrig., incurral.

(j) Vat. cum mss. collect. 12, 21 et 24, xv kal. Aprilis. Prætulimus potiores codices Vindebon. collect. 5, Vat. collect. 41 et Florent. collect. 13, quibus tres alii a Quesnello in margine allegati astipulantur. In mss. collect. 11, 13, 21 et 24 omittitur Leonis nomen, et solius Majoriani consulatus memoratur. At cæteri codices ac præsertim Vindebon. collect. 5 utrumque consulem signant, ut pariter in omnibus litteris hoc anno in Oriente missis notatur. Solæ duæ epistolæ ad Occidentales missæ 159 et 166 unum Majorianum consulem memorant.

(k) Alias 133. Scripta 17 August. an. 458.

(l) Celebrem hanc epistolam, ex qua nonnulla fragmenta supererant apud Vigilium, Pelagium atque Facundum, cujusque dimidiam fere partem descripsit Prudentius Tricassinus in lib. de Prædest., integram edidit Quesnellus ex ms. Grimanico. Eamdem nostro Ratisponensi invenimus. Vide Quesnelli notam.

(m) Vocem episcopus a nobis ex Ratisp. additam Prudentius etiam confirmat.

(n) In Ratisp. et apud Prudentium, Donatianum. Retinimus Domitianum, quia sic legitur in epist. 170, quæ horum legatorum nomina repetit.

(o) Quesn. in marg. : Legendum forte, vices. At preces habet etiam Ratisp.

(p) Ratisp. delet tantæ, et post pauca ignorat auguste et.

(q) Sequentia habet Facundus p. 87.

et venerabilis imperator, in quantum totius mundi A præsidium divina sis providentia præparatus, et quid auxilii matri tuæ Ecclesiæ debeas, quæ te filio maxime gloriatur, intellige. (a) Non sinantur contra dexteræ omnipotentis triumphos redivivis assurgere motibus extincta certamina; præsertim cum id damnatis jam dudum hæreticorum ausibus omnino non liceat, et hic fructus piis laboribus debeatur, ut omnis Ecclesiæ plenitudo in suæ unitatis soliditate secura permaneat, nihilque prorsus de bene (b) compositis retractetur: quia post legitimas et divinitus inspiratas constitutiones velle conflagrare non pacifici est (c) animi, sed rebellis, dicente Apostolo: *Verbis enim contendere, ad nihil est utile, nisi ad subversionem audientium* (II Tim. II, 24).

CAP. II. — Nam si humanis persuasionibus somper disceptare sit liberum, numquam deesse poterunt B qui veritati audeant resultare, et de (d) mundanæ sapientiæ loquacitate confidere: (c) cum hanc nocentissimam vanitatem quantum debeat fides (f) et sapientia Christiana vitare ex ipsa Domini nostri Jesu Christi institutione cognoscat; qui omnes nationes ad illuminationem fidei vocaturus, non de philosophis aut de oratoribus, qui prædicando Evangelio famularentur, elegit; 1346 sed de humilibus et piscatoribus per quos (g) se manifestaret, assumpsit, ne doctrina cœlestis, quæ erat plena virtutum, auxilio videre indigere verborum. Unde Apostolus protestatur et dicit: *Non enim misit me Christus baptizare, sed evangelizare; non in sapientia verbi, ne evacuatur crux Christi: verbum enim crucis pereuntibus quidem stultitia est, his autem qui salvi fiunt virtus Dei C*

est; scriptum est enim: Perdam sapientiam sapientium, et prudentiam prudentium reprobo. Ubi sapiens? ubi scriba? ubi inquisitor hujus sæculi? Nonne stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi (I). Cor (I, 17-20)? Argumenta enim (h) rhetorica et instituta ab hominibus versutiæ disputandi in eo præcipue gloriantur, si in rebus incertis et opinionum varietate (i) confusis, ad hoc audientium trahant sensum, quod asserendum ingenio atque eloquio suo quisque delegerit; et ita (j) fit ut quod majore facundia defenditur, verius æstimetur. Sed Christi Evangelium hac arte non indiget, in quo doctrina veritatis sua luce (k) manifestata est; nec quæritur quid auribus placeat, ubi veræ fidei sufficit scire quis doceat.

CAP. III. — Hos autem qui suis decipiuntur inventis nihil magis ab evangelica (l) luce dissociat, quam quod incarnationis (m) Dominicæ veritatem non putant ad humanam, id est nostram, pertinere naturam: tamquam indignum fuerit gloria Dei, ut majestas Verbi impassibilis veritatem mortalis carnis assumpsit; cum aliter salus (n) hominum reparari non posset, nisi qui est in forma Dei, formam suscipere dignaretur et servi. Unde cum sancta synodus Chalcedonensis, (o) quæ ab universis Romani orbis provinciis cum totius mundi est celebrata consensu, et a sacratissimi concilii 1347 Nicæni est indivisa decretis, omnem Eutychniani dogmatis impietatem a corpore catholicæ communionis absciderit, quomodo erit cuiquam lapsorum ad ecclesiasticam pacem recursus, nisi perfecta fuerit satisfactio negatus? Nam quæ istis tribui potest licentia disserendi, qui justo sanctoque judicio meruere damnari? ut veris:

gloriæ.

(n) Idem Ratisp., hominis.

(o) His verbis Quesnellus postillam affixit: *Concilio œcumenici characteres duo: 1º ex omnibus provinciis; 2º totius orbis consensus.* Leobich Chalcedonensis concilii, quod a tota Ecclesia receptum fuerat, prærogativas attingere voluit, ut illud multo magis irretactabile ostenderet, non vero voluit characteres generalis synodo necessarios proponere, ut Quesnelli postilla videtur innuere. Convocatio quidem generalis requiritur, ut, quod ait noster Auctor epist. 89, *evocatis de cunctis provinciis sacerdotibus vere possit esse universale concilium.* Vere, inquit, seu stricte generale. Si tamen generali convocatione præmissa ad concilium non accedant omnes ex cunctis provinciis vel accedere nequeant, ut ipsi synodo Chalcedonensi accidit, ad quam ob temporis præfinitis angustias vix legati apostolicæ sedis ex toto Occidente dirigi potuerunt, num idcirco generale esse non poterit? Immo praxis Ecclesiæ ostendit, generalia habita fuisse concilia Orientis, cum plures Orientales episcopi cum quibusdam Occidentalibus a Romana sede præsertim directis convenerunt. Id vero quod his synodis prærogativam generalium conciliorum præcipue asseruit, nimirum obligandi vim, fuit Romanæ sedis confirmatio, et assensus, quam unam ipsi Patres Chalcedonenses a Leone petierunt uti necessariam, aliorum quoque episcoporum totius orbis assensum petituri, si hunc æque necessariam judicassent. Vide ipsius synodi Chalcedonensis epistolam inter Leonianus 98, item Anatolii epist. 101, et imperatoris Marciani epist. 110.

(a) Non sinas legitur in Constituto Vigilii papæ, et in epistola Pelagii II, ad Eliam Aquileiensem, ubi hæc referuntur; et postea apud utrosque *exurgere* pro *assurgere*.

(b) Apud Vigilium, *constitutis*. Mox apud eundem Vigilium et Prudentium, *quia legitimas et divinitus inspiratas constitutiones velle movere, non, etc.*

(c) Pelagius, hominis.

(d) Quesn., *humanæ*. Prætulimus cum Ratisp. *mundanæ*; similiter enim legitur etiam apud Vigilium atque Facundum.

(e) Hucusque Facundus.

(f) *Et sapientia* delet Prudentius. Mox nostri in Ratisp. desideratur.

(g) Quesnellus cum Grim., *sancta manifestaret*; et in margine: *sancta* delet Prudentius. Lectio nostri Ratisp. magis placuit, ex quo etiam mox *virtutum* pro *virtutibus* prætulimus.

(h) Sic ex Ratisp. atque Prudentio. Quesn. cum Grim., *rhetoricæ institutæ*.

(i) Ita Quesn. cum Prudentio; et in margine: Cod. Grimanicus, *confisus*; minus recte. Noster Ratisp. cum Prudentio concordat.

(j) Sic Quesn. cum eodem Prudentio, cui Ratisp. suffragatur. Cod. Grim., *fieri*.

(k) Ratisp., *manifesta*. Mox, *nec sequitur* pro *nec quæritur*, male in ms. Grim. Emendationem Quesn. ex Prudentio noster Ratisp. confirmat. Post pauca, *quis doceat* idem Prudentius et Ratisp. præferunt. In Grim. corrupte *quod doceat*.

(l) Ita ex Ratisp., uti paulo ante, *sua luce*. Quesn. cum Grim., *voce*.

(m) Ratisp., *divinæ* et post pauca, *indignum fuerit*

sime illam sententiam beati apostoli Joannis exciperent, qua inter ipsa nascentis Ecclesiæ exordia inimicos crucis Christi perculit dicens: *Omnis spiritus qui confitetur Jesum Christum in carne venisse ex Deo est, et omnis spiritus qui solvit Jesum ex Deo non est, sed hic est Antichristi* (I Joan. iv, 2, 3). (a) Qua sancti Spiritus (b) præcurrente doctrina, pie nobis et constanter (c) utendum est, ne, dum talium disceptatio admittitur, his quæ divinitus definita sunt auctoritas derogetur (d), cum per omnes regni vestri partes, et in universis finibus terræ ea quæ apud Chalcedonam (e) firmata est fides, fundatissima pace servetur; nec Christiano sit dignus nomine qui se a consortio nostræ (f) unitatis abruptit. De quo Apostolus dicit: *Hæreticum hominem post unam et secundam correptionem devita, sciens quia hujusmodi perversus est, et proprio judicio sit damnatus* (Tit. iii, 10).

CAP. IV. — Quod ergo in sanctæ Ecclesiæ (g) pervasione et in præsulis ipsius crudelissima cæde impius parricida commisit, non potest humanis remissionibus expiari, nisi ille exoretur qui talia et solus potest digne plectere, et solus ineffabili misericordiam relaxare. Nos vero non ultionum sumus cupidi, sed ministris diaboli non possumus ulla ex parte sociari. (h) Quos si a perversis discedere, ab errore resipiscere, et ab armis discordiæ ad pœnitentiæ cognoscamus lamenta converti, possumus etiam nos pro illis, ne in æternum pereant, supplicare: ut pietatis Domini utamur exemplo, qui pro persecutoribus suis ligno crucis affixus orabat, dicens: *Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt* (Luc. xxiii, 34). Quod ut fructuose pro inimicis suis charitas faciat Christiana, relinquunt impii semper religiosam semperque **1348** devotam Ecclesiam Dei (i) lacessere; neque simplicis populi animas hæretica audeant conturbare fallacia: ut ubi omnibus retro temporibus sincerissima

A fides floruit, nunc quoque evangelica et apostolica possit vigere doctrina. Quia et nos divinam misericordiam, in quantum valemus, imitantes, nullum justitia plecti, sed omnes cupimus misericordia liberari.

CAP. V. — (j) Utatur, obsecro, clementia tua prædictorum fratrum meorum suggestionibus; quos, sicut jam dudum in præmissa (k) epistola sum locutus, non disceptaturos (l) cum damnatis, sed supplicaturos vobis pro catholica tantum fidei stabilitate direxi. Et præcipue illud pietas vestra pro fide sua et divinæ majestatis contemplatione concedat, ut hæreticorum contentionibus prorsus a motis misericordem curam his qui infeliciter prolapsi sunt dignetur impendere, et libertate Alexandrinæ Ecclesiæ in statum pristinum revocata, antistes illic Chalcedonensis synodi statuta custodiens, et concordans evangelicis disciplinis, qui conturbatam plebem (m) pacificare valeat, ordinetur. Hi etiam episcopi vel clerici, quos de ecclesiis suis depulit impius parricida, pietatis tuæ præceptione revertentur; cæteris quoque, quos similita malignitæ habitationibus propriis fecit extorres, in statum pristinum restituitis, quatenus plene atque perfecte de gratia Dei et fidei vestræ merito sine ullo jam concertationum strepitu gaudeamus. Nam si quis ita Christianæ spei ac propriæ salutis oblitus est, ut ad (n) convulsionem sacratissimi concilii Nicœni sanctæ Chalcedonensis synodi evangelicum apostolicumque decretum violare aliqua disputatione præsumat, hunc cum omnibus hæreticis, qui de incarnatione Domini nostri Jesu Christi impia et detestanda senserunt, simili anathemate parique execratione damnatus: ut et legitima satisfactione correctis pœnitentiæ remedium non negetur, et in resultantes sententia synodalis, quæ veritatis est plena, permaneat. Data (o) dcimo sexto kalendas Septembris, Leone et Majoriano Augustis consulibus.

proinde non est necessaria explicatio a Quesnello addita in margine: *Id est, Alexandrinam quam invaserant*. Intelliguntur autem Eutychianorum ac Timothei maledicta contra Chalcedonensem synodum, contra Leonis epistolam, et contra catholicos, quos veluti Nestorianos traduxerant. Dein, *simplices populi animos* in eodem Ratisp.

(j) Hæc habet Prudentius.

(k) Epist. 162.

(l) Ratisp., cum condemnatis.

(m) Idem cod., *placare*; et post pauca, *pietatis vestræ*.

(n) Idem Ratisp., *compulsionem*.

(o) Ratisp., *kal. Sept.* Melius in Quesnello ex Grim., cum eodem die xxvi kal. Sept. data sit sequens epistola, quæ jam diu ante promissa, per eodem legatis, qui hanc detulere, missa videtur.

(a) Hæc habent Vigilius et Pelagius, hicque epistolæ ad Basilium tribuit.

(b) Ita ex Ratisp. Quesnellus cum Grim., *percurrente*, minus recte.

(c) Apud Vigil, *videndum*, vel *vivendum*, vel *vitan-tum*. Mox apud eundem Vigil cum Pelagio et in Ratisp., *disputatio* pro *disceptatio*: ac dein in solo Pelagio, *eorum.... auctoritati*.

(d) Ratisp. addit siglam GL, quæ, cum in eodem ms. alibi notatur, in aliis codd. redditur *gloriosissime imperator*. Mox ex eodem ms. scripsimus, *cum per omnes*, melius quam apud Quesn., *dum*.

(e) Ita idem Ratisp. Al., *confirmata*.

(f) Quesn., *veritatis*. Correximus ex Ratisp.

(g) Ratisp., *persuasionem*, legendum *pervasionem*, et dein, *crudelissimam cædem*.

(h) Idem Ratisp., *Quod si a persuasis*.

(i) Verbum *lacessere* ex Ratisp. supplevimus: ac

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

4. Inter omnes Leonis epistolas duæ præ cæteris et apud Latinos et apud Græcos maxime celebres inveniantur. epistola 28, ad Flavianum, et sequens ad Leonem Augustum: quippe quæ plenius catholicum dogma adversus Eutychianam hæresim explicant atque propugnant. Hinc cum S. Leonis epistolæ pro fide editæ laudantur, harum præsertim duarum expressa fit mentio: et cum epistola 28, ad Flavianum, vocaretur tomus primus, tum vero hæc, ad Leonem Augustum, secundus tomus appellatur a Martino I in concilio Lateranensi his verbis: *Beati Leonis Romani pontificis de secundo volumine ad Leonem imperatorem directo*. Hinc in professionibus fidei nonnumquam utriusque epistolæ doctrina æque ac doctrina conciliorum recepta

declaratur; et Simplicius papa epist. 5, ad Acacium, de hac scripsit: *Nota namque et omnibus illic potestati- bus celebrata, quæ S. memoriæ prædecessor meus Leo ad consultationem Augustæ recordationis Leonis scripserit, et quam veneranter accepta sint, recognoscunt.* Hinc in Lectionariis antiquis hæc quoque epistola inserta legitur, uti videre est in cod. Vallicellano xxvi, eademque descripta invenitur in mss. collectionis 2 Sermonum S. Leonis, quæ ex Lectionariis originem ducit. Confer mss. Basilicæ Vat. 210 et Barber. 88. Græca etiam ejusdem interpretatio exhibetur in aliquot Græcis codicibus, eamque nos proferemus ex Miscellaneis Gerardi Vossii præpositi Tungrensis, qui codice Græco olim card. Sirleti, postea vero card. Columnæ usus fuit. Quasdam vero emendationes secundis curis sumpsimus ex codice Græco Val. 1341, quem P. Cacoarius in novissima Romana editione adhibuit. Neque moveat, si non reperitur in collectione Chalcedonensi; quippe hæc collectio, ut in præfatione ostendimus, vivente Valentiniano, id est antequam hæc epistola scriberetur, concinnata fuit. Hac epistola cum præclaro encomio usus est S. Ephræmius Antiochenus apud Photium cod. 228.

2. Ut tempus constituatur, quod a nonnullis vocatur in dubium, epistolæ scribendæ occasio commemoranda est. Leo Augustus an. 457, ad retundendam Eutythianorum audaciam, qui, adversus Chalcedonensem definitionem turbas et dubitationes excitantes, totam Ægyptum commoverant, novumque examen ac novum iudicium petebant, encyclicis litteris ad omnes metropolitanos ac præsertim ad S. Leonem directis postulavit inter cætera, ut quisque coacta suæ cujusque provincie synodo, quid de Chalcedonensi concilio sentirent, epistolis exponerent. S. Pontifex statim, id est kal. Decembris ejusdem anni rescripsit epistola 156, et simul pleniore litteras c. 6 promisit his verbis: *Ac ne hujus epistolæ pagina in nimiam longitudinem tendere- tur, aliis litteris, quæ assertioni catholicæ fidei congruunt, comprehendi, ut licet ea, quæ a sede apostolica sunt prædicata sufficerent, insidias tamen hæreticorum etiam hæc quæ sunt adjecta reserarent.* Huic promissioni satisfecisse epistola sequenti ex initio ejusdem manifestum est. Tillemontius not. 70 in Leonem in eam sententiam inclinat, hanc epistolam datam fuisse vel iisdem kal. Decembris an. 457, quibus data fuit epistola 156, vel paulo post: inverisimile enim ipsi videtur, pontificem in octo menses et amplius distulisse litteras, quas in recitato testimonio jam paratas indicavit. Hinc chronicam notationem huic epistolæ subjectam rejiciendam putat: idque ex eo confirmat, quod ea notatio chronica in plerisque mss. desideretur. Cum porro ad hanc epistolam referenda existimet, quæ Leo scripsit epist. 157, ad Anatolium, c. 1: *Ego sane, quantum potui, piissimum principem precatus sum, ut... hæreticorum assertiones in magna vergeret ignorantie cæcitate cognosceret;* hanc, una cum epistola 156, kal. Decembris traditam fuisse probabilius affirmat. At nec una cum epistola 156, nec paulo post hanc epistolam datam fuisse palam faciunt verba: *Promisisse me MEMINI;* quæ promissum jamdiu ante factum manifestant. Verbum autem præteriti temporis *comprehendi* quod in testimonio epist. 156 has litteras jam paratas et scriptas indicare videtur, nihil moveat, quominus hoc promissum tamdiu dilatatum credatur. Leoni enim familiare fuisse præteritum tempus usurpare de re, uti credebatur, mox futura, licet postea in longius tempus differretur, aliis exemplis alibi demonstravimus. Illa etiam verba hujus epistolæ cap. 1, *fideli occasione persolvo*, aliquam occasionem inuunt, quæ post promissionem factam kal. Decembris occurrit. Porro prima post eas kalendas occasio incidit in diem 21 Martii anni 458, cum per Philoxeum agentem in rebus misit epistolas 160, 161 et 162. Poterat his hanc quoque epistolam annectere. Cum vero per eundem Philoxenum imperator petisset, ut S. Leo aliquos de suis fratribus optime instructos dirigeret, quos quidem dirigendos pollicetur ep. 162, c. 3, in hoc tempus harum litterarum transmissionem differendam censuit: et Domitianus ac Geminianus legati, sunt ea *fideli occasio* cujus initio epistolæ meminit. Cum vero hi legati discesserint cum præcedentibus litteris signatis die xvi kal. Septembris; hanc eandem diem ex Leonis more huic quoque epistolæ jure affixam agnoscimus. Hinc ex duobus diebus XIII vel XVI kal. Septembris, quorum alterum habent duo codices Treceph. et Oxon. Quesnelli ac editiones Josiæ Simleri, Surii, etc., alterum vero codex Theodoricianus ejusdem Quesnelli et noster præstantissimus Ratisponensis; hunc postremum cum antecedentibus litteris concinnetem prætulimus: facile autem fuit librariorum lapsu notam VI, disjunctis lateribus convertere in III, et scribere XIII pro XVI kal. Septemb. Neque moveat plerosque codices et collectiones omni chronica notatione carere: aliæ enim insignes epistolæ in omnibus mss. notam chronicam desiderant; quam si in aliquo codice inveniremus, non idcirco expungendam quispiam crederet, nisi forte historiæ repugnaret. In præsentem autem epistola præter fidem aliquot codicum diversæ originis, inter quos præsertim Ratisponensis maximam fidem facit, non solum nihil repugnat, sed omnia potius ex antea dictis concordant.

3. De testimoniis huic epistolæ subjectis aliquid hic tandem præmonendum est. S. Leo hæc post pseudo-synodum Ephesinam primum collegerat, ac in Orientem per legatos miserat, ut doctrinam suæ epistolæ 28, ad Flavianum, Latinorum ac Græcorum Patrum doctrinæ cohærentem ostenderet. Quæ autem tunc misit testimonia, licet a Leone scripta fuerint Latine, Græca tamen eorum versio tantum superest, quæ in editionibus Conciliorum subjecta legitur epistolæ ad Flavianum Chalcedonensis concilii act. 2, de quo plura diximus in fine admonitionis ad epist. 28. Eadem vero testimonia rursus huic epistolæ subjecta, eaque Latine scripta inveniuntur tum in editis, tum in codicibus Leonis post eandem epistolam ad Leonem Augustum; ac præterea hæc separatim inveniuntur inserta in antiquissimis collectionibus 3 et 5, nec non in ms. Capituli Veronensis 58. In his autem testimoniis aliquot sunt quæ in editionibus Conciliorum nequaquam leguntur actione 2. Id autem ex eo proficisci credimus, quod S. pontifex ad Leonem Augustum scripturus, majori diligentia usus, nova testimonia quævisit et adjecit. Porro animadvertendum maxime est, ex Latinis Patribus tres tantum allegari, Hilarium, Ambrosium, et Augustinum; eorumque testimonia ex ipsis Latinis fontibus sumpta fuisse. Plura sunt testimonia Patrum Græcorum, eaque ex illis versionibus derivata fuerunt, quæ Leonis ætate prodierant. Sic testimonium Athanasii manifeste est ex ea interpretatione epistolæ ad Epictetum, qua eadem epistola integra profertur in collectione 5, cap. 52, et in mss. collect. 12. Testimonia Theophili ex duabus epistolis paschalibus versionem Hieronymi palam exhibent: testimonium Cyrilli ex epistola ad Nestorium iisdem verbis describitur in laudata collect. 5, cap. 56, et inter Leonis epistolas in collect. 12.

EPISTOLA (a) CLXV.

(b) AD LEONEM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — I. *Promissa prius scripta adversus Eutyctianum dogma se mittere indicat.* — II. *Nestorii et Eutyctetis dogmata exponuntur, quorum hic Apollinarem, Valentinum et Manichæum æmulatus est.* — III. *Nicæno Symbolo omnia hæc hæresum monstra confodi.* — IV. *Reconciliationem hominum ex incarnatione pendere, sine qua nec mediatoris nec redemptoris officium Christus implet.* — V. *Solo Christi sacrificio vel reconciliationis Deo fuisse mundum, vel justificatos peccatores.* — VI. *Utriusque in Christo naturæ proprietates ex diversis ejus actionibus manifestari.* — VII. *Veritatem carnis in Christo ex veritate mortis, sepulture et resurrectionis comprobari.* — VIII. *Christi exaltationem nisi in vera hominis natura perfici non potuisse.* — IX. *Sub specie Deitatis honorandæ magna eam injuria affici, cum sub mendacio phantasmatis latuisse asseritur.* — X. *Ex SS. Patrum traditione catholicam fidem inconcusse firmari, quam tueri imperatore in primis dignum.* — XI. *Testimonia SS. Patrum tam Græcorum quam Latinorum pro asserenda veritate carnis in Christo.*

1353 (d) LEO episcopus LEONI Augusto.

CAP. I.— (e) Promisisse me meminisse, venerabilis imperator, in causa fidei, de qua clementiam tuam novissime esse sollicitam, (f) pleniorum humilitatis meæ dirigendum esse sermonem: quem nunc, auxiliante Domino, fidei occasione persolvo, ut (g) sancto pietatis tuæ studio utilis, quantum arbitror, deesse non possit instructio. Quamvis enim sciam clementiam tuam humanis (h) institutionibus non egeré, et sincerissimam de abundantia Spiritus sancti hausisse doctrinam, officii tamen mei est et patefacere quod intelligis, et prædicare quod credis: ut ignis ille, quem Dominus veniens misit in terram (*Luc. XII, 49*), motu crebræ meditationis 1355 agitatus, sic (i) concalescat ut ferveat, et sic inflammetur ut luceat. (j) Magnas enim caligines Eutyctiana hæresis Orientis partibus inferre molita est, et ab illa luce quæ, sicut Evangelium loquitur, *lucet in tenebris, et tenebræ eam non comprehenderunt* (*Joan. I, 5*), imperitorum oculos tentavit avertere. Cumque ipsa in suam reciderit cæcitatem, (k) nunc in discipulis recrudescit, quod in auctore defecit.

CAP. II. — Non longo namque temporis intervallo catholica fides, quæ est singularis et vera, cuique nihil addi, (l) nihil minui potest, a duobus est hostibus appetita: quorum prior Nestorius, Eutyctes secundus emersit, qui Ecclesiæ Dei duas hæreses (m) si-

(a) Alias 134. Scripta 17 Aug. an. 458.

(b) Exstat in mss. collect. 2, 3, 5, 8, Hisp. Isid. 11, 12, 13 et 18 usque ad 24, in peculiari cod. Vat. Reginae 293, ac in exemplo primæ editionis Romanæ Sermonum S. Leonis.

(c) In collect. Hisp. in tria capita dividitur, quæ exinde in editiones Quenello anteriores manarunt: I. *De blasphemis Nestorii et Eutyctetis, eorumque digno anathemate*; II. *quod in una Domini Jesu Christi persona gemina sit Deitatis et humanitatis asserenda natura*; III. *de capitulis fidei ex sanctorum Patrum libris collectis*. In tabula præmissa collect. 5, cap. 67, hic solus titulus legitur: *De una Domini nostri Jesu Christi persona et duabus Dei hominisque naturis cum subjectis testimoniis Patrum*.(d) In Vulg. Leonis ante Quesn.: *Leo Romæ et universalis catholicæque Ecclesiæ episcopus Leoni semper Augusto*; non tamen in nostris codicibus, nec in antiquis editionibus Conciliorum. In exemplo primæ editionis: *Leo papa Leoni imperatori salutem in Domino*. Cod. Florent. S. Marci collect. 13: *Marciano* (corrigere Leonis) *imperatoris et perpetuo Augusto Leo urbis Romanæ episcopus*. Ex Græca versione: *Gloriosis-*

A 1354 Ἐπιστολὴ Λέοντος ἐπισκόπου Ῥώμης πρὸς τὸ βασιλεῦσα Λέοντα.

Τῷ ὑπερνεδύξῳ, καὶ γαληνοτάτῳ υἱῷ Λέοντι Αὐγούστῳ, Λέων ἐπίσκοπος.

Ἵποσχόμενον ἑαυτὸν διαμένοντα, εὐχέσθαι βασιλεῦ, ἐπὶ τοῦ πράγματος τοῦ τῆς πίστεως, ἧς οἶσθαι τὴν σὴν ἡμερότητα πλείστην εὐσεβῶς ποιεῖσθαι τὴν ἡμερῶν ὡς πληρεστάτην τῆς βραχυότητος τῆς ἡμῆς ἀποσταλῶ σοι διὰ λέξιν· ἣν ἐπὶ τοῦ παρόντος συνεργία τοῦ Κυρίου τῆς προφάσεως παρεχούσης μοι τὸ εὐπιστεῖν ἀποδίδωμι. Ὡστε τὴν ἐπιφελῆ, καθόσον ἠγοῦμαι κεραιῶν· ἀλλεῖψαι δυνήσθαι, τῇ εὐαγεστάτῃ σπουδῇ τῆς υμῶν εὐσεβείας εἰσῆγησιν. Εἰ καὶ τὰ μάλιστα γὰρ ἐγνώκαμεν ἀνθρωπίνης διδασκαλίας τὴν υμῶν ἡμερότητα μὴ προσδεῖσθαι, καὶ τὴν καθαροτάτην 1356 ἐκ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀρθονίας μάθησιν ἠγληκέναι. Τῶν ἡμῶν κρηπόντων ὁμοῦ ἐστί, καὶ φανεροῦν ἂν νοεῖται, καὶ κρηρῦνται ἅπαν πιστεύεται· ὅπως ἂν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ἔπαρ ὁ Κύριος ἐβῶν ἐβῶν εἰς τὴν γῆν, τοῖς συχναῖς τῆς μελέτης κινήσειεν ἐλαυνόμενον, θερμαίνεται μὲν οὕτως ὥστε καὶ ζεῖν, ἐξαιρείται δὲ πρὸς φλόγα ὥστε καὶ διαλάμπειν.

Μεγίστην γὰρ ἀγλὴν, ἢ ἀρεσκίαν Εὐτυχοῦς τοῖς κατὰ τὴν Ἀνατολὴν μέρεσιν ἐπιφέρειν ἐμχανήσαστο· καὶ ἐπὶ ἐκείνου τοῦ φωτός, ἔπαρ (ὡς φησὶ τὸ Εὐαγγέλιον) ἐν τῇ σκοτεινίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτεία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν, ἀπεστρέψαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπεπράθη. Αὕτη; τε πρὸς τὴν οικίαν τύφλωσιν ἐπεπεσοῦσης διὰ τῶν μαθητῶν, ὁμότερον ἀνεπέφηνεν τοῦθ' ἔπαρ ἠτόνησεν ἐπὶ τοῦ διδασκάλου. Οὐκ ἐν μακρῷ γὰρ διαστήματι χρόνου ἢ

C *simo et clementissimo filio Leoni Augusto Leo episcopus.*

(e) In epist. 156, al. 125, c. 6.

(f) Cod. Quesn. Grimanicus collect. 48, *prolixiorum.*(g) Exemplar primæ editionis Sermonum, *sanctæ Deî, pietatis vestræ* in ms. Vat. collect. 11, et paulo post *clementiam vestram* in eodem cod. et in Vindeb. Hisp.(h) Vulg. antiqui, *instructionibus.*(i) Vat. 1342 collect. 3, Vat. 5845 collect. 8, Ratisp. et prima editio, *incalescat*. Tres codd. Quesnelli Barb., 2 Bod. et Cant. noster Vat. Reg. 293, et tres collect. 21, *convalescat*.(j) Vat. collect. 11 cum aliis quatuor codd. Quesn., *Magna enim caligine se Eutyctiana, etc.*

(k) Vindebon. collect. 5, Ratispon. et Vat. Reg. delent nunc.

(l) Ita ex Vindebon. collect. 5, Ratisp. et exemplo primæ editionis. Al., *nihilve*, aut, *nihilque*. Mox pro *a duobus* in Vindebon. Hisp. per errorem scriptura fuit, *ab opus*; in Vat. Hisp. et exinde in Isid. arbitria correctione, *ob hoc*.(m) Tres codd., *sibimetipsis*.

bimet contrarias inferre voluerunt: ut uterque a prædicatoribus veritatis merito damnaretur, quia insanum nimis et sacrilegum fuit quod varia falsitate ambo senserunt.

ἀνέκυψεν οὐκίνας τὰς ἀμφοτέρας αἰρέσεις τὰς ἑαυταῖς ἐναντίας τῆ Θεοῦ ἐκκλησίᾳ ἐπίσεινεγαῖν ἡβουλήθησαν ὡς ἑλάτερον ἔσθ τῶν τῆν ἀλήθειαν κηρυττόπων κατακριθῆναι δικαίως, ἐπειδὴ ἐφθόρα ἦν μανιώδες, καὶ δυσσεβείας, ὅπερ ἐκ τοῦ ποικίλου ψεύδους φρονούντας ὑπῆρχον ἀμφοτέροι.

(a) Anathematizetur ergo (b) Nestorius, qui beatam Virginem Mariam non Dei, sed hominis tantummodo credidit genitricem, ut aliam personam carnis faceret, aliam Deitatis; (c) nec unum Christum in 1357 Verbo Dei et carne sentiret, sed separatim atque se junctim alterum Filium Dei, alterum (d) hominis prædicaret; cum manente illa (e) incommutabili Verbi essentia, quæ ei cum Patre et cum Spiritu sancto in temporalis atque coæterna est, ita intra virginea viscera Verbum caro sit factum, ut (f) per ineffabile sacramentum uno conceptu, unoque partu, secundum veritatem utriusque naturæ eadem virgo et ancilla Domini esset et mater. Quod etiam Elizabeth, sicut Lucas evangelista declarat, intellexit et dixit: Unde hoc mihi, ut veniat ad me Mater Domini mei (Luc. 1, 43)? Eutyches quoque eodem percellatur anathemate, qui per impios veterum hæreticorum volutatus errores, (g) tertium Apollinaris dogma delegit: ut negata humanæ carnis atque animæ veritate totum Dominum nostrum Jesum Christum unus assereret esse naturæ, tamquam Verbi Deitas ipsa se in carnem animamque converterit; et concipi ac nasci, nutriri et crescere, crucifigi ac mori, sepeliri ac resurgere, et ascendere in cælum, et (h) in Patris dextera, unde ad judicandos vivos et mortuos veniet, consedere, divinæ tantum (i) essentiæ fuerit, quæ nihil horum in se sine carnis recipit veritate: quoniam natura Unigeniti natura est Patris, natura est Spiritus sancti, simulque impassibilis, simul est incommutabilis, 1359 (j) sempiternæ Trinitatis indivisa unitas, et consubstantialis æqualitas. Unde si ab Apollinaris perversitate Eutychianus quisque (k) desciscit, ne con-

(a) Ab his verbis usque ad illa c. 9, *In magno autem*, etc., eadem sunt in ep. 124, al. 97, ad Palæstinos, a c. 2 ad c. 8, paucis exceptis.

(b) Adversus Nestorium adeo perspicue et præcise disserit S. Leo, ut hoc præsertim testimonium laudet S. Ephremius Antiochenus apud Photium cod. 228. Ideo vero Leo Nestorii hæresim expresse damnat, quod Timotheus Ælurus in libello ad imperatorem misso catholicos Chalcedonensis fidei defensores, ac præsertim ipsum Leonem Nestoriana hæresi infectos venditarit, ut Gennadius refert de Viris Illustr. c. 72.

(c) Ms. Vat. collect. 11 cum Vat. Reg., *ne unum*. Dein, *separatum atque se junctum* in prima editione.

(d) Vat. collect. 8 et exemplum primæ editionis ad dunt filium.

(e) Mss. Vindeb. collect. 5, Ratisp. et duo Vat. collect. 21, cum exemplo primæ editionis, *incommutabilis*. In Vindebon. Hisp., *incommutabilis veritas sententia*; emendatum in Vat. Hisp. et exinde in Isid. et in alio Vat. collect. 11, *incommutabilis vera essentia*. Postea pro *intemporalis* cod. Corb. collect. 2, *incorporalis*; et pro *virginea* Vat. collect. 8 et prima

καθολικῆ πίστις, ἢ τις καὶ μονογενὴς ἐστὶ καὶ ἀληθὴς, καὶ ἢ τινι οὔτε προστίθεισθαι, οὔτε μὴν ἀπομειοῦσθαι τινὰ δύναται, τὴν παρὰ τῶν δύο δέδεκται πολεμίων ὀρμὴν ὧν ὁ μὲν πρῶτος Νεστόριος, ὁ δὲ δεύτερος Εὐτυχὴς

Ἀναθεματιζέσθω τοίνυν Νεστόριος, ὁ τὴν μακαρίαν Παρθένον Μαρίαν, οὐκὶ τοῦ Θεοῦ, ἀνθρώποι δὲ μόνον πιστεύον εἶναι μητέρα, ἵνα τῆς μὲν σαρκὸς ἄλλο, τῆς δὲ Θεότητος ἄλλο πρόσωπον ἀπεργασθαι· καὶ μὴ τὸν ἕνα Χριστὸν, 1358 ἔν τε τῷ Λόγῳ τῷ τοῦ Θεοῦ νοήσῃ, καὶ ἔν τῷ σώματι, ἀλλὰ κεχωρισμένως, καὶ διεζευγμένως, ἕτερον μὲν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἕτερον δὲ τὸν ἐξ ἀθρώπου κηρύττῃ· ὅποτς μενούσης ἐκείνης τῆς τοῦ ἀματατρέπτου Λόγου οὐσίας, τῆς οὐσίας ἀγρόνου τε καὶ αἰδίου μετὰ τοῦ Πατρὸς αὐτῷ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, οὕτως ἐντὸς τῶν τῆς Παρθένου σπλάγγων ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, ὥστε κατὰ τὸ ἀφραστον μυστήριον μίᾳ σπλήψῃ, καὶ ἐνὶ τοιαύτῳ, κατὰ τὴν ἑκατέρας φύσεως ἀλήθειαν, τὴν αὐτὴν παρθένον καὶ δούλην εἶναι τοῦ Κυρίου ἰ καὶ μητέρα. Ὅπερ καὶ ἡ Ἐλισάβεθ (ὡς ὁ εὐαγγελιστὴς διεσάφησεν Λουκᾶς) νενόηκε τε καὶ εἶρηκεν, Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔβθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς μέ; τῷ αὐτῷ δὲ βαλλέσθω καὶ Εὐτυχὴς ἀναθέματι, ὃς ταῖς ἀσεβείαι τῶν παλαιωτέρων αἰρετικῶν ἐγκυλιόμενος ἰ κλάνας, τοῦ Ἀπολιναρίου τρίτον ἐπέλεξετο δόγμα· ὥστε τῆς ἀνθρωπίνης ἀπαρηθείσης σαρκὸς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ψυχὴν ἀληθείας, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ τὸν Χριστὸν μίᾳ φύσεως, ὅλον διαθεβαίουσθαι τυγχάνειν. Ὡσανεὶ τῆς τοῦ Λόγου θεότητος, αὐτῆς ἑαυτὴν μεταστρεψάσης εἰς σάρκα τε καὶ ψυχὴν, καὶ τοῦ συλληθῆναι τε, καὶ γεννηθῆναι, τραπῆναι τε καὶ αὐθῆθῆναι, σταυρωθῆναι τε καὶ ἀποθανεῖν, καὶ ταρῆναι, καὶ ἀναστῆναι καὶ ἀναθεῖν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ καθεστῆκέναι ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὅθεν ἐλευσεται πρὸς τὸ κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Τῆς θείας ὑπάρχοντος μόνου οὐσίας, ἥτις τοῦτων οὐδὲν εἰς ἑαυτὴν ἐναδέχεται δίχα τῆς ἀληθείας τοῦ σώματος. Ἐπειδὴ περ ἡ φύσις ἡ τοῦ ἰ μονογενοῦς, φύσις ἐστὶ τοῦ Πατρὸς, φύσις ἐστὶ καὶ τοῦ Πνεύματος

editio, *Virginis*.

(f) Vindeb. Hisp., *per id quod ineffabile*. In Vat. Hist., *per id quod ineffabile est*. In Vat. Isid., *per id quod factum est*.

(g) Exemplum primæ edit., *tetrum Apollinaris dogma defendit*.

(h) Quesn. cum plerisque codd., *ad Patris dexteram*. Anteriorum editorum lectionem, quæ est in Vindeb. collect. 5, Ratisp., Vat. Reg. et Vat. collect. 24 revocavimus, quippe quæ legitur in epist. 124, c. 2.

(i) In pseudoepistola Agapeti papæ, *voluntatis*.

(j) Ita cum epist. 124 nostri codd. Vindebon. collect. 5, alius Vindeb. Hisp. Ratisp., Vat. collect. 11 et 24, Vat. Reginæ, et primæ edit. exemplum. Vulg., *sempiterna*. Mox, *et unius voluntatis æqualitas* in pseudoepistola Agapeti papæ.

(k) Vat. collect. 21, *discessit*, cum exemplo primæ editionis, in qua mox, *dicere pro sentire*.

¹ Apud Voss. desideratur particula *καὶ*, quam ex ms. Vat. 1341 supplevimus.

² Ita idem cod. Apud Vossium κλάνας.

³ Mutilum hujus loci textum ex laudato cod. supplevimus.

vincatur Deitatem passibilem sentire atque mortalem A et tamen Verbi incarnati, id est Verbi et carnis unam(a) audet pronuntiare naturam, manifeste in valentini et Manichæi transit insaniam, et mediatorem Dei et hominum, hominem Jesum Christum simulatorie omnia credit egisse, (b) nec humanum in ipso corpus, sed phantasticam corporis speciem oculis apparuisse cernentium.

CAP. III. — Quæ impietatis mendacia quoniam olim fides catholica detestatur, et (c) talium assertionum sacrilegia concordibus per totum mundum beatorum Patrum dudum sunt damnata sententiis, non dubium est eam nos fidem prædicare atque defendere, quam sancta synodus Nicæna (d) confirmavit, dicens :

οιαταξων δυσσεβηματα ταῖς ὁμοφώνοις ἐν ὅλῃ τῷ κόσμῳ
ἔθετοισιν· οὐκ ἔστιν ἀσπίθολον ταύτην ἡμᾶς ἐκδικεῖν, καὶ
ἰεθελοῦσιν ἀγνοῦσα·

Credimus in unum Deum Patrem omnipotentem, B (e) visibilium et invisibilium factorem. Et in unum Dominum nostrum Jesum Christum Filium Dei, natum 1361 de Patre unigenitum, hoc est de substantia Patris, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, natum, non factum, unius substantiæ cum Patre (quod Græci dicunt ὁμοούσιον) per quem omnia facta sunt, sive quæ in cælo, sive quæ in terra. Qui propter nos et (f) nostram salutem descendit, incarnatus est, et homo factus, passus est, et resurrexit tertia die. Ascendit (g) in cælos, venturus judicare vivos et mortuos. Et in Spiritum sanctum.

In qua professione hoc evidentissime continetur quod etiam nos de Domini incarnatione confitemur et credimus, qui ad salutem humani generis refor-

(a) Vindeb. Hisp. per errorem, *audiet*. Arbitrarie emendatum in Vat. Hisp. ac in Isid. et in aliis codd. collect. 11, 21, et cæteris exinde profectis, *ausus fuerit*. Similiter cum in Vindebon. Hisp. omissa fuisset conjunctio, et ante *mediatorem*, in Vat. Hisp. Isid. et in alio Vat. collect. 11, *qui mediatorem*.

(b) Quesn. cum non spernendis codd. ex Hispanica profectis, *nec verum in ipso*. Restituimus ante vulgatam lectionem, quippe quæ non solum legitur in præstantissimo Corb. collect. 2, in Grim. et uno Thuaneo-Quesnelli, verum etiam in potioribus nostris mss. Vat. collect. 3, Vind. collect. 5, Vat. collect. 8, Ratisp., Vat. Reginæ, et aliis invenitur, confirmaturque lectioe epist. 124, nec non ex antiqua Græca versione. Post pauca *phantasmaticam* in Vind. Hisp. et apud Merlinum. In Vat. Hisp. ac Isid., *phantasmatici corporis*.

(c) Vulg. ante Quesn. cum mss. collect. 12 et 24, *aliarum*. Codd. Vat. collect. 8 et Hisp., cum aliis inde profectis, *aliorum*.

(d) Tres optimi codd. Vindeb. collect. 5, Ratisp. et Vat. Reg., *firmavit*. Leo in celebri epistola 28, ad Flavianum, c. 2, usus fuit solo Symbolo apostolorum, quod istud æque apud Orientales ac apud Occidentales ante baptismum tradi existimaret. Hinc in eadem epistola Eutychem arguit cap. 1, *ne ipsius quidem Symboli initia comprehendere, quod per totum mundum omnium regenerandorum voce depromitur*. Verba autem Symboli c. 2 descripta sunt illa: *Credere se in Deum Patrem omnipotentem et in Jesum Christum Filium ejus unicum Dominum nostrum*, etc. Eutychediani, teste Vigilio Tapsensi lib. iv contra Eutychem pag. 730, Biblioth. Patrum tom. viii, huic Leonis capitulo *ob id calumniabantur, cur non dixerit in unum Deum Patrem et in unum Jesum Christum Filium ejus,*

τοῦ ἁγίου. Ὁμοῦ τὲ ἔστιν ἀπαθής, καὶ ὁμοῦ καθέστηκεν ἀναλλοίωτος, 1360 ἢ τῆς αἰωνίου Τριάδος ἀδιαίρετος ἐνότης, καὶ συνυπάρχουσα κατ' οὐσίαν ἰσότης· ὅθεν εἴ τις Εὐτυχιανιστῆς ἀποροῖτων τῆς Ἀπολιναρίου διαστραφῆς, ἵνα ὃ μὴ φωραθῆ φρονῶν θεότητα παθητὴν καὶ θνητὴν, ὁμοῦ τὸν Λόγον τοῦ σαρκωθέντος, τοῦτ' ἔστι, τοῦ τε Λόγου καὶ τῆς σαρχός, τολμᾷ μιαν ἀποφαίνεσθαι φέσσειν, προφανῶς εἰς τὴν Βαλεντίνου, καὶ Μανυχίου μεταδίδαι μανίαν, καὶ τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀνθρώπον Χριστὸν Ἰησοῦν, προσποιητῶς ἀπαντα πεπραχέναι πιστεύει, καὶ οὐ σώμα ἀνθρώπινον ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ φαντασιώδες σώματος εἶδος τοῖς τῶν ταθεκμένων ὀφθαλμοῖς δρᾶσθῆναι· ὅπερ τῆς ἀσεβείας ψεύδος ἐκαθήπερ ἡ καθολικὴ πίστις πάλαι βδελύσσεται. καὶ τὰ τῶν τοιούτων τῶν μακαριστάτων Πατέρων, ἤδη Πρώην καταδικάσασθαι κηρύττειν τὴν πίστιν, ἣν ἡ ἀγία κατὰ Νικαίαν σύνοδος

πιστεύομεν εἰς ἓνα Θεὸν πατέρα παντοκράτορα, πάντων ὄρατῶν τε, καὶ ἀοράτων ποιητὴν. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν 1362 μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, τοῦτ' ἔστι, τὸν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς, Θεὸν ἐκ Θεοῦ, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ. Γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, μιᾶς ὑποστάσεως σὺν Πατρὶ (ὅπερ ἑλληνιστὶ λέγεται ὁμοούσιον)· δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, τὰ τε ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν δι' ἡμᾶς, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα, καὶ ἐνανθρωπήσαντα, παθόντα, καὶ σταυρωθέντα, καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς· καὶ ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. — Ἡ τιμὴ σαφῶς ὁμολογία τοῦτο περιέχεται, ὅπερ καὶ ἡμεῖς περὶ τῆς τοῦ Κυρίου

C *juxta Nicæni decreta concilii*. Nicænum Symbolum indicatur, quo Orientales in baptisate utebantur; unde apud Eutychedianos nihil frequentius quam hoc Symbolum ingerebatur, in quo erant baptizati. Huic objectioni respondet Vigilius, qui eam Leonis epistolam luculenter defendit, his verbis: *Sed Romæ, et antequam Nicæna synodus conveniret, et a temporibus apostolorum usque ad nunc, et sub beatæ memoriæ Cælestino, cui iste (Leo) rectæ fidei testimonium reddidit, ita fidelibus Symbolum traditur*. Cur Eutychediani Nicænum Symbolum tanto nisu ingerent, explicavimus annot. 24 (Col. 892, n. p.) in epist. 69. Hanc autem objectionem, quam post scriptam epist. 28 Leo didicerat, ut everteret, hac in epistola Nicænum Symbolum proferens, Eutychedianam hæresim ibidem pariter condemnatam ostendit.

(e) Vulg. ante Quesn. et Vindebon. collect. 5 addunt *omnium*. Dein Vat. Hisp. et Isid. cum alio Vat. collect. 11 omittunt *unigenitum*.

(f) Quatuor nostri codd. repetunt *propter*. Dein, *descendit de cælis, et incarnatus est* in Vulg. ante Quesn., ut etiam Græcus interpres legit. Codd. Vat. collect. 3, Vat. collect. 8, utrique Hisp. Vat., Isid., et alii inde profecti, *de cælo, incarnatus est*; unus Vercell., *de cælo, et incarnatus est*; Ratisp., *descendit et incarnatus est*.

(g) Quesnellus, *in cælum* cum Vat. collect. 3 et Vat. Hisp. aliisque mss. inde profectis. Cæteræ editiones, *ad cælos*. Prætulimus *in cælos* cum potioribus codd. Vindeb. collect. 5, Vat. et Vercell. collect. 8, Vindebon. Hisp. et Ratisp., quibus interpretatio Græca astipulatur. Quatuor codd., *et ascendit*. Mox mss. Vat. collect. 3 et 21, *unde venturus*; Vulg. ante Quesn. *inde venturus*,

mandam, veram carnem nostræ fragilitatis non de A
 celo secum detulit, sed (a) in utero Virginis ma-
 tris assumpsit.

ἐαυτοῦ κτεκρήσθησεν, ἀλλ' ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μαρθέου μητρὸς προσελαβεν.

CAP. IV. — Quicumque ergo illi sunt ita obcæcati,
 et a lumine veritatis alieni, ut Verbo Dei a tempore
 incarnationis, (b) humanæ carnis denegent veritatem,
 ostendant in quo sibi Christianum nomen usurpent,
 et cum Evangelio veritatis qua ratione concordent,
 (c) si beatæ Virginis partu aut caro sine Deitate, aut
 Deitas est orta sine carne. Sicut enim negari non
 potest, evangelista dicente, quod *Verbum caro 1363*
factum est, et habitavit in nobis (Joan. I, 14); ita ne-
 gari non potest, beato Paulo apostolo prædicante,
 quod *Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi B*
 (II Cor. v, 19). Quæ autem reconciliatio esse (d) pos-
 set, qua humano generi repropitiaretur Deus, (e) nisi
 omnium causam mediator Dei hominumque susci-
 peret? Quæ vero ratione veritatem mediatoris imple-
 ret, nisi qui in forma Dei æqualis est Patri, in for-
 ma servi particeps esset et nostri: ut mortis vincu-
 lum, unius prævaricatione contractum, (f) unius mor-
 te, qui solas morti nihil debuit, solveretur. (g) Effusio
 enim pro injustis sanguinis Christi tam fuit dives ad
 pretium, ut si universitas captivorum in redempto-
 rem suum crederet, nullum diaboli vincula retine-
 rent: quoniam, sicut Apostolus ait, *Ubi abundavit*
peccatum, superabundavit et gratia (Rom. v, 20). Et
 cum sub peccati præiudicio nati potestatem acceper-
 int ad justitiam renascendi, validius factum est C
 donum libertatis, quam debitum servitutis.

CAP. V. — Quam itaque sibi in hujus sacramenti
 præsidio spem relinquunt qui in Salvatore nostro
 negant humani corporis veritatem? Dicant quo sacri-
 ficio reconciliati; dicant quo sanguine sint (h) redem-
 pti? *Quis est, ut ait Apostolus, qui tradidit semetipsum*
pro nobis oblationem et hostiam Deo in odorem suavi-
tatis (Ephes. v. 2)? Aut quod umquam sacrificium
 1365 (i) sacratius fuit, quam quod verus et æternus
 Pontifex (j) altari crucis per immolationem suæ carnis
 imposuit? (k) Quamvis enim multorum sanctorum in

αρχώσεως ὁμολογούμεν, εἰ καὶ πιστεύομεν, ὅς πρὸς τὸ
 τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἀναπλάσαι τῶν ἀνθρώπων, ἀληθῆ
 σάρκα τῆς ἡμετέρας σαφρότητος, οὐκ ἐξ οὐρανοῦ μεθ'

Οἵτινες δὴποτε τοῖνον εἶσιν, οἱ οὕτω τυφλώττοντες,
 καὶ ἀπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας ἄλλοτριούμενοι, ὥστε
 τῷ Λόγῳ τῷ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τοῦ τῆς σαρκώσεως χρόνου
 τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀπαρνείσθαι σαρκὸς, δεικνύ-
 τωσαν κατὰ τὴν Χριστιανῶν ἑαυτοῖς ἀρπάζουσι προσηγο-
 ρίαν, καὶ κατὰ ποῖον λόγον τῷ τῆς ἀληθείας εὐαγγελίῳ
 σύμφωνοι καθεστήκασιν, εἶγε ἐν τῷ τοκετῷ τῆς μακαρίας
 παρθέου ἢ ἡ σὰρξ διχὰ τῆς θεότητος, ἢ ἡ θεότης ἀνε-
 τελεν, ἢ ἡ ἐγεννήθη διχὰ τοῦ σώματος. Ὅπως γὰρ οὐ
 δυνατὸν ἀπαρνείσθαι, τοῦ εὐαγγελιστοῦ λέγοντος, ὅτι Ὁ
 Λόγος σὰρξ 1364 ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν ὁ-
 τως ἀπαρνείσθαι οὐχ' οἶόν τε, τοῦ μακαρίου Παύλου τοῦ
 ἀποστόλου κηρύττοντος, ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον
 καταλλάσσειν ἑαυτῷ. Ποία δ' ἂν ἡδύνατο τυγχάνειν κα-
 ταλλαγῆ, δι' ἧς Ἦλωσ ἐγένετο τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ὁ
 Θεός, εἰ μὴ τὴν αἰτίαν τὴν πάντων ὁ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων
 μεσίτης ἀνεδέξατο; ποῖω δ' ἂν λόγῳ τὴν ἀλήθειαν ἐπλή-
 ρωσεν τοῦ μεσίτου, εἰ μὴ ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ Ἰσὸς ὢν τῷ
 πατρὶ, ἐν τῇ μορφῇ τοῦ δούλου ἐκονῶν ἦσεν καὶ ἡμῖν,
 ὥστε τὸν δεσμὸν τοῦ θανάτου, ὃν ἡ τοῦ ἐνὸς παράβασις
 ἐπεσπάσατο, τῷ θανάτῳ τοῦ ἐνὸς (τοῦ μόνου μηδὲν τῷ
 θανάτῳ χρεωστήσαντος) διαλυθῆναι; ἢ γὰρ ὑπὲρ τῶν
 ἀμαρτωλῶν ῥύσις τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, γέγονεν
 οὕτως πλουσία εἰς τίμημα, ὥς ἐ πιστεύοιτο τὸ πᾶν πλη-
 θος τῶν ἀχμαλπιανθέντων εἰς τὸν ἑαυτῶν λυτρωτὴν,
 μηδένα κατασχεθῆναι τοῖς τοῦ διαβόλου δεσμοῖς; ἐπει-
 δὴπερ, ὥς φησὶν ὁ ἀπόστολος, Ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρ-
 τία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις. Καὶ τῶν τεχθέντων ἐν
 τῷ τῆς ἀμαρτίας προκρίματι, λαμβανόντων τὴν ἐξουσίαν
 τοῦ πρὸς δικαιοσύνην ἀναγεννασθαι, τὸ χάρισμα τὸ τῆς
 ἐλευθερίας δυνατώτερον γέγονεν τοῦ τῆς δουλείας ὀφλή-
 ματος. Ποῖαν οὖν ἑαυτοῖς βοηθείαν ἐκ τοῦ τοιοῦδε μυσ-
 τηρίου καταλιμπανουσιν ἐλπίζοντες, οἱ ἐν τῷ σωτήρι ἡμῶν
 ἀπαρνούμενοι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τὴν ἀλήθειαν;
 λεγέτωσαν, διὰ ποίας θυσίας κατηλλάγησαν; λεγέτωσαν,
 διὰ ποίου αἵματος ἐλυτρώθησαν; τίς ἐστίν, ὅς (ὡς φησὶ
 ὁ ἀπόστολος) παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ προ-

(a) Vat Hisp. et Isid., de utero.

(b) Vox humanæ deest in Ratisp. et in cod. Vat 41.

(c) Erat in antiquis edit., si per beatæ Virginis par-
 tum, uti in epist. 124, cap. 3, Mss. Vet collect. 11 et
 24, si per Virginis partum. Quesnellus cum decem
 codd., si Virginis partu. Adjecimus beatæ ex duobus
 Vindebon. collect. 5. et Hisp., ex Ratisp. Vat. Reg.
 et alio Vat. collect. 24, nec non ex prima editione.
 Græca versio hanc additionem confirmat.

(d) Ita cum antiquis editis plerique nostri codices.
 In Vindeb. collect. 5, potest, ut in epist. 124. Quesnel-
 lus, possit, cui aliqui codd. suffragantur. Dein propi-
 tiaretur in tribus mss. et antiquis vulgatis.

(e) Nisi omnium causa mediator Dei hominumque
 carnem susciperet in duobus mss. Quesn., Thuan. et,
 Trecoptih., in nostro Vindebon. collect. 5 et in prima
 editione, quæ solum discrepat verbo susciperet,
 pro quo habet suscepisset.

(f) Vat. collect. 3, et exemplum primæ editionis,
 per unius mortem.

(g) Ita cum undecim mss. Quesnelli ab eo laudatis
 not. 2, duodecim nostri codd., iique potiores. Mss.

Vat. Hisp. et Isid.: Effusio enim justis sanguinis Chri-
 sti, etc. Exemplum primæ editionis: Effusio namque
 justis sanguinis tam fuit dives, etc. Vat. collect. 24:
 Effusio enim pro injustis sanguinis justis tam potens
 fuit ad privilegium, tam dives, etc., ut in epist. 124.
 Edditi ante Quesn. hanc postremam lectionem reci-
 pientes post justis inseruerunt Christi.

(h) Cod. Corb. collect. 2. renati.

(i) Prima editio, tam sacratum. Vossius in marg.,
 tam sacrum.

(j) Ratisp., ex altari. Prima editio, in altare.

(k) Cum in Vindebon. Hisp. per saltum desint ver-
 ba, Quamvis enim multorum sanctorum, in Vat. Hisp.
 et exinde in Isid. alia lectio inducta fuit arbitrariæ
 correctionis causa: In conspectu Domini pretiosa jus-
 torum mors fuit; et nihilominus subditur, nullius ta-
 men, quæ presumunt quamvis, vel quid simile. Dein
 Vat. collect. 8, nullius tamen in sancti occisione re-
 demptio fuit.

ἢ ἐγεννήθη. Hæc duo verba superflua sunt, et
 purum putum glossema sapiunt.

conspectu Domini pretiosa mors fuerit (Ps. cxv, 14), A nullius tamen insontis occisio redemptio fuit mundi. Acceperunt justī, non dederunt coronas, et de fortitudine fidelium exempla nata sunt patientiæ, non dona justitiæ. (a) Singulares quippe in singulis mortēs fuerunt, nec alterius quisquam debitum suo sine persolvit: cum inter filios hominum unus solus Dominus noster Jesus Christus, qui vere erat Agnus immaculatus, (b) exstiterit, in quo omnes crucifixi, omnes mortui, omnes sepulti, omnes (c) sunt etiam suscitati. De quibus ipse dicebat: *Cum exaltatus fuero a terra, omnia traham (a) ad me* (Joan. xii, 32). Fides etenim vera justificans impios, et creans justos, ad humanitatis suæ tracta participem, in illo acquirit salutem, in quo solo homo se invenit innocentem: liberum habens per gratiam Dei de ejus potentiā gloriari, qui contra hostem humani generis (e) in carnis nostræ humilitate congressus, his victoriam suam tribuit, in quorum corpore triumphavit.

θρωποτητος ἐλευθεύσεια, ἐν ἐκείνῳ πορίζεται τὴν σωτηρίαν, ἐν ᾧ μόνῳ εὐρίσκει ἀνθρώπος ἑαυτοῦ οὐχ' ὑπευθύνου, διὰ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος μετὰ παρήσσιας αὐχῶν περὶ τῆς ἐκείνου δυνάμεως, ὅς ἐν τῇ ἐπιτελείᾳ τῆς ἡμετέρας σαρκὸς συμπλακεῖ τῷ πολεμῷ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἑαυτοῦ νίκην ἐχαρίσατο τούτοις, ὧν ἐνίκησεν ἐν τῷ σώματι.

CAP. VI. — Licet ergo in uno Domino (f) Jesu Christo, vero Dei atque hominis filio, Verbi et carnis una persona sit, quæ inseparabiliter atque indivise communes habeat actiones, intelligendæ tamen sunt ipsorum operum qualitates, et 1367 (g) sinceræ fidei contemplatione cernendum est, ad quæ provehatur humilitas carnis, et ad quæ inclinetur altitudo Deitatis: quid sit quod caro sine Verbo non agit, et quid sit quod Verbum sine carne non efficit. Sine Verbi enim potentia nec conciperet Virgo nec pareret, et sine veritate carnis obvoluta pannis infantia non jaceret. Sine Verbi potentia non adorarent magi puerum, stella indice declaratum; et sine veritate carnis non juberetur in Ægyptum transferri puer, et ab Herodis persecutione subduci. Sine Verbi potentia non (h) diceret vox Patris missa de cælo: *Hic est Filius meus dilectus in quo mihi (i) bene complacui* (Matth. iii, 17), et sine veritate carnis non protestaretur Joannes: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit (j) peccata mundi* (Joan. 1, 29). Sine Verbi potentia non fieret redintegratio debiliū et vivificatio mortuorum, et sine veritate carnis nec cibus jejuno, nec somnus esset necessarius fatigato. Postremo sine Verbi potentia non se Dominus Patri profiteretur

φορὰν καὶ θυσίαν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας; ἤποτε θυσία ἱ τῆς πρὸς ἱερουργίαν ἐπιτηδαιοτέρα 1366 γεγένηται ταύτης, ἣν ὁ ἀληθὴς καὶ αἰώνιος ἀρχιερεὺς τῷ θυσιαστηρίῳ τῷ τοῦ σταυροῦ, διὰ τῆς θυσίας τῆς σαρκὸς τῆς ἰδίας ἐπέθηκεν; εἰ καὶ τὰ μάλιστα τῶν πολλῶν ἁγίων ἐνώπιον Κυρίου τίμιος γέγονεν ὁ θάνατος, ὅμως οὐδεὶς τῶν ἀνευθύνων τούτων σφαγῆ, λύτρωσις τοῦ κόσμου γεγένηται. Οἱ δίκαιοι στεφάνους ἐλήφασιν, οὐ δεδώκασι, καὶ ἐκ τῆς ἀθλήσεως τῶν πιστῶν, ὑποδείγματα καρτερίας ἐστὶν ὁ τέρα τῆς δικαιοσύνης: ἐκάστου γὰρ αὐτῶν δηλαδὴ θάνατος γέγονεν εἰς, καὶ οὐδεὶς τὸ ἑτέρου χρέως διὰ τοῦ αὐτοῦ [F. αὐτόν] τελεωθῆναι ἐξέτισεν ὅποτε μεταξὺ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων εἰς μόνος ἐστὶν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ μόνος ἀληθῶς ἄμνος ἀσπίλος γεγονὼς ἢ πάντες σταυρωθέντες, πάντες ἀποθανόντες, πάντες ταφέντες, καὶ πάντες ὑπάρχουσι ἐγεθέντες. Περὶ ὧν αὐτὸς ἔλεγεν Ὅταν ὑψωθῶ ἀπὸ τῆς γῆς, πάντας ἐλεύσω πρὸς ἑμαυτόν. Ἡ γὰρ ἀληθὴς πίστις ἡ δικαιοῦσα τοὺς ἀσεβεῖς, καὶ λευκῶσα τοὺς δικαίους πρὸς τὸν αἰτογον τῆς ἰδέας ἑαυτοῦ νίκην ἐχαρίσατο τούτοις, ὧν ἐνίκησεν ἐν τῷ σώματι.

Τοιγαροῦν εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἐν τῷ ἐνὶ δεσπότῃ Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ ἀληθεῖ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου υἱῷ, τοῦ τε λόγου, καὶ τῆς σαρκὸς, ἐν ὑπάρχει πρόσωπον, ὅπερ ἐχωριστως, καὶ ἀδιαίρετως κοινὰς ἔχει τὰς πράξεις θεῶν νοεῖν ὅμως 1368 αὐτῶν τῶν ἔργων τὰς ποιότητας, καὶ τῇ κατανοήσει τῆς εὐκρινεοῦς πίστεως δεῖ καθορᾶν, ἢ καὶ ποῖα μὲν ἡ τῆς σαρκὸς προάγεται ταπεινότης ἐπὶ κοῖα δὲ τὸ ὕψος τῆς θεότητος ἐπικλίνεται, καὶ τί μὲν ἐστίν, ὅπερ ἡ σὰρξ οὐ πράττει δίχα τοῦ λόγου, τί δὲ εἴη ὅπερ ὁ λόγος χωρὶς τῆς σαρκὸς οὐκ ἐργάζεται. Δίχα μὲν γὰρ τῆς λόγου δυνάμεως οὐδ' ἂν ἡ παρθένος συνελθεῖν οὐδὲ ἔτεκεν, δίχα δὲ τῆς ἀληθείας τῆς σαρκὸς, οὐκ ἂν κεκαλυμμένη τοῖς βράκεισιν ἐκεῖτο νηπιότης. Καὶ δίχα μὲν τῆς τοῦ λόγου δυνάμεως, οὐκ ἂν προσεκύνησαν οἱ μάγοι τὸ παιδίον, τὸ ὑπὸ τοῦ μηνύοντος ἀστέρος δηλούμενον· δίχα δὲ τῆς ἀληθείας τῆς σαρκὸς οὐκ ἂν ἐκαλεύετο τὸ παιδίον εἰς Ἀγυπτὸν μεταφέρεισθαι, καὶ τοῦ κατὰ τὸν Ἡρώδην ὑπεξάγεσθαι διωγμοῦ. Καὶ δίχα μὲν τῆς τοῦ λόγου δυνάμεως, οὐκ ἂν ἔλεγεν ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς, ἔξ οὐρανῶν ἀπεθεῖσα· οὐτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα, δίχα δὲ τῆς ἀληθείας τοῦ σώματος, οὐκ ἂν προσεμαρτύρατο ὁ Ἰωάννης· Ἴδε ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Καὶ δίχα μ. ν. τῆς τοῦ λόγου δυνάμεως, οὐκ ἂν ἐγένετο τῶν τε ἀσθενούντων ἡ βῆσις.

(a) Cod. Grim., *singillatim*.

(b) Vat. collect. 8, et prima editio, *existeret*.

(c) Mss. Corb. Grim. et Than. Quesnelli cum nostro Ratisp. et prima editione, *Sint*. Mox etiam ipse in Vat. collect. 8 et prima editione.

(d) Utrique codd. Hisp. cum Isid. et cæteris inde proficiscentibus, nec non antiquiores vulg. habent, *ad me ipsum*.

(e) Ratisp., *in carne nostræ humilitatis*.

(f) Vindeb. collect. 5 addit, *nostro*.

(g) Ratisp., *sincera*. Vindeb. Hisp., *sic vere Filii Dei contemplatione*. Emendatum fuit in codd. Vat. Hisp. aliisque inde profectis, ad quos referuntur duo a Quesn. laudati Cantabr. et Thuan. unus, *sic vere f.*

D dei contemplatione. Hæc lectio est in Agapeti pseudoepistola, quam ex Isidoriana collectione sumptam liquet.

(h) Vat. Hisp. et Isid., *feret*.

(i) Vindeb. collect. 5 et prima editio omittunt bene, ut in epistola 124. Mox Vindeb. Hisp. et mss. collect. 24, *mihi bene complacuit, ipsum audite*. Cod. Vat. collect. 41 cum editis ante Quesn. habet pariter additionem, *ipsum audite*.

(j) Codd. Ratisp. et Vat. Regine, *peccatum*. Paulo post in cod. Grim., *resurrectio pro vivificatio*.

ἱ τῆς. Hic articulus hic loci abundare videtur, propterea que delendus.

æqualem, et sine veritate carnis non idem diceret A Patrem se esse majorem (Joan. xiv, 28): cum catholica fides utrumque suscipiat, utrumque defendat, quæ secundum confessionem beati apostoli Petri, unum Christum Dei vivi Filium (Matth. xvi, 16), et hominem credit, et Verbum. Quamvis itaque ab illo initio, quo in utero Virginis Verbum caro **1369** factum est (Joan. i, 14), nihil umquam inter utramque formam divisionis exstiterit, et per omnia incrementa corporea unius personæ fuerint totius temporis actiones: (a) ea ipsa tamen quæ inseparabiliter facta sunt, nulla permixtione confundimus, sed quid (b) cujus formæ sit ex operum qualitate sentimus (c).

τὴν μορφὴν καὶ δι' ἀπάσης ἀλλήλων σωματικῶν, ἐν ἑνὶ προσώπῳ αἱ τοῦ παντός χρόνου πράξεις γίγονασιν. ὁμοίως αὐτὰ ταῦτα, ἅπερ ἀχωρίστως γεγένηται, κατ' οὐδέμιαν ἐπιμίξιν συγχέομεν, ἀλλὰ τί, ποίας εἴη μορφῆς ἐκ τῆς τῶν ἔργων ποιότητος αἰσθανόμεθα.

CAP. VII. — Dicant ergo (d) isti hypocritæ, qui cæ- B cis mentibus lumen nolunt recipere veritatis, in qua forma crucis ligno Dominus majestatis Christus affixus sit, quid jacuerit in sepulchro, et revolutu monumenti lapide, quæ tertio die caro (e) resurrexerit, et in quo post resurrectionem suam non credentes quosdam discipulos arguebat, et hæsitacionem cunctantium confutabat, cum diceret: *Palpate et videte, quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere* (Luc. c. ult., 39): et apostolo Thomæ: *Infer manum tuam in latus meum, et vide manus meas et pedes (f) et noli esse incredulus, sed fidelis* (Joan. xx, 27)? Qua utique manifestatione corporis sui jam hæreticorum mendaciæ destruebat: ut universa Ecclesia, Christi imbuenda doctrinis, hoc sibi non dubitaret credendum, quod apostoli susceperant prædicandum. C (g) At si in tanta luce veritatis tenebras **1371** suas hæretica obduratio non relinquit, ostendant, unde sibi spem vitæ polliceantur æternæ, ad quam nisi per mediatorem Dei et hominum, hominem Jesum Christum, non potest perveniri. Sicut enim ait beatus Petrus apostolus, *Non est aliud nomen datum hominibus sub cælo, in quo oporteat nos salvos fieri* (Act. iv, 12); nec est redemptio captivitatis humanæ, nisi in sanguine ejus, *qui dedit semetipsum redemptionem pro omnibus* (I Tim. ii, 6), et qui, sicut prædicat beatus apostolus Paulus, *cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo, sed semetipsum*

καὶ τῶν θεθενῶτων ἡ ζωοποιήσας, διχα δὲ τῆς ἀληθείας τῆς σαρκὸς, οὔτε τροπῇ τῶ νηστεύοντι, οὔτε μὴν ἕνα ἀναγκαῖος ὑπῆρχεν τῶ κοπιᾶσαντι. Καὶ τὸ δὴ πέρασ διχα μὲν τῆς τοῦ λόγου δυνάμεως, οὐκ ἂν ἑαυτὸν ὁ Κύριος Ἰσον τῶ πατρὶ τυγχάνοντα ὁμολόγηται, διχα δὲ τῆς ἀληθείας τοῦ σώματος, οὐκ ἂν ὁ αὐτὸς ἕλεγε μίξιν εἶναι ἑαυτοῦ τὸν πατέρα, ὅποτε καὶ ἡ καθολικὴ πίστις ἐκότερον δέχεται, καὶ ἐκότερον ἐκδικεῖ, ἥτις κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ μακαρίου ἀποστόλου Πέτρου, ἕνα Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, καὶ ἀνθρώπων πιστεύει καὶ λόγον. Εἰ καὶ τὰ μάλιστα τοῖσιν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀρχῆς, ἀφ' ἧς ἐν τῇ γαστρὶ **1370** τῆς παρθένου ὁ λόγος γεγονεν σὰρξ, οὐ δ' ἐστὶ οὐδ' ἦν διαίρεσως μεταξὺ τῆς ἐκα-

λεγέτωσαν τοιγαροῦν οἱ ὑποκριταὶ οὗτοι, οἱ τὰς τυφλαῖς διανοαῖς τὸ τῆς ἀληθείας φῶς εἰσδέξασθαι μὴ βουλόμενοι, ἐν ποίᾳ μορφῇ, τῶ τοῦ σταυροῦ ἕλῳ ὁ Κύριος τῆς δόξης Χριστὸς εἴη προσεπαρμένος; τί ἔκαιο ἐν τῶ τάφῳ; καὶ τοῦ μνήματος ἀποκυλισθέντος τοῦ λίθου, ποία σὰρξ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξάνστη; καὶ κατὰ τί μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, τῶν μαθητῶν τινὰς μὴ πιστεύοντας ἤλεγε, καὶ τὴν τῶν ἐνδιαζόντων ἀμφιβολίαν ἐνέτρπεν, λέγων· «Ψηλαφήσατέ με, καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα·» καὶ τῶ ἀποστόλῳ Θωμᾷ· «Φέρε τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ τοὺς πόδας μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.» Δι' ἧς δῆλον ἐστὶ τῷ σώματος αὐτοῦ πανερώσεως ἦδη τῶν αἰρετικῶν τὰς ψεύδοιολογίας ἀνέτρπεν, ὥστε πᾶσαν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν τὰς διδασκαλίας αὐτοῦ μνησομένην μηδαμῶς ἀμφιβάλλειν ὡς τοῦτο δεοῖ πιστεύειν, ὅπερ οἱ Ἀπόστολοι πρὸς τὸ κηρύττειν ἦσαν ὑποδείξασθαι. Εἰ οὐδ' ἐν τῶ τσοῦτῳ τῆς ἀληθείας **1372** φωτὶ, τὸ σκοτὸς τὸ ἑαυτῆς ἡ ἐπιμονὴ τῶν αἰρετικῶν οὐκ ἀφίησι, δεικνύτωσαν, πόθεν ἑαυτοῖς τῆς αἰωνίου ζωῆς τὴν ἔλπίδα καταπαγγέλλονται, πρὸς ἣν εἰ μὴ διὰ τοῦ μεσότητος Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφικέσθαι ἀδύνατον. Καθὰ γὰρ φησὶν ὁ μακάριος ἀπόστολος Πέτρος, Οὐκ ἔστιν ἕτερον ὄνομα δεδομένον τοῖς ἀνθρώποις ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς· οὐδέ ἐστι λύτρωσις τῶν ἀνθρώπων αἰχμαλωσίας εἰ μὴ ἐν τῶ αἵματι τούτου, ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν λύτρον ὑπὲρ πάντων. Καὶ ὅστις (καθὰπερ κηρύττει ὁ

(a) Vindeb. Hisp., ea ipsa namque ad libitum, quæ D separabitur, facta sunt. Emendatum in Vat. Hisp., Isid et reliquis ejusdem originis, ea ipsa namque, ut ita dicam, quæ inseparabiliter facta sunt. In mss. collect. 21 ea ipsa tamen, quæ, ut ita dicam, inseparabiliter facta sunt. Hujus collectionis auctor et genuinam et emendatam lectionem copulavit. Mox in Vulg. ante Quesn. cum Hisp., Isid. et cæteris, *comixtione*.

(b) Tres Quesnelli codd. Barb., Bodl. et Cantabr. cum nostris Vat. Hisp. ac Isid., et alio collect. 11, *cujusque*. Origo hujus lectionis est ex codicibus Hisp. Gallicanis.

(c) Vulg. addunt: *Nec divina enim humanis præjudicant, nec humana divinis: cum ita in idipsum utraque concurrant, ut in eis nec proprietas absumatur, nec persona geminetur*. Licet autem hæc legantur in epist. 124, et in serm. 65, c. 1, ex quibus Leonina esse dubitari nequit, hinc tamen eadem expunximus, eo

quod non solum desint in omnibus mss. Quesnelli, et in nostris diversarum collectionum, ac in exemplo primæ editionis, nec non in editis Merlini, Crabbi, Nicolini, et Bini, verum etiam in antiquissima Græca versione, quæ ex Leonis exemplo in Orientem misso sumpta fuit.

(d) Vat. collect. 8 et prima editio addunt *nunc*. Mox *cæci mentis* in prima editione.

(e) Vindeb. Hisp., *resurrexit, et qua*. Vat. Hisp. et Isid. et alius collect. 11, *resurrexit, et quia*. Vulg. antiqui cum mss. collect. 12, *resurrexit et in qua*. Quesnellus, *resurrexit, et in qua*. Prætulimus in quo ex Ratisp., Vat. Reg. et tribus codd. collect. 21, cum quibus tres alii codd. Quesnelli Corb., Grim. et Thuan. consentiunt.

(f) Vat. collect. 3 et prima editio addunt *meos*.

(g) Septem codd., inter quos Ratisp. et Vindeb. collect. 5. *Ac si*.

exinanivit formam servi accipiens, (a) in similitudinem A hominum factus et habitu inventus ut homo. Humiliavit semetipsum, factus obediens, usque ad mortem, mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltavit illum, et donavit illi nomen quod est super omne nomen: ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cælestium, terrestrium et infernorum, et omnis lingua confiteatur (b) quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris (Philipp. II, 6-11).

λογησεται, οτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν ἑστὶ Θεοῦ πατρὸς.

CAP. VIII. — Cum ergo unus sit Dominus Jesus Christus, et veræ Deitatis veræque humanitatis in ipso una prorsus eademque persona sit, exaltationem tamen, qua illum, sicut doctor gentium dicit, exaltavit Deus, et donavit illi nomen quod super omne nomen excellit, (c) ad eam intelligimus pertinere formam, quæ ditanda erat (d) tantæ glorificationis augmento. In forma quippe Dei æqualis erat Filius Patri, et inter genitorem atque unigenitum nulla in essentia erat discretio, nulla in majestate diversitas, nec per incarnationis mysterium aliquid decesserat Verbo quod (e) ei **1373** Patris munere redderetur. Forma autem servi, per quam impassibilis Deitas sacramentum magnæ pietatis implevit, humana humilitas est quæ in gloriam divinæ potestatis evecta, est (f) in tantam unitatem ab ipso conceptu Virginis Deitate et humanitate concerta, ut nec sine homine divina, nec sine Deo agerentur humana. Propter quod sicut Dominus majestatis dicitur crucifixus, ita qui ex sempiternitate æqualis est Deo, dicitur exaltatus: quia inseparabiliter, manente unitate personæ, unus atque idem est et totus hominis filius propter carnem, et totus Dei Filius propter unam cum Patre Deitatem. C Quidquid (g) ergo in tempore accepit Christus, secundum hominem accepit, cui quæ non habuit (h) conferrentur. Nam secundum potentiam Deitatis indifferenter omnia quæ habet Pater, etiam Filius habet, et quæ in forma servi a Patre accepit, eadem in forma Dei etiam ipse donavit. Secundum formam enim Dei, ipse et Pater unum sunt (Joan. x, 30); secundum formam autem servi, *Non venit facere voluntatem suam, sed voluntatem ejus qui misit eum* (Joan. v, 30). Secundum formam Dei, *Sicut Pater habet vitam in semetipso, sic dedit et Filio vitam habere in semetipso* (Ibid., 26); secundum formam servi, *Tristis est anima (i) ejus usque ad mortem* (Matth. xxvi, 38). Et idem ipse est, sicut Apostolus prædicat, et dives, et pauper. Dives,

μαρτύριος ἀποστόλος Παῦλος) ἐν μορφῇ Θεοῦ ἑμάρων, οὐκ ἄρπαγμὸν ἤγαστο τὸ εἶναι ἴσον Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσεν, μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι ἐβραθεὶς ὡς ἄνθρωπος. Ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Δι' ὃ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπεράνωσεν, καὶ ἔχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάντων ὀνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ πάντες γόνου κάμψῃ, ἐκουρηνίσῃ, καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πάντα γλώσσα ἑτοίμα

Ὅποτε οὖν εἰς ὑπάρχει Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, θεότητος ἀληθοῦς, καὶ ἀνθρωπότητος, ἐν αὐτῷ πάντα ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον εἶη, ὅμως τὴν ὕψωσιν, δι' ἣν αὐτὸν (ὡς δὲ διδάσκαλος τῶν ἔθνων φησὶν) ὕψωσεν ὁ Θεός, καὶ ἔχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πάντων ὀνομα. Εἰς ταύτην ἀνήκει νοοῦμεν τὴν μορφὴν, τὴν ἐκ τῆς ἐκένωσως τῆς τοσαύτης δόξης κλιουτίζεσθαι μέλλουσαν.

Ἀλλοῦ γὰρ, ὡς ὢν ἐν μορφῇ Θεοῦ, ἴσος ἦν ὁ υἱὸς τῷ πατρὶ, μεταξύ τε τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ μονογενοῦς, οὐδεὶς κατὰ τὴν οὐσίαν χωρισμός, οὐδὲ μία κατὰ τὴν θεότητα τυγχάνει διαφορά, οὔτε διὰ τὸ **1374** μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως ἀπεριωτό τε τοῦ λόγου, ὅσπερ εἶδει κατὰ χάριν αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἐπαξιόσθαι· ἡ δὲ τοῦ δούλου μορφῇ, δι' ἣς ἡ ἀπαθείας θεότης τῆς εὐσεβείας μυστήριον ἀπεπλήρωσεν, ἡ κατὰ ἄνθρωπον ταπεινότης ἐστίν, ἥτις εἰς δόξαν προέκοψεν τῆς θείας δυνάμεως, εἰς τοσαύτην ἐνότητα. Κατ' αὐτὴν τῆς παρθένου τὴν σύλληψιν, τῆς θεότητος τε καὶ τῆς ἀνθρωπότητος συμκλακείσης ὥστε μήτε δίχα τοῦ εἶναι αὐτὸν ἄνθρωπον, τὰ θεία, μήτε δίχα τοῦ εἶναι Θεόν, τὰ ἀνθρώπινα πράττεσθαι. Διὸ καὶ, καθάπερ λέγεται Κύριος τῆς δόξης ὁ σταυρωθείς, οὕτως ἐκ τῆς θεότητος ἴσος ἐν τῷ Θεῷ, λέγεται ὑψωθείς· ἐπειδήπερ ἀχωρίστως (μυστικῶς τῆς ἐνότητος τοῦ προσώπου) εἷς καὶ ὁ αὐτός ἐστι, καὶ ὅλος υἱὸς ἀνθρώπου διὰ τὴν σάρκα, καὶ ὅλος υἱὸς Θεοῦ διὰ τὴν σὺν τῷ πατρὶ μίαν θεότητα. Εἰ τι τοίνυν προκαίρως δεχεται ὁ Χριστός, κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἔχεται, ἢ τινὲ ταῦθ' ἄπερ οὐκ ἔχεν προσφέρεται. Κατὰ γὰρ τὴν δύναμιν τῆς θεότητος, ἀπαρράλλετως πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ ἔχει καὶ ὁ υἱός· καὶ ἄπερ ἐν μορφῇ δούλου παρὰ τοῦ πατρὸς εἴληφεν, ταῦτα ἐν μορφῇ Θεοῦ ὢν καὶ αὐτὸς ἔχαρίσατο. Κατὰ μὲν γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ μορφὴν, αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐστὶ, κατὰ δὲ τὴν τοῦ δούλου μορφὴν, οὐκ ἔληθεν ποιῆσαι τὸ θέλημα τὸ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντος αὐτόν. Καὶ κατὰ μὲν τῆς τοῦ Θεοῦ μορφῆς, ὡς ὁ πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκεν καὶ τῷ υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ· κατὰ δὲ τῆς

(a) Vindeb. collect. 5, et Vat. Reg. ac Vat. collect. 11, in similitudine. Mox receptus pro inventus in ms. Corb.

(b) Ratisp., quoniam Dominus Jesus in gloria.

(c) Idem Ratisp., ad eandem.

(d) Quesn. addit ex cum aliquot nostris codd. Delevimus vero auctoritate præstantiorum mss. Ratisp., utriusque Vindeb. collect. 5 et Hisp. Vat. Reginæ, et aliorum quatuor Vat. collect. 11, 24 et 24. Similiter deest in epist. 124.

(e) Vat. collect. 8 cum Vat. Reginæ et exemplo primæ editionis, *Dei Patris*.

(f) Ita Quesnellus cum editis Conciliorum, potioribus et plerisque nostris codd. suffragantibus, nec non

epist. 124. Al., in tanta unitate. Mox Deitas et humanitas conserta est in prima editione.

(g) Vulg. Leonis ante Quesn. et Labb. ex codd. Hisp. Isid. et cæteris, *enim*.

(h) Septem codd. Quesn. et nostri Vindeb. collect. 5, Ratisp. tres collect. 21 ac epist. 124, *conferuntur*. Alii melius ut in textu, nimirum Vat. collect. 3. Vat. et Vercell. collect. 8, utriusque Hisp. et cæteri aliarum collectionum exinde profecti. In Vat. Reginæ continente interpretatione Græca: *Quidquid ergo in tempore accipit Christus, secundum hominem accipit, cui quæ non habuit, conferuntur*; et post pauca, *a Patre accipit*.

(i) Vindeb. Hisp. et Vat. Reg., *mea*.

quia evangelista 1375 dicente : *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum, hoc erat in principio apud Deum : omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil* (Joan. 1, 1-3). Pauper vero, quia propter nos *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis* (Ibid., 14). Quæ autem est ejus exinanitio, quæve paupertas, nisi formæ servilis acceptio? per quam Verbi majestate velata, dispensatio humanæ redemptionis impleta est.

του δούλου μορφή; ἢς τινος εἰς παραπέτασμα ἡ τοῦ δούλου θεότητι γενομένη. ἢ τῆ; ἀνθρώπινης μετρωσεως οἰκονομία πεπλήρωται.

CAP. IX. — Nam quia captivitatis nostræ resolvī originalia (a) vincula non poterant, nisi existeret homo nostri generis nostræque (b) naturæ, quem peccati præjudicia non tenerent, et qui immaculato sanguine suo chirographum lethale dilueret, sicut ab initio erat divinitus præordinatum, ita est in plenitudine præni- B missio in diu expectatum venire effectum, nec posset esse ambiguum quod continuis testificationibus (c) semper fuerat nuntiatum. In magno autem sacrilegio (d) se versari hæreticorum manifestat impietas, cum sub specie Deitatis honorandæ, humanæ carnis in Christo denegant veritatem; et religiose existimant credi, si dicatur in Salvatore nostro verum non esse quod salvata, cum ita secundum promissionem omnia sæcula (e) percurrentem, mundus sit Deo reconciliatus in Christo, ut nisi Verbum dignaretur caro fieri, nulla posset caro salvari. Omne enim sacramentum fidei Christianæ magno 1377 (f) (ut hæretici volunt) decoloratur obscuro, si lux veritatis sub mendacio putatur latuisse phantasmatis. (g) Non ergo quisquam C sibi erubescendum existimet Christianus de nostri in Christo corporis veritate : quia omnes apostoli apostolorumque (h) discipuli, et præclari Ecclesiarum quique doctores, qui ad martyrii coronam vel ad confessionis meruerunt gloriam pervenire, in hujus fidei lumine splenduerunt, consonis ubique sententiis intonantes, quod in Domino Jesu Christo Deitatis et carnis una sit confitenda persona. Quæ autem rationis similitudine, qua divi- norum voluminum portione, hæretica impietas se

(a) Vat. Reg., peccata.

(b) Vat. collect. 3, carnis.

(c) Ratisp., sæpe fuerat nuntiatum.

(d) Cod. Reginsæ, diversari hæreticorum manifestatur impietas. Duo codd. Ratisp. et Vindeb. collect. 5, se D diversari. Mss. duo collect. 21, improbitas.

(e) Ratisp. et prima editio, præcurrentem. Vossius in marg., prætercurrentem.

(f) Hanc parenthesis (ut hæretici volunt) hic exhibent cum vulgatis ante Quesn. omnes ejus codd. ac nostri, et (quod hæc in re non minimum est) ipsa vetus interpretatio Græca, quæ ex ipso Leonis originali in Orientem misso dimanat. Quesnellus tamen illam loco suo movit, et sic transposuit, magna decoloratur obscuro, si (ut hæretici volunt) lux veritatis, etc. Id autem non ex conjectura solum se fecisse ait not. 3, sed potius sensus ipsius necessitate. Falsum enim, sensum involvit antiquæ parenthesis ipsius situs; ac si hæretici, qui veritatem carnis negabant, hanc opinionem suam Divinitati injuriosam esse vellent, cum potius injuriosum Divinitati contenderent, si Dei Filius

μορφήν τοῦ δούλου, περιλυτός ἐστιν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἕως θανάτου. Καὶ ἐστὶν ὁ αὐτός (ὡς ὁ ἀπόστολος κυρύττει) καὶ πλούσιος, καὶ πεινῆς· πλούσιος μὲν, ὡς τοῦ εὐαγγελιστοῦ λέγοντος ὅτι. Ἐν 1376 ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος, οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν· πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέν· πτωχὸς δὲ, ἐπειδὴ δι' ἡμᾶς ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. Τίς δὲ ἐστὶν ἡ κένωσις αὐτοῦ. ἢ τίς ἡ πτωχία, εἰ μὴ ἡ πρόσληψις, τῆς

Καὶ γὰρ ἐπειδὴ τὰ τῆς προγονικῆς αἰχμαλωσίας ἡμῶν, οὐκ ἠδύνατο διαλυθῆναι δεσμᾶ, εἰ μὴ τοῦ γένους ἡμῶν καὶ τῆς ἡμετέρας φύσεως ἄνθρωπος γένοιτο, τοῖς τῶν ἀμαρτημάτων προκρίμασιν οὐ κρατούμενος, καὶ δε τῶ ἀσπίλω αἵματι τὸ ἑαυτοῦ τὸ θανάσιμον ἀποπλύνῃ χειρογράφου, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς ἦν θεόθεν προτυπωθέν· οὕτως ἐν τῶ πληρώματι τῶν προειρημένων γέγονεν χρόνος, ὥστε τὴν πολυτρόπως προαγγελθεῖσαν ὑπόσχεσιν ἐλθεῖν εἰς τὴν πάλαι προσδοκωμένην ἐξάνυσιν, μὴ δύνασθαι τινεῖς εἶναι ἀμφίβολον, τὸ ταῖς συχνοτάταις ἀεὶ μαρτυρίαις προδηλωθέν. Ἐν μεγίστῃ μέντοιγε παρανομίᾳ τῶν αἱρέσεων τικῶν ἡ δυσσέβεια πεφανέρωκεν ἑαυτὴν ἐγκυλισθα- ὄποτε ἐπὶ προσχῆματι τοῦ τιμᾶν τὴν θεότητα, τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ Χριστῷ τῆς ἀνθρώπινης ἀπαρνούσται σαρκός· καὶ νομίζουσιν εὐσεβῶς πιστεῖν, εἰ λέγοιτο ἐν τῷ σωτῆρι ἡμῶν ἀληθὲς μὴ εἶναι τὸ σωθῆναι, ὅτι γινῆκα οὕτω κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τὴν πρὸ πάντων αἰώνων τῷ Θεῷ 1378 ἐν Χριστῷ ὁ κόσμος εἶη κατηλλαγμένος, ὡς εἶγε μὴ κατηξίωσεν σὰρξ γενέσθαι ὁ λόγος, οὐδεμία σὰρξ ἂν ἠδύνατο σωθῆναι. Καὶ γὰρ ἄπαν τὸ μυστήριον τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως, διὰ μεγίστης (ὡς οἱ αἱρετικοὶ θέλουσιν) ἀμαυροῦται σκοτίας, εἴτε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας νομισθεῖ λαυθάνειν ὑπὸ διεψυσμένων φαντάσματι. Μηδεὶς οὖν ἐπαισχυντέον ἠγέισθω Χριστιανὸς τοῦ ἡμετέρου σώματος ἐν Χριστῷ τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδήπερ ἄπαντες οἱ ἀπόστολοι, καὶ τῶν ἀποστόλων οἱ μαθηταί, καὶ πάντες οἱ λαμπροὶ διδάσκαλοι τῶν ἐκκλησιῶν, οἵτινες ἐπὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ἢ ὅσοι πρὸς τὴν τῆς ὁμολογίας ἐλθεῖν ἤξινται δόξαν, ἐν τῷ φωτὶ τῆς πίστεως ταύτης ἐξέλαμψαν ταῖς συμψήφοις

vera carne indutus crederetur. Sed dum parenthesis (ut hæretici volunt) antiquo loco restituitur, ut omnes codices exigunt) non eum sensum habet quem Quesnellus credit. Sacramentum fidei Christianæ, ad quod hæc verba referuntur, non indicat Divinitatem, sed incarnationem. Incarnationis enim sacramentum ut hæretici illi diabolo obsequentes excluderent, re ipsa magno decolorare volebant obscuro, cum sub specie Deitatis honorandæ veram incarnationem in phantasmaticam traducebant. Non igitur falsum sensum antiquus parenthesis situs, sed falsus potius sensus, quem contextus non habet, Quesnello fucum fecit.

(g) Primæ editionis exemplum : Non ergo quisquam erubescendum existimet Christianis, suscepisse de nostro Christum corporis veritatem. Huic affinis est lectio ms. Vat. collect. 3, suscepisse de nostro in Christo corporis veritatem.

(h) Vat. Reg., successores.

ἡ τῆ τοῦ δούλου. Hæc verba sensum mire inturbant, delendaque sunt; aut si retineantur, pro δουλοῦ λεγῶν.

existimat adjuvari, quæ veritatem negat corporis Christi, cum hanc non lex testificari, non prophetiæ præcinere, non Evangelia docere, non ipse destiterit Christus ostendere? Quærant per omnem seriem Scripturarum, quo tenebras suas fugiant, non quo verum lumen obscurent, et per omnia sæcula ita veritatem invenient coruscantem, ut magnum hoc et mirabile sacramentum ab initio videant creditum, quod est in fine completum. De quo cum sanctorum litterarum nulla pars sileat, sufficit quædam **1379** (a) consona veritatis signa posuisse, quibus diligentia fidei (b) in splendidissimam latitudinem dirigatur, et sincera intelligentiæ luce percipiat, quod in Filio Dei, qui se incessabiliter filium hominis et hominem profitetur, non sit Christianis erubescendum, sed constantissime gloriandum.

κρίνεται, ὅτι ὡν ἡ περὶ τὴν πίστιν ἐμμελεῖα εἰς τελευτήσαντον ἀπευθυνθησεται: **1380** πλάτος, καὶ τῷ τῆς γνώσεως καθάρωτάτῳ φωτὶ θεωρηῆσαι δυνήσεται, ὅ τοῦ δπερ ἐν τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐαυτὸν ἀπαύστως υἷον ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπων ὁμολογῆσαι, ἐρυθρῆσαι οὐ προσήκει Χριστιανούς, ἀλλὰ τοῦτῃ σταθρῶς ἐγκυανθῆσθαι.

CAP. X. — Ut autem pietas tua cum venerabilium Patrum prædicationibus non concordare cognoscat, aliquantas eorum sententias huic credidi subjiciendas esse sermone. Quibus (c) si dignaveris recensitis, non aliud nos prædicare reperies, quam quod sancti Patres nostri toto orbe docuerunt: nec quemquam ab illis, nisi solos impios hæreticos, discrepare. His igitur, gloriosissime et venerabilis imperator, quanta potui brevitate perstrictis, cum inspirata tibi divinitus fide etiam nostram prædicationem (d) unitam esse cognosces, nec in aliquo nos ab evangelica apostolicaque doctrina, vel a catholice professionis symbolo discrepare, quoniam, sicut docet beatus apostolus (e) Paulus, *Magnum est pietatis sacramentum, quod manifestatum est in carne, justificatum est in spiritu, apparuit angelis, prædicatum est (f) in gentibus, creditum est in mundo, assumptum est in gloria* (I Tim. iii, 16). Quid igitur tuæ utilius (g) est saluti? quid tuæ congruentius **1381** potestati? quam ut paci Ecclesiarum Domini (h) tua constitutione prospicias, et in omnibus tibi subditis Dei dona defendas,

(a) Quatuor codd. Quesn., Corb., Grim. et Thuan. duo, tres nostri Vat. Reg., Ratisp. et Vindeb. collect. 5 cum prima editione, et Vossius, *consonæ*. Mox pro *posuisse* Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 24, *paluisse*.

(b) Vulg. Leonis ante Quesn. cum Vat. collect. 24 et exemplo primæ editionis, *splendidissima latitudine* Mox, *ut sincera* in cod. Ratisp.

(c) Ita Quesnellus ex codd. Grim., Corb., Vict. et duobus Thuanis, quibus plures nostri concinunt. Quidam forte suspicabuntur *v* pro *b* scriptum fuisse, ut identidem in codicibus invenitur, Codd. collect. 21, *si digneris*, vel *si dignaris*. Cod. Vat. Reg., *Quas si dignaveris recensere*. Prima editio, *quas cum dignaberis recensere*. Vulg. ante Quesn. *Quibus, si dignaveris attendere, recensitis*; quam lectionem nullibi reperimus. Ms. Theodor. Quesnelli: *Quas si dignatus fueris recensere*.

(d) Vat. collect. s. Vindeb. collect. 5 et prima editio, *unitam*. Mox Vulg. ante Quesn., *cognosce* cum mss. collect. 41 et 24. Codd. Vat. Reginæ, Vindeb. collect. 5, Ratisp. et Vat. collect. 5, *cognoscis*. Cæteri, *cognosces*.

(e) Vocem *Paulus* a Quesnello expunctam, ex septem nostris codd. et ex Græco revocavimus.

ἢ ἐκδηλοὶ γενόμενοι πανταχοῦ, ὡς ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, δεῖ καὶ τῆς θεότητος, καὶ τῆς σαρκὸς ἐν εἶναι συνομολογεῖσθαι τὸ πρόσωπον. Πλὴν κατὰ αἰῶν ὁμοῖον λόγον, ἢ ποῖω μέρει γραφῶν, ἢ τῶν αἰρετικῶν δυσσεβεία βοηθεῖσθαι νομίζει, ἢ τὴν ἀλήθειαν ἀργουμένη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅποτε ταύτην οὔτε νόμος μαρτυρεῖσθαι, οὔτε προφητεία προλέγειν, οὔτε διδάσκει τὰ εὐαγγέλια, οὐκ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ὑποδεικνύει ἐκπίπαστο; ἐν πάσαις συντάξιας τῶν γραφῶν ἐκζητεῖσθαι, ποῖ τραπένης, τὸ ἴδιον φύγισαι σκότος, οὐχὶ ποῖ κλίνας; τὸ ἀληθὲς ἐπισκοποῦσι φῶς· καὶ καθ' ἑαυτοὺς τοὺς χρόνους εὐρησοῦσιν οὕτως ἐκλάμπουσιν τὴν ἀλήθειαν ὡς ἵνα τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἴδωσι τοῦτο μυστήριον ἐξ ἀρχῆς πισθευθὲν, ἕπερ ἐπ' ἐσχάτων πεπλήρωται. Περὶ οὗ, καὶ τῶν ἁγίων γραφῶν οὐδὲ ἐν ἐξαιώπησεν μέρος ὅμως ἐξαρκεῖ σύμβολά τινα τῆς συμφωνοῦ τοῦτοις ἀληθείας.

Ἄνα οἱ τοῖς κληρυσκοῖσι τῶν προσκυνητῶν πατρῶν συμφώνους ὑπάρχειν ἡμᾶς ἢ σὴ εὐλάβεια γνῶ, διανοήθη τῷ παρόντι μου λόγῳ τινὰς ἑποφάσεις ἐκείνων ὑποτάξαι (Alias, ἐπίστευσα τῷ παρόντι μου λόγῳ τινὰς ἀπερίσεις ἐκείνων ὑποτάξαι). Ὡς εἰ καταξιώσης ἐκείνων ποιήσασθαι τὴν ἀνάγνωσιν, οὐκ ἄλλο κηρύττειν ἄλλοις ἡμᾶς, εἰ μὴ ἕπερ καθ' ἑαυτὸν τὸν κόσμον οἱ ἡμῶν ἄπαι πατέρες εἰδίδεξαν, καὶ μηδένα πρὸς τοῦτοις διαφανῆν, εἰ μὴ μόνους τοὺς δυσσεβεστάτους αἰρετικούς. Τοῦτων τίνων, ὑπερένδοξε καὶ σεβαστὴ βασιλεῦ, καθ' ὅσον ὁνομαζῆν βραχέως ἐφαπαμένων ἡμῶν, μετὰ τῆς θεοῦ ἐμπνευσθείσης σοὶ πίστεως, καὶ τὸ παρ' ἡμῶν κηρυττόμενον ὁμογνωμονοῦν ἑπιγνώσει, καὶ κατὰ μὴδὲν ἡμῶν ἀπὸ τῆς τῶν ευαγγελίων καὶ τῆς τῶν ἀποστόλων διδασκαλίας, ἦτοι τοῦ συμβόλου τῆς καθολικῆς διαφανῆν ὁμολογίας; ἐπειδή περ, ὡς διδάσκει ὁ μακάριος ἀπόστολος Παῦλος; Μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον, ἕπερ ἐπενερωθῆ ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ὥφθη τοῖς ἀγγέλοις ἐκκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήθη ἐν δόξῃ.

Τὶ τοιγαροῦν ἔσται λυσιτελέστερον τῇ σὴ σωτηρίᾳ εἰ (f) Editi ante Quesn. cum nostris codd. Vindeb. collect. 5. Ratisp. et Vat. collect. 11 ac 21 omittunt *in*. Cæteri hanc præpositionem præferunt, nec non interpretatio Græca. Dein *in hoc mundo* Vat. collect. 3, Vindeb. collect. 5, utriusque Hisp. Isid. alique inde profecti.

(g) Addimus *est* ex codd. Vindeb. collect. 5, Ratisp. et Vat. collect. 21.

(h) Vindebon. Hisp., *qui constitutione*, mendose. Emendatum arbitrio librarii in Vat. Hisp., et exinde in Isid. aliisque ejusdem originis, *æqua constitutione*.

¹ In textu Latino legitur *intonantes*, quod reddere possis κηρύττοντες. Cum igitur interpretes verterit, ἐκδηλοὶ γενόμενοι, quod hic nihil ad rem facit, aliud verbum legisse videtur.

² Ὡς ἔστι. Horum verborum alterutrum redundat.

³ Ἴνα τὸ μέγα, etc. Non est hic assecutus mentem Auctoris interpretis, qui vertere debebat: "Ὅτι τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν εἶδεν τοῦτο μυστήριον."

⁴ Forte, et καὶ.

⁵ Τοῦθ' ἕπερ, etc. Neque hæc optima interpretatio; vertendum erat: "Ὅτι ἐν τῷ υἱῷ, etc."

⁶ Hæc vox redundat.

⁷ Leg, ἐπιγνώσει.

neque ulla ratione patiaris per invidiam diaboli ministros ipsius in cujusquam sævire perniciem: ut qui in hoc sæculo (a) temporali emines regno, in æternum merearis regnare cum Christo. (b) Data decimo sexto kalendas Septembris, Leone et Majoriano Augustis coss.

βίον τοῖς προσκαίροις ὑπερέχοντα βασιλείαις, ἀβιωθῆναι καὶ τῆς εἰς αἰῶνα μετὰ τοῦ Χριστοῦ βασιλείας. ¹ Ὁ παντοκράτωρ Θεὸς τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν σωτηρίαν σου, ἐπιμήχιστον ἐκδικῶν διαφυλάξοι, ὑπερένδοξε καὶ ἡμερώτατε βασιλεῦ σεβαστέ.

(c) Sequuntur dehinc TESTIMONIA excerpta pro re supra scripta de libris catholicorum Patrum a LEONE papa collecta, (d) LEONIQUE imperatori directa.

1383 (e) Sancti HILARII Pictaviensis episcopi et confessoris in libro secundo de Fide inter cætera (Num. 23).

CAP. III. — Unum igitur hoc (f) est immobile fundamentum, una hæc felix fidei petra, Petri ore con-

(a) Duo mss. Quesn. et nostri codd. Vat. Hisp. ac Isid., alique exinde derivati, *temporaliter homines regis*.

(b) Græca versio addit: *Omnipotens Deus regnum et salutem tuam longo tempore tueatque conservet, gloriosissime et clementissime imperator auguste*; quæ salutationis formula in originali ad imperatorem transmissa procul dubio legebatur. Hæc versio notam chronicam omittit, sicuti et plerique codices et collectiones. Quesnellus ex duobus mss. Trecopith. et Oxon., nec non ex edit. Josiæ Simleri, Surii, etc., hanc affixit: *Data decimo tertio kal. Septembris, etc.*, et in margine ex cod. Theodoriciano, cui concinit noster Ratisp., *xvi kal. Sept.* Cur hanc postremam datam prætulimus, videsis in admonitione, num. 2.

(c) Hic titulus a Quesnello vulgatus e collect. Hispanica in alias posteriores manavit. In codd. collect. 8, *Incipiunt capitula quæ directa (Al., decerpta) sunt in synodo cccxviii Patrum cum exemplo papæ Leonis ad Leonem Augustum*. Hæc eadem inscriptio legitur etiam in mss. collect. 3, cap. 83, ubi eadem testimonia separatim ab ipsa Leonis epistola proferuntur. Cur vero hæc quæ a Leone fuerunt collecta, in synodo cccxviii Patrum directa, seu potius decerpta dicantur, quis divinet? Aliquis profecto error, licet omnibus quos vidimus codicibus communis irrepsit. Leo suam fidem symbolo cccxviii Patrum coherentem cap. 3 ostendit; hic autem testimoniis Patrum eandem corroborat atque confirmat. Alia inscriptio præfigitur in antiquissimo cod. Veron. 58, num. 37: *Incipiunt exempla catholica beatissimorum Patrum de incarnatione Domini et Salvatoris nostri Jesu Christi, quæ in sancta ac venerabili Chalcedonensi synodo confirmata sunt adversus Nestorianos et Eutychianos, atque hæreticos*. Auctor hujus codicis his testimoniis præmisit num. 33 alia testimonia Patrum, quæ in Ephesino concilio confirmata sunt act. 4. Dein num. 34 descripsit Patrum testimonia ex allocutione Patrum synodi Chalcedonensis ad Marcianum. In his omnibus testimoniis collector ea antiqua utriusque synodi versione usus est, quam accuratissime Baluzius edidit. Cum vero in versione antiqua concilii Chalcedonensis testimonia a Leone collecta non inveniantur, eaque re ipsa in eadem synodo nec lecta nec inserta fuerint, uti ostendimus in admonit. ad epist. 28, cum scriptor hujus codicis Chalcedonensem confirmationem in inscriptione posuit, eo arbitrio usus videtur, quo nullo additionis indicio testimoniis Leoninis alia multa plura addidit ex Augustino, quæ procul dubio Leo nequaquam collegit. Porro testimonia cum ordine vulgato ex Hispanica aliisque ejusdem originis collectionibus proficiscuntur, si unum Augustini textum excipias, quem ex

τῆ σὴ ἔξουσίᾳ ἀρμεδιώτερον, **1382** ἤπερ ἴνα τῆς ἐκρήνης τῶν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν, ταῖς σαῖς διατάξεσιν ποιήσης τὴν πρόνοιαν, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς σοῖς ὑπηκόοις τὰ τοῦ Θεοῦ δῶρα ἐκδικήσης· καὶ μὴ ἀνάσχος τρόπῳ τινὶ διὰ τῆς τοῦ διαβόλου βασκανίας χαλεπαίνειν εἰς διεθρόν τινων. τοὺς ὑπέρτατας αὐτοῦ· ἐφ' ὧτέ σε κατὰ τόνδε τὸν

lessa: *Tu es, inquit, Christus Filius Dei vivi (Matth. xvi, 16)*; tanta in se argumenta sustinens veritatis, quantæ perversitatum quæstiones et infidelitatis calumniæ (g) movebuntur. **1384** Jam in cæteris dispensatio (h) voluntatis paternæ est: virgo, partus, et

Grimanico ms. Quesnellus adjecit. In manuscriptis collectionis 5 hæc testimonia bis proferuntur, primum separatim cap. 41, dein inter epistolas Leonis post litteras ad Leonem Augustum cap. 67. In hæc autem collectione non solum diversus est ordo ac in collectione Hispanica, sed quædam etiam testimonia desiderantur. Confer tom. III, ubi ipsam collectionem 5 dabimus. Cum vero Quesnellus in hac collectione edenda dedisset sola testimonia capituli 41, omisisset aulem Leonis epistolas, dubitari potuit num ea perinde separata ad Leonis epistolam pertinerent. Sed omnis dubitatio adimitur ex hac monitione, qua eadem testimonia eodem numero atque ordine utrobique inveniuntur. Codex Veronensis 58 eadem testimonia eodem ordine profert, quo in collectione 5 duplici tantum discrimine. Nam primo omittit Cyrilli testimonium ex epistola ad Nestorium, quod in collect. 5 ab aliis Cyrilli separatur, et ultimo loco post Basilii textum subjicitur. Dein Augustini testimonia in postremum locum rejicit, eo quod scriptor in fine alia ejusdem doctoris valde proluxa testimonia proprio Marte adjecerit. Mss. collect. 3 et 8 omnia testimonia proferunt, quæ exstant in collect. Hisp., sed ordine aliquantulum immutato. Primo enim Hilarii, dein Ambrosii, postea Chrysostomi testimonia exhibent, quorum ultimum est illud ex sermone *de Cruce et Latrone*; tum Gregorii Nazianzeni, dein Theophili, Augustini, Basilii ac Cyrilli, cujus testimonium, primum in Vulgatis, postremum efficitur; ac tandem cum Athanasii testimonio concluditur. Illud vero interest inter collect. 3 et 8, quod in illa hæc testimonia describuntur separatim cap. 83, in ista vero ipsi epistolæ Leonis subnectuntur. Horum testimoniorum Græcam versionem non proferimus: quæ enim Græce edita sunt a Vossio post hanc Leonis epistolam in editione S. Gregorii Thaumaturgi, ad ea testimonia pertinent quæ Leo in Orientem misit post Ephesinum latrocinium, non vero ad hæc epistolæ ad Leonem Augustum subjecta, quæ licet priora illa contineant, auctoria tamen sunt multo, et non solum numero, sed etiam ordine discrepant.

(d) Vat. Hisp. et Isid., non vero Vindeb. Hisp. tres sequentes voces ignorant.

(e) Opus hic allatum vulgo dicitur *de Trinitate*. Vide recensionem S. Hilarii quam protulimus tomis IX et X Patrologiæ nostræ. Edrt.

(f) Codd. collect. Hisp. alique inde derivati delent est.

(g) Vat. collect. 8. *moventur*.

(h) Tres codd. Quesnelli ac totidem nostri unus collect. 41 et duo 24, cum exemplo primæ editionis, *veritatis paternæ sit*. Ergo. Vat. collect. 3, *sit: Virgo*.

(i) Desunt hæc in Latino.

corpus, postque crux, mors, inferi, salus nostra est. (a) Humani enim generis causa Dei Filius natus ex Virgine (b) et Spiritu sancto, ipso sibi in hac operatione famulante, et sua, Dei videlicet, inumbrante virtute, corporis sibi initia consevit, et exordia carnis instituit: ut homo factus ex Virgine, naturam in se carnis acciperet, perque hujus (c) admixtionis societatem sanctificatus in eo universi generis humani corpus existeret: (d) ut quemadmodum omnes in se per id quod corporeum se esse voluit conderentur, ita rursum in omnes ipse, per id quod ejus est invisibile referretur. Dei igitur imago invisibilis pudorem humani exordii non recusavit, et per conceptionem, partum, vagitum et cunas, omnes naturæ nostræ contumelias (e) transcurrit. Quid tandem dignum a nobis tantæ dignationis affectui rependetur? Inenarrabilis a Deo originis unigenitus Deus, in corpore humani formam sanctæ Virginis utero insertus, accersit. Qui omnia continet, et intra quem, et per quem cuncta sunt, humani partus lege profertur; et ad cujus vocem archangeli atque angeli tremunt, cælum (f) et terra, et omnia hujus mundi resolventur elementa, vagitus infantis auditur. Qui invisibilis et incomprehensibilis est, (g) nunc visu, sensu, tactuque mortalium cunis est obvolutus. Hæc si quis indigna Deo recolit, tanto se majoris beneficii obnoxium confitebitur, quanto minus hæc Dei convenerint majestati. Non ille equit homo effici, per quem homo factus est; sed nos equimus ut Deus caro fieret et habitaret in nobis, id est, assumptione carnis unius (h) interna universæ carnis incoheret. Humilitas ejus nostra nobilitas est; contumelia ejus noster honor est. Quod ille Deus in carne consistens, hoc nos vicissim (i) in Deum ex carne renovati.

Item ejusdem in libro nono, inter cætera (Num. 3).

Nescit plane, vitam suam nescit, qui Christum Jesum ut verum Deum, ita et verum hominem ignorat;

(a) Hic incipit in collect. 5, in cod. Vat. 58, et Ratisp.

(b) Codd. collect. 3, Hisp. et Isid. addunt *est*. Mox pro *famulante* cod. Vat. collect. 3 et alius collect. 8, alibi *consorte particeps, et sua*. Ms. collect. 5, *consorte, et sua*. Cod. Grim., *particeps, et sua*. Dein pro *consevit* codd. Vat. collect. 3 et 8, *conseruit*; exemplum primæ editionis, *conscivit*.

(c) In collect. 5 c. 41, *assumptionis*; at *admixtionis* ibidem legitur in testimonio Leonis epistolæ subjectis cap. 67. Post pauca *humanum corpus* Quesn. in margine ex duobus mss.

(d) Utrique codd. Hisp. et alii ejusdem originis, et quemadmodum.

(e) Vindeb. collect. 5 cap. 67, et Vat. collect. 24, cum edit. Hilarii, *transcurrit*.

(f) Ita Hilarii editio, et nostri codd. collect. 5 utroque loco, Vat. collect. 3 et utrique Hisp. aliique ejusdem originis cum editis ante Quesnellum, apud quem, *terra, mare et omnia*. Mox Vat. Hisp. et Isid., *resolvuntur*. Dein *infantis vagitus auditur* in mss. collect. 5 utroque loco, et in Vindeb. Hisp. ac Vat. collect. 3.

(g) Vulg. ante Quesn. cum edit. Hilarii, mss. collect. 5, Vat. Hisp. Isid., et aliis inde proficiscentibus, non

A et ejusdem periculi res est, Christum Jesum vel spiritum Deum, vel carnem nostri corporis denegare. Omnis ergo, inquit, qui confitebitur me coram hominibus, confitebor et ego eum coram Patre meo qui est in cælis. Qui autem negaverit me coram hominibus, negabo et ego eum coram Patre meo qui est in cælis (Math. x, 32). Hæc Verbum caro factum loquebatur, et homo Jesus Christus Dominus majestatis docebat: mediator ipse in se ad salutem Ecclesiæ constitutus, et ipso illo inter Deum et homines mediatoris sacramento utrumque unus existens, dum ipse ex unitis in id ipsum naturis naturæ utriusque res eadem est: (k) ita tamen ut neutro careret in utroque: ne forte Deus esse homo nascendo 1386 desineret, et homo rursus Deus manendo non esset. Hæc itaque humanæ beatitudinis fides vera est, Deum et hominem prædicare, Verbum et carnem confiteri; neque Deum nescire (l) quod homo sit; neque carnem ignorare quod Verbum sit.

Item ejusdem in eodem libro inter cætera (Num. 5).

Natus igitur unigenitus Deus ex Virgine homo, et secundum plenitudinem temporum in semetipso pro-
fecturus in Deum hominem, hunc per omnia evangelici sermonis modum tenuit, ut se Filium Dei credi doceret, et hominis filium prædicari admoneret, (m) locutus et gerens homo universa quæ Dei sunt, loquens deinde et gerens Deus universa quæ hominis sunt; ita tamen ut in ipso illo utriusque generis sermonem numquam nisi cum significatione et hominis locutus et Dei sit.

Item alio loco in eodem libro, inter cætera (Num. 5, 6, 7).

Hinc itaque fallendi simplices atque ignorantes hæreticis occasio est, ut quæ ab eo secundum hominem dicta sunt, dicta esse secundum naturam divinam infirmitatem mentiantur; et quia unus atque idem est loquens, omnia quæ (n) loquebatur de se ipso, om-

visu, sensu tactuque moderandus. Lectionem a Quesnello inductam ex Grim. invenimus in mss. collect. 3, 8 et Vindeb. Hisp.

(h) Vulg. ante Quesn., cum solo primæ editionis exemplo, *membra*.

(i) Quesn. cum Vat. collect. 8, in *Deo ex carne renati*. Itaque *renati* est in Vat. collect. 3 nec non in duobus Hilarii codicibus. Veterem lectionem ut potest veriore ex aliis nostris mss. revocavimus. Vide in hunc Hilarii locum notam P. Coustantii.

(j) Verbum *inquit* cum Hilarii mss. apud Coustantium expungunt etiam nostri codd. collect. 5, cap. 67. Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 44 ac 24.

(k) Quæ sequuntur usque ad, *Hæc itaque, desiderat* unus cod. Barb. (collect. 3). Mox pro *neatro*, Al. *neutra*, Quesnellus in margine.

(l) Vindeb. Hisp. et alius collect. 5, c. 67, *quod et homo sit*.

(m) Vulg. ante Quesn. cum Vat. Hisp., Isid. et aliis collect. 8 et 11, *loquens et gerens*. Post pauca, *ut ipso illo* in Vindeb. collect. 5, c. 67, sicut etiam in editione Hilarii.

(n) Vat. collect. 3 et alius Vat. collect. 8, *loquitur* cum Vat. Hisp. et Isid., in quibus sicut et in vulg. ante Quesn., *de semetipso*.

nia eum locutum esse contendant. Nec sane negamus totum illum qui ejus manet naturæ suæ esse sermonem. Sed si Jesus Christus et homo et Deus (a) est, et neque cum homo, tum primum Deus, neque cum homo, tum non etiam et Deus, neque post hominem, in Deo non totus homo, totus Deus, unum atque idem necesse est dictorum ejus sacramentum esse, quod generis. Et cum in eo secundum tempus discernis hominem a Deo, Dei tum atque hominis discernes sermonem. Et cum Deum atque hominem in tempore confiteberis, Dei atque hominis in tempore dicta diducas. Cum vero ex homine et Deo, rursum totius hominis, totius jam **1387** Dei tempus intelligis. Si quid (b) illud ad demonstrationem ejus temporis dictum est, tempori coaptato, quæ dicta sunt, ut cum aliud sit ante hominem Deus, aliud sit homo et Deus, aliud sit post hominem et Deum totus homo, et totus Deus: non confundas temporibus et generibus dispensationis sacramentum, cum pro qualitate generum ac naturarum alium ei in sacramento hominis necesse est sermonem fuisse non nato, alium adhuc morituro, alium jam eterno. Nostri igitur causa hæc omnia Jesus Christus (c) manens, et corporis nostri homo natus, secundum consuetudinem naturæ nostræ locutus est; non tamen omittens naturæ suæ esse quod Deus est. Nam tametsi in partu, et passione, et morte naturæ nostræ res peregerit, res tamen ipsas omnes virtute naturæ suæ gessit; *et reliqua.*

Pem alio loco in eodem libro, inter cætera (Num. 14).

Videsne ita Deum et hominem prædicari, ut mors homini, Deo vero carnis excitatio deputatur? (d) (Non tamen ut alius sit qui mortuus est, et alius sit per quem mortuus resurgit.) (e) Spoliata enim caro Christus

(a) Mss. collect. 3, 11 et 24, ac Vindeb. Hisp., cum exemplo primæ editionis delent est. Editi Hilarii habent sit. Mox cum homo sit in Vat. Hisp., Isid. et alio collect. 11. Dein neque tum cum et homo in iisdem codd., nec non in Vat. collect. 24, ac in prima editione, quam lectionem Coustantius prætulit. In cod. Vat. collect. 3, neque tunc etiam cum homo.

(b) Vulgati, aliud. Correximus cum mss. collect. 3, utrisque Hisp. Vat., Isid., alio collect. 11 et 24, quibus duo codd. Quesnelli et editi Hilarii suffragantur.

(c) Vat. Hisp. et Isid. et alius collect. 11, agens. Codd. collect. 11 et prima editio gerens.

(d) Uncis inclusa desiderantur in codd. Grim. Barb. 1, Thuan. 1, et in Thuan. ac in Oxon. Quesnelli, nec non in nostro Vat. collect. 3, simili Barb. 1, et in Vindeb. collect. 5 utroque loco, ac in Vat. collect. 8. Desunt etiam in versione Græca inserta act. 2 concilii Chalcedonensis.

(e) Quesn., *Spoliata enim carne*, cum exemplo primæ editionis, et Vat. Hisp., Isid. aliisque inde profectis; sed male; neque enim Hilarius Christum, seu personam Verbi carne spoliata, seu a carne separatam sensit. Anteriorum editionum lectionem revocavimus, quam perferunt Vindeb. Hisp. collect. Vat., collect. 24, et editiones Hilarii. Solum in Vindeb. Hisp. habetur, *dispoliata.*

(f) Codd. collect. 3 et 5 utroque loco, nec non Vat. collect. 24 cum editis Hilarii personam; ubi tamen Coustantius notat personæ vocabulo ex contextu non tantum subsistentiam, quam naturæ utriusque conditionem et proprietates intelligi.

est mortuus, et rursum Christum a mortuis excitans, idem Christus est carne se exspolians.) Naturam Dei in virtute resurrectionis intellige, dispensationem hominis in morte cognosce. Et cum sint utraque suis gesta naturis, unum tamen Christum Jesum eum memento esse qui utrumque est.

1388 *Item post pauca* (Num. 14).

Hæc igitur demonstranda a me paucis fuerunt, ut utriusque naturæ (f) formam tractari in Domino Jesu Christo meminissemus: (g) quia qui erat in forma Dei, formam servi accepit.

S. ATHANASII *Alexandrinæ Ecclesie episcopi et confessoris ad EPICTETUM Corinthiorum episcopum.*

CAP. IV. — Quomodo autem vel dubitare ausi sunt, qui dicuntur Christiani, si Dominus, qui ex Maria (h) processit, Filius quidem substantia et natura Dei est, quod autem secundum carnem, ex semine David est et carne sanctæ Mariæ?

S. AMBROSII *episcopi Ecclesie Mediolanensis et confessoris, ex (i) libris quos misit ad imperatorem GRATIANUM. In libro secundo de Fide, inter cætera* (Cap. 7, num. 58).

CAP. V. — Unde (j) illud quod lectum est, Dominum majestatis crucifixum esse, non quasi in majestate sua crucifixum putemus; sed quia idem Deus, idem homo, per Divinitatem Deus, per susceptionem carnis homo, Christus Jesus Dominus majestatis dicitur crucifixus, quia consors utriusque naturæ, id est humanæ atque divinæ, in natura hominis subiiit passionem; ut indiscrete et Dominus majestatis dicatur esse qui passus est, et filius hominis, sicut scriptum est, *qui descendit de celo* (Joan. III, 43).

(g) Vulg. cum Hisp. et Isid., *quia qui in forma Dei manens, formam servi accepit, ipse Divinitatem nequaquam amisit.* P. Coustantius hæc quatuor postrema verba, quæ in nullis mss. Hilarii exstant, neque extare debent, cum Leonina crediderit ex Vulgatis, probabile credidit iis a Leonesummatim perstrictum, quod postea ab Hilario fusius demonstratur. At non ita est. Eas enim voces a Leone abjudicandas et expungendas cognovimus auctoritate præstantiorum collectionum 3, 5 utroque loco, et 8, cum præsertim desint etiam in Græca versione horum testimoniorum inserta act. 2 Chalcedon. concilii. Concinit Vat. collect. 24, in quo pariter ea verba omittuntur, et solum legitur: *Quia in forma Dei manens, formam servi suscepit.* In Hilarii editionibus, *quia qui in forma Dei manebat.*

(h) Vindeb. Hisp. et codd. collect. 21 cum prima editione addunt *Virgine.* Mox *Deus quidem de substantia et natura Dei est* in Vat. Hisp. et Isid. Codd. collect. 21 et prima editio, *Dei sit.* Vat. collect. 11 et 24, *Filius quidem de substantia naturæ Dei est.* Prætulimus lectionem anteriorum editionum auctoritate Vindeb. Hisp. et alterius collect. 5, cap. 87; eo quod hæc lectio cohæret cum integra epistola in eadem collectione edita cap. 32. In capite 41 ejusdem collectionis, *Filius quidem substantiæ natura Dei est.* Postea et *ex carne* in Vat. Hisp. ac Isid. et in mss. collect. 11 et 21.

(i) Vide Opus Ambrosii ad Gratianum tom. XVII. Patrologiæ nostræ. Edit.

(j) In collect. 5, cap. 41, *illud quoque lectum est.*

1289 *Item alio loco in eodem libro, inter cætera* A usus est, dicens de Domino Jesu Christo : (i) *Cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo ; sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens.* Quid est in forma Dei, nisi in plenitudine Deitatis, in illa perfectionis divinæ expressione? Ergo cum esset (j) in plenitudine Divinitatis, exinanivit se (Philip. II, 6), et accepit plenitudinem naturæ et perfectionis humanæ. Sicut Deo nihil deerat, ita ne hominis consummationi, ut esset perfectus in utraque forma. Unde et David dicit : *Speciosus forma præ filiis hominum* (Ps. XLIV, 3). Concluditur Apollinarista, nec quo se vertat habet, suis clauditur retribus. Ipse enim (k) dixit, formam servi accepit, non servus locutus est. Iterum ergo interrogo : Quid est *in forma Dei*? Respondit, in natura Dei. Sunt enim, ait Apostolus, *qui non sunt natura dii* (Galat. IV, 8). Quæro quid sit, *formam servi accipiens*? Sine dubio perfectionem naturæ et conditionis, ut dixi, humanæ, ut esset in hominum similitudine. Et pulchre non *carnis, sed hominum dixit similitudinem*, quia in carne eadem est. Sed quia sine peccato erat solus, omnis autem homo in peccato, in specie hominis videbatur. Unde et propheta ait : *Et homo est, et quis cognoscit eum* (Jer. XVII, 9)? Homo secundum carnem, (l) sed ultra hominem secundum divinam operationem. Denique cum leprosum tangeret, homo videbatur, sed ultra hominem, cum mundaret. Et cum Lazarum mortuum ferret, mortuum quasi homo flebat; sed supra hominem erat, cum mortuum (m) vinctis juberet pedibus exire. Homo videbatur, cum penderet in cruce; sed supra hominem, cum reseratis tumultis mortuos suscitaret.

Sileant igitur (a) inanes de sermonibus quæstiones quia *regnum Dei*, sicut scriptum est, *non in persuasione verbi est, sed in ostensione virtutis* (I Cor. II, 4, et IV, 20). Servemus distinctionem Divinitatis et carnis. Unus in utroque loquitur Dei Filius, quia in eodem utraque natura est. Et si idem loquitur, non uno semper loquitur modo. Intende (b) in eo nunc gloriam Dei, nunc hominis passiones. Quasi Deus loquitur, quæ sunt divina, quia Verbum est: quasi homo dicit, quæ sunt humana, quia (c) in ea substantia loquebatur.

Item ejusdem in libro de Incarnatione Domini (d) *contra Apollinaristas* (Cap. 6, num. 49).

Sed dum hos redarguimus, emergunt alii qui carnem Domini dicant et Divinitatem unius (e) esse naturæ. Quæ tantum sacrilegium inferna vomuerunt? Jam tolerabiliores sunt Ariani, quorum per istos perfidiæ robur adolescit, (f) ut majore contentione aesserant Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum, unius non esse substantiæ, quia isti Divinitatem Domini et carnem substantiæ unius dicere tentaverunt.

Item infra (Cap. 6, num. 52).

Et hi mihi frequenter Nicæni concilii (g) tractatum, se tenere commemorant. Sed in illo tractatu Patres nostri non carnem, sed Dei Verbum unius substantiæ cum Patre esse dixerunt. Et Verbum quidem ex paterna processisse substantia, carnem autem ex Virgine esse confessi sunt. Quomodo igitur Nicæni concilii nomen obtenditur, et nova inducuntur quæ numquam nostri sensere majores? *Et reliqua.*

1290 *Item ejusdem* (h) *ad SABINUM episcopum inter cætera* (Num. 6 et 7).

Unde pulchre Apostolus ejusdem verbi repetitione

(a) Vat. Hisp. et Isid. cum alio collect. 11, *inanis dissensionis quæstiones*. Cod. Thuan. Quesn., *inanis dissertationis quæstiones*. Exemplum primæ editionis cum mss. collect. 21, *inanis dissensionis inanes de sermonibus quæstiones*. Paulo post editiones Ambrosii, in utraque loquitur. Sed non solum omnes nostri codices cum vulgatis Leonis habent in utroque, verum etiam vetera exemplaria concilii Ephesini Græco etiam textu suffragante act. 1, Marius Mercator, Rusticus et Ambrosii codex Colbert., de quibus vide Baluzium tom IV Concil. pag. 67, not. g.

(b) Vindeb. collect. 5, cap. 67. Vat. Hisp. et Isid., alique inde profecti codd., *in eum*.

(c) Quesnellus, *in mea substantia loquitur*. Anteriores editiones secuti sumus, cum in ea exhibeant codd. collect. 3, Vat. Hisp. Isid., alii collect. 11 ac 24, *loquebatur* autem omnes codices approbent. Editio Ambrosii habet, *in mea substantia loquebatur*. Concipiunt exempla antiquæ versionis Ephesini concilii, et Marius Mercator; sic enim et Græcus interpres Ephesini legit. At cum Græca versio testimoniorum Leonis inserta act. 2 concilii Chalcedonensis præferat, *in ea substantia loquebatur*, sic Leonem scripsisse et apud Ambrosium legisse credimus.

(d) Vat. collect. 3, *contra Apollinarem*.

(e) Vindeb. collect. 5 utroque loco delet esse.

(f) Cod. Oxon. Quesnelli, *ut minore*. Paulo post idem cod., *quam hi qui, pro quia isti*.

(g) Quesn. in marg. ex cod. Thuan., *tractatus expo-*

1291 S. AUGUSTINI episcopi (n) *Hipponiensiensis Ecclesiæ* (o) *ad DARDANUM, inter cætera* (Num. 10).

CAP. VI. — Noli itaque dubitare ibi nunc esse hominem Christum, unde venturus est; memoriterque recole et fideliter tene Christianam confessionem:

vere. Vindeb. collect. 5, c. 67, *tractatum se retinere*. Post pauca Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 11, *delect Dei*.

(h) Vide epist. integram inter alias Ambrosii num. 46 tomo nostro XVII. Eorr.

(i) Vat. collect. 11 et prima editio et vulg. Ambros., *Qui cum in forma*.

(j) Sic ex Vat. collect. 3 et Vindeb. Hisp. cum vulg. Ambrosii. Al. deletur *Divinitatis*.

(k) Cod. Vat. Hisp. et Isid. nec non alius collect. 11 cum edit. Ambrosii, *dixerat*, ac dein, *Respondet*. In eadem Ambrosii editione *lectus est pro locutus est*. Dein *ut dixit* in eodem Vat. collect. 11 ac in exemplo primæ editionis.

(l) Utrique codd. Hisp. cum Vat. collect. 11, *et ultra hominem divina operatione*. Vulg. ante Quesn. cum mss. collect. 21 et 24, *Sed ultra hominem divina operatione*. Vat. collect. 3, *per divinam operationem*. Dein *et ultra hominem* in utrisque Hisp. ac in Vat. Isid. et in alio collect. 11.

(m) Mss. Vat. collect. 3 et 24, *vinctum*. Vindeb. Hisp. erronee *vincti*; emendatum ex arbitrio in Vat. Hisp. aliisque inde profecti, *hunc*. Postea *et supra hominem* in Vindeb. Hisp.

(n) Sic utrique Vindebon. cum Vat. Hisp., Isid. alioque collect. 11; alias, *Hipponensis*. Post pauca in tribus postremis codd., *unde et venturus est*.

(o) Vide epistolam ad Dardanum, inter cæteras Augustini 187, tomo XXXIII nostræ Bibliothecæ. Eorr.

quoniam *resurrexit a mortuis, ascendit in cælum, sedet ad dexteram Patris*: nec aliunde quam (a) inde venturus est ad vivos et mortuos judicandos; et sic venturus est, illa angelica voce testante, quemadmodum est *tre visus in cælum* (Act. 1, 14), id est in eadem forma carnis atque substantia, cui profecto immortalitatem dedit, naturam non abstulit.

Item in ejusdem (b) epistola ad VOLUSIANUM, inter cætera (Num. 9.)

Nunc vero ita inter Deum et homines mediator apparuit, ut in unitate personæ copulans utramque naturam, et solita sublimaret insolitis et insolita solitis temperaret.

Item ejusdem in (c) Expositione Evangelii secundum Joannem, inter cætera (Tract. 78, num. 2).

Quid igitur, hæretice? Cum Christus Deus sit et homo, loquitur ut homo, et calumniaris Deo? Ille in se naturam commendat humanam, tu in illo aude deformare divinam?

Et iterum infra (Num. 3).

Agnoscamus geminam substantiam Christi, divinam scilicet, qua æqualis est Patri; humanam, (d) qua major est Pater. Utrumque autem simul, non, duo sed unus est Christus: ne sit quaternitas, non Trinitas Deus. Sicut enim unus est homo anima rationalis et caro, sic unus est Christus, Deus et homo; ac per hoc Christus est, Deus, anima rationalis et caro. Christum in his omnibus, Christum in singulis confitemur. Quis est ergo, per quem factus est mundus? Christus Jesus, sed in forma Dei. Quis est sub Pontio Pilato crucifixus? Christus Jesus, sed in forma servi. (e) Item de singulis quibus homo constat. Quis non est derelictus in inferno? 1392 Christus Jesus, sed in anima sola. Quis resurrecturus, triduo jacuit in sepulchro? Christus Jesus, sed in carne sola. Dicitur ergo in his singulis Christus. Verum hæc omnia non duo, vel tres, sed unus est Christus. Ideo ergo dixit: *Si diligeretis me, gauderetis utique quia vado ad Patrem* (Joan. xiv, 28). Quoniam naturæ humanæ gratulandum est, eo quod sic assumpta est a Verbo unigenito, ut immortalis constitueretur in cælo, at-

que ita fieret terra sublimis, ut incorruptibilis pulvis sederet ad dexteram Patris.

Item ejusdem ex libro (f) Assertionis fidei.

Nostrum namque est credere, illius nosse; ac sic ut ipse Deus Verbum, totum suscipiens quod est hominis, homo sit; et assumptus homo totum accipiendum quod Dei est, aliud quam Deus esse non possit. Non tamen quia incarnatus dicitur et immixtus, imminutio ejus est accipienda substantiæ. Novit enim Deus sine sui corruptione misceri, et tamen in veritate misceri. Novit in se ita suscipere, ut nihil ei crescat augmenti, qui se ipse totum novit infundere, ut nihil ei accidat detrimenti. Non ergo ad intelligentiam imbecillitatis nostræ secundum experientorum visibilia documenta facientes conjecturam de æqualibus se invicem ingredientibus creaturis, putes mus Deum hominemque commixtum, et tali confusione carnis et Verbi, quasi aliquod corpus effectum. Absit ita credere, ut conflati quodammodo genere duas naturas in unam redactas arbitremur esse substantiam. Hujusmodi enim commixtio, partis utriusque corruptio est. Deus enim, qui capax est, non capabilis, penetrans, non penetrabilis, implens, non implebilis, qui ubique simul totus et ubique diffusus est per infusionem potentiæ suæ, misericorditer naturæ est mixtus humanæ, non humana natura est mixta divinæ.

1393 S. JOANNIS Constantinopolitani episcopi et confessoris in (g) homilia de Cruce et Latrone.

CAP. VII.—Sed cur cum cruce (h) veniat videamus. Scilicet ut hi qui eum crucifixerunt suæ sentiant dementiæ cæcitatem; et ideo (i) impudentiæ eorum signum portatur. Ideo propheta ait: *Tunc lumentabuntur omnes tribus terræ* (Zachar. xii 10), videntes accusatorem, et agnoscentes peccatum. Et quid mirum est, si cruce portans adveniet, quando et vulnera corporis ipse demonstrat? *Tunc enim*, inquit, *videbunt quem* (j) *confixerunt* (Ibid., et Joan. xix, 37). Et sicut post resurrectionem. Thomæ voluit diffidentiam confutare, et illi clavorum loca demonstravit, et (k) lateris vulnera declaravit, et dixit: *Mitte manum*

(a) Vulg. cum nonnullis codd., *inde ad judicandos venturus est vivos et mortuos*. Secuti sumus aliorum præstantissimorum codicum syntaxim, quæ cum editis Augustini concordat.

(b) Vide dicto tomo XXXIII epist. 137. EDIT.

(c) Id est tractatu 78 in Evang. Joan., qui habetur tomo XXXV Patrologiæ nostræ.

(d) Cod. Vat. collect. 11, *qua minor est Patre*.

(e) In mss. collect. 3, 5, utroque loco, et 8 ac in Veronens. 58 sequentia omittuntur usque ad finem. Vulg. ante Quesn. cum cæteris nostris codd., velut separatim testimonium sic proponunt: *Item ejusdem cujus supra. Quis non est derelictus*, etc., quæ novam additionem indicare videntur. Quesnelli lectionem ex Grimanico inductam non exclusimus, quippe quæ editioni Augustini concinit, ex qua *Item prætilimus pro Idem*, quod in Quesnello legebatur.

(f) Hoc testimonium, quod ex Leporri libello fidei sumptum est, Quesnellus edidit ex ms. Grim. Etsi vero nullibi in aliis mss. istud reperire potuimus, de eo tamen a Leone excerpto dubitari nequit, cum ex-

stet in testimoniis Chalcedonensi insertis act. 2, quæ ipsum Leonem jam pridem collegisse et separatim misisse in Orientem certissimum est; omnia enim ea testimonia aliis pluribus additis huic epistolæ subjecit. Unum miramur, hoc testimonium desiderari etiam in ms. Veron. 58, in quo studiosus collector num. 38 quatuor præcedentibus Augustini testimoniis alia plura et valde prolixa adjecit. Vide notam Quesnelli.

(g) Vide nostram recensionem S. Chrysostomi tom II. col. 404. EDIT.

(h) Vat. collect. 11 et prima editio, *veniet*, omisso verbo *videamus*.

(i) Codd. collect. 3, 8, Hisp. et reliqui ejusdem originis hic quoque habent *dementiæ*. Dein Hisp. et Isid. delent *omnes*.

(j) Al., *compunxerunt*. Mox pro Thomæ utriusque Hisp. Vat., Isid., *mortuorum*, ac dein *et illis*. Porro in iisdem et in prima editione cum mss. collect. 21, *confortare pro confutare*.

(k) Vindeb. Hisp., *latere*, perperam. Correctum in Vat. Hisp. et Isid., *in latere*.

tuam, et vide, quoniam spiritus carnem et ossa non habet, sicut me (n) vides habere (Joan. xx 27; Luc xxix, 39); sic et tunc ostendet vulnera, crucemque demonstrabit: ut ostendat illum se esse, qui fuerat crucifixus.

Item ejusdem in homilia de Ascensione Domini.

Nam sicut duobus jurgio separatis, unus in medio positus altercantium litem discordiamque dissolvit, ita et Christus (b) fecit. Deus nobis juste irascebatur, et nos contemnebamur iratum, et clementem Dominum declinabamus; et se medium Christus ingressit, et sociavit (c) utramque naturam, et nobis quod imminabat supplicium ipse sustinuit.

Item ejusdem in eadem homilia, inter cætera.

Christus igitur (d) nostræ naturæ primitias obtulit Patri, et oblatum donum miratus est Pater, quod et tanta dignitas offerebat, 1394 et quod offerebatur, nulla macula fœdabatur. Nam et suis manibus suscepit oblatum, et suæ sedis fecit esse participem, et quod plus est, ad partem suæ dexteræ collocavit. Cognoscimus (e) quis est ille qui audivit: Sede ad dexteram meam (Ps. cix, 1; Matth. xxii, 44); quæ natura est cui dixit: Esto meæ particeps sedis. Illa natura est quæ audivit: Terra es et in terram ibis (Gen. iii, 19).

Item ejusdem in eadem homilia, inter cætera.

Quo sermone utar, quo verbo dicam, reperire non possum. Natura fragilis, natura contempta, et omnibus monstrata deterior, omnia viciit, omnia superavit, (f) et omnibus hodierna die meruit excelsior reperiri. Hodie angeli diu vota desiderata receperunt; hodie archangeli, quod multo tempore cupiebant, inspicere

(a) Utrique codd. Hisp. et alii inde profecti, videtis. Mox Vindeb. collect. 5, cap. 67, et mss. Vat. collect. 11 et 24 delent se.

(b) Vulg. inserunt nobis. Delevimus auctoritate potiorum codd. collect. 5 Hisp. Isid., etc.

(c) Utrique codd. Hisp. cum Isid. et Vat. collect. 11, utrumque, et nobis. Dein. Quesnellus, imminet a Patre supplicium. Expunximus vero a Patre auctoritate mss. collect. 3, Vindeb. collect. 5 utroque loco, item Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 11, 21, 24 et editionum ante Quesn.

(d) Vindeb. collect. 5, c. 41, nostri primitias.

(e) Idem Vindeb. cap. 67, quis ille sit, qui. Post pauca. Quæ illa natura, quæ audivit: Terra es, etc., in Vat. Hisp. ac Isid. In utrisque Vindebon. collect. 5, et Hisp. ac in Vat. collect. 24. deletur tantum verbum est post vocem natura.

(f) Quidam codd. delent et Vat. collect., 3 et in omnibus hodierna die meruit angelis excelsior reperiri. Post pauca Vat. Hisp. et Isid. mss. collect. 11, diu quod desideraverant acceperunt. In Vindeb. collect. 5, et Vat. collect. 24, acceperunt, reliqua ut in textu.

(g) Vulg. inserunt ipsi. Delevimus cum mss. collect. 3, 5, 8 Hisp., Isid., etc.

(h) Ex versione S. Hieronymi inter hujus opera ep. 98, n. 4, tomo XXII hujus Bibliothecæ. Edit.

(i) Vat. Hisp. et Isid. cum mss. collect. 24 ac exemplo primæ editionis: Propheta Christi auxilium deprecans. Dein utrique Vindeb. et Vat. collect. 3 delent tuos. Postea loca pro locum est in iisdem codd. et in Vat. collect. 24 ac in editione Hieronymi.

A valuerunt; naturam nostram (g) in sede Dominica immortali fulgentem gloria perviderant.

(h) S. THEOPHILI episcopi Alexandrini, de Epistola paschali, quam per Ægyptum destinavit.

CAP. VIII.—Cujus rei testis est ille qui loquitur: Omnes declinaverunt, simul inutiliter facti sunt (Ps. xiii, 3). Et (i) prophetæ Christi auxilium deprecantes: Domine, inclina cælos tuos, et descende (Ps. cxlvi, 5). Non ut mutaret locum, in quo omnia sunt, sed ut propter salutem nostram carnem humanæ fragilitatis assumeret, (j) Paulo apostolo eadem concinente: Cum esset dives, pauper factus est, ut nos illius paupertate divites essemus (II Cor. viii, 9). Venitque (k) in terras, et de virginali utero, quem sanctificavit, egressus homo, interpretationem nominis sui Emmanuel, id est Nobiscum Deus (Matth. i, 23), dispensatione confirmans, mirum in modum cæpit esse quod nos sumus, 1395 et non desiit esse (l) quod erat: sic assumens naturam nostram, ut quod erat ipse non perderet. Quamquam enim Joannes scribat: Verbum caro factum est (Joan. i, 14) (m) id est aliis verbis, homo, tamen non est versus in carnem, qui numquam Deus esse cessavit. Ad quem et (n) sanctus David loquitur: Tu autem idem ipse es (Ps. ci, 28). Et Pater de cælo, contestatur et dicit: Tu es Filius meus dilectus, in quo mihi bene (o) complacuit (Matth. iii, 17; Marc. i, 11; Luc. iii, 22): ut et homo factus, nostra confessione permanere dicatur (p) quod fuit priusquam homo fieret, Paulo nobiscum eadem predicante: Jesus Christus heri et hodie, (q) ipse in æternum (Hebr. xiii, 8). In eo enim quod ait ipse, ostendit eum pristinam non mutasse naturam, nec Divinitatis suæ immixtuisse divitias, (r) quia propter nos pauper effectus, plenam similitudinem nostræ conditionis assumpserat.

(j) Quidam codd. omittunt Paulo, alii cum editione Hieronymi delent apostolo. Dein Vulg. ante Quesn. cum Vat. collect. 24 et editione Hieronymi, pro nobis pauper. Postea dilatemus iidem Vulgati cum utrisque Hisp. et Vat. Isid.

(k) Sic cum antiquioribus editis codicibus collect. 3 et 5 utroque loco, utrique Hisp. et mss. collect. 11 ac 24 ac in Hieronymiana editione. Alias, in terram.

(l) Mss. collect. 3 et 8 cum edit. Hieron., quod fuerat. Mox sic assumpsit in mss. Hisp. et Isid. ac Vat. collect. 11. Dein naturam humanam pro naturam nostram in edit. Hieronymi.

(m) Vulg. ex Hisp. aliisque inde profectis, id est, aliis verbis, Deus homo factus est; Verbum tamen non est versus in carnem. Præstulimus lectionem mss. collect. 3 et 5 utroque loco, quæ editione Hieronymiana comprobatur.

(n) Editiones Quesnello anteriores cum mss. Hisp. et aliis ejusdem originis, Spiritus sanctus loquitur. Quesnellus cum codd. collect. 5, Sanctus loquitur. Secuti sumus codd. collect. 8, cum quibus editio Hieron. convenit.

(o) Vindeb. Hisp. cum mss. collect. 11 ac 24, complacuit.

(p) Quesnellus inseruit id. Delevimus cum editionibus anterioribus, approbantibus plerisque et potioribus codicibus, ac edit. Hieron.

(q) Vulg., idem ipse. Expunximus vocem idem eorumdem codicum auctoritate, concinente editione Hier. et sequenti contextu.

(r) Edit. Hier., qui.

Item (a) ejusdem in alia Epistola paschali contra Ori- A
genem, inter cætera.

Unus Filius Patris, nostrique mediator, nec æqua-
litate ejus amisit, nec a nostro consortio separatus
est; invisibilis Deus, et visibilis homo, forma servi
abconditus (b), et Dominus gloriæ confessione creden-
tium comprobatus. Neque enim privavit eum Pater
naturæ suæ nomine, postquam pro nobis homo, et
pauper effectus est, nec in Jordane fluvio baptizatum
altero appellavit vocabulo, sed Filium unigenitum:
Tu es Filius meus dilectus, in quo mihi (c) bene compla-
cui (Matth. III, 17; Marc. I, 11; Luc. III, 22). Nec
similitudo nostra in Divinitatis est mutata natu-
ram, nec Divinitatis in nostræ naturæ versa est
similitudinem.

S. GRÆGORII EPISCOPI NAZIANZENSI IN HOMILIA DE EPI- B
PHANIA, INTER CÆTERA.

CAP. IX. — Cum ergo processisset ex Virgine
Deus, in ea quam assumpsit humana natura,
unum e duobus (d) sibi invicem contrariis 1396
existens, carne et spiritu, aliud in Deum assumi-
tur, aliud Deitatis gratia præstat.

Item infra.

Missus est quidem, sed ut homo. Duplex enim erat
in eo natura. Inde denique et laboravit ex itinere,
inde et esuriit, et sitivit, et contristatus est, et fle-
vit humani corporis lege.

(e) S. BASILII EPISCOPI CAPPADOCIS.

CAP. X. — Cum ergo quædam in Christo ita vide-
mus humana, ut nihil a communi mortalium fragili-
tate distare videantur, quædam ita divina, (f) quæ nulli C
alii, nisi illi ineffabili naturæ convenient Deitatis,
hæret humani intellectus angustia, et tantæ admira-
tionis stupore perculsa, quo declinet, quid teneat,

(a) Epist. 96, n. 3, inter Hieron. opera tomo no-
stro XXII. ERR.

(b) Vulg. Hier. cum Vat. Hisp. et Isid. addunt est.

(c) Idem Vulg. delent bene. Mox complacuit in
mss. Hisp., Isid. et cæteris inde profectis.

(d) Codd. collect. 5 utroque loco delent sibi. Post
pauca unum in Deum duo Vat. collect. 21 et prima
editio.

(e) Cod. Vat. Hisp. 1341, originis Gallicanæ, et Vat.
630, Isid. cum Vat. 3791 collect. 11, et alii ejusmodi,
qui hanc epistolam e mss. Isid. ac Hisp. Gallicanæ
originis derivarunt, habent S. Sabini episcopi pro S.
Basilii episcopi Cappadocis. In ms. Vat. 543 collect. 21
utrumque legitur: S. Basilii Cappadoceni Sabini epi-
scopi. Id fuisse inductum ab eo studioso amanuensi D
qui, collectionem Hispanicam originis Gallicanæ scri-
bens, aliquot loca ex arbitrio correxit (vid. præfat.
§ 40) patet ex vetustissimo exemplo Vindebonensi 41
ejusdem collectionis puræ Hispanicæ, in quo sicut et
in cæteris antiquis codicibus atque collectionibus
non Sabini, sed S. Basilii nomen præfertur.

(f) Ut nulli in Vat. collect. 21 et prima editione.

(g) Apud Quesn. in c. 41 collect. 5 e cod. Oxon addi-
tur: Si Deum putet, crucifixum contempletur. At hæc
omittuntur tum in omnibus nostris et Quesnelli codd.
Leonis, tum in ipso codice Vindebonensi collect.
5 utroque loco, nec non in Thuanæ ejusdem Ques-
nelli, qui Oxoniensi multum præstat.

(h) Codd. Vat. Hisp. et Isid. atque alii collect. 14,
nismo. Dein iidem codd. cum Vindeb. Hisp. collect. 3
Vindeb. collect. 5 utroque loco, et Vat. collect. 24

quo se convertat, ignorat (g). Si hominem putet, de-
victo mortis regno cum spoliis redeuntem a mortuis
cernit. Propter quod cum (h) omni metu et reverentia
contemplandum est, ut in uno eodemque ita utrius-
que naturæ veritas demonstratur, ut neque aliquid
indignum et indecens de divina illa et ineffabili sub-
stantia sentietur, neque rursus quæ humanitas
gesta sunt, falsis illusa imaginibus æstimentur.

(i) S. CYRILLI EPISCOPI ALEXANDRINI.

CAP. XI. — Homo (j) nominatus est, cum sit naturā
Deus, Dei Patris Verbum, quoniam similiter ut nos
sanguini communicavit et carni. Sic enim in terris
apparuit, non amittens id quod erat, sed assumens
humanitatis naturam in sua ratione perfectam.

1397 Item ejusdem in libro, qui dicitur: Scholia de
Incarnatione Unigeniti.

Unus igitur est, et ante incarnationem Deus verus,
et qui (k) humanitate mansit id quod erat, et est, et
erit. Non discernendum igitur unum Dominum Je-
sum Christum in hominem seorsum, et seorsum in
Deum; sed unum eundemque Jesum Christum
esse dicimus, non ignorantes differentias natura-
rum, sed eas inconfusas (l) inter se servantes.

Item cujus supra.

(m) Intelligitur namque certe tamquam aliud in alio
inhabitare, id est, divinam naturam in humanitate
non permissam commixtionem, aut commutationem,
ut esset quod non erat. Quidquid enim in alio habi-
tare dicitur, non ipsum sit tale quale est id in quo
habitat, sed aliud (n) in alio magis intelligitur. At vero
in Verbi natura et humanitatis, nobis solam diffe-
rentiam designat diversitas naturarum. Unus enim
ex utraque intelligitur Christus. Ergo (o) inconfu-

delent humanitus.

(i) Orat. 2 de recta Fide ad reginas, c. 9.

(j) Solus Vindeb. Hisp., natus est. Mox idem cod.
et Vat. Hisp. Isid., aliusque collect. 11 delent Deus.
Paulo post Vindeb. collect. 5 utroque loco, in ter-
renis apparuit.

(k) Vulg. cum mss. collect. 24, in Divinitate mansit,
in qua erat, est, et erit. Correximus ex codd. collect.
3, 5, utroque loco, ambobus Hisp. Vat., Isid., et aliis
ejusdem originis, ut legitur etiam in exemplo pri-
mæ editionis apud Marium Mercatorem, et quod
potissimum est, in originali Græco.

(l) Vat Hisp. Isid. et alii collect. 11, inter se esse
servantes. Vindebon. collect. 5, cap. 41, inter se re-
servantes. Melius in Vat. collect. 3 et in exemplo
primæ editionis, inter sese servantes.

(m) Vulg. ante Quesn. cum mss. collect. 24, Dicitur
namque tamquam. Quesnellus omisit tamquam, quod
adjecimus ex utriusque Hisp. ex Vat. Isid. aliisque
inde profectis, ac ex Græco contextu. Post pauca
Quesnellus addidit aut commutationem; quas voces
iidem nostri codd. ac prima editio exhibent.

(n) Solus Quesn., in eo. Post pauca pro natura editi
antiquiores cum solo Vat. collect. 24, persona, male.

(o) Sic cum editis mss. collect. 24, Utrique codd.
Hisp. cum aliis inde profectis, in confessione (perpe-
ram pro inconfusione), ut ante dixeram, inhabitasse
ait, etc. Ex Græco originali inserto act. 2 Chalced.,
ut confusione excluderet, vigilantem ait, inhabitasse
Verbum in nobis.

sione, ut ante dixi, servata inhabitasse ait Verbum in nobis. Scit enim unum esse Filium unigenitum, carnem factum et hominem.

Item cujus supra ad Nestorium.

Ait igitur sancta et magna synodus, ipsum, qui est ex Deo Patre natus naturaliter, Filium unigenitum, Deum verum de Deo vero, lumen de lumine, per quem et cum quo omnia fecerit Pater, hunc descendisse, incarnatum esse, et hominem factum, passum esse, resurrexisse tertia die, et ascendisse rursus in cœlos. Hæc nos sequi verba debemus; his nos convenit obtemperare dogmatibus; considerantes quid sit incarnatum **1398** esse, et hominem factum Dei Verbum. Non enim dicimus quod Dei natura conversa, vel immutata, facta sit caro; nec quod in totum hominem, qui est ex anima et corpore, transformata sit; sed illud magis, quod carnem animatam anima rationali sibi copulaverit Verbum substantialiter, (a) et incomprehensibiliter et ineffabiliter factus sit homo, et nuncupatus sit etiam filius hominis, non nuda tantummodo voluntate, sed nec assumptione sola personæ, sed quod diversæ quidem naturæ in unum convenerint, unus tamen ex ambabus Christus et Filius non evacuata aut sublata diversitate naturarum per conjunctionem, sed quia simul nobis effecerunt unum Dominum, et Christum, et Filium, id est, Divinitas et humanitas, per arcanam illam ineffabilemque (b) copulationem ad unitatem. Itaque is qui ante sæcula omnia est natus ex Patre, etiam ex muliere carnaliter dicitur procreatus. Non quia divina ipsius natura de sacra Virgine sumpsit exordium, nec quod propter seipsam opus habuit secundo nasci post illam nativitatem, quam habebat ex Patre (est enim ineptum et stultum hoc dicere, quod is qui ante omnia sæcula est consempternus Patri, secundæ generationis egerit, ut esse inciperet), sed quia propter nos et propter nostram salutem naturam sibi copulavit humanam, et processit ex muliere, idcirco dicitur natus esse carnaliter. Neque enim (c) prius natus est homo communis de

sancta Virgine, et tunc demum habitavit in eo Verbum; sed in ipsa vulva uteroque virginali, se cum carne conjunxit, et sustinuit generationem carnalem, carnis suæ nativitatem, faciens suam. Sic illum dicimus et passum esse et resurrexisse, non quia Deus Verbum in sua natura passus sit aut plagas, aut clavorum transfixiones, aut alia vulnera (d) (Deus namque incorporealis extra passionem est), sed quia corpus illud, **1399** quod ipsius proprium factum est, passum est, ideo hæc omnia pro nobis ipse dicitur passus. Inerat enim in eo corpore quod patiebatur, Deus, qui pati non poterat. Simili modo et mortem ipsius intelligimus. Immortale enim et incorruptibile est naturaliter, et vita, et vivificans Dei, Verbum. Sed quia corpus ipsius proprium, *gratia Dei*, juxta Pauli vocem, *pro omnibus mortem gustavit* (Hebr. 11, 9), idcirco ipse dicitur mortem passus esse pro nobis. Non quod (e) ipse mortem esset expertus, quantum ad ipsius naturam pertinet; insania est enim hoc vel sentire, vel dicere; sed quod, ut supra diximus, caro ipsius mortem gustavit. Ita et resurgente carne, ipsius rursus resurrectionem dicimus: non quia in corruptionem ceciderit, absit; sed quia ejus resurrexit corpus. Ita Christum unum et Dominum confitemur, non tamquam hominem cum Verbo coadorantes, ne divisionis quædam species inducatur; sed unum jam et eundem adorantes: quia non est alienum a Verbo corpus suum, cum quo (f) ipsi etiam assidet Patri. Nec hoc ita dicimus, quasi duobus filiis assidentibus, sed uno cum carne per unitatem: quia si talem copulationem factam per substantiam, aut quasi impossibilem, aut quasi parum decoram noluerimus accipere, in id incidimus, ut duos **1400** filios esse dicamus: (g) necesse est enim discernere et dicere hominem separatim fuisse sola Filii appellatione honoratum, et rursus Verbum, quod est ex Deo, et nomine, et veritate Filium Dei. Sed discernere in duos filios non debemus unum Dominum Jesum Christum. Neque enim id adjuvat rectam fidei rationem, licet nonnulli nescio quam

(a) Addidimus et *incomprehensibiliter* ex ms. Corb collect. 2 a Quesnello laudato in margine, et nostro at. collect. 8. Eodem refertur Vindeb. collect. 5 roque loco, ubi et *indeprehensibiliter*; et alia antiqua versio Ephesino concilio inserta, ubi et *inintelligibiliter* legitur. Vulg. cum codicibus collect. 3 aliisque ex Hispanica profectis perperam, et *inreprehensibiliter*, quod a Quesnello non intellectum expunctum fuit; at in editione collect. 5, c. 41, *indeprehensibiliter* posuit. Mox Vindeb. collect. 5 delet etiam.

(b) Vulg. Leonis ante Quesn. cum Vat. collect. 24, *copulationis adunationem*. Vat. collect. 8, *copulationem adunatam*: in quo sicut et in Vat. collect. 3 post pauca habetur *creditur pro dicitur*. Dein post vocem *procreatus* vulgati addunt *in tempore*; expunximus cum potioribus codicibus et Græco textu.

(c) Al., *primum*, vel *primitus*. Dein *secum carnem conjunxit* in Vat. collect. 3.

(d) Vulg. addunt *suseperit*. Delevimus cum mss. collect. 3 et 5 utroque loco, cum Vindeb. Hisp. atque Vat. collect. 24. Cæteræ etiam versiones et Græcus

textus idem verbum ignorant.

(e) Edili, *in se*. Præstantiorum codd. collect. 3 et 5 utroque loco lectionem secuti sumus, concinentibus veteri interpretatione Ephesina, et præsertim originali Græco. Postea, *vera caro ipsius* in mss. collect. 5. Aliquanto post codd. Vindeb. collect. 5, c. 41, utriusque Hisp. Isid. et Vat. collect. 24 *cediderat*. Mox vulg. ante Quesn. cum mss. collect. 21, *quod absit*.

(f) Vindeb. collect. 5 hoc loco, *ipse*. Dein pro *impossibilem*. Vat. Hisp. et Isid., *impassibilem*, male. Hinc forte emendatum in Vat. collect. 24, *passibilem* quod transivit in vulgata ante Quesn., in quibus mox *volueringus* pro *nolueringus* cum Vat. Hisp. et Isid. Dein *inculemus* in iisdem Vat. Hisp. Isid. et alio collect. 11.

(g) Solus Vindeb. collect. 5, c. 41, *nec enim debemus discernere*; at cap. 67, *nec enim discernere*. Thuan. Quesnelli ejusdem collectionis c. 41, *nec enim discernere fas est*. Retinuimus vulgatam lectionem aliis codd. probatam, ac ipsi originali Græco coherentem; cum id velut consequens ex doctrina Nestorii Cyrillus tradiderit.

perhibeant (a) copulationem personarum. Non dixit enim Scriptura Verbum Dei personam hominis sibi assumpsisse, sed carnem factum esse (*Joan.* 1, 14). Id autem est ostendere Dei Verbum, similiter ac nos (b) participationem habuisse carnis et sanguinis, et corpus nostrum proprie suum fecisse, et hominem ex muliere processisse, non abjecta, nec deposita Deitate, aut generatione illa, quam habebat ex Patre; sed mansisse etiam in assumptione carnis Deum,

(a) In Vindeb. Hisp. omittitur *copulationem*. Emendatum fuit ex arbitrio in Vat. Hisp. et Isid., *personarum distinctionem*; in Vat. collect. 24, *divisionem personarum*.

(b) Codd. Vat. collect. 3, Vindeb. Hisp. et alius Vindeb. collect. 5, *utroque loco participatum*. Vat. Hisp. et Isid., *participium*.

(c) Cum in Vindeb. Hisp. alioque simili deesset in, B Vat. Hisp. et Isid. alioque inde profecti suppleverunt *ds*.

(d) In mss. collect. 3 et 8, duo alia testimonia adduntur, quæ ad Leonis causam non pertinent, nec Leonem habent auctorem. Sunt autem sequentia: *Item fides S. Hilarii. Nos enim insistentes Patrum vestigiis, ut Scripturarum vocibus eruditi, docemus et prædicamus in Ecclesiis et confitemur Trinitatem in-*

quod erat. Hoc ubique rectæ fidei ratio protestatur. In tali sensu sanctos Patres fuisse comperimus. Ideo illi non dubitaverunt sanctam Virginem dicere Θεοτόκον, non quod Verbi natura, Deitasque (c) in sancta Virgine sumpsit exordium, sed quod ex ea natum sit sacrum illud corpus animatum anima rationali, cui substantialiter adunatum Dei Verbum carnaliter natum esse dicitur (d).

creatam, æternam, unius esse substantiæ in tribus substantiis (lege, subsistentiis) et in una Deitate adorantes. Item fides S. Augustini. Credimus in Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum. Hæc æterna et immutabilia, id est unus Deus, una substantia, et Trinitas æterna. Deus ex quo omnia, per quem omnia, in quo omnia. Scimus enim principium ejus, ex quo sunt omnia, et imaginem ejus, per quem formantur omnia, et sanctitatem ejus, in quo ordinantur omnia. Tandem hæc clausula subditur: Explicuerunt testimonia de libris sanctorum Patrum decerpta, quæ ostendunt Christum geminæ substantiæ gignitum esse (pro quo in mss. collect. 3 erronee gigantem esse) id est et Deitatis, et humanitatis veras perfectasque naturas unam Christi esse personam.

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

1. Inscriptio ipsius epistolæ non exiguam difficultatem facessit. Hanc in mss. novem collectionum invenimus, nimirum in Hispanica, Isidoriana, 11, 12 et 20 usque ad 24, ac in exemplari Sichardi. Porro inscriptio in ejusmodi codicibus et in episcopi, et in episcopalis sedis nomine variat. Nam exemplaria Vat. Hisp. et Isid. cum mss. collect. 12, 20, 21, 22 et 23, *Leonem Ravennatem*, vel *Ravennensem*, aut *Ravennatensem* episcopum præferunt. Codices vero collect. 41 et 24 cum exemplaribus Merlini atque Sichardi, *Neonem*, *Neonium*, vel *Neoniam*, itidem *Ravennatem* exhibent. Tres codices a Quesnello allegati not. 1, in quibus *Neonæ*, vel *Neonix* legitur, ad collectionem 24 pertinere cognovimus. Isidori autem editio ab eodem laudata Merlini exemplum innuit, quod in hac epistola, ut et in nonnullis aliis, accedit ad lectiones collectionis 24. Cum porro codices hactenus cogniti istis essent similes, qui in Ravennati sede conveniunt, de solo nomine episcopi dubitari potuit. Nos vero duos Vindebonenses vetustos libros invenimus, in quibus *Leonis* quidem nomen retinetur, at episcopalis sedes maxime discrepat. Nam exemplum Vindebonense, quod puriore Hispaniam collectionem continere alibi diximus, ad *Leonem Arbonensem* in titulo prodit, et in inscriptione, *Leo Leoni episcopo Arbonensi salutem*. Aliud vero exemplum Vindebon. collect. 5 signatum num. 42, cui aliquot epistolæ insertæ fuerunt ex collectione Hispanica, hunc titulum suggerit: *Ad Leonem Narbonensem episcopum*.

2. Ut autem in tanta varietate codicum et collectionum facilius solutio sit, animadvertimus duplicem esse fontem unde hæc epistola sumpta fuit, nimirum collectionem Hispanicam, ex qua hanc epistolam derivant auctores collect. Isid. 12, 20, 21, 22 et 23, et exemplum aliud, ex quo eandem sumpsere auctor collect. 24, Merlinus atque Sichardus. Variantes enim quas relegentes ipsam epistolam in iisdem mss. invenimus, hanc duplicem originem ostenderunt. Cum vero quoad episcopalis sedis nomen plures codices prioris originis signantes *Ravennatem* conveniant cum omnibus mss. alterius fontis, de Ravennatensi sede dubitandum non est. Id autem vel maxime ex eo confirmatur, quod codices duo Vindebonenses, qui dissentiant, aperto errore laborant. Nam *Arbonensis* episcopatus, qui in mss. Vindeb. Hisp. legitur, ignotus est; *Narbonensis* vero per hoc tempus non a Leone tenebatur, sed a Rustico, ad quem aliam posteriorem epistolam datam videbimus. Neque moveat quod primus codex Vindebon. puriorem Hispaniam complectatur. Nam licet eatenus sit purior, quod emendationes in Gallicanos codices inductas non recepit, mendosissimus tamen est, mendumque satis prodit in eadem inscriptione episcopatus *Arbonensis*, quem nemo inveniet. Hoc autem mendum evidenter demonstrant antiquiores et emendatiores codices Hispanici, quos adhibuit auctor Breviarii canonum Ecclesiæ Hispanæ a cardinali de Aguirre editi, cujus Breviarii exemplar manuscriptum reperimus inter Vaticanos codices num. 4887. Hoc enim opus exeunte sæculo vii scriptum, ut probavit etiam P. Coustantius in præfat. ad epist. Rom. pontif. num. 450, Breviarium est collectionis Hispanicæ, quod auctor Hispanus ex Hispanicis utique codicibus sumpsit. In eo autem lib. iv, tit. 30 et 35, duo tituli referuntur ex sequenti epistola, quæ his verbis utroque loco citatur: *Epistola Leonis ad Leonem Ravennensem tit. 1 vel 2, a cap. 73*, quo quidem capite in collectione Hispanica sequens epistola describitur. Igitur de *Ravennatis* sedis nomine, in quo puriores et vetustiores codices Hispanici alioque inde profecti cum aliis mss. ex alio fonte deductis conveniunt, ambigi nequit.

3. Cum porro de episcopatu Ravennate constet, Neonis nomen amplectendum Ravennates catalogi demonstrant; neque enim inter episcopos hujus sedis per hoc tempus invenitur ullus Leo. Hac autem in re vetusti catalogi episcoporum Ecclesiæ Ravennatis difficultatem afferent: vetusti, inquam, qui apud Agnellum a Bacchinio primum editum legi possunt; nam recentiores apud Rubeum et Ughellum etsi in re præsentii non obsint, antiquum tamen ordinem deseruere ex arbitrio, ut cum quibusdam præjudiciis nonnulla posteriori detecta monumenta conciliarentur. In antiquis autem illis catalogis nullus quidem Leo hujus ævi episcopus reperitur; at Neo præcessor sit S. Petro Chrysologo, cum ex hac epistola posterior esse deberet. Ut autem hæc difficultas tollatur, duo in his catalogis distinguenda sunt, ordo episcoporum, et tempus aq̄ gesta quæ iisdem tribuuntur. Ordo catalogorum veterum, quoad priorum sæculorum episcopos cum deriva,

tus fuerit ex antiquissimis diptychis quæ in quibusque Ecclesiis jamdiu custodita fuere, nisi quid omnino evidens cogat, retinendus est. Tempus autem et gesta singulis episcopis ascripta, cum ex diptychis, in quibus sola episcoporum nomina describebantur, sumi nequiverint, ex auctorum mediæ ævi arbitrio, vel etiam ex vulgatis quibusdam præjudiciis pendent, quæ in rebus antiquis minimi habenda sunt. Hinc plures fabellæ ejusmodi catalogis inveniuntur nonnumquam insertæ, quæ eruditorum calculis reprobantur; et alia incerta vel contradictoria identidem deteguntur, cum certiora antiqua monumenta in lucem prodeant. Id cum exploratum sit in catalogis aliarum Ecclesiarum, tum præsertim in Ravennatibus evidentissimum probavimus lib. II Observationum in sacra cardinalis Norisii opera cap. 7, num. 3, tom. IV, pag. 915, ubi etiam ostendimus pugnantibus episcoporum ordine, et rebus ac tempore episcopis tributis, satius esse de errore in rebus ac tempore perperam ascriptis, quam in episcoporum ordine suspicari.

4. Ordo episcoporum Ravennatium hujus ævi in Agnello et reliquis antiquis Ecclesiæ Ravennatis scriptoribus hic est: Ursus, Petrus, Neo, Exuperantius, Joannes, Petrus. Cum autem Joanni tribuant privilegium Valentinianus III, secunda Petro hujus successoris ascribitur quæ de S. Petro Chrysologo certa sunt. His vero obstant tria monumenta posterioris edita: primum epistola Leonis ad Neonem, quæ episcopo Petri Chrysologi successoris congruit; secundum epistola Simplicii papæ ad Joannem episcopum Ravennatem, qui post Petrum et Neonem eam sedem obtinuit; tertium synodi Romanæ sub Symmacho, in quibus alius Petrus Ravennas subscriptus invenitur. Hæc animadvertens P. Bacchinius, ut triplicem nodum solveret, ad duo confugit. Primo suspicatus est Leonis epistolam non ad Neonem Ravennatem missam, sed ad Ravennium Arelatensem, cui aliæ ejusdem pontificis epistolæ per hoc tempus datæ fuerunt; cum de Galliis vastatis ab Attila constet, et de captivis inde deductis, qui ad patriam rediere, ut in hac epistola traditur. Dein ut duobus aliis monumentis satisfaceret, duos episcopos laudatis catalogis adjiçendos credidit, nimirum alterum Joannem, qui sub Simplicio, et tertium Petrum, qui sub Symmacho vixerit; ac si Agnellus et alii veterum catalogorum scriptores in Joanne Angellopte et Petro secundo duos Joannes et duos Petros confuderint. Hæc omnino arbitraria inducat oportet, qui de rebus ac temporibus perperam attributis non suspiciatur.

5. Ravennium quidem Arelatensem inscriptioni epistolæ Leonis subijcere, contra omnium codicum fidem pugnat. Non solæ Galliæ vastatæ fuerunt ab Attila, sed is in ipsa Italia ad Padum usque pervenit, ultra quod flumen Ravennatis provincia, et pars etiam diocæses extendebatur. Quid quod hæc epistola ex contextu encyclica videtur ad plures, ut ne peculiaris ratio pro Ravennate requirenda sit? Additio porro duorum episcoporum Joannis et Petri probabilis esset, si nulla alia ratio suppetaret conciliandi omnia. Quædam autem in catalogis error aliquis certus est, et sola emendatione rerum ac temporum, quæ ex auctorum arbitrio ascititia aut præjudiciis constituta sunt, sanari potest, non est deserendum aut addi ionibus perturbandus episcoporum ordo, qui ex antiquissimis diptychis originem duxit. Hac regula satis evidenti, quæ in aliis aliarum Ecclesiarum catalogis perutilis invenitur, deteges in præsentii totam difficultatem et confusionem a catalogo inductam ex eo proficisci, quod ex duobus Petris Ravennatibus ascripta fuerint secundo, quæ primo adjudicanda fuerant; ita enim anteriorem ætatem Neoni et cæteris tribuerunt. Hic autem error si corrigatur, et primus Petrus, non autem secundus credatur S. Petrus Chrysologus, statim omnia sanata optime congruere invenientur. Ille enim is erit qui celebres ad Eutychem litteras dedit. Huic deinde successit Neo, ad quem S. Pontifex sequentem epistolam scripsit. Dein post Exuperantium Neonis successorem Joannes sub Simplicio, et tandem alius Petrus sub Symmacho optime sequuntur. Si Agnellus et auctores catalogorum veterum hæc monumenta vidissent, nihil dubitamus quin ordine episcoporum custodito, eadem monumenta similiter conciliassent, ut Rubeus et Ughellus fecere; siquæ vera Neonis ætas ex iisdem confirmaretur. Ignoratio vero monumentorum, quæ tunc obtinebat, certæ codicum fidei, qui hanc epistolam Neoni Ravennati inscribunt, præjudicare nequit.

1405 EPISTOLA (a) CLXVI.

AD NEONEM RAVENNATEM EPISCOPUM.

De his qui de captivitate redeunt, incertum habent utrum ante captivitatem baptismum consecuti sint.

SYNOPSIS (Ex collectione Hispanica). — I. *De parvulis qui in captivitate devenerunt, et baptismi gratiam non reminiscuntur.* — II. *Ut ab hæreticis baptizatus, per manus impositionem accipiat Spiritum sanctum.*

LEO episcopus NEONI episcopo Ravennati salutem.

Frequenter quidem in diversarum (b) ambiguo quæstionum titubantia fratrum corda, Spiritu Dei (c) instruente, solidavimus, responsionis formam, vel

(a) Alias 135. Scripta 24 Octob. an 458.

(b) Vat. Hisp. et Isid. cum mss. collect. 11 et 21, et cæteris ejusdem originis, ambiguis.

(c) Utrique Hisp. et Vat. Isid., *instruente*. Exem- B plum Sighardi, *instituyente*.

(d) Ita Vulg. cum mss. collect. 24 et exemplis Merlini ac Sighardi. Vindeb. Hisp., *nunc per in synodum*, quam corruptam lectionem emendavit auctor mss. Hisp. originis Gallicanæ sic: *Nunc periculosum novum*, quæ arbitraria et falsa emendatio legitur in Vat. Hisp., Isid. et aliis codd. collectionum, 11, 21, etc., inde profectis, ad quos duo illi a Quesnello allegati in margine referendi sunt.

(e) Vulg. ante Quesn. cum mss. collect. 24 et Merlino ac Sighardo, *libertatemque redeunt*; et mox, *perve-*

A ex sanctarum Scripturarum disciplinis, vel ex Patrum **1406** regulis colligentes; sed (d) nuper in synodo novum et inauditum antea genus consultationis exortum est.

Nam quorundam fratrum suggestione comperimus, aliquos captivorum ad sedes suas (e) libere redeunt, qui scilicet in captivitatem illa ætate devenerint, quæ nullius rei (f) firmam potuerat habere notitiam, remedium quidem implorare baptismatis; sed utrum (g) ejusdem mysterium baptismatis ac sacramenta perceperint, infantis inscientia non posse reminisci, et ideo sub hoc (h) latentis recordationis

nerint.

(f) Hanc lectionem ex mss. collect. 24 prætulimus; nam et Vindeb. Hisp. huc accedit mendose præferens, *forma poterit*. Vulg. ante Quesn. cum Merlino, *firmam poterat*. Quesnellus vero *ferme poterat* cum nostris codd. Vat. Hisp., Isid. aliisque ejusdem originis; qui codices mox *implorant* pro *implorare*.

(g) Ita cum Quesnello tres ipsius codd. ac plures nostri collect. Vat. Hisp., Isid. aliique collect. 11, 21 et 24. Cæteræ editiones, *ejusdem mysterii ante sacramenta perceperint*; cui lectioni, quæ inserit ante, favere videtur corrupta lectio Vindeb. Hisp., *ejusdem is ter de antes ac sacramenta*. Sighardus, *ejusdem remedii ante sacramenta*.

(h) Retinimus vulgatam lectionem, quam nonnulli

incerto animas suas in discrimen adduci, dum sub specie cautionis negatur his gratia, quæ ideo non impenditur quia putatur impensa. Cum itaque tribuere talibus Dominici sacramenta mysterii, non immerito quorundam fratrum formido (a) dubitaret, in synodali, ut diximus, cœtu formam hujuscemodi consultationis accepimus, quam diligentius (b) discutientes, pro uniuscujusque sensu sollicita volumus ratione tractari, quo ad veritatem, (c) adhibita cognitione multorum, certius pervenire possemus. Eadem ergo, quæ (d) in sensum nostrum divina inspiratione venerunt, frequens etiam fratrum firmavit assensio. In primis itaque providere 1407 debemus, ne dum speciem quamdam (e) cautionis tenemus, damnum regenerandarum incidamus animarum. Quis enim ita sit suspicionibus suis deditus, ut verum esse delinuat quod, (f) omni manifestatione cessante, ex opinione ambigua suspicatur? (g) Cum itaque (h) baptizatum se nec ille recordetur, qui regenerationis est cupidus, nec alter attestari de eo possit, (i) qui nesciat consecratum, nihil est in quo peccatum possit obrepere, cum in hac parte conscientia suæ nec ille reus sit qui consecratur, nec ille qui consecrat. Scimus quidem inexpiable esse facinus, quoties (i) juxta hæreticorum damnata a sanctis Patribus instituta, cogitur

A aliquis lavacrum, quod regenerandis semel tributum est, bis subire, apostolica reclamante (k) doctrina, quæ nobis unam prædicat in Trinitate Deitatem, unam in fide confessionem, unum in baptisate sacramentum (Ephes. iv, 5). Sed in hoc nihil simile formidatur, quoniam non potest in iterationis crimen venire, quod factum esse omnino nescitur. Atque ideo quoties persona talis 1408 inciderit, sollicita primum examinatione discutite, et longo tempore, nisi forte supremus finis immineat, indagate utrum nemo sit penitus qui testimonio suo juvare possit ignorantiam nescientis. Et cum constiterit hunc qui baptismatis indiget sacramento, sola inaniter suspicione prohiberi, accedat intrepidus ad consequendam gratiam, cujus in se nullum scit esse vestigium. (l) Nec vereamur huic salutis januam aperire, quam numquam ante docetur ingressus.

B
CAP. II.—Quod si ab hæreticis baptizatum quempiam fuisse constiterit, erga hunc nullatenus sacramentum regenerationis iteretur; sed hoc tantum quod ibi defuit conferatur, ut per (m) episcopalem manus impositionem virtutem sancti Spiritus consequatur. Quam rem, frater charissime, ideo generaliter ad omnium (n) vestrum volumus pervenire notitiam, ne dum plus justo metuitur, misericordia Dei

codd. probant; pro qua alii exigua et minus congrua variatione habent *latentes* vel *lateenter*. Quesnellus ex conjectura correxit *jucentes*.

(a) Ita cum vulg. antiquis plerique codd. Quesn. cum Vat. Hisp., *titubaret*.

(b) Ideam Vulg. cum Vat. collect. 21, ac exempla Sichardi, *discuti*, et *pro uniuscujusque*.

(c) Vindeb. Hisp., *ad cognitionem*, male. Emendatum in Vat. Hisp. ac Isid., *ob cognitionem*. Cod. Vat. collect. 24 et Sichardus, *adhibitu cogitatione*. Dein *possimus* in utrisque Hisp. et Isid.

(d) Vat. Hisp. et Isid. cum Vat. collect. 11 ac 21, *in somnis mihi divina inspiratione*, etc.

(e) Utrique codd. Hisp. et Vat. Isid., *causationis*, minus recte; nam paulo ante præmiserat, *dum sub specie cautionis*. Mox *pro regenerandarum* duo codd. Quesnelli, *regendarum*. Dein *suspicionibus* in Vindeb. Hisp.

(f) Utrique Hisp. et Vat. Isid., aliusque collect. 11, *Domini manifestatione*. Dein *pro suspicatur* tres codd. *est suspicatus*.

(g) De Consecr. dist. 4, *Cum itaque baptismi*, c. 112.

(h) Quesnellus cum duobus suis mss. nec non cum Ivon et Gratiano: *Cum itaque baptismi sui nihil recordetur*. Anteriorum editionum lectionem uti meliorem revocavimus, quam quidem præferunt mss. collect. 24 cum exemplis Merlini ac Sichardi. Accedit mendosa cæterokin lectio Vindeb. Hisp.: *Cum itaque baptismatum se nihil recordatur, ubi baptismatum pro baptisatum. et se nihil, pro se nec ille* per errorem scriptum fuit. Hunc autem errorem auctor exemplarium collectionis Hispanicae originis Gallicanae ex ingenio emendavit, uti Quesnellus edidit ex codicibus qui ex Hispanica Gallicanae originis prodeunt, cujusmodi sunt etiam nostri Vat. Hisp., Isid et Vat. collect. 11 et 21. Sequentia etiam *nec alter* congruentius exigunt *nec ille*, quam *nihil*.

(i) Vulg. ante Quesn. cum exemplis Merlini et Sichardi, *quod nesciat*. Quesnellus cum nostro Vat. Hisp., *qui sciat*. Prætulimus lectionem Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 11, 21 et 24; hunc enim sensum hic locus habet: *Nec alter, qui nesciat consecratum, attestari de eo possit*. Constantius in Vindiciis veterum

codd. confirmatis, cap. 12, pag. 413, antiquos libros sic exhibere tradit, *qui se nesciat consecratum*, ubi qui ad vocem *eo* revocanda esset. Sed sicut primum relativum *qui regenerationis*, etc., refertur ad vocem *ille*, ita secundum qui ad vocem *alter* æquius referendum est; et idcirco lectionem pluribus codd. approbatam sequendam credidimus. Mox voces *nihil est* usque ad *qui consecratur* in Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 11 omittuntur per saltum a voce *consecratum* ad *consecratur*; et nihilominus præferunt, *qui nesciat consecratum*.

(j) Ita Vulg. antiqui cum mss. collect. 24 Merlino et Sichardo. Error cod. Vindeb. Hisp. ad hanc lectionem accedit; ibi enim legitur, *juxta hæreticorum doctrinam a sanctis Patribus instuta*, ubi *doctrina* pro *damnata* a erronee scriptum fuit. Lectio vero quam recepit Quesnellus, *juxta hæreticorum dogma, contra sanctorum Patrum instituta*, inventa ab eodem in duobus codd. Thuan. et Cantabrig. a nobis pariter inventa est in Vat. Hisp., Isid. aliisque similibus, qui ex codice Hisp. Gallicanae originis proficiscuntur, ubi arbitrarias emendationes obtinuisse pluribus exemplis vidimus. Hujus autem codicis scriptor cum errorem detexisset in voce *doctrina*, nec occurrerit substituenda vox *damnata*, plures voces immutavit, ut supra. Codd. collect. 21 mendose, *juxta hæreticorum dogma a sanctis Patribus institutum*. Vide not. 2 et 3 Quesn.

(k) Quesnellus cum duobus suis mss. et totidem nostris, *sententia*. Anteriorum editionum lectionem potioribus et pluribus nostris codd. firmatam restituumus.

(l) Vide not. 4 Quesn.

(m) Sic antiquæ editiones cum utrisque Hisp. et Vat. Isid. ac exemplis Merlini et Sichardi. Al., *episcopalis*. Vide not. 5 Quesn., cum qua confer annot. 25 (Col. 1138 n. q) in epist. 159.

(n) Vocem *vestrum* a Quesnello expunctam revocavimus cum mss. Vat. collect. 24, Merlino ac Sichardo. Dein *metuitur* pariter restituumus ex iisdem mss., nec non ex Vat. Hisp., Isid. alioque collect. 11, Quesnellus cum aliis codd., *metuimus*.

salvari cupientibus denegetur. Data nono kalendas A Novembris, (a) consulatu Majoriani Augusti.

(a) Vulgati cum codd. collect. 24, Sichoardo et Merlino et aliquibus mss. collect. 24, *consulatu Marciani Augusti*. Quesnellus, not. 4, errorem in hac consulatione notatione latere, et pro *Marciani* substituendum esse *Majoriani* optime sensit. At cum non juverant codices, qui fere chronica notam omittunt, epistolam quidem huic anno affixit, sed vulgatum *Marciani* consulationem retinens, notavit in postilla legendum *Majoriani*. Nos vero *Majoriani* consulationem inserere non dubitamus, eo quod hic consulationis notetur in Vindebon. Hisp. sic: *Dat. viii kal. Novemb. consulatione Majoriani Augusti*. In die signando antiqui li-

brarii unitatem facilius omittere quam addere solent. Quod vero laudatus Quesnellus in notis num. 3 ait numquam ita a Leone positam esse consulationem notam *consulatu*, sed vel *consule*, vel *consulibus*, non omnino liquet: nam in epist. 159, ad Nicetam, eandem formulam invenimus in codice Florentino S. Marci collect. 13, cumque in eadem epistola sigla *Cons.* præmittatur genitivo *Tariani* (legendum *Majoriani*) *Augusti* in cod. Vat. Dionysii, et similiter præmittatur in aliis Hadrianeis, pro *consulatu* manifeste accipienda est: ut enim *consulem* significaret, scribendum fuisset *Majoriano Augusto consule*.

ADMONTIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

1. Quesnellus rationibus judicio Tillemontii valde exilibus sequentem epistolam datam prodidit circa an. 442, 443 et 444. Cum Sirmondus atque Baluzius, nullo tamen allato documento, eundem affixerint anno 452. Quesnellus conjecit hos ita sensisse, eo quod existimaverint in hac epistola, ubi sermo habetur de his qui ab hostibus in infantia capti fuerant, respici ad eam vastitatem quam Hunni in Gallias intulerunt an. 451. Hujus autem epistolæ locum non ad Hunnorum irruptionem referri contendit, sed ad Vandalorum persecutionem, qui Africa potiti sub Genserico, catholicos oppugnarunt; nam inquisit. 48, hæc præferuntur: *De his qui ex Africa vel de Mauritania venerunt, et nesciunt in qua secta sint baptizati*. Tum Vandulica persecutione descripta, quæ Christianis illata fuit in Africa post an. 439, hac occasione non nullos in Gallias sese recipisse existimat, de quibus in eadem epistola sermo sit; et ideo circa eam datam credit circa annos indicatos 442, 443 et 444, in quibus ea persecutio grassata est.

2. Sed primo evidens argumentum proferimus, quo hæc epistola ipso quoque anno 445 posterior demonstratur. Hermes, qui Rustici litteras ad Leonem attulit, in inscriptione Narbonensis a quesnello in notis recusa *Diaconus* vocatur. Hanc autem inscriptionem idem Quesnellus Pagio astipulante ad an. 445, num. 24 et 25, adversus Baluzium optime interpretatur, et rectissime insculptam probat an. 445. Porro idem Hermes in exordio epistolæ Leonis ad Rusticum *Archidiaconus* dicitur. Hæc ergo epistola post eam inscriptionem seu post an. 445 exarata fuit, cum Hermes a diaconatu ad archidiaconatum proventus fuisset.

3. Dein licet Africana Vandalorum persecutio efferbuerit post an. 439, Mauritania tamen in Romanorum potestate perstitit usque ad Valentiniani mortem, quæ incidit in an. 455. Igitur si ii qui de *Mauritania* in Gallias venerunt, persecutionis causa, ut opinatur Quesnellus, transmiserunt, id post an. 455. statuendum esset.

4. Verum ad exsufflandam Quesnelii conjectationem, et ad statuendum verum tempus hujus epistolæ, alia aptiora et luculentiora ex ipsis Rustici Inquisitionibus suppetunt. Non solum enim inquisit. 48 de *his qui ex Africa vel de Mauritania venerunt* sermo est, sed etiam inquisit. 47 de *his qui parvuli ab hostibus capti sunt*, et postea ad *Romaniam venerint*; inquisit. 49 de *his qui parvuli... a gentilibus capti... ad Romaniam adhuc juvenes venerint*. Esto casus inquisit. 48 ad illos spectet qui ex Africa in Gallias aliqua de causa tempore persecutionis Vandalicæ sese receperunt, non tamen eodem pertinere queunt casus inquisit. 47 et 49: hic enim indicantur ii qui *parvuli ab hostibus*, iisque *gentilibus* capti, et extra Romanum imperium adducti, tandem adhuc *juvenes* in *Romaniam* seu in Romanum imperium redierant, ac ex his nonnulli in Narbonensem provinciam, quorum causa inquisitiones a Rustico propositæ fuerunt. Non ergo de Africanis persecutionis causa exsulibus vel profugis agitur, nec de Vandalis, qui non gentiles, sed Ariani erant. Hunnos itaque aliosque barbaros gentiles, eosdemque Romanorum hostes intelligere oportet, qui postquam Gallias depopulati sunt, ex iisdem pueros captivos secum asportarunt. Celebris est autem illorum irruptio in Gallias et in ipsam Narbonensem provinciam, cujus meminit Hieronymus in epistola ad Ageruchiam an. 409. Si autem de parvulis hoc tempore captis fuisset quæstio, circa an. 442 haud scripsisset, ut videtur, Rusticus inquisit. 49, quod ad *Romaniam adhuc juvenes venerint*. Hunni pariter adversus Gothos pugnarunt in Gallias an. 437 et 439. Sed tum auxiliares fuerunt Romanorum, non hostes. De *gentibus* autem *hostibus* Rusticus loquitur, et de captivis qui adhuc juvenes ex hostibus in Romaniam redierunt. Æquius igitur intelligitur Hunnorum irruptio in Gallias an. 451, cum non auxiliares, sed hostes adversus Aetium Romanorum duocem dimicarunt. Si vero de *parvulis* hoc bello captis inquisitiones Rustici accipiendæ credantur, ut congruum tempus relinquatur quo iidem parvuli a gentibus capti juvenes in patriam remeaverint, hæc epistola affigi nequit an. 452.

5. Probabilius autem anno circiter 448 collocanda videtur. In primis enim in duabus epistolis anni 458, altera 159, ad Nicetam Aquileiensem cap. 5, altera 166, ad Neonem Ravennatem, cap. 1, mentio occurrit de Romanis ab infidelium captivitate ad sua redeuntibus, quorum alii dubium injeccerant de baptismo, de idolothytis, alii, æque ac legitur in epistola ad Rusticum Narbonensem. Cum porro omnes hæc epistolæ congruunt captivis qui sub Attila Hunnorum rege Italiam et Gallias vastante capti fuerant, tum vero non minus epistola ad Rusticum quam aliarum duarum, circa eundem annum 458 scripta æquissime agnoscitur.

6. Dein in epistola ad Neonem, c. 1. Leo ait: *Nuper in synodo novum et inauditum antea genus consultationis exortum est. Nam quorundam fratrum suggestione comperimus aliquos captivorum ad sedes suas libere redeuntibus, qui scilicet in captivitate illa ætate devenerint, quæ nullius rei ferme poterat habere notitiam, remedium quidem implorare baptismatis; sed utrum ejusdem mysterium baptismatis ac sacramenta perceperint, infantia inscientia non posse reminisci*. Hæc quæstio eadem est ac illa quam Rusticus Narbonensis proposuit. Quomodo autem Leo anno 458 in epist. 166, ad Neonem, hoc *novum et inauditum antea genus consultationis* potuisset affirmare, si eadem quæstio jamdiu a Rustico illi fuisset proposita? Quomodo in eadem epist. 166 addidisset longiore in ea solvenda ac diligentiore discussionem fuisse necessariam, si jamdiu in epistola ad Rusticum illam pari ratione solvisset? Perspicitur itaque prius Neonem, vel potius alium aliquem qui occasionem dedit tradendæ epistolæ ad Neonem, quam Rusticum de hac questione ad Leonem scripsisse; ac propterea hæc epistola ad Rusticum exarata cognoscitur post diem ix kal. Nov. an. 258, quo litteræ ad Neonem datæ fuerunt. Hanc igitur epistolam litteris ad Neonem subnectimus, eo quod posteriorem esse nihil ambigimus: ut ne tamen hoc eadem an. 458 scriptam affirmare velimus, cum scribi potuerit aliquanto

post. Non multo tamen post exarata dicenda est: siquidem Hermes, qui in hac epistola appellatur *Archidiaconus*, vivo adhuc Rustico Biterrensibus episcopus datus fuit, a quibus cum non fuerit receptus, Narbonam rediit, et hac de re idem Rusticus et Hermes litteras ad Leonem dedere, ut ex Hilari papæ epist. 8 colligere licet. His autem ut congruum tempus tribuatur, ante Leonis mortem, quæ contigit an. 461, Hermes ad Biterrensem cathedram promotus videtur sub an. 460; hæc autem epistola, Hermete adhuc archidiacono Romæ agente, scripta serius dicenda est an. 459.

7. His autem de tempore hujus epistolæ præmissis, manifestum sit quam sint inanes duæ Quesnelli conjecturæ, quibus cum animadvertit aliquot ex iis dubiis quæ proposuit Rusticus decisa fuisse in conciliis Arausicano I, Vasensi I, et Arelatensi II, alterutrum not. 1 colligit: *Scilicet vel Rusticum ad Leonem scripsisse, antequam ex difficilis quæstiones in conciliis supradictis ventilentur et enodarentur: supervacaneum enim videretur et præter consuetudinem Gallicanam, ut post soluta in pluribus comprovincialibus, aut majoribus etiam synodis dubia, alia de eisdem consultatio haberetur; vel certe, si non præcessit has synodos Rustici epistola, non ab illarum ætate plurimum recedere putanda est; sed forte Rusticus existimavit illarum statutis sibi standum non esse, tum quia in multis durior disciplina apparebat, tum quod inter ipsum et Hilarium Arelatensem episcopum, quo auctore ac præside conditi canones fuerant, aliquid suberat simultatis, propter summam hujus in Ecclesiis Gallicanas auctoritatem, quæ Narbonensis metropolitæ et aliorum metropolitanorum episcoporum splendorem obscurabat.* Primum, nimirum Rusticum ante prædicta concilia ad Leonem scripsisse, quod Arausicanum, et Vasense I ex præstituto hujus epistolæ tempore falsissimum agnoscitur. Concilium vero Arelatense II, quod omni chronologico caractere est expers, Rustici ævo habitum perperam creditur: collectionem enim canonum synodorum anteriorum præfert in rationem S. Cæsarii Arelatensis propriam; adeo ut hoc concilium a Cæsario celebratum recte probant P. Sbaraglia; quod confirmare possumus ex inss. collectionibus Gallicanis, quæ in Vaticana et Veronensi bibliothecis observavimus, ubi hæc synodus immediate præmittitur conciliis Agathensi et Arausicano II a Cæsario coactis ineunte sæculo VI. De ratione quam Quesnellus subjicit mox dicemus. Alteram vero quoad simultatum inter Rusticum et Hilarium, commentitium pariter liquet. Siquidem sub hujus epistolæ tempus quo Rusticus ad Leonem scripsit, nulla Rustico simultas esse poterat cum Hilario, qui jamdiu ante e vivis excesserat, cum præsertim ex Leonis decreto certi jam essent ecclesiasticarum provinciarum fines, et cujus metropolitæ jura jam constituta pacifice servarentur. Vera igitur ratio, qua Rusticus ad Leonem de his quoque dubiis scripsit, quæ in Gallicanis synodis fuerunt definita, hæc fuit, ut apostolicæ sedis auctoritate certior definitio præberetur. Hinc vero etiam patet non alienum fuisse a consuetudine episcoporum Galliæ, post soluta in conciliis Gallicanis dubia, Romanam cathedram consulere, eo quod ex majorum traditione didicerint quantum præstet hujus auctoritas atque sententia, quantamque in rebus dubiis certitudinem pariat.

8. Ex constituto etiam hujus epistolæ tempore falsa deteguntur illa duo, quæ idem Quesnellus in confirmationem anni abs se asserti, conferre posse existimavit. Primo enim intelligamus gesta quæ in episcoporum honoratorumque examine ob Sabinianum et Leonis presbyterorum causam confecta initio epistolæ memorantur non pertinere ad synodum Arausicanam I an. 441, neque ad Vasensem I an. 442, quibus, ipso observante Quesnello, Rusticus eorum presbyterorum episcopus non interfuit, sed ad alium conventum, fortassis Narbonensem, habitum paulo ante hanc epistolam ad Rusticum, id est sub an. 458. Hinc Baluzius in nova Conciliorum collectione Narbonense concilium, in quo eorum presbyterorum causa cognita fuerit, jure astruxit, et solum perperam istud affixit anno 452. Dein cum hæc epistola ad Rusticum tam sero fuerit scripta, dejectio illa animi, qua idem episcopus scandalorum occasione turbatus, vacationem ab episcopatus laboribus se propterea Leoni significavit, non in initia episcopatus, nec in juventutem, ut Quesnellus putavit, sed in senectutem ejus incidit, cum gravis annis morti appropinquaret.

9. Nunc de codicibus aliquid dicendum superest. Invenimus hanc epistolam in mss. decem et septem collectionum, nimirum 1, 3 et reliquis usque ad 13, nec non in 48 et 21 usque ad 24, ac præterea in peculiari vetustissimo ms. capitulo Veronensi 58. Duobus autem modis hæc in ejusmodi collectionibus præfertur, in omnibus enim collectionibus posterioribus Dionysii ipsæ Rustici inquisitiones desiderantur. Dionysius scilicet. omissis inquisitionibus, ipsarum loco titulos epistolæ præfixit, quibus nonnumquam duas Leonis responsiones in unum minus apte copulavit, ut suo loco notabimus. Hos eodem Dionysii titulos tantum nacti sumus in codicibus aliarum posteriorum collectionum Hispanicæ, Hadrianæ, etc., quæ hanc epistolam e Dionysio recepisse noscuntur. Hos titulos nos cum Quesnello in præmissa synopsi exhibebimus. Inquisitiones vero, sine quibus plerumque Leonis responsa intelligi nequeunt, Sirmondus primus edidit. Eas nos in quatuor collectionibus mss. Dionysii antiquioribus reperimus, scilicet in cod. Vat. Regiæ collect. 1, in Vat. et Barber. collect. 3, in Lucensi collect. 4, in Vindebon. collect. 5, ac tandem in peculiari ms. Veron. 58. Ita præter codices posteriorum collectionum, quæ inquisitionibus carent, sex præstantissima diversæ originis exemplaria inquisitionibus prædita nobis præsto fuere, cum Quesnellus duo tantum unius collectionis 5 invenire potuerit.

1415 EPISTOLA (a) CLXVII.

AD RUSTICUM NARBONENSEM EPISCOPUM.

*Subdilis responsionibus ad ejusdem consulta
(b) rescriptis.*

SYNOPSIS. (Ex Dionysio Exiquo). — I. Quod non habeantur episcopi quos nec clerus elegit, nec populus exquisivit, nec provinciales episcopi consecraverunt. Si

(a) Al. 2. Scripta an. 458 vel 459.

(b) In cod. Veron. 58 et Vat. Reg. collect. 1, pro *rescriptis* habetur *respondenti*; in Lucensi collect. 4, *responditis*; in Vindebon. collect. 5, *respondent*, forte legendum *respondentibus*. In tabula titularum præfixa collectioni 5, cap. 72, sic legitur: *Cum subjectis XIX*

A *qui lumen clerici ab 'his pseudo episcopis ordinantur, rata potest (c) ordinatio talis existere. — II. Quod presbyteri aut diaconi, si in aliqua crimine (d) detecti fuerint, non possint per manus impositionem penitentiae remedium consequi. — III. Quod diaconi, sicut episcopus et presbyter, cessare debeant ab opere conjugali, non tamen repudiare conjugia. — IV. Quod aliud sit uxor, aliud concubina; nec erret quisquis filiam suam (e) in matrimonium tradiderit et*

consultationum capitulis responsionibusque subnexis.

(c) Ita codices. Quesnellus, *talis ordinatio haberi.*

(d) Ita mss. et Justellus in titulis collectioni præmissis. Quesnellus cum Justelliano titulo corpori canonum inserto, *prolapsi.*

(e) Retinimus lectionem titularum Dionysii, licet

qui habuit concubinam. — V. Quod non sit conjugii duplicatio, quando ancilla (a) rejecta, uxor assumitur. — VI. (b) De his qui communione privantur, et ita moriuntur. — VII. De his qui penitentiam agere differunt. — VIII. Quod oporteat eum qui pro illicitis veniam poscit, etiam (c) a licitis abstinere. — IX. Quod penitenti nulla negotiationis lucra exercere conveniat. — X. Quod ad militiam sæcularem post penitentiam redire non debeat. — XI. Quod adolescens, si urgente quocumque periculo, penitentiam gessit, et non se continet, uxoris possit remedio sustineri. — XII. Quod si quis propositum monachi deseruerit, (d) publicæ sit penitentiae satisfactione purgandus. — XIII. Quod puellæ, quæ non coactæ, sed voluntate propria virginitatis propositum susceperunt, peccant, si nusperint, licet nondum fuerint consecratæ. (e) — XIV. (f) De his qui dubitant utrum baptizati sint, necesse est eos baptizari. — XV. Quod eos qui se baptizatos agnoscunt, sed in qua (g) professione nesciunt, per manus impositionem suscipi conveniat. — XVI. (h) De his qui convivio gentilium et escis immolatis usi sunt.

LEO episcopus (i) Rustico Narbonensi episcopo.

Epistolas fraternitatis tuæ, quas (j) Hermes archidiaconus tuus detulit, libenter accepi, diversarum

coherentius textui Leonino Quesnellus cum Justelliano titulo corpori canonum inserto ediderit, in matrimonium concubinam habenti tradiderit.

(a) Alias. relictæ.

(b) Sic codd. ex Dionysii titulis. Quesnellus cum Justelliano titulo corpori canonum inserto: De communione privatis, et ita defunctis.

(c) Ita Dionysius. Alias, multis, vel a multis licitis.

(d) Al., publica sit satisfactione

(e) Mss. collect. Hispanicæ cum cæteris inde profectis et editis Leonis ante Quesnellum addunt alium titulum: De his quæ jam consecratæ sunt si postea nusperint. De hac additione plura dicentur annot. 76 (Infra col. 1207, n. (k)).

(f) Prætulimus titulum tabulæ Dionysianæ. Al., De his de quibus dubium est utrum baptismum perceperint, necesse est utrenascantur.

(g) Al., fide, vel fidei professione; et mox, suscipiantur, pro suscipi conveniat.

(h) Aliqui codd., De baptizatis qui, etc.

(i) Confer notam 1 Quesnelli cum nostra admonitione et cum observationibus eidem notæ subiacendis.

(j) De hoc Hermete vide quæ indicavimus in admonit. num. 2 et 6, ac notam 2 Quesnelli. Mox, tuus deest in ms. Florentino collect. 13 et in editione Justelli.

(k) Cod. Vat. Hisp. cum aliis inde profectis, non tamen purior Vindebon. Hisp., addit provinciarum. Paulo post duo Vat., intercurrente undique sollicitudine.

(l) Vulg. ante Quesn., comperta, quod in ms. Vercellensi collectionis Hadrian. reperimus. De gestis quæ subindicantur. vide admonitionem num. 7.

(m) Vindebon. collect. 5 et quinque Vat. cum Merlino, Savimiano.

(n) Ita Quesnellus emendavit auctoritate quinque suorum codicum Grim., Barb. et trium Thuan., cum antea legeretur actionis suæ. Hæc quidem postrema lectio congruentior videri potest, eo quod de actione judiciali sermo sit, quam non Rusticus, sed Sabinius ac Leo presbyteri adversus quosdam adulteros pudicitiae zelo intenterunt. Hanc Tillemontius etiam prætulit in notatiuncula ad Rustici Vitam pag. 404, quoad satis æquus Quesnellianæ lectionis sensus non afferatur. Nos inter hæc observavimus vulgatam lectionem anteriorem Quesnello proficisci ex codd.

quidem causarum (k) connexionem multiplices, sed non ta patientiæ legentis onerosas, ut aliquid earum inter concurrentes undique sollicitudines fuerit prætermisissum. Unde totius sermonis tui allegatione (l) concepta, et gestis quæ in episcoporum honoratorumque examine confecta sunt, recensitis, (m) Sabiniario et Leoni presbyteris (n) actionis tuæ intelleximus fiduciam defuisse, nec eis justam superesse querimoniam, qui se ab inchoatis disceptationibus sponte (o) subtraxerint. Circa quos quam formam quamve mensuram debeas tenere justitiæ, tuo relinquo moderamini: suadens tamen charitatis hortatu, ut sanandis ægris spiritali adhibere debeas medicinam; et dicente Scriptura: Noli esse nimium justus (Eccl. vii, 17), mitius (p) agas cum eis qui pudicitiae zelo videntur modum excessisse vindictæ; ne diabolus, qui decepit adulteros, de adulterii exsultet ultoribus...

Miror autem dilectionem tuam in tantum scandalorum quacumque occasione nascentium adversitate (q) turbari, ut vacationem ab episcopatus (r) laboribus præoptare te dicas, et malle in silentio atque otio vitam degere, quam in his quæ tibi commissa sunt per-

collect. Hispanicæ originis Gallicanæ, in quibus arbitraria emendationes locum habuerunt, ut alibi pluribus exemplis annotavimus. Invenitur enim hæc lectio in Vat. Hisp. ejus originis, in Vat. Isid. et in aliis ex eodem fonte profectis. At Quesnellianam lectionem uniformiter exhibent non solum mss. exemplaria vetustissimarum diversæ originis, collectionum 1, 3, 4 et 5, nec non cod. Veron. 58, in quibus integra hæc epistola cum inquisitionibus continetur, verum etiam codices collect. Dionys. et Hadrian. cum Justelli exemplo, mss. Grim, collect. 18, Vat. collect. 24, et (quod notabilis est) codex Vindebon. purior collectionis Hisp., ex quo arbitraria correctio in Gallicanos ejusdem collectionis codices inducta confirmari videtur. Hinc ergo Quesnellianam lectionem tanta auctoritate suffultam haud deserendam credidimus, licet quæ ei subsit sententia ex ignorantia facti et circumstantiarum lateat. Forte Rustico æque ac Sabiniario et Leoni privatum perspectum erat adulterii erimen: unde hi sperabant fore ut idem Rusticus, quamvis in episcoporum honoratorumque consensu iudicis personam generet, actionem quoque suam contra adulteros, seu favorem accusatoribus impenderet. Cum vero satis idoneæ probationes istis deessent, ita ut se ab inchoatis disceptationibus sponte subtraxerint, Rusticus ne dum ipsi favere non potuit, sed eisdem correctione dignos ex legibus censuit: in quo mitius ei agendum S. pontifex respondet.

(o) Ita reposuimus cum Sirmundo ex mss. collect. 4 et 5 Hisp. Isid., uno Vercell. et quinque aliis codicibus, inter quos antiquissimus Veron. 58. Tres ms. libri collect. Hadrianæ, et unus Corb. Quesnelli cum Justello, subtraxerunt. Vat. Dionysii cum Merlino et editis Leonis ante Quesn., subduxerunt. Quesn. cum quibusdam mss., subduxerunt.

(p) Duo Vat., age; et post pauca, adulterorum pro adulterii.

(q) Justellus cum uno Thuan. Quesnelli, et cum Vat. Hisp. et Isid., titubare.

(r) Veronensis addit tui. Vide not. 4 Quesnelli. Paulo post pro vitam degere idem cod. Veron. habet, vitam dirigere, et post pauca pro commissa sunt habet permessa sunt, ut indicentur ea quæ inter difficultates de quibus Rusticus conquerebatur eidem permessa erant.

manere. Dicente vero Domino: *Beatus qui perseveraverit usque in finem* (Matth. xxiv, 13), unde erit beata perseverantia, nisi de virtute patientiæ? Nam secundum apostolicam prædicationem, *omnes qui (a) voluerint in Christo pie vivere persecutionem patientur* (II Tim. iii. 12). Quæ non in eo tantum computanda est, quod contra Christianam pietatem aut ferro aut ignibus (b) agitur, 1418 aut quibuscumque suppliciis, cum persecutionum sævitiam suppleant et dissimilitudines morum, et contumaciæ inobedientium, et malignarum telarum: quibus conflictationibus cum omnia semper (c) membra pulsantur, et nulla piorum portio a tentatione sit libera, ita ut periculis nec otia careant, nec labores, quis inter fluctus maris navim dirigit, si gubernator abscedat? Quis ab insidiis luporum oves custodiet, si (d) pastoris cura non vigilet (Joan. x, 12)? Quis denique latronibus obsistet et furibus, si speculatorem in prospectu explorationis locatum, ab intentione sollicitudinis amor quietis abducat? Permanendum ergo est in opere credito et in labore suscepto. Constante tenenda est justitia, et benigne præstanda clementia. (e) Odio habeantur peccata, non homines. (f) Corripiantur tumidi, tolerantur infirmi; et quod in peccatis severius castigari necesse est, non sævientis plectatur animo, sed medentis. (g) Ac si vehementior tribulatio incubuerit, non ita expavescamus, quasi illi adversitati propriis viribus resistendo, cum et consilium nostrum, et

A fortitudo sit Christus, (h) ac sine quo nihil possumus (Joan. xv, 5), per 1419 ipsum cuncta possumus. Qui confirmans prædicatores Evangelii et sacramentorum ministros, *Ecce ego, inquit, vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi* (Matth. xxviii, 20). Et iterum: *Hæc, inquit, loculus sum vobis, ut in me pacem habeatis. In hoc autem mundo tribulationem habebitis; sed bono animo estote, quia ego vici mundum* (Joan. xvi, 33). Quæ sollicitationes, quia sine dubio manifestæ sunt, nullis debemus scandalis infirmari, ne electioni Dei videamur ingrati, cujus tam potentia sunt adjuvantia quam vera promissa.

De consultationibus autem dilectionis tuæ, quas separatim conscriptas archidiaconus (j) tuus detulit, quid sentiendum sit, inter præsentibus opportunius quæreretur de singulis, si nobis tui conspectus copia proveniret. Nam cum quædam (k) interrogationes modum diligentiam videantur excedere, intelligo eas colloquiis aptiores esse quam scriptis. Quia (l) sicut quædam sunt quæ nulla possunt (m) ratione convelli, ita multa sunt quæ aut pro consideratione ætatum, aut pro necessitate rerum oporteat temperari: illa semper conditione servata, ut in his quæ vel dubia fuerint aut obscura, id noverimus sequendum, quod nec præceptis evangelicis contrarium, nec decretis sanctorum Patrum inveniatur (n) adversum.

(a) Utrique codd. Hisp. cum Vat. Isid. et duobus aliis mss., *volunt*. Mox Vat. Hisp. et Isid., *patientur*, idque ipsum alia manu scriptum legitur in Vindeb. collect. 5 cum prima manu scriptum esset, *patientur*. Merlinus cum editis ante Quesn., *Omnis qui voluerit, et dein patientur*.

(b) Quinque præstantissimi codd. Vat. Reg. collect. 4, Barb. collect. 3, Vindebon. collect. 5, Grim. collect. 18 et Veron. 58, *agitatur*. Post pauca *persecutionem sæculi suppleant* in eodem cod. Veronensi. Dein pro *inobedientium* cod. Vict. Quesnelli, et noster Veron., *inobedientia*.

(c) Vulg. ante Quesn. cum mss. Lucensi collect. 4 et Vat. collect. 24 addunt *Ecclesiæ*. Post pauca Justellus cum Vat. Dionysii, utrisque Hisp. Vat., Isid. aliisque non paucis nostri codd. et quatuor Thuaneis Quesnelli, *conflictatione pro a tentatione*. Cod. Vat. collect. 24 addit *hic* ante voces *a tentatione*.

(d) Vat. Dionysii et Justellus, *pastorum*. Dein ex emendationibus codicibus correximus *abducat* pro *abducatur*.

(e) Dist. 86, *Odio habeantur*, c. 2.

(f) Ms. Vat. collect. 24, *nunc corripiantur tumidi, nunc tolerantur infirmi*. Unus cod. Vercell. per errorem utrobique habet *Nec* pro *Nunc*. Paulo post pro *in peccatis* codd. Barb. collect. 3 et Vindebon. collect. 5 habent *in peccantibus*. Utrumque deletur in Vat. Dionysii, in Veron. 58, et in Vat. Hisp. ac Isid., non tamen in puriori Vindebonensi Hisp.

(g) Editi, *At si*. Melior visa est lectio mss. Vat. Reg., Veronen. et utriusque Vindebon. collect. 5 et Hisp. Dein Quesnellus, *quasi ulli*. Id in duobus tantum codd. reperimus. Revocavimus autem lectionem ante vulgatorum, quam cætera melioris notæ exemplaria tulerunt. Vat. Hisp. et Isid. voces *ulli* et *illi* præterunt. Mox editi ante Quesn. habebant cum ms.

C Vat. collect. 24, *propriis sit viribus resistendum* Hanc lectionem libenter inseruissimus textui, nisi alii omnes codices Quesnelli emendationem probarent.

(h) Editi Leonis ante Quesn. cum Merlino et Vat. collect. 24, *ut sine quo*. In Vindebon. Hisp., cum per errorem desideretur *ac*, vel saltem *ut*, emendatum fuit in Vat. Hisp., et exinde in Isid. aliisque ejusdem originis codicibus, *sine quo nihil possumus, sed per ipsum cuncta possumus*. Justellus, servata lectione textus, habet *cuncta possumus*.

(i) Vulgati anteriores Quesnello cum Vat. collect. 24, *In mundo autem*. Mox pro *bono animo estote* ms. Vat. Dionysii cum Vat. Hisp. et Isid. aliisque nonnullis codd. habet *confidite*. Dein, *quia victi*, omisso pronomine *ego*, est in Vat. Hisp. ac Isid.

(j) In Vat. Dionysii deest *tuus*. Dein voces de *singulis* a Quesnello insertas non tantum invenimus in posteriorum collectionum mss., verum etiam in antiquissimis Vat. Reg. collect. 4, Barb. collect. 3 et Vindebon. collect. 5. Desunt tamen in mss. Lucensi collect. 4, Veronensi 58, in Vat. Dionysii, in utrisque Hisp., in Vat. Isid. et in alio Vat. collect. 24. Mox *copiam præbuisses pro copia proveniret* in utrisque Hisp. et in Vat. Isid.

(k) Codd. Vat. Hisp., Isid. ac tres alii cum Justello, *interrogationis modum videantur excedere*. Vindebon. Hisp. cum Vat. Dionysii omittit tantum vocem *diligentiam*.

(l) Dist. 14. *Sicut quædam*, c. 2.

(m) Codd. Grim. et Vat. collect. 24, *traditione*. Dein pro *necessitudine rerum*, erat in editis Leonis ante Quesn. In margine editionis Sirmondi *temporum pro rerum*, et *consideratione pro conditione*.

(n) Idem Sirmondus vocem *adversum* rejecit in margine, in textu autem posuit *diversum*, quod nullibi invenimus.

1420 (a) *Incipiunt ad inquisitiones ejusdem episcopi A* diam Dei, privata (m) est expetenda secessio, ubi illis
subjecta responsa. satisfactio, si fuerit digna, sit etiam fructuosa.

INQUISITIO I. — (b) *De presbytero vel diacono qui se*
episcopos esse mentiti sunt; et de his quos ipsi clerici
ordinarunt.

RESPONSUM. — (c) Nulla ratio sinit ut inter episcopos
 habeantur qui (d) nec a clericis sunt electi, nec a plo-
 bibus sunt expetiti, nec a provincialibus episcopis
 cum metropolitani judicio consecrati. Unde cum sæ-
 pe quæstio de male accepto honore nascatur, quis
 ambigat nequaquam istis esse tribuendum, quod
 (e) non docetur fuisse collatum? (f) Si qui autem clerici
 ab (g) istis pseudoepiscopis in eis Ecclesiis ordinati
 sunt quæ ad proprios episcopos pertinebant, et ordi-
 natio eorum consensu et judicio præsentium facta
 est, potest rata haberi, ita ut in ipsis Ecclesiis
 perseverent. Aliter autem vana habenda est (h) crea-
 tio quæ nec loco fundata est nec (i) auctore munita.

1421 **INQUIS. II.** — *De presbytero vel diacono qui si,*
cognito crimine suo, penitentiam (j) publicam petat,
utrum ei per manus impositionem data sit?

RESP. — (k) Alienum (l) est a consuetudine ecclesia-
 stica ut qui in presbyterali honore aut in diaconii
 gradu fuerint consecrati, ii pro crimine aliquo suo
 per manus impositionem remedium accipiant pœni-
 tendi: quod sine dubio ex apostolica traditione de-
 scendit, secundum quod scriptum est: *Sacerdos si*
peccaverit, quis orabit pro illo (Levit. v, sec. LXX)?
 Unde hujusmodi lapsis, ad promerendam misericor-

(a) Hunc titulum conservavit Dionysius, licet inqui-
 sitiones omiserit. In mss. collect. 5 idem titulus legi-
 tur, omissio tantum verbo *Incipiunt*. In codd. Barb.
 et Vat. collect. 3 ac in Veronensi 58 hæc epistola et
 inquisitiones cum responsis distincto numero descri-
 buntur. In Veronensi enim codice epistola præmissa
 ponitur num. 50, et inquisitiones cum responsis
 num. 51. In mss. autem collect. 3 epistola legitur
 num. 55, et inquisitiones ac responsa num. 56. In
 his vero mss. hic titulus habetur: *Incipiunt inquisi-*
tiones, vel Inquisitiones et responsa.

(b) Ms. Vat. collect. 3 titulum Dionysianum pro hac
 tantum prima inquisitione exhibet, quod collectionis
 auctori haud tribuendum videtur. In Veronensi, *De*
presbyteris vel diaconis qui, etc., ac similiter plurali
 numero in inquisitionibus sequentibus.

(c) Dist. 62, *Nulla ratio, c. 1.*

(d) Vide not. 5 Quesn. Dein a *comprovincialibus* apud
 Justellum in editione collect. Dionysii atque Cresconii.

(e) Sex mss. optimæ notæ cum Justello, *non doceat-*
ur.

(f) 1, qu. 1, *Si qui clerici, c. 40.*

(g) Vide not. 6 Quesn. Mox Vindeb. Hisp. delot *istis*,
 et dein cum Veronensi præterit *eis*. Vat. Hisp. et
 Isid. cum Merlino habent, *in eorum Ecclesiis*. Dein quæ
 ad proprios erat in editis ante Quesn., ita ut relati-
 vo quæ ad Ecclesias referatur. Sed relativum qui
 plerisque codicibus vindicatum ad clericos referen-
 dum est.

(h) Ita codd. Grim. et Thuanei duo Quesnelli, et
 nostri Vat. Reg. collect. 1, Vindeb. collect. 5, Vat.
 Dionysii Veron. 58, et alius Veron. 60 Cresconii, ac
 nonnulli alii. Codices vero collect. 3, utriusque Hisp.,
 Vat. Isid., unus Vercell. et quatuor alii Vat., cum
 Justello et ms. Cantabrig., ac tandem Veron. 60 se-

INQUIS. III. — *De his qui altario ministrant et conjuges*
habent, utrum eis licito misceantur?

RESP. — (n) Lex continentia (o) eadem est ministris
 altaris quæ episcopis atque presbyteris, qui cum es-
 sent laici sive lectores, licito et uxores ducere et filios
 procreare potuerunt. Sed cum ad prædictos (p) perve-
 nerunt gradus, cœpit eis non licere quod licuit. Unde,
 ut de carnali fiat spirituale conjugium, oportet eos
 (q) nec dimittere uxores, et quasi non habeant sic ha-
 bere, quo et salva sit charitas (r) connubiorum, et
 cesset opera nuptiarum.

1422 **INQUIS. IV.** — *De presbytero vel diacono qui fi-*
liam suam virginem illi viro (s) in conjugium dederit
qui jam habebat conjunctam mulierem, ex qua etiam
filios susceperat.

RESP. — (t) Non omnis (u) mulier juncta viro uxor est
 viri, quia nec omnis filius hæres est patris. Nuptiarum
 autem fœdera inter ingenuos sunt legitima et inter
 æquales; (o) multo prius hoc ipsum Domino consti-
 tuente (*Gen. II, 21*) quam initium Romani juris exi-
 steret. Itaque aliud est uxor, aliud concubina; sicut
 aliud ancilla, aliud libera. Propter quod etiam Apo-
 stolus ad manifestandam harum personarum discre-
 tionem, testimonium ponit ex Genesi, ubi dicitur
 Abraham: *Ejice ancillam et filium ejus: non enim hæres*
erit filius ancillæ (x) cum filio meo Isaac (Galat. IV, 30;
Gen. XXI, 10). Unde (y) cum societas nuptiarum ita ab
 initio constituta sit, ut præter sexuum conjunctionem
 haberet in se Christi et Ecclesiæ (z) sacramentum

cunda manu, *consecratio*. Vulgati ante Quesn. cum
 ms. Vat. collect. 24, *ordinatio*.

(i) Ita cum Quesnello mss. collect. 4, 3, 12 et 24,
 ac Vindebon. Hisp. Aliæ editiones cum cæteris no-
 stris codd. et apud Hinemarum opusculo 33, *aucto-*
ritate.

(j) Addidimus *publicam* ex codd. qui inquisitiones
 exhibent, uti etiam eandem vocem præfert Sirmo-
 nus, qui inquisitiones primus edidit.

(k) Dist. 50, *Alienum est a consuetudine, c. 67.*

(l) Vide not. 7 Quesn. Post pauca, *Qui presbyteralem*
honorem aut diaconi gradum fuerunt consecrati in Vat.
 collect. 24.

(m) Cod Vat. collect. 3, *est expectanda secessio, ut*
illis. Cod. Veron. 60 Cresconii, *uti in illis*.

(n) Dist. 31, *Lex continentia, c. 10.*

(o) Vide not. 8 Quesn.

(p) Editi ante Quesn. cum Vindeb. Hisp. et Vat.
 collect. 11, *pervenerint*.

(q) Vide not. 9 Quesn.

(r) Al., *conjugiorum* Mox Vat. collect. 11 cum Vul-
 gatis Quesnello anterioribus, *cessent opera*. Justellus
 cum mss. Vat. Dionys. et aliis Hadrian., *cesset ope-*
ratio.

(s) Cod. Veron. 58, *in conjugio junxerit*.

(t) 32, qu. 2, *Non omnis, c. 12.*

(u) Duo Vat. collect. 21, *mulier jure uxor est viri*.

(v) Justellus cum quatuor nostris codd. addit con-
 junctionem et. Dein, *existiterit pro existeret* in cod.
 Vat. collect. 11.

(x) Codd. Vindeb. Hisp. et Vat. collect. 11 cum vul-
 gatis ante Quesn., *cum filio liberæ. Unde, etc.*

(y) 27, qu. 2, *Cum societas, c. 17*; et in Decret. IV.
 l. vi.

(z) Vide not. 10 Quesn. Dein, *in qua non docetur nu-*
ptiale fuisse mysterium est in Vat. collect. 11 et an-

(Eph. v, 32) dubium non est eam mulierem non pertinere ad matrimonium, in qua docetur nuptiale non fuisse mysterium. (a) Igitur eujuslibet loci clericus, si filiam suam viro habenti concubinam in matrimonium dederit, non ita accipiendum est quasi eam conjugato dederit; nisi forte (b) illa mulier, et ingenua facta, et dotata legitime, et publicis nuptiis honestata videatur.

INQUIS. V. — (c) *De puellis quæ viris concubinas habentibus nupserint.*

RESP. — Paterno arbitrio viris junctæ carent culpa, si mulieres quæ a viris habebantur in matrimonio (d) non fuerunt.

1423 INQUIS. VI. — *De his qui mulieres ex quibus filios habent relinquunt, et uxores accipiunt.*

RESP. — Quia aliud est nupta, aliud concubina (e) ancillam (f) a toro abjicere et uxorem certæ ingenuitatis accipere, non duplicatio conjugii, sed profectus est honestatis.

INQUIS. VII. — *De his qui in ægritudine pœnitentiam accipiunt, et (g) cum revaluerint, agere eam nolunt.*

RESP. — Culpanda est (h) talium negligentia, sed non penitus deserenda: ut crebris cohortationibus incitati, quod necessarie expetierunt, fideliter exsequantur. (i) Nemo enim desperandus est dum in hoc corpore constitutus est: quia nonnumquam quoddiffidentia ætatis differtur, consilio maturiore perficitur.

INQUIS. VIII. — (j) *De his qui (k) jam deficientes pœnitentiam accipiunt, et ante communionem moriuntur.*

RESP. — Horum causa (l) Dei judicio reservanda est, in cujus manu fuit ut talium obitus usque ad communionis remedium (m) differretur. Nos autem quibus vi-

tiquioribus Vulgatis. Codices Vat. Hisp et Isid., qui sequuntur lectionem textus, pro *mysterium* habent *ministerium*.

(a) Cod. Lucensis collect. 4, omissis verbis *Igitur eujuslibet loci clericus*, peripodum sic incipit: *Si quis igitur filiam suam.*

(b) Ms. Veron. 58, *ea mulier ingenua facta... Honesta videatur.* Alius Veron. Cresc. 60 prima manu, *honesta*; secunda vero manu, *honestata*.

(c) Sex nostri codices, qui inquisitiones præferunt, hoc membrum a superiori distinguunt, cum in aliis exemplaribus, quæ inquisitionibus carent, ex Dionysio istud cum antecedenti, jungatur; sed perperam, ut apud Quesnellum videre licebit not. 11 Mss. Lucons. collect. 4 et Vindeb. collect. 5, in ipsa inquisitione delent *viris*.

(d) Cod. Vat. Reginæ, *non fuerint*. Porro in omnibus editionibus et in mss. codd. qui inquisitiones præmittunt, ac etiam in illis collect. 5, licet inquisitiones præferant, post voces *non fuerint* hæc subjiciuntur, *quia aliud est nupta, aliud concubina*. Hæc autem verba nos auctoritate cæterorum codicum inquisitiones præferentium rejecimus in initium sequentis responsi, ad quod sane ex ipso contextu pertinere noscuntur.

(e) 31. qu. 2, *Ancillam a toro*, c. 11,

(f) Cresconius etiam in ms. Veron., *ancillam matrona accepta abjicere*.

(g) Cod. Lucensis collect. 4, *cum se levaverint*. Veron. 58, *cam relevati fuerint*.

(h) Vide not. 12 Quesn. Cod. Vat. Dionysii cum Cresconio et uno Vercell. Hadrian., *culpanda sit sane talium negligentia, sed non penitus desperanda*. Eadem

ventibus non communicavimus, mortuis communicare non possumus.

1424 INQUIS. IX. — *De his qui dolore (n) nimio perurgente rogant dari sibi pœnitentiam, et cum venerit presbyter daturus quod petebant, si dolor parum perquieverit, excusant et nolunt accipere quod offertur.*

RESP. — Dissimulatio hæc potest non de contemptu esse remedii, sed de metu gravius delinquendi. Unde (o) pœnitentia quæ dilata est, cum studiosius petita fuerit, non negetur, ut quoquo modo ad indulgentiæ medicinam anima vulnerata perveniat.

INQUIS. X. — *De his qui pœnitentiam professi sunt, si in foro litigare cœperint.*

RESP. — (p) Aliud quidem est debita (q) justa reposcere, aliud propria perfectionis amore contemnerere. Sed illicitorum veniam postulante oportet (a) a multis etiam licitis abstinere, dicente Apostolo: *Omnia (s) mihi licent, sed non omnia expediunt (I Cor. vi, 12)*. Unde si pœnitens habet causam quam negligere forte non debeat, melius (t) expetit ecclesiasticum quam forense iudicium.

INQUIS. XI. — *De his qui in pœnitentia vel post pœnitentiam negotiantur.*

RESP. — (u) Qualitas lucri negotiantem aut excusat aut arguit, quia est et honestus quæstus et turpis. Verumtamen pœnitenti utilius est dispendia pati quam periculis negotiationis obstringi, quia difficile est inter ementis vendentisque commercium non intervenire peccatum.

1425 INQUIS. XII. — *De his qui post pœnitentiam ad militiam revertuntur.*

RESP. — (v) Contrarium est omnino ecclesiasticis

lectio est in alio Vercell., Hadrian., et Vindebon. Hisp., atque in Vulgatis Leonis ante Quesn., excepto sit, pro quo habent *est*. Dionysius Justelli et Sirmondus lectionis textus, quæ est in aliis plerisque et præstantioribus codd. tum nostris tum Quesnelli, post voces *culpanda est* addunt *sane*.

(i) De Pœnit., dist. 7, *Nemo desperandus*, c. 1.

(j) 24, qu. 2, *De communione privatis*, c. 1.

(k) Sirmondus et Quesnellus inserunt *animò*. Delevimus auctoritate nostrorum codicum.

(l) Confer not. 13 Quesn.

(m) Unus cod. Vercell., *differatur*. Alius Vercell. et secunda manu in Veron. 60 Cresc., *non differretur*. Justellus, *non differatur*. Paulo post, *non communicamus* in Veron. 58.

(n) Cod. Lucensis collect. 4 et Veron., 58, *nimis perurgente*. Mox in eodem Veron., *parvus fuerit* pro *parum perquieverit*.

(o) De Pœnit., dist. 4, *Pœnitentia quæ*, c. 62.

(p) De Pœnit., dist. 1, *Aliud quidem est*, c. 65; et 41, qu. 1. c. 31, *juste*.

(q) Vat. Reg. collect. 1, *juste*.

(r) Vat. Dionysii et Hadrian. cum Cresc., *etiam a licitis*. Veron. 58, *a multis etiam placitis*.

(s) Sex præhæ notæ codices et Cresconius delent *mihi*. Mox unus cod. Vercell. cum Justello, *si pœnitentes habeant... non debeant*.

(t) Cod. Veron. 58, *expetat*. Vat. Dionysii cum Cresc. Veron. et duobus aliis Vat., *expetit quis*. Alius Vat. cum Barb. Victor. et secunda manu in Vindebon. collect. 5, *exigit* pro *expetit*. Confer not. 14 Quesn.

(u) De Pœnit., dist. 6, *Qualitatis lucri*.

(v) De Pœnit., dist. 5, *Contrarium*.

regulis, post pœnitentiæ actionem redire ad militiam sæcularē, cum Apostolus dicat: *Nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus* (a); (1 Tim. II, 4). Unde non est liber a laqueis diaboli qui se militia mundana voluerit implicare.

INQUIS. XIII. — *De his qui post pœnitentiam uxores accipiunt, (b) vel concubinas sibi conjungunt.*

RESP. — (c) In adolescentia constitutus, si urgente aut metu mortis, aut captivitatis periculo, pœnitentiam gessit, et postea timens lapsum incontinentiæ juvenilis, copulam uxoris elegit, ne crimen fornicationis (d) incurreret, rem videtur fecisse venialem, si præter conjugem, nullam omnino cognoverit. In quo tamen non regulam constituimus, sed quid sit tolerabilius æstimamus. Nam secundum veram cognitionem nihil magis ei congruit qui pœnitentiam gessit, quam castitas perseverans et mentis et corporis.

1426 INQUIS. XIV. — *De monachis qui aut militare cæperint, aut uxores (e) accipere.*

RESP. — (f) Propositum monachi (g) proprio arbitrio aut voluntate susceptum deserere non potest absque peccato. Quod enim quis vovit Deo, debet et reddere (Deut. xxiii, 21; Ps. cxlix, 14). Unde qui relicta singularitatis professione, ad militiam vel ad nuptias devolutus est, publicæ pœnitentiæ satisfactione purgandus est: quia etsi innocens (h) militia, et honestum

(a) Cod. Vat. collect. 11 addit, *ut ei placeat, cui se probavit*. Postea, *militiæ mundanæ* in quinque mss. et in vetustioribus Leonis vulgatis.

(b) Vide not. 15 Quesn. Post pauca in Leonis responso codd. Veron. 58 et Vat. Reg. delent *mortuis*.

(c) 33, qu. 3, *In adolescentia*, c. 14.

(d) Quesnellus cum aliquibus mss., *incurrat*. Prætulimus lectionem antea editorum, quippe quam et plures et vetustiores nostri codices approbant. Mox pro *venialem* cod. Veron, 58, *jubenalem*. Vat. Reg., *juvenalem*; forte, *juvenilem*. Dein post voces *nullam omnino* Sirmondus addit *aliam*.

(e) Mss. Vat. Reg. et Lucen., *acceperint*.

(f) 20, qu. 3, *Propositum*, c. 4

(g) Cod. Veron. 48, *proprii arbitrii voluntate*. Vindebon. Hisp., *proprio arbitrio ac voluntate*.

(h) Vindebon. collect. 6 addit verbum *sit*. Dein post *electionem* Sirmondus cum anterioribus editis adjecit *tamen*. Mox unus cod. Vercell. cum Justello *melio- rem*.

(i) 20, qu. 1, *Puellæ*, c. 8.

(j) Vide not. 16 Quesn. Deinde, *etiamsi consecratio non accessit* est lectio omnium codicum qui inquisitiones præmittunt; nec non Vat. collect. 24. Cæteri, qui Dionysianam lectionem sequuntur, habent: *Etiamsi nondum eis gratia consecrationis accessit*.

(k) In vulgatis ante Quesnellum adjicitur capitulum cum titulo *De his quæ jam consecrate sunt, si postea nupserint*. Capituli autem verba hæc sunt: *Ambigi vero non potest magnum crimen admitti, ubi et propositum deseritur, et consecratio violatur. Nam si humana pacta (al., facta) non possunt impune calcari, quid cas manebit quæ corruerint divini (al., divina) fœdera sacramenti?* Hæc omnia Quesnellus expunxit, et vel a Gratiano vel ab alio studioso margini apposita in textum irrepsisse censuit iis argumentis quæ legi poterunt nota ejusdem 17. Ea vero inveniuntur textui inserta in antiquissimis codicibus Vindebon. et Vat. collectionis Hispanicæ, ac in Isidorianis omnibus qui ex Hispanica proficiscuntur, nec non in aliis collectionibus quæ ex eodem fonte dimanant; adeo

A potest esse conjugium, electionem meliorum dese-
ruisse transgressio est.

INQUIS. XV. — *De puellis quæ aliquamdiu in habitu religioso fuerunt, non tamen consecratæ, si postea nupserint.*

RESP. — (i) Puellæ quæ non coactæ parentum imperio, sed spontaneo judicio virginitatis (j) propositum atque habitum susceperunt, si postea nuptias eligunt prævaricantur, etiam si consecratio non accessit; ejus utique non fraudarentur munere, si in proposita permanerent (k).

1427 INQUIS. — XVI. — (l) *De his qui a parentibus Christianis parvuli derelicti sunt, et utrum baptizati sint non potest inveniri, an debeant baptizari?*

RESP. — (m) Si nulla existant indicia inter propinquos (n) aut familiares, nulla inter clericos aut vicinos, quibus hi de quibus quæritur baptizati fuisse doceantur, agendum est ut renascantur: ne manifeste pereant, in quibus quod non ostenditur gestum, ratio non sinit ut videatur iteratum.

INQUIS. XVII. — *De his qui parvuli ab hostibus capti sunt, et non se sapiunt baptizatos, (o) sed sciunt se aliquoties ad ecclesiam a parentibus ductos: utrum possint vel debeant, cum ad Romaniam venerint, baptizari?*

RESP. — Qui possunt meminisse quod ad ecclesiam veniebant cum parentibus suis, possunt recordari

ut mirum acciderit ea abesse in editione Merlini, qui Isidorianam collectionem cum multis additamentis evulgavit, ut videtur, ex aliquo ms. collect. 12, in cujus ms. Vat. 1340 eadem verba deprehendimus. Immo hæc pariter verba posteriori, sed antiqua manu addita leguntur in margine vetustissimi cod. Vat. 5845, qui puram Dionysianam collectionem exhibet. Cum vero desint in omnibus codicibus inquisitiones præferentibus, qui sunt præstantissimi omnium, nec non in textu mss. Dionysianæ et Hadrianæ collectionum, in ms. Grimatico, nec non in codd. collect. 21, ea uti Leonina textui non inseruimus. Unde vero auctor præstantis collectionis Hispanicæ, quæ paulo ante medium sæculum septimum compacta nihil apocryphum continet, hoc additamentum sumpserit, cum alias omnes Dionysianæ collectionis epistolas sine ulla additione receperit, divinare non licet. In nonnullis posteriorum collectionum mss. hoc membrum jungitur cum responso ad inquisitionem præcedentem, sicut etiam in editione Sirmondi. Istamen in notatione dubitationem indicavit ex codicibus qui inquisitiones sine capitulo exhibent.

(l) Cod. Veron. 58 hanc inquisitionem sic effert: *De his qui a parentibus parvuli derelicti sunt, et utrum baptizati sint ignoratur*. Codex Lucensis omittit tantum vocem *Christianis*.

(m) De Consecr., dist. 4, *Si nulla existant*, c. 113; et in Decret. IV, lib. 1,

(n) Quesnellus, *et familiares... atque vicinos*. Prætulimus lectionem antea editorum, quam potiores codices approbant.

(o) Cod. Veron. 58, *sed putant*, et post pauca, *cum ad Romaniam venerint patriam*. Porro, *Romania* pro Romano imperio adhibetur a Possidio in Vita Augustini cap. 30, et ab Orosio lib. VII, cap. 4, ex quo etiam vulgaris locutio colligitur. In vulgatis ante Quesn. et in mss. Dionys. Hisp. Isid. et aliis ejusdem originis hoc membrum cum antecedenti jungitur, ac idcirco fere habent: *Qui autem possunt meminisse, addita particula autem*.

quod eorum parentibus datur acceperint. Sed (a) si hoc etiam ab ipsorum memoria alienum est conferendum eis videtur quod collatum esse nescitur, quia non temeritas intervenit præsumptionis, ubi est diligentia pietatis.

1429 INQUIS. XVIII. — *De his qui ex Africana vel de Mauritania venerunt, et nesciunt in qua secta sint baptizati, quid circa eos debeat observari?*

RESP. — (b) Non se (c) isti baptizatos nesciunt, sed cujus fidei fuerint qui eos baptizaverunt se nescire profitentur: unde quoniam quolibet modo formam baptismatis acceperunt, baptizandi non sunt; sed per manus impositionem, invocata virtute Spiritus sancti, quam ab hæreticis accipere non potuerunt, catholicis copulandi sunt.

INQUIS XIX. — (d) *De his qui parvuli quidem baptizati, a gentilibus capti sunt et cum illis gentiliter convixerunt; cum (e) ad Romaniam adhuc juvenes venerint, si communionem petierint, quid erit observandum?*

RESP. — (f) Si convivio solo gentilium et escis immolatiis usi sunt, (g) possunt jejunis et manus impositione purgari: ut deinceps ab idolothytis abstinentes, sacramentorum Christi possint esse participes. Si autem aut idola adoraverunt, aut homicidiis vel fornicationibus contaminati sunt, ad communionem eos, nisi per pœnitentiam publicam, non oportet admitti.

1429 EPISTOLA (h) CLXVIII.

(i) AD UNIVERSOS EPISCOPOS PER CAMPANIAM, SAMNIUM ET PICENUM CONSTITUTOS.

SYNOPSIS (Ex collectione Hispanica). — I. *Ut non omni tempore baptismi regeneratio detur, nisi in Pascha et Pentecoste, et nisi periculosa infirmitas oppresserit.* C
— II. *De pœnitentia fidelium, ut confessio eorum non publicetur.*

LEO universis episcopis per Campaniam, Samnium et Picenum constitutis.

CAP. I. — Magna indignatione commoveor, et mul-

(a) Laudatus cod. Veron., *etiamsi hoc etiam*. Mox Sirmondus et editiones vetustiores, *ab eorum memoria*.

(b) Vetustiores codices inquisitionibus carentes sic habent: *Hi autem (vel Si autem) de quibus scripsisti non se baptizatos, nesciunt*. Alii recentiores codices: *Si autem, de quibus scripsisti, qui non se baptizatos nesciunt (editi ante Quesn., qui se baptizatos sciunt), sed cujus fidei fuerint qui eos baptizaverunt, se nescire profitentur; quoniam quolibet modo, etc.* Mox invocata in mss. Lucensi collect. 4, Veron. 58, nec non in utrisque Hisp. et Isid., ac in editione Justelli. Confer not. 48 Quesnelli.

(c) De Consecr., dist. 4, *Hi de quibus*, c. 38, et in Decret. IV. lib. 1.

(d) Hanc ultimam inquisitionem et subjectum responsum codices collect. 3 dividunt in duo, ita ut inquisitiones et responsa sint viginti hoc modo: Inquisit. XIX, *De gentilibus qui escis immolatiis usi sunt*. Responsum: *Si convivio usque ad participes*. Inquisit. XX, *De his qui idola adoraverunt, aut homicidiis vel fornicationibus inquinati sunt*. Responsum: *Si autem aut idola, etc.*

(e) Cod. Veron., *ad Romanam provinciam*. Confer annot. 79 (Col. 1208, n. o).

(f) Utrique codd. Hisp. Vat., Isid, et alius collect. 24 cum editis ante Quesn., *Qui convivio*.

to dolore contristor, quod quosdam ex vobis comperi ita esse apostolicæ traditionis oblitos, et studio sui erroris intentos, ut præter (j) paschalem festivitatem, cui sola Pentecostes solemnitas comparatur, audeant sibimet, non aliqua humanæ infirmitatis necessitate cogente, sed sola indisdisciplinati arbitrii libertate, (k) jus baptismatis vindicare, et in natalibus martyrum, quorum finis aliter honorandus est quam dies Dominicæ passionis, (l) regenerationis celebrare mysteria, ac sine ullis spiritualium 1430 eruditionibus præparationum, ita rudibus et imperitis tradere sacramentum, ut circa renovandos nihil doctrinæ ecclesiasticæ, nihil in exorcismis impositio manuum, nihil ipsa jejunia, quibus vetus homo destruitur, operentur; neque (m) in tanto mysterio salutis humanæ ulla ejus cæci habeatur exceptio, (n) quo ipsum donum est conditum renascendi. Admonemus igitur, et non sine periculo status eorum qui hoc faciunt protestamur, ut ab hac præsumptione cessetur, et summam hanc potentissimamque Dei gratiam, non nisi in Paschali et Pentecostes die desiderantibus et credentibus conferatis: maudente quolibet tempore (o) gravioris necessitatis ac periculorum consideratione, secundum quam oporteat subvenire; ne conditione mortali coarctata infirmitas necessaria liberatione fraudetur: cum, servata, sicut prælocuti sumus, duarum tantummodo festivitatum reverentia, propter multa pericula sit cavendum ne cuiquam aut in desperata ægitudine, aut in hostilitatis incursum, aut in timore naufragii, per sacerdotem Domini regeneratio denegetur. Si quis vero post hoc interdictum in eadem fuerit usurpatione detectus, dignam pertinaciæ suæ incidet ultionem: quoniam ostendit se turpe potius lucrum quam religionis cultum esse sectatum.

CAP. II. — Illam etiam contra apostolicam regulam præsumptionem, (p) quam nuper agnovi a quibusdam

(g) Confer not. 19 Quesn.

(h) Alias 136 Martii an. 459.

(i) Exstat in mss. collect. Hisp. Isid. 41, 42, et 20 usque ad 24, ac in exemplo Sichardi.

(j) Vulg. ante Quesn. cum ms. Vat. collect. 24 et Sichardo, *Paschæ festum*.

(k) Vat. Hisp. et Isid. cum cæteris inde profectis, *unum baptismatis*. Mox Vat. collect. 11, *natalitius martyrum*.

(l) Vindebon. Hisp. addit *et*, quæ conjunctio cum sensui non congruat, in Nat. Hisp. et aliis ejusdem originis mutata fuit in *eo die*, sed perperam.

(m) Vindebon. Hisp. et alii codd. inde profecti, *in tot mysteriis*. Vat. Hisp. et Isid., errore libroriorum, *ministertis*. Soli codd. collect. 24 ac exempla Merlini et Sichardi ut in textu.

(n) Vindebon. Hisp., *quia in ipsum donum*. Vat. Hisp. et Isid. atque alius cod. collect. 11, *quia in ipso donum*. Mox *renascentibus* in editis ante Quesn. cum Merlino et Sichardo.

(o) Vulg. ante Quesn. cum Vat. collect. 24 et Sichardo, *gravium necessitatum*.

(p) Vat. Hisp. et Isid. cum aliis collect. 21, *quam nunc per ignaviam a quibusdam illicita usurpatione videmus committi*. Mox *constituimus* in iisdem Vat. Hisp. et Isid.

illicita usurpatione committi, modis omnibus consti- A
tuo submoveri. (a) De 1431 pœnitentia scilicet quæ
a fidelibus postulatur, ne de singulorum peccatorum
genere, libello scripta confessio publice recitetur,
cum reatus conscientiarum sufficiat solis sacerdoti-
bus indicari confessio secreta. (b) Quamvis enim
plenitudo fidei videatur esse laudabilis, quæ propter
Dei timorem apud homines erubescere (c) non vere-
tur, tamen quia non omnium hujusmodi sunt peccata,
ut ea, (d) qui pœnitentiam poscunt, non timeant pu-
blicare, removeatur tam improbabilis consuetudo,
ne multi a pœnitentiæ remediis arceantur, dum aut
erubescunt aut metuunt inimicis suis sua facta (e) re-
serari, quibus possint legum constitutione percelli.
(f) Sufficit enim illa confessio quæ primum Deo offer-
tur, (g) tum etiam sacerdoti, qui pro delictis pœnitent-
tium precator accedit. Tunc enim demum plures ad
pœnitentiam poterunt provocari, si populi auribus
non publicetur conscientia (h) confitentis. Datum pridie
nonas Martii, Recimere consule.

(a) Ita nostri codd. diversarum licet collectionum
constanter exhibent cum exemplis Merlini atque Si-
chardi. Ita etiam legit antiquissimus auctor colle-
ctionis Herovalliani codicis a Jacobo Petit editi post
Theodori Pœnitentiale cap. 68, pag. 257. Ita quoque
editiones omnes Quesnello anteriores, quæ solum
pro scilicet habent videlicet, et ante voces a fidelibus
addunt ita, ut additur in Vat. Hisp. ac Isid. et in
duobus collect. 21. Quesnellus verba. De pœnitentia
scilicet (aut videlicet) quæ a fidelibus postulatur, ex-
punit; quippe quæ, inquit in postilla, tituli aut mar-
ginalis annotationis vice fuisse indicant codices mss.
Quos codices intelligat, aut cur ex iisdem titulum
vel marginalem annotationem indicatam elicuerit, C
ignoramus. Nostra sane exemplaria licet vetustissi-
ma et diversæ originis sint, ea verba præferunt in
textu, quod annotationem ac titulum excludit. Quæ
enim ex margine alicubi irrepserunt in textum, si in
pluribus mss. libris æque inveniuntur inserta ii fere,
ne dicam semper, ad eandem collectionem pertine-
bunt, vel si diversarum collectionum sint, ab alta
vetustiore omnes originem ducent. Ita eadem addi-
tamenta, sicuti ei iidem saltus, ac eandem arbitraria
lectiones, quæ reperiuntur in cod. Vat. Hisp. origi-
nis Gallicanæ, reperiuntur non solum in omnibus
codicibus Hispano Gallicanis, sed etiam in Isidorianis,
aliique collectionum 11, 21, etc., qui ex Hispanica
Gallicanæ originis prodeunt; nec tamen inveni-
untur in aliis exemplaribus quæ aliam originem
habent. In casu autem præsentis duo saltem sunt fon-
tes diversi ex quibus hæc epistola derivata fuit: al-
ter est collectio Hispanica, alter vero ille ex quo ab
auctore collect. 24 eadem epistola sumpta fuit: unde
in codicibus hujus postremæ collectionis deest chro-
nica notatio, quæ in aliis ex Hispanica profectis re-
peritur. Cum ergo in utriusque originis exemplaribus
eadem verba legantur, de assumptione inducto suspi-
cari non possumus. Enimvero hæc verba, si bene
expendantur, superflua non sunt. Præsumptio enim
quam Leo submoveri jubet versabatur circa pœnitentiam,
cum fideles petebant, inter pœnitentiæ opera
peccatorum publicationem præcipiebant. Hac mente
De pœnitentia scilicet idem significat ac Quod attinet
ad pœnitentiam; et tum exclusa particula ita, ne ve-
tantis vim habet, ac sententia optime constat. Ques-
nellus, laudatis verbis expunctis, sic prosequitur.
Ne videlicet de singulorum. etc., ubi videlicet nullius

EPISTOLA (i) CLXIX.

(j) AD LEONEM AUGUSTUM.

SYNOPSIS. — I. De ejecto Timotheo Eluro ab Alexan-
drina Ecclesia, et catholico præsule in ejus locum
eligendo. — II. Et fidei integritatem et probitatem
morum in sacerdote requiri. — III. Impium Elu-
rum, etsi fides ejus forte integra, restitui non posse.

LEO episcopus LEONI Augusto.

CAP. I. — Si gloriosum pietatis vestræ in fidei
defensione propositum tanta prosequi laude 1432
cupiamus, (h) quantam rerum ipsarum magnitudo
deposcit, inveniatur impares in actione gratiarum
si nostri tantum oris angustiis universalis Ecclesie
gaudia celebremus. Sed (l) dignius illius remuneratio
vestris actibus meritisque (m) servabitur, in cujus cau-
sa et speciali excellitis animo, et optato triumphatis
eventu (n) claræ gloriæ. Sciat igitur clementia vestra
omnes Ecclesias Dei cum laude vestra exsultare pa-
riter et lætari, quod ab Alexandrinæ Ecclesie jugo
improbis parricida depulsus est; et populus Dei, cul

nostris codicis auctoritate fulcitur. Dein Merlinus et
Sichardus eum ms. Vindebon. Hisp. habent libellus;
Vat. Hisp. et Isid. et alii collect. 24, libelli. Postea
publicetur pro publice recitetur apud Quesnellum, non
autem in nostris codd. Deinde Merlinus delet solis;
et cum Sichardo atque cum Vat. collect. 24 præferi
indicare. Ex hoc autem textu palam colligitur in ipsa
pœnitentia publica peccatorum confessionem fuisse
secretam, ita ut pœnitentiæ causæ laterent: nec om-
nia saltem peccata ipsorum pœnitentium manifes-
tatione in publicum prodissent.

(b) De Pœnit., dist. 4, Quamvis plenitudo, c. 89.

(c) Cod. Vindebon. Hisp., non verentur. Dein apud
Sichardum, quia non omnia peccata hujusmodi sunt.
ut ea sicut pœnitentia publica poscit, velint publicare.(d) Ita codices Quesnelli et nostri; aliæ editiones,
quæ.

(e) Alias, reserare.

(f) De Pœnit., sufficit pœnitentia, c. 61.

(g) Sichardus, tunc etiam sacerdos pro delictis pœni-
tentium, etc. Mox accedit in nonnullis mss. Dein
Vat. Hisp. et Isid. delent demum.

(h) Quesnellus in margine: Al., pœnitentis.

(i) Alias 137. Scripta 47 Junii an. 460.

(j) Quinque sequentes epistolæ in una collectione
inveniuntur, quam Avellanam in præfatione vocavi-
mus. Quesnellus nullum codicem reperit; unde ali-
qua ex conjectura correxit, rejecta ad marginem
vulgata editorum lectione. Nos plura exemplaria
consulere potuimus, quæ nactus sumus in bibliothecis
Vaticana, Angelica et Veneta S. Marci.(k) Vulgati, quanta. Emendationem suggestit codex
S. III, 9. bibliothecæ Angelicæ patrum ermitano-
rum S. Augustini Romæ.(l) Vulgatam lectionem, quam omnes codices præ-
ferunt, revocavimus, neque enim necessaria videtur
emendatio Quesnelli, dignior.(m) Erat in vulgatis Leonis, servabatur, uti in duobus
codicibus S. Marci, et in Vat. 3787. Quesnellus ex
conjectura emendavit servatur. Sed melius nos ex
antiquissimo Vat. 4961, et ex ms. Angelicæ lectio-
nem in editione Conciliorum receptam prætulimus.(n) Erat in editis gloriæ. Hinc Quesnellus in postilla
suspensus est forte pro gloriæ legendum Gloriosissi-
me Auguste, ut alibi. Hanc vero conjecturam exclu-
dunt vetustiores codices Vat. 4961 et 3787, qui ha-
bent, claræ gloriæ.

prædo nefarius incubabat, in antiquam fidei libertatem reductus, potest jam in salutis viam fidelium sacerdotum prædicatione revocari, cum videat omne seminarium venenorum in ipso auctore projectum. Nunc ergo quia hoc constanti proposito et magna mente peregristis, consummato operi fidei illud adjungite, ut de catholico civitatis illius præsulis quod Deo placeat decernatis, qui nulla damnata toties impietatis sit infectus aspergine : ne fortasse tectum vulnus sub specie obductæ cicatricis increpescat, et plebs Christiana, quæ vobis agentibus aperte ab hæreticorum perversitate liberata est, lethali bus iterum obnoxia sit venenis.

CAP. II. — Vides autem, venerabilis imperator, et evidenter agnoscis, quod in persona de cujus abscissione agitur, non sola est fidei integritas intuentanda ; quæ etiamsi ullis correctionibus professionibusque purgari, et in integrum valeret qualibet conditione restitui, nequaquam tamen quæ secleste cruentæque commissa sunt, possunt probabilium verborum protestationibus aboleri : quia in pontifice, Dei (a) ac maxime tantæ Ecclesiæ sacerdote, non sufficit sonus linguæ et sermo labiorum, et nihil prodest si Deus voce prædicatur, et mens (b) in impietate convincitur. De talibus enim per Apostolum sanctus Spiritus loquitur : *Habentes speciem 1433 pietatis, virtutem autem ejus abnegantes* (II Tim. III, 5) ; et iterum alibi : *Deum profitentur se scire, factis autem negant* (Tit. I, 16). Unde cum (c) in omni Ecclesiæ membro et integræ fidei veritas, et honorum operum plenitudo quærat, quanto magis in summo pontifice debent utraque præcellere, quia alterum sine altero non potest cum Christi corpore (d) habere compagem !

CAP. III. — Nec necesse est nunc omnia quæ Timotheum execrabilem faciunt enarrare, cum copiose atque manifeste in totius mundi notitiam, quæ per ipsum ac propter ipsum sunt gesta processerint, et si quid ab incomposito vulgo contra justitiam perpetratum est, in hujus omnia verticem confluentem, cujus desiderii manus furentium servierunt. Unde (e) si etiam in professione fidei nihil hic negligat, nihil fallat, aptissimum gloriæ vestræ est ab hoc appetitu il-

(a) In Vulgatis Leonis ante Quesn. ac in mss. corrupte, *de hac maxime*. In editis Conciliorum, *de hoc maxime*. Quesnelli emendationem satis æquam retinimus.

(b) Editi Conciliorum omittunt in. Quesnellus in margine : Forte, *de impietate*.

(c) Supplevimus præpositionem in ex nostris codd. et editione Conciliorum.

(d) Ita ex codicibus qui probant Rainaudi correctionem. Antiquæ editiones habebant tantum *compagem*. Binius correxit *compagem facere*. Editi Conciliorum et Quesnellus *compaginari*.

(e) Revocavimus lectionem codicum et editorum ante Quesnellum, cui placuit edere *etiamsi*.

(f) Codex ex quo prima hujus epistolæ editio prodit, habebat *universa Ecclesiæ*, et annotatum fuit, *videtur deesse membra*, quæ annotatio in plurium editionum textum perperam irrepsit. Labbeus et Quesnellus ediderunt tantum *universa Ecclesiæ membra*. Nomen *membra* in omnibus codicibus deest. Veram lectionem suppediavit codex Angelicæ.

lum prorsus excludere, quia in tantæ urbis anastitite (f) universam Ecclesiam decet sancta exultatione gaudere, ut vera pax Domini non solum prædicatione fidei, sed etiam morum clarificetur exemplo. Data xv kalendarum (g) Juliarum, Magno et Apollonio consulibus. *Per Philoxenum agentem in rebus.*

EPISTOLA (h) CLXX.

AD GENNADIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

SYNOPSIS. — *Queritur quod Timotheus Constantinopolim venire sit permissus ; nullam ei restitutionis spem esse relinquendam ; cavendumque ne se publicis privatis colloquiis immisceat.*

LEO episcopus GENNADIO episcopo Constantinopolitano.

Dilectionis tuæ litteris, et fratrum coepiscoporumque nostrorum Domitiani et Germiniani sermone agnovi, Timotheum postquam Ecclesiæ Alexandrinæ civitatis 1434 expulsus est, Constantinopolim, nonnullis hoc fidei adversariis agentibus, venire permissum : ut, quantum datur intelligi, (i) quia universorum Domini sacerdotum sententiis coarctatus, in vitus saltem ad catholicum se dogma converterat, et tamquam propter hanc tantummodo (j) causam videatur ejectus, hæreticæ perversitatis errore damnato, doctrinæ apostolicæ, ut ad Alexandrium redeat, acquiescat ; cum illi, etiamsi catholicus probaretur, hoc vehementer obsistat, quod vivente episcopo, tantæ sedis invasor est, (k) et auctor apparuit inauditæ crudelitatis admittæ. Et ideo dilectio tua sollicitudine qua (l) claros eniti et elaborare debet ne cum tam nefario homine sermo aliquis privatim vel publice misceatur, neve sub specie correctionis ejus quorumdam conventui præbeatur occasio ; ne redeundi integram capiat libertatem, de quo jam edictis suis princeps Christianissimus (m) judicavit. Omni igitur labore et circumspectione pervigili unitati ecclesiasticæ profuturus enitere, frater charissime, ut spes suffragatoribus ipsius adimatur, et Alexandrinis ex clero suo catholicus episcopus secundum morem veterem per orthodoxos (n) Ægyptios consecratur : quia parricida ille non alias a suis defensoribus (o) deserit, nisi Alexandrina Ecclesia, quæ Patrum honori et suæ restituenda est libertati, rectorem sanandis omnibus

(g) In codicibus loco mensis est sigla ñ ; sed Julium mensem recte appositum liquet ex epistola sequenti, quæ eodem die ac de re eadem scripta fuit.

(h) Alias 130. Scripta 18 Junii an. 460.

(i) Cod. Angelicæ, *qui*. Paulo post antiquiores editiones, *ut tanquam*. Quesnelli emendationem codices probant.

(j) Vulgati cum mss. Venetis, *culpan*. Antiquiorum mss. lectionem prætulimus.

(k) Codd. Vaticani et Veneti, *et cum auctor*. Codex Angelicæ melius, *et quod auctor*.

(l) Ita cod. Angelicæ ; alii, *clareas* ; vulgati, *claret*.

(m) Al., *indicavit*.

(n) Vulgati, *episcopos*. Codicum lectionem inseruimus. qua Leo canonum sanctiones et veterem morem servandum præcipiens, cavere voluit ne alterius provincie episcopus ita novum Alexandrinum antistitem consecraret, uti Maximum Antiochenum consecravit Anatolius Constantinopolitanus, quod ab ipso Leone reprobatum fuit epist. 106, cap. 2.

(o) Cod. Angelicæ, *deseretur*.

quæ male gesta sunt, probatissimum fuerit conse-
cuta. Datum xv kalend. Julias, Magno et Apollonio
consulibus. *Per Philoxenum agentem in rebus.*

1435 EPISTOLA (a) CLXXI.

AD TIMOTHEUM EPISCOPUM ALEXANDRINUM.

SYNOPSIS. — I. De electione ejus gratulatur, charita-
temque commendat. — II. Ut fidei rebus invigilet,
frequenterque ad ipsum scribat.

LEO episcopus (b) TIMOTHEO episcopo catholico
Alexandrinæ Ecclesiæ.

CAP. I. — Evidenter apparet subapostolicæ splen-
dore sententiæ, quoniam diligentibus Deum omnia
cooperantur in bonum (Rom. VIII, 28); et divinæ
dispensatione pietatis ubi excipiuntur adversa, ibi
donantur et prospera. Quod Alexandrinæ Ecclesiæ
experimenta demonstrant, in qua multos sibi patien-
tiæ thesauros (c) humilium modestia et tolerantia con-
gregavit: quia *juxta est Dominus his qui tribulatio
sunt corde et humiles spiritu salvabit (Ps xxxiii, 19);*
glorificata in omnibus in clyti principis fide, per quem
dextera Domini fecit virtutem (Ps. cxvii, 16), ne in
thronum beatorum Patrum Antichristi diutius sede-
ret opprobrium: cujus impietas nemini magis quam
sibi nocuit: quia etsi aliquos ad societatem facinoris
impulit, (d) se tamen inexpiabiliter cruentavit. Unde
de eo quod instinctu fidei (e) in fraternitate tua cleri et
plebis atque omnium fidelium egit electio, univer-
sam mecum Ecclesiam Domini gaudere rescribo,
utque hoc benignitas divinæ pietatis multiplicata gra-
tia confirmet, exopto; ita ipsi per omnia tua devo-
tione famulante, ut etiam eos qui veritati aliquatenus
restiterunt, reconciliandos Deo per Ecclesiæ preces
instanter acquiras, et (f) sacramento catholicæ fidei,
cujus soliditas nullam divisionem recipit, sollicitus
rector adjungas: illum imitatus verum piæque pa-
storem, qui animam suam posuit pro ovibus suis
(Joan. x, 14), et errantem unam ovem non flagellis
coercuit, sed ad ovile proprium suis humeris repor-
tavit (Luc. xv, 5).

CAP. II. — Agat ergo dilectio tua, frater charissime,
ne vel Nestoriani dogmatis vel Eutythiani erroris
ullum in Dei populo possit vestigium reperiri: quia
*nemo potest fundamentum ponere, præter id quod po-
situm est, qui est Christus Jesus (Cor. iii, 14)*: qui
universum 1436 mundum non reconcilar et Deo Pa-
tri, nisi per fidei regenerationem omnes in nostræ
carnis veritate susciperet. Cum ergo scribendi oppor-
tunitates, quibus fraternitas tua utatur, exstiterint,

(a) Alias 139. Scripta 18 augusti an. 460.

(b) Is est Timotheus Solofaciolus catholicus, qui in
Timothei Æluri hæretici ac usurpatoris locum subro-
gatus est. Creditur autem esse ille *Timotheus presby-
ter et æconomus Ecclesiæ Alexandrinæ*, qui cum aliis
catholicis ex Ægypto pulsus an. 457 libellum sup-
plicem adversus eundem Ælurum imperatori por-
rexerat. Vide codicem encyclium cap. 7, tom. IV Con-
cil. col. 4813.

(c) Ita ex codicibus. Vulg., *humilitas*.

(d) Vulg., *se tantum denique inexpiabiliter*. Lectio-
nem prætulimus omnium nostrorum codicum, qui
solum pro se habent sed.

A sicut (g) necessarie et ex more fecisti, ut per filios
nostros Danielelem presbyterum et Timotheum diaco-
num ordinationis tuæ ad nos scripta dirigeres, ita
omni tempore in hoc officio perseveres, (h) et de pro-
vectibus pacis sæpe, quantum fieri potest, sollicitu-
dini nostræ mittantur indicia: ut per alterna colloquia
sentiamus quia *charitas Dei diffusa est in cordibus
nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis
(Rom. v, 5)*. Datum xv kalend. Septemb., Magno et
Apollonio consulibus.

EPISTOLA (i) CLXXII.

AD PRESBYTEROS ET DIACONOS ECCLESIE ALEXANDRINÆ.

SYNOPSIS. — Ad concordiam in Ecclesia Alexandria
servandam augendamque invitatur; et ut qui ab hære-
ticis seducti sunt, ad penitentiam remedium proco-
centur.

B Leo episcopus presbyteris et diaconibus Ecclesiæ
Alexandrinæ, dilectissimis filiis in Domino salutem.

Gaudeo exsultanter in Domino de piissimo quem
inter vos habetis affectu; dum sicut scripta vestra
manifestant, et pastor gregem, et grex ostenditur
amare pastorem. *Solliciti ergo in invicem*, sicut Apo-
stolus ait, *servare unitatem spiritus in vinculo pacis
(Ephes. iv, 3)*, properate (j) ad fructum veræ perve-
nire patientiæ. Quid enim dignius aut velle potestis
aut agere, quam ut, auxiliante Dei gratia, gloriosis-
simi principis fide ad profectum solidissimæ pacis
utamini, remota procul ea bestia quæ vineam plan-
tationis Dominicæ, sicut psalmus propheticus canit
(Ps. lxxix, 14), singulari feritate vastabat? Quia
ergo in ovili Dominico nec furum jam insidiæ, nec
latronum timentur incursus, redeat universitas ves-
tra in concordiam, et magisterio Spiritus sancti illa in
omnibus unitas expetatur, propter quam dicit Apo-
stolus: *Non querens, quod mihi utile est, sed quod
multis, ut salvi fiant (I Cor. x, 33)*. Id ipsum dicant
etsentiant omnes, nulla 1437 sint sensuum dispu-
tationumque certamina. Quod usque ad catholices
præsules in Alexandria Ecclesia discipuli veritatis
didicerunt atque docuerunt, eadem a cunctis fideli-
bus confessione promatur: quia *VARIE TATEM* veritas,
quæ est simplex atque una, non recipit. Si quos au-
tem cujuslibet ordinis Christianos impia hæretico-
rum conturbare mendacia, ad satisfactionis reme-
dia provocate, et in spiritu mansuetudinis cum
benignitate corripile; quia, sicut ait beatus apostolus
D Petrus, *non tardat Dominus promissum, sed patienter
agit propter vos, nolens aliquos perire, sed omnes ad*

(e) Sic quatuor potiores codices. Vulgati, *in fraterni-
tatem tuam*.

(f) Vulgati, *sacramenta*. Emendavimus ex codicibus.

(g) Quesnellus in marginali postilla explicat, *id est
incessanter, ut alibi notatum*. Sed debitum indicatur
referendi ad Romanum pontificem ordinationem epi-
scoporum majorum sedium, ut ostendimus annot. 1
(Col. 1149 b) in epist. 149.

(h) Sic codices. Editi, *ut*.

(i) Alias 140. Scripta 18 August. an. 460.

(j) Vulgati addunt in margine, *ut possitis*, sed codi-
ces ignorant. Exemplaria Veneta pro *veræ* habent
vestra.

pœnitentiam converti (II Pet. III, 9). Agendum ergo est ne difficultas veniæ curationem faciat tardio- rem. Data decimo quinto kalend. Septemb., Magno et Apollinio consulibus.

EPISTOLA (a) CLXXIII.

AD QUOSDAM ÆGYPTI EPISCOPOS.

SYNOPSIS. — *De electo Timotheo catholico in locum Timothei Æluri gratulatur; unitatem commendat, et ut sollicitudinem suam ejus curæ jungant ad redu- cendos errantes, invitat.*

LEO EPISCOPUS THEOPHILO, JOANNI, ATHANASIO, ABRA- HÆ, DANIELI, (b) PAPHNUTIO, MUSÆO, PANULVIO, et PETRO, episcopis Ægyptiis.

Litteris fraternitatis vestræ, quas ad me filii nostri Daniel presbyter et Timotheus diaconus detulerunt, cognovisse me gaudeo, quod gloriosi et venerandi principis fides, propheticis et evangelicis unita do- ctrinis, ad sanctos et Deo placitos dispositionum sua- rum **1438** pervenit effectus, ut cruentissimo Alexandrinæ Ecclesiæ pervasore dejecto, et in lon- ginquiora translato, dignum suagubernatione recto- rem totius civitatis mereret electio, ad cujus vos consecrationem nullus ambitus traheret, nulla sedi- tio impelleret, nulla iniquitas incitaret; sed in medio constituta meritorum sanctitate, eum cunctis non dubitaret præponere, quem sibi universitas cupe- ret præsidere. Unde reddita populis Christianis Dei

pace gaudentes, commendamus vobis invicem vestri operis dignitatem, ut religiose per omnia ordinatus antistes, fraterno (c) se juvari experiat assensu, et ad abolenda scandala, quæ error hæreticus excitaverat, cooperatione vestra gaudeat adjuvari. (d) Extruso enim qui imitator diaboli fuit, et *in veritate non stetit* (Joan. VIII. 44), male utens specie pervasi honoris et nominis, congruit ut Alexandrina Ecclesia eum veneretur et diligat, quem et probitate morum, et integritate catholicæ fidei, dignum tanto sacerdotio comprobavit: cui mutæ charitatis plenum animi nostri præbemus affectum: cohortantes, fratres char- rissimi, et fiducialiter exigentes ut in prædicatione verbi, in eruditione præcepti illam formam custodia- tis charitatis, sine qua nullæ possunt prodesse vir- tutes. Quod autem fratri et coepiscopo nostro Timo- theo de revocandis his qui a veritatis itinere deviantes, inconsultius se ferociusque gesserunt, scriptum esse cognoscitis, dilectio quoque vestra ad curam suam intelligat pertinere: ut quia late sese pestilens illa ægritudo diffudit, ubique omnibus eadem adhibeatur medicina vulneribus: ut per diligentiam pastora- lem in cunctis Ecclesiis Domini ovile reparetur, et per sollicitudinem charitatis atque doctrinæ, omnes Christi oves unum se sentiant habere pastorem. Data xv kalend. Septembris, Magno et Appollonio consulibus.

(a) Alias 141. Scripta 18 August. an. 460.

(b) Ita mss. Vulg., *Iohæz. Dein, Panulino* pro *Panulvio* in Vat. 4961.

(c) Ita codd. Vaticanæ et Venetæ. Ms. Angelicæ, *se*

incitari. Editi, se vivere.

(d) Vulg., *Excluso*. Lectionem omnium codicum secuti sumus.

DE EPISTOLIS DEPERDITIS

Tum S. Leonis ad alios, tum aliorum ad S. Leonem, ac de aliis monumentis ad epistolas perti- nentibus, dispositis ordine chronologico.

DISSERTATIO.

In qua tria etiam, quæ ex Leone supersunt, fragmenta inseruntur.

1439 Quesnellus, in fine tomi secundi, harum epistolarum et documentorum catalogum exhibuit, sed ita mancum et perturbatum, nullo chronologiæ ordine servato, et nonnullis etiam documentis bis repetitis, ut modicum prosit. Luculentiorum itaque atque exactiorum notitiam hic proferendam credidimus. Eorum vero documentorum tantum, quorum peculiaris indicia ad nos pervenerunt, notitia proferretur, quin dubium sit alia plura exstitisse, quorum nulla superest mentio.

ANNO 431.

1. Ante pontificatum S. Leonis una epistola S. Cyrilli episcopi Alexandrini ad eundem tum Romanæ Ecclesiæ archidiaconum memoratur epist. 119, cap. 4, ejusque causa sic exponitur: *In Ephesina synodo, quæ impium Nestorium cum dogmati suo perculit, Juvenalis episcopus (Jerosolymorum) ad obtinendum Palæstinæ provinciæ principatum credidit se posse sufficere, et insolentes ausus per commentitia scripta*

C *firmare. Quod sanctæ memoriæ Cy: illius Alexandrinus episcopus merito perhorrescens, scriptis suis mihi quid prædicti cupiditas ausa esset, indicavit; et sollicita prece nullum poposcit ut nulla illicitis conatibus præberetur assensio.* Vid. annot. 24 (Col. 1013, n. h) in epistolam prædictam.

CIRCA AN. 442.

2. Septimus Altinas episcopus ad Leonem *relatio- nem* misit, quam hic subjecerat epistolæ primæ. In hac autem ille significabat (uti idem pontifex in eadem prima epistola testatur) *quosdam presbyteros et diaconos, ac diversi ordinis clericos, quos Pelagiana sive Cælestiana hæresis habuit implicatos, ita in vestra provincia (Aquileiensi) ad communionem catholicam pervenisse, ut nulla ab eis, damnatio propriæ exigeretur erroris.* Hæc Septimi *relatio* eandem est ac illa ejusdem ad Leonem epistola, quam S. pontifex se legisse tradit epist. 42. Photius hasce litteras Septimi commemorat **1440** cod. 54, his verbis: *Cum temporis deinde progressu sectæ hujus homines Ecclesiæ restituti essent, iterum malum ab illis renovatum est. At Septimus episcopus pestis renascentis cursum repressit, datis ad Leonem tum sedem apostolicam tenentem litteris; qui*

Leo ferventi zelo contra impios depugnavit, nimirum A
epist. 1 et 2.

CIRCA AN. 443.

3. Sub idem tempus, vel serius an 443, Leo ad
Cyrillum litteras dedit: quibus cum is respondisset,
S. pontifex aliam epistolam tradidit ad Paschasinum
episcopum Lilybetanum, cui acceptum a Cyrillo res-
ponsum subiecit. Vide admonit. in ep. 3. Omnes hæ
epistolæ versabantur circa dubium diem Paschatis
an. 444. Sola superest Paschasini responsio, et frag-
mentum epistolæ S. Cyrilli Alexandrini, quæ suo
loco edidimus.

4. Sub finem anni 443 S. Pontifex Manichæus Roma
dectur et publice convicturus; gesta cum
sollicitissimis inquisitionibus confecit in frequentis-
simo conventu, in quo præter sacerdotes pars quæ-
dam senatus alique illustres viri, et plures e populo
interfuerunt. Vide serm. 16, c. 4, epist. 7, cap. 4,
et epist. 15, c. 16. Hæc autem gesta, quibus Mani-
chæorum perversa doctrina corruptique mores ex
ipsorum confessione patefacti fuerunt, die 30 Janua-
rii an. 443 cum epistola 7 ad episcopos Italiae di-
recta fuere, et deinde an. 447 ad Turribium Astu-
ricensem cum epist. 15, ex c. 16.

5. Ante epistolam 6 scriptam ineunte an. 444 a-
liam Leo dederat ad Anastasium Thessalonicensem,
in qua eundem monerat ut de statu Ecclesiarum
vestrarum (Illyrici) certiores subinde sua relatione nos
faceret, quemadmodum scribit epist. 5, cap. 5. Hæc
enim monito, uti observavimus annot. 8 (col. 615 (y))
in eadem epist. 4, in sexta ad ipsum Anastasium
epistola haudquaquam legitur. Forte S. Leo post
assumptionem suam, ad Thessalonicensem scribens,
hanc ei curam sollicita monitione commendaverat.

6. Idem autem Anastasius hujusmodi moni-
tioni pariturus, Nicolaum presbyterum ad Leonem
misit cum litteris, in quibus Leonem de statu Eccle-
siarum certiorum fecit; et hac occasione ab eo petit
ut apostolicæ vicis auctoritas per Illyricum a præde-
cessoribus Romanis pontificibus olim tradita, sibi-
que a Xysto delata confirmaretur. Vide epist. 6, c.
1 et 2, quæ cum a Leone illi reddita fuerit pridie
idus Januarii anni 444, hæc epistola Anastasii
pertinet ad annum 443.

ANNO 445.

7. Ob depositum ab Hilario episcopo Arelatensi
Celidonium, Romanum concilium utrisque præsen-
tibus habitum fuit, cujus gesta memorantur epist. 10,
cap. 3: quæ igitur apud nos in causa Celidonii episcopi
gesta confecta sint, quæ Hilarius dixerit, dum cum
eodem, præsentem supradicto episcopo, audiretur, indi-
tus chartis rerum ordo demonstrat.

8. Projecti episcopi epistola, et altera civium ipsius
ad Leonem adversus Hilarium, qui ei ægrotanti alium
superordinaverat, in eadem epist. 10, c. 4, memo-
rantur.

9. Epistola Leonis, qua metropolitico jus Arelatensi
Hilario ademptum, in Viennensem episcopum se
transulisse affirmat epist. 66, cap. 2, ad nos non
pervenit. Cum enim id factum non fuerit ea epistola
quam uti suppositam in appendixem rejecimus,
alii epistolæ, quæ desideratur, tribuendum est.

10. Epistola ad episcopos Mauritanie, qua S. Pon-
tifex iisdem significavit se Potentio episcopo in Afri-
cam proficiscenti vicem suam delegasse, ut de epi-
scopis, quorum culpabilis ferebatur electio, quid veritas
haberet, inquireret, nobis quæ omnia fideliter indicaret,
colligitur ex epist. 12, cap. 1.

11. Relatio Potentii, qua memoratæ delegationi
satisfaciens plenissimæ notitiæ (Leonis) cuncta rese-
ravit, et sub quibus qualibusque rectoribus quædam
Christi plebs in partibus provincie Cæsariensis habeantur,
sincera nobis relatione patefecit, indicatur in
eadem epist. 12, cap. 1.

12. Illyricianorum metropolitaram epistola reddita
Leonis litteris, quibus Illyrici Ecclesias Thessaloni-

ensis episcopo apostolica delegatione prædito subje-
cerat, memoratur aperte epist. 13, cap. 1. Dubium
vero est num litteræ Leonis, quibus Illyriciani re-
sponderint, sint epistola quinta, an vero alia quæ pe-
rierit; de quo vide annot. 3 (Col. 634, n. i) in epist.
13. Hæc autem epistola 13 cum scripta fuerit die 6
Januarii an. 446, Illyricianorum litteræ, quibus Leo
eadem epistola respondit, ad an. 445 pertinere vi-
dentur.

13. In eadem epist. 13, cap. 3 mentio fit relatio-
nis Anastasii Thessalonicensis, ex qua Leo cognovit,
Achaie provincie metropolitano illicitas et constituit
Patrum nostrisque, 1443 inquit, auctoritatibus in-
terdictas ordinationes sæpe celebrasse, illud que suis aus-
ibus addidisse, ut Thespiensibus invititis et repugnantibus
incognitum et ante non visum episcopum consecraret.
Hæc relatio una cum Illyricianorum epistola Romam
transmissa videtur, ac proinde hæc quoque scripta
cognoscitur an. 445.

ANNO 446.

14. His duabus Illyricianorum et Anastasii episto-
lis Leonem respondiisse nihil dubium est. Responso
Illyricianorum litteris continetur in epist. 13; epi-
stola vero ad Anastasium de facto metropolitæ Achaie
desideratur. Plures quidem Leonis epistolæ ad eum-
dem Anastasium datæ ante epist. 14 interciderunt.
In hac enim cap. 1 dicitur: Abundant enim apud te
monitorum scripta nostrorum, quibus te.... frequen-
ter instruximus. Solam epistolam 6, ad eundem, quæ
superest, voces abundant et frequenter significare non
possunt. Porro in una epistola ex his quæ desunt,
Leo providerat, ut non frequens nec levibus causis
conveniendi necessitas indiceret, et binos ternosve epi-
scopos de singulis provinciis adesse sufficeret, uti traditur
epist. 13, cap. 2. Id referri nequit cum Quenello ad
epistolam 14, quam annot. 4 (Col. 666, n. m) scriptam
ostendimus post ipsam epist. 13, ac præterea in epist.
14, binos tantum ex singulis provinciis adesse jubet,
non vero binos ternosve, quod ad alias litteras deper-
ditas referendum est. Id autem probaliter contine-
batur in epistola in qua Leo de metropolita Achaie
stauerat; ac in eadem ea decreta proposuisse videtur
de quibus dicitur epist. 13, cap. 4: Plenius vero ob-
servare debent quæ caveri ad ipsum fratrem et coepiscopum
nostrum Anastasium scripsimus, eaque in vestrum
notitiam litteris ipsius volumus pervenire.

15. Duæ Anastasii epistolæ ad Leonem in causa
Attici veteris Epiri metropolitæ memorantur epist.
14, cap. 1. Una illis verbis: De quo (Attico) nihil
amplius indicaveras, quam quod evocatus adesse differ-
ret, et excusationem infirmitatis oblenderet. Altera illis:
Legabatur quoque in litteris tuis, quas iidem diaconi tui
detulerunt, quod frater Atticus Thessalonicam venisset,
quodque consensum suum etiam scripturæ professioni
signasset. Prior notitia forte inserta fuit relationi
quam de Achaie metropolita Anastasius dederat, cui-
que Leonem respondiisse innumis die 6 Januarii an.
446. Sed cum pontifex queratur in epist. 14, cap. 1,
Anastasium, non expectato priorum litterarum res-
ponso, quo cum Attico moderate agendum suaserat,
hiemis tempore Atticum Thessalonicam vi adducen-
dum curasse, hoc factum ipso hieme exeuntis an-
446 vel ineuntis an. 446 contigisse confirmatur, uti
jam statuimus annot. 1 (Col. 666, n. m) in epist. 14,
ac propterea altera epistola Anastasii de Attico ad
hunc annum 446 referenda est.

1443 16. Tria Turribii Asturicensis episcopi
scripta ad Leonem transmissa circa Priscillianista-
rum hæresim, quæ in Hispaniis grassabatur, laudan-
tur epist. 15, in præmio: Epistolæ sermo, et commo-
nitorium, et libelli tui textus eloquiter. Primum scrip-
tum epistolam familiarem Leo appellat cap. 17. Commo-
nitorium sexdecim capitulis distinctum, totidem Jam-
natas olim Priscillianistarum opiniones continebat.
Libellus tandem Turribii opera lucubratus, sexdecim
pariter capitulis confutationem earum demopinionum

complectebatur, ut ipse testatur in epistola ad Idatium et Ceponium c. 6, de qua plura in admonitione ad eandem epistolam appendici inserendam num. 5' Sexdecim autem capitula tum commonitorio, tum in libello tribuimus, quia S. Leo in proëmio epist. 15 Priscillianistarum errores sexdecim capitulis a Turribio confutatos testatur; capite autem 16 eandem formam et commonitorio et libello tribuens, utroque in totidem capitula distinctos indicat. Hunc libellum et commonitorium librorum nomine comprehendit Montanus episcopus Toletanus in epistola ad Palentinum Concilio Toletano II addita, dum de Priscillianistarum hæresi scribens, laudat Theoribii episcopi ad S. papam urbis Romæ Leonem libros editos, in quibus hanc sordidam hæresim explanavit, aperuit, et occultum tenebris suis, perfidique nube velatam in propatulo misit; ex ipsis etenim libris qualiter cavere, quid respondere contra sacrilegos possit, pius lector inveniet. Quod hos libros Theoribii episcopi ad S. Leonem editos affirmat, non ita intelligendum est ac si libellus æque ac commonitorium a Turribio jam episcopo scriptus fuerit: libellum enim ante episcopatum ab eo probabilius scriptum in eadem appendice ostendimus; sed eo sensu est accipiendum, quia libellus et commonitorium cum Turribii epistola ad Leonem missi fuerunt, et hos simul Montanus invenit. Hæc autem omnia ad Leonem missa fuisse per Pervincam diaconum tradit Idatius ad an. 446.

ANNO 447.

17. Cum S. Leo ad Turribium rescripsit epist. 15, die 21 Julii an. 447, aliam etiam epistolam direxit ad episcopos *Tarraconenses, Carthaginenses, Lusitanos atque Gallicos, eisque concilium synodi generalis* indixit, ut secundum ea quæ ad Turribium consulta responderit, plenissimo disquireretur examine, an essent aliqui inter episcopos qui hujus hæreseos contagio polluerentur, a communione sine dubio separandi, si nefandissimum sectam per omnium sensuum privitates damnare nolissent. Vide epist. 15, cap. 17.

18. In epist. 15 ad Turribium. cap. 17, Leo cavet ut si forte hoc generale concilium aliquo impedimento cogi non posset, Galliciæ saltem episcopi, inter quos error serpebat, omnino convenirent. Cum porro 1444 rescisset aliarum provinciarum episcopos Terraconenses, Carthaginenses, Lusitanos, et Bæticos, non autem Gallicos episcopos in Toletana synodo congregandos, aliam ad illos epistolam dedisse creditur, in qua præcepit ut decretum fidei ederent, et ad Balconium Bracarensem Galliciæ metropolitam mitterent. Id autem a nonnullis deductum fuit ex lectione post Merlinum vulgata in aliquot editionibus Conciliorum, qua regulæ fidei Toletano I subjectæ inscriptio sic exhibetur: *Incipit regula fidei catholicæ contra omnes hæreses, quam maxime contra Priscillianistas, quam episcopi Tarraconenses, Carthaginenses, Lusitani, et Bæti fecerunt ex præcepto papæ Urbis Leonis, et ad Balconium episcopum Galliciæ transmisserunt.* Sed hanc lectionem et interpunctionem soli præferunt codices collectionis Hispanicæ originis Gallicanæ, quos Isidorus excerpit; in quibus alieno arbitrio aliqua mutata sæpius observavimus. Codices autem purioris collectionis Hispanicæ sic habent: *Incipiunt regulæ fidei... quas episcopi Tarraconenses, etc., fecerunt, et cum præcepto papæ Urbis Leonis ad Balconium episcopum Galliciæ transmisserunt.* In epistola ad Hispanos, quam numero antecedenti memoravimus, Leo præceperat ut omnes Hispani generalem synodum adversus Priscillianam hæresim cogerent, et si quid huic generali synodo obstitisset ut Galliciæ saltem in unum convenirent sacerdotes, in epistola 15 ad Turribium mandaverat. Cum ergo ex eo Leonis præcepto Tarraconenses, Carthaginenses, Lusitani, et Bæti synodum habuissent, in qua considerunt regulam fidei, hanc regulam cum memorato præcepto ac epistola Leonis Galliciis etiam inscripta, et orte etiam cum epistola ad Turribium, qua Galliciæ

concilium potissimum expetebatur, ad Balconium hujus provinciæ metropolitam transmiserunt, ut exinde ad synodum cogendam excitaretur. Ita porro commode intelligitur quod in synodo Bracarensi II, tom. 6 Conc. Ven. edit. pag. 517, dixit Lucretius ejusdem urbis episcopus: *Cujus etiam (Leonis) præcepto Tarraconenses et Carthaginenses episcopi, Lusitani quoque et Bæti, facto inter se concilio, regulam fidei contra Priscillianam hæresim cum aliquibus capitulis conscribentes, ad Balconium tunc hujus Bracarensis Ecclesiæ præsulem direxerunt.*

19. Hic idem autem Lucretius præterea testatur S. Leonem per Turribium notarium sedis suæ ad synodum Galliciæ contra iniquam Priscilliani sectam scripta sua direxisse. Hæc autem est epistola ad episcopos Galliciæ quæ intercidit. In antiquissimo codice 59 capituli Veronensis, qui continet Breviarium canonum et decretalium Romanorum pontificum, cum in tabula præmissa, tum in opere num. 30 habetur: *Ex epistola Leonis papæ ad Balconium, nullo ipsius epistolæ fragmento vel capitulo subjecto.* Num hæc fuerit peculiaris epistola ad Balconium, an generalis ad eum 1445 et cæteros Galliciæ episcopos per Turribium notarium transmissa, ignoratur. Epistola ad synodum Galliciæ a Leone scripta videtur, postquam intellexit ejus provinciæ episcopos generalem synodum non adisse, eosque ut ad suæ provinciæ synodum cogendam vehementius urgeret, Turribium Romanæ sedis notarium cum iisdem litteris direxit. Hinc hæc litteræ pertinere possunt ad annum 448.

20. Ex capite 7 epistolæ 17 ad Siculos scriptæ die 21 Octobris an. 447, liquet quotannis Romæ habitum fuisse concilium, ad quod ex Siculis terni semper debebant accedere. Nulla ex tot synodis gesta supersunt. Solum ex epist. 17 ad eosdem indicatur decretum in Romana synodo pro Taurominitana et Panormitana Eclesiis latum ob querimoniam a clericis earumdem Ecclesiarum propositam contra episcopos qui ecclesiastica bona alienaverant. In hoc Leo præscripserat *quemadmodum utriusque Ecclesiæ utilitatibus consulatur.* Confer. annot. 6 (Col. 705, n. 2) in eandem epist. 17.

21. Januarii episcopus Aquileiensis ad Leonem scripsit epistolam, in qua de suæ provinciæ Pelagianis ad sanum consilium et ad Ecclesiam revocatis agens, alios ex iisdem clericis cum debita cautione in gradum suum receptos, alios vero ad altiore gradum promotos exposuit; quam in rem Leo illi reddidit epistolam 18 die 30 Decembris an. 447. Joannes Trithemius in lib. de Script. eccles., inter Leonis opuscula quæ in suo codice describebantur, quarto loco recenset: *Ad inquisitiones Januarii episcopi lib. 1, et initium præfert: Nulla ratio sinit ut, etc.* Decimo autem loco: *Ad Rusticum Narbonensem episcopum lib. 1, cum hoc initio: Subditis responsionibus; quæ tamen voces non ad epistolæ initium, sed ad inscriptionem seu titulum pertinent.* Ex distinctione autem epistolæ ad Rusticum ad inquisitionibus Januarii suspicio quibusdam exoriri poterit aliam deesse Januarii Aquileiensis epistolam, qua aliquot quæstiones S. Leoni proposuerit, et aliam item desiderari epistolam S. Leonis, qua Januarii inquisitionibus responderit. Sed initium *Nulla ratio sinit ut* convenit responsionibus S. pontificis ad inquisitiones Rustici. Hæc vero cum in aliquot collectionibus describebantur numero distincto post ipsam epistolam, forte in Trithemii exemplari librarii errore dissectæ ab epistola ad Rusticum, breviori epistolæ ad Januarium erant subjectæ; idque illi occasio fuit tribuendi Januarii quod Rustico asserendum est.

ANNO 448.

22. Duo antiquiores presbyteri Beneventani Epicharpio recentius ordinato cum aliorum præjudicio primum locum cesserant. Id ægre ferens Paulus

presbyter Romam perrexit, eaque super re querimoniam libellum Leoni obtulit, qui epist. 19 ad Romanum episcopum subjectus fuit ex cap. 1, sed ad nos non pervenit.

23. Cum in hac causa suum cuique gradum pro ordinationis tempore Leo vindicavit, primis qui cesserant ad infimum relegatis, hujus præcepti executionem Julio episcopo commisit in litteris quæ desiderantur. Vide cap. 2 laudatæ epistolæ 19.

24. In Ephesinæ Ecclesiæ tumultibus adversus Bassianum episcopum Leo epistolam dedit in Chalcedonensi synodo memoratam tom. IV Concil. pag. 1610 a, et 1614 c, in qua eum præter regulam ordinatum non oportere esse episcopum scripsit. Confer annotationes nostras in primam Quesnelli dissertationem ad an. 447, num. 4.

25. Eutyches antequam a S. Flaviano condemnaretur in Constantinopolitana synodo, epistolam dedit ad S. Leonem, qua Nestorianam hæresim quorundam rursus studiis pullulare retulit. Vide responsum pontificis epist. 20.

26. Post condemnationem vero idem hæreticus alteri epistolæ ad Leonem scriptæ, quæ ex ms. Casinensi conservata legitur epist. 21, quatuor documenta subiecit ex quibus libellus accusationis Eusebii Dorylænsis episcopi 1446 in Constantinopolitana synodo productus, licet in eo ms. omittatur, inter hujus tamen synodi gesta Chalcedonensi insertus describitur. Deest autem alter ad Leonem libellus appellationis, quem in ea synodo oblatum, at non susceptum, idem hæreticus mentitus est. Ex tertio autem documento superest prima pars, quæ professionem fidei Eutychis exhibet; altera vero pars quæ contestationem ad populum Constantinopolitanum continebat, desideratur. Ex quarto autem documento, quod supposititia Julii, Felicis, Athanasii et Gregorii Thaumaturgi testimonia præferat, trium posteriorum Patrum testimonia, uti ab Eutyches fuerunt producta, in eodem ms. omituntur.

27. Hoc eodem tempore idem Eutyches alias querimoniam litteras dedit ad S. Petrum Chrysologum, ex epist. 25.

28. Theodosius imperator in litteris ad Leonem Eutychi favens, de tumultibus Constantinopoli adversus eum excitatis querebatur, seque sollicitum præbuit ne in populo Dei ut schismata, aut hæreses, aut ulla scandala convalescerent, uti colligitur ex epist. 23 et 24. Hæ imperiales litteræ una cum præcedenti Eutychis epistola sub finem an. 448 probabiliter missæ fuerunt.

ANNO 449.

29. Aliæ Theodosii litteræ, quibus Leo ad Ephesinam synodum invitatus fuit, ab eodem acceptæ fuerunt in id. Maii an. 449, ex epist. 31, c. 4. Julius legatus Leonis in pseudosynodo Ephesina ad litteras simili tenore scriptas prodidit, ac epistola ejus imperatoris ad Dioscorum lecta in eadem pseudosynodo act. 1. Discrimen vero aliquod interfuisse observavimus annot. 29 (Col. 793, n. j) in epist. 31, unde voce τῶ ὁμοιω, simili, non autem τῶ ἀντιῶ, eodem, tenore Julius legatus usus est.

30. Juliani episcopi Coensis epistola Constantinopoli scripta, et ad Leonem missa fuit per Basilium diaconum, qua catholicum dogma contra Eutychianam hæresim declaravit. Huic S. pontifex respondit duabus epistolis 34 et 35, quarum altera per legatos, altera per eundem Basilium directa fuit.

31. Tertia epistola Flaviani Constantinopolitani episcopi post alias duas, quæ exstant, ad Leonem missa per Basilium diaconum, ab eo (d) diversum, qui Juliani litteras detulerat, sui desiderium reliquit. Brevis erat, quia plenior instructio Basilio commissa fuerat. Huic respondet pontifex epist. 38. Confer annot. 2 (Col. 812, n. o).

(d) Vid. admonit. in epist. 35, n. 4.

32. Epistola episcoporum Gallorum, qui post Hilarii mortem Ravennium Arelatensem episcopum ordinaverant, et alia ejusdem Ravennii, quibus ex veteri disciplina de ipsa ordinatione ordinatorum et ordinatus ad Romanum pontificem scripsere. His Leo respondet epist. 40 et 41, datis die 22 Augusti an. 449.

33. Libellus appellationis ad Leonem a S. Flaviano Constantinopolitano datus legatis 1447 in pseudosynodo Ephesina, memoratur epist. 44, c. 3, de quo vide observationes nostras in dissert. 8 Quesnelli.

34. In causa latrocinii Ephesini acta synodi Romanæ, cujus nomine Leo scripsit in Orientem epistolas 44, 45, 50 et 51, signatas die 13 Octobris an. 449.

35. *Exempla acclamationum* Constantinopolitanæ plebis pro Flaviano episcopo et contra Ephesinum latrocinium, quæ ad Leonem transmissa fuere cum litteris cleri et populi Constantinopolitani, quibus pontifex respondet epist. 59. Vide cap. 1. Hæ litteræ ante auditam Flaviani mortem circa idem tempus datæ fuere, quo Leo scripsit epist. 50 et 51, id est circa idus Octobris hujus anni 449. Confer annot. 4 (Col. 866, n. 1) in epist. 59.

36. Eodem tempore quo clerus et populus Constantinopolitanus, in eandem sententiam scripserunt etiam archimandritæ Martinus et Faustus, quibus Leo rescripsit epist. 61.

37. Eadem occasione probabiliter transmissa fuere scripta Pulcheriæ Augustæ ad eundem pontificem, quibus evidentiter ostendit quantum catholicam diligeret fidem, et quantum hæreticum detestaretur errorem. Vide responsum epist. 60.

38. Sub finem an. 449, sicut ordinatus fuit Anatolius Constantinopolitanus episcopus, et ad Leonem dedit epistolam de ordinatione sui, uti ostendimus in admonitione ad epist. 53, ita etiam de eadem ordinatione litteras ad eundem pontificem scripsit

C Theodosius imperator, Pulcheria Augusta, et ordinatorum ejusdem. Unicum exstat Anatolii epistolæ fragmentum. Cæteræ epistolæ desiderantur. Theodosio Leo respondet epist. 69, Pulcheriæ epist. 70. Ordinatorum vero litteræ memorantur epist. 71. Hic autem monent Theodosium in epistolis 62, 63 et 64, quas Valentiniano et Augustis reddidit, affirmare se de his quæ Leo commemoraverat, nimirum de Flaviano ac Ephesini latrocinii gestis, *fusius, plenius, apertius, plenissime, ac sæpius* ad eundem pontificem jam scripsisse. Adverbium *sæpius*, quod legitur in epist. 63, non unam tantum, sed plures epistolas hac de re ab eodem imperatore ad Leonem scriptas indicat: cui concinit simile adverbium *sæpe* de Theodosii litteris a Leone pariter usurpatum epist. 69, cap. 1, et ex his utrisque epistolis 63 et 69 manifestum etiam sit imperatorem in iisdem ad Leonem litteris sese sollicitum semper prætulisse pro custodia synodi Nicænæ. Potuit quidem aliquid ejusmodi attingi in litteris quas idem Theodosius occasione ordinationis Anatolii ad nostrum pontificem scripsit.

D At cum non una tantum epistola hac de causa ab eodem fuerit exarata, altera saltem anterior non multo post latrocinium Ephesinum ad Leonem missa dicenda est, in qua plenior illa de gestis Ephesinis instructio contineretur, cum Eutychis patrono expediret pontificem citius prævenire. Hæc autem Leoni tradita mense Decembri, occasione præbuit scribendæ ad eundem Augustum 1448 epistolæ 54, in qua cum de custodia Nicænæ fidei disserit, tum ne imperatoris animus acerbis pungeret, se in cæteris remittit ad litteras eidem antea scriptas in idus Octobris.

ANNO 450.

39. Acta alterius synodi Romanæ Februario mense an. 450, ob eandem Ephesini latrocinii causam co-

actæ ex innumeris totius Italiæ episcopis, quibus pe-
tentibus Valentinianus imperator, ejusque mater et
conjux ad Theodosium et Pulcheriam dederunt epist.
55, 56, 57 et 58. Acta hujus synodi missa traduntur
epist. 55. Quoad tempus quod indicavimus vide ad-
monitionem præmissam epist. 55.

40. Viennensis episcopus litteras ad Leonem cum
legatis misit, *conquerens Arelatensem episcopum ordi-
nationum sibi Vasensis antistitis usurpasse*, ex epist.
66, c. 4. Allegationes utriusque partis etiam allatæ
ex cap. 2.

41. Fausti archimandritæ Constantinopolitani lit-
teræ ad Leonem per Parthenium missæ, quibus suam
in fide constantiam patefecit. His respondet epist.
72. Vide admonitionem eidem præmissam num. 2.

42. Paris constantiæ litteras dedisse videtur etiam
Martinus presbyter, cui Leo rescripsit epist. 74.

43. Leonis epistolam ad Marcianum imperatorem
per Maximinum comitem missam, qua de ejus as-
sumptione ad imperium gratulatus respondit impe-
riali epistolæ 73, deesse ostendimus annot. 2 (*Col.*
908, n. i) in epist. 78.

44. Cum prior Anatolii Constantinopolitani epi-
stola post ipsius ordinationem ad Leonem scripta
(cujus fragmentum dedimus epist. 53), præter id
quod ad ordinationem novi antistitis pertinebat, nihil
de compressis vel abdicatis erroribus indicasset, quem-
admodum Leo ait epist. 71, ut eam ordinationem
pontifex confirmaret, expressam fidei professionem
expectavit. In hanc rem post diem 16 Junii an. 450
quatuor legati Constantinopolim missi fuere, Abundi-
us et Asterius episcopi, Basilius et Senator pres-
byteri, qui e Romana synodo missi videntur. Vide
Acta sanctorum 2 Aprilis pag. 92. Hujus synodi ge-
sta desiderantur.

45. Cum legati in regiam urbem venissent, syno-
dus convenit; ibique lecta dogmatica Leonis epistola
28 ad Flavianum, nec non testimonia Patrum, quæ
a Leone per legatos missa fuere, eidemque epistolæ
subjiciuntur in editione Chalcedonensis concilii act.
2, Anatolius et omnes episcopi, archimandritæ,
presbyteri et diaconi laudatæ epistolæ subscribere.
et Nestorio. Eutychi eorumque doctrinæ anathema
dixerunt. Hæc gesta, quæ laudantur epist. 80. c. 4.
et 2, ad Leonem missa fuere per Casterium, Patri-
cium et Asclepiadem clericos una cum legatorum
relatione ex epist. 79, et cum duabus epistolis ad
eundem pontificem, altera Anatolii, Juliani Coensis
altera. Vide epist. 77, 80 et 81. Communitorium
1449 etiam laudati Anatolii iisdem clericis tradi-
tum ac pontifici oblatum dicitur epist. 85, c. 3. Ex
his autem nihil superest, nisi unicum gestorum frag-
mentum, quod in appendice edetur. Forte in litte-
ris Anatolii continebatur ea professio quæ memora-
tur epist. 112, c. 1, his verbis: *Quem* (Andream uti
Eutychanum) *ipse professus est a se esse rejectum*;
alias nova et posterior Anatolii epistola desideraretur.
Sicut autem gesta Constantinopolitana, in qui-
bus Anatolius Leonis epistolam subscripsit, proba-
bilis assignanda sunt exeunt an. 450, uti colligere
licet ex annot. 13 (*Col.* 907, n. i) in epist. 77, ita etiam
commonitorium Anatolii, relationem legatorum et
memoratas epistolas sub idem tempus data fuisse
non est ambigendum.

Sunt qui existimant hæc eadem occasione per eos-
dem Constantinopolitanos clericos una cum epist. 77
Pulcheriæ Augustæ aliam deperditam Marciani epi-
stolam ad Leonem fuisse taansmissam, in qua de
Anatolii fide laudatis gestis probata testimonium de-
derit. Leo enim epist. 104, cap. 2, et 111, cap. 4, se
istius ordinationem approbasse significat ob impera-
toris testimonium, quod in epist. 76 ejusdem Augusti
sub hoc tempus, ut putamus, tradita nequaquam legi-
tur. At cum Leonis epistola 78, quæ Marciani lit-
teris hoc tempore scriptis per memoratos clericos
Constantinopolim remigrantes reddita fuit, nihil de
Anatolio indicet, nihil quoque de eo imperatorem in

A suis litteris scripsisse indicium est; alias, sicut Pul-
cheriæ de Anatolio testanti epist. 77, quæ profecto
hac occasione ad Leonem missa fuit, hic pontifex de
eodem Anatolio rescripsit epist. 79, ita etiam sese
gessisset in laudata ad Marcianum responsione, quam
eadem die per eosdem clericos ejus litteris reddidit,
si in his Anatolii mentionem ac imperiale testimo-
nium reperisset. Itaque hæc pontificis responsio, seu
epist. 78, reddita videtur Marciani epistolæ 76, qua-
cum sane concinit. Testimonium vero ejusdem im-
peratoris de fide Anatolii, quod memoratur epist.
104 et 111, Leo colligere potuit ex ipsa Pulcheriæ
epist. 77, vel apertius ex relatione legatorum, ut ne
aliam Marciani epistolam hac occasione de Anatolio
testantem, cui pontificis responsio non congruit,
astruere necesse sit.

ANNO 451.

46. Marciani epistola per Tatianum præfectum
urbis Constantinopolis directa, quæ ad Leonem
pervenit post legatorum Anatolii reditum in regiam
urbem, id est post diem 13 Aprilis an. 451, et ante
diem 23 ejusdem mensis, ut patet ex annot. 5 (*Col.*
917, n. f) in epist. 82. Cum vero Tatianus tanta digni-
tate ornatus expeditum iter fecerit, ea epistola ipso
anno 451 scripta videtur. In hac imperator pacis
ecclesiasticæ studiosissimus, iterum sollicitus apud
pontificem institit pro cogenda generali synodo, in
qua, 1450 ut omnia ad unitatem facilius componen-
dam novo tractatu discuterentur, postulasse colligi-
tur ex Leonis responso epist. 82, c. 2.

47. Alia ejusdem imperatoris epistola ad Leonem
perlata fuit per pontificis legatos Constantinopoli in
Urbem reversos ante diem 9 Junii an. 451, in qua
idem incidendæ œcumenicæ synodi consilium inge-
rebatur, ex epist. 83.

48. Lucentius episcopus et Basilius presbyter a
Leone lapsorum recipiendorum causa Constantino-
polim missi fuerunt die 9 Junii an. 451. His plenis-
sima instructio tradita fuit, cum de synodo convo-
canda tantum ageretur. Vide epist. 83, 84, 85 et 86.

49. Interim imperatoris litteræ datæ 17, aliis 23
Maii, quibus synodus Nicææ indicta fuerat kal. Se-
ptembris, ad Leonem pervenerunt. Peculiares litteras,
quæ desiderantur, ad ipsum missas fuisse ostendi-
mus ann. 2 (*Col.* 934, n. m) in epist. 91, in qua eadem
litteræ indicantur.

Hac forte occasione ad eundem pontificem missa
fuit Anatolii Constantinopolitani antistitis epistola, in
qua indicaverat quod in suscipienda catholica fide, et
damnatione Eutyichis atque Nestorii omnes Orientales
subscripserint sacerdotes, uti ex Leonis responsione
epist. 91 colligere licet. Hinc etiam epist. 88 ad
Paschasinum, cap. 3, idem pontifex affirmat se pro-
xime epistolam Constantinopolitani episcopi accepisse,
quæ refert Antiochenum episcopum, missis per provin-
cias suas tractoriis, universos episcopos et epistolæ meæ
præbuisse consensum, et Nestorium et Eutychem pari
subscriptione damnasse. Adverbium proxime maxime
notandum est.

50. Laudatam synodi indictionem Leo post diem
nonam Junii, memoratis legatis jam profectis, acce-
pit. Hisce in angustiis Paschasinum Lilybetanum epi-
scopum uti legatum ad concilium elegit; cujus dele-
gationis epistolam desiderari probavimus annot. 4
(*Col.* 930, n. p) in epist. 89.

51. Bonifacium presbyterum alium legatum Roma
misit, et laudato Paschasino ac duobus legatis jam
transmissis, Lucentio et Basilio adjunxit, qui vice
sua consilio præsiderent. Huic Bonifacio litteras de-
dit ad eosdem Lucentium et Basilium, quæ hanc de-
legationem declarabant, uti liquet ex epist. 94.

52. Eidem etiam Bonifacio *Commenitorium* tradi-
dit, cujus fragmentum ab ipso presbytero productum
act. 16. concilii Chalcedonensis, hic appendimus ex
ms. Baluzii emendatum, ac præsertim ex antiqua
simo Vaticano 1322.

1451 *Fragmentum Commonitorii.*

« Bonifacius presbyter vicarius sedis apostolicæ dixit: Beatissimus et apostolicus vir papa inter cætera hoc nobis mandavit. Et ex charta recitavit :

« *Suorum quoque Patrum constitutionem prolatam nulla patiamini temeritate violari vel imminui, servantes omnimodis personæ nostræ in vobis, quos vice nostra misimus, dignitatem; ac si qui forte civitatum suarum splendore confisi, aliquid sibi tentaverint usurpare, hoc qua dignum est constantia retundatis.* »

In hoc forte Commonitorio continebatur etiam illud præceptum quod Paschasinus ex synodo Chalcedonensi act. I exposuit his verbis t. IV Concil. Venetæ edit. pag. 863: *Beatissimi atque apostolici viri papæ urbis Romæ, qui est caput omnium Ecclesiarum, præcepta habemus præ manibus, in quibus præcipere dignatus est ejus apostolatus ut Dioscorus non sedeat in concilio, sed audiendus intromittatur. Hoc ergo nos observare necesse est. Si ergo præcipit vestra magnificentia, aut ille egrediatur, aut nos exitus.*

53. Epistola Leonis ad eosdem legatos circa Theodoretum sic memoratur act. 8 ejusdem concilii tom. IV. Concil. pag. 1525, d: *Paschasinus et Lucentius reverendissimi episcopi, et Bonifacius reverendissimus presbyter, insuper et Julianus reverendissimus episcopus Coensis* (hic postremo cæteris legatis additus fuit), *habentes locum apostolicæ sedis dixerunt: Sanctissimum et venerabilem episcopum Theodoretum sanctissimum et beatissimum universæ Ecclesiæ episcopum urbis Romæ dudum in communionem suscepit ita, sicut litteræ ab eo ad nostram humilitatem directæ testantur. Omnium Maximum quoque Antiochenum idem sanctus pontifex in communionem receperit, et hac de causa ille in synodo Chalcedonensi fuerit susceptus ex decima actione, num concessa eidem communio constiterit ex litteris Leonis ad legatos, an ex epistola ad ipsum Maximum ignoratur.*

54. Leonis epistola ad Eusebium Mediolanensem episcopum missa fuit ante mensem Augustum an. 451 per Abundium et Senatorem, in qua felici Constantinopolitanæ legationis exitu commemorato ei præscripsit ut concilium provinciæ cogeret, ibidemque legeretur sua ad Flavianum epistola 28, et Eutychianam hæresim sequentes anathemate plecterentur, uti discimus ex epist. 97.

55. Quædam specialia gesta, forte pro Constantinopolitanæ sedis privilegio, Chalcedonensis synodi tempore ab Anatolio ad Leonem missa indicantur epist. 101, c. 2. Vide annot. 6 (Col. 977, n. a).

56. Epistola Juliani Coensis ad Leonem, qua *pro appetitu novæ transgressionis intervenit* ex epist. 107, nimirum pro prærogativa sedi Constantinopolitanæ in Chalcedonensi 1452 tributa. Hæc epistola allata fuit per Lucianum episcopum una cum litteris 100 et 101 eadem super re scriptis mense Decembris an. 451.

ANNO 452.

57. Theodori Foro-Julienensis in Gallia episcopi litteræ cum quibusdam interrogationibus de reconciliatione pœnitentium, quibus Leo respondit die 11 Junii an. 452, epist. 108.

58. Juliani epistola de Palæstinorum monachorum tumultibus et violentiis, quibus catholicos exagitant, et Eutychianis favebant. Leo respondit epist. 109.

ANNO 453.

59. Verba epistolæ Leonis 11², c. 4, *prædicti Aetii lacrymabilis querela*, innuunt litteras ejusdem ad Leonem, quibus de injuria sibi ab Anatolio illata querebatur, eo quod sub honoris specie ad presbyteratum promotus, archidiaconatu privatus fuerat, et cœmeterio præpositus, quodammodo damnatus fuerat exsilio. Indicavit etiam Anatolium ad pontificem missurum litteras, quas tamen se non suscepisse Leo testatur epist. 113, c. 1. *Chartas* præterea Romam ante fuisse directas significavit, quæ pariter non pervenisse ibidem traduntur c. 3. Hanc Aetii epistolam datam fuisse circa initium anni 453 collig-

atur ex epist. 111 et 112 hac de re ad Marcianum et Pulcheriam scriptis die 10 Martii anni ejusdem.

60. Hac eadem de causa eodemque tempore Julianus ad Leonem scripsit. Ibi etiam de malis Attilæ bello Italiæ illatis condoluit. *Breviarium fidei* antea missum significavit. Huic epistolæ Leo respondit epist. 113, data 14 Martii an. 453.

61. Tres epistolæ ad Leonem de ordinatione Proterii episcopi Alexandrini, una ipsius Proterii, altera ordinatorum ejus, ac tertia cleri ejusdem, colliguntur ex tribus epistolis ad singulos rescriptis, quarum exemplaria idem pontifex ad Julianum misit cum epist. 113, c. 3. In epistola ad Proterium plenior et apertior fidei expositionem ab eo petisse videtur ex epist. 127, c. 1. Hæ omnes sex epistolæ intercidere.

62. Sub hoc idem tempus aliæ epistolæ Euxitheï Thessalonicensis de ordinatione sui et ordinatum ejus, atque, uti mos ferebat, cleri etiam et populi ad S. Leonem missæ fuere per episcopum qui ab eodem Euxitheo suæ ordinationis nuntius traditur epist. 117, c. 5, data 21 Martii anni 453. His pontificem totidem litteris rescripsisse nihil dubium est: at nihil horum superest.

63. Una cum epistola Marciani 110, scripta die 15 Februarii an. 453, Leo accepit epistolam Juliani, qua ejusdem imperatoris et Pulcheriæ præclaræ gesta commendans, exemplaria sanctionum utriusque ob comprimendos et instruendos monachos Palæstinos ad eundem pontificem direxit. Hæ sanctiones 1453 supersunt tom. IV Concil. pag. 1798 et 1819, et superest etiam eorumdem antiqua interpretatio, quam Julianum transmisisse non improbabili credimus. Vide annot. 4 (Col. 1036, n. j) in epist. 116. At Juliani epistola sui desiderium reliquit.

64. Duæ epistolæ ad Eudociam, quibus eam hortabatur ne monachis Palæstinis faveret, desiderantur. Altera scripta fuit a Leone Marciani imperatoris insinuatione, qui hoc suum desiderium illi per Paulum secreto significavit ex epist. 117, c. 3. Altera missa fuit a Valentiniano Augusto, Leone suadente ex eadem epistola.

65. Alia epistola Juliani de Palæstinorum monachorum turbis per Esichium missa indicatur epist. 118, c. 7.

66. Cum in Chalcedonensi synodo Juvenali Jerusalemitano episcopo cessio facta fuisset trium Palæstinarum contra Nicænos canones in Antiochenæ sedis præjudicium, Maximus Antiochenus episcopus ad Leonem epistolam dedit, in qua de hac cessione conquestus est. Vide responsum Leonis epist. 119, et nostras observationes ad diss. 9 Quesnelli.

67. Duæ Marciani epistolæ ad S. Leonem, quibus hic respondit die 9 Januarii an. 454, epist. 126, datæ fuerunt an. 453. In altera de compressis Palæstinis tumultibus ac de Juvenali in suam sedem restituto scripserat. In altera vero pro Anatolio episcopo intercesserat, ut liquet ex epist. 127, cap. 3. In altera ex his indicaverat etiam se curam de paschali die anni 455 Alexandrinis inquisitione sollicitissima delegasse. Vide ejusdem epistolæ caput 2.

68. Una cum his Marciani epistolis tradita Leoni fuit epistola Juliani Coensis, in qua præter notitiam eorumdem gestorum Marciani, retulit, S. pontificis epistolam 114 ad synodum Chalcedonensem Constantinopoli præsentibus episcopis et clericis lectam fuisse dimidiatam, suppresso scilicet eo extremo capite quo S. Leo de Anatolii ambitu et de canone pro Constantinopolitana sede edito querebatur. Addiderat etiam Aetium presbyterum cognitione habita discussum, in omnibus fuisse purgatum. Vide epist. 127, c. 3.

69. Epistola Proterii Alexandrini ad Leonem, qua plenior de fide sua expositionem direxit, cum per Nestorium episcopum accepta tradatur in epist. 127, scripta die 9 Januarii an. 454, exarata cognoscitur an. 453, eique S. pontifex respondit die 10 Martii an. 454.

ANNO 454.

70. Deperdita Leonis epistola ad Marcianum memoratur epist. 137, cap. 2, his verbis: *Prioribus petii litteris, ut Æconomus Constantinopolitanæ Ecclesiæ novo exemplo et præcipue pietatis vestræ temporibus a publicis iudicibus non sinatis audiri, et hanc quoque injuriam sacris removeatis ordinibus; sed rationes Ecclesiæ secundum traditum morem 1454 sacerdotali examine jubeatis inquiri.* Hæc scripta fuisse paulo post epistolam 127, datam die 9 Januarii an. 454, et spectare factum Aetii probabiliter conjecimus annot. 3 (Col. 1101, n. *) in epist. 137.

71. Julianus hoc anno ad Leonem scripsit Eutychem exultantem multa adversus integritatem catholicam blasphemiarum venena profundere, et quod in illo totus mundus horruit atque damnavit, impudentia majore, ut innocentes decipere posset, evomere. Vide epist. 134, datam 15 Aprilis, cap. 2.

72. Marciani epistola, qua Leoni significaverat, se, ut eidem morem gereret, circa quæstionem Paschatis anni 455, agentem in rebus Alexandriam misisse, et quidquid exinde responsi afferretur, statim ad pontificis notitiam se transmissurum. Vide epist. 134, c. 3.

73. Duæ aliæ epistolæ imperatoris Marciani ad S. Leonem datæ mense Aprilis an. 454. Altera post acceptam Alexandrinorum responsionem circa Pascha an. 455, significavit apud Orientales constitutum fuisse Pascha viii kal. Maii, ac Proterii epistolam 133 ad Leonem de eadem quæstione simul transmisit. Vide epist. 137, c. 1, et 138. Altera quidquid egerit cum Anatolio, ut hunc Leoni conciliaret, exponebat, annexamque transmittens ipsius Anatolii epistolam 132, qua is pontifici satisfacere studuit, ut ad eundem scriberet, hortabatur. Vide epist. 136, cap. 1.

74. Juvenalis episcopus Jerosolymitanus ad Leonem epistolam misit per Andream presbyterum et Petrum diaconum, qua se suæ sedi restitutum nuntiavit. Huic Leo respondit epist. 130, die quarta Septembris an. 454.

75. Julianus Dioscori mortem Leoni nuntiaverat litteris quibus respondetur epist. 140, 6 Decembris an. 454.

ANNO 455.

76. Aliæ Juliani litteræ ad Leonem, quibus is respondit epist. 141, die 11 Martii an. 455, hoc eodem anno ineunte scriptæ videntur. In his significaverat Carosum monachum in fidei confessione correctum, sed ita contra fratrem Anatolium in similitate nescio qua permanere, ut propter ipsius discordiam adhuc a comunione descisceret: Joannem decurionem ad Ægyptum causa fidei fuisse directum, ut paci emendationique prospiceret. Addiderat etiam quædam ab accusatoribus fuisse producta adversus Maximum Antiochenum, qui idcirco episcopatu periclitabatur. Præterea ex epist. 142, c. 2, liquet S. Leonem de Juliano pariter accepisse, imperatorem mandasse ut alius Carosus et Dorotheus, qui damnatos tuebantur errores, ablati a monasteriis suis, apud eos degerent, quibus nocere non possent.

77. Alia Marciani epistola, qua Leonem de die Paschalis sollicite commonuit, cuique Leo respondit epist. 142 die 13 Martii 1455 an. 455, hoc eodem anno scripta colligitur.

78. Anatolii litteræ ad Leonem de hæreticorum reliquiis Constantinopoli latentibus, indicari videntur epist. 143 eodem die et anno signata.

ANNO 456.

79. Marciani imperatoris litteræ, quibus ordinationem Basili Antiocheni Leoni significavit, memoratur epist. 149, cap. 1. Maximus, ejus prædecessor, anno 445 accusatus fuerat. Eum depositum tradit Nicephorus; sed alii mortuum volunt. Quidquid autem fuerit, sicut consecratio Basili, quæ vivo adhuc Marciano facta fuit, circa an. 456 collocanda est, ita etiam epistola imperatoris de ordinatione ejusdem.

ANNO 457.

80. Julianus Coensis motus ab Eutychanis excitatos Constantinopoli post Marciani mortem, quidque ad eos reprimendos ipse et alii catholici apud novum imperatorem Leonem egerint, indicavit litteris quibus Leo respondit epist. 144 scripta die 1 Junii an. 457.

81. Ex epistola 145 ad Leonem Augustum, data die 11 Julii, sanctum Leonem alias ad eundem dedisse litteras patet, quibus de promotione ejus ad imperium gratulatus fuerat.

82. Ante aliquanto Anatolium ad pontificem retulisse de Proterii morte ac de turbis Alexandrinis, ex laudata epist. 145 ac ex epist. 146, eadem die scriptis manifestum est.

83. Aliæ posteriores ejusdem Anatolii litteræ, quibus Alexandrinos motus retulit, colligi posse videntur ex epist. 151, qua eidem Leo rescripsit die 1 Septembris hujus an. 457. At ne id certo affirmemus, illud in causa est quia fieri potuit ut, sicut S. pontifex duabus occasionibus oblatis, de iisdem Alexandrinis motibus bis scripsit ad Leonem Augustum, primum die 11 Julii epist. 145, ac dein 1 Septembris epist. 148, ita etiam ad Anatolium ex priori ejusdem relatione iisdem diebus binas litteras dederit, ut ne novam hujus epistolam de eo negotio acceperit.

84. Desideratur epistola Aetii presbyteri Constantinopolitani ad Leonem de iisdem Alexandrinis motibus, quæ diligentiam ipsius in causa Ecclesiæ testabatur, cuique pontifex respondit epist. 153, data 1 Septembris. Forte in hac epistola etiam de Attico presbytero Constantinopolitano Leonem commonuit, ita ut hac ex notitia is ad Anatolium scripserit epist. 151, eodem die exarata: *Atticus perhibetur Eutychanorum errorem apertis intra Ecclesiam disputationibus confovere.*

1456 85. Cum in Alexandrinis turbis Eutychiani novum examen de rebus in Chalcedonensi definitis postularent, constanter restitit S. Leo pluribus epistolis scriptis an. 457 et 458. Intra hoc tempus data fuit ad Aetium presbyterum ejusdem S. pontificis epistola, cujus duo insignia fragmenta eadem constantiam præferentia supersunt. Ita porro eam affigendam an. 457 probabiliter conjecimus annot. 2 (Col. 1116, n. b) in epist. 147, ut tamen posterior scripta certo affirmari non possit. Laudata vero fragmenta hic inserimus ex epist. 7 Pelagii II, ad Eliam Aquileiensem et alios Istriæ episcopos c. 6. Quam epistolam a S. Gregorio papa I, cum adhuc esset diaconus, scriptam fuisse nomine Pelagii papæ, testatur Paulus Varnefridi lib. III de Gestis Longobardorum. cap. 10, al. 20. Hæc autem ibidem leguntur tom. VI Concil. Venetæ editionis pag. 264.

Fragmenta duo epistolæ ad Aetium.

« Extremum quoque sæpe fati Leonis ad Aetium presbyterum testimonium ponitis, quo ait :

« *Ne patiatu sopitarum rerum certamen afferri, quarum retractator non nisi sacrilegus invenitur.*

« Quod de quibus rebus adstruat, ad eundem Aetium scribens, ipse manifestat dicens :

« *Nihil ab apostolicis unquam potero sentire diversum, nec a mea ipse deviare sententia: ut quod sancto Spiritu rvelante confessus sum, quodque, mecum totius synodi professione prædicante, patefeci, aliqua varietate commutem; cum facilius mihi sit quibuslibet et supplicibus ab hoc mundo auferri, quam ab ea, quam generaliter credidi [Forte, edidi], professione mutari. »*

86. Leonis epistola ad Patricium Asparem una cum epist. 148 ad imperatorem Leonem missa per Gerontium die 1 Septembris an. 457, laudatur epist. 151 et 153. In hac illi qui apud imperatorem magna non solum gratia, verum etiam auctoritate pollebat, eadem commendabat, quæ in epist. 148 ab imperatore petebantur, de compescenda scilicet hæreti-

corum pertinacia, qui novum in examen definita vocabant.

87. Anatolius ad Leonem alias litteras direxit per Olympium, quibus iste respondit epist. 155, 11 Octobris an. 457. In his exposuit quantum juverit episcopos catholicos Ægyptios, qui Constantinopolim fidei causa ad imperatorem confugerant.

88. S. Leo alia epistola ad Leonem Augustum eadem die scripta, ac per eundem (a) Olympium directa una cum epistolis 154 et 155, eidem gratias egit quod episcopos **1457** Ægyptios ea qua dignum erat charitate suscepisset, ex epist. 154. Ipsos quoque eidem etiam atque etiam commendavit ex epist. 157, c. 3. Eundem porro Augustum cohortatus est ut impiissimorum latronum (id est Eutythianorum Timothei Æluri fautorum) ausibus districtiori constantia faciat obviari, quos nefas tantum de suo favore præsumere, ut etiam apud Constantinopolim audeant insanire, ex epist. 155.

89. Oblatis imperatori libellis catholicorum et Eutythianorum, qui ex Ægypto ad eundem confugerant, idem Augustus utrosque libellos cum suis litteris ad omnes metropolitanos misit, et præcipue ad Leonem papam, ejusque præsentiam ad has turbas compescendas necessariam significavit. Vide admonitionem in epist. 156, qua S. pontifex imperialibus litteris respondit kal. Decembris hujus anni 457. Soli duo libelli memorati editi sunt in codice encyclo tom. IV Concil. pag. 1837 et 1848.

90. Alia Anatolii epistola, petentibus Ægyptiis catholicis, cum alio istorum libello ad Leonem pariter data fuit, cui is responsum dedit epist. 157. Vide annot. 1 (Col. 1131, n. j) in hanc epistolam.

ANNO 458.

91. Cum imperator litteris memoratis num. 86 a pontifice non obtinisset ut ipse Constantinopolim veniret, rursus ad eundem scripsit petens ut aliquos de suis fratribus vice sui dirigeret. Hæc epistola imperatoris indicatur in epist. 160, c. 1, eidemque Leo respondit epist. 162, data 21 Martii an. 458, unde hæ Augusti litteræ sub initium hujus anni exaratae noscuntur. Ex his litteris S. pontifex hæc verba recitat in laudata epistola 162, c. 2: *Perfectio incrementum, et adjectionem plenitudo non recipit.*

92. Circa idem tempus Anatolius ad Leonem pariter scripsit respondens epistolæ 157, sibi que displicere ostendit quod Leo de Attico scripserat. Vide responsum Leonis epist. 163, scripta 28 Martii an. 458.

93. In hac subindicatur epistola ipsius Attici, quæcum scripta dubiæ fidei et professionis incertæ ad Leonem missa fuere.

94. Acta synodi Romanæ an. 458, in qua novum et inauditum ante genus consultationis eorum est, de his scilicet qui in pueritia capti a barbaris, et postea ad suos redeuntes, ignorabant num baptizati fuissent. Vide epist. 166, scriptam die 24 Octobris an. 458.

95. Epistola Rustici Narbonensis paulo ante id tempus missa ad Leonem per Hermetem archidiaconum de causa Sabiniani et Leonis presbyterorum cum geestis quæ in episcoporum honoratorumque examine confecta fuerant. In hac illud etiam scripsit, *se vacationem ab episcopatus laboribus præoptare, et malle in silentio atque otio vitam degere, quam in his quæ ipsi commissa fuerant permanere.* Separatim adjecit **1458** consultationes cum xix inquisitionibus, quæ totidem Rustici verbis inseruntur epistolæ 167.

ANNIS 459 ET 460.

96. Cum laudatus Hermes Biterrensis episcopus datus, ab iisdem non fuisset receptus, idem Hermes et Rusticus litteras hac de re ad Leonem dedisse videntur ex Hilari papæ epist. 8, ubi memoratis Narbonensi ac Biterrensi civitatibus, quæ ob eam causam turbatae fuerant, addit: *Olim igitur urbium præsidis prædictarum sanctæ memoriæ decessori meo, non*

minus quam nobis, etiam tunc attulerunt doloris, illicitis petitionibus audendo prosequi, quod vix apud patientiam nostram solu necessitatum potuit deploratione leniri. Forte in eo Rusticus instituit, ut Hermeti episcopatum renuntiaret. Hæc paulo ante Leonis mortem circa annum 460 contigere.

97. Ex epistola ejusdem Hilari papæ duo alia documenta colligimus: primum Verani episcopi, uti creditur, Venciensis, et aliorum comprovincialium Alpium maritimarum ad nostrum Leonem relatio circa duos episcopatus civitatis Cemelenensis et castelli Nicensis; alterum ejusdem Leonis responsio, qua ea utraque loca ab uno tantum episcopo regenda præcepit: quod decretum laudatus pontifex Hilarius, casato contrario privilegio abs se per obreptionem extorto, confirmavit. Cum porro hic in memoratis litteris addat Ingenuum Ebredunensem Alpium maritarum metropolitam ab eodem Leone dudum de sæe provinciæ illicita cessione fuisse culpatum, incertum est utrum hæc reprehensio hac occasione in supradicta responsione, vel potius in aliis litteris ad ipsum Ingenuum scriptis contineretur, an vero particula dudum anteriorem reprehensionem indicet, qua scilicet S. Leo epist. 10, c. 6, aliquot metropolitanos coarguit quod jus sibi debitum in alium, id est in Arelatensem episcopum, transtulerint. Primum videtur probabilius: cum enim idem Ingenuus adhuc post editam epistolam 10, sese ut Arelatensis sedis suffraganeum apud ipsum Leonem protulerit in libello precum pro privilegiis ejusdem sedis epist. 65, initio autem pontificatus Hilari se metropolitatum exhibeat, haud intelligimus, undenam tanta mutatio in eodem contigerit, nisi quia S. Leo ipsum postea, non generatim et indistincte cum aliis, uti factum fuerat epist. 10, sed nominatim et expresse reprehendit, adeo ut hæc peculiaris correctio eum ad jus in provinciam Alpium maritimarum sibi vindicandum impulerit. Id autem occasione prædictæ relationis fortassis evenit. Cum enim non Ingenuus, sed Veranus cum aliis comprovincialibus ad Leonem scripserint, hinc forte S. pontifex eum jus suum metropoliticum non exercere cognoscens, præter responsum ad Veranum et comprovinciales, ad ipsum quoque Ingenuum litteras dedit, **1459** in quibus illicitam sui juris cessionem culpans, in causa fuit ut is jus suum sibi exinde asseruerit. Hæc plenius intelligentur ex iis quæ fusius disseremus tomo II, in observationibus ad dissert. 5 Quesnelli. part. II, c. 6. Cum vero idem Ingenuus sub finem anni 451, vel ineunte anno 452, Gallicanorum episcoporum epistolam 99 ad Leonem Romam detulerit, ut liquet ex epist. 102, c. 1, si quis hac potius occasione eum a pontifice reprehensum, et ad suum jus arripiendum excitatum credere malit, nihil morabimur.

98. Epistola Gennadii Constantinopolitani episcopi, qua Leonis significavit Timotheum Ælurum, postquam Ecclesiæ Alexandrinæ civitatis expulsus fuerat, Constantinopolim, nonnullis hæc fidei adversariis agentibus, venire permissum. Pontifex autem respondit epist. 170, c. 1, data 17 Junii an. 460.

99. Tres epistolæ, una Timothei Solofacioli catholici episcopi Alexandrini, altera ordinatorum ejus, tertia Cleri Alexandrini ad Leonem de ordinatione ejusdem Timothei, quibus Leo respondit epist. 171, 172 et 173, datis 18 Augusti an. 460.

100. Inter fragmenta epistolarum deperditarum Leonis Quesnellus duo primum descripsit ex epist. 7 Pelagii papæ ad Eliam Aquileiensem et cæteros Istriæ episcopos, ubi hæc leguntur c. 6:

« Adhuc autem (inquit Pelagius) ex ejusdem beati Leonis epistola testimonium scriptis vestris inseritis, quæ ab Basilium dicit:

• *Pie nobis et constanter (b) utendum est; ne dum talium disputatio admittitur, eorum quæ divinitus definita*

(a) Vide annot. 4 (Col. 1126, n. f) in epist. 155, et annot. 2 (Col. 1133, n. d) in epist. 153.

(b) In epist. 162, melius, vitandum.

sunt auctoritati derogetur. Et infra : (a) *Nec enim aliquam disceptationem plene definita revocanda sunt : ne ad arbitrium damnatorum ipsi de his videamur ambigere, quæ manifestum est per omnia prophetica et evangelica atque apostolica auctoritatibus consonare.* »

Dein hanc admonitionem subiecit : « Prius quidem illud fragmentum habemus, non in epistola ad Basilium, sed in cap. 3 epistolæ ad Leonem Augustum, quæ ex codice ms. cardinalis Grimani nunc primum in lucem a nobis emittitur, estque ordine 133 (nunc 164). Posterius vero, nec in hac, nec in illa, nec in ulla alia ad Basilium epistola reperi, quamquam eadem fere habentur in epist. 132 (nunc 162) ad eundem Leonem Augustum cap. 2. Unde ex tribus his unum aliquid dicendum est : scilicet, vel hæc verba quæ leguntur in epistola ad Leonem Augustum, repetita fuisse a Leone nostro in alia epistola ad Basilium, quæ nondum et tenebris emergerit, vel mutilam esse epistolam ad Leonem, illamque ejus partem intercidisse in qua fragmentum a Pelagio relatum legebatur ; vel denique memoria lapsam esse Pelagium, cum posterius fragmentum ex eadem 1460 epistola, e qua prius, acceptum significavit. Hoc ultimum contigisse ægre admodum ego crediderim. Non solus enim Pelagius hunc errorem incurrisset, sed in illum pariter prolapsi essent Istriæ episcopi, a quibus utrumque fragmentum transcriptum eo modo fuerat in eorum epistola. Quod si aliter fuisset ab iisdem citatum, non id omisisset objicere Pelagius, qui vel ipsum ordinem citatarum ab illis episcopis epistolaram arguere non neglexit. Mutilam esse epistolam novam ad Leonem, nihil omnino est unde vel levissime conjiciatur, optime enim omnia sibi cohærent. Ad primam igitur responsionem confugiendum, nimirum aliam scriptam esse a Leone ad Basilium epistolam, quam quæ a nobis edita est ordine 148 (nunc 149), nisi pro quarta conjectura dixeris mendosa esse omnia epistolæ hujus Pelagii papæ exemplaria excusa. »

Hæc ex Quesnello fuse dedimus, quia omnia ejus inserere nobis proposuimus. Cæterum tanta admonitione totque conjecturis opus non fuit. Facile enim hoc negotium solvitur, si dicamus episcopos Istriæ, quorum ex litteris utrumque fragmentum a Pelagio transcriptum fuit, ita hic errasse in inscriptione epistolæ ad Basilium pro ad Leonem Augustum, uti erravit in *Constituto* Vigilii tom. V Concil. pag. 1356, allegans alium textum ex epistola, quam datam prodidit ad *Anatolium Constantinopolitanum*, cum tamen ad *Basilium* tradita fuerit, uti observavimus annot. 7 (*Col* 1120. n. j) in epist. 149. Ea quidem fragmenta totidem verbis inveniuntur in epistolis 162 et 164 ad Leonem imperatorem, ac Vigilii in *Constituto* eadem fragmenta recitans, litteras ad hunc imperatorem, non vero ad Basilium laudavit. Hinc ergo inter de perditas Leonis epistolas ad Basilium hæc fragmenta inserenda non fuere.

DECRETA LEONI PAPÆ TRIBUTA

Tria decreta Leoni nostro in vulgato libro Pontificali tribuuntur.

I. *Hic constituit ut intra actionem sacrificii diceretur: Sanctum sacrificium, immaculatam hostiam.* Hoc qui-

(a) In epist. 162, melius, *nec in aliquam disceptationem pie et plene.*

A dem primum decretum in editionibus Parisiensi Fabrotti, Romana Francisci Blanchinii, et Mediolanensi Muratorii non legitur; sicut nec invenitur in iis vetustis exemplaribus quibus iidem usi fuerunt. At præterquam quod in aliis codicibus profertur, describatur etiam in exemplari ex quo Valafridus Strabon noni sæculi auctor eadem verba decerpit in libro de Reb. Ecclesiasticis c. 22. Antiquius autem testimonium hujus decreti suppetit ex breviori et vetustiori Pontificali contento in ms. Veronensi, cujus primus auctor desinens in Conone, septimo sæculo floruit. Vide hoc pontificale editum a P. Josepho Blanchinio tom. IV Anastasii pag. 6. 1461 Vetustus scriptor librorum de Sacramento, qui inter Ambrosii Opera exhibentur, in fine libri sexti eam canonis precem recitans quæ incipit, *Supra quæ propitio*, concludit illis verbis, *Sacerdos tuus Melchisedech*, et caret illis, *sanctum sacrificium, immaculatam hostiam*, quæ idcirco ante Leonem defuisse videntur.

B II. *Hic quoque constituit ut monacha non acciperet velaminis capitis benedictionem, nisi probata fuerit in virginitate lx annis*; ubi alii codices et laudatum Pontificale Veronense melius habent *xl annis*. Exstat Majoriani Augusti lex an. 458, quæ xl annorum probationem requirit. Forte S. Leo Majoriano hujus legis edendæ auctor fuit, et catenus hoc decretum Leoni tribuitur.

III. *Hic etiam constituit, et addidit super sepulcrum apostolorum ex clero Romano custodes, qui dicuntur cubicularii.* Decretum de libris apocryphis in appendice dabitur.

Decreta apud Gratianum Leonis nomine inscripta, quæ ex epistolis nostri pontificis excerpta fuere, Quesnellus suis locis indicavit in margine: nos ea annotavimus, quæ ex ejusdem sermonibus sumpta fuerunt. Reliqua vero, quæ nostri Auctoris non sunt, cum ex simplici inscriptione *Leo papa* colligi nequeat ea Leoni nostro potius quam alii ejusdem nominis 1462 pontifici fuisse attributa, inter decreta Leoni certo ascripta recensenda non fuere. Sex ex hujusmodi decretis nullo apud Gratianum citato sermone, epistola nulla, alios quidem habent auctores. Nam canon 1, dist. 72, est canon 18 concilii Romani sub Eugenio II habiti, et Leone IV confirmati; can. 16, caus. 3, quæst. 9, Leoni III vel IV ascribendus videtur; can. 4, caus. 16, Leoni IV maxime congruit; can. 4, caus. 30, quæst. 5, est canon 8 concilii Troslejani an. 909; can. 1, caus. 31, quæst. 1, pertinet ad concilium Triburiense an. 895, can. 51; tandem canon 101 de Consecr. dist. 4, forte referendus ad concilium Suessionense anni 853. De his plura disseret Carolus Sebastianus Berardus in præclaro opere inscripto: *Gratiani Canones genuini ab apocryphis discreti*, part. II, tom. 1. Duo alia pariter decreta ex duabus epistolis sumpta apud eundem Gratianum leguntur, quæ Leonis nostri non sunt: primum dist. 68, can. 4, ex epistola ad episcopos Germaniæ et Galliæ, quam in appendice recensebimus epist. 2; alterum caus. 33, quæst. 2, can. 13, ex epist. ad Gallerium episcopum tripolititanum, quam Pithæus in suo codice Leoni IV ascriptam invenit, Leoni quidem nostro non convenire vel ex stylo colligere licet. Hæc autem indicasse sufficiat.

APPENDIX PRIMA

AD SECUNDAM PARTEM

OPERUM S. LEONIS MAGNI

PRÆFATIO.

1. Hæc appendix trium documentorum genera complectetur. Primum epistolas Leoni affictas, et sententiam de apocryphis ex Leonis epistola ad Turribium ex parte transcriptam. Dein duas epistolas a Quesnello

Leoninis adjectas, alteram Turribii ad Idatium et Ceponium episcopos, alteram Juliani Coensis ad Leonem Augustum. Subjiciemus tertiam ex codice Casinensi editam a Christiano Lupo et Baluzio, qua coævus auctor anonymus refellit Eutychie epistolam 21 ad Leonem scriptam. Tandem duo monumenta ad Leonis epistolas pertinentia, nimirum fragmentum gestorum Constantinopolitani concilii ex vita S. Abundii Comensis editum, in quo epistola 28 Leonis ad Flavianum recepta fuit, et actionem ineditam concilii Chalcedonensis, in qua Leonis epistola 93 ad synodum Nicææ primum indictam, postea vero Chalcedone habitam, Latine ac Græce recitata cognoscitur.

2. In serie autem epistolarum quæ Leoni perperam tributæ fuere, hic non recensuimus epistolam ad Demetriadem, quia hæc longior tractatus est, non disjungendus a duobus libris de Vocatione omnium gentium, qui secundo tomo reservantur. Inserendum potius hoc loco videbatur breve illud fragmentum anathematismatum adversus errores Manichæorum et Priscillianistarum, quod e vetustissimo ms. Ambrosianæ bibliothecæ Ludovicus Muratorius edidit tom. II Anecd. Latin. pag. 112. Cum enim istorum hæreticorum errores S. Leo condemnaverit, hunc ille eorumdem anathematismatum auctorem suspicatus est. Hinc P. Mansius in Leone hoc fragmentum recusat tom. I Supplementi Conciliorum pag. 118. Sed cum de Leone nihil certi affirmari queat, adeo ut idem Muratorius scripserit pag. 119: *An is qui hos anathematismos antiquitus proposuit Leo Magnus fuerit, an quisquam alius, nolo divinare*; hoc fragmentum indicasse sufficiat, ut ne tamen ex simplici suspitione, qua, ipso codice non suffragante, Leoni tributum dici nequit, eodem appendicem augendam putemus.

3. Inter documenta ad Leonis epistolas pertinentia proferri potuisset liber quartus Vigilii Tapsensis adversus Eutychianos, editus tom. VIII Bibliothecæ Patrum pag. 730, necnon quæ codice 228 excerpsit Photius ex libris S. Ephremii Theopolitani, ac Eulogii Alexandrini contra Severianos et Acephalos, in quibus apologia luculentissima textitur Leoninæ epistolæ 28 ad Flavianum. Sed ne nimium augetur editio, sola hujus generis documenta Leoni coæva in hac appendice collocanda credidimus.

ADMONITIO IN EPISTOLAM PRIMAM.

1. *Sequentem Leonis epistolam ad Gallicanos provinciæ Viennensis Quesnellus non exiguis argumentis in suspitionem adduxit, quæ tamen ex aliorum potius quam ex suo sensu ita explicare et emollire studuit, ut eam, licet suspectæ fidei, a Leonis plane expungendam haudquam crediderit, eademque præterea velut indubio Leonis fetu usus sit in diss. 5, part. 1, c. 8. Integram ejus observationem notis ejusdem insertam in primis apponamus: Vix digna erat hæc epistola, quæ ex bibliotheca Floriacensi prodit, ut inter Leoninas locum obtineret, cum suppositionis characteres plurimos præ se ferat. Primum enim abhorret omnino a Leoninæ dictionis nitore, vixque intelligi potest aliquot in locis. 2º Ipsa epistolæ inscriptio *Per Callias et Viennensem provinciam* insulsa est. Quasi vero extra Gallias constituta esset Vienna! 3º Etsi vices suas nonnullis dederit S. Leo, episcopis videlicet Thessalonicensibus, numquam tamen eosdem *vicarios suos* appellavit, nec ea voce usus est usquam. Sic etiam ea utitur suppositor hoc loco, quasi plurimos per regiones vicarios haberet, cum unicus Thessalonicensis ejus vices tunc temporis gereret. Vicariatus enim Arelatensis constitutio posterior est ævi. 4º *Archiepiscopi* nomen aliam ætatem, et quidem recentiorem, arguit; etsi enim Græcis etiam tunc in usu erat, at Latinis nequaquam. 5º Consularis nota nullo modo convenit anno quo Leonem inter et Hilarium orta est contentio, atque in hunc ab illo lata sententia. Immo nec ulli anno congruit: cum enim Valentinianus Augustus quartum gessit consulatum anno scilicet 435, nec Avienum collegam habuit, sed Theodosium Augustum, nec Leo pontificatum adeptus erat; cum vero Avienus consul fuit an. 450, Valentinianus septimum agebat consulatum, et Hilarius jam e vivis exierat. Denique valde inutilis erat brevior hæc epistola, cum prolixior, quæ sequitur scripserit ad ejusdem provinciæ episcopos eodem anno et eodem consilio. Qui tamen hujus epistolæ ἀρθρα tueri voluerit, respondere poterit scribarum errore factum ut archiepiscopi nomen pro episcopi voce suppositum fuerit: dum scilicet ævi sui usum ob oculos haberent: eorundem oscitantæ tribuendum, quod IV pro VI in Valentiniani consulatu scriptum sit, et *Avieno pro Nomo*; unum enim pro altero sumi in mss. codd. facile fuit. Denique quod stylus minus accuratus est, inde evenit quod statim atque discessit ab urbe Hilarius, Leo, iudicio quod inchoatum fuerat perfecto, confestim in Gallias currente calamo scripsit perbreves has litteras, ut adventum narrationemque Hilarii præveniret, scripturus postmodum prolixior per otium epistolam. Quamobrem nec inutilis, inquit, videtur omnino epistola, immo necessaria, cum inter utramque sex fere mensium intervallum fuerit; et altera mense Januario, altera Junio scripta videatur. Hiemis videlicet tempore e Gallias profectum Hilarium narrat ejus Vita scriptor: unde et Januario mense scribere potuit sanctus Leo ad Gallicanos episcopos, quos cum didicisset nihil secius in Hilarium propensos, nec quidquam de sua in illum gratia et obsequiis remisisse, tunc Leo prolixior epistolam scripsit, quam et Valentiniani edicto præmuniri curavit, ut parendi necessitas Gallicanis episcopis imponeretur.*

« In eadem Floriacensi bibliotheca, inter vetera monumenta quæ res Viennenses attinent exstat epistola Adriani papæ I ad Bertericum Viennensem archiepiscopum, in qua testatur pontifex sanctum Leonem post Chalcedonensem synodum singulis metropolitans civitates quos subjectas sibi haberent distinxisse: quod de solis Arelatensi et Viennensi verum est, et quidem ante synodum Chalcedonensem. »

2. *Cum ea quæ ex suo sensu suoque nomine opposuit Quesnellus satis sunt gravia, tum vero quæ ex alieno reposuit, quam sint imbecilla quisque cognoscat. In errore quidem consularis notæ etsi facile tribui possit librarii oscitantæ numerales litteras IV pro VI in Valentiniani consulatu signare, non tamen eidem lapsui verti potest Avieno pro Nomo scribere, nec unum ejusmodi nomen pro altero sumi in mss. coddicibus facile fuisse quispiam probaverit. Neque verum esse potest hunc epistolam datam fuisse die 6 Januarii an. 445, sex circiter mensibus ante alteram, quam scriptum ostendimus mense non Junio, sed Julio. Hilarium enim Roma discessisse Viennensibus notum initio ejusdem epistolæ traditur. Ex Hilarii autem Vita c. 16 liquet eum hiemis tempore potidem per Alpes profectum in Urbem, et postquam ibidem aliquamdiu constisset, hieme pariter exinde aufugisse: quod*

si non ad Februarii initia, saltem ad finem Januarii referendum videtur; ac propterea probabilissimum est nondum pontificem publicis saltem litteris quidquam statuisse in Hilarium. cum is Arelatensem reversus illum placaturus Romam misit primo Ravennium presbyterum, deinde Nectarium atque Constantium episcopos; cumque Auxiliarius Præfectus ad Hilarium rescribens, mitius eidem consilium suavit. Quod si ad hæc concilianda cum Tillemontio quispiam suspicetur, in Leonis epistola pro VIII id. Jan. legendum VIII id Jun., ut in Valentiniani novella inter Leonis epistolas relata epist. 11, editum fuerat: cum novellam datam ostenderimus VIII id Julii, non Junii, hæc conciliandi ratio haudquaquam subsistit.

3. Tandem addendum est suppositionis argumentum nostro quidem iudicio maximum. Hæc epistola in bibliotheca Floriacensi prodit ex Viennensis Ecclesiæ archivo, ex quo aliæ pariter decretales ejusdem Ecclesiæ prærogativas et privilegia ingerentes, ibidem editæ sunt. Cum vero cæteræ omnes antiquiorum pontificum epistolæ eo ex libro vulgatæ, apocryphæ et commentariæ sint, ut videtur apud P. Constantium (Tom. I Epist. Rom. pontif.), qui eas idcirco in appendicem spuriarum cum opportunis monitis rejecit, quis hanc pariter atque præsertim falsitatis indicibus inspersam eadem impostura fabricatam nequaquam agnoscat? Recte siquidem P. Sirmondus in notis posthumis tom. IV Concil. pag. 697, eandem, præsertim ex manifesto errore chronici notationis, subditi- notis pronuntians, monuit haud laborandum in hoc vitio excusando et tribuendo scriptoribus, cum in cæteris pontificum ad episcopos Viennenses epistolis, quæ in eo volumine continentur, alia sint plurima tam aperte falsa, ut merito detrahant etiam probabilibus fidem.

4. Neque moveat mira quædam cum rebus gestis hujus temporis convenientia, et simplicissimus antiquitatis candor qui in ea deprehenditur. Impostor enim, ut fraudem antiquitatis et simplicitatis colore velaret, ex antiquis monumentis plura decerpit, uti animadvertere licet potissimum ex epistola Silvestri pro Ecclesia Viennensi, quæ ex genuinis Zosimi litteris pro Ecclesia Arelatensi fere ad verbum excerpta fuit. Hæc autem Leonis decretalis ex sincera ac fusiore ejusdem epistola ad Viennenses quasdam sententias recepit. In his porro quæ ibidem peculiaris adduntur: Sitque reintegratum Viennensi archiepiscopo privilegium et jus antiquum, quod apostolica benignitas ad Arelatensem ex parte transtulit civitatem; verba ex parte eam ex apostolica auctoritate ante hoc tempus obtinuisse præsumunt Viennensis provinciæ divisionem in partes duas, quam posteriori decreto ipse Leo constituit, ita ut hæc sententia ex epist. Leonis 86 ad comprovinciales metropolis Arelatensis deducta videatur: unde etiam consularis notatio Valentiniani et Avieni ex eadem transcripta est: quod suppositionem evidentius confirmat atque demonstrat.

EPISTOLA (a) I.

Ad episcopos Gallicanos provinciæ Viennensis.

Dilectissimis fratribus per Gallias et Viennensem provinciam episcopis constitutis, Leo episcopus.

Quali pertinacia Hilarius Arelatensis episcopus iudicium nostrum effugerit, sancta vestra fraternitas non ignorat. Unde et justum esse videmus, ut quia principis apostolorum magnam in iudiciis moderationem, quam in potestate per vicarios suos semper exhibet, Arelatensis episcopus non expectavit, a privilegio suæ civitatis submotus humiliter loco discat, quod in magno gratis munere prædecessorum nostrorum concessio tenere noluit. Sitque reintegratum Viennensi archiepiscopo privilegium, et jus antiquum quod apostolica benignitas ad Arelatensem ex parte transtulit civitatem, ut tali severitate Hila-

(a) Apud Quesnel. inter Leoninas 9.

(b) Olim inter Leoninas 88.

(c) Hæc, quæ in vulgatis editionibus ante Quesnelum erat epistola 88, in codicibus collectionis 11, ac exinde in mss. collect. 12 et 20 usque ad 24 Leoni

A rius coercitus, discat non temere transgredi terminos antiquos canonica prolatione fundatos. Data octavo [A. tertio] idus Januarii Valentiniano Augusto IV et Avieno consulibus.

EPISTOLA (b) II.

Ad universos Germaniorum et Galliarum regionum episcopos.

De privilegio chorepiscoporum sive presbyterorum.

Leo Romanæ Ecclesiæ et apostolicæ sedis episcopus universis Germaniarum et Galliarum regionum episcopis salutem.

Cum in Dei nomine in Romana Ecclesia synodum episcoporum, sive cæterorum consacerdotum Christianique fidelium coadunatam habuissemus. Vide reliqua tom. II, in diss. 11 Quesnelii (c).

B nostro tribuitur. Isidoro tamen ascribi nequit, cum in codice Vat. 630 puræ Isidorianæ collectionis non inveniatur. Hanc vero cum Quesnellus aperta suppositionis notata inseruerit dissert. 14, eo lectores remittimus, ne idem documentum bis repetamus.

ADMONITIO IN EPISTOLAM TERTIAM.

Cum sequens epistola, in vulgatis antiquis 96 scripta præferatur a Leone, Victorio et Eustochio, ac inter Leoninas epistolas recenseatur in codicibus collectionis 12, una cum Leonis epistolis edita fuit a Merlino, et ex ipso in alias ante Quesnellum editiones manavit. Hanc quidem, ac si esset nostri Leonis cum synodo Romæ habita, bis laudavit Hincmarus Rhemensis, primum in quaternione ad Carolum regem opusc. 1, tom. X Concil. Venetæ editionis col. 1243, ac dein in initio opusculi 2 col. 868. Itaque vetus hæc hallucinatio cognoscitur. Suppositionem autem detexerunt nonnulli, inter quos præcipue audiendus est P. Jacobus Sirmondus in notis posthumis tom. IV Concil. pag. 667: Leonis nomen, inquit, plerosque omnes hactenus induxit, ut hanc epistolam Leoni papæ ascriberent, atque inter ejus epistolas collocarent numero 96, cum revera sit Leonis Bituricensis, qui una cum Victorio Genomanensi et Eustochio Turonensi eam scripsit ad episcopos et presbyteros provinciæ, non Thraciæ, ut inter Leonis epistolas vulgatum est, sed Tertiarum, quo nomine Turonica provincia designatur, quæ est tertia Lugdunensis. Ad calcem vero epistolæ, post subscriptiones trium episcoporum, sequebatur in codice S. Remigii Remensis, et cæteri qui adfuerunt episcopi subscripserunt, ut hinc appareat, a pluribus episcopis et in synodo fortasse aliqua editam fuisse, post Andegavensem (m. 453), cui cum his tribus adfuerat etiam Chariato, qui hoc loco inter ejusdem provinciæ Tertiarum antistes numeratur. Quapropter hæc epistola S. Leonis nostri ætate scripta fuit. Quædam autem vulgatorum menda laudatus Sirmondus correxit ex codice Remigiano collect. 12, cui etiam nostri ejusdem collectionis suffragantur. Hinc sola menda vulgatorum in annotationibus indicabuntur.

EPISTOLA (a) III.

Leonis Bituricensis, Victorii Cenomanensis, et Eustochii Turonensis ad episcopos et presbyteros intra tertiam provinciam constitutos.

Domini fratribus merito beatissimis, in Christo venerabilibus(b) *Sarmationi, Chariatoni, Desiderio episcopis et presbyteris omnium Ecclesiarum, quæ sunt intra provinciam*(c) *Tertiam constitutæ, Leo, (d) Victorius Eustochius episcopi.*

Tanta sæculi potestates circa sacerdotalem ordinem reverentia prævalere, etiam hi quos sub imperiali nomine terris divina potentia præesse præcepit (e) ut jus distringendorum negotiorum episcopis sanctis juxta divalia constituta permiserint. Quod cum et juris antiqui formulis, et (f) in latis frequentius sit legibus confirmatum, præsentem tamen tempore a plerisque invenimus fuisse calcatum. Nam prætermissis sacerdotali judicio, passim ad examen sæculare transiere. (g) Idcirco nobis visum est ut hanc et sacræ legis et nostri ordinis contumeliam et ad

A præsens ulcisceretur plena districtio, et observandam formulam constitueret in futurum. (h) Censuimus itaque ut quicumque, prætermissis sacerdotibus Ecclesiæ suæ, ad disceptationem venerit sæcularium, sacris liminibus expulsus, a cœlesti arceatur altario; neque ullus post hanc definitionem, quæ communi sedit arbitrio, quidquam sibi ultra præscriptum vindicare nitatur. Ita fiet ut hi qui ante errare, congrua emendatione se corrigant, et (i) quisquis sub observatione clericali cœlesti probatur servire officio ex clero abjiciendum (j) se noverit, si prætermissis sacerdotum judicio, sæculares adierit potestatem. Quod ideo singulos universosque volumus agnoscere, ut quod pleno justitiæ et juris ordine constitutum est, effectum totius firmitatis in omnibus clericorum negotiis sortiatur. Sane si (k) clericum laicum pulset, prius se audiri ab episcopo poscat; tum si petitioni suæ laicum viderit obviare, ex permissu episcopi sui in sæculi moderatoris disceptatione confligat.

Leo episcopus (l) subscripsi.

Victorius episcopus subscripsi.

Eustochius episcopus subscripsi.

(a) Olim inter Leopinas 96.

(b) Vulgati, *Sarmationi, Charatoni.*

(c) In iisdem vulg., *Thraciam.*

(d) Al., *Victorius.* Mox in vulg., *Eustachius.*

(e) Particula *ut*, perperam transposita, ante etiam collocanda videtur. Mox pro *distringendorum* vulg., *distinguendorum.*

(f) *Ibid.*, *illibatis.*

(g) *Ibid* *Quocirca.*

(h) *Editi, censemus.*

(i) *Ibid.*, *qui sub observatione.*

(j) *Voces se noverit* in vulgatis desiderantur.

(k) *Vulgati* contrario sensu et contextu repugnante, *clericus laicum.* Paulo post, *ab episcopis.*

(l) *Vulg.*, *scribit.*

ADMONITIO IN SEQUEM SENTENTIAM.

In duobus manuscriptis Vallicellanis xviii, et B. 58, nec non in multo vetustiore Vat. Palatino 277, exhibetur Sententia papæ Leonis de apocryphis Scripturis. Hanc sententiam e codice Herovallianæ collectionis Leonis tributam vulgavit Jacobus Petit post Theodori Pœnitentiale, ac dein ex memorato ms. Palatino noster concivis P. Joseph. Blanchinius tom. I *Vindictiarum canonicarum Scripturarum* pag. 405, qui et characteris octavum circiter sæculum referentis specimen dedit pag. 295. Primum caput hujus sententiæ sumptum quidem est ex Leonis epist. 15, ad Turribium, cap. 15. Caput vero secundum Leonem non habet auctorem. Insignis porro est hujus secundi capituli varietas in laudatis codicibus. Num codex antiquior Palatinus plura continet quæ in tribus aliis mss. desunt. In his generalis sanctionis forma primo capite inducta, qua libri ab hæreticis corrupti in Ecclesia legi prohibentur, altero breviori capite de legendis orthodoxorum Patrum libris decernitur. In Palatino autem ms. priori capite ex Leone exactius sumpto interdicitur, ne sub canonicorum codicum nomine libri a Prisciliano vitiatii legantur; altero autem capite proponitur ordo quo canonici libri juxta ritum Basilicæ S. Petri legendi sint; quod ex aliquo perantiquo Romano ordine sumptum videtur. Qui enim Ordo apud Burchardum lib. iii, c. 222, et apud Gratianum dist. 15, c. 3, § 82, subjicitur Gelasii decreto de apocryphis. licet in pluribus concinat, uberior tamen et recentior est. Tum vero in Palatino pauca adduntur de lectione librorum sanctorum Patrum, quæ a textu aliorum codicum non nihil discrepant. Palatini vetustioris codicis lectionem exhibebimus, cæterorum autem variantes in annotationibus indicabuntur.

EPISTOLA IV.

SEU (a) SENTENTIA PAPÆ LEONIS
De apocryphis Scripturis.

Curandum ergo est, et sacerdotali (b) diligentia maxime providendum, ut falsi codices et a sincera veritate discordes, in nullo usu lectionis habeantur. (c) Apocryphæ Scripturæ, quæ sub nominibus aposto-

C lorum multarum habent semina falsitatum, non solum interdiciendæ sunt, sed etiam penitus auferendæ atque ignibus concremandæ. Quamvis enim sint in illis quædam quæ (d) videantur speciem habere pietatis, numquam tamen vacua sunt venenis; et per fabularum illecebras hoc latenter operantur (e) ut mirabilium narratione seductos, laqueis cujuscumque erroris involvant. Unde si quis episcoporum (f) vel apocrypha

(a) Hic titulus legitur in mss. Vat. Palat. 277. Vallicell. B. 58, et in Herovalliano edito a Petit. In alio autem Vallicell. xviii sæculi xi, *De apocryphis Scripturis ex Leone papa.*

(b) Ita cum cod. Palatino epistola 15 ad Turribium c. 15. Alias, *providentia.* Paulo post pro *falsi* melius in laudata epistola, *falsati*; innuuntur enim codices corrupti a Priscillianistis, de quibus postea.

(c) Sic ms. Palat., concinente Leonina editione. Alii codices quædam prætermittentes sic prosequuntur: *Quia* (unus cod. *perperam*) *habent semina falsitatum. Non solum autem hæc interdicienda sunt, sed etiam penitus auferenda, atque ignibus concremandum* (lege, *concremanda*). *Quia quamvis sint in illis, etc.*

(d) *Alias videntur* in duobus Vallicell.

(e) *Secuti sumus* vetustiorum codicum Palatinum, quippe qui magis concinit cum epistola Leonis, ex qua solum duos ejusdem codicis errores emendavimus, *narrationum seductus, et involvant.* Primum errorem aliorum codicum exscriptores ex arbitrio emendantes, alia mutarunt. In ms. Herovalliano: *Ut mirabilium narrationum seducti, quique admiratione, laqueis cujuscumque erroris implicentur.* In cod. Vallicell. B. 58, *ut mirabilium narrationum seducti, laqueis cujuscumque erroris implicentur.* In alio autem Vallicell., *hoc loquuntur quod sperantur. ut simplices quoque mirabilium narratione seducti, laqueis cujuscumque erroris implicentur.*

(f) *Quidam* codd. *delent vel; et mox perperam habere*

haberi non prohibuerit, (a) vel canonicorum codicum nomine eos libros in Ecclesia permiserit legi, qui Priscilliani sunt adulterina emendatione vitiiati, hæreticum se noverit, iudicandum: quoniam qui (b) alios ab errore non revocat, se ipsum errare demonstrat (c).

CAP. II. — (d) Legitur autem omnis Scriptura divina sancti Canonis ab initio anni usque ad finem in ecclesia S. Petri hoc ordine. Tempore veris, hoc est vii diebus ante initium Quadragesimæ usque ad octavam diem ante Pascha, leguntur quinque libri Moysi, cum Jesu Mæve, et Judicum. Et vii dies ante Pascha liber Isaiæ prophetæ, et unde ad passionem Christi (Sic cod.) cum venit, et Lamentationes Hieremiæ. Diebus autem Paschæ epistolæ apostolorum et Actus

(a) Prætulimus lectionem codicis Palatini, cui affinis est Leonis epistola. In aliis vero codicibus Leonis verba de solis Priscilliani libris loquentia, in generalium sanctionem inflectuntur sic: *Vel eos libros qui ab hæreticis vitiiati sunt, in Ecclesia permiserit legi*, B hæreticum se noverit, etc.

(b) Duo codices, alium.

(c) Huc usque ex epist. 45 Leonis ad Turribium.

(d) Quæ sequuntur usque ad voces *Tractatus vero in solo Palatino codice præferuntur*, ordinemque sacram lectionum Romanæ Ecclesiæ omnium qui editi sunt vetustissimum exhibere videntur. Cæteri codices decreti formam prosequentes, hæc statim subiiciunt: *Tractatus autem S. Hieronymi, Ambrosii* (cod. Hero-

vall. addit *et Augustini*) *et cæterorum sanctorum Patrum, expositionesque Veteris et Novi Testamenti, quæ a nominalissimis doctorum orthodoxorum* (unus cod. Vallicell., *orthodoxis*) *Patribus factæ sunt, prout ordo poscet, in Ecclesia leguntur*. Hæc clausula cum clausula Palatini codicis congruit, intersertis in medio vocibus *expositionesque, etc.*, usque ad *factæ sunt*, quæ e Regula S. Benedicti, uti apparet, sumptæ, ex eadem etiam ad æquiores lectionem revocari queunt. Sic enim ibidem legitur cap. 9: *Codices autem legantur in vigiliis tam Veteris Testamenti quam Novi divinæ auctoritatis; sel et expositiones eorum quæ a nominalissimis doctoribus orthodoxis et catholicis Patribus factæ sunt.*

ADMONITIO IN SEQUEMTEM EPISTOLAM.

Turribii Asturicensis epistolam ad Idatium et Ceponium episcopos, quam Quesnellus inter Leoninas edidit post Leonis epistolam ad Turribium, Stephanus Baluzius (Vid. t. IV, Concil. pag. 731), et alii nonnulli in suspicionem vocant. At illam satis vindicat antiquitas codicis S. Emiliani, ex quo ea ab Ambrosio Morales primum proditit, uti pluribus ostendemus in observationibus ad not. 8 Quesnelli in epist. 15 S. Leonis ad Turribium. Aliæ vero objectiones, quæ proferri videntur, sic hanc epistolam non minus, quam libellum adversus Priscillianistas, qui cum hac epistola ad Idatium et Ceponium episcopos directus agnoscitur, ante episcopatum a Turribio scriptos credimus. Hinc iidem Idatius et Ceponius Turribio antiquiores episcopi dicendi sunt: unde Idatius ad an. 445, se ante Turribium nominat. Idem vero libellus cum eadem epistola ipsi præfixa ad Leonem postea missus videtur, ita ut ex hac epistola Idatii et Ceponii antiquitatem et meritum S. pontifex intelligens, hos in fine epistolæ 15 maxime idoneos crediderit, qui Turribio juniori episcopo efficaciorum operam adjungerent, ut adversus Priscillianistas Gallicæ synodus convocaretur.

EPISTOLA V.

S. TURRIBII ASTURICENSIS.

De non recipiendis in auctoritate fidei apocryphis Scripturis, et de secta Priscillianistarum.

Sanctis ac beatissimis et omni veneratione colendis IDATIO ET CEONIO episcopis TURRIBIUS.

Molesta semper est et injucunda peregrinatio. Hic

C offerenda erat tota epistola Turribii. Sed cum impressa fuerit post Leonis epistolam XV, ad eundem Turribium col. 714, eo quod eam subjectam invenerimus in Quesnelliana editione, qua usi sumus, ne bis repetatur eo lectores remittimus.

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

1. *In epistolam Juliani Coensis ad Leonem Augustum hæc Quesnellus præmonuit. Leonis Magni epistolæ unicam, quæ superest, Juliani episcopi Coensis epistolam subjicimus, non implendæ solummodo vacuæ paginæ gratia, sed et propter summam, quæ inter utrumque pontificem fuit, necessitudinem. Hæc maxime enituit in causa fidei, quam adversus Eutychianam impietatem alter ex apostolicæ sedis specula in Occidentalibus præsertim partibus, hic tamquam apostolicæ sollicitudinis vicarius in Orientalibus defendit. Argumentum epistolæ habet Liberatus Diaconus cap. 45 Brevariarii ubi narrat Leonem Augustum, ut hæreticos novam synodum congregari importune flagitantes comperceret, scripsisse singularum civitatum episcopos de utroque negotio consulens quid fieri oporteret, vel de ordinatione Timothei, vel de terminis synodi Chalcedonensis.... Qui rescribit Chalcedonensem synodum usque ad sanguinem vindicandam: eo quod non alteram fidem teneret, quam synodus Nicæna constituit. Timotheum vero non solum inter episcopos non haberi, sed etiam Christiana appellatione privari. Hanc omnium sententiam in una habes Juliani epistola quæ, ab octodecim (nunc viginti) quas ad eum scripsit Leo epistolis dividi neutiquam debuit.*

2. *Porro idem Quesnellus in dissert. 1, ad an. 457, num 7, hanc epistolam a Juliano scriptam putat Coi, unde ejusdem reditum ad suam Ecclesiam ex hac epistola colligit, neque amplius Constantinopolitæ commoratum opinatur, ex quo Marcianus obiit. Hæc autem falsa colliguntur ex epistola nunc primum edita 144 ad ipsum.*

Julianum, nec non ex epist. 147 et 152, sub Leone Augusto scriptis anno 457, in quibus palam præsumitur illum Constantinopoli adhuc exstitisse, et litteras etiam ad S. Leonem dedisse de turbis Constantinopoli excitatis post novi imperatoris assumptionem, quibus S. pontifex respondit epistola 144. Julianum quidem demandatam ab eodem pontifice vicem et curam sine ipsius consensu deseruisse incredibile est cum præsertim aliæ difficiles circumstantiæ ejus diligentiam postularent. Neque vero Actius Juliano substitutus credi potest, ac si ille Constantinopoli jam abiisset, commissumque sibi deposuisset officium; nam et ad Julianum, et ad Aetium iisdem kalendis Septembris ann. 457 scriptæ supersunt Leonis epistolæ 152 et 153, in quibus utriusque cura in fidei bonum excitatur. Neque moveat inscriptio epistolæ 147 ad Julianum; quæ cum in ms. Grimano inscribatur et Aetio presbytero a pari, ea ad Aetium quoque missa creditur eodem exemplo, propterea quod pontifici incertum esset num Julianus Constantinopoli degeret. Nam et eam epigraphen et Aetio presbytero pari in codice Ratisponensi omissam, delendam suspicamur, et Aetio aliam epistolam eodem fortassis die traditam consecimus annot. (Col. 1146, n. h) in epist. 447. Quod si S. pontifex in hac epistola queritur Julianum non scripsisse ea occasione qua Anatolius ad eundem pontificem litteras transmisserat, id potius eum Constantinopoli adhuc subsistentem præsumit: ea vero forte de causa omisit scribere, quia de eadem fere re scripserat paulo ante, et Anatolium pleniore dedisse litteras sciebat. Aetio quidem delegato et substituto in Juliano locum nullibi indicatur. Quod in annis sequentibus nullæ aliæ ad Julianum epistolæ inventæ sunt cum aliæ plures certo scriptæ desiderentur, hoc argumentum infirmum est, ut Julianus Constantinopolim deseruisse, officiumque suum, quod adhuc fidei causa requirebat, dimisisse credatur. Cum porro idem Julianus subscriptus legatur synodo Constantinopolitana sub Gennadio Anatolii successore circa an. 459 (Tom V. Conc. p. 51) cum ad hoc usque tempus in eadem urbe perstitisse satis probabile videtur.

8. Inter eos ad quos Leo Augustus encyclicam dedit de qua diximus in admonit. ad epist. 156. Julianus fuit, cui licet Constantinopoli existenti potuit ea encyclicam dirigi, sicut et Anatolio episcopo Constantinopolitano inscripta invenitur. Cum autem cæteri omnes, ad quos eadem imperialis epistola directa fuit, essent saltem metropolitæ, solus Julianus simplex. Coensis episcopus hoc gradu expertus erat. Id autem peculiarem ejusdem existimationem ob præclara ipsius in Eutychianos gesta demonstrat. Hæc in codice encyclo nobis conservata fuit ab Epiphano Scholastico qui præter autographam Leonis epistolam, quam Occidentalis vir facile invenit et inseruit, cæteras litteras et Græco reddidit; ac propterea hæc Juliano non originale ipsum, sed versio est ex Græco: totus enim codex encyclo Græce prodit. Hunc codicem cum aliquot mss. collatum post Surium dedit Baluzius, ejusque variantes nobis utiles fuere.

EPISTOLA VI.

JULIANI EPISCOPI COENSIS AD LEONEM IMPERATOREM. Pliissimo atque fidelissimo, victori atque triumphatori LEONI, principis semper Augusto, JULIANUS humilis episcopus Coensis.

Ego, domine Christo amabilis imperator, illam sapientissimam monitionem, mente percipiens, qua dictum est, *Cognosce temetipsum* volui taciturnitate quiescere, et (a) majorum Patrum iudicium sustinere. Non enim evocationis æqualitas parem servat effectum, sed quando coactus cum evocatione concordat, tunc similitudo nominum habet rerum quoque impermutabilem veritatem. Verum tamen quoniam (b) consulere nos tranquillitas vestra præcepit de unoquoque capitulo, quod continetur in precibus Deo amabilium consacerdotum Egyptiacæ diocesis, manifestam meæ parvitatis facio voluntatem, mœstus existens, et lacrymarum imbribus irrigatus, quid loquar ignorans, captivitatem ac destructionem utique pietatis, illam tamen et (c) pontificis lugens inopinabilem necem. Ea siquidem, quæ in Alexandrina civitate commissa sunt, ex ipsa narratione declarant animi passionem, et ad vindictam tanti facinoris vestram solummodo provocant æquitatem. Nam constituti ut orbem debeatis gubernare terrarum, indisciplinationis ægritudinem ad interitum perducentem mederi summo studio festinantes, non gladium evaginantes ad necem, sed interminationis verbo indisciplinatos regulariter perducentes ad obedientiæ voluntatem. Sententiam itaque quam contra se Timotheus nefandus exegit, (d) sancti canones apertius explanarunt, quos sua tyrannide sæpius abnegavit, disciplinam ecclesiasticam confundendo, et

A injurias inferendo, inimicus nescio quomodo totius Christianitatis effectus. Captus enim in talibus vestram justitiam debet experiri solummodo: quoniam ad magnitudinem commissorum ejus, sicut (e) precibus continetur, potestas ecclesiasticarum non sufficit sanctionum. Pando siquidem vestræ potentiæ et quid de sancto Chalcedonensi concilio sentire dignoscor. Hoc etenim nullatenus a veritate discordat: quoniam fidem traditam a sanctis beatisque trecentis decem et octo Patribus consona voluntate divina inspiratione firmavit, non dogma aliud introduxit, non alterum symbolum, non vanam expositionem, non dualitatem unigeniti Filii Dei, neque novitatem aliquam celebravit; sed per omnia consonat etiam sacro concilio centum quinquaginta sanctorum Patrum pariter, et Ephesino, cui præsederunt ter beati et sanctissimi Patres Cœlestinus Romanæ pontifex civitatis, et Cyrillus Alexandrinus episcopus. Supplicamus igitur vestræ potentiæ, ut inviolabiliter conservetis ea quæ a Christo per ipsum de ipso bene sunt constituta. Ubi enim tantorum erat congregata multitudo pontificum, et sanctorum præsentia Evangeliorum, et frequens simul oratio; illic creaturæ totius officem invisibili virtute credimus fuisse præsentem. Terror enim tunc nullus fuit imperialis auctoritatis: quoniam sanctorum piæque memoriæ Marcianus, amoris divini diademate coronatus, spiritalem quoque suscipiens curam, festinavit apostolorum dogmata confirmari a præsulibus Ecclesiæ, desiderio fidei accensus orthodoxæ. Quem cum vestra pietas imitatur, et victoriam contra barbaros adipiscitur, et veritatis quoque destruit inimicos.

Julianus humilis episcopus definiens retuli.

(a) Veteres libri Baluzii, *malorum*.

(b) Sic ex eisdem libris. Vulg., *consultare*.

(c) S. Proterii Alexandrini.

(d) Vulg., *sanctiones.... quas. Codicum lectionem prætulimus.*

(e) Cod. omittunt in.

ADMONITIO IN EPISTOLAM SEQUEMTEM.

Epistola Eutychis ad S. Leonem, inter Leoninas 21, cum cæteris documentis eidem annexis, post Flaviani mortem, seu post an. 449, a nobili quodam viro ad peritum nescio quem missa fuit, ut quid circa illa sentiret, exponeret. Quæ iste consulanda credidit, una cum ipsa censura addita fuerunt velut Appendix documentis ad Nestorianam hæresim pertinentibus quæ et Casinensi codice Lupus et Baluzius typis dederunt, ac tom. IV Concil. recusa inventiuntur pag. 499. Epistolam Eutychis et cætera fragmenta, quæ ab anonymo ad crism vocantur, jam exhibuimus epist. 21. Nunc ipsam consulationem proferimus, quæ cum nullam mentionem faciat synodi Chalcedonensis, ante hoc Concilium scripta videtur, nimirum circa an. 450. Ipsum titulum ex eodem codice Casinensi exhibemus.

EPISTOLA VII.

Tactio nomine facta ad quemdam senem cupientem scire quid contrarium catholicæ fidei senserit Eutyches.

Misit mihi nobilitas tua exemplum libelli de novæ fidei Expositione Eutychetis, quem exposuit scribendo ad beatissimum papam sedis apostolicæ Leonem. Scribere et dignatus es ut si quid inde sentirem, humilitatis meæ litteris indicarem. Quod quidem ipse pro studio sanctæ affectuose injungere dignatus es; sed mihi trepidam habenti mentem et timore repletum cor, in hac quæstione periculosum videtur agredi, præcipiente doctore et illuminatore gentium apostolo Paulo et generaliter monente ac dicente: *Stultas autem et ineruditas quæstiones et contentiones et pugnas legis devita. Sunt inutiles et vanæ.* Tamen ipsius beatissimi apostoli Pauli precibus, adjuvante Domino et Deo Jesu Christo, quod potuerit rusticus sermo et tenuis meus sensus aggrediar; non ut magnitudinem et majestatem fidei exigit, sed ut tenues vires meæ humilitatis patiuntur. Cum ergo percurrerem prædictum exemplar epistolæ vel libellum fidei Eutychetis, inter cætera textus verborum ejus inveni, ubi a sancto concilio Episcoporum expeli a se duas naturas in Christo conqueritur confiteri. Quod si conculens suæ continentiæ et vetustæ in se castitatis laboribus confiteri voluisset, numquam sententiæ suæ fidei periculum fuisset passus. Sed quia in unam Christi personam secundum apostolorum vel prophetarum seu Evangeliorum traditionem duas naturas in Christo confiteri noluit, in ipso portu exitus sui non solum ipse laborum continentiæ suæ naufragium passus est, verum etiam jam olim bene fundatam Ecclesiarum per orbem terrarum perturbavit fidem, et ad cumulum perfidiæ suæ, Christi veneratorem et bonæ fidei fidelem prædicatorem beatum occidit episcopum Flavianum. Et ille quidem quietis temporibus, nulla existente publica persecutione, coronam accipiens martyrii, nunc cum beato suo magistro apostolo Paulo gloriatur et dicit: *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi. De cætero superest corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illud die justus iudex, non solum autem mihi, sed et omnibus qui diligunt manifestationem ejus.* Et illo quidem cum omnibus sanctis in Domino gloriantem nobis necesse est, si meremur ejus sequi vestigia traditionem fidei, per quam gloriosum meruit exitum, totis fidei viribus et usque ad mortem tenere et in unam Christi personam duas confiteri naturas. Divinitatis et humanitatis, creatricis et creatæ, assumptricis et assumptæ. Quæ tamen substantiæ aut naturæ, non confusæ, sed unitæ, et in una eademque persona inseparabiliter, et in sua semper proprietate sunt permanentes. Quapropter unicuique substantiæ naturæ propria utique aptanda sunt, id est, infirmitatis humanitati, quæ creata est digna, non vero mutabilia Divinitati, quæ creavit. In tantum enim hæc due naturæ in una persona Christi simul unitæ sunt atque conjunctæ, ut idem Jesus Christus Dei Filius, Deus et homo, aliquando res aut agat aut loquatur humanas, aliquando vero divinas. Nam denique ut duarum naturarum, id est Divinitatis et humanitatis, in se ostenderet substantias, navigans dormit in navi ut homo, et procellæ, eminenti vento, vel mari imperat ut Deus, dicens: *Tace, obmutesce.* Et post quadraginta dierum atque noctium jejuniu[m] esurit ut homo, et in solitudine quinque millia virorum, exceptis infantibus et mulieribus, de quinque panibus et duobus piscibus refecit ut Deus. Et quid plura? A Judæis crucifixus, et lancea in latere compunctus, moritur ut homo, et Lazarum quatruiduanum de monumento resuscitavit ut Deus, auctoritate divina dicens: *Lazare, veni foras.* Harum ergo, domine, duarum naturarum in Christo traditio est fortiter custodienda, ne cum Eutychete aut cæteris ejus consentaneis eas in unam confundentes, novum incertæ

A fidei teneamus tramitem. Optime enim eos dedignaris, quia omne quod confusum, obscurum et incertum esse cognoscitur: si quidem ut datur intelligi, proprias easdem naturas Divinitatis et humanitatis imprudenti sensu in unum confundere videntur, ut non separantes humanitatis substantiam a Christi Divinitatis natura, ipsa voce Deum passibilem pronuntiant. Nam denique epistola quam dicit Eutyches Julii quondam episcopi urbis Romæ esse quam et ad solatium suæ perfidiæ ignoro, forsitan falsam protulit, cujus et pravo sensu duci cognoscitur, in ipso ultimo textus sui ita profitetur, dicens: *Qui igitur sic sentiunt, non excedunt, ab inconsona contraria sententiis, ut cum mente divinis præceptis consonant, sermonibus discrepent. Necesse est enim eos, cum duas naturas intelligunt, alteram colere, alteram non adorare, et in divinum quidem baptizari, in humanam vero non baptizari.* Vides ergo quomodo impugnantes et confundentes duarum naturarum substantiam, Deum passibilem pronuntiare perfido sensu conantur. Nos vero, qui catholicæ fidei rectum tenemus tramitem, prætermissa hac confusione duarum naturarum, in Dominicam carnem baptizati, propterea eam adoramus, quia a Divinitate suscepta atque eidem ita unita sit, ut non alium atque alium, sed unum eundemque Deum et hominem, Dei Filium confiteamur. Nam si Eutyches aut cæteri ejus consentientes hominem separant a Christo Deo, illi nos numquam adoramus aut servimus. Aut si quis nostrum purpuram aut diademata regalia jaecientia inveniat, numquid ea conabitur adorare? Mox vero ut ea rex fuerit indutus, periculum mortis incurrit, si quis eam simul cum rege adorare contempserit. Ita Christi Domini nostri perfectam humanitatem, non solum et nudam, sed Divinitati suæ unitam, unum eandemque Dei Filium, Deum verum, et hominem verum, si quis adorare contempserit, æternam mortem patietur. Sequitur et Julius, cujus sensu ducitur Eutyches, et dicit: *Si autem in mortem Domini baptizantur, unam profitemur naturam et impassibilem Deitatis et passionabilem carnis.* Velim plenius agnoscere quomodo dicant carnis? Si hæc caro sine anima est, quid est caro ista nisi terra sine sensu, quæ nec gratias agere valuit, nec crucis pœnas sentire potuit? Quod autem caro sine anima sentire non possit cunctis est manifestum. Si autem, ut illi sentiunt, in illa Dominica carne Divinitas pro anima fuit, Divinitatem ergo passionibus subjiciunt. Si autem, ut vera se habet Scripturarum fidelissima ratio, simul cum carne et humanam suscepit animam, ergo perfectus Deus perfectam suscepit hominis naturam, ut ostenderet se simul cum humana carne et humanam suscepisse animam, id est perfectum hominem. Dicit enim: *Pastor bonus animam ponit pro ovibus suis. Et Potestatem habeo ponendi animam meam, et iterum potestatem habeo sumendi eam.* Et in ipso articulo passionis suæ dicit: *Tristis est anima mea usque ad mortem;* et: *Nunc anima mea conturbata est.* Non enim Deus aliquando perturbatur, sed ille utique homo qui esurit, qui silit, qui dormit, qui lassatus fuit atque ploravit: quæ omnia sine affectibus animæ caro sola sentire non potuit, nisi ille homo perfectus quem suscepit Deus perfectus, dicente Hieremia propheta: *Hic Deus noster, non æstimabitur alius ad eum, qui inventi omnem viam disciplinæ, et dedit eam Jacob puero suo, et Israel dilecto a se.* Et adjecit: *Post hæc in terris visus est, et cum hominibus conversatus est.* Qua porro forma in terra visus fuerit et conversatus sit, sanctissimus prophetarum Isaïas plenissime et apertius exponit: *Domine, quis credidit auditui nostro, et brachium Domini cui revelatum est? Annuntiavimus coram ipso tamquam pueri, ut radix in terra siliti. Non est ei species neque gloria. Vidimus eum, et non habuit speciem neque decorem; sed species ejus sine honore, et abjecta præ omnibus hominibus. Homo in plaga positus, sciens ferre infirmitates. Quoniam aversata est species ejus, et dehonestatus, et pro nihilo æstimatu*

*est. Hic peccata nostra portat, et pro nobis dolet. Nos æstimavimus eum in dolore esse et in vexatione. Ipse autem vulneratus propter peccata nostra, et infirmatus est propter iniquitates nostras. Eruditio patris nostræ in eum, livore ejus nos sanati sumus. Omnis ut oves erravimus, et omnes homines a sua via erraverunt. Et Dominus tradidit eum pro peccatis nostris. Ipse autem male vexatus continuit labia sua, ut ovis ad immolandum ductus est. Et sicut agnus coram tondente se sine voce, sic non aperuit os suum. In humilitate iudicium ejus sublatum est. Generationem autem ejus quis enarravit? Quoniam tolleitur a terra vita ejus, et ab iniquitatibus populi mei ductus est ad mortem. Et dabo inanes pro sepultura ejus, et divites pro morte ejus. Quoniam iniquitatem non fecit, nec dolus inventus est in ore ejus. Et Dominus vult purgare eum de plaga. Si detis pro peccato animas vestras, videbitis semen longæ vitæ, et vult Dominus adolere animæ ejus, ostendere ei lumen, formare prudentiam, justificare justum, bene servientem pluribus. Et peccata eorum ipse portavit. Ideo ipse hæreditatem possidebit multos, et fortium partietur spolia. Propter quod tradita est in mortem anima ejus, et inter iniquos deputatus est. Et ipse peccata multorum tollit, et propter iniquitates nostras traditus est. Parvide igitur, domine mi, secundum sanctæ tuæ mentis studium, quomodo prædicti prophætæ Hieremias et Isaia sibi met consensientes asserant qualiter perfectus Deus de cælo descendens pro salute generis humani, suscepit hominem, et superius ab Isaia prædictas passiones uterque naturæ illius in Christo suscepti hominis assignet. Nam numquid Deus, qui est invisibilis, incomprehensibiliter poterat comprehendere, aut inimicis tradi, aut inter impios deputari, aut mori, aut vita ejus a terra tolli? Sed ille utique qui, ut supra jam diximus, esuriit, sitiit, lassatus fuit, dormivit atque ploravit, qui etiam in cruce passionis pendens, cum vidisset in se inhabitantem Deum de suo exire corpore, lacrymabili voce clamavit post eum, Hebraica lingua dicens: *Heli, Heli lamasabactani*: hoc est: *Deus meus, quare me reliquisti?* quamvis tertia die eum esset resuscitaturus. Tamen necesse erat illud adimpleri quod jam prædixerat in Evangelio Jesus, suis discipulis dicens: *Ego a Deo processi, exivi a Patre, et veni in hunc mundum, et iterum relinquo hunc mundum et vado ad Patrem.* Siquidem et in ipsa passione, quamvis ille perfectus homo, a perfecto Deo susceptus, impiam moriens in cruce patiatur pœnam, tamen et ipse impassibilis Deus in eodem a se suscepto perfecto homine, quamvis passionem non sustinuerit, tamen injuriam passus est. Nam sicut qui indumentum conscindit, et induto facit injuriam, ita et qui carnem ejus crucifixerunt, Divinitati ejus injuriam intulerunt. Hanc ergo Divinitatis injuriam omnia elementa videtia expaverunt. Nam denique terra contremuit, petra scissæ sunt, sol fugit in noctem, luna sanguineo colore fuscata est, et tamquam damnatione perpetua jam mundus oppressus esset, avulsæ locis cælestibus stellæ ruerunt, elementorum lege confusa, apertis monumentis, sepulta jam olim corpora animas receperunt. Ideo ergo catholici per orbem terrarum fidelissimi Ecclesiarum doctores secundum Scripturarum auctoritatem duas in Christo naturas prædicant, Divinitatis (et humanitatis. Quæ utinam considerasset Eutyches), et tot annorum continentia laboribus (se) apertis oculis non immersisset, nec Orientis Ecclesiis impiam pro-*

(a) Gesta hujus synodi ad S. pontificem missa, laudantur epist. 80. Horum tantum fragmentum superest insertum Vitæ S. Abundii Comensis, qui unus fuit e quatuor legatis a S. Leone missis ad pacem cum Orientalibus ea ratione componendam, ut ejus epistolam ad Flavianum recipere, eidemque subscriberent. Etsi hujus Vitæ auctor nec coævus nec valde antiquus sit, cum ipsa tamen synodi acta invenit, hæc in parte summam fidem meretur; unde

tulisset perturbationem per confusas duarum naturarum substantias, Deum passibilem pronuntians. Sed cum in ista suam sententiam Paulus apostolus compleat dicens: *Quia novissimis temporibus recedent quidam a fide*, tamen nos sollicitus præmonet dicens: *Attendite spiritibus seductoribus in hypocrisi mendaciloquorum, cauteriatam habentium conscientiam.* Nisi enim secundum Apostoli dictum cauteriatam et incertam suæ fidei habuisset conscientiam, numquam tantam confusionem Ecclesiis Dei excitans, suæ perfidiæ socios fecisset sanctos trecentos decem et octo Patres Nicæni concilii, nec non et Cyrillum, sanctos episcopos; qui non utique ejus perfidiam sequendo, sed superius a ræa humilitate expositam fidem docendo, inter sanctos et electos Dei in numero et libro viventium dinumerati sunt. Sed ut simplicium et imperitorum illudat et ad eum ducens aduniat animos, ideo prædictos viros, catholicæ fidei auctores et prædicatores, suæ novæ et novissimæ perfidiæ fingit esse socios. Vere in hunc Eutychem completa est Apostoli sententia dicens: *Hujusmodi pseudoapostoli, operarii dolosi, transfigurant se in apostolos Christi. Et non mirum. Ipse enim Satanas transfiguratur se sicut angelum lucis. Non ergo magnum, si ministri ejus transfigurentur sicut ministri justitiæ: quorum finis est secundum operationem eorum.* Secundum hanc ergo Apostoli sententiam, cum sit minister perfidiæ, simulat se socium esse ministris justitiæ, a quibus prædictam fidei nostræ (non) tenuit, a se doctam exposuit rationem: inter quorum discipulos et dulcissimos fideles fidei filios cupio tuam nobilitatem mecum pariter ascribi; ut eorum, si mererem, sequentes fidei vestigia, precibus in futuro iudicio misericordiam impetrare mereamur a triplici pietatis unita majestate, hoc est Patris, et Filii, et Spiritus sancti, cui gloria in sæcula sæculorum Amen.

EPISTOLA VIII.

Sæp FRAGMENTUM (a) GESTORUM Constantinopolitanæ synodi habitæ anno 450, in qua lecta et recepta fuit S. Leonis epist. 28, ad Flavianum, ex Vita S. Abundii episcopi Comensis.

Anatolius episcopus Constantinopolitanus novæ Romæ accepta epistola S. Leonis papæ ad confirmationem catholicæ fidei contra vesaniam hæreticorum, congregavit concilium omnium episcoporum, archimandritarum, presbyterorum et diaconorum; et ante conspectum omnium (b) recitata est epistola S. Leonis papæ, quam beatus Abundius coram omnibus presentavit: concordantibus testimoniis Romanorum Patrum ac Græcorum, Anatolius episcopus Constantinopolitanus huic epistolæ S. Leonis papæ continentia catholicæ fidei veritatem, concordantibus etiam testimoniis Patrum ab eadem apostolica sede decretorum (Lege directis) [Lege directorum] plena devotione consensit et subscripsit, anathema dicens Eutychem et Nestorio, et ipsorum dogmati cum sectatoribus eorum. Id ipsum fecere omnes qui aderant episcopi, presbyteri, archimandritæ atque diaconi.

(c) Mox sanctus Abundius, Asterius episcopi, Basilii et Senator presbyteri dixerunt: Omnipotenti Deo gratias: quoniam reverendorum episcoporum, presbyterorum, archimandritarum, diaconorum, ac totius cleri professiones cognovimus, fidem rectam et a Patribus traditam profiteri, sicut eorumdem sub-

illud fragmentum card. Baronius Annalibus jure inseruit ad an. 450, n. 29, ac exinde in editionibus Conciliorum descriptum fuit. Hoc vero nos in appendice daturus promissimus annot. 6 (Col. 913, n. d) in epist. 80.

(b) Hæc narratio ab auctore Vitæ ex synodi gestis derivata omnino concinit cum Leonis verbis insertis epistolæ 88, c. 3, ad Paschasium.

(c) Hic incipit gestorum fragmentum.

scriptio gestis præsentibus inserta declarat. Ideo nos quoque, quia omnes hoc exigere et exspectare comperimus, secundum assertionem venerabilis viri Eusebii episcopi Dorylæi et sententiam sanctæ memoriæ Flaviani episcopi, vel assensum papæ Leonis, qui ad insinuandam cunctis fidem catholicam nos Roma misit, anathema dicimus Eutycheti, vel omnibus qui ejus perfidiam sequuntur, et dicunt in Christo ante incarnationem duas fuisse naturas, post incarnationem unam tantum naturam : cum catholica fides et ante incarnationem unam tantum Verbi fuisse, et

A post incarnationem duas, id est, Verbi et perfecti hominis fateatur in una persona, inconfusa proprietate sui, manere naturas. Nestorio etiam, qui vesanum (ut legitur) dudum dogma dispersit, dicendo Dominum Jesum Christum ex Maria Virgine hominem tantum, non etiam Deum natum, sed et sectatoribus ejus in hujusmodi perversitate durantibus anathema dicimus. Propter quod convenit, ad confirmationem subscriptionis, sanctam, quæ præsens est, fraternitatem iisdem, vel omnibus, qui eorum doctrinam sequuntur, anathema similiter dicere.

ADMONITIO

In sequentem actionem hæctenus ineditam concilii Chalcedonensis.

1. Græci codices concilii Chalcedonensis bibliothecæ Venetæ S. Marci 164 et 555, locupletiores sunt iis quibus Romani editores usi fuerunt. Lacunæ quæ in Græco punctis signantur initio actionis 4 in iisdem codicibus suppleuntur, ita ut in lacuna tertia notata tom. IV Concil. editionis Venetæ pag. 1357, duas integras paginas impleant episcoporum nomina, quæ in ipsa antiqua versione Latina e regione posita desiderantur. Suppleuntur quoque episcoporum nomina initio actionis 6, quæ in Græco vulgato desunt, et in sola antiqua interpretatione Latina leguntur, ac propterea omittuntur illa, καὶ τῶν λοιπῶν δαιωμένων καὶ εὐσεβεστάτων ἐπισκόπων, et cæteris sanctissimis ac religiosissimis episcopis, quæ integro episcoporum catalogo recitato locum non habent. Actione 14 de Sabiniano Perrhenorum episcopo, quæ in codd. Venetis est 15, Græcus textus editus quædam sola nomina præfert, quæ omnino desunt in antiqua versione : plura autem eisdem codices addunt, et solum per saltem antiqui librarii intermedia quædam nomina omissa fuisse. Id ipsum accidit actione in vulgatis 16, in iisdem autem manuscriptis 17 ; quæ enim nomina in antiqua interpretatione exhibita, desunt in Græco vulgato, ex laudatis codicibus hauriri poterunt, sicut et alia, quæ conferentibus patefient.

2. Quod autem in his præcipuum invenitur, est Actio 16 hæctenus ignota, in qua lectu fuit Leonis epistola 93. Id vel maxime eam sententiam confirmat, in codicibus Græcis concilii Chalcedonensis non omnes actiones collectas fuisse, nec ex eo quod aliqua actio deest in uno vel pluribus codicibus Græcis, illam repudiari posse. Ita actio de Domino in codicibus nostris Græcis nec non in Romanis non legitur, et deerat etiam in eo exemplo ex quo antiqua versio prodit ; at in ms. Patriciæ Julix a Rustico inventa fuit. Actio de Photio Tyri episcopo, quæ aberat ab exemplis antiqui interpretis et Rustici, in Græcis Romanis, et nostris codicibus invenitur in fine cæterarum actionum, quemadmodum erat in codice quem Balsamon laudat. Ita etiam Græci codices, qui noti sunt, concilii Ephesini, carent aliquot actionibus, quæ cum ex antiqua versione supersint, in aliquo antiquo codice Græco inventæ fuere. Cur id acciderit optime explicat Baluzius in præfatione ad versionem antiquam synodi Chalcedonensis num. 40 et 41. Hanc quidem ineditam actionem, quam soli codices Veneti suppeditarunt, in suppositionem vocari non posse, præter manuscriptorum auctoritatem, ex eo manifestum fit, quia ex omnium conciliorum more litteræ summi pontificis ad concilium semper lectæ fuerunt. Hæc igitur actio, quæ ad S. Leonem nostrum maxime pertinet, appendicem claudet.

3. Quoniam vero de manuscriptorum Græcorum S. Marci utilitate hoc loco incidit mentio, aliam observationem gratam futuram arbitramur, quam ex alio Græco codice ejusdem bibliothecæ Venetæ signato num. 165 erui-mus. In hoc, qui partem actorum Chalcedonensium continet, descripti leguntur canones 27 ejusdem concilii, affixo cuique canonis numero 1 2 3, etc., usque ad 27, eo quod hi sint canones una eademque actione constituti. Tum vero post ultimum canonem ducta linea, quæ canonum finem indicat, post intervallum quoddam subjunguntur sine ulla numerali notâ tres alii additii canones, qui in solis Græcis collectionibus canonum una cum cæteris proferuntur, simulque omnes efficiunt canones 30, uti ex collectionibus et collectoribus canonum Græcis editi sunt tom. IV Conciliorum pag. 1691. Canon primus qui in vulgatis est 28, Constantinopolitanæ sedis privilegia decernit, iisdemque verbis exprimitur ac in vulgatis, et sumptus est ex actione ultima. At duo alii canones uberores sunt quam in editis. Nam canon in vulgatis 29 excerptus ex actione pro Photio Tyri metropolitâ, incipit a verbis ejusdem actionis pag. 1440, D. Οἱ μεγάλοπρεπίτατοι καὶ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες ἴσον Περὶ τῶν ἐπισκοπῶν, etc., usque ad τῆ ἀγία συνόδῳ, quibus petitio judicum ad canonem intelligendum necessaria exprimitur. Tum subjunguntur interlocutiones legatorum apostolicæ sedis et Anatolii, ex quibus vulgatus canon compactus est. Tandem approbatio synodi ex eadem actione pag. 1449, C ; canon vero in vulgatis 30, ex actione 4 male digestus, in nostro codice incipit ab interlocutione judicum et senatus pag. 1407, D. et subjecta interlocutione Paschasini legati apostolicæ sedis, eorundem judicum et senatus sententia concluditur usque ad pag. 1410, A. Eadem quoad hos canones leguntur in collectione Græca canonum, quæ continetur in vetusto codice XIX monachorum S. Basilii Romæ pag. 54. Ex his quid et unde tres isti additii canones sint, perspicue cognoscitur.

EPISTOLA IX.

SEU ACTIO XVI CHALCEDONENSIS.

Nunc primum edita ex mss. Græcis bibliothecæ Venetæ S. Marci 555, sæculi XII, et 164 sæculi XIV, in qua lecta fuit epistola 93 S. Leonis ad ipsam synodum.

Consulatu domini nostri Marciani semper Augusti, et qui erit nuntiandus, pridie kalendas Novembris Chalcedone juxta mandatum divinissimi et piissimi domini nostri Marciani semper Augusti congregatis in sanctissima Ecclesia sanctæ martyris Euphemix,

Ἐπαρείας τοῦ δεσποῦτου ἡμῶν Μαρκιανοῦ τοῦ αἰωνίου Ἀγούστου, καὶ τοῦ δηλωθησομένου τῇ πρό μᾶ: κἀλαβῶν ἡμερήσιον. Ἐν Καλιπρόδι κατὰ κἀλευσιν τοῦ θεοτάτου καὶ εὐσεβεστάτου ἡμῶν δεσποῦτου Μαρκιανοῦ τοῦ αἰωνίου αὔγουστου συναλθόντων ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Ἐκ-

1 Cum in laudatis mss. Venetis canones Chalcedonenses actioni 15 in editis ascripti, optime collocentur actione 7, de quo alibi plura, hæc actio subjoicitur

actioni de Sabiniano episcopo Perrhæ habita eodem die 31 Octobris, quæ in vulgatis quidem est actio 14, at in iisdem codicibus est actio 15.

magnificentissimo et gloriosissimo magistro militum, ex consule, et Patricio Anatolio, et magnificentissimo ac gloriosissimo præfecto sacrorum prætoriorum Palladio, et magnificentissimo atque gloriosissimo magistro divinorum officiorum Vincomalo; convenientibus quoque reverendissimis episcopis Paschasino et Lucentio, et reverendissimo presbytero Bonifacio locum habentibus sanctissimi archiepiscopi senioris Romæ Leonis, et Anatolio reverendissimo archiepiscopo magni nominis Constantinopolis, et Maximo reverendissimo episcopo Antiochiæ Syriæ, et Juvenali reverendissimo episcopo Jerosolymorum, et Quintillo reverendissimo episcopo Heracleæ Macedoniæ locum habente sanctissimi archiepiscopi Thessalonicensium Anastasii, et Thalassio reverendissimo episcopo Cesareæ Cappadociæ, et Stephano reverendissimo episcopo Ephesi, et Luciano reverendissimo episcopo Byzæ tenente locum Deo amantissimi Cyriaci episcopi Heracleæ Thraciæ, et Eusebio reverendissimo episcopo Ancyra Galatiæ, et Diogene reverendissimo episcopo Cycizi, et Petro reverendissimo episcopo Corinthi, et Florentio reverendissimo episcopo Sardiæ, et Eunomio reverendissimo episcopo Nicomediæ, et Anastasio reverendissimo episcopo Nicææ, et Juliano reverendissimo episcopo Coensi locum habente etiam ipso apostolicæ sedis Romæ, et Eleutherio reverendissimo episcopo Chalcedonensium, et Basilio reverendissimo episcopo Seleuciæ Isauriæ, et Meletio reverendissimo episcopo Larissæ locum habente reverendissimi episcopi Apamæ Syriæ Domni, et Amphilochio reverendissimo episcopo Sidæ, et Theodoro reverendissimo episcopo Tapsi, et Cyro reverendissimo episcopo Anazarbi, et Constantino reverendissimo episcopo Bostrorum, et Photio reverendissimo episcopo Tyri, et Theodoro reverendissimo episcopo Damasci, et Stephano reverendissimo episcopo Hierapoleos, et Symeone reverendissimo episcopo Amidæ, et Epiphanio reverendissimo episcopo locum habente reverendissimi Olympii episcopi Constantiæ, et Joanne reverendissimo episcopo Sebastiæ, et Selenco reverendissimo episcopo Amasiæ, et Constantino reverendissimo episcopo Melitenæ, et Patricio reverendissimo episcopo Tyanorum, et Petro reverendissimo episcopo Gangrorum, et Eustathio reverendissimo episcopo Beryti, et Apragmonio reverendissimo episcopo locum habente reverendissimi episcopi Claudiopolis Calogeri, et Atarbio reverendissimo episcopo Trapezuntis, locum habente Dorothi reverendissimi episcopi Neocæsareæ, et Photino archidiacono locum habente Theoctisti reverendissimi episcopi Pissinun-

¹ Nomina iudicum et episcoporum hujus eadem sunt in codicibus Venetis, ac in actionibus 15 et 17, si pauca excipias, quæ in sequentibus annotationibus indicabuntur; ac propterea unica hac actione Græca trium actionum nomina, uti sunt in iisdem mss. proferuntur, quæ in vulgato textu vel mutila sunt, vel omnino desunt. Observavimus autem episcoporum nomina eadem fere esse, ac eodem ordine recenseri ac in versione antiqua primæ actionis a Baluzio edita tom. IV Concil. edit. Venetæ pag. 1987, nec non in versione actionum 6, 7 et 8.

² Hic Stephanus in hac et præcedenti actione habitis pridie kal. Novembris adhuc nominatur episcopus Ephesinus, cum tamen act. 13, in vulgatis 12, pridie depositus fuerit, id est tertio kal. Novembris. Id ex notariorum oscitantia ortum credimus, qui episcoporum nomina transcripsere ex anterioribus actionibus, in quibus Stephanus nondum depositus recensebatur.

³ In nostris mss. actione 15 additur, et Nónnu του εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἐδέσσης. In versione etiam actionum 4, 6 et 8, idem Nonnus eodem loco et ordine quem in nostris mss. Græcis habet act. 15 inseritur. In versione autem vulgatæ actionis 16, quæ in nostris codicibus est 17, loco Nonni legitur Ibas. Nostris autem Græcis codices non solum actione hac inedita 16, verum etiam 17, utrumque nomen præterunt. Cum Ibas actione 10 restitutus fuerit; actione

A κλησία τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἐδσηρίας· τοῦ μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξοτάτου στρατηλάτου ἀπὸ ἑκείνων καὶ Πατρικίου Ἀνατολίου· καὶ τοῦ μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξοτάτου ἐκάρχου τῶν ἱερῶν πραιτωρίων Παλλαδίου· καὶ τοῦ μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξοτάτου μαγίστρου τῶν θείων ὀφικίων Βηγκομάλου· — Συνελθόντων δὲ καὶ Πασχασινοῦ, καὶ Λουκηνόσου, τῶν εὐλαβεστάτων ἐπισκόπων, καὶ Βονιφατίου τοῦ εὐλαβεστάτου κρησθυτέρου ἐπαρχόντων τὸν τόπον τοῦ ἁγιοτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς πρεσβυτέρου Ῥώμης Λέοντος· — καὶ Ἀνατολίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς μεγαλονύμου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Μαξίμου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας Συρίας, καὶ Ἰουβενάλιου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων, καὶ Κυντίλλου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Μακεδονίας, ἐπέχοντος τὸν τόπον τοῦ ἁγιοτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς Θεσσαλονικίαν Ἀναστασίου, καὶ Ἐλευθερίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας, καὶ Ὁσίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἐρέσου καὶ Λουκιανῶν τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Βύζης, ἐπέχοντος τὸν τόπον τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Θράκης Κυριακοῦ, καὶ Ῥοσθίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀγχύρας Γαλατίας, καὶ Διογένης τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Κυζίκου, καὶ Πέτρου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Κορίνθου, καὶ Φλωρεντίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Σαρδένων, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Νικομηδείας, καὶ Ἀναστασίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Νίκαιας, καὶ Ἰουλιανῶν τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπέχοντος καὶ αὐτοῦ τὸν τόπον τοῦ ἀποσταλικοῦ θρόνου Ῥώμης, καὶ Θεοδορίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου τῶν Καλιχρονίων, καὶ Βασιλίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Σελυκίας Ἰσαυρίας, καὶ Μελετίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Λαρίσσης, ἐπέχοντος τὸν τόπον τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀμασίας Συρίας Δόμνου, καὶ Ἀμφιλοχίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Σίδης, καὶ Θεοδώρου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Τύρου, καὶ Κύρου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀναζάρβου, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Βόστρων, καὶ Φωτίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Τύρου· καὶ Θεοδώρου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Δαμασκού, καὶ Στεφάνου τοῦ εὐλαβεστάτου ἱερᾶς πόλεως ἐπισκόπου, καὶ Συμεῶν τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀμίδης, καὶ Ἐπιφανίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου, ἐπέχοντος τὸν τόπον τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Κωνσταντίας Ὀλυμπίου, καὶ Ἰωάννου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Σεβαστείας, καὶ Σελύκου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀμασίας, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Μελιτινῆς, καὶ Πατρικίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Τυάνων, καὶ Πέτρου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Γεργῶν, καὶ Εὐσταθίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Πη-

15 Ibas, non autem Nonnus inserendus, nec in sequentibus omittendus fuerat, cum præsertim actioni 17 subscriptus legatur. Quid ita? Nimirum quia notarii exscribentes episcoporum nomina in actione 15, non animadvertunt Nonnum esse expungendum; in actionibus autem 16 et 17 cautius præterierunt quidem hoc nomen, at de Iba substituendo non cogitarunt. Alii autem notarii, ex quibus antiqua versio traducta fuit, Ibam pro Nonno actione ultima jure recensuerunt.

⁴ Eustathii Berytensis nomen ac solum in actione 16 inter metropolitans legitur, uti in versione acripni 5. At in præcedenti 15 et in sequenti 17 hunc episcopum jure omittunt nostri codices, quem admodum hoc loco inter metropolitans deest in interpretatione antiqua actionum 1, 6, et 8, in quibus vel omittitur, vel inter episcopos posterius recensetur.

tis, et Romano reverendissimo episcopo Myrorum Lyciæ, et Nunechio reverendissimo episcopo Aphrodisiadis Cariciæ, et Critoniano reverendissimo episcopo Laodicæ Phrygiæ, et Mariniano reverendissimo episcopo Synadorum, et Onesiphoro reverendissimo episcopo Iconii, et Pergamio reverendissimo episcopo Antiochiæ Pisiidæ, et Epiphonio reverendissimo episcopo Pergæ, et Antiocho reverendissimo episcopo Nicopolis Epiri, et Martyrio reverendissimo episcopo Gortynæ, et Luca reverendissimo episcopo Dyrrhachii, et Vigilantio reverendissimo episcopo Larissæ Thessaliæ, et Franciano reverendissimo episcopo Philippopolis, et Sebastiano reverendissimo episcopo Beroæ, et Basilio reverendissimo episcopo Trajanopolis, et Triphone reverendissimo Chii locum habente Joannis episcopi Rhodi, et Theotisto reverendissimo episcopo Beroæ, et Gerontio reverendissimo episcopo Seleuciæ Syriæ et Eusebio presbytero locum habente Macarii episcopi Laodicæ Syriæ, et Eusebio reverendissimo episcopo Dorilei, et reliqua sancta et œcumenica synodo, quæ secundum sanctionem divinissimi et piissimi Domini nostri in Chalcedonensi civitate collecta; et residentibus omnibus ante cancellos sacri altaris Bonifacius presbyter locum habens apostolicæ sedis senioris Romæ ait: Apostolicus episcopus, et apostolicæ fidei Romæ Leo dominus meus ad sanctissimam synodum epistolam misit: jubete ut recipiatur et legatur. Gloriosissimi judices dixerunt: Legatur epistola Leonis reverendissimi archiepiscopi Romæ. Et præbente Juliano reverendissimo episcopo civitatis Coensium locum habente etiam ipso apostolicæ sedis, cum authenticam Latinam epistolam, tum ejusdem interpretationem Constantinus devotissimus secretarius sic habentem legit:

Leo episcopus sanctæ synodo apud Chalcedonem constitutæ, dilectissimis in Domino fratribus salutem.

Optavam quidem... et cætera, ut legitur epistola 95, usque ad illa: Bene valet in Domino, fratres charissimi.

In actione sequenti tum in editis Latinis, tum in nostris mss. Græcis aliter habetur: *Et Calogero reverendissimo episcopo Claudiopolis, et Apragmonio reverendissimo episcopo Tii.* In hac autem actione 16 legitur, ut in actione 15, nec non in antiqua versione actionum 1, 5, 6, et 8, et rectius quidem, cum hoc loco soli metropolitæ desorbantur. Apragmonius autem inter hos locum non habet, nisi quatenus Calogeri metropolitani Claudiopolis vicem gerit. Rectius, inquam: nam cum in subscriptionibus actio-

κου τῆς Κώων πόλεως τοποτηρουντος καὶ αὐτοῦ τῶ ἀποστολικῶ θρόνῳ, τήντε ἀθεντικὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπιστολὴν, καὶ τὴν ταύτης ἐρμηνείαν, Κωνσταντῖνος ὁ καθωσνωμένος Σηκηρτάριος ἀνέγνω ἔχουσαν οὕτως: «Λέων ἐπίσκοπος τῆ ἀγίας συνόδου τῆ ἐν Καλκηδόνι, τοῖς ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς ἐν Κυρίῳ χαίρειν... Ἐρῶσθε ἐν Κυρίῳ, ἀδελφοὶ προσφιλέστατοι ὁ. ὁ

nis sequentis 17 Calogero non per Apragmonium, sed per Stephanum presbyterum subscripserit sicut et Relationi synodi ad S. Leonem subscripsit per Euprosinum diaconum, Apragmonius locum ejus in actione 17 non amplius tenuisse videtur. Hic quoque error ex notariis originem ducit, qui episcopus ex anterioribus actionibus describere, in quibus Apragmonius Calogeri vices gerebat.

Hic notarii vel amanuensis error manifestus est ex aliis locis quampluribus hujus synodi, in quibus Nunechius Laodicæ Phrygiæ, et Critonianus Aphrodisiadis episcopus traditur. Recte igitur in ipsi codicibus Venetis act. 16 et 17 legitur: Καὶ Χρυσιμανοῦ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀφροισιάδος Καρίας, καὶ Νουνεχίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Λαοδικείας Φρυγίας.

Sequentes episcopi usque ad Tryphonem Chium inclusive librarii saltu desunt in Græco act. 15 nostrorum codicum, sed leguntur in Græco, et in antiqua versione act. 17, eodem ordine et iisdem verbis.

Optime hic Triphon dicitur locum tenens Joannis episcopi Rhodi, uti semper in Chalcedonensi hæc delegatio exprimitur, unde perperam omittitur in ver-

σιονεῖ, ὁ καὶ Ἀπραγμονίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου, ἐπέχοντος τὸν τόπον τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Κλυδιουπόλεως Καλογῆρου, καὶ Ἀταρβίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Τραπεζοῦντος, ἐπέχοντος τὸν τόπον τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Νεοκαισαρίας Δωροθίου, καὶ Φωτεινοῦ ἀρχidiaκόνου, ἐπέχοντος τὸν τόπον Θεοκτίστου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Πισινούντος, καὶ Ῥωμανοῦ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, καὶ Νουνεχίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀφροδισιάδος Καρίας, καὶ Κριτωνιανοῦ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Λαοδικείας Φρυγίας, καὶ Μαρινιανοῦ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Συνάδου, καὶ Ὀνησιφῆρου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἰκονίου, καὶ Περγαμίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας Πισιδίας, καὶ Ἐπιφανίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Πέργης, καὶ Ἀττικῆ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Νικοπόλεως Ἡπείρου, καὶ Μαρτυρίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Γερτύνης, καὶ Λουκά τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Δυρραχίου, καὶ Βιγιλαντίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Λαρίσσης Θεσσαλίας, καὶ Φραγκίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Φιλίππουπόλεως, καὶ Σεβαστιανοῦ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Βερόης, καὶ Βασιλίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Τραϊανουπόλεως, καὶ Τρύφωνος τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Κίου, ἐπέχοντος τὸν τόπον Ἰωάννου ἐπισκόπου Ῥόδου, καὶ Θεοκτίστου ἐπισκόπου Βεροίας, καὶ Γεροντίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Σελευκείας Συρίας, καὶ Εὐσεβίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου Δορυλαίου, καὶ τῆς λοιπῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης συνόδου τῆς κατὰ θέσπισμα τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ εὐσεβεστάτου ἡμῶν δεσπότου ἐν τῇ Καλκηδονίᾳ πόλει συναθροισθείσης, καὶ καθεσθέντων πάντων πρὸ τῶν κακῶν τοῦ ἀγίου θυσιαστηρίου — Βουφάτιος πρεσβύτερος ἐπέχων τὸν τόπον τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης εἶπεν: «Ὁ ἀποστολικὸς ἐπίσκοπος καὶ τῆς ἀποστολικῆς πίστεως Ῥώμης Λέων ὁ ἐμὸς δεσπότης, ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἀγιωτάτην σύνοδον ἀπέστειλε, κελεύσας αὐτὴν ἀποδεχθῆναι, καὶ ἀναγνωσθῆναι. Ὁ ἐνδοξότατος ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν: «Ἀναγιγνωσκίσθη ἐπιστολὴ Λέοντος τοῦ εὐλαβεστάτου ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης.» Καὶ Ἰπιδόντος Ἰουλιανοῦ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου

actionis vulgatæ 16.

Juliani peritia in utraque lingua Latina et Græca notissima est. Is enim Italus origine Latinam linguam tenebat, Græcæ autem Ecclesiæ præfectus linguam Græcam ignorare non poterat. Hinc Leo interpretationem epistolæ 28, ad Flavianum, a Juliano fieri desideravit ex epist. 134. Cur porro is non autem Bonifacius paulo ante memoratus, qui petierat ut hæc epistola legeretur; is inquam, Julianus eam produxerit una cum interpretatione Græca, non alia probabilior videtur ratio, nisi quia ipse Julianus hujus interpretationis auctor fuit Latinum porro originale una cum Græca versione oblatum traditur, quia Philippo presbytero apostolicæ sedis legata in Ephesina synodo testante act. 2: *Consuetudo erat ut apostolicæ sedis litteræ Latine in primis legerentur.* In actis vero Græcis solæ Græcæ versiones descriptæ inveniuntur.

(5) Vide annot. 3 (Col. 936, n, (k) in epist. 93, ubi integram hujus epistolæ versionem huic actioni insertam dedimus.

Chronica notatio, quæ huic epistolæ in mss. Græcis ante gesta descriptæ affligitur; deest hoc loco, et sic actio 16 desinit.

APPENDIX SEGUNDA

AD SECUNDAM PARTEM

OPERUM S. LEONIS MAGNI

ADMONITIO.

Post vulgatum tomum primum nostræ editionis (a), in quo præter Sermones Epistolæ etiam S. Leonis ad codices præsertim Romanos exactæ et emendatæ continentur, e Romanis typis Josephi Collini prodit in lucem illa pars Operum ejusdem S. doctoris quæ ipsius Epistolas ad eosdem fere codices recognitas exhibet. Circa hos vero codices, qui et nostræ et Romanz editioni usui fuerunt, unum monere necessarium ducimus, ne quis forte de fide nostra in iisdem mss. exemplaribus allegandis addubitet. In præfatione Romanæ editionis hæc admonitio legitur pag. 53: In hac nostra (editione) erudito lectori notæ manuscriptorum indices, quæ in omnibus aliis desiderantur, occurrunt: quod ea quidem ducti ratione fecimus, ut a lectorum animo omnem suspicionem removeremus, nos potius conjecturis indulgisse, quam in religiose eorumdem mss. codicum lectionibus et auctoritatibus instituisse. Quare in posterum cuique de nostra fide dubitanti omnino facile esse poterit ad nostros indicatos fontes provocare, atque subinde cognoscere an variæ lectiones, vel a nobis ad calcem cujuscumque epistolæ, aut momenti annotatæ, vel in textum inductæ, vere atque sincere iis fontibus respondeant, ex quibus easdem haustas fuisse indicavimus. Conferentes vero Vaticanos codices in hac editione ad cujusque epistolæ marginem indicatos cum iis quos nos in nostra editione allegavimus, deprehendimus nonnumquam in ea Romana editione notari hunc vel illam Leonis epistolam inveniri in aliquibus Romanis codicibus, qui eis certissime carent. Exactissimum enim catalogum epistolarum, quæ in quovis codice describuntur, separatis paginis, ne confusio irreperet, contexuimus; nec plures vel pauciores in singulis codicibus seu mss. collectionibus reperiri Leonis epistolas, quam quæ a nobis vel in præfatione vel in notis recensitæ fuerunt, certissimi sumus, ut et conferentibus ipsos codices pulam fiet. Romana autem editio codices non raro assignat epistolis quæ in ipsis desunt, idque certo errori tribuendum ex eadem editione evincere possumus.

In notitia manuscriptorum Vaticanæ bibliothecæ, quæ præfationi ejusdem editionis subjicitur, pag. 66 scribitur Vaticanum codicem 1341 continere epistolas Leoninas unam et quadraginta; ubi legendum unam de quadraginta: ille enim codex pertinet ad collectionem Hispanicam, quæ complectitur tantum Leoninas epistolas 39 a nobis exacte recensitas in præfatione ad Epistolas, § 10, pag. 522 et 523. At in editione Epistolarum, præter quam quod hujus codicis allegatio omittitur in epistolis decem quæ in eo leguntur, numerus ipsius codicis Vat. 1341 affigitur epistolis 45. ex quibus sexdecim in eodem codice desunt, nimirum epistolæ 24, 34, 35, 36, 39, 46, 48, 58, 98, 99, nec non una Valentiniani ad Theodosium, Marciani ad Leonem, Pulcheriæ, Ceretii ac Salonii, et synodi Chalcedonensis ad eundem pontificem, quæ in nostra editione sunt epistolæ 54, 37, 38, 39, 62, 50, 51, 72, 67, 123, 124, 55, 73, 77, 68 et 98. In eadem manuscriptorum notitia pag. 65, Vaticano ms. 1342 collectionis tertix ascribuntur sexdecim S. Leonis epistolæ, quod quidem in eodem invenimus. At in corpore editionis numerus ipsius codicis 1342 annotatur epistolis 21, ita ut omissa allegatione ejusdem ad epistolas sex, quæ in eo continentur, perperam addatur idem numerus epistolis undecim, quas in ipso nequaquam invenies, nimirum epistolis ejus editionis 3, 7, 8, 14, 15, 73, 81, 91, 95, 139, et synodicæ Ravennii ac aliorum Gallorum ad Leonem; nobis vero epist. 3, 2, 7, 18, 15, 93, 105, 115, 120, 166 et 99. Similes lapsus occurrunt in allegandis aliquot aliis codicibus. Epistolæ, ex gr., 24, nobis 54, apponuntur in margine codd. Vat. 1340, 1341, 1343, 1353 et 3791, cum tamen eadem epistola inveniatur in uno ms. 1340, in cæteris desideretur. Epistolæ 39, nobis 42, quæ exstat in sola collectione Arelatensi ex qua reperire licuit unum codicem Vallicellensem G. 99, ascribuntur in margine codd. Vat. 541, 542, 1349 et 1341, qui ad alias collectiones ea epistola expertes spectant. Item referre de aliis epistolis supersedemus, cum hactenus indicata sufficiant. Hi errores partim operum oscitantix, partim vero confusioni annotationum in adversariis, quæ separatam cujusque codicis descriptionem non præferrent, tribuendi videntur.

Num vero aliquis pariter error lateat in quibusdam lectionibus huic vel illi codici in eadem editione ascriptis, non vacavit expendere. Certe pag. 1, not. a, dum traditur omnes Vat. codd., antiquiores et insignioris notæ, excepto Vat. regio 1997, habere hæc verba. In causa Lupicini episcopi manifestus est error: quippe antiquiores quidem et insignioris notæ codices in margine laudati Vat. 1341 et 1342, non solum carent iisdem verbis, verum etiam in corpore ipsius epistolæ primæ, nobis 12, omittunt illud caput, quod ad Lupicini causam pertinet. Pag. 62, not. c, in epistolam 15 ad Turribium affirmatur codicem Vat. Reg. 1997 habere sententiam cum sententiam ibidem legerimus. Pag. 194, not. b et f, in epist. 47, nobis 59, lectiones afferuntur ex codd. Vat. 3787 et 4961, qui cum sint collectionis Avellanæ, eadem epistola carent: ox autem lectiones a nobis fuerunt repertæ in mss. collectionis 21, ad quam spectant mss. codd. Vat. 542 et 543, quos una cum duobus memoratis collectionis Avellanæ in ejusdem editionis margine indicatos invenies. Alio observare, quæ ad editionem nostram vindicandam necessaria non sunt, prætermittimus.

Porro in eadem editione Romana, in qua lucubrandæ cl. auctor plurimum operæ et laboris impendens. Græcos etiam codices recolendos curavit, tria fragmenta Græca ante inedita invenimus, quæ in hac Appendicula recensenda credidimus. Primum e ms. Vat. Græc. 720, sæculi, uti traditur, decimi eductum fuit. Hic codex multa Græcorum Patrum opuscula fragmenta continet. Inter hæc legitur pars epistolæ S. Leonis ad imperatorem Theodosium. Nihil ex stylo conjicere licuit, cum sit Græca versio. Substantia vero ipsius fragmenti nihil repugnat: nam rectam fidem eandemque doctrinam exhibet, quam Leo docuit. Auctor Romanæ editionis censet hoc fragmentum pertinere ad epistolam quæ a Leone indicatur epist. 24, nobis 54, ad eundem imperatorem, illis verbis A lucie autem atque ab omnibus catholicis sacerdotibus, quæ evangelicæ fidei pietas defendatur, satis plene ac me autem litteris meis, quas elementiam vestram per famulum vestrum Epiphanium tribunalum, qui pro hac causa missus est, arbitror accepisse, reseratum est. Id autem illi censuit deceptus erronea hujus epi-

(a) Hanc appendicem edebant Ballerini sub finem tomi II editionis suæ Edr.

stolæ chronica notatione, qua in vulgatis signabatur data viii kal. Junias, id est ante epistolam nobis 44 ad ipsum imperatorem : unde recitatis verbis alia epistola et sacerdotum synodo scripti atque deperdita significari videbatur. Emendata vero ea chronica nota ex nostro optimo codice Raltsponensi sic, viii kal. Januarias, id est die 25 Decembris anni 449, stalim liquet memoratis cerbis indicari ipsam epistolam 44, quæ quidem jamdiu ante laudatam epistolam 54, nimirum iii idus, vel idibus Octobris anni ejusdem data fuerat et synodo. Quid ergo? Si huic fragmento, quod ex Græca miscellanea collectione sumptum est, fidendum omnino sit, multo est credibilis hæc Leonem respicere in epist. 69, dum ad cumilem imperatorem scribit c. 2: Quæ nostræ forma sit fidei, manifestatis instructionibus qua misimus possitis dignanter agnoscere. In hanc quidem rem a Leone missa fuerunt in Orientem Theodosio trudenla testimonia Patrum, quibus probaret sese in dogmatica epistola 28, non aliam doctrinam docuisse quam quæ a sanctis et Latinis et Græcis Patribus tradita fuerat. Vide epist. 71. Sed ex hoc fragmento, si genuinum sit, missa simul videtur alia epistolica declaratio ad ipsum imperatorem directæ, quæ testimoniis Patrum et legatorum instructioni addita dicenda esset. Cum vero sola epistola 28 celebris sit, huicque uni testimonio Patrum subjecta fuerint in mss. Græcis vetustissimæ collectionis Chalcedonenis ante hujus concilii gestu, nec præter hanc ulli usquam fiat mentio alius Leoninæ declarationis ac veluti formulæ fidei ad imperatorem Theodosium, quæ post editam dogmaticam epistolam 28 superflua videri potest, hinc de hujusmodi fragmento aliqua suspitio nec omnino levis ingeritur. Quidquid autem id est, ipsum fragmentum in hac appendicula exhibebimus, uti editum fuit.

Secundum est fragmentum libelli S. Flaviani Constantinopolitani episcopi ad S. Leonem, quod suppeditavit codex Vat. Græc. 431. In hoc fragmento nonnulla paulo difficiliora occurrunt. Duæ in eo partes distinguendæ, prior qua libellus quidam fidei proponitur, posterior qua gesta circa Joannem et Gregorium describuntur. In prior parte, seu in libello fidei, laudatur dogmatica Leonis epistola 28, qua duæ naturæ et una persona declarantur in Christo: In unam enim personam, inquit, sicut et tua sanctitas docet (in epist. 28) duæ naturæ concurrunt. Hæc autem Leonis epistola 28 Flaviano tradita fuit non Constantinopoli, sed Ephesi, qua Flavianus ad concilium accesserat. Legati enim pontificis qui easdem literas perferendas acceperant, ob indicti concilii tempus non Constantinopolim, sed Ephesum contendere compulsi fuerunt. Porro gesta quæ in posteriori parte narrantur Constantinopoli evenerunt. Joannis enim et Gregorii condemnatio a Flaviano peracta, ac plebis tumultus in eodem, non Epheso, nec tempori latrocinii Ephesini, quo Eutychieanorum factio prævalebat, sed Constantinopoli, convenit ante tempus ejusdem latrocinii, cum Flavianus, damnato Eutyche, catholicam fidem libere propugnabat, populusque savebat. Neque enim rejici potest post idem latrocinium: nam tunc Flavianus non rediit Constantinopolim, sed in exilium pulsus in ipso itinere supremum diem obiit. Vide nostram admonitionem in epist. 53. Cum vero prior pars hujus fragmenti, in qua epistolæ Leonis fit mentio, eum fidei libellum contineat, qui ante hæc Constantinopolitana gesta circa Joannem et Gregorium lectus traditur (Hæc cum libellus contineret, eo lecto, etc.) ipse quoque libellus Constantinopoli scriptus fuerat, antequam Flavianus Ephesum pergeret. Quomodo igitur in eo laudari potuit Leonis epistola 28, quæ solum Ephesi a Flaviano accepta fuit? Adde quod dum hic libellus Constantinopoli legeretur, Eutyches depositus fuerat. Qui autem Flavianus hominem abs se jam depositum et archimandritæ dignitate privatum, archimandritam in ipso libello appellasset? Cum integrum documentum ex quo hoc fragmentum excerptum fuit desideretur, nihil certi affirmari potest. Ne vero suppositionis nota eidem inuratur, suspicari licet hoc fragmentum pertinere ad libellum appellationis Flaviani, qui Ephesi scriptus et legatis Leonis traditus fuit. In hoc autem insertus dicendus est libellus fidei qui Constantinopoli lectus fuerat, et gesta de Joanne et Gregorio pariter inserta. Verba quibus laudatur Leonis epist. 28, eodem libello, dum Ephesi exscriberetur, adjecta. Tum vero Flavianus Eutychem vocavit archimandritam, quia is in pseudosynodo restitutus pro archimandrita sese gerebat.

Tertium fragmentum sumptum ex ms. Vat. Græc. 1455, mera paraphrasis est capituli octavi epistolæ 14 Leonis ad Anastasium.

FRAGMENTUM I.

Ex cod. Vat. Græc. 720.

LEONIS PAPÆ AD THEODOSIUM IMPERATOREM, DE DIVINI VERBI INCARNATIONE.

LEONIS Romæ episcopi exemplum interpretationis partis A epistolæ, quam ad imperatorem THEODOSIUM scripsit de divina incarnatione, et contra eos qui credunt abominandis dogmatibus hæresiarcharum Photini et Apollinaris atque horum similium.

Credimus Filium Dei ab æterno, et sine exteriori principio, qui cum Patre et Spiritu sancto est, in extremis sæculis perfectum nostræ naturæ suscepisse hominem ex Maria semper virgine, et quod Verbum caro factum fuerit, hominem suscipiendo, neque Divinitatem mutasse, neque, ut quidam impie existimant, sanctum Spiritum pro semine fuisse; sed per virtutem et sapientiam Conditoris gentium confitemur Christum unam esse personam Filii, duas vero perfectas integrasque substantias Divinitatis atque humanitatis, quæ ex anima et corpore constat. Anathema dicimus contra Photinum, qui Christum purum nudumque hominem asserit; similiter et contra Apollinarium, illiusque similes, qui dicunt Filium Dei minus quiddam humana natura suscepisse sive B in carne, sive in anima, sive in mente, sive in hominis assumptione, et dissimilem nobis fuisse in eo quod assumptum est: quem hominem sine sola macula peccati (quod peccatum physicum non est), ejusdem formæ cum nostra per omnia factum esse credimus. Illorum quoque blasphemiam execramur, qui nova inventiones dicere conantur, a tempore sus-

λέοντος: Ἐπισκόπου Ῥωμαίων ἀντίγραφον ἐρημησίας μέρους ἐπιστολῆς, ἧς ἔγραψε τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ περὶ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, καὶ κατὰ τῶν πιστευόντων τοῖς μυσταροῖς δόγμασι τῶν ἀιρεσιάρχῶν Φωτινοῦ, καὶ Ἀπολλινάρου, καὶ τῶν τούτων ὁμοίων.

Πιστεύομεν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν αἰδίως καὶ ἀνάρχως μετὰ τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ ἀγίου πνεύματος ὄντα ἐπ' ἐσχίστων τῶν αἰώνων τέλειον ἄνθρωπον τῆς ἡμετέρας φύσεως ἀνεληφέναι ἐκ Μαρίας ἀειπαρθένου. Καὶ τὸν λόγον σάρκα γεγενῆσθαι τῷ ἀναλαθεῖν ἄνθρωπον, οὕτε μεταλλάξει τὴν θεότητα, καὶ οὐχ' ὥς τινες μυσταρῶς ὑπέλαβον τὸ ἅγιον πνεῦμα ἀντὶ σποράς γεγενῆσθαι, ἀλλὰ τῇ δυνάμει καὶ τῇ σοφίᾳ δημιουργοῦ γενόμενον ὁμολογοῦμεν, τὸν χριστὸν ἐν εἶναι πρόσωπον υἱοῦ. Δύο δὲ τελείας καὶ ἀκλήρους οὐσίας θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος τῆς ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος συνεστῶσης. Ἀναθεματίζομεν Φωτινὸν τὸν λέγοντα τὸν χριστὸν ψιλὸν καὶ γυμνὸν ἄνθρωπον. Ὁσαύτως δὲ καὶ Ἀπολλινάριον καὶ τοὺς τούτου ὁμοίως τοὺς λέγοντας τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐλαττόν τι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀνεληφέναι, ἢ ἐν σαρκί, ἢ ἐν ψυχῇ, ἢ ἐν τῷ ἐν τῇ προσλήψει τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀνόμοιον γεγενῆσθαι ἡμῖν, δ' οὐ προσελήθη. Ὅτι τινὰ ἄνθρωπον ἀνευ μονοῦ τοῦ σπύλου τῆς ἀμαρτίας. (ἦτις ἀμαρτία φυσικὴ οὐκ ἐστίν), Συμμορφῶν ἡμῖν κατὰ πάντα γεγενῆσθαι πιστεύομεν. Κακίων δὲ ὁμοίως τὴν βλασφημίαν ἀναθεματίζομεν, τῶν ἐντῆ ἐνοσίχθων ἐπιγεροῦντων λέγειν, ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἀναληφθείσης σαρκὸς πάντα τὰ τῆς θεότητος εἰς τὸν ἀν-

ceptæ carnis omnia divinæ naturæ in humanam, A
atque omnia humanæ in divinam commutata fuisse, quod nulla unquam hæresis dicere ausa est. Per hujusmodi enim confessionem, utramque Divinitatis atque humanitatis naturam in aliud quidpiam commutatam esse autumant, neque Deum perfectum, neque perfectum hominem secundum veritatem Filium confitentur.

Nos vero ita dicimus assumptam a Filio Dei naturam nostram, Divinitate impatibili permanente: passus est enim Dei Filius non opinione, sed re vera, quæcumque Scriptura testatur, hoc est famem, sitim, defatigationem, laborem, mortem, et reliqua hujusmodi. Secundum autem illud passus est, secundum quod pati potuit, id est non secundum assumentem, sed secundum assumptam naturam. Ipse enim Dei Filius secundum Divinitatem impatibilis est, sicut Pater invisibilis, sicut Pater sub tactum non cadens, sicut Pater immutabilis. Propria enim persona Filii Deus Verbum assumens hominem patibilem, atque in ipso habitans, nihil passa est, sicut Pater et Spiritus sanctus: omnino enim Trinitatem impatibilem confiteri debemus. Cum mortuus igitur Filius Dei fuisset secundum Scripturas, quatenus mori potuit, surrexit ex mortuis tertia die, ascendit ad cælos, sedet ad dexteram Dei, manente substantia carnis ipsius, in qua genitus est, et passus fuit, et resurrexit. Non enim dissoluta aut commutata fuit humanitatis substantia, sed permanens in Divinitate in perpetuum glorificata est.

FRAGMENTUM II.

Ex cod. Vat. Græc. 431.

FLAVIANI EPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI AD SANCTUM LEONEM PAPAM.

FLAVIANI *episcopi Constantinopolis ex libello quem scripsit ad LEONEM Romanum pontificem de incarnationis dispensatione Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri.*

Verbum, dicit, caro factum est, et habitavit in nobis. Aliud verohabitatio, et aliud est habitans. Non dico, alius et alius ut de duabus personis, sed diversum et diversum, ut in duabus naturis. Omnis enim evangelica et apostolica adhortatio et testificatio de Emmanuel in duos modos dividitur: aliquando quidem solitariam ipsius personam significans, aliquando vero perspicue ipsius duas naturas declarans. Etenim erat duplex, et est unus et solus Filius et Christus, et duplex in ipso ratio, non antequam copularetur, sed post inexplicabilem conjunctionem: perfectus ille tum in Divinitate, tum in humanitate. Si enim simplex erat, quo pacto pati et mori poterat? quo pacto verberari, et clavis affigi, et colaphis cædi, nisi in patibili corpore et terrena natura? Quemadmodum consubstantialis Deo et Patri, cum sit Deus, est perfectus ex perfecto, sic etiam eandem nobiscum naturam habens, homo perfectus existit. Qui enim in forma Dei erat, formam servi propter nos accepit. Dei vero forma substantiam Dei significat, sicut et forma hominis humanam naturam declarat. Plagæ igitur et crux et mors ad hominem pertinent, in quo Dominus Deus Verbum est; gloria vero et potentia Domini est, in quo est servus, id est homo. Si igitur quod pati non potest, ad Divinitatem spectat, percussio autem in humanitate est, quis recte sentientiam unam dixerit, quæ duæ naturæ in ipso sunt? Si vero una est, scilicet semideus carnem assumpsit Deus, et dimittatæ naturæ, assumptus est homo. Verum non ita pietatis sanctio docet, quam repulit Eutyches archimandrita unam predicando naturam increatæ Divinitatis et humanitatis Christi, quæ cum nostra eadem est. Universus autem sanctorum chorus duplicem substantiam, sive naturam esse Christum confitetur, non vero duplicem subsistentiam, sive personam. In unam enim personam, sicut et vestra sanctitas docet, duæ naturæ concurrunt, quas etiam dixi et immutabili ratione conservari, et indivisibili modo in Christo confitemur.

θρῶπον, καὶ τὰ τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸν Θεὸν μεταβληθῆσαι, ὅπερ οὐδεμία πώποτε αἴρεσις εἶπεν ἐτόλμησε. Δὲ γὰρ τῆς τοιαύτης ὁμολογίας ἑκατέρωθεν οὖσιν θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος εἰς ἄλλο τι μεταβιβῆσθαι νομίζουσι. Καὶ οὕτε Θεὸν τέλειον, οὕτε ἀνθρώπων τέλειον κατὰ τὸ ἀληθὲς τὸν υἱὸν ὁμολογοῦσιν, ἡμεῖς δὲ οὕτω φραγὲν ἀνευλήφθαμεν παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν ἡμετέραν φύσιν, τῆς θεότητος ἀπαθοῦς διαμεινάσης. Ἐπαθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ οὐ δοκῆσαι, ἀλλὰ ἀληθεία πάντα ἄπερ ἢ γραφῆ μαρτυρεῖ, τουτέστι πείναν, δίψαν, κόπον, πόνον, θάνατον καὶ τὰ λοιπὰ τοιαῦτα. Κατ' ἐκεῖνο δὲ ἐπαθὲν καθύστερ καὶ παθεῖν ἡδύνατο, τουτέστιν οὐ κατὰ τὴν ἀναλυθούσαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν προσληθῆσαν φύσιν. Αὐτὸς γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν θεότητα ἀπαθὴς ἐστίν, ὡς ὁ πατὴρ ἀόρατος ὡς ὁ πατὴρ ἀψήλατος, ὡς ὁ πατὴρ ἀναλλοιώτος. Τὸ γὰρ κύριον πρόσωπον τοῦ υἱοῦ ὁ Θεὸς λόγος προσλαβόμενος παθῆτον ἀνθρώπων καὶ κατοικῆσας ἐν αὐτῷ οὐδὲν ἐπαθεν, ὡς ὁ πατὴρ καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα· πᾶσα γὰρ ἀνάγκη τὴν τριάδα ἀπαθῆ ὁμολογεῖν. Ἀποθανὼν τοίνυν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τὰς γραφάς· καθὼ ἀποθανεῖν ἡδύνατο, ἀνέστη καὶ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀνήλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καθέζεται ἐν δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, μενούσης τῆς οὐσίας αὐτῆς τῆς σαρκός, ἐν ἣ ἐγεννήθη καὶ ἔπαθε καὶ ἀνέστη οὕτε γὰρ διελύθη ἡ οὐσία τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ δεδόξασθαι εἰς τὸ διηνεκὲς ἐν τῇ θεότητι μένουσα.

Φλαβιανὸς ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τοῦ τόμου, οὗ ἔγραψε πρὸς τὸν Λέοντα πάπα· Πρώτης περὶ τῆς Ἐπισκοπικῆς οικονομίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ λόγος, φησὶ, σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ἕτερον δὲ τι ἢ σκηνή, καὶ ἄλλο τὸ κατασκευῆσθαι· οὐ λέγω ἄλλος καὶ ἄλλος, ὡς ἐπὶ δύο προσώπων, ἀλλ' ἕτερον καὶ ἕτερον, ὡς ἐπὶ δύο φύσεων. Πᾶσα γὰρ εὐαγγελικὴ καὶ ἀποστολικὴ παραίνεσις καὶ μαρτυρία περὶ τοῦ Ἐμμανουὴλ εἰς δύο διακρίεται τρόπους, πῆ μὲν τὸ μοναχικὸν αὐτοῦ δηλοῦσα πρόσωπον, πῆ δὲ τὰς δύο αὐτοῦ σαφῆς μαρτυροῦσα φύσεις. Καὶ γὰρ ἦν καὶ ἐστὶ διπλοῦς· ὁ εἰς καὶ μόνος· υἱὸς καὶ χριστός, καὶ διπλοῦς· ὁ ἐπ' αὐτῶ λόγος, οὐ πρὸ τῆς ἐνώσεως, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀφάρκτον ἔνωσιν. Τέλειος ὁ αὐτὸς ὡςπερ ἐν θεότητι, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρωπότητι. Εἰ γὰρ ἦν ἀπλοῦς, πῶς πάσγειν καὶ θνήσκειν ἡδύνατο; πῶς τύπτεσθαι, καὶ προσληθῆσθαι, καὶ βραχίζεσθαι, εἰ μὴ τῇ τοῦ σώματος παθητῇ καὶ γηγενεῖ φύσει; ὡςπερ γὰρ θεοσύσιος ὦν τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ τέλειος ἐστὶν ἐκ τελείου Θεοῦ, οὕτως καὶ θεοσύσιος ἡμῖν ὑπάρχων, τέλειος τυγχάνει ἀνθρώπος. Ὁ γὰρ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὦν, μορφήν δούλου ἔλαβε δὲ ἡμᾶς. Ἡ δὲ μορφή Θεοῦ οὐσίαν σημαίνει θεοῦ, ὡςπερ καὶ ἡ μορφή τοῦ ἀνθρώπου φύσιν ἀνθρωπίνην δηλοῖ. Αἱ μὲν οὖν πληγαὶ καὶ ὁ σταυρὸς καὶ ὁ θάνατος ἐστὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ ἐστὶν ὁ δεσποτὴς ὁ Θεὸς λόγος· ἡ δὲ δόξα καὶ τὸ κράτος ἐστὶ τοῦ δεσπότου, περὶ ὃν ἐστὶν ὁ δούλος, τουτέστιν ὁ ἀνθρώπος. Εἰ οὖν τὸ ἀπαθεῖ ἐστὶ περὶ τὸ θεῖον, τὰ δὲ πάθη περὶ τὸ ἀνθρωπίνον, πῶς ἂν τις τῶν εὐφρονοῦντων μίαν λέξειε τὰς δύο αὐτοῦ φύσεις; εἰ δὲ μία ἐστίν, ἄρα ἂν ἡμίθεος ἐπαρκοῦθη Θεῷ καὶ ἡμιφύης ἀνευλήφθη ἀνθρώπος. Ἄλλ' οὐδ' οὕτως εὐσεβῶς καὶ τῆς εὐσεβείας ὁ θεσμός, ὃν διεκρούσατο Εὐτύχη· ὁ ἀρχιμανδριτικῆς μίαν κηρύττων φύσιν τῆς ἀκτίστου θεοτήτος, καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπότητος τοῦ Χριστοῦ.

(1) ὁ δὲ πᾶς τῶν ἁγίων χορὸς διττὴν τὴν οὐσίαν εἶναι ἤτοι τὴν φύσιν ὁμολογεῖ τὸν Χριστόν, οὐδὲ γὰρ διττὸν τὴν ὑπόστασιν ἤτοι τὸ πρόσωπον· εἰς ἕν γὰρ πρόσωπον, καθὼς καὶ ἡμετέρα διδάσκει ἀγιωσύνη, συνεδράρον αἱ δύο φύσεις· ἅπερ καὶ εἶπον καὶ σωζέσθαι ἀπρεπῆς καὶ ἀδιακρίτως ἐν Χριστῷ ὁμολογοῦμεν. Ἔστι γὰρ εἰς καὶ μόνος μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ, οὐ τῶν δύο φύσεων αὐτοῦ εἰς δύαδα ὑποστάσεων τεμνομένων, ἀλλὰ τοῦ ἀβῆτου λόγου εἰς μίαν ὑπόστασιν τὰς δύο φύσεις ἔνω-

Est enim unus et solus unigenitus Filius et Verbum Dei, non quod illius naturæ in duas subsistentias diversæ sint, sed quod Verbum inexplicabile in unam subsistentiam duas naturas copulaverit: interius quidem sacrosancto corpore per divinum Verbum exornato, exterius vero Spiritu custodiret, ut ex utrisque naturarum perspicuitatem ostendat. Sic enim et manducare illum dicimus, non ante passionem solum, verum etiam postquam resurrexit, naturam credimus corporis ipsius. Senim corpus, contra quod hæretici dubitationes movent, natura et substantia appellatur, manifestum porro est in uno Christo utramque naturam, hoc est divinam atque humanam, conservari, et in divina quidem quæ Deo conveniebant accepisse, in nostra vero rursus ipsum proferre humana et misera, qui non inquinamentum aliquod, non confusionem, non divisionem circa naturas habet, sed unus Filius et Christus et Dominus et Salvator existit iis qui pie voluit in ipsum credere. Hæc cum libellus contineret, eo lecto, respuerunt, abjecerunt, anathemate perculerunt quæ in hoc scripta sunt, et Joannes et Gregorius; quibus maledictis atque anathemate percussis, in medium attulimus sanctorum Patrum libros, ex quibus erant cuncta testimonia quæ in libello existunt. Habemus etiam ea in manibus parata, et ex quacumque responsione redargutiones expressas; cumque ostendissemus ex propriis ipsorum libris, non Flavianum maledictis et anathemate percussis fuisse, sed sanctorum Patrum, minutus populus surrexit, summopere contemnens, et ferme volens eos lapidibus obruere. Hic triumphus, et dedecus fuit, quod Joannes et illius gregales publice passi sunt.

FRAGMENTUM III.

Ex mss. Vat. Græc. 1455.

LEONIS PAPÆ AD ANASTASIIUM EPISCOPUM THESSALONICENSEM.

LEO *episcopus Romæ*, ANASTASIO *episcopo Thessalonicæ*.

Si quis episcopus propriæ urbis tenuitatem aspernatus fuerit, ad illustrioris loci ministerium transierit, et ad majorem populum stulto consilio se ipsum transtulerit; tum ex aliena cathedra expelletur, tum propria privabitur, ut neque illis præsit quos propter cupiditatem affectavit, neque iis quos ob superbiam despexit. Propriis igitur finibus quisque contentus sit, neque modum potestatis augeri concupiscat. Scias, frater charissime, aliam esse necessitatem atque utilitatis, aliam vero temeritatis ac propriæ voluntatis, vel privatæ voluptatis (*causa*) transeundi de civitate in civitatem, sed ob necessitatem atque utilitatem transferri. Nam plurimum utilitatem unius utilitati vel voluntati antepone oportet; aliud enim est transire, aliud transferri: illud enim sponte transcendere est, hoc coacte atque invite progredi. Quapropter hi non urbem mutant, sed mutantur: non enim sua sponte, sed per vim illatam hoc faciunt. Non igitur sciunt ecclesiasticos canones, qui inficiantur utilitatis ac necessitatis causa fieri non posse, quoties communis necessitas utilitasque id suadeat.

Ασαντος ἐνδοθεν μὲν κοσμουμένου τοῦ παναγίου σώματος διὰ τοῦ θείου λόγου, ἔκωθεν δὲ τῷ πνεύματι προουρουμένου, ἵνα ἐξ ἀμφοτέρων τῶ περιφανῶν τῶν φύσεων ἀποδείξῃ. Οὕτω γὰρ καὶ ἐσθίειν αὐτὸν φασιν, οὐ πρὸ τοῦ πάθους μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν τὴν φύσιν τοῦ σώματος αὐτοῦ πιστεύομεν. Εἰ δὲ τὸ σῶμα αἰ. ὁ ἀρετικοὶ διακριβόλλουσι, φύσει καὶ οὐσία προταγορεύεται, εὐδὴλον λοιπὸν φυλάττεσθαι ἐν τῷ ἐνὶ Χριστῷ ἑκείραν φύσιν, τούτῳσι τὴν θεϊάν καὶ τὴν ἀθρωπίνην, καὶ ἐν μὲν τῇ θείᾳ λαθεῖν αὐτὸν τὰ θεοπρεπῆ, ἐν δὲ τῇ ἡμετέρᾳ πάλιν φθάγγεσθαι αὐτὸν τὰ ἀνθρώπινα καὶ πτωχὰ, οὐ φερύμῳ τινα, οὐ σύγγουσι, οὐ διαίρεσιν περὶ τὰ φύσεις ἔχοντα, ἀλλ' ἕνι υἱὸν καὶ Χριστὸν καὶ κύριον καὶ σωτήρα ὑπάρχοντα τοῖς εὐσεβῶς πιστεύουσιν εἰς αὐτὸν βουλομένοις. Ταῦτα δὴ τοῦ τόμου περιέχοντος καὶ ἀναγνωσθέντος ἐβδελύξαντο, ἀπίσαντο, ἀνεθεμάτισαν τὰ ἐν τούτῳ γεγραμμένα, ὅ τε Ἰωάννης καὶ Γρηγόριος. Καὶ μετὰ τὸ καταράσασθαι καὶ ἀνεθεματῆσαι, προηγόμενοι εἰς μέσον τὰς βίβλους τῶν ἁγίων πατέρων ἐξ ὧν ἑπήρουν πᾶσι αἱ χρήσεις, αἱ ἐν τῷ τόμῳ ὑπάρχουσαι. Εἶχονεν καὶ αὐτὰς αὐτοῖσι μετὰ χειρὸς ἠντρεπισμένας, καὶ ἐξ ἑκάστης χρήσεως τὸ ἐλέγγιον διελύχοντες. Καὶ δευτεῖα δεῖξάμεν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν βιβλῶν ὅτι οὐ Φλαβιανόν, ἀλλὰ τοῦ ἁγίου πατρὸς καταρίσαντο καὶ ἀνεθεμάτισαν, ἀνάστη ὁ λεπτός ὁ ἴδιος ἐσχάτος ἀτιμάζων, καὶ ἐσχδὸν λιθοβολῆσαι αὐτοῦ; θείων. Οὕτως ὁ θολαμβός, καὶ αἰσχύνῃ, ἣν καὶ Ἰωάννης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ δημοσίως ἔπαθον.

Λέων Ἐπίσκοπος Ῥώμης ἰ Αναστασίῳ Ἐπισκόπῳ Θεσσαλονικῆς.

Εἰ τις ἐπίσκοπος τῆς εὐτελείας τῆς οἰκίας πῶλεως καταφρόνησιν, ὑπηρεσίαν περιφανέστερον τόπου μετελθεῖ, καὶ πρὸς μείζονα ὄμιον διανοίᾳ ἀλόγῳ ἑαυτὸν μεταστήσει, καὶ ἐκ τῆς ἄλλοτρίας καθέδρας ἀπελαύνεται, στενοθήσεται δὲ καὶ τῆς οἰκίας ὡς μήτε ἐκείνων προίτασθαι, οὐς διὰ τῆς πλεονεξίας ἐπεθύμησαν, μήτε τούτων, οὐς δι' ὑπερηφανίας ὑπερέδεν. Τοῖς οἰκείοις τοίνυν ἑκατοσ ὄροις ἀρκείσθω, μηδ' ὑπὲρ τὸ μέτρον δυνάμεως ἐπιθυμείτω ἀξάνεσθαι. Ἴσθι, ἀδελφε πονηρότατε, ἄλλην μὲν οὖσαν τῆς ἀνάγκης καὶ ὠφελείας, ἑτέραν δὲ τὴν τῆς προκετίας καὶ τοῦ ἴβλου θελήματος, ἢ τῆς οἰκίας ἡδονῆς μεταβαίνειν ἐκ πόλεως εἰς πόλιν, ἀλλ' αἰτία ἀνάγκης καὶ ὠφελείας μετατίθεσθαι. Καὶ γὰρ τὴν τῶν πλειόνων ὠφελίαν τῆς τοῦ ἐνὸς ὠφελείας ἢ θελήματος προτιμῶν χρῆ. Ἐτερον γὰρ ἐστὶ τὸ μεταβαίνειν, καὶ ἕτερον τὸ μετατίθεσθαι. Καὶ γὰρ ἕτερον ἐστὶ τὸ ἐκουσίως μεταβαίνειν, ἕτερον δὲ τὸ βία ἢ ἀνάγκῃ ἔλθειν. Ὅθεν οὐχ' οὗτοι τὴν πόλιν ἀμειβουσιν, ἀλλ' ἀμείβονται. Οὐδὲ γὰρ αὐθαίρετως, ἀλλ' ἀναγκαστικῶς τοῦτο ποιοῦσιν. Οὐκ ἄρα νοοῦσιν τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας οἱ τοῦτο ἀνούμενοι, τὸ χάριν ὠφελείας, ἢ ἀνάγκης μὴ δύνασθαι γίνεσθαι, ὁσάκις ὡς κοινὴ ἀνάγκη, ἢ ὠφελία τοῦτο πείθῃ.

1 Amanuensis errore in cod. legitur Ἀθανασίῳ pro Ἀναστασίῳ.

PASCHASII QUESNELLI
VARIÆ LECTIONES, NOTÆ, ET OBSERVATIONES,
IN EPISTOLAS S. LEONIS MAGNI
 AD CALCULOS IN SUBJECTIS ANNOTATIONIBUS REVOCATÆ.

1279 AD EPISTOLAM I.

APUD QUESNELLUM VI.

Episcopo Aquileiensi.

I. Quo (a) tempore et ad quem data fuerit hæc epistola, nulla ratione quæ certa sit manifestum est. Conjecturis igitur nobis est agendum. Et tempus quidem quod attinet, ad nullum aliud potius referenda mihi videtur quam ad 444. Nam cum testetur auctor libri *de Promissionibus et Prædictionibus dimidii temporis*, inter Prosperi Opera cap. 6, eodem tempore quo Manichæos subvertebat S. Leo apud Campaniam, Pelagianos quoque et maxime Julianum ibidem ab illo fuisse contritos; Manichæos autem subversos a Leone fuisse eodem illo anno constet ex ejus epistola 8 ad episcopos Italiæ, vix dubium relinquatur quin ad eam Pelagianorum cladem pertineat hæc epistola, ac proinde anno 444 scripta sit. Etsi enim jam ab anno 439 Pelagiani communionem Ecclesiæ subripere simulata erroris sui ejuratione tentarint, jam tamen aliquot annos in episcopatu egisse Leonem oportet, cum hæc scripsit, siquidem testatur nonnulla disciplinæ ecclesiasticæ capita sæpe a se fuisse decreta. Nec serius emissam esse crediderim epistolam in qua significat non ita pridem detectam quadam ex parte esse Pelagianorum hypocrisis: *Nunc saltem*, inquit cap. 2, *postquam hypocrisis eorum ex quadam parte detegitur*. Jam enim ab anno 439, ut testatur Prosper, detegi cœperat a Leone hæreticorum istorum simulatio.

Quod si verum est editam fuisse hanc epistolam anno 444, certum est pariter eam ad Nicetam scriptam non esse, ejusque nomen fuisse per errorem huic epistolæ affixum ab 1280 imperito scriba, aliam Leonis epistolam ad Nicetam ob oculos habente. Enimvero ex epistola 129 *nunc* 159) a Leone nostro ad Nicetam scripta ann. 459, et epist. 14 (*nunc* 18) ejusdem ad Januarium Aquileiensem quoque episcopum, manifestum est an. 447, quo hæc ultima data est, Nicetam nondum ad urbem illius episcopatum evectum fuisse. Nec hujus epistolæ, vel consularis quam habet, notæ fides vacillat, cum et Dionysius Exiguus, qui scripsit paulo post Leonis obitum, et Cresconius, et antiqui codd. mss., eam ita notatam nobis præsentent. Contra vero Nicetæ nomen in hac epistola quam nunc tractamus, non exhibent antiqui codices aliquot excusi, ut Crabbi, Sicardi, Isidori, Colonien- sis an. 1551, omnesque quotquot vidimus mss. Barb. duo, Thuanei tres, Cantabrig., Cisterciens, et Treco- pithæan., Autissiodorensis S. Mariani, Herovalianus Isidori, etc., qui habent tantum: *Ad Aquileiensem episcopum*: exceptis Cisterciensi et Isidoriano. In ido enim ita legitur: *Ad metropolitanum episcopum provincie Venetiæ*, quod ad marginem priorum editionum adjectum reperitur; quasi alter esset titulus

A epistolæ encyclicæ a pari scriptæ; cum idem esset Aquileiensi episcopus et Venetiæ metropolitanus, qui in epistola sequenti hujus nomine dignitatis designatur; unde et nostræ opinioni suffragantur, quæ quot excusi vel mss. codices hunc eundem titulum præ se ferunt. In editione Conciliorum Merlini seu collectionis Isidorianæ et in ejusdem codice ms., hæc pro titulo leguntur: *Idem ejusdem ad eundem*, scilicet Altinum episcopum: qui titulus genuinus esse non potest, cum ad ejusdem Altini episcopi relationem scriptam dicat Leo epistolam.

Ex dictis corrigendus nobis venit auctor Italiæ sacræ, ubi de Aquileiensibus episcopis 1281 scribit, ipsaque Aquileiensi historia emendanda. Primum enim cum ille asserit Januarium successisse Nicetæ, eum, inquam, ad quem Leo scribit anno 447, quam manifeste hallucinatur, cum potius dicere debuerit Nicetam Januario fuisse subrogatum. Erroris pariter convincitur Aquileiensi historia, eamque secuti Baronius, Ughellus et alii, cum ab iis Nicetas immediate post Chromatium numeratur. Chromatius enim, a quo Rufinus *signaculum fidei consecutum se* proffertur, ante an. 400 episcopus fuit, proindeque inter hunc et Nicetam medius fuit, saltem unus Januarius. Immo Augustinum et Adelphum Aquileienses pariter episcopos inter Chromatium et Januarium collocat Palladius rerum Aquileiensem scriptor, teste H. de Noris Hist. Pelag. lib. II, c. 42. Tertio, si conjectura nostra de epocha hujus epistolæ vana non est, non ad Nicetam, sed potius vel ad Januarium vel ad Adelphum datam esse necesse est. Januario inscriptam eam putat H. de Noris, et quidem missam anno 447, quo alia data legitur a Leone ab eundem Januarium. Facile assentior quoad Januarii personam: jam enim anno 444 sedisse eum in cathedra Aquileiensi, innuere videntur prima verba epistolæ anno 447 datæ: *Vigorem fidei 1282 tux, quam Olym noveramus*; quæ indicant eum jam ab aliquot annis Ecclesiam Aquileiensem rexisse, et aliquod habuisse litterarum cum Leone commercium. Nec temerarie forsân suspicaris Leonem tunc in mente habuisse negotium illud circa Pelagianos, ex quo nata est Leonis occasio ad Aquileiensem episcopum scribendi, vigoremque fidei ejus explorandi. Quæ conjectura nostram de anno datæ epistolæ opinionem confirmat, probatque potius circa ann. 444 scriptam esse quam ann. 447, ut autumat Norisius. Probationem opinionis suæ accessit ex similitudine epistolæ 14 (*nunc* 18) ad Januarium cum epistola ad Septimium Altinum, et alteram alterius exemplum esse, et ad utrumque episcopum a pari eodem tempore scriptam. Sed ex utriusque discrimine, quod in notis ad sequentem epistolam statuimus, conjecturæ huic robor omnino detrahetur.

2. *Damnent superbi erroris auctores; (b) auditus sci.*

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

In editione Balleriana notæ Quesnelli rejiciuntur ad calcem tomi secundi: unde, distributione typographica permittente, revocavimus ut in eodem volumine lector haberet et textum et in eum omnes annotationes digestas. In tomo autem secundo nostro lacunam complevimus opere eximio P. Cacciarrii nuncupato: *Exercitationes in S. Leonem* Edit.

D (a) Quoad tempus et nomen episcopi Aquileiensi cui hæc epistola data fuit, videsis admonitionem eidem præmissam § 5.

(b) Satis fuit Pelagium, qui errores libris inspererat, iudicium non adire, ut jure damnaretur ab Innocentio I, unde *auditus et discussus* dici nequit. Immo cum errores ejus ex suis libris constarent, idem pen-

licet, discussos, damnatos, tam in conciliis Africanis et Orientalibus, quam in Romano iudicio, et (a) in Ephesina synodo œcumenica, errorisque sui damnatum sensum palam confitentes, propugnantes, disseminantes.

3. *Decreta synodalia.* Africanæ in primis 1283 Ecclesiæ Milevi et Carthagine plures congregata. Quæ decreta primum a pontificibus Romanis Innocentio, Zosimo, Bonifacio et Cœlestino approbata sunt; deinde ab œcumenica synodo Ephesina (b) ir retractabili decreto firmata, una cum gestis a Cœlestino papa in eorumdem hæreticorum damnationem. Sic enim scribunt Patres in epistola synodali ad Cœlestinum: *Cæterum ubi lecti sunt in sancta synodo commentarii de depositione impiorum Pelagianorum Cœlestii, Pelagii, Juliani, Perfidii, Flori, Marcellini, Orontii, et reliquorum eadem cum illis sententiam, iudicavimus et nos solida et firma permanere debere, quæ a pietate tua sunt decreta, sumusque omnes ejusdem sententiæ.* Vide etiam canones 1 et 4 ejusdem synodi.

4. *Ut in quacumque particula dogmatis exsecrandi, quam a damnatorum (dogmatum) soliditate discreverint.* Ita emendavimus hunc locum ex mss. codd. Barb. duob., Trecopithæano, Thuaneis et Cantabr. et editione Nicolini, licet non omni mendo carerent posteriores codices. Sic antea lectum in editis: *Ut in quacumque particula dogmatis exsecrandi, qua se a damnatorum societate discreverint, etc.* Quo sensu? Nescio: quomodo enim quis se a damnatorum societate discernat per exsecrandum dogma? Porro dubium non est quin Semipelagianos hoc loco indicet S. Leo, quos iisdem ferme verbis depingit auctor epistolæ ad Demetriadem cap. 11, ubi illos praeiter Pelagianorum surculos esse docet, eorumdemque consilia callida, simulatam confessionem, unicam dogmatis Pelagiani portionem, quæ totum illius virus tegat, ab illis servatam commemorat.

5. *Ad subreptam facilitatem.* Ita Barb. 2, Trecopith. et Thuaneus Cod. ed. Rom. 1591, et Nicolini, cum in vulg. ed. *ad tantam facilitatem* habeatur, et in tribus mss., *ad subreptam facilitatem*; quod et in editis aliquot legitur.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

tifex eum haud accessendum credidit ad iudicium: quia, si confidit, inquit in epistola ad Aurelium et quatuor alios episcopos Africae, *novitque non nostra dignum esse damnatione quod dicat, aut jam hoc totum se refusasse quod dixerat, non a nobis accersiri, sed ipse potius debet festinare, ut possit absolvi. Nam si adhuc taliter sentit, quando se nostro iudicio quibusvis accitus litteris, cum sciat damnandum se esse, committet?* Item Pelagius etsi Zosimo Innocentii successoris fucum fecerit ea epistola ac fidei professione quibus suos errores occultare studuit, postea tamen ab eodem pontifice ejus errores edocto, licet absens, damnatus fuit; et similiter Cœlestius, qui eundem pontificem auditus fefellerat, ab ipso anathemate percussus fuit, cum vocatus ad iudicium sese subduxit. Pelagii quidem professio fidei ita errores tegebat, ut catholicis videri potuerit, eidemque Augustino fucum fecisset, nisi eam ex erroribus ipsius aliunde cognitis ambiguum et dolosam diligentiori examine detexisset. Vide librum de Peccato originali num. 20. Hinc licet Pelagius hujusmodi professione erroris sui damnatum sensum palam confiteri, propugnare, ac disseminare dici non posset, non potuit tamen Zosimi damnationem evitare, nec impedire quin idem pontifex ejus condemnationem ab aliis per subscriptiones tractorii litteris exigeret. Qui in ipsa Aquileiensi provincia Zosimi tractorii eo nomine noluerunt subscribere, ne absentes et inauditos damnarent, soli hæretici fuerunt eadem labe infecti, et hac de causa damnati, ut videbimus in annotatione sequenti. Confer libellum fidei in append. tom. X Operum S. Augustini, quem ad Aquileiensem provinciam pertinere vidimus in damonit. ad epist. 1, n. 26.

A 6. *Omni istaque bonorum operum donatio, divinæ præparatio est: quia non prius quisquam justificatur virtute, quam gratia, quæ unicuique, etc.* Hanc hujus loci lectionem, quam nobis exhibent edit. Rom. ad marg. et mss. Cod. Barb., duo Cantabrig., Trecopith. et Thuanei tres, alteri prætulimus, quæ in vulg. edit. Isidoriana et ms. Vict. sic se habet: *Omni itaque bonorum operum devotio, divina præparatio est; nec propria quisquam justificatur virtute, quoniam gratia unicuique, etc.*; prætulimus, inquam, quia verbis Apostoli, ex quibus argumentatur S. Leo, magis congruit. Edit. Canisii et Paris, an. 1588 habent ad marg., *divina operatio est: 1284* quacumque lectionem elegeris, nihil catholicæ doctrinæ interest, quam omnes continent: sed ea præsertim quam retinimus, quamque S. Fulgentius lib. de Fide ad Petrum c. 35, iisdem verbis exprimit, ut fide firmissima tenendam. *Prædestinatio enim illa, inquit, gratiæ donationis est præparatio qua nos Apostolus ait (Ephes. 1, 5), prædestinatos in adoptionem filiorum Dei per Jesum Christum in ipsum. Augustinum sequatur Fulgentius: hæc enim ille lib. de Præd. sanct. c. 20: Prædestinatio est gratiæ præparatio; gratia vero jam ipsa donatio.*

7. *Salvare quod perierat.* Post hæc verba in omnibus editionibus, quas quidem vidi, in ms. cod. Vict. et altero insertus est pannus ex pluribus locis Enchiridii sancti Augustini consutus, capp. scilicet 45, 46 et 47, excepta prima panni particula, cujus fontem nondum retere potui. Quoniam vero id in mss. pluribus, et longe melioris notæ codicibus, pannum istum non invenimus, in tribus scilicet Thuaneis, Barb. duob., Cantabrig. ac Trecopithæano, expungendum putavimus a contextu epistolæ. Ne quis tamen illum subreptum sibi possit conquiri, eundem hic præsentamus. Sic igitur se habet:

« Ideo etiam parvulus dicunt, si bene baptismo hinc de sæculo exierint, non posse damnari, neque reos in peccato Adæ teneri, sed ad regnum Dei, vel ad vitam æternam, sine ulla cunctatione venire, cum Apostolus dicat: *Per unum hominem peccatum intravit in mundum, et per peccatum mors, et ita in omnes homi-*

(a) Cum S. Leo a Pelagianis qui ad Ecclesiam redirent, apertas professiones exigi voluit, quibus et errores, et errorum auctores expresse et sine ullo fuce damnarent; allegans decreta synodalia, quæ ad excisionem hujus hæreseos apostolicæ sedis confirmavit auctoritas, decreta respexit synodorum Africae, quæ cum Zosimus confirmavit per celebrem tractoriam toto orbe vulgatam, hæc quidem hæresis in universa Ecclesia excisa fuit; unde Prosper in Chronico ad an. 418: *Concilio, inquit, apud Carthaginem habito ducentorum quatuordecim episcoporum, ad papam Zosimum SYNODALIA DECRETA per lata: quibus probatis per totum mundum hæresis Pelagiana damnata est.* Leo eodem sensu quo Prosper coævus et sibi intimus locutus est. Quid ergo Quesnellus hic Ephesinam synodum ingerit, de qua S. pontifex hæc in re ne cogitavit quidem? Num indicare voluit, a nemine posse exigi ut vel errores, vel errorum auctores damnetur, nisi postquam generalis concilii iudicium accesserit? Nonne ante Ephesinum concilium universa Ecclesia subscripsit Zosimi tractoriæ qua Pelagiani errores eorumque auctores anathemate plectebantur? Nonne hæ subscriptiones fuerunt antea eandem synodum præceptæ; et Julianus cæterique complices ejus subscribere detrectantes, non solum imperialibus legibus, sed et sacerdotalibus statutis depositi atque exauctorati ex omni Italia deturbati sunt, ut Marius Mercator in Commentario tradit?

(b) Quod ir retractabile solum appellat œcumenicæ Ephesinæ synodi decretum, ac si iudicia sedis apostolicæ, nisi a generali synodo firmentur, retractari queant, fusius refellimus annotat. 2 (Col. 1046, n. 1) in epist. 120.

nes pertransiit (Rom. v, 12): propter quod et ipsi parvuli baptizantur. »

« Quamvis in illo uno possint intelligi plura peccata, si unum ipsum in sua quasi membra singula dividatur. Nam et superbia est illic, quia in sua homo potius esse quam in Dei potestate dilexit; et sacrilegium, quia Deo non credit; et homicidium, quia se præcipitavit in mortem; et fornicatio spiritualis, quia integritas mentis humanæ serpentina suasionem corrupta est; et furtum, quia prohibitus usurpatus est cibus; et avaritia, quia plus quam sufficere illi debuit, appetivit; et si quid aliud in hoc uno admissio diligenter consideratione poterit inveniri (S. Aug. *Enchirid.*, cap. 45). »

« Parentum quoque peccatis parvulus obligari, non solum primorum hominum, sed etiam suorum, de quibus ipsi nati sunt, non improbabili dicitur. Illa quippe sententia, *Reddam peccata patrum in filios*, tenet eos utique, antequam per regenerationem ad testamentum novum incipiant pertinere: quod testamentum prophetabatur, cum dicebatur per Ezechielem, **1285** non accepturos filios peccata patrum suorum, nec ulterius futuram in Israel parabolam illam: *Patres manducaverunt vram acerbam, et dentes filiorum obtusescunt* (Ezech. xviii, 2, 20; Jerem. xxxi, 29). Ideo enim quisque renascitur, ut solvatur in eo quidquid peccati est cum quo nascitur. Nam peccata quæ male agendo postea committuntur, possunt et penitendo sanari, sicut etiam post baptismum fieri videmus. Ac per hoc non ob aliud est instituta regeneratio, nisi quia vitiosa est generatio, usque adeo ut etiam de legitimo matrimonio procreatus dicat: *In iniquitatibus conceptus sum, et in peccatis mater mea in utero me aluit* (Ps. l, 5). Neque hic dixit. In iniquitate, vel in peccato, cum hoc recte dici posset, sed iniquitates et peccata dicere maluit; quia et in illo uno, quod in omnes homines pertransiit, quodque tam magnum est, ut eo mutaretur et converteretur in necessitatem mortis humana natura (sicut supra disserui) reperiuntur plura peccata, et alia parentum, quæ licet non ita possunt mutare naturam, reatum tamen obligant filios, nisi gratuita gratia et misericordia divina subveniat (S. Aug. *Enchirid.* cap. 46). »

« A parvulo enim recens natus, usque ad decrepitem senem, quamlibet corporis ætatem gerant, sicut nullus prohibendus est a baptismo, ita nullus est qui non peccato moriatur in baptismo. Sed parvuli tantum originali, majores autem etiam his omnibus moriuntur peccatis, quæcumque male vivendo addiderint ad illud quod nascendo traxerunt (S. Aug. *Enchirid.* cap. 43).

8. *A nobis sæpe decretum est.* Vide notam nostram ad cap. 8 epistolæ 12 (nunc 14) et cap. 9 ejusdem. consule etiam, si lubet, conc. Antioch. can. 3. et cæteros canones a Cresconio abunde relatos collectionis suæ tit. 17.

AD EPISTOLAM II.

APUD QUESNELLUM VII.

Septimo Altinensi episcopo.

Quid de hujus epistolæ *ἀδελφία* pronuntiarem, diu anceps fui: neque tum adhuc quo inclinarem certus eram, cum typis mandata est in prima nostra editione. (a) Suppositionem tamen statim deprehendimus, et in notis jam tunc exposuimus. At loco tamen movendam epistolam non censuimus, ne cæterarum ordo numerusque jam fixi non sine lectoris incommodo immutarentur. Ad suppositionis argumenta jam venio.

Ac primo quidem ita (b) similis est alteri **1286** Leonis nostri epistolæ ad Januarium Aquileiensem

A scriptæ (quæ alias 3, nunc 14 [In hac edit. epist. 18] numeratur) ut alterutram ad alterius exemplum transcriptam esse dubitari non possit. Non certe ab ipso Leone: quis enim vero crederet facundissimi fecundissimique sermonis pontificem ad hanc verborum penuriam redactum, ut epistolam ad unum olim scriptam episcopum, ad alium mittendam integram describeret, præsertim vero cum uterque intra eandem provinciam episcopatum gereret? Eam porro quæ est ad Januarium genuinum esse Leonis opus non est ambiguum, cum ab antiquissimo collectore Dionysio Ex quo inter germanas Leonis epistolas descripta fuerit, et postea a Cresconio Africano episcopo, et insuper inventa sit a nobis in mss. codicibus Thuan. duobus, Pithæano, Victorino et aliis. Antiqua etiam Ecclesiæ Aquileienseis monumenta testantur, auctore Ughello in Italia sacra, ad Januarium Aquileiensem scriptam fuisse a sancto Leone epistolam. *Notata*; igitur notanda est altera, etsi in aliquibus mss. exstet, sed ex Isidoriana collectione transcripta.

2. Hæc verba epistolæ ad Septimum inserta (c): *Ad metropolitanum episcopum provincie Venetice scripta direximus*, fradem impostoris arguunt. Numquam enim, ni fallor, ante divisionem metropoles Aquileienseis, *metropolitanum provincie Venetice* legimus apud scriptores ecclesiasticos, sed potius *Istriæ metropolitanum et episcopos* sæpe scriptum habemus. Plerumque in civilibus Venetiæ et Istriæ nomina junguntur; in ecclesiasticis non memini Venetiæ provincie mentionem solitarie haberi; nec Venetiæ metropolitanum dictum esse putem antea constitutam Venetiis episcopalem sedem. Hinc Pelagii papæ epistolæ tres inscribuntur *Eliz* Aquileiensi episcopo *et universis Istriæ episcopis*; quo nomine procul dubio omnes Istriæ et Venetiæ episcopos significat. Gregorius quoque Magnus scribit *Petro et Prudentio episcopis de Istria*; item, *ad Firminum episcopum Istriæ*. Idem pontifex *Istricorum schisma* appellat, *Istricos episcopos, et Istriæ partes* de eadem causa lib. vii, epist. 94, 95, 96, 97, 98 et 99, licet certum sit Venetiæ quoque episcopos in eodem schismate tum versatos esse. Mauritius etiam imperator ad Gregorium M. scribens, vocat episcopos *Istriæ seu Venetiarum*; ex quo patet sub Istriæ nomine Venetiam quoque comprehendendi. In synodo Romana subscribit *Agatho episcopus sanctæ Ecclesiæ Aquileienseis provincie Istriæ*, litteris ad imperatores scriptis recitatisque art. 4 concilii sexti; subscribunt eidem epistolæ episcopi Patavinus, Altinus, aliique, qui sine controversia ex Venetiæ provincia **1287** erant, consequenter hoc loco sub Istriæ nomine intelligenda.

Recentioris igitur styli est nomenclatio illa metropolitana provincie Venetiæ; quæ forte post institutam Venetiarum metropolim ecclesiasticam ad inventa est. Forte etiam eo consilio hic conficta, ut ex antiquo monumento illi constituendæ color quæreretur: quod certe ante nonum sæculum factum esse non existimabit qui cum Sabellico primum episcopum Venetiis datum anno 772 asseruerit.

3. Hæc verba epistolæ inserta: (d) *Quibus ad status sui periculum cognosceret pertinere, etc.*, nec ætatem nec styli sancti Leonis redolent. Hujusmodi enim nimis non crederim eum uti vel consuevisse vel voluisse in metropolitanos episcopos, multo minus erga Aquileiensem, qui ad synodum Romanam tunc non pertinebat, nec a pontifice Romano ordinabatur sed a Mediolanensi. In epistola quidem superiori ad Aquileiensem episcopum, minatur se *vehementius commovendum*, si pro canonum custodia et fidei integritate negligentem se haberent episcopi,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hanc epistolam a suppositionis nota eruimus in admonitione eidem præmissa num. 10, 13, 14 et 19.

(b) Istam objectionem ibidem refellimus num. 19

et 20.

(c) Responsum in eadem admonitione invenies num. 13.

(d) Lege num. 44 ejusdem admonitionis.

sed neque ad unum metropolitanum spectant minæ hujusmodi, nec eum e sua sede dejiciendum minatur. Quamobrem in epist. 14 (nunc 18) genuina, unde hæc verba subrepta sunt, Aquileiensem episcopum, non de status, sed animæ periculo monet pontifex: *Insinuantes*, inquit, *ad animæ periculum pertinere.*

4. Licet Photius Bibliothecæ lib. 1, cod. 54, epistolæ Septimii ad Leonem PP. meminerit, silet tamen de Leonis ad Septimum rescripto. Hæc sunt ejus verba: *EXEMPLAR, INQUIT, ACTORUM AB OCCIDENTIS EPISCOPIS ADVERSUS NESTORIANA DOGMATA (hoc etiam nomine Pelagiana intelligit) ubi hæc habentur: Cum temporis deinde progressu sectæ hujus homines per hæresis suæ objuratorem Ecclesiæ restituti essent, iterum malum ab ipsis principium sumpsit: ut Septimo episcopo renascens eadem lues, antequam longius serperet, fuerit reprimenda, datis vd Leonem Romæ tunc sedem apostolicam tenentem litteris; qui Leo ferventi zelo contra impios depugnavit.* Si tunc responsum sancti Leonis ad Septimum exstitisset, cum scribebat Photius, vel potius cum acta illa a Photio recensita eoque antiquiora descripta sunt, (a) non omnia fuisse illius memoria. Et certe nulla necessitas fuit ut peculiarem ad eum faceret epistolam, qui ex epistola ad Aquileiensem scripta de Leonis consilio certior fieri poterat.

5. Suppositionis argumento est quod 1288 utraque epistola diversis temporibus et (b) contra diversos hæreticos (ut probabimus) emissa, eadem tamen contineat quæ difficile est in diversis negotiis simul contigisse: ut quod Leo acceperit litteras ab episcopo reviviscentis hæreseos indices, quod ab episcopo in quo fides vigeret, quod cum vigorem jam olim cognitum Leo habuerit, quod diversi illi hæretici sine professione legitimæ satisfactionis recepti sint in Ecclesiæ communionem; quod eorum clerici proprias reliquerint Ecclesias, et ad loca sibi non deputata transierint: hæc et alia ejusmodi ita quasi ex conducto simul contigisse in diversis occasionibus diversisque erroribus, ut una utrisque epistola mitti poterit, vix ac ne vix fidem inveniet.

Quod porro vir eruditus Henricus de Noris binas epistolas ejusdem exempli esse putat, quas de eodem Pelagianorum negotio eodem tempore miserit ad Januarium Aquileiensem et ad Septimum Altinensem, pace viri optimi dixerim, verum esse non potest. Si enim essent unius epistolæ exempla, non recisa essent ex altera nonnullæ voces, quæ necessariæ viderentur, quales sunt istæ de *Pelagianorum et Cælestianorum consortio*. Deinde de redeuntibus ab hæresi clericis aliqua decernuntur in epistola ad Januarium, quæ in altera non apparent: ne videlicet ad superiorem ordinem promoveantur, sed in eo quem adepti sunt perseverare sinantur, si tamen iterata tinctione non fuerint maculati. Multa etiam alia omittuntur in epistola ad Septimum, quæ ex encyclica epistola sublata non fuissent.

Sed quod observatione dignissimum est, litemque dirimit, de diversis distinctisque prorsus hæreticis sermo est in epistola utraque. De Pelagianis et Cælestianis tota est epistola ad Septimum; de iisdem altum in alia silentium; sed potius de Donatistis. Hoc clarissime innuit conditionalis hæc clausula: *Si tamen iterata tinctione non fuerint maculati*: numquam enim Pelagiani rebaptizasse dicti sunt; immo vero cum peccati originalis contagium non agnoscerent, baptismum vel semel recipere non valde necessarium arbitrabantur. A Donatistis vero certum est rebaptizatum esse. Certum etiam eosdem ad catholicam reversos suo ordine potiri esse permissos. Certum de-

anique, si qui ab iis rebaptizati essent, ad clerum admissos non fuisse. Nihil igitur in ea epistola 14 (nunc 18) quod in Donatistas non quadret; qui adhuc designantur voce *schismaticorum* huic inserta; a schismate enim 1289 ad hæresim deflexerat, et contra unitatem Ecclesiæ pugnabant ex professo.

Cum hæc ita sint, notitia episcopalis sedis Septimi æque obscura manet ac si numquam hæc epistola innotuisset. Impositor enim qui epistolæ artifex fuit, Septimio eam sedem attribuit quæ in mentem venit, ac prout fraudis suæ consilio melius conducere putavit. Revera nihil ab Ughello de Altinensi hujus nominis episcopo in antiquis monumentis inventum, quando quidem de eo nihil in Italia sacra legitur.

AD EPISTOLAM III.

Paschasini Lilybæi episcopi ad S. Leonem, de Paschate.

APUD QUESNELLUM POST EPISTOLAM II.

Hanc epistolam in anterioribus editionibus truncam et mutilam, modo integram et emendatam damus ex Mariano Scoto et ex Petavii et Bucherii *Operibus de Doctrina temporum*; in quibus ille nonnulla castigavit ad mss. codd. Jac. Sirmondi, hic totam descripsit multis auctiorem ac elimatiorem ex mss. aliis codicibus. Hujus mentionem faciunt Ado Vienneis in Chronico, et venerabilis Bedæ lib. de Temporibus. Eandem Marianus Scotus non laudat modo, sed et refert integram in Chronico lib. II, ad an. 445, ubi eam male in duas secat epistolas. Eandem quoque epistolæ clausulam quam addidit Bucherius, habet Marianus. Ante illos omnes Dionysius Exiguus in epistola de Ratione Paschæ ad Bonifacium primum notarium et Bonum secundarium, quam Bucherius et Petavius in lucem ediderunt. *Quoniam*, inquit, *sanctitas vestra, orta rei hujus quæstione, de archivo Romanæ Ecclesiæ Paschasini venerabilis episcopi scripta, quem constat pro persona beatissimi papæ Leonis sancto Chalcedonensi præsedisse consilio, ad eundem papam per idem tempus directa nunc protulit, quæ sanctis Patribus evidenti ratione consentiunt, hinc præsentis indidimus operi: ut hujus etiam viri testimonio niteremur, qui manifesto miraculo venerabilium pontificum paschalia decreta confirmat.* Ubi quod tanta cura in archivo sedis apostolicæ servata sit, manifestum facit plurimi semper fecisse Romanos pontifices aliorum episcoporum rescripta. Eandem autem esse hanc quam habemus in manibus epistolam, et miraculi mentio demonstrat, et annorum in communes et embolismales divisio, quorum explicationi unice incumbit Dionysius in hac sua epistola, quam vice commentarii adhibis, lector, si voles, apud Bucherium pag. 489.

Scrupulum tamen alicui forsitan injicient hæc epistolæ verba, *per idem tempus*, scilicet concilii Chalcedonensis, persuadebuntque Dionysio magis sermonem esse de scriptis 1290 missis ad sanctum Leonem de controversia paschali anni 455 quam anni 444. Constat enim eo ipso anno quo synodus convocabatur, scripsisse Leonem nostrum ad Paschasinum de Paschate, ab eoque expectasse responsum; illam publici nunc juris facimus, istud nondum de tenebris erutum est, si tamen umquam datum. Sed, ut jam diximus, et miraculi et embolismorum communiumque annorum explicatio evincunt, non de alia quam de hac ipsa Dionysium intelligendum esse: quam ad anni 455 difficultatem pertinere qui Dionysium existimasse crediderit, injuriam profecto fecerit viro erudito totiusque hujusmodi disciplinæ peritissimo, ac Paschasini epistolam ex professo commentanti,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hoc negativum argumentum ex silentio Photii, vel potius actorum quæ Photius recensuit, contra argumenta positiva, quæ pro vindicanda hac Leonis epistola in laudata admonitione attulimus, nihil evincere potest. Immo cum eadem acta ac ex iis Photius

certam faciant Septimi episcopi epistolam ad S. Leonem, quis hunc ei rescripsisse in dubium vocet?

(b) Ad eosdem Pelagianos utramque epistolam, diverso licet anno scriptam, pertinere probavimus annot. 5 (Col. 707, n. c) et 6 (Col. 707, n. e) in epist. 18.

Benigne igitur interpretamur hæc verba, *per idem tempus*. Etai enim integri octenii sit intervallum ab anno 443, quo data est Paschasini epistola, ad concilium Chalcedonense, non est tamen insolens loquendi modus homini post centum fere annos ista scribenti, et S. Leonis tempora hoc loquendi modo indicanti.

Emendandi igitur Annales ecclesiastici (*Baron. ad an. 453, num. 34*), qui inter utramque de Paschate controversiam non discernentes, hanc epistolam ad posteriorem referunt; quod ex ipsis Paschasini verbis refellitur. Scribit enim annum de cujus Paschate contentio nata erat fuisse sexagesimum tertium supputationis Romanæ, quæ a consulatu Antonii et Syagrii cæpit. Horum porro consulatus incurrit in annum Christi 382, a quo si tres et sexaginta numerentur, calculus desinet in annum 444. Ex quo priores hujus epistolæ editiones corrigendæ, et pro *sexagesimus quartus*, legendum *sexagesimus tertius*, uti emendarunt Petavius ex Sirmondiano codice, et Bucherius ex suo, et in suis quoque Marianus Scotus legerat. Ex quo corrigas eundem Marianum, qui post hæc verba, *A consulatu Antonii et Syagrii, addit, anno quarto Gratiani*. Legendum enim Theodosii, cujus revera quartus annus erat, Gratiani vero decimus sextus; vel illud omnino expungendum.

Præterea dicit Paschasinus vii kalend. Aprilis hujus anni Dominicam fuisse diem et lunam 21, et iterum iv kalend. Maias Dominicam diem et lunam 19, quod alteri anno quam 444 quadrare non potest. Addit etiam ogdoadæ quæ coss. Aetio et Sigesvulto cæperat, illo ipso anno terminatam de quo quæsitum fuerat. Anno Christi 437, quo consulatum isti gesserunt, cyclus fuit lunæ 4, atque adeo ogdoadis initium, cujus ultimus annus incidit in annum 444, Theodosio xviii et Albino coss. Hæc ex Petavio delibavimus.

Baronius errandi occasionem forsitan ex Jordane sumpsit, qui pariter circa utriusque Paschatis negotium hallucinatus est in Annalibus, cum ait de anni 444 Paschate ad Leonem papam scripsisse Proterium et Paschasinum. De Paschasino quidem verum est, at de Proterio falsissimum; qui anno solum 452 ordinatus Alexandrinorum episcopus, 1201 Cyrillum dicere debuit Jordanis; qui Cyrillus anno eodem, mense Junio obiit, et ante scripserat ad Leonem litteras de Paschate, quas Paschasinus ipse commemorat. Baronio et Jordani etsi errasse commune est, unus tamen error alteri contrarius est: cum enim epistolarum Paschasini et Proterii altera ad annum 444, altera ad an. 455 pertineat, utriusque epistolam priori anno ascripsit Jordanis, utramque posteriori Baronius attribuit.

Ex quo errore in alium ruit Idem auctor (*Ad ann. 454, num. 22*), dum Siciliæ populationem, quam Paschasinus in sua epistola recenset, ad annum 455 revocat; arguitque Adonem Viennensem, quasi captivitati Carthaginensi male conjungat Siciliæ cladem his verbis: *Wandali, Garthagine capta, Siciliam quoque deleverunt; cujus captivitatibus Paschasinus Lilybætanus antistes in epistola quam de Ratione Paschatis papæ Leoni scripsit, meminit*. Hæc optime, et Prospero concinunt, qui in auctiori Chronico sub consulatu Valentianii Aug. v et Anatolii, hoc est an. Chr. 440, Siciliam a Gensericò graviter afflictam narrat, cum superiori anno Carthaginem dolo pacis captam dixisset. Recte igitur Ado alteram alteri connexuit; nec Baronius Siciliæ cladem, de qua Paschasinus, ad an. 454 referre potuit, nisi tredecim aut quatuordecim annorum metachronismo.

Plurima porro emendavimus addidimusque in hæc

BALLERINIORUM

(a) Confer annot. 10 (*Col. 607, n. d*) in epist. 3.

(b) Hic Latinorum cyclus annorum 84 ante annum 382 erat in usu, uti ex antiquis Fastis consularibus probavit noster card. Norisius dissert. 1.

A epistola, partim ex mss. codd., partim ex Petavii Bucherique editionibus, apud quos doctrinam temporum accurate edisserentes, illustratam Paschasini epistolam reperies.

Miraculum quod idem narrat, de baptisterio aqua divinitus immissa repleti ac vacuari solito, qui aliis non absimilibus confirmari voluerit, adeat Pratum spirituale (cujus Sophronius auctor prædicatur) cap. 214 et 215, et Gregorium Turonensem, de Gloria mart. lib. 1, cap. 24.

(a) Hebræorum seu legalem supputationem, de qua Lilybætanus episcopus mentionem facit, et cujus ignorantia Romanos in errorem dicit inductos, si quem videre curiositas incessit, apud Bucherium inveniet, ejusque insuper locupletem de hujusmodi Judæorum cyclo disquisitionem. Illum sine castigatione ulla primis Christianis usui fuisse, saltem usque ad annum Christi 222, idem probat cap. 6 Commentarii in Victorii Aquitani Canonem Paschalem, circa quem annum ab Hippolyto Portuensi episcopo prolatus est non felici successu, Canon Paschalis. Qui cum Judaico deterior facile deprehensus esset, ea causa fuit ut legalis de novo interpolatus in usum reductus 1202 fuerit (b) circa annum Christi vulgarem 381, isque cyclus est qui a Paschasino ROMANA SUPPUTATIO appellatur, de qua etiam et Prosper Aquitanus in prolixiore Chronico ad annum mundi Eusebianum 5583, Christi 382, et Leo noster (*Epist. 104, nunc 130, et 105, nunc 134*): quo vivente perseverabat illius usus in Romana et in tota etiam Occidentali Ecclesia. De hujusmodi cyclo, qui 84 annorum erat, vide eundem Bucherium in tractatu de Paschali Judæorum cyclo cap. 9, et toto passim opere.

AD EPISTOLAM IV.

APUD QUESNELLUM IIII.

Episcopis per Campaniam, Picenum, Tusciam et universas provincias constitutis.

1. *Per dissimilationem compago non congruat*. Ita corrigendum putavimus ex editione Epistolarum S. Leonis, quæ prodiit Parisiis ann. 1563, cum operibus S. Clementis Romani et aliorum pontificum Romanorum epistolis, quæ ad Victorinorum codicum fidem emendatæ dicuntur. Ita etiam habent Conciliorum editiones Petri Crabbe, Nicolini, Merliniana Isidori, in textu, et aliquæ recentiores ad marginem. Omnes porro codices mss. hujus epistolæ quibus usi sumus, Thuanei sex, Victorinus, Corbeionensis, Bellovacus, Trecopithæanus, Cantabrigensis, Herovallianus Isidori, collectiones Donysii, Cresconii et aliorum constanter habent *dissimilationem*. Romana editio ad marg., *dissimilitudinem*, ex conjectura, ut opinor.

2. *Qui aut origini, aut alicui conditioni obligati sunt.*

(c) Sic legendum exhibent mss. Thæan. duo, Corb. et Trecopith., quod constructioni magis congruit et sensui quam alia hæc lectio, ORIGINALI, quæ Dionysii et Cresconii est, et editorum passim exemplarium. Gratianus distinct. 54, cap. 21: *Admittuntur passim*; ita legit: *Sed etiam ab aliis originariis, vel qui alicui conditio obligati sunt*; quod a jure civili mutuatus esse videtur collector. Dicebatur porro *origini obligatus, seu colonus originarius*, qui coloni conditionalis, filius erat: ex eo quod originaliter conditioni colonariæ erat subjectus. Colonus autem conditionalis, seu, ut Leo, conditioni obligatus, is erat qui ex conditione sua prædia seu agros colendos accipiebat a suo domino: quod et ipse dum viveret, et ejus post ipsum filii præstare tenebantur. Potest et S. Leo intelligi de servis cujus conditioni ascriptis; de qui-

ANNOTATIONES.

(c) Aliam lectionem ex præstantioribus mss. inductam constituimus annot. 16 (*Col. 661, n. f*) in hanc epistolam.

lus Tertullianus lib. de Idololatria cap. 12 **1303** A
 varias persequens causationes eorum Christianorum
 qui victitandi gratia iis vacabant artibus quæ idolola-
 triæ inserviebant, hæc habet: *Sed conditionaliseram*
inquit artifex. Nemo, reponit Tertullianus, duobus
dominis servire potest, etc. Porro, si conditionari
 iidem sunt qui et ascriptitii, quod jurisperitis reser-
 vamus diligentius excutiendum, dicendum est eos
 quos ordinari vetant S. Leo hic, et Gelasius pap.,
 epist. 9. ad episcopos per Lucaniam, et Brutios, et
 Siciliam constitutos, postmodum *in ipsis possessioni-*
bus clericos etiam præter voluntatem dominorum fieri
permisisse Justinianum imperatorem relatum a Gra-
 tiano dist. 54, cap. 20. *Ita tamen ut clerici facti im-*
positam sibi agriculturam implerent. Observandum
 insuper hanc S. Leonis legem de servis a clero remo-
 vendis primam omnium ecclesiasticarum constitu-
 tionum esse, nisi me fallit memoria, sed tamentid
 apostolicæ constitutionis instar esse conditam. Vide
 de iisdem concilium Aurelianense 1. cap. 8.

B 3. *Qualis vero cum unicuique constiterit natalium*
honestas et morum, esse debeat sacri altaris ministe-
rio sociandus, etc. Locus in prioribus editionibus deo
 mendosus, ut a nemine intellectum putem. Ita lege-
 batur: *Qualis vero unicuique natalium honestus et mo-*
rum esse debeat qui sacri altaris ministerio est socian-
dus, et Apostolo nos docente, et divina præceptione
didicimus et canonum regulis.

Ex duarum vocularum omissione, cum constiterit,
 et prava interpunctione, sensus et a Leonis mente
 alienus, et omnino falsus exsurgit: nimirum de ser-
 vis non ordinandis, deque natalium honestate ad
 clericatum necessaria edictum esse divino, apostolico
 canonicoque præcepto, quod nec usquam, ni fallor,
 invenias, nec intendit auctor noster; sed solum do-
 cere qualem præterea velint esse Scripturæ et Cano-
 nes virum ecclesiasticum, de cuius natalibus morum-
 que honestate jam constat. Mss. Bellovacensis Eccle-
 siæ codex sic habet ut restituimus, Cresconius et
 Isidorus excusus (non item mss.), si commatum vitia
 excipias ad quos plerique alii codices mss. accedunt.

4. *Viduarum maritos.* Canonem apostolicum 18
 non commemorat, quod argumento est nondum tunc
 eos canones plene **1204** auctoratos fuisse. Non
 meminit quoque epistolæ Siricli ad Himerium Tar-
 rac. cap. 8, nec epist. Innocentii ad Victricium, ad
 Felicem Nucernianum, ad episcopos Macedoniæ, etc.,
 nec Cælestini ad episcopos provinciarum Viennens.
 et Narbonens., ubi viduæ maritos et digamos a clero

arcent. Sed eosdem in fine epistolæ indicat. Hujus
 constitutionis rationem vide supra in epist. 1 (*nunc*
 12). cap. 2, et apud Innocentium III, epist. ad Me-
 tensensem episcopum. Haud pœnitēbit libellum quoque
 Gallicum D. Leschasseri de Digarnis legisse, tametsi
 a communi sententia recedat.

5. *Nec sibi poterunt vindicare.* Editi codices habent
pro arbitrio vindicare: ex recentiori procul dubio
 consuetudine adjectum, qua plerumque non *pro arbi-*
trio digami, sed tamen cum dispensatione ac venia
 pontificis clero se addicunt. At aucta illa etate nulli
 ministerium ecclesiasticum vel capessere licuit, vel
 servare, qui si transisset prius ad nuptias, non esset
unus unus, vel cuius uxor non *unica unicit*, ut loqui-
 tur Innocentius III. Quod ita religiose observari vo-
 luit S. Leo, ut nec in summa ministrorum ecclesia-
 sticorum penuria, qua Mauritanæ Cæsariensis Eccle-
 siæ laborabant, bigamos ordinatos gradu suo gaudere
 passus sit, ut ex epist. 1 (*nunc* 12) manifestum est.
 Immo duodecimo jam exeunte sæculo, Lucius III
 pontifex Romanus dispensari posse non censuit cum
 bigamo ordinato, ut in presbyterali gradu perman-
 ret: si quidem germana est ejusdem epistola, quæ
 refertur *c. super eo, de Bigamis*. Recte igitur verba
 illa in omnibus codicibus mss. omittuntur, necnon et
 apud Dionysium Exig. et Cresconium. Leguntur in
 excusa Isidori collectione; non tamen in ejusdem
 mss. codice Herovalliano, aliisque.

6. *Hujus discussionis curam nobis specia liter(a) vtn-*
dicantes. Nec mirum, cum Ecclesiæ ad quas in primis
 scribebat, ad Romanam synodum pertinerent, utpote
 quæ ex urbicariis provinciis essent. Hæc porro de-
 creta non a solo Leone, sed a synodo etiam Romana
 profecta crediderim, ex qua et cuius decreto tres
 episcopi Innocentius, Legitimus et Segetius directi.
 qui Leonis episcopi litteras perferrent. Tempus sy-
 nodi et litterarum congruit: sexto enim **1205** idus
 Octobris hæc datæ sunt, et ex epistola 16 constat ad
 iii kalendas Octobris synodum Romæ solitam esse
 convenire.

7. *Usurariam exercere pecuniam.* (b) Ante Leoninam
 hanc sententiam, vix ecclesiasticam legem invenias
 quæ laicis usura interdicit; si canonem 20 Eliberi-
 tani consilii excipias, quod tamen nec luorum fenore
 contractum reddi jubet, nec usuræ reos ulla pœna
 afficit, sed tantum deinceps exerceri prohibet. Non
 quod primis sæculis approbarit Ecclesia improbum
 usuræ quæstum; absit: sed quia *usuras etiam ipsæ*
leges et iudices reddi iubent, inquit Augustinus (*Epist*

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Si reservationem discussionis, ubi aliqua dubi-
 tatio incideret, S. Leo non solum ad suburbicarias,
 sed ad *universas etiam provincias* his litteris exten-
 disse, nihil esset *mirum*, cum Romanus pontifex pro
 ea potestate qua toti Ecclesiæ omnibusque provinciis
 ex primatu præsidet, non modo suburbicariis, sed
 aliarum quoque provinciarum episcopos præcipere
 possit, ut alia multa Leo præcepit Gallis, Hispanis,
 Afris, etc., nisi forte reservationem *discussionis* ejus-
 modi in quæstionibus facti ad remotiora loca exten-
 dere ob nonnulla incommoda et difficultates non ex-
 pedire credatur. Non improbabilis tamen est conje-
 ctura P. Constantii in præfat. ad tom. I. Epist. Ro-
 man. pontif., n. 47, hanc epistolam Leonis primo
 directam fuisse ad solos episcopos *per Campaniam*
Picenum et Tusciam, ad quas provincias pertinere
 videntur verba c. 2: *Hæc ergo ad provincias vestras*
per Innocentium, Legitimum et Segetium fratres et
coepiscopos nostros scripta direximus; sed aliis subinde
 aliarum provinciarum episcopis communicatam fuisse
 ut aliis Romanorum pontificum decretalibus ad
 certas provincias missis contingit, et hac ratione com-
 munem epistolam evasisse, atque ita in ejus inscrip-
 tione adjectas fuisse voces *et universas provincias*;
 quod aliis exemplis confirmat.

(b) Hic nonnulla animadversione digna sunt. Præ-

ter Illiberitanam synodum, usuras in laicis reprehendit
 etiam concilium Carthaginense sub Grato can.
 43, et Basilius in epistola canonica ad Amphilo-
 chium can. 14, *injustum lucrum* etiam in laicis appel-
 lat. Quod si canones non ita multi hac in re suppe-
 tunt, certum tamen est Ecclesiæ Patres in concionibus
 et catechesibus contra idem vitium antiquissimis,
 quoque temporibus disseverasse; iidemque cum ejus
 injustitiam notarunt (ut inter cæteros legimus apud
 Clementem Alexandrinum lib. II Stromatum c. 48.
 Lactantium lib VI Instit. c. 18, S. Hilarium in psal.
 xiv, n. 45, Gregorium Nyssenum hom. 4. in Eze-
 chielem, S. Ambrosium de Bono mortis num. 57, et
 alios), restitutionis debitum satis docuere. Quis enim
 nescit restituendum quod fuit injuste perceptum?
 Hinc porro falsum est episcopos istorum temporum
 non ausos fuisse palam et publice damnare hoc scel-
 lus, quod Scriptura manifeste condemnat: eadem
 semper traditio et doctrina viguit. Quod si non ita
 multa ac expressiora eorum temporum testimonia
 suppetunt, id non ex doctrinæ, sed ex librorum vel
 occasionum quæ hanc descriptionem postularent, de-
 defectu evenit, ut alia non pauca iisdem de causis de-
 sunt testimonia in aliis certissimis doctrinæ capitibus,
 quæ nihilominus prioribus quoque sæculis
 tradita fuisse nihil ambigimus.

54, *sub finem*). Tum temporis non audebant episcopi palam et publice damnare quod sæculi leges et principes auctoritate sua sanciebant: et eamobrem circumspete loquuntur. Audet tamen Augustinus Macedonium Cæsareum iudicem alloquens in epistola citata ita scribere: *Hæc et hujusmodi, inquit, male utique possidentur, et velle n ut restituerentur sed non est quo iudice repetantur*. Ita S. Leo hoc non solum in eos qui sunt in clericali officio constituti, sed in laicos cadere qui Christiani se dici cupiunt, condolet. Sed neque hic quamvis majori utens fiducia, usurarios laicos condemnant, neque ulli fere ante ipsum. pœnam ullam laicis infligere ausi sunt: solos clericos, ut suæ jurisdictioni magnis subjectos, pœna indicta deterrere a turpi hujusmodi lucro aggressi sunt sancti Patres Arelatensis concilii 1, can. 12. Nicæni can. 17, Laodiceni can. 4, Carthaginensis 1, sub Aurelio, can. 5, Leo, Gelasius et alii. *Primum imperatorum Leo*, inquit *Gratianus in sextum caput S. Lucæ, ut idem Hermenopolus notat, exstimans omne genus Christiano interdictum, lege id ipsum communi sanxit; cum ante ipsæ Ecclesiæ solerent pecunias sumere sub trientalibus usuris*.

8. *Omnia decretalia constituta, tam beatæ recordationis Innocentii, quam omnium decessorum nostrorum; quæ de ecclesiasticis ordinibus et canonum (a) promulgata sunt disciplinis*. 1296 Ita scribitur in Thuaneis codicibus mss. quinque, in Herovalliano Isidori, in Bellovacensi, Corbeiensi, Victorino et Cantabrig. apud Dionysium Exig. Nicolaum I PP., utrumque Hincmarum Remensem et Laudunensem, et in edit. Canisii ad marginem, Nicolini, etc. Alique edit. pro *ordinatiunibus*, et pro *promulgata leg. ordinata*. Prior lectio procul dubio præferenda Codicem decretalium constitutorum a pontificibus Romanis promulgatorum indicare mihi videntur verba ista, ut fusius annotavimus in dissertatione de Codice Romano. Hæc eadem Hincmarus Laudunensis episcopus inseruit collectioni ex antiquis pontificum Romanorum epistolis ad Hincmarum Remensem missæ, ut probaret iisdem epistolis neminem obedientiam sine temeritatis nota detractare posse. His dum respondet Hincmarus Remensis in opusculo capitulorum 53 pluribus prosequitur verba illa capitulo 10 et sequentibus, fusius etiam de vocis etymol. disserere. Itaque *Promulgo* ita dictum putat, quasi *promo vulgo*, sive *primum in vulgus edo*. Unde, inquit, Paulus in Glossis suis dicit hoc modo: *Promulgari leges dicuntur, cum in vulgus eduntur*.....

A Isidorus quoque, ut ipse dicit, auctore Tullio, exposuit dicens: *promulgatum est foras prolatum; ut lex dicitur promulgata: promulgatum autem ad omnium notitiam et totius vulgi intimatum*.

Postea quid voluerit his verbis Leo, discutit Hincmarus: *Primum, inquit, nobis sciendum est aliud esse promulgare sacros ordines et canonum disciplinas, aliud promulgare de sacris ordinibus et canonum disciplinis; sicut aliud est promulgare leges, et aliud promulgare de legibus. Promulgare autem leges, est leges condere; promulgare vero de legibus, est de illis judicium sumere et secundum illas judicare, earumque observationem et judicium omnibus intimare. Sic sacros ordines promulgare, est a Domino constituere episcopos, presbyteros, etc., eorum ministerio qui a Domino ad hoc constituti sunt, 1297 Domino quod suum est esse sequente. De sacris autem ordinibus promulgare est, qui et quot sint et quales ac qualiter, et a quibus vel quando sint ordinandi, et quomodo ac quantum in singulis gradibus debeant ministrare, etc.....* Similiter, subjungit Hincmarus post pauca, aliud est sacros canones promulgare, et aliud est de sacrorum canonum disciplinis constituta decretalia promulgare. Qui namque sint canones, de quorum disciplinis promulgata adeo conservari a S. Leone papa jubentur, ut si quis in illa commiserit, veniam sibi deinceps noverit negari, memoratus ab eo beatus Innocentius in disciplina ex iisdem sacris canonibus decreta ad Victorium Rotomagensem episcopum patenter ostendit: « Si quæ iniquiens, causæ vel contentiones inter clericos tam superioris ordinis quam etiam inferioris fuerint extortæ, ut secundum synodum Nicænam congregatis ejusdem provinciæ episcopis, iurgium terminetur, » et reliqua.

Denique longe pluribus sanctorum Patrum pontificumque testimonii in medium adductis, ex his concludit Hincmarus Leonem nihil nisi sacrorum canonum observationem præcipere; immo præcipiorum Leonis prædecessorum successorumque auctoritate ostendit nullum robur obtinere decretalia constituta, quæ contra canonum disciplinam fuerint promulgata, Leone ita scribente: *Si quid usquam aliter quam illi (Nicæni Patres) statuerunt, præsumitur, sine cunctatione cessatur (Leo ep. 80, nunc 106, cap. 4)*. Et alibi: *Omni penitus auctoritate sit vacuum, quidquid ab illorum fuerit constitutione diversum (Ibid., c. 27)*. Hæc ex prolixiore Hincmari tractatione delibata et Leonis mentem aperiunt, et Hincmari circa decretalia pontificum decreta.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Duo in sequentem Quesnelli notam observanda sunt. Primum quod ait idcirco *promulgata* tradi decretalia constituta prædecessorum Leonis, quia Codici canonum, quem Romanæ Ecclesiæ codicem publico editum putat, inserta leguntur, falsæ hypothese innotuit, cujus falsitatem ostendimus in observationibus ad dissert. 12 Quesnelli de *Codice canonum Romanæ Ecclesiæ*, quæ tom. III inseretur. *Promulgata* autem eatenus dicta sunt, quia ad episcopos per provincias missa publice prodierunt; et licet non pauca constituta ad certas tantum provincias directæ fuerint, exinde tamen communicata fuerint eorum exemplaria aliis atque aliis provinciis vicinioribus, ita ut universim innotuerint; quemadmodum probe statuit P. Constantinus in præfatione ad t. I Epist. Roman. pontif. n. 47. Alterum est quod obtrudit quasi ex Leonis atque Hincmari sententia, *nullum robur obtinere decretalia constituta, quæ contra canonum disciplinam fuerint promulgata*. At in laudatis S. Leonis locis de Romanorum pontificum decretalibus sermo non est, sed de canone Chalcedonensi pro statuenda prærogativa Constantinopolitanae sedis edito, qui cum adversaretur canonibus Nicænis, eum S. Pontifex noluit confirmare, sed potius cassum et irritum declaravit. Hincmarus quoque nihil pronuntiat de decretalibus

pontificiis. Solum urget testimonia quibus Leo et alii pontifices custodiam sacrorum canonum præcipientes, eos crimine notarunt, qui ab eorum observantia temere discederent. Inter plura autem testimonia Leonis verba recitat, quibus indicatum Chalcedonense decretum respiciens, quidquid Nicænis constitutis repugnat, nihil auctoritatis habere voluit. Quod si idem Hincmarus Innocentii decretum de causis vel contentionibus clericorum in provincia terminandis laudavit, reservationem tamen majorum causarum ab eodem pontifice confirmatam statim subiecit iniquiens: *Et tibi post aliquanta: Si quæ autem majoris causæ in medio fuerint devolutæ, ad sedem apostolicam, sicut synodus statuit (scilicet Sardicensis) et vetus consuetudo exigit, post iudicium episcopale referantur*. Cur priorem tantum Hincmari partem Quesnellus descripsit? Nec Leo igitur, nec Hincmarus ullibi dicant, *nullum robur obtinere decretalia constituta quæ contra canonum disciplinam fuerint promulgata*. Hæc in sententia numquam mutari posset disciplina quam canones semel statuissent; nec ulla cujusque auctoritate ferri possent decreta, quæ pro varietate temporum atque circumstantiarum aliter constituerent. Confer quæ in hanc rem animadvertimus in observ. ad serm. 4 S. Leonis, tom. I. col. 465, ubi alium Quesnelli locum excussimus.

1298 AD EPISTOLAM V.

Metropolitanis per Illyricum episcopis.

Hanc pariter epistolam cum superiore (*nunc sequenti*) publici juris fecit Holstenius. Cui manum medicam necesse fuit alicubi adhibere; in quo ne propriis conjecturis plus æquo indulsisse videamur, emendationum hic reddenda ratio.

1. *Fidei suæ remuneratione.* Apud Holstenium legatur *sui*; quod in constructione textus sensum vix aliter habere potest.

2. *In fundamenti ipsius soliditate.* Suspicio legendum *istius*, nempe fidei, cujus ante mentionem fecit; ita enim (a) alibi idem pontifex interpretatur petram illam super quam Christus Ecclesiam suam ædificavit, ut epist. 92 (*nunc 119*) ad Maximum Antiochenum cap. 2, epist. 132 (*nunc 162*) cap. 1, epist. 10, cap. 1, et serm. 3 (*nunc 4*) in annivers. assumptionis suæ cap. 2. In quo a cæterorum Patrum traditione non recessit, qui verba Christi ex cap. 16 S. Matthæi, quæ explicat S. Leo, eodem ut plurimum modo interpretantur. Consule, si placet, Joannis Launoi theologi Parisiensis epistolas, parte II epist. ad Adr. Vallantium, et parte IV, epist. 1, ubi abunde SS. Patrum de hac re testimonia congerit.

3. *Acceperint.* Holstenius legit *Accipiant*; sed tum ex sequentibus verbis tum ex superiori epistola, in qua eadem fere in hunc modum leguntur: *Ut unius uxoris vir sis, et hanc virginem, ut auctoritas divinæ legis cavet, acceperit*; inde constat, inquam, ita corrigi debuisse. Sensus enim quem præ se 1299 fert necessario mendosa illa lectio, auctoritate antiquorum canonum, ecclesiasticæque nunquam interruptæ consuetudinis proscribitur, cujus discutiendus locus opportunior infra occurret.

4. *Ipsum vero secundum definitam canonum, etc.* Totus hic locus subobscurus est. Hoc tamen videtur asserere, (b) jus illud relationis, quod sedi apostolicæ competeat, sanctorum conciliorum auctoritate pro reverentia principis apostolorum illi esse collatum. Quod diserte Innocentius asserit epist. ad Victricium Rotomagensem cap. 3, qui jus illud ex veteri quoque consuetudine repetit. *Si quæ autem causæ, inquit vel contentiones inter clericos tum superioris ordinis quam etiam inferioris fuerint exortæ, ut secundum synodum Nicænam congregatis ejusdem provincie episcopis jurgium terminetur, nec alicui liceat (sine præjudicio tamen Romanæ Ecclesie, cui debet in omnibus causis reverentia custodiri) relictis his sacerdotibus, qui in eadem provincia Dei Ecclesiam nutu divino gubernant, ad alias convolare provincias. Si vero majores causæ in medio fuerint devolutæ, ad sedem apostolicam, sicut synodus statuit, et vetus consuetudo exigit, post judicium episcopale referantur.* Gelasius item papa Comonitorio ad Faustum: *Ipsi sunt, inquit, canones qui appellationes lotius Ecclesie ad hujus sedis examen deferri voluerit.* Quin eandem synodum eosdemque canones, Gelasius, Leo et Innocentius pontifices Romani in mente habuerint, dubitari vix posse existimo. Sed (c) quinam canones illi fuerint, disceptatur ab eruditiss. Totus ille papæ Innocentii textus mox transcriptus ad Nicænos referendus videtur illustrissimo Petro de Marca lib. I Concordiæ sacerdot. et imp. cap.

A 10. Aliter olim intellexit Hincmarus Remensis epist. 9, cap. 12, et duo priora capita ad synodum Nicænam pertinere, postremum vero ad Sardicensem existimavit. Diversam ab utroque sententiam inire me cogunt rationes inferius exponendæ, et totum illud Sardicensi concilio tribuere, cujus canones sub Nicæna synodi nomine præcis illis temporibus a Romanis episcopis laudatos fuisse, testes sunt Innocentius ipse, Zosimus, et noster Leo epist. 40 (*nunc 41*). In quem errorem qua ratione inciderint, Codex Romanus, quo publicum beamus, manifestum facit Non, inquam, Nicæno, sed sub Nicæni concilii nomine Sardicensis adducere mihi videtur Innocentius I 1300 quia agit de clericis tam superioris quam inferioris ordinis inter se litigantibus, de quibus synodus Nicæna sermonem non habet can. 5, quem ab Innocentio notatum putant; sed tantum de iis qui a proprio episcopo sunt excommunicati, sive sint ex laico ordine, sive ex clero: quod ad clericos superioris ordinis, qui depositioni, non excommunicationi, subjacebant, minime pertinet, nec cum jurgiis eorumdem interse, de quibus loquitur Innocentius, ullatenus convenit. Conveniunt vero quam maxime ejusdem pontificis verba cum canone 3 Sardicensi, cujus hic titulus apud Dionysium Exiguum: *Ut inter discordes episcopos comprovinciales antistites audiant: quod si damnatus appellaverit Romanum pontificem, id observandum quod ipse saceruerit.* Deinde de his qui, relictis provinciæ suæ sacerdotibus, ad alias judicandi convolant. ne verbum quidem in Nicæno; in Sardicensi autem plura reperiuntur. Denique de relatione ad apostolicam sedem post episcopale judicium faciendâ in causis majoribus, prorsus tacent Nicæni Patres; ex professo autem Sardicensis agunt can. 3, 4 et 7 Quare argumentum illustrissimæ Petri de Marca assumens, sententiam oppositam sic confirmo. De eadem synodo hic intelligendus est Innocentii textus quantumque est; at in posteriori loco Sardicensis intelligenda, non Nicæna: in prioribus ergo pariter ad Sardicensis animum advertebat Innocentius.

AD EPISTOLAM VI.

APUD QUESNELLUM IV.

Anastasio episcopo Thessalonicensi.

Hanc epistolam acceptam referimus doctissimo viro, deque ecclesiastica antiquitate bene merito Lucæ Holstenio Vaticanæ et Basilicæ canonico et bibliothecæ præfecto. Eam in collectione Romana inter acta synodi Romanæ sub Bonifacio papa II habitæ insertam publicavit Romæ an. 1662, editionem ab illo ceptam procurante post ejus obitum eminentissimo doctissimoque cardinale Franciscobarberino. Ejusdem fragmenta anno 1648 jam emiserat in lucem in opere de Eccles. Orient. et Occid. consensione. in addendis p. 1368 Leo Allatius; sed plurimis mendis scatentia.

D 1301 1. *Cum nostra vice, etc.* Ne erudite jam tractata retractemus, consule clarissimum virum Stephanum Baluzium in appendice libri V illustriss. Petri de Marca de Concord. sacerdot. et imperii, cap. 22, ubi ex hac epistola et aliis arguit vicariatum Thessalonicensem huic Ecclesie fuisse tributum,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Quo sensu S. Leo *petram super quam Ecclesia ædificata est*, explicaverit de fide, non excluso Petro, nec apostolicæ sedis auctoritate ullatenus imminuta, fusius ostendimus in observat. ad serm. 2.

(b) Etsi relationis jus, præsertim in majoribus causis, quod sedi apostolicæ competit, in sacris canonibus asseratur, ex altiori tamen primatus jure, quod divinam originem agnoscit, provenit. Hinc ante omnes canones, qui de hac relatione decernerent, aliquot ejusmodi relationes ad Romanos pontifices delatæ inveniuntur inter ea pauca documenta quæ ex

prioribus sæculis supersunt. Appellationum quidem jus in causis majoribus ex primatu divini juris proficisci ostendimus in observationibus ad dissert. 5 Quesnelli part. 1, c. 7.

(c) Cum in canonibus Sardicensibus de causis clericorum inferioris ordinis nihil constituitur, nisi canone 16, ubi finitimos episcopos interpellare permittitur, probabilior est Hincmari sententia, quam P. Coustantius propugnat in Innocentii epist. 1, tom. I Epist. Rom. pontif. pag. 749, not. a (*Patrol. XX, col. 463*).

(a) nec personale tantum privilegium fuisse. Vide etiam, si lubet, Franciscum Florentem tract. 6, ad tit. de Electione et Electi potestate; Petrum Franciscum Chiffletium in notis ad Vigilium Tapsensem, ubi contra Lucæ Holstenii sententiam disputat.

2. *Propter custodiam regularum.* Sicut partes hæ sunt potissimæ Romani pontificis tamquam in Ecclesia universa capituli, divinæ legis esse vindicem, propugnatores traditionis, canonum custodem, paternarumque constitutionum exsecutorem assiduam ita his quos per varias partes orbis Christiani vice sua delegat, hæc maxime (b) et unice cura incumbit, regularum seu canonum custodia invigilare, et in speculis esse: *Ne quid illicitum*, ut Leo loquitur epistola sequenti (*nunc antecedenti*) a quoquam *presumatur* adversus canones. Qui si ubique et ab omnibus rite serventur, jam pene otiosa est delegata vicariorum in aliis Ecclesiis potestas. De propria quid sentiret sanctissimus papa Gregorius I aperit ipse lib. vii, epist. 65, ad Joannem Syracusanum episcopum.

3. *Certa tum primum ratione commisit.* Quo sensu vicariatus Thessalonicensis initia sua Siricio debeat (quæ Damaso tribuuntur ab Innocentio, I, Nicolao I, et Joanne III, Romanis pontificibus, quod et manifestum est ex epistola Damasi ad Acholium Thessalonicensem ab Holstenio edita in Romana collectione) vide in appendice lib. v Petri de Marca cap. 23, ubi supra laudatus Baluzius primum hujus dignitatis velut crepusculum, quod sub Damaso cepit illucescere, a majoribus ejusdem incrementis *certa quadam ratione* a Siricio primum **1302** firmatis, recte distinguit, ut facile sit utramque opinionem conciliare.

4. *Sicut enim peccata, et quæ, etc.* Has duas voces, *sicut enim*, supplevimus; et *abolentur* pro *abolebuntur* reposuimus ex conjectura, non teemeraria, ut puto, sed quam complendi sensus nec essitas confirmat. Cæterum hæc verba de bigamia anstiam post baptismum remanente a Leone Rufo, ripta videntur ex cap. 3 epist. Innocentii I, cuius te Eusebio, etc. Episcopis Macedoniæ circa ymus tempora contrariam sententiam tenebat Hieronimus scribens ad Oceanum epist. 83, quem S. Augustino tacito nomine reprehendere videtur lib. 1 de opioconjugal cap. 18 ubi veram opinionem tuetur: *Broneum dico*, quia nulum ea de re canonem seu constitutum videtur ob oculos habuisse.

5. *Quisquis vero a metropolitanis episcopus, etc.* Ita corrigendum consuevit Holstenii ex exemplar Vatica-

num [*Leg. Barberinum*], quod habet, si tamen habet: *Quisquis vero de metropolitanis episcopis*; quod manifeste contra mentem Leonis est. Non enim hic agit de ordinatione metropolitanorum, quam post aliquot lineas attingit, sed de provincialibus tantum, qui inconsulto vicario Illyrici a metropolitanis ordinabantur episcopis; quod et ex epistola subsequente (*nunc precedente*) comprobatur cap. 5, et ex 12 (*nunc 14*) ad eundem Anastasium cap. 6. Latum revera inter utramque ordinationem discrimen ponit: omnes enim metropolitanos non modo consulto vicario Illyrici, sed ab ipso consecrari vult: alios provinciales episcopos, non a vicario, sed a propriis metropolitanis, qui de ordinatione ad vicarium Illyrici referant, ordinari præcipit. Contra istos pœnam non edicit, quoniam metuebat ne minis offensi metropolitani vicariatus a se (c) jugum abjicere tentarent, quod ab illis ægre susceptum ipsæ Leonis litteræ indicant; at episcopis, inconsulto Thessalonicensi ordinatis, denuntiat **1303** nullam ab eo status sui habituros esse firmitatem.

6. *Vocem appellationis.* Ratio exceptionis est, (d) quod Illyricianæ provinciæ, ut Occidentalium partium quædam portio, ad Romanum pontificem jure peculiari pertinebant. Cæterum quod hic de appellationibus scribit S. Leo, id ex Sardicensibus canonibus assertit, ut veteris instituti et reverentiæ sedis apostolicæ mentio testatur: qui canones Orientalibus ignoti erant tunc temporis.

7. *Circa quos par consecratio fieri debet.* Procul abest ut sententia quæ S. Hieronymum tribuitur, obsecundet Leo noster, dum parem consecrationem presbytero, immo et diacono cum episcopo tribuit. In multis quidem tres hi gradus conveniunt, servata tamen ubique episcopis et presbyteris dignitate suæ prærogativa. Id porro, in quo paritatem suggerit S. Leo inter triplicis illius ordinis viros, procul dubio impositio manuum est, qua tam diaconum quam sacerdotum consecrantur. Unde quod ait auctor Commentariorum in Epistolas Pauli (e), qui Damaso pape æqualis fuit, et Ambrosius dicitur: *Episcopi et presbyteri una ordinatio est*; idem et de diacono potest asseri. Quæ de causa non dubitavit Optatus lib. 1, diaconos sacerdotum nomine ornare, cum lapsos in persecutione recensens: *Quid, inquit, commemorarem laicos, qui tunc in Ecclesia nulla fuerant dignitate suffulti? Quid ministros plurimos? Quid diaconos in tertio? Quid presbyteros in secundo sacerdotio constitutos? ipsi apices et principes omnium, aliqui episcopi, etc.* Immo et subdiaconum Epiphanius sacerdotem esse

BALLERINORUM ANNOTATIONES.

(a) Immo vero personale privilegium fuisse, quod morte cujusque pontificis expiraret, hinc colligi posse videtur, qui Anastasius licet a Xysto antea creatus apostolicæ sedis in Illyrico vicarius, ejusdem tamen prærogativæ confirmationem a Leone petiit, et S. pontifex ipsi annuens, idem privilegium ita concessit, ut encyclicam ea de re ad omnes Illyrici metropolitanos transmiserit: quæ novæ delegationis notitiam necessariam præsumunt.

(b) Non satis fuit Quesnello *maxime*; restringendam adhuc duxit vicariorum apostolicorum auctoritatem et unice, ac si præter id quod ad custodiam canonum pertinet, nihil aliud vicariis apostolicis tribui facultatis possit. At cum Romanus pontifex præter custodiam canonum, pro suo divini juris primatu multa alia potest in tota Ecclesia; tum alia potest quibusdam vice sua in provinciis committere, prout ex circumstantiarum ac temporum varietate crediderit expedire. Ita vel antiquis temporibus quædam demandata leguntur episcopo Thessalonicensi, aliisve in aliis provinciis, quæ ad custodiam canonum necessaria non erant. Num huic fini opus erat Thessalonicensi reservare metropolitanarum ordinationes? Num causarum episcopali cognitionem et

definitionem ipsi tribuere? Num synodis cogendis ejus consensum aut præsentiam requirere? Num formatorum jus eidem vindicare? quæ tamen in litteris Cælestini, Xysti ac Leonis episcopis Thessalonicensibus tribuuntur.

(c) *Jugum* ne appellari potest *vicariatus* apostolicus, quo Romani pontifices jam inde a Damaso vel Siricio pro suo, quod postea vocatur patriarchalem, in totum Occidentem jure, ob disciplinæ canonumque custodiam in Illyrico instituerunt?

(d) Si Illyricianarum provinciarum appellationes ad Romanum pontificem jure peculiari pertinebant, nimirum uti patriarchæ Occidentis, quia *erant Occidentalium partium quædam portio*, ad ipsam auctori jure spectabant ex tota Ecclesia, quia tota Ecclesia eidem uti primati a Christo subjecta fuit: unde canones Sardicenses non de solis Occidentalium, sed et de Orientalium appellationibus ad Romanam sedem statuerunt: quos quidem canones Orientalibus fuisse tunc tempore ignotos, quemadmodum hic Quesnellus repetit, falsum probavimus in observat. ad dissert. 5, part. 1, cap. 6, num. 16.

(e) Hilario diacono tribuitur Commentarius iste, cap. 3 in Epist. I ad Timotheum.

aliquo sensu insinuat, cum lib. in advers. hæreses in Exposit. c. 86i num. 29; ait subdiaconum, sicut et alios superiorum ordinum clericos, ab uxoribus se abstinere, non vero lectorem: *Quippe lector, inquit, non sacerdos est, sed ipse ordo clericus dicitur dicitur.* Nam presbyteri, inquit, Innocentius PP. epist. ad Decentium Eugu.: *licet sint sacerdotes, pontificatus tamen apicem non habent.* Hinc porro aliter de sacerdotio disserere cogitavit, quam solet a plerisque disseri, qui presbyteratum primum sub oculis habentes, episcopatum aliud nihil quam presbyteratus extensionem et ampliationem quamdam existimant; cum potius primo respectu intendant sit episcopatus tanquam sacerdotii apex summus, plenitudo, ac perfecta; ut ita dicam, totalitas; a pontificatu vero cæteri gradus veluti 1304 portiones quædam delibantur, ac ceteris quibusdam officis et ministeriis pro Ecclesiæ necessitate circumscribantur: *Nam in episcopo, inquit commentator anonymus jam laudatus, omnes ordines sunt: quia primus sacerdos est, hoc est, princeps est sacerdotum, et propheta, et evangelista, et cætera adimplenda officia Ecclesiæ in ministerio fidelium; tamen postquam omnibus locis Ecclesiæ sunt constituta, et officia ordinata, aliter composita res est quam cæperat.* Intelligit autem auctor ille per evangelistam, diaconum et per cætera officia, lectores et exorcistas. His bene intellectis, intelliget quisque pariter quid sibi velit sanctus pontifex cum hic asserit presbyteros et diaconos dignitatem officii sacerdotalis accipere (quamquam non sacerdotum, sed officium sacerdotale, dicit), et quantopere discrepet saltem in loquendi modo a canone qui dicitur esse concilii Carthaginensis IV, negatque diaconos sacerdotii vim et consecrationem consequi: *Diaconus cum ordinatur, solus episcopus, qui eum benedicit, manum super caput ejus ponit: quia non ad sacerdotium, sed ad ministerium consecratur.*

8. *Contra canones et traditionem Patrum.* De traditione apostolica, cujus oblitus vel nescius Anatolius episcopus CP. Aetium in presbyterio sexta sabbati ordinat, meminit sanctus Leo epist. 84 (nunc 1.), cap. 2. Eandem allegat in epist. 41 (nunc 9) ad Dioscorum: sed in neutra canones commemorat, nec revera ullos habemus anteejus tempora, quibus scilicet ejusmodi ordinationes qualibet die celebrari prohibeantur: forte quia nullus contra traditionem et consuetudinem abiens, condendo canonem occasionem dederat. Per canones igitur nihil aliud Leonem velle arbitror, quam regulam ecclesiasticam solo usu et traditione ecclesiastica firmatam, quomodo sæpe sæpius usurpare videtur.

AD EPISTOLAM VII.

APUD QUESNELLUM VIII.

Episcopis per Italiam constitutis.

Septem codd. mss. ad quos relegimus hanc epistolam, inter se non conveniunt de titulo. Corb. et Thuan. 1 sic habent: *Universis episcopis per diversas provincias constitutis.* Bellovac., *Universis Ecclesiis per Italiæ provincias constitutis.* Thuanus unus, 1305 *Universis episcopis per Siciliam constitutis.* Thuan. tres, Dionys., Exig. et Isidorus, *Universis episcopis per Italiæ provincias.* Edit. vulg., *per Italiam.* Qui sciunt magnas sæpe difficultates ex hujusmodi titulis vel emergere vel dissolvi, non mirantur ista a nobis adeo scrupulose annotata.

Ex hujus maxime epistolæ verbis conflata sunt commentitiæ litteræ Anastasii papæ I ad omnes Germaniæ et Burgundiæ episcopos; finis etiam epistolæ

A Lucii papæ ad Gallos et Hispanos, et rescripti Marci papæ ad Anastasium de canonibus Nicænis, ex hujus pariter fine coalescit.

AD EPISTOLAM IX.

APUD QUESNELLUM XI.

Dioscuro episcopo Alexandrino.

1. Hæc epistola extra suum hactenus locum vaga, hic reponenda mihi videtur. Certum est enim ex ipsiusmet initio scriptum fuisse a S. Leone ad Dioscorum cum hic Alexandrinæ Ecclesiæ præesse inciperet. *Tua, inquit, firmus fundare desideramus initia.* Quorum initiorum seu ordinationis nuntius Possidonius presbyter adhuc tunc Romæ versabatur. Constat autem ad hanc sedem evectum esse anno 444, tum quia hujus anni mense vel Februario secundum Latinos, vel Junio secundum Græcos, decessit ex hac vita illius prædecessor Cyrillus; tum quia Dioscorus depositus est ab episcopatu septimo ordinationis suæ anno, ut testatur Liberatus diaconus cap. 13; hoc autem mense Octobri an. D. 451 contigit, ac proinde ejus ordinatio cadit in annum 444. Non potuit vero eodem anno scribi epistolam quo creatus est Dioscorus, cum ad tantæ sedis episcopicelectionem et consecrationem plures menses necessarii fuerint, nec nisi post alios plures Possidonius ordinationis nuntius mitti potuerit ad Romanum pontificem, et ab eodem litteras ad Dioscorum accipere perferendas, unde nec citius ne tardius scripta est quam kalendis Julii anni 443. Quis porro fuerit Dioscorus tota clamat ecclesiastica sæculi quinti historia, testanturque ejus nomine ad hanc usque diem dicti hæretici. Ejus electioni suffragata erant *spiritualis vel specialis gratiæ merita*, ut eodem præfationis loco habet Leo noster: *Velox siquidem fuma*, ut loquitur Theodoretus ad ipsum Dioscorum scribens (Epist. 60), *quaquaversum discurrens omnium aures ejus repleverat; maxime autem 1306 omnes prædicabant ejus animi molestim.* Quantopere utrumque fama feellerit, quartus post annus in latrocinio Ephesino edocuit.

2. *Exordia delignantur.* Post ista verba, nescio quo pacto hæc alia irrepserunt in omnia excusa exemplaria: *Hoc est sub lege divini officii substituantur;* quæ nos expungenda censuimus, tum quia desiderantur in mss. codd. Grim., Vict., Cantabr. et Thuaneo, immo et apud Gratianum, et Isidorum tam excusum quam manuscriptum, tum propterea quod sensum omnem hujus loci subvertunt. Agitur enim de delectu diei et horæ conferendæ benedictionis sacerdotalis et leviticæ, pro qua *ejus noctis quæ in prima sabbati lucescit, exordia deligi præcipit S. Leo:* non autem de delectu ministrorum consecrandorum, ut imperitus ille glossator intellexit: cui forsitan imponere codices mss. similes Thuaneo et Cantabrig., in quibus legitur: *Exordiis consecrandi delignantur.*

3. Ex his porro et adjacentibus verbis nascitur apud nonnullos duplex difficultas; una an quolibet sabbatum vel quælibet Dominica per annum occurrens designetur a S. Leone tamquam ordinationi sacerdotali et leviticæ constituta; an vero solum sabbatum sanctum et anniversaria Dominicæ Resurrectionis solemnitas? Altera difficultas est, utrum nox sabbatum consequens ad hanc consecrationem delecta fuerit, ut pars sabbati antecedentis, an ut pars instantis Dominicæ? Uterque nodus facile solvitur, si paulo attentius Leonis verba considerentur, et redeant in mentem temporis illius mores et disciplina. Tantum enim abest ut sabbato solum sancto ministrorum Ecclesiæ consecratio fieret, ut potius (c) numquam illa

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Si de die paschali qui a vigilia sabbati sancti initium sumit, hæc intelligantur, vera fortassis sunt de Romana et aliis plerisque etiam Ecclesiis non autem de omnibus. Certe enim in Veronensi Ecclesia sancti Zenonis ævo ministrorum promotiones peragebantur

die Paschatis, seu in privilegio Paschæ, id est sabbato sancto, ut extractatu ejus 50 libri secundi perspicue (ut nobis quidem videtur) colligere licet, uti monimus annotatione 4 in eundem sermonem pag. 261, quod testimonium antea non observatum ad an-

dio facta mihi fuisse videatur, non Leonis tantummodo, sed plurimorum etiam successorum ejus temporibus: unde titulus huic epistolæ hæcenus præfixus merito a nobis expungendus fuit, qui ordinationem sacerdotalem sabbato sancto celebrandam assererat. Ut autem hoc fieri non potuisse credam, facit solemnitas baptismi, cui conferendo paschalis dies consecratus erat, ita ut dies sanctam hanc solemnitatem antecedentes toti insumerentur scrutiniis, exorcismis, catechismis, aliisque conferendo baptismi præviis ceremoniis; et ipsa octava Paschæ, octava Neophytorum appellaretur. Hinc est quod Gelasius I PP., qui ordinationes certis temporibus fieri præcipit, scribens episcopis per Lucaniam et Brutios constitutus, de sabbato sancto mentionem non facit, quamvis de quatuor solitis anni temporibus 1307 exacte meminerit. Ordinationes, inquit, presbyterorum et diaconorum, nisi certis temporibus et diebus exerceri non debent, id est quarti mensis jejunio, septimi et decimi, sed etiam quadragesimalis initii, ac medianæ hebdomadæ et sabbati jejunio circa vesperam noverint celebrandas. De sabbato sancto itidem silent, dum alios dies prædictos numerant, synodus Romana sub Zacharia PP. an. Dom. 743, c. 2, Lemovicensis sub Benedicto an. 1034, Claromontana sub Urbano II, an. 1095, IX, etc. Quamvis autem hoc non constaret, ut certe constat, manifestum tamen esset nihil de sabbato sancto haberi in hoc Leonis loco quod ad ordinationem spectet. Cum enim inquirat ad quam diem noctis sabbatum excipientis initia pertineant, concludit ad diem Resurrectionis, id est, ad diem Dominicam pertinere, atque id evincit adducto sabbati sancti exemplo, cujus noctis initia ex solemnitate officii ecclesiastici et baptismi collatione, certum est ad diem Dominicam pertinere. Hoc semel constituto, restat examinandum an certi aliqui dies Dominici ordinationi deputarentur, an vero quemlibet ad id eligere permitteret. Quod postremum apud me certissimum est: 1º quia nullum in particulari designat Leo noster, nullumque proinde excludit, uti nec ante ipsum factum fuisse deprehendimus. 2º Ex hodierna etiam consuetudine cognoscimus Dominicam quemlibet diem ex auctoritate consuetudinis antiquæ, traditionis apostolicæ, et sacrarum Scripturarum, ex quibus arguit S. Leo, ad episcoporum consecrationem assumptam fuisse. Si autem episcoporum, procul dubio et presbyterorum ac diaconorum: nullum enim discrimen, quo ad diem ordinationis, inter utrosque ponit S. Leo in præsentis epistola. 3º Mos iste vigeat aureis illis temporibus, ut quo citius fieri poterat, Ecclesiæ pastore suo viduatæ per alterius pontificis electionem subveniretur; sicut vidimus etiam Chalcedonensi decreto cautum fuisse.

Alteri demum quæstioni satisfaciet sine ullo negotio; satis enim ex hac sola epistola perspicuum est notem illam quæ celebrandis ordinationibus eligebatur ad Dominicam pertinuisse. Primum enim S. Leo expresse asserit satagendum esse Dioscuro ut his qui

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

tiquam originem sacrarum ordinationum in sabbato sancto demonstrandam mirifice confert.

(a) Vide dissert. 6. de Jejunio sabbati.

(b) Cum omnes codices Sacramentarii Gregoriani exhibeant orationes proprias ad missam sabbati ordinationis, et proprias item Dominicæ, quæ ordinationis sabbatum subsequitur, verum esse nequit, ob traductas ordinationes in diem sabbati pro die Dominico, totum quoque officium missæ translatum fuisse in sabbatum, Dominicam vero missæ officio fuisse expertem. Quis credat hos Dominicos dies divino cultui æque ac cæteros semper in Ecclesia addictos sacrificio caruisse? Quod si hæc Dominicæ vacare in iisdem Sacramentariis traduntur, id aliter quam de sacrificio intelligendum est. In ms. Gregoriano Sacramentario Ottoboniano apud Muratorium, quod omnium antiquissimum est, cum omnibus diebus Dominicis indi-

A consecrandi sunt numquam benedictio nisi in die Resurrectionis Dominicæ tribuatur, cui a vespera sabbati initium constat ascribi. Deinde dum recenset illustriora mysteria quæ die Dominicæ contigerunt ex divina ordinatione (a) satis innuit, et per Diem Dominicæ Resurrectionis eam intelligi debere quam nunc Dominicam absolute vocitamus; nec sabbatum, sed ipsam Dominicam ex apostolorum instituto consecrationi 1308 sacerdotum fuisse dedicatam. Denique, ut alia multa missa faciamus, illud indicat Urbanus secundus in concilio Claromontano citato, cum præcipiens ut ordines sabbato quatuor temporum celebrarentur, addit: *Et tunc protrahatur jejunium usque ad vesperras, et si fieri potest usque ad crastinum ut magis appareat in die Dominico ordines fieri.* Nihil enim magis evincit hanc sacratissimam diem ordinibus conferendis destinam fuisse, quam quod ne tunc quidem ejus consuetudinis memoriam penitus aboleri voluerunt sancti pontifices, cum rationes magni, ut credere par est, momenti ad illam mutandam eos impulere. Cujus mutationis varii per succedentes sibi ætates fuere gradus. Primum enim extra dubitationem omnem esse videtur hanc cæremoniam ipso die Dominico inter sacras synaxes celebratam fuisse ab apostolis et apostolicorum temporum episcopis; idque hora diei tertia; quæ sacris mysteriis agendis semper assignata fuit.

Postmodum ingruente persecutione gentilium cum iidem coetus antelucanis horis agi cœperunt a Christianis, ut videlicet diurnam hostium fidei diligentiam eluderent, eadem quoque hora ordinationes celebratas fuisse verisimillimum est. Quod postea etiam redita Ecclesiæ pace continuatum: unde inductæ sabbati vigiliæ, de quibus Leo noster: tum ne consuetudines sanguine martyrum veluti consecratæ memoria aboleretur; tum ut Resurrectionis Dominicæ, quæ summo mane contigit, honor eadem hora exhiberetur; tum denique ne sabbati jejunium ad ulteriorem Dominicæ partem continuatam, tam consecratam episcopum quam consecratos nimium fatigaret. Quæ ratio, opinor, in causa fuit ut sensim a mane Dominico ad initia noctis, deinde a noctis exordio ad antecedentis sabbati vesperam, ut ex Gelasio supra citato patet; post a vespera ad meridiem; denique a meridie ad matutinas horas, ut fit hodie ordinatio retrogrediens, tandem revocata sit.

Quod autem quidam aiunt obeam rationem circa noctis initia celebratas esse ordinationes ne officium Dominicæ per occurrentem hujus consecrationis solemnitatem impediretur, verum esse non existimo: quemadmodum enim ipso Resurrectionis die, immo et per totam octavam Paschæ totum officium Ecclesiæ neophytos attingebat, ita nullam erat aliud Dominicæ officium, nulla sacrificii oblatio in die ordinationis quam quæ ipsius gratia celebrabatur. Quod ita verum est, ut cum ad diem sabbati revocata est ordinationis solemnitas, in eumdem quoque diem translatum sit (b) missæ officium, et Dominica sequens

D centur antiphonæ, responsoria, offertorium, et communio, quæ a choro canebantur, solum in quatuor Dominicis subsequentibus sabbata quatuor temporum ordinationibus jam deputata hæc omnia omituntur. Id autem indicio esse videtur, in his quatuor Dominicis non missam, nec totum officium missæ, sed solum officium laboriosius cantus antiphonarum, responsoriorum, etc., fuisse omissum, ea forte de causa ut ministris labore et prolixiori cantu sacrarum ordinationum laxatis parceretur; et hoc sensu hæc Dominicæ dicebantur *vacare*, nimirum officio cantus; ac propterea quæ incidebant in Adventum et Quadragesimam, cum stationes debuissent recipere, statione etiam ac processione vacabant. Quod si harum quoque Dominicarum antiphonæ, responsoria, etc. notantur in Antiphonario Gregoriano, quod card. Thomasius vulgavit, id posteriori accessioni tribuen-

proprio caruerit; 1309 unde et Dominicæ vacantes ad hunc usque diem appellatæ sunt illæ quæ sabbatum ordinationis subsequuntur, quæ hodie quidem officio suo gaudent, sed ex præcedentium dierum officii composito. Vide Micrologum cap. 29.

4. *Ut quoties basilicam in qua agitur præsentia novæ plebis impleverit, toties sacrificium subsequens offeratur*, etc. Plurima disciplinæ antiquæ capita notanda hic tibi veniunt tam in his verbis quam in aliis annexis.

Primo enim docemur hanc tunc temporis Romanæ Ecclesiæ consuetudinem fuisse ut quoties populi numerosior concursus exigeret, sacrificii oblatio iteraretur. Hoc enim ab Alexandrinis observari similiter postulat: *Ut, inquit Leo, in omnibus observantia nostra concordet.* Quod in Africanis provinciis eadem Leonis nostri ætate pro minoris etiam momenti causis factitatum esse legimus lib. de Prom. et Præd. dimidii temporis cap. 8, nimirum cum peracto matutino sacrificio puella quædam de potestate dæmonii eruta esset, *oblato rursus gratiarum actionis pro ea fit, sacrificique percipiens certam partem puella, prisco est reddita usui.* Immo ex concilio Carthaginensi anni 397, can. 8, qui codicis Africani 41, liquet iteratam fuisse missæ celebrationem, oblatumque etiam pomeridiano tempore 1310 sacrificium pro mortuis: *Si aliquorum, inquit, pomeridiano tempore defunctorum, sive episcoporum, sive cæterorum commendatio facienda est, solis orationibus fiat, si illi qui faciunt jam pransi inveniuntur.* Igitur si jejuni inveniuntur nihil prohibet quin etiam pomeridiano tempore celebretur, etiamsi matutinis horis jam celebratum esset.

Secundo S. Leo sacrificii iteratam oblationem non novellæ consuetudinis esse ait in Romana Ecclesia, sed antiquæ institutionis, quæ *ex forma paternæ traditionis insederat.*

Tertium inde consequitur: scilicet non canone, non lege aliqua ecclesiastica, sed sola consuetudine istud invecum in Ecclesiam Romanam sive etiam in Africanam, ubi ex arbitrio pontificis repetitionem sacrificii e vestigio ac pro re nata decerni videamus.

Quartolientiam istam non extendit Leo ad quamlibet Dominicam diem (quæ (a) sola mysteriis celebrandis Romæ deputabatur), sed ad solemniorum festivitatem tantummodo, hocque solo casu ac conditione, cum populus solito numerosior concurreret ad basilicam.

Quinto non semel tantum et iterum offerri potuisse,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

dum videtur, cum codex Ottobonianus a Muratorio editus, qui antiquior est, in his solis Dominicis nihil ejusmodi indicet. Hinc etiam tria mss. a monachis Maurinis, laudata tom. III S. Gregorii pag. 672, not. h, Dominica secunda Quadragesimæ officio carent, et solas orationes ad missam pertinentes præferunt; ibique iidem editores notarunt: *Fortè hac Dominica missa quidem celebrabatur, sed ob nimium sabbati præcedentis laborem nihil caneatur.* Fortassis vero ipse Quesnellus pro cantu antiphonarum, responsorio- rum, etc., missæ officium accepit.

(a) Nonnulla in sequentibus nobis incerta aut difficilia sunt. Quod hic affirmat Quesnellus, *solam diem Dominicam mysteriis celebrandis Romæ deputatam, concedi potest, si eo sensu affirmat, quod aliis ferialibus diebus nullo peculiari festo celebratis, nulla certa et solemnissimis missa esset præscripta.* At si id eo sensu affirmat, ac si aliis diebus missæ sacrificium non offerretur, quo id fundamentum fulcitur ignoramus. Si enim hoc collegit ex Sacramentariis Gelasiano et Gregoriano, ubi solis Dominicis, non autem ferialibus diebus, præter Quadragesimæ tempus, missæ assignantur, nonne in antiquiori Sacramentario, quod Leoni attributum hoc temo edidimus, nullæ missæ propriæ leguntur ipsarum Dominicarum post

A *sed toties quoties basilicam in qua agitur præsentia novæ plebis impleverit.*

Inde natam puto consuetudinem his vel ter celebrandi in aliquot solemnitatibus, 5311 puta (b) in Nativitate Domini, in Paschate, in Nativitate S. Joannis, in Natali apostolorum, etc., ita ut non modo in eadem basilica eodemque altari, sed et ab eodem sacerdote sacrificii repeteretur oblatio. De Paschate tamen dubitaverim antiquitus usurpatum, tum quia testem veterem non habeo, tum quia solemnissimus baptisimi collatio, prolixæque circa baptizandos ac baptizatos cæremoniæ missarum repetitioni obstant.

Antiquæ tamen consuetudinis saltem Anglicanæ vestigium esse potest, quod a Stephano Langton archiepiscopo Cantuariensi statutum in concilio Oxoniensi anni 1222. can. 6: *Ad hæc duximus statuentium, districtius inhibentes ne sacerdos quispiam missarum solemnia celebret bis in die, extra diem Natalis Domini et Resurrectionis Dominicæ.* Idem legitur in Constitutionibus Anglicanis tom. II Coll. Angl. circiter an. 1237, *vel in exsequiis mortuorum, videlicet cum corpus alicujus eodem die fuerit tumulandum.* (In collectione Conciliorum legitur in Ecclesia, quod merito in provinciali Cantuariensi non legitur.) *Et tunc prima missa de die, posteriori vero pro defuncto celebretur.* Ita refert in provinciali Anglicano Guillelmus Lindewode, qui et alias causas repetendi eadem die ab eodem sacerdote sacrificii enumerat, bisque verbis exhibet:

Una dies missam tantum ex postulat unam:
Excipitur defunctus certe cum peregrino,
Infirmus, commeans, Domini Natalis, et hospes,
Et mulier nubens, cum tempus labitur illi.

Sexto sequitur non matutinis tantum horis celebrata esse sacra mysteria, etiam in festis solemnioribus, sed etiam vespertinis. Cum enim hora fere tertia, seu, ut nostro more loquamur, hora nona matutina sacrificium celebrari solitum esset, prolixioresque essent ritus precesque sacrificio immixtæ, multoties peragi nequibant mysteria matutino tempore, sed ad vespertinum usque protrahi spatium necesse erat. Ad quod forte referenda mentio missarum vespertinarum, quæ habetur in Concil. Agath. can. 30, et in Aurelianens. III, can. 29, tametsi de jejuniis diebus intelligi possit. Nisi ex necessitate pluries offerendi mutata fuerit hora, quod non improbabile videtur; et confirmari videtur his Leonis verbis: *Si unius tantum missæ more servato, sacrificium*

Pascha ac Pentecosten, in quibus tamen sacrificium celebratum fuisse nemo ambiget? Sic autem hoc tempore, diebus Dominicis propria missa carentibus, celebrantis arbitrio missæ e communibus sumebantur, ut in præfatione ad idem Sacramentarium animadvertimus, ita post assignatas missas cuique diei Dominico, qui ferialibus diebus celebrabant sacrificium, missas vel ex Dominica præcedenti, vel ex communibus repetebant; nec in Romana Ecclesia et clero extinctus plane credendus est antiquus fervor qui Hieronymi ac Augustini ævo in ea vigeat, ut scilicet plures quotidie communicarent, ac idcirco Deo quotidie sacrificium offererent.

(b) Consuetudo celebrandi ter in Nativitate Domini ex eo potius orta videtur, quod in tribus distinctis Romanis basilicis distinctis horis hac die tres stationes ac missæ celebrarentur, primum in S. Maria Majori, dein in S. Anastasia, tandem in S. Petro, ut ex Sacramentario et Antiphonario Gregoriano colligere licet. Idem forte aliis solemnitatibus accidit, quæ diversas missas eodem die horis diversis celebratas recipiebant, ut olim die Natali SS. apostolorum Petri et Pauli duæ missæ caneantur in duabus eorundem ecclesiis, altera in S. Petri, in S. Pauli altera.

offerre non possint, nisi qui PRIMA 1312 DIEI PARTE convenerint. Ubi vix prima illa diei pars de hora tertia seu nona hodierna intelligi potest. Quod cum repugnare videatur consuetudini quam modo commemoravimus, hora nona celebrandi, hoc modo conciliari posse mihi videtur, si dixerimus promiscuis Dominicis horam tertia seu nona celebratum esse: in solemnioribus vero festivitatibus, de quibus hic Leoni sermo est, prima diei parte, hoc est summo mane peractum esse missæ sacrificium. Ratio discriminis hæc est, quod vigiliis nocturnis gaudebant istæ solemnitates, quibus peractis convenientissimum erat ut populus jejuniis ac vigilia fatigatus ad proprias domos, nec nisi post celebrata sumptaque mysteria, dimitteretur. Ita fiebat ut aliis fidelium turnis basilicam de novo implentibus, repetendæ oblationi sufficiens tempus haberetur. Hæc ipsa epistola testatur persæpe nonam horam præventam esse sacrificio, cum scilicet mane ipso Dominico die, a quo tempore præcedentis noctis initia non recedunt, consecrationis sacerdotalis benedictio conferebatur, haud dubie inter sacræ oblationis mysteria.

7° Cognoscimus hinc sufficientem sancto Leoni causam fuisse repetendi sacrificii, populi devotionem, quam votis suis ac expectatione non privari, plenum pietatis atque rationis esse existimavit.

8° Notanda hæc loquendi ratio: *In qua agitur*, qua sacrificium missæ significatur: *Agere* enim et sacrificare idem sunt, unde et *actio* dicitur ipsa consecratio in canone: *infra actionem*, et *agenda* sæpe usurpatur pro missa. Conc. Carthag. II dictum, Lectionarium Hieronymi nomen præferens. Regula S. Benedicti, Bedæ, et Capitularia Caroli Magni. Plura videsis lib. I. cap. 3 Rerum liturgicarum eminentissimi doctissimiq; cardinalis Bonæ, heu! nuper Ecclesiæ militanti præmatura morte erepti, non sine acerbissimo bonorum eruditorumque omnium dolore. Sed et priorem lege hujus epistolæ synopsis, cui etsi aliam subrogaverimus, quia et falsa et Barbara continebat, non erit tamen incongruum eam hic excipere. Sic se habet:

De ordinatione presbyteri aut diaconi, ut sabbato sancto celebretur, id est, die Dominico I. De festivitatibus, ut si una agenda, id est, missæ celebratio populi, non suffecerit, nulla sit dubitatio iterari sacrificium II.

9° Intelligimus consuetudinem, quam in Romana et Africana Ecclesiis usurpari vidimus, in Alexandria non viguisse tunc 1312 temporis. An post Leonis admonitionem recepta sit, mihi non liquet. Antiquum in illa ritum, Romano posthabito, observatum esse, persuadet quod de recentioribus Græcis, Syris, aliisque Orientalibus viri docti referunt. **M-**

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Ex verbis, *ea fidelium multitudo convenerit, quam recipere basilica simul una non possit*, sequitur quidem hic sermonem esse de una basilica, in qua magna aliqua festivitas maximo populi concursu celebraretur; non vero sequitur *unicam* Alexandriæ fuisse basilicam, in qua offerretur. Sic licet Romæ in unica ecclesia festum magna cum frequentia ageretur, non tamen ibidem tantum eodem die peragebatur sacrificium. Id palam fit ex epist. 25 Innocentii I ad Decentium c. 5, ubi fermentum ad presbyteros titulorum Urbis a se missum tradit quavis die Dominica, quia die ipsa propter plebem sibi credulam nobiscum convenire non possunt. Hi ergo presbyteri seu parochi cum sua cujusque plebe diebus Dominicis sacrificium peragebant in suis titulis, et ad hos mittebatur portio sacrificii a pontifice oblata in Ecclesia Lateranensi, ut se, inquit, a nostra communione maxime illa die non iudicent separatos. Sicut ergo Romæ, ita etiam Alexandriæ in singulis titulis unicum sacrificium agebatur, et solum si ad aliquod festum alicubi celebrandum ea multitudo concurreret, quam basilica recipere simul non posset, ibidem sacrifi-

roniæ Syri, inquit Morinus (*Præf. in ordin. Syrorum Maronitarum*), *consuetudines Græcorum ut plerumque sequuntur... semel tantum singulis diebus missam in ecclesia celebrant; nec sine urgenti necessitate et episcopi licentia bis in die super uno et eodem altari sacrificant.* Hoc, puto, Morinus ex epistola Abrahami Echellensis Maronitæ, quam ad eum Roma scriptis anno 1654. Hunc eundem morem inviolatum ad nos usque conservasse Orientales omnes, Græcos, Moscovitas, Æthiopes, alibi etiam asserit idem Morinus; atque adeo unicum in eorum ecclesiis altare esse collocatum.

10° Admadverte offerendi verbum etiam laicis attributum, quod sexcentis exemplis probare in promptu esset. Et revera ab universa Ecclesia sacrificium Deo offertur, etsi ab uno soloque sacerdote consecratur. Hinc in sacra Liturgia: *Orate, fratres, ut meum ac vestrum sacrificium; et, Omnium circumstantium qui tibi offerunt, etc.*

11° Ex his verbis: *Quam recipere basilica simul una non possit*, videor mihi colligere (a) unicum fuisse illic basilicam in qua offerretur. De basilicis nihil hoc loco annotamus, quia de hujusmodi basilicarum Orientalium forma ac capacitate plura et exquisitè docta habebit aliquando lector eruditus in amplissimo tractatu de Basilicis auctore Joanne Morino Oratorii Gallicani presbytero, quem cum ejusdem materiæ epistola ad Allatum ab eodem scripta in lucem publicam edemus propediem.

5. *Familiariter admonemus.* Tria epistolarum genera distinguere mihi Leo noster 1314 videtur. Primum est earum quas synodicas dicimus, a synodo nimirum et synodi nomine scriptas; tales sunt epistolæ 40, 41, 45, 47 (*nunc 44, 45, 50, 51*), et aliæ, quarum hæc inscriptio: *Leo et sancta synodus, etc.* Sunt aliæ (b) decretales, quas et constituta decretalia appellat, quæ nimirum de disciplinæ ecclesiasticæ capitibus ad eas Ecclesias vel provincias ab eo dabantur, quas metropolitica vel exarchica auctoritate regebat Urbis episcopus, et ad quarum executionem delegabat aliquos ex iisdem provinciis episcopos; tales sunt epistolæ 2, 3, 8 (*nunc 167, 4, 7*) et aliæ plurimæ. Tertii generis epistolæ familiares dicuntur, quæ ad aliarum dioceseon episcopos scriptæ erant, vel de disciplinæ ecclesiasticæ observantia, vel de rebus ecclesiasticis occurrentibus, aut episcopalis necessitudinis significandæ gratia. Talis esse mihi videtur hæc ad Dioscorum epistola, qua *studiose et familiariter* eum admonet, quamque *paternam et fraternam collationem* dicit in præfatione. Ita familiarem Turribii Asturicensis epistolam discernere videtur a communitorio, tam in præfatione quam in capite 17. Denique Innocentii papæ I epi-

cium iterare licebat.

(b) *Decretales* hic Quesnellus appellat Romani pontificis epistolas datas *Ecclesiis vel provinciis quas metropolitica vel exarchica auctoritate regebat.* Quæ autem ad aliarum dioceseon (id est Orientalium) mittuntur, non *decretales*, sed *familiares* epistolas vocat. Quid isthæc distinctio, vocumque interpretatio est? Esto *familiaris* epistola dici queat hæc ad Dioscorum scripta, quatenus non solemniter exarata in synodo, nec ad synodum missa, cum tamen contineat disciplinæ regulas, et præcepta, quæ indicantur verbo *Volumus*, cap. 1 et 2, *jure decretalis* habenda est; quæ si in Oriente decreti vim non obtinebat ex auctoritate metropolitica vel exarchica seu patriarchali, ex primatu tamen in totam Ecclesiam vim habuisse negari nequit nisi ab eo qui primatum divini juris apostolicæ Petri sedi cum heterodoxis negat. Formulæ *familiariter admonemus, paterna et fraterna collatio* moderationem et suavitatem Leonis commendant; auctoritati autem quæ repetito verbo *Volumus* satis indicatur, nihil detrahunt.

stola una ad quinque Africanos episcopos familiaris dicitur in Codice canonum Ecclesiæ Romanæ, et alibi, ut discernatur ab aliis, quibus ad synodicas Africanorum antistitem ex synodo pariter rescribatur.

6. *Possidonio presbytero.* Episcopos ordinationis nuntios nonnumquam videmus missos a primariis illis sedibus, cum nimirum eorum aliqui Romanam profectorem ambiant: aliquando presbyteri vel minorum etiam ordinum clerici directi sunt cum literis: nonnumquam utrumque omissum, ut de Basilio Antiocheno queritur Leo 1315 noster epist. 118 (nunc 149). Porro Possidonius presbyter idem est, opinor, ac diaconus ille qui Romam olim missus est a Cyrillo Dioscori prædecessore ad Cælestinum papam a. 430, nascente tum Nestoriana hæresi; quam ob causam multoties Romam missum dicit Leo.

7. *Apostolicæ auctoritatis.* Ita mss. Codd. Grim. et Victor. necnon edit. P. Canisii, Nicolini, Grabbi, Surii, Sighardi, Merliniana Isidori, etc. Hoc etiam modo legit Baronius: ut merito corrigi debeant Romana editio et aliæ quæ habent: *Apostolicæ sedis auctoritatis*, et postrema Conciliorum editio, quæ hanc substituit lectionem in textu habet, et aliam hanc margini inscribit, *Apostolicæ sedis auctoritas tenet.* Non enim ad apostolicæ sedis auctoritatem attinet hæc verba, sed ad traditionem apostolicam, seu ad *Consuetudinem* Romanæ Ecclesiæ *ex forma paternæ traditionis* derivatam, ut paucis ante lineis loquitur, seu, ut cap. 1, *ad auctoritatem consuetudinis quam ex apostolica*, inquit, *novimus venire doctrinam;* quam eodem loco *apostolica instituta* appellat.

(a) AD EPISTOLAM X.

Episcopis Gallicanis Viennensis provinciæ.

1. Mirari subit hanc tam celebrem tantique momenti epistolam, quam exscribere ac posteritati tra-

dere multorum intererat, vix in aliquot mss. codd. a nobis esse reperiendam. Jacet in ms. Corbeicensi bibliothecæ S. Germani a Pratis non spernendæ antiquitatis, et in altero Thuaneo, sed qui Corbeicensi ita similis est, ut ex eo transcriptum eum existimem. Habetur etiam 1316 in Victorino omnium Epistolarum et Sermonum sancti Leonis codice non admodum antiquo, vix in aliis mss. codicibus apparet. Habetur in Isidoriana collectione. Apud Yvonem et Gratianum exstat ejusdem memoria: hic enim, *dist. 19, c. 11a Dominus.* hujus epistolæ primum caput fere totum describit: ille vero parte quinta cap. 6. Hanc vere Leonis esse, et stylus et tota epistolæ series arguunt.

2. *Per Viennensem*, etc. In veteri scheda, inquit, Jacobus Sirmondus, hæc epistola Leonis non ad Viennensis tantum provinciæ, sed etiam ad Maximæ Sequanorum episcopos missa inscribitur hoc modo: (b) *Dilectissimis universis episcopis per provincias Maximam Sequanorum et Viennensium constitutis Leo.* Quæ res et probabilem de loco synodi (nimirum Ventionis) conjecturam facit, et Celdonium Ventionis, quæ Maximæ Sequanorum est metropolis, episcopum fuisse confirmat. Hæc Sirmondus, de quibus quid sentiendum nobis videatur jam dictum est in dissert. 5. Hoc solum dico, illam incertæ antiquitatis ac fidei schedam omnium cod cum seu mss. seu excusorum testimonio præponderare non posse: nihil enim tale exhibent quotquot videre nobis contigit, et insuper ab his confictum esse titulum, qui Celdonio sedem Ventionis posuere: quod omni probabilitate carere ostendimus.

3. *PRINCIPALITER COLLOCARIT, et ab ipso quasi quodam capite dona sua velut in omne corpus manare.* Ita Corb. et Thuan. cod., pro quo prius legebatur: *Collocaret, ut ab ipso quasi quodam capite dona sua velut in omne corpus diffunderet.* Erit forsitan qui has voces, (c) *principaliter collocarit*, sic interpretabitur,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Cum epistolam apud Quesnellum 9 ad episcopos Gallicanos Viennensis provinciæ rejecerimus in appendicem Epistolarum tom. 1, col. 1469, notam fusiores Quesnelli in admonitione ei præfixa inseruimus col. 1465.

(b) Vide annot. 2 (Col. 628, n. n) in hanc epistolam, ac præsertim observationes in dissert. 5 Quesnelli part. 1, c. 2, n. 4, ubi istam inscriptionem vindicavimus.

(c) Quo sensu S. Leo cap. 1 usus sit adverbio *principaliter* ex contextu ita perspicuum fit, ut explicatio Quesnelli potius invoivat quod clarum est, quam obscurum declarat. Loquitur S. pontifex de prædicatione Evangelii in universo mundo, quam Christus apostolis commisit, sicut scriptum est: *In omnem terram exiit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum.* Hoc autem officium ita a Christo omnibus apostolis commissum affirmat, ut in *Petro apostolorum omnium summo principaliter collocarit, et ab ipso quasi quodam capite, dona sua velut in corpus omne manare: ut exsortem se mysterii intelligeret esse divini, qui ausus fuisset a Petri soliditate recedere.* Verba quibus Petrus apostolorum omnium summus dicitur, primatum ejus inter apostolos declarant: hujus autem primatus vim atque rationem sequentia explicant. Ipsum scilicet prædicationis munus, etsi omnibus apostolis commissum, ratione tamen primatus *principaliter* collocatum affirmat in Petro tantquam in capite, a quo sua dona in omnes dimanent, idque ita ut *exsortem se mysterii intelligeret esse divini, qui ausus fuisset a Petri soliditate recedere.* Porro *soliditas Petri* de Petri prædicatione, seu de fide quam Petrus prædicavit, ex Leonis mente accipienda est, ut patebit ex observationibus ad serm. 3, num. 2, ibidemque num. 3 ostendimus eandem soliditatem fidei, quam S. pontifex affirmavit in Petro, eodem docente fuisse transmissam in omnes successores S. Petri, et æque solidam in Romana Ecclesia perma-

nere. Recedet ergo a soliditate Petri, qui a doctrina fidei Petri et Romanorum pontificum, quæ in Petro solidata fuit a Christo, eademque soliditate ad Romanos pontifices transivit, recedere voluerit. Cum porro Leo affirmat eum qui a soliditate Petri recedit exsortem esse mysterii divini, necessitatem indicat conveniendi cum fide et doctrina Petri ac successorum ejus. Hoc sensu prædicatio fidei omnibus licet apostolis commissa, Petro *principaliter* credita est, quia soli Petro ita est credita, ut eadem soliditas fidei ad successores ejus transiens, omnibus catholicis conveniendi necessitatem imponat: quod nulli aliarum etiam apostolicarum sedum episcopo contigit. Quare de nulla alia sede vel Ecclesia, sed de sola Romana scripsit S. Irenæus ab ipso Quesnello paulo ante laudatus: *Ad Romanam Ecclesiam propter potentiores principalitatem necesse est omnem convenire Ecclesiam.* Id intelligere non potuit de ritibus et disciplina, quæ in Ecclesiis diversis (eo potissimum tempore) diversa esse poterat. De sola doctrina fidei accipiendum, quæ cum in omnibus Ecclesiis una esse debet, tum cum doctrina fidei Romanorum pontificum successorum Petri, in quos eadem Petri ac fidei ejus soliditas transivit, convenire omnes catholici debent, nisi qui recedant ab hac soliditate Petri, *mysterii divini exsortes sint.* Id propter potentiores principalitatem, id est primatus causa, Romanæ Ecclesiæ tribuit S. Irenæus, eo quod inter multas primatus prærogativas hæc præcipua et principalis sit, cum primatus a Christo eo consilio fuerit institutus, ut in Petro ac successoribus ejus non solum ostenderet, verum etiam formaret et custodiret totius Ecclesiæ unitatem, ac potissimum unitatem prædicationis et fidei, de qua in observatione sequenti redibit sermo. Hæc obvia Leonini textus explicatio est, quæ non tam cum aliis ejusdem pontificis testimoniis, quam cum aliis aliorum Patrum coheret,

ut ex illis apostolicam **1317** sacerdotalemque dignitatem in Petro ejusque successoribus plenam perfectamque cogitet, in cæteris vero apostolis eorumque successoribus episcopis, eamdem non æqualem, sed quasi diminutam somniabit. Verum numquidnam reliqui sancti et beati apostoli, inquit Gelasius PP., non erant simili virtute succincti? Quis hoc audeat affirmare? Sed ut capite constituto schismatis tolleretur occasio, et una monstraretur compago corporis Christi... Duodecim certe fuerunt apostoli, paribus meritis parique dignitate suffulti; cumque omnes æqualiter spiritali luce fulgerent, unum tamen principem esse ex illis voluit Christus (Gelas. I, Tract. adv. Græcos, apud Sirmond. in app. Cod. Theodos. pag. 181 et 187). Quid igitur est principaliter? Non idem quod magis complete magisque perfecte, sed primum quidem hoc potest significare quod habet Gelasius PP., Petrum videlicet inter cæteros apostolos paribus meritis parique dignitate suffultos, et æqualiter spiritali luce fulgentes, principem esse constitutum. Quis enim hoc neget nisi antiquitatis ignarus, vel unitatis insensus? Deinde principaliter idem etiam potest esse ac originaliter, ut ita loquar, et in ipsa apostolicæ pontificalisque dignitatis institutione atque principio. Quo sensu idem sanctus Leo epist. 93 (nunc 120) ad Theodoritum ait: Solem justitiæ in Occidente culmen suum in apostolis et doctoribus PRINCIPALITER collocasse; et in epist. 12. (nunc 14), ad Anastasium Thessal. cap. 4, se curam universis Ecclesiis PRINCIPALITER ex divina institutione debere; et serm. 83 (nunc 85) de S. Laur., animi fortitudo de Christi principaliter amore concepta. Et in epistola ad Demetriadem, quam illi modo asserimus, ait, Naturam nostram in Adam PRINCIPALITER esse institutam, hoc est, in ipso creationis principio. Ad eundem sensum revocandus est Cyprianus, cum epist. 54 Ecclesiam Romanam principalem nuncupat, id est, ut statim explicat, unde unitas sacerdotibus exorta; et **1318** Irenæus cum lib. III, cap. 3. scribit: Ad Romanam Ecclesiam propter potentioram principalem, necesse est omnem convenire Ecclesiam; quia videlicet inter Ecclesias apostolicas, matrices, et originales fidei, ut Tertullianus loquitur, a quibus traducem fidei, et semina doctrinæ cæteræ exinde Eccle-

A sia mutuata sunt, et quotidie mutantur ut Ecclesia fiant (De Præscript. adv. hæret. c. 20). Romana potentior, secundior, inter Occidentales antiquior, et propter principis apostolorum, a quo unitatis origo incipit, auctoritatem ac prærogativam, omnium Ecclesiarum caput. Atque ut is principalitatis sensus apud Irenæum esse credatur, licet aliquibus non arideat, facit tum loci ipsius contextus, tum alter libri IV, cap. 75, ubi hæc habet de rerum omnium quæ a Deo trahitur origine. Et sic, inquit, principalitatem quidem habebit in omnibus Deus: quoniam, et solus infectus, et prior omnium, et omnibus, ut sint, ipse est causa. Eadem est principalitatis acceptio apud Tertullianum lib. de Præscript. hæret., cap. 31, cum ait: Sed ab excessu revertar ad principalitatem veritatis, et posteritatem mendicitati deputandam. Eodem sensu Facundus Hermianensis l. IX, sub finem, asserit quod antiqui doctores Ecclesiæ dixerunt quoniam Deus Verbum sit principaliter, et secundum essentiam unigenitus Filius Dei; homo vero assumptus ex unitate personæ ejus accepit ut unigenitus filius semper esset ac diceretur. Denique alius non est verborum Leonis sensus, quam qui istorum Innocentii papæ I, epist. ad Victricium Rotomag: Incipiam, inquit, adjuvante sancto apostolo Petro, per quem et apostolatus, et episcopatus in Christo caput exordium. Nec tamen animus est quidquam hoc loco pontificis Romani auctoritati detrudere, qui procul dubio principalem cathedram tenet, ac ratione primatus apostolici singulos Christiani orbis episcopos splendore, auctoritate ac jurisdictione longe antecellit.

1319 4. In consortium individue unitatis assumptum. (a) Vuhittakerus, teste Andrea Riveto Critici sacri lib. IV, cap. 22, legit individue Trinitatis. Unde istud hauserit, nescio: hoc scio, nihil his verbis inesse quod stomachum illi movere debuerit, ut hæc canino dente carperet, quasi elatiorem animum spirantia. Quasi vero elationis ambitionisque reum ipsum sanctum Petrum quis dixerit, qui se Christianosque omnes divinæ consortis factos naturæ prædicat. Miror etiam Isaacum Casaubonum liberalioris ingenii virum scripsisse (Exerc. 15, ad Annal. Eccles. Baronii), magnam hæc verba desiderare æqui

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

pontificiique primatus præcipuam vim ac facultatem declarat. Qui aliorum Leonis verba distorquere student, verendum est ne eundem præcipuæ jurisdictionis primatum, quem verbis fatentur, ita extenuent, ut non minus a Leonis mente discedant, quam eum tantum primatum videantur ipsa astruere, qui a mero primatu ordinis nihilum aut modicum differat.

(a) Quid multa hic congeruntur ad explicandum testimonium, quod planissimum est? S. pontifex, ut rationem afferret ejus sententiæ, qua affirmavit eum exsortem mysterii divini, qui ausus fuisset a Petri soliditate recedere, subdidit: Hunc enim in consortium individue unitatis assumptum, id quod ipse erat, voluit nominari, dicendo: Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam; ut æterni templi ædificatio, mirabili munere gratiæ Dei, in Petri soliditate consisteret; hac Ecclesiam suam firmitate corroborans, ut illam nec humana temeritas posset appetere, nec portæ contra illam inferi prævalerent. Nonne hic manifestum est individue unitatis consortium eo referri, quod sicut Christus ob unitatem Ecclesiæ petra est et fundamentum, cui tota debet adhærere Ecclesia, ita ejusdem unitatis bono in hujus prærogativæ consortium Petrus assumptus fuit a Christo, cum ipsum sui loco constituit petram Ecclesiæ, et petram ita solidam, cui portæ inferi non prævalerent? Hinc similiter dixit serm. 4, c. 2: Cum ego sim inviolabilis petra, ego lapis angularis, qui facio utraque unum, ego fundamentum præter quod nemo potest aliud ponere: tamen tu quoque petra es, quia mea virtute solidaris, ut quæ mihi potestate sunt propria, sint tibi mecum

participatione communia. Et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalerunt adversus eam. Super hanc, inquit, fortitudinem æternum extruam templum; et Ecclesiæ meæ cælo inferenda sublimitas, in hujus fidei firmitate consurgat. Quæ cum recitatiss præsentis epistolæ verbis mirifice concinunt, palamque faciunt, S. Petrum, petram Ecclesiæ constitutum, ea soliditate ac firmitate fidei donatum fuisse a Christo, ut in ea Ecclesia corroborata consisteret, quod non nisi per unitatem fidei cum Petro fieri potest; unde laudato sermone 4, c. 3. postquam scripsit: Specialis a Domino Petri cura suscipitur, et pro fide Petri proprie supplicatur, tamquam aliorum status certior sit futurus, si mens principis victa non fuerit; sic concludit: In Petro ergo omnium fortitudo munitur, et divinæ gratiæ ita ordinatur auxilium, ut firmitas quæ per Christum Petro tribuitur, per Petrum apostolis conferatur. Cum igitur S. Petrus eatenus in individue unitatis consortium assumptus fuerit a Christo, quatenus ad formandam et custodiendam Ecclesiæ unitatem in consortium assumptus non minus nominis quam soliditatis ejus præter, quæ Christus est, constitutus fuit petra et fundamentum Ecclesiæ, nihil mirum si eum S. pontifex expertem dixit mysterii cælestis, seu extra unitatem Ecclesiæ, quicumque ausus fuerit non tam a Christi quam a Petri soliditate recedere. Quod autem de Petro hic docet, æque de successoribus ejus intelligendum est, cum ob idem consilium eadem fidei soliditas ad ipsos transierit, ut observatione antecedenti ostendimus.

lectoris ἀνεξάρτητον. Nam si verba spectentur, inquit, videtur præclusa omnis sanæ interpretationis via. Quid enim est, assumi in consortium individuae unitatis, nisi transcribi in numerum personarum sacrosanctæ et υπερεσίου Trinitatis? Sed hujusmodi sententiæ adeo manifeste impixit et blasphemæ, vel venisse unquam sancto viro in mentem, credat per me qui volet, ego nunquam in animam inducam ut vel de eo suspicer. Tum verba sancti Leonis interpretatur de conjunctione Petri pastoris Ecclesiæ cum Christo, non quatenus una est et tribus sacrosanctæ Trinitatis personis, sed quatenus etiam ipse, licet diverso modo, est Ecclesiæ pastor. Hæc quidem vere, quamquam timide nimis, dicta sunt a Casaubono. Sed aliquanto explicatius proponenda sunt. Hæc est sancti Leonis mens atque consilium. Christus Dominus, inquit, Dei cultum, qui antea intra Judæam concludebatur, per omnes gentes voluit diffundi : hoc 1320 per apostolorum prædicationem, quorum sonus in omnem terram exiret, ad effectum perduendum esse statuit. Sed quoniam omnia Dei omnipotentis opera ab unitate ducunt exordium, et ad unitatem tendunt, sic omnibus apostolis Evangelii prædicandi commune officium esse voluit, ut unum inter omnes deligeret, cui uni præ omnibus et pro omnium illud commendaret, in quo omnes illud acciperent, ad quem omnes velut ad communis dignitatis exordium concurrerent : id est, ut ipse Leo serm. 3 (nunc 4) in Assumpt. : *Uni commendatur quod omnibus intimitur; et Petro hoc singulariter creditur, qui cunctis Ecclesiæ rectoribus Petri formo præponitur*; vel, ut sanctus Cyprianus (*Lib. de Unitate Ecclesiæ*): *Ut unitatem manifestaret, unitatis ejusdem originem ab uno incipientem sua auctoritate disposuit... Exordium ab unitate proficiscitur, ut Ecclesia una monstretur*. Hoc est sacramentum unitatis, ut ibidem loquitur sanctus Cyprianus, cujus principium et origo, exemplar et finis, suprema et individua Trinitatis unitas est, quam illa imitatur atque participat, ut de Christiana unitate Patrem Christum alloquens testatur (*Joan. xvii*): *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, et ego in te; et ipsi in nobis unum sint: ut sint unum, sicut et nos unum sumus*. In hoc ergo unitatis sacramento episcopus est in Ecclesia, et Ecclesia in episcopo. Et rursus tunc cum Christus Petrum instituit, omnes apostoli atque episcopi, et Ecclesia ipsa erant in Petro. Petrus denique cum omnibus erat in Christo, 1321 ita in consortium individuae unitatis assumptus, ut id quod ipse erat, Petrum voluerit nominari

A dicendo : *Tu es Petrus, etc.*; id est, quemadmodum ipse sanctus Leo explicat sermone citato : *Cum ego inviolabilis petra, ego lapis angularis, qui facio utraque unum, ego fundamentum, præter quod nemo potest aliud ponere; tamen tu quoque Petra es, quia mea virtute solidaris, ut quæ mihi potestate sunt propria sint tibi mecum participatione communia, etc.* Unitas igitur et omnium pastorum inter se, et ipsorum cum Ecclesia, individuum unitatem imitatur tum Christi Domini cum suo corpore, tum ejusdem aliarumque personarum Trinitatis ad invicem. Ad Trinitatis instar, inquit Symmachus papa (*Epist. 1, ad Aonium Arelat.*), *cujus una est atque individua potestas, unum est per diversos antistites sacerdotium*. Nisi heterodoxi oculos fascino impeditos haberent, viderent facile nihil verbis Leonis contineri in quo non Cyprianum, non Petrum apostolum, non ipsum Christum præeuntem secutus fuerit; nec illum hoc loco reprehensione digniorum esse quam cum serm. 3 (nunc 4) in Assumpt. sua cap. 2, dixit : *Magnum et mirabile huic viro (Petro) consortium potentie suæ tribuit divina dignatio, etc.*

B 5. *Salubriter custoditum*. Codices omnes mss., Corb., Thuan., Victor., quibus solis uti licuit, ita legendum exhibent; non vero, ut alias, *salubriter constitutum*: quæ 1322 duo lato discrimine differunt. Illud enim (a) solam indicat consuetudinem, hoc vero vel divinam vel ecclesiasticam legem significat, quam Leo in mente habuisse hoc loco non existimaverim.

C 6. *Ordinationes sibi omnium per Gallias Ecclesiarum vindicans*. (b) Si usitatiorem vocum acceptionem spectes, nihil prius menti occurrit quam ut ex his verbis existimes sanctum Hilarium Arelatensem omnium Gallicanorum episcoporum consecrationem sibi asserere voluisse. Aliter tamen intelligenda esse Leonis verba probavimus in dissertationis apologeticæ pro sancto Hilario parte III, cap. 1, ubi non de consecratione antistitum, sed de administratione seu exarchica, seu metropolitica Ecclesiarum interpretamur: nec per omnes Gallias, sed per eas provincias Galliarum quæ antiquam Narbonensem olim conflaverant.

7. *Cui cum præ cæteris solvendi et ligandi tradita sit potestas, pascendarum tamen ovium cura specialius mandata est*. Nemo nisi emotæ mentis aut hæreticæ perversitatis sancti Petri successorumque ejus primatui detrachere velit, quem cum ipso Leone præ cæteris ordinatum credimus. Hoc tamen loco (c) præ

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Licet verba *salubriter custoditum* de appellationibus ad sedem apostolicam adhibita per se consuetudinem indicent, cum tamen hæc consuetudo et sacris canonibus et divino jure fulciatur, uti late probavimus in Observationibus ad dissert. 5 Quesnelli, part. 1, c. 6 et 7, ecclesiasticum quoque et divinum quoddam jus Leonem in mente habere potuisse negari nequit. Sardicenses quidem canones Nicænorum nomine pro appellationum jure alibi S. pontifex allegavit, et divinum quoddam jus etiam cogitasse videtur, cum S. Hilarium obistentem appellationi Cælidonii nullis institutionis Dominicæ regulis contineri; et potestatem ligandi ac solvendi Petro præ cæteris attributam a Christo aliqua ratione impetere conquestus est. Vide cap. 4 et 2 epistolæ 10.

(b) Cum S. Leo in S. Hilario reprehendit quod ordinationes sibi omnium per Gallias Ecclesiarum vindicaret, voces omnium Ecclesiarum late accepit, eo quod ille in aliena provincia sese extendere. Ordinationem enim episcopi in locum Projecti in provincia aliena fuisse peractam, et depositionem Cælidonii extra ipsam Narbonensem solidam ad Maximam Sequanorum pertinuisse, fuisse constitutum in observationibus ad dias. 5 Quesnelli part. 1 et II.

(c) Omnia non tam Quesnelli quam nostra et Sir-

mondi mss. exemplaria habent præ cæteris. Nullis autem codicibus suffragantibus quis de emendatione pro cæteris cogitet? Quid quod emendatione opus non est? Si enim animadvertas quo utrumque membrum referatur, cognita vi comparativi specialius secundo membro inserti, absque ulla correctione optimum sensum elicies. Sic autem hic locus intelligendus. Licet S. Petro præ cæteris specialiter tradita fuerit a Christo ligandi atque solvendi facultas, cum ipsi ante passionem suam semel dixit : *Tibi dabo claves regni cælorum : quodcumque ligaveris, etc.*; specialius tamen pascendarum ovium cura eidem commissa fuit, cum post passionem non semel (ut in tradenda facultate clavium) sed ter, triplici interrogatione ac responsione interjecta, eidem mandavit: *Pasce oves meas, pasce agnos meos, pasce oves meas*. Quod si aliquo codice aliquando invento pro cæteris corrigendum credatur, certe tamen potestas ligandi et solvendi S. Petro non solum pro cæteris, sed præ cæteris etiam tradita fuit; quatenus eidem ratione primatus potestas data est in ipsos apostolos, et in omnes episcopos apostolorum successores quibus eum primatus jure præfuisse nemo catholicus inficiari potest. Transivit quidem in alios apostolos ac in episcopos vis potestatis ligandi atque solvendi; sed cum primatus in neminem alium nisi in Roma-

cæteris legendum esse non puto; sed potius *pro cæteris*. Particula adversativa *tamen*, ut docent grammatici, aliam particulam adversativam, vel membrum oppositum supposuit in **1323** eadem periodo, ut cum serm. 4 (*nunc* 2) Leo noster: *Et si necessarium est trepidare de merito, religiosum est tamen gaudere de dono*. Et serm. 3 (*nunc* 4) cap. 4: *Quod cum omnibus commune sit factum, religiosum tamen est quasi de proprio honore gaudere*; et cap. 2: *Cum de consortio istius muneris magna nobis materia sit communium gaudiorum, verior tamen*, etc., ubi et particula cum adversative, pro *licet*, non secus atque hic sumitur. At unum ejus periodi quam discutimus membrum alteri nullatenus adversatur: præ cæteris enim traditam esse Petro ligandi solvendique potestatem, et de curandis ovibus specialius mandatum ei esse quam cæteris, sensu inter se non differunt: aliquatenus autem opponuntur, quod Petrus specialem ovium curam acceperit, et tamen non sibi soli, sed etiam pro aliis potestatem acceperit. Hoc igitur modo corrigendum, salvo eruditiorum judicio, putarem: *Cui cum pro cæteris solvendi et ligandi tradita sit potestas, pascendarum tamen ovium cura specialius mandata est*. Conjectura ex ipso Leone confirmatur, qui passim docet quod cum (i) petro dictum est. *Tibi dabo claves, et quæcumque ligaveris, etc., transivit etiam in alios apostolos jus potestatis istius, et ad omnes. Ecclesie principes decreti hujus constitutio commevit, ita ut quod uni commenlatur, omnibus intimetur*. (S. Leo serm. 3, *nunc* 4, cap. 3). Penuria mss. codd. hujus epistolæ non sinit ullorum auctoritatæ firmare nostram conjecturam, quam aliorum judicio relinquimus.

8. *Quod tanquam viduæ maritus sacerdotium tenere non posset; quod nos quidem servantes (a) legalia constituta sollicitius volumus custodiri, etc.* Bigamos a sacerdote excludi, et canones ubique clamitant, et pronuntiat per apostolum Paulum Spiritus sanctus. Unde dubitandi locus non fuit ut qui duas uxores vel haberet, vel habuisset, ad ecclesiasticum gradum ei aditus omnis præcluderetur. At ut eidem pœnæ subjicerentur, qui unicam uxorem, sed viduam et non virginem habuissent, neque edicit Apostolus, neque canones ante Leonem nostrum sanciant. Unum Valentini I concilii canonem 1 excipio, qui de *digamis aut internuptarum maritis ordinari clericum non posse* statuit; nihil tamen de eorum statu qui prius ordinati sunt, revolvi decernens. Est quidem et canon 47 apostolicus, qui expressis verbis viduarum ejectarumque maritos arcet a clero. Sed neutrum eorum Leonem in mente habuisse existimo: cum nec aliarum Ecclesiarum canones, nisi forte Africanos, quos approbando suos fecerat, usurpare tunc soleret Ecclesia Romana: nec tum apostolici **1324** canones ab ea recepti essent; inter apocrypha enim relegantur a Gelasio papa: nec paulo post a Dionysio Exiguo Collectionis canonum præfixi sunt, nisi cum hujus admonitionis cautela: *Quibus quia plurimi consensus non præbuere facilem, hoc ipsum vestram nolimus ignorare sanctitatem*. Istud nihilominus non statuisset sanctus Leo nisi quod a prædecessoribus suis Cælestino, Zosimo, Innocentio, et Siricio præ-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

nos pontifices Petri successores transierit, nemini alii, nisi his, ea potestas obvenit, quæ primatus propria in totam Ecclesiam ac in omnes episcopos extenditur. Adde quod cum ea potestas, Leone aliisque Patribus docentibus, in cæteros transierit per Petrum; potestati ac jurisdictioni Petri et successorum ejus subest ipsa aliorum episcoporum potestas, ita ut, quod Leo tradit, serm. 4, c. 2. *omnes proprie regat Petrus*, et successores Petri similiter regant ac moderentur.

(a) *Legalium constitutorum* nomine Leo intelligit, non canones, sed, ut ait epist. 5, ad episcopos Illyrici, *legis præcepta*, nimirum legem Levitici **xxi**, **14**,

ceptum, observatumque legebat, a traditione apostolica descendere persuasum habuisset. Et sane quemadmodum ipsi apostolici canones ex consuetudinibus regulisque ab apostolis virisque apostolicis velut permanenti traditis et acceptis conflati fuerant ab Orientalibus: ita certum est, complures regulas ecclesiasticas in Romana Ecclesia viguisse primis temporibus, non aliunde acceptas quam ex consuetudine antiqua et ex traditione sanctorum apostolorum Petri et Pauli: has porro cum aliquibus canonibus apostolicis convenire quis miretur? cum una esset omnium apostolorum fides, una plerumque disciplina ex unius magistri schola descendens. Hinc factum est ut *quædam constituta pontificum ex ipsis canonibus assumpta esse videantur*, ut loquitur Dionysius Exiguus in præfatione canonum, cum potius ex communi traditionis fonte tam constituta fluerent, quam canones apostolici. Quamquam non gravate fatebor innuere aliquomodo Leonem se ad canonem apostolicum hoc loco respexisse: etsi enim pluribus in locis solius apostoli auctoritatem proferat, ut bigamos removeat ab ordine ecclesiastico, solumque legis præceptum, quo pariter viduarum ac internuptarum maritos in clerum admitti vetet, ut in epist. 3 (*nunc* 4) ad episcopos Campaniæ, etc., in hac ipsa ad Viennenses, et **12** (*nunc* 14) ad Anastasium Thessalon., tamen in epistola 5 (*nunc* 5) ad episcopos Illyricanos videtur aliquorum canonum meminisse, quos ecclesiasticos vocat. *Volumus, inquit, tales fieri Domino sacerdotes, quibus cuncta conveniunt quæ sunt ecclesiasticis canonibus definita, ut episcopi, presbyteri, atque diaconi, unius uxoris viri sint, secundum beati Apostoli sententiam; et hanc secundum legis præcepta virginem acceperint, non viduam, non repudiatam, sicut legis Scriptura testatur*. Ubi nihilominus notandum, et ad prius solummodo membrum canones illos ecclesiasticos referri posse, et si quidem apostolicos respexit Leo, apostolicos tamen ab eo non esse nuncupatos: ne dubiis et nondum receptis canonibus auctoritas inde accederet. In epist. 1 (*nunc* 12) ad Africanos (*Cap.* 3) innuit auctor noster hanc de bigamia uxorum sacerdotum regulam velut **1325** extensionem esse et explicationem apostolici præcepti, quod semper ita fuerit in Ecclesia intellectum: *Dicente Apostolo, unius uxoris virum, tam sacra habita est ista præceptio, ut etiam de muliere sacerdotis eligendi eadem intelligeretur servanda conditio, etc.*

9. *Et armati præsidii præsumptione suffulto, etc.* Totum hunc locum mss. codicem ope restituumus, qui antea perturbatus erat et mancus, in hunc modum: *Et armatis præsumptione suffultum ad inv. P. tum fam. Eccl. quæ proprios amiserint. Traduntur ordinandi ad hoc officium, his quibus præficiendi sunt (b) civitatibus ignoti.*

10. *Qui præfaturus est omnibus, ab omnibus eligatur.* Familiare istud ac multoties a SS. Patribus decantatum: in quod ad vulgare effatum, quod in Pliniano Trajani panegyrico legitur, eas alluisse puto. *Imperaturus omnibus*, inquit ille, *eligi debet ex omnibus.*

11. *Leontium.* (c) Forojuliensem in secunda Nar-

quam Ezechiel repetit **xlii**, **22**. Hæc eadem legalia præcepta Siricius antea inseruerat epistolæ 1 ad Hymerium, c. 7. Leviticum ipse Leo allegat epist. 4 c. 2.

(b) *Inseruimus civitatibus*, ut erat in antea vulgatis. Ita etiam Sirmondus ex suis mss.

(c) *Leontius* Forojuliensis jam obierat circa an. 432. Faustus enim Reicensis de laudibus S. Maximi episcopi sui prædecessoris narrat, hunc, antequam ad Reicensem episcopatum promoveretur, expetitam fuisse episcopum *maxime a proxima cremi* (Lirinensi) *civitate, quæ territorii ac finium suorum incolam velut proprium amolectebatur indigenam*. Urbs autem Li-

bonensi episcopum fuisse valde probabile est. Celeberrimum, inquam, Leontium, quem laudat ipse Hilarius Arelatensis in Vita S. Honorati decessoris sui, qui Lirinensem insulam petiit: *Præter secreti opportunitatem sancti beatissimi in Christo viri Leontii episcopi oblectatus vicina et charitale constrictus*. Ad eumdem Bonifacius et Cælestinus pontifices Romani scribunt. Collationes sua Joannes Cassianus consecrat. Plura qui volet, adeat Galliam Christ. Caveat tamen ne illum cum alio Leontio 1326 confundat, cui Apoll. Sidonium scribit, lib. vi, epist. 3, quem et togatorum illic perorantium, et ad vocationis consultæ, et privilegii loci mentio Arelatensem episcopum innuit. Ex hujus præterea initio docemur Sidonium, cum scribebat, jam tum episcopali infula insignitum fuisse, ac proinde epistolam scriptam non esse ante annum 472, quo in locum Eparchii Arvernensis episcopi defuncti successit est. Leontium autem Forjuliensem constat, et ipsi clarissimi Galliæ Christianæ auctores fatentur, obiisse ante annum 455, quo Theodorus ejus successor cum Fausto Lirinensi abbate de jurisdictione decertabat; immo ante annum 452. Hoc enim anno scripsit ad Theodorum Leo noster epistolam 83 (nunc 108), quod nec Gall. Chr. auctores satis attenderunt, nec Joannes Savaro, nec eminentiss. Baronius, quippe qui inter utrumque non discernunt.

Jam vero quod Leontium Forjuliensem præ cæteris elegerit S. Leo, cui honorem primatus in quinque provincias deferret, non sine consilio ac summa prudentia actum est. Noverat Gallicanorum episcoporum ingenium ac mores, quos ægre eo adducendos prævidebat, ut novæ disciplinæ manus darent, antiquæ nimirum tenaces. Eam ob causam novitatis odium et invidiam abs se deprecatur (*Non nova instituentes, sed vetera renovantes*) nihil nisi *communicato cum ipsis labore* faciendum spondet, de sedis apostolicæ gratia semper Gallis impensa memoriam reficit, rem illorum potius agi 1327 quam suam, protestatur, consensum denique eorum enixe precatur; *Si placet*; quem facilius dandum speravit, si Leontium jam ætate, sacerdotio ac morum probitate facile primatem, honoris etiam ac potestatis primam ornaret. Honorandam semper antiquitatem quod suggerit, spem dabat plerisque Galliarum episcopis ad hanc dignitatem aliquando veniendi, si primatus non amplius sedis excellentiæ, sed sacerdotii antiquitati annexus esset. Denique Africanæ Ecclesiæ exem-

A plam, cujus disciplinam æmulabatur Gallicana, faciliorem rei exitum promittebat: in illa quippe, ut norunt omnes, honor primatus, non sedis splendorem, sed pontificatus antequitatem sequebatur, si Carthaginensem sedem excipias. Aliter sese res habuit. Moribus antiquis stetit Gallia, manseruntque semper penes Arelatensem Ecclesiam et jus convocandæ majoris synodi, et aliæ primatus prærogativæ. Hoc sane magis ecclesiasticæ rei congruebat, ut penes certam aliquam sedem resideret hujusmodi potestas, cui ferendæ par episcopus eligeretur, quam ut per unamquamque civitatem pro consecrationis vetustate erraret: cum enim non nisi senibus ac decrepitis obveniret, quibus non minus vigor mentis fatiscere consuevit quam vires corporis, iners plerumque et otiosa mansisset hujusmodi potestas, aliarumque potestatum conatibus facilius patuisset. Sensit hoc diu post Leonem Gregorius PP. I, qui, lib. 1, epist. 72, ad Gennadium exarchum Africæ scribens, hortatur: *Ut concilium catholicorum episcoporum admoneri præcipiat ut primatem non ex ordine loci, postpositis vitæ meritis, faciat: quoniam apud Deum non gradus elegantior, sed vitæ melioris actio comprobatur. Ipse vero primas non passim, sicut moris est, per villas; sed in una juxta eorum electionem civitate permanent: quatenus adeptæ dignitatis meliiori ingenio resistendi Donatistis possibilitas disponatur.*

AD EPISTOLAM XII.

APUD QUESNELLUM I.

Episcopis Africanis Mauritanicæ Cæsariensis.

Antequam de hujus epistolæ (a) ætate, interpolationibus, et emendatione disseramus, operæ pretium est integram eam lectoris oculis subjicere, qualem omnes a centum et amplius annis editiones una excepta representant: ut et notæ observationesque nostræ facilius intelligantur, nec aliquid ex ea sibi surreptum quisquam possit conqueri. Primam tamen partem, seu 1328 caput primum, brevitatibus causa omitimus: quoniam de eo omnes excusi manuque exarati codices conveniunt, variis lectionibus exceptis, quas in margine ipsius epistolæ videre est.

EPISTOLA LXXXVII.

Leo episcopus universis episcopis per Cæsariensem Mauritaniam in Africa constitutis, in Domino salutem.

Cap. I.— Cum de ordinationibus sacerdotum quæ-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

rino proximior, cujus territorium et fines ipsam insulam tunc continebant, erat Forumjulium; ac proinde ad episcopatum Forjuliensem S. Maximus expetitus fuit, antequam ad Reiensem cathedram ascenderet. Cum vero is hanc cathedram obtinuerit an. 433, jam ante hunc annum Leontius Forjuliensis excesserat, ut ad sedem ejus morte vacantem S. Maximus expeteretur. Quo episcopatum Forjuliensem aufugiente, Theodorus ante eumdem S. Maximum jam episcopum Reiensem susceptus in concilio Reienti anni 439 et Arausicano anni 442. Forjuliensis episcopus, loco S. Maximi, Leontio successit jure creditur; sic enim Forjuliensibus consecratus episcopus ipso an. 432, quo Leontius obiit, S. Maximo, qui postea Reiensem episcopatum suscepit, sacerdotii antiquitate satis præstabat, ut ante eumdem Maximum synodis subscriberet. Alius itaque Leontius, cujus episcopalis sedes ignota est, a Leone hac in epistola indicatur. Eum porro tantummodo primatus honorem ita Leontio deferendum S. pontifex concupivit, ut ipsius consensus requireretur, si ex aliis provinciis synodus indicenda esset. Id autem jus cum ablatum fuisset S. Hilario, Leontio ob antiquitatem tribuendum fuisset. Cum vero novum id esset, et displicere posset metropolitani, ut simplex episcopus ipsis hac in re præferretur, noluit id absolute præcipere, ut cætera; sed assensum conditioni

subjectum proposuit: *Si vobis placet*. Verba non nova instituentes, sed vetera renovantes, cap. 2 descripta, hoc novum institutum non respiciunt, sicut nec illa ejusdem capitis *communicatio vobiscum labore*, ut ex contextu ipso patebit. Num vero huic Leonis desiderio episcopi Gallicani assensu fuerint nec ne, ob monumentorum inopiam latet. Illud autem certum est, ipsos in reliquis, quæ a Leone præcepta et constituta fuerunt, non repugnasse, uti probavimus in observat. ad dissert. 5. part. III c. 2, unde falsum agnoscitur quod paulo ante finem Quesnellus ingerit: *Moribus antiquis stetit Gallia, manseruntque semper penes Arelatensem Ecclesiam et jus convocandæ majoris synodi, et aliæ primatus prærogativæ*. Neque enim ipsum jus convocandarum synodorum ex aliis provinciis, quo Hilarius absolute privatus fuerat, eo vivente apud Arelatensem Ecclesiam mansit, sicut nec manserunt aliæ prærogativæ juris metropolitici, ut ibidem ostendimus.

(a) Vide nostram admonitionem huic epistolæ præfixam, ubi et probabilis ipsius epistolæ tempus statuimus, et varias difficultates hic a Quesnello productas solventes, sive conciliantes, hanc epistolam duobus exemplis editam ostendimus, quorum alterum est decurtatum, alterum integrum; eamque partem, quam ille hoc loco supposititiam probare nititur, luculenter vindicavimus.

dam apud vos illicite usurpata crebrior ad nos com-
meantium sermo perferret, et cætera, ut habentur
tom. I, pag. 195 (nunc supra 645) usque ad caput 6
nostræ edit. pag. 197 (nunc supra 653, exclusive).

Cap. II. — (a) Cum itaque de omnibus fere quæ
fratris nostri Potentii relatio continebat, plenissime
dilectionem vestram per David fratrem et coepiscopum
nostrum, qui et sacerdotii merito nobis est probatus
et moribus, videatis instructam, superest, fratres,
ut concordia obedientia [*Corrige concorditer*], salubres
suscipiatis hortatus, et nihil per contentionem
agentes, sed ad omne studium devotionis unanimis,
divinis et apostolicis constitutionibus pareatis; et
in nullo patiamini providentissima canonum decreta
violari. Quæ enim nunc certarum remisimus
consideratione causarum, antiquis deinceps custodienda
sunt regulis: ne quod ad tempus pia lenitate concessimus,
justa post hæc ultione plectamus. In eos specialius
et propensius commovendi, qui in episcopis ordinandis
sanctorum Patrum statuta neglexerint, et quos refutare
debuerant consecrarint. Unde (b) si qui episcopi talem
consecraverint sacerdotem, qualem esse non liceat,
etiamsi aliquo modo damnus proprii honoris evaserint,
ordinationis tamen jus ulterius **1329** non habebunt,
nec unquam ei sacramento intererunt, quod neglecto divino
iudicio immerito præstiterunt. (c) Illud sane, quod
ad sacerdotalem pertinet dignitatem, inter omnia volumus
canonum statuta servari: ut non in quibuslibet locis,
neque in quibuslibet castellis, et ubi ante non fuerunt
episcopi consecrentur: cum ubi minores sunt plebes
minoresque conventus, presbyterorum cura sufficiat;
episcopalia autem gubernacula non nisi majoribus
populis et frequentioribus civitatibus oporteat
præsidere: ne, quod sanctorum Patrum divinitus
inspirata decreta veterant viculis et possessionibus,
vel obscuris et solitariis municipiis tribuatur
sacerdotale fastigium; et honor cui debent excellentiora
committi, ipsa sui numerositate vilescat. Quod
nunc in sua diocesi Restitutus episcopus factum esse
causatus est, et rationabiliter postulavit ut si episcopi
eorum locorum in quibus non debuerant ordinari
humana conditione decesserint, loca ipsa ad jus ejus
antistitis redigantur, cujus fuerant ante priora. Et
inutile est ut sacerdotalis dignitas inconsiderata
ordinantis facilitate superflua multiplicatione minuatur.

De his autem quæ in sacro virginitatis proposito
constitutæ barbaricam pertulere violentiam, et integritatem
pudoris non animo, sed corpore perdidērunt, ea nobis
servanda videtur moderatio, ut neque invidiarum de-
ficiantur gradum, neque in sacrarum

et perseverantium virginum numero censeantur. Quibus, si in omnibus virginalibus perseverant, et
castimoniam soliditatem mente custodiunt, sacramen-
torum non est neganda communio, quia injustum
est eas in eo vel argui vel notari, quod non voluntas
amisit, sed vis hostilis eripuit. Causam quoque Lupi-
cini episcopi illic jubemus audiri, cui multum et sæ-
pius postulanti communionem hac ratione reddidi-
mus, quoniam cum ad nostrum iudicium provocasset,
immerito eum, **1330** pendente negotio. a
communione videbamus fuisse suspensum. Adjectum
etiam illud est, quod huic temere super ordinatus
esse cognoscitur, qui non debuit ordinari antequam
Lupicinus in præsentis positus aut confutatus, aut
certe confessus, justæ posset subjacere sententiæ: ut
vacantem locum, quem admodum disciplina eccle-
siastica exigit, is qui consecratur exciperet.

*Sequuntur deinceps in vulgatis editionibus capite 3,
4 et 5 (quæ in nostra sunt cap. 6, 7 et 8). Quantum
vero illud caput totamque epistolam claudunt hæc
verba.*

Si vero aliæ emergerint causæ quæ ad statum Ec-
clesiarum et ad concordiam pertineant sacerdotum,
illic sub timore Domini volumus ventilentur, et de
componendis atque compositis omnibus ad nos re-
latio plena mittatur, ut ea quæ iuxta ecclesiasticum
morem juste et rationabiliter fuerint definita, nos-
tra quoque sententia roborentur. Data quarto idus
Augusti. *Hactenus epistola.*

Diuissime torsit me, fateor, hæc epistola: cum
enim tum (a) excusi codices, tum mss. variis eam
vel partibus diminutam vel assumptis amplificatam
repræsentarent, in quam partem inclinari me sine-
rem in tanta perturbatione vix tandem aliquando
perspicere potui. Hoc unum primo fere intuitu cer-
tum fuit, non talem nobis in postremis exemplaribus
editis exhiberi, qualem eam emisit in lucem S. Leo:
sed qua ratione restitui posset pristinae integritati,
non statim intellexi. Videbam enim una ex parte
Collectioni Dionysii Exigui, qui decretales, ut vo-
cant, epistolas Romanorum pontificum suo canonum
codici atlexit circa quinquagesimum post mortem
Leonis nostri annum, hanc ejus epistolam ad Mauros
Casarienses fuisse insertam: cui collector defuisse
authenticos codices suspicari, in ipsa videlicet urbe
Roma scribenti, et omnia apostolicæ sedis scriinia
excipienti, vel recentiora eidem anteferre exempla-
ria, summæ videbatur esse temeritatis. Porro Dio-
nysii Collectio primum et secundum caput hujus
epistolæ habet eo modo quo in recentioribus editio-
nibus leguntur; sed alia aliqua desiderat, scilicet
tertium, quartum, et quinti partem dimidiam,
1331 quæ sunt de Donato, Maximo, Aggare, Tyberiano,
et de virginibus sacris oppressionem barba-
rica violatis. Quo inspecto nemo est qui continuo
hæc ut adjectitia procul amandanda non pronuntiet,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hæc usque ad verba *In eos specialius* genuinam claudunt epistolam.

(a) Distinguendi sunt excusi codices a manuscriptis. Tres quidem formæ hujus epistolæ tum in manuscriptis, tum in excusis libris instant. At forma tertia Leoninis editionibus olim inserta, licet ad tertiam codicum formam accedat, reipsa tamen diversa

(b) 1 qu. 1, et 15 qu. 2, *Si qui.*

(c) Dist. 80, *Illud sane.*

est, nulloque ms. exemplo fulcitur. De his exactius in Laudata admonitione nostra n. 2, 3 et 4. Nobis porro contigit quartam formam invenire, quæ duas formas in antiquioribus mss. descriptas concilians, integram epistolam aptissime præfert.

illa vero omnia gemina non existimet et germana: præsertim cum Dionysio suffragentur nonnulli manuscripti codices, quorum duo Thuaneieadem desiderant quæ Dionysius; alii duo item Thuanei cum Cantabrigensi uno habent quidem, sed extra epistolæ contextum, et post finem clausulamque ipsius, instar appendiculæ.

Sed altera ex parte sex alii longe melioris ætatis et notæ mss. Thuaneus, Trecopithæanus, Victorinus, Herovallianus, et Barber. duo 77 et 2888, ea quæ de sunt in codicibus supra citatis, continent, scilicet 9 et 4 caput cum parte quinti dimidio; non habent autem secundum illud caput (exceptis novem primis lineis) nec finem quinti. Et inter codices excusos his mss. succinit editio Parisiensis Conciliorum, quæ anno 1524, in-folio, et anno 1535 in-octavo prodiit, procurante Jacobo Merlino, doctore theologo: quorum actis epistolæ Leonis insertæ reperiuntur, eodem modo habetur hæc ad Mauros epistola, quo jacet in sex laudatis mss. codicibus; quibus accedunt alii duo, unus Regniacensis monasterii ordinis Cisterciensis prope Autissiodorum, alter S. Mariani Autissiodorensis ordinis Præmonstratensis: in his enim eadem habentur quæ in sex superioribus.

Demum ex utraque hæc notata editione conflata est tertia, quæ nunc omnium versatur manibus, et sola meruit prelis sæpe præcipue repetitis hactenus a plerisque pro genuina recipi. Hanc tamen interpolatam fuisse certum habeo, tum propterea quod nulli manu exarati codices eam nobis hoc modo repræsentant, tum ex iis quæ jamjam de aliis duabus dicturi sumus, quarum alteram, altera posthabita eligendam esse, mihi omnino persuasum.

Licet vero utrobique valida videantur certare argumenta, eorum tamen codicum auctoritati cedere coacti sumus, qui caput secundum omittunt, servantque tertium, quartum et quinti partem ab aliis (a) reprobata.

1. Quia (b) codices mss. qui posteriori parti favent, numero et antiquitate eos antecellunt, quibus prior pars fulcitur. E Thuaneis enim quatuor, qui Dionysianæ 1332 lectioni consentiunt, duo sunt recentiori manu exarati, nec nisi extra epistolæ contextum habent, quæ rejicimus: alii duo sunt ipsa Dionysii Colléctio, ac proinde majorem codicibus excusis auctoritatem non habent; Cantabrigensem denique quem habere præsentem non potui, in locis longe plurimis depravatam esse, ex exceptæ lectione varis demonstrant, quas ad nos Oxonio transmisit vir clarissimus Eduardus Bernardus. Quid ad Dionysii auctoritatem sit reponendum, inferius dicemus. E contra vero optimæ notæ sunt alii codices Barberini duo, Victorinus, Trecopithæanus, Herovallianus, et in primis Thuaneus, qui subjectas habet codici Romano Leonis epistolæ, quarum indicem excudi curavimus: cujus collectionis epistolarum antiquitatem commendat plurimum ejus cum codice canonum nexus, diligentiam vero scribæ aliorumque antiquiorum codicum consensum indicat vox *contuli*,

A quæ in calce epistolæ hujus et aliquot aliarum legitur.

2. Cum capitula illa, tertium, quartum et quinti dimidium optime cohærent initio hujus epistolæ usque ad secundum asteriscum capitis 2, supra descripti, par est credere omnia illa ad eandem epistolam pertinere, antiquis id mas. codicibus attestatione sua confirmantibus. In ipso siquidem exordio apparet de provincia Cæsariensi Africana agere Leonem nostrum; cui pariter provinciæ conveniunt tria posteriora capita, in quibus de Novatianorum et Donatistarum aliquot episcoporum conversione vel ordinatione disseritur, et de barbarica oppressione, quæ omnia prorsus statui Africanæ regionis competunt, qualis erat per eam qua scribit Leo tempestatem, quam impacatam fuisse asserit.

3. E contra vero totum illud, quod post secundum asteriscum capitis 2 ad finem usque ejusdem capitis extenditur, omnino alienum esse intelligitur tum ab eo statu in quo Africana tunc Ecclesia versabatur, tum a S. Leonis stylo, tum denique ab Africanorum episcoporum moribus et consuetudine. (c) Quam enim supervacaneum erat nostro pontifici prohibere ne in Africana regione in quibuslibet locis, neque in quibuslibet castellis, et ubi ante non fuerant, episcopi consecrarentur, sed majoribus tantum populis et frequentioribus civitatibus? Quænam erat Leonis causa timendi ne per id temporis episcopale fastigium ipsa sui numerositate 1333 vitesceret apud Africanos, et superflua multiplicatione ex ordinandi facilitate minueretur? Quis existimet hæc et alia hujusmodi in aliquibus regionis illius Ecclesiis attentata, ut Restitutus quidam episcopus conquestus esse dicitur, cum per ea tempora Vandalis totam Africanam occupantibus, Ecclesias omnes barbarorum exercitibus depopularentur, vixque episcopi aliqui superessent in insignioribus civitatibus, nec in decedentium locum alii nisi furtim et clanculum subrogari possent? Tantum abest ut obscuris vinculis et solitariis municipiis episcopos deputare cuiquam in mentem venire posset. Immo vero tanta Leonis ætate ecclesiasticorum, ministrorum, sacerdotumve penuria laborabant Africanæ Ecclesiæ, ut cum Vandalorum plures captivi regi cuidam Maurorum in eremi parte manenti in munus traditi essent, et ingentem populorum multitudinem ad notitiam Domini Josu Christi adduxissent, testis sit Victor Vitensis lib. 1 de Persecutione Africana, legatos Romam per itinera distenta deserti missos fuisse rogatos pontificem ut presbyterum ac ministros credenti populo destinaret: quod cum gaudio expletum esse ibidem testatum habetur. Quis vero credat tanto labore, tanto temporis et animarum etiam dispendio decretam fuisse legationem ad pontificem Romanum, nisi exhaustæ essent ministris ecclesiasticis omnes vicinæ provinciæ, ut ad transmarinas confugere cogerentur?

4. Cum in ea parte epistolæ legimus: *Quod nunc in sua (d) diœcesi Restitutus episcopus factum esse causatus est*, etc., facile illius auctor alius esse a S.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Verius, *omissam*.

(b) Hi codices id tantum probant, ea quæ in hac epistolæ decurtatæ forma continentur, Leonis esse, et primam hujus epistolæ formam exhibere; non autem supposititiam probant eam partem quam alii optimæ notæ codices vindicant, quamque ad aliam integram ejusdem epistolæ editionem pertinere in memorata admonitione ostendimus.

(c) Hæc, quibus probare studet, alienum fuisse a statu in quo Africana tunc Ecclesia versabatur, interdicere ne in quibuslibet castellis, ubi antea non fuerint, episcopi consecrarentur, falsa hypothesis nituntur. Neque enim tota Africa barbaris tum suberat. Mauritania, ad quam hæc epistola pertinet, usque ad an. 455 Romanis paruit; idemque Quesnellus inferius

agens de ejusdem epistolæ tempore, hanc scriptam statuit, antequam in barbarorum ditionem hæc provincia veniret. Argumentum ex Victore Vitensi illud tempus respicit quo Mauritania a barbaris erat occupata, ac propterea ad rom præsentem nihil confert.

(d) *Diœcesis* nomen pro *parochia provinciali* non solum ab Afris, ad quos Leo scribebat, verum etiam ab Italis et Romanis usurpatum videre est apud Hilarum Leonis successorem, uti pariter apud Gelasium Vigilium et alios. Innocentium quoque non pro *administratione*, sed pro *parochia provinciali* eandem vocem sumere contra Quesnellum probat Coustantius in ipsam Innocentii epistolam not. L, pag. 914.

Leone convincitur: apud quem certum est numquam vocem illam *diæcesis* inveniri, immo vix illis temporibus usu probatam a Romanis, vel Orientalium partium episcopis, pro parochia provinciali alicui episcopo subjecta. Scio esse hoc Africanis familiare; scio et Gallicanis esse post Leonis tempora, sed ab Italis nunquam memini me usurpatum legere. Unicus est, ni fallor, Innocentii I locus in epistola ad Florentium Tiburtinum episcopum, ubi habet, *parochiam ad suam diæcesim pertinentem*; sed videtur hoc loco **1334** vox *diæcesis* sumi pro administratione, quæ propria vocis hujus potestas est, quo sensu universim usurpari potuit ab exarchis, metropolitibus et quibusvis aliis antistitibus: si hanc vocem *administrationem* alteri substitueris, nihil sequetur incommodi in Innocentii sermone: ut si dixerit, *parochiam ad suam administrationem pertinentem*. In ea vero epistola hujus quam discutimus parte, ita sumitur pro locis ipsi ditioni Restituti illius episcopi subjectis, ut nullatenus ejus loco *administrationis* vox subrogari queat, nisi obscure et barbare loqui velis, hoc pacto: *Quod nunc in sua administratione Restitutus episcopus factum esse causatus est*, etc.

5. Quod (a) de Lupicini causa ibidem legitur, quam perturbatis persecutionis Africanæ temporibus, quam illius Ecclesiæ moribus et disciplinæ contrarium est. Norunt enim omnes quanto pere abhorrebant Africanæ ab appellationibus transmarinis, qui in concilio Carthaginensi, quod sextum vocant, et in epistola posterioris etiam concilii ad Cælestinum papam, ignotæ sibi huic disciplinæ subijcere se recusarunt: cujus negotii recens adhuc erat memoria, triginta vix ab illa annis elapsis. Quid quod tunc temporis ita omnes illas provincias bellorum tumultus aut persecutionis æstus vastabat, ut nullus vel instruendo episcopali iudicio, vel synodo congregandæ locus esse posset cum tamen Lupicini causam illic jubeat audiri auctor epistolæ. Adde hunc Leonem nostrum non esse vel ex eo persuasum me habere, quod vir sagacissimus vel ad se causam traxisset episcopi Romanum tribunal appellantis, vel saltem aliquem e suis delegasset, qui interesset iudicio, et ex ejus auctoritate totum negotium cum aliis discuteret; nec contentus esset scribere, ut illic causa audiretur, nulla vel loci, vel iudicis, vel legati facta mentione.

6. Genuinam non esse editionem hujus epistolæ, quam collectio dionysiana exhibet, germanam vero esse quam habent et conciliorum editio Merliniana et sex citati codices mss., qui capitibus tertio et quarto cum quinti parte reservatis, secundum penitentium excidunt, inde conjicio. **1335** (b) Initium capituli 2 tale est, ut potius finem et clausulam epistolæ esse appareat, sicut reversa est in aliis melioris notæ codicibus. Claudenti enim similis auctor epistolæ testatur se omnibus, quæ Potentii relatio continebat, satis-

A fecisse (illud enim *ferre*, quod in vulgatis legitur, adjectivum esse comprobant mss. codices, credendumque ab iis insertum fuisse qui epistolæ ordinem mutare et alienis fragmentis amplificare moliti sunt), tum id unum supresse ait, ut concorditer ejus monitis et apostolicis constitutionibus obtemperarent, cum tamen statim sequantur maximi momenti decreta, de episcopis illicitè ordinatis vel ordinantibus, de iisdem minoribus viculis non præficiendis, de Restituti querelis, de virginibus barbarica oppressione violatis, de Lupicini causa et appellatione ad sedem apostolicam, et de altero in ejus locum superordinato. Ex quibus perspicuum est priora capituli verba nullo modo posterioribus cohærere, et extra titivum suum locum esse posita. Præterea nonnulla importuna repetitione regeruntur in illa epistolæ parte quæ jam iterum et tertio in priori capite scripta fuerant, puta de indulgentia, qua usum se esse protestatur, et de majori pœna qua posthac in sacrorum canonum contemptores animadversurum se minitatur. Quin et de virginibus barbarica violentia oppressis quid faciendum sit duobus distinctis epistolæ locis statuit, nec uno modo. Capite enim 8 nostræ editionis hoc decernit, vel potius hoc dat consilium: *Laudabiliores erunt, si se incontaminatis non audeant comparare virginibus*.

In parte vero illa quam rejicimus, quasi nihil de virginibus illis antea scripsisset, quid sentiat, statuit: *Ut neque in viduarum dejiciantur gradum, nec in sacrorum et perseverantium virginum numero censentur*. Tum eisdem nisi probatis communionem dandam non esse decernit. Hæc certe, si Leonis sunt, non ejusdem esse epistolæ oculatus quisque facile perspicit.

7. Hujus partis stylus a Leonis stylo **1336** abhorre mihi videtur. Vix enim mihi persuadeo hæc a disertissimo nostro præsumere fuisse usurpanda: (*c*) *specialius et propensius commoveri, damnum proprii honoris evadere, episcopalia gubernacula præsidere, pendente negotio, etc.*, quod ultimum non nisi recentioribus pontificibus vel canonistis familiare fuisse mihi videtur.

8. Magni momenti est hoc in negotio Isidorianæ collectionis suffragium, tum propter antiquitatem, nongentis enim fere annis antiquior videtur; tum propter mss. ejusdem codicum consensum: tum denique quia Riculfus Moguntinus episcopus, a quo publicatam eam collectionem aiunt, ac forte interpolatam, sive quis alius antiquorum Romæ pontificum epistolæ illas consarcinavit, collectionisque isti inseruit, alienissimum erat a minuenda ista epistolæ parte, in qua Romanæ sedis auctoritas per appellationem Lupicini Africanæ episcopi elucebat mirum in modum: cum e contra tot epistolæ non alio consilio suppserit, aut interpolaverit, quam ut Romanæ sedis auctoritatem fulciret ampliaretque. (d) Talem igitur

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Tribus hanc Lupicini appellationem eludere Quesnellus studet; at imbecilla omnia et inania. Quoad primum, persecutionem actum multis barbarorum, qui Africam divexabant, a Mauritaniam exclusimus annotatione præcedenti. Alterum de consuetudine et legibus Africanis appellationis transmarinas adversantibus, clericis inferioris ordinis, non vero episcopos respicit, uti fuse probavimus in observat. ad dissert. 5 Quesnelli c. 5. n. 12, et c. 6. n. 20 et seqq. Tertium sanctissimo pontifici injuriosum est, cum sagacissimum et sollicitum in captandis occasionebus exercendi sui juris traducit. Poterat ad se hanc causam evocare, poterat aliquem in Africam mittere, vel certos iudices delegare, ut ipsa Sardicensis synodus statuerat; at ad id, quod poterat, non cogebatur, satiusque esse duxit hanc causam provincialibus episcopis committere, in quo ejus potius moderatio a summo jure exigendo aliena cognoscitur.

(b) Huic objectioni satisfacimus in admonitione num. 14, ubi ex duobus hujus epistolæ exemplis

omnia conciliantur. Quesnellus licet solam editionem seu formam decurtatam genuinam propugnet, sæpius tamen exclusis lectionibus hujus primæ editionis ac formæ, alias substituit ex editione seu forma secunda et Hadriana, quam interpolatam existimat. Nos utrasque distincte edidimus cum propriis cujusque formæ lectionibus: et ex harum collatione patebit, quæ primis curis Leo scripsit: quæ item curis secundis mutavit vel adjecit: et quæ Quesnellus potius confundit atque pervertit.

(c) Cum totus hujus capituli contextus optimis et antiquissimis codicibus probatus syntaxim Leoninam exhibeat, morosioris et cavillantis est hominis paucas quasdam voces excerpere, quæ cum lectoribus nullo præiudicio impeditis nihil offendent, tum vero aliis certis Leonis testimoniis, si opus esset, vindicari possent.

(d) Isidorianæ collectionis auctor, qui non consilio Romanæ auctoritatis fulciendæ vel ampliandæ, sed potius ea mente tot decretales finxit, ut episcopos a

invenit epistolam in antiquis quibus usus est codicibus, qualem eam in sua collectione exhibuit.

9. Multum elevatur auctoritas manuscriptorum codicum qui Dionysianæ collectioni concinunt, ex eo quod in omnibus aliis locis secum invicem et cum illa conveniunt; ut prorsus appareat unum ex altero transcriptum fuisse, et proinde unici testis instar esse debere. Titulus hic omnibus communis est: *In causa Lupicini episcopi*, qui et ipse lotum illud caput secundum vel suppositionis merito suspectum mihi reddit vel aliunde huc translatum fuisse significat. Cum enim prolixissima sit hæc epistola, et longe gravioris momenti decreta complectatur, quæ effusioris tituli et plurium capitulorum materies esse debuerant, dum soli huic capitulo auctor intentus, ubi de Lupicini nescio cujus appellatione ad sedem apostolicam fit mentio, cætera prætermissa facit. (a) suspicandi locum **1337** merito præbet depravatam et interpolatam de industria fuisse epistolam hanc ab aliquo transmarinis hujusmodi appellationibus patrocinium inde accessere volente. Omitto recensere decem fere loca, in quibus recentiores illi Thuanei codices mss. et Dionysiana editio in vitiosa et corrupta lectione consentiunt. Unum et alterum referre sufficiet, ex quo de aliis judicetur. Hæc habet in omnibus editis exemplis et in mss. Barber. Thuan. Victorino, Herovall. et Trecoyith. caput 4 (nobis 4) epistolæ: *Quorum omnis ætas a puerilibus exordiis usque ad provectiores annos per disciplinæ ecclesiasticæ stipendia curruisset; ut unicuique testimonium prior vita præberet; nec posset de ejus provectione dubitare, cui pro laboribus multis, pro castis moribus, pro actibus strenuis celsioris loci præmium deberetur*. Nihil hic omnino quod Leonis stylum, disciplinam, ingeniumque non spiraret: pro quibus hæc solummodo leguntur, tam apud Dionysium, quam in duobus mss. eidem consentientibus: *Qui nullo tempore per singulos effectorum gradus provecti, experimentum sui probabile præbuerunt; ut unicuique testimonium vite suæ actuum suorum ratio perhiberet*. Et sub finem ejusdem cap. 4 (nobis 5) ita in editis et melioris notæ mss.: *Non præjudicantes, apostolicæ sedis statutis, nec prædecessorum nostrorum, nostrisque decretis, quibus salubriter statutum est, ne, etc.*; apud Dionys. et in duobus illis mss.: *Non præjud. apost. sed. stat., nec beatorum Patrum regulas resolventes, quibus salubriter statutum est, ne, etc.* Quis porro non valde priorem præsertim hunc locum a novellis hominibus truncatum, et ad recentioris disciplinæ usum esse accommodatum, tamque evidentem corruptelam mss. illis codicibus et editioni pseudo-Dionysianæ omnem omnino detrudere auctoritatem?

(b) Pseudo-Dionysianam dico, quoniam etsi nihil fere sit inter hujusmodi scripta Dionysiana collectio-

A ne antiquius, nullaque auctoritas hujus auctoritati præponenda videatur, nihilominus existimo poshabendam esse hoc in negotio collectionis illius fidem, quia hæc integra epistola amplificatam illam esse **1338** auctioremque factam asserere non dubito, idque non levibus argumentis.

1. Ex titulis decretorum qui simul omnes collectioni totius Dionysianæ præfiguntur. Leonis quidem decreta quadraginta novem numerantur indicanturque: verum patet illum quadagesimum nonum et ultimum aliena et recentiori manu cæteris fuisse annexum; a quibus in hoc discrepat, quod illi solam canonis materiem designant, hic vero Leonis nomen in fronte habet, hoc modo: *Leo episcopis Mauris de conservatione et disciplina canonum, ne indebitè et inordinate ad clericatum aliquis præsumat accedere*: quod nec in Leonis, nec in aliorum pontificum decretorum titulis factum a Dionysio fuisse invenimus; et eo magis inutile erat in hoc postremo capitulo seu decreto apponere, quam in prioribus, quod jam quadraginta et octo ejusdem pontificis tituli præcessissent, qui auctorem satis superque indicabant.

2. Decretorum 48 Leonis aliorumque item pontificum tituli, in fronte totius hujus collectionis in unum collecti, omnimode concinunt titulis quinque singulis decretis præfiguntur in corpore Dionysiani codicis; unus vero hujus epistolæ titulus, qui in indice diversus est ab eo qui epistolæ præmittitur. Sic enim legitur in fronte epistolæ: *In causa Lupicini episcopi, Leo universis episcopis per Casariensem Mauritaniam constitutis*; qui titulus ab altero quem supra descripsimus prorsus discrepat: unde manifestum est non a Dionysio compositum, sed ab alio esse confictum.

3. Si a Dionysio sumæ collectioni inserta fuisset hæc epistola, non eam nobis sub unico titulo representasset, sed in plures dissecuisset partes, suum cuique titulum affigens, quemadmodum in aliis omnibus epistolis ab eo præstitum fuisse videmus, quamvis illæ longe ista breviores essent. Hæc enim nullis distincta titulis quinque integras columnas occupat in Justelliana editione; epistola vero ad Nicetam Aquileiensem, quæ immediate præmittitur (ut de aliis sic), cum tres columnas non impleat, in octo tamen partes distributa cum prolixioribus titulis invenitur.

1339 4. Dionysius abbas Romanus et Romæ scribens non omisisset ea in titulis annotare, quæ Romani pontificis auctoritati et amplitudini plurimum conferre videbantur: qualis est appellatio Lupicini Africanus, ut vult epistolæ fragmentum, episcopi: quod exemplum ex Africana Ecclesia singulare omnino est Leonis temporibus.

5. Sed nullius sint ponderis momenta hæc, quæ jam expendimus: palmare enim argumentum, et

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

metropolitarem et conciliorum provincialium auctoritate, quantum fieri poterat, subduceret, idcirco hanc epistolam decurtatam dedit, quia in epistolis Leoninis Hispanicam collectionem exscripsit, quæ eandem epistolam hæc decurtata forma præfert: unde nil mirum, si eam integram aut cum forma Hadrianeæ collectionis, quia in Leoninis epistolis describendis usus non est, nequaquam exhibuit.

(a) Titulus et lectiones in his codicibus similes, at diversæ ab editione decurtata, id quidem evincunt, hæc secundam Hadrianeam editionem diversam esse ab editione decurtata, non vero depravatam aut interpolatam probant. Ipsas autem variantes non ab exscriptore aut interpolatore prodire, sed ipsum Leonem præferre auctorem, qui primis curis decurtatam formam lucubravit, deinde vero ob quasdam novas circumstantias quædam adjiciens, nonnulla loca mutavit, ex nostra admonitione n. 15 ac ex annotationibus palam fiet. Mirificum porro est Quesnellum quasdam lectiones adoptasse ex ea editione, quam vitio-

sam et corruptam traducit. Ea vero duo loca quæ uti vitiosa exempli causa proponit, in annotat. 27 ac 39 luculenter vindicavimus, et secundo loco prioris formæ lectionem a Leone ipso in melius mutatam ac emendatam ostendimus.

(b) Jure hanc epistolam abjudicat a collectione Dionysii, quia Dionysius Exiguus ipsam nec decurtatam nec integram suæ collectioni inseruit. Præter rationes a Quesnello allatas, duas hic abjicere possumus. Prima ex collectione Hispanica, cujus auctor cum accurate descripserit quascumque pontificias epistolas in Dionysiana invenit, adeo ut etiam ipsius titulos usurpaverit, hanc quoque epistolam ex ea sumpsisset, si nactus fuisset apud ipsum Dionysium. Quam vero decurtatam cum aliis titulis dedit, ex aliis collectionibus, ut alia multa, derivavit. Secunda ex codice Vat. 5845, qui cum purum Dionysium exhibet, hanc epistolam non habet in Dionysiana collectione, sed in additamentis, quæ postea accessere. Vide admonitionem num. 11.

quod sexcentorum instaret, nobis suppeditant Cresconii episcopi Africani opuscula (a) duo, quæ supersunt, alterum quod *Breviarium canonicum* nuncupatur, capitula vel potius indicem continens capitulorum tam canonum synodaliū quam decretorum pontificiorum, quæ Dionysiana collectio complectitur; alterum vero *Collectio seu Liber Canonum* dicitur, in quo integros conciliorum canones et pontificum decreta eo ordine quo in Breviario allegantur, descripsit: non ordinem scilicet conciliorum et canonum sequens, sed materiæ solius habens rationem. Porro quod ad rem nostram facit, Cresconius Dionysii Exigui collectionem per omnia (si appositos ad Africanos canones numeros excipias) sectatus est, eosdem canones, eadem decreta, ex ejusdem editione, iisdem verbis et numeris exhibet, ut evidens sit episcopum hunc Africanum Dionysii collectionem secundum materiæ ordinem digerendam suscepisse: quod et eruditi quique codicum canonicorum collectores ac studiosi ultro fatentur.

Quantacumque vero diligentia evolveris lustraverisque Cresconii Breviarium et Collectionem, ne verbulum quidem ex hac Leonis ad Mauros Cæsariensis epistola excerptum invenies: quam nefas est credere a Cresconio fuisse prætermittendam, si sub finem septimi, quo vivebat, sæculi, eam in Dionysiana collectione invenisset. Leonis enim auctoritas, rerum quæ in epistola tractantur utilitas, et momentum, ipsum etiam erga suos Africanos studium, rescripto illi majorem commendationem apud Cresconium conciliasset. Igitur Dionysiana epistolarum pontificiarum collectio, qua ætate vivebat scribebatque Cresconius, nec epistolam Leonis ad Africanos complectebatur, nec Hilari, Simplicii, Felicis, Symmachi, Hormisdæve decreta: vivebat autem Cresconius, ut ex Baronio colligitur Bibliothecæ 1340 juris canonici antiqui clarissimi editores, circa finem septimi sæculi, seu circa annum 690. Quamobrem pro certo habeo non fuisse hanc epistolam a Dionysio ipso suæ collectioni appositam, sed ab alio superadditam: et fortasse ab eodem illo incerto auctore, qui eandem collectionem auxit epistolis Romanorum pontificum Hilari, Simplicii, Felicis, Symmachi, Hormisdæ, et Gregorii junioris: cumque hic ultimus adhuc esset in vivis trigesimo octavi sæculi anno, et decreta ipsius in concilio Romano circa annum Christi 720 condita ad calcem hujus additionis legantur, (b) circa eandem quoque tempora additam esse Leonis epistolam de qua agimus, suspicari licet.

Suspicionem de tempore hujus additionis auget consensus omnium quos quidem vidi codicum mss. collectionis Dionysianæ antiquissimorum, et qui Carolo Magno imperatori æquales aut suppare videantur. Eam enim epistolam omnes representant: ut indubitatum appareat illud quoque exemplar quod Adrianus papa I Carolo imperatori dono dedit, et ex quo omnia forte apographa quæ in Gallicanis nunc bibliothecis asservantur, descripta sunt, eandem pa-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Non duo, sed unum et idem opus sunt Cresconii *Breviarium* et *Collectio Canonum*. Breviarium enim nihil aliud est nisi index seu tabula canonum collectioni præmissa; quod cum apud Justellum editum sit seorsim a *Collectione* canonum, duorum opusculorum opinionem peperit. Sed hac de re plura tom. III in tractatu de antiquis collectionibus et collectoribus canonum.

(b) Si in manuscripto Dionysiano, quo Cresconius usus est, hæc epistola non legebatur, et idcirco a Dionysio suæ collectionis inserta non fuit; non tamen hinc sequitur, hanc Dionysio fuisse additam post ætatem Cresconii: primum enim additamentum alicui Dionysiano exemplari olim accessisse videtur paulo post Symmachi mortem. Lege ad monitionem n. 11.

(c) Leo quidem aliquando corruptam credidit suæ epistolæ Græcam versionem, quod lamen falsum ipse

riter epistolam esse complexum: ac proinde illam antequam Roma in Gallias aportaretur, truncatam, interpolatam, et Dionysiano codici insertam fuisse intra Gregorii junioris et Adriani I tempora, seu intra annos fere sexaginta. Hujusmodi codices plures videri possunt in bibliotheca regia, duo in Thuanea totidem in Segueriana, unus præclarissimus in celeberrimo Sancti Germani Parisiensis monasterio, quibus addeverandæ antiquitatis codicem et monasterio sancti Galli, quem eruditi Baluzii beneficio vidimus. Eandem interpolationis antiquitatem probat Hincmari Remensis opusculum 55 capitulorum adversus Hincmarum Laudunensem cap. 5, ubi ex epistola ad Mauros referuntur et causa Lupicini, et (quæ in Dionysiana appendice non leguntur) causa Donati Salcinensis, Maximi, Aggari et Tyberiani, episcoporum.

Porro mirum videri non debet epistolam hanc post tot annorum a Dionysio intervallum depravatam fuisse, cum ipse Leo eam quam ad Flavianum scripsit, etiam se adhuc supertitisse (c) corruptam fuisse sæpius sit conqueustus. 1341 Quæ autem ratione ea corruptio contigerit, etsi divinare volle otiosi hominis esse videtur, dicam tamen quod in mentem venit. Pars illa epistolæ quæ caput 2 conflata inventa est ab aliquo studioso, Leonis nomine decorata; quam cum in suum codicem vellet referre, eam vel ad marginem vel ad calcem epistolæ Leonis I ad Mauros apposuit, sive propter materiæ, sive propter nominis affinitatem; et revera adhuc habetur ad calcem epistolæ in aliquibus mss. codicibus, quos servat Thuanea bibliotheca. Sciunt porro viri eruditi quantis erroribus locum dederit nominum similitudo, quæ effectum etiam ut Leonis Bituricensis episcopi epistola Leoni papæ ascripta sit ad nostram usque ætatem. Sciunt qui antiquis manu exaratis codicibus versandis assueverunt, quam multi hujusmodi reperiant, in quibus antiquitatis ecclesiasticæ omnis generis monumenta promiscue collecta sunt, nullo servato nisi materiæ qualicunque ordine. Multa porro inter epistolam genuinam et fragmentum illud conveniunt. Utrobique enim agitur de ordinationibus illicitis, utrobique de virginibus barbarica oppressione corruptis consultus pontifex respondet. Facile autem fuit ut e latere vele calce epistolæ in ipsam epistolam imperiti scribæ vitio irrepserit. Certe ut credam pannum istum ex aliqua collectione canonum et decretalium sumptum esse, fere persuadet (d) Gratiani collectio, cujus decreto quædam ex hoc capite 2 inserta leguntur non tamquam ex epistola ad Mauros decerpta, neque inscripta Leonis primi nomine, sed simpliciter et absolute Leoni attributa, hoc modo: *Item Leo episcopus, vel Item Leo*, cum alia, quæ ex capitibus 1, 3, 4 et 5 ibidem adducuntur, ex epistola ad Mauros desumpta esse dicantur. Quod discrimen non ex posterioribus quidem Gratiani editionibus deprehenditur, in quibus plura a Romanis correctoribus male correctata sunt, sed tum ex mss. codic., tum ex edi-

(d) Gratianus in allegandis antiquis canonibus et epistolis Romanorum pontificum usus est duabus collectionibus Hadrianea et Isidoriana, vel certe iis paulo ante suam ætatem scriptis collectionibus quæ ex iisdem duobus fontibus ebiberunt. Quod si hanc epistolam laudans, omittit titulum ad Mauros, nihil mirum, cum id ipsum in allegandis aliis certissimis quoque epistolis eidem acciderit.

tione quæ Parisiis anno 1531, Theodorico quodam Minimitano procurante, prodiit, et editione Lugdun. Hug. a porta an. 1548, **1342** quas videsis (1, q. 1, cap. 44, et 15, qu. 11, cap. 24, *Si qui episcopi talem; et dist. 80, Illud sane quod ad, cap. 4, et 32, q. 5*). Legimus etiam in additione quarta capitulorum Caroli Magni et Ludovici Pii imperatorum partem hujus panni, sed, quæ est hujusmodi interpolatorum varietates, plurimis adhuc (a) additamentis intertextam, titulus ita se habet: *In causa Lupicini episcopi ex epistola Leonis papæ Africanis episcopis directa*. Sequitur deinde capitulum: *Causam Lupicini episcopi, QUIA SIC NOBIS PLACUIT, illic jubemus audiri, et cætera, ut apud Dionysium, usque ad hæc ultima verba: Nostra quoque sententia roborentur, quæ hic ultima non sunt, ut in Dionysii codice; hæc quippe alia sequuntur: Ex his enim possumus cognoscere qualiter de cæteris agatur, qualiter nos nihil contra statuta majorum egisse pœniteat. Data iv id Aug.*

Ex quibus intelligis, lector, quam intemperans fuerit interpolandi libido, quamque impune in hanc epistolam quam discutimus grassata sit.

(b) Primum enim consilium fuit, augendam esse hac ad Africanos epistola Dionysianam collectionem, ut delata in Africanam pontificis Romani decreta, majorem ex codice auctoritatem sumerent, nec aliter recipi posset, sive a Gallicanis, sive ab aliis Ecclesiis Dionysiana collectio, quin simul Romanam circa appellationes aliaque hujusmodi disciplinæ capita potestatem amplecterentur. Sed quia parum erat mandata pontificis illuc transmissa esse, nisi obediendi necessitas, et exemplum apparet; hæc ob eam causam verba supposuerunt initio cap. 2, *Superest, fratres, ut CONCORDI OBEDIENTIA salubres suscipiatis hortatus, etc., quorum loco mss. codices habent solummodo concorditer. Quid postea? Manebat adhuc alta mente repositum concilii Africani responsum ad Zosimum, Bonifacium, Cælestinumque Leonis prædecessores, quo ex Africa ad Romanum pontificem causas ecclesiasticas per libellum appellationis deferri non posse invicte contenderunt: opus itaque fuit ut appellatio alicujus episcopi **1343** Africani ad sanctum Leonem, Africanos illos episcopos facti sui pœnitentes appellationumque juri succumbentes exhiberet. Hinc assutus de Lupicini causa et appellatione pannus, cui et alia quoque annexa decreta de illicitis ordinationibus deque aliis negotiis, ut et consilium magis tegetur, et supremum fuisse Romani pontificis in Ecclesiam Africanam dominium innumeretur.*

Nec istud satis fuit. Ut enim plenum jus pontificis in omnibus causis Africanæ Ecclesiæ clarius emicaret, placuit ut quæcumque emerissent ad statum ecclesiasticum et ad concordiam sacerdotum pertinentes, de his omnibus componendis atque compositis plena ad Romanum episcopum relatio mitteretur, ut ex illius vel infirmarentur, vel roborarentur sententia. Ipsa sunt verba clausulæ superadditæ.

Sed nec hic quievit interpolatorum audacia. Hi enim certum habere voluerunt post interpositam appellationem, causam non modo in ea Africæ provincia, in qua nata esset, terminari posse per judices in partibus, ut aiunt, a pontifice datos; sed ad Roma-

num etiam tribunal transferendam esse; etsi aliter aliquando fieri contingeret, id ex indulgentia et voluntate pontificis concessum. Eo consilio posteriores corruptæ jam epistolæ vitiatores, his verbis, *causam Lupicini illic jubemus audiri*, alia isthæc inseruerunt: *QUIA SIC NOBIS PLACUIT*; quasi omnium rationum omniumque canonum instar deberet esse voluntas pontificis, quod a mente pontificis ipsius alienissimum puto.

Denique omnem Romanorum episcoporum agendi rationem solis prædecessorum statutis innixam videri vult ultimum additamentum, quod in additione quarta Capitulorum Caroli Magni et Ludovici Pii legitur, habeturque superius descriptum.

Absit autem ut hujusmodi corruptelarum vel artifices, vel participes fuisse putem sanctissimos primariæ sedis episcopos. Nihil tale ab iis tentatum esse et persuademur, et adversus novatores qui hujusmodi occasiones avidè captant ut sedem apostolicam diris proscindant conviciis, toto animo profitemur. Istud omne palponum opus est, et hominum mente corruptorum, qui veritate privati sunt, existimantium quæstum esse et pietatem (1 Tim. vi, 5), et traditionem apostolicam, et quidquid sanctius habet Christiana religio.

Unum adhuc est de quo lectorem monitum velim, videlicet pannum istum integrum, quem ex hac epistola eliminavimus, in Meruliniana Epistolarum S. Leonis editione reperiri, non huic insertum, sed illigatum fictitiæ epistolæ ad episcopos Galliæ et Germaniæ de chorepiscopis: dignum scilicet **1344** patella operculum. Quo pacto quoque id consilio factum, inquirat qui hujusmodi quisquiliis delectatur.

Hoc certe ostendit manifeste pannum istum lacrum variis olim sedibus jactatum, nunc uni epistolæ, nunc alteri illigatum fuisse: donec tandem placuit impostori sedem illi in epistola ad Africanos figere.

Hæc omnia si accurate legisset ac perpendisset clarissimus Baluzius, de suppositione panni non dubitasset, nec dissimulasset invicta argumenta quæ ex mss. codicibus et ex Cresconii Breviario et Collectione protulimus adversus interpolatorem Dionysii Exigui, et epistolæ Leoninæ, præter alia interpolationis indicia quæ ex situ, titulis et ipso conspectu epistolæ, ut jacent apud collectorem, eruuntur. Cætera quæ hanc in rem annotat ad 4 additionem Capituli. p. 1249, infirma sunt nec responsione indigent.

Ex hujus epistolæ restitutione, interpolationisque posteriorum editionum notitia, (c) ruunt observationes omnes quas illi superstruxerat Joannes David. Ex hujus enim jam resectis pannis asserebat. 1º Sardicensis canones a S. Leone plurimi factos fuisse, quod et si nemo inficias ierit, quam infirmo tamen id fundamento a Davide asseratur, modo perspicuum est. 2º Ex eorum pluribus confectam esse ait magnam epistolæ hujus partem. 3º Canonem præsertim tertium quo appellationes episcopo Romano vindicantur ab eodem esse allegatum in causa Lupicini. 4º Canonis 4 auctoritate prohibuit, ne appellanti Romanam sedem episcopo alter superordinetur. 5º Sexti pariter, qui episcopos in villis ordinari prohibet, mentionem esse factam. 6º Observari quam maxime cupit hanc

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hæc quæ assuta sunt in Capitularibus, aliena esse additamenta evincitur, quippe quæ in nullis omnino hujus epistolæ codicibus leguntur. Hinc autem non sequitur additamento pariter esse deputandam eam partem quæ pluribus et antiquissimis manuscriptis fulcitur.

(b) Cum hi omnes corruptionis gradus hypothesi nitantur quæ probata non fuit, immo ex nostris rationibus falsa est, mera commenta et somnia esse apertissime liquet. Enimvero gradus secundus, quo inter assumpta atque interpolationes referuntur voces *concordi obedientia* pro *concorditer*, adeo commentitius est, ut omnes Hadrianei codices, quibus interpo-

latio imponitur, habeant *concorditer*, et codices editionis decurtatæ, quæ ab ipso. Quesnello sincera habetur, præferant *concordi obedientia*. Vide Annot. 48 (Col. 654, n. k) in epistolam integram, et 42 in decurtatam. Molesta Quesnello est Romanæ sedis auctoritas præsertim in appellationibus, quæ hoc capite confirmatur; et ideo prolixe gradus ad hanc auctoritatem elevandam interpolationis nomine dirigitur.

(c) Immo vero ex vindicatione hujus capituli, quod solis inanibus conjecturis Quesnellus impetere et interpolationis accusare studuit, satis firma noscuntur quæ Joannes David eidem superstruxit.

epistolam ad Africanos missam, atque ex Sardicenisibus canonibus contextam, argumentum esse validissimum, totam illam camarinam in Carthaginensi concilio vi adversus appellationes motam, tandem in apostolicæ sedis emolumentum quievisse; siquidem vidimus, inquit, Cælestini successorem eodem jure potitum de quo tunc contentio erat, non modolegatos in Africam misisse, sed et canones Sardicenses, quorum occasione mota erat Africanis tamquam receptas ab eis disciplinæ regulas ob oculos posuisse. 7° Penes pontificem unum fuisse de appellantium episcoporum Africæ causis judicare. 8° Penes eundem unum fuisse episcopos etiam Africanos, prout conducere judicasset, communioni ecclesiasticæ restituere, a qua provinciali decreto fuerant abstenti. Hæc et alia hujusmodi cum astruit scriptor ille ex epistolæ hujus fragmento, jam ex superioribus observationibus discere potest, quam caduco et ruinoso fundamento opinionem suam substruere tentaverit.

1345 1. Quod attinet autem (a) ad annum quo scripta fuit hæc epistola, nihil certi habemus. Eam anno Dom. 456 assignant eminentiss. cardin. Baronius in Annalibus, et Blondellus in Apologia pro sententia S. Hieronymi de presbyteris; ille occasione legationis ad Romanum pontificem missæ a captivis catholicis pro institutione novellæ Ecclesiæ, quæ in ejuisdam Maurorum regis ditione enascebatur; hic vero Baronius ductum in re obscura incaute secutus. Hoc tamen mihi persuadere non possum. Primum enim anno superiori, Christi scilicet 455, constat captam fuisse a Vandalis Romanam urbem: cujus clades et direptio ita Leonem nostrum pastorem optimum occupavit, ut de longin quarum Ecclesiarum curæ et sollicitudine non nihil intermittere coactus fuerit quæ causa est cur nullam habemus ab eo scriptam epistolam a quinto idus Maii anni 455 ad quintum idus Junii anni 457, ita ut per biennium integrum litterarum commercium interruptum fuisse videatur. Totus quippe erat sanctus Leo post cladem Vandalicam, ut liber de Romanis pontificibus testatur, in renovandis sacris ministeriis, totus in reparanda urbis ruina, resarciendisque damnis quæ barbarorum exercitus civitati intulerat.

Præterea nec statim post istam cladem, nec sequentibus etiam annis quidquam potuisse Leonem nostrum circa Africanas Ecclesias statuere et ordinare, satis perspicuum esse mihi videtur ex Victoris Vitenensis narratione. Nempelib. 1 de Africana Persecutione commemorat Geisericum, ut primum Carthaginensi urbe potitus est, *singulas quasque Africanas provincias disposuisse, sibi que reservatis Bizacena, Abaritana, Gelulia, et parte Numidicæ exercitui funiculo, ut ait, hæreditatis divisisse Zeugitanam vel proconsularem, Valentiniano adhuc imperatore reliquis licet jam exterminatas provincias descendente. Post cujus mortem, quæ illi anno 455 ferro illata est, totius Africæ ambitum obtinuit.* Ex quibus patet nihil fere amplius commercii inter Africanas **1346** Ecclesias et Leonem inter-

Acedere potuisse post mortem Valentiniani, Vandalis universam Africam occupantibus et vastantibus; nec ullam ibi judiciorum formam, ullum consecrationum sacerdotium ordinem constitui potuisse; ut necesse sit hujus epistolæ epocham intra illos quindecim annos statuere qui ab episcopatus sancti Leonis exordiis ad mortem usque Valentiniani interfluunt, hoc est ab anno 440 ad 455 inchoatum. Et quidem ex ipso Leone, qui tempus illud solummodo impacatum appellat, apparet tunc temporis scriptam fuisse epistolam cum adhuc Mauritanis potiretur Valentinianus; quo etsi impacata essent omnia propter vicinas barbarorum acies his Africæ reliquiis imminentes, et multa hac occasione perturbatio in Ecclesias inducta esset, nondum tamen ordinationum libertas adempta erat episcopis. (b) Et certe valde Leonis nostri solertia et ingenio consentaneum mihi videtur, ut temporis opportunitatem captaverit ad confirmandam sedis suæ auctoritatem in Africanas Ecclesias. Nemo est qui nesciat quoties quantisque conatibus id tentaverint Leonis prædecessores: quantumque Leonis ipsius ætate Bonifacius et Cælestinus in eam rem laboraverint, Africanis consuetudinem Ecclesiarum suarum invicte semper propugnantibus. Expectanda tum illis fuerat opportunior occasio, quæ ut sese Leoni obtulit, eam vir cordatissimus sibi elabi non est passus.

Perierat cum Africana libertate pristinus ille disciplinæ vigor quem tum sanctus Cyprianus, tum illarum regionum concilia nobis exhibent. Innumera jam Ecclesiæ suis orbata pastoribus et ministris, sub Vandalica gemebant tyrannide. Ipsa omnium Africæ. Eccl. mater, totius regionis caput, Carthago, miseranda strage jacebat prostrata, suo senatu, suo clero, suo pastore destituta. Carthaginensem enim episcopum nomine *Quodvultdeum* cum maxima clericorum turba navibus fractis impositum maris fluctibus committi præcepit Geisericus, quos Deus miseratione bonitatis suæ prospera **1347** navigatione Neapolim Campaniæ perducere dignatus est. Et ut nihil dcesset quod pontificis consilium juvare posset, ad Leonis nutum et voluntatem movebatur Valentinianus imperator; cujus potestate adversus Gallicanarum Ecclesiarum primatem quam pro suis votis usus fuerit, testatur ejusdem imperatoris constitutio adversus S. Hilarium Arelatensem anno 415 emissa.

His ita se habentibus, præsidioque Augusti ad Leonis vota semper parato, de Africanarum Ecclesiarum rebus ad sedis suæ notitiam et judicium pertrahendis serio cogitavit. Non earum quidem regionum quæ sub Vandali imperio jacebant oppressæ, sed earum quæ adhuc Valentiniano parebant, quas inter præcipua erat Cæsariensis Mauritania.

Ad hujus igitur provinciæ episcopos legatum vice sua acturum destinat Potentium, qui et litteras ad eosdem dedit, ut de ordinationibus illicite celebratis, de violatis canonum regulis, et aliis hujusmodi diligentius inquireret, et ad apostolicam sedem, cujus

D*pendere debebat, in dilatandæ jurisdictionis studium traducit. Id Leonem sponte nullo episcopo Africano invitante egisse notat. Num si negligentes fuissent Afri, dissimulandæ erant tot corruptelæ ab eo cui totius Ecclesiæ curam Christus commisit? At Potentius, qui hæc mala sua relatione patefecit, Afri episcopus fuit. Afri etiam episcopi fuere Restitutus, et David, quorum alter de quibusdam suæ provinciæ abusibus conquestus est, alter vero post Potentium Romam transmiserat, ac exinde cum Leonis instructione atque litteris in Mauritaniam redierat. Post tam audacem censuram Casauboni verbis S. pontificem excusat. Sed hæc ipsa heterodoxi hominis confessio ipsum docere debeuerat, ne de pontifice tam sancto ambitus aut alieni juris imminuti suspicionem spargeret.*

(a) Vide nostram admonitionem num. 16.

(b) Huic male animati hominis ac pontificiæ auctoritati invicte ingenium prodidit, ac si appellationes episcoporum Africæ, et relationes ad apostolicam Petri sedem nova res sint, ac prætor jus ejus Primatis, qui divina institutione toti Ecclesiæ præsidet. Audacem hujus scriptoris nisum satis quo ad appellationes repressimus atque retudimus in observationibus ad dissert. 5, in qua non dissimilia effutiit. Quod autem de appellatationum jure ibidem probatum est, æque, immo multo magis probari potest de jure relationum, quarum multo plura documenta ac exempla suppetunt.

Ita porro quod ad excindendas corruptelas commeanium sermone instructus S. pontifex gessit, illius ut ipse Quesnellus postea fatetur, *sollicitudinis instinctu, quam universæ Ecclesiæ ex divina institutione im-*

auctoritatem gerebat, referret, plenissime. Cum Po-
tentii relationibus instructus fuisset S. Leo, hanc
alteram prolixiorē epistolam scripsit ad Africanos :
in qua et moderationem eam servat, quæ congruebat
tempori, et eum exerit vigorem qui rescindendis cor-
ruptelis suæque potestati stabilendæ necessarius vi-
debat. Istud omne porro sponte propria nulloque
ex Africanis episcopis invitante actum est a Leone,
quemadmodum ipsum hujus epistolæ exordium testat-
ur : ubi asserit se *commemantium* tantummodo ser-
mone instructum fuisse de illicite usurpatis circa
ordinationes Africanas; se solius pietatis ratione exi-
gente ad legatum mittendum commotum fuisse il-
liusque sollicitudinis instinctu quam universæ Eccle-
siæ ex divina institutione impendere debebat.

Dum hæc scribo, videor mihi hinc catholicorum
nonnullos submurmurantes audire, illinc sectarios
utraque applaudentes manu; quasi pontificem Roma-
num mali ambitus alienique juris imminuti notare
videamur. Utriusque satisfaciam unius Casauboni
verbis, cui non assentiri nec acatholici audeant,
nec debeant hac in re catholici.

Sic igitur vir doctissimus, utinam et catholicus,
exercitatione 15 ad Annales ecclesiasticos cardinalis
Baronii : *Non ignoramus, inquit, quantus hic Leo fue-
rit sinceræ fidei defensor, et pro recta fide quantos
labores sustinuerit, quamque Ecclesiæ Dei utiles. Neque
vero dubium mihi est tantum illud studium, quod vide-
mus ab eo adhibitum, ut sedes Romana in majus exten-
deretur, a bono principio fuisse profectum, et ad finem
optimum spectasse. Vastabant illa ætate Ecclesias per-
ditissimi hæretici, qui magnas quotidie strages, ut apri
vineam ingressi, edebant : neque erat qui progressibus
eorum sese opponeret, qui quidem causam bonam posset
adjuvare, præter Romanum episcopum. Nemo autem
peritus verum Ecclesiæ ignorat, opera Romanorum pon-
tificum per multa sæcula* 1348 *Deum esse usum in
conservanda sartatecta rectæ fidei doctrina. Hoc intelli-
gens Leo magnus, et quotidiana experientia. edoctus,
quantum veræ fidei interesset ut paratum illi semper
esset in sede Romana præsidium firmissimum, modis
omnibus ut ita esset procuravit : quod quidem minus
videri mirum debet, quia sic Ecclesiæ Dei expedire opti-
mus quisque tunc credebatur, et erat ita revera illis tem-
poribus. Neminem esse puto qui his libentissime
non subscribat.*

Per illud ergo tempus scripta est epistola, quo ab
electione Leonis ad mortem usque Valentiniiani ef-
fluxit; sed quo præcise anno, discernere difficile est.
Ad initia tamen episcopatus Leonis pertinere non
obscurum ex dictis, et eam ob rem illam primo om-
nium loco ponendam esse existimavimus. Nullius
enim epocham, quæ certa sit, habemus antiquiorem
decima die Octobris anni 443, ad quem usque anni
jam quatuor elapsi erant ab expugnata Carthagine,
et hujus civitatis antistite et clero ad transmarina
relegatis.

Unum est quod adversus hanc epistolæ istius epocham
objici possit : nempe ex capite 5, quod primi
pars est postrema in superioribus editionibus, intelli-
gi eam primam non esse epistolarum pontificis nos-
tri, aliaque præcessisse ejus decreta, quæ ipse his
verbis allegat : *Non præjudicantes, inquit, apostolicæ
sedis statutus, nec præcessorum nostrorum nostrisque
decretis, quibus salubriter statutum est ne primum, vel
secundum, aut tertium in Ecclesia gradum quisquam*

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Aliquot litteras, quæ interciderint hoc biennio
utrimque scriptas conjecimus annot. 3 (Col. 664, n.
i) in hanc epistolam.

(b) Non assentimur. Vide nostram annot. 2 in eam-
dem epist. (Col. 663, n. h.).

(c) In epistola 6 ad Anastasium, cap. 5, duplex
causarum genus Leo sibi reservat : 1° illas quæ ab
ipso Anastasio componi nequiverint; 2° illas in qui-
bus ad sedem apostolicam appellatum fuerit. Cum

A *laicorum quibuslibet suffragiis fulturascendat, prius-
quam ad hoc meritum per legitimam augmenta perveniat.*
Quæ verba indicare videntur epistolam 12 (nunc 10)
ad Anastasium Thessalonicensem, ubi cap. 3 decer-
nitur : *Ut is qui ordinandus est, etiamsi bonæ vitæ testi-
monio fulciatur, non laicus, non neophytus, nec secundæ
conjugis sit maritus.* Verum hoc opinioni nostræ non
nocet : potuit enim Leo intra primum pontificatus sui
triennum nonnulla decreta emittere, quibus eam quam
commemorat disciplinam statuerit. Porro non mihi
innuere videtur illud epistolæ ad Anastasium decré-
tum in quo nulla secundi vel tertii gradus mentio, nec
variorum augmentorum, per quæ laici ad sacerdotium
deberent pervenire. Caterum etsi serius dari episto-
lam forte contigerit, primum tamen hic locus commo-
dum assignatus est, vacuum scilicet triennium imple-
turæ, quam si ad inferiorem reservata, certæ ætatis
epistolarum ordinem interruptat.

Quæ ad textus reliqui emendationem pertinent,
seu lectiones varias, vel ad marginem rejecta repe-
ries, vel hic breviter annotata.

2. *Contra divinæ legis præcepta.* Ita quatuor mss.
codices Thuanei cum Cantabrigensi, necnon et Dion-
ysius Exiguus, epistola 3 Adriani papæ II, ad Basi-
lium imperatorem, Gratianus dist. 61. Horum porro
verborum loco tum vulg. editiones, tum mss. cod.
Trecopithæanus et Thuaneus unus habent : *De
prævaricatione.*

1349 3. De hujusmodi virginibus vi barbarica
oppressis aliter discernendum putat Gregorius Neo-
cæsar. in epist. canonica. cap. 4, ubi ex antea acta
hujusmodi virginis vita judicandum existimat : quæ
si fuerit ab omni suspitione pura, oppressam virginem
absolvit ; sin minus, cum ejusmodi non facile
orationibus communicandum opinatur.

4. *Concorditer.* Ita legitur in codd. mss. septem et
æpud Dionys. Exig. Ita etiam in pseudo-epistolis Isi-
dorianis, quæ ex pannis compactæ sunt hujus episto-
læ. In posterioribus porro edit., pro *concorditer*,
legimus *concordi obedientia*, quod ita a Leonis scri-
ptum non esse evincunt mss. codd.

AD EPISTOLAM XIII.

Episcopis metropolitanis Achaïæ. (Loçe Illyrici.)

Præsentem epistolam restituit nobis Romana Lucae
Holstenii collectio. Ex illa cum intelligamus seri-
scriptum fuisse ad sanctum Leonem a metropoli-
tanis Illyricianis (totum enim (a) biennium interces-
serat), discimus pariter non paucos ex illis restitisse,
nec se nisi ægre submississe potestati, quam Anasta-
sio pontifex et confirmaverat et auctiorem fecerat non
mediocribus incrementis. Contra Petrum Corinthi seu
Achaïæ metropolitanum ejusque illicitas ordinationes,
conjicit Lucas Holstenius ; eum certe tangit epistolæ
caput 3. Seneciosem fuisse episcopum Scodrensem,
Lucam Dyrrachii, Vigilantium Larissæ, asserit idem
vir clarissimus. Suspiciatur insuper pro *Antiocho*
legendum esse (b) *Attico*, qui fuit Epiri veteris metro-
polita Nicopolitanus ; de quo epist. 12 (nunc 14) cap. 1

1. *Majores inter episcopos causæ.* Ejusmodi caus-
(c) non ad se trahit Romæ judicandas, sed ad
Anastasium vult referri : non tamen omnes, sed quæ
in provinciis eidem subjectis nequeant terminari. Eas
denique non tam ab eo tamquam judice discuti
firique mandat, quam ab eodem, *ut arbitro, sub divini
timore judicii componi cupit.* Eadem fere habentur in

vero de neutro hoc causarum genere in præsentī
epistola agatur, nihil mirum si nihil hic S. pontifex
sibi reservet. Si quæ vero causæ in provinciis termi-
nari nequirent, a Thessalonicensi autem posset,
hunc non modo ut arbitrum, sed etiam ut judicem
fuisse constitutum liquet ex epist. 14, c. 7, ubi cau-
sam graviorem solummodo sibi reservat, quæ
tuos fuerit sopita iudicio.

epistola (nunc 6) ad Anastasium, et 5 ad eosdem metropolitanos, quæ supra editæ sunt ex H. H. tenio: nisi quod aliquid minus sibi assumere mihi videtur in hac quam in præcedentibus 1350 epistolis. Et in epist. 12 (nunc 14), quam eidem Anastasio scripsit in causa Attici veteris Epiri metropolitani, non ait illi necessarium, sed liberum fuisse majora negotia et difficiliores causarum exitus sub ejusdem sententiæ expectatione suspendere. Unde et illud elicitur majorum causarum judicia, ad majores sedes non ex defectu potestatis in metropolitico episcopis sed ex difficultate incurrentium quæstionum, quæ dum sæpius et a pluribus examinantur, tandem ex sapientiorum consilio componuntur. Et revera saltem aliquas illarum ad consultationem, magis quam ad iudicium, evocat sanctus Leo: ut ex his verbis epistolæ prioris seu 4 (nunc 6) ad Anastasium cap. 5 sit manifestum. Si qua, inquit causa major venerit, quæ a tua fraternitate illic præsulente non potuerit definiri, relatio tua missa nos consulat: ut revelante Domino, cujus misericordiam proletemur esse quod possimus, quod ipse nobis aspiraverit rescribamus.

2. Invitati fratres in causis maximis, etc. Hinc quoque disce causas majores maximasque, quæ in provinciis terminari nequibant, non e solius archæi nutu pependisse, sed easdem in concilio episcoporum e diversis provinciis evocatorum discussas finitasque fuisse.

3. Quoniam hoc et canonum definivit auctoritas, et ipia servandæ unitatis ratio. Canon scilicet Nicænus 16, Sardicenses 18 et 19. Immo et (a) ad Carthaginensis 1 can. 5 respicere mihi videtur sanctus Leo, non minus quam ad illos: unitatis enim servandæ ratio quam commemorat, et consensus scripto traditi mentio, nec ad Nicænum, nec ad Sardicense pertinent. Nicænum enim neutrum continet; Sardicense de unitatis ratione habet nonnihil; sed Carthaginense utrumque disertis verbis expressum habet hoc modo: Pri-

valus episcopus Vegesitanus dixit: Suggero sanctitati vestræ ut statuat non licere clericum alienum ab aliquo suscipi sine litteris episcopi sui, neque apud se retinere nec laicum usurpare sibi de plebe aliena, ut eum ordinet sine conscientia ejus episcopi de cujus plebe est. Gratus episcopus dixit: Hæc observantia pacem custodit: nam et memini in sanctissimo concilio Sardicensi statutum ut nemo alterius plebis hominem usurperet; 1351 sed si forte erit necessarius, petat a collega suo, et per consensum habeat. Vide et superiorem epistolam 12 (nunc 14) sancti Leonis ad Anastasium in causa Attici, cap. 9.

Mirantur porro nonnulli quod Gratus Sardicensem potius quam Nicænam synodum in confirmatione sententiæ Privati adduxerit, magnumque inde suffragium arcessunt illi synodo. Verum non est quod tanti hoc faciant, nec ullum latet hic mysterium: scilicet Gratus interloquenter audiens Privatum contra alienorum clericorum subreptionem, hoc primum allegavit, quod magis memoriæ insederat. Sardicensis autem potius quam Nicæna synodi memini, quia et illa recentior et illius pars ipse fuerat cum plurimis Africanæ diœcesis episcopis: hæc enim est hominum indoles, ut ea potius in medium proferant quæ ipsis vel testibus, vel suffragantibus, vel actoribus contingere, quam ex aliorum relatione perceperunt; ob id etiam quod pacis et concordie ratio, cujus mentionem fecerat, in Sardicensi consilio fuerat prolata, non item in Nicæno. Denique hoc ad conciliandam Sardicensibus canonibus auctoritatem, eorumque usum in Africa comprobandum, (b) infirmum esse inde patet, quod nec proferunt ipsa canonum verba, nec ab aliis laudantur, nec citantur 1352 nisi ex recenti forte rerum illic actarum memoria, non vero ex archivis Ecclesiæ Carthaginensis, in quibus asservata non fuisse, tum hæc, tum Africanorum Patrum sub Aurelio congregatorum epistola ad Cælestinum P. R. abunde testantur.

BAILLERINIUM ANNOTATIONES.

(a) Cum Leo canones allegat, semper intelligit Nicænos et Sardicenses Nicænorum nomine signatos, quos solos Romana Ecclesia, ut in tractatu de antiquis canonum collectionibus tomo III videbimus, ad hujus pontificis usque tempus receperat. Quod si qua ratio affertur quæ in aliis canonibus invenitur, hoc per accidens est: plures enim eamdem rationem in se eadem excogitare queunt.

(b) Hæc canonum Sardicensium commemoratio a Grato facta in concilio Carthaginensi non ita infirmum est auctoritatis eorumdem argumentum, uti hic a Quesnello traducitur. Infirma potius est hujus ratio, quod Gratus non profert ipsa canonis verba, sed utitur verbo *memini*; nam in conciliis verba aliorum canonum recitari non solent. Verbo autem *memini* usus est etiam Osius Cordubensis in synodo Sardicensi can. 14, loquens de Eliberitana synodo, quæ sane apud Hispanos maximæ auctoritatis fuit. Quis porro credat Africanos non magni fecisse concilii Sardicensis canones, nec eorum aliquod exemplar secum detulisse in Africam, cum ab Africanis episcopis præsentibus fuerint firmati, et unus eorum canonum pro ipsis potissimum Afris, Grato, ut videtur, instante, editus fuerit? Quod si sub Cælestino hos canones Afri ignorarunt, id ex eo profectum videtur, quod iidem Afri satis instructi recentioribus canonibus, quibus veteres repetebantur, non multum versarentur in evolvendis antiquis, qui in archivis custodiebantur. Certe concilium Carthaginense sub Grato, quo Sardicense concilium laudatur, erat in archivis Ecclesiæ Africanæ, unde ejus canones inventi fuere non solum sub Bonifacio Carthaginensi in *Libro Canonum*, ex quo unus ex iisdem synodo anni 525 insertus fuit, verum etiam sub Aurelio et Augustino tempore synodi Carthaginensis anni 419, in

qua duo ex iisdem canonibus repetiti inveniuntur; et nihilominus eos ignoravit Augustinus, cum anno 406 adversus Donatistas scripsit. Cum enim ab illis objecta fuisset epistola Sardicensis ad Donatum Carthaginensem, si eos Grati canones cognovisset, faciliorem et efficaciorum responsionem dedisset, qua Donatistarum fraus fuisset evidentius evicta, nimirum Sardicense catholicum concilium, cui non Donatus, sed Gratus Carthaginensis interfuit, ut ex laudato canone discitur, ad Donatum pseudo-episcopum Carthaginis non potuisse objectas litteras scribere; indeque multo evidentius confirmasset, illud concilium quod Sardicensis inducto nomine ad Donatum scripsit, Arianorum fuisse conventum; verum autem Sardicense cum solo Grato et aliis Africanis catholicis, non autem cum Donato et schismaticis Donatistis communicasse. Fatendum quidem est Africanos in epistola ad Cælestinum indicare se in quæstione de duobus canonibus Sardicensibus, qui tanquam Nicæni allegati fuerant, non solum evolvisse Nicænos canones qui in suis archivis exstabant, sed aliarum etiam synodorum exemplaria; et in nulla Patrum synodo eos reperisse. Nullum ergo Sardicensis concilii exemplum in eorum archivis exstitisse videtur. At si negari nequit qui aliquod actorum Sardicensium exemplum ab Africanis allatum fuerit in Africam, cum aliqui canones Afrorum causa conditi fuerint, et cum iisdem actis alii plures Africanis teste Athanasio subscripserint, dicendum erit Africanos Cælestini tempore in evolvendis archivis non omnem diligentiam adhibuisse, quam cum sequenti sæculo Ferrandus Carthaginensis commodius posuit, eosdem canones ex aliquo exemplo peculiari divisione transcriptos nactus, breviationi canonum inseruit.

AD EPÍSTOLAM XIV.

APUD QUESNELLUM XII.

Anastasio Thessalonicensi episcopo.

1. Nulla est consularis nota huic epistolæ ascripta, cujus ope(a), quo anno data sit, possit intelligi. Non temere tamen hanc assignamus quadringentesimo quadragesimo quinto. Superiori quippe anno commissæ sunt Anastasio vices apostolicæ sedis per Illyricum aliasque annexas provincias, ac proinde non potest prius esse scripta. Quæ enim acta sunt et præsumpta a Thessalonicensi episcopo ex vicaria illa auctoritate Leonis, adversus Atticum veteris Epiri Metropolitanum, ipsius Attici comprovincialiumque ejus Romam usque proficiscentium iter diuturnum causæ illorum omnium ventilatio in Romano judicio habita, unius saltem anni spatium consumpsere, ut ante medium sequentis anni scribi non potuerit epistola: quod insuper confirmat **1353** hæc Leonis verba, cap. 1: *Abundant enim apud te, inquit, monitorum scripta nostrorum, quibus te de omnium actionum temperantia frequenter instruximus, etc.* Scriptam autem esse ante quadringentesimum quadagesimum sextum ex epistola sequenti (*nunc præcedenti*) quæ die 6 Januarii data est, certo erueri mihi videor. Primo enim, totum illud dissidium Anastasii cum provinciarum illarum metropolitanis contigisse probabile est occasione vicariatus a Leone dati, et intra illud biennium quod intercessit a prima Leonis ad illos epistola usque ad eorumdem consensum, quem indicat epistola posterior (*nunc præcedens*); nec tantæ dilationis causa alia apparet, quam idem dissidium quo composito, manus dedere. 2° Plura revera habet posterior (*nunc præcedens*) seu 13 epistola, quæ pacem et concordiam non multo ante resartam indicant. 3° Cum capite 2 ejusdem monet metropolitanos ne se conciliis denegant ab Anastasio indicendis, hæc addit: *Maxime cum moderatio nostra providerit ut non frequens, neque pro levibus causis conveniendi necessitas indicatur, et binos ternosque episcopos de singulis provinciis adesse sufficiat: ut leve fiat paucis quod multis esset onerosum.* Quibus verbis quis non videat indicari a Leone caput 10 hujus epistolæ, in qua Leo hæc verba habet: *In evocandis autem ad te episcopis moderatissimum te esse volumus: ne per majoris diligentiae speciem fraternis vileuris gloriari injuriis. Unde si causa major aliqua exstiterit ob quam necessarium sit fraternum advocare conventum, binos de singulis provinciis episcopos... ad fraternitatem tuam venire sufficiat, etc.* 4° Quod sancit Leo hujus epistolæ cap. 5: *Ut nullus invidiosus et non penitentibus ordinetur, nec sine cleri plebisque consensu, decretum est propter ordinationem episcopi Thespensibus invidiosus et repugnantibus consecratus, de quo retulerat Anastasius, ut ex posterioris (*nunc prioris*) seu 13 epistolæ cap. 3 habetur.* 5° De alieno clerico, invito episcopo ipsius, non suscipiendæ utraque statuit: hæc cap. 9, sequens (*nunc præcedens*) cap. 4. 6° Denique hanc ad Anastasium epistolam vel eodem die vel paulo ante scriptam designat Leo in calce subsequentis: (*b*) *Plenus vero, inquit, observari debent, quæ cavari ad ipsum fratrem et coepiscopum nostrum Anastasium scripsimus, eaque in vestram notitiam litteris ipsius volumus pervenire.* Hæc de anno datæ epistolæ. Cæterum subit mirari in dissidio, quod anno 517 inter Thessalocinensem et Nicopolitanum episcopos ortum est, præsentis epistolæ mentionem factam non fuisse, cum Thessalonicensis Ecclesiæ juribus lucis affunderet plurimum.

2. *Auctoritate.* Ita plurius codices **1354** ac etiam Dionysius Exiguus et Isidori cod. Ms. Corbeiensis tamen, Victorinus, Thuanus unus, et Trecopi-

A Thuanus, et edit. ad marginem, habent *sede*. Nullum in sensu discrimen.

3. *A nobis.* Ita codices Thuanei quinque, Corbeiensis, Cantabrigensis, Trecopithæanus, Isidor. mss. et Dionysius Exiguus, pro quæ alias legebatur, *Ab apostolica sede.*

4. *Sed ab his qui quæ, etc.* Hunc locum restituumus ex Dionys. et Cresconio et mss. codd. Corbeiensi, Cantabrigensi, Trecopithæano, et Thuanei quinque; veterem tamen lectionem exhibemus: *Sed qui quæ sua sunt quærunt, non quæ Jesu Christi, facile ab hac lege discernuntur; et dum dominari magis quam consulare subditis quærunt, placet honor, inflat superbia, etc.* Quis hæc intelligat?

5. *Metropolitanus.* Crab., Nicol., Canisius, Sichelardus, Surius legunt *Nicopolitanus*. Certum est, vel ex subscriptionibus Chalcedonensis concilii Nicopolitanum episcopum reapse veteris Epiri metropolitanum fuisse, et ex contentione quæ inter Nicopolis antistitem et Thessalonicæ episcopum orta est temporibus Hormisdæ PP. apparet illum Epiri metropolitanum avide arripuisse occasionem sese a potestate Thessalonicensis eximendi, quam ex Acaciano schismate, cui adhærebatur Thessalonicensis tunc antistes, nactus fuerat; quod etiam ante S. Leonis tempora tentatum erat, ut testantur epistolæ Bonifacii papæ ad Rufum et ad episcopos Illyricianos apud Holstenium, vel tom. IV concil. Labbei p. 1702; ex quibus colligitur (c) plurimos illarum regionum episcopos statutis sedis Romanæ pro vicariatu Thessalonicensi emissis non acquievisse, ægreque admodum passos esse Thessalonicensi episcopo se subjici. Unde supericor totam illam controversiam, quæ hac epistola ventilatur, inde natam esse, quod Atticus synodo Thessalonicæ ab Anastasio indictæ præsentem se sistere seu distulisset, seu tenuisset, excusationem infirmitatis, ut querebatur Anastasius, obtendens. Hoc enim inter cætera privilegium erat Thessalonicensis episcopi, veluti sedis apostolicæ per illas regiones vice fungentis. *Ut* (verba sub Innocentio ad Rufum) *cum aliqua ecclesiastica ratio vel in tua, vel in memoratis provinciis agitanda cognoscendaque de Ecclesiis assumus tecum; quorum et fide et moderatio- ne quidquid necessitas causave flagitaverit, optimus dirigas arbiter, et præcipuus, quippe a nobis lectus, defensas intercessor.*

Huic præsertim ordinationi sæpe restiterunt; ita ut Sixtus et Leo hoc imprimis sollicitus commendare coacti sint, ut evocatus **1355** ad synodum metropolitanorum nemo veniro contemneret, nec congregationi sanctæ, ad quam festinare debebat, se denegaret. Vide Stephani Baluzii appendicem ad librum xv Petri de Marca. Lege et epistolam Sixti papæ in collectione Romana Holstenii, vel tom. IV recentioris editionis Conciliorum, et sequentem (*nunc præcedentem*) epistolam Leonis, cap. 2, quam cum hujus cap. primo si contuleris, judicabis eam fuisse quam diximus epistolæ occasionem Atticique causam.

6. *Astrictione.* Ita edit. Merlini, Crabbi, Nicolini, Surii et ms. cod. Victor. in aliis plerumque leg. *afflictione*, quæ minus convenit. Vox ista antiquis familiaris, et ea Leo ipse non semel utitur.

7. *In exhibitionem insontis antistitis. Exhibere*, in jure civili, est præsentiam corporis præbere: unde et exhibitio est alicujus, ut ita dicam, præsentatio; de qua in Cod. lib. ix, tit. 3, *de Exhibendis et transmittendis reis*. Recte Leo noster oburgat Anastasium quod ex hiberi fecerit *insontem mantistitem et nullo vel falso insimulatum crimine*; in eodem enim, tit. 3, edictum est imp. Grat., Valent. et Theodos. Aug.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hanc epistolam post præcedentem scriptam ostendimus annot 1 (*Col. 666, n.m.*).

(b) His verbis aliam, quæ intercidit, indicari epi-

stolam probavimus annot. 16 in epist. 13.

(c) De nonnullis certum est, de plurimis non item.

quo jubent *ex longinquo si quis est accienlus, non prius insimulant, id est accusatori, ac commolettur assensu, quam solemnī lege se vincerit, et in pœnam reciproci stylo trepidante recaverit.* Adierat igitur, id est, per bellum convenerat Anastasius præfectum Illyrici, ut Atticum litteris tractoris ad synodum parere renuentem, exhibendum pronuntiaret: *Neminem enim exhibendum esse in iudicio præcipiunt imperat. Valent. Theodos. et Arcad., nisi de cuius exhibitione iudex pronuntiaverit.* Præfectus Thessalonica Nicopolim exsecutionem, ut Leo vocat, *terribilem* mittit, id est exsecutorum publicorum turmam seu ministrorum quorum officii est mandata et sententias ad effectum perducere, l. *Exsecutorem, c. de Exsecutoribus* tit. 61. *Quæ exsecutio, inquit Leo, omnia sibi officia publica ad effectum præceptionis, præfecti videlicet, adjungeret.* Officia publica dicit officiales ipsos et ministros magistratum ac præsidum quorum plures eodem tit. 61 nominantur: compulsor, exactor, admonitor, portitor præcepti, agens in rebus, vel palatinus, vel apparitores illustrium potestatum, etc. Horum ministerio Atticus a *sacris Ecclesiæ adytis* extractus dicitur, vel quod relicta Ecclesiæ sua Thessalonica statim proficisci coactus sit prætoriana præceptione, vel etiam quod violenta manu extractus e sacrario, in quo ab exsecutoribus inventus erat. *Cui non ob molestiam ægritudinis, non ob sævitiam hiemis darentur induciæ; has rationes particulares communi lege subjungit.* Nam Grat., Valent. et Theodos. imp. in Cod. lib. ix, tit. 3 *de Exhibendis, spatium sufficientium dierum, non minus tamen triginta tribui jubet exhibendis.* Patet ex his et quam diserte injuriam Attico illatam describat Leo noster, et quam propriis atque ex ipso jure desumptis **1356** vocabulis utatur: adire præfecturam, exhibitio, exsecutio, officia publica, insimulatus induciæ, civilia, etc., quæ tironum gratia annotare operæ pretium duxi.

8. *Civilia. Civile, apud jurisperitos, prætorio opponitur.* Unde forsā S. Leo hac voce a foro assumpta inquit, non se præfecturæ potestatem, quemadmodum fecerat Anastasius, aditurum, sed ex propria sedis suæ auctoritate acturum fuisse et responsurum. *Civilia* quoque ea verba dicuntur in jure, quæ legitima et imperativa; Papin. in Digest. l. vii, et passim *civile* pro justo, æquo, legitimo accipi solet: quo sensu et a Leone acceptum puto. E diverso *incivile* dicitur inhonestum, illicitum, iniquum, et contra juris ordinem BRISSONUS.

9. *Aut qui unam quidem habeat vel habuerit, sed quam sibi viduam copularit.* Caveant qui prioribus editionibus utentur, ne in errorem incurrant, quem mendosa hæc Romanæ editionis aliarumque posteriorum lectio præsefert: *Aut qui vel unam quidem habeat, vel habuerit, sed nec qui sit viduam copularit; numquam enim Ecclesia removit ab ecclesiasticis officiis unius uxoris viros, sive adhuc viventis, sive jam mortuæ, juxta Apostoli doctrinam.* Necessaria ergo imprimis erat correctio, quam nobis collectiones Dionysii et Cresconii, edit. Surii, Nicolini, Merlini et mss. codd. Corb., Cantabrig., Victor., Thuan. et Treopith, suppeditarunt.

10. *Clericorum.* Strictius usurpat clerici nomen pro iis qui majoribus ordinibus erant initiati. Lectores enim, qui inferioris ordinis clerici plerumque nominantur, uxores ducere et filios procreare poterant, ut expresse ait ipse Leo epist. 2 (nunc 167) ad Rusticum Narbonensem, cap. 3.

11. *Nec subdiaconis connubium carnale conceditur.* Hæc disciplina, cujus testis et assertor est S. Leo tam hic quam in epist. 2 (nunc 167) ad Rusticum Narbonensem c. 3, si cum superiorum posteriorumque temporum usu conferatur, non leves patitur difficultates. Tam enim certo et indubitanter de continentia præcepto quasi passim et ubique subdiaconis præscripto loquitur, ut ex eo argumentum a minori (ut aiunt) ad majus eliciat pro asserenda

lege continentia superioribus gradibus indicta: cum tamen Gregorii Magni tempore, qui centum et quinquaginta post Leonem annis vivebat, nondum lex illa plene obtinisset, saltem in Sicilia provincia ad Romani episcopi synodum seu ordinationem pertinente; licet observaretur Romæ, *Ante triennium, inquit (Lib. 1 Registr. epist. 42), subdiaconi omnium Ecclesiarum Sicilia prohibiti fuerant, ut more Romanæ Ecclesiæ nullatenus suis uxorbis miscerentur: quod mihi durum atque incompetentis videtur, ut qui usum ejusdem continentia non invenit, neque castitatem ante promisit, compellatur a sua uxore separari, etc.* Quod durum tunc videbatur Gregorio, tale eidem non est visum, scribebat Leoni episcopo Catanensi; ibi enim (Lib. iv epist. 34) prohibet **1357** *ne subdiaconi cum suis uxorbis miscendi se licentia potiantur, sed ad similitudinem sedis apostolicæ abstineant.* Cum ergo in provinciis a Romana urbe non multum distitis ista continentia lex nondum vigeret Gregorii lætate, miror quod ex subdiaconorum continentia ubique introducta suo tempore arguat S. Leo. Fatendum interim (quod recentiorum Græcorum ignorantium corruptelamque prodiit) antiquiorum Græcorum Ecclesiam prævenisse Latinam in imponenda subdiaconis continentia necessitate ac cœlibatu. Testis est enim Epiphanius, qui vix sæculi quinti initium attingit, quod sacrosancta Dei Ecclesia eam qui adhuc in matrimonio degit ac liberis dat operam, tametsi unius sit uxoris vir, nequaquam tamen ad diaconi, presbyteri, episcopi aut hypodiaconi ordinem admittit, sed eum dumtaxat, qui ab unius uxoris consuetudine sese continuerit, aut ea sit orbatus, quod in illis locis præcipue fit, ubi ecclesiastici canones accurate servantur. Quodque nonnullis in locis presbyteri, diaconi et hypodiaconi liberos suscipiunt, id contra canones fieri asserit, seu propter necessitatem, seu propter hominum ignaviam. Loca Epiphanius sunt lib. ii advers. hæreses, contra Catharos hæresis 39 vel 59, et lib. iii Exposit. fidei cathol. num. 21. Qui porro sint canones quos Epiphanius commemorat ignoramus. Dicendum autem vel ipsum consuetudinem ab omnibus Ecclesiis receptam, ipsoque usu vim canonis obtinentem intelligere, vel canones illos perriisse, et a Græcis oblivione damnatos. Illorum tamen vestigium nonnullum deprehendimus in can. 14 concil. Chalcedonensis.

13. *Cleri plebisque consensu postularit.* Vide S. Cypriani epistolam 68 ad cler. et pleb. Emeritæ in Hispania, ubi asserit *potestatem vel eligendi dignos sacerdotes, vel indignos recusandi, quam canones passim conciliorum pontificumque decretis plebi tribuunt et ut sacerdos plebe præsentē sub omnium oculis deligatur, et dignus atque idoneus publico iudicio ac testimonio comprobetur, de divina auctoritate et traditione, et apostolica observatione descendere.* Nec tamen creati a plebe sacerdotes putandi sunt: *Electio enim episcopi, ut scribit episcopalis ordinis vindex strenuus, non est episcopi creatio, sed creationis inchoatio.* Obvia sunt omnibus plura alia Cælestini, Leonis, aliorumque pontificum de cleri plebisque consensu testimonia et decreta, quibus recensendis abstinemus.

14. *Ejusdem Ecclesiæ.* Ab hac lege discedere majoribus sedibus semper licitum **1358** fuit. De Romana plurimis exemplis constat. De Carthaginensi testatur Aurelius in conc. Carthag., cap. 55 Codic. can. Eccl. Afr., in quo et Numidius episcopus hæc ait: *Fuit semper hæc licentia huic sedi, ut unde vellet, et de cujus nomine fuisset conventus, pro desiderio cujusque Ecclesiæ ordinare episcopum.* Eandem quoque prerogativam sibi assumpsisse videtur in Galliis nostris Arelatensis episcopus, qui majores sedes per omnia æmulabatur. Multi enim ex Lirinensi monasterio, quod Forojuliensis episcopi ditioni subjectum erat, vel ex aliis monasteriis in aliis provinciis episcopi constituti sunt, ut Honoratus et Hilarius ad Arelatensem, Faustus ad Regiensem, Honoratus alter Hilarii Arelatensis discipulus ad Massiliensem. Ru-

sticus ad Narbonensem : quod Cœlestinus PP. moleste tulisse mihi videtur, quem scribentem ad episcopos per Viennensem et Narbonensem provincias constitutos ad Lirinense monasterium oculos convertisse existimo : *Aller in alterius provincia nihil præsumat, nec emeritis in suis Ecclesiis clericis peregrini et extranei, et qui ante ignorati sunt ad exclusionem eorum qui bene de suorum civium merentur testimonio, præponantur : ne novum quoddam, de quo episcopi fiant, institutum videatur esse collegium.* Ubi etiam vide quomobrem ex ejusdem Ecclesiæ sinu clericos assumi ad ordines sacros statuunt sacri canones.

15. *Vel de diaconis.* Plerumque diaconos, atque inter diaconos primum, magis quam presbyteros in locum decedentium pontificum eligere consueverant, quia apud archidiaconum dispensationem totius causæ et curæ ecclesiasticæ deponere mos erat, ut hæc sancti Leonis verba epist. 84 (nunc 114) declarant ; qui proinde pontificio oneri ferendo magis quam quisquam alius idoneus erat. Exemplum habemus (ne extra Leonis tempora excurramus) in Hilario diacono, qui Leonis successit, et in Leone qui Sixto successit est. Sixtus tamen presbyter erat, cum electus est in pontificem : ut vel numquam invaluisse, vel tunc in desuetudinem abiisse oporteat morem illum Ecclesiæ Romanæ, cuius (a) testis est Photius CP. lib. 1, cod. 182, post Eulogium Alexandrinum antistitem. *Eulogius, inquit, archiepiscopus Alexandrinus lib. contra Novatum de administratione ecclesiastica, seu potestate Ecclesiæ in recipiendis lapsis (Græce περί οὐνοπλαξ) refert Novatum, Cornelio pontifice, Romanæ esse Ecclesiæ archidiaconum creatum, ad quem ipsum pontificum, pro ejus temporis more, decedente e vita pontifice, deferebatur ; archidiaconum enim succedere summo pontifici statutum erat.* 1359 *Verum hæc, ait Eulogius, superbia laborantem Cornelius, et in suam mortem imminentem cum cognovisset, presbyterum ordinat, omnes sic illi ad supremam cathedram perveniendi spes præcidens.*

16. *Sancti Patres.* Nicænos intelligit, qui can. 5 unum concilium ante quadragesimam Paschæ, alterum circa tempus autumnii celebrandum esse statuunt. In quo quidem majores etiam si causas discuti ac finire posse satis indicat sanctus Leo, si inter hujusmodi causas episcoporum depositiones numerari placet, quandoquidem episcopos de majoribus criminibus postulat, quos convictos depositio manebat, illic judicari statuit, nec ad suam cognitionem transferri, si Thessalonicensis episcopi sospita fuerit causa judicio : quanto minus ergo Orientalium causæ, quæ pari ac Thessalonicensis vicariatus jure ad Occidentalem patriarcham non pertinebant.

17. *Si quis episcopus, etc.* Duo hic notanda veniunt : unum est, non omnem episcoporum ad alias sedes translationem a Leone nostro damnari, sed eas solummodo quæ ex ambitu vel avaritia fiunt. Procli enim CP. ex Cizicy episcopo creati migrationem approbavit Cœlestinus Leonis prædecessor litteris antea scriptis Cyrillo Alexandr., Joanni Antiocheno et Rufo Thessalonicensi ; ex Socrate, lib. vi, cap. 40.

Alterum, longe graviorem pœnam contra episcopos sedem cupiditatis solum explendæ causa mutantibus a sancto Leone decerni, dum illos utraque cathedra privari jubet, quam quæ a sanctis Patribus decreta fuerat ante ipsum. Synodus enim Nicæna can. 15 vult tantum *ut si quis tale quid agere tentaverit, hoc factum prorsus in irritum mittatur, et resti-*

tuatur Ecclesiæ cui fuit episcopus. Chalcedonense consilium, post hanc epistolam scriptam habitum hoc sancti Leonis decretum reformasse videtur, cum can. 5 decrevit : *De his qui transmigrant de civitate in civitatem episcopis aut clericis, placuit ut canones qui de hac re a sanctis Patribus statuti sunt, habeant propriam firmitatem.* Quomobrem cum Hilarus Leonis successor epist. 4 ad episcopos Tarraconensis provinciæ de Irenæo quodam episcopo ab Ecclesia sua ad Barcinonensem translato quereretur, non utraque eum spoliari, juxta Leonis decretum, sed ad primam remitti jubet, juxta statutum Nicænum. Quamquam et Leonis severitas astipulatores habeat Sardicenses Patres, qui can. 1 et 2 laica etiam communione privari jubent episcopos qui de sua civitate in aliam transierint ; atque hoc etiam in exitu seu morte, si ad occultandum suum ambitum litteras aut suffragia populorum pecunia redemerint.

1360 18. *Alienum clericum, etc.* Eadem fere exceptionem, quam majoribus Ecclesiis tribui supra notavimus, ut eis liceret ex quacumque Ecclesia episcopum sumere, hic quoque intellige. De Constantinopolitana et Carthaginensi testantur Balsamus ad can. 17 concilii sexti, et ad Nomocan. Photii tit. 4, cap. 26.

19. *Quibus et si dignitas communis, non est tamen ordo generalis (b).* Hic locus ad depressionem episcoporum olim depravatus fuit : ita enim hactenus in editis codd. legebatur : *Quibus etsi dignitas non sit communis, est tamen ordo generalis.* Secundum hanc enim mendosam lectionem intra generalem clericorum ordinem episcopos agnoscit, sed non ejusdem omnes dignitatis consortes, contra unanimum sanctorum Patrum sententiam, quibus, ut verbis utar Cypriani, *episcopatus unus est atque indivisus episcoporum multorum concordii numerositate diffusus, cujus a singulis in solidum pars tenetur (Epist. 52, seu lib. de Unitate Eccl. cath.).* Apud nos enim, inquit sanctus Hieronymus (Epist. 54). *Apostolorum locum episcopi tenent. Omnes, scribit idem (Epist. 85, ad Evagrium), Apostolorum successores sunt, Romanus Petri, cæteri episcopi aliorum apostolorum.* Porro hoc erant cæteri apostoli quod fuit Petrus, pari consortio præditi et honoris et potestatis (Cypr., lib. de Unitate Eccl.). *Cuncti, ait Hieronymus (Lib. 1 contra Pelag.), claves regni cælorum accipiunt, et ex æquo super eos Ecclesiæ fortitudo solidatur.* Quod et auctor tenet hic agnoscit, cum in omnibus et similitudinem honoris, et paritatem electionis consistit. Vide et Gelasium papam supra laudatum ad epist. 10. Igitur episcoporum omnium dignitas communis, non est tamen ordo generalis, quia omnium caput Petrus, et unitatis originem ab uno (Petro) incipientem sua auctoritate (Christus) disposuit (Cypr. lib. de Unit. Eccl.). et ut hoc ipso loco loquitur sanctus Leo, *uni datum est, ut cæteris præmineret.* Quod egregio sancti Augustini testimonio illustrare juvat ex cap. 1 libri 1 contra epistolam Pelagianorum ad Bonifacium PP., quem sic alloquitur : *Cum communis sit omnibus nobis, qui fungimur episcopatus officio (quamvis ipse in eo præmineas celsiore fastigio), specula pastoralis, fario quod possum pro mei particula muneris.* Male in vulg. leg. *speculæ* pro *specula*, quod mendum cum prava interpunctione conjunctum perturbat sensum hujus loci, auctorisque mentem obscurat. Leonem emendamus ex fide mss. codd. Corbeiensis, Trecoptithæani et quatuor Thuan., quibus clarius aliquid etcavillationi minus obvium habent cod. Victor. ms. et edit. Surii, Merlini et Ni-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hoc testimonium Photii ex S. Eulogio scriptore Græco exeuntis sæculi sexti nihili habendum est. Licet enim scripserit adversus Novatianos, sicut eraravit, cum Novatianum, quem Novatum vocat, ex archidiacono a S. Cornelio presbyterum creatum narrat quippe qui jam ante electionem Cornelii presbyteratuungebatur, ita etiam fallitur dum archidia-

conum succedere summo pontifici statutum prodit. (b) Hæc lectio emendatio a nobis profertur annot. 52 (Col. 675. n. c) ubi etiam æquam ejus sententiam, episcopos quidem haud injuriosam, at simul gradui præcellenti et auctoritati summorum pontificum consonam exhibuimus : ita ut exinde nonnulla quæ hic a Quesnello subjiciuntur corrigenda sint.

colini, cum sic legunt: *Quibus cum dignitas sit communis, non est tamen ordo generalis.* **1361** Antiquam nihilominus fatemur hujus loci depravationem: Hincmarus enim Remensis in 32 opusculo Capitulum 55 ad Hincmarum Laudunensem, eodem modo legit, capite scilicet 13, cuius etiam titulus hoc mendo nititur: *Cap. 13: Quod si ordo generalis est omnibus episcopis, non tamen communis est dignitas omnibus.* Deinde Leonis verba in ipso contextu capituli refert. Ab altiore adhuc fonte haustus error est, nempe a Dionysio Exiguo, qui eandem quam rejicimus lectionem exhibet. Ex illa porro Dionysii collectione accipit Hincmarus quidquid decretorum pontificiorum allegat: quod et de hac ipsa epistola liquet ex opusc. 45, de Translationibus, cap. 14, ut mirum non sit parem in utroque errorem reperiri: ideoque pro unico teste uterque habendus est. Magna quidem Dionysii auctoritas, si constaret talem esse missam in Gallias ejus collectionem, qualem eam ipse concinnavit; at contra certum ex inspectione omnium codicum mss. quibus abundat bibliotheca Gallicana, prima omnium exemplaria Dionysiani codicis, quæ huc advecta sunt, pluribus aucta, interpolata, ac vitata fuisse supra (in epist. 12) probavimus. Unum in præsentia asseram, in collectione Epistolarum sancti Leonis, quæ ad calcem jacet codicis Romani Dionysiano antiquioris lectionem nostram haberi: hoc de Thuanæo ms. codice spondeo; de Oxoniensi, cujus hanc partem videre non contigit, idem opinandum.

20. *Ne omnes sibi omnia vindicarent.* Ad unitatem conspirant (a) varii distinctique sacerdotum gradus in Ecclesia: *Propterea enim inter duodecim unus eligitur, ut capite constituto schismatis tollatur occasio,* ait Hieronymus (*Lib. 1 cont. Pel.*). Quem transcript Gelasius PP. in tractatu ad Græcos in Sirmondii appendice Cod. Theod. pag. 183. Iterum de illa forma, episcoporum quoque, inquit sanctus Leo, est orta distinctio, ne omnes sibi omnia vindicarent. Denique, olim idem erat presbyter qui et episcopus (verba sunt Hieronymi [*In cap. 1 Epist. ad Titum*]), et antequam diaboli instinctu studia in Ecclesia ferent... *communis presbyterorum concilio Ecclesie gubernabantur.* Non quod pares tunc fuerint episcopi et presbyteri, sed quia nullus presbyter constituebatur, qui sacerdotio pleno et perfecto, quale est in episcopis, non simul ornaretur; isque tunc presbyteri nomine, quod ætatis est, magis gaudebat, quam episcopi, quod nomen est dignitatis.

1362 AD EPISTOLAM XV.

Turribio Asturicensi episcopo.

1. *Ad Turribium, etc.* Mirum est quanta varietate scriptum reperitur hujus episcopi nomen. Grim. cod. habet: *Ad Toruvium Asturigensem;* Thuanæi tres et Trecoptith. cum Surio: *Turbio Asturiensi;* cod. Regius: *Tubirio et Tuberio Asturicensi;* Corbeien. et Thuan. 1: *Torebio Asthoracensi;* Isidorus Merc.: *Tornulo Astorigensi;* Montanus episcopus Toletanus in epistola ad fratres territorii Palentini ad calcem concilii Toletani II: *Theoribius.* Aliis denique vel *Turribius Asturiensis,* ut Surio; vel *Turribius Asturicensis,* ut vulgo legitur, et nos retinimus: eadem est vox ac illa quæ hodiernis Hispanis *Torrez,* nobis Gallis *de la Tour.*

Hunc Turribium constat fuisse episcopum Asturicæ, vulgo *Astorgia* in Gallicæ provincie, olim sub Bracarensi metropoli, nunc sub Compostellano archiepiscopo pietate, doctrina et zelo religionis insignem fuisse clamant tum ecclesiasticæ tabulæ, in quibus inter vindicatos cœlites connumeratus habetur 16

die Aprilis, tum etiam epistolæ, quas et ad Leonem nostrum dedit, et ad episcopos Hispanos Idacium et Cepodium; quas ultimas habent Ambrosius Morales, Historiæ Hispan. lib. II cap. 26; Bivarus, in Commentariis ad Pseudo-Chronicon Dextri; et cardinalis Baronius, ad an. 447. Hæc etiam Leonis ad ipsum epistolæ subdividimus: quoniam et illi cognatæ sunt, et in editione Conciliorum Hispaniæ a Garsia Loaysa, et in ultima omnium Consiliorum collectione prætermisæ sunt, quasi lucem publicam nondum aspexissent.

Locus est in concilio Bracarensi I, cujus occasione quæstionem movent Baronius ejusque pedisequus Binius, quæstionem vix serio excutiendam. Verba hæc sunt Lucretii episcopi in illa synodo proloquentis: *Credo autem vestræ beatitudinis fraternitatem nosse, quia eo tempore quo in his regionibus nefandissima Priscillianæ sectæ venena serpebant, beatissimus papa urbis Romæ, Leo, qui quadragesimus fere apostoli Petri successor exstitit, per Turribium notarum sedis suæ ad synodum Gallicæ contra impiam Priscillianæ hæresim sectam scripta sua direxit. Cujus etiam præcepto Tarraconenses et Carthaginenses episcopi, Lusitanæ quoque et Bæticæ, facto inter se concilio, Regulam fidei contra Priscillianam hæresim cum aliis quibus capitulis conscribentes, ad Balconium tunc hujus Bracarensis Ecclesie præulem direxerunt.* Vult ergo eminentissimus cardinalis **1363** unicum esse Turribium, qui et Asturicensis episcopus fuerit, et eodem tempore Notarius Romanæ sedis, suggillatque tamquam a veritate abhorrentem Ambrosii Morales sententiam, qui duos Turribios distinxit, alterum ad quem Leo scribit, eumque Asturicæ episcopum; alterum per quem scripsit ad Hispaniæ episcopos, qui Roma missus est a Leone in Hispanias, ut ejus litteras deferret. Duplex argumentum profert Annalium conditor pro sua sententia, tenue utrumque et exile admodum. *Si litteras, inquit, tum ad Turribium episcopum, tum ad synodum celebrandum notario suo, Turribio item dicto, dedisset, utique in litteris ad episcopum scriptis ejus mentionem fecisset. Hoc enim solemne erat,* etc. Esto solemne fuerit ut in quibusque litteris ejus mentio fieret per quem deferebantur hoc enim ex abundantia juris concedimus, tametsi nullo nixum fundamento). Hoc etiam ipse præstulim fuisse fatetur. Sed ut idem nuntius ad synodum totius provinciæ missus in epistola ad Turribium scripta nominaretur, nulla necessitas fuit. Ad istum enim rescripsit per eundem diaconum, a quo ejus litteras acceperat, et ejusdem in suo rescripto mentionem habet: ad synodum vero seu provinciam illam episcoporum Hispanorum, a quibus nullas habuerat litteras nulloque nuntium, per Turribium e latere suo directum litteras misit. Hoc enim est, quod solemnissimum esse assero, ut cum Romani pontifices ad synodum vel ad episcopos aliquos pro alioquo momento negotio scribebant, per aliquem e suis ad hoc imprimis destinatum id facerent, non vero per alienum clericum: quod si commisisset Leo, hoc ex aliquo contemptu descendisse proculdubio suspicari essent Hispani antistites. Deinde ut ad huc rationem Baronii in ipsum retorqueamus, hujus nomen litteris inscribi solebat, qui litteras ipsas deferendas accipiebat, et revera deferebat, sive diaconus ille esset, sive notarius; non vero nomen ejus cui perlato ipse commendabatur. At nec Turribius Asturicensis has Leonis ad Hispanos episcopos litteras Roma detulisse dici potest, nec easdem ipse a diacono suo accepisse deferendas; qui enim hanc episcopoprovinciam demandari vellet? Unde ex eo quod omnia, quæ in hoc negotio tractanda erant, Turribii episcopi curæ ac sollicitudini

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Cum omnes episcoporum gradus ad unitatem conspirant, tum vero ipsius unitatis centrum idcirco collocatum fuit in Romana sede et in successoribus S. Petri, ut per omnes gradus episcoporum ad unam

Petri sedem universalis Ecclesie cura conflueret, et nihil usquam a suo capite dissideret. Sic ipse S. Leo hac in epistola c. 11.

commissa sunt a sancto Leone, cum argumentum secundum deducit Baronius, ut probet litteras per eundem latas esse ad episcopos Hispanos, videtur oblitus esse quidnam sit discriminis inter episcopum rebus Ecclesiæ sacerdotali sollicitudine incumbentem, et diaconum, vel notarium episcopi mandata ex præscripto exsequentem, et huc illucque litteras bajuli, instar deferentem. Mitto quod notarii vox nunquam in ecclesiasticis **1364** monumentis in eo significato usurpatur quem ei attingit auctor ille, ut scilicet eum notarium dicas, qui quod agitur in provinciis ad Romanam sedem referre ac notum facere satagit.

Præterea cum (a) tres epistolas Leonis omnino distinctas agnosceret cogamur, partim ex ipso Leone, partim ex Lucretii Bracarenensis interlocutione, non item cogimur eodem tempore missas existimare. Ita enim sese res, ut ego quidem reor, habuit. Monitus a sancto Turribio Asturicensi Leo noster de progressu Priscillianæ hæreseos quæ per Hispanias grassabatur, statim quibus remediis tam nefandæ pesti occurreretur cogitare cepit. Nec aliud promptius occurrit, quam ut generalis Hispanorum episcoporum cœtus congregaretur, qui de statu rerum inquirere decernerentque. Quamobrem litteras ad Turribium Asturicensem ejusdem diacono Pervinco, ut habet Idatii Chonicon, tradidit perferendas, in quibus eum de congreganda generali synodo monet: *Habeatur ergo, inquit, intervus episcopale concilium, et ad eum locum qui omnibus opportunus sit, vicinarum provinciarum conveniant sacerdotes.* Verum cum ad ejusmodi convocationem faciendam nulla inesset Turribio auctoritas, quippe qui metropolitanus non erat; sed potius inter Galliciæ comprovinciales episcopos ultimus, necesse fuit ut de toto hoc negotio Hispani monerentur episcopi. Itaque ad Tarraconenses, Carthaginenses, Lusitanos, atque Gallicos scripsit sanctus Leo, eosque ad concilium synodi generalis rite celebrandum hortatus est. De quibus litteris ipsum Turribium monuit, ut ejus cura omnibus episcopis redderentur, totumque negotium ad optatum finem perduceretur. Sed cum per illam tempestatem sub diversâ ditione jacerent Hispanicæ illæ provinciæ, Galliciæ occupante Rechila Suevorum rege, cæteris sub Gothorum imperio degentibus, non potuit Leonis desiderio satisfieri: quoniam Galliciæ episcopi cum episcopis aliarum provinciarum convenire permisi non sunt. Et id quidem jam tum augurabatur sanctus Leo, cum ad Turribium scribebat. *Si autem, inquit, aliquid (quod absit) obstitit quominus possit celebrari generale concilium, Galliciæ saltem in unum conveniant sacerdotes, quibus congregandis fratres nostri Idatius et Ceponius imminetunt, conjuncta cum eis instantia tua.* Dubium autem non est quin plures menses post receptam Leonis epistolam a Turribio

A intercesserint, antequam ad singulos Hispaniarum episcopos litteræ Leonis transmitterentur, ut de hoc negotio deliberarent, inter se illarum Ecclesiarum primates, ut principum voluntatem explorarent, licentiamque ad concilii plenarii congregationem **1365** conarentur obtinere; quod cum frustra demum tentari a se perspexerunt, renitentibus principibus, tum de Galliciæ synodo habenda initum est ab illius provinciæ episcopis consilium. Hoc rescivit sanctus Leo, vel scribente iterum Turribio, vel redeunte nuntio, quem ad quatuor illarum provinciarum antistites cum litteris delegarat, esseque e re Ecclesiæ existimavit, ut ad synodum quæ parabatur, vel jam etiam coacta erat, scriberet; et hæc sunt scripta, quæ per Turribium notarium Romanæ sedis ad synodum Galliciæ contra impiam Priscillianæ hæresis sectam directa esse a Leone commemoravit Lucretius in Bracarensi concilio.

B Porro dum pararetur concilium Galliciæ, vel eo jam soluto, aliarum quoque provinciarum episcopi conventum inter se fecerunt, eodem Lucretio teste, secuti hac in re consilium Leonis; in quo regulam fidei cum aliquibus capitulis describentes ad Balconium tunc Bracarensem Ecclesiæ præulem direxerunt. Eam, inquam, regulam fidei, quæ male concilio Toletano i ad an. Christi 400 attingitur, cum revera sit hujus Hispanici quatuor provinciarum concilii, ut vel ex titulo regulæ subjunctorumque capitulorum arguitur, qui eadem habet quæ Lucretius in sua interlocutione; sed imprimis ex Bracar. i concilio, quod utrumque Hispanicæ illi synodo Leonis tempore et præcepto congregata assertit. De hac fidei regula plura in dissertatione 14.

C Ex dictis patet non simul missam esse epistolam hanc ad Turribium nostrum, et alteram, quam ad synodum Galliciæ scriptam testatur Lucretius: hæc enim nondum erat congregata, nec tam cito coactam fuisse videor mihi in hoc ratiocinio certo evincere.

C **1366** Eodem fere tempore habitas esse duas illas synodos, unam Galliciæ, alteram quatuor provinciarum, et Baronius fatetur, et Lucretii interlocutio manifeste declarat. Cum autem postrema hæc coacta est, tunc Balconius Bracarenensis erat episcopus: non videtur autem idem hujus civitatis Ecclesiam rexisse cum scribebat sanctus Leo ad Turribium aliosque Hispanos episcopos, sed probabile est admodum vel Idatium, vel Ceponium in hac sede fuisse collocatum. 1º enim hoc videtur probari ex epistola quam Turribius scripsit ad utrumque illum episcopum, cum primum Priscillianæ sectæ impium dogma grassari animadvertit: cur enim ad illos episcopos, cæteris prætermisissis, querelas suas direxisset, nisi quia (b) metropolitana auctoritate supra cæ-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Tres hæc Leonis epistolas optime distinguit Quesnellus, sed earum occasionem ac tempus nos exactius constituimus in dissert. de epistolis deperditis, n. 17, 48 et 49.

(b) Cum S. Leo in fine hujus epistolæ inter Galliciæ episcopos Idatium et Ceponium nominet. Quesnellus hos duos Galliciæ metropolitans, et Idatium quidem Lucensem, Ceponium autem Bracarensem episcopum fusius conjectando traduxit. At præterquam quod perperam interpretatur concilium Lucense anni 569, in quo, Galliciæ provincia divisa in duas. Lucensi sedi tum primum attributum traditur jus metropolitanicum, quod per hocce tempus uni Bracarensi competeat, falsum omnino est Idatium Lucensi Ecclesiæ præfuisse. Idem enim Idatius, qui in præmio ad Chronicon se episcopum creatum indicat circa annum 427 aut 428, et ad annum 431 se episcopum nominat, Agrestium Lucensem episcopum diserte appellat ad annum 433, non vero circa annum 430, ut Quesnellus in hac eadem notatione signavit. Ceponium vero Bracarensem episcopum non fuisse li-

quet ex prima Bracarensi synodo, et ea fidei regulæ ab Hispanica synodo cum Leonis præcepto ad Balconium missa, hunc Balconium, non vero Ceponium Bracarensem episcopum nominat. Quod si Balconius Bracarenensis, ad quem Avitus anno 416 scripsit epistolam de reliquiis S. Stephani, non credatur diversus a Balconio, qui sub Leone vitam agebat, multo magis rejicienda cognoscetur Quesnelli opinio, quæ Balconium Ceponio suffectum existimat. S. Leo autem idcirco Idatium et Ceponium congregandis Galliciæ episcopis adversus Priscillianistas præcipue nominavit in epistola ad Turribium c. 17, non quod ejus provinciæ episcopis metropolitana dignitate præmererent, sed quod ex Turribii epistola ad eosdem, quam S. pontifex cum libello Turribii acceperat, eorum antiquitatem ac meritum cognoscens, ipsos maxime idoneos credidit, qui Turribium juniorem episcopum contra Priscillianistas in cogenda Galliciæ synodo maxime juvarent. Vide admonitionem in epistolam Turribii ad Idatium et Ceponium, quam appendici epistolarum supra inseruimus. Hinc Idatius

teros eminebant, atque ideo eisdem hujus nefandæ hæresis compescendæ cura ac sollicitudo expectabat? 2° Eisdem metropolitanis fuisse provinciæ Galliciæ satis indicat sanctus Leo, cum penes eos curam congregandorum episcoporum intra illam provinciam residere asserit: *Quibus congregandis fratres nostri Idatius et Ceponius imminerebunt.* 3° Eundem Idatium legimus gesta episcopalia habuisse in urbe Asturicensi, cum hujus civitatis episcopo adversus latentes Manichæos, quos suo judicio damnarunt dirigentes ejusmodi gesta ad Antoninum Emeritensem episcopum: hoc enim testatur Idatius ipse in suo Chronico ad olymp. 306. Tale porro iudicium habere in aliena Ecclesia nequaquam potuit, nisi jure metropolitico potitus esset in Galliciæ provincia.

Si porro conjecturis licet in re obscurissima indulgere, facile crediderim jus metropicum jam per illa tempora fuisse penes 1367 duos episcopos in provincia Galliciæ; cujus assertionis istæ sunt rationes.

1. Cum Turribius de Priscillianistarum redivivis erroribus eos monere vellet, quorum officium et potestas erat errores hujusmodi in provincia Galliciæ extinguere, non unicum, sed duos episcopos Idatium et Ceponium conjunctim adiit, velut dignitate et auctoritate pares, ut testis est epistola ad eos scripta.

2. Eisdem cogendæ Galliciæ synodo præsideredebere significat sanctus Leo; quod jus proculdubio metropolitico arguit dignitatem: nisi enim uterque ea præfuisset, fuissetque liberum sancto Leoni præsidem hujus concilii arbitrio constituere, non alium quam Turribium hoc munere ornasset, cujus sollicitudinem industriamque perspectam habebat.

3. Hoc etiam persuadet provinciæ hujus immensa amplitudo: quæ Lucensem synodum anni 569 coegit, ut ex præcepto principis in duas eam provincias ecclesiasticas scinderet, attribuitur Lucensi metropolitico iuris: quæ non tam nova institutio mihi videtur, quam pristina instauratio: quæ tumultuum bellicorum occasione, antiquitate posthabita, immutata erat, ut in unum episcopum omnia metropolitica jura tunc confluerent.

4. Confirmatur ex eorum sententia qui in hac causa Lucense ponunt concilium in Celenis municipio Lucensis diæcesis eodem tempore collectum; hoc enim si verum est, jus metropolitico Lucensi episcopo inesse pene necesse fuit, qui dum Bracarenensis in eadem provincia metropolitana synodum habet Bracari, alteram in eadem provincia propria auctoritate coegerit. Vide quæ in præfatione Tolentani, concilii an. 400 referuntur de hoc Celenis seu Lucensi concilio, quæ male illic inserta, ad Leonis tempora rejicienda esse videntur: tametsi ad propositum nostrum nihil intersit an hujus an superiori ætate Lucensis illa synodus coacta fuerit.

5. In præfatione concilii Bracarenensis 1, quod prius fuit illo Lucensi, in quo primum divisa dicitur provincia Galliciæ in duos metropolitanos, aliquid mihi videor vestigium deprehendere divisionis jam antea factæ: Bracarensis quippe Ecclesia dicitur *Bracarensis provinciæ metropolitana*, cum dicere debuisset provinciæ Galliciæ, si unica fuisset ecclesiastica provincia. Deinde huic concilio octo tantummodo episcopi adfuerunt, cum quindecim ad minus essent Gallicianæ provinciæ episcopi: ut suspicari liceat eos tantum convenisse qui Bracarensi suberant, non eos qui Lucensi. Quod vero primum in Lucensi synodo facta divisio legitur, facile ita interpretor, ut tum primum synodali statuto ac regio præcepto de-

nuo instauratum sit, quod jam ab antiquo in usu iuratum, et per aliquod forsitan tempus interruptum, ambitione Bracarensem metropolitanorum. Demum in illo concilio contentioni quæ inter utrumque metropolitanum 1368 fuerat, finis est impositus decreto peremptorio, quod Lucensi metropolitico dignitatem asseruit.

6. Idatius in Chronico, olympiade 303 circa annum 430, hæc narrat accidisse: *In conventu, inquit, Lucensi contra voluntatem Agrestii Lucensis episcopi Pastor et Syagrius episcopi ordinantur.* Vides in his verbis plura metropolitica dignitatis argumenta pro Lucensi episcopo. Cur enim apud Lucum conveniunt episcopi, nisi quia metropolis erat? Cur in illa urbe ordinationes episcoporum factæ, nisi quia metropolitani sedes erat? solemne enim antiquitus fuit ut episcopus vel in propria cui præficietur Ecclesia, vel in metropolitana civitate ordinaretur. Cur denique ordinatos illos episcopos fuisse notat contra voluntatem Lucensis episcopi, nisi quia hic erat manifestus canonum contemptus, qui toties vetant ne episcopus citra metropolitani episcopi voluntatem et conscientiam consecratur?

Quæ superius dixi jam paucis colligo. Ac 1° duos fuisse in Galliciæ provincia metropolitanos; 2° unum eorum Bracarensem episcopum fuisse, extra omne dubium esse; 3° alterutrum e nominatis episcopis, Ceponium dico et Idatium, Bracarensem metropolitanum fuisse; 4° videri Ceponium hoc anno 447 Bracarensem Ecclesiam rexisse potius quam Idatium. Oportet enim eum, qui tunc Bracarensis præerat, decessisse ante synodum Galliciæ, cum hujus tempore Balconius Bracarensem Ecclesiam regeret; at Idatius tunc adhuc in vivis erat, si fides libello de duodecim Scriptoribus ecclesiasticis, qui Isidoro et Ildephonso subjici solet: *Decessit enim, inquit ille, sub Leone principi ultima jam pene senectute, sicut sub Leone præfationis suæ demonstrat initio.* Quod etiam patet ex ipso Chronico, quod ultra Leonis papæ tempora ab eo extenditur. 5° Igitur Lucensis metropolitanus fuisse videtur Idatius, quamvis Sigebertus Lemicæ episcopum faciat. Sed videtur confundere duos Idatios, quorum unus tempore Leonis, et Chronici auctor fuit; alter Priscilliani olim accusator, qui revera Lemicæ episcopus fuit. Errandi præterea Sigeberto occasio fuit, quod recentior Idatius in præfatione sui Chronici natum se in Lemica civitate affirmat: qui si ejusdem civitatis episcopus fuisset, hoc non omisisset eo loco commemorare, ubi et Lemicæ et suæ in ea nativitate mentionem faciebat. Melius dixeris videri eum metropolitanam suam dignitatem indicare, cum ibidem se *summi præsumi officii creatum* dicit: summum est enim inter episcopos provinciæ metropolitani officium, et in fine ejusdem præfationis, ita gemebundus deformem luget ecclesiastici ordinis statum in provincia Galliciæ, ac si ad eum præcipue pertinuisset, velut provinciæ caput, *creationibus indiscretis*, quas notat, et *universæ propemodum in divina disciplina religionis occasu* ex officio occurrere ac subvenire.

Denique vix locum dubitandi relinquit 1369 Idatius, cum olympiade 310 Gallicianæ provinciæ populationem describit, Suevosque apud Lucum direptos narrat. Statim enim hæc subjicit: *Capto Idatio episcopo septimo kalendas Augusti in Aquæflaviensi Ecclesia, eundem conventum grandi evertit excidio.* Manifestum est non de alio eum quam de seipso sermonem habere, nec de alio conventu, quam de Lucensi, de cujus vastatione narrationem inierat; nec aliam ejus episcopalem sedem quam Lucum indicari; Aqual-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

qui se in Aquæflaviensi Ecclesia captum tradit circa annum 462, episcopus creditur ejusdem Ecclesiæ, ad quam se post tres menses rediisse commemorat. Hanc autem episcopalem sedem fuisse Quesnellus negavit ex sola nondum probata hypothesis, qua eum

Lucensem metropolitam præsumpsit. Turribii autem amicissimus, eodemque zelo præditus agnoscitur, cum ambo simul an. 445 Asturicæ adversus latentes Manichæos dimicant.

viensis enim Ecclesia, quam commemorat, episcopalis sedes non erat, sed particularis aliqua Lucensis parochiæ ecclesia.

Jam quod idem Idatius frequenter appellat conventum Bracarensem et conventum Luconsem, suspicor partitionem provinciæ Gallicianæ his verbis indicare. Provinciam scilicet amplissimam in duas partes divisas puto, quas placuit conventus nomine discernere, et utrique suam metropolim, uni Bracaran, alteri Lucum attribuire, cum juribus metropolitanis tam in civilibus, quam in ecclesiasticis. Eodem fere loquendi modo in antiquis præsertimque Africanis monumentis unaquæque provincia concilium appellatur, quod idem est atque conventus.

2. *Epistolæ sermo, et commonitorii series, et libelli tui tactus.* Tria manifeste distinguit: (a) Epistolam commonitorium et libellum. *Epistolam* familiarem appellat ipse cap. 17. *Commonitorium*, quod nos vulgo memoriale dicimus, scriptum illud est sexdecim capitulis comprehensum, quod damnatas olim Priscillianistarum opiniones continebat, cuique totidem capitulis respondet hæc epistola S. Leo. *Libellus* denique sexdecim pariter capitulis constans aliud a priori scripti genus est, quo Turribus hæreticorum istorum blasphemias confutavit, ut ipse testis est in fine suæ ad Idatium et Ceponium epistolæ. *Libros* vocat additio ad Isidori libr. de Viris Illustribus superius laudata, quibus eadem Priscillianorum hæresis detestata, convicta, atque decenter abdicata fuisse ibidem dicitur. De eodem libello intelligenda videntur, quæ habet Montanus episcopus Toletanus in epistola ad Palentinos, concilio Toletano II annexa: *Hunc, inquit, Priscillianum talem fuisse plenius discet, qui beatissimi ac religiosissimi viri Theoribii episcopi ad sanctum papam urbis Romæ Leonem libros editos legit. In quibus hanc sordidam hæresim explanavit, aperuit, et occultam tenebris suis perfidixque nube velatam in propatulo misit. Ex insis etenim LIBRIS qualiter cavere, quid respondere contra sacrilegos possit, pius lector inveniet.*

1370 3. *Priscillianistarum fœtidissimam apud vos recaluisse sentinam.* Hæc ex Augustino, lib. de Hæresib. ad Quodvultdeum, hæresi 79, mutuatum esse videtur S. Leo. Hujus turpissimæ sectæ cunabula et progressus qui scire volet, adeat Sulpitium Severum lib. II Histor. in fine. Videat etiam Hieronymum in Daniel. XL, et ad Ctesiphontem contra Pelagianos; Idatii Chron. olymp. 291, concilia Toletan. I et Bracar. I. De hac hæresi nihil apud Epiphanium, qui forte eam a Gnosticorum, Manichæorum aliorumque sectis, quibuscum pleraque habebant Priscillianistæ communia, non distinxit. Est et apud Augustinum tom. VI consultatio Orosii Hispani ad ipsum, et Augustini ad Orosium responsio, seu liber adversus Priscillianistas et Origenistas. Superiorem lectionem *fœtidissimam sentinam* exhibent omnes excusi codices et aliquot ms. Plerique tamen *sentinam*: Corbeiens. duo, Cantabrig., Thuan. 1. Ita et Grimanic., sed alio atramento correctum, etsi eadem, ut puto, manu: prius enim *sentinam* legebatur. Pro *fœtidissimam* quoque manu et atramento iisdem repositum *fœtidissimam*, quod et Corbeien. 1 habet et Thuan. 1.

4. *Ut auctorem ejus cum plerisque discipulis legum publicarum ense prosternerent mundi principes. Quid loquar de Priscilliano (inquit Hieronymus ad Ctesiphontem adversus Pelagium scribens), qui et sæculi gladio et totius orbis auctoritate damnatus est?* Idem habes apud Sulpitium Severum. Sed neque hic, neque ille, nec quisquam alius sanctorum Patrum, qui illo Priscilliani ævo vixerunt, cruenta hujusmodi

A consilia ita approbarunt. Sanctus enim Martinus omni studio egit apud Maximum, ut sanguine infelicitium abstineret, non desinens increpare Idatium m, ut ab accusatione desisteret; novum et inauditum nefas asserens ut causam Ecclesiæ judex sæculi judicaret: satis superque sufficere, ut episcopali sententia hæretici judicati Ecclesiis pellerentur. Severus ipse, qui hæc refert lib. II Hist., Priscillianistas parum sanis consiliis, pertinacibus studiis, pessimo exemplo necatos aut exsiliis multatos esse testatur; Ithaciumque eam ob rem et coepiscoporum communionem, et episcopatu fuisse privatum, non est qui nesciat. Quæ causa fuit ut Hieronymus in Catalogo scriptorum ecclesiasticorum Priscilliani necem factioni Hylatii (forte Idatii) et Ithacii tribuat. Quo tamen loco, ut verum fatear, valde suspicor (b) de pravatum esse et interpolatum hunc Hieronymi librum; illudque omne quod 1371 de Priscilliano habet, ab aliquo ejus assecla olim esse insertum.

B Vix enim conciliare possis quæ alibi habet seu ad Ctesiphontem contra Pelagium scribens, seu Danielem commentans, cum his quæ in isto Catalogo leguntur de Priscilliano. Hic enim Abilæ eum episcopum vocat; cum a paucis discipulis suis episcopus ibidem constitutus, numquam pro episcopo habitus sit a catholicis, numquam episcopus nominatus, numquam ut talis accusatus vel damnatus reperitur. Nullam præterea ei notam affingit, nec hæreticum appellat: e contra vero ejus accusatores episcopos, ne episcopos quidem nominat, sed potius ut homines factiosos infamat. Denique insignem hæresiarcham, seu potius omnium hæresum antiquarum instauratorem satis habet, si sparsis rumoribus hæreseos a nonnullis accusatum esse indicet, a pluribus eundem simul defensum ita asserens, ut in quam partem sese inclinet lector anceps remanere cogatur. *Hic, inquit, usque hodie a nonnullis Gnosticæ, id est Basilidis et Marcionis, de quibus Irenæus scripsit, hæreseos accusatur, defendentibus aliis non ita eum sensisse ut arguitur.* Ita anno Theodosii 14, id est, Christi 392, scribit Hieronymus, vir nihil eorum quæ in Ecclesia gerebantur ignarus, post Cæsarengustanam synodum, post Burdigalensem, post *damnatum totius orbis*, ut ipse ait, *auctoritate Priscillianum*, post Damasi, cui ipse aderat, repulsam, talem ut ne in conspectu quidem pontificis admissi sint Priscillianus et socii se illi purgare cupientes. Quin et libro laudato ad Ctesiphontem, Priscillianum vocat *partem Manichæi*, asserit eum habere *partem Gnosticæ hæreseos de Basilidis impietate venientem*, et ibidem ac alibi adversus ejus turpitudinem styli acriter exerit.

C 5. *Sexdecim capitulis.* Ita mss. codic. Barb. 1, Thuan. quatuor, Corb. duo, Trecepoth., Cantabrig., Herovallianus Isidori Merc., editiones Crabbi, Canisii, Sichardi, Nicolini, Surii, etc., et recte quidem; revera enim sexdecim tantum capitula commonitorium et libellus Turribii complectebatur, ut ex his capituli 16 verbis patet: *Decursis itaque omnibus quæ libelli series comprehendit, et a quibus commonitorii forma non discrepat*, etc. Vulgo tamen in excusis legitur: *Decem et septem capitulis*, quibus Grimanic. ms. suffragatur.

D Notatu porro dignum est, ex sexdecim horum Leonis capitum seu responsionum non modo sententiis, sed et ipsis verbis, conflata fere esse illa capitula quæ a concilio Bracarensi condita sunt ad clariorem catholicæ veritatis expositionem. Relectis enim approbatisque tam regula fidei, quam subjectis capitulis quæ edita olim fuerant a concilio Tarraconen.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Confer nostram dissertationem de epistolis deperditis num. 16, quam post S. Leonis epistolas dedimus.

(b) De corruptione hujus loci in Catalogo, cui nulli codices suffragantur, non est suspicandum.

Vera causa cur Hieronymus in eo libro alia ratione de Priscilliano scripsit, quam in posterioribus libris, hæc est, quia tunc de ejus erroribus et gestis non ita erat instructus ut postea fuit.

sis, Carthaginensis, Lusitanæ, et Bæticæ provinciarum ex suggestione Leonis coacto, visum est illis Bracarenensis synodi Patribus aliqua etiam proponere capitula, quæ ut magis simplicia **1372** evidentiaque a minus eruditis intelligi facile possent. Quod aptius a se præstari non posse existimarunt, quam si Leonis responsa directa olim ad Turribium ob oculos sibi ponerent et, in compendium missa, sub anathematis pœna suscipienda populis præciperent. Quod feliciter quidem impletum est, ut legenti liquido apparebit. Nullum enim fere verbum est quod a Leone non sint mutuati, nulla Leonis capitula quæ suis non comprehenderint. Priores enim quinque concilii articuli quinque prioribus Leonis capitibus ex ordine respondent; alii cum aliis, etsi nec ordine servato eodem, nec numero, omnino conveniunt. Unicum est Leonis capitulum, quod illi intactum reliquerunt; nonum videlicet, quo refellitur Priscillianistarum sententia dicentium: *Filios promissionis ex mulieribus quidem natos, sed ex Spiritu sancto esse conceptos.* Quam ideo prætermiserunt, vel quia talia non sentire Priscillianistas suo tempore animadverterunt, vel quia ambigua illa proposito catholico sensu de fendi poterat, si de solo regenerationis sacramento intelligeretur, quo forte defendebatur ab illis hæreticis; nec enim omnia hæreticorum dicta hæretica sunt.

6. *Sed omnis mali ipse sit principium atque substantia.* Ita omnes codices, exceptis Thuaneo uno, qui habet: *Omnibus malis ipse sit, etc.,* et Griman. ac

Barb. 1, in quibus sic legitur: *Sed omnibus ipse sit principium atque substantia, etc.,* quam lectionem confirmare videtur S. Augustinus, qui libro de Hæresibus ad Quodvultdeum, cap. 70, inter Priscillianistarum dogmata hoc recenset, quod a *maligno principe istum mundum factum fuisse* asserunt, et *opificium omnis carnis, non Deo bono et vero, sed malignis angelis tribuunt*: quod et de totius mundi creatione eosdem sensisse cap. 14 hujus epist. testatur Leo. Judicet lector et eligat.

7. *Sine corpore.* Ita e Thuaneis codic. unicus cum Trecephitano, quem ex illo transcriptum dixeris, ita in omnibus ei concini; ita etiam Herovallianus Isidori Merc. cod. ms. Cæteri ita exarati manu, quam excusi etiam Isidorianæ Merlini collectionis, habent: *In corpore.* Sed huic lectioni priorem quam reposuimus anteposendam esse nemo est qui non intelligat, tam ex sermonis contextu, quo animas corporibus postmodum inclusas fuisse a dæmonibus asserit, quam ex Augustini verbis de hæresibus cap. 70, quæ auctori nostro ob oculos fuisse et sensus et verborum similitudo arguunt. *Hi, inquit, animas dicunt ejusdem naturæ atque substantiæ cuius est Deus, ad agonem quemdam spontaneum in terris exercendum per septem cælos et per quasdam gradatim descendere principatus, et in malignum principem incurrere, a quo istum mundum factum volunt, atque ab hoc principe per diversa carnis corpora seminari.*

1373 8. *Dictinii tractatus.* (a) Dictinium fuisse

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Quidquid in hac annotatione Quesnellus disse- rit de ejectione Dictinii, innititur Idacii testimonio, quod in prima Leonis editione allatum, in secunda fatetur apud Idacium non reperiri. Excitatus nimirum fuerat Tillemontii litteris ut eum locum ubinam apud Idacium esset indicaret. Hinc se deceptum detexit, et solum excusationis causa eum locum non abs se confectum, sed aliquo ex libro, cujus oblitus est, bona fide descriptum testatur. Licet vero agnoscat et indicet non obscure hoc testimonio deficiente ea omnia correre, quæ in tota annotatione *illi substructa sunt*; cum tamen multas conjectationes adhuc congresserit, moresuo, quibus suspecta reddantur exemplaria professionum Symposii et Dictinii Toletano i concilio subjecta, nec non sententia ejusdem synodi, quæ Ambrosius Morales ediderat; cumque de his documentis, ac de aliis nonnullis rebus ad idem Toletanum concilium pertinentibus aliquot non leves controversiæ inter eruditos agitentur; nos, qui ex codicibus quos vidimus hac in re aliquid lucis afferre et ea documenta genuina demonstrare posse credimus, rem gratam lectoribus facturos arbitramur, si de iisdem non pauca disseramus.

In recentibus conciliorum editionibus Toletani 1, nomine proferuntur viginti canones, tum subjicitur regula fidei contra Priscillianistas, postea exemplaria professionum Symposii ac Dictinii, ac tandem ejusdem concilii sententia. Canones dicuntur editi in Toletano concilio Stilicone consule, æra 438, qui characteres anno 400 congruunt. Regula fidei, quam adversus Priscillianistas ex præcepto Leonis fecisse traduntur episcopi Tarraconenses, Carthaginenses, Lusitani et Bælici, convenit ei concilio, quod idem pontifex convocandum præcepit in epistola ad Turribium, c. 17. Exemplaria professionum Symposii et Dictinii præferunt æram 438, et sententia concilii vivum supponit S. Simplicianum Mediolanensem, aliasque notas exhibet, quæ omnia coherent cum an. 400 cui sane Idacius Symposii et Dictinii retractationem, id est memoratas fidei professiones, assignat. At in iisdem professionum exemplaribus hi episcopi Symposii et Dictinii *sanctæ memoriæ* appellantur, quæ formula scriptum prodit hoc documentum post eorum mortem, ac propterea post an. 400.

Hæ variae notæ varias inter criticos sententias pererere. Plerique eos canones, professiones fidei, et

sententiam in Toletana synodo editos consuerunt anno 400, vel 405, in quibus Stilico consulatum gessit; regulam vero fidei in alia synodo Leone pontifice anno 447, aut paulo post. Tillemontius tom. VIII, not. 15, in Priscillianistarum historiam pag. 796, etsi cognosceret professiones Symposii ac Dictinii, nec non sententiam synodi conditas fuisse in concilio Toletano an. 400, hæc tamen documenta, uti nunc habentur, excerpta contendit ex ejusdem synodi gestis, et recitata ac inserta in alia synodo sub Leone, huicque præterea non solum regulam fidei, sed etiam canones tribuit hac potissimum ratione, quia de Patribus, qui sub Leone condiderunt regulam fidei, eodem contextu in præmissis titulo, affirmatur: *Ipsi etiam et supra-scripta viginti canonum capitula statuerunt.* Ita hæc omnia ad synodum Toletanam sub Leone habitam referri posse indicat eodem tomo, pag. 524. P. Constantius vero in monito ad epist. 3 Innocentii n. 4, cum incredibile videret canones abjudicari a concilio Toletano coacto an. 400, ad difficultates conciliandas aliam viam ingressus est. Regulam fidei asseruit synodo sub Leone, cætera vero, quæ Toletani i esse non dubitat, ad synodum sub Leone eatenus referri posse autumat, quatenus in ea ante fidei regulam lecti et confirmati fuerint canones 20 in anteriori synodo conditi, quo satis explicatur illud *statuerunt*; post regulam autem professiones et sententia excerptæ fuerint e plenioribus Toletanæ i synodi gestis.

Soli codices ex quibus hæc documenta prodire aliquid subsidii afferre queunt in hac controversia. Canones et regula fidei qui a Merlino primum editi ex manuscripto collectionis Isidorianæ, a collectione, Hispanica, quam Pseudo-Isidorus transcripsit, originem ducunt. Porro omnia exemplaria hujus collectionis in prima parte, quæ concilia exhibet, Toletanam i synodum cum viginti canonibus præferunt, solamque fidei regulam subjiciunt. Canonibus autem præfigitur universim hæc chronica notatio: *Arcadii et Honorii temporibus sub die xii id. Sept., Stilicone consule, qua canonum et concilii tempus designatur.* Plures ex iisdem mss. libris addunt æram Hispanicam cum quodam exiguo discrimine. Quatuor codices purioris collectionis Hispanicæ vidit Joannes Baptista Perezus, quos recenset in ms. Va. 4887: Alvendensem Vigilæ, Lucensem, Hispalensem, et S. Æmiliani. Nos hac in re totidem codices contulimus, duos pu

aiunt Asturicensem episcopum, in cuius decedentis locum Turribius ipse, cuius epistolam in manibus

A habemus, fuerit subrogatus. Hunc patrem habuisse Symphosium seu Symposium episcopum, indicat

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

rrioris Hispanicæ, unum Palatinum 755, alterum eminentissimi cardinalis Passionei; tertium antiquissimum Veronensis capituli ms. 59, qui abbreviationem canonum ex Hispanis codicibus ipsa Hispanica collectione antiquioribus continet; quartum denique Vat. 1341, qui collectionem Hispanicam Gallicanæ et minus puræ originis exhibet. Ex his omnibus mss. libri tres æram omittunt. Hispanensis, Palatinus et Vat. 1341. Cæteri sic eam signant. Codex Alvendensis Vigilæ notat æram 435; præstantissimus Lucensis præfert æram 438; et similiter vetustissimus Veronensis eandem æram sic exhibet: *Ex synodo Toletana æra 438*. Concinit etiam codex S. Emiliani, qui licet in conciliis mutilus Toletano i careat, alibi tamen, ut postea dicemus, exhibet antiquissima excepta ex gestis ejusdem Toletani concilii, et in his annotatur æra 438. Tandem codex Hispanicæ collectionis apud eminentissimum Passioneum signat æram 439. Ex hac autem, quantumvis diversa, æræ notatione colligitur, synodum ejusmodi non posse produci ad concilium sub Leone, sed Toletanum concilium exigit, quod cum Stiliconis consulatu in eandem inscriptione designato cohæreat. Cum autem Stilico bis consulatum gesserit, nimirum an. 400 et 405, nullæ autem æræ in mss. indicatæ incident in an. 405, quo Stilico secundo consul fuit; hic secundus consulatus, seu annus 405 intelligi nequit. Cum vero æra 438 in tribus vetustissimis codicibus ascripta anno 400 conveniat, manifestum fit alias duas æras duorum aliorum codicum amanuensium lapsu esse corruptas, et ad æram 438 emendandas esse, ac propterea concilium indicatur Toleti habitum an. 400, quo Stilico primum consulatum gessit: unde eum non *iterum consullem*, ut in secundo consulatu scribi solet, sed simpliciter *consulem* inscriptio nominat. Canones igitur et episcopi eisdem subscripti pertinent ad concilium Toletanum anni 400.

Post canones et subscriptiones episcoporum sequitur hæc clausula: *Explicit constitutio concilii Toletani*; quæ in editis Conciliorum omittitur, at a Garzia Loayza ex Hispanis codicibus profertur in editione Conciliorum Hispanicæ. Hæc autem clausula præmissos quidem canones, non vero quæ postea describitur *Regula fidei*, ad eandem synodum spectare ostendit. Id vero apertius patet ex diverso titulo, qui in mss. puræ collectionis Hispanicæ statim subjectus, aliud concilium a Leone præceptum epist. 15, c. 47, palam designat. *Incipiunt regulæ fidei catholicæ contra omnes hæreses, et quam maxime contra Priscillianos, quas episcopi Tarraconenses, Carthaginenses, Lusitani, et Bælici fecerunt, et cum præcepto papæ Urbis Leonis ad Balconium episcopum Galliciæ transmiserunt. Ipsi etiam et superscripta viginti canonum capitula statuerunt in concilio Toletano*; et mox subdit ipsa regula fidei. Postrema verba: *Ipsi etiam et superscripta, etc.*, nihil moveant: hæc enim additamentum esse perperam insertum ostendemus postea. Codex Vat. 1341 collectionis Hispanicæ originis Gallicanæ cum Isidorianis hanc descripti tituli variam lectionem præfert: *Incipit regula fidei catholicæ contra Priscillianistas, quam episcopi Tarraconenses, Carthaginenses, Lusitani, et Bælici fecerunt ex præcepto papæ Urbis Leonis, et ad Balconium episcopum Gallicicæ, etc.* Ex hac lectione, qua fidei regula ex præcepto Leonis facta, et ad Balconium transmissa traditur, alia Leonis epistola ad eos episcopos data dicenda esset, in qua hoc præceptum contineretur. Sed hisce originis Gallicanæ mss. præferendi sunt codices purioris Hispanicæ. In his autem omnibus alia interpunctione legitur *cum præcepto*: unde tres alios codices similes allegat etiam Baluzius, not. 14, in epist. 40 S. Cypriani, qui *cum præcepto* similiter exhibent. Ex hac autem lectione et interpunctione colligi videtur episcopos memora-

tos, qui sub Leone convenerant, ad Balconium Gallicicæ metropolitani una cum fidei regula quam condidere misisse etiam Leonis præceptum, seu ejus litteras, quibus præceperat ut omnes Hispani ac præsertim Gallicicæ episcopi, adversus Priscillianistas, qui hanc præsertim provinciam infecerant, synodum cogerent. Vide dissert. de epist. deperditis num. 48.

Post hanc regulam fidei in memoratis codicibus ad aliud concilium Toletanum ii transitur; et nec unus quidem exemplaria professionum Symposii ac Dictinii, vel concilii sententiam subjicit. Hæc autem documenta una cum epistola Turribii ad Idacium et Ceponium ab Ambrosio Morales edita fuerunt ex mss. S. Emiliani, qui in bibliotheca regia S. Laurentii Escuriarum servabatur. Cum vero ejus codicis notitiam satis exactam ille non dederit, nec quo loco ea documenta in ms. reperiantur indicaverit, creditum est ea ibidem annexa fuisse, ut in editis, Toletano i; quod cum nulli alii præferant codices inter tot qui hanc synodum continent, ejus codicis fides ac documenta ejusmodi in suspitionem venerunt, aliique hæc supposititia, alii interpolata opinati sunt; alii vero ex formula *sanctæ memoriæ defunctorum propria*, qua Symposius et Dictinius nominantur, ea documenta ad concilium sub Leone habitum traducenda judicaverunt. At Joannes Baptista Perezus, qui ante Ambrosium Morales eum codicem vidit, omnem difficultatem admittit. Is an. 1575, jussu Gasparis Quirogæ, tunc episcopi Conchensis ex mss. Hispanicis conscripsit librum canonum, in quo editorum Hispanicæ conciliorum variantes, inedita vero diligenter transcripta, variæque annotationes, ubi opus esset, adjectæ continentur. Hic autem liber ab eodem episcopo Romam transmissus ad Gregorium XIII, qui id opus præceperat, ut editioni et emendationi Gratiani inserviret, in bibliotheca Vaticana num. 4887 custoditur. Quatuor autem eximii codices. Hispanicæ collectionis ibidem laudantur, ac inter hos ms. S. Emiliani, qui his verbis designatur pag: 128: *S. Emiliani codex allatus ex monasterio S. Emiliani de la Cogolla, prope Najarum, scriptus anno Domini 962, ut ibi dicitur; est vero omnium locupletissimus, nam præter communia habet hæc, etc.* Dein postquam, pag. 143 Toletano i perperam additam contendit *regulam fidei*, quæ ad aliam posteriorem synodum pertinet, hæc de præfatis documentis subjicit: *Nunc rejecta hac concilii Toletani appendice, alteram illi magis germanam substituiamus, quæ in eodem vetustissimo codice S. Emiliani exstat, licet seorsim, non hoc ipso loco (ejusdem Toletani) posita; nempe abjuratio hæresis Priscillianicæ facta ab episcopis Dictinio et Symposio, et concilii sententia de communione quibusdam episcopis vel reddenda vel neganda; et ea monumenta tunc inedita cum quibusdam annotationibus subnectit. Patet igitur hæc documenta non post Toletanam synodum, sed loco separato in ms. exhiberi. Inter pontificis autem epistolæ eadem documenta hoc in codice reperiri idem Perezus innuit, cum loquens de epistola Turribii ad Idacium et Ceponium, quæ in eodem ms. una cum prædictis documentis inventa est, hunc mss. librum *codicum epistolarum pontificiarum* appellat. Neque enim hunc ita appellat, ac si solas epistolæ pontificiæ contineat, quem et concilia collectionis Hispanicæ exhibere prodidit; sed quia in ea parte, quæ epistolæ pontificias complectitur, illa monumenta inserta inveniuntur.*

Insignis antiquitas atque præstantia singularis hujus codicis alia eximia monumenta exhibentis quæ in cæteris desunt, quæque ab omnibus sincera habentur, omnem interpolationis aut suppositionis suspitionem excludit etiam quoad professiones Symposii et Dictinii, et quoad sententiam concilii, quæ scriptor æque ac cætera ex antiquioribus genuinis

Dictinii 1274 ipsius professio fidei in Toletano **A** et patris mei et genitoris et doctoris mei Symposii. Ab omissa in hunc modum: *Sequor sententiam Domini mei eadem porro Priscillianæ hæresis venenum hausit,*

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

fontibus derivasse credendus est. Ex loco autem separato, in quo ea documenta descripta fuerunt, agnoscimus eadem in vulgatis Conciliorum Toletano **I** perperam fuisse subjecta, ac si non tam documenta ipsa quam introductiones his præfixæ ei concilio tribuantur una cum formula *sanctæ memoriæ*, quæ illi convenire non potest. Separatus hic locus opus pariter indicat distinctum, et a Toletano se junctum, quo quis ex amplioribus hujus synodi gestis hæc documenta ad Priscillianistas pertinencia posterius excerptis: unde is annotata æra 438, cui excerpta documenta in ipsis gestis attributa reperit, Symposium et Dictinium jam defunctos *sanctæ memoriæ* appellavit. Auctor collectionis Hispanicæ dum notavit in præmio Toletani **I** hujus concilii Patres adversus Priscillianos alii gestis libellarem direxerunt **B** sententiam, hanc sententiam innuere satis duxit, ac proinde ejus excerpti quod sententiam continet auctor non fuit. Num hoc excerptum in concilio sub Leone conditum fuerit, nullo certo indicio proditur. Quoniam vero non hoc solum excerptum; sed et Turribii epistola ad Idacium atque Ceponium missa codici inseruntur, forte excerptor fuit ipse Turribius. Sed absque fundamento nihil affirmari potest. Id autem sufficit ad diluendam omnem suppositionis aut interpolationis suspicionem, quam Quesnellus inspersit. Excerptor non ipsa integra acta descripsit, sed quiddam ex professionibus ac sententia excerptum putavit, iisdem verbis excerptis quas in plenioribus gestis invenit. Solum in titulis seu introductionibus quæ sententiæ ac professionibus præmittuntur suis verbis usus, indicium gestorum præbuit, æramque et varios cognitionum dies ad Priscillianistarum causam pertinentes ex iisdem gestis sumptos notavit.

In mss. collectionum Hispanicæ et Isidorianæ verba præmio canonum inserta de Patribus Toletanis, qui **C** et in aliis gestis adversus Priscillianos sectatores, et hæresim quam austraxerat, libellarem ledere sententiam, ostendunt collectorem, qui hoc præmium scripsit, voluisse solos canones ex Toletano **I** exscribere, non autem gesta in Priscillianos: unde et post canones apposuit clausulam *Explicit*. (Forte collectionis auctor eo concilio sententiam Toletani **I** omisit, quia post canones ejusdem concilii subjiciendam putavit *regulam fidei*, quæ adversus Priscillianam hæresim expressor et potior visa est.) Consulatus vero et æra satis ostendunt laudatos canones pertinere ad Toletanum anni 400, non vero ad aliud concilium fortassis Toletanum sub Leone habitum, ad quod certum est pertinere regulam fidei, cum præsertim inter subscriptiones saltem tres episcopi, Ortigius in sententia memoratus, ac Patruinus et Hilarius nominati in epistola Innocentii **I**, ad synodum Toletanum, congruant quidem anni 400, non vero an. 447. Adde quod Innocentius **I**, in laudata epistola, c. 6, n. 9, decretum Toletani concilii laudans, quo ordinationes secundum Nicænos canones faciendæ statutum fuit, interlocutionem Patruini canonibus præmissam aperte respicit, ut optime observavit P. Coustantius, ac proinde hæc interlocutio cum iisdem canonibus post Innocentium referri nequit. Idacius sane, in Chronico ad annum Abrahami 2416, præter gesta in Priscillianos disciplinæ, etiam canones huic concilio attribuit. Cum annus Abrahami 2416 inchoarit kal. Octobris anni Christi 390, mensis Septembris ejusdem anni, cui illud concilium in gestis assignatur, respondet Septembris an. Christi 400. Exdem porro subscriptiones et clausula *Explicit* ostendunt etiam prædictos canones neque eo sensu posse tribui concilio sub Leone, quatenus in hoc repetiti et confirmati fuerint ante statuendam regulam fidei, quemadmodum Coustantius credidit. Si enim ex concilio sub

Leone sumpti fuissent, et non potius ex Toletano **I**, atque ab ejus concilio Patribus veluti proprii adoptati fuissent et constituti, ut indicat verbum *statuerunt*; nec subscriptiones Toletani **I** insertæ fuissent, nec post canones et subscriptiones ante fidei regulam apposita fuisset clausula *Explicit*. Quod si relectione Toletani **I** fuissent confirmati, non fuisset dictum *statuerunt*, sed (ut casu non dissimili factum est in Bracarensi an. 563) *relecti*, vel aliquid simile; et prætermisisset clausula *Explicit*, ad condendam fidei regulam Patres transissent.

Quid autem censendum de verbo *statuerunt*, quod nulla in sententia Patribus concilii sub Leone convenire potest? Solis conjecturis locus est. Cum certum sit canones esse concilii Toletani anni 400, regulam vero fidei spectare ad aliud concilium sub Leone, cui quidem ea sola fidei regula tribuitur in laudata synodo Bracarensi; verba inserta in titulo regulæ fidei, *Ipsi etiam et superscripta viginti canonum capitula statuerunt in concilio Toletano*, additamentum perperam intrusum videntur, quod sane nec cum antecedentibus, nec cum subsequentibus quidquam habet nexus, et in codice, unde ipsa regula sumpta fuit, procul dubio nequaquam exstabat. Forte marginalis annotatio fuit olim a quopiam subscriptionibus apposita, quæ subinde extra proprium locum irrepsit in textum tituli regulæ proximi, post quem sine hoc extraneo additamento, quod contextus non recipit, ipsa statim regula subjiocenda fuerat. Quod si hæc responsio non placeat, id errori collectoris Hispanici tribuendum erit. In tractatu de antiquis canonum collectionibus, quem tomo III præmittemus, alii errores deteguntur in titulis ac præmiis canonum Africanorum, quorum collectionem Hispanicam antiquiorem et ab Hispanico collectore receptam ibidem probabimus. Vide, inter cætera, quæ dicuntur de canonicis Milevitani concilii, et Cathaginis **IV**. Sicut autem hic antiquus collector erravit, dum in titulis vel præmiis horum conciliorum, his ascripsit canones qui ipsis non competunt, ut in allegato tractatu pluribus ostendetur; ita nihil mirum, si posterior collector Hispanicus, qui hanc Africanorum canonum collectionem cum iisdem erroribus recepit, in colligendis canonibus synodorum Hispanicæ, eos canones qui conditi fuerunt in Toletano **I** synodo perperam asseruit Patribus ejus synodi quæ regulam fidei sub Leone condiderat.

Alium quoque errorem in præmio ejusdem concilii Toletani exploratum animadvertere placet. Postremus enim episcopus in eo recensitus peculiari ratione cum mentione sedis appellatur. *Exuperantius de Galletia Lucensis conventus municipii Celenis*; cum tamen in eodem præmio et subscriptionibus ac in sententia ejusdem synodi nominetur *Ortigius*, quem fuisse episcopum Celenensem Toletanæ synodi tempore ex Idacio agnoscimus. Cum vero in aliis codicibus, quos Merlinus habuit, idem Exuperantius sine mentione sedis legatur, alioque episcoporum ordine inducto, aliter ea verba efferantur sic: *Exuperantio, Sereuo, Floro, Leporio, Aureliano, Lampadio, Leona de Galletia, Lucentio. Hic conventus municipii Celenis actus est*; nonnulli suspicati sunt una cum Toletano **I** hic confusum fuisse alium conventum, seu concilium Celenense, quod sub Leone in Gallicia habitum fuerit. Sed omnis hæc conjectura evanesceat, si hæc lectio non ex collectore Hispanico profecta, sed ejus amanuensis arbitrio inducta credatur, qui non intelligens mendosam lectionem codicis puræ collectionis Hispanicæ, eam sic emendandam putavit. Id autem ita esse evidens sit ex codicibus puræ collectionis Hispanicæ, qui hanc lectionem ignorant, et ex illius originis Gallicanæ ac Isidorianis, qui soli hanc, ut alias plures ejusmodi emendationes arbitrarías, præ-

fequo et vitam. De qua hæresi infamatus uterque fuit **3375** in Cæsaraugustana synodo anni 381 adversus Priscillianum congregata: cujus iudicium declinasse dicitur Symphosius in sententia Toletana i synodo se subducens. Unde postmodum cum pacem sibi reddi cum aliis postularet, vix obtinuit ut audiretur, nisi **1376** intercessisset litteris suis S. Ambrosius, tam pro Symphosio episcopo, et Dictinio presbytero, quam pro cæteris de eodem errore accusatis; qui Mediolanum se contulisse videntur, ut apud S. Ambrosium de reconciliatione sua agerent, cum eo præsentem et **1377** audiente sibi ipsi certas pacis condiciones imposuisse dicantur; inter quas hæc una erat, ut Dictinius *bonæ pacis locum teneret presbyterii, non acciperet honoris augmentum*; altera vero, ut quod perperam egerant, ipsi damnarent. Neutrum præstiterunt. Nam et **1378** in sua sententia diu perseverarunt, et Dictinium Symphosius episcopus consecravit. De quibus ut rationem redderent, evocati ab Hispaniarum episcopis ad concilium Toletanum, eidem se præsentem sistere renuerunt, ejusque subterfugerunt iudicium. **1379** donec ad sanioerem mentem reversi, alteri huic Toletano anni 400 se repræsentarunt, in quo et pravos omnes sensus abjecere, et ultro damnare Priscillianum cum scriptis ejus. Cujus concilii indulgentia in sede uterque sua consistere permissus est; suspensa tamen communionem, prius eis non impertienda, quam in Romani et Mediolanensis pontificum communionem recepti esse per illorum litteras probarentur; inde *exspectantes communionem, unde prius spem futuræ pacis acceperant*. Interim tamen ab episcoporum, presbyterorum et diaconorum ordinandorum facultate re-moventur.

Ex dictis patet plures fuisse Toletanas synodos quam huc usque creditum sit: unicam illam anni 400 statuerat cardinalis Baronius **1380** alios secutus. Alteram in posterioribus Annalium editionibus agnovit et probat ad an. Christi 405, num. 43. Tertiam modo asserimus utraque illa ætate superiore, quæ videlicet inter Cæsaraugustanam anni 381 et Toletanam anni 400 collocanda veniat. Arguuntur enim in hac ultima hæretici, quod *prius indictum in Toletana urbe concilium declinarunt, ad quod, inquit Patres, illos evocaveramus, et aulissemus cur non impressent condiciones quas sibi ipsi sancto Ambrosio præsentem et audiente possissent*. Nec si quod indictum tantummodo concilium causetur quis non coactum; cum illud declinasse dici non potuerint quod congregatum non fuisset. Sed et quartam addere possumus quæ Leonis nostri tempore **1381** celebrata sit ex Tarraconensibus, Carthaginiensibus, Lusitanis atque Gallicianis episcopis, quam ipse cogendam esse monet in fine hujus epistolæ, quam revera coactam testatur concilium primum Bracaraense, quod et regulam fidei ab eodem illo conditam narrat; cujus denique locum indigitat ejusdem regulæ fidei illi synodo male as-suta titulus. De Dictinii scriptis seu tractatibus, quorum lectionem prohibet hoc capite S. Leo, habes **D** Bracaraensis concilii i capitulum 17, quod eodem sub anathematis pœna a quoquam legi vetat.

Quod de Dictinio retulimus ex concilii Toletani i

A sententia, nimirum suam illi sedem servatam fuisse post ejuratam Priscilliani sectam, vix conciliari posse mihi videtur cum his quæ refert Idatius hoc in negotio testis fide dignissimus: *Dictinius Asturicensis episcopus, inquit ille, cui ob Priscilliani hæresim, quam profitebatur, ejecto, cum aliis ejusdem sectæ episcopis, successit Turribius*. Lapsum memoriæ, seu allucinationem, quam hoc loco passus sum in prima editione. fateri ac publicare non erubescam. Istam de Dictinio narrationem, quam sub Idatii nomine bona fide laudavi ac retuli, apud Idatium non inveni, nec cujus sit illa prorsus dicere ulla tenus possum. Hoc testari et sancte possum affirmare, illam a me confictam non fuisse, sed ex aliquo libro descriptam, cujus alta me nunc tenet oblivio. Historicum istud fragmentum, parente modo orbatum, ex hoc loco abradere animus fuerat cum iis omnibus quæ illi substructa sunt; verum hoc consilium postea abjeci, spem hanc concipiens, id quod ad meam nunc memoriam non recurrit alicujus eruditi oculis inter legendum posse aliquando occurrere, et ad typographum deferri huic loco inserendum. Si enim sede sua ejectus est Dictinius, et ejus loco successit statim Turribius, non video qua ratione Asturicensem ille cathedram recipere potuerit in concilio Toletano anni 400, cum canonicis legibus vetitum esset nec duo simul episcopum unam Ecclesiam administrarent. His adde quod si ante annum 400 Turribius Asturicensium erat episcopus, ut esse debuit, si vera sunt simul et Acta Toletani concilii et Idatii narratio, annum fere octogesimum attigerat, cum scripsit ad sanctum Leonem hanc epistolam, et alteram ad Idatium et Ceponium. Eodem enim tempore scriptas esse clamaturiusque hujus mentio, quam habet Leo noster in sua, et eadem querelæ, quas ad Hispanos episcopos et ad Romanum contra eandem hæresim reviscentem detulit Turribius. Illas autem scripsit cum jam novissime ad suam ecclesiam rediisset post diuturnam molestamque peregrinationem, quam per Hispanias lustrandam Ecclesiarum gratia obierat, cujus duris molestiis, ut loquitur, lacrymabilibusque necessitatibus curis, tam protracta ætas omnino inepta erat: ut verisimile non sit eam a Turribio unquam suscipiendam fuisse, si ad **1382** eam senectutem tunc temporis pervenisset, quam eum assecutum fuisse necessario evincitur, si ante illam Dictinii respicientiam episcopatum gessit.

His ex angustiis ut evadere possimus vix ulla patet via. Certe non potest mihi non esse suspecta illa de Dictinii restitutione narratio: 1° quia cum in illius propter hæresim dejecti locum subrogatum esse Turribium asserat Idatius, nec de hujus cessione vel illius restitutione quidquam habeat. non est quod tantæ fidei auctori præponderare queat, qui eadem ætate inter illius provinciæ episcopos emicuit et Turribii familiaris fuit, quicum, ut ipse narrat, latentes in Asturicensi urbe Manichæos gestis episcopalibus detexit, ad iudicium traxit, damnatosque per Hispanias publicavit: ubi Manichæorum nomine Priscillianistas videtur intelligere, quod et faciunt sancti Leo et Hieronymus. 2° Etsi aliis episcopis post lapsum pœnitentibus quacumque de causa indultum volue-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

runt. Codices puræ collectionis Hispanicæ et ordinem et lectionem exhibent quam primum dedimus ex editione Gaizæ Loaysæ, quamque confirmat Perezius ex ms. Lucensi, et nos in nostris pariter exemplaribus puræ Hispanicæ similiter invenimus. Solum quidam ex his libris eandem lectionem valde corruptam præbent, uti mss. Vat. Palat. 575, in quo habetur: *Exuperantius de Gallatia Lucentiosus conventus municipii Celenis*. Similem errorem nactus qui hanc collectionem non tam exscripsit quam emendavit in codicibus Hispanicæ collectionis originis Gallicanæ, non solum ordinem episcoporum mutavit, verum etiam hunc locum correxit sic: *Exuperantius, Serenus,*

Florus, Leporius, Eustochius, Aurelianus, Lampius de Gallia, Lucentius. Is conventus municipii Celenis actus est. Ita in cod. Vat. 1341 originis Gallicanæ, et similiter in aliis Isidorianis, qui ex Hispanicis Gallicanæ originis hocce concilium susceperunt: ubi palam est ex *de Gallatia Lucentiosus* emendatum esse *de Gallia Lucentius*. Is, et ad persciendum sensum additum fuisse actus est. Hac igitur arbitraria emendatione nihili habita, ut ne conventus aut synodus Celenensis hinc colligatur, evidens fit in codicibus purioris Hispanicæ errorem aliquem hoc loco a collectore commissum, quem nemo intelligere aut explicare facile poterit.

runt Toletanæ synodi Patres, erant gravissima momenta propter quæ ab illis secerni deberet Dictinius, et ab indulgentiæ gratia arceri. Non solum enim hæreticorum dogmati adhæserat, sed et scriptis hoc libris propugnauerat, multosque hac ratione induxerat in errorem: quæ quidem scripta tantam creaverat perniciem, ut illorum virus etiam post ipsius auctoris ejectionem necaret plurimos, ut ex Turribii ad Leonem querelis, Leonisque ad Turribium rescripto manifestum est; sed et ex concilii Bracarenensis cap. 17, post centum fere annos condito, quo Dictinii scripta denuo proscripserunt, adeo pestis illa longè lateque serpebat. 3° Hoc adversus Dictinii restitutionem pugnat, quod post hæresim susceptorum ordinatus fuerat; quod a parente et ipso in hæresim prolapsus; quod istumultuante populo fuerat postulatus, et per vim ad sedem episcopalem euectus; quod contra S. Ambrosii decretum, quo presbyterali honore contentum eum esse debere sanciverat. Hæc enim omnia Actorum Toletanorum citata excerpta continent: quorum fidem qui in dubium vocare metuerit, hisse difficultatum nexibus involvat necesse est; qui vero spuria censuerit vel adulterata, is et omnibus se istis expediet, et id quod veritati simplicissimum est amplectetur. Fateor enim illorum exemplorum fidem videri mihi plurimum vacillare: ex unico enim codice ms. non ita pridem publico innotuerunt opera Ambrosii Moralez, nec usquam illorum apparere vestigium in aliis mss. codicibus, iisque præsertim, quorum ope duplex canonum Toletanorum jam olim prodiit editio.

Præterea confictas esse illas professiones ab aliquo Priscillianarum partium studioso, non sine ratione suspicor. Primum enim sanctæ memoriæ episcopos appellat Symposium et Dictinium, quod etsi alias tolerabile esset, in ea tamen professione, qua hæresim abdicant, absurdum videtur. Deinde errores Priscilliani et assecularum ejus vix attingit. 1333 de sola Filii innascibilitate loquens, et de duobus principiis, et animæ cum Patre consubstantialitate; quas sententias ita condemnant, ut fucum facere videantur, sibi que suas professiones explicandi reservare facultatem. Ex tertio enim S. Leonis capitulo patet illos aliquo sensu nascibilem Filium dixisse. Ex quinto non illos contendiisse disertis verbis, *unam Dei et hominis esse naturam*, quod in se solum modo reprehendit Dictinius in illa professione; sed *animam hominis divinæ esse substantiæ*, quæ diversa esse apparet. Duo denique illos agnovisse principia non legimus, omnem enim carnis et corporum creationem tribuebant diabolo; animas autem fuisse aliquid divinum et increatum somniasse videntur. Ita igitur conditæ sunt illæ professiones, ut totæ ad fraudem confictæ esse appareant. Quam suspicionem augent cætera: cum enim sua scripta damnat Dictinius, id verbis magno opere obscuris præstat: *In priori*, inquit, *comprehensione mea, et in principiis conversionis meæ quæcumque conscripsi omnia me toto corde respuere*, postea: *Omnia quæ inveniuntur contra fidem*. Quibus non omnia, sed quædam tantum scripta rejicere videtur, et cum ea restrictione, si contra fidem esse convincantur. Similiter et Symposium non omnes Priscilliani libros respuit et damnat, sed eos solummodo *ubi innascibilem Filium scripsisse dicitur*; ubi et illud dicitur et sola *innascibilis* mentio, hominis vel scriptoris subdolum mentem, meo quidem iudicio, arguit sicut et illud quod in posteriori professionis parte legitur: *Si quos male condidit libros, cum ipso auctore condemnno*.

In definitivæ sententiæ excerpto aliqua sunt etiam quæ illius fidem infirmant. Ita enim utriusque illius episcopi culpam minuit, ut vix eos in errorem lapsos fuisse dixeris. *Symphosium* (inquit Patres) *deceptum tentumque per plurimos secus aliqua gessisse reperimus, nullis libris apocryphis, aut novis scientiis, quas Priscillianus composuerat, involutum; Dictinium epistolis aliquantis pene lapsus*, etc.: quæ omnia parum conveniunt cum his quæ de Dictinio sociisque

A tam ab Idatio quam a aliis referuntur, aut certe aliis ea concilianda relinquimus.

Si tamen alteram adhuc tentare licet exeundi viam, et conjecturis agere permittitur, non duos quidem fingemus Dictinios (qui conciliationis modus, ut omnino facilis est, et expeditus, ita temeritate plenissimus), sed duos Dictinii lapsus non abs re forsitan erit distinguere. Quo posito, dicendum esset Dictinium a primo lapsu resurgentem ex indulgentia Toletani concilii i sedem suam recepisse. Eumdem autem post aliquantos annos relapsum, merito a sacerdotali dignitate repulsum Turribio locum cecidisse. Hanc viam necesse est eum inire, qui receptam Toletani concilii epocham retinere voluerit; illius Actorum excerptam partem non rejicere, et utramque cum Idatio 1334 Chronographo conciliare. Nec deest in illo excerpto unde nostram de gemino Dictinii lapsu conjecturam firmare possimus; id enim innuunt hæc ipsius verba professionis: *In priori comprehensione mea, in principis conversionis meæ quæcumque conscripsi*. Inde etiam forsitan descendit, quod in excerpto sententiæ tantum *pene lapsus* dicitur Dictinius; in excerpto professionis semet ipse erroris accusat, præsumptionem suam arguit, corrigi se postulat, precatur sibi non infererem, sed cæli januam aperiri, ea quæ ante scripserat, anathemate percellit, etc. Symposium et Dictinium aliquando, et quidem Innocentii papæ temporibus, sedibus suis esse restitutos, videtur mihi ex ipsius Innocentii PP. epistola ad synodum Toletanam elicere, cap. 3, ex quo liquet aliquos moleste tulisse receptionem utriusque illius episcopi; quam videlicet contra canones esse contendebant. At si soli communioni ecclesiasticæ, et non etiam suis sedibus restituti essent, probabile non est id episcopo Joanni, et aliis fortasse, ita molestum futurum, cum nemini umquam ab hæresi vel schismate revertenti negata communionis ecclesiasticæ gratia fuerit. Cæterum hæc exemplaria professionis resipiscentium episcoporum, et definitivæ concilii sententiæ, vel ab homine imperito excepta, vel etiam ab hæretico truncata et interpolata fuisse videntur, qui forsitan ex diversis concilii male consutos pannos nobis exhibuerit: quibus tamen aliquid veri interse-ruisse, quo magis fraudem faceret, non est admodum creditu difficile. Quidquid tandem sit, conjecturas exponimus, rem integram doctorum iudicio relinquimus.

9. *Tarraconenses, Carthaginenses, Lusitanos, atque Gallicos*. Ita Gallicos habetur in codd. mss. Griman., Corbeiens., Victor., Cantabrig., Than.; idem habent editiones omnes, exceptis recentioribus duabus collectionibus Conciliorum, et edit. Nicolini, quæ habent Gallæcos, sive Gallicos vel Gallicanos ad marg.: sed in hoc difficultas posita non est, cum tot mss. exousisque codicibus qui ita exhibent, reluctari temeritatis sit. Hoc autem quæritur, utrum de Galliarum episcopis hæc vox intelligenda sit; an vero de his qui in Hispana Galliciæ provincia constituti erant. Priori sententiæ favet, quod Priscillianus ejusque assecle per Gallicanas Aquitanias provincias suæ perfidias semina sparserant, ut narrat Severus Sulpitius lib. II, et pravis prædicationibus suis Elusanam maxime plebem perverterant. Facit etiam quod Gallicani antistites Cæsaraugustano concilio contra Priscillianistas congregato circa annum 381 interfuerunt: quod apud Burdigalam alia synodus coacta est adversus eosdem hæreticos, cui dubium non est Hispanos pariter adfuisse. Constat etiam sancti Leonis ætate magnum inter Gallicanas Hispanasque Ecclesias commercium fuisse, cujus rei duæ epistolæ pontificis nostri testes sunt, una qua per Gallicanos antistites 1335 certiores reddi vult Hispanos de rebus quæ tunc temporis agebantur in Oriente, et maxime de synodi Chalcedonensis prospero exitu (*Epist. 77, ad episc. Gall. c. 4*); altera, quam ad utrarumque provinciarum episcopos conjunctim scripsit de Paschate, Priori epistolæ succinit Idatii Chronicon: *De Gallis*, inquit,

deferuntur Flaviani epistolæ ad Leonem episcopum missæ, cum scriptis Cyrilli Alexandrini ad Nestorium CP de Eutyche Ebionita hæretico, et Leonis episcopi ad eam responsa: quæ cum aliorum episcoporum et gestis et scriptis per Ecclesias dirigitur. Adde quod cum Hispaniarum Ecclesiæ in magna tunc ignorantia ac perturbatione versarentur, plurimis earum episcopis vel errore infectis, vel de Ecclesiæ doctrina non satis instructis, admodum conveniens erat ut earum synodis ex Gallicanorum autistitum fide ac doctrina robur accederet, in quibus videlicet Leo noverat *cælestem*, ut ipse loquitur, *ex sancti Spiritus eruditione vigeret doctrinam.* Alteri tamen sententiæ libentius accedimus: 1° quia etsi olim Priscilliana peste laborasset Ecclesiæ Gallicanæ, tunc tamen temporis ab illa penitus liberæ erant, ut ex silentio synodorum manifestum est. 2° Deinde numquam memini me legere vocem *Gallicos* pro Gallicanis vel regionibus, vel hominibus usurpatam saltem a Leone auctoribusque ecclesiasticis supparibus; semper enim vel Galliæ, vel Galliarum, vel Gallicanæ regiones appellantur. 3° Cum generale concilium congregari vellet S. Leo ex omnibus Hispaniarum provinciis, quis credat omissam esse Galliciæ provinciam, quæ amplissima et nobilissima omnium videtur fuisse; in qua Turribius, Idatius, et Ceponius episcopi erant; quæ etiam maxime medica synodi manu indigebat, cum in illa potissimum Priscillianus morbus exarsisset; ex cujus denique episcopis præsertim concilium congregari cupiebat S. Leo, etsi aliarum provinciarum episcopi convenire non possent: quis, inquam, existimet ad Gallicos episcopos non scripsisse S. Leonem? Quorum quidem loco Bæticis nominat Lucretius Toletanus in Bracarensi concilio, cujus verba supra retulimus; sed quia jam de Galliciæ episcopis, qui in synodum provinciæ suæ seorsim congregati erant, sermonem habuerat, nec alteri quatuor provinciarum 1386 concilio interesse permissi fuerant a suis principibus. Hæc de re minime obscura dicere visum est: quoniam nonnullos in eam sententiam propendere videmus, ut de Gallicanis nostris antistitibus eam vocem interpretentur.

AD EPISTOLAM XVI.

Universis episcopis per Siciliam constitutis.

1. *Si unde consecrationem honoris accepitis, inde legem totius observantiæ sumeretis.* Controvertitur inter viros eruditos utrum in regionibus urbicariis singulæ provinciæ suos haberent metropolitans a quibus ipsæ regerentur, consecrarentur episcopi provinciales, congregarentur synodi, et alia metropolitana munia implerentur. Plurimi affirmant, negant nonnulli. Metropolitanos quidem, si qui fuerint, titulum sine re habuisse, Leonis saltem tempore pro certo habendum puto: omnes enim metropolitana dignitatis prærogativas atque officia (a) ad se traxerant Romani pontifices, annitentibus Augustis, provincialibus episcopis conniventibus, qui magno honori ducebant a primæ sedis episcopo omniumque episcoporum apice pontificiam dignitatem sumere? non reluctantibus etiam

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Metropolitana dignitatis prærogativas et officia in regionibus suburbicariis ad se traxisse Romani pontifices dici nequeunt, nisi præsumatur singulas provincias earumdem regionum ecclesiasticos metropolitans habuisse: quod tamen falsum est. Cum in Occidente post Constantini ævum ecclesiasticæ metropoles institui cœperint, ut colligere licet ex iis quæ de origine metropoleon ecclesiasticarum in Gallis pluribus disseruimus in observat. ad dissert. 5 Quesnelli part. II c. 5, tum vero in Italia Mediolanensis et Aquileiensis sub finem quarti sæculi, Ravennas sub Leonis pontificatum metropolitanam dignitatem obtinuerunt. Nullus nisi multo post metropolitans institutus in cæteris provinciis, seu in regionibus suburbicariis; sed in

metropolitans, quia pontificibus Urbis sacerdotii honorem adepti, ab iisdem toti pendebant.

Aliquod itaque discrimen deprehendere mihi videor inter ordinandi morem a Romano pontifice sibi in urbicariis regionibus vindicatum, et eum quem cæteri exarchi seu patriarchæ usurpabant. Ii enim mira exarchatus sui concilium convocabant, ut metropolitans quibusque provinciæ suæ synodum pro jure suo canonibus indulto indicere esset liberum; ita in episcoporum provincialium ordinationibus decretum suum interponebant, ut metropolitans primam accederet auctoritas, ut nec nisi ejus relatione clerici electionem plebisque consensum rescirent; sic totam exarchiam suam administrabant ut metropolitans jura sua muniaque illibata servarentur. Nihil tale in regionibus urbicariis. Primum enim nullam metropolitans provinciale concilium convocandi 1387 facultatem fuisse permissam reperimus, nec revera ulla exstant hujusmodi synodorum acta, saltem, ni fallor, ante x vel xii sæculum, nec illa earum mentio apud auctores ecclesiasticos celebratur. E contra vero jubebantur etiam remotissimarum provinciarum episcopi Romæ ad synodum se sistere singulis annis, ut ex ipsius hujus epistolæ cap. 7 palam fit, quod cum se ex auctoritate canonis Nicæni præcipere testetur S. Leo (*Can. 5. Nicæn.*), manifestum est illum ad suam sedem eas synodos traxisse quæ ad singularum provinciarum metropolim convocandæ erant secundum mentem Nicænorum canonum. De solis enim provincialibus synodis agit can. 5 jam laudatus: *Bene placuit, inquit, annis singulis per unamquamque provinciam bis in anno concilia celebrari, ut communiter omnibus simul episcopis provinciæ congregatis discutiantur hujusmodi questiones.*

2. (b) In electionibus et ordinationibus episcoporum nullas partes egisse deprehenduntur metropolitans; sed cujusque civitas clerum populumque electioni incubuisse, par est credere: quia cum ad pontificem Romanum retulissent, vel ad electi consecrationem delegabat pontifex, vel (quod sæpe sæpius fiebat) Romam consecrandus accebebat, aut sponte sua veniebat. Id autem inde conjicimus, quod nullæ in præsentem occurrunt epistolæ, vel metropolitans ad Urbis antistitem, vel hujus ad metropolitans sive electionis episcoporum indices, sive quid aliud circa consecrationis negotium continentes; quod nunquam de aliquibus episcopis male ordinatis, nunquam de metropolitans urbicariis conqueruntur pontifices; nunquam de iisdem querelæ ad illos deferuntur a provincialibus; etsi plurimæ sint quibus contra episcopos qui clericos contra canones ordinaverant sedi apostolicæ pulsatur auctoritas; et aliæ quibus episcopos arguit pontifex Romanus de quibusdam contra canonum dispositionem in clerum ascitis. Demum executionem constitutionum suarum non metropolitans curæ ac sollicitudini commendat, sed ad eam rem aliquos e provincialibus episcopis pro arbitrio deligit, nunc hos, nunc illos, nulla metropolitans facta mentione. Mitto Cælestini PP. auctoritatem ab aliis sæpe adductam, qui quidem epistola ad Apuliæ et Calabriæ episcopos scripta, eorum sibi ordinatio-

his solus Romanus pontifex metropolitanum jusexercebat, quod antea semper solus exercuit: unde hanc dignitatem cum ejusdem prærogativis ac officiis S. Leo ad se non attraxit, sed in iis quæ ab initio suæ soli sedi competeabant, pro suo jure perseveravit ac perstitit, sicuti etiam successores ejus, quoad institutione metropolitans in iisdem regionibus aliis episcopis hunc gradum communicare expediens duxere. Hinc porro cadunt quæcumque in fusiori hac notatione Quesnellus disputat.

(b) Vide Greg. I, lib. v, epist. 13, ad rectorem Siciliæ, de Lilybætanis clero petente licentiam a R. P., ut sibi episc. eligeret.

nes vindicat. Mitto etiam libri pontificalis testimonium, qui plures ab episcopis Romanis antistites consecratos commemorat, quam ut ad solam metropolitanam Romæ provinciam pertinuisse creli possint. Sixtus enim tertius Leonis prædecessor quinquaginta et duos ordinasse dicitur per octo ad summum pontificatus annos, et Leo ipse centum et octoginta quatuor creavit, qui si e sola metropoli assumpti essent, ter ad minus vacasse cujuslibet civitatis sedes dicenda est per viginti annorum decursum, quod fidei facile non inveniret.

1388 3. Quod spectat ad diversas consultationes, relationes et alia negotia quæ inter administrandam provinciam solent plerumque occurrere, nullum superest vestigium ex quo ea per metropolitanos urbariæ regionis præstita fuisse appareat; sed quæ in aliis diocæsibus ex archiis que metropolitanorum interventu ac relatione ad patriarcham deferri solent, ea per singularum civitatum vel episcopos, vel clericos, vel etiam cives ad Romanam sedem videmus esse delata. Consultit episcopos Nucerinus Innocentium I de variis disciplinæ ecclesiasticæ capitulis non interpositis metropolitanis. Hoc laudat Innocentius: *Mirari, inquit, non possumus dilectionem tuam sequi instituta majorum, omniaque quæ possunt aliquam recipere dubitationem, ad nos quasi ad caput atque ad apicem episcopatus referre, etc. (Epist. 4, ad Felic. episc. Nuc.)* Scribitidem Innocentius Maximo et Severo episcopis per Brutios constitutis, cum a Maximiliano quodam laico agente in rebus querelam accepisset de indignis presbyteris: nec conqueritur pontifex de metropolitani negligentia, ut fieri solet cum tale aliquid contra canones in aliis provinciis perpetratur. Idem observandum de ejusdem epistola 6, ad episcopos Apuliæ Agapitum, Macedonium, et Maurianum. Horum nullum ad metropolitanos remittit, contra id quod in aliis diocæsibus usurpari solebat. Testis est epistola 83 (*nunc* 108), ad Theodorum Foro-Julianensem in Gallicana provincia episcopum, qui cum S. Leonem consulisset de nonnullis quæstionibus, ita eum objurgat sanctus pontifex: *Sollicitudinis quidem tuæ is ordo esse debuerat, ut cum metropolitanis tuo primus de eo quod querendum videbatur esse conferres; ac si id quod ignorabat dilectio tua, etiam ipse nesciret, instrui vos pariter posceretis; quia in causis quæ ad generalem observantiam pertinent omnium Domini sacerdotum, nihil sine primatibus oportet inquiri.* Hæc confer cum Innocentii verbis ad Felicem Nucerinum.

Præterea cum rescribit S. Leo ad provinciarum urbicariarum episcopos, vel eos monitis suis adire cupit, non ad metropolitanum, et per eum ad cæteras provinciales litteras dirigit, sed aliquid alium episcopum ad id delegat: quod argumentum est vicæ ne vix quidem aliquod munus ab ejusmodi metropolitano esse usurpatum: ita in præsentis epistola per Paschasium Lilybæi in eadem Siciliae provincia, et Bacillum alterius civitatis episcopos, hanc ad omnium sacerdotum notitiam voluit pervenire, cum ad Syracusanum debuisset transmitti, nisi omnia metropolitana munia quæ ad se transtulerat, modo huic, modo illi episcopo per vices conferri a se posse existimasset. Eadem ratione ad Dorum Beneventanum scribens executionem præceptionis suæ, non metropolitanis, sed Julio cuidam (forte Puteolano) episcopo committit.

Longe aliter se gessit, cum ad episcopos **1389** non modo remotiorum diocæsium, puta Gallicanæ Hispanicæ, Illyricianæ litteræ fuerunt dirigendæ; sed etiam Italicæ quæ Urbi adjacebat. Metropolitanus enim provinciarum hujus diocæsibus liberam habuerunt provincialium suorum antistitum ordinandorum potestatem; synodos suas citra Romani pontificis indictionem convocaverunt; si quæ dubio in provinciis ejusmodi oriri contigit, quæ ad apostolicam primariamque Occidentis sedem pro more deferri par esset, ea per metropolitani consultationem transmissa sunt: quidquid denique ad provinciæ ejusque ad-

administrationem spectare potuit, penes metropolitanos semper fuit. Exempla exstant apud S. Leonem (extra quem vagari modo non convenit); epistolæ enim quas ad tres illos metropolitas Italicæ diocæsos scripsit, Mediolanensem, scilicet, Aquileiensem et Ravennensem, disciplinæ, de qua sermonem mox habuimus clarissimam mentionem faciunt. Septimius, seu Altini seu alterius civitatis in Istria provincia, episcopus, litteris suis monet S. Leonem de revisiscentibus Pelagianorum reliquiis: statim metropolitanum provincie litteris suis Leo sollicitat ut pastorali cura invigilet custodiendis sacrorum canonum decretis, Ecclesiæque adversus vipeream hæreticorum fallaciam protegendæ, eidemque totam hujus negotii sollicitudinem commendat. Cum item anno 458 aliquot annis post cladem Attilanam, Adeodatus Romanæ sedis diaconus ab Aquileiensi regione regressus retulisset ad S. Leonem non scripto, sed viva solum voce, Nicetam Aquileiensem episcopum difficultatem pati circa nonnulla disciplinæ capita, quæ occasione bellicæ cladis versabantur, sedisque apostolicæ de his sententiam poscere, ad solum metropolitanum, nec ad alios episcopos nisi per ipsum dirigit epistolam 129 (*nunc* 159). *Hanc autem, inquit, epistolam quam ad consultationem tuæ fraternitatis emisimus, ad omnes fratres et provinciales tuos episcopos facies pervenire.*

De Ravennensi non minus clarum est: cum enim eadem occasione gravis orta esset controversia circa baptismi sacramentum, tam iis conferendum qui ab hæreticis baptizati erant, quam parvulis qui utrum baptizati ante captivitatem barbaricam fuissent ignorabant, res primum in concilio Romano disceptata: inde transmittendam esse censuerunt Patres concilii Leonis nomine encyclicam epistolam ad omnes Italicarum regionum provincias, quæ hostiles incursus passæ fuerant, ut quid agendum esset agnoscerent. Quam quidem ad singulos metropolitanos directam esse testatur finis ejus epistolæ 135 (*nunc* 166) Leonis ad Neonam vel Leonem episcopum Ravennensem. *Quam rem, inquit, frater charissime, ideo generaliter ad omnium volumus pervenire notitiam, ne dum plus justo metuatur, misericordia Dei salvari cupientibus denegetur.* Quibus verbis rem insolitam quasi excusat S. Leo, quia cum ad concilium diocæsibus urbicæ non pertineret **1390** Emiliensis provincia, cujus metropoli erat Neonas, ad eam quoque synodi illius decreta transmitti non consueverant. Nec observare omittam Ravennensem episcopum Petrum Chrysologum, cum ad Eutychis litteras responderet, quibus ejus opem ille implorabat, nihil se posse reposuisse sine Romani pontificis nutu, quia non de Ecclesiæ suæ vel provinciæ disciplina agebatur, sed de fide: *Nos enim pro studio pacis et fidei, inquit, extra consensum Romanæ civitatis episcopi causas fidei audire non possumus.* Alias non item.

De Mediolanensi quoque probat epistola S. Leonis ad Eusebium Mediolani antistitem, quam ex hujus rescripto dignoscimus. Patet enim quod peculiarem synodum habuit Eusebius episcoporum suæ provinciæ: quorum ordinationem pariter habuisset, sicut Ravennensis et Aquileiensis suorum provincialium præter cætera argumenta, intelligitur ex eo præsertim solemniter effato, quo *pertinere ad alicujus concilium vel pertinere ad ejus consecrationem, vel ordinationem, pro eodem prorsus habentur.*

Ex dictis eruitur latum fuisse discrimen inter patriarchalis jurisdictionis usum, quem sibi pontifex Romanus in Occidentis Ecclesias vindicabat, et eum qui cæteris patriarchis pro jure competeat. Si enim Italicam diocæsibus cæterasque transalpinas spectes, vel transmarinas, nec earum episcopos ad suam synodum vocabat, nec per se vel decreto suo ordinabat. Si regiones illas urbicarias consideres, ita et electos ordinabat et ad suum concilium cogebat, ut metropolitanarum jurisdictioni in iis regionibus omnino iners et otiosa esset; cum nec ad suum concilium, nec ad consecrationem suam accire iis licitum esset

suos provinciales, sed totum jus penes se haberet A Urbis pontifex.

Hæc paulo fusius observare non piguit occasione horum verborum: *Si unde consecrationem honoris accepit, inde legem totius observantiæ sumeretis, etc.*, quæ ultima verba id etiam quod supra diximus confirmant: illæ enim partes erant metropolitani, ut episcopum, cui consecrationis honorem contulerat, legibus ecclesiasticæ disciplinæ primum imbueret, atque in dubiis subinde occurrentibus instrueret consulentem, ut primarius provincie suæ doctor ac magister. Egregie huic consuetudini ac legi saffragatur concilium Tarraconense, can. 5. *Si quis inquit, in metropolitana civitate non fuerit episcopus ordinatus, postquam suscepta benedictione per metropolitanum litteras, honorem fuerit episcopi adeptus, id optimum esse decernimus, ut postmodum statuto tempore, id est, impletis duobus mensibus, se metropolitani sui repræsentet aspectibus, ut ab illo monitis ecclesiasticis instructus, plenius quid observare debeat recognoscat.* Ad idem redit quod supra ex epist. Leonis nostri ad Theodorum Forojulensem retulimus. Consulendæ etiam episcopali promotionum formulæ a Jacobo Sirmondo 1391 Concilii Gallicanis insertæ, et a Baluzio tom. II Capitular. recusæ. Consulendi Pontificales libri antiquiores. Ex quibus omnibus intelligitur quanta cura ordinandi vel recens ordinati a suis consecratoribus vel metropolitanis instruerentur, scripto etiam accipientes regularum ecclesiasticarum codicem, quem *decretum* appellabant.

2. *Mystica et rationalis exemplatio.* Tot fere hujus loci diversæ lectiones quot. codices. Cantabr. et Thuan. unus habent: *Mysticæ traditionis rationalis exceptio.* Alter Thuan. et Trecopith., *Mysticæ vel mystice rationalis exceptio.* Edit omnes ad marginem: *Mystica et rationalis exceptio.* Isidorus Merc., *Mysticæ rationis exceptio.* Dionysii Exigui et Cresconii lectionem retinimus in textu (quamquam Crescon. legit *rationalis*), tum propter certam utriusque antiquitatem et auctoritatem, tum quia mentem auctoris nostri attingere propius mihi videntur. Ideo enim S. Leo *principalis et maximi sacramenti*, id est baptismi, *mysticam et rationabilem exemplationem* dicit, cum in Paschate confertur: quia *apparet*, ut loquitur cap. 3, *regenerandi filii hominum et in Dei filios adoptandi, illum diem esse et tempus electum, in quo per similitudinem formamque mysterii eo quæ geruntur in membris his quæ in ipso sunt capite gesta congruerent*, quippe cui commoriuntur, conspeliuntur et conresuscitantur in baptismo.

3. *Quidam putant quod in eadem die Dominus ad baptismum, etc.* Vides nondum illo sæculo certum fuisse quo die baptizatus fuit Dominus Jesus, cum quorumdam tantum opinione ad viii id. Januarii referri pronuntiet S. Leo: Epiphanius autem, qui initio hujus quinti sæculi adhuc in vivis erat, vi id. Novembris baptizatum fuisse ait lib. II advers. Hæreses, hæc. 5, sect. 24.

4. *Diversa sacrificia unam hostiam reformarunt.* D Libenter retinuissem præformarunt, quod vulgo legitur, nisi Dionysii, Cresconii et quinque codd. mss. superius laudatorum concentu reprobaretur hæc lectio. Hoc porro sibi vult auctor noster: non uno legali sacrificio unam sacrificii nostri hostiam esse figuratam, sed plurima eaque diversa fuisse olim instituta sacrificia, ut multifariam multisque modis Christianum delinearetur ac figuraretur sacrificium. Hæc in præsentī loco potestas est hujus vocis *reformare*, hoc est, iterum iterumque formare, seu figurare et adumbrare.

5. *Secundum apostolicam regulam.* Quænam hæc apostolica regula? an regula per traditionem ab apostolis descendens, quæ exorcismos, scrutinia, jeju-

niaque a baptizandis subeunda præscribit? Ita forte, nescio tamen an a sanctis Patribus asseratur. *Antiquissimam Ecclesie traditionem* Augustinus lib. II de Nupt. et Concup. cap. 29 ad finem, eam consuetudinem appellat, qua exorcisantur et exsufflantur parvuli. Hoc ipsum *circa baptizandos in universo mundo* 1392 *sancta Ecclesia uniformiter agit*, inquit Leo noster in capitulis Cælestino olim attributis: ac proinde secundum S. Augustini regulam, cum id nec in Scripturis, nec in conciliorum decretis reperitur, ab apostolica traditione descendere dicendum est. Potuit et Leo ad illam apostolicam præceptionem attendere, quæ est in epist. I ad Cor. cap. v, quamque indigitavit Siricius papa epist. ad Himerium Tarracon. cap. 2, quæ Leonis oculis procul dubio observabatur, cum hæc scribebat tam de tempore baptismatis, quam de his cæremoniis; sic autem loquitur: *His dumtaxat electis* (quibus baptismi tradatur sacramentum) *qui ante quadraginta vel eo amplius dies nomen dederint, et exorcismis quotidianisque orationibus atque jeuniis fuerint expiati, quatenus apostolica illa impleatur præceptio, ut, expurgato fermento veteri, nova incipiat esse conspersio.* De jeuniis totaque catechumenorum pænitentia, vide, si lubet, Gabrielis Albaspinei Aurolian. episcopi luculentam observationem, quæ est prima libri II Observationum.

6. *Duo tantum tempora, Pascha et Pentecosten.* Ante sanctum Leonem, nullus canon, nullum decretum, præter Siricianum mox citatum, tempus baptismati conferendo præfixit. Siricius solam suæ sedis auctoritatem omniumque Ecclesiarum consuetudinem in medium adducit. Sanctus Leo apostolicæ institutionis consuetudinem, apostolicas regulas, sed suæ instituta solummodo commemorat. Frustra ergo canones aliquos ea de re conditos notatosque a sancto Leone somniavit auctor Gallici operis de episcopis canonicè judicandis pag. 78, ut aliud somnium de codice canonum Ecclesiæ universæ utcumque defenderet. Canonum enim mentio, quam capite sequenti injicit sanctus Leo, ad generalem canonem custodiam spectat, ut quisque vel cursim legens perspiciet. Post sanctum Leonem de Paschate et Pentecoste similiter decreverunt Gelasius papa, epist. ad episcopos Lucaniæ, etc., cap. 10, ann. 494, Gerundense concilium, an. 517; Autissiodor., can. 18, an. 578; Matiscon. II, an. 585, can. 3; Gregorius PP. II, an. 725, epist. ad Turingiæ clerum et plebem, etc.

7. *Indissimulanter occurrant.* Ita Dionysius et omnes mss. codices, qui hæc verba, quæ sequuntur in plerisque codicibus excusis, et hæc a vobis *consuetudo servetur*, non habent, exceptis Tuaneo uno et trecopith., quorum unus ad alterum exscriptus est. Editio Nicolini, in textu, et Surii, Crabbii, Scharidi, atque Canisii ad marginem sic legendum exhibent: *Indissimulanter concurrant, quod utique laboriosum non est, si vicissim inter vos hæc consuetudo servetur.*

1393 AD EPISTOLAM XVII.

Episcopis per Siciliam constitutis.

1. Hanc ad Siciliæ episcopos (a) epistolam, cujus nullum exemplar manuscriptum nancisci potuimus, primus divulgavit Gerardus Vossius, doctor catholicus, quam ex antiquo cardinalis Sirleti ms. codice acceptam, ex consulari nota et ex ipsius Leonis phrasi ac dictione, unam spirare eidem visa est, Leonis Magni esse non suspicari modo, sed plane et indubitanter asseverat. Mihi vero Leonis non esse pene certum est, vel unius styli inspectione, quem a Leonino abhorrere quis facile deprehenderit. Præterquam quod jejuina in omnibus et exilie admodum est totius epistolæ dictio.

2. Hæc epistola data ad Siciliæ episcopos signifi-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) His, quæ hic Quesnellus opponit, ut hanc epistolam in dubium vocet, plenissime respondimus in

admonitione eidem præmissa, ac præserim in annotationibus quas eidem subjecimus,

catur xi kalendas Novembris, Alypio seu Galepio consule; alteram autem habemus eamque indubitatae fidei Leonis nostri epistolam ad eosdem Siciliae episcopos scriptam xii kalendas Novembris sub eodem consule, id est pridie quam hæc scriberetur, si Deo placet. Quis porro sibi persuadeat duas eodem fere tempore epistolas a Leone scriptas esse ad episcopos in remotissima regione constitutos? cum si de bonorum alienatione scribendum habuisset iisdem episcopis, id facillime potuisset præstare in illa epistola, quam de tempore baptismatis celebrandi, in Siciliam scribebat per illos dies, aut si qua de novo querela ad geminandam epistolam coegisset pontificem, posterior prioris mentionem nonnullam haberet.

3. Non erat tanta Leonis tempore ecclesiasticæ disciplinæ perturbatio, ut in provincia Romanæ sedi subjecta, in qua præsules erant vigilantissimi, inter quos Paschasinus Lilybætanus, *omnia alicujus Ecclesiæ prædia vendendo, donando, et diversis modis alienando episcopos dissiparet*; immo tanta corruptela ut plures qui id agerent invenirentur, quod epistola diserte asserit. Quamobrem ad posteriora sæcula rejiciendam esse hujusmodi deprædationem existimo; siquidem fictitiam omnino esse hanc epistolam asserere quis noluerit?

4. Mentio fit in eadem epistola duplicis decreti quo a Leone ordinatum erat, *quemadmodum utriusque Ecclesiæ utilitatibus consuleretur*, adversus hujusmodi ecclesiasticorum bonorum prædones. Quæ decreta si vere a Leone emissa essent, non facile eorum memoria excidisset. Etsi enim plurimæ Leonis aliorumque pontificum familiares epistolæ vel omnino perierint, vel ad tempus ab hominum **1394** notitia subtractæ sint, longe difficilium est potuit contingere circa decretales et constituta quæ plurimum Ecclesiarum negotia et ordinationem attinent, et multo minus si ad totius provinciæ amplissimæque insulæ episcopos et Ecclesias fuerint directæ; cujus generis esse debuerant tam hæc, si genuina esset quam illæ de quibus mentionem facit. Sed hoc etiam maxime pensandum est, nullarum epistolarum plura exstare exemplaria manu exarata, quam earum quæ ad Italiæ aliarumque adjacentium provinciarum episcopos scriptæ sunt. Id vero inde factum est quod cum ad Romani pontificis curam et sollicitudinem propius spectarent, ad ejus synodum convenirent sæpe sæpius, et ab ejus nutu et ore penderent, illius quoque decretis parendi necessitas incumberebat, quæ propterea diligentius exscribi par erat ab omnium illarum Ecclesiarum episcopis et clero; immo vel ab ipso Leone, vel a metropolitano ad singulos provinciarum episcopos epistolarum hujusmodi exemplari a pari, ut aiebant, mitti consueverant. Vix ergo divinare possis qua ratione tanti momenti decretorum memoria tot sæculorum spatio intercepta fuisset.

5. Si Leonis nostri essent hæc decreta, numquam ea recensere omississent ejus successores, quibus de rebus ecclesiasticis non distrahendis seu alienandis constitutiones emittere contigit: quod fecit Hilarus proximus Leonis successor scribens ad plures Galliarum episcopos, Symmachus eadem tractans in concilio Romano, Agapetus scribens ad Cæsarium Arelatensem, Gregorius Magnus ad eosdem Siciliae episcopos, etc. At de his ne verbum quidem habent laudati pontifices. Posteriores quidem Hilario ad ejus decretum respiciunt, et ejus etiam verba mutantur, ut vel hinc decerni possit nullum Hilariano decreto antiquius innotuisse, quod ad bonorum Ecclesiæ conservationem pertineret.

6. Decernit hæc epistola: *Ne quis episcopus de Ecclesiæ suæ rebus audeat quidquam vel donare, et*

A commutare, vel vendere, nisi forte ita aliquid horum faciat, ut meliora prospiciat, et cum totius cleri tractatu atque consensu id eligat, quod non sit dubium Ecclesie profuturum. At istud recentioris et remissioris disciplinæ est, ut ex unius Ecclesiæ cleri nutu et consensu rerum ecclesiasticarum distractio pendere permittatur; cum Hilarus papa easdem in *alienum jus transferri* velit, nisi prius apud concilium alienationis ipsius causa doceatur, ut quid fieri debeat communi omnium deliberatione tractetur.

7. Cum sui decreti transgressores vult auctorepistolæ ordine et communione privari, **1395** satis æ recentiorem Leone nostro prodit, cujus ætate duplex hæc pœna clericis non infligebatur, nisi forte, quod nonnullis placet, propter gravissimam omnium facinora.

His perpensis in hanc sententiam facile adducor, ut vel hanc epistolam existimem suppositam esse, eo scilicet consilio conflictam ut alicui illarum Ecclesiarum prædia distracta denuo vindicarentur: quod sæpe factum esse notum est, ut germanorum monumentorum loco fictitia substituerentur asserendis Ecclesiarum juribus vel privilegiis quoquomodo accommodata; vel saltem credam alterius esse Leonis quam nostri, secundi puta, vel tertii, vel etiam posterioris. Et facile potuit consulis nomen irrepere, vel data opera inseri, cum etiam et Alypii dubia lectio et Ardaburis ejus collegæ omnia mentio aliquam fraudis vel erroris injiciat suspicionem.

Ut tamen fictitiam epistolam non existimem facit quod pannus ejus legitur apud Gratianum 12, qu. 2, cap 52, *Sine exceptione*, ubi et Leoni tribuitur, et missa inscribitur *universis episcopis per Siciliam constitutis*. Sed cujus Leonis sit, an primi an secundi, nec antiquæ editiones Gratiani aperiunt, nec recentiores. Aliqua etiam apud Gratianum assuntur, tamquam ejusdem epistolæ pars, quæ, in epistola tamen non leguntur, sed leguntur pro canone 31 et 32 concilii, seu veri seu fictitii, quod Carthaginense quantum nuncupatur 31. *Ut episcopus rebus Ecclesiæ tamquam commendatis, non tanquam propriis utatur.* 32. *Irrita erit donatio episcoporum, vel venditio, vel commutatio rei ecclesiasticæ absque conventia et subscriptione clericorum.* Forte margini inscripti canones in textu irrepserant codicis quo Gratianus utebatur. Ex istis judicet lector quid de tota epistola sit decernendum. Noseam, qualiscumque est, representavimus.

AD EPISTOLAM XVIII.

APUD QUESNELLUM X.V.

Januario Aquileiensi episcopo.

Ad Januarium. Editi codices habent Julianum, quibus repugnant Dionysi. Exiguus, Cresc. Hincmarus, mss. cod. Barb. 1, Thuan. quinque, Cantabrig. et Victorin., qui legunt, *Januarium*, quod etiam ad marginem editi legitur. Conferenda hæc epistola cum 7 (*nunc* 2), quæ est ad Septimum, cum, notis de ejus (a) suppositione.

1396 2. *Si tamen iterata tinctione non fuerint maculati.* (b) Hanc exceptionem addit forte attendens canones Africanos, cujus 27 collectionis Africanæ ita legitur: *Neque permittendum ut rebaptizati ad clericatus gradum promoveantur.* Vide et Felic. 3 P. R. in synod. Romana an. D. 487, tam inter acta concilii quam in epistola synodica ad universos episcopos, Canonis illius Africani exceptio quædam legitur in gratiam parvulorum can. 47, et altera can. 68, pro clericis apud Donatistas, ordinatis in suo honore suscipiendis.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hujus epistolæ vindicias luculenter exhibuimus in admonit. ad epistolam primam.

(b) Confer nostram annotat. 6 (Col. 707 n. e) in epist. 18.)

3. *Ad totius Ecclesie incolumitatem ordinata.* (a) Miror supinitatem scriptoris, duplici istius et quartæ epistolæ loco abutentis. Canones, inquit, de non promovendis ad superiorem clericatus gradum his qui ab hæresi ad communionem catholicam revertuntur, pro universa ubique Ecclesia conditos fuisse testantur hæc Leonis verba: *Det operam ut circumspice atque velociter impleantur, quæ ad totius Ecclesie incolumitatem et laudabiliter suggesta sunt, et salubriter ordinata.* At, urget ille, nec inter Nicænos canones ejusmodi numerantur, nec in toto Justelli codice reperiuntur. Erant igitur præter Nicæna decreta alia quædam quibus et Januarium astringi volebat sanctus Leo, quæque universæ Ecclesie in disceptandis rebus ecclesiasticis in usu erant. Quænam hæc hominis oscitantia, ut de canonibus verba hæc interpretetur? Nonne sole meridiano clarius est legenti, ea quæ laudabiliter suggesta esse dicuntur, de litteris vigore fidei plenis, quas scripserat Januarius ad sanctum Leonem, esse intelligenda; quæ vero salubriter ordinata, de hoc ipso sancti Leonis rescripto, quo canonum constitutiones præcipit custodiri? Quod animadvertere facile poterat scriptor ille, nisi verba proxime textum laudatum antecedentia ad obscurandam veritatem reseculisset. Proinde, inquit sanctus Leo, *dilectio tua, cujus devotione gaudeamus, jungat curam suam DISPOSITIONIBUS NOSTRIS, et det operam ut circumspice, etc.*

Quod vero subdit nullum canonem aut Nicæno concilio aut Justelliano codice contineri, qui clericos ad superiorem ministerii ecclesiastici ordinem evehi prohibeat, cum ab hæretica vel schismatica communionem ad catholicam revertuntur, lapsus memoriæ est. Si enim canonem 8 Nicænum adisset, hæc in eo legisset verba: *De his qui se Catharos, id est puros, nominant, si aliquando ad catholicam et apostolicam Ecclesiam redierint, visum est sanctæ et magnæ synodo ut accepta manu 1297 impositione, SIC IN CLERO MANEANT. Præ omnibus autem eos scripto profiteri oportet quod consentient et sequentur dogmata Ecclesie catholicæ et apostolicæ, etc. Ubicumque autem sive in vicis, sive in civitatibus ipsi soli inventi fuerint ordinati, qui inventiuntur in clero, IN EODEM ORDINE PERMANEANT.* Ita concilium Nicænum in codice Justelliano. Quibus verbis nihil clarius est, ut mihi quidem videtur: qui enim sic in clero manere, et in eodem ordine permanere jubentur, iis proculdubio ad superiora ministeria aditus omnis præcluditur. Cumque sancti Leonis verba verbis canonis illius maxime concinant, facile mihi persuadeo ad illa oculos conjecisse sanctum pontificem. Licet enim de Catharis solis agatur in Nicæno, nihil tamen vetat ad alios hæreticos ea verba extendi. Et revera hic ipsius loquendi inodus CIRCA QUOS ETIAM ILLAM canonum constitutionem præcipimus custodiri, etc., extensionem canonis sonare mihi videtur. Quod eo potiori jure ab illo potuit præstari, quod non de quibuslibet hæreticis agit hæc Leonis epistola, sed, ut reor, de Donatistis. Primum enim schismatis mentio hoc ipsum indicat: via quippe tunc temporis alia vigeat hæresis quæ a schismate ortum duxisset. Deinde quod addit de repetitione baptismatis: *Si tamen, inquit, iterata linctio non fuerint maculati*: hoc enim familiare fuit Donatistis, eos qui a catholicis ad ipsos decisebant iterato tingere; ab aliis nusquam fere usurpatum. Porro *Donatistæ commune cum Novatianis seu Catharis jugum trahunt, ut sentit et loquitur sanctus Epiphanius, eadem cum illis sentientes, eandemque ob causam rebellantes.* Quocirca, inquit, *neesse non habuimus privatim de illis amplius aliquid tractare; sed*

illos cum suis similibus conjungendos putavimus. (Adv. Hæres., lib. 11, tom. 1, Hæz. 59, in fine). Quare mirum non est si tela adversus Catharos vibrata a Nicænis Patribus contra Donatistas contorserit sanctus Leo. Sed et nihil vetat quin contra ipsos Novatianos hæc scripsisse credatur sanctus Leo, cum ex epistola Innocentii papæ ad Victricium Rothomag., cap. 8, palam fiat, repetitum etiam ab illis hæreticis fuisse baptismum circa eos qui a catholicis ad ipsos deficiebant; cum enim venientes a Novationis et Montensibus per manus tantum impositionem suscipi decrevisset, addit: *Præter eos, et qui forte a nobis ad illos transeuntes rebaptizati sunt.* Quo amplius detegitur allucinatio scriptoris, qui decretum illud S. Leonis nullis canonibus contineri asserere non dubitavit. Jam vero quod Leo subjicit: *Ad totius Ecclesie incolumitatem et suggesta, et ordinata esse illa, quis negaverit ad totius corporis incolumitatem pertinere.* quidquid a quolibet episcopo contra 1298 hæreticos vel suggeritur, vel statuitur: maxime vero, ac præ aliis omnibus, quæcumque adversus hæreses, vel morum ac disciplinæ corruptelas ab apostolica sede decernuntur?

4. III kalend. Januarii. Ita Dionys. Exig. et Crescon., quos ut antiquissimos secuti sumus, astipulantibus codd. mss. uno Bellovacen. et tribus Thuanais. Kalendis vel III kalend. Julii habent Thuanus unus, Trecopitheanus, et Victor., quod ideo scrupulose annotamus, quia sæpe ex hujusmodi notis temporariis pendet difficiliorum quæstionum enodatio.

Ex hujus epistolæ exordio consarcinatum est initium fictitii rescripti Marci papæ ad Athanasium et alios Ægypti episcopos, de Nicænis capitulis, necnon et epistolæ Pelagii 2 ad Benignum.

AD EPISTOLAM XIX.

APUD QUESNELLUM XVIIII.

Doro Beneventano episcopo.

1. *Minorque se feret.* Ita codd. Thuan., tres Cantabrig., et Trecopith., et edit. Nicolini, quam postrema secuta est; antea sic: *Miror quis feret.* Totum hoc membrum libenter ita legerem ac interpungerem: *Ne is, quem sacerdotali prope provehas honore, ab injuria eorum quibus sociabatur inciperet, minorque se feret.*

2. *Sed elationis vitium roboraretur.* Ita in vulgatis edit., pro quo sic habent codd. mss. Thuanei duo, Victorinus et Trecopith.: *Sed fortioris vitium roboraretur.* Cantabrigensis vero et Thuanus alter, sic: *Sed furoris vitium superaret.*

3. *Neque enim ignorabas dixisse, etc.* (b) Totum hunc locum priores editiones et Hincmarus, opusc. 44, de Jure metropolit., cap. 17, sic legunt: *Neque enim ignorabas dixisse Dominum, quod qui se humiliat, exaltabitur; qui vero se exaltat, humiliabitur; eundemque dixisse: Quicumque vult inter vos major fieri, sit vester minister; et quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester servus. Vos autem quæritis de pusillo crescere, et de honore majores esse.* Sed cum posterior Evangelii textus: *Quicumque vult, etc.* consideretur in omnibus quos vidi mss. codd. tribus, scilicet Thuaneis, Cantabrigensis et Victorino, et in editione Suriana, eundem expungendum censuimus. Cætera ad eosdem codices emendavimus: ubi advertendum, hæc sancti Leonis verba, *Vos autem quæritis de pusillo crescere, et de honore majores esse,* Evangelii verbis, *Qui se humiliat, exaltabitur: 1299* illa vero, *Et de majore minores esse,* respondere sequentibus his. *Qui vero se exaltat, humiliabitur:* quod cum ab antiquis Operum sancti Leonis editoribus non

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Qui canones a Leone allegentur, et quo sensu hæc referendi sint, licet nec de Donatistis, nec de Novatianis, sed de Pelagianis agatur, diximus in laudata admonitione n. 18 et 26. Confer etiam annot. 5

(Col. 707, n. c).

(b) De hoc textu et Simonii animadversione satis disseruimus annot. 10 (Col. 710, n. k) in hanc epistolam,

animadverteretur, hoc in causa fuit ut textum adulteraverint. Duo enim hæc sibi invicem opponi debere testantur sequentia hæc auctoris verba: *Utrumque enim inordinatum, utrumque præposterum, etc.* Quod non fiet, si hoc modo legatur: *De pusillo crescere et de honore majores esse, quæ non opponuntur.*

Post primam meam Leonis editionem prodierunt in lucem *Novæ Observationes* (Gallicæ) ad *textum et versiones novi Testamenti per R. S. P.* id est, Ricardum Simonem presb., ubi auctor, cap. 21, p. 458, hanc nostram Leonini textus emendationem vellicat. Ac primum quidem contendit hæc verba epistolæ ad Dorum: *Vos autem quæritis de pusillo crescere et de majore minores esse, assumpta esse ex Evangelii secundum Matthæum exemplari quod penes se habebat Leo: quæ verba eadem tere habentur in celebri Evangeliorum codice ms. Græco, qui olim Theodori Bezzæ fuit, nunc in universitate Cantabrigensi servatur. Sed, quod mirere, lectionem hanc, de majore minores esse, male suppositam a me fuisse queritur, etsi prævæ lectioni de minore majores esse; et tamen fatetur priorem illam meam lectionem conformem esse ms. codici Bezzæ. 2º Quatuor alios laudat ipse qui Bezzæ codici succinunt. 3º Versiones item Saxonæ quæ, inquit, ad antiqua exemplaria conditæ sunt. 4º Quinque mss. codices, id est, quotquot mihi adfuerunt ad hanc epistolam relegendam, correctioni suffragantur. 5º Alios procul dubio habuit Labbeus qui eandem lectionem exhiberent, cum eam margini ascripserit in volumine III Conciliorum generalium. 6º Suriana editio excusa eandem representat. 7º Favet metrica versio Juvenci, quam ipse Simon allegat. 8º Hanc lectionem ter ipse *ordinariam* appellat. 9º Ipse Leonis textum corrigit legendo *minore pro honore* sine ullius ope ms. codicis, contra omnium editorum fidem. 10º Lectionem quam prætulit, talem fuisse in antiqua Vulgata fatetur idem Simon. 11º In sequenti pagina scribit lectionem hanc ordinariam, etsi obscuram, et vix boni sensus capacem, mutandam tamen non esse. Bene igitur fuit restituta, 12º Carpit audaculos quosdam criticos, quod has voces de *majore minores* abraserint, et in eorum locum has alias substituerint, de *minore majores*, quorum infelicem conjecturam ex Græco textu suggillat, cujus, inquit, voces non eandem inter se similitudinem habent, quam inter se voces Latine. 13º Credere amat R. Simon additionem illam fuisse in antiqua Vulgata, ejusque exemplaria Romæ superfuisse, Leone papa Ecclesiam Romanam regente. Atqui si ad eam allusit pontifex, non potuit ob aliam id rationem facere, quam quia plerisque nota erat, et propter abundantiam codicum vulgatissima. Quis vero 1400 sibi persuadeat pontifici præsto non fuisse nisi codices depravatos?*

Demum utro proficitur unum tantummodo obstare quominus nostram lectionem, quam ordinariam vocat, retinendam censeat, quod nimirum se ipse Leo explicuit in epistola 79 (*nunc* 105) quæ est ad Pulcheriam Augustam, ubi eandem vulgatam antiquam additionem his iterum verbis referre videtur: *Et tamen hæc illis insinuabantur, qui de pusillo volebant crescere, et de infimis ad summa transire.* Verum nescio an cuiquam persuadere possit vir eruditus, hæc ultima verba de *infimis ad summa transire*, esse explicationem illorum de *minore majores esse*: certum potius mihi est nihil aliud esse quam priorum repetitionem aliis verbis conceptam. Nimirum hoc unum in ea epistola Leonis menti insidebat consilium, ut Anatoli ambitum culparet, ac odiosum Pulcheriæ redderet, auctoritate verborum quibus duorum apostolorum ambitionem Christus represserat. At vero apostoli non volebant de *majore minores esse*, et eam ob causam ab his describendis verbis abstinuit Leo; et eorum loco antecedentia sub aliis terminis inculcavit, *et de infimis ad summa transire.* Quæ certe non ex proprio penu deprompsisset pontifex, spretis

A his nativis verbis quæ in eodem loco legebantur, et de *minore majores esse*, si revera in Vulgata hæc tunc habebantur. Et quod iis non usus fuerit pontifex, certum mihi argumentum est ea in codice quo ille utebatur lecta non fuisse, sed potius de *majore minores esse.*

In epistola vero ad Dorum non modo hæc ultima verba vel resecandi, vel in alia mutandi necessitatem non habuit, sed contra hæc pontifici ita necessaria fuerunt, ut sine illis sua ipsius verbis veritas non constet. Duo enim redarguit in Beneventana Ecclesia: 1º *immaturam presbyteri novissimi protectionem*; 2º *eorum dejectionem quorum ætas ordinem commendabat, et multa culpa minuebat... qui illum cum sui delectore posebant honorari... qui proprio se iudicio deiciebant... qui primatus suos deformi et ignava dejectione in alterum transferentes subsequentium suorum minuebant dignitatem... qui ultimam sibi anteposuerant... qui indignos se honoris sui ordine sunt professi... qui novello et immature ordinato inferiores fieri delegerunt.* Ecce verba de *majore minore* aliis verbis sexies ab ipso Leone reddita. Duobus vero hujusmodi vitiis quod se episcopus non opposuisset vehementer a pontifice redarguitur, utrumque Christi verbis contrarium esse sic demonstrante. *Neque enim ignorabas, inquit, dixisse Dominum quod qui se humiliat exaltabitur: eundemque dixisse: Qui vero se exaltat humiliabitur.* En ut brevissimam Domini sententiam in duas scindit pontifex, ut cuique vitio suam particulam ascribat, et utrumque a Christo proscriptum fuisse ostendat, ut mox subjicit his verbis: *Vos autem quæritis de pusillo crescere, 1401 et de majore minores esse: utrumque enim inordinatum, utrumque præposterum est.* Potuine diserte magis aperire Leo duo opposita vitia se illis verbis arguere, unum his de *pusillo crescere*, alterum istis, de *majore minores esse*; in quorum ultimorum loco si hæc supposueris, de *minore majores esse e*, jam non duo inordinata ac præpostera, sed unicum; nullus denique subest Leonis sermoni sensus.

C Jam opinor, intelligit Simonius quæ intelligi a quoque posse antea desperabat, nec amplius inasperabilem obiecturus est difficultatem, qua se a recipienda lectione nostra deterrere scribebat. Arguit enim Dorum pontifex, quod *injusta potentium desideria rationabili auctoritate non cohibuerit*, impediendo ne novellus presbyter exaltaretur, nec antiquiores humiliarentur, ac proprio se iudicio deicerent, et de *majore minore* fierent; sic facile intelligenda venit hæc particula, cum emeritis et antiquis presbyteris illis addicitur. Nec tamen novello applicata, suo etiam carebit sensu, quem Leo ipse explicat his verbis: *Ne quem sacerdotali propere provehebas honore, ab injuria eorum quibus sociabatur inciperet, minorque se fieret dum in illo non humilitatis virtus, sed elationis vitium roboraretur.* Hoc sensu humiliari quærit, et de *majore minor esse* qui exaltari ambit, et de *pusillo crescere*: coram Deo enim se ipse deiecit, qui per elationis vitium cæteris vult præminere ac dominari.

Quod rursus objicit Simonius de lectione Hincmari Remensis, nullius est momenti. Primum enim gratias assertit scripta illius manuscripti nostris codicibus esse antiquitate superiora. Deinde lectionis Hincmariæ mendositatem prodit ipse Simonius dum vocem *honore*, quam habet illa, rejicit ac vocem *minore* propria auctoritate illi supponit. Denique quod vel Hincmarus, vel quivis alius, totum hunc locum epistolæ Leoninæ adulteraverit, alia verba loco suo moverit, alia de suo addiderit, patet ex collatione lectionis illius quam supra retuli, cum ea quam omnes manuscripti codices ac contextus ipsius series genuinam esse clamant. Maneat itaque bene emendata lectio, et cum bona Simonii veni in hac etiam posteriori editione perseverabit

AD EPISTOLAM XXII.

APUD QUESNELLUM POST EPISTOLAM XXXIII.

Flaviani episcopi Constantinopolitani ad Leonem.

Notam Quesnelli integram delinimus annot. 10 (Col. 725, II. a) in hanc epistolam, ibique etiam nostras observationes exhibuimus.

1402 AD EPISTOLAM XXIV.

APUD QUESNELLUM XXI.

Theodosio Augusto.

1. *Eusebii.* De eodem in sequenti pariter epistola et aliquot aliis meminit S. Leo. Episcopus fuit Dorylæi, civitatis provinciæ Phrygiæ Salutaris. Libellus supplex quem adversus Eutychem obtulit concilio Constantinopolitano, quemque hic commemorat pontifex noster, habetur in conc. Constantinopol. actione 4, inter Acta Chalcedon. actione item prima, sicut et alius libellus, ad Valentinianum et Marcianum Augustos adversus eundem Eutychem et Dioscorum, a quo depositus fuerat in deprædatoria synodo Ephesina. Hæc porro illius viri singularis et vix cum alio communis laus est, quod contra duas contrarias hæreses suo tempore emergentes primus in Ecclesia CP. insurrexerit. Contra monachum Eutychem libellum obtulit jam episcopus; contra Nestorium vero episcopum adhuc laicus vexillum erexit. *Cum enim Nestorius* (inquit sanctus Cyrillus lib. 1 contra Nestorium) *in media ecclesia profanis uteretur vocum novitatibus, quibus et Θεοτόκον et geminam Christi navitatem insectabatur, vir quidam sane probus, qui adhuc inter laicos erat, sed tamen admirabilem sibi collegerat eruditionem, ferventi et religioso zelo permotus, et contentiori voce inclamans, « Ipsum, inquit, ante sæcula Verbum etiam secundam subiisse generationem. »*

2. *Quamvis et ipse episcopus Nicænzæ synodi profiteatur se inhærere decretis: propter quod non habuimus unde aliquid diceremus.* Hæc emendavimus ad codicem. Griman. qui solus adfuit: prius ita legebatur: *Quamvis et ipse episcopus Nicænzæ synodi profiteatur in hac re se esse decretis: propter quod non habuimus unde aliud diceremus.*

3. *Ad 1 kalendas Martii.* (a) Ita cod. Grim. et edit. omnes, pro quo in parte Act. concil. Chalcedonens. legitur: *Ad kalendas Maii*, et in 20 (nunc 23) epistola: *xii kalendas Maii*. At in utraque legendum esse *Martii* existimamus. Ex actione enim habita Constantinopoli post depositionem Eutychem, certum est jam tum cum haberetur, pervenisse in eam urbem epistolam sancti Leonis ad Flavianum; habita est autem actio illa v idus Aprilis, Non potuit igitur Roma mitti Leonis epistola mense Maio, sed potius Martio. *Ante paucos dies*, inquit Seleucus episcopus, *litteræ sanctissimi archiepiscopi Romanorum Leonis insinuatæ sunt nobis, continentes quia questus est 1403 reverentissimum archimandrita Eutychem, et appellavit in tempore examinationis nostram audientium per dationem libelli*, etc. Idem statuendum de epistola 20 (nunc 23) ad Flavianum.

BALLERINIURUM ANNOTATIONES.

(a) Vide nostram emendationem annot. 12 (Col. 736, n. n) in hanc epist.

(b) Duæ tamen editiones distinguendæ, de quibus diximus in admonitione ad hanc epist., altera epistola decurtatæ, altera integræ. Triplicem vero Quesnellus dixit, eo quod editio Vossii et editio Conciliorum, licet integram epistolam exhibeant, e diversis tamen codicibus originem ducentes, pro editionibus diversis haberi queant. In admonitione autem allegata cum integram editionem vindicavimus, tum vero decurtatæ editionis originem ex mss. col-

A

AD EPISTOLAM XXV.

S. PETRI CHRYSOLOGI.

Episcopi Ravennatis ad Eutychem archimandritam.

APUD QUESNELLUM POST EPISTOLAM XXXIII.

Triplicem (b) hujus epistolæ editionem invenio: unam, quam habent posteriores sancti Leonis editiones, ubi ex ms. cod. Thuaneæ bibliothecæ descripta legitur epistola; alteram, quam ex mss. codicibus Vaticanis num. 2574 et 2580, et cardinalis Sirleti procuravit Gerardus Vossius doctor catholicus; tertia denique ea est quæ in prima parte Actorum Chalcedonensis concilii legitur cum Græca versione. Prima editio primum tantummodo caput continet, alterum integrum desiderat: reliquæ duæ utrumque caput complectuntur. Unde ista diversitas fluxerit certo asserere non ausim; verisimile tamen est vel editorem illum incidisse in mutilum codicem, vel ipsum codicem ab editore fuisse mutilatum. In apostolicam scilicet sedem male affectus, plus ei juris quam par erat a Petro Chrysologo tribui existimavit. Quasi vero Leoni Magno evangelicam apostolicamque de incarnatione Domini doctrinam tam pie, tam catholice explananti in epistolis suis ad Orientales missis, *obedienter attendere*, crimen in Eutyche fuisse, vel in Petro ad id Eutychem ipsum hortari: cum potius summæ huic fuerit dementiæ, quod sancti pontificis monitis non obtemperarit; illi vero sacerdotalis officii et charitatis, quod presbyterum ab apostolica doctrina recedentem, seque ultro dantem præcipitio avertere conatus sit.

Jam vero ad id quod asserit Petrus Raven. (c) se non posse causas fidei extra consensum Romani pontificis audire, primo notandum diligenter non de omnibus causis sermonem esse, sed prudenter et caute secerni ab eo fidei causas ab aliis quæ disciplinam 1404 ecclesiasticam vel propriæ provinciæ administrationem spectarent. Secundo non de iis iterum fidei causis quæ in ejus provincia moverentur se excusat, sed de iis quæ aliunde ad ejus sedem deferri possent, quod cum aliter quam per appellationis libellum fieri non solet, vel Occidentalem synodum ejusque primatem (d) Romanum pontificem illæ attingebant, vel propriæ diocesis exarchum; nec par erat ut illic citra sedis apostolicæ conscientiam communis fidei causa tractaretur. Tertio addit Petrus aliquid quod sententiam plurimum restringit: *Pro studio*, inquit, *pacis et fidei non possumus*. Pacis quidem, quoniam moverat nunquam permissurum pontificem Romanum, ac præsertim Leonem, ut citra Romanæ synodi conscientiam causa fidei intra Italiani ageretur; fidei vero, quia tantis apud Orientem præsidiiis munitur Eutychem, in ejus patrooinium imperatorem Chrysaphius eunuchus inclinarat, ut solus pontifex Romanus, qui Valentinianum ad nutum movebat, causæ istius posset curam utiliter in se suscipere.

D Nihil igitur votat quine integra illa epistola sit episcopi Ravennensis. Unde quo fato decurtata habeatur in vulgatis sancti Leonis editionibus, non assequor. Codicem quidem Thuaneum commemorant, ex quo deprompta fuerit ab editore. Au hoc ita sit nescio;

lectionum Hispanicæ et Isidorianæ sine ulla editorum fraude deteximus.

(c) Vide nostram annot. 19 (Col. 743, n. h) in hanc Petri Chrysologi epistolam.

(d) Apellationis proprie dictæ libellum ad Romanum pontificem, non vero ad Occidentalem synodum ab Eutyche missum ostendimus in observ. ad dissert. 7 Quesnelli. Cur autem etiam ad S. Petrum Chrysologum scripserit, ibidem explicavimus n. 9 et 10.

hoc scio, unicum in catalogo Thuaneorum mss. codicem a me repertum, qui epistolam sancti Petri Chrysologi continet cum aliis nonnullis ad synodum Chalcedonensem pertinentibus; in hoc vero codice integram haberi epistolam. Cui si mss. Vaticanos et card. Sirleti codices, antiquasque ac recentiores Baronii et Conciliorum editiones adjunxeris, vix restat dubitandi locus quin vel in editoris illius, si non malam fidem, saltem oscitantiam: vel in codicis vitium refundenda sit epistolæ diminutio.

Integram porro vel non vidit, vel non attendit, vir doctissimus Henricus de Noris inter primos sancti Augustini discipulos et defensores, etsi scriptorum tempore postromus merito numerandus, cum Historiæ Pelegianæ lib. II, cap. 11, hæc habeat: *Anno 448 idem Chrysologus litteras ad Eutychem male jam ob hæresim audientem dedit.* Si enim vidisset, intellexisset ex posteriori 1405 epistolæ capite (a) litteras ab episcopo Ravennensi ad Eutychem datas non fuisse, nisi post acceptas ab eodem querimoniae de judicio Constantinopolitano, quod 22 die Novembris an. 448 prolatum est, nec ab illo rescribi potuisse ante sequentis anni 449 initium, immo nec antedie 10 Februarii. Hac enim die scriptæ sunt primæ sancti Leonis de Eutychemo negotio litteræ, quas datas jam esse cum suas Petrus exaravit hæc istarum verba testantur: *In omnibus aulem hortamur te, frater honorabilis, ut his quæ a beatissimo papa Romanæ civitatis scripta sunt obedierit attendas.* Quæ si intelligas de fusiori illa ad Flavianum epistola, quam cum septem aliis die 13 Junii in Orientem direxit, ut certe intelligenda videntur, jam non ineunte an. 449, sed eodem media jam fere parte elapso scripsit ad Eutychem Chrysologus. Quæ causa est cur ejus epistolam fusiori Leonis epistolæ ad Flavianum præficerim, quoniam cum ea aliisque septem missam fuisse in Orientem probabile est.

Hanc unicum vidi ego Petri Ravennatis epistolam: quam ubi recensuit Philippus Labbe scriptor fecundissimus in dissertatione theologica de Scripturis Ecclesiasticis, hæc subjicit: *Altera quoque ejusdem epistola legitur inter eas quæ concilio Chalcedonensi præmittuntur.* In quo proculdubio vel memoria lapsus est vir eruditus, vel epistolam Græco-Latinam et Latinam ejusdem fragmentum pro duabus integris distinctisque accepit epistolis. Eidem similiter asserenti non possum, cum has Petri episcopi litteras datas esse scribit ante celeberrimam sancti Leonis ad Flavianum CP. epistolam; hanc enim proculdubio commemorat Chrysologus, cum duæ aliæ breviores quæ præcesserunt nihil prorsus decernant, nihilque exigant, cui *obedierit attendere* potuisset Eutychee.

1. Ex ista porro S. Petri Ravennatis epistola docemur, non (b) apud solum pontificem Romanum querelas suas deposuisse Eutychem (quod dissertat. 7 fusius expendimus), sed et apud alios Occidentis metropolitanos de judicio Constantinopolitano esse conquestum, libellumque iisdem dedisse: et forsitan aliorum aliquot episcoporum litteræ, vel alia monumenta latent in bibliothecis, sicut hæc Petri mille et ducentis annis delituit, quibus manifestum fieret, si prodirent in lucem, Eutychem aliorum Occidentalium pariter judicium postulassee; sicut nunc ex Ravennensis episcopi litteris patet ejus tribunal ab Eutyche pulsatum fuisse. Constat enim ex ista epistola datas fuisse ab Eutyche litteras ad Petrum Ravennatem. *Tristis*, inquit hic, *legi tristes litteras tuas.... Hæc 1406 breviter respondi litteris tuis, etc.*

2. Apparet Eutychem de sententia synodi Constan-

tinopolitanæ conquestum esse tamquam a corruptis et male affectis iudicibus prolata. *Si enim*, inquit Ravennensis episcopus, *tibi displicet, quoniam scripsisti (c), electum judicium*, hoc est, conductos et affectatos iudices episcopos: ubi notare mihi videtur synodum ἐν τῷ μούσῳ, a qua sententiam exceperat: quæ quidem canonica stricto jure non erat, cum nec a primatè diocesis, nec a metropolitano ex una provincia cogeretur, sed ex episcopis promiscuis variarum dioceseon in Urbe (tunc forte comorantibus coalesceret, auctoritate Constantinopolitani episcopi, quam sola recensque consuetudo firmabat.

3. Certum ex eadem epistola videtur Eutychem Ravennatis episcopi iudicium postulasse, cum hoc non semel neget dari a se posse multiplicem ob causam. Prima est quod cum a proprio episcopo damnationis sententiam exceperat Eutyche, nullus metropolitanus iudicii istius retractandi jus habebat, nisi forte ex consensu et concessione proprii episcopi. Rationem hanc aliquomodo innuit Petrus verbis istis: *Hæc breviter respondi, frater, litteris tuis, plura rescripturus, si ad me frater et coepiscopus noster Flavianus aliqua de hac causa scripta misisset.* Secunda est, quo æquitali adversum erat partis unius causam altera parte non audita, vel discutere, vel etiam audire. *Nos*, inquit, *quomodo de his judicare poterimus, quos neque vidimus propter absentiam, et quid intellexerunt eorum taciturnitate nescimus? Justus mediator (Al. iudex) non est, qui sic unam partem audit, ut nihil alteri parti reservet.* Tertia ratio est, quod cum ad sedem apostolicam scripta misisset, et ab ea vicissim scripta in Orientem missa essent, satius erat ut his obedierit attenderet, et fidei veritatem, quam a Romana sede quæsiisse videbatur, a beato Petro in propria sede et viventem et præsentem audiret. *In omnibus*, inquit, *hortamur te, frater honorabilis, ut his quæ a beatissimo papa Romanæ civitatis scripta sunt, obedierit attendas: quoniam beatus Petrus, qui in propria sede et vivit et præsidet, præstat quærentibus fidei veritatem.* Quarta denique ratio erat studium pacis et fidei. *Nos*, inquit, *pro studio pacis et fidei, extra consensum Romanæ civitatis episcopi causas fidei audire non possumus.* Causas quippe in aliqua parte Ecclesiæ natas audire, vel proprii episcopi est ejus Ecclesiæ, in qua orta causa, vel ejus ad quem a proprio episcopo appellatur: cum porro (d) ad 1407 Occidentales episcopos appellabatur, Romani proculdubio episcopi omnium aliorum principis consensus explorandus erat, qui et synodi Occidentalis peculiari nomine caput et universalis Ecclesiæ, in causa maxime fidei, procurator erat et executor præcipuus canonum, qui a conciliis æcumenicis adversus hæreticos olim conditi erant.

4. Igitur evidens est iudicium Ravennensis episcopi postulari ab Eutyche non potuisse, nisi per appellationis libellum, seu verum, seu fictitium. Ex quo constat quod superius asserabamus, ad synodum Occidentalem appellasse Eutychem, et ad præcipuum propterea aliquot metropolitanos litteras scripsisse, maxime autem ad Romanum totius synodi omniumque episcoporum principem.

AD EPISTOLAM XXVIII.

APUD QUESNELLUM XXIV.

Flaviano episcopo CP.

1. Celeberrimam hanc sanctissimi pontificis (e) epistolam, quia multum intererat rei christianæ ut

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hanc epistolam sub idem tempus a Petro Chrysologo scriptam quo S. Leo dedit epist. 23 et 24, probavimus in admonitione ad hanc epistolam num. 6.

(b) Confer præmissam annot. 3 (Col. 600. n. a).

(c) Hunc locum mendosum et corrige adum coniecimus annot. 15 (Col. 1354, n. d).

(d) Hæc et sequentia, quibus Romani pontificis potestatem in appellationibus Quesnellus restringere nititur, confutantur in observat. ad dissert. 7 num. 9.

(e) Videsis de hujus epistolæ celebritate ejusque tum Latinis tum Græcis mss. plura in admonitione eidem præmissa.

castigatissima ederetur, accuratissime relegimus ad ms. cod. Barberinos duos, Thuaneos septem, Regios duos, Victorinum, Corbeiensem, Trecopithæanum, Oratorianum, Remensem sancti Remigii, ad omnes editiones, et Græcam versionem, etc. Quibus adungere licet tres alios probatæ notæ et adorandæ vetustatis codd. ms., ad quos eandem hanc epistolam a se recensitam fuisse testatur Petrus Franciscus Chiffletius in notis suis ad Vigilium Tapense, ad cujus calcem illam edi curavit, scholiisque illustravit. Trium porro memoratorum codicum primus est, Actorum concilii Chalcedonensis collectore Rustico diacono, ex bibliotheca D. Joannis Boubierii Divionensis viri senatorii; alter ex libro Sacrarum Lectionum sancti Benigni ejusdem urbis; tertius Chiffletii ipsius est, continetque fidei dogmata ex Ambrosio, Augustino, Fulgentio, variisque conciliorum ac pontificum decretis excerpta. Quibus omnibus nefas non est conjungere Josiam Simlerum Zuignianum, et Joannem Leunclavium Calvinistam, quorum fides hoc loco non debet esse suspecta, cum lustrata a se codices mss. referunt, variasque ex eis lectiones excerptas præsentant. Quod præstitit ille in collectione veterum de duabus in Christo naturis scriptorum; hic vero post legationem Manuelis Comneni Augusti ad Armenios, ubi Græco-Latinam epistolam edidit Basileæ an. 1578. Cum autem hujus epistolæ textum usque ad unum iota venerabiliter recipere quisque catholicus teneatur sub pœna anathematis auctoritate concilii Romani sub Gelasio PP. ab universali Ecclesia 1408 recepti, omnes omnino variantes lectiones, quæ in mss. codd. occurrerunt, scrupulosius annotare non piguit, ne vel tantillum quid proprio ingenio a nobis mutatum fuisse credatur.

2. *Quid apud vos scandali contra, etc.* Duas voces superfluas addunt vulgatæ editiones in hunc modum: *Quid apud vos scandali contigerit atque contra;* desunt tam in Græca versione quam in omnibus codicibus mss.

3. *Impudens.* Non *impudens*, ut aliqui codices. Græce ἀσύνετος. Quam lectionem potius sequaris, parum refert; utraque enim Eutychem moribus convenit.

4. *Cedere.* Ita codex Chiffletii, nec non e Thuaneis unus; et Græcæ dictioni ἐκείνι respondet: cæteri tam mss. quam excusi codices habent *credere*.

5. *Obscuro.* Ita Thuan. duo, tres Chiffletiani, Trecopithæanus, et Regii duo, Simleri edit. Græce, κατὰ τὴν μὲν ἱμπερίων ἀσυνέτην, per aliquod *obscuritatis impedimentum*: unde liquet hanc lectionem anteponeendam alteri, quæ ad vulgarum et Surianæ editionum marginem, et in quatuor Thuaneis et Barb. duob. ms. reperitur in hunc modum, *aliquo impediuntur obstaculo*, quod procul abest a mente auctoris.

6. *Regeneratorum.* In vulgatis, *regeneratorum*, Græce ἀναγεννωμένων, eorum qui regenerantur. Lectionem quam in vulgatâ locum substitutum retinendam esse probant mss. omnes, edit. Merlin. et totus hujus loci contextus: ex quo patet sanctum Leonem de catechumenis sermonem habere, non iis qui *inter auditorum tirocinia*, ut Tertullianus loquitur, sed iis quos *competentes* vocant Ambrosius, Hieronymus, Augustinus et concilium Agathense, can. 13. His enim tradebatur Symbolum, quod memoriter reddere tenebantur *seria quinta ultimæ septimanæ quadragesimalis*, ex concilio Laodicensi, can. 46; Agathensi, can. 13; Bracarensi II, can. 1. Vide etiam Isidorum Hispal., de Divin. Offic.; Fulgentium, epist. de Duabus Quæst.; et Ordinem Romanum.

7. *Recepisset.* Ita Barb. 2, Corb., Thuanei duo, Trecopith., Remensis et tres alii apud Chiffletium; non vero *apprehendisset*, ut in vulgatis.

8. *De Spiritu sancto et Maria Virgine.* Ita Barb. 2, quinque Thuanei codices, tres Chiffletiani. Victorinus Remensis, Trecopithæanus, edit. Merlini, Scharidi, Canisii, Crabbi, quod et apud sanctum Augustinum sexcentis locis, et apud antiquiores scriptores ecclesiasticos, nec non in exemplaribus an-

Atiquis tam Græcis quam Latinis Symboli Constantinopolitani, atque inter alia in Brevario cœnobii montis Cassini a sexcentis fere annis exarato, quod asservatur in bibliotheca domus Institutionis 1400 Oratorii D. Jesu ad suburbium Parisiense S. Michaelis. Concinit Græca versio habens, καὶ Μαρίας; quod et legitur etiam in recentioribus Græcorum symbolorum exemplaribus, ut patet ex libello Gabrielis Philadelphiiæ metropolitæ de Sacramento penitentiae, ad calcem Commentarii Jo. Morini de Pœnitentia. In vulgatis vero legitur, ex *Maria Virgine*. An hæc tantula varietas aliquam pariat in sensu diversitatem, theologis relinquo examinandum.

9. *Et omnipotens et æternus creditur Pater.* Parum absuit ut vocem illam *æternus* expungerem, quod a Chiffletio factum est; deest enim in duobus ejus mss. nec non in Barb. duob., Thuaneis quatuor, Trecopithæano, Remensi, Victorino, et insuper in Græcæ versionis textu. Eam tamen visum est mihi retinere, tum quia in aliis mss. reperitur, puta Thuaneis tribus, Regiis duobus, Corbeiensi et aliis, præter excusa omnia exemplaria; tum quia vocem illam exigere videtur contextus series, qua ex æternitate Patris æternitas Filii arguitur, ac perfecta ejusdem per omnia cum Patre æqualitas demonstratur.

10. *Instructum.* Ita codd. omnes. Ad margin. edit., *instrumentum* Græce ἐπίγραμμα, *institutionem*.

11. *Piam sollicitudinem contulisset.* Corbeiens. et nonnulli alii mss. cod., *Pia sollicitudine se contulisset*.

12. *Et inveniens.* Ita mss. omnes et Græca versio, εὐρεσκῶν; vulg., et *invenisset*.

13. *In utero accipiet.* Ita Barb., Thuanei quatuor, Remensis, Trecopithæanus et Victorinus cod. De suis silet Chiffletius, vulgatam lectionem *concipiet* relinens.

14. *Vocabunt.* Ita codd. mox laudati cum Chiffletianis, quibus concordat Græcum καλέσουσι. In vulgatis: *Et vocabitur*.

15. *Super humerum.* Vict., Trecopith. et alii quidam, *super humeros*.

16. *Vocabunt.* Ita cod. Remen., Trecopith., Victorin. et Thuan. quatuor, et Græc. ad marginem.

17. *Frustratorie loquens.* Cod. Trecopith. et Thuan. tres, *frustratoria eloquens*.

18. *Spiritus vitæ.* Surius ad marginem, Canisius, Merlinus, Sicardus et Crabbus in textu et mss. Victorin. legunt, *Spiritu vitæ*; et forte melius; Græce, πνεύματι.

19. *Et substantiæ.* Geminam hanc vocem addimus ex mss. codd. Barb., Rem., Trecopith., Corb. et duobus Thuan.

20. *Prævaricatoris.* Codd. mss. Remensis, Victorinus, e Thuaneis unus, et e Chiffletianis duo, *Prævaricationis*.

21. *Dispensationem.* Ita Thuan. tres cum Remensi, et textus epistolæ inter Acta Chalced. concil. editæ. Græca versio, διοίκησιν, vulg., *dispensationem*.

22. *Assumpta est igitur.* Hanc ultimam voculam expunximus, quod ea careant cum mss. omnes, tum Græca versio.

23. *Nostræ est natura dissimilis.* Sic Chiffletii tres codd., totidem Thuan., Remensis et Trecopith. Hoo quoque moda refertur 1410 a Fulgentio in emendationibus codicibus responsionis ad secundam Ferrandi quæstionem. Favet Græca versio, ἑμὴν. Vulg., *nostræ est naturæ dissimilis*; alias, *nostræ est natura dissimilis*.

24. *Recedit. . . relinquit.* Ita mss. plerique et Græca versio; antea, *recessit. . . reliquit*.

25. *Desidentibus.* Ita Barb. 1, Corbeiens., Remens., Trecopith., quatuor Thuanei et Chiffletiani duo. Vulg. *subsidentibus*; Græce, τῶν πεδῶν οὐ βαπτισμένων.

26. *Fidem discipulorum suis interrogationibus erudit.* Ita mss. omnes. In vulg., *fidem discipulorum suorum suis interrogationibus audiret*.

27. *Veri corporis*. Sic in omnibus mss. Græcæ, *ἰσχυροῦ*; in vulgatis, *veri hominis*.

28. *Non aliter est resuscitatus*. Ita mss. omnes, quibus Græca concinunt. Vulgat., *aliter non est resuscitatus*.

29. *Sacramentum per quod unum salv.* Vulg., *Sacramentum fidei per quod salv.* Mss. omnes priorem exhibent lectionem, quæ Græco concinit.

30. *Fluxerit*. Sic omnes, pro quo antea, *effluxerint*.

31. *Spiritus est veritas*. Sic habent omnes mss. cod.; sic quoque legit Augustinus lib. de Bono perseverant., cap. 22, et Fulgent. lib. x contra Fabianum, etc. Græcus textus tum epistolæ sancti Joannis, tum sancti Leonis habent: *Τὸ πνεῦμα ἐστὶν ἡ ἀλήθεια*; idemque exhibet Syriaca Joannis versio; unde dubium esse nequit quin ita legerit sanctus Leo; non vero, ut in vulgatis, *Christus est veritas*.

32. *Interlocutionem*. Ita mss. omnes cum Græca versione, *διελάλις*. In vulg., *Interrogationem*.

33. *Nimisquæ blasphemum*. I hæ voces desiderantur in Thuan. duobus et apud Facundum.

34. *Ita omissum, quasi nihil quod offenderet esset auditum*. Cod. Corb. et Facundus lib. II, cap. 6, sic habent: *Ita emissum, quasi nihil offenderet, esse auditum*.

35. *Ante incarnationem*. Solus Facundus, *Ante adulationem*.

36. *Sollicitudinis tuæ*. Cod. Bouhierii, Thuan. quatuor, edit aliquot: *Dilectionis tuæ*.

37. *Ab hac sensus sui peste purgetur*. Ita mss. omnes cum Facundo, quibus et Græca versio respondet; alias in vulg., *ab hac sensus sui macula pe te purgetur*.

38. *Fratres nostros*. Ita plerique codd. mss. et omnes excusi cum Græca versione, et congruit illius ævi moribus, cum episcopi presbyteros fratres vocabant. Quatuor codd. mss. habent, *fratrem nostrum*, quam lectionem Chiffletius exhibet, de suis mss. codd. nihil asserens.

39. *Julium*. Ita legendum esse tam in hac epistola quam in aliis, quæ eosdem legatos ad Ephesinam synodum missos recensent, evincunt mss. codd. Griman., Barb. duo, Thuanei duo, Trecopith., etc., et Græca 1411 versio epistolarum 26, 29, 30 et 31 (nunc 38, 33, 30 et 34), quæ habentur in prima parte Actorum Chalcedonensis concilii. In sola hujus epistolæ 24 (nunc 28) ad Flavianum (a) Græca versione legitur *Ἰουλιανός*, et in Latina ejusdem editione, quæ in collatione sexta synodi v habetur, legitur *Julianus*, quod scribarum oscitantia imputandum esse conjicio ex ms. codice Actorum concilii Chalcedon. ex bibliotheca Joannis Bouhierii Divio-

nensis, quem ut probæ notæ et adorandæ vetustatis codicem laudat Chiffletius: in eo enim legit *Julium*, non *Julianum*. *Julium* pariter habent Evagrius lib. I, cap. 10, Nicephorus Call. lib. XIV cap. 47, Prosperi Chronicon., Breviculus historiae Eutylianistarum præfixus epistolis sancti Leonis in editione Romana, adeoque non primum a Sirmondo editus, liber de Romanis Pontificibus, Marianus Scotus, etc. Ex quibus postremis quatuor docemur *Julium* fuisse episcopum Puteolanum. Unde hallucinatum constat doctissimum Morinum, cum lib. I, exercitatione 20, scribit *Julianum Coensem* ad synodum Ephesinam II missum a Leone, *ut ex ejus*, inquit, *epistolis* 15 18, 19 (nunc 15, 19 et 20) *aliisque constat*. Erravit similiter Christianus Lupus in dissertatione de Lactrocinio Ephesino cap. 5, cum legatum quem Leo in epistolis scribit ad synodum hanc missum *Julianum episcopum Coensem* fuisse contendit, suggillans Chronicon Prosperi, qui *Julianum Coensem*, inquit, *male permutat in Julium episcopum Puteolanum*. Quasi vero quis qualisve fuerit legatus iste latere potuerit Prosperum, tunc Romæ versantem, 1412 Leoni familiarissimam, eique a secretis, a consiliis, ab epistolis; ita ut non modo hæc, sed et aliæ omnes adversus Eutychem de vera Christi incarnatione (b) ab ipso dictatæ crederentur, testibus Marcellino comite in Chronico, et Gennadio in Catalogo illustrium virorum. Morino et Lupo impositum tum nominis affinitas, tum quod is qui vices Leonis agebat in synodo Julianus fere ubique dicatur. At vero, ut probabile mihi videtur *Julianum Coensem* Leonis nomine interfuisse synodo, ita certissimum est *Julianum Coensem* non eum esse qui Roma missus est ad synodum, et in Epistolis S. Leonis toties cum aliis legatis commemoratur. Hoc posterius etsi satis probatum jam auctoritate codicum plurimorumque illius ævi scriptorum, adhuc ex abundantis manifestum sit duplici hoc argumento.

1. *Julianus Coensis episcopus* interfuit et subscripsit tam concilio Constantinopolitano, in quo primum damnatus Eutyches a Flaviano, quam conventui episcoporum, qui anno sequenti in eadem urbe jussu imperatoris habitus est. Porro, cum hic conventus habitus sit mense Aprili, quis facile credat eundem Roma missum mense Junio ejusdem anni quo datæ leguntur epistolæ pontificis?

2. Scribit Leo ad *Julianum Coensem* in Oriente versantem epistolæ 25 et 31 (nunc 35 et 34), eodem die scriptas quo et aliæ in quibus legatos missos recenset. Immo in posteriori eosdem nominat, et inter eos *Julium episcopum*; quod certe cum illorum opinione cohærere non potest.

Quod vero non (c) *Julius Puteolanus*, sed 1413

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Duo nostri codices Veneti Græcæ versionis habent *Ἰουλιόν* *Julium*, non *Ἰουλιανόν* *Julianum*. Exemplaria etiam mss. synodi v, collatione sexta, annotante Baluzio, habent *Julium*.

(b) Confer admonitionem huic epistolæ 28 præfixam num. 4 et seqq.

(c) Optime sane Quesnellus hoc loco statuit episcopum a Leone legatum ad Ephesinam synodum *Julium esse Puteolanum*, non vero *Julianum Coensem*, ut quidam perperam opinati fuerant. Quod vero fusius probare nititur, *Julianum Coensem* Julii loco interfuisse Ephesinæ synodo, falso fundamento sulcitur. Renatum scilicet, qui in Breviculo historiae Eutylianistarum in Delo insula mortuus traditur, vivum constituit ex Theodoro, qui post eandem synodum ad ipsum litteras dedit. Hinc Breviculi auctorem aut memoria lapsus, aut incertis documentis deceptum affirmans, conjicit *Julium Puteolanum* apud Delos mortuum, ejusque loco *Julianum Coensem* in legatione Romanæ sedis assumptum in Ephesino concilio sedisse; unde *Julianus* in vulgatis gestis appellatur, qui vice Leonis ibidem interfuit. Huc

paucis tota vis ratiocinationis Quesnelli revocatur: cætera enim ejus argumenta sunt meræ conjecturæ, quæ Theodoretæ auctoritati, et vulgatis gestis incumbunt, ita ut si hæc fundamenta nutent, cætera omnia pariter corruant necesse sit.

Itaque Renatum presbyterum, non autem *Julium episcopum* ante synodum vita functum primum satis indicat Prosper, coævus auctor, dum in Chronico ad an. 49 de pseudosynodo Ephesina loquens, solius Hilari diaconi et Julii episcopi Puteolani meminit; de Renato autem ne verbum quidem. *Reclamante Hilario diacono Ecclesie Romanæ, qui vice S. Leonis papæ cum Julio episcopo Puteolano a sede apostolica fuerat destinatus*. Quod si destinatus fuit etiam Renatus, hujus tamen non meminit, quia de iis loquitur qui Ephesi gestis sese opposcentes, eodem pervenerant; nec pro Renato *Julium* memoraret, si Renatus, non autem *Julius*, in synodo consedisset. Id autem multo evidenter demonstrant ipsa acta Ephesina. quæ actioni primæ synodi Chalcedonensis inserta leguntur. Licet enim ibi non solum legati nominentur, sed etiam *Dulcitus notarius Romanæ Ecclesie*,

Julianus Coensis interfuit vice Leonis synodo Ephesina, etsi nolim ut certum asserere, sunt tamen

A plura quæ probabile efficiant. Quod ultimum si verum est, hoc ea ratione contigisse puto, quod vel

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

Renatus tamen nullibi appellatur, quod incredibile est si cum cæteris adfuisse. Neque gesta ipsa Ephesina deesse Quesnellus affirmet, nec quod in Chalcedonensi legitur, eorumdem gestorum exceptum esse pronuntiet. Chalcedonensibus enim gestis palam revincitur: ex quibus ipsa Ephesina acta integra et sine ullo saltu lecta fuisse noscuntur usque ad actionem quæ Eutycheis absolutionem et Flaviani ac Eusebii condemnationem continebat, cuique soli Romanæ sedis legati interfuerunt. Cur ergo Julio episcopo, Hilario diacono, et Dulcizio notario memoratis, Renatus in his gestis omittitur, nisi quia apud Delos mortuus, ut in Breviculo traditur, ei concilio non adfuit? Qui autem omitti poterat, si ea quæ *Ephesi audacter gesta sunt arguisset et repressisset*, ut Theodoretus in epistola pronuntiat? Hic præsertim nominandus in gestis fuerat, et hæc ejus contradictio iisdem gestis procul dubio fuisse inserta. Cum vero ex gestis pateat Julium interlocutum, Hilari autem contradictio non tam probetur ex gestis quam ex Chronico Prosperi, Theodoretus incerta fama ac æquivocatione aliqua deceptus noscitur, dum id tribuit Renato quod Hilario erattribuendum: nisi quis forte Renati nomen pro Hilari nomine in inscriptionem epistolæ Theodreti per errorem irrepsisse malit, quod tamen ne suspicari quidem audeamus. Potius enim credimus Theodoretum, qui tres legatos a Leone missos ex epistola 28 ad Flavianum didicerat, ex fama autem acceperat legatos Ephesinis gestis restituisse, nec de Renati morte quidquam audierat, ad singulos scripsisse eodem exemplo, ut suam illis causam commendaret; solam autem ad Renatum epistolam superfuisse. Quæ enim exstat Theodreti epistola ad archidiaconum Ecclesiæ Romanæ, ei qui in hac Ecclesia primus erat, directurus, licet nomen ignoraret, datam credimus, cum archidiaconorum nota esset potestas, non autem Hilario, quem cum seiret legationis officio functum, aliquid de hoc peculiare litteris inseruisset.

Quid quod Julium, non autem Julianum Ephesinæ synodo interfuisse certissimum est? Id satis efficax argumentum esse possent interlocutiones per interpretem in Ephesinis gestis contentæ, quæ Julio quidem conveniunt, a Juliano autem Coensi alienæ sunt, quippe qui Græcæ urbis episcopus uno per interpretem, sed per sese Græcæ locutus est non tam in Chalcedonensi quam in Constantinopolitana synodo sub Flaviano ante Ephesinam habita: unde irritus cognoscitur audax Quesnelli nisus, quo, ut hanc rationem elideret, Julianum Ephesinæ synodi tempore Græcæ linguæ minus peritum traduxit. Sed luculentiora ex ipsis gestis suppetunt. *Julium* enim, non *Julianum* habent mss. codices antiquæ versionis concilii Chalcedonensis. Sex codices hujus versionis expendimus quatuor Vaticanos 1321, 1323, 4166 et 5405, Ghigianum 483, et antiquissimum Veronensem 57. Ex sex autem vicibus quibus hic legatus nominatur, quinque dicitur *Julius* in quatuor codicibus, nempe tribus Vaticanis 1323, 4166 et 5405, atque in Ghigiano et semel tantum per errorem *Julianus* in Ghigiano *Eusebius* autem item semel in iisdem mss. Vaticanis tribus. In antiquissimo autem Veronensi, et in emendatiori Vat. 1321, ubique semper *Julius* scribitur. Id ipsum pariter in quatuor suis mss. observavit Baluzius. Nam Corbeiensis et Colbertinus *Julianum* semel tantum exhibent; Parisiensis ac Divionensis *Julium* semper ingerunt. Confer apud ipsum Baluzium singula concilii loca, nec unum tantummodo priorum textum, ubi *Julianum* in duobus codicibus præferri notavit, cum Quesnello consideres, quod nonnullis fucum facere posset. Hinc autem erronea cognoscitur editorum lectio *Julianum* ubique exhibens, cui Quesnellus innixus est. Ex hac autem antiqua interpre-

tatione a Rustico recognita *Julium* item fuisse in Græcis exemplaribus quibus vetus interpres et Rusticus usi sunt, discimus; et jure Evagrium ac Nicephorum Græcos scriptores *Julium*, non *Julianum* prætulisse; ac per errorem in editis Conciliorum Græcis Julianum alicubi appellari, qui Julius fuit. Enimvero in ambobus Græcis codd. concilii Chalcedonensis bibliothecæ Venetæ S. Marci 164 et 555, *Ιουλιος, Julius*, ubique legitur, excepto secundo actorem, ubi *Ιουλιανός, Julianus* habetur, qui unicus locus ex quinque aliis *Ιουλιος, Julius*, præferentibus emendandus est.

Quod si ex his Julius in Ephesina synodo legationem Romanæ sedis gessit, duo sequuntur, quæ Quesnelli systema evertunt: primo commentitia esse quæ de Juliano Coensi legato inanibus conjecturis comminiscitur; deinde eum qui apud Delos obiit non fuisse Julium episcopum, sed Renatum presbyterum, ut in Breviculo historiæ Eutychanistarum traditur.

B Quoniam vero hoc Breviculi testimonium Quesnellus panno tribuit, quia abest in Quesnellianæ collectionis capite 43, ubi eadem historia inserta est, quid hac in re sentiendum sit, ope vetustissimorum codicum detegere plurimum refert. In Quesnelliana quidem et in nonnullis aliis antiquis collectionibus hæc historia Acacianæ causæ documentis præfixa brevius describitur; incipit enim a damnatione Dioscori, et in iis gestis desinit quæ Acacii damnationem præcesserunt. Duo autem additamenta huic historiæ accessere, alterum initio, quo historia ab origine, a Nestorio scilicet et Eutyche, inchoatur; alterum in fine, quo eadem historia ad Acacii damnationem usque perducitur. Hæc vero historia cum his additamentis in Virdunensi codice, qui sola monumenta Acaciana complectitur, inventa fuit a Sirmondo cum titulo: *Gesta de nomine Acacii*, a nobis autem cum eodem titulo in ms. Vat. Regiæ 1997. Nova tandem aliquot linearum additio in fine facta fuit, cum qua excusa jam pridem habebatur in Romana editione Epistolarum Romanorum pontificum an. 1594, tom. I, part. II, pag. 142. Hoc autem integrum documentum reperimus in aliquot mss. libris præstantissimæ collectionis Avellanæ, in quibus hoc initium est ab editoribus Romanis omissum: *Incipit. In causa fidei christianæ, cui ab exordio sui numquam defuisse probantur inimici. Nostro quidem sæculo*, etc.; unde Quesnellus notavit hanc historiam duabus primis lineis in editione Romana brevior esse quam quæ a Sirmondo publicata fuit. Integra hujusmodi historia Liberatus usus est, non autem contra, ut Pagius perperam existimavit ad an. 496, num. 4. Nunc observamus hanc historiam in collectionibus Quesnelliana, et Vaticanis 1312, 1314 in Barb. 2888, in Veronensi 46, et in ms. Virdunensi præmitti monumentis Acacianis, quæ in Gelasio desinunt; in Vat. Reg. 1997 subijci epistolæ Gelasii; in Avellano autem cæterisque similibus referri inter Gelasii epistolas: adeo ut ejusdem historiæ Gelasium auctorem esse non male conjecerit Henricus Valesius. Tempus quidem initio opusculi indicatum, quod respondet an. 493, aut 494, et historiæ finis cum Gelasii temporibus conveniunt. Gelasii porro morem fuisse nonnulla suis opusculis addere, liquet ex epistola ad Dardanos, quæ in Quesnelliana alisque collectionibus brevior est, aliquot vero additamenta auctoris invenitur in codice Avellano, unde illam Romani editores typis tradidere. Id ipsum ergo credimus evenisse historiæ Eutychanistarum; adeo ut additamenta quæ subinde accessere, eidem Gelasio tribuenda sint. Hinc autem quanta sit auctoritas ejus testimonii quo Renatus apud Delum mortuus ibidem traditur, nemo non videt. Quamquam etiamsi alius a Gelasio habeatur ejus additamenti auctor, cum tamen Romanus fuerit atque ætat-

Julius vita functus est antequam pseudosynodus inchoaretur, 1414 vel aliud quid impedimento fuit ne Ephesum accederet. Quoniam vero multum intererat ut qui vices pontificis Romani in eo concilio habiturus erat episcopali dignitate fulgeret, substitutus est in locum Julii Julianus, prout in mandatis procul dubio 1415 habebant reliqui legati. Atque ut hoc verisimile existimem, sequentibus conjecturis adducor.

1° Quoties de legato sedis apostolicæ mentio habetur in synodo Ephesina, Julianus semper appellatur in Latina versione; in textu Græco ter Julianus, bis tantummodo Julius dicitur: ut mirum sit qua ratione a clarissimo Baluzio scriptum in I tomo novæ collectionis Concil. præf. in Chalcéd., *constanter vocari Julium in omnibus antiquis codicibus mss.* Quod argumento est de alio sermonem esse quam de illo Roma misso, qui in Epistolarum S. Leonis Græca versione, 1 parte concilii Chalcedonensis semper Ἰούλιος dicitur sola 24 (nunc 28) excepta. Non igitur Julius in synodo vices pontificis egit, sed Julianus, nec alius quam Coensis episcopus. 2° Nisi supremum obiisset diem in Oriente Julius, aliqua post infamam synodum de eomentione haberetur: vel enim ejus reditus notaretur vel mors ejus inter atrocitatis illius conventiculi improbus ausus recenseretur: idem ipse ad Pulcheriam scripsisset, ipse ad Leonem retulisset de gestis synodi, ipse a Leone vel de consensu exhibito vituperaretur, vel laudaretur de recusato: at nihil tale legitur. 3° Julianum Coensem multis magnisque tribulationibus vexatum fuisse per impotentem Dioscori sævitiam testatur Leo ad ipsum scribens epistola 14 (nunc 48) 13 die Octobris ejusdem anni data, et 61 (nunc 81), 13 Aprilis sequentis anni: quod non aliam ob causam accidisse credendum est, quam quod ut legatus Romani pontificis fidei justitiæque partes constanti animo tutatus fuerat, impiique Dioscori nefandis molitionibus palam contradixerat. 4° Ex eadem epist. 61 (nunc 81) liquet aliquo modo Julianum S. Leonis personam seu vices etiam ante Chalcedonensem synodum gessisse: siquidem eum exhortans *ut contra fulsitatis astutias perseveranter diligentiam teneret*, addit: *Cum ad hoc et tuus animus et nostra auctoritas suffragetur.* Et postea: *Ad quam rem nostro post diem venerabilem 1416 Paschæ dirigemus, qui tecum participato concilio, ea quæ a nobis constituta fuerint, exsequantur.* Immo et in ipsa epist. 25 (nunc 35) ad eundem scripta per legatos ad Ephesinam synodum missos, testatur has ad eum litteras ideo scribere, ut, inquit, *UNANIMITER atque constanter his qui Evangelium Christi corrumpere cupiunt resistatis.* In epistola etiam 68 (nunc 80) Julianum sollicitè commendat Anatolio CP. et huic illum vult adhærere: quod innuit ipsum Leonis partes egisse in synodo, cui propterea timendum erat ne Eutyichis sequaces molestam facerent. 5° Vix dubitare licet Julianum Coensem episcopum pseudosynodo interfuisse, cum et eam ob causam mandata S. Leonis acceperit ante synodum, ut *unanimiter* cum aliis legatis resisteret adversariis veritatibus, et ad eundem derebuit male et in synodo gestis litteras scripsisset pontifex, et secretoribus etiam mandatis monuerit de suis eodem in negotio consiliis. At nusquam Juliani Coensis nomen habetur in gestis pseudosynodi, si Julianus vel Julius, qui vices pontificis ibidem gessisse legitur, alius fuit a Coensi Juliano.

6. Narrat Breviculus historiæ Eutyichianistarum unum legatorum a Romana sede missorum ad synodum Ephesinam, illuc non pervenisse, morte scilicet præventum in Delo insula. *Interfuerunt etiam*, inquit, *vicarii ab apostolica sede directi, Julius Puteolanus episcopus, Hilarus archidiaconus, quia presbyter Renatus in Delo insula morte præventus est: adfuit etiam Dulcitus notarius, etc.* Julium quidem concilio in-

terfuisse ait, mortuum vero Renatum; sed vereor plurimum ne memoriæ lapsus passus sit auctor Breviculi, aut insertis rumoribus scriptivæ deceptus: ut potius interfuisse synodo dicendum sit Renatus, morte quæ præventus Julius. Cum enim scribit unum esse mortuum in Delo insula, vix errori locus esse potuit, non enim hoc somniavit auctor ille; at cum Julium interfuisse dicit synodo, decipi potuit nominis similitudine. Cum legeret enim in epistola S. Leonis 1417 missum esse Julium qui vices pontificis ageret, nominatumque reperisset in actis Ephesinis Julianum, vel Julium, iisdem fungentem vicibus S. Leonis, facile fuit in eam opinionem ire, unum eundemque esse, ac proinde de alio e tribus legatis intelligentem esse quod scriptum reperit de unius illorum morte. Non certe de Hilaro, cujus frequens memoria in synodo et post synodum. Igitur, conclusit ille, de Renato verum fuit. At, repono ego, de Renato verum esse non potest, ad quea nimirum litteras post synodum dedit Theodoritus. Cum enim a sede sua dejectus esset sententia pseudosynodi, querelas suas detulit tum ad S. Leonem, tum ad ejus legatos ad Renatum presbyterum et Hilarum diaconum. Ex quo et duplex robor conjecturæ nostræ accedit. Quod enim scripserit ad Renatum, arguit errorem auctoris incerti, qui mortuum ante synodum scripsit: quod vero ad Julium non scripsit, aliquatenus probat eum tunc non superfuisse in vivis, nec presentem synodo fuisse. Alioquin eum in primis conveniebat adire, qui primas habuisset in synodo pontificis vices, ut per eum S. Leonis mentem moveret excitaretque ad suscipiendam depositi episcopi defensionem. Quod enim ad Julianum Coensem non scripserit, ratio in promptu est: is enim in Orientalibus partibus remansens, idoneus non erat qui Theodoriti res apud Romanum pontificem coram ageret. Jam vero si Julius mortuus erat, Julianus episcopus Coensis is est procul dubio quem legimus in actis Ephesini atrocissimi egisse vices Romani pontificis. Qui Breviculus historiæ Eutyichianistarum edendum denuo curarunt, ex hujus verbis de morte Renati presbyteri arguunt epistolam Theodoriti ad illum presbyterum scriptam non esse, sed potius ad Hilarum. Ad superest etiam eundem epistola ad Hilarum; ac præterea si quis error in alterutro auctore isto agnoscendus est, satius est minusque incommodum a Breviculi auctore commissum fateri, quam a Theodorito. Quid enim? An Theodoritus quid de Renato factum esset ignoravit! nemo id dixerit. An librariorum error est, qui pro Hilaro Renatum supposuerint? At non tam erudita esse solet operarum oscitantia, ut pro uno legatorum alterum scribere cogitaverint. Adde quod in omnibus mss. excusisque Theodoriti exemplaribus eadem epigraphæ constanter reperitur; nec solent epistolarum inscriptiones ab aliis quam ab auctoribus ipsarum componi, cum de aliis opusculorum generibus aliter persæpe fieri contingat. Auctor porro Breviculi ignotus, auctoritas incerta, fides vacillans, rari codices mss. excusi centum annis juniores. Quid illiur habet unde cum Theodorito in hac controversia contendat?

Si hæc vera sunt, a scriptoribus variis varie hoc loco erratum. Errarunt qui Julium Puteolanum et Roma missum esse, et synodo interfuisse asseruerunt. Errant pariter qui utrumque de Juliano Coensi contendunt. 1418 Nam missus quidem est Julius ut interesset synodo, sed non interfuit. Non missus est Julianus Coensis, qui in Oriente tunc residebat, et tamen vice Leonis interfuit, in locum, ut dixi, Julii successit. Hinc corrige Evagrimum Scholasticum Eccl. Histor. lib. 1, cap. 10: Καὶ μὴν καὶ Ἰούλιος (συνὴ) τόπον πληρῶν λίοντος τοῦ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ἐπισκόπου: Julius item episcopus (aderat) qui Leonis

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

Gelasii de Romano presbytero testimonium dederit, fidem in hoc præcipue maximam obtinere debet qui

præsertim et Prospero, et Ephesina pseudosynodi gestis congruat.

episcopi Romani vices gerebat. Corrige item Nicephorum lib. xiv Hist. Eccl. cap. 47 : Παρήσαν δὲ τῆ συνόδου... πλὴν λέγοντας τοῦ τῆς πρεσβυτέρου Ἰούλιου ποιμένος, τοῦτου γὰρ τὸν τόπον ἐπισκοπῆς Ἰούλιος περιηθείς ἀνεπέληρου : *Adfuerunt concilio... Leone relictis Romæ pastore excepto, cujus locum Julius episcopus eo missus obtinuit.* Corrigennda, inquam, ultriusque hujus auctoris narratio, quia uterque male Julii Puteolani missionem a Leone, cum Juliano Coensis præsentia in synodo confundit. At non corrigendus textus, ut vult doctissimus Henr. Valesius annotat. in hunc Evagrii locum, ubi corrupte legi putat in utroque Ἰούλιος pro Ἰουλιανός; cum certum sit ita scripsisse auctores illos, discrimen, quod supra observavimus, non attendentes, et cum plerisque aliis scriptoribus existimantes eum adfuisse synodo Leonis nomine, qui eo consilio missus fuerat; quod discrimen nec ab eodem Valesio anidmavermis puto.

Contrariam opinionem, quæ Julium interfuisse synodo contendit, Renato in Delo insula prius mortuo, non spernendis argumentis tuentur viri docti. Primum est quod Renati mentio nulla prorsus habetur in actis Ephesini latrocinii, ex quo silentio confirmatur narratio Breviculi de eodem morte prævento, ut scribit illius auctor, antequam Ephesus potuisset accedere. Nodus certe difficilis, nisi quis dixerit vix locum fuisse loquendi legatis in pseudosynodo, præsertim vero Renato; cum et Julianus pro episcopali dignitate vocem arriperet, et Hilarus pro suo archidiaconi ac specialis Ecclesiæ Romanæ legati munere præcipuus haberet legationis partes. Is enim ex prolixioribus semper verbis synodum alloquitur; ipse solus epistolam S. Leonis legi postulat semel et iterum; solus adversus latrocinale decretum intercedit.

2. Prosperi silentium de Renato, ac ejusdem de Julio misso testimonium urgent. At missum Julium, seu *destinatum*, ut Prosperi affectata voce utar, non negamus. Silet quidem de Renato, sed æque de Dulcilio, quem synodo præsentem fuisse liquet ex actis, ut nihil inde confici possit.

3. Breviculi Historiæ Nestorianæ et Eutychiæ gravis et ineluctabilis videtur auctoritatis narratio. Ejus enim auctor Romæ, ut apparet, scripsit quadragesimo circiter post synodum anno. Neque tamen deerit forsitan qui reponat incertam hujus Breviculi auctoritatem, quia incertus auctor et incertæ etiam fidei scriptum ipsum censeri potest. Conflatum enim illud videtur ex pluribus pannis qui aliis temporibus 1419 consulti fuerunt. Pannus omnium antiquissimus esse mihi videtur ille qui capitulum 43 codicis mei Romani conflavit, et de rebus in Alexandrina Ecclesia gestis a damnatione Dioscori usque ad Acacii damnationem unice tractat; quæ enim breviora, plerumque sunt et antiquiora. Ex eo plura suo Breviario inseruit Liberatus diaconus cap. 15, 16, et 18, et suo Breviculo auctor incognitus. Immo Breviculus ipse nihil aliud esse videtur quam scriptum istud brevius, pluribus postea auctum ab aliquo scriptore, qui his historiam totam ab origine repetens suis usibus Breviculum concinnavit; qui in editione anni 1501 duabus primis lineis brevior est, auctor vero in fine duodecim, vel quindecim aliis. Porro, cum in ea parte quæ in codice Romano nostro habetur, nihil apparet quod veritati consentaneum non sit, non ita et in iis quæ primam Breviculi partem conficiunt: plura sunt enim quæ a vero discrepant et a narratione Liberati. Vix igitur fides certa adhiberi potest scriptiunculæ illi, cum nullum habet sibi suffragantem alium scriptorem; tametsi abroganda non videatur ejus auctoritas cum pluribus aliis accinit.

4. At insolens videtur, nec umquam alias usurpatum, ut in locum unius legati alius ab aliis legatis substituat. Novum id forsitan nec fieri solitum; sed necessitas id postulabat. Cum enim ex improviso ad

A synodum invitatus esset S. Leo, et breve admodum spatium diligendis mittendique episcopis concessum coactus fuit pontifex iis contentus esse legatis quos Constantinopolim dirigendos designaverat. Nec melius aliquid ei venit in mente quam ut Julianum Coensem, Orientalem quidem episcopum, sed patria Romanum, et in apostolicæ sedis sinu nutritum legatis adjungeret, præsertim cum totum Eutychie negotium perspectum haberet, ac de eo ad pontificem litteras dedisset. Nullas quidem epistolas proferimus quæ hoc Leonis consilium retegant; verum hæc non erat epistolarum materies, sed secretiorum mandatorum, quæ nisi cum necessitas postularet, publicanda erant: quemadmodum soli commonitorii privati secreto commiserat Cælestinus papa mandatum, quo jubebat ut legati sui ad Ephesinam primam synodum, pervenientes ad Cyrillum Alexandrinum consilium omne converterent. Scio per litteras Cyrillo delegatas esse pontificis vices, quia nimirum præsentiscebatur Cælestinus, quod revera accidit, legatos mature satis ad indictam synodo diem non esse venturos. Non eadem erat Leoni ratio, atque adeo sufficiebat ut cautionem de substituendo vel adjungendo novo legato penes legatos deponeret pro data occasione seu necessitate in medium adducendam. Interim hoc 1420 ex Cælestini exemplo colligimus non sine exemplo eoque recenti Orientalium partium episcopo Romani pontificis vices fuisse mandatas. Liquet sane ex epistola 61 (*nunc* 81) ad eundem Julianum scripta pro reparanda pseudosynodi calamitate ipsum jam tunc auctoritate sedis apostolicæ circumtulisse in Orientalibus regionibus Hortans enim eum *ut contra falsitatis astutias perseverantem diligentiam teneat*, addit: *Cum tibi ad hoc et tuus animus et NOSTRA AUCTORITAS suffragetur... ad quam rem nostros... dirigemus qui tecum participato consilio, ea quæ a nobis constituta fuerint, cæsequantur.* Quando nam ergo pontificis auctoritate munitus fuerat Julianus? annon istud est aliquod accepta potestatis vestigium, quæ in synodo vice pontificis uteretur?

C 5. Instant, episcopum Ephesi legatum agentem, per interpretem loculum semper fuisse, cum Julianus Græcæ ac sine interprete semper verba fecerit in Chalcedonensi concilio. At forte homo Latinus non dum Græcæ callere callebat pseudo-Ephesini tempore ut in tanto episcoporum consensu Græcum ageret, postmodum vero exercitior in ealingua per subsequentis biennium factus, interpretis ope non indiguit. Ex eadem patriæ ratione descendit quod de Le one differens in synodo *sanctissimum papam suum* illum appellet. Hoc decebat hominem in Romanæ Ecclesiæ sinu educatum.

6. Opponent Leonis verba in epistola 39 (*nunc* 43): *Hæc Ephesina latrocinia a nobis, inquit, comperta sunt non incerto nuntio, sed ab ipsis (a) reverendissimis episcopis qui a nobis missi sunt, et fidelissimos rerum quæ gestæ sunt narratore Hilario.* At episcopus Roma missus ad synodum non alius a Julio Puteolano. Ego vero, si qua fides epistolæ quæ subsequentis rude exemplum quibusdam esse videtur, suffragari potius primæ opinioni puto quam adversari; cum enim solus Julius Roma missus sit, plures fuisse missos vere scribere Leo non potuit, nisi hoc sensu quod duo revera sunt legationis munere ornati, altero Roma misso ad hunc finem, altero vero vel adjuncto, vel suffecto Ephesi.

7. Urget clarissimus Baluzius codices mss., nam *constanter vocari Julium in omnibus antiquis codicibus mss.* Actorum Ephesinorum, nec in eisdem Juliano fieri mentionem totidem verbis asserit. At secum ipse pugnat: in eadem enim præfatione ad syn. Chalcedon. fatetur modo *Julium*, modo *Julianum* legi. Revera ad locum primum synodi Ephes. pag. 115 edit. Labbei fatetur solos codices Divionensem et Parisien-

sem habere *Julium*. cæteros *Julianum*; et inter istos codices, Crabbi, Suri, Nicolini, editique alii, quos veterem versionem conservasse contendit, numerandi sunt, ipseque Græcus textus. **1421** Ad do Labbeum, qui Divionensis codicis varias lectiones sedulo excerpserat, marginique ascripsit, nihil tale annotasse, sed solum Juliani nomen exhibere. Eamdem fere varietatem in aliis Actorum locis observat ipse Baluzius.

Observandum insuper in exemplari Græco epistolæ ad Flavianum, et in versione Latina quæ adjacet inter Acta Chalcedon. *Julianum* haberi; nec aliter in ejusdem epistolæ exemplo, quod insertum est collationi sextæ synodi v, et ex Actis Chalcedonensibus derivatum. Unde istud contigerit, cum ubique *Julius* legatur in epistolis S. Leonis, nolim ego decernere. Sed si ab ipso Juliano ita repositum sit, quem videlicet versionis Actorum Chalcedonensium auctorem esse opinantur viri docti, et (a) probabile admodum est? Quid si ab ipsis legatis id præstitum in eo exemplari epistolæ quod synodo offerendum erat? Sed mitto conjecturas. Hoc certum, non recentioris scribæ erratum illud esse, cum in Actis Chalcedonensibus, quibus concilii v Patres utebantur, eadem lectio jacuerit. Quod argumentum est, ita revera, lectum esse in genuinis Chalcedonensibus synodi codicibus seu Græcis, seu Latinis, atque adeo in illa prisca versione qua usos esse concilii quinti Patres prædicat clarissimus collector, ac forsitan ex Leonis epistolis præpostera emendatione *Julium* pro *Julianum* esse repositum. Etsi enim certum sit *Julium* legendum esse in epistolis extra synodi Acta; at si epistolæ Actis insertæ Juliani nomen in scriptum est antiquitus, mala fuit illa bonæ lectionis restitutio.

Ad auctoritatem Theodoriti ad Renatum scribentis, respondent, Theodoritum non satis edoctum fuisse de rebus legatorum. At gratis hoc dicitur, cum non gratis asseratur ad Renatum fuisse scriptas a Theodorito litteras. Nec solummodo gratis, sed absurbe. Quis enim serio cogitans putet non diligenter monitum fuisse Theodoritum de rebus in synodo gestis; Theodoritum, inquam, ex cujus ore pendebant omnes Orientalis, diæcesis episcopi, quam de causa intra Cyrum se continere jussus erat, et a synodo abesse unus nominatim per imperatoriam constitutionem coactus. At licet absens corpore, per amicos aderat, quorum opera facile de omnibus edoceri potuit. Revera jam tum cum ad Leonem, Renatum, cæterosque Romano scribebat Theodoritus, Leonis ad Flavianum epistolam acceperat, quæ ad ipsum non nisi post pseudosynodum mitti potuit et ab iis qui synodo interfuerant, cum a legatis Romanis primum in Orientem allata sit. Jam tum etiam rescierat Renatum soli Flaviani depositioni interfuisse, et ante discessisse a synodo quam in alios episcopos eadem sententia **1422** decerneretur. Nec illa ex primis incertisque rumoribus hausta esse, sed certis nuntius, probare videntur quæ ante omnia scribit de ardenti zelo et justa libertate qua Renatus nefandis Dioscorigi molitionibus obstiterat: *Nec soli nec ista didicimus, addit ille, sed in omnem terram rectæ mentis sonus exivit, et omnes justitiam, zelum, libertatem et adversus iniquitatem injectas a te minas decantant. Et hæc quidem egit pietas tua cum unicam eandem* (id est depositionem) *conspexisset. Quod si cæteras etiam vidisses quæ post discessum tuum patratæ sunt, Phineem illum fortasse imitatus esses.* Laudes ejusmodi Theodorito impendi homini ex solo legati nomine cognito, et non ex peculiari gestarum ab eo rerum notitia, nemo facile crediderit. Has certe laudes potius Julio episcopo servasset, si ex is synodo interfuisset, et ad eum scripsisset Theodoritus.

At nihil tale de Renato legitur in Actis. Ita est.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES

(a) Id falsum ostendemus in observationibus ad notam 3 Quesnelli in epist. 113.

A Sed quis modo Acta integri pseudosynodi penes se habeat? excerpta enim illius tantummodo Chalcedonensi concilio inserta servata sunt, et ex illis sola fere Patribus exhibita quæ damnanda ac rescindenda erant. Nimirum post prolatam adversus Flavianum et Eusebium sententiam, hoc unum Hilari verbum, *contradicitur*, in Actis superest. Cætera quæ de legatis prædicant Theodoritus et alii, interciderunt.

Quod Theodoritus non ex primis dubiisque rumoribus scripserit ad Romanos de latrocinio Ephesino, ac proinde nonni bene edoctus de totius negotii ac personarum quæ interfuerant circumstantiis, ipsius rei quam tractabat momentum et gravitas persuadet. Cum enim de appellando totius Occidentis concilio ageretur, cum legatorum Romam mittendorum delectus habendus esset, instructionibus et mandatis iidem muniendi, plures prolixæque litteræ scribendæ quis credat de his omnibus non esse diu ac mature deliberatum a Theodorito cum suis amicis, ac iis præsertim quibuscum communis erat causa? Revera non statim missos esse legatos probant ipsæ Theodoriti epistolæ. Non scripsit enim in Occidentem, nisi post lectam Leonis epistolam ad Flavianum, ut certum est; et non illam recepit statim post nuntiatam cladem Ephesinam. Cum enim scribebat epistolam 19, ad Anatolium patricium, nondum Leonina in manus ejus venerat, cum tamen et de Ephesinorum judicio ipse edoctus esset, et in omnem terram ut scribit, *jam exisset sonus eorum et in fines orbis terræ rectissima sententia eorum.* Immo cum de singulis synodi episcopis; quæ cujusque aors fuisset, qui animus tunc esset, sic didicisset, et apud amicum conqueratur vix esse aliquam Ecclesiarum quæ commodam inde tempestatem **1423** non senserit. Nam injuria alii intulerunt, alii acceperunt; qui vero nec læsi sunt ipsi, nec læserunt, et condolent iis quibus injuria facta est, et eos lugent qui fecerunt. Postmodum accepto antigrapho litterarum S. Leonis, gratulatus sibi doctrinæ consensionem cum S. Leone, continere se non potuit, ut fatetur Garnerius, quin inde apud amicum potentissimum apologiam sibi conficeret in epistola 121. Verisimile etiam putat Garnerius jam tunc gestorum Ephesinorum apographum penes Theodoritum fuisse, ob id, opinor, quod plures epistolæ ad Ephesinos Patres a Leone directas legisse videatur, et cum Anatolio patricio tunc temporis communicasse. Quod si verum est, frustra objicitur Theodoritum incertis rumusculis delusum ad Renatum, velut synodi testem et conscium; litteras dedisse, quod ipsum adhuc in vivis esse falso putaret.

Utriusque sententiæ probationibus in medium adductis, litem eruditorum judicio dirimendam dimitto, illi parti adhaerens quam firmiter fundamentis incumbere decreverint. Joannes Garnerius, vir eruditus, in auctario Theodoritano stat ab utriusque opinionis partibus: nam dissert. 1 de Historia Theodoriti, cap. 9, n. 9, de Julio silet omnino; Juliano vero et Renatum cum Hilario Ephesum convenisse scribit: ac de utroque iterum n. 10: *Incertum, inquit, quid opere nuvarit Julianus; Renatus certe summa confidentia obstiti synodi malignantium præsidi, et inde laudem a summo pontifice promeruit.* Denique cap. 10, n. 5: *Oculati, inquit, duo testes* (latrocinii Ephesini). *Renatus presbyter et Hilarius archidiaconus, uterque sedis apostolicæ legatus, uterque a Theodoro supplicibus litteris compellatus.* In dissertatione vero secunda ad epist. 116, quæ est ad Renatum, intactis primæ verbis, contraria scribit, ac priorem quam suam fecerat opinionem ut commentitiam ridet, cum tamen eodem loco fateri cogatur implicatissimum esse Julii historiam.

40. *Tituli S. Clementis.* (b) Ita omnes codd. tam exarati manu quam typis excusi, uno ex Barber. excepto.

(b) Confer nostram annot. 82 (Col. 779, n. e) in hanc epist.

Sola Græca versio, ad quam Bouhierii Latinus Actorum Chalcedonensis codex accommodatus est, eam annotationem omittit. Quamobrem malim e gogemini hujus codicis ex scriptore oscitantæ arguere, quam falsi accusare antiquissimos quosque orbis Christiani codices, eosque præsertim quos Galliis nostris episcopi sui reliquerunt ab ipso Leone emendatos, ut ex epistola Ceretii, Salonii, et Verani ad S. Leonem perspicuum est. Id vero, quod ait Chiffletius, usu minime 1424 receptum ut Romani presbyteri scripto a suis titulis appellarentur ante Symmachi PP. tempora, gratis dicitur; id enim multisatius est asserere quam negare, cum assertionis argumentum sit hæc eadem sancti Leonis epistola, quam si hoc loco interpolatam dicere licuerit, licebit et idem vitium impingere synodo illi Romanæ sub Symmacho, in qua primum annotationem ejusmodi annexam fuisse contendit scriptor laudatus. Et quidem miror cur ejusmodi presbyteros scripto nolit appellatos fuisse a suis titulis, cum id usu ac viva voce receptum fuisse ultro profiteatur. Deinde cur tempore Leonis usurpatum esse non vult quod quadragesimo circiter post Leonem anno usurpatum fateretur, quodque tot codices a Leone usurpatum docent?

41. *Est probata.* In vulgatis: *Est sæpe probata.* Sed istud sæpe et in Græco desideratur, et in omnibus fere mss. codicibus.

42. *Deus te incolumen custodiat, frater charissime.* Hanc clausulam non habent codd. 2 Barber. quinque Thuan., nec Remensis, Victorinus et Trecophith.

43. Ad calcem hujus epistolæ post annotationem consularem hæc verba addit Chiffletius; *Tiburtius notarius, jussu domni mei venerabilis papæ Leonis edidi;* quam subscriptionem duximus omittendam esse, cum unicus Bouhierii codex ms. Actorum Chalcedonensis, correctore Rustico diacono, eam exhibeat, nec præterea constet cujus Leonis, an primi, an secundi, vel alterius notarius fuerit Tiburtius ille. Hanc enim vocem, (a) *domnus*, tempore Leonis I in usu fuisse non existimo, et aliunde constat sæpe sæpius pro diversis occasionibus editam ac laudatam fuisse præsentem epistolam.

44. *Æram* seu 483, seu 486, quæ in pluribus codd. additur ad finem hujus epistolæ, retinendam esse in textu non existimavimus. Hic enim compu-

lanti temporis modus recentior a Romanis non nisi post sancti Leonis tempora usurpatus, et huic epistolæ adjectus esse creditur a plerisque, et adveclus ex Hispania, ubi Idatius Hispanus, qui scripsit ætate Leonis nostri, primus omnium hac nota usus fuisse videtur; si tamen ejus chronico aliena ac recentiori manu non est superaddita, quam et epistolæ S. Leonis additam esse crediderim opera Isidori Mercatoris. Hæc enim æra Hispanica est quadriginta et octo annis vulgarem Christi æram antecedit. Unde et error in ipsa adjectione deprehenditur; additis enim 38 annis anno vulgaris æræ 419, quod prodiit hæc epistola, non 485, vel 486, sed 487 annus efficitur æræ Hispanicæ.

Ad calcem hujus epistolæ, in actione 2 1425 concilii Chalcedonensis subjiciuntur (b) testimonia sanctorum Patrum partim Latinorum, partim Græcorum, qui duas in Christo naturas asseruere. Hæc a Theodorito epistolæ Leonis adjuncta esse opinio est Joannis Garnerii in parte posteriori Operum Marri Mercatoris sub finem prælationis in Scholia S. Cyrilli de Incarnatione. Ratio multiplex ab eo profertur; nulla, meo judicio, sufficiens.

E Scholiis, inquit, S. Cyrilli tria testimonia Theodoritus adduxit in secundo Eranistæ dialogo, et quidem totidem verbis ac in calce epistolæ referuntur in actione 2 Chalcedonensis. Bene est: sed si ante habita est Chalcedonensis synodus quam scripti Theodoritiani dialogi, quæ est Baronii aliorumque opinio, jam a synodi actis potius accepisse censendus est Theodoritus, quam synodus a Theodorito. Quod porro in actione 2 Chalcedonensi epistolam S. Leonis ab Illyricianis et Pælastinis episcopis suggillatam asseruisse legitur Theodoritus adducto Cyrilli testimonio, quod inter subjuncta legitur, nec adductum fuisset si jam epistolæ subjectum occurrisset: nihil vetat testimonium a Leone descriptum, prolatum esse postmodum a Theodorito, immo eo magis Leonis mens catholicæ et Cyrillianæ sententiæ consentanea esse probabatur a Theodorito, quod idem ab utroque testimonium esset prolatum. Deinde brevissimum tantummodo 1426 adducitur a Theodorito testimonium, cujus media pars a Leone non est descripta.

Addit Garnerius: *Quod a Theodorito, aut certe ab iis qui Theodoriti partibus studebant, versum in sermo-*

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Vide annot. 85 (Col. 781, n. c).

(b) In admonitione ad hanc epistolam n. 8 ostendimus hæc testimonia actioni secundæ concilii Chalcedonensis perperam fuisse in vulgatis inserta post Leonis epistolam ad Flavianum, cum in Græcis codicibus eidem epistolæ ante gesta descriptæ subjiciantur. Leoni vero hæc testimoniorum collectionem tribuendam ibidem probavimus n. 9, ex quo satis eliditur Garnerii opinio, qua ea testimonia a Theodoro collecta et Leonis epistolæ addita contendit. Illud autem probabilius credimus, Theodoretum potius quasdam Latinorum Patrum auctoritates ex Leone accepisse. Neque refert ejus dialogos scriptos fuisse an. 448, antequam Leo ea testimonia Constantinopolim mitteret. Potuit enim Theodoretus testimoniis antea congestis quædam adjicere, cum Leonis collectionem Græce redditam accepit. Id autem non levis ratio nobis suadet. Leo nimirum, si de Græcis Patribus sermo sit, horum testimonia ex Latinis versionibus, quæ ante ipsum erant apud Latinos celebres, facile sumpsit, ut ne ex Græco Theodoretum ea derivavit, uti observavimus in admonit. ad epist. 165, n. 3. Theodoretus vero etsi quædam testimonia Patrum Latinorum, Damasi scilicet et Ambrosii, Græcis nota, suis dialogis prima manu inseruerit, quæ apud Leonem non inveniuntur, alia tamen Hilarii et Augustini ex Leone sumpta et dialogo 2 adjecta dicenda sunt; neque enim horum Patrum opera seu opuscula, præsertim Augustini epistola ad Volusianum, et expositio fidei, inter Græcos ante Leonem

vulgata aut cognita dicebantur. Hæc autem ex Leonina collectione Theodoretum accepisse id multo magis confirmat, quia eas omnes auctoritates Patrum Latinorum, quæ post epistolam Leonis ante gesta descriptæ sunt, iisdem verbis ex eadem Græca versione, eodemque ordine Theodoretum dialogos secundo insertæ leguntur. In quibus evidentiis hujus additamenti indicium est testimonium S. Ambrosii ex lib. II de Fide ad Gratianum, quod apud Leonem incipit: *Sileant igitur inanes de sermonibus quæstiones.* Partem enim hujus testimonii, quæ inchoat a verbo *servemus*, jam Theodoretus attulerat ex Græca versione diversa a versione Leonis; postea autem iterum eundem integrum textum inter Leoninos subjicit ex Græca versione diversa, qualis in Leoninis Græce redditus deprehenditur. Si Theodoretus non sumpsisset hos textus ex testimoniis Leonis Græco sermone donatis, nonne cum primum textum attulit, integrum eademque versione redditum protulisset? Hæc repetitio diversæ versionis posteriorem additionem ex Leone sumptam declarat, qua Theodoretus omnes auctoritates a Leone propositas voluit suis anterioribus testimoniis addere, ut ne animadverteret (diversa fortassis interpretatione fucum faciente) idem Ambrosii testimonium sese jam paulo ante protulisse, ut illud repetere opus non fuerit. Quod si tria testimonia S. Cyrilli apud Theodoretum iisdem verbis Græcis exhibentur ac in testimoniis Leonis, nihil refert, cum æque Græcus Leonis interpres ac Theodoretus ea ex Cyrilli libris Græce scriptis excerpterit

nem Græcum epistolam, proditum est immo et a verentibus vitiatam, quod postremum Leo ipse queritur apud Marcianum imperatorem. Quinam sint hujus opinionis (a) assertores, non memini me legere: hoc unum ego assero, nihil tale suspicatum esse Leonem nostrum de Theodorito, quantum ex scriptis conjici potest. Immo vero similius est versam esse ac corruptam epistolam a Theodoriti adversariis, quam ab asseclis. Scilicet eo sine vitiatam volebant eam epistolam Leonis adversarii, ut in suspicionem Nestorianismi vocatus, odium catholicorum incurreret, ejusque epistola ut fidei absona rejiceretur. Quis porro istud tentatum credat a Theodorito, qui Nestorianismi suspicionem olim in Ephesino concilio sibi aspersam, omni tunc temporis studio et opera obliteratam volebat, nec aliam sibi quam Leoni fidem inesse clamabat? Quam satius est igitur existimare eam epistolam Leoninam depravationem inductum esse ab Alexandrinis, cum quibus tam diurnas similitates exercuerant Theodoritus aliique Orientalis diocesis episcopi. Neque id asserentes divinamus: ipsa quippe Leonis ad Marcianum epistola 104 **1427** (nunc 130), quam laudat Garnerius, hoc evidentissime aperit. Tota est enim de Alexandrinis epistola. Primo capite laudat Proterii Alexandrini episcopi fidem. In secundo monet ut paucos imperitos hæreticorum investigationibus tumultuantes ex traditione ipsius Ecclesie Alexandrinæ, scriptis scilicet Athanasii, Theophili et Cyrilli doceat Proterius. In tertio queritur quod quorumdam hæreticorum *versuta nequitia, ad conturbandum aliorum simplicitatem, epistolam meam, inquit, quam ad beatæ memorie Flavianum dedi, falsasse perhibetur, ut commutatis quibusdam litteris vel syllabis, receptorem me Nestoriani erroris assereret.* Obsecro, subdit ille, *venerabilem clementiam vestram ut eandem epistolam per fratrem meum Julianum episcopum, vel eos quos idoneos ad hoc opus pietas vestra delegerit, in Græcum sermonem jubetis integre diligenterque translata, per idoneum perlatorem sub vestri signaculi impressione deferri tradendam judicibus Alexandrinis, qui eam clero et plebi ipsius civitatis cum prædictorum episcoporum prædicationibus, quibus mea scripta consentiunt, faciant recitari,* etc. Ex quibus liquido apparet totam hanc fallaciam circa Leonis scripta Alexandrinorum hæreticorum artibus structam esse, et Juliano potius quam Theodorito ascribendam esse versionem epistolæ pontificis. Ipse enim Theodoritus S. Leonis epistolæ subscripserat etiam ante synodum Chalcedonensem cum aliis omnibus Orientalis diocesis episcopis, ut narrat epistola 63, cap. 3, et epist. 70 subscripsit eidem in synodo, ut affirmat legati sedis apostolicæ act. 8. Immo eam asseruerat actione 2 adversus Illyricanos et Palæstinos, quod et Facundus commemoravit. Depravatio vero epistolæ hæreticorum opus fuit.

Urget Garnerius pro sua conjectura. Nulla fit, inquit, in tota epistola sive mentio, sive promissio afferendorum testimoniorum. Responsio in promptu est: cum scripta est epistola, immo et cum primum missa in Orientem ad synodum Ephesinam, animus non erat adjicere testimonia sanctorum Patrum, quibus doctrinam suam pontifex muniret adversus calumnias hæreticorum. At verum cum in latrocinio Ephesino immaniter a Dioscoro sevitum esset in episcopos catholicos et in ipsam Ecclesie fidem, expulsis, depositis cæsisque fidei defensoribus, rejecta etiam Romani pontificis epistola alii postmodum legati in Orientem missi cum epistola eadem quam cum prævideret ab hæreticis impugnandam, eam sanctorum Patrum testimoniis et auctoritate munivit; qua per motum Ecclesiarum episcopi, ad quos eam transierat approbandam, ei facilius subscriberent. His testimoniis munita erat epistola cum Constantinopolim genova legatione annis 450 et 451 per Romanæ

A sedis legatos allata est, cum ad Paschasinum Lilybæi episcopum jam tum ad synodum Chalcedonensem destinatum directæ, cum in eadem synodo **1428** relecta et approbata. De hoc testimoniorum delectu intelligendum: Quod de *sufficienti patrum auctoritatum instructione a se directæ* in epistolis 52, 53, 54, 55 et 56 (nunc 60, 71, 70, 74 et 75) vel innuitur, vel expressis illis verbis refertur. Instar omnium erit locus epistolæ 68 (nunc 88) ad Paschasinum, quæ nunc primum edita: *Ut autem in omnibus plenius tua sit instructa dilectio, inquit cap. 3. sanctorum Patrum nostrorum de sacramento incarnationis Domini quid senserint et quid Ecclesiis prædicaverint, ut evidenter agnosceres, aliqua ad dilectionem tuam scripta transmissi, quæ nostri quoque apud Constantinopolim cccxv MEA EPISTOLA ALLEGARUNT.*

Sed et ipsa testimoniorum inspectio Leonem clamat auctorem. Nullum enim est in Chalcedonensi delectu (excepto Leporii testimonio) quod non legatur totidem verbis, et ex iisdem locis, in epistola ad Leonem Augustum 134 (nunc 165), ut prorsus existimandum sit ab eodem utrumque esse concinnatum, uberius quidem in 134 (nunc 165) epistola, quia posteriora scripta prioribus auctiora esse solent.

B Post primam Leonis editionem prodiit posthumum Theodoriti Auctarium Garnerio auctore, in quo eidem suæ de testimoniis opinionis inherens scribit illa a Theodorito epistolæ S. Leonis esse subjecta, eamque epistolam his munitam præsidis ab illo tunc missam Anatolio patricio, tum ipsi Leoni papæ remissam. Merum somnium, de quo ne unum quidem verbum sive in epistola 121 Theodoriti ad Anatolium, quam laudat et torquet inutiliter cap. 9 Historiæ Theodoriti num. 26, sive in aliis.

C Idem in dissert. 2 ad auctoris sui *Eranisten*, graviter objurgat me, quod imprudenter adhæserim Calvinistis duobus Albertino et Blondello, et secundum eos sententiam dixerim hac in controversia. Diceret de gravissimo ac præcipuo quodam fidei capitulum esse, cum tamen de re tenuissima agatur, quæ tam invidiosam ac inofficiosam reprehensionem ferre non possit, præsertim cum me secundo eminentissimum Baronium sententiam dixisse, scribere potius potuerit ac debuerit. Dicam quod res est, nec Albertinum Blondellumve hoc de capite a me esse loctum, nec meam illorumque opinionem, ut Garnerio refertur, unam eandemque esse. Illi siquidem contendunt testimonia Patrum a Theodorito allata sumpta ab eodem esse ex epistola S. Leonis. Ego vero hoc solum scripsi: *Quod si ante habita est synodus Chalcedonensis quam scripti Theodoritiani Dialogi, quæ Baronii opinio est; a synodi actis potius accepisse censendum est Theodoritus, quam synodus a Theodorito.* Verum neutrum ab altero mutuatum esse illa, ac præsertim Cyrilli, de quo res erat, testimonia, satis aperui opinionem meam esse, cum brevissimum a Theodorito adductum scripsi, cujus vix media pars a Leone producta esset. Ad finem capitis remiserat Garnerius quæ adversum me dicenda **1429** habebat; sed *intercidit*, inquit editores, *incertum quo casu, particula hæc hujus concertationis.* Hoc interim fatetur, me et quos carpit Calvinistas *abductos esse in errorem ex iis quæ Baronius in Annalibus mandavit scripto.*

Revera Eranistæ dialogos post synodum Chalcedonensem scriptos putavit eminentissimus scriptor. Mea non interest istud vel astruere vel destruere. Licet enim dialogorum confectio toto decennio epistolam Leonis antevertisset, non propterea sequitur ex illis sua Leonem accepisse testimonia. Quam modo opinionem amplectendam putem, paulo inferius patebit. Sed quam veræ sint et certæ Garnerii probationes, quibus ante annum 445 conscriptos dialogos contendit, juvat prius inquirere.

Prima est petita ex epistola 46 Theodoriti ad Ire-

BALLERINIUM ANNOTATIONES

(a) Hac de re vide plura annot. 3 in dissert. ¹ Quesnelli ad an. 454.

næum, quam scriptam fatetur post indictionem pseudosynodi Ephesinæ primum ad Antiochenum primatem, et inde ad provinciæ Euphratesiæ metropolitam delatam, adeoque vix ante mensem Junium anni 449. At ut demus Garnerio in hac epistola mentionem fieri Eranistæ, quid necesse est hunc librum ante quatuor vel quinqua annos fuisse compositum, cum potius appareat recentem tunc fuisse istius libri, qualis fuerit, compositionem, de quo videlicet quid sentiret ipse, quid alii etiam iudicarent, antequam tunc primum aperuerat Irenæus?

At vero, ut quod sentio non contradicendi, sed illustrandæ historiæ causa, in medium proferam, non de Eranistæ libro scribere ad Irenæum, sed de alio prorsus diverso, certum mihi videtur. Primum enim de eo operescribitur in quo vel ea quæstio tractabatur utrum Virginem Mariam *Deiparam* sine addito dicere liceret, an non addere necesse *Hominiparam*, vel saltem sæpe sæpius Maria *Deipara* simpliciter appellata fuerat. At ne semel quidem id occurrit in tribus dialogis, alium ubique de hac quæstione et appellatione silentium; nec tractanda materies id revera poscebat.

Secundo, postquam aliorum reprehensionibus satisfecit Theodoritus, Irenæo quoque scrupulum eximit: *Quonium*, inquit *me etiam reprehenditis quasi sanctos ac beatos Patres Diodorum et Theodorum in magistrorum numero præterierim, necessarium duxi de hoc etiam pauca dicere*. At de Eranistæ dialogis talem querelam frustra emisisset Irenæus, et inutile prorsus fuisset Theodorito, quod *necessarium* hoc loco arbitraretur, de duobus illis in magistrorum enumeratione prætermissis rationem reddere, aut ex aliis suis libris suam erga illos reverentiam testatam facere. Hæc enim omnia præstitit in primo dialogo, in antecessum querelis ejusmodi satisfaciens. *Proferram*, inquit, *etiam tibi fortissimorum veritatis propugnatorum Diodori et Theodori enarrationes, nisi viderem vos in senso in hos animo esse, Apollinarisque in eos odio et malevolentia successisse. Vidisses enim hos etiam cæteris 1430 consonantia scripsisse, et ex divino fonte fluentia hausisse, rivosque et ipsos quoque Spiritus existisse. Sed hos quidem prætermittam, quia implacabile bellum adversus ipsos suscepisti*.

3. Opus de quo Irenæus in hac epistola, erat Apologeticum adversus catholicorum, aliquos a quibus fides Theodoriti petebatur. *Hoc etiam*, inquit, *considerandum est, eum qui accusatur testes minime dubios producere oportere, quos redarguere nec accusatorum quisquam possit*. Et postea: *Si cum accusarer defensionem sum aggressus, et testes indubitatos adduxi, quid incassum nos vituperant, qui horum videre nihil voluit?* At dialogos adversus hæreticos scriptos esse auctor in præfatione, immo in toto operis decursu declarat: ubique enim si non actoris partes agit, saltem doctoris catholici personam gerit. Sic in ipso limine depingit quos relutandi in se provinciam suscepit. Præmissis enim exemplis Alexandri Erarii, Semei et Manetis, qui cum ex genere, vel eruditione, vel rebus præclare gestis laude dignam claritatem non haberent, improbis studiis insignes evadere contenderunt: *Hoc ipsum*, inquit, *nonnulli nunc faciunt, qui expetendam virtutis gloriam propter labores, qui illam præcedunt, fugientes, turpissimam et miserissimam sibi famam pepererunt. Cum enim novorum dogmatum auctores esse cuperent, ex multis sectis impietatem emendicarunt, et hanc perniciosam hæresim conflarunt. Ego igitur paucis cum eis disserere conabor, etc.*

Porro qui in his verbis Eutychnianam, hæresim, ipsumque hæresiarcham Eutychnianam nativis suis coloribus depictum non agnoscit, is non meminit quæ de utroque Flavianus Cp. in gemina ad Leonem epistola et in synodo sua Constantinopolitana, quid Leo ipse, quid Chalcedonensis synodus scriptis suis decretis tradiderit. Tribus enim dialogis, ipsique titulis præcipue Eutychnianæ hæresis capita configuntur, ac ipsa etiam sæpe Eutychnis verba referuntur. *Catholicæ fidei*

A petra inquit S. Leo (*Epist. 92, nunc 149, Eutychnen execratur, qui in Domino Jesu Christo veritatem humanæ carnis evacuans, ipsum Verbum in carnem asserit transformatum, ut nasci, nutrir, proficere, pati, mori, etc., solius fuerit Deitatis*). En paucis verbis designatam trium dialogorum materiam, quibus asserit *incommutabilem* Verbi personam sibi vera servi formam *inconfuse* adunasse, ne passio Christi solius Deitatis fuisse dicatur. Similiter synodus Chalcedonensis in definitione fidei proscrit Eutychnen, et quicumque dicentes naturam unam esse carnis et Divinitatis, inmutabilem et passibilem per confusionem Unigeniti Divinitatem assererent, statuitque unum eumdemque Christum, Filium Dominum in duabus naturis *inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum*.

Concinit etiam Dialogistes cum synodo Flaviani. Eranistæ enim et Eutychnis eandem prorsus loquela, uterque *ex duabus naturis 1431* dicit Christum, uterque duas naturas negat, vel in duabus naturis, uterque post unionem unam naturam fuisse contendit, uterque corpus Christi, corpus humanum dicere refugit.

Ex dictis veram epocham compositionis Dialogorum Eranistæ assignare facile est, nimirum inter mensem Novembrem anni 448, quo Eutychnes de hæresi convictus in synodo Flaviani damnatus est, et mensem Aprilem vel Junium anni subsequentis, quo de indicta Ephesina II synodo nuntium venerunt ad Euphratesiæ metropolitanos, et postea ad Theodoritum. Statim enim atque hæresim palam professus Eutychnes ab Ecclesia ejectus est, et sectam, discipulorum patronosque habuit, illum publice vincendum, istos docendos et a præcipitio retrahendos pro sua charitate et forsitan rogatu Flaviani, quem familiarem habebat, aggressus est vir pro catholica fide zelomirabili accensus.

Eodem fere tempore scripta est epistola ad Dioscorum 83. Manifeste enim exortam ac publicatam Eutychnis hæresim in ea notat his verbis: *Eos enim qui Dominicæ curis ac Deitatis differentiam negant, et nunc quidem divinam naturam in carnem vivunt esse conversam, nunc vero carnem in Divinitatis naturam transiisse, admirandorum Patrum istorum medicamentis curare nitimur. Aperte siquidem et duarum naturarum discrimen nos docent* (Theophilus et Cyillus), *et immutabilitatem divinæ prædicant naturæ*. Næ admiranda Garnerii subtilitas, qui tam verbis istis quam toto Eranistæ opere suggillari vult Cyrillum sub fletu laudis fictive nominis larva! Non enim imprudentis modo, quod sentit Garnerius, sed imprudentis insanique fuisset ejusmodi agendi ratio.

Quibus enim verbis ridet Gennadii narrationem, qui opus dialogisticum, cum Dioscoro Theodoritus litteras excusatorias daret, ab ipso laudatum, crederet adversus ipsummet Dioscorum scriptum esse, eadem Garnerio reddi possunt, qui adversus Cyrillum Cyrilianosque scriptum opus censet. *Næ Theodoritus fuisset aut impudentissimus hominum, qui secundum a Romano Ecclesie antistitem provocasset ad legendum opus quo traduceretur Cyrillum ridicula sub persona; aut inconsultissimus, qui purgare se voluisset apud eum quem ipse in suo Cyrillo accusaret; aut amenissimus, qui amicitium expetiisset hominis quem iudificatur*. Quamquam merito quis excipiat, non Dialogosa Gennadio appellatos, sed alium de Incarnatione Domini librum, quem laudat ipse Theodoritus in epistola ad S. Leonem, et Garnerius inter Theodoriti Opera censet. Nam *ratione et testimoniis Scripturarum* mysterium incarnationis defensum hoc opere scribit Gennadius, nulla mentione facta testimoniorum quæ ex SS. Patribus abunde congestis in Dialogo Theodoritus. Unde certum inter utrumque opus discrimen. Non Cyrillum igitur ejusve amicos spectant illa verba, sed Eutychnen ejusque asseclos monachos nonnullos Egypti, quorum cum 1432 nondum Dioscorus protectionem palam et aperte suscepisset, merito puta-

bat Theodoritus in illo articulo temporis gratissimum fore primati, quod adversus novellam hæresim jam synodi auctoritate cum inventore suo repressam ad eum scribebat. Quamobrem eum confidenter hortatur ut eos qui veritatis dogmata corrumpere non verentur, aut salutaribus curet medicamentis, aut curationem recusantes tamquam insanabiles a caulis ejiciat. Cyrillianos, an Eutychnianos? nemo nisi dormitans de illis cum Garnerio cogitet. Cæterum opinione sua fallebatur Theodoritus, ratus ut ad Flavianum scribit, se adiutorem ac socium ad ea quæ contra fidem apostolicam moventur habiturum Deo charissimum Alexandriam episcopum dominum Dioscorum. Jam tum enim ab eo conceptum erat consilium juvandi Eutychnen ejusque partes adversus Flavianum tuendas suscipiendi.

Quod de Dialogis gemina Theodosii Augusti constitutione proscriptis ignique addictis adjicit Garnerius, merum est commentum. In prima enim ne Theodoriti quidem nomen apparet, nec aliquid ejusdem opus appellatur. Ad secundam quod attinet, proscribuntur quidem in ea *Sermones allocutorii, sive Traditiones*; verum 1° non magis ad Theodoritum referenda sunt hæc verba quam ad Nestorium: *Interpretationes* (Nestorii et Theodoriti) *eorum, vel qui vocantur Sermones allocutorii sive Traditiones*. 2° Dubium an pro voce *Theodoriti* non potius legendum *Theodori*; sic enim legitur in concilio v, collat. 5, ubi refertur Constitutio Theodosii. 3° Certum apparere omnibus non occupato animo hæc legentibus, *Allocutiones*, ut in concilio v, seu *Sermones allocutorios*, ut alibi, nihil aliud esse quam sermones ad populum vel alios viva voce de promptos, quod sexcentis exemplis probari possit, Sic Cyrillus Alexandrinus Theodori Mopsuesteni *Allocutiones ad baptizandos* appellat. Sic Allocutio Marciani Augusti ad quartam synodum. Et in synodo 5 proferuntur excerpta: *Ex Allocutione Theodoriti dicta adversus S. Cyrillum Chalcedone*, etc. *Ex alia Allocutione dicta in eadem civitate*. Et post multa: *Et iterum post mortem B. Cyrilli idem Theodoritus in Allocutione dicta Antiochiæ præsentem Domino*, etc. De ejusmodi Allocutionibus intelligenda esse Theodoriti verba, sive Theodorum spectent, sive Theodoritum, censebunt, opinor, necum viri eruditi, improbabantque Garneri interpretationem; nec magis arridebit importuna diligentia infelixque et cacozelia qua libros Theodoriti, in primis catholicos, sic insectatur ut pleraque illorum capita ad sensum heterodoxum obtorto collo trahere conetur.

Liquido igitur apparet evanida esse argumenta quibus suam sententiam statuere conatus est Garnerius de scriptis ante annum 445 Theodoriti Dialogis; et una ruere quod idem acriter defendit, testimonia SS. Patrum epistolæ ad Flavianum subjecta 1433 Theodoriti diligentia deberi, non S. Leonis.

AD EPISTOLAM XXIX.

APUD QUESNELLUM XXVI.

Theodosio Augusto.

1. *Cæsari Theodosio religiosissimo et piissimo Augusto, Leo papa Ecclesie catholice urbis Romæ.* Cod. unus ms. Thuan. habet: *Gloriosissimo et clementissimo Theodosio Augusto, Leo episcopus*; quem titulum nativum esse et genuinum, Græca versio, quæ eumdem exhibet, probare videtur. Priorem tamen retinimus,

(a) Etsi quilibet episcopus catholice communionis sit et appellari possit *episcopus Ecclesie catholice*, Romanus tamen pontifex specialiter eo nomine vocatur, sicut specialiter Romana Ecclesia appellatur *catholica* ratione primatus, quia scilicet hujus primatus causa in Romana sede, ac in ipso summo pontifice centrum est et radix communionis et unitatis catholice; adeo ut, Irenæo testante, *ad hanc Ecclesiam propter potentiorum principalitatem necesse sit omnem convenire Ecclesiam, hoc est, eos qui sunt un-*

quem invenimus in mss. codd. Thuan. duobus, Griman., Trecepath., Corb. Victorin. et omnibus Latinis editionibus. Cave tamen, cum legis Ecclesie catholice papam seu episcopum, ne idem esse putes ac œcumenicum et universalem episcopum, quem titulum numquam usurpavit pontifex noster, teste S. Gregorio Magno pluribus locis. Immo sæpe sæpius hæc simplici appellatione contentus est: *Leo episcopus*: vel ista: *Episcopus urbis Romæ*. Quid ergo, inquit, sibi vult illa epigraphe? Nihil aliud quam quod de Aurelio Carthaginensi, Augustino et Fortunatiano episcopis Africanis in Carthaginensi collatione cum Donatistis, ita scribitur: *Fortunatianus episcopus Ecclesie catholice; Aurelius episcopus Ecclesie catholice dixit*. Tam enim S. Leo quam alii unum hoc animo habuerunt, ut sese formula ista ab hereticorum conventiculis et communionem secernerent.

(a) Ecclesie igitur catholice episcopus, est *catholice communionis episcopus*, ut loquitur Epiphanius her. 42. Huic appellationi occasione primi, ni fallor, dederunt Donatistæ, qui Ecclesiam in parte collocabant: quibus catholice Ecclesie nomen opponunt Ecclesie per orbem diffusæ assertores episcopi. Hinc etiam Constantinus Augustus, in epistola ad Anulinum, apud Eusebium, lib. x, cap. 7: *Qui in provincia, inquit, tibi concedit, in Ecclesia catholica, cui Cæcilianus præest*, etc. Ecclesia igitur quælibet particularis, cum servat communionis et fidei catholice unitatem, 1434 catholica nuncupatur. Quamobrem horum sancti Cypriani verborum sensum attingisse mihi non videtur vir doctissimus, qui post Pamelium similia verba Cypriani ad Cornelium ut soli Romanæ Ecclesie propria accipit: *Nos, inquit Novatiani conversi (Epist. 45), nos Cornelium episcopum sanctissimæ catholice Ecclesie electum a Deo scimus*. Manifestum enim est ex serie epistolæ illa etiam extendi ad reliquas totius orbis Ecclesias ubique diffusas; quæ est *proprietas catholici nominis*, inquit Optatus lib. n. Sicut enim totius est Ecclesie (quod maxime illi urgent) unum Deum habere, unum Dominum, unum Spiritum; ita et ad totam Ecclesiam et ad quamlibet particularem attinet, quod de uno episcopo illic disseritur. *Nec enim ignoramus, inquit iidem, unum Deum esse et unum Christum esse Dominum quem confessi sumus, unum Spiritum sanctum, unum episcopum in Ecclesia catholica esse debere*. Quod autem idem auctor ait, ideo Romanam Ecclesiam specialiter catholicam vocari, quod radix et matrix sit Ecclesie catholice; pace doctissimi viri dixerim, non est ea mens Cypriani, nec esse potuit. Non fuit re ipsa: cum enim epistola 45, ad Cornelium, hæc habet verba, quæ auctor ille assumpsit, *rationem reddidisse nos scimus, et hortatos esse ut Ecclesie catholice matricem et radicem agnoscerent ac tenerent*, etc., sensus Cypriani est, hortatum se esse eos ne parti Novati adhærerent, ne schisma et divisionem sectarentur; sed ut unitatem catholicam, quam Ecclesie catholice radicem et matricem appellat, agnoscerent ac tenerent. Tot sunt loca Cypriani quæ hæc de unitate expositionem comprehendunt, ut in oculos omnium facile incurrant. Adeat, qui volet, tractatum de Unitate Ecclesie, epistolam ad Antonianum, et alias: ubi passim unitatem prædicat Ecclesie, cui tamquam radius solis, fonti rivus,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

dique fideles; quod Irenæi testimonium idem Quesnellus in Memoriali septimo, pag. 137 maximi faciendum monuit, propterea quod licet ille Occidentalis episcopus fuerit, Orientalis tamen cum esset, *omnium matricem et originalem Orientis Ecclesiarum traditionem ad nos attulit*. Plura in hanc rem ex Leo ne, aliisque Patribus, ac ex ipso Galliano Clero, qui unitatis catholice centrum in Romana sede situm agnoscit, afferri possent; sed hujus loci non est lectorem pluribus distingere.

radici ramus individua unitate quisque conjungi debeat. *Avelle*, inquit (*Lib. de Unitate Ecclesiæ*), *radius solis a corpore, divisionem lucis unitas non capit; ab arbore frange ramum, fractus germinare non poterit; a fonte præcide rivum, præcisus arescet: sic et Ecclesia Domini luce perfusa per orbem totum radios suos porrigit, et ramos suos in universam terram, copia ubertatis extendit; profluentes largiter rivos latius expandit: unum 1435 tamen caput est, et origo una, et una mater fecunditatis successibus copiosa. Illius fetu nascimur, illius lacte nutrimur, spiritu ejus animamur.* Denique quid per matricem intelligat sanctus martyr, epistola 71, ad Quintum, declarat luce meridiana clarius. Quos, inquit, *constat hic*, hoc est in Ecclesia catholica, *baptizatos esse, et a nobis ad hæreticos transisse, si postmodum, peccato toto cognito et errore digesto, ad veritatem et matricem redeant, satis sit in pœnitentiam manum imponere.* Hoc igitur est, catholicum tenere matricem, in epistola ad Cornelium, quod hæreticum redire ad matricem, in epistola ad Quintum; hoc est, et *Ecclesiæ catholicæ unitatem tenere*, ut habet ead. epist. 71, et ad eam e schismate postliminio reverti.

Jam vero quod proprie non potuerit Romana Ecclesia simpliciter vocari a Cypriana catholicæ Ecclesiæ matrix, manifestum est, cum potiori jure nomen istud debeat alii Ecclesiis apotelicis, quæ in Oriente et Palæstina primum coaluerant antequam Romanæ civitati fides et episcopatum inferrentur. Hoc in primis convenit Jerosolymitanæ Ecclesiæ, quæ revera mater et matrix omnium Ecclesiarum appellatur in epistola Patrum concilii Constantinopolitani, ad Damasum, Ambrosium et alios episcopos Romanæ congregatos. Eadem appellatione Romanam donant epistolæ Lucii I ad episcopos Gall. et Hisp., et Felicis I ad Benignum; sed eas esse supposititias nemo non novit. Revera Innocentius PP., in epist. ad Decentium episcopum recensens provincias quæ S. Petro ejusve successoribus dei suæ semina Ecclesiarumque institutionem debent, nullas nominat præter *Italam, Gallias, Hispanias, Africam, aique Siciliam, insulas, ut interjacentes.*

2. *Synodale judicium.* Ita mss. Griman. et Thuan., pro *synodale concilium*, quod in Thuan. aliis duobus aliisque, præter edita omnia. Nescio an aliquod inter utrumque discrimen. Dixerit aliquis prius quod retinimus de quacumque synodo, sive provinciali, sive œcumenica, intelligi posse; posterius plerumque de concilio vel ex omnibus synodis, seu œcumenico, vel saltem ex pluribus synodis, seu plurium provinciarum episcopis coalescente, quales erant synodi quibus Hilario Arelat. interdicit Leo epistola sua 10, quasque vocat *synodales conventus*, eo quod ex pluribus synodis seu provinciis conveniebant episcopi sub primario metropolitano.

1436 AD EPISTOLAM XXX.

Pulcheriæ Augustæ.

1. Hæc epistola alteri, quæ est 27 (*nunc 31*), et Pulcheriæ itidem inscribitur, persimilis est, etsi brevior. Præsens autem videtur fuisse missa per legatos, cum adhuc spes nonnulla restabat Leoni, ut synodus Ephesi indicta in conventum simplicem apud Constantinopolim commutaretur, ut ex fine epistolæ conjici potest. (a) De altera vero, quæ in melioris notæ codicibus nota consulum, diei et mensis caret, diximus, ad epist. 27 (*nunc 31*): *Sed ei, inquit, qui in errore est, melius consuletur, si ubi desipuit, ibidem resipiscat; et ubi damnationem meruit, illic indulgentiam consequatur.*

2. *Principis dispositioni.* Eadem voce sæpius utitur S. Leo; sæpe etiam alii scriptores. Ad manum sunt

A in præsentī Matisconensis synodus II, sub Guntramo et Hincmaro Remensis, epist. 6, cap. 26, edit-Mogunt. Quæ vox significat edictum principis, ut passim videre est in codice legum imperialium: unde et *dispositionum scrinium* in eodem, et *dispositionum comites*, alibi commemorantur. Eam vocem ad ecclesiasticas suasque sanctiones traxit pontifex noster epist. 64, 65 (*nunc 84, 85*), etc., nec non et ad divina æternaque decreta, ut epist. 24, 132 (*nunc 28 et 162*), et alibi.

AD EPISTOLAM XXXI.

APUD QUESNELLUM XXVII.

Pulcheriæ Augustæ.

1. *Ut quod formam servi gessit.* Variant multum codices. Thuan. unus et Trecephith.: *Ut in quo formam*, etc.; Victor: *Ut quod in forma*, etc.; Corbeien. et Griman.: *Ut quod in formam*, etc.; alii aliter.

2. *Patriarchis et prophetis in specie carnis apparuit.* SS. Patres Augustino anteriores apparitiones hujusmodi plerumque tribuerunt Filio, qui sicut Patris angelus, administrator ac repræsentator ab eodem sub corporali specie missus fuerit in veteri testamento; ut, inquit, edisceret conversari cum hominibus, et ad suum conspectum homines assuefaceret. Contrariam sententiam erroris damnavit Sirmensis synodus an. 351 contra Photinum congregata: sed quoniam hanc opinionem Ariani in hæresis suæ patrocinium detorquebant, aliam viam inveniendam esse censuit Augustinus in apparitionibus priorum temporum interpretandis, atque adeo ilias angelis esse tribuendas totis viribus 1437 contendit, lib. II et III de Trinitate, et alibi. Quem plerique sequentis ævi Patres et scriptores secuti sunt, ut mirum sit Leonem nostrum hic ab eo discedere.

3. *Nec uti possemus triumphantis victoria, si extra nostram esset conserta naturam.* Ita omnes mss. et plures etiam excusi codices; sic vero in vulgatis: *Nec aliter possideremus triumphantis victoriam, si extra nostram esset confecta naturam.* Hanc vocem *confecta*, quam habet ms. Theodoricianus, retinuissem, ut magis huic loco convenientem, nisi optimi codd. Griman., Trecephithæanus et Thuanei legerent *conserta*.

Influxit. Ita Corbeiens., Theodoric., Barb. et Thuan. unus; *induxit* legunt Thuan. tres, necnon ed. Canisii et alia ad marg.; sed facile unius litteræ mutatione inducta est hæc lectio, pro *influxit*, quod sensus integritati necessarium videtur. *Indulsit* habent et vulg. edit. et cod. Griman.

5. *Nec potest in filiorum Dei adoptione censeri.* Sic ex mss. Thuaneis quinque, Theodoric., Barber., Trecephith., Corbeiens., Griman. et Boldeiano. Antea leg.: *Nec potest filiorum Dei adoptionem consequi.*

6. *Principaliter salvat.* De hac voce vide not. 3 ad epist. 10, ad provinc. Viennensis episcop. Divinitas Christi nos *principaliter salvat*, si pretii ac meritum dignitatem quæ tota humanitati ex Divinitate provenit spectemus; *Humanitas principaliter salvat*, eo quod passionis mortisque mysteria, quibus Deo reconciliati sumus, non nisi in humana natura adimpleri potuerunt, ac proinde principium et origo salutis humanæ, ipsa est natura humana a verbo assumpta.

7. Nota diei, mensis et coss., deest in mss. Grim., Bodl., Trecephith., Victorin., Barber. et Thuaneis: ut merito huc translata mihi fuisse videatur ex breviori epist. 30, quæ ad eandem Pulcheriam iisdem die, mense et coss., et in eadem pene verba scripta est. (b) Illam igitur eradendam credimus; non eam solum ob causam, sed præterea quia pluribus diebus

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Vide admonitionem in epistolas 30 et 31.

(b) Confer nostram annotat. 40 (*Col. 795, a. b.*), et admonitionem epistolæ 30 præmissam, ubi quid

de hac et antecedenti epistola censendum sit accuratius exquisivimus.

vel etiam hebdomadibus ante 13 Junii scriptam esse apparet ex his cap. 4 verbis: *Cum, inquit, a tertio iduum Maiarum, quo serenitatis ejus scripta susceptimus, major pars reliqui sit temporis absumenda, ut profectio sacerdotum qui negotio sufficiant valeat ordinari.* Quis enim vero ex his non intelligat statim scriptam epistolam post acceptas imperatorias litteras, id est paulo post diem 16 Maii, et antequam legati ad profectioem accincti essent? prius igitur hæc missa est mense Maio, tum alia, quæ hujus compendium est, mense Junio per legatos directa. Huic posteriori cogitato cedat necesse est prioris editionis **1438** conjectura, qua suspicatus eram primam illam nihil aliud esse quam amplificatum secundæ exemplum. quod ex epist. 41 (*nunc* 45) missum esse ad Pulcheriam constat; quia Hilario, qui eam perlaturus erat, propter Diocscori latrocinia, Constantinopolim pervenire non licuit.

AD EPISTOLAM XXXII.

APUD QUESNELLUM XXVIII.

Fausto, Martino, etc.

Hanc epistolam relegimus ad codic. Griman. et Thuan. unum tantum, et ad versionem Græcam: quibus duas lineas, quæ desiderabuntur versus finem supplementimus.

De latere meo. S. Leo (a) primus omnium pontificum Romanorum de legatis a latere missis mentionem fecit. Hujusmodi loquendi modus, quem videre est etiam epist. 31, cap. 2, ex sæcularium principum stylo assumptus videtur ad hunc significatum, cujus rei exemplum nonnulla reperies in notis viri doctissimi Christophori Justelli, ad codicem canonum Ecclesiæ Africanæ, seu ad can. 7 concilii Sardicensis, qui initio hujus codicis refertur, et in quo primum reperitur vox ista, *a latere mitti*, ad res ecclesiasticas translata. Quam serio considerantes Patres Africani concilii in epistola ad Cælestinum papam in fine codicis citati edita, hæc rescribere non dubitarunt: *Nam ut aliqui tamquam a tuæ sanctitatis latere mittantur, nulla invenimus Patrum synodo constitutum. E latere autem mitti, ait Morinus, est velut e familia pontificis, ex officialibus et procuratoribus domesticis in opus aliquod eligi et deputari.* De quo fusius idem tractat., Exercit. Eccl. lib. 1 cap. 20, et Petrus de Marca, de Concord. sacerdot. et imp. lib. v c. 4. Primi tamen tam definitio legati a latere, quam discrimen inter legatos pontificis et legatos concilii Romani, quod ex hisce verbis elici existimat, a Leonis mento aliena mihi esse videntur. Julius enim episcopus Puteolanus horum legatorum princeps nec e familia ejus erat, nec ex officialibus et procuratoribus domesticis, cum nec de ipso quidem Renato presbytero tituli S. Clementis istud dici possit; et indiscriminatim de iisdem alisque duobus loquitur tam in præsentem epistola quam in 31. Mysterio igitur, mea quidem sententia, vacant hæc verba, saltem quod ad præsentem locum atinet, nec aliud significant quam *hinc*, ut etiam ex versione Græca evincitur, quæ vocum istarum loco habet tantum *ἐκ τοῦ οὐνοῦ, hinc, id est ab Urbe*, ut habet epistola 24, ex his partibus: nec versimile est Julianum episcopum **1439** Coensem, quem hujus versionis auctorem par est existimare, quique apud Romanos multos annos egerat, formulæ hujus vim et usum ignorasse, si quid aliud in ea delituisse arcani. Immo se ipse sanctus Leo interpretatur, eum scribens rursum de iisdem legatis, epist. 33, ad Theodosium Augustum, verboque Græco prorsus concinens; habet tantum: *Ordinatis hinc fratribus meis, qui præsentis meæ implent vicem.* Si quid tamen peculiare inest his vocibus, crediderim libenter eum

A a latere pontificis Romani mitti, qui ex sinu propriæ vel Ecclesiæ, vel provinciæ, vel dioceseos, ad aliquod negotium delegabatur: sicut imperatores a latere seu comitatu suo aliquos in provincias missitabant, qui et *missi dominici* solebant appellari.

AD EPISTOLAM XXXV.

APUD QUESNELLUM XXV.

Juliano Coensi episcopo.

1. *Adjecimus.* Hæc edit Græca versio: *Ὅτις ἔστι τῆς ἀληθείας τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ;* id est *ut pro veritate humanitatis Christi.*

2. *In nobis atque in vobis.* Pro his verbis Græca versio habet: *Ἐν πάσῃ τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ;* id est, *in universa catholica Ecclesia.*

3. *Ab assumpti hominis substantia.* Græca vers. addit: *καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς συλλήψεως τῆς Παρθένου;* id est, *et ab ipsa Virginis conceptione.*

B 4. *Qui enim negat mediolorem Dei et hominum hominem Jesum Christum.* Ita cod. Thuan., Griman., Corbeienis, Victorinus, Surlus, etc. Prius sic: *Negator enim mediatoris,* etc. Græce: *Ὁ γὰρ ἀρνούμενος τοῦ ἀληθινῶν ἀνθρώπων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ;* *Qui enim negat veram Domini Jesu Christi humanitatem.*

5. *Sive quod solus ab inviol. Virg. sine concup. est conceptus.* Ita codd. Barb. duo, Thuan. quatuor, Cantabrigens., Griman., Trecoptith. In vulgatis vero: *Sive quod solus ex Spiritu sancto ab inviolata Virgine sine concupiscentia carnis est conceptus;* quod ex Græca versione assumptum est, quæ tamen vocem *carnis* non habet, uti nec Victorinus cod. cum aliis jam citatis.

6. *Nec discordia desideriorum gignebat compugnantiam voluntatum.* Ita ex plerisque retinimus. Cod. Griman.: *Nec discordiæ desideriorum gignebant compugnantiam voluntatum.* Nihil habent Græca quod his verbis respondeat; sed Latina, quæ his adjacent, item Canisius, Sicardus, Nicolinus et Surlus sic habent: *Nec discordiam desideriorum gignebat compugnantiam voluntatum;* **1440** nec inepte; cessimus tamen codicum multitudinem in priori lectione retinenda, quæ et optima est.

7. *Eandem gerens in verbi Deitate personam.* Græca: *Ἄλλὰ τὸ αὐτὸ ἔργον ἐν θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι πρόσωπον;* id est, *sed eandem habens in Divinitate et humanitate personam.*

8. Ante notam consularem Græca versio hæc habet: *Deus te servet incolumem, honorabilissime frater.* De annotatis autem (b) die et mense major difficultas. Nam idibus Junii seu die 13 data legitur, quam ob causam hanc ab aliis eodem die datis epistolis sejungere nefas duximus. Et tamen certum apparet post aliquot dies fuisse scriptam, nimirum una cum epistola ad Flavianum data 25 Julii, nam et hanc et illam scriptis post acceptas utriusque litteras *per Basilium diaconum.* Is autem Flaviani litteras non attulit nisi legatis jam ad synodum profectis, et paucis ante 23 Julii diebus ex epist. 34 (*nunc* 38). Igitur et ista ad Julianum secunda est eodem tempore scripta. Ex quo id etiam commodi accidit, quod cum gemina ad eundem eodem die scripta legatur, deinceps prior quæ 31 (*nunc* 34) loco jacet 13 die Junii; posterior quæ 25 (*nunc* 35) locum habet 23 Julii data habebitur. Hæc porro sic inchoatur: *Licet per nostros quos ab Urbe pro fidei causa direximus,* etc. Ex quibus tria verba *pro fidei causa delenda* censemur auctoritate septem ad minus codicum mss., ut quæ ex Græca versione in textum Latinum irrepserunt, quæ versio longe plura habet a textu originali discrepancia. Observandum porro simile quid haberi in epi-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hæc opinio refellitur annot. 3 in hanc epistolam (Col. 995, n. f).

(b) De tempore hujus epistolæ, et de ejusdem

versione Græca plura disseruimus in admonitione eidem præfixa.

stola 24 (nunc 28) seu celebri illa ad Flavianum : Ad omnem enim causam pie ac fideliter exsequendam eosdem legatos a se mittit scribit S. Leo. nulla synodi facta mentione. Cur ita factum sit, nescio an mea me fallat hæc conjectura. Cum Leo, acceptis primis Flaviani litteris cum gestis synodi CP. adversus Eulychen, agnovisset hæreticum suæ damnationi non acquiescere, nec a prava doctrina resiliere, immo vero multa moliri adversus Flavianum, consilium cepit mittendi legatos quatuor in Orientem, qui vel auctoritate pontificis Eulychen ad meliorem mentem revocarent, vel auctoritate imperatoris reprimi curarent. Ad hunc unicum finem scriptæ primus sunt epistolæ plures quæ 13 Junii datæ nunc leguntur, atque in primis celebris illa 24 (nunc 28) ad Flavianum ; in qua reapse nihil de synodo habetur, sed de fidei tantum causa per legatos curanda. Talis est etiam epist. 28 (nunc 32) ad archimandritas CP., in qua propter causam fidei legatos de latere suos missos scribit. Antequam legati profecti essent, acceptæ sunt a Leone Theodosii litteræ, quibus de 144 indicta synodo monetur ; statimque iidem legati, qui ad fidei negotium cum Flaviano tractandum destinati erant, ad synodum directi sunt, eorumque tardata profectio, quo novis litteris scribendis tempus daretur, vel prioribus amplificandis. In quarum nonnullis, sic Theodosii de synodo cogenda et indicta jussis obtemperat Leo, ut tamen ad prius consilium redeat, et executioni optet mandari, ut epist. 30 : Sed ei, inquit, qui in errore est, melius consulatur, si ubi desipuit, ibi respiscat ; et ubi damnationem meruit, illic indulgentiam consequatur. Cum autem diu ante 13 Junii, hoc est 16 Maii receptæ sint illæ Theodosii de synodo litteræ, ex epist. 27 (nunc 31), et jam in prociuitate essent legati, integro fere mense dilata eorum profectio, et epistolæ 24 (nunc 28) nota diei mutata. Ex dictis patet hanc epistolam 25 (nunc 35) nativam suam sedem post trigesimam quartam (nunc 38) habere.

AD EPISTOLAM XL.

APUD QUESNELLUM XXXVI.

Episcopis provinciæ Arelatensis.

Ad Constantinum, etc. Si talis fuisset provinciæ Viennensis status ætate Leonis papæ, qualis in (a) notitia Sirmondi exhibetur, vix dubitari posset quin duodecim illi Galliarum episcopi, ad quos præsentem Leo scribit epistolam, et omnes et soli ad provinciam Viennensem pertinerent. Si enim duos ad præeres Arelatensem et Viennensem episcopos, qui de primatu contendebant, eum invenies numerum qui totam illam provinciam conflabat. quatuordecim videlicet episcopos, qui in notitia describuntur. quinque ad consecrationem Ravennii convenerunt. Verum aliter se res habent : nam nihil hæc in re elicere possumus ex notitia quam Leonis ætate posteriorem esse probavimus dissert. 6, parte 1, cap. 10, ac præterea Tarentasiam, quam inter Viennensis provinciæ civitates non numerat notitia, ad eam tamen tunc pertinuisse epist. 50 (nunc 66) Leonis probat, cum illam Viennensi Episcopo subjiciat.

Ex eo tamen episcoporum numero quem hæc epistola exhibet. duo habemus. Primum, quod alibi jam suggestimus, nihil inductum esse in provinciam Viennensem, tametsi (b) Leonis papæ decretum et Valentianum constituto novum aliquid instituisent ; sed omnes pro antiqua consuetudine episcopos ad civitatem Arelatensem concurrissse velut ad metropolim provinciæ, 144 omnes ad episcopi

A illius ordinationem convenisse unanimiter, omnes ei primatum detulisse, omnes ab eo Viennensem removisse : quem videmus nec consecrationis gratiam contulisse Ravennio, nec de usurpata ab alio hæc consecratione fuisse conquestum.

Alterum, quod hinc elicimus, illud est, Rusticum, qui in hujus epistolæ inscriptione numeratur inter cæteros Ravennii ordinatores, alium esse procul dubio ab illo Narbonensi ad quem alias scripsit S. Leo. Alterius enim provinciæ metropolitanus, qualem se gerebat Rusticus Narbonensis, numquam se ordinationi episcopali in aliena provincia contra canones immiscuisset, multoque minus in Viennensi, cujus metropolitanus etiam Narbonensem provinciam sibi subjectam esse vel tunc adhuc contendebat, vel certe non ita pridem contenderat : Arelatensium enim votis plurimum suffragatus esset Rusticus, si ad Arelatensis episcopi ordinationem convolasset, vel ejusdem provinciæ episcopus. Deinde Rusticus Narbonensis non tertius scriptus reperiretur in hac epistola, qui alibi vel statim post Ravennium, ut in epistola synodica quæ adraginta quatuor episcoporum Gallorum ad S. Leonem, et in tertio Arelatensi concilio, vel etiam ante Ravennium nominatus reperitur, ut in S. Leonis epist. 82 (nunc 103).

Sæpius est ergo existimare alium a Narbonensi Rusticum huic epistolæ in scribi : quod volentius credimus, quod et commune admodum est hujusmodi Rustici nomen, et plures revera legimus circa illa tempora in Galliis floruisse, quorum nonnullos commemorat Apollinaris Sidonius Epistolarum lib. II, epist. 11 ; lib. V, epist. 9, et lib. VIII, epist. 14. Alius Rusticus ab his omnibus forte distinctus scripsit ad Eucherium eam epistolam quam representavit J. Sirmundus in notis ad epist. 11 lib. II Sidonii.

AD EPISTOLAM XLI.

APUD QUESNELLUM XXXVII.

Ravennio Arelatensi episcopo.

1. Secundum præcedentem notitiam. Ita cum ms. Thuan. legendum ; non vero, ut habent edita, Secundum præsentem notitiam. Respicit enim S. Leo ad legationem quam S. Hilarii Arelatensis nomine, Leonis placandi gratia, obierat Ravennium tunc presbyter, cujus occasione Romæ innotuit pontifici ; cujus gratiam morum suorum mansuetudine et sanctitate meruisse dicitur in libello supplicii episcoporum Gallianorum ad Leonem, ut videre est (Col. 880 hujus tom).

144 2. Modestix igitur tuæ non desit auctoritas, constantiam mansuetudo commendet. Ita mss. codd. Antea corrupte : Modestix igitur tuæ non auctoritas constantiam, sed mansuetudo commendet justitiam, lenitas temperet, etc.

3. Cum verus recti amor in semetipso habet, etc. Ita mss. codd. Herovallian, et Thuaneus, cum Merliniana Isidori editione. Arridebit forsitan magis nonnullis alia hæc vulgata lectio ; Cum verus recti amor in semetipso habeat et apostolicas auctoritates et canonicas sanctiones ; sicut et placuit mihi aliquando. Sed quod re attentius perpensa fateri cogor sic lectio hæc mysterio vacare mihi videtur, ut meo iudicio, careat et vero sensu, etsi enim verus recti amor mentem hominis legi Dei subjiciat, perfectamque inspiret pro humanis etiam præceptis obedientiam, numquam tamen vel apostolicarum auctoritatum, vel canonicarum sanctionum, quæ leges, ut aiunt, positivæ sunt, notitiam per semetipsum potest imperire. Hanc quam restituius lectionem confirmo auctori.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hanc notitiam civiles, non ecclesiasticas provincias designare, ostendimus in observat. ad dissert. 5 Quesnel. part. II, cap. 4 Ecclesiasticas autem provincias Gallicanas ad civilem formam haudquam exactas ibidem probavimus cap. 5.

(b) Quatenus episcopi Arelatensi sedi additi in ordinatione Ravennii nulli Leonis decreto contraherint, probatum invenies in observat. ad dissert. 5 Quesnel. part. II, cap. 2, num. 4.

tale Hincmarum Remensis et codicum mss. quibus usus est. In opusculo enim Capitulum 55 adversus Hincmarum Laudunensem, quod trigesimo tertio loco habetur apud Sirmondum, cap. 10, refertur pannus hujus epistolæ ab his verbis: *Justo quippe ideo, etc.*, ubi eadem prorsus lectio habetur.

4. Hanc epistolam scriptam esse Asterio et Protogene consulis, hoc est an. 449, probat altera Leonis epistola ad provinciæ Arelatensis episcopos scripta eodem anno quo Hilarius Arelatensis obiit, et Ravennius in ejus locum suffectus est. Ex quo Philippum Labbe corrigas, qui in dissert. de Scripturis ecclesiasticis Hilarium Arelatensem vixisse scribit usque ad diem 5 maii anni 454, quod falsi arguitur ex duabus epistolis ad Ravennium Hilarii successorem, et tertia ad ordinatores scriptis hoc anno 449, ex quatuor etiam aliis ad eundem datis, annis tribus sequentibus, et ex litteris Gallicanorum episcoporum, inter quos numeratur ann. 451.

AD EPISTOLAM XLIII.

APUD QUESNELLUM XXXIX.

Theodosio Augusto.

Quid (a) de præsentis epistolæ sentiendum sit, prorsus in ambiguo est. Editionum tam concilii Chalcedonensis quam Operum S. Leonis procuratores censuerunt potius esse fragmentum sequentis epistolæ quam integram epistolam; non omnia in ea coherere, nec inventam esse in mss. Cod. 1444 mss. quod attinet, plures nacti sumus qui eam contineant, quos inter Thuaneus unus, alter Grimanicus noster octingentorum et amplius annorum, ut diximus, et optimæ notæ. Forsitan est exemplar epistolæ sequentis seu 40 (nunc 44), quod nonnullis mutatis, miserit sanctus Leo ad Pulcheriam Augustam; nam in epist. 41 (nunc 45), quam ad eandem scribit de Ephesino latrocinio, se ejusmodi exemplar mittere testatur. Plurima tamen sunt in quibus ambæ discrepent.

Hanc enim primam suo tantum nomine scribit S. Leo, alteram quæ sequitur, suo et concilii Romani nomine. In illa magnam ex sua auctoritate capit fiduciam pro defendenda per se veritate; in hac sumit ex litteris imperatoris fiduciam fidei et pacis pro ipsam defendendâ. In hac ultima ait sibi quæ Ephesio gesta erant, narrata esse ab Hilario diacono, qui solus effugerat; prior illa, ab ipsis etiam revendissimis episcopis qui a sede apostolica missi erant, hæc nuntiata fuisse affirmat; quod falsum est, cum unicus episcopus missus fuerit ad Orientales partes, Julius scilicet Puteolanus, quem etiam suspicamus diem ultimum obiisse antequam Ephesum perveniret. Præterea uni epistolæ subjecit exemplar canonum Nicænorum seu potius Sardicensium; alteri non item. Denique nonnulla sunt in illa epistola quæ truncatam eandem fuisse arguant, vel nondum perfectam et absolutam; ut potius sit rudis aliqua epistolæ delineatio quam epistola cæteris accensenda. Manifestus enim hiatus apparet in loco punctis notato: et paulo inferius hæc leguntur: *Pro supradicti sacerdotis arbitrio, etc.*, nulla prius facta mentione Dioscori, quem hæc verba indicant in altera epistola. Quidquid sit, eam numero epistolarum subtrahere nolimus, suum cuique de ea iudicium permittentes.

Hujus epistolæ initium assumptum est ab impostore Isidoro ad construendum caput fictitiæ epistolæ 2 Dionysii I pontificis Romani ad Severum episcopum, et fictitii rescripti Liberii papæ ad Athanasium Alexandrinum et alios Ægypti episcopos.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Ut difficultates hic propositæ disjicerentur, qui in hac epistola edenda præstiterimus, vide nostram admonitionem huic epist. præfixam.

(b) Confer annot. nostram 8 (Col. 834, n. f) in hanc epistolam.

AD EPISTOLAM XLV.

APUD QUESNELLUM XLII.

Pulcheriæ Augustæ.

Hujus epistolæ versionem Græcam edidit Joan. Cotelerius ex ms. cod. Regio 4026, ubi ad hæc verba: (b) *Pro fide regia, quæ restitutum ex ms. Grimanico et aliis (nam antea legebatur, Pro sede regia), Græca habent, ὑπὲρ τῆς Ρωμαικῆς πίστης: Pro fide Romana; sane contra mentem Leonis, 1445 qui hortatur Pulcheriam ut pro fide, hoc est, secundum eam qua pollet fidem, seu vigore illius fidei novellis erroribus resistat.*

AD EPISTOLAM LIII.

seu

AD FRAGMENTUM EPISTOLÆ.

Anatolii CP. episcopi ad S. Leonem.

APUD QUESNELLUM POST EPIST. LI.

B 1. Hoc præclarum epistolæ fragmentum ex Regio codice ms., num. 940, eruit vir doctissimus Joannes Baptista Cotelerius, et inter Ecclesiæ Græcæ Monumenta, tom. I, pag. 66, excudi curavit anno 1677 biennio post primam Leonis nostri editionem. Monet in notis conferendum cum his quæ Sozomenus habet lib. vii, cap. 8 de electione Nectarii Constantinopolitani pariter episcopi. Non debuit porro in hac editione omitti hæc epistolæ particula, nec alium locum sortiri, cum de illa in consequentibus epistolis mentio habeatur, et tunc primum recepta esset a Leone cum ad Theodosium, Pulcheriam, aliosque epistolæ 52, 53, 54 (nunc 69, 71, 70), etc., scribebat pontifex 16 Julii. Ad illam respiciunt earum aliquæ; nonnullæ expresse etiam meminerunt: sic enim epist. 55 (nunc 71), ad archimandritas: *Ipse Constantinopolitanus episcopus et hi qui eundem consecrarunt, præter id quod ad ordinationem novantistitis pertinebat, nihil nobis de compressis, vel abdicatis erroribus indicarunt.* Ex quibus cum fragmento collatis docemur, 1º circa (c) hæc tempora ad meliorem vitam transisse sanctum Flavianum; 2º ante illius obitum, Anatolium nec electum, nec ordinatum, electionem enim, nulla mora interposita, secuta est ordinatio; 3º non solum Anatolium, sed ejus etiam ordinatores ad S. Leonem litteras ordinationis indices misisse.

AD EPISTOLAM LIX.

APUD QUESNELLUM XLVI.

Clero et plebi urbis Constantinensis.

D 1. *Plebis acclamationibus.* Plebis suffragia in electionibus episcoporum olim intervenisse, vel ex uno Leone nostro perspicuum est: eadem pariter in translationibus admissa fuisse, æque certum ex Hilaro. Miscell., lib. xx, cap. 23. In depositionibus autem episcoporum seu approbandis seu improbandis locum habuisse ex his verbis discimus. Hoc persæpe acclamationibus populi fiebat; quæ cum seditiosæ erant ac tumultuosæ, 1446 merito rejiciebantur, et revera prohibentur a sanctis Patribus, qui electiones per hujusmodi acclamationes factas rescissas volunt; ut in Chalcedon., act. 41, et apud Palladium in Vita Chrysostomi cap. 13 et sequent. Cum vero modeste et ex ardore fidei vel justitiæ acclamatur a populo, tunc, ut hic a Leone præstitum, et approbata, et in scrinia etiam ecclesiastica sunt redacta ejusmodi acclamationum vota. Harum porro usum ab ethnicis ad Christianos, et a rebus civilibus ad ecclesiasticas

(c) De tempore mortis S. Flaviani, ordinationis Anatolii, et epistolarum quæ in ejus ordinatione ad S. Leonem scriptæ fuerunt, vide admonitionem huic fragmento præfixam.

translatum fuisse, apposite notavit vir doctissimus Franc. Florens, ad titulum 7 de Translatione episcopi.

2. *Ut nec ab infantium linguis veritas corporis et sanguinis Christi inter communionis sacramenta taceatur.* Locus ita necessario restituendus ex codd. Griman., Barber., Treco-pith. et Thuan. tribus. Quarius Thuan. leg., *inter communia sacramenta*; vulgata vero lectio, quæ habet, *nec... inter communis sacramenta fidei teneatur*, absurdum omnino sensum continet, et a Leonis mente remotissimum. Alludit porro ad veteris Ecclesiæ ritum et ad ipsa Ambrosii verba, quibus ritus ille nobis exponitur, lib. iv de Sacram. cap. 4: *Non otiose, cum accipis, tu dicis, AMEN, jam in spiritu confitens quod accipis corpus Christi. Dicit tibi sacerdos, CORPUS CHRISTI; et tu dicit, AMEN, hoc est, verum.* Et Leo ipse, serm. 5, de Jejun. decimi mensis: *Hoc, inquit, ore sumitur, et frustra ab illis AMEN respondetur, a quibus contra id quod accipitur disputatur.* Perrocumtam Ambrosius quam Leo non nisi ab accipientibus corpus Christi Amen responderi solitum asserant, et illud ab infantibus inter communionis mysteria pronuntiari Leo dicat, ab iisdem quoque accipi ac manducari consuevisse corpus Christi consequens esse mihi videtur. Quam consuetudinem testatam pariter nobis reliquit sancti Cypriani epistola seu lib. de Lapsis, paulo ante finem, quem locum commentatur sanctus Augustinus epist. 23, ad Bonifacium. Sed quod epist. 107 ad Vitalem, habet de iisdem parvulis corpus et sanguinem Domini sumentibus vel non sumentibus, utrum de manducatione ipsorum infantium ore facienda, an aliter intelligendum sit, manifestum esse non existimo.

3. *Supra omnem Ecclesiam.* Ita cum vulg. Pauli editione mss. cod. Griman., Victorin., Treco-pith. et Thuan. unus Sed Corbeiens., et tres Thuan., et edit. vulg. Leonis ad marginem habent, *supra omnia Ecclesie*, juxta textum Græc. *ὑπὲρ πάντων τῆς Ἐκκλησίας.*

4. *Manichæi.* Non quod de Divinitate saltem Christi sane sentirent; multis enim 1417 fabulis hanc suam confessionem aspergebant, ita ut Christum assererent fuisse illum quem dicit nostra Scriptura serpentem, etc., ut ex August hæ. 46.

5. *Apollinaristarum.* Quæ de his habet sanctus Leo, ab Aug. hæ. 55 mutuata est; sicut Augustinus ab Epiphano, lib. iii contra Hæres., tom. II, hæ. 57, sive 77, quæ est Dimæriarum, ubi profixam sancti Athanasii Alexandrini ad Epictetum refert epistolam. Tres illas Apollinaristarum partes aliter dinumerat, ac distinguit Epiphanius. Prima enim secundum ipsum affirmabat Christum corpus e cælo detulisse: 2° Christum animum non assumpsisse, quia vicem ejus expleverit ipsa Divinitas, inquit Leo noster serm. 4 in Nativitate Domini: ubi hanc solam recenset Apollinaris sententiam, ut verisimile sit alia hujus hæresis capita discipulorum ejus fetum esse; 3° denique ejusdem Christi corpus Divinitati consubstantiale non dubitarunt asserere.

6. Nota (a) diei, mensis et consulum, quibus data est epistola, caret mss. Griman., Barber., Treco-pith., Victorin. et e Thuanicis aliqui: item Merlini et Crabbi edit. Hinc mihi facile persuadeo adjectitiam esse illam quæ vulg. edit. apponitur: *idibus Octobris.* 2° lisdem idibus et coss. data reperitur altera ad eosdem Constantinopolitanos, ut probabile non sit hanc datam esse eodem die. Inter eas hoc discrimen intercedit, quod brevior illa non a S. Leone solo scripta sit, sed etiam a synodo Romana, quæ vel

A occasione atrocitatis Ephesini, vel pro more ad tertium kalendas Octobr. ut ex ep. st. 16, cap. 6, colligitur, convenerat. Hanc vero prolixiorum suo ipse nomine scripsit, ut ex serie epistolæ constat, a cujus titulo rejicienda sunt illa verba: *Et sancta synodus, quæ in urbe Roma convenit*, sicut rejecimus auctoritate mss. Griman., Corb., Treco-pith. et Thuan., in quibus desideratur. Scripta est procul dubio post epist. 39 et 40 (nunc 43 et 44) quibus concilium ab imperatore indici postulat: de sua enim petitione monet Constantinopolitanos in fine hujus epistolæ, 3° Prima scripta est statim post acceptam Ephesini turbinis notitiam, et antequam litteræ et acclamationes Constantinopolitanorum ad Leonem essent delatæ; secunda non nisi acceptis his litteris data est, ut ex cap. I patet: atque adeo aliquanto post tempore. Revera non videtur ullus de Flaviani morte nuntius Romam pervenisse (b) ante mensem Julium anni 450. Raræ litteræ hujus anni ante diem 16 Julii, 1418 quo tempore scribens S. Leo ad Theodosium Augustum de Anatolio recens ordinato (qui Constantinopolitanæ Ecclesiæ cepit præsidere), innuit tum primum factum se fuisse præliorem seu de Flaviani obitu, seu de successoris ejus ordinatione.

B A die Octobris 15 anni 449 ad decimum septimum Martii sequentis anni (c) duæ solummodo Leonis epistolæ comparent in Orientem scriptæ, una ad Pulcheriam, altera ad Martinum et Faustum presbyteros, nec alias usque ad diem Julii 16 habemus. Porro in epistola ad Pulcheriam nihil de Flaviani morte: ex quo promptum est arguere nihil illidam de ea scriptum a Pulcheria. In altera testatur se nondum certior factum esse de receptione litterarum a synodo Romana scriptarum die 15 Octobris superioris anni. Quod argumentum esse nihil tunc adhuc auditum Romæ de novo Ecclesiæ CP. statu. Ex quo rursum infero Theodosii litteras ad Valentinianum et Augustas Romanæ mense Martio nondum allatas. Siquidem ex litteris ad Liciniam Eudoxiam scriptis apparet, Flavianum ex hac vita morte sublatum eo tempore fuisse, ita enim Græca Latine reddi debent: (d) *Flavianus memoratus divino judicio ab humanis rebus ablutus est, quatenus totius dignitatis contentio a sacris removetur Ecclesiis.* Porro vix credibile est tam sero fuisse a Theodosio responsum, cum a 15 Octobris ad 17 Marti quatuor integri menses cucurrissent. In secunda primæ sit mentio tamquam antea scriptæ, et per alios nuntios missæ: ut manifestum sit hanc non eodem die datam esse, sed aliquanto post idus Octobris.

AD EPISTOLAM LXV.

SEU AD PRECES

Episcoporum provinciæ Viennensis sancto Leoni papæ oblatas.

APUD QUESNELLUM POST EPIST. XLIX.

D Fidem supplicis hujus libelli quem Gallicani episcopi ad sanctum Leonem pro Arelatensis Ecclesiæ privilegii miserunt, in dubium revocant viri insigniter eruditi Jacobus Sirmondus, qui illum velut supposititium diverso a germanis monumentis character excudi curavit in tom. I Concil. Galliæ, et Joannes Launois in dissertatione de duobus Dionysiis, et aliquot alii. 1419 E contra vero ut genuinum opus suscipitur a doctissimo viro Henrico Vale-sio in notis ad Socratis Histor. lib. II, cap. 29, aliisque ecclesiasticis scriptoribus. Et certe nihil est, meo

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Confer annot. 3 (Col. 866, n. 1) et 48 (Col. 871, n. 2) in hanc epistolam.

(b) Circa Aprilem an. 450 S. Leonem accepisse nuntium non solum de Flaviani morte, verum etiam de ordinatione Anatolii concjecimus annot. 2 in disert. 1 Quesnelli ad eundem an. 450, ubi etiam rationem attulimus cur S. pontifex responsum hac dere

ad Theodosium distulerit.

(c) Ante duas epistolas hic memoratas alia exstat epistola 54, ad Theodosium scripta mense Decembri anni 449, ut vidimus annot. 8 (Col. 856, n. 1) in epist. 54.

(d) Hunc locum aliter explicavimus annot. 5 (Col. 879, n.) in hanc epist. 61.

quidem iudicio, unde ei merito suppositionis nota inuratur, sive stylum attendas, sive res ipsas spectes quas in his precibus Gallicani antistites edisserunt; nec ulla etiam apparet ratio qua valide satis præclari hujus ecclesiastici monumenti fides concutiat.

1. Tota hujus libelli series sibi optime coheret, nec aliquid usquam occurrit in quo eorum a quibus conscriptum fuit ingenium, sinceritas, prudentia industriaque desiderentur, ut desiderantur plerumque in scriptis fictitiis. Cum enim ab homine cordato et liberali indole prædito alienissimum sit hujusmodi opusculis confingendis manum admovere, sit plerumque ut talia scripta vel ex pannis sibi invicem assutis compingantur, vel ubique in compositis barbarisque vocibus, anachronismis, aliisque similibus scateant vobiscum indicis; ita ut sæpe illorum suppositio in oculos etiam minus perspicaces facile incurrat.

2. Numquam hujusmodi scripta fingi solent, nisi ut nonnullum ex iis patrocinium desperatæ alicui causæ conquiratur. Parum autem caute consulisset scripti hujus artifex Arelatensis Ecclesiæ privilegiis, si ex precibus eorum nomine oblati, qui illius causam defendendam susceperant, eadem privilegia confirmari posse sibi persuasisset. Quis enim ex partis unius præjudicio sententiam adversus litigantem alterum decernat? Certe si aliquid confingendum habebat Arelatensis causæ patronus, id illius nomine promulgandum erat cujus iudicium postulabatur, et longo gravius momenti fuisset alicujus pontificis Romani decretum, in quo omnia eadem argumenta quæ continentur his precibus exponerentur, quam preces ipsæ, quæ præter rationes quibus fulciuntur nihil nisi supplicantium vota exhibent, nec ulla propria pollent auctoritate.

3. Dicant velim, qui scriptum istud falsitatis arguunt, quo tempore, qua ætate procusum fuisse putent. An Leonis et Ravennii? At quidni potius veræ preces et genuinæ oblatæ fuisse creduntur, quam aliæ mala arte existentur confictæ? cum nihil obstet, sed constat e contra de hoc eodem argumento a Gallicanis episcopis datas esse ad Leonem epistolâs. An sæculis Leone et Symmacho posterioribus? Verum post utriusque hujus pontificis decreta, quorum auctoritate attributis Arelatensi et Viennensi certis Ecclesiis, tota hæc controversia composita est, numquam Arelatensis sibi arrogare tentavit trium illarum provinciarum ordinationem, quarum libellus mentionem facit, ut omnino superfluum videretur preces condere nulli usui profuturas. Si quæ enim posthac motæ sunt rixæ inter utrumque illum episcopum, inde natæ sunt quod alteruter eas Ecclesias invadebat quas 1450 alteri subjectas esse decreverant summi pontifices mox laudati.

4. Nihil fere toto hoc libello occurrit quod antiquitatem non redolcat, illius ævi stylum, qui et in Leonis epistolis et in aliis coævis Galliæ nostræ monumentis passim usurpatur, ut sunt voces *apostolatus, summum sacerdotium, et summum pontificium* cuilibet episcopo attributum, ut ipse Leo habet initio epistolæ 57 (nunc 41) ad Ravennium; *corona vestra*, quod et tres Gallicani antistites, Ceretius, Salonius et Veranus in sua ad Leonem epistola assumunt; *sacerdos* pro episcopo ubique; *auctoritates sedis apostolicæ* pro decretis; *apex sanctæ dignitatis*; *ordinandi pontificium*; *primatus*, pro metropolitico jure; *potestate* pro magistratibus; *potestate propria gubernare, sub omni ecclesiastica regula continere, ad suum pontificium revocare*. Sed et lotus orationis textus antiquam eam et genuinam esse clamat ac suadet cuius attentius ac seposito omni mentis præjudicio perlegenti.

5. Nonnulla sunt in ea epistola quæ reconditoris sunt eruditionis quam ut a doctulis ac recentioribus impostoribus fraudem meditantibus usurpari potuerint. Tale est quod ait: *Ostentare voluit insignia dignitatis, consulatum suscepit et dedit*, de quo infe-

rius dicemus. Alia sunt etiam quæ fingere vix in mentem cujus quam venissent, et quæ scribentis bonam fidem scriptique sinceritatem arguunt, quale est quod de *anni præsentis* quo scribebat penuria dicitur.

6. Hoc moris est spuriorum scriptorum auctoribus, ut quia fraudem potissimum moliantur, hujusmodi scripta hæc de causa ubique magna ambitione disseminent, ne quem lateat quod omnibus etiam arde pessima notum fieri discipiunt. Unde fit ut numerosa spargantur eorum exemplaria, quæ frequenter postmodum occurrunt in bibliothecarum codicibus; nihil tale Arelatensis provinciæ libello contigit, cum e contra ad nostra usque tempora in Arelatensi archivo deliuerit, e quo uno nuper depromptus est et ab eminentiss. card. Baronio suis Annalibus insertus.

Denique argumenta omnia quæ a doctissimo antiquitatis scrutatore adversus has preces instruuntur, talia esse mihi videntur ut ex his quæ jamjam dicturi sumus alunde sibi satisfactum confessurus sit, ut spero vir veræ opinionis amantior quam suæ.

1. *Nulla, inquit, in libello supplicii honorifica papæ illius, cui mittitur, inscriptio.* Sed quid si scribæ unius oscitantia ommissa est? Cum enim ex unico exemplari desumptæ sint preces istæ, quid ab aliis factum sit non apparet; nec fas est adversus scriptum hujusmodi ex levicula omissionis præjudicio quidquam decernere. Adde quod aliter epistola per tabellarium mittenda aliter supplex libellus per presbyterum et diaconum legatos offerendus ordinatur. Denique tantum abest ut suppositionis argumentum sit 1451 splendidarum hujusmodi inscriptionum omissio, quin potius scripti sinceritatem evincit, cum plerumque non nisi fraudis faciendæ gratia operosius adornari et ad fucum componi soleant hujusmodi tituli, ut testes sunt Isidori pseudo-epistolæ; ejusmodi titulos laudatus scriptor non semel genuinis etiam epistolis ex malo consilio ascriptos comprobatur.

2. *Sine consule et die, inquit, apparet scriptum illud; quæ duo publicis monumentis auctoritatem vindicant.* Et hoc pariter magis epistolæ convenit quam supplicii libello. Deinde tot sunt indubitatæ fidei monumenta in quibus hujusmodi consuetudini derogatum est, ut ex illius omissione nihil certi statui queat. Hac uti annotatione inter episcopos Romanis familiare magis erat, quam aliarum regionum episcopis. Vix enim in Orientalium, Africanorum, Hispanorum, Italicorum et Gallicanorum episcoporum epistolis talis usquam formula conspicitur. Ubi enim, ne a Leonis ætate recedamus, ubi consularis nota in epistolis Augustini Africani, Flaviani Constantinopolitani, Ambrosii et Eusebii Mediolanensium, Paschasi Siculi, Proterii Alexandrini, Ceretii, Salonii, Veranique, inque aliorum plusquam quadraginta Gallorum synodica ad Leonem epistola?

3. *Nihil, inquit, in hoc libello deprehenditur quo Leoni potius quam Anastasio vel Symmacho nuncupetur.* Immo vero plura sunt quibus id deprehendatur; hæc videlicet: *Ordinationem qua sanctus frater et coepiscopus noster Ravennius in civitate Arelate post transitum beatæ recordationis Hilarii episcopi, concordantibus omnium votis ad summum pontificium, Domino juvante, proventus est, missis continuo litteris apostolatu vestro indicare curavimus. Quibus a beatitudine vestra tanta dignatione et charitate fuisse responsum, immensas gratias agimus.* Et postea: *Notum licet nobis ante jam fuerit, prædictum sanctum fratrem et coepiscopum nostrum maxime coronæ vestræ gratiam morum suorum mansuetudine et sanctitate meruisse.* Ex his, inquam, manifestum est uni Leoni nostro offerri potuisse libellum hunc supplicem. Sub quo enim Romano pontifice et Hilario Arelate, decessit e vita, et Ravennius ordinatus est in ejus locum, nisi sub Leone I? Cui, nisi Leoni, hujus ordinationis

unntius missus est a Gallicanis episcopis? A quo de eadem responsum est illis antistitibus, nisi a Leone? Cui morum suorum mansuetudinem probavit Ravenius? A quo impense dilectus? Cujus meruit gratiam, nisi Leonis nostri, ad quem ab Hilario pontifice missus est cum Constantio, ut Romani pontificis animum occasione depositionis Celidonii exasperatum **1452** deliniret, teste auctore Vitæ sancti Hilarii Arelatensis? Quem insuper infensum habuit Ravennii prædecessor Hilarius, nisi sanctum Leonem Magnum? Omnia ergo illi sententiæ suffragantur, quæ libellum Leoni directum fuisse asserit.

4. Ex his libelli verbis argumentum contra libellum ipsum eruit idem vir doctissimus: *Omnibus enim regionibus Gallicanis notum est, sed nec sacrosanctæ Ecclesiæ Romanæ habetur incognitum, quod prima inter Gallias missum a beatissimo (a) Petro apostolo sanctum Trophimum habere meruit sacerdotem*, etc. At istud, inquit, tam obscurum quam quod obscurissimum: etenim nullus est Græcus vel Latinus. Gallus vel Italus scriptor, qui per annos a Christo sexcentos huic rei fidem faciat.

Sed quid mirum si quod illa ætate manifestissimum erat, successu temporis, milleque ac ducentorum annorum interstitio evaserit *tam obscurum quam quod obscurissimum*? Quamquam nec istud hodie quoscumque esse ultro fatebitur vir doctissimus, si meminierit se tam ex auctore Vitæ sancti Saturnini, quam ex Gregorio Turonensi pro certo asseruisse prima fidei Christianæ semina jacta fuisse in Gallicanis regionibus a sancto Trophimo ejusque sociis sex, quos huc transmisit sedes apostolica; quos omnes primum Arelatem apulisse, ibidemque commoratos esse, dubitari vix potest, cum inter provincias Romanæ civitatis illa emineret: nam non solum maris vicinia, sed, ut legimus in constitutione imp. Honorii et Theodosii ad Agricolum præfectum Galliarum, qua in ea civitate conventum provinciarum fieri præcipit: *Decursus Rhodani et Tyrrheni recursus necesse est ut vicinum faciatis ac pene conterminum, vel quod iste præterfluit, vel ille quod circumit*, ita ut ad hanc urbem velo, remo, vehiculo, ter. a. mari flumine deferatur quidquid singulis nascitur.

Præterea, si per sexcentos a Christo annos nullus auctor huic rei fidem præstitit, unde illam hausere auctores duo laudati quos pro impostoribus habere nemo volet? Sed etsi neque hi neque alii de ea re quidquam scripto tradidissent, quam multa sunt quæ per Ecclesias quasi vivæ vocis manu traduntur posteris, et ad remotiores usque transmittuntur ætates?

Video quid diligentissimum antiquitatis indagatorem aliosque auctores angat in hac libelli parte, hoc nimirum est, quod injecta beati Petri mentio, apostolo ipsi sancti Trophimi missionem tribuere videtur: quod a veritate alienum esse existimant. Et hoc ego falsissimum puto; sed non is est, opinor, illorum verborum sensus, quem prima fronte præseferunt. Tam solemne enim **1453** est ac usitatum apud scriptores ecclesiasticos, ut pro apostolica Petri sede, ipsum Petri apostoli nomen usurpent, ut nihil fere magis legenti sit obvium. Hoc etsi vel monuisse sufficiat, nonnulla tamen exempli magis quam probationis gratia adduco. Bonifacius papa in epistola ad Rufum Thessalonicensem apud Holstenium et in ultima Conciliorum collectione scribit: *Ita quippe vice sua beatus apostolus Petrus Ecclesiæ Thessalonicensi cuncta commisit*, etc. Idem in epistola ad episcopos, per Thessaliam constitutos: *Scitis*, inquit, *beato Petro utrumque possibile, id est, in mansuetudine mites, in virga superbos arguere*. Item in epistola ad

Rufum et cæteros Thessalonicensis vicariatus episcopos, a beati Petri communionem se jungi, idem est ac ab apostolicæ sedis communionem secerni. Posterioribus etiam sæculis Nicolaus I, epist. 24: *Beatissimo Petro apostolorum principi contradicere nullus præsumat*. Sed ne extra proprios veluti fines Leonisque Epistolas evagemur, nonne hæc legimus hoc eodem sensu in epistola 10 ad Viennensis provinciæ episcopos adversus sanctum Hilarium Arelatensem? *Ita*, inquit, *sux vos cupiens subdere potestati, ut se beato apostolo Petro non patiatur esse subjectum*. Et postea: *Ipsius quoque beatissimi Petri reverentiam verbis arrogantiorebus minuendo*. Et in epistola 41 (nunc 45) ad Pulcheriam Augustam c. 3: *Pietas*, inquit, *tua supplicationem nostram apud clementissimum principem, sibi specialiter a beatissimo Petro apostolo legatione commissa, dignetur asserere*. Mitto sexcenta testimonia his similia. Hæc igitur libelli verba nec ejus auctoritati quidquam derogant, nec Gregorio Turonensi veræque epochæ adventus septem primorum episcoporum in Gallias, quam viri eruditissimi amplectuntur, adversari ullatenus videntur.

5. Urget sequentia verba: *Et (h) exinde aliis paulatim regionibus Galliarum donum fidei et religionis infusum*, etc. Pugnant hæc, inquit, cum Innocentio P. ita scribente in epistola ad Decentium Eugubinum episcopum: *Cum sit, inquit, manifestum in omnem Italiam, Gallias, Hispanias, Africam, atque Siciliam, insulasque interjacentes nullum instituisse Ecclesiis, nisi eos quos venerabilis apostolus Petrus aut ejus successores constituerint sacerdotes*. Ista profecto non nocent: quis enim non videat ex his indistincte et confuse positis nihil certi vel clari posse elici quod ad exactam historiam notitiam conferat? Quis non fateatur multa hic Innocentium (c) paulo commotiorem factum more oratorio conglobare ad Romanorum privilegiorum defensionem? Aut quis demum non advertat ita contextum esse pontificis hujus sermonem, ut eum distributive **1454** ac relative, quemadmodum loqui solent, sumi velit? Non enim frustra de sex diversarum regionum Ecclesiis disserens, eas omnes a solo Petro aut ab episcopis ab eomissis institutas esse asserere noluit, sed addidit, *aut ejus successores*; indicare scilicet volens non omnes illas a Petro, sed aliquas earum ab ejus successoribus fuisse fundatas; quas inter Gallicanæ procul dubio numerandæ sunt, etiam doctissimo eodem viro assertore. Jam vero etsi absque Romanæ sedis præjudicio possit asseri post constitutam Arelatensem Ecclesiam opera sancti Trophimi a pontifice Romano missi, alias complures intra Gallias ipsas erectas ab eo fuisse, hoc tamen Gallicani episcopi non asserunt in suo libello, sed tantum, *exinde*, hoc est, ex civitate Arelatensi, ut scriptor idem interpretatur, *aliis paulatim regionibus Galliarum donum fidei et religionis infusum fuisse*; quoniam ex illa urbe et ex Trophimi seu consilio seu mandato, alii sex viri qui cum eodem illuc appulerant sese ad alias regionum illarum civitates contulerunt, postquam ex illa metropoli, velut ex quadam specula, opportunitatem exploraverunt, prospexeruntque quid magis religioni Christianæ et Galliarum salutem conveniret, quæ et quo tempore civitates, quæ loca illis prius essent adeunda.

Adverto, pro majori hujus loci elucidatione, cum Galliarum hic mentionem faciunt episcopi, non esse necessario de omnibus id Galliarum regionibus intelligendum, sed tantum de Narbonensi solida, quæ primum a Romanis in provinciam redacta, provinciæ Romanæ nomen obtinuit, et sæpe simplici Galliarum nomine decoratur. De quo quia alibi fusius egimus, non est quod hic diutius immoremur.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Vide annot. 10 (Col. 881 a) in hanc epist. 65, ac præsertim observat. ad dissert. 5 Quesn. part. II, cap. 2.

(b) Confer idem cap. 2 observat. in part. II, dis-

sert. 5.

(c) Rem ipso facto manifestam Innocentius refert. Cur ergo hic pontifex paulo commotior factus more oratorio multa conglobare dicatur, nihil est.

6. Ex aliis etiam his verbis impostorem scipsum prodere existimant : *Cui Arelatensi episcopo id etiam honoris dignitatisque collatum est, ut non tantum has provincias potestate propria gubernaret, verum etiam omnes Gallias sibi apostolicæ sedis vice mandata, sub omni ecclesiastica regula contineret.* Manifeste, inquit auctor laudatus, qui hujusmodi preces consarcinavit, posteriori se indicat fuisse Cesario, Auxanio, Aureliano, aliisque Arelatensibus episcopis, quibus Romani pontifices suas in Gallia vices posterioribus Leone sæculis demandaverunt; ante hos enim nihil tale commissum legitur Arelatensibus episcopis vice pontificis Romani.

Fateor plus aliquid difficultatis subesse his verbis, non tantum tamen ut propterea rejiciendæ sint istæ preces. Primum enim, cum episcopi Gallicani sua sibi jura sarta tectaque maxime vellent, officiosis verbis **1455** demulcent pontificem, qui imperatoria potestate fultus, graviter illa privilegia concutere jam cœperat, nec aliter quam deniisissis officiis placari poterat. Cæterum, quod de mandata Arelatensibus olim episcopis apostolicæ sedis vice fatentur, eodem fortassis sensu intelligunt quo sanctus ipse Leo apostolicam legationem beatissimo Petro apostolo Pulcherræ imperatrici commissam scribit in epist. **41** (nunc **45**) mox laudata : quia videlicet tam in indicando Paschatis die quam in aliis negotiis intra Gallias occurrentibus, ad Arelatensem semper episcopum suas litteras dirigere consueverant, ut ad Galliarum primatem. Deinde, quamvis hodie non appareant pontificum Romanorum epistolæ quibus suas vices expresse committere voluerint Arelatensibus episcopis, non satis est, ut mihi videtur, ut id nunquam factum pronuntietur, cum pleraque hujusmodi monumenta ecclesiastica injuria temporum intercederint. In simili causa hallucinatus est vir inter heterodoxos eruditus Blondellus, judiciumque suum præcipitavit, cum in suo de Primatu opere nulla apud antiquos Thessalonicenses vicariatus vestigia exstare pronuntiavit, saltem ante Leonis I PP. tempora. Erant certe plurima, sed latebant, prodieruntque tandem in publicum in collectione Romana Lucæ Holstenii. Sed et quæ ad hoc supersunt monumenta sufficere poterunt Gallicanis antistitibus, ut qui Romanis auribus blandiri volebant, Leonemque sermone non injucundo ad sua vota pellicere, id sine mendacii ac falsitatis nota præstarent. Etsi enim solito semper more, etiam post Leonis sententiam adversus sanctum Hilarium emissam, suas Ecclesias rexissent Gallicani episcopi, cum tamen imperatorem, a Leonis ore pendentem, viderent pontificis decretum sua auctoritate firmasse, reique executionem injunxisse magistro militum, ere sua esse duxerunt delinere Leonis mentem, eique jus suum ac privilegia probare: quod vix aliter illius animo insinuandum putabant, quam si ei persuaderent jam olim Romanorum pontificum vicibus ornatis esse Arelatenses episcopos, ut Gallias sub omni ecclesiastica disciplina continerent, hoc est, ut ex illa metropoli vigilanter prospicerent ne aliquid contra canonum regulas in Ecclesiis Gallicanis attentaretur, quæ propria est pontificis Romani cura et sollicitudo, utpote omnium episcoporum primatis, canonum executoris ac vindicis, *et cui vineæ custodia*, ut Patres Chalcedonenses scribunt ad Leonem ipsum, *a Salvatore commissa est.* Et quidem quod Occidentales diœceses atinet, hanc maxime consuetudinem observavit sanctus Leo, ut identidem prout se dabat occasio, illic episcopos vice sua acturos dirigeret, vel ibidem commorantes hac instrueret potestate. Sic Potentio vicem curæ suæ in Africana Mauritaniæ Cæsariensis provincia injunxit epist. **1** (nunc **12**). Anastasio Thessalonicensem vicariatum delegavit, Turribium **1436** Idatio et Ceponio metropolitanis in Hispania adversus Priscillianistas conjungi voluit ad cogendam synodum: ut de Orientalibus sileam, ut de Juliano Coensi episcopo aliisque compluribus Constantinopolim pontificis vice directis. Sed et in Galli-

canadiœcesi tale aliquid aggressus est idem Leo, cum ablatam Hilario potestatem cogendi Gallicanarum provinciarum synodalis conventus in Leontium transulit. Hoc enim sibi non assumpsisset, ibi eum qui inter cæteros metropolitano præcipua auctoritate eminebat, sua id vice agere persuasum vel habuisset, vel haberi vellet; quem proinde pro nutu suo vel conservare posset; vel dejicere. Nec aliquid procul dubio novitatis inducere se putavit idem pontifex, cum Ravennii curæ eo omnia commisit, quæ agi in Galliis volebat adversus nascentem Eutyichis errorem. *Universa*, inquit, epist. **51** (nunc **67**) *per te cupimus ad omnium fratrum et consacerdotum nostrorum notitiam pervenire: hoc dilectionis tuæ SPECIALITER DELEGANTES, ut sollicitudine vigilantie tuæ... universis fratribus innotescat.* Quam curam etiam alias provincias spectasse, in quas jus metropolitico sibi non arrogabat Arelatensis episcopus, patet ex epistolæ subscriptionibus quam ad Leonem dedit synodus Gallicana. Idem Leonis consilium apparet ex epistola **38** (nunc **42**), ad eundem Ravennium, quem de Petroniano quodam pseudo-diacono vago admonet, ut ab omnibus Galliarum Ecclesiis excommunicetur, et ex epist. **76** (nunc **96**); qua ejusdem Ravennii cura Galliarum episcopos de Paschatis die certiores fieri præcipit, quod ex longeva consuetudine factum ab eo fuisse satis indicat, sufficitque ut apostolicæ sedis vicem Arelatensi episcopo fuisse demandatam non mendaciter asserere poterint Gallicani episcopi, Leoni placentia loqui volentes.

Cælestinus papa, cui post Sixtum Leo successit, idem confirmat cum ad Arelatensem episcopum scribit de nescio quo Daniele, qui ex Orientalibus partibus, ubi nullis se criminibus polluerat, in Gallias se recipiens, ibidem ordinatus esse episcopus ferebatur. Hunc ubicumque Galliarum esset, ad episcopale judicium pereundem Arelatensem episcopum destinari vult pontifex. Qua auctoritate? Quo jure? Eo jure, opinor, quod ei ex antiquo semper detulerant Gallicani antistites, sed quod, ni fallor, ex sua delegatione factum videri cupiebat Cælestinus, qui in eadem epistola Massiliensis episcopi, de hoc accusati quod de fratris et coepiscopi sui nec gratulatus esset judicium episcopis Viennensis et Narbonensis provinciarum delegare se pronuntiat.

Eandem autem vices expresse delegatas esse Arelatensi episcopo per Zosimum pontificem nemo inficias ierit, nisi qui hujus papæ epistolæ quæ ad Arelatensem controversiam pertinent fictitias esse voluerit quod male asseri, et ex doctissimorum virorum suffragio, qui eas pro germanis habent, **1457** et pluribus etiam argumentis demonstramus in dissertatione apologetica pro sancto Hilario Arelatensi.

7. Oljicit rursus libellum ita Valentinianum et Honorium in regendo imperio conjungere, quasi collegæ fuerint. Revera conjunguntur, non tamen ut collegas (de hoc enim ne apex quidem), sed ut decessor successorque, ut pater et filius, ut eorumdem privilegiorum Arelatensis civitatis auctores assertoresque. Instat : Nullum Valentinianus privilegium Arelatensibus concessisse reperitur, in cujus edicto Arelas omnium Galliarum mater nuncupetur. Verum hac in re negativa probatio nullius est momenti : quam multæ enim Augustorum constitutiones posterioribus sæculis e tenebris prodierunt, quibus ante sepultæ jacuerant? Deinde quis ignorat illius tropi frequentem esse usum, quo pluralis numerus pro singulari ponitur, præsertim cum in præcedentibus plurium mentionem fieri contigit? Quem usitatum etiam in sacra historia loquendi modum pluribus exemplis probat Augustinus lib. III de Consensu Evangelistarum, cap. 16, ubi de duobus latronibus agitur, qui Christum pariter blasphemasse dicuntur, cum id ab alio evangelista de uno tantum eorum recitetur.

8. Contra libellum argumentatur ex verbis capituli tertii, quibus asserit quod semper Ecclesia Arela-

tensis intra Gallias primatam in sacerdotio antiquitatis merito, ita etiam civitas ipsa principatum in sæculo opportunitate gratia possederit. Quis, quæso, inquit, a Christo usque ad Constantinum Magnum, Arelatensis Ecclesiæ sacerdotem Galliarum primatam dixit? Quis a Constantinoque ad Honorium et Theodosium Arelatensi Ecclesiæ primatum Galliarum tribuit? Quis Arelatensi oppido principatum Galliarum ascripsit præcedentium imperatorum temporibus? Sunt ista, inquit, recentiorum somnia, quæ Gallicani episcopi numquam somniasent.

Non sunt profecto hæc somnia, vir doctissime, nisi somniasse dixerimus Leonem Magnum, cum in epistola 50 (nunc 66), quæ controversiam inter Viennensem et Arelaten sem episcopos motam dirimit, hæc ait non proprio ingenio, nec ulla permolus auctoritate, sed, ut loquitur, *consideratis allegationibus utriusque partis presentium clericorum, ita semper intra provinciam vestram Viennensem et Arelaten em civitates claras fuisse reperimus, ut quarumdam causarum alterna ratione, nunc illa in ecclesiasticis privilegiis, nunc ista præcelleret; cum tamen eisdem commune jus quondam fuisse a gentibus proderetur.* En quomodo id quod Gallicani asserunt antistes, fateatur sanctus Leo, *consideratis utriusque partis allegationibus; quæ allegationes, si ad nos usque pervenissent, omnem omnino tergiversandi sustulissent occasionem; sed satis superque est quod etiam antiquam Christianæ fidei lux Gallias affulgeret ac proinde ante Constantinum commune saltem jus 1455 Viennæ et Arelato fuisse in confesso est.* Nihil enim amplius profliteri debebat sanctus Leo, qui ex communi jure communem utrique provinciam facere intendebat, licet se de Arelatensium jure magis fuisse persuasum eviderenter ostenderit, cum eorum metropoli longe majorem Ecclesiarum numerum assignavit. Principatum autem Arelatensis civitatis, etsi ante Christum natum existitisse, ea quæ dicta sunt comprobent, sufficit tamen ut ex illo solum tempore deducatur quos sanctus Trophimus primus Arelatensium cepit gubernare Ecclesiam, ut superfluum sit quære quis a Christo nato ad Constantinum usque illius primatum asseruerit.

Ultimum denique adversus libellum supplicem torquetur argumentum, ex eo quod sanctus Leo rescribens ad episcopos quorum nomine offerri debuit, si germanus est, nihil omnino de utraque Narbonensi loquitur; cum de ea sermonem habere debuisset, si respondisset ad libellum de quo questio versatur. Respondeo sententiam sancti Leonis latam non esse nisi inter Arelatensem et Viennensem episcopos, inter quos constat litem non fuisse nisi de solo primatu, seu metropolitico jure in provinciam Viennensem; episcopus enim Viennensis nihil in Narbonensem umquam sibi arrogavit. De sola ergo provincia Viennensi a Leone pronuntiandum erat. His adde quod post mortem Hilarii, qui sua Ecclesiæ jura strenue semper defenderat, Ravennius, qui ab hujusmodi contentionibus alienior erat, pro sua videlicet indole et, ut loquuntur episcopi in libello, *pro morum suorum mansuetudine*, jus in alias provincias tepide admodum accedenti similis propugnabat, contentus sibi primatum in Viennensem conservare. In hoc totus est revera libellus, nec de tribus provinciis mentionem facit, nisi aliud agendo, et ut inde jus suum in Viennensem magis ad magis roboraret. Hoc ista loco sufficit, reliqua ad eandem controversiam pertinentia repetantur ex dissertatione 5 apologetica pro sancto Hilario Arelatensi.

His ita explicatis, nihil amplius, opinor, obstat quominus pro sincero germanoque habeatur duplex antistitem Gallorum libellus, ex quo non modicum accedit auctoritatis ac roboris Arelatensis Ecclesiæ privilegiis. Superest ut, si quæ alia illustrari egent in hac epistola, id paucis absolvamus.

1. *Coronæ vestræ.* Ex marginalibus priorum editionum notis apparet nonnullos hoc epitheton quasi

A uni pontifici proprium existimasse. Verum illud promiscue cuilibet episcopo attributum fuisse liquet, tum ex aliis, tum ex Augustino, qui epist. 147 sic Proculianum Donatianæ partis episcopum affatur: *Per coronam nostram nos adjurant vestri; per coronam vestram vos adjurant, nostri*; ex Hieronymo Augustinum ipsum sic alloquente: *Precor coronam tuam*: ex Apollinari Sidonio, qui Leontium Arelatensem 1459 iisdem verbis alloquitur epist. 3 libri vi. Familiarem fuisse Gallis hanc salutandi formulam liquet tam ex eodem Sidonio quam ex epistolæ synodica Gallorum ad S. Leonem subscriptionibus, ex epistola Ceretii, Salonii et Verani, item Gallorum ad eundem, et ex hoc ipso libello, in quo tar idem loquendi modus usurpatur. Sed unde manavit, et qui illius sensus est? Sunt qui alludunt ad clericalem episcopalemque tonsuram, quæ instar coronæ erat, præsertim secundum formam antiquitus usitatam. Quidquid sit de hujusmodi consuetudine, de qua consules, si lubet, Gregorium Turonensem Nicetio Trevirorum episcopo loquentem, et concilium Toletanum IV, can. 40, hoc Hieronymo venisse in mentem non puto; sed nec alios id voluisse probabile admodum videtur. Aliquid enim sublimius spirat hæc locutio, est, ut puto, significatissimum ecclesiastici ordinis apicem, qualis et dignitas episcopalis, in quem sensum a Valentino imperatore in novella de episcop. ordinat. adversus Hilarium Arelat. sanctus Petrus appellatur *princeps episcopalis coronæ*, hoc est dignitatis. Indiscriminatim assumebatur hæc formula; in epistola enim synodica Gallorum ad Leonem alii ejus coronam salutant, alii *sanctitatem*, alii *beatitudinem*, alii denique *apostolatam*.

2. *Consulatum suscepit et dedit.* Consulatum dure explicat vir singularis eruditionis H. Valesius ad Socratis lib. II, cap. 29 de Ludis Circensibus, quas consules initio consulatus sui edebant. Ita et hæc illius loci Socratici verba, τὰς συνθηκὰς ἕκαστα, interpretatur, *solemnnes ludos a consulibus edi solitos*.

AD EPISTOLAM LXVIII.

Ceretii, Salonii et Verani ad Leonem PP.

APUD QUESNELLUM POST EPIST. LXXVI.

1. *Cerelius, etc.* Tres istos, qui præsentés ad S. Leonem litteras dedere, episcopos fuisse ipsa clamant epistolæ verba: *Sancti*, inquit, *episcopi fratres nostri per Gallias*; episcopos enim fratres vocare solum episcoporum est. E Gallia fuisse, ista sollicitudo de epistola Leonis per Gallias spargenda, satis indicat. Duos ex illis, Salonium et Veranum, fratres fuisse, et eos Eucherii Lugdunensis episcopi filios, quos frequenter celebrant illius ævi scriptores, Baronii, Sirmondi, aliorumque communis opinio est quam vel ex una ista epistola, ad quam simul scribendam convenerunt, probabilem admodum puto, ac pene certam.

Sed in qua Galliarum parte episcopatum gesserint, hactenus incompertum. Aliquando suspicatus sum eos ex illa provinciæ Viennensis parte fuisse, quæ in ejus divisione decreto Leonis PP. non ita pridem facta Viennensi episcopo assignata fuerat; suspicioque 1460 hæc ratio erat, quod ab eorum uno, Ceretio scilicet, Mediolanensis provinciæ episcopi mutuati erant dogmaticam illam Leonis epistolam, non ob aliam, ut videtur, rationem, quam propter viciniam: nulli autem Gallicani episcopi Italicæ diocesi propinquiores erant, quam aliqui ex quatuor episcopis Viennensi subjectis: una enim ex istis, Tarrentasia, Augustæ Prætoris, quam etiam hodie inter comprovinciales habet, vicina admodum est. Præterea nulla occurrebat ratio cur tres hi episcopi inter illos 44 antistites Gallicanos, qui ad Leonem de eadem epistola scribere, et ad quos Leo rescripsit, non legerentur synodo Gallicanæ interfuisse, quam quia ex illa Viennensis provinciæ parte erant, cujus soli episcopi Arelatensis Ecclesiæ jure subscribere

refugiebant, ne adversus metropolitanum suum A Viennensem præjudicarent.

Magis tamen placet modo alia opinio. Conjectio igitur tres illos episcopos ex provincia Alpium maritimarum fuisse, tum propter rationes tum propter hanc maxime quod et hi vicini fuerunt, eorum unum, Veranum ex illa Alpium provincia fuisse certis argumentis deprehendere mihi videor.

Primo ex epistola 4 Hilari PP. docemur Veranum episcopum scripsisse ad sanctum Leonem pro juribus metropolitanis Ingenuo Alpium maritimarum metropolitano asserendis; nec solus scripsit, sed cum cæteris provinciæ sacerdotibus, ut Hilarus habet: provinciæ utique Alpium maritimarum, de qua lis erat, et cujus ille mentionem tertiam superius linea fecerat. At cur, quæso, tantopere pro juribus illius metropolitani sollicitus fuisset Veranus, ut Ingenuo ultro jura propria, dimittente, ad Leonem querelas de imminuta metropolitani illius auctoritate deferret? Cur communem cum ejusdem provinciæ episcopis scripsisset epistolam, nisi pro communis Alpium provinciæ dignitate agendum sibi credidisset? Cur etiam de Comelenensis civitatis et Nicænsis castelli negotio discutendo ad eundem Veranum scriberet Hilarus papa, eumque Leontio primario partium illarum metropolitano jungeret, nisi quia ex illa eadem Alpium provincia erat?

2. Veranum Eucherii filium Venciensem in Alpium maritimarum provincia episcopum fuisse asserit Joann. Savaro ad epist. 15 libri VII Sidonii, ex veteri ms. codice Lirinensis cœnobii, in quo nomina sunt episcoporum, abbatum et monachorum, qui ex Lerino in sanctorum numerum sunt relati: Veranus Venciensis episcopus. Idem et ex Martyrologio Ecclesiæ Venoiciensis confirmat Vincentius Baralis in Chronologia Lirinensi pag. 362: *In Galliis civitate Venciensi, depositio beati Verani episcopi Venciensis, qui fuit monachus insulæ Lirinensis, discipulus beati Hilarii abbatis dictæ insulæ, et postea episcopi Arelatenensis. Qui beatus Veranus sepellus est in eadem ecclesia Venciensi in sarcophago marmoreo in pariete defixo, 1461 qui multis virtutibus et miraculis claruit, ac de nobili prosapia ortus in pace quievit, quarto idus Septembris.* Cum auctor Martyrologii Hilarium facit Lirinensis cœnobii abbatem, falsus est Eucherii verbis, ubi Salonium fratrem Verani beatissimi Hilarii doctrina formatum scribit: quod abbatem hunc fuisse non significat, cum e contra ibidem ab Eucherio vocetur Hilarius, insulanus tiro.

3. Hanc de Verani episcopatu opinionem probabiliorem adhuc reddit, quod Lirinensi insulæ omnino vicina erat Venciensis civitas: ut facile credideris ex illo cœnobio ad istius civitatis sedem postulatam esse Veranum propter sanctitatis opinionem ex vicinia bene notam: quod præterea eidem civitati proxima erat Comelenensis, ut et Castrum Nicænsis, de quorum unione sub eodem episcopo, et scripserat olim ad S. Leonem cum cæteris provinciæ episcopis, et ad eum præ cæteris postea scripsit Hilarius papa.

Quid porro moverit et Jacobum Sirmundum, et Davidem Blondellum, ut Veranum istum Lugudinensis Ecclesiæ præsullem fuisse scripserint, nescio. Hoc ita forte opinati sunt ex quibusdam Lugudinensium episcoporum tabulis, quibus fides ab eruditis abrogatur.

Jam ex Verani sede non temere conjicio in eius vicinia Salonium fratrem et Ceretium episcopatum gessisse, atque adeo tres eosdem sedes habuisse provinciæ Mediolanensi vicinas: et revera nullæ sunt viciniore quam Venciensis, Glandevensis, Senecensis quæ Albigaunensi, Genuensi, Taurinensi et aliis valde proximæ sunt; quæ ratio fuit cure epistolam S. Leonis ab eorum uno, Ceretio, mutuati sint Mediolanensis provinciæ episcopi ex ejusdem Leonis admo-

nitione. Hæc de Ceretii, Salonii et Verani episcopatu occasione epistolæ quam ad Romanum pontificem dedere; alteram ad eosdem datam a Leone laudat illustr. Auscensiium archiepiscopus pro se perorans in generalibus cleri Gallicani comitiis anni 1665, ut ex istorum Actis iutelligo: sed an ex editis codicibus, an ex manuscriptis doctissimo præsuli epistola illa innotuerit, compertum non habeo.

AD EPISTOLAM LXX.

APUD QUESNELLUM LIV.

Pulcheriæ Augustæ.

1. Cum ordinationem ipsius dura præcesserint. Ita Ex Griman. ms. reponendum censui, cui lectioni prope accedit Victorina: *Cum in ordinatione ejus dura præcesserint*; eodem fere sensu hanc 1462 vocem dura usurpante Leone nostro, quo et superius cura ait: *quorum causa durior*, epist. 40 (nunc 44). Tres tamen Thuan. mss., unus Cantabrig. et edit. vulg. habent: *Cum in ordinatione ejus plura præcesserint*.

2. Dispositionum. Griman. cod. et Thuan. unus leg., *dispositionum*: quod ut ad plura extenditur, ita forte magis hoc loco a Leonem usurpatum, ut in eadem epistola factum est.

3. Vel epistolæ meæ. Ita Griman. et Cantabrig. codd. mss.; non vero: *Et epistolæ meæ*, ut in vulgatis; levi quidem, sed non levis momenti, discrimine: si legis enim *vel*, (a) optionem dedit Anatolio ut alterutrius epistolæ subscriberet, præsentiscens libentius ab illo episcopo subscribendum fore epistolæ sancti Cyrilli Orientalium partium episcopi, cujus scripta a prima synodo Ephesina approbata fuerant, quam suæ, quæ ab Orientalibus Ecclesiis nondum erat suscepta. Eadem alterutrius epistolæ subscribendi facultatem relinquit scribens Gallicanis episcopis epist. 51 (nunc 67) ad Ravennium. Hoc, inquit, dilectioni tuæ specialiter delegantes, ut sollicitudine vigilantix tuæ epistola nostra quam ad Orientem pro fidei defensione direximus, vel sanctæ memoriæ Cyrilli, quæ nostri sensibus tota concordat, universis fratribus innotescat.

4. Quod ausa est imperita insipientia definire. Ita optime ms. Grimani codex, quorum loco in excusis hæc leguntur: *Quod ausus est: imperita insipientia*, etc., sensu falsissimo et a Leonis mente alieno. Anatolius enim, quem hæc verba tangerent, nihil definiat fidei adversum; sed et nihil omnino, sive post consecrationem suam, sive ante. Neque enim pæduo synodo Ephesinæ interfuit, dum habebatur, sed tunc temporis apud Constantinopolim morabatur, ut expressis verbis observat Brevevicus historiæ Eutychiastarum, apocriarij munere pro Dioscoro fungens in comitatu. Quibus adde, numquam Anatolium tam acerbis verbis a Leone fuisse notandum, ut et imperitiæ et insipientiæ argueretur.

AD EPISTOLAM LXXX.

APUD QUESNELLUM LX.

Anatolio episcopo CP.

1. Ut suarum Eccles. essent communione contenti. Quatuor hujusmodi abstentionis genus capita complectebatur. Cum enim episcopi sola suarum Ecclesiarum communione fruebantur, 1º nec ii visitationis officia a collegis suis, nec item collegæ ab iis recipiebant; 2º sacra solemniter 1463 obire in aliena parochia non sinebantur; 3º mutuo litterarum formatarum seu commendatitiarum commercio interdcebantur; 4º ad concilia aliosque ecclesiasticos consessus simul cum eis non conveniebant, et omni in illis auctoritate suffragiorumque jure spoliabantur. De primo habes concilii Toletani I can. 15; de secundo apud Epiphan. hæc. 70, ubi Polycarpi et Victoris

BALLERINIORUM ANNOTATIONES

(a) Hanc explicationem refellimus annot. 8 (Col. 893, n. i) in hanc epist.

estate Orientales ab Occidentalibus divulsos pacificas a se invicem litteras nullas accepisse scribit. Tertium et quartum satis indicant phrases illæ quibus hæc excommunicationis species exprimitur, *charitate fratrum privari, alienum esse a fratrum communione*, et similes quæ passim occurrunt. Plura qui volet, adeat doctissimum Joannem Morinum, Exercitat. Ecclesiast. lib. II, exercitat. 17, 18 et 19. Vide etiam S. Augustinum epist. 261.

2. *Dioscori, Juvenalis et Eustachii*. De Dioscoro et Juvenale cur præcipue mentionem faciat, nemini notum non est. Ille enim impietatis Ephesinæ coryphæus; hic vero per omnia suffragator, ut ex epistola S. Leonis ad eundem, et ex Actis Chalcedon. concilii. Eustathius vero episcopus Berythi, unus quidem fuit ex iis qui potestatem habuerunt et principes fuerunt concilii Ephesini, ut dicitur act. 4. Chalcedon. Sed cur a S. Leone et ab Anatolio potius notatus sit quam Thalassius Cæsareæ Cappadociæ, Eusebius Ancyrae et Basilii Seleuciæ Isauriæ episcopi, qui itidem inter eos numerantur, hæc mihi occurrit ratio: quod Eustathius præ omnibus visus fuerat confessionem edidisse in Ephesino latrocinio Eutylianæ consonam, usurpans hæc verba: *Non oportet igitur intelligere duas naturas, sed unam naturam Dei Verbi incarnatam*: quæ etsi Ephesi approbata est, statim tamen ac fuit recitata in Chalcedonensi synodo, clamatum est ab episcopis præsertim Orientalibus: *Ista Eutyches dicit, hæc Dioscorus dicit*. Deinde (a) simultatis fors an aliquid residuum erat inter Anatolium et Eustathium ob eam causam, quod Eustathius Ibam Edessenum episcopum absolverat in conventu Beritensi, cui Iba infensissimus erat Dioscorus, Dioscori autem apocriusarius erat tunc temporis Anatolius, qui eidem, ut suæ dignitatis auctori, quantum potuit favit, etiam post ejus a Chalcedonensi synodo damnationem.

3. *Ad sacrum altare non recitandis*. Clarum est hoc loco sermonem esse de sacris diptychis, quorum usus quanti factus olim fuit, patet ex controversiis quæ in Ecclesia efferbuerunt occasione sancti 1464 Joannis Chrysostomi, Acacii, Eutychanorum, trium capitulorum, etc. Non pigeat lectorem adire epistolam Attici episcopi CP. ad sanctum Cyrillum Alexandrinum, apud Nicephorum Callist., lib. XIV, cap. 26, et Cyrilli rescriptum ad eundem tam loco citato quam inter Cyrilli Opera. Unicum locum juvat hic exscribere, tum quia ad rem nostram facit, tum quia breviter diptychorum naturam, originem et usum describit. Est in epistola Ægyptiorum episcoporum ad Anatolium CP. episcopum adversus Timotheum Ecclesiæ Alexandrinæ invasorem, part. III Act. Chalcedon. synod.: *Etiam, inquit, in venerabili diptycho (in quo præ memoriæ transitum ad celos habentium episcoporum vocabula continentur, quæ tempore sancto-*

A rum mysteriorum secundum sanctas regulas releguntur) suum posuit et Dioscori nomen, etc.

AD EPISTOLAM LXXXVIII.

APUD QUESNELLUM LXVIII.

Paschasino Lilybæetano episcopo.

Quanti facienda sit hæc ad Paschasinum epistola nemo non intelligit, tum ex earum rerum notitia quam illi uni debemus, cum maxime quod ad primarium S. Leonis legatum date, quem vice sua in magna illa synodo Chalcedonensi acturum pro fidei causa tunc mittebat. Præter hoc commonitorium aliud secretius eidem datum esse a Leone docet actio 16 illius synodi, ex qua partem mandati excerptissimum excudimusque (b) tom I. De omnium Orientalium subscriptione adversus Nestorium et Eutychem, deque Anatolii epistola, ex qua id factum didicerat sanctus Leo, habes alterum pontificis testimonium in epist. 70 (nunc 91) post bidoam Anatolii scripta. Reliqua quæ notatu digna, observavimus in dissert. 4 de Vita et Reb. gest. ad ann. 461.

AD EPISTOLAM XC.

APUD QUESNELLUM LXXIII.

Marciano Augusto.

1. Præcedentium editionum procuratores, imo et collectionum mss. auctores in hujus epistolæ titulo de Chalcedonensi synodo mentionem faciunt, quæ tamen e Nicæna civitate, quo primum convocata fuerat, 1465 non nisi mense Septembri jam exeunte ad Chalcedonensem fuit translata.

2. *Sed et in fratre meo Juliano*, Coensi videlicet episcopo, quem epist. 69 (nunc 89) *consortem* legatis suis a se additum testatur, et in epist. 70 (nunc 91) *participem in omnibus actionibus* esse præcipit; sed et in epist. 71 (nunc 92) ad Julianum ipsum eam ob causam scripta, ipsi *injungit ut cum fratribus*, etc., inquit, *quos vice nostra ad prædictum conventum ire præcipimus, curam tuam actionemque conjungas in omnibus, auctoritate nostræ præceptionis usus*, etc. Ex quibus liquet (c) Julianum, non secus ac alios legatos locum S. Leonis tenuisse in concilio. Quod idcirco notavimus, quia doctissimus Morinus exercit. 20. lib. II, scribebat, non aliam ob causam episcopum illum legati nomen induisse, cum Chalcedonensi synodo subscriberet, quam quia *titulum quem paulo ante in pseudo-synodo Ephesina re et merito usurpaverat. cum ut honorificum et suspiciendum, iterum suscipiendum et sibi conservandum esse credidit*. Illam Juliani legationem generalem fuisse, et honorariam, non specialem, cujusmodi fuit legatio Paschasini et Lucentii, suspicatur vir de historia ecclesiastica optime meritus II, Valesius ad Evagrii lib. I, cap. 10, ubi et Ba-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hæc, quæ de similitate inter Anatolium et Eustathium Quesnellus conjicit, nullo documento nituntur. Quin cum Anatolius dubitasse videatur, num Eustathii nomen in legatorum sententiam ex diptychis recitandum non esset, ut observavimus annot. 19 (Col. 914, n. r) in hac epistola. ea similitas potius excluditur. Confer annot. 15 (Col. 944, n. j) in epist. 95.

(b) Hujus commonitorii fragmentum nos inseruimus in dissertatione de epistolis deperditis, num. 52, quam post Leoninas epistolas dedimus (Vid. sup. Col. 1227).

(c) Negari nequit Julianum in Chalcedonensi concilio S. Leonis ac apostolicæ sedis legatione aliqua functum; at hanc ejus legationem ejusdem generis fuisse ac illa Paschasini et Lucentii, ac presbyteri Bonifacii affirmari non potest. Aliquod sanediscrimen satis præferunt duæ præcipuæ actiones, in quarum altera Dioscorus damnatus, in altera vero fidei definitio edita et subscripta fuit. Sententiam autem

in Dioscorum, et definitionem fidei tres memorati legati simul præstituræ, vel ante omnes signarunt. Julianus autem licet legatum nominet, non tamen cum iisdem, sed post aliquot præcipuarum sedium episcopos eadem approbavit. Quod si alibi unacum legatis cæteris loquitur, et nonnumquam etiam Bonifacio presbytero ejus nomen præmittitur, haud tamen credimus eum in præcipuis actionibus, in quibus præsertim apostolicæ delegationis vis enituit, a cæteris legatis fuisse separandum, si æqualis et par cum iisdem auctoritate functus fuisset. Forte cum Julianus a Leone pontifice non fuisset recensitus cum cæteris legatis in epistola 93 ad concilium, hinc par eidem locus in præcipuis ipsius concilii actionibus attributus non fuit; ejus tamen delegatio aliis Leonis litteris declarata majorem locum ipsi præ aliis episcopis et metropolitibus, quam ejus episcopatus ferret, vindicavit. Vide annotationes Rustici Diaconi tom. IV Concil. col. 1306, not. f, et 2031, not. a.

ronii de Juliano loquentis inconstantiam notat. Porro cum Julianus pars non esset Occidentalis synodi, (a) cujus partes et præsentiam supplebant alii legati, eam causam esse puto cur inter istos Occidentales legatos sessionis prærogativam non habuerit; in cæteris nihil discriminis inter hunc et illos fuisse facile existimaverim.

1466 AD EPISTOLAM XCIII.

APUD QUESNELLUM LXXII.

Synodo Chalcedonensi.

1. *Apud Chalcedonam constituta* Propter hæc verba, præter hanc epistolam, ad synodum Chalcedonensem scriptam, aliam desiderari ad eosdem episcopos Nicææ antea congregatos, asserit vir doctissimus in epistola 4 partis vi Epp. quæ Joanni Brayero nuncupatur. Utque id suspicetur in causa sunt non solatiuli verba, sed et Evagrii lib. II Histor. cap. 2. quæ sic se habent: *His de causis concilium Chalcedoni coactum est, nunciique ac tabellarii missi, sacerdotes per litteras plenas pictatis undique acciti, ac primo Nicæam; adeo ut eum Leo episcopus Romanus ad eos litteras daret per Paschasinum, Lucentium et cæteros, quos eo ad suum locum supplendum miserat, eas sic inscriberet: EPISCOPIS NICÆÆ CONVOCATIS. Mihi vero certum est (b) aliam non fuisse scriptam. Hæc enim ipsa, quæ nunc Chalcedonensi synodo inscribitur, sine dubio ad episcopos Nicææ congregatos directa est. Cum enim scripta sit v kal. Julii, inscribi non potuit episcopis Chalcedone constitutis, qui illuc evocati non fuerunt Nicææ litteris imperatoris ante x kal. Octobris sequentis. Quod adhuc confirmatur ex epist. 73 (nunc 90) S. Leonis ad Marcianum scripta eodem die de synodo eadem, in cujus titulo licet mentio fiat Chalcedonensis concilii, certum tamen est in ea de concilio Nicæam tunc non Chalcedonem convocato agi, tum ob eam quæ dicta est rationem, tum quia 1467 de Nicææ synodi magnæ decretis disserens, antiquam Nicæam vocat, ut a posteriori, quæ ibidem parabat, synodo distingueretur. Immo in epist. 71 ad Julianum diserte scribit quod *in urbe Nicæna sacerdotalis habenda sit synodus*. Non ergo titulis argumentisque epistolarum quidpiam alienius momenti decernendum est, cum plura hujusmodi adjectitia sint, et pro sensu captique describentium concinnata et immutata, quod de hujus epistolæ inscriptione patet ex Græcæ versione, quæ Latinum textum haud dubie imitata est, et habet: *τῶ ἐν Νικαίᾳ, Nicææ.**

2. *Cyrillus episc. tunc præsedit.* Tot scriptorum antiquorum testimonia ubique occurrunt, quibus constat (c) Cyrillum Ephesinæ synodo præsedisse, ut ea describere supervacaneum judicem. Eorum aliqua modo Cælestinum et Cyrillum præsedisse narant, modo Cyrillum et Cælestinum. Particula *tunc* in Leonis verbis observanda mihi videtur, eamque

BALLERINIOBUM ANNOTATIONES.

(a) Quod hic legati sedis apostolicæ pro legatis synodi Occidentalis traducuntur, fusc refellimus in observat. ad dissert. 8, § 3. Paschasinum quidem, Lucentium et Bonifacium nunquam Occidentalis, immo nec Romanæ synodi, sed S. Leonis locum tenentes semper dicuntur. Quod porro Julianus, etsi Orientalis episcopus, veram legationem sedis apostolicæ potuerit gerere, ex S. Cyrillo agnoscitur, qui in Ephesinæ synodo S. Cælestini vicem et legationem sustinuit. Vide not. 2 (*Infra n. c*) ad notas Quesnelli in epistolam sequentem. Ratio etiam manifesta est. Ille enim, quicumque a Romano pontifice delegationis mandatum accepit, verus est legatus, sive Occidentalis sit, sive Orientalis.

(b) Vide nostram annot. 3 (*Col. 936, n. k*) in hanc epistolam, ubi primigeniam epistolæ inscriptionem *Nicæam* præferentem ex ms. Ratisponensi exhibuimus, quæ vox deinceps, mutato synodi loco, mutata fuit in *Chalcedonem*.

A pontificis mentem esse puto, ut significare velit, tunc cum *Ephesinæ synodi contra Nestorium specialiter statutâ* sunt edita et ejus *damnata impietas*, præsedisse Cyrillum. Revera legati sedis apostolicæ Ephesum non attigerunt, nisi decimo octavo die a prolata in Nestorium sententia quemadmodum et acta synodi probant, et narrati in sua præfatione historica ad partem posteriorem Operum Marii Mercatoris vir eruditus Joannes Garnerius.

AD EPISTOLAM XCVII

Eusebii Mediolanensis episcopi ad S. Leonem papam.

APUD QUESNELLUM POST EPIST. LXXVII.

1. *Catholicæ.* Ex Thuan. tribus, Canta brigensi et Trepopith., mss. codd. quibus solis usi sumus in hujus epistolæ relectione, unus Thuan. et alter Trepopith. 1468 addunt *fidei*, succinentibus edit. vulgat. Verum non de fide loqui mihi videtur Eusebius, sed de Ecclesia, quæ sæpe a scriptoribus antiquis *Catholica* sine addito nominatur, in quo frequens est Augustinus. Unicum, qui ad manum est, locum accipe ex lib. III de Baptismo contra Donalist., cap. 10 et 11: *Novatianenses rebaptizare eos qui ad se ex Catholica venirent... nec si in Catholica faciendum esset... Catholica vero propterea non debet iterare, etc.* Veligitur nihil hic addendum, vel addenda vox *Ecclesie*.

2. *Senator.* Tunc temporis Mediolanensis Ecclesie presbyter, postea vero episcopus sub Simplicio papa circa ann. 480. De ejus in Orientem legatione meminit Ennodius Ticinensis in sine Epigrammatis, quo sanctissimi doctissimique antistitis laudes cecinit.

Orbis ad extremi missus secreta, verendis

Curavit studii quod fuerat lacrum

Tunc Oriens victum peregrino lumine fœsus,

Hæsit ad aspectum lampadis alterius.

Quod cum de legatione ad concilium Chalcedonense extendit Ughellus, absque dubio erravit. Erratum est similiter in synopsis hujus epistolæ cap. 1, ubi pro, *E concilio Chalcedonensi*, legi velim, *Ex Oriente*. Inter sanctos refertur Senator in Martyrologio Romano ad diem 28 Maii.

3. *Cretio.* Priorum editionum procuratores posuerunt *Cyriaco*, cujus quia nomen occurrit inferius, eundem esse existimarunt a quo litteras Leonis mutatus est Eusebius, et qui Eusebii ad Leonem detulerat. Sed eos errasse mss. omnes, Thuan. Cantabrig., Trepopith., testantur, suffragante etiam emin. Baronio: hi quippe omnes habent *Ceretium*, quem eundem esse existimarunt ac eum qui cum Salonio et Verano ad Leonem scripsit.

4. *Quos beatus Ambrosius, etc.* Hinc intellige istam fuisse in Ecclesia consuetudinem, ut si quæ de fide quæstiones moverentur, vel aliqua scripta proponerentur 1469 (d) examinanda, omnes majorum præ-

(c) S. Cyrillus ante legatorum Romanorum adventum Ephesinæ synodo præfuit eo nomine, quia Cælestini legatione eidem ab ipso pontifice anterioribus litteris credita fungebatur; ac proinde in ipso gestorum exordio act. 1, de Cyrillo primum nominato dicitur, *qui et Cælestini quoque sanctissimi sacratissimi que Romanæ Ecclesie archiepiscopi locum obtinebat*. Caterum tanta pontificiæ auctoritatis ratio habita est ab eadem generali synodo, ut se ad condemnationem Nestorii *necessario venisse coactos per sacros canones, et epistolam sanctissimi patris nostri et communitati Cælestini Romanæ Ecclesie episcopi* in ipsa contra illum sententia ejusdem synodi Patres professi sint. Vide tom. III Conc. Venetæ edit. col. 1078.

(d) Hac notatione Quesnellus insinuare videtur, quod apertius ingressit dissert. I ad an. 451, num. 4. dogmaticam Leonis epistolam non solum a Patribus concilii Mediolanensis examini fuisse subjectam, verum etiam idcirco eam ab ipsis fuisse receptam, quia

sertim sedium episcopi ad propriæ Ecclesiæ suæ traditionem recurrerent. Hoc præstiterit provinciam Mediolanensem episcopi, testatque sunt epistolam S. Leonis omnibus sensibus convenire. quos beatus Ambrosius de incarnationis Dominicæ mysterio suis libris, Spiritu sancto excitante, inseruit. Sic Galliani in epistola sua ad sanctum Leonem, ejus epistolam ad Flavianum recensentes, recognoverunt fidei suæ sensum; et ita se semper ex traditione paterna tenuisse testantur. Sic Leo ipse in sua ad eosdem Galliarum episcopos, et alibi Dioscorum Alexandrinum ex traditione Ecclesiæ Alexandrinæ condemnat, quam a Petro per Marcum 1470 ejusdem Ecclesiæ fundatorem, et Athanasium, Theophilum, ac Cyrillum præsules deducit. Ita ex singularum Ecclesiarum traditione generalis illa universalis Ecclesiæ traditio conflatur, cui definitionis fidei in conciliis sanctitas, consensumque Ecclesiarum inniti necesse est: unde iterum Eusebius cum

A suis(a) definitionem synodi Chalcedonensis approbat: Quia, inquit, omnia majorem fidei nobis antiquitas traditæ tota puritate conveniunt.

5. Superest ut, etc. Quantopere medica manu egeret totus hic locus, quam ad mss. Trecep. et Thuan. cod. emendavimus, manifestum faciet illius cum hac vulgata lectione collatio: *Supresse ut annuente 1471 Domino perpetue retincentes, hoc futuris memorabile sæculis relinquatis; ut ab hoc tempore præsentis existit in apia sectæ contumacia videatur, ut novis purificationibus in æternum prostrata succumberet.*

6. Eusebius. De eo, sicut et de cæteris episcopis in præsentis epistola subscriptis qui plura nosse cupiet, conveniat Ughellum tomo IV Italiæ Sacræ. Ea solum attingam quæ vel non habet ille, vel male habet, Eusebium ordinatum esse a S. Leone I, unde ille hauserit, nescio: hoc scio, penes episcopos (b) cujusque provinciæ jus et consuetudinem fuisse tunc

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

post ejusmodi examen cum traditione Ecclesiæ Mediolanensis convenire inventa est. Ne vero hac in re aliquid error subrepat, vide nostram annot. 8 in dissert. 1 ad an. 451. Negari quidem nequit quin universalis Ecclesiæ traditio ex omnium catholicarum Ecclesiarum in eadem doctrinam conspirantium traditione coalescat. At simul cum vera traditio debeat esse apostolica, hoc est, ab apostolorum doctrina ac prædicatione originem ducere, ut particularium Ecclesiarum traditio vera sit, conspirare debet cum doctrina earum Ecclesiarum quas apostoli ædificaverunt, et in quibus suam doctrinam deposuerunt, ac proinde Tertullianus in libro de Præscript. cap. 21, ut vera traditio discernetur a falsa, illud exquiri voluit, num conveniret cum apostolicarum Ecclesiarum fide atque doctrina. *Constat proinde, inquit, omnem doctrinam, quæ cum illis Ecclesiis matricibus et originalibus fidei conspiret, veritatis deputandam, id sine dubio tenentem quod Ecclesiæ ab apostolis, apostoli a Christo, Christus a Deo suscepit; reliquam vero omnem doctrinam de mendacio præjudicandam.* Inter omnes autem Ecclesias apostolicas cum primum locum teneat Romana, quæ unitatis catholice centrum et omnium Ecclesiarum est caput; cum hac potissimum conferenda est omnium Ecclesiarum doctrina atque traditio, ut dignoscatur utrum apostolica et genuina, an adulterina sit: ac propterea S. Irenæus, tametsi Græcus origine, et Græcarum Ecclesiarum privilegii instructissimus, hanc præ cæteris apostolicis Ecclesiis prærogativam, Romanæ sedis traditioni ac doctrinæ fidei tribuit, ut ob primatum ejus potentiorum cum ea omnibus undique fidelibus et Ecclesiis conveniendum sit. Post laudatam enim illam ejus Ecclesiæ, quam habet ab apostolis (Petro et Paulo) traditionem, et annuntiatam hominibus fidem per successionem episcoporum venientem usque ad nos, subdit: *Ad hanc enim Ecclesiam propter potentiorum principulitatem necesse est omnem convenire Ecclesiam, hoc est, eos qui sunt undique fideles; ut ex convenientia et uniformitate doctrinæ cum Romana, jure discernatur quæ sit vera traditio; ex dissimilitudine autem traditio falsa seu error detegatur.* Hinc igitur signum et character veræ traditionis est concordia cum Romana. Quapropter Satirus S. Ambrosii frater, ut hic narrat in sermone de obitu ejus, lib. 1 num. 47, diducaturus, num cujusdam loci episcopus sanæ esset et catholice doctrinæ, eum interrogandum putavit, *utrum cum episcopis catholicis hoc est cum Romana sede, conveniret.* Et similiter S. Hieronymus, lib. 1 in Rufinum: *Fidem suam, quam vocat? inquit. Eam ne qua Romana pollet Ecclesia.* Et mox ex concordia cum Romana intulit: *Si Romana, respondebit, ergo catholici sumus.* Hoc ergo sensu quique episcopi Romanæ sedis doctrinam aliqua dogmatica epistola definitam suscipientes, hanc conferre possunt cum traditione et doctrina suarum Ecclesiarum, ut si hanc cum illa concordem depre-

B henderint, gaudeant. Hac quidem methodo episcopi Mediolanensis provinciæ usi sunt, sicut etiam Galliani: cumque suarum Ecclesiarum doctrinam cum Leonina consentientem invenissent, gaudium suum declararunt, *datumque sibi occasionem testati sunt* (Gallorum verba proferimus ex epist. 99, c. 2) *qua libere ac fiducialiter, suffragante eam apostolicæ sedis auctoritate, eloquantur, ei asserat unusquisque quod credit; cum scilicet id quod credit, ex concordia cum Romana fide, catholicum agnoscat.* Cæterum si quid in suarum Ecclesiarum aut episcoporum doctrina nacti essent a Leonis epistola discrepans, nihil dubium est quin id statim emendassent, et ad Romanam doctrinam, cum qua omnes catholicos omnesque Ecclesias, Irenæo docente, convenire necesse est, se et suas Ecclesias revocassent. Quod si de ipso Chalcedonensi concilio, in quo quidam a Leonis doctrina discrepabant, affirmavit Anatolius episcopus Constantinopolitanus epist. 101, cap. 3, ad eundem pontificem: *Opus erat ut in rectæ vestræ fidei sensum omnium conveniret intelligentia; quis suspicari possit* C *Mediolanensi synodo Romano episcopo penitenti nomine subdita non fuisse necessarium, quod in generali concilio necessarium fuit? Patrum Mediolanensium hac in re traditio quæ fuerit, satis colligitur ex Ambrosio, seu ex eo antiquo Mediolanensis provinciæ episcopo, qui auctor fuit librorum de Sacramento; is enim ex suorum utique traditione scriptum reliquit, lib. III, c. 1: *In omnibus cupio sequi Ecclesiam Romanam;* quod cum in ritibus usquequaque verum non fuerit, de doctrina præsertim fidei intelligendum est. Alia plura, quæ in hanc eandem sententiam afferre possemus, annotationis augustiæ nequaquam ferunt. Vide plura in laudata annot. 8. (Loco supra laud.).*

(a) Memoriam lapsu definitionem synodi Chalcedonensis, quæ nondum erat edita, ab episcopis Mediolanensibus approbatam Quesnellus scripsit. De sola enim Leonis definitione iidem episcopi loquuntur. Multo autem magis errat cum hanc idcirco approbatam indicat, *quia omnium majorem fidei nobis antiquitas traditæ tota puritate conveniunt.* Contextus hanc rationem alio refert. Quia nimirum cum dogmatica Leonis epistola Mediolanensis quoque traditio conveniebat, ideo auctoritatis, inquit, *vestræ præcærente sententia* Eutychianos condemnandos agnoscentes, *litterarum vestrarum formam secuti, modum præscriptæ ordinationis nos servasse... ostendimus:* quibus auctoritatem ac debitum apostolicis litteris obsequium testantur.

(b) Id generatim de cujusque provinciæ metropolitansium falsum est. Antiocheno enim jus et consuetudinem fuisse ut metropolitansium provinciarum suarum diocæseos ordinaret, liquet ex epist. 21 Innocentii I, ad Alexandrum Antiochenum, num. 1. Idem quoque jus erat Thessalonicensibus in Illyrici provinciis ex Leonis epistola 5, ad metropolitansium Illyrici, c. 5, et ex epist. 6, ad Anastasium, cap. 4. Id ipsum constitu-

temporis suum metropolitanum ordinandi. Donatistæ moleste ferebant, teste S. Augustino in Breviculo Collationis cum Donatistis, quod non expectaverit *Cæcilianus, ut princeps a principe ordinaretur. Cam aliud, inquit, habeat Ecclesiæ catholicæ consuetudo; et non Numidiæ, sed propinquiore episcopi episcopum Carthaginis ordinari: sicut nec Romanæ Ecclesiæ ordinat aliquis episcopum metropolitanus, sed de proximo Ostiensis episcopus.* De aliis Ecclesiis idem dicit. Sanctus Ambrosius Mediolani est ordinatus, et ex epistola Pelagii l. P. R., an. 555, testatum habemus Mediolanensem episcopum ab Aquileiensi ordinari consuevisse, ut a primo post ipsum diœcesis Italica metropolitana; sicut ipse a Mediolanensi ordinabatur, ut a capite ejusdem diœcesis. Immo etiam an. 1059, contendebant Mediolanenses nullam judicandi vel disponendi vim Romano pontifici in illa sede competere. Non indicat idem scriptor unde didicerit Eusebium Mediolanensem interfuisse Romano concilio sub Hilario papa ann. D. 465, cum de eo sileant illius Acta.

De hoc episcopo exstat epigramma Ennadii Ticinensis, quod eum indicat ex Orientalibus partibus ortum duxisse:

Eusebius Ligurum successit finibus hospes,
Ignotæ tractus gentis amicitia.
Gratus erat sociis Titan quo respicit ortu
Flammigero lymphas vertice decutiens, etc.

Tertius versus ita legitur in auctuario Biblioth. PP.:

Gravis erat socio Titan quos respicit ortu:

quem sic emendandum esse existimaverim,

Grajus erat, solito Titan quo respicit ortu.

1472 Et ipsum nomen Græcum esse, Græcisque familiare manifestum est. Corrigendus etiam cardinalis Baronius cum in notis ad Martyrologium ad 12 Augusti, quo sancti hujus memoria colitur, indicat hanc synodicam epistolam missam fuisse post synodum Chalcedonensem; quod verum non est; habita est enim synodus Mediolanensis inter reditum Abundii et Senatoris ex Oriente, et Chalcedonensis synodi celebrationem.

Faventius. Deest hujus subscriptio in Cantabr. ms. Prosperum huic in episcopatu successisse narrat Trithemius de Prospero agens lib. de Scriptoribus Ecclesiasticis.

Quintus. Dicitur *Quintianus* ab Ughello in Italia Sacra; *Quintinus* in Sariana edit. Bertinensis civitatis, quæ hodie vulgo *Tortona* dicitur, episcopus.

Crispinus. Venerabilis episcopus, inquit Ennodius, *favoris nescius, pertinacit terrenis distractione censuratum, et quem nunquam nisi bona conscientia duxit ad gratiam;* de cujus sanctitate vide ejusdem testimonium tam in carmine proprio, quam in Vita sancti Epiphani, Ticinensis episcopi, ejus successoris: et Martyrolog. Roman. Baronii que notat ad 7 Januarii.

Maximus. Hic est, opinor, celeberrimus episcopus cujus homiliæ in Ecclesia frequenter leguntur, qui ad 25 Junii inter sanctos colitur.

Eulogio. Iste Elilegius Hiporediensi episcopus dicitur ab Ughello, qui et eundem Eulalium esse putat, qui in epistola Gallorum ad Leonem, et Leonis

ad Gallos scriptus habetur, quod procul dubio commentitium est. Eporeæ seu Eporediæ Salassiorum in Gallia Cispadana civitas, quæ olim sub Mediolanensi metropoli erat, etiam Innocentio III Romano pontifice, nunc sub Taurinensi jacet.

Florėjus. Qui sui episcopi nomine subscripsit, dicitur *Florentius* in Tracopith. ms. et Florerius ab Ughello.

Gratus. seu *Gradus* dicitur *Gyrardus* in Cantabrig. ms., et *Gerardus* a Surio ad marginem. *Augusta Prætoria, Italica Osta, seu Aosta,* olim Mediolanensi metropoli subjecta erat, tunc Tarentasiensi.

1473 *Cyriacus.* Per quem hæc epistola ad sanctum Leonem delata est, doctrina et sanctitate conspicuus habetur in Ecclesia Laudienſi.

Abundantius (a) (quod mendose poni putat card. Baronius pro Abundio) idem esse creditur cum Abundio, qui una cum Senatore presbytero in Orientem pro sancto Leone legationem suscepit ante Chalcedonense concilium. Nihil audeo affirmare, cum in præcedentibus epistolis, quæ legationis illius mentionem habent, et in actis legationis, et apud Theodoritum, qui ad eum scripsit, constanter legatur *Abundius* in omnibus quos vidi mss. Sed omnes pariter ad quos hanc Eusebii epistolam recensui, duo scilicet Thuan., Trepopith. et Cantabrig., cum excusis codicibus consonanter habent *Abundantius.* Certe, si quis dixerit *Abundantium* alium esse ab Abundio, nec hunc fuisse Comensem episcopum, nec interfuisse concilio Mediolanensi, sed tradita Eusebio Leonis epistola ad propriam Ecclesiam, a qua diu absens fuerat, statim remeasse: tum quia quid de sancti Leonis epistola sentiret, non erat ambiguum; tum quod non tam cito poterat cogi concilium; si quis, inquam, hæc dixerit, haud scio an ex ullo antiquo vel scriptore vel monumento ejus sententia possit falsitatis argui. Thessalonicensem fuisse Abundium et consecratum xv kalend. Decembris ann. 450 asserit Ughellus; sed hallucinatur, cum jam mense Julio præcedenti legationem in Orientem Leonis nomine ab illo susceptam esse constet, et jam tum quidem episcopali dignitate ornato.

Pro *Asinione* nonnulli codices habent *Asymore* Cura, quæ *Cotra* vulgo dicitur, Rhætiæ primaria est, et Moguntino archiepiscopo hodie subest.

Pastor. Tam certum videtur hunc Astensem episcopum Pastorem dictum fuisse, cum hoc in omnibus mss. assertum legamus, quam manifestum est synodum Mediolanensem, cujus synodice subscripti, non fuisse pro confirmanda Chalcedonensi convocatam, cum hæc posterior fuerit Mediolanensi. Hoc tamen Ughellus affirmat; illud tamquam inconsulte creditum suggillat, propterea quod sæculo septimo Pastor invenitur inter Astenses episcopos numeratus: quasi vero duo non potuerint esse ejusdem nominis præsules.

Simplicius. Simplicianus quoque dicitur tam apud Ughellum quam in mss. Trepopith., Cantabr. et Thuan.

Joannes. Romanus dicitur ab Ughello, qui et eum male dicit creatum ann. 452.

Opatianus, cujus loco mendose *Octavianus* hactenus scriptus est, ut recte monuerunt Baronius et Ughellus, suffragantibus omnibus mss. codd., inter

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

tum fuit pro Constantinopolitana sede in concilio Chalcedonensi actione ultima. Ut autem de provinciis Italicis aliquid dicamus, certum est Ravennatem metropolitanam post electionem Romam ex more debuisse accedere, ut a summo pontifice consecraretur. Mediolanenses vero et Aquileienses metropolitæ initio a Romano episcopo ordinati videntur: nam cum pro longinquitate vel difficultate itineris ab apostolico onerosum illis fuerit ordinari, inductum fuit ut ipsi se invicem ordinarent, ut Pelagius tradit. Consensum vero Romani pontificis in hac posteriori disciplina

requisitum P. Bernardus de Rubeis probat in dissertatione Schismate Aquileiensi, cap. 4. Quod porro Quesnellus subjicit, an. 1059, contendisse Mediolanenses nullam judicandi vel disponendi vim Romano pontifici in illa sede competere, ad ea infelicissima tempora pertinet cum concubinatus aliorumque vitiorum causa Mediolanenses Romanam sedem audire renuentes, schismatis speciem conferant.

(a) Vide hoc in re annot. 21 (Col. 948, n. j) in epist. 97.

sanctos numeratur **1474** in Martyrologio ad diem **A** 14 Julii.

Justinus. Sic enim habent mss. codd. Ughellus abbas, et Ferrerius Vercellensis episcopus in suorum prædecessorum catalogo. Vulgo legitur *Justinianus*, qui inter sanctos habetur.

Quintius, qui et *Quintus*. Albigaunensis episcopus in mss. Trecopith. et Thuaneis duobus legitur; *Quiritius* vero apud Ughellum. Ejus meminit Sigonius lib. xii de Regno Italiæ. Albiganensis episc. Genuensis archiepiscopo subditus est. *Quintinus* dicitur in Cantabrig. ms. et *Quintianus* in uno Thuan.

Præstantius. Eum *Projectitium* vocat Ughellus, *Pristinum* ms., Cantabrig.

AD EPISTOLAM XCIX.

Episcoporum XLIV Gallorum

S. Leonis papæ.

APUD QUESNELLUM POST EP. LXXVII.

1. *Ravennius*, episcopus Arelatensis, Viennensis provinciæ metropolitanus, qui S. Hilario proxime successit; de quo supra epist. 36, 37, 38, 50, 51 et **76** (*nunc* 40, 41, 42, 66, 67 et 96), item in Libello supplicii Gallicanorum antistitum, et in Vita S. Hilarii.

Rusticus Narbonensis in Narbonensi I episcopus, de quo ad epistolam 2 (*nunc* 167).

Venerius Massiliensis episcopus, de quo inscriptio Narbonensis ad epistolam eandem Rustico data.

Maximus. Ex monacho Lirinensi Reciensis in Narbonensi II episcopus, anno 433 creatus; successit enim Honorato in administratione Lirinensis cænobii anno 426, eique præfuit annis septem, ut habetur in homilia Fausti Regiensis de Maximo eodem inter Eusebianas seu Eucherianas: subscriptis concilio Regiensi an. 439 et Arausicano I an. 441. De eodem plura in Chronologia Lirinensi, in Gallia Christiana, et in ejus Vita Francisci Fulvii Frugonii Italice scripta, ac multis fabulis referta.

Constantinus. Ita Thuanei duo codd. et Victor., Thuaneum exemplar codicis Romani, cujus capite **57** habetur hæc epistola, nec non vulgat edit., *Constantianus*; de quo nihil didicimus, nisi quod Regiensi et Arausicano I conciliis subscriptus reperitur, et ad eum cum aliis Galliarum episcopis scribit S. Leo epist. 36 et 50 (*nunc* 40 et 66), ubi primus nominatur; in quarum priori cum agatur de consecratione Ravennii, necessario mihi videtur ad Viennensem provinciam pertinuisse. Eum tamen, qui dictis **1475** conciliis interfuit, Vapingensem episcopum facit card. Baronius ad ann. 441.

Armentarius. Cum duo hujus nominis hic occurrant, quorum aliter Podiensis Ecclesiæ præfuisse dicitur, cujus iste civitatis episcopus fuerit non satis patet, nisi forte Auscensis, cujus circa hæc tempora pontificatum gessisse legitur Armentarius quidam in Gallia Christiana ex chartulario Auscensis Ecclesiæ. Duo mss. Thuan. habent *Arnaturus*; Victorin., *Armatarius*; Trecopith., *Armatharius*. Hunc Supplementi Concil. Gallic. auctor ex relatione J. Sirmondi et codice Savaronis Antipolitanum in Narbonensi II episcopum facit; penes quos sit hujus rei fides.

Valerius, ut legitur Thuan. duo mss. et Victor., sive, ut Trecopith., Thuan. codicis exemplar cum vulgatis et Isidoro, *Valerianus*, videtur esse Camehiensis ille in provincia Alpium maritimarum episcopus qui ex monacho Lirinensis insulæ pontificatum adeptus, adfuit Regiensi concilio an. 439, et ad Are-

latensem synodum in vocatus est a Ravennio, anno, ut conjicit doctissimus Sirmondus, 455, qui et ejus Homilias evulgavit, quibus vindicias suas subjecit Theophilus Rainaudus. In Fastis Lirinensibus pia ejus memoria consignatur ix Kal. Augusti, sicut et in monastico Martyrologio Arnaudi, in quo non *Valerianus*, sed *Valerius* nuncupatur. Ad eum cum aliis sanctus Leo epist. 50 (*nunc* 66) scribit.

Nectarius. Diniensis in provincia Alpium maritimarum episcopus fuisse refertur a clarissimo doctissimoque viro Petro Gassendi in notitia Ecclesiæ Diniensis, cujus et ipse præpositus fuit; illudque hausit tum ex opere D. Polycarpi de la Rivière Carthusiani, tum ex vetustissimo codice ms. Joannis Savaronis, qui in hujus epistolæ subscriptionibus cujusque episcopi sedem designatam exhibebat. Regiensi et Arausicano conciliis subscripsit, idemque esse videtur ac ille qui a S. Hilario Arelatensi Romam missus est ad S. Leonem cum Constantino, ut de reintegranda inter utrumque amicitia ageret. Pro *Nectario*, quod in Thuaneo cod. Rom. ms. et Trecopith. legi, habent *Nestorium* Thuan. duo. Victor. et Cantabrigiensis et Isidorus, ad quos accedit Surius, qui habet *Nestarium*. Dicitur tamen Nectarius in Vita S. Hilarii, quæ hunc Constantiumque præcipuos sacerdotes appellat.

Constantius primus Uceciensis seu Uzeticensis in Narbonensi episcopus legitur, Nectarii, ut diximus, (a) collega in **1476** legatione Romana, ad Arelatensem in synodum a Ravennio vocatus, in titulo epistolæ S. Leonis 50 (*nunc* 66) memoratus, cui, ut ævo honoris Primate, deferri volebat Hilarus papa ordinandorum in provincia Narbonensi I episcoporum potestatem Hermeti Narbonensi ablata.

Maximus Avenionensis antistes ex ms. Savaronis jam laudato.

Asclepius Aptensis in Narbonensi II episcopus dicitur in ms. Savaronis, Regiensi synodo interfuit, unus ex iis episcopis quibus scripsit S. Leo epist. 36 (*nunc* 40), ex iisque quos vocavit ad synodum Arelatensem in, Ravennius in causa Lirinensis insulæ.

Maximus, tertius hoc nomine numeratur. Cujus sedis fuerit episcopus affirmare non audeo. Hunc Tolosanum in Narbonensi I episcopum fuisse aiunt, eumque esse putant Baronius et Savaro, ad quem Sidonius Apollinaris scripsit lib. iv, epist. 24. Cuilibet hac in re divinare licet.

Ursus Senecensis in Alpium maritimarum provinciæ antistes fuit, si qua fides ms. Savaronis; nec ante ipsum ullus numeratur Sanitiensium episcopus. Ad eum S. Leo epist. 50 (*nunc* 66) et Hilarius papa epist. 2, ann. 463.

Ingenuus Ebredunensis ejusdem provinciæ metropolitanus, ut credible est, licet Urso postponatur, tum quia tunc temporis juri suo cesserat, propter quod et a S. Leone et ab Hilario ejus successore culpatus est; tum quia metropolitani extra suam provinciam privilegio suo non potiebantur, quemadmodum videre est (ut plurima quæ occurrit argumenta omittam) ex concilio Arausicano I, cui Eucherius Lugdunensis post alios episcopos non metropolitanos subscripsit; tunc enim vel consecrationis ordo, vel promiscuus servabatur. Eidem concilio subscripsit Ingenuus, vocatusque fuit ad Arelatensem III. Ad eum S. Leo epist. 50 (*nunc* 66) et Hilarius epist. 2, qui etiam eidem metropolitana jura adversus Auxanianum vindicavit, ut patet ex epist. 4 ejusdem papæ. Hoc præcipue nomine commendatur Ingenuus,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Cum provincia Narbonensis I proprium haberet metropolitam, uti ostendimus in observat. ad dissert. 5 Quesn. part. II, c. 2, haud credimus Constantium, qui cum Nectario Romam pro Hilario Arelatensi missus fuit, episcopum fuisse primæ Narbonensis, sed alium aliquem ex provinciis cis Rho-

danum constitutis, cum præsertim de placando Leone ageretur ob aliorum metropolitaram jurisdictionem turbatam ab Hilario, cui fini alienæ provinciæ episcopus, si se Hilario adhærentem exhibuisset, minus aptus futurus fuisse videtur.

quod a Gallicanis episcopis sit delectus qui hanc epistolam ad S. Leonem deferret, ut ex hujus rescripto patet. Adfuit etiam concilio Romano an. 405, sub Hilario papa.

Justus. De hoc nihil reperi, nisi quod idem forsitan est ac is qui Arausicano i subscriptus habetur, et recensetur inter episcopos Gallicanos in epist. S. Leonis 36 (*nunc* 18), et invitatus fuit a Ravennio ad concil Arelatense III.

1477 *Valerius.* Hunc Mimatansem in Aquitania prima episcopum facit cod. ms. Joannis Savaronis. Floruere circa hæc tempora alii duo ejusdem nominis episcopi, unus Conseranensium in provincia Novem-populana, de quo, ut sanctitate conspicuo, Gregorius Turonensis de gloria Confess. cap. 84. Aliter Antipolitanus, quem ex veter. mss. aiunt martyrio coronatum sub Eurico rege Gothorum Ariano a. 473.

Superventor. Nondum episcopus synodo Arausicanæ i pro patre et episcopo suo Claudio subscripsit et Acta recognovit; atque in ejus locum substitutus esse credendus est. Sed cujus uterque civitatis pontificatum gesserit, nondum mihi compertum est: ad eum S. Leo in epist. 60 (*nunc* 66).

Verus. Eum Aransicanum in Viennensi provincia episcopum putaverim: collocatur enim in Gallia Christiana post S. Eutropium, qui sub finem quarti sæculi ponitur, et cujus vitam Verus conscripsisse dicitur a Sieberto lib. de Scriptoribus Ecclesiast. et ab Usuardo, Adone, etc.

Helladius. Lutevensis sive Lodevensis episcopus, ut putat ejusdem sedis antistes doctissimus Joannes de Plantavide de la Pause in Chronologia prædecessorum suorum, quorum seriem post Bernardum Guidonem et Catellum amplificavit; cui et ms. Savaronis suffragatur.

Etherius Magalonsis episcopus (cujus sedes ad Montempellarum translata est), sed tes'em alium non habemus quam Joannis Savaronis codicem ms. jam pluries citatum. De eodem nusquam alibi mentionem factam reperimus, sed et desideratur civitas illa in notitia antiqua Sirmonii. (a) quæ Leone posterior est.

Anemius Albiensium cathedra donatur ejusdem ms. Savaronensis auctoritate.

Petronius. Ille quondam presbyter, ut conjicio, qui cum Regulo diacono ad S. Leonem missus est a Gallicanis episcopis an. Dom. 450, ut litteras deferrent, quibus Arelatensis Ecclesiæ jura, Hilario ablata, restitui Ravennio postulabant. Deensium episcopus appellatur in ms. Savaronis.

Fonteus. In locum Auspicii Vasionensis episcopi, ad quem scribebat S. Leo epist. 36 (*nunc* 40), die vi kal. Sept. an 449, electus est Fonteus: ad quem Leo dedit epistolam 50 (*nunc* 66), III aon. Maii anni proxime sequentis. et Hilarius papa undecimam an. 462. Adhuc in visis erat. an 472. Siquidem Sidonius Apollinaris ad eum sub episcopatus sui initia scribit epistola 7 libri vi. Sidonium autem anno 472 sedem Arvernensem conscendisse probat illustrissimus cardinalis Baronius ad hunc annum num. 12 et seq. Unus est Fonteus ex episcopis, quibus lucidus presbyter libellum **1478** seu fictitium, seu genuinum obtulisse dicitur.

Idatius. Cujus sedis episcopus non apparet. Idem forte episcopus cui cum aliis de Mamerti causa, qui Deensibus episcopum ordinaverat, rescripsit Hilarius papa.

Hilarius, ut legit Sirmondus cum codicibus mss. Trecopith., Victor. et duobus Thuan. concinentibus; vel *Hilarius,* ut alii cum vulgatis. Quam Ecclesiam administraverit ignoratur. Ponitur quidem circa hæc tempora Hilarius quidam Carcassonsis episcopus: verum cum hoc oppidum inter civitates non

numerent antiquæ Galliarum notitiæ, non arbitror huic testimonio esse inhærendum.

Victurus. Ad eumdem Hilarius papa, epist. 2 in causa Mamerti Viennensis an. 463, ubi primus ponitur, et epis. 4 in causa Ingenui et Auxanii ann. 464. Fuit per illam tempestatem Victurius Cenomanensis in tertia Lugdunensi episcopus; sed nostrum non esse habeo persuasum, cum propter nonnullam diversitatem nominis, tum quia episcopi in hæc epistola et sequenti descripti non mihi videntur, extra septem provincias quærendi.

Eugenius episcopus Nemausensis in prima Narbonensi, ita asserente Joannis Savaronis codice. De illo præterea omnino nihil.

Palladius. Unus ex iis ad quos scribit S. Leo epist. 50; cui præfuerit civitati, mihi latet.

Fraternus Glandevesis antistes in provincia Alpium maritimarum, ut testatur codex Savaronis.

Dynamius. Hanc fuisse Eculismensem in secunda Aquitania episcopum aliquis ex eo utcumque conjiciat, quod Gregorius Turonensis lib. II Histor. cap. 43. ex verbis Paulini presbyteri, hujus nominis pontificem fide et religione conspicuum laudat, et recenset inter Encolismenses antistites Gallia Christiana post an. 400. Si tamen aliam conjecturam elicere licet ex inscriptione Narbonensi, quam habes in notis ad epist. 2 (*nunc* 167), cum in illa legatur Dynamus episcopus pro reparatione ecclesiæ Narbonensis contulisse solidos 50, fas est suspicari in eadem prima Narbonensi provincia fuisse episcopum, et forte Biterrensem, cum hæc una Ecclesia supersit quæ in his subscriptionibus suum non agnoscat antistitem: conjectura est, quam nolim pro assertionem haberi.

Julianus. Cabellicensis seu Cavellionensis in Viennensi provincia episcopus ponitur in Gallia Christiana ad hunc annum. Idem habeat ms. Savaronis cod. Vide an non iste est Julianus Pomerius, auctor operis **1479** de Vita Contemplativa, vel alius Julianus, cui opus istud inscribitur.

Armentarius. Circa hæc tempora numeratur inter episcopos Vellavorum seu Podiensium in Aquitania prima, quod et diserte affirmat David Blondellus Apologiæ pro Hieronymi sententia, sect. 3, p. 132. Illumque ipsum Armentarium esse existimat qui a Regiensi concilio depositus est, eo quod Ebredoni aduobustantum episcopis contra canones ordinatus fuerat episcopus an. Dom. 439, quam ob causam, ne deinceps probei ad pontificatum posset, statuerant prædictæ synodi Patres Gallicani: qui tamen dispensatione postmodum cum eodem usi sunt, ut in alia saltem provincia quam Alpium maritimarum eligi posset. Locum habet in epist. 50 (*nunc* 60) S. Leonis ad Gallos an. D. 450.

Honoratus Tolonensis episcopus dicitur in ms. Savaronis; in notitia Galliarum et septem provinciarum quæ Leone posterior est, Tulonensis civitas non apparet: ex quo suspectæ fidei redditur Savaronis codex et hic et in aliis sedibus episcoporum designandis.

Eparchius, ut habet Sirmondus I tomo Concil. Gall. et ms. Grim. in epist. sequente, vel *Eparcius,* ut legitur vulgo; seu *Ebartius,* ut Thuan. codicis exemplar, alibi non occurrit: nec cujus loci episcopatum gesserit rescire potuimus.

Eustachius, Enstathius, vel, ut habet Thuan. cod. unus, *Eustochius.* Turonensis facile crederetur episcopus qui eo tempore floruit, si ultra septem provincias excurrere in hac disquisitione liceret. Non apparet in codicis Rom. Thuanæ exemplari, nec apud Isidorum.

Maximinus. Ita Thuan. cod. exemplar: alias *Narius,* qui quartus erit hujus nominis in epistola inscriptione memoratus.

Ynantius. In provincia Viennensi mihi videtur fuisse

BALLERINIORUM ANNOTATIONNES.

(a) Hanc notitiam antiquiorem demonstravimus in observ. ad dissert. 5 Quesn., part. II, cap. 4.

episcopus quia inter eos numeratur a S. Leone, ad quos scribit epist. 37 (nunc 40) de Electione et Consecratione Ravennii in Arelasentem episcopum; ad quam alicui suffragium conferre non potuisset.

2. *Intemperies.* Idalius in Chronico ad annum Valentiniani Augusti 28, id est, Christi Domini 452, testis est Euphronium Eduensem episcopum misisse epistolam ad Agrippinum comitem, de signis quæ apparuerunt 1480 in regionibus Galliarum: inter quæ signa non immerito quis referat hanc, de qua Gallicani episcopi scribunt, aurarum intemperiem.

3. *Omnes intra Gallias, etc.* Etsi non negamus commercii plurimum fuisse inter septem Galliarum provincias et alias provincias Gallicanas, videlicet, Lugdunenses, Belgicas, Germanias, etc., ut ex S. Hilarii Arelatensis cum sancti Germani Antissiodorensis excursibus manifestum est; tamen (a) certum mihi pene est Gallias, de quibus hic loquuntur Gallicani episcopi, non alias esse quam septem provincias: et ex his tantum conflata esse synodum quæ ad S. Leonem hanc epistolam scripsit, et ad quam sequentem (nunc 102), rescripsit S. Leo.

4. *Apostolatium vestrum.* Omnibus (b) indiscriminate episcopis hanc alloquendi formulam tribuissent testimoniis notum est: unicum notamus ex Apollinari Sidonio, qui et in Galliis et eadem fere ætate scribebat eundem in modum ad Fonteium; eum, inquam, Vasionensem episcopum, qui huic epistolæ subscripsit. Vide Sidonii epist. 7 lib. vi, et 4 lib. vii. Idem dicimus de voce *papa*. Eni vero omnes episcopi successores sunt apostolorum, omnes apostolorum cathedram tenent, et sicut S. Leo epist. 49 (nunc 61), cap. 2, testatur se sub Petri nomine Ecclesiæ præsidere, ita ceteri Ecclesiæ præsules sub apostolorum nomine præsidere, censendi sunt, qui promde et apostolici nominari et apostolatus elogio decorari sine invidiâ nota potuerunt: quamvis hoc usu hodiernus, penes quem loquendi jus et norma residet, Romano pontifici reservandum velit. Vide Clodovei Francorum regis epistolam ad episcopos sui regni, quos sic salutatur: *Dominis sanctis et apostolica sede dignissimis episcopis, Clodoveus rex*: et in fine: *Orate pro me, domini sancti et apostolica sede dignissimi papæ.*

1481 AD EPISTOLAM CII.

APUD QUESNELLUM LXXVII.

Episcopis Gallicanis.

1. *Inspiratæ.* Omnes mss. codd. quos vidi habent *inspirare*; sicut et retinet Sirmondus, quod sensum non habet nisi obscurum. Griman. cod. habet quidem *inspirare*; sed cum ante ibidem legatur *divinitus* luce clarius est legendum *inspiratæ*: quod et nonnulli editi codices exhibent.

2. *Personis distinctis atque divisis, etc.*; ita Grim.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Id non ita certum videtur ut Quesnellus existimat. Cum enim S. Leo ad permovendum Theodosium hanc plenissimam Galliarum synodum percussisset, in qua epistolam 28 ad Flavianum a cunctis Galliarum Ecclesiis episcoporum subscriptionibus receptam ostenderet; e cunctis Galliarum provinciis episcopos ad synodum accitos, et ex Lugdunensibus vicinioribus provinciis aliisque concurrissis satis credibile est.

(b) Licet *apostolatus* et *papæ* nomina aliis quoque episcopis olim tributa legantur, cavendum tamen est ne hinc aliorum episcoporum æqualitatem cum Romano pontifice quispiam colligat. Nam præterquam quod alii perique episcopi sedes non tenent ab apostolis ipsis fundatas, nullus alius etiam apostolicarum Ecclesiarum episcopus proprius est S. Petri successor, nisi solus Romanus, in quem solum propterea S. Petri primatus ac primatus jura transierunt.

(c) Alii Theophili scientiam, egregia gesta ac

cod., pro quo vulg. edit., *naturis et personis distinctis, ut neque ipse erret, etc.*

3. *Theophilum.* Mirabitur quis hunc inter probatissimos præsules recenseri a S. Leone, dignumque haberi qui Dioscoro in exemplum proponeretur. Quod ne ad fidei tantum sinceritatem restringatur, obstat quod *sanctæ memoriæ* appellatur ab eodem epist. 94 (nunc 121) ad Marcianum imperatorem, et 68 (nunc 88) ad Paschasinum Lilybetanum, et cum sanctitatis præconio citantur ejus scripta tam in epistola 134 (nunc 165) ad Leonem Augustum, quam in excerptis 85. Patrum in concilio Chalcedonensi relectis. Nec tamen ignorare potuit S. Leo (c) quam nefandis artibus, quam horrendis calumniis, quamque aperta vi sanctissimum Ecclesiæ doctorem Joannem Chrysostomum persecutus fuerit, ac tandem oppresserit Theophilus. An eum tot scelorum ante mortem pœnituerit, qui volet inquirere, adeat lib. ix cap. 5 Vitæ sancti Joannis Chrysostomi, mirabili diligentia, iudicio, doctrina ac concinnitate Gallicæ nuper conscriptæ ab eruditissimo viro Godofredo Hermantio doctore Sorbonico et Ecclesiæ Bellovacensis canonico.

Crediderim ego ex his loquendi formulis de episcoporum sanctitate non esse decernendum, cum videamus perditissimos homines iisdem titulis decorari etiam in conciliis œcumenicis, et hanc consuetudinem per ea tempora viguisse, ut quicumque episcopi a fide catholica nullo modo deviaverant, 1482 decesserantque in communionem Ecclesiæ, reponerentur in sacris diptychis, et sanctæ memoriæ viri dicerentur.

4. *Ad fratres nostros Hispaniæ.* Videmus hic primum de Gallicana Ecclesia S. Leonem esse sollicitum, tum de Hispana, quia plerumque accepta a Gallis quæ ad fidei initium, incrementum et custodiam sibi erant vel necessaria vel utilia. Idatius Hispanus in Chronico ad olymp. 307 nonnulla habet quæ hujus sunt instituti et loci: *De Galliis epistolæ deferuntur, etc.* supra in notis ad epist. 15 n. 9. Eadem via, ac episcoporum Gallicanorum ministerio, missa ad episcopos Italicæ diocesis celebris epistola Leonis nostri ad Flavianum, ut ex sequenti epistola (nunc 97) Eusebii Mediolanensis ad sanctum Leonem docemur: *Ad nos, inquit, ex vestra admonitione, sancto fratre et coepiscopo nostro Ceretio mutante pervenit.*

AD EPISTOLAM CII.

Et exemplar sententiæ contra Dioscorum latæ.

APUD QUESNELLUM LXXXII.

Exemplar sententiæ. Jacobus Sirmondus hanc sententiam ex codd. Corbeiens. et Pithœano, in quibus huic epistolæ subijciebatur, exscribendam quoque hic censuit. Quoad sensum convenit fere in omnibus cum illum legatorum sancti Leonis (d) suffragio, quod

D virtutes considerantes, eum nimio zelo abreptum, moderationis limites excessisse, præcipitque iudicio in S. Leonem Chrysostomum egisse non inficiantur, sed ita ut etiam S. Cyrillus initio sui pontificatus in eadem Theophili sententia, quam æquissimam putabat, aliquandiu perstiterit. Hæc humana præjudicia sicut S. Innocentio I non tanta visa sunt ut cum Theophilo communionem abrumperet, ita Leonem nostrum non impediunt quominus eundem Theophilum *probatissimum et sanctæ memoriæ virum* vocaret.

(d) Legatorum S. Leonis contra Dioscorum sententiam pontificis auctoritate latam, in Chalcedonensi concilio non *sententiam* proprie dictam, sed merum *suffragium*, quo licet post quæsitam synodi mentem pronuntiato, res tamen adhuc integra Patribus relicta fuerit, hac notatione Quesnellus contendit. At eam veram sententiam fuisse probavimus annot. 6 (Col. 989, n. b) in epist. 403. Cum vero post-

in act. 3 Chalcedonensi reperitur. Observatione porro dignissimum est sedis apostolicæ legatos ne suum quidem suffragium prius ferre adversus Dioscorum voluisse, quam totius synodi mentem ac consilium repetita sæpius interrogatione explorassent. *Quo igitur, inquit ita contemnens, vestra sanctitas ore proprio faciat manifestum.. Sancta synodus dixit: Indignatione quæ contra inobedientes a sanctis canonibus constituta est. Et infra: Quid placeat vestræ sanctitati inquit Paschasinus, volumus dicere. Sancta synodus dixit: Quæ placita sunt canonibus.* Institit deinde bis Paschasinus: *Jubet religiositas vestra ut ecclesiastica ultione adversus eum utamur? Consentitis* 1483 *Sancta synodus dixit: Omnes consentimus.* Et post multa: *Petimus igitur vestram sanctitatem, qui habetis locum sanctissimi papæ Leonis, promulgare in eum et canonibus insertam contra eum proferre sententiam.* Postquam igitur sciscitatus esset rursus Paschasinus: *Quid placeat beatitudini vestræ?* et Maximus Antiochenus eum ad huc de totius synodi consensu certiorum fecisset, tunc demum suum hoc legati protulere suffragium Leonis nomine, cujus vices gerebant; rem enim totam in integro relictam a se fuisse satis testati sunt, cum, prolata sua sententia, hæc addiderunt: *Superest ut congregata venerabilis synodus canonicum contra prædictum Dioscorum proferat, justitia suadente, sententiam.* Exemplar illud sententiæ nihil aliud, inquam, est quam legatorum suffragium act. 3 Chalced. prolatum, sed ab imperito translatores corruptum, vel etiam interpolatum. Nec opus erat ex mss. codicibus illud eruere, cum jam pridem typis esset excusum in Crabbiana et Nicoliniana Conciliorum editionibus, ad calcem Actorum Chalcedonensium. Fallit igitur titulus, qui Sententia dicit, quod suffragium tantum est Sententiæ prævium, et epistola appellatur in utraque illa Conciliorum editione,

AD EPISTOLAM CIV.

APUD QUESNELLUM LXXVIII.

Marciano Augusto.

1. *Leo Marciano Augusto.* In plerisque editionibus quæ post Canisianam an. 1516 et 1517 evulgatæ sunt, præfixus est huic epistolæ titulus ad pompam et splendorem confictus in hunc modum: *Leo episcopus Romanæ et universalis Ecclesiæ, etc.* Sed novitiam hanc epigraphen ignorant editiones Conciliorum Jacobi Merlini anno Dom. 1524 et 1535, Colonienses an. 1530, 1635 et 1538, Suriana Operum sancti Leonis, Sicardi ann. 1568, Parisiis; Holstenius ipse in collectione Romana pontifici Romano ab eminentiss. cardinale Barberino dicata, nec non mss. codd. Grimani, Thuanei, Victorini plures, Trecopithæanus, etc.

2. *Vestro beneficio.* Legebatur antea *nostro beneficio*; sed contradicunt omnes mss. codd. Grim., Trecopith., Cantabrig., Victor., Thuanei quatuor, et edit. Canisii, Merlini, Sicardi, Nicolini, Surii, nec non Baronius ad annum 152, num. 14 et tertia parte concil. Chalcedonensis. Ita legendum esse manifestum est ex epistola sequenti ad Pulcheriam Augustam, quam alloquens, *Anatolius*, inquit, *parum considerans quanto pietatis vestræ beneficio et mei favoris assensu Constantinopolitanæ Ecclesiæ sacerdotium fuerit consecutus, etc.*

3. *Quam apostolicam non potest facere sedem.* Se-

BALLERINIUM ANNOTATIONES.

ea Patres ab iisdem legatis rogati fuerint ut eidem sententiæ suos quoque calculos adderent, id ea de causa factum est, non quod Dioscorus vca legatorum sententia non fuisset satis depositus, nisi postquam synodi sententia accederet, sed ut concursus omnium synodi Patrum in eadem depositione iudicium gestis insereretur, sicque Dioscorus non solum pontificia, sed etiam totius synodi sententia depositus cognosceretur,

A des seu Ecclesiæ apostolicæ non una ratione dicuntur. 1º Enim 1484 Romana sedes Apostolica ἱερομαστικῶς appellatur, quia a principibus apostolorum fundata et utriusque sanguine consecrata fuit 2º Alexandrina et Antiochena, quia post SS. Petri et Pauli prædicationem Christianum in hac nomen primum exortum est; illa per sanctum Marcum ejus discipulum fundata. 3º Ecclesiæ quæ ab aliis apostolis fidei semina acceperunt, aut ab eis sunt administratæ, quemadmodum Jerosolymitana sedes apostolica appellatur a Theodorito lib. iv, cap. 21. 4º Tertulliano ea est Ecclesia apostolica quæ *evolvit ordinem episcoporum suorum ita per successiones ab initio decurrentem, ut primus ille episcopus aliquem ex apostolis vel apostolicis viris, qui tamen cum apostolis perseveravit, habuerit auctorem et antecessorem: hoc enim modo Ecclesiæ apostolicæ census suos deserunt: sicut Smyrneorum Ecclesia Polycarpum a Joanne collocatum refert (Tertull. lib. de Præscr. cap. 32).* 5º Ille quoque, ab eodem cap. 20 ejusdem libri, *apostolicæ deputantur, ut soboles apostolicarum Ecclesiarum, quæ ab Ecclesiis per apostolos conditiis fructum fidei et semina doctrinæ mutuatz sant, ut Ecclesiæ fierent.* 6º Nonnulli eas Ecclesias apostolicas accenseri putant ab Augustino lib. ii de Doctrina Christ. cap. 8, quæ epistolas apostolicas accipere meruerunt: quales sunt Thessalonicensis, Ephesina Colossensis, etc. Sed etsi revera apostolicæ sunt sensu Tertulliani jam exposito, tamen ab Augustino apostolicæ eo loco non appellantur, sed iisdem potius ut distincte opponuntur.

Ex hujus epistolæ exordio, fictitiæ epistolæ Elentheri papæ ad Gallos episcopos exordium confecti famosis ille impostor.

AD EPISTOLAM CV.

APUD QUESNELLUM LXXIX.

Pulcheriæ Augustæ.

C Duo solum codices, Grimanicus scilicet et Victorinus, adfuere huic et 84 atque 86 (*nunc 111 et 113*) epistolis relegendis, quæ sane multis in locis medicam manum desiderabant, ut conferre volentibus patebit.

1. *Sed is qui jure charitatis rationabilis, et morum et officiorum ordo servabitur.* Pene hæret aqua: nam nec editi codices, nec mss. satis emendati mihi videntur. Editi sic habebant: *Sed ea quæ jure charitatis rationabilis est, et morum et officiorum servabitur unanimitas.* Victorinus cod. eadem fere habet: *ultima tamen vox unanimitas in eo desideratur.* In Grimani sic legitur: *Sed æquo jure charitatis rationabilis et morum et officiorum ordo servabitur.* Etsi vero textum Leonis ex hoc potissimum, paucis mutatis, confectimus, alium tamen hunc ita ex his omnibus consarciri posse conjecimus: *Sed ea quæ jure charitatis rationabilis est, morum unanimitas et officiorum ordo servabitur.*

D 2. *Cassamus.* Idem hoc verbum usurpat 1495 in sequenti epistola (*nunc 106*), nec non epist. 73 (*nunc 90*) cap. 1, et 99 (*nunc 126*.) Cujus vocis non idem semper est significatus: plerumque enim idem est ac irritum facere; aliquando autem cassari idem ac irritum esse et omni auctoritate vacuum: nonnumquam etiam idem est cassare ac irritum declarare et cassum pronuntiare; et (a) hoc modo

(a) Duæ actorum species cassari solent. Quædam enim legitima auctoritate ordineque legitimo gesta, rata et valida sunt: quæ si a superiori potestate cassanda credantur, *cassare* hoc casu idem est ac irritum facere. Quædam vero vel illegitima auctoritate, vel sine legitimo ordine, seu cum enormi iniquitate ac injustitia gesta sunt; ac propterea cum nullam per se vim habeant, quandocumque hæc quispiam competentem auctoritate cassat, irrita decla-

sumi mihi videtur in præsentia a sancto Leone. Enimvero tam ea quæ in Ephesino latrocinio acta fuerant, quam ultimus canon Chalcedonensis, irritari et cassari opus non habebant, cum et illud concilium vocari nulla ratio sineret, ut loquitur ipse Leo, et consensiones Chalcedonensium Patrum in gratiam Anatolii eo ipso nullæ consendæ essent, quod contra Nicænorum Patrum inviolabiles sanctiones adhibitæ **1486** fuerant: *Sive enim per pauciores, sive per plures ecclesiastica judicia celebrantur, omni penitus auctoritate est vacuum quidquid ab illorum fuerit constitutione diversum.* Quod aliis his verbis exprimit in eadem epistola: *Si quid usquam aliter quam illi statuere præsumitur, sine cunctatione cassatur.* Idem ergo apud Leonem est, *omni penitus auctoritate esse vacuum, et sine cunctatione cassari*; hoc est, ut paulo infra sequitur de conscriptione Constantinopolitanæ synodi, *ab initio sui esse caducum dudumque collapsum.* Quod autem omni penitus auctoritate vacuum est, quod sine cunctatione statim ac præsumptum est, quod sine cunctatione statim ac præsumptum esse cassatur, quod ab initio sui caducum est, dudumque collapsum, nulla sententia, nulla auctoritate necesse est cassum et irritum effici, sed tantummodo irritum **1487** et cassum declarari ac denuntiari. Quod hic facit sanctus Leo, ut canonem custos et executor, *unica secum imperatoris fidei pietate*: cujus auctoritas merito pontificiæ adiungitur, quia de executione et defensione canonum antiquorum et de temeritate novellorum repellenda agebatur; secus si irritanda forent, quæ aliquid antea roboris habuissent. Ne porro quod diximus de hujus vocis significatione ex proprio natum ingenio videatur, monendus est a nobis lector eodem sensu usurpari in decretali quæ Cælestino papæ III tribuitur, c. *Cum delectis*, tit. *de Elect. et electi Potest.*: *Cassatis, id est, inquit glossa, nullam pronuntietis*; et ad decretalem Innocentii III, c. *Accedens*, 1, tit. *Ut lite non contest.*: *Cassavimus,*

id est, cassum denuntiavimus, inquit glossator: *Cum enim sententium nulla est, non debet cassari, sed cassa et irrita denuntiari, quia quod nihil est cassari non potest, et omnia restituenda sunt in pristinam causam per talem sententiam habita*; quod et supra postulabat ab imperatore Leo nosier, cum de pseudo-synodo Ephesina ageret, et quidem sequentibus etiam hujusce epistolæ verbis ostendit duplicem ob causam canonem 28 approbati a se nullo modo potuisse, 1° quia debebat in omnibus ecclesiasticis causis, his legibus obsequens esse, quibus canon ille contrarius erat proinde ante omnem illum sententiam erat irritus et casus; 2° quia tanta erat Nicænorum canonum auctoritas, ut quidquid a multo etiam pluribus contra esset decretum, in nulla reverentia habendum esset.

AD EPISTOLAM CVI.
APUD QUESNELLUM LXXX.
Anatolio episcopo CP.

B 1. *Non inculpatu principia.* Video a plerisque Leonis verba non satis perpendi, cum tamen ipse sua scrupulosius selegit: non enim ait irritam aut vitiosam fuisse Anatolii ordinationem, vel contra canones usurpatam, ut de ordinatione Maximi mox asserit, sed tantum: *Non inculpatu illius fuisse principia*, et ut epist. 55 (nunc 70) ad Pulcheriam loquitur, *ordinationem ejus dura præcessisse*; epist. 78 (nunc 104) ad Marcianum August., *ejus initia titubasse*; epist. 84, *ejus ordinationem fuisse suspectam*, quia videlicet ejus fides in dubium vocari poterat, qui ab Eutychie defensoribus fuerat ordinatus, *ne immerito credebatur*, ut supra dixit, *quod ejus ordinatores contra sanctorum canonum constituta viderentur 1488* sui similem consecrasset. Cæterum non erat eadem Anatolii conditio ac Maximi et cæterorum, qui maie depositis ab Ephesino latrocinio episcopis

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

rat. Ephesini latrocinii gesta hujus secundæ speciei exstiterunt. Cum vero concilium Chalcedonense, quod celebrem canonem pro Constantinopolitana sede constituit, esset concilium æque generale ac concilium Nicænum, ob æqualem auctoritatem derogare utique potuit canonibus Nicænis in remeræ disciplinæ, quæ mutationi obnoxia est; ita ut ille canon ad primam speciem referendus sit, eumque *casare* idem fuerit ac irritum facere. Cum generalis concilii vis et auctoritas Romani pontificis assensum requirat, decreta hoc assensu expertia veluti suspensa manent, quoad supremi capitis assensum obtineant. Multo autem magis pro generalis synodi sanctione habenda non sunt, si Romani pontificis aut legatorum ejus contradictionem ac dissensum incurrerint. Id autem multo etiam magis verum agnoscitur, si derogandum sit canonibus, qui a generali concilio, summo pontifice assentiente, decreti fuerunt, summaque totius orbis veneratione recepti. Qui autem in synodo Chalcedonensi canonem Nicæno derogarunt novo decreto, ii fere fuerunt ex Orientis Ecclesiis quæ ad Occidentem non pertinent: unde per sese solum Orientalem, non vero et Occidentalem Ecclesiam representabant, quod ad generale concilium necessarium est. Hinc sane pontificia confirmatio supradicti canonis Chalcedonensis ad vim ejus necessaria agnita fuit. Quare Anatolius Constantinopolitanus in epist. 101. c. 5: *Ejusmodi etiam decretum, inquit, ad vestram sanctitatem sancta synodus retulit, et nos, ut approbationem a vobis confirmationemque consequamur.* Et iterum epist. 132, c. 2. *Cum et sic gestorum vis omnis et confirmatio auctoritati vestræ beatitudinis fuerit reservata.* Sicut ergo auctoritas summi pontificis necessaria erat ad confirmationem canonis qui Nicænis canonibus derogabat, ita eadem auctoritate deficiente canon a Chalcedonensibus contra Nicænos constitutus nullam per se generalis synodi vim habebat. Hinc eum tamquam irritum S. Leo censuit, eumque cas-

C sans irritum declaravit. Cum tamen idem canon Chalcedonensium Patrum auctoritate vim aliquam inchoatam haberet, cui perficiendæ apostolica auctoritas debebat accedere, S. Leo verbo *cassamus* eam quæcumque vim in irritum fecisse dici potest. Ex his porro sic Quesnellum urgemus. Num putat Chalcedonense concilium, cum prædictum canonem sanxit, fuisse generale, et vim generalis concilii habuisse, etsi pontificii legati ei canonem contradixerint, nec pontificis confirmatio accesserit? Hac enim in hypothesis cum certum sit concilium generale in rebus disciplinæ posse novum decretum inducere, et derogare decreto anterioris generalis synodi Nicænæ (concilia enim generalia posteriora non minus possunt quam anteriora), certum quoque esse debet concilium Chalcedonense, si contradicentibus etiam legatis ac pontificis approbatione deficiente, fuisset adhuc concilium generale, et generalis synodi vim habuisset, valide potuisse condere canonem de prærogativis sedis Constantinopolitanæ, tametsi statutis Nicænis esset contrarius. Tunc autem S. Leo eundem canonem cassans, validum canonem cassasset, et supra generale concilium suam auctoritatem exercens, eundem canonem irritum fecisset. Quod si hæc sententia non placeat, id unum dicendum superest, concilium Chalcedonense, licet esset generale, eo quod in illo convenerunt non solum Orientales episcopi, sed etiam ex Occidentalibus legati præsertim Romani pontificis non minus Occidentis quam totius Ecclesiæ capitis, non tamen generalis synodi vim habuisse in decretis, nisi cum Orientalium episcoporum suffragio concurrerent Occidentales, ac præsertim Romanus pontifex per se vel per suos legatos; et hac in sententia, quæ notissima est, canon Chalcedonensis Nicænis præsertim decretis contrarius, cui contradixerunt legati, generalis concilii vim non habebat, ac propterea cum illum Leo *cassavit*, irritum per se et nullum declarasse dicendus est.

superpositi fuerant: non enim vivente Flaviano consecratus est Anatolius; alioqui numquam cum sancto Leo inter episcopos habuisset, ut sæpius scripsit; sed post ejus decessum, ut etiam ex *liberati Breviario* cap. 12 manifestum est: unde modo fidei ejus integritas appareret, quam nulla, ut lapsi episcopi fecerant, subscriptione violaverat, nihil erat quod ejus ordinationem ratam haberi vetaret. Non igitur dispensatione cum eo utendum fuit, sed inquisitione sola, quæ ejus de Incarnatione fidei sinceritatem probaret, nec aliud umquam exegit sanctus Leo præter pujanmodi testimonium: quod antequam fieret, ejus ordinationi suffragari litteris communicatoriis noluit, ne forte hæretico homini communicare videretur; non dilectionem negans, sed manifestationem catholicæ veritatis exspectans.... *Occasionem*, inquit consequenter, *totius difficultatis amoveo, nec aliquid exigo quod arduum videatur, aut dubium; sed ad id quod nullus catholicorum refuset* INVITO. Ubi porro id præstitit Anatolius, ad quod a Leone *invitabatur*, et ab omnium se deviantium participatione purgavit, tunc ei communionem suam libentissime imperavit sanctus papa, agnovitque eum non *judicio hominum, sed Dei fuisse benignitate protractum*; ita ut ejus causa non egeret sequenti retractatione concilii, (a) ut egerunt cæterorum episcoporum causæ.

2. *Contra canonicam regulam*. Cum manifestum sit hanc canonicam regulam a Nicænis canonibus in contextu sancti Leonis distingui, vix canon occurrit ad quem respexisse videatur sanctus pontifex. Nullus enim inter aliorum Græcorum conciliorum canones, quibus fere totum illius ævi jus ecclesiasticum coerceretur, immo nec inter apostolicos, Sardicenses vel Africanos aliquis reperitur, qui de metropolitano, seu primariorum, seu provincialium ordinatibus quidquam statuerit. Hoc tamen semper ex antiqua primam consuetudine, quæ canonicæ regulæ vim habebat, et deinceps ex Nicænis decretis observatum fuerat, ne provinciæ miscerentur, et ut metropolitani a suis comprovincialibus consecrationis gratiam acciperent. Talis est antiqua consuetudo, quam Nicæna synodi Patres confirmant, quamque supponit Sardicensis canon. 5, dum statuit quo casu in aliena provincia licitum sit ab episcopis ordinationem episcoporum celebrari. Et de hac consuetudine intelligenda sunt ea quæ tam sanctus Leo quam alii de regula canonica seu ecclesiastica sæpius commemorant, 1489 cum inter receptos per eam ætatem canones non inveniuntur.

3. *Definitione ejus causæ... perfuncto*. Pelagius I, in epist. ad Eliam Aquilicensem et alios Istricæ episcopos, quam a Gregorio Magno tunc diacono conscriptam dicit Paulus Warnefridus, lib. III de Gestis Longobard., cap. 20, ita citat hunc locum: *Definitionis ejus causæ, quæ erat curanda, pertractos*, ad tractoras litteras alludens, quæ vocandis ad concilium episcopis mittebantur. Grimani. cod.: *Definitione ejus causæ curanda perfuncto*.

4. *Ante 60 annos facta descriptio*. Certum est tum aliunde, tum ex epistola Marcianni Augusti ad sanctum Leonem de hoc eodem negotio, hæc verba de concilio Constantinopolitano esse intelligenda, in quo qui conveniant episcopi statuere, quod *Constantinopolitanæ civitatis episcoporum habere oportet primatus honorem post Romanum episcopum; propter quod sit nova Roma*. De cujus synodi canonibus, eorumque ab Ecclesia Romana receptione consule illustrissi-

num Petrum de Marca in dissertatione de Institutione patriarchatus CP., necnon lib. III, cap. 3, Concord. sacerdot. et imper., ejusque libri v continuatorem Stephanum Baluzium, cap. 21. Mirum quidem est, et notatu dignum, quod sanctus Leo asserit numquam a prædecessoribus Anatolii ad notitiam apostolicæ sedis transmissam esse ejusmodi conscriptionem episcoporum 150 Constantinopolitanæ synodi cum (b) semper inter primarias et œcumenicas synodos ea sit numerata etiam a pontificibus Romanis, Gelasio in decreto synodico de libris apocryphis, Gregorio I, lib. I, epist. 24 et aliis. Quamquam et fatendum est utrumque illorum, Gelasium, scilicet, in epistola ad Dardanos, et Gregorium, lib. VI, epist. 31, testari illius canones ad Romanæ Ecclesiæ notitiam non pervenisse, aut ab illa receptos non fuisse. Qui ut eum ipsi concilientur, recurendum est necessario ad illam distinctionem quæ eruditus aliquibus viris non arridet, dicendumque missam fuisse ad Romanam

sedem, ab eaque susceptam expositionem fidei, quæ in illo concilio condita est; canones vero, qui ab ejusdem synodi Patribus pro Ecclesiarum ordinatione privilegiisque editi fuerunt, nec missos fuisse ab Orientalibus, nec ab Occidentalibus receptos: cum usque ad S. Leonis tempora Romanæ sedi videantur fuisse ignoti. Distinctioni hujusmodi lucis non parum conciliatur ex epistola quam Constantinopolitanæ synodi Patres rursus in ea civitate aliquanto post congregati scripserunt ad Damasum papam, Ambrosium Mediolanensem, et cæteros concilii Romani antistites. Supponit enim 1490 ista epistola missam fuisse ad Occidentales episcopos confessionem fidei in illa œcumenica synodo divulgatam: quandoquidem cum de fide sua ad illos dissererent Orientales, ut pleniori cognitione de illa instruerentur, eosdem ad libellum remittunt, qui a concilio Constantinopolitano fœcraat editus. *De quibus*, inquit, *plenior cognitionem animis poteritis percipere, si libellum, concilio Antiochiæ convocato, de fidei decisione editum, et eam etiam, qui superiore anno a concilio generali compositum est, legere placuerit: in quibus tum fidem nostram uberius exposuimus, tum hæresibus nuper excogitatis anathema scriptis proditum denunciavimus*. Quæ insulse admodum a viris sapientissimis proferrentur, nisi vel tunc mitterent prædictum libellum Occidentalibus, vel eum jam pridem missum fuisse recordarentur. De cæteris vero, quæ ad jura et privilegia Constantinopolitanæ sedis pertinebant, ne verbum quidem habent, vel non ausi ejusmodi canones mittere, quos Occidentalibus minime placituros sciebant, vel persuasi episcopis Orientalibus de Orientalium Ecclesiarum ordinatione aliquid decernentibus, Occidentalium consensum nequaquam necessarium esse: sufficere porro, si quod de fidei symbolo statuerant adversus hæreticos, in illorum notitiam venire curarent: quia cum fidei causa omnibus non modo episcopis, sed et catholicis laicis sit communis, et propria sit œcumenici concilii materies, omnibus quosque innotescere necesse est quæ ad eam spectant, omniumque in primis episcoporum capiti, cujus est præcipue ex apostolicæ sedis specula fidei custodia ac sinceritati invigilare. Etsi vero opponat sanctus Leo statuta illa numquam ad sedem apostolicam fuisse transmissa, hanc tamen rationem vehementer non urget, dissimulans etiam quidquam de œcumenica illa synodo nominatim commemorare: ne odium inde sibi pareret apud imperatorem et Ecclesias

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Addendum vel *judicio aut dispensatione pontificis*; iudicium enim Leonis in restitutione Theodoretii, qui in Nestorianismi suspicionem incurrerat, quantum valuerit, ostendimus in observat. ad diss. 10 Quesnelli. Dispensatio autem ejusdem pontificis in Maximi Antiocheni causa, ut ne egerit retractatione ac iudicio concilii, ex ipsis Chalcedonensibus gestis liquet.

(b) Concilium Constantinopolitanum non semper a pontificibus Romanis pro œcumenico habitum, immo et diutius illis fuisse ignotum, ac proinde non fuisse vere œcumenicum, quamdiu a Romana Ecclesia agnitum et receptum non fuit, ostendimus fusius tomo III, ubi hanc Quesnelli notationem ad calculos revocabimus.

Orientalis Constantinopolitanæ amplitudinis studiosissimas. Sed præcipuum argumentationis suæ rol. ur arcessit tum a perennitate et excellentia Nicænorum canonum, qui novellis constitutionibus violabantur; tum ex eo quod, posthabitis Constantinopolitanæ synodi decretis, semper in suo remanserat ordine hujus civitatis episcopus: ita ut absurdum esset *quorundam episcoporum proferre consensum, cui tot annorum series negaverat effectum, et conscriptioni ab initio sui deducæ dudumque collapsæ sera post sexaginta annos et inutilia subjicere fulcimenta, eliciendo a fratribus speciem consensionis in Chalcedonensi concilio.* Cæterum monere hic lectorem debemus probatissimos codd. mss. hujus epistolæ, 1491 quos videre contigit, mendosam hujus loci lectionem exhibere: ita ut ex his suspicari solum liceat, aliter aliquando lectum fuisse, quam nunc legitur. Grinan. enim codex pro *numquamque a prædecessoribus, etc.*, habet: *Cum quam a prædecessoribus, etc.* Thuan. unus sic totum locum repræsentat: *Cum quando a prædecessoribus tuis audieris ut apostolicam dudumque sedem, etc.*; duo alii Thuan. ultima verba sic variant: *Ad apostolicam sedem transmissa notitia*, quæ ideo referre volumus, etsi per senulli usus futura, ut hinc attentiores facti eruditæ viri, in quorum manus exemplaria mss. hujus epistolæ forte devenerint, huic maximi momenti loco medicam manum adhibeant.

5. *Provincialium jura primatum.* Ita legendum cum mss. codd., non *Primatum*, ut legit celebris Morinus lib. 1. Exercit. eccles. 8, a cuius etiam interpretatione discedere cogimur, dum hæc de patriarchis Alexandrino et Antiocheno intelligit, quæ potius dicuntur de metropolitibus dioceseon Ponticæ, Asianæ et Thracicæ, quarum ordinationem Constantinopolitanus episcopo tribuebat canon Chalcedonensis, de quoslis erat. Duo enim distincta capita a sancto Leone in illo canone impugnabantur: unum, quod primarias illas sedes Alexandrinam et Antiochenam spectabat, quas Constantinopolitanus secundum usurpans locum, secundo et tertio gradu spoliare tentabat, et de his sunt verba sequentia; alterum ad supra memoratarum dioceseon metropolitibus pertinebat, quorum pariter privilegia invadebat Anatolius, dum eorum ordinationem sibi vindicabat; cuius potestas auctoritate antiquorum canonum semper penes unius

A cuiusque provinciæ synodum resederat. Semper enim hæc fixa immobilisque regula fuerat, ut numquam unius provinciæ episcopi in alterius provinciis quidquam attentarent; nec in quorumque metropolitano- rum jura involarent alii metropolitani, quod hic tamen fiebat ab episcopo Constantinopolitano, qui certis gradibus ad monarchiam Ecclesiæ Orientalis 1492 viam sibi straverat. Primo enim sola honoris privilegia, secundum scilicet locum post Romanum pontificem, sibi decerni curavit canone Constantinopolitano. 2º Sese ordinationibus variarum dioceseon immiscuit per voluntariam concessionem metropolitano- rum variis artibus seu obtentam, seu extortam: de quo plura exempla refert illustrissimus de Marca in accuratissima quam edidit dissertatione de patriarchatus Constantinopolitani Institutione, quam consule. 3º Quod usu jam ipso introductum erat, canone Chalcedonensi firmari fecit, nec non et imperatoriis edictis. 4º Cum jam cerneret se Alexandrinæ et Antiochenæ sedium episcopis et per administrationem amplissimarum dioceseon parem, et per secundum locum, quem adeptus fuerat, superiorem: tum cogitavit de usurpanda utriusque illius primatis ordinatione; cuius occasio cum sese obtulisset post Ephesinum conciliabulum in Maximi Antiocheni ordinatione, hanc avide arripuit; constitutis postea condendis viam talibus molitionibus aperiens. 5º Gradus ex quarto secutus facile fuisset; cum enim, ut optime observatum est ab eodem præsule, lib. 1. Concord. sacerdot. et imp. cap. 7, veteris disciplinæ hoc esset præcipuum caput, ut synodis se sisterent episcopi apud eum cuius arbitratu ordinati erant: unde profectum est ut pertinere ad alicujus concilium vel ad consecrationem, promiscue et passim dicantur episcopi, qui a primatibus suis pendunt: si Alexandrinum et Antiochenum ordinasset Constantinopolitanus, eosdem pariter ut ad suum concilium pertinentes, cum libuisset, convocasset Constantinopolim, ac per omnia sibi subjecisset. 6º Post hæc ultimum principatus gradum sine labore ascendisset: cæteros enim omnes metropolitanos utriusque illi primati subjectos, ad suum tandem aliquando traxisset dominium, si semel Alexandrinum et Antiochenum sua subdidisset ordinationi; idque fecisset in Orientalibus partibus, (a) quod factum videmus a Romano pontifice in Occidentalibus, 1493 ut omnium seu

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Mirum hoc loco accidit, Constantinopolitani episcopini sum in subigendis suæ ordinationi metropolitano- rum dioceseon Thraciæ, Asiæ, et Ponti ita conferri cum jure Romani pontificis in reservanda sibi institutione episcoporum Occidentis, ac si æqualis fuerit hac in re utriusque ratio, et solum Constantinopolitanus non ita se extendit in totum Orientem, ut in omnem Occidentem Romana sedes eam reservationem extendit. Quis hic latum discrimen non perspicat? Romanus episcopus non solum sedem obtinet originis apostolicæ, eamque ejusmodi, quæ primatu præcipuæ jurisdictionis in totam Ecclesiam jure divino potitur; verum etiam eam sedem tenet matricem omnium Ecclesiarum ac episcopatuum Occidentis, qui ab ipsa una cum religione christiana episcopos accipere, ut apertissime testatur Innocentius primus in proœmio epistolæ ad Decentium, num. 2. Quid ergo mirum, si hanc sedem omnium matrem omnes Occidentales Ecclesiæ et episcopatus omnes maxime observant semper, ac Romanis episcopis episcoporum institutio potuit reservari? Num vero par causa sit sedis Constantinopolitanæ in Ecclesiis Orientis, cum hæc nec apostolica fuerit, nec aliarum radix et mater, sed simplex episcopatus, ut alii multi, qui solo imperialis sedis præsidio ipsis apostolicis Orientis Ecclesiis præferri, et metropolitano trium dioceseon ordinationem sibi subdere studuit, quisque æquus lector dijudicet. Ut autem Romanum jus magis magisque elucescat, duo ad-

denda sunt. Laudatus pontifex S. Innocentius epist. 24. ad Alexandrum Antiochenum, cap. 1, non solum ordinationem metropolitano- rum sui patriarchatus eidem jam ex more vindicatas testatur; verum etiam jus ipsius agnoscit in ordinandis ipsis episcopis, vel saltem, quoad remotiores, ejus assensum requirit. Inquit enim: *Itaque arbitramur, frater charissime, ut sicut metropolitanos auctoritate ordinas singulari, sic et cæteros non sine permissu conscientiaque tua sinas episcopos procreari; in quibus hunc modum recte servabis, ut longe positos litteris datis ordinari censeas ab his, qui nunc eos suo tantum ordinant arbitratu; vicinos autem, si æstimatis, ad manus impositionem tuæ gratiæ status pervenire: quorum enim te maxima expectat cura, præcipue tuum debent mereri iudicium.* Si per hæc antiqua tempora Innocentius I. episcopo Antiocheno tantum juris tribuit in ordinationibus episcoporum sui patriarchatus, quis traducere queat ut incompetens et usurpatum jus Romani pontificis in reservandis ordinationibus aut institutionibus episcoporum totius Occidentis? Jus simile in ordinationibus episcoporum totius Illyrici, quæ diocesis Occidentalis pars erat, S. Leo vindicavit episcopo Thessalonicensi uti apostolicæ sedis vicario, ut liquet ex epist. 5 et 6. Si hoc ejus in remotissimas Occidentis Ecclesias adeo pontifici fuit ut Thessalonicensi potuerit delegari, nonne in alias quoque viciniore Occidentis Ecclesias idem ei jus fuisse agnoscere cogimur?

metropolitaram, seu secundi ordinis episcoporum A eisdem subjacentium institutionem suæ potestati reservaret. Sola metropolitana relicta metropolitici nominis umbra, omnia hujus dignitatis invasisset munia, omnia jura solus implevisset. Quod et præsensisse mihi videtur sanctus Leo, cum hæc supra cap. 2 verba scribebat: *Ut his locis* (Alexandria et Antiochia) *juri tuo subditis, omnes metropolitani episcopi proprio honore priventur*. Vix enim aliter intelligi potest qua ratione ex utriusque illius sedis subjectione secutura esset omnium metropolitaram defectio, nisi de metropoli tam diocesane Ægyptiæ et Orientalis, quam Ponticæ, Asiæ, Thracicæ, etc., eo modo quo explicuimus intelligatur. Hæc omnia tentamenta metuenda erant, nisi fortiter incæptis obstitisset sanctus Leo; quod id saltem assecutus est ut ulterius non tenderet effrenis illius episcopi ambitio.

6. *Si per observantiam tuam*, etc. Secuti sumus hic vulgatam edit. et plerasque antiquiores cum nonnullis. mss. codicibus: quamquam Griman. et Victor., quibuscum aliquæ editiones, ut Suriana et Regia Conciliorum sic habent: *Si per observantiam tuam et defensionem paterni canonis, exemplum probitatis multi habeant sacerdotes*.

AD EPISTOLAM CVII.

APUD QUESNELLUM LXXI.

Juliano Coensi episcopo.

Brevem, sed plenam vigore apostolico epistolam, quæ jam olim ex ms. cardinalis Sirleti prodierat, sed mendosa, nunc ex cardinalis Grimani codice longe emendatiorem exhibemus. Primam lineam, quam prior cod. ms. desiderabat, ita suppleverat editionis procurator: *Dilectio tua non ignorat; nos ita restitimus: Cum frequentibus experimentis probaverit dilectio tua*.

1494 AD EPISTOLAM CVIII.

APUD QUESNELLUM LXXXIII.

Theodoro Foro-Juliansi episcopo.

1. Ex epistola 1 Pelagii papæ II ad Eliam et cæteros Istriæ episcopos (quam librum vocat Gregorius Magnus lib. II, epist. 36, cujus stylo esse exaratam testatur Paulus Diaconus lib. III de Gest. Longob.) apparet innotuisse hanc epistolam episcopis illius provincie, atque ex ea testimonium S. Leonis protulisse, quo mortuum ab hominibus damnari nullatenus oportere contendebant: sed ex eodem Pelagio suspicari licet, nec ab ipso nec a Gregorio Magno visum unquam fuisse eandem epistolam. *In his*, inquit, *testimoniis, quæ ex epistolis Leonis prædecessoris nostri posuistis, præmisistis dicentes: « Doctrina vestre reverendæ sedis est per beatum Leonem successoresque ejus, unde pauca commemorare præsumpsimus: Mortuum ab hominibus damnari nullatenus oportere; et tamen nulla ejus testimonia subdidistis, quibus hanc sententiam firmaretis. Etenim quæ a vobis subjuncta sunt, retractionem fidei feri prohibent non autem damnari infideles mortuos contradicunt; sed neque hoc beatum Leonem prædecessorem nostrum quodam loco dixisse meminimus*. Vigilus tamen papa, qui Pelagio aliquot annis prævit, hujus epistolæ meminit, et partem refert in suo Constituto, pene circa finem: « Nam,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Gallos non recepisse decretum Leonis, seu epistolam 10 in causa Hilarii editam, falsum ostendimus in observationibus ad dissert. 5 Quesnelli, part. II., cap. 2, num. 3 et seqq. Quæ porro ille in antecedentibus et sequentibus congerit soluturus questionem, *cur a metropolitano consulendo abstinuerit Theodorus*, omnino arbitraria sunt. Certe quod ait eum non consuluisse metropolitam Arelatensem, de Leonem offenderet, cujus decreto ab illius ordi-

inquit, *beatissimus papa Leo ad Theodorum episcopum Foro-Juliansensem post alia ita dicit: Non necesse est nos eorum, qui sic abierunt, merita actusque discutere* [Al., discutere]; cum Dominus Deus noster, cujus judicia nequeunt comprehendi, quod sacerdotale mysterium [Al., ministerium] implere non poterat, suæ justitiæ reservavit. Atque ex his verbis totoque Vigilii Constituto dixisse videntur Istriæ episcopi, quæ supra retulimus: cujus nomine sibi abstinendum esse censuerunt, eo quod synodo quintæ assentiens Vigilii ipse priori Constituto auctoritatem omnem ademisset.

Observandum vero, propterea quod Theodorus inconsulto metropolitano ad transalpina 1495 consilia confugerat, eam ob causam Theodorus ab ipso Leone culpatum in exordio rescripti, de neglecto metropolitæ consilio. *Sollicitudinis quidem tuæ*, inquit, *hic ordo esse debuerat, ut cum metropolitano primitus de eo quod quærendum videbatur esse confres*, etc.

Cur vero a metropolitano consulendo abstinuerit Theodorus, forsitan hæc est ratio: gravis tunc temporis controversia exorta fuerat Theodorum inter et Faustum Lirinensem abbatem universosque insulæ istius monachos, inque tantum exarserat simultatem, ut gravissimum inde scandalum generatum fuerit per Ecclesias Gallicanas, quemadmodum testatum habetur in Actis concilii Arelatensis III, in causa Lirinensis insulæ tom. I Concil. Gal., et in postrema Conciliorum generalium edit. Porro, cum Gallicanos illarum regionum episcopos in contraria studia dispersisset hoc negotium, aliis qui ex Lirino assumpti fuerant, pro Fausto stantibus, aliis qui episcopalis auctoritatis jura sarta tecta volebant, pro Theodoro pugnantibus, vero admodum simile est secundæ Narbonensis metropolitani ex illorum numero fuisse qui Fausto Lirinensi favebant: ac proinde commuerant inter ipsum et Theodorum intermissum tunc fuisse. Si cui non placet hæc coniectura, aliam accipiat. Episcopus Arelatensis jus sibi vindicabat, ut ad epistolam 10 annotavimus, in provinciam Narbonensem secundam. De ea gravis olim inter Leonem et Hilarium controversia mota fuerat; ab eadem repulsus fuerat Hilarius Leonis decreto. Sed hujusmodi decretum etiam imperatorio rescripto munitum, (a) receptum a Gallis non fuerat, suam videlicet consuetudinem antiquam retinentibus, et pro Arelatensis sedis privilegio studiosissimis. Sponte etiam juri suo, si quod habebant, cessisse videntur tam Aquensis secundæ Narbonensis, quam Ebreduensis Alpium maritimarum metropolitani, et ille præsertim diu postea in multis Arelatensis subjectus remansit antistiti. Si igitur metropolitani adire voluisset Theodorus consultationis gratia, jam vel Aquensem consulens, Gallicanos infensos habuisset antistites, ipsumque imprimis Arelatensem; si vero hunc consulisset ut metropolitani, Leonem offenderisset, cujus decreto ab illius ordinatione exemptus fuerat. Adde quod Ravennius Honorati discipulus, Hilarii successor, et Fausti eadem de causa familiaris, 1496 non potuit erga Lirinensis insulæ monachos non esse propensus, et propterea Theodoro Foro-Juliansi suspectus.

Certe, quantum ex epistolæ Leonis inspectione capere quoco, tanta ejus de primatum seu metropolitaram jure sollicitudo facile me adducit ut credam

natione exemptus fuerat, inanimissimum est. Si enim Theodorus Leonis offensam non timuit, cum ad eum scripsit pro Arelatensis sedis jure, cui se adherentem prætulit in epist. 65 ad eundem pontificem (vide not. 16 [Col. 881, n. g] in eandem) multo minus verendum ipsi fuerat, si consulisset metropolitani, a quo Leo exemit, non Foro-Juliansensem, sed quatuor alias Ecclesias, quas Viennensi sedi subjecti epist. 66.

præsentem tunc animo illum habuisse controversiam, quæ occasione Hilarii mota fuerat de sedis Arelatensis limitibus, et eam obrem culpatum fuisse Theodorum de neglecto metropolitano, quia episcopus Aquensis, qui ex Leonis decreto ea dignitate uti debuerat, a Theodoro non haberi videbatur pro metropolitano.

Tot porro tantique momenti constitutionibus hæc quantulacumque epistola exuberat, tot antiquæ disciplinæ observationes exhibet, ut multa essent hic annotanda, nisi omnia haberes apud doctissimum Joannem Morinum, toto illo de pœnitentiæ administratione immensæ eruditionis commentario, observata, discussa, et totius antiquitatis illustrata monumentis. Spicas tamen post messem colligere non pigebit, ut nonnulla ad illorum confirmationem addamus, et aliqua etiam quæ ille ad alia properans prætermisit, annotemus.

Illud imprimis observandum, quod prima epistolæ verba semel et iterum inculcant de metropolitano episcoporum, quos primates appellat, auctoritate, quosque in omnibus ecclesiasticis causis, cum opus est, adeundos esse decernit, ut nihil etiam sine primatibus oporteat ad sanctæ sedis notitiam aut tribunal deferri, ne consultationis quidem causa; de quo vide epist. 16 ad episcopos Siculos et quæ ad eam annotavimus tum ex Innocentio I quam ex can. 5 concilii Tarraconensis.

2. Per hæc verba: *Quid de pœnitentium statu ecclesiastica habeat regulam non tacebo*, manifestum est nihil novi inducere Leonem voluisse in disciplinæ pœnitentialis praxim et observantiam, sed omnia ex canonum regulis aut usu Ecclesiæ suæ repetiisse: hæc enim duo significari ex stimulo per *ecclesiasticam*, quam commemorat, *regulam*; cum nonnulla sint in hac epistola quæ vix alibi quam in Ecclesia Romana tunc temporis in usu essent. Deinde patet etiam ea omnia quæ tota epistola disseruntur ad eos pertinere qui publice pœnitentiam agebant, ut ex sequentibus verbis probat Morinus citati operis lib. v, cap. 10, quorum 1497 pœnitentium varias classes et status examinat ex eadem epistola lib. x, cap. 4 et sequentibus, ubi de pœnitentiæ actione et reconciliatione statim morituris impertienda, et de his qui ante reconciliationem e vita exeunt, abunde disseritur.

3. De his autem qui in Deum a fide discedendo peccarunt, quod excipit S. Leo in calce hujus epistolæ, satis explicatum non videtur. Cum enim definit eos qui in fine vitæ pœnitentiam poscunt, et ægritudine ipsa oppressi, non nutu quidem significare valent sub præsentia sacerdotis quod paulo ante poscebant, simul et pœnitentiæ et reconciliationis beneficium consequi debere, testimoniis circumstantium fidelium infirmi vocem et nutum suppleantibus, hæc addit verba: *Servata tamen regula canonum patrum circa eorum personas qui in Deum a fide discedendo peccarunt*. Quænam, inquam, hæc regula sit, quam erga istos observari exigit, dubitari merito potest. Ac primum quidem constare videtur de his agi qui in ultimo vitæ discrimine positi pœnitentiæ et reconciliationis beneficio donabantur, et postea convalescebant: quid videlicet circa eos observandum esset in pristinam valetudinem reversos. De his enim qui morbo oppressi vel voce vel nutibus pœnitentiam et reconciliationem postulabant, constat ex can. 13 Nicæno, *quod generaliter omni cuilibet in exitu posito et poscenti sibi communionis gratiam tribui, episcopus probabiliter ex oblatione dare debet*. Ab hoc igitur pœnitentiæ et reconciliationis munere ne apostatæ quidem excipiuntur. Dicesne hoc speciale circa eos qui fidem abjecerant, statutum fuisse ut vel iterum pœnitentiam acciperent, vel pœnitentiam morbo urgente impositam implere cogerentur? Sed nec umquam, imposita mori turis pœnitentia, post receptam valetudinem iterum eis demum imposita, nec singulare est anostatisimipositum pœnitentiæ publicæ stadium, cum convalescent, decurrere. Immo hoc om-

nibus commune semper fuit, ut qui in eo statu reconciliabantur, remissa laboriosa pœnitentia ob communionis reverentiam, ad reliquum implendum obligarentur. Certe ad hanc enodandam difficultatem vix aliqua patet via nisi hoc velimus dicere, sic omnibus peccatoribus in extremo vitæ periculo constitutis pœnitentiæ actionem et reconciliationis gratiam concedi voluisse, etiamsi amisso vocis officio et opprimente morbo nihil de suo desiderio significare valeant, modo significatum antea fuisse testentur alii; apostatas vero solos forsitan ab hac indulgentia ab eo exceptos, ita ut pœnitentiam quidem acciperent, sed communionis gratia non fruerentur, prout antiqua et severior canonum disciplina constitutum fuerat. Celebris enim est ultimus canon Arelatensis concilii I: *De his qui apostatant, et nunquam se ad Ecclesiam repræsentant, ne quidem pœnitentiam agere quærunt, et postea infirmitate correpti petunt communionem, placuit eis non dandam communionem, nisi revaluerint et egerint dignos fructus pœnitentiæ*. Huic porro duriori disciplinæ non nisi serius derogasse mihi videtur Gallicani episcopi: cum enim plures posteriorum synodorum canones existant, quibus de aliis peccatorum generibus, qui in extremo vitæ periculo veniam petunt, aliquid mitius statuitur, nunquam de apostatis iam jam morituris, omni et vocis et mentis et sensus officio privatis, qui antea pœnitentiam poposcerint, dubitatio ulla in medium allata esse dignoscitur: ut merito credendi sint Gallicani saltem antistites hanc eandem circa eos disciplinam semper observasse, utpote Gallicanorum canonum retinentissimi. Quod inde etiam admodum credibile redditur, quod frequentiores querelæ, quibus lacessitos legimus Galliæ episcopos a Romanis pontificibus, vel interrogationes quibus hi Gallicanis ea de re consulti responderunt, testantur Gallicanarum Ecclesiarum disciplinam circa pœnitentiam Romanam fuisse rigidiorem. Hinc Valentina

synodus 1 an. 374 legem pœnitentiæ severiorem indicit his qui post baptismum sacrificiis se demonum, vel incesta lavatione polluisent, pœnitentiam eorum usque ad diem mortis protendeas can. 3. Hinc consultatio Exuperii Tolosani episcopi ad Innocentium I pontificem, qua quæsitum est ab illo: *Quid de his observari oporteat, qui post baptismum omni tempore incontinentiæ voluptatibus dediti, in extremo fine vitæ suæ pœnitentiam simul et reconciliationem communionis exposcunt*. Noverat procul dubio Exuperius Nicæno canone 13 statutum fuisse *ut generaliter omni cuilibet in exitu posito et poscenti sibi communionis gratiam tribui, episcopus probabiliter ex oblatione dare deberet*; nec aliunde dubitandi occasionem cepit, quam ex diversa praxi Ecclesiæ Gallicanæ, quæ aliquibus communionem in eo statu positam negabat. Sed ita se gessisse Gallicanos episcopos non conjectura, sed certo argumento accipimus ex epistola Cælestini papæ ad Viennensis et Narbonnensis provincialium episcopos cap. 2. *Agnovimus, inquit, pœnitentiam morientibus denegari, nec illorum desiderii annui, qui obitus sui tempore hoc animæ suæ cupiunt remedio subveniri*, etc. In Arausicano item i concilio an. 441, can. 3, et in Arelatensi II can. 28, planum est reconciliatoriam manus impositionem iis qui accepta pœnitentia de corpore recedebant non esse concessam, quam tamen Innocentius, Cælestinus et Leo imperitari voluerunt. Quibus ita se habentibus non abs re est existimare aliquos Leonem voluisse a generali beneficio communionis excipere in mortis articulo positos, apostatas videlicet, qui in iisdem circumstantiis non erant de quibus Innocentius et Cælestinus papa sermonem habuerunt.

Confirmatur adhuc ex rationis, quam Innocentius papa attulit, inspectione, et ex antiquorum canonum disciplina: propterea enim consuetudo prior et durior tenuit, ut 1499 pœnitentia eam in fine petentibus, concederetur, negaretur communicatio: quia crebra illorum temporum persecutiones plurimos ad fl-

dem negandam impellebant, et proinde providendum erat ne communionis concedendæ facilitas homines de reconciliatione securos non revocaret a lapsu. Sed postquam Deus pacem Ecclesiæ reddidit, jam terrore depulso communionem abeuntibus dari placuit. Data est igitur talibus communio, pace reddita Ecclesiæ, quia timendum amplius non erat, ne ad fidem ejurandam metu mortis adigerentur fideles. Quod si tam dure actum est cum hujusmodi hominibus, quanto magis æquum erat ut cum aliis strictior disciplina teneretur, qui non terrore adacti, sed vel propria tantummodo ducti libidine, aut mutabilitate voluntatis, aut quod maxime pensandum est in hac causa, ut Ecclesiæ disciplinam declinarent, fidem abjiciebant. Multo magis enim timendum erat ne hi qui religionem tam parvi pendebant, aut tanta animi levitate laborabant, acceptam rursus gratiam communionis conculcarent. Nec quidquam illa observantia crudelitatis habet; alioquin non dispari accusatione vexanda vetus omnis disciplina pœnitentialis. Deinde paucorum hujusmodi apostatarum punitio, plurimum aliorum eruditioni serviebat; ne videlicet facile ad Christum negandum spe veniæ induci se paterentur. Denique non omni subsidio et ope hujusmodi privabantur, sed tantum reconciliationis beneficio: nam, ut concilia Arausic. I et Arelat. II. can. 3, loquuntur, *sine reconciliatoria manus impositione eis communicabatur, quod mortientis sufficit consolationi, secundum definitiones Patrum, qui hujusmodi communionem congruenter viaticum nominarunt. Quod si supervixerint, inquit Arausicanum, stent in ordine pœnitentium, et ostensis necessariis pœnitentiæ fructibus, legitimam communionem cum reconciliatoria manus impositione percipiant.*

Quibus hæc verborum Leonis explicatio non placebit, his uno verbo satisfieri posse putamus, si dixerimus aliquid ab apostatis ad Christum reversis et a morbo convalescentibus poscere Leonem nostrum, ut videlicet publice idolorum cultum aut aliam superstitionem quam fuissent sectati ejusmodi symbolum recitarent, aut alio modo atrocissimum crimen detestari se significarent. Denique potuit Leo noster respicere ad Siricii prædecessoris sui sententiam, epistolæ ad Himerium cap. 3, ubi apostatas Christianos ad Christum reversos, quamdiu vixerint, pœnitentiam agere jubet, et in ultimo tantum sine suo reconciliationis gratia donari. Eos igitur ita reconciliatos, si revaluerint, vult Leo iterum pœnitentiæ subijci, et quamdiu in vita superstites fuerint, eam agere: cum alii ita reconciliati certo temporis spatio pœnitentiam suam compleverint, vel indulgenter etiam cum eis Ecclesia egeret. Vide etiam canon. Nicæn. 41 et 42, et Ancyranos.

1500 4. Ultimum quod in hac epistola notandum nobis occurrit illud est, quod absolutionis seu reconciliationis formam attinet, quam Leonis tempore deprecatoriam fuisse clarissime demonstrant tria hujus epistolæ loca. Cap. 2: *Sic divinæ bonitatis præsidis ordinatis, ut indulgentia Dei nisi supplicationibus sacerdotum nequeat obtineri.* Cap. 3: *Si quis autem eorum pro quibus Domino supplicamus, etc.; et postea: Multum enim utile ac necessarium est, ut peccatorum reatus ante ultimum diem sacerdotali supplicatione solvatur.* Quibus testimoniis concinit epistolæ 136 (nunc 168) locus insignis: *Sufficit, inquit, illa confessio, quæ primum Deo offertur; tum etiam sacerdoti, qui pro delictis pœnitentium precat accedit.* Denique epist. 139 (nunc 174) cap. 1: *Reconciliandos Deo per Ecclesiæ preces instantè acquiras.* Res fusiori commentatione egeret, nisi jam pridem hoc esset præstitum a curiosissimis antiquitatis ecclesiasticæ scrutatoribus Hugone Menardo asceta Benedictino in notis ad Sacramentale Gregorianum,

(a) Simili loquela Hinomarus, opusc. 12 Caputum contra Hinomarum Laudunensem, cap. 24, ait: *Cum de ipsis sententiis plena sit ista terra.*

et Joanne Morino Oratorii Gallicani presbytero Commentarii sui de Pœnitentia lib. VIII, cap. 8 et seqq. Statueram apud me huic loco inserere insigne præxi istius testimonium, quod a me decerptum est ex ms. sexcentorum fere annorum Breviario ad usum monasterii Montis-Cassini olim exarato, ordinem scilicet dandæ et accipiendæ pœnitentiæ, in quo nulla, præter deprecatoriam, absolvendi forma comparet; ordinem extremæ-unctionis administrandæ, et ordinem accipiendæ eucharistiæ: quæ omnia lectori ecclesiastico acceptissima esse confido. Sed quoniam jam spissior evadit hujus voluminis moles, iis publicandis modo abstineo, curaturus tamen ne isto antiquitatis cimelio diu lectoris curiositas frustretur. Alterum interim, et quidem antiquius, hic represento, quod pœnitentialem pariter disciplinam illustrat; quodque, cum episcopi sit Gallicani, non male rescripto ad Theodori Forojul. episcopi consultationem annectitur.

JUDICIUM CHRODEBERTI

EPISCOPI TURONENSIS

De muliere adultera,

Nunc primum in lucem editum ex ms. codice bibliothecæ Thuancæ.

Opinione religionis dulciter nominandæ, et charitatis vinculo ambiendæ N. matrifamilias Chrodebertus II. peccator salutem in Domino perennem. Litteris tuis parvitatem meam postulasti ut sententiam 1051 canonum perquirerem de judicio mulieris, quæ postquam consecrata et professa castitatem Deo fuerat conservare, adulterium perpetraverit. Quamquam in sancta synodo Nicæna, Chalcedonensi, et Ephesina, vel Constantinopolitana super hac re capitulum non invenimus, quas quatuor synodos tantum terra nostra venerabiliter recipit et concedit; (a) attamen in Aurelianensi synodo de hac re invenimus præfinitum (b) judicium quod tibi destinavimus: et ex ipsa auctoritate judicium conservandum prædictæ mulieri direximus. Sub qua sententia consilium dedimus ex divinarum Scripturarum fonte, flumina sententiarum viva, vel stipites immobilium columnarum: quarum undam bibens, et amplexu se tenens, non timeat iterum labi in ruinam, neque desperare pro præterito lapsu possit de venia, si prædicta teneat consilia.

Memoretur evangelicæ mulieris illius peccatrici Mariæ Magdalene, quæ septem vitiis repleta fuerat, de qua Dominus septem dæmonia ejecit, quas Domini pedes lacrymis lavit, crinibus tersit, labiis fortiter impressis exardescenti amore osculata est, et unguento pretioso unxit: de qua Dominus dixit: *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum* (Luc. VII, 47). Et ipsa est, quæ semper Dominum prosecuta usque ad crucifixionem et sepulturam, et ipsa prima post resurrectionem, antequam nullus apostolorum, et antequam Mater Domini gloriosissima Maria semper virgo, et angelos, et Dominum meruit videre. Ipsa est soror Marthæ et Lazari, quem Dominus triduanum mortuum suscitavit. Et Redemptor noster pro peccatoribus et adulteris in hunc mundum se venisse dixit, non pro justis. Et ipsa Veritas dicit quod non sit opussanis medicus,

(b) Videtur esse can. 16 concil. Aurelianens. v, an. 549.

sed ægrotis. Paulus apostolus persecutor Christianorum et homicida, sancti Stephani interfecto, noster et omnium gentium factus est præceptor. Quid dicam de Matthæo telonario, postea evangelista? Quid de Zachæo, qui de arbore sycomoro jam illuminatus corde præ parva statura corporis sui Dominum videre cupiebat? Quid de publicano illo in Evangelio sancto, qui pectus suam percutiebat dicens: *Non sum dignus levare oculos meos ad celos. Esto mihi, Domine, propitiis peccatori; et descendit justificatus magis quam Pharisæus ille qui jactabat merita sua et stando orabat?* Quid adhuc ad augendam consolationem Dominus et Redemptor noster in Evangelio dicit? similitudinem gloriosam piissimi Pastoris perfecit, qui nonaginta et novem ovibus in montibus derelictis, errantem unam Pastor clementissimus cum multo labore lustrando squalida loca, perquisivit, et invenit, et in humeris suis imposuit, et ad gregem salvam reduxit: ut et in numero perfectum centenarium impleret, et perfecti gregis dominus esset, et nos miseros peccatores, errantes per fragilitatem corporis, justis et innocentibus aggregaret: et dixit plus se gaudere super uno peccatore pœnitentiam agente quam supra nonaginta novem justos non indigentes pœnitentia.

Sed futuri temporis cautela, largiente Christi gratia, adhibeatur, ut culpa non iteretur, atque multis fletibus, diebus et noctibus, publice et occulte, jejuniis, orationibus, gemitibus, suspiriis, laboribus, obedientia et taciturnitate, humilitate et charitate, præterita deleantur. Non sunt quærenda aut numeranda annorum tempora ad agendam pœnitentiam: sed fortitudo cujuslibet temporis vel momenti, compunctionis, timoris sui de peccato, et amoris Dei ex toto cordis desiderio. Ad hæc verba confirmanda testis est excellentissimus propheta, qui spiritu Dei plenus dicit: *Peccator in quacumque die, in quacumque hora conversus fuerit, et ingemuerit, omnia peccata sua oblivioni traduntur.* Et latro ille qui juxta Dominum crucifixus fuerat, subita confessione confessus, et fide plenus credidit. Non annos aut menses aut dies egit in pœnitentia, quem velox mors arripuit, et juxta verbum Domini ante Petrum apostolum introlit. Et populus Ninivitæ civitatis, triduo jejunio, fletu, cinere, cilicio, planctu et gemitu concinente, de voragine submersionis suæ et iram Dei meruit evadere. Et David rex et propheta spiritu Dei plenus pro homicidii et adulterii facinore, Nathan propheta arguente, de solio regni non erubuit coram omni multitudine **1503** faciem suam dare in pulvere, et pariter erupit in vocem amantissimam pœnitentiæ, dicens: *Peccavi Domino, peccavi (II Reg. XII, 13).* Et Dominus per prophetam dixit ei: *Remissum est peccatum tuum (Ibid.).*

Ecce quantum valet humilitas, quantum obtinet charitas. Quia etsi sunt dura peccata nostra Apostolo dicente, velut stipula, fenum et ligna, si abundaverimus igne amoris Dei, possumus citius exurere onera peccati, et in eorum locum super fundamen-

A tum fidei, quæ est spiritus spes, ædificemus aurum, argentum et lapides pretiosos, et possumus in ornamentum regis æterni Redemptoris nostri inter veros lapides computari, ut dicat Apostolus nobis: *Fuistis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino (Ephes. IV, 5).* Et iterum *Ubi abundavit peccatum, superabundavit et gratia (Rom. V, 20)*: sic tamen ut eundem apostolum Paulum in omnibus audiamus, et sua consilia, qui spiritum Dei habet, integre custodiamus, Dicit ipse in epistola ad Romanos: *Sicut enim exhibuistis membra vestra servire immunditiæ et iniquitati ad iniquitatem; ita nunc exhibete membra vestra servire justitiæ in sanctificationem (Rom. VI, 19).* Verbi gratia, qui vigilias multas duxit occultas et noxias in luxuria, multiplicet corpus suum eodem modo excitari de somno, levare, et in angulo ecclesiæ vel monasterii occulte in orationibus fatigare atque affligere: ut dolores, quos memorat quantos et quales sustinuit pro amore carnali, secundum Pauli apostoli mandatum, eosdem sustineat pro amore spiritali: ut non minus fiat corpus vigiliis languidum, quam fuit in flagitiis, diversis ad inventionibus, de tortis membrorum nexibus inhoneste depressum et ob hoc male defessum.

Hæc est integra restitutio sanitatis et operatio summæ salutis, ut amore summo Dei et novo amor vetus pellatur peccati, et moriatur amor veteri peccator, ut renovetur homo noster, et destruat corpus peccati, ut ultra non serviamus peccato. Qui enim mortuus est huic mundo, et crucifixus cum Christo, justificatus est a peccato. Sic ergo moribus renovati, et a peccato justificati, salvi facti erimus ab ira per ipsum, ut jam non regnet peccatum in nostro mortali corpore; sed regnum adveniat Salvatoris per gratiam suam, **1504** quam idem Paulus apostolus invocabat cum gemitu dicens: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus? Gratia Dei per Jesum Christum Dominum nostrum (Rom. VII, 24);* cui est honor et gloria et imperium, majestas et potestas in unitate Spiritus sancti per infinita sæcula sæculorum. Peccator indignus Chrodobertus servus servorum Dei episcopus subscripsi.

Gratias multas ago de linea inconsutili bene texta, longa et larga, et mihi multum amabiliter accepta, et corpori meo, tamquam sciendo, cum gratia est præparata.

AD JUDICIUM CHRODOBERTI TURONENSIS EPISCOPI
Observatio.

Præclarum hunc Pœnitentiæ libellum nacti sumus in ms. codice Thuanæ bibliothecæ, num. 780 notatum, in quo descriptum pariter legimus privilegium Adeodati papæ monasterio S. Martini Turonensis ejusdem Chrodoberti ætate concessum. Jacobus Sirmondus, in notis ad hoc privilegium tomo I concilio-rum Galliæ insertum, testatur idem a se collatum cum schedis Pithæanis in quibus, inquit, *existat etiam Chrodoberti ejusdem episcopi Turonensis epistola de Judicio mulieris, quæ postquam consecrata et professa castitatem Deo fuerat conservare, adulterium perpetrarat.* Hæc legit Sirmondus in eodem ms. codice, ex quo judicium istud descripsimus. Quam ob cau-

sam, qua mente hoc publico inviderit, mysterium est, quod aliis scrutandum relinquo. Duobus forte scripti hujus locis ab illius edendi consilio deterritus est: uno, ubi Chrodobertus scribit: *Quas quatuor synodos tantum, Nicenam, Constantinopolitanam, Ephesinam, et Chalcedonensem, terra nostra venerabiliter recipit et concedit*; altero, ubi asserit quod Maria Magdalena ipsa prima post resurrectiones, antequam nullus apostolorum et antequam mater Domini gloriosissima Maria semper virgo, et angelos, et Dominum meruit videre.

Ex primo loco sequitur, synodum quintam, quæ tria capitula damnauerat, nondum a Gallicanis Ecclesiis receptam fuisse septimo sæculo jam mediam partem elapso: quod et persuadet affectata hæc Chrodoberti restrictio, per quam innuit aliquam generalem synodum rejectam a Gallicanis episcopis; nec aliam quam universalem quintam. Etsi obscura sit admodum rerum istarum memoria in Gallicanæ antiquitatis monumentis, hoc tamen ex nonnullis certum 1505 apparet, pro tribus capitulis deceruisse Gallicanam Ecclesiam: quod eo libentius hic attingo, quod vir doctissimus H. de Noris, qui hanc controversiam amplissima nuper dissertatione historica versavit, de omnibus aliis Ecclesiis multa, de Gallicana nihil protulit, ex quo de ejus sententia in hoc celebri dissidio aliquid disceremus. Manifestum igitur illud facere primo loco videtur epistola Vigilii papæ ad Aurelianum Arelatensem episcopum, a quo litteras acceperat, quibus constabat, Vigilium in suspicionem venisse apud Gallicanas Ecclesias vel violatæ fidei vel læsæ reverentiæ synodo Chalcedonensi Leonisque decretis debitæ. *Necesse ergo nobis est, inquit, Vigilium, charitatis vestræ sollicitudinem brevi interim, quantum pro temporis qualitate potuerimus, releuare colloquio: quatenus modis omnibus confidatis, nihil nos penitus admisisse, quod decessorum nostrorum constitutis, vel sanctæ quæ una eademque est, fidei quatuor synodorum, id est Nicenæ, Constantinopolitanæ, Ephesinæ et atque Chalcedonensis inueniatur, quod absit, esse contrarium; aut quod ad personarum injuriam pertineat, quæ definitioni ejusdem sanctæ fidei subscriperunt; et postea: Simili præna plectentes eos, qui fidem B. Cyrilli... aliorumque Patrum, quos apostolica sedis præsules susceperunt atque secuti sunt, exsecranda superbi impiam vocauerunt. Vides ut nostrates episcopi moleste ferebant Vigilium admisisse (quod fama jactabat) aliquid, quod ad eorum injuriam pertineat, qui Chalcedonensi fidei subscriperant, et quos apostolica sedis præsules susceperant: quibus verbis tria capitula clare designat.*

Idem testantur verba Datii Mediolanensis episcopi in epistola legatis Francorum directa, quæ est apud Sirmondum, tom. I Concil. Gall. *Ecce ego et pars omnium sacerdotum inter quos Ecclesia mea constituta est, id est Galliarum, Burgundiæ, Spaniæ, Liguriæ, Emiliæ, atque Venetiæ, conestor quia quicumque in edicta ista (Justiniani contra tria capitula) consenserit, supra scriptarum provinciarum pontifices communicatores habere non poterit, etc.* Et infra notatur Anastasius Aureliani legatus, quod promiserat Constantinopoli se omnium episcoporum Gallicanorum ad damnanda capitula animos inclinare, quod propensus in eadem Gallorum animos demonstrat. De eorumdem mente et sententia aliquid habetur in fragmento damnationis Theodori episcopi Cæsariæ Cappad. a Vigilio PP. factæ, tom. V Concil. novæ edit. pag. 335.

In eadem sententia perseverasse Gallos etiam post synodum quintam, mihi persuadet altum de ista synodo silentium in Gallicanis illius ævi conciliis aliisve monumentis: ex quo habetur Gallos de quinto concilio recipiendo sollicitatos non esse, sed antiquæ suæ opinionis permisso: quomodo et cum aliis plebisque Ecclesiis actum est, quæ etsi nec tria capitula damnarent, nec quintam reciperent synodum, communionis 1506 tamen nexum non abrumpebant cum capitulorum damnatoribus ac synodi quintæ as-

sertoribus. Hac temperantia usum esse cum Galliis Pelagium PP. probat ejus epistola ad Childebertum regem, quam scripsit, ut nihil a se contra fidem esse admissum profiteretur, in suspicionem ea de re vocatus in Galliis ex damnatione trium capitulorum: ad quam et ad receptionem quintæ synodi tantum abest ut Gallos petrahere salageret, quin potius de eadem sermonem habere caute refugit, cum scribit, quod a transitu divæ memoriæ Theodoræ Augustæ nullas de fide quæstiones Ecclesia Dei in partibus Orientis Deo miserante formidet, sed quædam capitula extra fidem fuerunt agitata, de quibus longum est ut epistolari postulo complecti sermone. Tum sollicitè ad versus sparsos contra se rumores se purgat, ne verbum quidem de synodo quinta miscens, cujus tamen occasione de fide suspectus jactabatur in Galliis. Hæc anno 556, a synodi celebratione tertio: nec multo post ut regis præcepto obtemperaret, pro auferendo eodem suspicionis scandalo obsequium confessionis suæ ad eundem Childebertum misit: ubi profitetur se tenere atque defendere definitiones de eadem catholica fide, quæ in quatuor sanctis conciliis statuta sunt. De quinta ut verba faceret aliorum mentio sollicitabat; pressit tamen silentio, ne regi parum grata foret epistola, servatam a S. Gregorio aliisque pontificibus hoc in negotio *ὀκνοῦντων* custodiens.

Nihil postmodum contigit in Galliis, quod episcopos Gallicanos in aliam sententiam impelleret: quomodo facile persuademur non esse receptam synodum quintam sedente Turonis Chrodoberto, hæcque scribente: *Quatuor synodos tantum terra nostra venerabiliter recipit et concedit.* In quo pene exemplum secutus est cum Pelagii ad Childebertum scribens, ut vidimus, tum S. Gregorii Magni, qui scribens ad Theodolindam Longobardorum reginam a recipienda quinta synodo alienam, ab hujus synodi mentione abstinuit, quatuor solummodo commemorans (*Lib. III, epist. 17*): *Unde nunc ita facimus, sicut vobis placuit, scribit ad Constantinum Mediolanensem, ut quatuor synodos solummodo laudaremus... Nos autem sicut voluisti ita fecimus, ut ejusdem synodi quintæ nullam memoriam faceremus.* Trepidavit igitur timore Sirmondus ubi non erat timor, si propter hæc Chrodoberti verba istud ejus de muliere adultera iudicium tenebris dammandum putavit.

Alterum caput quod attinet, de prima Christi resurgenti apparitione, scio Jansenium utrumque in hæc verba, *Apparuit primo Mariæ Magdalene*, scribere hæc non ob stare quin Dominus antea apparuerit beatissimæ matri suæ: *Pietas non parum suadet ut credamus Dominum prius apparuisse dilectissimæ suæ matri.* Maldonatus, in cap. xxviii Matthæi: *Mérito, inquit, a catholicis creditur, quamvis scriptum non sit, Christum primum omnium matri suæ apparuisse.* 1507 Et infra: *Primum quidem matri suæ apparuisse, non quod evangelistæ factum dicant, sed quod fieri decuerit, credendum est: nec eorum mihi placet diligentia, qui in hac opinione in animis omnium fere catholicorum jam inhaerente refutanda multum opere consumunt.* Quin B. matri ante omnes apparuerit nemo dubitat, inquit Toletus in Joannis cap. xx. Sunt tamen catholici pique doctores qui dubitent quos recensere non est hujus otii. Sufficit ad sententiam Chrodoberti a censura vindicandam, Guillelmi Estii insignis doctrinæ ac pietatis viri regulam sapientia plenam hic ex annotationibus ejus in Marcum transcribere. *Alferuntur (inquit) pro hac sententia rationes quædam congruentiæ. Sed circa hujusmodi rationes notandum est, ante omnia respiciendum ad id quod Scriptura vel Ecclesia docet; et, eo cognito, rationes convenientiæ adhibendas ad id probabilius reddendum: non autem e contrario aliquid statuendum ex hujusmodi rationibus contra id quod vel Scriptura, vel Ecclesia dicit aut tenet. Quale est ex quibusdam rationibus congruentiæ velle probare Christum a morte redivivum primo suæ matri apparuisse, cum Scriptura tam clare dicat eum primo apparuisse Mariæ*

Magdalena, nec usquam alibi diversum insinuet. Quod si secundum hujusmodi ratiunculas procedendum sit, oportebit ut Christus etiam matrem suam adhibuerit cœnæ novissimæ, eamque primo loco honoris causa collocaverit; et ei primum corpus et sanguinem suum distribuerit: ut bene argumentatur Hesselius.

AD EPISTOLAM CXI.
APUD QUESNELLUM LXXXIV.

Marciano Augusto.

1. *Cum communionem apostolicæ sedis expereret.* Ita Grimian. cod., pro quibus vulg. habent: *Dum communionem apostolicæ sedis existeret alienus*, quod falsissimum sensum continet. Absit enim ut pontifex, qui Flavianum alloquens epist. 20 (nunc 23) natura vult sacerdotum esse iudicia, sola suspitione motus communionem suam Anatolio denegarit, quod revera factum non fuisse indicat epistola 51 (nunc 70) ad Pulcheriam, ubi asserit Anatolio se non *dilectionem negare, sed manifestationem catholicæ veritatis expectare.* Distulit igitur sola communionis indicia.

2. *Pacis epistolæ.* Hujusmodi litteras pacificas seu communitivas vocavere antiqui, quia pacis, seu communionis ecclesiasticæ indices testesque erant. De his Augustinus epist. 62 et 63. Epiphanius, hæres. 70, et alii. Ad strictiorem tamen significatum coartari possunt hæ voces in præsentibus 1508 epistola; ut videlicet significant eas speciatim litteras quibus ad recens ordinatum episcopum rescribatur seu a pontifice Romano, seu a quocumque alio; sicut sumuntur apud Theodorum Balzamonem pro iis quas ab episcopo nuper consecrato missitari solitum erat.

3. *Totius causæ et curæ ecclesiasticæ.* Ex his et aliis sequentis epistolæ verbis intelligere est quanta esset archidiaconi auctoritas, quæ vix nunquam: de quibus consule etiam epistolam Isidori Hispalensis ad Ludifredum seu Lantfredum, quæ refertur distinct. 25, cap. 1, *Perlectis*, in qua Romanorum correctorum corrigenda est emendatio, qui ex mss. legendum volunt: *Ab ipso publice in Ecclesia prædicatur*: reponendum enim, ut erat antea, *prædicantur*, scilicet *jejuniorum dies atque solemnitates*; nondum enim tunc temporis concessum erat diaconis vel archidiaconi, sed nec presbyteris, ut publice ad populum sermonem haberent in Italicis, Gallicanis, vel Hispanicis regionibus: licet SS. Joannis Chrysostomi, Augustini, et aliorum exemplo doceamur, hanc consuetudinem in Orientalibus et Africanis jam tum usu receptam fuisse. Multa etiam alia loca videsis apud eundem Gratianum, et alios.

4. *Cæmeterio deputando.* Præcis Ecclesiæ temporibus solitum erat Christianis in cæmeteriis sacra mysteria peragere tum propter persecutionem, cum propter reverentiam martyrum, qui illic sepulti quiescebant: unde et Valeriani, et aliorum imperatorum edictis prohibiti sunt cæmeteria adire, in eoque charitatis ac pietatis officio deprehensi, morti sunt traditi. Reddita porro Ecclesiæ pace iisdem cæmeteriis deputati sunt presbyteri, qui illic sacra Deo facerent in honorem martyrum. Sed cum successu temporis refrigerante charitate cæmeteriis addici onerosum presbyteris videretur, quia et remotiora erant ab ur-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Etsi hinc apostolicorum nuntiorum species et origo repeti queat, non tamen ad apocrysiariorum normam Juliani delegationem institutam, satis constitutum in observat. ad dissert. 1 Quesn., annot. 3, ad an. 453. Cum Julianus in Romana Ecclesia fuisse nutritus, Leoni etiam esset notissimus ac pernecessarius, huic maxime S. pontifex fidenti, delegationemque eidem apostolicam ob solam fidei causam idcirco commisit, quia in episcopo Constantinopolitano eum fidei vigorem non deprehendit, quem difficiles ejus temporis, circumstantiæ efflagitabant. Alia consilia Leonis etiam anterioris temporis, et secreta cum Quesnello conjicere, divinare est,

et minus frequentata quam communia fidelium templa, cœpit eorum cura inferioris ordinis presbyteris demandari: quod genus contumeliæ queritur Leo fuisse archidiacono irrogatum.

5. *Necessarie inirepare;* id est, incessanter, continuo, sine mora vel intermissione, donec ad correctionem adducatur. *Necessum enim a cesso deductum est,* quia non sit in eo cessandum, inquit Donatus in Tèrentium. Eodem sensu accipitur ea vox apud Leonem nostrum epist. 20, 71, 78, 86, 90 et 139 (nunc 23, 92, 104, 113, 116 et 171) et in sermonibus sæpe sæpius.

6. *Ut a comitatu vestro non abesset.* His verbis similia habes in epistolis sequentibus: ex quibus deprehendere licet vicariorum, seu, ut nunc loqui consuevimus, (a) nuntiorum sedis apostolicæ in comitatu 1509 agentium originem: quos quidem non male viros eruditos secutus comparaveris cum patriarcharum Orientalium apocrysiariis; si tamen nonnulla inter utrosque observaveris discrimina. Unum est, apocrysiarios jam tum a patriarchis ad comitatum Orientalis imperatoris destinatos fuisse, cum Byzantium translata est sedes imperii: vicarios autem pontificis Romani post vel paulo ante Chalcedonensem synodum fuisse institutos in persona Juliani Coensis episcopi. Secundum patriarcharum apocrysiarios non pro causa fidei, sed pro specialibus Ecclesiæ vel diocesis negotiis in comitatu moratos fuisse; nuntios vero Romanos pro rebus fidei curandis ibidem residere jussos. Tertium, illos plerumque ex diaconorum vel presbyterorum ordine assumptos fuisse ad hujusmodi munera: hos interdum etiam ex episcopatu, pro dignitate scilicet apostolicæ sedis, ut in Juliano apparet. In hujus ergo vicarii institutione Orientalium patriarcharum morem æmulatus est sanctus Leo, in multis tamen ab eisdem se pro sua prærogativa discernens, et certis incrementis et accessionibus munus hoc complens atque adornans. Quod penitus inspicere otiosum, opinor, non erit, neque ab hoc loco alienum. Viderat sanctus Leo per novam Nestorii hæresim orientales Ecclesias diris procellis jactatas concussasque, vix ac ne vix quidem per concilium Ephesiam definitiones quiescisse: cumque hujus synodi tempore diaconi sub Cœlestino papa munere fungeretur, et ecclesiasticorum negotiorum curam ut pontificis administer gereret, intellexit quantum fidei interesset, ut Constantinopolitanæ Ecclesiæ catholicus imprimis episcopus præesset: plerumque enim ad hanc dignitatem ii provehebantur, qui plurimum apud imperatorem gratia et favore pollebant: quo fiebat ut qui semel pravis opinionibus corrupti se sivistent, eandem inspirarent Augusto imperiique administris, et eorum potestate ad tutandam hæresim suam abuterentur. Non ignorabat etiam Constantinopolitanum antistitem canone secundi concilii fretum totis viribus amplificandæ potestati suæ incumbere, nec prius molitionibus suis finem positurum, quam sibi majores omnes primates subiecisset; quibus subjectis timendum erat ne de minuenda pariter Romanæ sedis auctoritate aliquando cogitaret. Constantinopolitanum 1510 imitabatur Jerosolymitanus: qui in *Ephesina synodo ad obtinendum Palestinæ provinciæ principatum credidit se posse sufficere, et insolentes ausus per commentitia scripta*

sen potius somnari: nullo enim documento probari queunt. Quod si is ante hoc tempus Constantinopoli aliquando fuisse invenitur, nihil mirum, cum Græcæ Ecclesiæ episcopus, et a Constantinopoli non inultum distans, variis de causis, facile et identidem eo posset accedere, ut ne in comitatu quasi nuntius pontificis exstitisse dicendus sit. Hæc quidem tantummodo epistola ne a comitatu abesset Leo exigit: quod hoc tantum tempore nuntii officium eidem imposuerit. De cæteris, quæ hoc loco Quesnellus urget, vide admonitionem præmissam epistola Juliani ad Leonem Augustum, quam appendici epistolarum supra (Col. 1241) insertam invenies

Armare. Quod sanctæ memoriæ Cyrillus Alexandrinus episcopus merito perhorrescens, scriptis suis mihi, inquit S. Leo, quid prædicti cupiditas avisa sit, indicavit : et sollicita prece multum poposcit, ut nulla illicitis conatibus præberetur assensio. His pontifex consideratis existimavit optimum fore, si in urbem regiam aliquem vice sua mitteret, qui propius Constantinopolitani episcopi mentem et consilia contempleretur, communi fidei et ecclesiasticæ paci invigilaret, referretque ad Romanam sedem quidquid ad propriam amplitudinem contra fidem, canones Nicænos, et statuta ecclesiastica, vel a Constantinopolitano, vel ab alio tentaretur, quo citius nascendi malo occurreret, ageretur apud imperatorem de compescendis conatibus fidei christianæ et ecclesiasticæ disciplinæ contrariis. Sed palam hoc aggredi periculosum erat; Orientales enim numquam moleste tulerunt res sibi suas pro arbitrio agere ab Occidentalibus non permitti, nec spes erat ut Constantinopolitanus antistes splendore suæ sedis (qui et in imperium ipsum reflectebatur) inflatus ac procerum ipsiusque Augusti gratia munitus, rem eam pateretur, quæ ipsa etiam novitate perodiosa videbatur. Quid ageret sanctus Leo, vir solertissimus? Elegit Julianum episcopum Coensem, virum ecclesiasticarum rerum peritissimum, qui cum in Romanæ Ecclesiæ sinu enutritus esset, totus ad Occidentales Romanosque mores compositus erat, et apostolicæ sedis studiosissimus: quo etiam, ut Græcanicæ Ecclesiæ episcopo, nullus erat futurus Græcis acceptior, Græcorumque ingenii tractandis aptior.

Sed cum Leoni præterea animus esset nihil adhuc, nisi secreto, tentare, nemo erat cujus mora in urbe regia et in comitatu minus suspecta futura esset, quam unus ex iis episcopis quorum ordinationem Constantinopolitanus ad se traxerat, quos etiam ibidem sæpius adesse jubebat illos ad ecclesiasticarum quæ occurrebant rerum tractationem: quorum denique non paucis in comitatu frequenter adesse, ad suarum Ecclesiarum negotia apud imperatorem procuranda, **1511** necessitas erat. Talis erat Julianus. Hunc pluribus etiam annis ante synodum Chalcedonensem Constantinopoli egisse arbitror ex secreto Leonis mandato, ut pro rebus fidei et disciplinæ clam ibi in excubiis esset. In regia siquidem urbe versabatur an. D. 448, cum Eutyches violatæ fidei accusatus est et damnatus in concilio Constantinopolitano sub Flaviano episcopo: de cuius damnatione scripsit ad sanctum Leonem litteras fidei vigore plenas, huicque Leo rescripsit epist. 25 (nunc 35) fusius eum instruens de incarnationis mysterio, vehementiusque exhortans ut iis qui Evangelium Christi corrumpebant, constanter resisteret. Inde igitur ratio suspicandi jam tum habuisse Julianum in secretis mandatis, ut de fidei et Ecclesiæ Orientalis statu sedulo moneret apostolicam sedem, licet nihil de hoc in epistolis apparere vellet propter rationem quam superius attigimus. Immo videtur Julianus pro cura sibi commissa adeo sollicitus fuisse, ut non contentus per priorem hanc epistolam monuisse Leonem de Eutycheis errore et damnatione, alteram eodem fere tempore per alium miserit, qua de eodem hæretico in perversitate sua vetescente pontificem nostrum certiorum faceret: qui et similiter iterum scripsit ad eundem Coensem episcopum, monuitque de legatis suis, quos ad concilium ab imperatore indictum mitterebat, et de epistola quam dederat ad Flavianum, nec non de tota ratione, quam tenendam in hac causa existimabat, ut scilicet partes miserationis non omittentur: ut si Eutyches resipisceret satisfaceretur, a sententia, qua obstrictus erat absolveretur; si vero in insipientiæ suæ luto jacere deligeret, cum eis haberet sortem, quorum secutus fuerat errorem.

Quid quod statim atque de Ephesino latrocínio certior factus esset pontifex, litteras ad Julianum dedit, quibus monet nihil a se omitti eorum quæ ad reparandas Ecclesiæ res profutura existimabat; eumque

A secretioribus perlatoris alloquiis edocendum quidquid pro præsentium temporum conditione dispositum fuerat. Quod innuit litteras quoque a Juliano datas fuisse ad sanctum Leonem, quibus de nefanda Ephesinæ pseudosynodi prævaricatione instrueretur; et tam illæ quam istæ arguunt nonnullam rerum Ecclesiæ curam Juliano impositam fuisse a pontifice Romano, si non palam et publice, saltem secretius, ut diximus, exercendam.

Eandem ob causam scribens ad Pulcheriam Augustam idibus April. ann. 451, antequam Romæ quidquam de indicta synodo Chalcedonensi rescitum esset, hæc habet: *Illud etiam a vestra pietate poscentes, quod vos spontaneo facere non dubitamus arbitrio, ut tam fratrem et coepiscopum meum Julianum, quam Constantinopolitanos clericos, qui sanctæ memoriæ Flaviano fidelibus obsequiis adhæsere, ea qua debetis gratia faveatis.* Quod iisdem fere verbis repetit in epistola

1512 eodem tempore scripta ad Anatolium; ut facile deprehendatur secretum Leonem inter et Julianum jam tunc fuisse initum commercium, quale solet esse vicarii seu nuntii Romani cum ejusdem urbis pontifice: siquidem non aliter fere quam in præsentibus postea commendatus est Julianus imperatoribus, cum cœpit ejus legatio omnibus innotescere.

Amplius adhuc sese explicuit ista legatio cum sanctus Leo mittens in Orientem Lucentium et Basilium, non omisit Julianum et ante eorum ex Urbe protectionem monere, et per eosdem litteris suis convenire. Has modo e tenebris eruimus, quibus patet jam tunc Julianum Ecclesiæ negotiis sollicitudinem suam ex Leonis mandato impendisse. *Per fratres, inquit (Epist. 66, nunc 86), nostros Lucentium episcopum, et Basilium presbyterum, quos Constantinopolim indicaveramus nos esse missuros, debitum reddo colloquium, admonens ut studium diligentia tux eidem hominibus sociare digneris.* Et postea: *Quid igitur legatis nostris injunctum atque commissum sit, ipsorum insinuatione cognosces, eum mihi atque illis impensurus affectum, ut quæcumque ipsis mandata sunt, dilectionis studio et sollicitudine sociata, adjuvante Domino, perveniant ad eum, quem optamus, effectum.* Hæc scribat Leo cum legatos mitteret, qui res Ecclesiarum Orientalium componerent. Sed cum litteras Augusti accepisset de convocato apud Nicæam concilio œcumenico, hoc statim iniit consilium, ut Julianum legatis, quos ad illud dirigebat, pariter adjungeret: quod pluribus quidem litteris ea de re scriptis testatum habetur, sed iis præsertim, quas dedit ad ipsum Julianum.

C quæque nunc primum a nobis luce donantur. *Necessarie, inquit (Epist. 71, nunc 9), fraternitati tux, quod omni Ecclesiæ prosit injungimus, ut cum fratribus et coepiscopis nostris Paschasino, et Luensio, sed et fratribus, et compresbyteris nostris Bonifacio, et Basilio, quos vice nostra ad prædictum conventum ire precipimus, curam tuam actionemque conjungas, in omnibus auctoritate nostræ præceptionis usus: quoniam scimus omnium illic actuum rerum majorem te quam nostros habere notitiam; ut dum curam tuam illic consiliumque societaveris, in nulla parte fallantur.* In eadem pene verba de hac legatione scribebat Anatolio CP. in epistola recens a nobis publici juris facta; quæ opiniensi nostræ plurimum suffragatur, cum Juliani fidem sibi pluribus experimentis probatam esse suggerit. *Ut particeps, inquit (Epist. 70, nunc 91), in omnibus actionibus fratre et coepiscopo nostro Juliano, cuius fidem sæpe probavimus, nostra vice utantur in futuro concilio.* Quibus concinunt epist. 71 jam laudatæ prima hæc verba: *Quid de dilectionis tux animo judicemus, sæpius agnovisti; præcesserunt enim plurima quæ nos facerent ista præsumere.*

Quod vero tandem post completum Chalcedonense concilium vice pontificis Romani Constantinopoli seu in comitatu resederit, **1513** quoniam et ab aliis notatum, et expresse habetur assertum in epistolis 86 et 88 (nunc 113 et 117) ad Julianum, 84 et 89 (nunc 111 et 115) ad Marcianum, 85 et 80 (nunc 112 et 116)

ad Pulcheriam Augustam; his diutius immorari supervacaneum fit.

Cæterum legationem Juliani durasse usque ad an. 457 inde conjicimus, quod geminam habemus Leonis ad ipsum epistolam hoc eodem anno mensibus Julio et Septembri scriptam; sed ex iisdem pariter litteris conjici potest circa hæc tempora Julianum ad Ecclesiam suam remeare meditantem, legationi nuntium remisisse. Cum enim per multos jam annos ab Ecclesia Coensi sibi divinitus credita abfuisset, ex morte Marciani occasionem forsitan sumpsit postulandi a Leone successorem, qui Marciani successor, ut legatus, adesset. Et quidem de Juliano nulla fit mentio apud sanctum Leonem post hunc præsentem annum 457, a cujus etiam mense Septembris nulla ad eundem data reperitur fuisse epistola. In illa porro quam ad illum scripsit sanctus Leo kalendis Septembris, queritur pontifex prætermisam ab illo fuisse scribendi occasionem peropportunam; in altera Aetii curam et sollicitudinem pro suis litteris ad metropolitanos mittendis interpellat, eumque jungit Juliano, quasi præsentisceret, monitus forte præcedentibus litteris illi amplius Constantinopoli non esse inveniendum.

Cum vero peculiarem etiam epistolam dederit eodem die ad Aetium presbyterum, qua ipsius curæ ac diligentia plura committit alicujus momenti negotia, persuasum prorsus habea presbyterum illum successisse Juliano Coensi, et a Leone pariter delectum fuisse cui suas vices pro custodia fidei et ecclesiastica pace crederet in regia civitate, et cujus relationibus de omnibus instrueretur. Sed vix istud in dubium vocare sinunt litteræ a Leone PP. ad Leonem August. datæ kalend. Decemb. hujus anni, id est, tribus post istas mensibus; quibus litteris sic imperatori commendat Aetium presbyterum, ut eum facile ad negotiorum tractationem legati auctoritate et nomine Juliano primo conjunctum fuisse existimes, tum vero subrogatum. Ita enim ad finem scribit (*Epist. 125, nunc 156, cap. 6*): *Cultores autem pietatis lux Julianum episcopum et Aetium presbyterum mea petitione commendo, ut suggestiones eorum pro catholicæ defensione fidei placide digneris audire: quia vere sunt ejusmodi, ut fidei vestræ possint per omnia utiles inveniri. Aetium enim presbyterum ex Griman. ms. reposuimus in hoc textu pro Eutychio, quem habent edita omnia exemplaria mendose, ut præterea rerum series docet.*

Apertissimus erat hujusmodi muneri Aetius, cujus industria rerumque gerendarum peritia in officio archidiaconi et primicerii notariorum urbis Constantinopolitanæ, in quo diu versatus fuerat, maxime enituerat: nec non in concilio Chalcedonensi, cujus **1514** Acta creberrimam Aetii mentionem faciunt. Insuper, cum ab Anatolio per speciem protectionis dejectus esset ab archidiaconi gradu, et ob hoc sæpe Leonis litteris apud Augustum commendatus, timendum non erat pontifici ne ille in Constantinopolitanum episcopum plus æquo propensus foret, aut quidquam eorum dissimularet quæ contra vel fidei veritatem vel canonum reverentiam, Anatolio seu auctore seu connivente, attentarentur. Hoc denique erat commodi, quod nihil eum latere poterat rerum Orientalium, diu videlicet archidiaconi perfunctum munere cui omnia Ecclesiæ negotia concredi solita erant.

Ut autem presbyterum, non episcopum, vice sua ornaret sanctus Leo, præter rationes prædictas, hæc

BALLERINIORUM

(a) Cum definitionem fidei jam antea Leo approbasset, ut indicatur epist. 114, c. 1, eam forte allatam per legatos, qui jam redierant, et ab aliquo Latine redditam accepisse indubium videtur, ac propterea hanc intelligere non potuit *Breviarii* nomine, quod a se nondum acceptum tradidit. Quid quod *Breviarii* vox integro documento non congruit? Esto igitur *Tractatus fidei* dicta sit definitio Chalcedonensis, non tamen *Breviarium fidei* appellata dicenda est. Probabilius

A forsitan esse possunt quod vix beatis illis temporibus aliquem invenisset antistitem qui diu ab Ecclesia sua exulare acerbe non tulisset. Altera hæc esse potuit ratio, quod Constantinopolitani antistites non diu æquo animo tulissent episcopum in urbe sua pontificis Romani nomine morantein. Licet enim sanctus Leo illorum invidentiæ aut æmulationi aliquatenus occurrisset, cum vicem suam Juliano committens, eumque epist. 86 (*nunc 113*) instruens, *sequestravit earum actionem causarum, quæ in quibusque Ecclesiis præsulum suorum debent cognitione firmari*; tamen episcopus jurium suorum amplitudinisque suæ studiosissimus, non poterat non timere ne sensim cresceret hujusmodi vicariorum potestas, et ultra terminos præfixos excurrere aliquam suæ jurisdictionis partem tandem aliquando invaderet. Evanescebat aliquo modo hæc timendi ratio, securitasque omnis hæc via Constantinopolitano conciliabatur. Hanc sapientissimam Leonis nostri *οἰκονομίαν* æmulati sunt ipsius successores per multum temporis. Pelagius enim Romanæ Ecclesiæ diaconus, postea pontifex, nomine Agapeti papæ, et Gregorius Magnus, dum adhuc esset diaconus, nomine Pelagii II, alique subinde plures Constantinopoli apocrisiariorum seu nuntiorum apostolicæ sedis munere functi sunt, episcopis suo gregi invigilare, eumque verbo et exemplo pascere permissis.

AD EPISTOLAM CXIII.

APUD QUESNELLUM LXXXVI.

Juliano Coensi episcopo.

1. Per speciem protectionis. Simile exemplum simulatæ hujusmodi protectionis habes apud Gregorium Magnum de Honorato archidiacono Salonitano lib. I Reg., epist. 10 et 19, et lib. II, epist. 16. Ea quippe erat archidiaconorum potestas, ut presbyterali etiam præferretur ordini. Illius enim jurisdictioni suberant et presbyteri et archipresbyteri, cum horum ultimum et presbyteri dignitas Ecclesiæ cæpit innotescere. Cujus disciplinæ ratio ea esse mihi videtur, **1615** quod archidiaconus vices episcopi gerebat, totiusque Ecclesiæ erat œconomus, saltem in Ecclesia Occidentali: Orientalis enim œconomus ab archidiaconis distinctos habebat. Egre tamen ferebant presbyteri hujusmodi subjectionem ordini suo aliquo modo contumeliosam: quo factum est ut posterioribus sæculis presbyterali honore decorati sint archidiaconi, cum antea, ut ex Leone et Gregorio colligimus, tunc degradari censetur archidiaconus cum ad presbyteratum promovebatur.

2 Breviarium fidei. Edidit Jacobus Sirmondus Breviarium fidei adversus Arianos conscriptum, quod suspicatus est hoc ipsum esse quod missum a Juliano Coensi, queritur hic S. Leo sibi non esse redditum. Refragatur Chiffletius Sirmondi socius, qui in præfatione ad Ferrandum diaconum testatur se illud Breviarium fidei Alcuino diacono ascriptum reperisse in cod. ms. Carthusiæ Portarum. Et certe licet ejusmodi libellus catholicum dogma strenue propugnet, non tanti tamen esse videtur, ut ad eruditissimum pontificem Leonem ab Oriente Romam usque transmitti debuerit, præsertim cum Arianos, quorum causa tunc temporis non vertebatur, magis impugnet quam Eutychianos, quicum res erat catholicis episcopis. Mihi vero fere persuasum est (a) Breviarium illud si

ANNOTATIONES.

autem credimus hoc nomine significari Latinum compendium duarum actionum Chalcedonensis tertie et sextæ, quod conservatum nobis fuit in vetustissimo codice olim Veronensi, nunc autem Vaticano 1322, et a Baluzio editum est, ac insertum tom IV Concil. Ven. edit. col. 2065. Cum vero ex harum duarum actionum Breviario pateat quidquid gestum fuit circa fidem, *Breviarium fidei* recte potuit appellari. De Breviario autem adversus Arianos, quod edidimus in

dei a Juliano missum, aliud nihil esse quam definitionem ipsam Chalcedonensis concilii, seu *tractatum fidei*, ut alibi pluries vocatur. Duas partes habet illa definitio actione 5 : unam, quæ sic incipit : *Dominus noster et Salvalor Jesus Christus*, etc. quæ in Chalcedonensis concilii Græco-Latina Romana, Binii et Labbei editionibus præmittitur symbolo Nicæno et Constantinopolitano : alteram, quæ utrumque illud Symbolum sequitur in iisdem editionibus, et prima hæc habet verba : *Sufficeret quidem*. etc. Idem fere in codice nostro Romano et apud Isidorum Mercatorem. Bipartitum porro illud decretum, quod apud Crabbeum, Surium, et Nicolinum sub quadruplici interpretatione editum est, unicam et plenam definitionem conflare creditur a Severino Binio in suis ad hanc synodum annotationibus, ita ut altera pars alteri cohærere, et neutra ab altera disjungi debeat. Apud Crabbeum vero, Surium, et Nicolinum in geminam definitionem dispertitur ; seu potius in definitionem fidei, **1516** quæ prior est ; et tractatum fidei, qui definitioni subjungitur. Ita illi ad act. 5 et 6, in qua ultima hanc posteriorem partem, *Sufficeret quidem*, etc., appellant *tractatum fidei*. Quod quidem confirmare videtur Liberati Breviarium, qui singulas actiones Chalcedonensis concilii recensens, hæc de quinta scribit : *Quinta sessione hoc actum est, tractantibus cum episcopis et iudicibus, ut fides confirmaretur, et ex tractatu Anatolii Constantinopolitani episcopi et omnium episcoporum metropolitanorum, dictatum est fidei Symbolum cum definitione, et confirmatum est*. Surio et Liberato succinunt Toletani ut concilii Patres, qui catholicam fidem Gothis ex Ariana perfidia conversis subscribendum proponentes, post fidem Nicænam et Constantinopolitanam Symbolum hunc tractatum subjiciunt, qui in confessione subscriptione

BALLERINIORUM

appendice hujus tomi II, vide admonitionem eadem præmissam col. 283 (*Vide nostrum tomum II.*)

(a) Ut de hac tertia Quesnelli nota iudicium feratur, statuendum est quid ex concilio Chalcedonensi ante Rusticum Latine reddidit fuerit, et quid ipse Rusticus præstiterit. Aliquot tantum particulæ gestorum Chalcedonensium ante integram eorumdem versionem Latine reddite sunt. Num Latinum exemplar sententiæ quod Leo ad Gallos direxit cum epist. 103 originale sit, an interpretatio ex Græco, certum non est, ut ibidem monuimus annot. 6. Prima autem certa interpretatio est illa totius fere actionis 6 exhibita in codice Vaticano 1322, de qua plura diximus in observat. ad dissert. 9 Quesnelli in causa Domini. In hac inserta est definitio concilii Chalcedonensis ; quæ iterum ex alia versione in eodem manuscripto subjicitur, ut in memoratis observationibus animadvertimus. Hujus autem definitionis quinque interpretationes a Baluzio recusæ inveniuntur tom. IV Conciliorum Ven. editionis, una ex Hispanica et Isidoriana collectionibus sumpta col. 2055, d. aliæ quatuor ex aliis collectionibus antiquis, col. 2057, b, quarum una eadem est ac secunda laudata codicis Vaticani Omnes vero sunt anteriores illis duabus quas antiquus omnium actionum Chalcedonensium interpres lucubravit, et alteram inseruit actioni quintæ, alteram sextæ. Hinc autem a sex interpretibus hanc definitionem ex Græco, ante omnium Actorum versionem, Latine reddita n credimus. Duæ quoque versiones canonum integra omnium Actorum interpretatione vetustiores supersunt, quarum altera in Quesnellianam, aliasque antiquissimas diversæ originis collectiones, Vaticanam Regiæ, Berberinam, Lucensem, et Colbertinam, atque Justellianam, altera in Hispanicam, et exinde in Isidorianam traducta fuit. Tres præterea actiones ad Maximum Antiochenum pertinentes vivente Leone Latine redditæ in citatis observationibus ad diss. 9 Quesnelli exhibuimus. Tandem præter nonnullas Marciani litteras ante et post synodum promulgatas, quæ cum in diversæ originis collectionibus Latinis

A regis et reginæ munita appellatur *tractatus Chalcedonensis concilii* ; in confessione item episcoporum, *tractatus fidei Chalcedonensis concilii* ; vel, ut habet alia editio Garsinæ Loaysæ, *Sancta fides, quam exposuerunt tractatus Chalcedonensis concilii*. Qui tractatus in hoc concilio prima definitionis parte ommissa, quæ incipit, *Dominus noster et Salvalor Jesus Christus*, etc., solam posteriorem, *sufficeret quidem*, etc., continet.

Ex dictis non sine causa suspicor eundem hunc fidei tractatum esse quem Leo et Julianus Breviarium fidei appellarunt. Patet enim ex epist. 77 (*nunc 102*) ad Gallos kalendis Februariis anni superioris 452 data, nondum Leonem de Gestis Chalcedonensis concilii instructum tunc fuisse ; nec aliud de illo didicisse quam per confirmationem et approbationem suæ ad Flavianum epistolæ Eutychieanam perfidiam fuisse damnatum cum Dioscuro ejus adjutore. Hoc ante reditum legatorum synodo, post illorum autem reditum iterum scripsit ad eosdem Gallæ episcopos, confirmataque Eutychie et Dioscorige damnatione transmissit exemplar sententiæ adversus utrumque latæ in concilio : sed de definitione de tractatu fidei ne verbulum quidem ; unde merito crediderim nec per illud quoque temporis Leonem habuisse perspecta synodi illius Acta et instrumenta : quæ causa fuit cur hæc a Juliano Coensi postularet, hortareturque ut illa omnia nitide translata et per ordinem digesta sibi quanto citius transmitti curaret ; **1517** itaque comprehendit arbitror tum chartas quas Aetius indicaverat esse directas, tum Breviarium quod Julianus a se missum fuisse significaverat, quæ a se non recepta querebatur S. Leo.

3. *Gestorum synodalium*. Hinc definire licet, **1518** ni fallor (a) Acta Chalcedonensis concilii eo quo nunquam

ANNOTATIONES.

similes inveniantur, editæ videntur Latine, et ex Latino originali derivatæ, quæque statim Romanis et Occidentalibus patuerunt, duarum præcipuarum actionum tertie ac sextæ compendium Latinum ante integram Actorum interpretationem lucubratum fuit, de quo satis diximus in observat. ad notam præcedentem.

Pleniorem porro eorumdem versionem, quam Leo a Juliano epist. 113 integram et absolutam postulavit, certum est factam fuisse ante Rusticum, ita tamen ut primo interpreti ii Græci codices usui fuerint, in quibus deerant actiones duæ de Photio Tyri, ac de Caroso et Dorotheo, duæ ad Maximum et Donnum Antiochenos spectantes ; nec non illa, in qua lecta fuit Leonis epistola 93 ad synodum : de quibus vide quæ diximus annot. 18 in dissert. 1 Quesnelli ad an. 451. Hujus versionis antiquæ duo tantum, quod sciamus, codices supersunt, Parisiensis, quo Baluzius usus est, et codex Suecorum reginæ, cujus notitiam ille a cardinali Casanata habuit. Hanc vero interpretationem anteriorem Rustico, Juliano Coensi tribui non posse, illud in primis suadet, quod si ab eo statim post synodum Latine reddita fuissent gesta Chalcedonensia, cum ille integros concilii codices habuerit, tot defectus aliquot actionum in ejus versione non invenirentur, quot indicavimus. Illud porro hanc versionem Juliani non esse evidentius demonstrat, quod hæc canones Chalcedonenses præsert et versione Dionysii Exigui, qui sane hos canones non sumpsit ex interpretatione vetustiore, sed e Græco transtulit. Hinc etiam eadem versio titulos canonum recepit, quos suo more Dionysius composuit. Similiter act. 11 ex eadem Dionysii interpretatione in codice Parisiensi refertur Antiochenus canon 16. Quare hæc Actorum Chalcedonensium interpretatio vel ab ipso Dionysio Exiguo lucubrata, vel sub Dionysii ævum post editam ejusdem canonum collectionem condita fuit. Ita hanc versionem circa pontificatum Hormisdæ sæculo vi ineunte factam putamus. Primi certe, qui hæc interpretatione usi sunt, sub Vigilio exstiterent, uti præclare ostendit Baluzius in

habentur modo, collecta, translata et ordinata fuisse a Juliano episcopo Coensi rogatu sancti Leonis; nec audiendos eos esse, qui Rusticum diaconum illorum collectorem prædicant: vel ex sola enim 1519 annotatione, quæ primæ actioni subijcitur, patet illa ab eodem fuisse tantummodo cum exemplaribus aliis collata, et ex iisdem annotata et distincta; quod insuper manifestum redditur ex ms. cod. Thuan. qui partem actionis primæ Chalcedonensis habet cum hoc titulo: *Explicuerunt quæ ante gestu præmissa sunt,*

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

præfatione ad antiquam versionem concilii Chalcedonensis, ubi hanc sententiam pluribus confirmat.

Quæ porro idem Baluzius edidit et annotavit ex tribus codicibus Rustici, palam faciunt, hunc non primam tantum actionem interpretationis antiquæ, sed totam hanc versionem cum mss. et Græcis et Latinis Constantinopoli contulisse et emendasse, ac nonnullas identidem annotationes addidisse. Neque vero Rusticus purus fuit emendator et illustrator versionis antiquæ. Novam enim interpretationem fecit actionis 7 de Maximo et Juvenali, ac duarum relationum synodi ad S. Leonem, et ad Pulcheriam Augustam. Adiecit porro versionem actionis de Domino, quæ in antiqua versione desiderabatur, eamque sumpsit ex illa vetustiore quam Leone vivente factam ostendimus in observ. ad diss. 9 Quesn. Inseruit quoque allocationem originalem Latinam Marciani ad synodum (quam nobis jam conservaverant antiquæ collectiones Latinæ, ex gr., Quesnelliana, et cod. Vat. 1322), et aliquot imperiales leges Latine promulgatas. Baluzius, tom. IV Concil. col. 2025, proposita Rustici annotatione: *Relationes sanctæ synodi ex codice Acumitensi Græco in Latinum transluli ego ipse hæc subijcit: Hanc annotationem inventi in antiquis exemplaribus et in editione Crabbi. Quæ ergo Rusticus translulit, hæc sunt;* ac præter relationes commemorat quatuor Marciani leges, ut unam Theodosii, quæ in codicibus puris Rustici actioni tertiæ subijciunt. At solas relationes Rusticus absæ Latine redditas tradit. Leges autem cum Latine editæ essent, non vertit in Latinum, sed uti editas invenit, inseruit. Duæ quidem ex iisdem legibus totidem verbis leguntur in collectione Quesnelliana, cap. 26 et 27, quæ tamen Rustico anterior est: quædam etiam exhibentur in collectione Hispanica, quæ a Rustici codicibus non proficiscitur. Id ex eo ortum est, quod leges Latino sermone publicarentur: unde tum ab his collectoribus, tum a Rustico iisdem verbis inventæ et insertæ fuere. Hinc nihil mirum, si Facundus lib. XII, c. 2, ex edicto Marciani pro confirmatione synodi Chalcedonensis eadem verba recitavit, quæ apud Rusticum inveniuntur; neque enim Rustico tribuimus quod eas leges Latinitate donaverit, sed quod Latine scriptas et editas antiquæ interpretationi addiderit.

Ordinem actionum Rusticus alicubi mutavit. Nam quæ in antiqua versione est actio 3, ex Græcis mss. secundam fecit; quæ autem erat secunda, in tertium locum transtulit. Canones vero qui erant subjecti sextæ actioni, inde exclusit, et decimam quintam actionem ex iisdem constituit.

Hanc Rustici lucubrationem inter diem x kal. Martias an. 549 et diem III kal. Aprilis an. 550 recte Baluzius constituit in laudata præfatione num. 24, cujus editio, ut probe perspicitur quo ordine Rusticus hanc suam Chalcedonensis concilii editionem digesserit, omnino observanda est. Vide tom. IV Conc. Ven. edit. col. 1980 et seqq.

Hæc vero occasione, qua de Rusticus editione locuti sumus, notitiam a nemine explicatam hic proferimus de quibusdam codicibus, qui licet Rustici editionem contineant, a puris tamen ejusdem exemplaribus discrepant. Baluzius solos codices puros Rustici invenit Divionensem, Corbeiensem, ac Thuanicum Colbertinum, qui tamen postremus mutilus in prima actione

nunc incipiunt gesta prima concilii Chalcedonensis. Rusticus ex Latinis et Græcis exemplaribus maxime Acemil. monasterii emendavit. Concilii Chalcedonensis 1520 actio prima in nomine Domini nostri Jesu Christi capit emendari kal. Mart. x, indict. 12. Eadem se legisse testatur Chiffletius in codice Actorum Chalcedonensium, Rustico diacono, ut ait, collectore, seu potius, ut legendum puto, correctore, in quo codice bibliothecæ Joannis Bohierii Divionensis viri senatorii Rusticus pariter meminit Acemitiensium codi-

desinit. Nos unum Ghigianum 483 plane similem invenimus. P. Crabbus alio ejusdem generis codice usus est, cum integra Acta secundum Rustici editionem vulgavit. Alios vero codices frequentiores nacti sumus, qui eandem Rustici editionem ita exhibent, ut annotationes ejus omnes aut fere omnes omittant, et ordinem etiam nonnumquam deserant. Hujusmodi sunt omnes codices Vaticani 1321, 1323, 4166, 5405, et noster antiquissimus capituli Veronensis 57. In Vat. 4322, qui incipit ab actione secunda, relatio synodi ad Leonem ex antiqua versione sumpta est, licet reliqua Rusticum exhibeant. Cum porro bi soli codices, qui carent annotationibus Rustici, Romanis conciliorum editoribus noti fuerint, culpandi non sunt, si annotationes a Crabbo editas expunxerunt. Cum enim in suis codicibus deessent, quæ illæ auctoritate a Crabbo appositæ fuissent, ignorarunt.

In fine codicum Veronensis 57 et Vat. 1321, 1323 et 5405, qui imperfectam Rustici editionem exhibent, addita legitur *epistola fidei catholicæ in defensione trium capitulorum*. Incipit: *Monet quosdam*. Hanc Facundi nomine ex apographo edidit. P. Dacherius in Spicilegio; et hæc de causa in editione Operum P. Sirmondi inter Facundi libros recusa fuit. At præterquam quod auctoris nomen in laudatis manuscriptis non legitur, et in præstantissimo Facundi ætati fere cœvo ms. Veron. 61, qui ejus opera complectitur, hæc epistola non recensetur, in alio æque antiquo cod. Veron. 57 hæc nota eidem epistolæ in margine superiori secunda manu præfigitur: *Tota epistola, si vere inspicatur, est omnino suspecta, et pestiferæ hæresis Nestorii et Theodori Mopsuesteni claret fetore respersa. Cujus auctor hoc non ponitur, sed hodie totuliter ignoratur*. In ms. Vat. 1321, hæc epistola gestis Chalcedonensibus, ut in aliis codicibus, subjecta, a Facundi operibus separatur. Post hanc enim epistolam sine auctoris nomine descriptam alia leguntur opuscula, quæ ad tria capitula nequaquam pertinent. Tum vero Facundi nomine proferuntur libri duodecim pro tribus capitulis, et epistola ejusdem adversus Mutianum Scholasticum. Nonne hæc separatio prioris epistolæ absque auctoris nomine a certis Facundi operibus ejus nomine prænotatis, diversi ignoti auctoris indicium est? Cum Dacherius non memoret codicem, unde apographum sumpsit, nec in eo Facundi nomen epistolæ præfixum expresse tradat; dubium non leve nobis exoritur, num hæc epistola excerpta fuerit ex codice aliquo laudatis Chalcedonensibus simili, in quibus tantum hanc epistolam nullo auctoris nomine inscriptam reperire nobis contigit; idcirco autem Facundo tributa fuerit, quod et in defendendis tribus capitulis, æque ac cætera Facundi Opera, versetur, et fortassis etiam una cum hujus Operibus inventa fuerit, ut in eo codice Vaticano, quem ultimo loco memoravimus. Facundi Opera ante concilium v sub Vigilio scripta fuere: hæc autem epistola post concilium Pelagio pontifice. Num Facundus in aperium schisma, quod in epistola proditur, eruperit, nisi ejus auctor certius probetur, affirmare non audeamus. Qui ex Afris concilium non receperat, exsilio mulctati sunt. De exsiliis queritur epistolæ auctor nec se exsulem indicat. Hinc suspicio est fuisse aliquem ex Italis, qui ob tria capitula schisma conflavit. Num stylus a Facundo discordet, alii conferant.

cum, quibus in emendandis concilii Actis usus fuerat. Nec de iisdem codicibus tacet Nicolini editio Venetiana 1521 Conciliorum ann. 1585, licet corrupte appelletur Acuminenses, ex quibus nonnulla minutioribus characteribus inserta voluit textui vulgato. Ex horum porro omnium inspectione et collatione nonnulla colligere mihi videor notatu non indigna. Primum est collectionem Actorum Chalcedonensium Latinam, quæ nunc omnium manibus versatur, antiquiorem esse Rustico diacono, qui circa annum D. 550 Constantinopoli residebat cum Vigilio papa, illicque prædictæ collectioni emendandæ allaborabat: id patet tum ex Nicoliniana editione jam laudata, tum maxime ex codice Thuaneo, qui non modo solius emendationis meminit, sed etiam priscorum Actorum serie intacta, Rustici emendationes ad oram paginarum relegatas exhibet, hac admonitione præeunte: *Annotatio circumducta † singulas interlocutiones a foris ita posuit, ut Acemitenisium codex Græcus Latine continet.*

2. Suspiciari licet solam actionem primam a Rustico fuisse emendam, id enim ex titulo, quem supra ex cod. Thuaneo descripsi, elici mihi videtur. Præterea ad unius actionis primæ finem mentio fit collationis et emendationis Rustici in omnibus quos vidi excusis codicibus, aut etiam mss. Denique sola prima actio nonnulla inserta habet ex codice Acemiteniensi seu potius Acemitenensi in Nicoliniana et Suriana editionibus. Nolim tamen hæc a me pro certis accipi: sicut nec ausim negare quin codex Acemitenis, quem lustrare cœperat Rusticus, ad Occidentales postmodum deportatus a pluribus describi potuerit. Porro si verum est quod dicimus, partem tantum Actorum a Rustico emendam fuisse, id forte contigit ob eam rationem, quod cum a Vigilio ad damnationem trium capitulorum delapso defocisset una cum collega suo Sebastiano, urbem regiam deserere coactus fuit, et Acemitarum monasterium, ubi, occasione controversiæ quæ agitabatur, res Chalcedonenses diligentius indagare cœperat.

Tertium est quod eruimus, ex dictis, scilicet Acta Chalcedonensis concilii vix in remotioribus Occidentis partibus nota fuisse ante quintam synodum, præsertimque in Galliis, nostris quæ per solas fere epistolas S. Leonis ad episcopos Gallicanos scriptas de illius synodi exitu certiores factæ fuerant, et ex sententia in Dioscorum, quæ uni illarum illigata erat. Testis est hujus assertionis nostræ canon 1 concilii Aurelianensis v, cujus episcopi suppressa Chalcedonensis synodi mentione, soli apostolicæ sedis decreto adversus Nestorianum et Eutychnianum dogma intortum videntur. Et hoc contigit anno 549, quo tempore Rusticus Vigiliū papam impugnabat. Postmodum autem cum trium capitulorum controversia magis efferbuisset, eorumque damnatores tamquam synodi Chalcedonensis adversarii passim et ubique per provincias infamarentur; sed præsertim cum quintæ synodi decreta tamquam in præjudicium præcedentis synodi lata ab Afris, Illyriis, Dalmatis, Insubribus, 1522 Istrictis, Gallis, Hispanis, Ibernis, etc., constanter rejicerentur: tunc cœperunt exemplaria Actorum quartæ hujus synodi undequaque studiose conquiri, avide perlegi, a plurimis excusari. Nec dubium est Rusticum Vigilio cæterisque trium capitulorum adversariis tantopere infensum, suaque dejectione iratiorem, factum sicut Vigiliū ubique ut Chalcedonensis concilii de errore publicabat, ita hanc in se curam sumpsisse ut per provincias exemplaria synodi spargerentur. Sed nostros imprimis Gallos, qui synodum quintam vel numquam, vel serius re-

cepisse videntur, verosimile est ejusmodi exemplaria a Rustico accepisse, quandoquidem ab illo moniti fuerant de Vigilio adversus sanctam Chalcedonensem synodum nefanda, ut putabat, prævaricatione, quem admodum intelligere est tam ex epistola Vigilio ad Aurelianum Arelatensem episcopum, quam ex litteris clericorum Italiæ ad legatos Gallorum Constantinopolim missorum. Auget istam suspicionem, quod nullam habemus in Occidente concilii Chalcedonensis editionem, quæ non Rustici mentionem faciat, tamquam ab eo fluxerint prima, quæ in Gallia, appulerunt, illius synodi exemplaria. De Rustico enim pariter mentionem faciunt editiones Conciliorum Romana, Crabbiana, Nicoliniana, Suriana, etc., et Bohierii a Chiffletio et in editione laudatus codex.

AD EPISTOLAM CXIV.

APUD QUESNELLUM LXXXVII.

Episcopis, qui synodo Chalcedonensi interfuerant.

1. *Sanctæ synodo apud Chalced. habitæ.* Soluta synodo Chalcedonensi, damnatisque Eutychnianæ sectæ asseclis, id e multis unum adversus synodi decreta excipiendum putaverunt: hæc unanimi omnium consensu non esse statuta, nec recepta: immo, primam omnium sedem, Romanam videlicet, ita illis contradixisse, ut omnino suum consensum his adhibere renuisset. Nimirum ex eo quod legati S. Leonis canonem 28 rejecissent, improbassetque ipse Leo, occasionem hujus calumniæ spargendæ sumpserant hæretici, Chalcedonensem synodum ab apostolica sede repudiatam esse. De ea re scripsit ad Leonem imperator, monuitque commodiorem aliam viam non esse repellendæ calumniæ, quam si per universas Ecclesias definitiones sanctæ synodi Chalcedonensis apostolicæ sedi placuisse doceantur (*Epist. 89, nunc 115*). Obtemperavit S. Leo, præsentemque ad omnes synodi episcopos quos sanctæ synodi nomine adhuc compellat, epistolam scripsit, in qua et in aliis eodem die datis, hæreticorum calumniam pluribus retundit argumentis.

1º Non potuisse ambigi quin toto corde ejus synodi definitionem amplecteretur, cum non posset de unitatis redintegratione non gaudere, qui hanc scissam ad hæreticos tantopere doluerat (*Epist. 87, nunc 114, cap. 1*).

1523 2º Hoc ipsum ex consensione legatorum, qui vicem ejus gesserant in synodo, esse manifestum (*Ibidem.*)

3º Ex epistolis, quas ad Anatolium scripserat post legatorum reditum in Urbem, non minus id elucere (*Ibidem.*)

4º Quia nihil definitum erat a synodo, quod non ipse prius scripsisset in ea epistola, cui omnium subscribentium consensus accesserat, utpote secundum formam apostolicæ doctrinæ ac paternæ traditionis emissæ (*Epist. 89, nunc 115*).

5º Non solum se in persona legatorum propriam cum SS. Patribus unisse sententiam, sed etiam per approbationem gestorum synodalium; in sola tamen fidei causa, propter quam generale concilium congregatum fuerat (*Epist. 87, nunc 114, cap. 1*).

Ex quibus perspicuum est approbationem hanc non nisi ex occasione calumniæ natam, ne videlicet fallax cujusquam simulatio sententiam ejus haberi vellet incertam (*Epist. 90, nunc 116, cap. 2*); et, ne per malignos interpretes dubitabile videretur, utrum quæ in synodo Chalcedonensi de fide statuta erant, approbaret (*Epist. 87, nunc 114, cap. 1*). Non igitur ideo hanc approbationis epistolam scripsit, ne (a) robur

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Robur quidem sacrosanctis decretis non deerat, non quia perse abque pontificis approbatione vim generalis concilii haberent decreta Synodi, sed quia hæc decreta quoad fidem jam antea a Leone aliis Litteris satis fuerant approbata, ac præsertim in epi-

stola 406, Anatolium, ut idem pontifex hac ipsa epistola 114, et in sequenti 115, palam testatur: unde etiam in epist. 115, ad Marcianum, scribit: *Per fratrem meum Lucianum episcopum Italia et ad gloriam vestram et ad Constantinopolitanum episcopum*

sacrosanctis decretis deesset, sed ne ex veneranda synodi contemplo ipse infamaretur, neve eo duce gloriaretur, qui Chalcedonensis synodi definitionibus obnitebantur; nenedenique imperatoris voluntati videretur contradicere cui *omnibus modis obediendum sibi esse* palam profiteretur (*Epist.* 89, *nunc* 115, *cap.* 2). De hujusmodi confirmatione, synodi Chalcedonensis qui plura volet, adeat doctissimum Joannem Launoium, parte II Epistolarum, *epist.* ad clarissimum virum Jacobum Bevilaquam (*Boileau*) Parisiensem theologum, nunc metropolitanæ et primatialis Ecclesiæ Senonensis decanum meritissimum, ac sede vacante juri dicendo et administrandæ diocesi præfectum.

Priores porro editiones omnes, si Romanam epistolarum decretalium excipias, istam Juvenali inscriptam habent in hunc modum: *Ad Juvenalem et cæteros episcopos, qui in sancta synodo Chalcedonensi congregati sunt*. Horum unus erat Juvenalis, et ad ipsum procul dubio missum est epistolæ exemplar, 1524 ex quo descripta postmodum, ejus nomen retinuit. Desideratur autem in mss. codd. Griman., Victor., Trecopith. et tribus Thuan., nec non in Actis Chalcedonensis concilii, et, ut dixi, in editione Romana epistolarum pontificiarum. Eadem etiam modo citatur epistola a Pelagio papa II, et a Facundo Hermianensi.

2. *Consensio effectum*. Ita codd. mss. edit Rom. et Facund., non vero *affectum*, ut legebatur antea; quod quidem de legatorum consensu intelligendum existimo, ut explicat se ipse his verbis: *Me non solum per fratres, qui vicem meam exsecuti sunt, sed etiam per approbationem gestorum synodaliū, propriam vobiscum unisse sententiam*.

3. *Manifestare voluisset*. Postquæ, inquit Baluzius, sequitur in codicibus Rustici: *Sed quia in eisdem litteris ea quæ per occasionem synodi male sunt attentata, reprehenderem, maluit prædictis utilis meam gratulationem tacere, quam suum ambitum publicare*. Fatendum tamen est, addit Baluzius, ista quamvis consequenter scripta, divisa tamen ac separata esse a textu epistolæ in antiquis exemplaribus. Stylus est S. Leonis, et ejus verba. Nam de hac ipsa re agens in epistola 60 (*nunc* 116) ad Pulcheriam Augustam, ait: *Nisi muluisset meum gaudium* (id est, *gratulationem*) *tacere, quam repulsam sui ambitus publicare*. Non viderunt ista editores epistolarum S. Leonis. Immo vero, Baluzi mi, ista vidimus; non in codice Divionensi, quo uti nobis non licuit, sed in tertia

A parte Actorum Chalcedonensis concilii, pag. 881, editionis Labbei, qui illa eadem verba ex Divionensi tuo codice ante te excerpserat, et ad marginem relegarat. Intellexit enim vir eruditus Leonis quidem et stylum et verba esse, sed desumpta ex epistola 59, *nunc* 89 (*nobis* 115), c. 1. Quæ ratio fuit cur pannus iste a textu epistolæ 61, l. VIII, *nunc* 87 (*nobis* 114), separatus inventus fuerit, nempe a studioso aliquo excisus a loco nativo et isti epistolæ illustrationis causa assutus.

4. *Posposci*. Ita legendum esse, ut emendavimus; non vero, *poposci*, ut Romana 1525 et aliæ editiones habent, probant mss. codd. Victor., Griman. et alii, sed et epistola 89 (*nunc* 115), *cap.* 2, ubi hoc ipsum ab imperatore postulata Leo noster.

5. *Propriam vobiscum unisse sententiam*. Ita Griman. cod., cui concinit Facundus, hæc verba describens pag. 203 lib. V, *cap.* 4, licet lib. II *cap.* 6 sic legat: *Propriam vobis communicasse sententiam*, quod vitio codicis tribuendum puto. Pelagius II cum vulg. legit: *Propriam vobiscum iniisse sententiam*.

AD EPISTOLAM CXV.

APUD QUESNELLUM LXXXIX.

Marciano Augusto.

1. *Et regii potentia, et sacerdotalis industria* (a). Simile est quod ait *epist.* 121 (*nunc* 155): *Non solum regiam, sed et sacerdotalem ipsius mentem obsecrare*, etc.; *epist.* 125 (*nunc* 156), *cap.* 6, ad Leonem Augustum: *Sacerdotalem namque et apostolicum lux pietatis animum*, etc.; et *epist.* 112 (*nunc* 142), *cap.* 1: *Sacerdotali me sollicitudine pietas vestra commouit*; et supra, *epist.* 84 (*nunc* 111), *cap.* 3, ad Marcianum: *Qui vobis, inquit, præter regiam coronam, etiam sacerdotalem conferat palmam*; *epist.* 90 (*nunc* 116), ad Pulcheriam: *Principibus temporis nostri non solum potentiam regiam, sed etiam sacerdotalem cognoscimus inesse doctrinam*; et in *epist.* 88 (*nunc* 117), *cap.* 2, ad Julianum: *Ut omnes excellentiam ipsorum, non solum regii culminis, sed etiam sacerdotalis esse appareat sanctitatis*; vel legendum omnibus vel pro *appareat*, reponere, *intelligent*; *epist.* 105 (*nunc* 134): *In Christianissimo principe sacerdotalem exprimit affectum*; et *epist.* 123 (*nunc* 154): *Sacerdotali fervet affectu*. Vere regium dixerim pontificis nostri animum, qui in sacerdotii et apostolatus sui communionem Augustum tam libenter recipit; nec suæ diminutionem dignitatis inde metuens, nec regie in-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

scripta direxi, quæ evidenter ostenderent me ea, quæ de fide catholica in prædicta synodo definita fuerant, approbare. Idem ipsi Orientales, qui Chalcedonensi definitione dubitationem ingesserant eo nomine, quod Leo illam non approbasset (suppressa enim fuerat Leonis epistola ad Anatholium, quo synodum probaverat) satis ostendunt hanc pontificiam approbationem ab Orientalibus habitam omnino necessariam, ut de ipsa definitione concilii dubitari non posset. Hinc sane Marcianus non tam confirmationem, quam ejus publicationem in Ecclesiis uti necessariam petiit *epist.* 110, in quam confer nostram annot. 2 (*Col.* 1018, n. h). Hanc pariter confirmationis necessitatem ad robur decretorum concilii alia testimonia Leonis et aliorum Orientalium comprobant. Hinc etiam Leo dum concilii definitionem retractabilem pronuntiavit, eam cum confirmatione pontificis conjunxit. *epist.* 160, c. 2: *Nam definiturum rerum, quas tantæ synodi . . . sanxit auctoritas, et apostolicæ sedis confirmavit assensus, nihil oportet discuti*. Idem repetit *epist.* 163, ad Anatholium.

(a) Tria in sacerdotibus seu episcopis distinguenda, ordo, potestas clavium, et sollicitudo pro Ecclesia. Si hanc postremam, quæ vigilantiam, labores, industriam, et curas pro fide, unitate, et disciplina Ecclesiæ affert, quispiam vel laicus, quantum per ipsum

feri possit, in se suscipiat; is utpote sacerdotalis sollicitudinis participes, sacerdotis et episcopi titulum obtinere potest. Hoc sensu S. Leo *sacerdotalem industriam, mentem, animum, affectum, sanctitatem sollicitudinemque* commendat in Marciano et Leone imperatoribus, qui pro fide ac unitate Ecclesiæ contra Eutychem hæresim plurimum laborarunt. Cumque Marcianus et Pulcheria adversus eosdem hæreticos doctissimas sanctiones ediderint juxta Ecclesiæ et episcoporum doctrinam *sacerdotalem* ipsis *in esse doctrinam* professus est. Simili sensu alia testimonia de aliis Augustis intelligenda sunt. Nemo tamen ob participationem sacerdotalis sollicitudinis quemquam laicum æque participem censere potest vel sacerdotalis ordinis, vel potestatis clavium, qua spiritualis jurisdictionis significatur. Hanc enim competere solis sacerdotibus seu episcopis, quos *Spiritus sanctus posuit regere Ecclesiam Dei*, quibusque Ecclesiæ claves in Petro traditæ fuerunt a Christo, omnes catholici fatentur: unde primus imperator Constantinus, qui magnam sollicitudinem pro Ecclesia suscepit, suam et episcoporum potestatem probe distinguens, sic ad episcopos locutus est, teste Eusebio in ejus Vita lib. IV: *Vos quidem in iis quæ intra Ecclesiam, ego vero in iis quæ extra geruntur episcopus a Deo sum constitutus*.

crementum decusque invidens celsitudinis. Leonem in successoribus ejus remunerare Christianissimi **1526** imperatores nostri, imperita illis vicissim ditione temporali, auctaque et principatu terreno Romanæ urbissacerdotali dignitate: ut dum utraque tam arcto nexu sibi invicem velut immisceretur, neutram ab alterutra dissociari umquam pro Ecclesiæ imperiique pace contingeret. Præverant Leoni Chalcedonenses Patres, qui act. 6 concilii acclamantur Marciano: *Τῶ λεραὶ τῷ βασιλεῖ, multos annos.* Immo et episcopi Constantinopolitanæ synodi sub Flaviano Theodosium pari encomio decorarunt, acclamantes: *Sacerdoti imperatori. Τῷ αρχιερεῖ τῷ βασιλεῖ, Pontifici imperatori.* Ad eundem sensum Fortunatus lib. II, carm. 11, Childebertum Francorum regem sic laudat:

Melchisedech noster merito rex atque sacerdos
Complevit laicus religionis opus.

Cujus elogii ratio, cæteris prætermisissis, apud Justinianum, Novel. 7, cap. 2, legi potest, ubi ait: *Cum nec multum differant ab alterutro sacerdotium et imperium, et res sacræ a communibus et publicis.* Quæ de causa diu ante hos omnes Eusebius in Vita Constantini cap. 44 hunc imperatorem laudat: *Quod Ecclesiæ Dei præcipue curam gerens, cum per diversa provincias quidam inter se dissentirent, ipse velut communis omnium episcopus a Deo constitutus, ministrorum Dei synodos congregavit.* Et lib. IV, c. 22 et 24: *Vos quidem,* ait ipse Constantinus ad episcopos, *in iis quæ intra Ecclesiam; ego vero in iis quæ extra geruntur episcopus a Deo sum constitutus.*

2. *Cum et fidei omnium subscriptentium consensus accesserit, quæ a me... emissa est.* Ita Griman. cod. In vulgatis vero: *Cum ei fidei omnium subscribendo consensus accesserit, quæ ad me... emissa est:* quæ apparet intellecta esse de synodi Chalcedonensis definitionibus ad S. Leonem missis: cum certissime de sua epistola ad Flavianum scripta et omnium subscriptionibus firmata sermonem habeat pontifex.

3. *Lucianum.* Legatum hunc probabile est eundem illum esse Lucianum Byziæ episcopum, qui tam suo, quam Cyriaci episcopi **1527** Heracleæ Thraciæ nomine, interfuit Chalcedonensi concilio: qui et in actione 16, ubi de privilegio Constantinopolitanæ sedis definitum est, semel et iterum subscripsit, prioro quidem pro Cyriaco, secundo nomine proprio in hunc modum: *Lucianus episcopus Byziæ et Arcadiopolis*

definiens subscripsi. Unde mirum non est illum proprio jam chirographo ligatum, et Constantinopolitani episcopi, ad cujus ordinationem pertinebat, splendoris studiosum, ad id electum esse, ut et Anatolii et imperatoris, immo (a) et totius synodi nomine apud S. Leonem de ejusdem privilegiis confirmandis ageret.

4. *Et de hæreticorum damnatione.* Hæc verba desiderantur in epistola Pelagii II ad Eliam cæterosque Istriæ episcopos, in causa trium capitulorum: nec credit quisquam ea vel aliquid cogitanti excidisse, vel de industria fuisse dissimulata: hoc enim posterior de Pelagio cogitare, vel de Gregorio Magno, a quo scripta fuisse putatur epistola, cum adhuc diaconi officio fungeretur, grande piaculum fuerit; alterum vero asserere non sinit ipsa, quam tractat, materia; in tota enim epistola de hoc unice inquiritur: an ea quæ pro confirmandis Chalcedonensis consilii actis scripta sunt a S. Leone, tantummodo proferantur pro custodia illibata fidei; an etiam pro causis episcoporum specialibus, quæ apud Chalcedonem discussæ sunt. Quæ in disceptatione verba de quibus agimus reticuisse tergiversatione culpæ **1528** non caruisset. Satius ergo est hanc omissionem scribarum oscitantia tribuere, cum et in aliis omnibus excusis manuscriptisque codicibus jaceat, et in Griman præsertim non satis laudando ms.

AD EPISTOLAM CXIX.

APUD QUESNELLUM XCII.

Maximo Antiocheno episcopo.

1. *Leo Maximo Antiocheno.* Ita cod. Griman. Barb. 1 et Thuanei duo, quibus concinuit editiones omnes Canisiana antiquiores, ut in conciliis Merlini 1524, Coloniens. 1530 et 1535. In vulgatis vero post Canisii edit.: *Leo catholicæ Ecclesiæ episcopus, Maximo charissimo fratri episcopo Antiocheno.*

2. *In Orientalibus Ecclesiis.* De variis Orientis significationibus et divisionibus, quæ ad hujus loci intelligentiam facere possunt, consule, si lubet, illustriissimi Petri de Marca dissertationem de Constantinopolitani patriarchatus Institutione, et Joannis Morini Oratoriani presbyteri lib. I Exercit. Ecclesiast. II et III. Dicam solum Orientalium Ecclesiarum nomine videri hic comprehendi tam eas provincias quæ tunc temporis Orientalis seu Antiocheni patriarchæ ditioni suberant (b) quam alias quæ quasi ἀποκρίματα

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Anatolii quidem et imperatoris nomine Lucianus episcopus ad Leonem directus cognoscitur ex epistolis 100 et 101, at synodi quoque nomine non item. Cum enim is memoratus in epistolis imperatoris 100, et Anatolii 101, non nominatur in relatione synodi nobis epist. 98; tum vero Anatolius epist. 101 synodi relationem ad pontificem non Luciano, sed Romano legatis traditam prodit.

(b) Cum S. Leo Maximi vigilantia commendat, ne ullo modo sinat in Orientalibus Ecclesiis, maximeque in iis quas Antiochenæ sedi sacratissimorum Patrum Nicæni canones deputare, ab improbis hæreticis Evangelio insultari, et vel Nestorii, vel Eutychetis a quoquam dogma defendi; hoc loco non questionem de Antiochenæ sedis juribus a Juvenali Jerosolymitano læsis, de quibus postea sermonem facit, neque illam de juribus metropolitaram Thraciæ, Ponti, et Asiæ ab Anatolio violatis, quæ ad Antiochenum non pertinebant, sed meram fidei causam, et perversa hæreticorum dogmata, eorumque nisus in Oriente apertissimè respicit. Ut autem intelligatur quid *Orientalium provinciarum* nomine significet, haud confugiendum est ad questionem de sedium juribus, sed aliunde colligendum est. Hac autem in re satis indicii exhibet sequens epistola 120, ad Theodoretum, quæ eodem die signata, hujus ad Maximum epistolæ mentionem facit. In ea epistola 120. S. Pontifex non ab- similiter pro fidei causa sollicitus, capite sexto Theo-

doreto eandem causam commendat his verbis: *Quod superest exhortamur, ut quia ILLIC nonnullas Eutycheiani ac Nestoriani erroris reliquias cognoscimus remansisse nunc etiam sedi apostolicæ collabores, etc.* Et post pauca: *Quid apud ILLAS regiones doctrina Dominica proficua, apostolicam sedem festines instruere, quatenus ILLIUS regionis sacerdotes... adjuvemus.* Quo porro referantur voces ILLIC, ILLAS REGIONES, etc., si tota epistola legatur, non inveniuntur referri posse nisi ad *Orientem* late sumptum, uti ab Occidente distinguitur. Sic enim ait cap. 2: *Solis justitiæ jubardensis per Orientem Nestorii et Eutycheis nebulis impeditum pure ab Occidente resplendunt.* In toto sane Oriente hæresis venenum suum sparserat; et hoc præsertim tempore et in Palæstina, et in Ægypto tumultuantibus hæreticis, erroris reliquias non deerant. Hinc ergo Orientem late sumptum S. Leo commendavit Theodoro, ut secum collaborans invigilaret, referret ad sedem apostolicam, etc. Quidni idem commendavit Maximo, qui majori quam Theodoretus auctoritate pollebat? Imbecilla cognoscentur et levia, quæ hic Quesnellus subjicit, ut Ægyptum excludat. Neque enim jus Antiocheno tradebatur supra Ægypti Ecclesias, sed in gravissimis hæreticorum turbis, quæ S. Proterio Alexandrino episcopo recens ordinato, nec sedem satis tutam, nec idoneam auctoritatem præstabant, S. Leo Maximi tertii sedis episcopi auctoritatem utilem futuram putavit.

erant et sui juris, saltem si primævum usum respiciamus. Tales erant Asiana 1529 et Pontica dioceses, quas quia suæ ordinationi subjecerat Constantinopolitanus, annitentibus Augustis, et decernentibus etiam Chalcedonensis concilii Patribus, ideo S. Leo, qui talem decretum infectum volebat, easdem curæ et sollicitudini Antiocheni episcopi commendat, non jure patriarchico, quo non ad ipsum pertinebant; sed titulo charitalis, quæ limites non habet. Ut enim per has Ecclesias non eas omnes intelligamus, quæ contra Occidentales distinguuntur, sed tantum distinctas illas dioceses, quæ suæ potestatis erant, facit.

1° Quod mens Leonis erat ambitum Anatolii carpere ac coercere, qui certe Orientales omnes priori sensu Ecclesias non subjicere sibi sategerat, sed tantum Thracicam, Ponticam, et Asianam dioceses.

2° Per hæc verba odium et invidiam Alexandrini episcopi in se convertisset, si Ecclesias illius jurisdictioni obtemperantes, Antiocheno commendasset antistiti, cum quo semper aliquid illi simultatis intercesserat.

3° Quia ex fine hujus et sequentis epistolæ patet hanc Leonis sollicitudinem maxime creatam esse ex quorundam monachorum præsumptione, qui multa contra fidem inter prædicandum effutiebant; unde manet tam Maximum, quam Theodoritum, ut hujus mali recidendi causa, prædicationis munere monachis aliisque gradum sacerdotalem non obtinentibus interdicitur. Porro ex alia Leonis epistola, quæ est ad Julianum Coensem, data mense Aprili hujusce anni 453, manifestum evadit hanc monachorum præsumptionem locum maxime habuisse in Ecclesia Cæsariensi Cappudociæ, quæ est Ponticæ diocesis primaria: ubi nescio quis Georgius monachus, annitente Thalassio Cæsareæ episcopo, scribendi et prædicandi munus sibi arrogabat: cum untea, ut queritur S. Leo, præsumendo illicita et propositum monachi et nomen assisisset. Igitur (a) inde nata videtur occasio Leonis, ut ea de re scriberet Maximo et Theodorito: quia quo minus de illa Anatolium moneret obstabat et intermissum litterarum cum eo commercium, at ambitus Anatolii Ponticæ Ecclesiæ sibi vindicantis, cui suffragatus esset. Cum vero addit Leo: *Maximeque in his, quas Antiochenæ sedi sacratissimorum Patrum Nicæni canones deputaverunt*; illas provincias intelligit, 1530 quas tempore Nicæni concilii Antiochenus antistes administrabat, cum illius decreto sancitum est, ut antiqui mores obtinerent tam in Ægypto quam in Antiochia, suaque Ecclesiis privilegia servarentur: et his verbis suggillat confoditque Juvenalis ambitum qui, ut infra asseritur, ad invadendum Palæstinæ provinciæ principatum animos fiduciamque sumperat ex discordia, quæ inter Cyrillum Alexandrinum et Joannem Antiochenum efferverat in concilio Ephesino primo. Quod cum obnitere non solum Antiocheno, sed et Alexandrino episcopo, consequi non potuisset sacerdotali decreto; ad imperatoria rescRIPTA confugit, quorum auctoritate non solum Palæstinæ, sed etiam Arabiæ et

Phœniciæ ab Antiochena diocesi distractæ, Jerosolymitanæ sedi attributæ sunt. Verum cum omnes pragmaticas, omniaque rescRIPTA imperatoria, quibus Ecclesiarum jura translata erant, posthabenda esse censuissent Chalcedonensis concilii Patres, lisque inter utramque Ecclesiam illam denuo mota esset; transigentibus tandem litigatoribus opita est, actione 7, ea conditione, ut retentis Arabia et Phœniciis, Palæstinæ tres Jerosolymitano cederet Antiochenus. Neque hæc ego otiose hic refero, sed ut necum mirerur lector, inquiratque quam ob rem Leonoster, qui totis viribus Constantinopolitani episcopi conatus repulit, quoniam Nicænis canonibus contrarii videbantur, hic quoque non insurgit in episcopum Jerosolymitanum, qui antiquam consuetudinem Nicæno æque decreto firmatam calcabat, cum alienas invadebat provincias. Quid quod de Juvenalis inmolitionibus ita loquitur, quasi irrita fuissent nullumque effectum consecutæ? cum tamen tres Palæstinæ sibi subjectas habuerit. (b) Putabit aliquis Leonem hæc *κατ' ολιγοψυχίαν* dissimulasse, ne turbulentissimis temporibus nova turbarum semina jacerentur: eoque libentius, quo Jerosolymitani episcopi potentia et incrementum non ita formidanda erant Romano episcopo, quam Constantinopolitani; qui primæ sedis privilegia per omnia æmulabatur, magnisque passibus ad Orientalium, et forsitan etiam ad Occidentalium Ecclesiarum monarchiam properabat. Suggesterent alii Leonem, qui episcopi urbis regiæ auctoritatem depressam volebat, tamquam 1531 suæ imminenti, ne illa cresceret, ideo aliorum patriarcharum privilegia strenue propugnasse: cum vero iisdem patriarchis res fuit cum aliis primatum ambientibus, non illibenter quoque de priorum splendore et viribus aliquid detrahi passum esse: non ex improba quidem eminentiæ ac splendoris ipsorum invidentiâ, sed quod difficillimis illis temporibus Nestoriis et Eutyclis erroribus per omnes sese provincias inferentibus, intererat religionis et Ecclesiæ plurimum episcoporum Orientalium potentiam minui.

Crediderim libentius, cum gestorum synodalium, ut Leo ipse asserit (*Epist. 86, nunc 113*), quæ omnibus diebus concilii in Chalcedonensi civitate confecta sunt, parum clara propter linguæ diversitatem Romæ tunc haberetur instructio, non omnia, quæ illic acta fuerant, in Leonis tunc notitiam venisse; adeoque ipsum omnino (c) ignorasse quid actione (c) transactum esset inter Maximum et Juvenalem. Licet enim ex mutuo utriusque partis consensu contentio esset composita, nec modo Orientales, sed et Romanæ sedis legati assensione sua synodale decretum firmassent; nihil tamen tale passus esset, opinor, sanctus Leo, si rescivisset; cum liberum non putaret esse episcopo suæ sedis privilegia alteri cedere contra Nicæna synodi statuta, et consuetudinem multis sæculis roboratam, ut testatus est adversus Hilarium Arelatensem episcopum scribens, Ingenuumque Ebredunensem ideo increpans, quod in illius gratiam jura sua sibi adversus eum non vindicasset. Si quid

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Id falsum colligetur ex annot. 30 (*Col. 1045, n. g*) in hac epist.

(b) Duæ sequentes conjectationes, quas Quesnellus aliorum suspicionibus tribuit, a Leonis mente alienissimæ sunt; neque enim eo concilio Constantinopolitano sedis privilegio restitit, quod sibi exinde metueret; sed quod Nicænos canones custodiri zelo disciplinæ summopere peroptabat, eosque nisi detestabatur, quibus iidem canones in irritum mitterentur. Juvenalis autem conatus, etsi Nicænis canonibus pariter contrairent, idcirco præterisse, quod Ecclesiæ utile putaret, si patriarcharum Orientalium potestas minueretur, falsa hypothesis nititur. Neque enim eos Leo præterivit hac in epistola, sed reprehendit; et solum opportunum tempus, quo fortius agendum esset contra Juvenalem, qui hoc tempore

D pulsus sua sede, obtento privilegio non potiebatur, expectandum duxit, uti explicavimus in observat. ad dissert. 9 Quesnelli num. 9. Quod si in epistola 139, quam ad Juvenalem suæ sedi jam restitutum dedit, nihil contradictionis hac in parte invenitur: vel Maximum nondum quidquam certi rescivisset, vel hoc tempore studio fidei reparandæ, in hac una re, seu in reparanda fide, utilius insistendum putavit.

(c) Actionem septimam de Maximo et Juvenali non ignoravit S. Leo, siquidem cum duabus aliis actionibus ad ipsum ab eodem Maximo missa fuit, uti exposuimus in observationibus ad diss. 9, num. 9, ad quas sequentes Quesnelli conjectationes exigendæ erunt.

porro de illo Juvenalis ambitu subodoratus est sanctus Leo, ex litteris Maximi illud didicit.

Maximus siquidem, licet pro bono pacis et ne infensum haberet imperatorem, manus utcumque dedisset, ut tribus Palæstinis potiretur Jerosolymitanus antistes; molestissime tamen ferebat, quod dubium non est, amplissimas provincias ditioni suæ subtrahi. Ubi primum ergo didicite ea quæ ultimo canone Chalcedonensi pro Constantinopolitanæ sedis amplitudine decreta erant Leoni displicuisse, nullisque eum rationibus adduci posse ut etiam, intercedentibus pro Anatolio Augustis et uno exlegatis Juliano, rata illa haberet, ob reverentiam canonum Nicænorum, quibus Ecclesiarum privilegia firmata erant, tum animos resumere, Leonique suggerere per litteras quid sibi jurum suorum ex Juvenalis ambitu subtractum esset. Subobscurè quidem scripsit, tam de adjudicata potestate Juvenali in tres Palæstinas, quam de consensu a legatis exhibitio; ne apud imperatorem de violata pace et redintegrata dissensione accusaretur, neve legatorum a se animos averteret: scripsit tamen, ut ex rescripto Leonis mihi videor **1532** non obscure colligere. Primum enim ea est ratio cur tam circumspecte loquatur Maximus exhortans ut nullo modo sinat, in *Orientalibus Ecclesiis, maximeque in his quas Antiochenæ sedi sacratissimorum Patrum Nicæni canones deputaverunt, ab improbis hæreticis Evangelio resultari*. Maxime enim in Palæstina et Ægypto tunc temporis tumultus perseverabat per improbas hæreticorum artes, quarum provinciarum hæc Maximus nihil attinebat, illa sola ejus administrationi suberat jure perantiquo. Sanctus Leo hæc ait cap. 3. *Cum aliquid pro Antiochenæ Ecclesiæ privilegiis dilectio tua agendum es e crediderit, propriis litteris studeat explicare, ut nos consultationi tuæ absolute et congrue respondere possimus*. Quis non videat Maximum de rebus suis subobscurè scripsisse ad pontificem nostrum, quandoquidem hic explicationem requirit, ut possit absolute et congrue respondere? *Nunc autem, inquit consequenter, ad omnia generaliter pronuntiare sufficiat, quod si quid a quoquam contra Nicænorum canonum statuta in quacumque synodo vel tentatum est, vel ad tempus videtur eorum, nihil præjudicii potest inviolabilibus inferre decretis*. Luce clarius mihi videtur de Constantinopolitani conatibus hæc non intelligi; dubitans enim et incerto similis non scriberet: *Si quid tentatum est, etc.* Nec contentus esset de hac re generaliter pronuntiare, cui tot jam litteris palam constanterque obstiterat. Denique de alio negotio hic agi perspicuum est ex cap. 5 hujusce epistolæ, ubi et in exemplum observantiæ suæ adducit ea quæ contra Constantinopolitani episcopi molitionem a se scripta fuerant ad eundem; et ait præterea quod *si quid sane ab his fratribus, quos ad sanctum synodum vice mea misi, præter id quod ad causam pertinebat gestum esse perhibetur, nullius erit penitus firmitatis, quia ad hoc tantum, etc.* Profecto sciebat Leo a suis contradicendum fuisse decreto in gratiam episcopi regiæ sedis condito in fine synodi; hoc et ipsorum et imperatoris litteris didicerat; non ergo de eorum consensu hac in re dubitanter loqueretur. De consensu igitur debet intelligi, quem datum fuisse a legatis in causa Maximi inter et Juvenalem composita per ejusdem Maximi litteras obscure suggestum erat.

3. *Conceptione*. Ita Griman. et Barb. cujus loco in omnes editiones portentosum irrepsit mendum cum habent *conjunctione*. Conceptionem autem intellige activam, de qua angelus ad Mariam Luc. 1: *Ecce concipies in utero*. Paulo post, ubi in vulgatis legitur: *Et de matre natus, ex Griman, addidimus: Et secundum verum carnem de matre est natus.*

1533 4. *Sicut etiam in Ephesina synodo, etc.* Visum est Davidi Blondello, lib. de Primatu pag. 546, hæc verba cum sequentibus usque ad illa, *Hoc tamen proprium, etc.*, tamquam subditiis repudiare; vel si Leonis sunt, ea tamquam irrioris hominis verba

canino dente carpere. Verum et Leonis sunt et hominis sui hoc imprimis loco potentissimi. Certe valde in Leonis scriptis peregrinus est, qui stylum ejus hic non agnoscit; et miro contradicendi pruritu eum laborare necesse est, qui a Deo leviculis rationibus, ut accidit Blondello, rapitur ad truncandam nobilissimam sui parte epistolam, omnium excusorum et mss. codicum suffragio per omnia germanam. Ut enim cætera prætermittam, quæ refutare otio lectoris abuti esset, palmare dilemma, quo verborum illorum ἀθετησάν impugnat, nullo negotio exsufflatur. Vel scripsit, inquit, Cyrillus Leoni ut pontifici, vel ut archidiacono. Illud absurdum, cum tunc Cælestinus Romanam sedem occuparet; hoc vero quis dicat, ut scilicet Cyrillus neglecto pontifice, a quo uno totum pendebat, diaconum ejus adierit? Doleo virum doctissimum talibus ratiunculis motum, si tamen reapse motus est. Scripsit S. Cyrillus, inquam ego, ad Leonem diaconum, nec neglexit pontificem Cælestinum. Ecquis enim regem æstimet posthaberi, cum ad regni administratos negotia referuntur? Quis vero nesciat Leonem archidiaconum rerum ecclesiasticarum habenas moderatum esse, et a secretioribus conciliis fuisse Cælestino et Sixto pontificibus. Testis est Prosper in Chronico, quam strenuam operam Sixto præstiterit in repellendis Pelagianis Leo diaconus, cujus hortatu illorum insidiis vigilanter occurrit: Testis est Joannes Cassianus quantum Ecclesiæ rebus invigilaret Leo archidiaconus, cui opus suum de Incarnatione Domini, non tamen neglecto pontifice, nuncupavit circa tempora Ephesini concilii quod opus Leonis exhortationi debet Ecclesia. Testis est denique ipse Leo quam partem ecclesiasticæ administrationis obire tunc debuerit, qui archidiaconum, cujus munere ipseungebatur, ait in epistolis 74 et 75 (*nunc 94 et 95*) negotiis ecclesiasticis fuisse præpositum, eique totius causæ et curæ ecclesiasticæ dispensationem delatam fuisse. His adde quod etsi Cyrilli epistola ad Cælestinum non compareat, non propterea scriptam non esse indubitanter asseri potest; cum tot interierint injuria temporum hujusmodi monumenta ecclesiastica. Si tamen non scripsit ea de re ad pontificem Romanum, nulla hujus injuria vel contemptu factum est, sed ex certo concilio et ex prudentiæ præscripto, ut nimirum res secretius ageretur, ne inde Juvenalis simultatis occasionem captaret adversus Cælestinum, quæ rebus Ecclesiæ Orientalis jam adeo perturbatis detrimenti plurimum esset allatura; vel denique ut Cælestino et Cyrillo Juvenalis conatus simul repellentibus, eo justitiæ causa melius ageretur, quo simul de **1534** contradicitione hujusmodi convenisse non videbantur. Et ut ita res fieret, scripsit Leoni Cyrillus, ut per eum Cælestino suggereret quod conveniens erat ab ipsomet non fieri. Et revera si Leonis verba attentius considerentur, satis innotuit, non ad se scriptum fuisse a Cyrillo, quasi negotii arbitrum, sed velut ad suggestorem monitoremque; postquam enim ait: *Quod sanctæ memoriæ Cyrillus mihi . . . indicavit, non subdit. Et sollicita prece a me multum poposcit, ut nullam illicitis conatibus meam præberem assensionem; sed tantum: Et sollicita prece multum poposcit, ut nulla illicitis conatibus præberetur assensio*. Qua occasione eadem via Cyrillus accessit ad pontificem Romanum, qua Theodoritus a pseudosynodo Ephesina depositus adiit sanctum Leonem: ad quem scripsisse non contentus, scripsit etiam ad archidiaconum Ecclesiæ Romanæ, cum quo sciebat rerum omnium ecclesiasticarum cognitionem tractationemque a Cælestino communicari. Ad postremum vero, quod assert Blondellus, argumentum, scilicet verba, de quibus nunc agimus, inter alia collocata esse, quæ necessarium inter se nexum habeant, ut proinde illis interjecta fuisse a neoterica manu videantur, levis est momenti. Perspicuum enim est, hæc quæ falsi arguuntur, velut parenthesis esse claudenda, ut legenti patebit: ita ut ad præcedentia et ad

consequentia pertineant, nec tamen utrorumque connexionem et necessitudinem impediunt: quod nunquam non accidit in sermone, quoties aliqua in exemplum adducuntur.

5. *Præter eos qui sunt Domini sacerdotes.* Clarum mihi videtur his verbis docendi et prædicandi potestatem presbyteris non auferri: tum quia constat jamdiu permissam eis fuisse in Orientalibus Ecclesiis, quod maxime de Antiochena, de qua hic agitur, Joannis Chrysostomi exemplum comprobatur; tum quia eos solum a prædicandi munere excludit, qui sunt extra sacerdotalem ordinem constituti; quod de presbyteris nunquam dixerit sanctus Leo, quos vocat alibi *secundi ordinis sacerdotes*. Denique dum monachos et laicos nominatim arcet ab eo munere, et de presbyteris silet, horum jus intactum relinquere nolo rem pluribus commentariis vexatam rursus pertractare. Vix tamen possum quin hic novitios antiquitatis ecclesiasticæ scrutatores moneam, ne multa temere confundant quæ discernenda sunt. Cum enim non una fuerit omnium vel regionum, vel Ecclesiarum, vel sæculorum consuetudo, quid cuique conveniat, sedulo inter legendum pensandum est. Præterea plures veluti gradus in hoc munere notandi veniunt. Primum enim illud pleno jure exercere, tamquam potiore apostolici muneris partem, episcoporum est tantummodo, penes quos non Scripturæ modo fideique doctrina, sed et magisterium fidei illiusque explicandæ cura incumbit. 2º *Loqui in populo*, ut ait Optatus (lib. III, vel VII) sed insinuandæ alicujus rei gratia, puta jejunii, 1535 vel solemnitatis (non tamen tractandi, quod est episcoporum) presbytero vel diacono ex officio conveniebat, cum hoc etiam discrimine, quod hi nude loquebantur; contra episcopalis tractatus probatur ab omnibus sanctitate vestitus, salutatione scilicet geminata, etc. Vide et Isidorum superius a nobis laudatum de archidiaconi officio et concilii Vasensis II can. 2. 3º Evangelium prædicare seu legere diaconi quoque proprio semper fuisse constat, etsi eidem, nec presbytero, illud tractare, quod episcoporum est, non permitteretur. Unde cum concilium Vasense II an. 529, can. 2, *verbum faciendi daret presbyteris potestatem*, statuit ut impedito presbytero *Patrum homilix a diaconis recitentur*, non ut de suo ad populum sermonem habeant. 4º Numquam sive presbytero, sive diacono, vel prædicare, vel quid aliud sine episcopi licentia licuit facere. 5º Coram episcopo per multum temporis non concessa est presbytero prædicandi facultas: ad quod nonnulli illam consuetudinem coarctant, de qua abrogata laudat Aurelium Carthaginensem episcopum Augustinus epist. 77, quamque Hieronymus arguit scribens ad Nepotianum, et alibi. 6º Denique tam præsentem quam absentem episcopum tandem aliquando presbytero permissum est sermonem habere ad populum tam in civitatibus quam in parochiis, ut Va-

A senses Patres jam laudati statuunt in Galliis anno Domini 529.

6. *Sive laicus.* Monachum hic distinguit a laico, ut in epistola sequenti, per illum intelligens monachum qui aliquo ministerio ecclesiastico insignitus esset; per hunc monachum nihil tale habentem. Concilium Arelat. III, anni, ut Sirmondus putat, 455, circa eadem tempora, idem quoque discrimen posuisse mihi videtur, dum clericos Lirinenses a laica monasterii multitudine et congregatione distinguit.

1536 AD EPÍSTOLAM CXX.

APUD QUESNELLUM XCIII.

Theodorito Cyri episcopo.

1. *Malum ejus auctore totius bonitatis dispensante.* Ita legendum cum vulgatis, etsi Griman., Barb., Thuan. unus et Cantabrig., codd. legant (a) *malo ejus*. etc. In illis porro verbis mire concinit Leo noster Augustino de Deo peccata ordinante scribenti, lib. de Prædest. SS. cap. 16, et Confess. lib. I, cap. 40, ad quem ultimum locum consule castigaciones et notas celeberrimi Antonii Arnaldi doctoris Sorbonici (quem nominasse, laudasse est) ad calcem editionis Latino-Gallicæ.

2. *Ut in nullo inferorum putetur imminuta libertas.* In vulg. et in solo Grim. cod. ms. reperi hæc verba: desiderantur enim in Thuan. quatuor, Barb., Trecopith. et Cantabrig., qui etiam pro *summorum* habent *summoperum* vel *summopere*; ita Trecopith., Cantabrig., et e Thuan. unus, ubi sic, *ut ad majorem Dei gloriam proficiat finis examinis*, etc.

3. *Contra suum caput est molitus injuriam.* Dioscorus enim excommunicationem fecit domino archiepiscopo Leoni, ut loquitur Anatolius in synodo Chalcedon. de qua et Theodorus diaconus Alexandrinus, act. 3 ejusdem, et relatio ipsius synodi ad sanctum Leonem: quod non in Ephesino latrocinio, sed post illud solutum, (b) apud Alexandriam perpetratum a Dioscoro, allectis eam in rem aliquot episcopis. Liberatorum, quem hic citat Baronius, nihil habet de hac excommunicatione Leonis.

4. *Pollutas jam pridem... manus.* Non enim in Ephesino latrocinio malitiæ suæ tirocinium posuit, sed, Liberato diacono teste cap. 40 Breviarii, statim ac ordinatus est episcopus Alexandriæ, *oppressit 1537 Cyrilli hæredes, et per calumnias multas ab eis abstulit pecunias.* Præterea eum ut Origenistam et Arianum infamant libelli adversus eum oblatis in concilio Chalcedonensi, nec non tamquam homicidam, incendiarium, et turpissimæ vitæ nebulonem. Hominem denique turbulentissimi ingenii et vaferrimi fuisse Dioscorum confirmat ms. fragmentum Vitæ S. Euthymii, quod ex Anglicana regis societatibus bibliotheca laudat illius excerptor Andreas Arnoldus in notis ad epistolam Marciani.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) *Malo ejus* ex codicibus et contextu prætulimus: D verba autem auctore totius bonitatis dispensante cum Augustino concinunt, qui Deum bene uti nosse etiam malis pluribus in locis docuit, nimirum in lib. de Prædest. SS. c. 16, tract. 27 in Joannem num. 10, de Continentia num. 45, serm. 10 num. 5, Enarr. in psal. civ num. 47, unde celebris et præclara est illa ejusdem doctoris sententia in Enchir. c. 27: *Melius enim (Deus) judicavit de malis bene facere, quam mala esse permittere.* Confer etiam c. 96.

(b) Græcus textus Theodori diaconi Alexandrini, qui act. 3 Chalcedonensi legitur, tom. IV Concil. col. 1271 (ut notarunt Romani editores), id gestum præfert in *Niceæa metropoli*. Vetus autem interpretis in suo Græco exemplo aliter legisse videtur. Id enim non in *Niceæa metropoli*, sed *contra gestum in Niceæa concilium* reddidit: quæ verba significant, Dioscorum

damnando S. Flavianum et excommunicando S. Leonem ejus doctrinæ catholicæ defensoris, quæ cum Nicæna concordat, adversus ipsum Nicænum concilium pugnassee. Errores quidem aliquot deprehenduntur in Græco vulgato, qui ex antiqua versione corrigendi sunt. Si autem Græcus textus vulgatus hoc loco non credatur vitiatum, cum incredibile sit Dioscorum tantum ausisse in urbe Nicææ Marciano imperante, dum res omnes incitatas erant contra Dioscorum; dicendum erit illum vivo adhuc Theodosio, cujus favore et patrocinio fretus omnia audebat, excommunicationem tulisse in S. Leonem, dum in variis ipsius excursibus Nicææ esset, quod hic fortassis nuntium accepisset, Leonem Ephesini latrocinii gesta irrita declarasse, et se quoque ab eodem pontifice in epist. 44 ad Theodosium acriter fuisse perstrictum,

5. *Cum et apostolicæ sedis epistola*, etc. Hæc verba cum sequentibus usque ad illa capitis sequentis, *Sed benedictus Deus noster*, etc., sunt quidem in Griman. et vulg. edit.; desiderantur autem in Barber., Thuan. quatuor, Trecopith. et Cantabrig., in quibus ita habetur: *Cum et in apostolicæ sedis epistola et cætera, quæ per ordinem supra posuimus, continuo agit. Sed Benedictus*, etc., quod ex aliqua collectione canonum desumptum videtur, licet et in aliis nunc codicibus reperiat.

AD EPISTOLAM CXXI

APUD QUESNELLUM XCIV.

Marciano Augusto.

1. *Cum hujus observationis annos centum numero Theophilus collegisset*. Cum hæc verba festinanter legeret Scaliger (quem secutus est Calvisius), miratus est pontificem nostrum scribere centum annis definitam esse a Theophilo periodum, non vero nonaginta annis, qualem ab illo episcopo constitutam esse existimavit. Sed miror ego Scaligerum legisse apud Leonem, quod a nemine lectum est. De (a) centenaria enim periodo ne apex quidem in hac vel alia epistola apparet; sed tantum centenariam annorum hujus observationis seriem a Theophilo ordinatam legimus. Revera nullam periodum centum præcise annis circumscriptam condiderat Theophilus; sed centum annos e sua periodo decerptos exhibuit. Periodus autem tota quadringentorum triginta et septem annorum fuit: in qua omnia Paschata annotarat, quæ ab anno Christi 380 deinceps secutura erant. Quem cyclum Cyrillus nepos ejus et successor, cum longiorem existimaret, ad nonaginta et quinque annorum spatium, ut testatur ipse, contraxit.

2. *A primo Aug. mem. Theodosii senioris consulatu*. Christi annus est 380 Dionysio, Gennadio et aliis auctoribus, in quo Gratianum collegam habuit Theodosius, qui ex Bucherii calculo Diocletiani annus erat 96. Quo posito, duplicis erroris arguendus est 1538 Scaliger. Primum, quod scribat Theophilum cyclum suum inchoasse ab anno primo Diocletiani, cujus annus ultimus erat Christi 379, Ausonii consulatu notatus; secundo, quod Syagrium et Eucherium consules ann. 381 anno præcedenti, hoc est 380 ascribit.

3. *Siquidem ab xi kalend. Apr. usque in xi kalend. Maiar, legitimum spatium sit præfixum*. Pro x kal. Maii, ut in vulgatis legitur, xi reposuimus; quod jam olim Petavius et Bucherius faciendum eonjecerant; quorum conjectura auctoritate codicis nostri Grimanici ms. confirmatur, et ex sequentibus istis Leonis verbis: *Quod enim in x et in ix kalend. Maiarum videtur nonnumquam pervenisse festivitas, id propter diem Passionis factum, etsi dies Resurrectionis exiisset*. Si enim nonus et decimus dies ante kalendas Maii extraordinarius fuit Paschatis terminus, restat, ut dixerit sanctus Leo, undecimum fuisse limitem ordinarium, quem paschalis festi terminum ex Latinorum sententia fuisse refert etiam Beda. Quem porro terminorum illorum auctorem habuerit sanctus Leo, non omnino certum est. Facile tamen cum Bucherio mihi persuasero, Patres concilii Cæsariensis ab eo intelligi, qui anno Christi vulgarj 196, a passione 106, Cæsareæ in Palæstina convenientes hos eosdem Paschæ terminos primi posuisse videntur, ut docet Philippi etiam tunc superstitis epistola, quam Bucherius post Bedam edidit emendatiorem. *Constitutum ergo est in illa synodo*, inquit Philippus, *ut ab xi kalendas Aprilis, usque in xi kalendas Maii Pascha debeat observari; et nec ante nec postea cuiquamque constitutum limitem transgredi sit facultas*. Eadem pene verba Leo usurpavit, ut ex illa epistola accepta esse credam,

vel ex ipsis synodi Actis, quæ ad Victorem papam transmissa esse probabile est, cum per idem tempus tanta sollicitudine pro controversia paschali laboraret. Eumdem terminum ab Africanis quibusdam calculatoribus fixum esse narrat Anatolius-Laodicensis episcopus apud Bucherium. Eumdem in Italia usurpatum Ambrosij ætate, ex ejus epistola ad Æmilie episcopos notum habetur; ut mirum non sit quod tam secure ac confidenter a Leone dicantur ii termini *per paternarum constitutionum normam antiquibus et legitime constituti*; Alexandrinorum vero limites a totius antiquitatis exemplo et ab omni auctoritate Patrum discordare, et nimis insolenti et aperta transgressione contra merem ecclesiasticum statui (Epist. 104, nunc 130). Cum tamen paulo arctiores esse terminos experientia docuit, biduo diffusiores admittere coacti sunt sancti Patres; et ita ut ad decimum et ad nonum kalendarum Maiarum spatium paschale extenderent, 1539 Leone ipso fatente: *Quod enim, inquit, in decimum et in ix kalendarum Maiarum videtur nonnumquam pervenisse festivitas, quadam ratione defenditur; quia etsi dies Resurrectionis ultra terminum videtur exiisse, dies tamen Passionis limitem positum non invenietur egressus*. Occurrens videlicet Alexandrinorum objectioni, qui nonnumquam etiam suffragantibus Romanis, limitem a Leone laudatum violatum esse causari poterant; Pascha, inquit, resurrectionis terminum præfixum quandoque egressum est, at numquam Pascha $\sigma\tau\alpha\upsilon\rho\sigma\iota\sigma\mu\omicron\nu\omicron$, ut aiunt, seu crucifixionis. Ita ex ambigua Paschatis voce, non minus passionem Christi, quam resurrectionem significante, quæ unicam completam festivitatem efficiunt, probat præfixum a Patribus Paschatis limitem numquam Latinos fuisse prætergressos. Ex quibus id etiam manifestum sit, cautum fuisse magna diligentia apud Latinos, ne ante decimam quartam lunam, non solum Resurrectionis Dominicæ festum, sed magis etiam Passionis diem celebrarent. Proindeque si 14 luna in subbatum caderet, non sequenti Dominicæ paschale Resurrectionis festum agebatur; sed in lunam 22 rejiciebatur, ne 13 luna Passionis solemnibus dies haberetur; quod et Victorinus testatur.

AD EPISTOLAM CXXII.

APUD QUESNELLUM XCV

Juliano episcopo Coensi.

1. *Leo Juliano episcopo*. Ita Griman. cod. qui certe necessarius erat, ut fœdissima menda eluerentur, quæ in hunc titulum irreperant vel scribarum negligentia, vel mala recentiorum diligentia: ita enim habent vulg. edit.: *Leo Romanæ et universalis Ecclesie episcopus, Eudochiæ Augustæ salutem*. Eudochiæ pariter inscripta habetur hæc epistola in editis exemplaribus Conciliorum J. Merlini an. 1524, Colonien. 1530 et 1535, Crabbi 1538, et Suriana 1567, etc., necnon in ms. Victorino. In eo tamen differunt a recentioribus, quod prætermissis illo magnifico titulo, hunc simpliciorum præferunt: *Leo Eudochiæ Augustæ*.

2. Ad Julianum datam esse, non Grimanicus solum codex indicat, sed et totus epistolæ contextus, qui submisso modo, quo Leo ad Augustos vel Augustas scribere solitus erat nullatenus conquit.

3. Sed et in depravatis codicibus supersunt etiam antiquæ genuinæque lectionis vestigia: siquidem sub sineam epistolæ vox *fraternitatem* (quæ certe Eudochiæ vel ulli feminæ non convenit, sed episcopo) legitur in Merliniana Conciliorum editione 1540 ann. 1524 et 1535, nec non in codice ms. Victorino in hunc modum: *Quia vero, inquit, oportet fraternitatem tuam curæ istius mecum esse participem, ut solo clarius appareat vocem serenitatem, in alterius locum*

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Confer annot. 8 (Col. 1056, n. j) in hanc epistolam, ex qua errores hujus Quesnellianæ notationis deteguntur.

sse substitutam, ut titulo responderet, quem emendavimus auctoritate Grimanici codicis.

4. Marianus Scotus hanc laudat epistolam sub germana epigraphe ad an. 454. Sanctus Leo papa, inquit, ad Julianum episcopum sic : DE PASCHALI OBSERVANTIA : Sanctæ memoriæ Theophilus Alexandrinus episcopus [In ed. del. Alex. episc.] ad Augustum Theodosium seniore[m] scribens, per centum annos a primo prædicti principis consulatu digressit ordinem diei festi paschalis : [Ed. del. diei... paschalis] cujus instructionis 76 [Ed. 71] nunc annas evolvitur, quod [Ed., quo] Opilone consule, 21 idus Aprilis celebrata est sacri solemnitas Paschalis [Ed. del. paschalis]. Unde sequenti anno 11 nonas [Ed., pridie non.] Aprilis rationabiliter Pascha [Ed., eadem festivitas] consequetur. Sed annus qui erit 78 [Ed., 76, et aliqua hic omittuntur], ut videtur, discordat : siquidem in VIII die kalendas Maii Pascha constituitur [Ed., transtulerit; reliqua discrepant], cum 15 kalend. Maii debuit fieri.

5. Denique certum est nullam tunc fuisse seu Eudociam, seu Eudoxiam Augustam, ad quam de his rebus scribere voluerit sanctus Leo. Eudocia enim Theodosii junioris uxor jam ab obitu mariti sui Jerosolymis commorabatur. Ad quam uti convenientissimum fuit ut Leo scriberet sequentem epistolam de Palæstina rebellibus monachis, quibus favebat contra catholicam fidem; ita valde superfluum ut de Paschate cum ipsa ageret, moneretque ut Marciano pro consulendis ea de re Ægyptiis suggereret. Eudoxia autem Valentiniani uxor Romæ tunc agebat, aut saltem in Occidentalibus partibus. Quod et de juniore Eudoxia senioris hujus filia certum est, quæ sub matris adhuc cura posita erat. Reliqua quæ ope codicum mss. emendavimus, ad marginem annotata reperiet, qui conferre voluerit.

AD EPISTOLAM CXXIV.

APUD QUESNELLUM XCVII.

Monachis Palæstinis.

Ad Palæstinos monachos. Ita pro episcopis Palæstina (quod habent vulg. edit.) monachos substitutum, ad quos scriptam fuisse constat hanc epistolam tam ex Surtii editione manuscriptisque codicibus, quibus ille nosque uti sumus, puta Victor., Cisterc., Cantabrig., Thuaneis et Regiis; quam ex ipsius epistolæ conspectu et lectione, qua perspicuum est sanctorum Leonem cum episcopis non agere, sed cum solis Palæstinæ monachis. Hi scilicet, (a) Carolo 1541 et Dorotheo ducibus, adversus Chalcedonensem synodum palam et publice insurgentibus dimicabantque, exagitando, ut ait Leo noster, *seditionibus civitates, conturbando Ecclesias : nec solum injurias, sed etiam cædes presbyteris atque episcopis inferendo; ut præ furore et sævitia propositi sui et professionis essent immemores.* Dubium enim non est quin per hæc verba propositum et professionem monasticam intelligat; eodemque illos alloquatur, de quibus scripsit ad Eudoxiam et ad Julianum, nec non et ad Marcianum, cui de Palæstina monachis conversis gratias agit. In re tam perspicua plura addere otiosum esset. Ex dictis porro liquet ad annum Dom. 453 referendam esse præsentem epistolam, cum eodem anno de hoc negotio scriptæ sint a S. Leone ad Eudoxiam Augustam et ad Julianum episcopum epistolæ, quibus hæc affinis et cœva esse facile cognoscitur. Nec ad ulteriorem annum rejici potest, cum ex epistola ad Marcianum citata et data 9 Januarii an. Dom. 454 manifestum sit tunc conversos fuisse rebelles monachos, de quibus hic agit.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Non Caroso et Dorotheo, sed Theodosio duce scribendum fuerat; illi enim Constantinopoli, non autem in Palæstina, turbas excitant. Palæstinorum

AD EPISTOLAM CXXV.

APUD QUESNELLUM XCVIII.

Juliano episcopo Coensi.

Subadjuvam. Vox ista, quam ex ms. cod. Grim. hic supplevimus, iterum occurrit apud sanctum Leonem, epist. 127 (nunc 158), ubi Gerontii et Olympii subadjuvarum fit mentio, et in Liberati Breviario. Rara ejus memoria apud Latinos scriptores, etsi Latina sit, quam Synesius, epist. 144, ita interpretatur; Ἀποκρατίων τις ἐστὶ τοῦ Ἡρακλειανῶ δορυφόρων, ταξινέων τῶ βοηθῶ βοηθῶν, ἡ γὰρ σουβαδιούβα λέξις, τοῦ τῶ ἱερμηνεύειν πιστεύεται. Harpocratio quidam est Heracliani satellitum ex eorum ordine qui adjutores adjuvant, vox enim SUBADJUVA id significare creditur. Igitur magistro officiorum qui adjutor datus erat, adjutores iterum sub se habebat, quos subadjuvas appellabant. Vide notitiam imperii et ad illam Guid. Panciroli Commentar. c. 16.

AD EPISTOLAM CXXVII.

APUD QUESNELLUM C.

Juliano episcopo Coensi.

1. Octavo kal. Maii. Ita ex Grim. cod., non vero, quod habent vulg., nono kal. Maii : quod clarum fit ex epist. 68 (nunc 88), ad Paschasinum Lilybætanum, quam publico damus, et ex epist. 94 (nunc 121), cap. 2, ubi et octavum kal. Maii a Theophilo designatum fuisse diserte asserit sanctus Leo, et in nonum vel decimum si pervenerit festivitas, quædam ratione defendi : cum tamen numquam octavo kal. Maii Pascha 1542 celebratum fuisse a tempore Resurrectionis Dominicæ idem hic assereret. Quod autem de nono et decimo kal. Maii dicit, sumptum est ex epistola Paschasini Lilybætani ad ipsum scripta an. 443, quo de sequentis anni Paschate controversia orta est, asserente tunc Leonem cum Occidentalibus, hanc festivitatem nono kal. Maii, ut a Theophilo annotatum erat, non esse celebrandam.

2. Canonibus constituta, etc. Totum hunc locum confer cum prioribus edition. quæ sic habent : *Innotescere debuisset improbum a vobis ambitum notatum fuisse, ne novis usurpationibus constituta, inviolata (ut semper scripsimus) servarentur.*

AD EPISTOLAM CXXIX.

APUD QUESNELLUM CIII.

Proterio episcopo Alexandrino.

1. Hæc ad sanctum Proterium episcopum Alexandrinum epistola ipsa est quam periisse vehementer dolebat eminentis, cardin. Baronius scribens ad annum Dom. 453, quamque nobis codex cardinalis Grimani post interceptam ejus tot sæculis memoriam feliciter repererat. Hanc vere Leonis nostri esse stylus ipse clamat et epistolæ materiæ; ut supervacaneum sit id operosius comprobare.

De ea mentionem faciunt. 1º Ipse Leo facit in epistola 104 (nunc 130), ad Marcianum Augustum : *Rescripti itaque, inquit, prædicto fratri (Proterio) quod debui, atque in sancto studio ut perseveraret admonui, etc.* 2º Venerabilis Beda breve ejusdem epistolæ fragmentum recitat in libro de Ratione Temporum, cap. 42, ubi de cyclo paschali, quem condiderat Theophilus, sermonem faciens, hæc habet : *Cujus circuli, inquit, Proterius Alexandrinæ urbis antistes ad inquisitionem sancti Leonis papæ luculentissimam reddens rationem, talis rescripti ab eo meruil tenore prædicari : « Lætificaverunt me litteræ dilectionis tuæ, quas frater et coepiscopus meus Nestorius pio apportavit officio.*

autem tumultuantium dux fuit Theodosius, uti observavimus annot. 26 (Col. 1067, n. f) in hanc epistolam.

Oportebat enim ut ab Alexandrinæ Ecclesiæ præsul talia scripta ad sedem apostolicam mitterentur, quæ ostenderent magisterium beatissimi Petri apostoli hoc ab initio per beatum Marcum ejus discipulum didicisse Ægyptios, quod constat credidisse Romanos, et cætera; » que ei addidisset, inquit Philippus Labbe ultimæ collectionis Conciliorum procurator, ab omnibus antiquitatis ecclesiasticæ studiosis gratiam maximam iniisset. Hanc ergo nos gratiam inimus; verba enim illa dubium non est ex hujus epistolæ exordio esse desumpta; sed continuo admirari libet qua ratione illa ad Theophili cyclum vel quæstionem de Paschate referat Beda, cum de his ne spes quidem in tota quanta est epistola appareat. Horum certe alterutrum fateri necesse est: vel hoc solummodo excerptum 1543 penes Bedam fuisse, non vero integram epistolam; vel somnum inter legendum viro pio et erudito obrepisse; tota est enim de incarnationis mysterio epistola. Immo vero ne in fragmento quidem illo quiddam est, quod ad cyclum paschalem quoquomodo referri possit. Nemo enim dixerit aut Ægyptios a B. Marco Evangelista, aut B. Marcum ab apostolo Petro de paschali computo credendum quiddam accepisse, quod ad controversiam Leonis ætate notam pertineret. Esto enim accepit Ecclesia ab ipsis apostolis paschalis festi celebrandi præceptum ac ritum, quod ex præsentis epistolæ auctoritate viri docti probare conati sunt, quibus videlicet Bedæ excerptum imposuerat; at de strictioribus hujus festi limitibus quidquam ab illis statutum vel traditum fuisse posteris, quis asseverare velit? Deinde tantum ahest ut litteras quas sanctus Proterius de Paschate scripsit ad sanctum Leonem, hunc lætificaverint, vel propter luculentissimam quam Proterius reddidit rationem tali rescripto ab illo meruerit prædicari, quin potius sententiam, quam Alexandrinus antistes propugnabat, ægre admodum tulit sanctus Leo, eam veteri observantiæ contrariam existimavit, et ob hanc solam rationem consensum suum commodavit Alexandrinis, ne qua discrepantia per provinciam de observantia tam venerabilis festi feret, nec inter Domini sacerdotes aliquid in tanta solemnitate esset varium (Epist. 108, nunc 137, ad Marc., cap. 1), ut loquitur epistola ad Marclianum nunc primum publici juris facta: in qua et testatum habemus ad Proterium de hac paschali controversia rescriptum a Leone non fuisse. Litteras autem, inquit, fratris et coepiscopi mei Proterii Alexandrinæ civitatis episcopi me accepisse significo, quibus apud pietatem vestram de mea consensione respondi. Sed nec Leo ipse ad Proterium de hac inquisitione prius scripserat, ut ex variis ejus literis patet, et ex ipso epistolæ Proterii exordio. His denique adde quod jam pridem hanc ad Proterium, quam damus epistolam, scripserat sanctus Leo, cum Proterii litteras de Paschate accepit, ut ex variis ea de re scriptis manifestum evadit.

3. S. Thomas nonnulla ex eadem refert epistola 2-2, q. 11, art. 2, ad 2. Unde Leo papa, inquit, quædam epistola ad Proterium episcopum Alexandrinum dicit quod *Inimici crucis Christi omnibus et verbis nostris insidiantur et syllabis, si ullam illis vel tenuem occasionem demus qua Nestoriano sensui nos congruere mentiantur.*

De Proterio, ejusque collectione ac cæde vide Liberati Breviarium, cap. 44 et 45; 1544 Hormisdam P. R., epist. 8, ad Epiri veteris synodum; Nicephorum, lib. xv, cap. 16, et Leonem nostrum in epistolis 100, 102, 104, 117, 118, 125, 126, 133 (nunc 127, 131, 133, 147, 149, 156, 157, 164). De eodem fere certum habetur, quod a Dioscoro archi-

BALLERINIORUM

(a) Proterii litteras, quas satisfactionis plenas Leo testatur, non sunt primæ statim post ejus ordinationem scriptæ, sed secundæ, quas cum pleniore et apertiore fidei expositione ab eodem pon-

A presbyter Ecclesiæ Alexandrinæ ordinatus fuerat, in ejus locum postea subrogatus, ac tandem hæreticorum et Timothei præsertim factione occisus, in Ecclesiæ baptisterio, ut ait Liberatus, vel inter ipsa altaria, ut Hormisdas testatur. Statim ac Alexandrinæ Ecclesiæ præfectus est, litteras scripsit ad sanctum Leonem et ordinationis et fidei suæ indices, (a) quas satisfactionis plenas appellat pontifex noster; misitque per Nestorium episcopum, quem Nestorium mendose vocat Bedæ fragmentum, et Nestorium edit. vulg. epistolæ 104 (nunc 133), ad Marclianum, qui per eundem antistitem Leoni nostro scripserat. Utrobique enim Grim. cod. legit Nestorium, quem eundem esse reor ac Nestorem civitatis Flagonitorum episcopum, qui primus subscripsit precibus Ægyptiorum episcoporum ad Leonem Augustum adversus Proterii parricidas.

B *Lectis primis prædictorum sacerdotum assertionibus, tunc demum mea quoque scripta recitentur.* Vetus quidem consuetudo et a primis Ecclesiæ ducta temporibus, ut apostolorum epistolæ et scripta in sacris fidelium conventibus legerentur; sed haud seio ante hæc sancti Leonis nostri tempora usus invaluerit recentiorum Patrum suæ episcoporum scripta legendi coram plebe congregata. Hinc forte vel ex simili occasione nata consuetudo homilias sanctorum Patrum publice in ecclesia recitandi, et officio ecclesiastico inserendi.

AD EPISTOLAM CXXXIII.

SANCTI PROTERII

ad S. Leonem papam I.

APUD QUESNELLUM POST EPIST. CIII.

C 9. Athanasio. Ita legendum, non Anastasio, ut ex mss. codd. Petavius et Bucherius jam monuerant in suo quisque de Doctrina Temporum opere: et res extra dubium est. Mædo accedit auctoritas mss. Oxoniensis, et S. Augendi, qui habent Athanasio. Inde argumentum certum elicit Bucherius de ætate S. Athanasii, cumque ante hunc annum, qui Christi fuit 373, diem non obiisse contendit: cui suffragare videtur Hieronymus in Chronico: ubi ordinationem Petri, qui successit sancto Athanasio, eidem anno assignat. Alii 1545 Rufini, sancti Cyrilli Alexandrini, Socratisque præsertim auctoritate opponunt, qui quadraginta et sex tantum annos episcopatus Athanasio tribuunt; quorum ultimus Gratiano et Probo coss. illum obiisse testatur, qui quidem an. 371 consulatum gesserunt. Cum adversæ invicem istæ probationes conlertur ac committuntur, fateor plus apud me SS. Hieronymi et Proterii auctoritatem habere ponderis, quam aliorum. Indirecte enim sunt horum probationes (si Socratem excipias) quæ a numero annorum pontificatus trahuntur, qui et stare potest cum Proteriana mortis ejus epocha. Quid enim si non accurate admodum eos annos is recensuerit, qui primus omnium eos commemoravit, ut nulla necessitas erat? quid si exordia episcopatus sancti Athanasii non omnimode certa sint? Si enim sera magis sunt, quam vulgo creduntur, tunc verum esse poterit et quadraginta sex annos tenuisse episcopatum, et ante annum 373 non decessisse. At Hieronymus diligens scriptor ordinationem Petri successoris Athanasii referens ad hunc annum, hoc non scripsit nisi ex indubitatis momentis. Proterius pariter ex propriis Ecclesiæ suæ archivis rem didicisse credendus est, nec alterius testimonium ad alium sensum detorqueri ulla ratione potest. Ad Socratem quod attinet, etsi eadem ac Proterius ætates scripserit, non tamen auctoritate cum Proterio hac in re comparandus: cum illo, inquam, qui et Alexandriæ scripsit, ubi clara erat hujus epochæ notitia, et Ecclesiæ suæ scrinia, ut libuit scrutari

ANNOTATIONES.

tifex petiit ex epist. 127, c. 1. Has secundas litteras Nestorius episcopus ad Leonem attulit. Vide supra dissert. de Epist. deperditis, n. 61 et 69.

potuit, et uni rei intentus, errori minus fuit obnoxius quam Socrates, qui ad alia multa properans decipi potuit ac decipere. Chronographus innominatus apud Scaligerum in Eusebianis Commentariis narrat Athanasium vita functum 7 Pachon anno Christi 377.

Hujus Proterianæ epistolæ mentionem habet geminumque fragmentum refert Adrianus papa I, in epistola sua 97, ad Hispaniæ episcopos scripta, quæ exstat in tomo III Scriptorum Historiæ Franciæ Duchesnianæ. *Attendite, dilectissimi nobis, et illud quod beatus Proterius Alexandrinæ Ecclesiæ præsul, prædecessori nostro beatissimo Leoni papæ ob pæ memorariæ Marciani principis jussum direxit. Post plurima enim ita ait: «Olim quidem Dominus per Moysen significans dicit: Mensis iste vobis inilium mensium, primus erit in mensibus anni, etc.: Facies Pascha Domino Deo tuo quarta decima die mensis primi.» Et post pauca subiunxit dicens: «Si quando in die Dominico quarta decima luna reperta est, in sequenti septimana est dilatanda festivitas; sicut et veteres Patres nostri fecerunt quartas decimas lunas occurrentes in aliam Dominicam transferentes.»* Hæc porro Adriani versio ab ea quam Leoninis epistolis inseruimus diversa videtur. Cum autem Sigebertus Gemblacensis, in lib. de Script. Eccles. cap., 27, et Joannes Trithemius testentur 1546 scripta Proterii de Paschate anni 455 a Dionysio Exiguo fuisse ex Græco in Latinum translata, inde dubium oritur utra istam versionem Dionysii opus sit. Forte hæc Adriani versio eadem illa est quam S. Leonis jussu factam esse statim atque ab eo recepta est vix dubitare licet, a Græco opinor aliquo Latini sermonis parum sciente, cujus versionis barbarie offensus Dionysius aliam postmodum adornavit.

AD EPISTOLAM CXXXV.

APUD QUESNELLUM CVI.

Anatolio CP. episcopo.

1. *Joannis spiritualem copiosamque doctrinam.* Suum cuique postremorum quatuor prædecessorum Anatolii characterem egregie hic appingit S. Leo, unde eximiam in pontifice nostro Ecclesiarum scriptorumque sanctorum Patrum notitiam suspicias. Joannis Chrysostomi propriam indolem quam graphice brevi elogio comprehendat nemo non videt.

2. *Auctoritatem Attici.* De hoc vide Socratem lib. vi, cap. 20; lib. vii, cap. 2 et 25, etc., cui tantam auctoritatem, quam a Leone commendatam in eo vides, religio, prudentia, laboris assiduitas, eruditio, charitas eximia, sermo urbanus et ad alliciendos hominum animos aptissimus, hæreticorumque repulsi conatus conciliaverunt. *Unde etiam Ecclesiæ, inquit Socrates, sub ejus pontificatu maximum incrementum cepere; neque enim solum domesticos fidei tuebatur, verum etiam hæreticos admiratione prudentiæ suæ percellerat.* Addit Cælestinus papa I in repurgandis hæresibus vigilantiam in epistola ad Maximianum episc. CP., cui pariter decessorum exemplum suggerit. *Sequere, inquit, priorum a quibus eruditus es et nutritus exempla pontificum, batissimi Joannis in prædicando scientiam, sancti Attici in repurgandis hæresibus vigilantiam, decessoris tui Sisinnii, cujus te successorem credimus, simplicem puritatem.* Vide etiam sanctum Prosperum in carm. de Ingratis.

3. *Industrium Procli.* In patientia ac mansuetudine sitam eam maxime fuisse testatur Socrates, lib. vii, c. 4. *Qui hæreticos hac ratione, inquit, potius quam vi*

ad rectam fidem adducere studuit... mansuetudinisque dignitatem integram conservavit, ac veluti depositum quoddam Ecclesiæ restituit. Et cap. 45: *Eos qui ob depositionem Joannis (Chrysostomi) sese ab Ecclesiæ corpore sejunxerant ad unitatem revocavit, curam dolorem prudenti consilio demulcens, Joannis corpus, quod Germanis sepultum erat, annuente imperatore Constantino in Constantinopolim deportavit, idque solemniter in urbem traductum ingenti cum honore in Ecclesia Apostolorum deposuit.* Sozomenus, lib. vii, cap. 2, plurima quoque de Attico habet, Leonisque dicto concinit adhuc expressius, cum hæc ait: *Porro cum esset natura magis quam disciplina 1547 prudens, in rebus agendis summæ fuit dexteritatis, et ad struendas atque evitandas insidias solertissimus. Moribus autem blandus fuit, ita ut plerisque gratus esset. Porro erga suæ opinionis homines gnarus atque industrius fuisse dicitur, ita ut, quoties volebat, metum illis incuteret; prorsus vero multatus, mitis in eos appareret.*

4. *In injuriam canonum, ut agnoscis, illa tentata sunt.* Nihil tale legitur in epistola Anatolii, quæ tanta arte conscripta mihi videtur, ut in speciem Leonis querelis plene satisfaciatur, revera tamen (a) nihil in ea de juribus suis remittat Constantinopolitanus antistes. Vix enim pauca sub fine de canone 28 Chalcedonensi commemorat, circa quem hoc solum a Leone pro certo vult haberi, nullam in se culpam esse, seque semper ab alienis appetendis longissime abfuisse. Et ita profecto Orientales episcopi fixum apud se habebant a decreto suo numquam restitisse, ut cum epistola S. Leonis, qua consensu suo acta Chalcedone firmabat, lecta fuisset a Juliano in Constantinopolitano episcoporum conventu, cujus mentio fit in epist. 100 (nunc 127) ad Julianum, non ausus sit ea verba legere, quibus consensus suum Leo renuebat adhibere decreto in gratiam sedis regiæ condito apud Chalcedonem, ut ex eadem epistola compertum habetur. Immo dum correctionem per Marciani litteras promisit Anatolius, hoc solum modo pollicitus est. *Se in omnibus satisfacturum, quæ ad fidei observantiam pertinent, ipso Leone referente in jam laudata epistola 100 (nunc 127), cap. 3.*

5. *Ut Aetium presbyterum in gratiam tuam affectionemque revocaveris.* Non ait, in pristinum locum ac ministerium, quod excidit cardin. Baronio ad annum 453, num. 8, qui enim ex archidiaconi munere ad presbyteralem dignitatem gradum semel fecerat, numquam ad prius ministerium redire permittebatur: unde in hac eadem epistola sollicitudinem suam de electione archidiaconi in locum Andrea subrogandi prodit S. Leo, dum hæc ait: *Electo primitus, inquit, et probato, qui archidiaconi officium possit implere, id est, quem nulla unquam predictarum impietatum famas resperserit.* Quod valde supervacaneum fuisset monere, si locum suum vel recepisset, vel recipere potuisset Aetium. Quamobrem quod in Anatolii epistola ad Leonem papam scriptum reperitur, quod videlicet *Aetium in 1548 priore loco atque honore ecclesiastico est restitutus, quandoquidem ex Græci textus jactura obscurum manet, ex uno Leonis responso lucem mutuari potest, nec meo quidem judicio mediocrem.* Certum est enim ex hac ipsa et sequente Leonis epistola illam 106 (nunc 135) Anatolii litteris respondere, Romanumque pontificem, cum Aetium in gratiam affectionemque Anatolii revocatum scribit, attendere ad ipsius Anatolii verba, quibus Aetium in priore loco atque honore ecclesiastico restitutum asseruerat.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Cum Anatolius in epist. 132, quæ hio indicatur, capite 4, affirmet: *Gestorum vis omnis et confirmatio auctoritati vestræ beatitudinis fuit reservata, jus omne his gestis quaesitum, ut ratum esset ac certum ab apostolica confirmatione et auctoritate pendere confessus est.* Quod si hac confessione non obstante, et contradicente pontifice, ipse et Orientales a decreto

semel lato Chalcedone non recesserunt, sicut cum Marciano epist. 410 constantiæ Leoni tribuendum est quod sese huic ambitioni Nicænis canonibus contrariæ fortiter opposuerit, ita laudi verti nequit Orientalibus, si contra eosdem canones justis Leonis reprehensionibus nequaquam cessere.

Nihil erat igitur in authentico epistolæ Anatolianæ quod Aetium archidiaconatui redintegratum significaret, cum nihil tale lectum a Leone in illius epistola hujus responsione manifestum sit. Illa igitur Anatolii verba non de archidiaconi officio intelligenda sunt, sed tantum de gradu et honore ecclesiastico, a quo per invidiam et malevolentiam adversariorum suorum dejectus fuerat, cum cœmeterio deputaretur, ut queritur auctor noster epist. 84 (nunc 111), vel de restitutione ejusdem in propriam famam. Clarum est enim Aetium de aliquo crimine fuisse accusatum, cum ex epist. 100 discamus illum in episcopali conventu fuisse discussum, et cognitione habita in omnibus fuisse purgatum. Vir eruditus ex his epistolæ 86, al. 56 (nunc 113), verbis: *Nam apud catholicum episcopum etiamsi erat ulcumque decus sacerdotale, sacerdoti archidiaconus propter fidei reverentiam debuit præmitti, potius quam locum catholici nequissimus hæreticus obtineret*; ex his, inquam, verbis, quæ egregie depravata ultro fatetur, suspicatur hanc corrigendo errori viam Anatolio Leonem aperuisse ut potius presbyter catholicus archidiaconi munere fungi sineretur, quam hæreticus diaconus. At quam remotum id a Leonis sensu textuque, quem longe emendatissimum atque adeo omni ambage vacuum perlegere poterat in nova ista Leonis editione jam tunc publicata! Ex eadem enim elucet Leonem Anatolio id proponere, quod ante Aetii consecrationem in presbyterum facere debuisset; ut levius potius in eo errata condonaret, quam hæretico locum codere juberetur.

1549 AD EPISTOLAM CXXXIX.

APUD QUESNELLUM CX.

Juvenali Jerosolymitano episcopo.

4. *Inter angustias diversorii.* Hæc verba indicant S. Leoni persuasum fuisse Christum Dominum non in spelunca extra Bethleem posita natum esse, ut plerique sentire videntur, sed in diversorio, in quo non fuit ei locus, secundum evangelistam, hoc est non cubiculum vel cubile, sed tantummodo stabulum sub ipsius tamen diversorii tecto positum. Ejusdem est sententiæ S. Ambrosius, putans appendicem fuisse diversorii. Utrique favet sacer Evangelii textus, dum ait simpliciter: *Reclinavit eum in præsepio, quia non erat eis locus in diversorio* (Luc. 11, 7); opponens, non diversorio stabulum ab eo separatum, sed præsepium diversorii cubiculo seu cubili, quod parturienti Virgini nascentique puero maxime necessarium erat. Angelus similiter Christum pastoribus annuntiat natum *in civitate David et positum in præsepio*; Pastores ipsi dicunt: *transeamus usque Bethleem*; videnturque palam omnibus, qui in diversorio erant, narrare omnia quæ audierant et viderant antequam reverterentur: *Et omnes qui audierant, mirati sunt; et de his quæ dicta erant a pastoribus ad ipsos. Maria autem conservabat omnia verba hæc conferens in corde suo; et reversi sunt pastores.* Denique cum magi natum regem adoraturi venerunt, *Intrantes domum, inquit Matth., cap. 11, 11, invenerunt puerum cum Maria matre ejus.* Et hoc quidem modo pene necessarium est interpretari, ut propheta Michæ impleta esse ad litteram dicatur: *Et tu Bethleem, terra Juda, nequaquam minima es in principibus Juda; ex te enim exiet Dux.* Nec Eusebius, Hieronymus, Paulinus, alii que opponi debent; ubi enim nascenti Domino diversorium erat, potuit solum stabulum ac spelunca

superfuisse Patrum illorum temporibus; atque etiam extra urbem fuisse, cum ex Romanæ, Jerosolymorum, aliarumque urbium exemplo satis manifestum sit per temporum vicissitudines, bellorum strages populationesque sæpe sæpius id evenire, ut vel civitatum situs mutetur, et dum restaurantur diruta urbes, in remotioribus locis pro opportunitate susciuntur; vel etiam aliquibus suburbiorum partibus excisis, aliæ ab urbe dissitæ mancant, quæ eidem olim jungebantur.

2. *Nisi fuisset nostri generis, non potuisset esse mortalis.* (a) Cave ne ex his verbis mortem vel Adamo ejusque posteris ex ipsius corporis conditione connaturalem putes, ut neoterici quibusdam visum est, vel Christo Domino ex maternæ eius origine indeclinabilem fuisse. Utrique enim Adamo, primo et novissimo conveniebat *Prima immortalitas posse non mori*, quam S. Augustinus explicat lib. de Corrupt. et Grat., c. 42; lib. de Civit. Dei xxii, cap. ult., et alibi. Caro, inquam, illius potuit non mori, quia non erat caro peccati. Sed quia missus est in similitudinem carnis peccati, ut de peccato damnaret peccatum in carne: *Caro Christi mortalitatem de mortalitate materni corporis, traxit quia mortale corpus ejus invenit; contagium vero peccati originale non traxit, quia concubentis concupiscentiam non invenit. Si autem nec mortalitatem, sed solam substantiam carnis de matre sensisset, non solum caro ejus caro peccati, sed nec similitudo carnis peccati esse potuisset* (Aug. contra Jul. lib. v, c. 45).

3. *Particulam dominicæ crucis cum eulogiis dilectionis tuæ veneranter accipi.* (b) Hæc verba claudunt epistolam, jacentque in vulg. ed. et mss. tribus, quos vidi, immedie ante notam consularem; sed cum illa non habeant mss. Griman., Barb. duo, Cantabr., Trecophit. et ex Thuaneis tres, nemo non intelligit subditia esse.

AD EPISTOLAS CXLI, CXLII ET CXLIII.

APUD QUESNELLUM CXII, CXIII ET CXIV, ANNI 455.

Tres epistolas a Leone datas hoc anno 455 representavit nobis Grimanicus codex, ne annus hic integer nobis vacuum elaberetur. Has porro necesse est antecessisse diem decimum sextum kalendas Aprilis, cum Valentinianum Augustum, cujus octavo consulatu consignatæ leguntur, illo die interfectum fuisse constet ex Romanarum rerum scriptoribus. Unde facile fuit emendare librarii errorem, qui in epistola 113 (nunc 141), ad Julianum, v. idus Martii legisse videtur; et alterum dubium solvere, quod circa epistolam 142 (nunc 142), ad Marcianum ex ancipiti compendiarii characteris lectione nascebat. Sic enim ibi habetur: *Datum 11 id. Aug. Valentiniano VIII cons.*, ubi licet 1551 pronum sit legere 11 idus Augusti, cum aliud mensis nomen non appareat; merito tamen legendum videtur *Augusto Valentiniano VIII cons.*, credendumque mensis nomen per scribæ oscitantiam omissum fuisse. Præter hanc autem rationem ex Augusti morte petitam, quæ non sinit ut mensi Augusto ascribatur hæc epistola, altera quoque sese offert ex ipsius epistolæ materia, quæ est de paschalis diei controversia, qui cum jam a tribus mensibus celebratus esset, importune admodum memoriam regeret consensus sui Alexandrinis dati, ad litterarum a se ad Occidentales missarum circa ejusdem festi celebrationem. Tertia denique accedit ratio ex 113 (nunc 141), ad Julianum, epistola, quinto

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Cave potius ne immortalitatem Adami in primo statu ex ipsius corporis conditione connaturalem putes. Immortalitas enim, ut palam docuit S. Augustinus in lib. v. de Genesi ad litt. c. 25, *ei præstabatur de ligno vitæ, non de constitutione naturæ; a quo ligno separatus est, cum peccasset, ut posset mori; qui nisi peccasset, posset non mori. Mortalis ergo erat condi-*

tionem corporis animalis, immortalis autem beneficio conditoris. Hinc etiam damnata fuit hæc propositio inter Baianas 78, cui num Quesnellus hoc loco alludat, alii judicent: *Immortalitas primi hominis non erat gratiæ beneficium, sed naturalis conditio.*

(b) De his verbis lege nostram annot. 29 (Col. 1108, n. j) in hanc epistolam.

idus Martii data. Cum enim de correctione (a) Carosi monachi rebellis mentionem faciat, planum est prius scriptam esse epistolam illam 112 (*nunc 142*), ad Marcianum, in qua Augusto gratias agit quod eundem et Dorotheum erroris consortem e suis monasteriis detrudi jusserat. Hanc enim monacho ad sanam doctrinam redeunti minimo inflixisset Marcianus: quare vel Januario mense vel Februario data esse videtur hæc ad Marcianum epistola.

Porro ex epist. 113 (*nunc 141*), ad Julianum Coenæm, manifestum habemus quo anno ad Alexandrinos missus a Marciano fuerit Joannes Decurio, hoc videlicet anno 455, vel sub præcedentis finem. Nemo enim non videt hunc Joannem spectabilem virum et in fidei sinceritate laudabilem, ad Ægyptum causa fidei directum, eundem esse ac Joannem illum decurionem, cui Marcianus Augustus litteras suas ad Alexandrinos monachos perferendas dedit, quæ parte in concilio Chalcedonensi referuntur num. 8. Hujus enim viri fidem pariter laudat Marcianus, eumque sit sacro Chalcedonensi concilio interfuisse. Emendetur itaque illustrissimus Annalium scriptor, qui hanc Joannis legationem ad annum 452 retulit.

AD EPISTOLAM CLVII.

APUD QUESNELLUM CXXVI.

Anatolio episcopo CP.

Nova hæc epistola, licet anni dicique notam nullam habeat, locum quem ei assignavimus habere debuit. In ea enim laudatur epistola 125 (*nunc 156*), quæ 1 Nov. (*leg. 1 Dec.*) data legitur, et alia indicatur quæ apud imperatorem Ægyptios episcopos extorres commendat, cum qua hanc missam esse probabile est, forte epistolæ 127 (*nunc 158*) 1 Decembris scriptæ annexam. Denique accepta ista epist. 126 (*nunc 157*) rescripsit Anatolius paulo iratior 1552 factus, ut perspicuum est ex epist. 128 (*nunc 163*), qua illum noster Leo de commotione increpat. Cum ergo (b) circa Martii medium hæc ultima scripta fuerit, et duo vel tres fere menses necessarii fuerint, ut illa 126 (*nunc 157*) Constantinopolim deferretur, et inde Anatolii responsum veniret, vix potuit aliam sedem sortiri novella 126 (*nunc 157*) epistola.

AD EPISTOLAM CLIX.

APUD QUESNELLUM CXXIX.

Nicetæ episcopo Aquileiensi.

Nicetas, ad quem data legitur hæc epistola, ab aliis Nicæas appellatur. Et certe si idem est ac ille de quo Martyrologium Romanum ad 22 Junii, sanctus Hieronymus, epist. 42, et Gennadius, lib. de Viris Illustribus, *Nicæas* dicendus est, non *Nicetas*; ita enim constanter ab illis appellatur; tametsi Lucas Holstenius in Animadversis seu annotatis marginalibus ad Romanum Baronii Martyrologium, *Nicetam* legi asserat in admirandæ, ut ait, antiquitatis codice Gennadii ad S. Andrea de Valle.

Jam vero non modicam difficultatem video in distinguendis pluribus Nicetis, vel Nicæa a Niceta, quos in unum confundendos non existimo. Cardin. Baronius discernit inter Nicetam in Dacia episcopum, et Nicæam Romatianæ, seu, ut interpretatur, Aquileiensi civitatis antistitem: illum enim ad diem 7 Januarii recenset; de hoc vero ad 22 Junii memoriam facit. Utrumque in unum esse conflandum asserit Lucas Holstenius loco citato. Ego duos vel forsitan etiam tres putaverim esse numerandos.

Primum, de quo tam honorificam mentionem facit S. Paulinus, epist. 40, ad Severum, ubi eum vene-

abilem, doctissimum, et Romanis merito admirandum episcopum appellat, necnon in natali 98. Felicis, ubi eum et magistrum et patrem suum prædicat. Qui natalis S. Felicis, cum numerante Cæsare Baronio, incidat in annum Christi 397, jam tum Nicetam illum episcopum fuisse necesse est asserere: unde et procul abest ut idem sit cum Niceta nostro, ad quem S. Leo scribit, qui anno Christi 447 nondum erat episcopus, Januario tunc temporis Aquileiensem Ecclesiam gubernante. Nominis etiam differentia intercedit; certum est enim eum qui Paulino familiaris fuit, Nicetam fuisse appellatum; alium Nicæam plerique codices nominant. Accedit diversam utriusque fuisse patriam. Hunc enim Aquileiensem esse probabile est; illum ex Dacia ortum conjicio 1553 ex Paulino, qui eum in Daciam revertentem persequitur his verbis:

Ergo dux idem modo prosequatur
Te via, qua nunc properas revertens
Ire, Niceta, patrioque reddat
Limine tutum.

Episcopales denique utriusque sedes tam longe a se invicem dissitæ, quam Daci ab Aquileiensibus.

Eum porro, de quo Gennadius et Honorius Augustodunensis, non alium esse putaverim a Paulini amico, tum quia a doctissimo pontifice, ut eum Paulinus vocat, probabile est condita esse opuscula, quæ commemorat Genadius; tum quia veteres Gennadii codices, quorum unum laudat Holstenius, *Nicetam*, non *Nicæam* habent. Denique quia nomen episcopatus non repugnat.

Quod si diversum ab eo quis contenderit, per me licet. At eundem esse Gennadium Nicetam cum Leonino, non possum adduci ut credam. 1º Leoninus erat Aquileiæ episc. At quis credat Aquileiam vocatam a Gennadio Romanam civitatem, quo nomine a nemine veterum decoratam esse legimus, quod et si potuisset ab oratore et encomiaste usurpari, numquam certe ab historico dissertatore, quem propriis magis et notioribus nominibus uti maxime convenit. Et ita ab ipso Gennadio usurpatum est, qui cum de Rufino scribit superiori pagina, non eum Romanum, vel Romatianum, sed Aquileiensem fuisse dicit. 2º Cum in suo Catalogo ordinem temporum servet auctor iste, dum viros illustres recenset. Nicæam collocat longe ante scriptores Leoni æquales, immo ante Paulinum, Theophilum Alexandrinum, Sabbatium, et alios qui quarto sæculo floruerunt, non quinto jam media parte elapso, ut Nicetas Aquileiensi episcopus.

Jam vero Nicæam illum, de quo sanctus Hieronymus, eundem esse cum episcopo Aquileiensi, solum civitatis nomen videtur persquære; plura dissuadent. Nam, 1º ille Nicæas ab Hieronymo dicitur, hic a Leone Nicetas. 2º Cum Nicæas Hieronymi amicus jam ab anno fere nonagesimo supra trecentimum subdiaconus esset Aquileiensi Ecclesiæ, ad quem gradum ante vigesimum quintum ætatis suæ annum probabile est non esse evectum, septuagesimo quinto, vel octuagesimo anno ad labores episcopatus assumptus esset; nondum enim anno 447 locum alteri cesserat Januarius: hoc autem vero parum simile est. Confirmatur adhuc ex S. Hieronymo epistola 42, quæ Chromatio nondum episcopo Aquileiensi scripta est; in ea enim communes quas habuerant Hieronymus ipse et Nicæas peregrinationes in memoriam cum revocat, significat æqualem fere sibi illum fuisse, quocum necessitudine singulari conjunctus erat.

Hinc vides ex uno Niceta, vel Nicæa tres nobis saltem enasci. Primum quidem Nicetam Paulini carminibus celebratum, laudatum a Gennadio, Romanæ

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hic Carosus correctus diversus est ab alio quem Marcianus e monasterio ejecit, uti colligere licebit ex nostra annot. 7 (*Col. 1111, n. g*) in epist. 142, ubi etiam erroneam notam ejusdem epistolæ ex

optimo ms. Ratisponensis emendavimus.

(b) Chronica nota epistolæ 163, xv kal. Aprilis. Emendavimus v kalendas. Confer nostram annot. 12 (*Col. 1148, n. j*) in hanc epist.

seu Romatianæ civitatis episcopus; secundum, qui Nicæas 1554 dicitur, Aquileiæ hypodiatonum ac Hieronymi familiarem; tertium, qui episcopus Aquileiensis fuit post annum 447, ad quem S. Leo scribit anno 458.

Quod porro ad primi episcopatum attinet, *Romatianæ* civitati præpositum fuisse facile assentier, quam *Romanam* vocat Gennadius, *Romesianam* tabula Peutingeriana, *Remisianam* Antonini Itinerarium. Ex quo geminam Nicetæ, seu Nicææ commemorationem, quam facit Baronius, ad unicum referri debere libenter velim. Sed quod per Romatiam civitatem Aquileiam esse intelligendam idem autumat, assentiri nequaquam possum. 1° Quia nemo non modo inter veteres, sed nec inter recentiores legitur, qui ita appellaverit; si Leandrum nescio quem recentiorum cosmographum excipias a Baronio laudatum, qui secundam Romam dictam esse asserit: quod et si verum esset, non id tamen probaret quod Baronius intendit. Esto enim ita appellata fuerit ab aliquo laudes illius prosequente, sicut Arelatem Gallulam Romam legimus dictam; at non propterea cum de ea sermo habetur, Romana simpliciter civitas appellabitur, sicut nunquam eo modo designatam legimus Arelatem. 2° De Romatiana civitate quod in Martyrologio commemorat ad 22 Junii, de Aquileia interpretari absurdissimum mihi videtur. Cum enim decies fere de Aquileia mentionem faciat sub hoc ipso nomine, quoniam consilio de Niceta acturus auctor ille loquendi morem solitum mutasset, proprioque ac omnibus noto nomine posthabito, aliud novum ignotumque usurpasset? 3° Etsi aliqua appellatione a Romana urbe deducta decoranda fuisset Aquileia, nunquam Romatiana, nisi forte ab hominibus imperitis ac semibarbaris, sed vel Romana, vel Romaniana dicta fuisset: præsertim cum in Dacia alia civitas esset eo nomine dicta, ut inde necesse fuisset ambiguitatem oriri.

4. Auctoritas inscriptionis opusculi de Octo Beatitudinibus, ubi Chromatius ejus auctor ROMANUS EPISCOPUS dicitur, non plurimam faciendam, cum et incertissimum sit an de Aquileiensi Chromatio sit intelligenda, et valde insolens alium præter sedis apostolicæ episcopum Romanum inscribi. Demum tamen ita vere appellatum esse episcopum Aquileiensem. At istud post multos annos contigisse, arbitrator; si tamen contigit: qua autem occasione fieri potuerit, videor mihi satis feliciter ex Paulo Diacono eruere, nimirum ex Longobardorum vastitate ortum habuit, quam fugiens plebs Aquileiensis in proxima Gradus insula sedem elegit, suumque sibi deinceps episcopum creavit, quem ad distinctionem alterius episcopi, qui in veteri Aquileia pariter creabatur, Romanum forte vocitavit, ut Romanis, vel a Romanis creatum. Audi Paulum Diaconum suis ipsius verbis hoc attestantem lib. IV Longobardicarum rerum cap. 34: *His diebus, defuncto Severo patriarcha, ordinatus est loco ejus Joannes abbas patriarcha 1555 in Aquileia veteri, cum consensu regis Agilulfi et Gisulfi ducis. In Gradus quoque ordinatus est Romanus (al. Romanis) Candidianus antistes... Candidiano quoque defuncto apud Gradum ordinatus est patriarcha Epiphanius (alias Epiphanius), qui fuerat primicerius notariorum, ab episcopis qui erant sub Romanis. Et ex illo tempore cæperunt duo esse patriarchas.*

Vides, lector, Aquileiensem episcopum Romanum aliquando appellatum: non ob eam causam, ut habet card. Baronius in notis ad Romanum Martyrologium, quod Aquileia vel Roma secunda, vel Romatiana, Romanave civitas appellaretur; non etiam propterea quod aliquis hujus urbis episcopus patria Romanus esset, quemadmodum de Chromatio somniavit Sixtus Senensis; non denique quia catholicus et Romanæ Ecclesiæ communicans, quod putat Baronius ad annum Christi 605, ubi de Candidiano, quem Paulus Diaconus Romanum appellavit; quamquam aliæ editiones non hoc modo ha-

Abent: *ordinatus est Romanus Candidianus antistes, sed ordinatus est Romanis, etc.* Valeat tamen per melicet prior illa lectio, quæ est veteris editionis Parisiensis anni 1514. At ex iis quæ descripsimus, clarum est appellatum esse Romanum, quia Romanis ordinatus erat, iis scilicet Aquileiensis veteris incolis, qui Gradum transmearent, parebantque Romanis; tum etiam quia ordinatus ab episcopis qui erant sub Romanis, ut expressis verbis habet Paulus Diaconus; denique quia auctoritate exarchi electus, ut alteri patriarchæ opponeretur, qui apud veterem Aquileiam, favente Longobardorum rege, ordinatus erat, eique subiacebat.

Hæc etsi ita sunt, nondum tamen exhausta difficultas. Quid enim hoc ad Chromatium, qui ducentis annis Candidianum antecessit, et gemini patriarchæ electionem? Verum necesse non est eo tempore vixisse Chromatium, ut Romani titulo decoraretur. Sufficit ut tractatus ille, qui ab ejus nomine circumfertur, descriptus sit post inchoatum sæculum septimum postque geminos Aquileienses episcopos. Probabile est porro titulos hujusmodi scribarum solorum opus esse, qui prisci antistitis opusculum describentes, illum eo nomine donandum crediderunt, quod communiter Aquileiensibus sui ævi episcopis tribui noverant.

AD EPISTOLAM CLXIV.

APUD QUESNELLUM CXXXIII.

Leoni Augusto.

Omnium epistolarum, quas in lucem emittimus, nulla est cujus auctoritas pluribus majorisque nominis auctoribus fulciatur. Sanctus enim Prudentius episcopus Trecentis, qui circa medium sæculum nonum catholicam de prædestinatione et gratia Christi doctrinam adversus illius ævi novatores 1556 strenue propugnavit, hujus epistolæ dimidiam fere partem describit in insigni Scotum Erigenam, cap. 1. *Unius, inquit opere de Prædestinatione contra Joannem, Patris sententiam ponendam duximus, cujus astipulatione fidei cæteris nullatenus creditulitas derogetur. Leo EPISCOPUS LEONI AUGUSTO. Multis manifestisque documentis probatum esse mihi gaudens, etc.*, usque ad caput tertium, quo capite tertio cum quarto prætermissis, rursus ex quinti initio nonnulla refert; nec non ex alia ejusdem pontificis ad eundem imperatorem epistola, quæ isti præmittitur in nostra editione. Mirari porro subit tam præclarum fragmentum fugisse posteriores conciliorum epistolarumque pontificiarum collectores, inter quas locum merito obtinere debuerat. Ex eo nos menda nonnulla quæ codici Grimanico inpersa erant eluimus; sed nonnulla vicissim ope codicis nostri emendanda occurrunt in libro Prudentii, tam illius editionis, quam Ludov. Cellotius primus procuravit ex codice ms. bibliothecæ Thuaneæ, quam alterius quam irritavit vir clarissimus doctissimisque Gilbertus Manguinus, tom. I collectionis veterum auctorum qui nono sæculo de prædestinatione et gratia scripserunt.

Ejusdem epistolæ plura fragmenta referunt Vigilius et Pelagius II pontifices Romani, qui sexto sæculo floruerunt, hic in epistola ad Eliam Aquileiensem episcopum, ille in suo constituto: loca utriusque nota habes in margine epistolæ. Denique Facundus, ille celebris Hermianensis in Africa episcopus, triumque capitulorum propugnator, in libro II, cap. 6, pag. 87, editionis Jacobi Sirmondi, amplum epistolæ hujus pannum representat, quem Sirmondus non pro scriptis Leonis papæ ad Leonem Augustum, sed pro verbis Facundi ad Justinianum imperatorem accepit.

Alia ex cap. 3 refert Pelagius quasi ex epistola ad Basilium. Si hoc ita est, vel dicendum eadem quæ Leoni Augusto scripta erant a Leone papa alteri etiam epistolæ scriptæ ad Basilium inserta fuisse, eamque excidisse temporum injuria epistolam; vel certe fatendum Pelagium ejusve scribam memoriam lapsum.

AD EPISTOLAM CLXV.

APUD QUESNELLUM CXXXIV.

Leoni Augusto.

4. Hanc epistolam, quam ad decem codicum mss. fidem emendavimus, collatis etiam omnibus antiquis exemplaribus excusis, suo etiam loco restituimus ex editione Suriana S. Leonis, et Nicoliniana, ex collectione veterum de duabus naturis scriptorum a Josia Simlero edita Tiguri an. 171, et volumine Miscellanearum G. Vossii Tungrensis præpositi cura Morguntia excuso an. 1604, quibus accedunt mss. codd. Treopithæanus et Oxoniensis, qui omnes **1557** consularem notam ab aliis omissam exhibent.

Exstat inter Agapeti papæ epistolam una, quæ ad Anthimum scripta legitur, quamque jam pridem falsi arguit doctissimus card. Baronius ex styli ab Agapeti phrasi discrepantia. Facile erant eadem hanc cum præsentem Leonis epistolam conferenti commentitiam deprehendere; tota enim ex pannis hujus consutis compacta est. Si imposturæ ætatem nosse alicujus est momenti, eam (a) centum annis Anthimo posteriorem esse facile crediderim, quod ex nonnullarum vocum mutatione conjiçio. Cum enim cap. 2, ubi legimus apud S. Leonem, *consubstantialis æqualitas*, pseudoepistolæ artifex in geminæ hujus vocis locum substituerit, *unius voluntatis æqualitas*, dubium non videtur quin ab aliquo fabricata sit Sergii episcopi CP. fautor, qui in ejus de unica Christi voluntate qualemcumque defensionem aliquod pontificis Romani testimonium proferre gestiebat. Adulterini enim hujusmodi fetus non sine certo concilio supponi solent pro legitimis: nullam porro aliam tota epistola libidinem impostoris suggerit, quam erroris Monothelitarum fulciendi. Simili impostura caput 4 cum sequentibus usque ad testimonium S. Hilarii in supposititiam Caii papæ epistolam conversum est, et illud ipsum S. Hilarii excerptum in primam Eutychiei papæ epistolam, quæ est ad Bæticæ provinciæ episcopos.

2. *Effusio... Sanguinis Christi tam fuit dives ad pretium.* Ita habent mss. codd. Barb. duo, Thuan, quatvor, Treopith., Corbeiensis, Cantabrig., Bodl., Grimanicus, et Agapeti pseudoepistola. In vulg. porro exemplar. edit. sic legitur: *Effusio... sanguinis justis Christi tam potens fuit ad privilegium, tam dives ad pretium.* Sed quæ hoc loco abundant, ex epist. 97 (nunc 124), ad Palæstinos monachos, huc translata sunt.

3. *Omne enim sacramentum fidei christianæ magno decoloratur obscuro, si (ut hæretici volunt) lux veritatis sub mendacio putatur latuisse phantasmatis.* Parenthesim illa, (b) (ut hæretici volunt) loco suo movimus, nulla (quod fatemur) codicis cujusquam auctoritate adducit, sed sola conjectura, vel potius sensus ipsius necessitate. Falsum enim sensum inducit antiquus parenthesis illius situs, qui ita se habet: *Omne enim sacramentum fidei christianæ magno (ut hæretici volunt) decoloratur obscuro, si lux veritatis sub mendacio putatur latuisse phantasmatis.* An volebant Manichæi aliique hæretici, qui veritatem **1558** carnis in Christo negabant, opinionem suam Divinitati injuriam esse? immo vero hoc ab eorum mente alienissimum erat, qui e contra magnam injuriam æterni Patris Filio inferri contendebant, si vera carne indutus crederetur. Hoc porro erat, quod volebant hæretici, apparentem tantummodo carnem Christo Domino esse tribuendam. Cæterum facile fuit ut pa-

A renthesis, de novo forsitan adjecta, ab antiquo etiam scriba ad lineam nativo loco superiorem rejecta sit.

4. *Dehinc sequuntur testimonia, etc.* Horum testimoniorum mentionem crebra habent antiqui Patres, quos inter Vigilii Tapsensis in Africa episcopus lib. v contra Eutychem. sect. 32. *Cunctos, inquit, Ecclesiæ tractatores in medium adducamus, ex quorum multiplicibus dictis pauca et brevia excerptentes, huic operi subnectimus; ad lutiore eorum et diffusiores de hac confessione tractatus, quos beatissimus Leo in unum testimoniorum cumulum provida diligentia congescit, studiosos quosque mittentes.*

Pleraque porro hæc SS. Patrum testimonia (c) in actione secunda concilii Chalcedonensis illigata reperiantur epistolæ S. Leonis ad Flavianum CP. episcopum, non eodem ordine, nec æquali numero; plura enim huic epistolæ subjiciuntur, quam in Chalcedonensis Actis. Non omitam porro quæ Hincmarus Remensis archiepiscopus de hoc testimoniorum delectu scribit in tractatu De non trina Deitate, quoniam Leonis ipsius commendationem habent singularem, dum sanctum pontificem nostrum præclaris Ecclesiæ luminibus Hilario, Athanasio, Ambrosio, Chrysostomo, Basilio, Gregorio Nazianzeno, Cyrillo, atque ipsi Augustino non imparem meritis audet asserere. Nam et Leo, inquit, *sanctæ catholicæ et apostolicæ sedis pontifex istorum dumtaxat, qui eum tempore, etsi non loco præcesserunt vel merito, pauca numero, sed magna auctoritatis et rectæ fidei genio testimonia Leoni Augusto ad confirmandam fidem catholicam credidit mittenda sufficere.* Plura vide supra ad epistolam 24 (nunc 28), ad Flavianum.

Ad calcem hujus collectionis hæc in ms. cod. Barb. uno subjiciuntur. *Explicuerunt testimonia de libris SS. Patrum decrepta, quæ ostendunt Christum geminæ substantiæ gigantem esse, id est et Deitatis, et humanitatis veras perfectasque naturas unam Christi esse personam.*

C **1559** DE LIBELLO CONFSSIONIS LEPORII MONACHI. cujus auctor S. Augustinus nunc primum assertitur.

Nostra hæc editio istam epistolam seu testimonium cumulum uno testimonio, eoque egregio auctorem exhibet, quod quidem beneficio Grimanicus nostri codicis ms. toties laudati nobis advonit. Habetur ultimo loco inter testimonia ex Augustino excerpta, cui sub hoc titulo ascribitur: *Item ejusdem ex libro assertionis fidei*; et hoc habet exordium: *Nostrum namque est credere, etc.* Quantalibet porro diligentia evolvas Augustini lucubrationes, nuspiam apparebit tale opusculum, ex quo hæc verba deprompta sint, nec aliud simili titulo decoratum. Sunt autem verba eximii illius libelli, qui *Leporii epistola vel confessio sen liber emendationis, vel libellus satisfactionis* dicitur; cujus vel partem retulere, vel mentionem saltem fecere antiquissimi auctores Joannes Cassianus, lib. 1 de Incarn. Dom. ; Joannes papa II, epist. 3, ad Avienum et cæteros senatores; Vigilii Tapsensis lib. xi de Trinitate; Facundus Hermianensis lib. 1 Defensionis trium capitulorum; Gennadius, in Catal. virorum illustrium; et Sigebertus. Addit Joannes Garnerius Basilium diaconum Thalassiumque et alios monachos, quorum libellus supplex ad Theodosium Augustum habetur 1 partu Act. Ephes. syn. cap. 30; sed profecto Leporium, qui in eo libello reconsetur inter episcopos Divinitatis Christi defensores, et ipsum episcopum fuisse eo ipso apparet non monachum illum cujus confessionem expendimus. Videtur Basilium ordinem temporum servare in ea enumera-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES

(a) Cum hæc epistola sit inter supposititias Isidori Mercatoris, hæc impostura multo posterior est.

(b) Hæc verba auctoritate omnium mss. et antiquæ Græcæ versionis loco suo restituimus, sententiamque satis æquam explicavimus annot. 71 (Col. 1160, n. f) in hanc epistolam 105.

(c) Hæc testimonia a Leone collecta et missa in Orientem post latrocinium Ephesinum, non pertinent ad concilium Chalcedonense. Licet enim in vulgatis Conciliorum subjecta sint Leonis epistolæ insertæ actioni secundæ Chalcedonensis, non tamen in mss. Vide admonitionem in epist. 28, 1, 8 et 9.

ione, ac proinde de Leporio aliquo episcopo qui floruerit ante Ambrosium Mediolanensem, universam synodum Africanam quam commemorat, Joannem Chrysostomum, Severianum, Atticum Constantinopolitanum, qui post Leporium nominantur. Deinde, si de Leporio nostro et de illa synodo Africana, quæ confessioni ejus suffragata est, loqui voluisset Basilius, utrumque conjunxisset, nec medium inter Leporium et synodum inseruisset Ambrosium. Denique sola nominis similitudo levis est fundamentum quam ut huic assertioni statuendæ sufficiat, cum et in consilio Toletano et alibi legantur hujus nominis aliquot viri. Ad synodum quod atinet, quam Africanam universam appellat Basilius, quis sibi persuaserit eandem esse in 1560 qua Leporii confessio approbata, si epistolam inde missam ad Gallicanos episcopos, subscriptionesque Africanorum inspexerit? Certe si ex Basilius diaconi verbis synodus universalis Africæ intelligenda est, ad illam oculos intendisse crediderim, quæ anno 397, Attico et Cæsario coss., habita, et in qua *Nicæni concilii professio et fides recitata est et confirmata*, ut videri potest cap. 2 (a) codicis Romani.

Exstat idem excerptum confessionis Leporianæ in illo testimoniorum delectu quem habet actio 2 Chalcedonensis concilii, sub hoc titulo: *Item ejusdem Augustini sermone*; DE EXPOSITIONE FIDEI. Verum cum alienis hactenus verbis personatum prodierit, ex Græco scilicet translatum, hæc est ratio cura nemine hujus auctor Leporius sit deprehensus, etsi hæc eadem verba et apud Joannem Cassianum et apud Vigilium Tapsensem transcripta legerentur, antequam integrum opusculum cura doctissimi Sirmondi a tenebris vindicaretur.

Hoc gemino fretus suffragio, (b) Actorum scilicet Chalcedonensis concilii et ms. Grimani aurum contra æstimandi, asserere non dubito libellum illum emendationis Leporianæ germanum esse magni Augustini fetum. Quod nonnullis etiam momentis firmare supervacuum esse non existimo: cum et huic libello non parum auctoritatis ex tanti parentis nomine, nec gloriæ parum Augustino ipsi ex synodalis libelli conscriptione accedat.

Primum igitur tanto majoris auctoritatis mihi esse videtur utrumque illud testimonium, quod et S. Leo, et œcumenicæ illius synodi Patres ætate Augustini floruerunt. Decennium enim a morte Augustini elapsam non erat, cum ad Romanam sedem evectus est Leo noster; cujus undecimo pontificatus anno in synodum œcumenicæ coierunt Chalcedonem sexcenti illi Patres.

2. Cum adhuc archidiaconi munere fungeretur S. Leo in Gallicanis provinciis aliquamdiu commoratus est, quas primum Leporius suo errore inficere cœperat, quasque postmodum suæ emendationis publicatione recreavit. Etsi enim nullius antiqui monumenti auctoritate testatum habeamus quod recentior quidam prodidit, videlicet Leonem nostrum, antequam pontificatus apicem adeptus esset, non semel Gallicanas provincias adisse; certum tamen est Prosperi testis non modo æqualis, sed et ocularis testimonio, quod tunc temporis Leonem nostrum Galliæ detinebant, cum Sixtus papa excessit e vita anno Domini 440 fere (c) ineunte. Facile igitur potuit vir omnium ecclesiasticarum 1561 rerum curiosus indagator vel a Prospero, vel ab aliis regionis illius ho-

minibus hoc ipsum discere, quod postea et universali synodo et Leoni Augusto et toti etiam posteritati notum esse voluit, Augustini stylo confessionem Leporianam exaratam fuisse.

3. Nisi certo certius S. Leo cognovisset sive ex publica noticia, sive aliunde, vere Augustini fuisse hunc, de quo agimus, libellum, numquam id commisisset, ut illud tamquam authenticum catholice veritatis testem sub tanti doctoris nomine (d) synodo œcumenicæ proponeret, præsertim cum ex Africana Ecclesia nonnulli episcopi adessent concilio Chalcedonensi, quibus probe nota erant omnia Augustini sui opuscula. Hoc enim in comperito est in sacris Ecclesiæ synodis œcumenicis non nisi ex certa SS. Patrum traditione, eaque ex indubitatis illorum scriptis expressa, catholicam doctrinam statui: qui secus faceret, sacrosanctam veritatem Ecclesiamque ipsam contemptui probisque hæreticorum hominum ultro exponeret, quod de pontifice nostro minus quam de quoquam alio exstimandum est.

4. Nemo est qui nesciat quam personam sustinuerit per illam ætatem Augustinus tum in universa Ecclesia, tum maxime in Africana: nullum quippe coactum est tunc temporis in iis regionibus concilium, cui dux Aurelius, ingeniumque Augustinus non esset; nec ingenium inodo, sed et oculus, et lingua, et manus. Unde cum Leporii negotium actum fuerit, ejusque confessio approbata in Africana synodo (hoc enim et Joannes papa II diserte asserit in epistola ad Avienum cæterosque senatores, et ipsa Africanorum episcoporum ad Gallos epistola indicat, quæ synodice formæ præ se fert), quis dubitet in hac occasione, ut in cæteris Augustini stylo mutuatam esse synodum?

5. Quæ ratio epistolam Afrorum mox laudatam Augustino ut auctori asserit (cui sententiæ Sirmondus subscribit) eadem et libellum illi vindicat: stylus enim utrobique Augustinianus est; nec stylus solummodo, sed etiam doctrina ipsa conceptusque Augustinum prorsus redolent, ut legenti facile patebit. Sic in epist. 3 ad Volusianum ait quod homo *Deus homini permixtus sit*, et quod *persona Christi mixtura est Dei et hominis*; monetque ibi, ut et in excerpto, lectorem ut *recedat a consuetudine corporum, qua solent duo liquores ita commisceri, ut neuter servet integritatem suam*. Vide etiã lib. iv de Trinit. cap. 20, Euchiridii cap. 34 et 36. Quod item in hoc eodem testimonio dicitur *Deus capax non capibilis*, Augustiniani styli est; sic enim inquit Ang. in altercatione cum Pascentio: *Incapabilem autem nec legunt, nec juste defendunt. Quomodo enim incapabilis Pater, quem capit Filius totum? ... 1562 Quomodo incapabilis Pater, qui capit totus a Filio? ... Qui capit omnia, quem capit nemo, sed hominum: nam totus capitur a Filio*. Denique de modo quos Deus totus implet omnia, et in hac ipsa Leporianæ confessionis parte, et in epist. citata ad Volusianum iisdem verbis dissoritur. Ab accuratiori ampliorque utriusque collatione consulto me contineo. Hanc spartam venustius adornabant viri doctissimi Sanguiniani Benedictini, qui S. Augustini Opera novis curis expurgata, aucta, illustrata prope diem daturi sunt in lucem. Interim alia Augustini loca huic confessioni concinentia indicata lege in notis eruditi viri Joannis Garnerii, parte I Operum Martii Mercatoris, pag. 230.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES

(a) Sic appellat collectionem canonum, quam tom. III emendatam recudemus, et Romanam non esse probabimus.

(b) Hoc Augustini testimonium non spectat ad Acta synodi Chalcedonensis, uti monuimus annot. 3. Græcus textus est vetus interpretatio testimoniorum quæ Leo misit in Orientem; hæcque Græca antiquissima interpretatio præter ms. Grimanicum Latinum eidem testimonio, licet in aliis codicibus Latinis

omisso, fidem facit,

(c) Sixtum III obiisse die 11 Augusti ex nostro vetustissimo Sacramentario probabilius conjecimus annot. 23 in § 33 mensis Octobris, hoc tomo col. 435 (nostro II).

(d) Patrum testimonia Leo non misit ad synodum Chalcedonensem, sed anno ante ea per legatos miserat in Orientem. Confer admonitionem in epist. 23, in fine.

6. Non ea eruditione ornatus videtur fuisse Leporius monachus, ut eximie fidei professioni conscribendæ idoneus esset, præsertim cum de abstrusissimo incarnationis mysterio ageretur, quod omnem humanæ mentis captum longissime superat. Enim vero quod summa animi demissione de se fatetur Leporius, illæsa veritate dictum esse putaverim, quod, inquam, errorem suum in propriam ipse imperitiam refundit, et *stultam*, ut ipse ait, *simplicitatem* suam accusat. Si cujus autem operam desiderare compulsus est Leporius ad suam confessionem exponendam, non alterius debuit quam Augustini, tum ob eam rationem quam supra numero 4 posuimus, tum quia ejus studio et emendatus fuerat et ad sanam fidem revocatus. Augustinum enim, aliorum nominibus suppressis, nominant Gennadius et Leodiensis epistolæ Afrorum codex apud Sirmundum tomo I Conciliorum Galliæ.

7. Denique Leporius suo ipse subscribens libello satis indicat ab alio eumdem fuisse conscriptum, cum eum *suo sensu dicatur esse commemorat*, et ita de eo loquitur: *Hujus epistolæ fidem, hujus epistolæ professionem*; in quo videtur eam non ausus esse vocare suam, quem sciebat ab alio fuisse dictatam. Nec magni momenti est quod ex synodica Africanorum episcoporum epistola objicias, qui confessionem illam Leporii *ipsius esse testantur*. Multis enim nominibus ipsius erat et dicebatur, quia videlicet ipsius sensu dictata, ipsiusque nomine evulganda erat; qui ejus fidem emendationemque palam faciebat; quia denique propria eam manu descriptam proprioque munitam chirographo in Galliis mittebat. Et certe plurimum intererat tunc temporis ut ipsius industria et ingenio conscripta esse crederetur, ut eo libentius promptiusque eorum consensus subcriptioque eliceretur, quos in errorem suum pertractos in Africam secum abduxerat. Denique plurima sunt hujusmodi epistolarum exempla, quæ non eorum esse dicuntur qui eas conscriperunt, sed eorum **1563** quorum vice ac nomine fuerant ab alio compositæ. Talis est celebris epistola Pelagii papæ II ad Eliam et alios Istriæ episcopos. Tales apud Augustinum, Bernardum et alios plurimæ, quæ tunc quando missæ sunt, dictam ob causam iis a quibus mittebantur attributæ sunt, nunc vero merito jure germanis suis auctoribus restituuntur.

Etsi porro luculenta hæc et Augustino digna sit epistola seu confessio, non tamen *tantæ fuit auctoritatis, ut propterea Leporius inter doctores catholicos censeretur in Oriente, et Augustinus, qui solus e quatuor subscriptoribus superstes fuit anno 430 ad concilium Ephesinum vocaretur*; quamquam, addit J. Garnerius, cujus et illa verba sunt pag. 230, *Volusianus, cum ea tempestate in aula Theodosii versaretur, non sine causa dici potest impulsor, ut Augustinus præ cæteris Afris nominatim accerseretur*. Nec enim Leporius, ut vidimus, inter doctores in Oriente numeratus est, nec Augustinus ista commendatione indigebat, ut præ cæteris ad synodum vocaretur, cui tot aliis nominibus non hæc modo prærogativa, sed et singularissima quæque debebantur privilegia. Vide (a) supra pag. 43.

AD EPISTOLAM CLXVI.

APUD QUESNELLUM CXXXV.

Neonæ Ravennensi episcopo.

Hanc Leonis epistolam e loco quem hactenus obtinuerat dimovimus, cumque ad Marciani Augusti consulatum pertinere credita sit, qui incidit in ann. Christi. 451, eam modo ad Majoriani Augusti consu-

latum referendam esse existimamus, hoc est ad ann. 458. Primum enim cum viginti epistolæ Leonis anno 451 datæ etiam nunc supersint, nulla tamen alia Marciani consulatu annotata reperitur, omnes Adelphii consulatum inscriptum habent. Quia igitur sibi persuadeat, Leonem sibi in omnibus vel levis momenti rebus constantissimum, post tot epistolas nomine Adelphii consulis insignitas, stylum mutasse, et de Marciani nomine apponendo cogitasse? Quod enim de hujus Augusti consulatu in illis epistolis non meminerit, non ex memoriæ lapsu vel oscitantia casuve aliquo contigisse credendum est, sed potius putandum non ita fuisse in usu per ejus consulatum tempora numerare, licet hujus omissionis ratio non appareret. Hoc et pro certo habendum nequaquam id a Leone omitterendum fuisse, si usus tulisset, præsertim cum illæ omnes epistolæ in Orientem missæ sint, et ad Orientales **1564** episcopos datæ; immo ad Constantinopolitanum antistitem, ad Julianum Coensem, ad Pulcheriam Augustam, ad synodum Chalcedonensem, et ad ipsum imperatorem Marcianum. Quibus consideratis nemo sibi suadebit unicam epistolam, post illas omnes scriptam et ad Italiæ episcopum missam, præter consuetudinem decoratam fuisse Marciani nomine.

2. Quoties unicum consulem in epistolis suis Leo annotavit, toties Occidentalem consulem, non vero Orientalem nominavit. Quod non in solo hujus anni consulatu fere vicesies sic annotato usurpavit; sed et in aliis pluribus. Epistola enim 18 [nunc 19] an. 448 solo Posthumiano; sex anni 452, solo Herculano; quatuordecim an. 453, solo Opilione; duæ an. 455, quæ solæ sunt, Valentiniano uno; epist. 129 [nunc 159], an. 458, solo Majoriano; epist. 137 [nunc 169] an. 459, solo Recimere designantur. In quo rationem simul habes cur tot epistolæ hujus anni 451 Adelphii potius consulatum habeant quam Marciani, etiam illæ epistolæ novem ad Marcianum ipsum conjugemque ejus Pulcheriam datæ; et cur epistola quam discutimus non debuerit annotari Marciani unius consulatu: nimirum hæc erat, ut apparet, tunc temporis consuetudo, ut Occidentales Occidentalem, Orientales Orientalem consulem publicis instrumentis inscriberent.

3. Numquam ita a Leone positam esse consularem notam, (b) *consulatu*, sed vel consule vel consulibus, legenti facile est animadvertere, ut aliena manu additam nemo non videat hujus epistolæ notam.

4. Apparet ex epistolæ hujus inspectione eam a Leone fuisse scriptam (c) ad consultationem episcoporum illius provincie, quæ Ravennensi suberat, illiusque consultationis occasionem natam esse ex reditu aliquorum hominum, qui ex illis regionibus in captivitatem abducti ab aliquot annis fuerant post barbaricam aliquam irruptionem, et tunc demum ad sedes suas libertatemque redierant. Constat autem pace potitam fuisse Italiam Leonis papæ temporibus saltem usque ad annum 451, quo voluit hanc scriptam esse epistolam. Jam quidem cæperat irruptio barbarorum dæce Attila timeri a Romanis: vastabat enim tunc temporis Gallias vir ille ad hominum terrorem natus, et merito tantam tamque vicinam barbarorum multitudinem Roma formidabat; sed Italiam non est ingressus, nisi anno sequenti 452, quo *Attila continuo resumpta fiducia*, ut Paulus Diaconus scribit, *cruentus Italiam petit, Aquileiam captam funditus eradit. Ticinumque et Mediolanum regias urbes excidit*. Multum ergo verisimile est Ravennensem **1565** regionem inter Italicam nobilissimam, Attilanum expertam esse furorem (etsi civitatem ipsam præsulis sui precibus liberatam esse nonnulli referant),

BALLERINIORUM ANNOTATIONES

(a) Hic Quesnellus in sua editione citat canonum collectionem a se editam initio tomi secundi, quam nos tomo III recudemus, indicatque finem capituli 16.

(b) Confer nostram annot. 21 (Col. 1195, n. a) in

hanc epistolam

(c) Illæ epistola ad consultationem episcoporum provincie Ravennatis scripta non apparet. Encyclica videtur ad plures, ut in admonitione observavimus.

plurimosque saltem ex agro et parochia Ravennensi inde raptos in captivitatem anno 452, quando ætatis defectu nondum *ultius rei firmam poterant habere notitiam*, ut ait Leo, post aliquot annos, scilicet 457 et 458, discretionis annos libertatemque simul et patriam associatos esse, et de suo baptismo dubitare cœpisse ac regenerationis gratiam abire. Quæ Italis occasio fuit consulendi pontificem Romanum, et Romano pontifici ad illius regionis episcopos hanc scribendi epistolam, sicut et aliam, propter controversias ex eadem clade et captivitate barbarica nascentes, scripsit ad Aquileiensem episcopum, eodem hoc Majoriani Augusti consulatu. Quam facile autem fuerit ut errore libreriorum pro *Majoriani* nomine *Marciani* nomen irreperit, nemo non videt: præsertim cum sæpissime ancipites et fugitivi mss. codicum apices divine cogant lectorem, quorum etiam penuria his nos conjecturis, si tamen mære conjecturæ sunt, contentos esse compellit. Vix enim geminus codex ms. adfuit, et ex Cantabrigensi, cujus lectiones variæ nobis transmissæ sunt, nihil lucis affulget, nisi quod humanissimus vir dominus Gale indicat diem quo epistola scripta est illic non esse annotatam; ut probabile sit consularem quoque notam ab illo codice abfuisse. Hæc curiosius investigasse non omnino inutile fuerit, tum ad ordinem Epistolarum sancti Leonis securus figendum, tum ne hæc epocha amplius abutantur scriptores ecclesiastici, qui eam epistolæ consularem notam adire solent, ut annum obitus S. Petri Chrysologi Ravennæ episcopi investigent; immo et tempus morti S. Germani Autisiodorensis, qui in ea professione decessit, in qua Ravennæ exceptus est a S. Petro Chrysologo, hujus civitatis episcopo.

1. *Neonæ seu Neonizæ*. Ita Victor. codex et indices Cisterciensis et Claromaricensis cum edit. Isidoriana, nec non Ughellus in Italia sacra. Nec vero inusitatum hoc nomen est, subscriptis enim concilio Chalcedonensi Neon, episcopus Psyllii Pamphiliæ. Porro ille Neon, sive Leo, ut alii, successit Petro Chrysologo an. 450, decessitque tertio sui pontificatus anno, ut refert Ughellus.

2. *Inexpiabile scelus*. At Leonis nostri sensum August. epist. 203: *Rebaptizare hominem hæreticum, omnino peccatum est; rebaptizare autem catholicum, immanissimum scelus est*; ubi, ut vides, uterque latum discrimen ponit inter catholicum qui rebaptizat hæreticum, et hæreticum, qui rebaptizat catholicum.

3. *Juxta hæreticorum dogma, contra 1566 SS. Patrum instituta*. (a) Ita Thuan. et Canatbr.; at vulgat.; *Juxta hæreticorum damnata a sanctis Patribus instituta*. Porro vel Donatistas mihi videtur indicare S. Leo, teste S. August. de Hæresibus cap. 69, vel forsitan Novatianos et Montenses, de quibus idem affirmat Innocentius I epist. ad Victricium cap. 8.

Sententia. Ita Thuan. et Cantabr. nec non Gratianus et Yvo; vulg., *doctrina*.

4. *Nec vereamur huic salutis januam aperire, etc.* Ita intrepide tales baptizari volebant, etiam sine apposita conditione, Patres concilii Carthaginensis, quod quintum vocant, in cod. Afric. num. 72, Leo noster epist. 2 [nunc 167] ad Rusticum Narbon. et Gregorius III octavo sæculo; quod fere usque duodecimum in praxi fuit, quo cœperunt novam splendidi baptismatis viam inire. Nam Alexander III PP. primus esse videtur qui post annum 1160 hanc baptizandi formulam sub conditione conceptam invenit *Si baptizatus es, non te baptizo; sed si non baptizatus es, ego te baptizo in, etc.*, quam ab illo hausit scho-

lastica, quæ eodem fere sæculo nata est, theologica.

5. *Per episcopalis manus imposuit*. Eadem disciplinam assertam lege epist. 2 [nunc 167] ad Rusticum Narbon. inquis. 18, et epist. 129 [nunc 169] ad Nicetam Aquileiensem: concil. Arelatens. 1, can. 8; Constantinop. 1, can. 7; Siricio papam epist. ad Himerium Tarracon.; Innocentium I, epist. ad Alexandrum Antioch. episc. et ad Victricium Rothomag. (b) Cum is ultimus ad episcopalis manus impositionem Arianos aliosque hujusmodi hæreticos recipi *sub imagine vel cum imagine penitentiz decernit*, videtur erudito viro mediam quandam ininisse viam inter antiquiorem disciplinam, quæ hæreticos ad Ecclesiam revertentes penitentiz, et, ut loquitur Cyprianus, *lamentationibus et satisfactionibus* subiciebat, et eam quam hic Leo noster indicit, quæ nihil aliud præter manus impositionem ad virtutem Spiritus sancti recipiendam, includit. Sed cum Siricius Innocentio antiquior nihil amplius quam Leo noster requirat, tale discrimen nobis probari non potest; nec aliud *per imaginem penitentiz significari* putaverim, quam erroris pristini abdicationem per professionem fidei aliquasque cæremonias dejecti penitentisque animi indices, quæ plerumque manus impositioni præstant.

1567 AD EPISTOLAM CLXVII.

APUD QUESNELLUM II.

Rustico Narbonensi episcopo.

1. Hanc ad Rusticum Narbonensem epistolam anno Christi 452 assignat Sirmondus Conc. Gall. tom. 1, cui et alii postea scriptores consenserunt. Ratio nulla profertur cui isthæc epocha nitatur. Hanc illos suspicor in mente habuisse. Epistolam turbulentis temporibus scriptam esse testari videntur et anxietas Rustici, quem variorum scandalorum adversitas ad abdicandam pontificiam dignitatem pene adduxerat, et variæ quæstiones quas ex barbarica irruptione et provinciarum clade natas pronum est credere, ut sunt illæ parvulus a barbaris in captivitatem abductos, ab hæreticis baptizatos, gentilitate conversatos, et contaminatos immolatis escis significant. Venit enim statim in mentem clades illa miseranda, quam Hunni, duce Attila, intulerunt Gallis hoc 452 anno; nec dubitatum est quin hujus calamitatis occasione consultus a Rustico Leo noster istas ad eum litteras dederit.

Verum aliter de harum (c) ætate statuendum puto. Si enim inquisitionum tituli considerentur, quos ex plurimis codicibus mss. restituit Sirmondus, quosque in duobus Thuanæ et Treopithano ipsi vidimus, difficile non erit sibi persuadere Rusticum Narbonensem occasione, non Gallicæ, cladis ab Attilanis copiis illatæ, sed potius (d) Vandalicæ direptionis et persecutionis, qua regiones Africanæ longe lateque vastatæ sunt, hanc consultationem ad Leonem papam misisse. Hoc satis innuit inquisitio 18: *De his qui ex Africa vel Maurilinia venerunt, et nesciunt in qua secta sint baptizati, etc.* Cui titulo, præter mss. codicum fidem, accedit auctoritas ex lib. II Auxilii de ordinatione Formosi papæ, ubi idem legitur. Cum enim direpta maxima parte Africæ Geisericus ipsam urbem Carthaginem suæ potestati subjecisset, narrat Victor Vitensis impium illum et barbarum regem navibus fractis imposuisse maximam clericorum turbam una cum Quod vult deo Carthaginensium episcopo. 1568 eosque nudos et exspoliatos prospera navigatione Neapolim Campaniæ appulisse.

BALLERINIORUM ANNOTATIONES

(a) Vulgatam lectionem revocavimus. Vide nostram annot. 116 (Col. 194, n. i) in præsentem epist.

(b) Confer nostram annot. 25 (Col. 1133, n. q) in epist. 159.

(c) Has litteras scriptas saltem non ante 458 probavimus in admonitione eisdem præmissa, ubi singulis Quesnelli rationibus satisfecisse nobis videmur.

(d) Id refellimus in admonitione, num. 3 et 4.

Quin et senatorum atque honoratorum multitudinem primum exilio crudeli contrivit, postea transmarinam in partem projecit. Immo cunctos amissis omnibus bonis ad Italiam navigare compulit Geisericus, testibus eodem Victore et Fulgentii actis. Nec dubium est quin plurimi quoque persecutionem fugientes in Gallias transmearint, quod et titulus seu inquisitio 18 citata comprobatur, et suadet frequens quod Gallicanis regionibus cum Africanis semper intercessit commercium. Cum autem Carthagine potitus sit Geisericus anno 439 exeunte, annis proxime sequentibus, quibus maxime furorem suum exercere coepit tyrannus, ex Africa se catholici, et ipsi etiam Manichæi, ut ex Leonis ipsius epistolis suggerit Baronius, subduxerunt; ita ut eorum in Gallias adventus occasione dubia nota sint, quibus per S. Leonem consultum esse voluit Narbonensis episcopus.

Ut etiam circa hæc eadem tempora, nempe ann. 442, 443, vel 444, scriptam esse credam hanc epistolam facit, quod ex iis dubiis quæ proponit Rusticus nonnulla agitabantur per easdem illas regiones, eademque tempora, et de illis a conciliis Gallicanorum Patribus pronuntiatum est, scilicet in Arausicano 1, Pasensi 1 et Arelatensi 11 conciliis. Arausicanum enim 1 agit can. 3 de pœnitentibus qui de corpore recedunt: can. 4 de clericis, in iis concedenda sit pœnitentia; can. 12, an infirmo subito obmutescenti danda sit pœnitentia; can. 23 et 24, de continentia diaconorum; can. 8, 9, 24 et 25, de illicitis ordinationibus; can. 28 de his qui professi castitatem, eam violant, ut pœnitentiæ subjiciantur. Vasense 1 agit de pœnitentibus subito mortuis, ut eorum oblationes recipiantur. Arelatense vero 1, quod pleraque antecedentium istorum capita resumit, eadem quoque dubia complectitur et resolvit. Ex quibus (a) duorum unum aliquod sequi mihi videtur, scilicet vel Rusticum ad Leonem scripsisse antequam eæ difficiles quæstiones in conciliis supra dictis ventilarentur et enodarentur; (b) supervacaneum enim videretur et præter consuetudinem Gallicanam, ut post soluta in pluribus comprovincialibus aut majoribus etiam synodis dubia, 1569 alia de eisdem consultatio haberetur: vel certe, si non præcessit hæc synodus Rustici epistola, non ab illarum ætate plurimum recedere putanda est; sed forte Rusticus existimavit illarum statutis sibi standum non esse, tum quia in multis durior disciplina apparebat, tum quod inter ipsum et Hilarium Arelatensem episcopum, quo auctore ac præside conditi canones fuerant, aliquid suberatsimulatis, propter summam hujus in Ecclesiis Gallicanas auctoritatem, quæ Narbonensis metropolitæ et aliorum metropolitanorum episcoporum splendorem obscurabat. Et quidem jam olim sub Zosimo et Bonifacio Romanis pontificibus inter utriusque illius civitatis episcopos gravis controversia exarserat, ut ex illorum decretis manifestum est, nec par est credere aliquid de suo jure Narbonensem umquam remisisse; præsertim cum posterius Bonifacii papæ iudicium Narbonensis

A Ecclesiæ sua jura asseruisset. Revera numquam illis synodis interfuit Rusticus, quæ ab Hilario Arelatensi congregatæ sunt ex plurium provinciarum episcopis, quales fuere Regensis, Arausicana 1, Vasensis 1 et Arelatensis 11, ne metropolitico juri suo ulla tenus derogatum esset: nec illarum constitutus parendum sibi esse existimavit. ne illius jurisdictionem agnosceret, a quo ut totius synodi præside condita maxime fuerant et promulgata.

Ad (c) Rusticum etiam aut alium quendam Metropolitanum, qui se eam ob causam synodo sistere neglexerat, vel consentire recusabat, pertinere arbitror synodi Arausicanæ 1, can. 29, quo episcopis illis pœnæ iuventantur, qui vel per se, vel per legatos, præsentibus se synodis non exhibuerant, aut non essent deinceps reddituri. *Non ita*, inquit, *prætereunt eos qui synodo aut per se, aut per consensus suos, vel ad vicem sui per legatos destinandos adesse detrectant, ut sibi supra nos illi placeant, qui Patrum statuta despiciunt*, etc. Ex his enim verbis intelligis aliquos fuisse qui non modo per se, aut per legatos, sed nec per consensus suos synodorum illarum participes fieri volebant quod de Rustico magis quam de quoquam alio cogitare promptum est, propter contentionem quam Arelatensi moverat de juribus Ecclesiæ suæ, vel (quæ erat prior nostra ratio) propter durioris disciplinæ austeritatem, quam emolliendam esse Leonis responso sperabat. Scilicet cum Romæ olim commemoratus esset Rusticus, ut testatur 1570 S. Hieronymus, in epistola ad ipsum, multa illic aliter usurpari viderat quam in Galliis agerentur. Et revera Romana hujus Leonis epistolæ disciplina in multis diversa apparet a Gallicana, quod paulo accuratius discutere supervacaneum non erit.

Nam Arausicanæ synodi canon. 3 reconciliatoriam manus impositionem pœnitentibus qui de corpore recedunt concedi vetat. S. Leo in epistola 83 (nunc 108), ad Theodorum, cap. 4, iisdem præcipit communionem non negari.

C Can. 12 statuit subito obmutescenti pœnitentiam dari posse, si voluntatis aut præteritis testimonium aliorum verbis habet, aut præsentis in suo nutu; (d) communionem vero dandam non esse, satis silentio suo testatur, quam tamen Leo noster ibidem concedendam esse decernit.

Can. 4 asseruit pœnitentiam desiderantibus clericis non negandam. Clericorum porro nomine si, quod plerumque fit cum nihil additur, omnium ordinum clericos comprehendit, contrarius est Leoni, qui ad inquisit. 2 hoc alienum esse ait a consuetudine ecclesiastica, ut presbyteri vel diaconi per manus impositionem remedium pœnitentiæ accipiant.

Can. 22, 23 et 24, clericos omnes inferiores, etiam subdiaconos, a lege continentie absolvunt, dum eam solis imponunt diaconis, et iis qui supra diaconos sunt. S. Leo ad inquis. 3: *Lex continentie*, inquit, *eadem est ministris altaris quæ episcopis atque presbyteris: qui cum essent laici, sive lectores, licite et uxore, ducere et filios procreare potuerunt; sed cum ad præ-*

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Has duas Quesnelli conjecturas inanes ostendimus in eadem admonitione, n. 7.

(b) Cum Rusticus etiam in Quesnelli sententia certe scripserit post concilia Arausicanum 1, et Vasense 1, nec supervacaneum sane, nec præter consuetudinem Gallicanam esse credidit post soluta in comprovincialibus aut majoribus synodis dubia auctoritatem apostolicam quærere, ne quid dubitationis superesset. Vide admonit. n. 7. Similiter quidem Theodorus Forojuliensis, licet Gallicanus, et licet probabilis sit ille Theodorus qui subscripsit Arausicano 1, non dubitavit tamen a Leone de aliquot capitibus in ea synodo definitis inquirere, ut ex iis quæ post pauca Quesnellus profert manifestum sit.

(c) Hæc non solum gratis, sed etiam falso scribuntur de Rustico, qui cum absque difficultate interfuerit

D duabus synodis Ravennii Arelatensis, perperam eam ob causam neglexisse, aut non consensisse creditur aliis synodis S. Hilarii, ne metropolitico juri suo ulla tenus derogatum esset, etc. Hac enim de causa a Ravennii synodis æque abstinuisset.

(d) Cum idem canon æque de baptismo ac de pœnitentia loquens decernat obmutescentem, prout ejus status est, baptizari, aut pœnitentiam accipere posse, si voluntatis etc., nomine pœnitentiæ etiam communionem, seu reconciliationem, videtur comprehendere; sicut enim non repugnat ei baptismatis sacramentum conferri, ita nec pœnitentiæ sacramentum: cum præsertim de eo sermo sit, cui sola pœnitentia, quam in eo statu perficere nequit, sine reconciliatione inaniter subveniretur.

dictos gradus pervenerint, cepit eis non licere quod licuit; ubi dubium non est quin inter altaris ministros et eos qui ad prædictos gradus pervenerint, subdiaconos numeret, cum præsertim ultra lectoratum licitum non esse conjugium clericis asserat, et se ipsum satis explicet in epistola ad Anastasium Thessalonicensem circa idem tempus data, in cujus capite disertè subdiaconis per legem ecclesiasticam interdictum esse matrimonio asseverat.

Can. 25 ad subdiaconatum promovendi sinit eum qui duplicata matrimonia inciderit, etsi ultra vetet. Leo noster, cap. 3 epistolæ 10, ad Viennensis prov. episcopos, ad sacram militiam eos non permittit accedere, qui vel viduæ sunt aut fuerunt mariti, vel non unius tantum uxoris viri fuisse 1571 monstrantur: *Quod nos quidem, inquit, servantes legalia constituta solertius volumus custodiri, non solum circa sacerdotes, sed circa clericos quoque minoris officii.* Quod longe recedit ab illo Gallicano canone.

Vasensis 1, canon. 2, statuit: *Pro his qui pœnitentia accepta in bonæ vitæ cursu satisfactoria compunctione viventes, sine communiione inopinato nonnumquam transilu in agris aut in itineribus præveniuntur, oblationem recipiendam, et eorum funerem, ac deinceps memoriam ecclesiastico affectu proseguendam, etc.* Quibus verbis patet Ecclesias Gallicanas pœnitentibus improvise obitu decedentibus post mortem communicasse, etsi eisdem viventibus, utpote pœnitentiae stadium decurrentibus, non communicavissent. S. Leo e contra, ad inquis. 8, respondens, ait: *Horum causa Dei iudicio reservanda est, in cujus manu fuit ut talium obitus usque ad communionis remedium differretur: nos autem, quibus viventibus non communicavimus, mortuis communicare non possumus.* His non multum dissimilia scribit epist. 83 (nunc 108), ad Theodor. Boroj., cap. 3.

Has libuit sanctiones referre et mutua collatione versare, ut et disciplinæ varietas in variis Ecclesiis etiam vicinis eluceat, et simul quid ad consulendum de his Leonem papam noverit Rusticum intelligeremus, quod et ad ipsius epistolæ ætatem figendum plurimum facit.

Unum et alterum addam, quod conjecturas nostras firmare potest. (a) Primum est, de una forsitan illarum synodorum, quas memoravimus, Leonem loqui, cum initio sermonem habet de *Gestis quæ in episcoporum 1572 honoratorumque examine confecta sunt recensitis*, ut paulo post aliquam illarum scri-

psisse credatur. Alterum est, dejectionem illam et pusillanimitatem, cui se dabat Rusticus occasione scandalorum quæ passim enascebantur, non videri esse ejus episcopi qui in ea dignitate tenuisset, nec trepidationem illam in morbis Ecclesiæ curandis medici esse peritissimi, quo nomine Rusticum appellat Ravennius invitaneum ad synodum *Arelatensem* III, anno 455, ut Sirmundus conjicit, congregatam in causa Lirinensis insulæ, quom triennio solum antecedit annus 452, cui assignandam putavit banc epistolam Sirmundus; magis autem convenit initiis episcopatus ejusdem, vel annis qui ab illis initiis minus recedunt. Cum enim aliquot episcopalis administrationis anni tam gravis oneris pondus difficultatemque retexissent, tunc cepit vir in pace et quiete monasterii educatus tanto oneri imparem se sentire, vacationem optare ab episcopatus laboribus, et reliquam vitæ tempus in silentio et pace velle degere, ita ut opus habuerit S. Leo animos illi adhortationibus suis addere, et contra hujusmodi terrores spe cælestis adjutorii eum communitare.

Ad hunc Rusticum egregia S. Hieronymi exstat epistola, qua ipsum tunc adolescentiæ, immo pœnitentiæ incentiva, ut loquitur, calcantem et perfectæ ætatis gradum scandentem, ad monasticam vitam instituit. Patria Massiliensem cum fuisse elicio ex epistola S. Hieronymi jam laudata, ubi Rusticum (b) in materna domo adhuc commorantem ad Proculi Massiliensis episcopi disciplinam 1573 remittit. *Habes, inquit, istic sanctum doctissimumque pontificem Proculum, qui viva et præsentis voce nostras schedulas superet, quotidianisque tractatibus iter tuum dirigat* (Hieron. epist. 4, ad Rust., sub finem). Suffragatur inscriptio Narbonensis, ubi et Venerii Massiliensis episcopi socius in monasterio fuisse, et ejusdem Ecclesiæ compresbyter legitur.

Rusticum ait Hieronymus religiosam habuisse matrem multorum annorum viduam, quæ aluit, quæ erudit infantem, ac post studia Galliarum, quæ vel florentissima erant, misit Romam, non parcens sumptibus, et absentiam filii spe sustinens futurorum. Quod cum se audisse testatur: *Audire, inquit, religiosam te habere matrem, etc.* (Ibid., post. inl.), non abs re est existimare Rusticum, cum de vita instituenda Hieronymum vellet consulere, litteras suas Sisinnio dedisse perferendas; illi, inquam, Sisinnio monacho, quem legavit in Orientem S. Exuperius Tolosæ episcopus cum ingenti pecunia quam in mo-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Utramque conjecturam refellimus in admonit. n. 8.

(b) *In maternadomo*, inquit Quesnellus ex sua sententia, qua Rusticum nondum monachum fuisse putat, cum ad eum S. Hieronymus scripsit; monachatum enim ejus non in monasterio Massiliensi, sed in Tolosano astruere deinceps pluribus nititur. Non assentimur. Inscripção, quam idem Quesnellus postea exhibet, cum Rusticum episcopi Venerii sorium in monasterio, id est, monachum et ejusdem compresbyterum Massiliensem fuisse testetur, Massiliense monasterium satis obvие indicat. Hieronymus quidem in epistola olim 4, nunc in editione Veronensi 126, ad eundem Rusticum, eum et in inscriptione monachum, et in contextu apud Massiliam degentem significat. Id Quesnellus ex eo solum impugnat, quod hæc ad Rusticum litteras datas existimet ante aliam Hieronymi epist. 41, nunc 123, ad Ageruchiam, quam scriptam censet an. 407, quo nondum Joannes Casianus Massiliense monasterium condiderat. At præterquam quod haud certum est quod Quesnellus præsumit, nimirum nullum aliud monasterium apud Massiliam extitisse antè illo quod Joannes Casianus post an. 407 Massiliam sese recipiens extruxit, Hieronymi epistola ad Rusticum certo certius scripta est post Rufini mortem. Grunius enim, qui in ea mortuus memoratur, n. 48, non alius est nisi

Rufinus Aquileiensis. Is autem obiit an. 410 ac propterea ea epistola commode assignanda est ann. 411, cum jam monasterium Massiliense a Joanne Cassiano conditum fuerat. Apud Massiliam ergo monachi vitam una cum Venerio Rusticus agebat, cum ad illum S. Hieronymus scripsit; nec quidquam cogit Tolosano monasterio illum addicere. Ita sane congrue intelliguntur illa ejusdem epistolæ S. Hieronymi de S. Exuperio Tolosano episcopo: *Hujus tu e vicino sectare vestigia: et illa de Proculo Massiliensi: Habes isthinc sanctum doctissimumque pontificem Proculum, qui viva et præsentis voce nostras schedulas superet, quotidianisque tractatibus iter tuum dirigat.* Videtur discrimen formularum? De episcopo Massiliensi Hieronymus loquitur uti præsentis, eo quod Rusticus in Massiliensi monasterio vitam ageret: S. Exuperium vero vicinum indicat, propterea quod Tolosa licet distaret a Massilia, præ Palæstina tamen, ubi erat Hieronymus, illi erat vicina. Quod si epistola Hieronymi ad Rusticum scripta est an. 411, nulli fundamento incumbunt quæ Quesnellus conjicit de Sisinnio monacho Tolosæ, ac si is sub an. 406 in Orientem missus a S. Exuperio Rustici litteras ad Hieronymum primum attulerit, et Hieronymi epistolam eodem anno reddiderit Rustico. Hoc enim anno Rufinus nondum obiit.

nachorum Palæstinæ et Ægypti subsidia destinabat. Non unius enim Exuperii litteras ad Hieronymum detulit Sisinnius, sed et aliorum Tolosani monasterii monachorum Minerii et Alexandri, et sanctorum presbyterorum. Riparii et Desiderii, qui etiam ad ipsum Vigilantii libros miserunt; necnon plurium tam virorum quam mulierum. *Multas enim*, ait ipse *sanctorum fratrum ac sororum de vestra provincia ad me detulit quæstiones Sisinnius (Hieronym., epist. 152, ad Minerium et Alex.)*. Quos inter Rusticum numero, qui Massiliæ habitans monacho huic navem in illius civitatis portu scandenti ad Hieronymum litteras dedit, cujus fama universas orbis Christiani regiones, sed præcipue Gallicanas longe lateque pervaserat; atque ex huius perlatoris colloquiis de Rustici genere, studiis et ejus matris pietate, audire ea quæ refert facile potuit. Illud etiam persuadet de Exuperio eleemosynisque ejus in Palæstinam delatis injecta mentio, de quibus ita loquitur, ut de re præsentis, quod constat ex ipso Hieronymo anno Christi 406 contigisse. Unde necesse est circa idem tempus scriptam fuisse Hieronymi epistolam ad Rusticum. Quæ quidem ideo curiosius investigare volui, quod inde lucis non nihil affulget ad inquirendum Rustici monasterium, de quo in scripto Narbonensis mentionem facit. In Massiliensi illum constituerat vir eruditus Stephanus Baluzius; sed cum aliquid incommodi in ista opinione occurreret, Lirinensi eum monasterio vindicandum esse postmodum existimavit. Ego nec in hoc, nec in illo monachum egisse Rusticum facile probare posse mihi videor, sed Tolosani potius monasterii alumnus fuisse existimo. Enim vero constat epistolam ad Rusticum scriptam esse ab Hieronymo aliquo saltem tempore antevastitatem Galliis illatam a barbarorum exercitu, quam idem defuit in epistola ad Ageruchiam de Monogamia (*Hieronym. epist. 11, ad Ager.*). Cum enim Aquitanix et Narbonensis, aliarumque provinciarum urbes ultimo die anni 406 vastare gladius vel premere 1574 fames cœperit, nec de his mentionem facere omisisset Hieronymus, nec Exuperius ad Palæstinæ et Ægypti regiones opes et subsidia transmississet, quæ suis maxime tunc necessariæ fuissent. Nondum autem ea tempestate apud Massiliam sedem constituerat Joannes Cassianus, necdum extruxerat suum monasterium. Cum enim de rebus optimi navigistri sui Joannis Chrysostomi plurimum sollicitus esset, cujus etiam nomine litteras ad Innocentium detulerat, fas non est credere eum Romam reliquisse ante sancti huius episcopi mortem, quæ anno 407 contigit, et per quam ejusdem causa finita est. Lirinense vero monasterium vix tum exurgebat, nec ita saltem celebre evaserat, ut e regione satis remota Rusticum sua fama exciret: cui S. Hieronymus antiquum Tolosæ indicabat cœnobium, in quo monasticæ vitæ instituta vigeant, quod insuper Exuperii, qui episcopali sollicitudine, vitæ exemplo, et charitate in pauperes erat insignis, præsentia plurimum commendabat. Quin enim in sancti illius episcopi manu essent Narbonensis monachi, dubitare non possumus; cum ex illis Sisinnius assumptum legimus, qui illius eleemosynas in Palæstinam et Ægyptum usque deferret.

2. Cum eundem Rusticum monasticam vitam agredi meditandam ad Proculi Massiliensis doctrinam et monita, et ad Exuperii exemplum remiserit Hieronymus, nemo crediderit illum facile ab istorum episcoporum vicinia longius recedere voluisse, qui quanti Hieronymi consilia faceret, satis indicavit, cum eum in transmarinis et remotissimis ab orbe Gallico regionibus commorantem, ignotus licet consulere non dubitavit.

3. Nullata idem doctor vel Lirinensis eremi vel cœnobia Massiliensis habet hic mentionem: sed ad Tolosanum potius monasterium invitasse videtur juvenem illum his verbis *Huius (Exuperii) tu e vicino sectare vestigia, et cæterorum qui virtutum illius similes sunt, quos sacerdotium et humiliores facit et pauperes,*

A 4. Cum hoc solo Galliarum monasterio litterarum et pietatis commercium habuisse videtur Hieronymus: unde et frequentes illinc ad ipsum litteræ scriptæ sunt, et de Exuperio crebrior mentio facta, et major erga Tolosam affectus, ex quo subortæ lacrymæ cum illius excidium in memoriam revocaret: *Non possum*, inquit ad Ageruchiam scribens, *absque lacrymis Tolosæ mentionem facere* (Quamobrem de alia cogitasse monasterio credendus non est, cum illius provinciæ homini de inuendo monasticæ vitæ instituto consulenti rescripsit. Hoc forte unum olim viderat, cum aliquando Gallias peragraret. Certe nondum Lirinensis vel Massiliensis fundamenta jacta tunc fuerant.

5. Hoc etiam addo, quod si Venerius Massiliensis et Rusticus Narbonensis episcopi ex insula Lirinensi ad sacerdotalem infulam evocati fuissent, vix fieri posset quin 1575 aliqua hujus rei vestigia in antiquis monumentis extarent, cum celeberrimi fuerint inter Gallicanos episcopos. De his Hilarius Arelatensis episcopus verba fecisset, qui eodem tempore in Lerino vivebat, sub eademque Honorati disciplina; vel Hilarii Vitæ auctor alter Honoratus Massiliensis episcopus. De his Eucherius non siluisset, cum ad Salonium filium instructiones scribens eos commemorat, quorum ille conversatione vel monitis in insula profecerat. Sed Apollinaris præsertim Sidonius in suo ad Faustum Reiensium Eucharistico, ubi huic præcipuos insulæ illius incolam in memoriam revocat, Caprasium scilicet, Lupum, Honoratum, Maximum, Eucherium, Hilarium, quorum Faustus socius fuerat, numquam aut Venerium aut Rusticum omisisset recensere: cum et ille adeo commendatus fuerit, ut de illius in monasterio condiscipulatu gloriandum sibi duxerit Rusticus in illa celebri inscriptione quam posteritati excudi curavit, et eumdem inter paucos primum nominandum esse existimaverit Cælestinus papa scribens ad universos Galliarum episcopos de S. Augustino ejusque scriptis. Rusticus vero ipse percelebris erat, insignis Ecclesiæ præsulatu, in quo triginta et amplius annis claruit, Ravennii Arelatensis episcopi testimonio, qui ejus præcipue opem desideravit, tamquam peritissimi inter Gallicanos episcopos, ut controversia inter quosdam illarum partium antistites et Faustum Lirinensem abbatem exorta tandem componeretur in concilio in Arelato, ut ex tractoria Ravennii epistola intelligere est. Sed et ipsius Hieronymi epistola ad eum scripta nota erat in Galliis, in quibus quo loco jam tunc haberentur sancti huius doctoris scripta, testatur can. 4 concilii Vasensis 1 anni 442. a quo laudatur epistola ejus ad Nepotianum. Denique Chronologia Lirinensis, cujus auctor nulli peperit labori ac diligentiae in conquirendis iis omnibus quæ celeberrimi monasterii honori conducebant, eosque præsertim numeravit qui illud pietate sua ornassent aliquando, nihil prorsus de egregio 1576 illo episcoporum pari recensuit: de quo proinde ne apicem quidem reperiisse credendus est in antiquis et bene multis quæ excussit vel representat monumentis.

6. Etsi non decretorium argumentum petatur ex Narbonensis urbis et monasterii Tolosani situ ac vicinia (in eadem quippe provincia sita erant) magis tamen pronum est ut credamus ex illius parocix cœnobia in quo florebat monastica disciplina assumptum fuisse episcopum, quam ex Lirinensi, quod ab illa civitate longo spatio dividebatur.

7. Cum Ravennius Arelatensis episcopus invitaret ut Arelatum pro causa Lirinensis insulæ terminanda convenirent, encyclicam per Gallias misit epistolam. Hoc autem maxime observandum, quod cum aliquid speciale insertum haberent exemplaria ad eos missa qui ex ipsa insula fuerant assumpti, hæc scilicet verba: *Beatitude vestram præcipue adesse convenit, quos insula ipsa velut sinu quodam genitricis fovens, ad eam gratiam quæ nunc in vobis est. Domino instigante, produxit; satis patet ex eorum numero noq*

uisse Rusticum, ad quem missum exemplar non illa verba, sed hæc alia substituta continet ad calcem epistolæ generalis: *Ac præcipue beatitudo vestra. ut adsit primum deprecamur, quia gravior infirmitas necessario medicos peritissimos inquirat.*

Fuerunt hæc Rustici initia: quibus ita vixit in monasterio; ut clericius esse meruerit (quemadmodum eum hortabatur Hieronymus) ac postmodum ad pontificalem dignitatem fuerit evectus. Quo vero id anno

Inscriptio vetus quæ exstat Narbone in palatio archiepiscopali in ara marmorea. Ex Jani Greuteri Inscriptionibus, pag. 1058, et ex Stephano Baluzio.

† DO. ET .XP̄O. MISERANTE. LIM. HOC. C. L. K. T. F. ANNO. III. CS. VALENTINIANO. AUG. VI. III. KL. D. XVIII. ANNO. EPTVS. RUSTI.....			
RUSTICVS EPS. EPI. BONOSI FILIVS	COEP. DEP̄ON PARIET. ECCL. DV̄D. EXVSTÆ	R. ENN. ADMINIST.	EPI. VENERI SOL. C.....
EPI. ARATORIS. DE SORORE NEPVVS	XXXVII. D. QVAD. INFVNDAM. PONI COEPI.	SVÆ PRÆSV. ARTIFI. S.	EPI. DYNAMI L.....
EPI. VENERI SOCI. IN MONASTERIO †	ANNO. II. VII. ID. OCTB. ABSID. P. F. MONTANVS.	MERCED. SOL. OC	ORESI CC.....
	SV̄D.		
COMPBB ECCLÆ. MASSILIENS.	MARCELLVS. GALL. PRÆF. DI. CVLTOR. PRECE	ADOPER. E. CETER. SOL. I. O	AGROECI I.....
ANNO XV. EPTVS. S. I. D. ANN. V. III. ID	E. EG. T. EPH. HOC ONS. SVSGIP. IMPENDIA		T DECONIÆ.....
OCTB.			
C. VRSOPRBO. HERMETE DIACO. NT E R	NECESSAR. RPROM. TENS. QVÆ PER	HINC OBLAT. SCI.	SALVTI.....
SEQ. TIB.			

1577 Explicatio inscriptionis Narbonensis.

Deo et Christo miserante, limen hoc collocatum est anno quarto consule Valentiniiano Augusto vi, 3 kalendas Decembris, 19 anno episcopatus Rustici... Rusticus episcopus episcopi Bonosi filius, episcopi Aratoris de sorore nepos, episcopi Venerii socius in monasterio, compresbyter Ecclesiæ Massiliensis; anno 15 episcopatus sui, die anni quinta, 3 idus Octobris, cum Urso presbytero, Hermele diacono, et eorum sequentibus, cepit deponere parietem Ecclesiæ dudum exustæ. Trigesima septima die Quadratum in fundamento poni cepit. Anno secundo 7 idus Octobris absilem poni fecit Montanus subdiaconus, Marcellus Galliarum præfectus, Dei cultor, prece exegit episcopum hoc onus suscipere, impendia necessaria repromittens, quæ per biennium administrationis suæ præbuit artificibus mercedem solidorum sexcentorum ad operas, et ceteri solidos mille quingentos... Hinc oblationes sancti episcopi Venerii solidos C... episcopi Dynamii L... Oresii CC... Agroecii L... et Deconizæ... saluti...

1578 Præcipua difficultas versatur in explicacione supremæ linæ hujus inscriptionis.

LIMEN HOC COLLOCATUM EST ANNO QUARTO, CONSULE VALENTINIANO AUGUSTO SEXTUM; quibus verbis hunc sensum tribuit Baluzius: Positum basilicæ limen fuisse anno quarto ab ineunte sexto Valentiniiani consulatu, qui incidit in annum Ch. 445. Annos namque, inquit, ab ultimo consulatu primum, secundum, et tertium, etc., numerabant, quousque rursus capesserent consulatum, ut patet ex antiquis inscriptionibus. Quamobrem anno 448, qui ab anno

A contigerit, difficile est dicere. Conicit laudatus ac sæpe laudandus Baluzius Rustici ordinationem ad annum Christi 430 referendam esse. An feliciter illi cesserit conjectura, decerni non potest, nisi inspecta et explicata celebri inscriptione Narbonensi, quam notis suis ad Salvianum et supplem. lib. v Concord. sac. et imp. inseruit, quæ ex inquirendi initii episcopi Rustici concilio hic non potest omitti.

B 445 quartus fuit, collatum limen putat; qui cum decimus nonus esset episcopus Rustici, restat ut anno 430 Narbonensis Ecclesiæ præfectus fuerit.

Non moleste feret vir eruditus hanc suam interpretationem ad incudem a nobis revocari, ut exordia episcopi Rustici non ignoremus. Non possum igitur mihi persuadere (a) hanc annos numerandi rationem ab uno imperatorum consulatu ad alterum in usu per id temporis fuisse.

Primum enim Onuphrius, in hujusmodi controversiis testis locuples, scribit (*Comm. in Fast. Consul. lib. 1*), eam numerandi 1579 annos rationem longe post Rustici Narbonensis tempora iniri ceptam. Roma enim per bellum Gothicum, imperante Justiniano, sæpius obsessa, capta, populata, et aliquando diruta et incensa; regibus vero Gothorum, qui consules Occidentales designabant, bello occupatis, intermissum est in Occidente consulare nomen, et etiam in Oriente neglectum, ita ut viginti et quinque annis Oriens sine consule fuerit. Initio autem imperii Justinii junioris Augusti, dignitas consularis iterum usurpari cepta est, sed alia ratione atque ab antiquis. Nullus enim deinceps privatus consul ordinarius fuit: soli imperatores, quorum primus Justinus junior fuit, consules circa principia imperii semel tantum creabantur in annum; consulatusque anno exacto, imperii deinceps annos, ab ipsorum consulatu, hac ratione numerabant: *Post consulatum imp. N. anno primo. Iterum P. C. imp. N. tertio. P. C. imp. N. quarto*, etc. Hæc Onuphrius *fastorum patet* dictus.

2. Aliquando anni quidem notati inveniuntur hæc

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Per hanc Leonis ætatem exempla quidem aliquot inveniuntur computandi primum annum post consulatum hac formula: Anno, ex. gr., 449. *Post consulatum Zenonis et Posthumiani*, qui fuerunt consules ann. 448, idque etiam si noti essent consules ordinarii anni currentis. Hinc in pseudosynodo Ephesina an. 449, vi idus Augusti, laudata formula legitur in Græco originali, tom. IV Concil. Venetæ editionis col. 889, tum in antiqua versione a Baluzio recognita, not. a. cum tamen Protogenes Orientalis consuli ordinarius ejusdem anni 449, signatus in Actis Constantinopolitanis eidem pseudosynodo insertis col. 1027 et 1030. Patribus ignotus esse non posset. At per hæc quoque tempora signatum quoque fuisse annum secundum, tertium et (ut in nostro documento) quartum post consulatum, nullo exemplo probabitur. Multo autem minus afferetur exemplum quo probetur adhibitam fuisse formulam ANNO VIII.

CS. VALENTINIANO AUGUSTO VI, id est, anno quarto, consule Valentiniiano Augusto vi. Si enim hoc ævo usa recepta fuisset laudata formula in notandis annis 2, 3, et 4, etc., scriptum legeremus anno quarto P. C., id est, post consulatum Valentiniiani Augusti vi. Hinc ergo optime interpretatus est Quesnellus, limen Ecclesiæ positum fuisse anno quarto post initium fabricæ, consule Valentiniiano Augusto vi. Interpretatio autem Baluzii, quam dein Quesnellus profert, duplici ex capite corrui, tum quod ad alienum est a more ejus temporis designare quartum annum post consulatum, tum quod ea formula, anno quarto consule, etc., numquam fuit adhibita, ut quartus annus post consulatum designaretur. Hæc pro vindicanda Quesnellii interpretatione sufficient, ut nihil movere debeant nonnulla quæ hic in rem suam fusius, sed non admodum accurate prosecutus est; neque enim singula vacat expendere.

formula, *post consulatum*, etc., cujus exempla aliqua habes in canonum codice Africano, ubi aliquot conciliorum ætas hoc modo designatur. Sed hoc non aliam ob rationem factum est, quam quia adhuc tunc consules Africanis nuntiati non erant: nam certa erat regula ut tunc illa annos notandi formula usurparet contra consuetum notarum consularium morem. Quamdiu enim dignitas consularis perseveravit, quod in Occidente factum est, u que ad Justiniani imperatoris tempora et bellum Gothicum-Italicum per uniuscujusque anni consules ordinarius, tempora notata sunt, annique computati. Cum igitur anni 448 consules ordinarii fuerint Zeno et Posthuanianus, ut fasti indicant, et Leonis nostri epistolæ duæ, omnesque chronicorum scriptores, valde insolens esset in publica inscriptione, quam posteris usui futuram volebat Rusticus, non tritum ab eo numerandi modum usurpatum fuisse.

3. Si ita tamen voluisset, non scripsisset: *Anno quarto, consule Valentiniano Augusto sextum*; sed: *Post consulatum sextum Valentiniani Aug. anno quarto*. Prima enim verba ad posteriorum sensum trahi vix ac ne vix quidem possunt, nec puto umquam eo sensu esse usurpata.

4. Nec postrema quæ posuimus verba, *post consulatum*, etc., inscribere lapidi curasset Rusticus. Hanc enim numerandi rationem tunc solummodo in usum vocabant, cum ordinarii consules non erant designati, seu nondum noti aut nuntiati. *Animadvertendum*, inquit Onuphrius, *illas notas P. C. interpretari debere, quò anno nullus consul ordinarius erat, perinde ac si quis diceret: Annus sine consulibus, qui fuit post consulatum N. (Onuphr. in lib. 1 Fastor. parag. de Consul.)* Quis porro dixerit Posthuanianum et Zenonem, qui fuere anni 448 consules, in kalendas Decembris non esse designatos, cum jam a mense Martio 1580 eorum consulatu epistolam suam ad Dorum Beneventanum episcopum notaverit Leo noster? quis putet eosdem nondum tunc in Gallicana provincia cognitos, tam vicina, inquam, provincia, quæ præfecti prætorio sedem habebat.

Ex quibus manifestum aliam ineundam esse hujus inscriptionis explicandæ viam. Convenientiorem porro nullam invenio quam ut quartum illum annum, de quo agitur, non a consulatu sexto Valentiniani, sed a jactis basilicæ fundamentis numeremus. Familiare enim erat antiquis, ut quo tempore construi ædificium publicum cœptum erat, quoque perfectum, hujusmodi inscriptionibus notum posteris vellent: qui ritus semper in usu fuit, et hodie etiam ubique usurpatur. Hoc ergo voluit Rusticus significare, per quatuor annos adificatam esse Narbonensem basilicam, seu quarto anno esse absolutam a quadrato saxo posito, id est a jactis fundamentis usque ad limen collocatum seu finem operi impositum. Saxum enim quadratum in fundamento poni solebat: unde Livius, libro vi, scribit: *Capitolium saxo quadrato substructum*; exinde absolute *quadratum ponere* idem apud antiquos ac fundamenta jacere, primumque lapidem ædificii ponere, ut in hac inscriptione. Similiter quoniam non nisi absoluta domo limen peni consuevit, idem antiquæ fuit absolutum esse ædificium ac limen collocatum seu finem operi impositum. Unde Institutionum Justiniani lib. i tit. 12: *Limina sicut in domo finem quandam faciunt, sic et imperii finem limen esse veteres voluerunt. Hinc et limen dictum est, quasi finis quidam et terminus*.

Confirmatur sententia nostra ex eo quod postquam in ipso inscriptionis capite linea oblonga contento, generatim significavit quatuor annos in construenda basilica esse consumptos, consequenter in reliquis, quid, quolibet anno, quoque progressu præstitum sit, singillatim explicat. Primo scilicet et basilicam veterem depositam, et novæ jacta fundamenta. Secundo, absidem positam, illudque omne biennii opus Marcelli præfecti impensis esse perfectum; altero denique biennio, residuum operis ex oblationibus

A sanctorum episcoporum aliorumque esse absolutum.

At, inquires, ab anno decimo quinto episcopatus Rustici ad decimum nonum, non quatuor anni, sed quinque numerantur. Responderi potest a jacto quadrato lapide ad limen positum quatuor annos numerari cum decem fere diebus, vel ad summum quindécim, si trigesima septima illa dies a die ordinationis computetur quæ potius a die quo deponi cœpit exustæ ecclesiæ paries numeranda videtur. Hoc porro tanti non erat, ut rotundus numerus quatuor annorum angeri deberet quindécim dierum mentione. Certe non eadem religione numerandi dies et anni qui ab incepto ædificio fluxerant, qua episcopatus tempora ac pene momenta, præsertim cum in exstruendis molibus 1581 lapideis plurimi dies sine labore intermittantur, et multi forsitan post fundamentum positum fluxerint antequam operi manus admoveretur.

B Illam inscriptionis vocem, *quadrato*, de quadrato lapide in fundamentis posito explicuimus: quod et allata Livii auctoritas confirmat. Qui de die 37 *Quadragesima* locum illum interpretantur, a genuino sensu aberrant; nec enim usurpatio usquam legitur talis computandi modus, nec verisimile est, per sanctæ hebdomadæ dies, Paschati proximos sacrisque solemnibus occupatos, manum ædificandæ basilicæ primum esse admotam. Denique a tertio idus Octobris ad diem 37 Quadragesimæ sex fere men ses inter fluunt, qui certe deponendo veteris ecclesiæ parieti necessarij non erant.

C His ita explicatis, clarum evadit ipso sexti consulatus Valentiniani Aug. anno, scilicet 445, absolutam esse basilicam Narbonensem, qui genuinus est sensus verborum istorum: *Consule Valentiniano Aug. vi qui annus erat decimus nonus episcopatus Rustici*, quem proinde anno Domini 427 ordinatum esse oportet, triennio ante Baluzianam epocham. Hæc paulo scrupulosius discussisse, tum quoad Rustici monasterium, tum quoad episcopatus ejus exordia, operæ forsitan aliquando pretium erit. Historicæ saltem veritati utile est, et notitiæ episcopatum Gallicanorum, quæ per illa tempora admōdum obscura est et incerta.

Hæc a me superius scripta in prima mea editione optassem ut attentius perpendisset eruditissimus Baluzius, antequam nostram illius particulæ inscriptionis explicationem convellere niteretur, uti conatus est in Notis ad regum nostrorum Capitularia, tom. II, pag. 4252. Pauca hic reponam, si virum clarissimum de nonnullis amice præmonuero.

Ac primum quidem illum nemuisse oportet hoc inter nos in quæstionem non vocari, utrum ante Rustici Narbonensis tempora usurpata sit hæc formula *Post consulatum*; quis enim vero istud negaverit? sed utrum tunc usurpata sit cum currentis anni consules et creati et his qui publica acta conficiebant non ignoti.

D 2º Frustra molem exemplorum congeri pro eadem formula *post consulatum*, cum nihil tale occurrat in inscriptione.

3º Nullum adduci posse exemplum in quo per illa tempora annus a consulatu jam ante tres annos elapso notatus habeatur.

4º Hanc annos numerandi rationem, quam vir doctus tam animose tuetur in inscriptione, ipso fatente insolentem esse et a communi usu discrepantem.

Denique vel ex sola regula de ista formula *post Pascha* in Formatibus apponenda, quam pro se ipse adducit ex concilio Carthaginensi, litem facile dirimi de formula *post consulatum*. Cum enim prior illa de Paschate tunc solummodo usurparetur cum Paschæ dies vel erat incerta, vel nondum innotuerat, idem omnino de formula *post 1582 consulatum* dicendum esse manifestum est. Unum enim cum altero componunt concilii Patres. Hæc sunt verba: *Formatæ, quæ a primatibus, vel a quibuscumque episcopis,*

clericis propriis dantur, habeant diem Paschæ. Quod si a Urbem condita 1061, seu a Christo nato 309, post consulatum, etc., dictus est, quia propter Maxentii tyrannidem consules ordinarii non fuerunt. Et tamen non dubitat scribere Baluzius noster: Quod annus 309 et sequens notati a Cassiodoro reperiuntur post consulatum Diocletiani x et Maximiani vii, cum tamen, ut idem Onuphrius et Baronius observatum reliquerunt, anno 309 Maxentius et Maximus gesserint consulatum. Maxentius, inquit, et Maximus hoc anno gesserint consulatum, et hoc auctoribus Onuphrio et Baronio? Quam falsum de Onuphrio, ex verbis paulo superius descriptis abunde exploratum habetur. Quod hoc anno, inquit, propter Maxentii tyrannidem, factum fuisse (hoc est, sine consulibus ordinariis fuisse) existimo. Refert quidem Onuphrius librum Damasi in Vita sancti Miltiadis, Maxentii Aug. ivet Maximi consulatum hoc anno suffectorum meminisse; sed tam istud non approbat Onuphrius, ut potius evertat toto sermone superius ex parte descripto, tum auctoritate Cassiodori, Cuspiniani, fastorum Græcorum, et libri de Præfectis, tum ipsius Damasiani libri in Vita sancti Marcelli PP.

Est canon 106 codicis Africani, conditus in concilio Carthagine celebrato sub Aurelio primato anno 407. Quamobrem non debuerat a viro tam erudito ex concilio Milevitano secundo assumi; apud eruditos enim jam pridem constat farraginem viginti septem canonum quæ sub consilii Milevitani ii nomine circumfertur, falsissime hoc titulo insigniri.

Verum cum quæcumque fuerint verba illa, nullam Baluzio opem conciliant, cum toto cælo a se invicem distent hæc duæ formulæ, post consulatum, et anno quarto cons. vi. Istam habet inscriptio, illam non habet, nec una ad alterius significationem arte ulla reduci potest. Deinde canon ipse quem in suæ præsidium opinionis advocat Baluzius contra illam militat. Sicut enim necesse erat Paschæ diem Formatis inscribi, quotiescumque certus erat et cognitus, ita consulum currentis anni nomina actis publicis inscribi necesse erat, cum illi designati erant, et in iis locis cogniti ubi acta conscribantur. At quis vel somnians dixerit Zenonem et Posthuvianum, qui anno 448 ordinarii consules fuerunt, nondum vel designatos vel pro talibus cognitos fuisse in Romana provincia, Romæ tam vicina, tertio kalendas Decembris ejusdem anni, quo die limen Narbonensis basilicæ positum est et sculpta inscriptio?

Proferturque exemplum Ephesinæ synodi, quarum actiones prænotantur hac formula: Post consulatum Theodosii et Valentiniani imperatorum, cum tamen constet eodem anno consules creatos esse Bassum et Antiochum. At singularis exempli singularis fuit ratio; ut enim synodus œcumenica, jussu et consulatu imperatorum indicta, eorumdem consulatu supernotaretur in cujusque actionis exordio in quo decreti eorumdem mentio fieri debebat, dignitati imperatoris concessum est a Græcis hominibus. Si hæc responsio viro erudito non satisfacit, recurrit semper responsio generalis eaque multiplex, nimirum longe diversæ formulæ sunt Ephesina et Narbonensis, illa post consulatum habet, hæc anno iv cons. Valentiniano Augusto vi, secundum Baluzianam interpretationem: quodque majoris adhuc est momenti, ut nonnumquam per illa tempora annus aliquis consulatu anni immediate superioris notetur, non raro occurrit; ut aliquis annus signetur consulibus jam ante tres aut quatuor annos magistratu illo defunctis, numquam et nusquam legit Baluzius. Et tamen de hoc vertitur quæstio, nihilque prorsus proficiet quamdiu geminam illam conditionem in suis exemplis non reperit.

1583 Ad Onuphrium consequenter appellat vir doctus optime; hunc judicem non declino. Sic igitur Onuphrius Comm. ad lib. ii Fastor.: Cum deinceps frequens mentio futura sit annorum sine consulibus, quos per hæc tempora post consulatum appellabant, non alienum ab re erit pauca quædam de his annis tradere Vides de annis sine consulibus rem esse Onuphrio, eosque solos post consulatum appellatos ab eo dici, non alios; quod continuo multis probat idem fastorum pater. Sæpe, inquit, accidebat ut ob bella civilia vel externa, principum cædes, pestilentias, vel alias causas annus sine consulibus ordinariis esset, qui anno et fastis nomen dare solebant. Quod hoc anno propter Maxentii tyrannidem, qui in Urbe, ubi consules designari et consulatus auspicari mos erat, imperabat, factum fuisse existimo: tunc huic anno ii consules qui superiore anno fuerant nomen dabant. Denique, si pressius quid et clarius desideratur, pergat Onuphrius, audiat Baluzius. Cum igitur dicitur: Post consulatum, tantundem est ac si dicas: ANNUS SINE CONSULIBUS, qui fuit post consulatum Diocletiani x et Maximiani vii. En quas ob causas, iudice Onuphrio, consulibus ordinariis notati anni non habeantur, qua sine consulibus anni erant. En cur annus ab

Urbe condita 1061, seu a Christo nato 309, post consulatum, etc., dictus est, quia propter Maxentii tyrannidem consules ordinarii non fuerunt. Et tamen non dubitat scribere Baluzius noster: Quod annus 309 et sequens notati a Cassiodoro reperiuntur post consulatum Diocletiani x et Maximiani vii, cum tamen, ut idem Onuphrius et Baronius observatum reliquerunt, anno 309 Maxentius et Maximus gesserint consulatum. Maxentius, inquit, et Maximus hoc anno gesserint consulatum, et hoc auctoribus Onuphrio et Baronio? Quam falsum de Onuphrio, ex verbis paulo superius descriptis abunde exploratum habetur. Quod hoc anno, inquit, propter Maxentii tyrannidem, factum fuisse (hoc est, sine consulibus ordinariis fuisse) existimo. Refert quidem Onuphrius librum Damasi in Vita sancti Miltiadis, Maxentii Aug. ivet Maximi consulatum hoc anno suffectorum meminisse; sed tam istud non approbat Onuphrius, ut potius evertat toto sermone superius ex parte descripto, tum auctoritate Cassiodori, Cuspiniani, fastorum Græcorum, et libri de Præfectis, tum ipsius Damasiani libri in Vita sancti Marcelli PP.

Baronium quod attinet, constanter affirmat consules ordinarios hoc anno fastis neque Latinis neque Græcis inscriptos esse, sive quod revera creati non fuerint, sive quod propter tyrannidem Maxentii ejus nomen et consulatus a fastis abradi fuerint: idem porro est quod ad notam consularem spectat, non creatum esse, et a fastis abradi esse; hoc est, pro consule non haberi: et ideo annum post consulatum eodem modo annotari debuisse ac si consules ordinarii non fuissent.

1584 Alterum exemplum Baluzius ex anno Christi 351 repetit, quo anno Magnentius et Gaiso consules, inquit, fuerunt, ut notat auctor libri de Præfectis apud Onuphrium. Et tamen liber Cuspiniani, Cassiodorus et Socrates, lib. ii, cap. 26, huic ipsi anno ascribunt: Post consulatum Sergii et Nigriniani, qui superiori anno gesserant consulatum. Adde etiam et librum fastorum et Idatium in fastis, ut in quinque optime notæ scriptores habeamus quibus incerti auctoris liber de Præfectis opprimatur. Quis enim dubiam unius scriptoris ignoti auctoritatem quinque istis testibus adeo locupletibus anteposendam existimet? Socrates loco laudato: Isti, inquit, post consulatum Sergii et Nigriniani, quo anno propter belli tumultus et seditiones NULLUS CONSUL CONSUETA CONSULATUS MUNERA obire poterat, Sirmii congregantur. Hæc procul dubio ex ipsis concilii Sirmiensi Actis hausit Socrates, qui hunc annum disertis verbis sine consulibus fuisse scribit, ac propterea concilii Acta post consulatum notata fuisse affirmat. Verum auctores istos omnes conciliat Onuphrius, quos Baluzius inter se committit: scilicet, in Oriente post consulatum annotabatur, quia in Oriente consules non erant, in Occidente vero Magnentius et Gaiso inscribit liber de Præfectis, quia isti in Occidente consulatum gesserunt: ac proinde tota corrumpit Baluzii argumentatio.

Notam consularem concilii Cathaginensis v dicti, quod anno 398 post consulatum Atteci et Cæsarii celebratum aiunt, tam falsam ac suppositam existimo, quam fictitia ipsa synodi Acta. Deinde, ut vera synodi Acta fingamus, Baluzii est certis argumentis probare consules istius anni ab Africanis tunc temporis fuisse cognitos, cum celebrata illa fuit: quo uno responso elidimus vim omnem argumenti ex aliarum synodorum consularibus notis petiti. Quousque enim illud non probaverit Baluzius, sum præter morem post consulatum lego, tacitis consulum ordinariorum nominibus, hos nondum in provincias nuntiatos tunc esse pro jure meo assero, regulam secutus a Cathaginensi concilio commemoratam: ut si adhuc Paschæ dies incertus est, præcedens adjungatur, quomodo solet post consulatum in publicis gestis ascribi, quando consules anni currentis nondum sunt nuntiati. Nec mirum videbitur mensibus Maio, Junio, Julio incertos persæpe in Africa consules Roma-

nos fuisse, cum certum sit olim mense Septembri vel Octobri initum esse a Romanis consulatum etiam ordinarium: nam de suffectis consulibus manifesta res est certis temporibus eos non cepisse magistratum. Frequentissimum autem fuit post Julii Cæsaris tempora, ut consules ordinarii integrum annum in dignitate sua non explerent, sed alii sibi suffectis locum cedere cogere. Immo asserere Onuphrius non dubitat post Augusti imperium paucos admodum esse repertos qui anno integro consules fuerint. Etsi enim singularis imperii 1385 sui initio more majorum annum consulatum per aliquot annos concessit, verum aliquibus interjectis annis ex anno semestrem fecit, ita ut duo consules essent a kalend. Januarii ad kalend. Julias; et rursus, his abdicantibus, duo alii a kalendis Julii ad anni finem. Tiberius Cæsar consulatum quadrimestrem fecit, qui postea a Claudio imperatore bimestris factus est. Immo cum venales dignitates sub Commodio imperatore factæ essent, uno anno xxv consules aliquando numeratos esse scriptum est.

Etsi vero Constantinus Magnus consulatum more veteri annum fecerit, ex variis tamen rerum vicissitudinibus persæpe accidit ut vel tardius designarentur ordinarii seu majores consules, vel iis ablati alii minores sufficerentur, vel unus in Oriente esset, nondum Occidentali designato, aut saltem nondum nuntiatus; quod contigit anno Christi 431, ad quem Antiochus mense Martio exeunte consul in Oriente nominatur in lege Theodosii hoc anno data, nondum Occidentali ab Orientalibus cognito x kal. Aprilis. Antiocho v. c. cons., et qui fuerit nuntiatus; cum tamen jam Romæ utriusque consulis nominibus acta publica designarentur, ut patet ex Commonitorio Cælestini PP. dato episcopis et presbyteris euntibus ad Orientem, quod legitur datum octavo iduum Maiarum, Basso et Antiocho consulibus. Inter hæc incerta et dubia nihil commodius certiusque ad bene consideranda tempora fieri poterat ab Africanis, quam ut ex certis anni proxime elapsi consulibus annus notaretur. Præsertim vero si Occidentis, a quo illi pendebant, imperii consul nondum fuerat nuntiatus.

Dixi ex anni proxime elapsi consulibus. Nam ut præteritis tribus consulum paribus qui more solito consulatu defuncti erant, annus qui proprius consules creatos nuntiatosque habebat, notatus fuerit per consulatum ante tres annos clapsum, nullo quod sciam, illorum temporum exemplo demonstrari potest, nec ratione minus quam exemplo caret. Quamobrem prorsus monstro simile est quod in illa Narbonensi inscriptione factum contendit vir eruditus. Anno enim 448, quem a sexto Valentiniani consulatu quartum fuisse putat, fatetur ipse et constat Posthumianum et Zenonem consules fuisse, denique ordinarium, ut partim ex inscriptione veteri quam ad annum 423 refert Onuphrius, partim ex aliis monumentis palam sit; ac proinde kalendis Januariis, ut moris erat, erectum, aut saltem mense Martio, ut ex epistola S. Leonis ad Dorum Beneventanum perspicuum est. Ejus porro consulatum, mense Novembri exeunte in Romana Galliarum provincia adhuc ignoratum fuisse, non opinor serio posse asseri. Sed demus ita contigisse, ac necessitatem nonnullam fuisse annum ex superioribus consulibus annotare hæc formula: Post 1586 consulatum; certe cum post sextum Valentianum consulatum, qui in annum 445 incidit, consules in Occidente ordinarii fuerint, nimirum anno 446 Aetius et Symmachus, anno 447 Alipius et Ardabur, annus 448, si consulibus caruisset, per consulatum Alipii et Ardaburis, qui proxime hunc annum antecedeat, designandus erat, non vero per consulatum ante tres annos jam elapsedum, tribus consulum paribus calcatis, fuit recurrendum.

A Atque ex eo capite latissimum eruitur discrimen inter exempla omnia a Baluzio laudata et inscriptionis locum etiam Baluziano sensu intellectum: anni enim illi omnes a consulatu proxime antecedente numerantur, cum suum illum designatum fingat Baluzius a consulatu ante tres integros annos elapso.

Nihil igitur eorum probavit Baluzius quæ probare debuerat, ut suam inscriptionis illius explicationem defenderet.

In recensenda porro ista epistola usi sumus codicibus mss. Grimanico, Barberiniano, Corbeiensi, Trecothæano, Victorino, Cantabrigiensi, Navarrico et quinque Thuaneis; non omissis Dionysii Exigui, Cresconii, aliorumque collectionibus, doctissimique Sirmondi emendationibus, quas ipse ope mss. codd. tomo I Concil. Gall. publicas fecit. Inquisitionum titulos, quos hic singulis capitulis præfixit, nos quoque editioni nostræ inseruimus, quia et eosdem ipsi ex mss. codd. eruvimus, et lucem plurimam epistolæ intelligendæ conciliant. Ne tamen perirent omnino alii tituli, quos in fronte totius epistolæ mss. codices Griman. et alii, nec non Dionysius Exiguus et vulgatæ editiones exhibent, eosdem sub uno conspectu epistolæ præmitti posse putavimus, eo tamen rejecto qui in prioribus editionibus decimus quartus habebatur: quoniam in mss. Griman. et Barb. et apud Dionysium desideratur, et capitulum cui apponebatur adjectitum esse ostendimus suo loco.

2. *Hermes*. Is archidiaconi officio in Ecclesia Narbonensi diu perfunctus, postea in episcopum Biterrensem assumptus fuit atque ordinatus. Verum cum indigne, ut ipse conquestus, a Biterrensibus fuisset exclusus, a Narbonensi susceptus est Ecclesia suo Rustico tunc orbata, reclamante licet Hilario papa, qui tamen agentibus apud ipsum Fausto Reienti et Auxiano episcopis Gallis, tandem acquievit: de quo vide epistolas Hilari ad episcopos Gallicanos. Eundem Hermetem commemorant inscriptio Narbonensis, Martyrologia Romanum, Gallicanum et Usuardi ad vii kalendas Novembris.

3. *Sabiniano et Leoni presbyteris actionis tuæ intelleximus fiduciam defuisse*. In vulg. edit. legitur *actionis suæ (a)*; in mss. vero Griman., Barber. et Thuaneis tribus, 1587 *actionis tuæ*; quibus succinit Dionysius Exiguus; et ita corrigendum putavimus: quæ vox non de actione humana vel naturali intelligenda est, sed de actione judiciali seu de iudicio vel persecutione ac potestate aliquem pro delicto persequendi. Eodem fere sensu accipitur ea vox in epistola 12 (*nunc 14*) ad Anastasium Thessalonicensem: ubi Atticus Epiri veteris metropolitanus apud ipsum Leonem de indignissima astrictione, quam pertulerat, lacrymabyli actione conquestus esse dicitur, coram assistantibus Anastasii diaconis, qui querelis flebilibus nihil contra referendo, ea quæ ingerebantur, fide non careremonstrabant; ubi *actio* pro libello querimonie vel accusatione judiciali sumitur.

4. *Ut vacationem ab episcopatus laboribus*, etc. Primus innocentius III sanxit, *Tria hæc* (translationem, depositionem, aut sessionem episcopi) *institutione divina esse soli Romano pontifici reservata* (C. inter corporalia, de Transl. episc.). Abundant tamen ecclesiastica monumenta eorum exemplis qui vel nemine consulto onus episcopatus abjecerunt, vel de hoc cum suæ provincie episcopis egerunt. Hujusmodi exempla vide, si lubet, apud Petrum de Marca de Concord. sacerdot. et imp. lib. vi, cap. 8, et lib. vii, cap. 26, nec non in vita Domini Bartholomei de Martyribus, Bracarensis archiepiscopi, lib. iv, cap. 11, auctore v. cl. D. Le Maître Sacy. Vide et S. Augustini epist. 261 ad Cælestinum papam, et lib. ii contra Crescon. Grammat. cap. 11, Cyrillum Alexandrinum epist. ad Domnum Antiochenum, etc.

BALLERINIUM ANNOTATIONES.

(a) Cur et quo sensu præ *suæ* legendum sit *tuæ*, exposuimus annot. 48 (Col. 1499, n. n) in hanc epistolam.

1588 *Nec a clericis sunt electi.* Vix opus est monere hanc vocem *clericus* non semper eum significare qui inferioribus ministeriis mancipatus est, quod vel ex hoc unico capite apparet, cum certum sit ad presbyteros maxime, cæterosque majorum ordinum ministros electionem episcopi pertinuisse. Immo plerumque omnium ordinum clericos designat, cum sine addito in antiquis scriptoribus reperitur: ut semel et iterum in hac inquisitione 1; item in inquis. 4, in epist. 10 ad episc. Vienn. prov. cap. 6, et epist. 3 (*nunc* 4) ad episcopos Camp, etc., cap. 3 et 4, ubi clericis usura interdicitur. Sæpe etiam majoris tantum ordinis clericos significat, ut cum Siricius P. R. epist. 1, cap. 14, ait: *Pœnitentiam agere cuiquam non conceditur clericorum*; sequentibus enim verbis indicat se de iis esse intelligendum qui gerenda sacramentorum instrumenta suscipiunt; immo et apud S. Leonem epist. 12 (*nunc* 14) ad Anastasium Thessalon., cap. 4. Cum vero de inferioribus ministris intelligitur, ejus significatio aliqua adjectione restringitur, ut cum epist. 40 ad Viennenses, vocat clericos minoris officii, etc.

6. *Si qui autem clerici ab istis pseudo-episcopis in eis Ecclesiis ordinati sunt, qui ad proprios episcopos pertinebant, etc.* Pro qui ad proprios, etc., ut est in mss. codd. Griman., Barber., quatuor Thuaneis, Threopith. et Isidoriano ms. ad marginem Canisii, Crabbi, etc., nec non et apud Gratianum, 1, q. 1, habent, (a) *quæ ad proprios, etc.*, vulgares edit. Dionys. Exiguus, Hincmar. Rem. opusc. 33, J. **1589** Sirmundus, tom. I Veterum Concil. Galliæ. Quæ tantula lectionis varietas latum parit in sensu discrimen. Si enim postrema lectio retinetur, particula *quæ* ad Ecclesias referenda est; et eo devolvi questio videtur, utrum clericus in aliena Ecclesia ordinatus ab hujusmodi pseudoepiscopis in gradu ita accepto permanere possit? Respondet ratam posse haberi talem ordinationem, duplici tamen conditione apposita, 1° ut iudicio præsentium ejusmodi ordinati facta sit; 2° ut in iisdem Ecclesiis in quibus ordinati sunt, tali modo ordinati clerici perseverent. Quæ conditiones si non adessent, irritam esse habendam decernit ordinationem, quæ *nec loco fundata est*; quia si in Ecclesia in qua ordinatus est non perseveret, vagus erit, et contra canones nullius loci cle-

ricus, dejecto præsertim pseudoepiscopo ab ea cui male præpositus fuerat Ecclesia. *Nec item auctore munita* esset illa ordinatione, cum contra præsentium nutum et consensum attentata sit. In quo coarctat Leonis decretum canonis 8 concilii Arausiaci qui ita se habet: *Si quis alibi consistentem clericum ordinandum putaverit, prius definiat ut cum ipso habitet; sic quoque non sine consultatione ejus episcopi cum quo ante habitavit eum ordinare præsumat.*

Melius tamen retineri mihi videtur prior illa lectio; ita ut particula *qui* ad clericos referatur qui ordinati sunt, et ad easdem illas Ecclesias pertinebant quæ tunc quidem pseudoepiscopos, olim autem habuerant et postea habituræ erant proprios; ita enim opposuntur, ut puto, *pseudoepiscopi* et *proprii episcopi*. Hanc lectionem probat 1° omnium mss. codd. consensus. 2° Prior illa lectio supponit clericos ejusmodi in aliena Ecclesia fuisse ordinatos: alioqui falso diceret ordinationem illam loco fundatam non esse. Falso etiam timeretur ne clerici alio migrare audent, et frustra perseverandi in eis Ecclesiis necessitas pro ratificationis conditione imponeretur: at raro admodum usurpatum in veteri Ecclesia ut episcopi in aliena Ecclesia ordinationes celebrarent; nec minus rarum ut clericus in propria Ecclesia etiam ab alieno, etiam a falso episcopo ordinatus, de illa relinquenda cogitaret: ideoque supervacaneum fuerit eam conditionem adhibere quæ, ex communi omnium Ecclesiarum jure et ex canonum auctoritate etiam non expressa, numquam non subintelligatur. Clericus vero in propria Ecclesia ab ejusdem pseudoepiscopo ordinatus poterat propter ordinationis vitium a proprio episcopo in locum pseudoepiscopi subrogato deponi, seu pro non ordinato haberi; Leo enim dicit posse ratam haberi ordinationem, non vero *debere*: et præterea confirmata etiam ordinatione, in proprii episcopi potestate relinquitur, ut vel in Ecclesiæ suæ ministerio hujusmodi clericum retineat, vel ad cum a quo ordinatus erat, ubicumque habitasset, transferendum curet, ut expresse decernit Reiese conc. can. 4, in causa Armentarii **1590** Ebrundenensis episcopi. Ordinator enim suscipere et alere ordinans tenebatur: quocumque vagus fuisset clericus, si in ordine clericali permaneret; tuncque verissime *nec loco fundata esset* ordinatione, *nec auctore munita*. Ita porro legitimus, auctore,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Nisi omnium fere ac certe præstantiorum mss. diversæ originis exemplarium consensus qui prætulisset, in nostra editione recepissemus libenter emendationem quæ usitata Leonis syntaxi magis congruentem, cum præsertim vox *eis* hanc lectionem exigere videatur. At alii codices omittunt *eis*, alii habeat *eorum*, ut suo loco notavimus. Hinc nihil mutare ausi sumus. Ad sententiam vero hujus loci quod pertinet, inter multas multorum opinionationes, quas ipsa hujus loci difficultas peperit, hæc nobis videtur expeditior et probabilior. Cum Rusticus interrogavit de presbytero vel diacono qui se episcopos mentiti sunt, non intellexit de presbytero vel diacono qui episcopali caractere carent, nec de illis tantum intellexit qui ab uno vel duobus, non autem (ut disciplina vel tum exigebat) a tribus saltem episcopis a diaconatu vel presbyteratu ad episcopatum promoti fuissent, sed de iis quorum consecratio aliquo defectu canonico laboraret, quod nimirum a clericis non essent electi, vel a plebibus non expetiti, vel a provincialibus episcopis cum metropolitani iudicio non consecrati. Hos enim omnes defectus Leonis responsio indicat. Hos autem cum Rusticus pro veris episcopis non haberet, diaconos vel presbyteros tantum vocavit, qui sese episcopos mentirentur. Leo vero memoratorum defectum causa eosdem inter episcopos non habendos rescribens, et pseudo-episcopos appellans, non ordine, sed jurisdictione tantum episcopali

carere indicare voluit: quippe qui ab episcopis sine legitimis solemnitatibus consecrati, legitimum jus non percepissent. Ordine autem episcopali eos valide insignitos non dubitavit, ac propterea respondens ad alterum inquisitionis caput, de his quos ipsi clericos ordinarunt, affirmavit ratam haberi posse istorum ordinationem, si duo concurrant: 1° si consensu ac iudicio præsentium facta fuerit; 2° si in Ecclesiis in quibus fuerunt ordinati perseverent: nec vero ratam non fore, cum ex defectu consensus præsentium, auctore seu legitima auctoritate careret; ex dimissione autem Ecclesiæ in qua fuerunt ordinati, non esset loco fundata, quippe quod ex veteri disciplina nemo ordinaretur, nisi alicui Ecclesiæ esset addictus. Quicumque porro lectio *qui* vel *quæ* magis arrideat, nostra hæc explicatio satis aptatur. Si enim præferatur *quæ*, sermo est de ordinatione clerici in Ecclesia diocesis alienæ, cui episcopi proprii consensus accesserit. Si vero præligatur *qui* sermo esse potest de aliqua Ecclesia diocesis, cui quis illegitimè episcopus præfectus fuerit: qui cum jurisdictione in eam careat, ut ordinatione clerici rata esse possit, eorum saltem consensus ac iudicium a Leone requiritur, qui eidem Ecclesiæ presidentes, jus aliquod habebant præsentandi clericos, qui in eadem Ecclesia ad aliquem ordinem erant ab episcopo promovendi.

cum mss. Griman., Victor., Trecopith., Thuaneis et Isidoro excuso; non vero auctoritate, ut habent Sirmondus tom. I Conc. Gall., Dionysius Exiguus, Hincm. Rem., Isidorus ms. et edit. vulg. Ex eisdem mss. in superiori linea lego *creatio*, non *ordinatio*, ut vulg.; vel *consecratio*, ut Dionys., et tres mss. codd.

Sed quoquo modo superiora legantur et intelligantur, gravis, ut ego reor, difficultas exurgit: qua ratione nimirum eorum clericorum ordinatio *rata possit haberi*, qui ordinati sunt ab iis quos, ut ibidem diserte asserit, *nulla ratio sinit ut inter episcopos habeantur*; et quibus decernit *nequaquam esse tribuendum quod non docetur fuisse collatum*; quos denique *pseudoepiscopos* esse pronuntiat, quia videlicet *nec a Clericis sunt electi, nec a plebibus expetiti, nec a provincialibus episcopis cum metropolitani iudicio consecrati*; ubi dubium non est quin de maioribus etiam clericis agatur, circa quos maxime difficultas versabatur; nec par est credere Leonem et Rusticum de minoris officii clericis qui a pseudoepiscopis ordinati erant sollicitos, de maioribus nihil omnino curasse, penes quos et ministerium altaris, et alia potiora Ecclesie munia residebant.

Longe major etiam difficultas, et cui solvenda imparem me profiteor, si de iis pseudoepiscopis Leo debeat intelligi, qui nullam ab ullo episcopo manus impositionem accepissent qua episcopi fierent: quod innuere nonnullis videbuntur inquisitionis verba: *De presbytero, vel diacono, qui se episcopos esse mentiti sunt*. Verum vix ac ne vix quidem istum Leonis sensum esse mihi persuaserim.

Antequam hunc locum explanemus (quem miror Hallerio et Morino de sacris electionibus et ordinationibus Commentarios scribentibus prorsus esse intactum), revocandum est in mentem id quod supra Jelibavimus, et ex ista inquisitione ac responsione confirmatur: Rusticum videlicet, cum hæc Leoni proponebat, respexisse ad conciliorum Reiensis, Arausicani I et Arelatensis II canones, quibus palam fit passim per Gallias frequentari tunc illicitas ordinationes a duobus episcopis quæ occasione fuere Rustico ut ea de pontificem Romanum consuleret. Quamvis enim certa esset apud Gallos et publicis sancita conciliis ea disciplinæ regula, quæ tres ad minus episcopos ad episcopi consecrationem convenire edicebat, non parum tamen roboris Gallicanæ consuetudini addi videbat, si Romanæ, adeoque primariæ Ecclesie usus et sententia suffragarentur. Sed duo præsertim Rusticum anxium fecisse videntur: unum, quod Reiensis canonis auctoritate Armentario pseudoepiscopo, utpote a duobus tantum ordinato, 1591 nonnulla episcopalia munia obeundi concessa facultas fuerat, qualis est neophytorum confirmatio; alterum, quod clericorum ab eo ordinatorum consecratio non in irritum missa fuerat, si nulla ordinato conversatio nis macula præjudicaret, ut canone 4 definitur. Quare S. Leonis responsio lux ex canone Reienti concilianda est, ex eoque et ex Arausicano et Arelatensi dicendum eos quos pseudoepiscopos appellat sanctus Leo, episcopali manus impositione vel unctione in episcopos fuisse ordinatos; sed quia a duobus tantum contra canones episcopis, vel ab iis qui provinciales non erant, et sine metropolitani iudicio fuerant consecrati, inter episcopos non fuisse habitos, hoc est, ut loquitur S. Augustinus, lib. I de Bapt. contra Donatist. cap. 1, *non administrasse, sed sacramentum ordinationis suæ tamen gessisse*; vel, ut de Ephesino episcopo act. 12 Chalcedon. habetur, *servato honore episcopatus esse dejectos*; vel denique, ut ad hodiernum loquendi usum descendamus, characterem sacerdotali seu pontificali fuisse insignitos, qui post depositionem remanserit; omni vero fuisse jurisdictione spoliatis, quæ nimirum vitiose fuerat collata. Ad illud sufficit ut vel unicuique aditus episcopus qui consecratur, ad hoc ex placito Ecclesie necesse est duo vel tres consecrantes assistent. Cujus ratio est, quod cum unus sit episcopatus episcoporum multorum concordia nume-

rositate diffusus (ut toties decantatum illud Cypriani axioma usurpem (*Epist. 52 ad Antonianum*), et unicus illius episcopatus pars ab unoquoque in solidum teneatur, minime convenit ut invidis omnibus, vel non consentientibus episcopis, illius pars episcopatus in solidum pariter tenenda ulli concedatur, sed omnium potius consensus accedat, qui, si per se adesse omnes non possint ordinationem celebraturi, duorum saltem vel trium præsentia, cæteris annuentibus, comprobetur. (Septem etiam episcoporum præsentiam requisivit Arelatense concil. I). Ut enim omnes unius provincie ecclesiasticæ episcopi omnes ubique terrarum diffusos representant episcopos, ita duo vel tres cum metropolitano universorum ejusdem provincie antistitum vice funguntur in coepiscoporum consecratione: ne, ut ait Innocentius papa (*Epist. ad Vict. c. 1*), *furtivum beneficium præstitum videatur*, vel aliquid contra fidem, vel fidei causam ab uno vel altero male erga illam affecto tentaretur. Res attingenti, non tractanti, hæc sufficiant.

His a me ita scriptis, venit ex Anglia opus eximium Herberti Thorndicii viri eruditi, et, ut opus indicat, ecclesiasticæ unitatis studiosi. Editum est illud Londini superiori anno, seu 1764, cui titulus est: *Origines ecclesiasticæ, sive de jure et potestate Ecclesie Christianæ Exercitationes*. Is porro nodum istum de ordinationibus pseudoepiscoporum 1592 ministerio celebratis aliter solvit; hæc enim habet cap. 20: *In ordinatione, inquit, cum duo esse ex dictis constet, auctoritatem ac jus Ecclesie in ordinante primum: tum consecrationis solemnitatem, quæ ministerio ordinis traditi auctorem Ecclesiam palam inscribit: tanto majoris est momenti Ecclesie auctoritas, quem consecrandi ritus, ut in irritum cadat rite ac more Ecclesie præacta consecratio, ad quam usurpata sit auctoritas Ecclesie. Nam etsi in perpetuum Deo sacrum sit quod semel Deo rite sacratum fuerit, non tamen Deo rite sacratum videri debet, quod non sit jure Ecclesie Deo consecratum, etsi servato ritu Ecclesie. Et post paginam: Itaque si dubium exstat de auctoritate Ecclesie, non de ritu ordinandi, non est mirum, accedente auctoritate Ecclesie, valere ordinationem non jure factam, ad id ad quod valere eam vult accedens auctoritas Ecclesie. Pauca sunt hujus causæ exempla in rebus veteris Ecclesie: pauca quidem, sed sunt tamen, quæ eam dubiam esse non sinunt. In concilio Reienti Gallie irrita declarata est ordinatio episcopi Ebrედunensis, cui tamen indulgetur, exemplo canonis Nicæni 8, chorepiscopum esse, strictis licet legibus, can. 2 et 3, puta eum, ut jam chorepiscopum, confirmare tantum potuisse. Non hoc vi irritæ ordinationis, nisi accessisset Ecclesie per hanc synodum consensus. Leo papa I, ad Rustici Narbonensis inquisitionem 1, ordinationes clericorum a pseudoepiscopis quibusdam factas, quas certum est seipsis irritas fuisse, ita ratus esse censet, sicut consensu episcoporum factæ fuerint. (Leo non habet episcoporum, sed præsidendum). Sane cum nihil majus queri in hac totare possit, quam ut rata sint apud Deum quæ fidei plebi ministrantur ab iis quorum dubia sit ordinatio, nec plebis esse de rebus Ecclesie communibus iudicium dictum sit, statuendum est non posse fidelibus fraudi esse ea apud Deum, in quibus sequuntur fidem Ecclesie. Hunc explicandi modum a theologo extra Ecclesie castra militante suggestum, catholicis ductoribus discutendum relinquo, eorumque in antecessum censuræ subscribo. Hoc in scriptore illo non laudo, quod consensum episcoporum dixerit, pro consensu præsidendum; hoc enim postremum, quod habet Leo, latius patet, ad clericumque se extendit, cujus auctoritate et iudicio, episcopis aliquo impedimento ligatis, vel vacante sede, ordinationes in Ecclesia celebrantur.*

7. *Alienum est a consuetudine ecclesiastica*, etc. Vide doctissimum Morinum nostrum abunde disserentem de clericorum pœnitentia tum commentarii de Pœnit. lib. IV cap. 12 et seq., et alibi passim, tum Exercit. Ecclesiast. lib. II. Nonnulla tamen indicare operæ pretium erit.

Primum est, ex S. Leonis verbis erui, (a) minoris **1503** ordinis clericos, inter quos subdiaconi numerabantur, non semper agendæ pœnitentiæ lege exemptos fuisse: quod ex canone 2 concilii Carthaginensis v, vel potius ex commonitorio synodi Carthag. xvi

A 1504 kal. Julii an. 401, in cod. Afr. num, 62, quod Leonis decreto concinit, pariter evincitur, et expresse in Aga hensi can. 5, Epaonensi can. 22, et aliis asseritur.

2. Quod hanc disciplinam (b) consuetudine **1505**

BALLERINIURUM ANNOTATIONES.

(a) Cum S. Leo de solis presbyteris et diaconis interrogatus responderit, non idcirco elicitur minores clericos (quos idcirco solum præterit, quia de his Rusticus non quæsit) publicæ pœnitentiæ fuisse saltem aliquando subjectos. Nec canones deinceps a Quesnello allegati, qui clericos quibusdam criminibus irretitos peregrina seu laica communione donant, pœnitentiæ publicæ addictos significant. Adde quod canon Epaonensis 22 non de minoribus clericis, sed de presbyteris ac diaconis loquitur.

(b) Duo a S. Leone traduntur in responsione ad inquisitionem secundam. 1° Alienum esse a consuetudine ecclesiastica ut presbyteris aut diaconis pro aliquo crimine manus imponantur in pœnitentiâ; 2° hanc consuetudinem descendere a traditione apostolica. Ut primum sit verum, haud necesse est eam consuetudinem semper et ubique viguisse, cum satis sit ad veram consuetudinem astruendam, si aliquandiu ante Leonem inducta obtinuerit. Hujus autem disciplinæ consuetudinem jam vigentem testatur Siricius; qui tamen ne hujus disciplinæ auctor credatur, id ipsum etiam antea obtinuisse discimus ex Optato, qui ante Siricium floruit. Hic enim sub finem libri secundi Donatistas reprehendens, eo quod diaconis, presbyteris et episcopis lapsis manus imponerent, *Multis, inquit, notum est et probatum, persecutionis tempore episcopos aliquos inertia a confessione Dei delapsos thurificasse; et tamen nullus eorum, qui evaserunt, aut manus lapsis imposuit, aut ut genus fingerent imperavit.* Hæc de ipso persecutionis tempore plane evincunt, hanc disciplinam non inductam fuisse a Siricio, qui in epistola ad Himerium, n. 18, de re jam recepta loquitur. *Sicut pœnitentiâ* (subintelligitur *publicam*, quæ cum manuum impositione jungebatur) *agere cuique non conceditur clericorum, ita et post pœnitentiâ ac reconciliationem nulli unquam laico liceat honorem clericatus adipisci.* Hæc quidem veterem consuetudinem astruunt, quæ ad vindicandam Leonis sententiam sufficit: ut ne movere debeat, si quando fortassis alicubi clericis manus imponerentur.

Aliud tamen non leve in Leone animadvertendum est, quod sententiam ejus multo magis explicat, atque generatim veram confirmat. Rusticus in inquisitione de iis diaconis et presbyteris loquitur, qui sponte sua pœnitentiâ publicam postulabant, non autem eam subire ulla lege vel consuetudine cogebantur. *De presbytero, inquit, vel diacono, qui si cognito crimine suo pœnitentiâ publicam petat, utrum ei per manus impositionem danda sit.* De crimine igitur sermo est quod publicæ pœnitentiæ canonibus non subjiciebatur, quodque per se clericum ab ordine non removebat; ac propterea eum in suo gradu et ordine relinquendum Leonis responsum præsumit. Quoad hos autem clericos semper alienum fuit a consuetudine Ecclesiæ ut manuum impositione subjicerentur pœnitentiæ publicæ, quæ ex constanti omnium temporum disciplina pœnitentes publicos a clero arcebat. Hinc quicumque clericus ab ipsa hæresi vel schismate redeuntis ad unitatem Ecclesiæ, si in suum gradum (dummodo non essent iterato baptismate tincti) bono pacis admittendi viderentur, sola idonea satisfactione atque cautione sine ulla manuum impositione recipiebantur. Vide annot. 25 (Col. 1138, n. q), in epist. 159. Hinc S. Hieronymus in dialogo contra Luciferianos, n. 13: *Laicus inquit, extra Ecclesiam fide baptizatus, pœnitens recipitur. Episcopus vero aut pœnitentiâ non agit, et sacerdos est; aut si pœnitentiâ egerit, esse episcopus desinit.* Nullum sane exemplum invenire licebit quo clericus in suo gradu receptus, aut

ab eo non deponendi, manuum impositioni aut publicæ pœnitentiæ subjicerentur. Dum ergo de his S. Leo loquatur, propositio ejus generalis verissima est.

Adde quod nec illi quoque qui a suo gradu et clero dejiciebantur manuum impositioni seu publicæ pœnitentiæ subjici solebant, ne idem crimen præter depositionem publicam etiam pœnitentiâ castigatum duplici pœna mulcetur, uti traditur in canonibus apostolicis, cap. 23, et a S. Basilio in epistola ad Amphilochoium, c. 3. Hinc etiam in concilio Carthaginensi apud Isidorum quinto habito an. 401, idibus Septembris canone 11, repetito in alia plenaria synodo anni 419, c. 27 cod. Africani de clericis a ministerio et gradu suo removendis hæc habentur: *Item confirmatum est, ut si quando presbyteri vel diaconi in aliqua graviore culpa convicti fuerint, quæ eos a ministerio necesse fuerit removeri, non eis manus tamquam pœnitentibus, vel tamquam fidelibus laicis imponatur.* Duplicem hanc clericorum rationem, qui nunc in suo gradu recipiebantur, nunc autem ab eodem arcebantur, præclare distinguit Augustinus lib. 1 de Baptismo contra Donatistas c. 1, et neutris manus impositas indicat. Loquens enim de redeuntibus ad Ecclesiam, *Redeunt, ait, qui priusquam recederent, ordinati sunt, non utique rursus ordinantur; sed aut administrant quod administrabant, si hoc Ecclesiæ utilitas postulat* (cum scilicet recipiebantur in suo gradu, quibus sane non imponebantur manus in pœnitentiâ), *aut si non administrant* (cum scilicet in suo gradu, non recipierentur), *sacramentum ordinationis suæ tamen gerunt, et ideo eis manus inter laicos non imponitur, quia scilicet sicut laici non suberant pœnitentiæ publicæ.* Hinc ea Augustini verba in epist. 185, ad Bonifacium, n. 44, quibus hæreticis conversis post erroris sui pœnitentiâ honorem clericatus vel episcopatus non ablatum tradit, non de publica pœnitentiâ, quæ cum manuum impositione jungebatur, intelligenda sunt, sed de secreta, qua interioris compunctionis et necessariæ conversionis signa produntur.

Quod si aliquando clerici lapsi et ad unitatem redeuntis, non solum a suo gradu fuerunt exclusi, verum etiam subjecti fuerunt, æque ac laici, pœnitentiæ publicæ, ut S. Cypriani aliaque nonnulla testimonia innuunt; præterquam, quod id peculiare quorundam locorum ac temporum fuit, numquam tamen invenitur, clericos ob crimen aliquod a suo gradu non dejectos nec dejiciendos publicam pœnitentiâ subisse: ac propterea cum de his Rustico inquirenti Leo responderit, *jure alienum dicit ab ecclesiastica consuetudine ut hi per manuum impositionem remedium accipiant pœnitentiæ.*

Hanc porro disciplinam, qua clerici suum gradum custodientes pœnitentiâ publicâ non plectebantur, originem ducere a traditione apostolica, qui clericos irreprehensibiles esse oportere, et ab omni nota ac infamia alienos, S. Paulus aperte tradidit, ipse Quesnellus fatetur.

His, quibus ab Ecclesiæ disciplina alienum semper fuisse affirmavimus clericos alicujus criminis reos manuum impositione seu per publicam pœnitentiâ recipi, duo opponi videntur ex concilio Nicæno. Primum est canon ejusdem synodi octavus, quo statutum fuit ut Cathari impositionem manuum accipientes in clero manerent. Alterum est synodica Nicæna apud Theodoretum, qua concessum fuit ut qui a Meletio fuerant ordinati, impositione manuum firmati in suo gradu reciperentur. Sed cum in his Græcæ locutionis formulæ æquivocationi locum dedere, tum vero, si recte explicentur, hæc testimonia nihil officiant. Utrobique sane manuum impositio exprimitur. Sed

ecclesiastica, immo ex apostolica traditione accessit, A tione quidquam uspiam apparet, cum potius tribus benigne intelligendum est; nec enim de hac tradi- fere primis sæculis clericos etiam majores pœnitent-

BALLERINLORUM ANNOTATIONES.

Græca formula χειροτονία triplici sensu usurpatur, eo quod triplici occasione manus imponerentur, nimirum in chrismate, in ordinatione et in pœnitentia. Ubi autem sensus est multiplex, ille procul dubio in casu nostro eligendus est, qui communi ejus ætatis disciplinæ aliis testimoniis firmatæ haud contradicat. Porro cum alienum esset, ut vidimus, eos quibus manus impositæ fuerant in pœnitentiam, in clerum recipere, illud profecto sequitur manuum impositionem laudatis Nicænæ synodi locis indicatam, in pœnitentiæ significationem accipi nequaquam posse. Non desunt qui explicent de sacramento confirmationis, quod Catharos repudiasse Theodoretus tradit. At præterquam quod nemo alius Theodoro anterior id prodidit, cum idem error Meletianis, qui erant integre fidei, et solo schismate dissidebant, tribui nequeat, hæc interpretatio ipsis non congruit. Restat ordinationis significatio. Sed duplici ratione id ipsum intelligi potest, nimirum vel de ordinatione jam suscepta, vel de nova ordinatione suscipienda; Græca enim formula utrumque sensum recipere potest. Vetus interpres auctor ejus versionis quæ, ab Isidoro suscepta, Isidoriana vocari solet, secundum sensum expressit can. 8, de Catharis seu Novatianis, his verbis: *Si qui voluerint venire ad Ecclesiam catholicam ex Novatianis, placuit sancio concilio ut ordinentur, et sic maneat in clero.* Hanc eandem significationem ex eadem Isidoriana versione suscipit auctor collectionis Quesnellianæ, canone apud ipsum 14. In vulgata quoque versione synodicæ Nicænæ tomo secundo Conciliorum inserta, de Meletianis eadem sententia exprimitur: *Illi vero, qui ab eo (Meletio) in sacrum ordinem lecti sunt, simul atque sanctiore ordinatione confirmati fuerint, ad communionem posthæc admittantur, et permittantur illis quidem honoribus frui, et sacris muneribus fungi, etc.* Id autem abhorret omnino a Nicænorum Patrum sensu, qui non minus sacros ordines quam baptisma extra Ecclesiam valide collatos, nec iterandos, cum catholica Ecclesia crederent. Igitur de ordinatione jam suscepta utrumque testimonium intelligendum est: ita ut eos qui ante sive ex Catharis, sive ex Meletianis sacra manuum impositione fuerant ordinati, in suo quemque gradu recipi placuerit. Sic nimirum ad litteram reddendus canon 8, de Catharis: *Placuit sanctæ et magnæ synodo, ut qui manuum impositionem acceperunt, sic maneat in clero.* In alia quacumque interpretatione, sententia est prorsus absurda. Cum enim inter Catharos non soli essent clerici antea ordinati, sed etiam laici; nisi hæc nostra significatio canonis aptetur, dicendum esset Nicænos Patres generatim statuisse ut quicumque ex Catharis ad Ecclesiam venirent, sive clerici, sive laici, ii manuum impositione accepta, sive in pœnitentiam, sive per confirmationem, sive per ordinationem, sic manerent in clero: quod sane tam et absurdum quam quod absurdissimum. Ut igitur generale Catharorum nomen initio canonis usurpatum Nicæni Patres restringerent ad solos clericos quorum receptioni dispensatione quadam erat providendum (de laicis enim nulla erat difficultas), adhibuerunt verba χειροτονούμενους αὐτούς, id est, qui manuum impositionem, seu ordines receperunt; et de his præcipere, sic in clero maneat, nulla alia ab iisdem conditione expelita, nisi ut antequam sic reciperentur, idoneam cautionem et professionem rectæ fidei præberent, ut in hæreticis recipiendis semper usitatum fuit. In hanc quidem significationem hunc canonem intellexisse videtur Rufinus, cum sic illum compendio exposuit can. 9, ut in novissima Veronensi editione emendatum invenies: *Et ut Catharos, qui apud nos Novatiani sunt, si forte pœnitentes ad Ecclesiam convertuntur, confessos ecclesiastica dogmata, clericos in ordine quidem suo recipi debere, sed in ordinatione*

data. Viden' data, inquit, non danda? Similiter in versione Philonis et Evaristi ab Attico Constantino politano episcopo ad Afros missa Augustini tempore, can. 8: *Si aliquando venerint ad catholicam Ecclesiam Cathari, placuit sanctæ et magnæ synodo eos ordinatos sic manere in clero.* Expressius vero in nostram explanationem Ferrandus diaconus Carthaginensis in Brevisatione canonum n. 172, sic canonem refert: *Ut hi qui nominantur Cathari, accedentes ad Ecclesiam, si ordinati sunt, sic maneat in clero.* De hac quidem interpretatione, quæ novam ordinationem excludit, et antea receptam tantummodo respicit, ne dubitare quisquam queat, sequens contextus ejusdem canonis, quo ipsorum Catharorum recipendorum modus præscribitur, plane evincet: *Ubi ergo omnes sive in vicis, sive in urbibus ipsi soli inveniuntur ordinati, qui inveniuntur in clero, erunt in eodem ordine. Si autem catholicæ Ecclesiæ episcopo vel presbytero existente accedunt aliqui, clarum est quod Ecclesiæ quidem episcopus episcopi dignitatem habebit; qui autem apud eos qui Cathari dicuntur, nominatur episcopus presbyteri honorem habebit, nisi utrique episcopo placeat ipsum nominis honorem impertire. Si autem hoc illi non placeat, vel chorepiscopi vel presbyter locum excogitabit, ut esse omnino in clero videatur.* Ita versio Gentiani Herveti ex Græco, cui concinunt etiam interpretationes Philonis et Evaristi, Dionysii Exigui, nec non illa Quesnellianæ collectionis, ac ipsa Græca lectio. Non dicitur ut ordinentur, sed ut qui inveniuntur ordinati in eodem gradu maneat, si soli in eo loco sint. Alias diversimode iis providendum traditur pro diversitate circumstantiarum, ut nullum tamen indicium sit sacri ordinis iterandi.

Hæc autem cum scripsissemus, observare contigit annotationes Guilielmi Beveregii in can. 8 Nicæn. tom. II, pag. 67, ubi miratus Christophorum Justelum alipsque hunc canonem interpretatos de eanum impositione, qua hæretici in Ecclesiam catholicam antiquitus recipiebantur, nostram sententiam mirifice confirmat. *Patres, enim inquit, non de quibusvis, sed de solis clericis Novatianis, qui canonicam nimirum ordinationem ante acceperant, per totum hunc canonem agunt, statuuntque ad Ecclesiam conversos in eodem clericatus gradu manere, quo inter Novatianos constituti fuerant; ut ex ipsis etiam canonis verbis rite perpensis elucescit. Hic enim de Novatianis decernitur: Ὅτι χειροτονούμενους αὐτούς μένειν ὁρθῶς ἐν τῷ κλήρῳ. Quo autem referatur illud ὁρθῶς nisi ad χειροτονούμενους? Et quomodo illuc referatur nisi χειροτονία ista præcessisset? Neque enim ita in clero manere possunt, nisi prius in clero fuissent; neque prius in clero esse poterant, nisi χειροτονούμενοι essent: ac proinde hæc Novatianorum χειροτονία ipsorum ad catholicam Ecclesiam conversionem præcedat necesse est, non sequatur.* Addit Balsamonem et Zonaram (adjice et Aristenum) hunc canonem eodem sensu fuisse interpretatos, et post recitata antecedentia Rufini verba observat Græcam canonis vocem χειροτονούμενους apte ab ipso redditam clericos. Hæc de Nicæno canone.

Synodicæ porro Nicænæ Græca verba de Meletianis, τοὺς δὲ ὑπ' αὐτοῦ κατασθέντας μυστικώτερα χειροτονία βεβαιώθεντας, κοινωνηθῆναι ἐπὶ τοῦτοις ἐπ' ᾧ τε ἔχειν μὲν αὐτοὺς τὴν τιμὴν καὶ λειτουργεῖν, sic reddimus: *Illos vero qui ab ipso (Meletio) constituti sunt (in Ecclesiis) sacra manuum impositione firmati, in communionem (statuit) recipiendos hac conditione ut honorem ipsi quidem habeant, et operentur sacra.* Voces nimirum μυστικώτερα χειροτονία βεβαιώθεντας ad antecedentia τοὺς δὲ ὑπ' αὐτοῦ κατασθέντας, non autem ad sequentia verba referendæ sunt; ordinationemque jam antea acceptam indicant, qua a Meletio clericis in Ecclesiis constituti fuerunt. Cæteræ igitur interpretationes, quæ impositionem manuum æquivoco vel

ria **1596** publicæ fuisse subjectos multis probet Morinus. Familiare est Leonis nostro ut cum de apostolica traditione sermonem habet, de ea loquatur quam ab apostolo Petro Ecclesiæ Romanæ relictam putabat. Eam vero **1597** ex B. Petri traditione descendere existimavit, quæ et olim observata de decretis sanctoita inveniebat eorum Ecclesiæ suæ pontificum, quorum monumenta supererant illa ætate. Constat autem tum ex Dionysii collectione, **1598** qui prætorum sedis apostolicæ præsulum constituta quanta valuit cura diligentiaque collegit, et quotquot a se reperta sunt digessit, tum etiam aliis argumentis probabile nullius pontificis Romani **1599** Siricio ætate superioris decreta in Ecclesiæ Romanæ soriniis reperta fuisse tempore Leonis pontificatum subsequente: ut facile crediderim istam traditionem a Siricio Leonem hausisse. Revera hujus decretum, quod supra retulimus, exscripsisse videtur Leo, ejusque formam a Siricio conditam esse putavit secundum prædecessorum suorum constituta ac disciplinam. Sed cum aliter usurpatum esse aliquando etiam in Ecclesia Romana, deprehendamus, nec non in Africana tempore S. Cypriani, quo diversa non erat utriusque Ecclesiæ istius disciplina, indulgentia explicandus est S. Leo, qui cum *sine dubio ex traditione apostolica descendere* hunc usum asserere contentus sit, nulla alia niti se probatione prodit, quam ea consuetudine quam sua in Ecclesia a Siricii ætate ad sua usque tempora viguisse noverat.

Hac unica via Leonis verba cum aliorum testimoniis conciliari posse existimamus. Alia quippe responsa, quæ peremptoria vocat Morinus, pace doctissimi viri dixerim, satisfacere non videntur. Quod enim ait, eam consuetudinem ex apostolica traditione derivatam, clericos scilicet a manuum impositione ad pœnitentiam eximendi, ferventium persecutionum temporibus observari non potuisse; indeque evenisse ut publicæ quoque pœnitentiæ succubuisse legantur clerici per illam tempestatem, non video qua ratione cuiquam arridere possit. E contra enim si adversa sententia probanda incumberet, ex traditione scilicet apostolica inductam esse hanc Ecclesiæ disciplinam, ut clerici pœnitentiæ publicæ non aliter ac laici adicerentur; huicque sententiæ objiceretur, id tribus primis sæculis non fuisse observatum, recte mihi viderer respondere posse, intermissam hanc per turbulentam persecutionum tempora consuetudinem: multo enim facilius sævientibus tyrannis, Christianis omnibus vix mussitare audentibus, multo, inquam, expeditius tunc erat clericos lapsos suoque dejectos officio ad privatam secessionem pœnitentiamque compellere, quam solemnem manuum impositionem ad pœnitentiam publicam adigere, cinere cilicioque indutos omnium fidelium pedibus advolvere, per omnes denique circumducere luctuosæ satisfactionis **1600** gradus. Certe si ex persecutionum procellis quaerenda est hujus difficultatis elucidatio, melius dicitur subjec-

BALLERINIORUM

alio sensu reddidere, ad hanc sententiam revocandæ sunt. Hinc sane Innocentius I, in epist. 17 ad Rufum, post allatum canonem 8 Nicænum de Catharis, his verbis: *Placuit sanctæ et magnæ synodo ut accepta manus impositione, sic maneat in clero*, ita aliis verbis eandem sententiam effert: *A Novatianis aliisque hæreticis revertentes debere in suo ordine recipi*, quibus acceptum ordinem ratum innuens, novam ordinationem satis excludit. Nihil igitur ex laudatis Nicænorum Patrum decretis nostræ sententiæ opponitur. Immo multum cohærent hæc loca cum constanti disciplina Ecclesiæ, qua publicis pœnitentibus a clero exclusis, clericis ad Ecclesiam redeuntibus cum idonea professione fidei recepti fuerunt sine pœnitentia publica, immo et sine illa manuum impositione, quam absque exactione rigidioris pœnitentiæ impositam memorat Vigilii papa epist. 2 ad Profuturum n. 4, quamque dum *imaginem pœnitentiæ* appellat Innocen-

tos uno fuisse lugubri huic ac publicæ pœnitentiæ Ecclesiæ ministros, ut tantæ tamque insolitæ clericis impositæ pœnæ metu a lapsu detererentur presbyteri et diaconi, quorum ut opera tunc maxime indigebant Ecclesiæ, ita et magna erat ubique peuria, et lapsus nocentior.

Alterum responsum a Morino allatum hoc est: clericos solummodo suspensos hac Leonis sententia comprehendendi, et a pœnitentiæ publicæ necessitate eximi. Verum cuilibet paulo attentius pontificis verba legenti luce clarius apparebit ejus responsum generale omnino et nulla conditione, nulla restrictione definitum, omnes prorsus clericos complecti, omnes qui crimen aliquod admisissent, *pro crimine aliquo suo*. Ubi cum inter crimina nullum discrimen faciat, nullum etiam excipi credendum est; decernendumque clericos, sive ea quæ suspensione sola plectebantur commisissent, sive quæ depositione, numquam secundum Leonem ad pœnitentiam publicam adactos fuisse; immo nec ultro eam petentibus esse concessam: de his enim manifestum est agi in hac Leonis responsione, ut inquisitionis titulus testatur, quod et habent canones 4 Arausicani concilii, et 29 Arelatensis II, ad quos Rusticum respexisse pluries monimus; immo et Syricius ipse, qui de concessionem sola meminit, non de coactione ad pœnitentiam.

Quod de traditione apostolica diximus, idem de consuetudine ecclesiastica dicendum, quam vel ubique vigere et semper viguisse credit S. Leo, vel ab omnibus Ecclesiis suscipiendam esse autumabat: ita ut quidquid aliter in aliis ageretur, hoc inter morum ac disciplinæ corruptelas numeraret. Aliter tamen res se habebat, ut vel solo hoc exemplo declaratur. Quod enim Romæ numquam ulli majoris ordinis clerico pœnitenti concedebatur, optime quidem et sapienter fiebat; sed quod Gallicani pœnitentiam desiderantibus clericis non negandum esse putabant, ut ex Arausicani I et Arelatensis II canonibus patet, culpandum profecto **1601** non erat: *Quod enim neque contra fidem, neque contra bonos mores injungitur, indifferenter est habendum, et pro eorum inter quibus vivitur societate servandum est*, ut Augustinus habet epist. 418 ad Januarium.

Tertium, quod observandum venit in hoc capite, istud est, Leonem cum probare vellet clerico manum ad pœnitentiam imponi non debere, ad hoc adducere isthæc verba: *Sacerdos si peccaverit, quis orabit pro illo* (I Reg. II, 25). Cujus ratio est, vel quod sacerdotum supplicationibus a peccatis solvi dicebantur pœnitentes; vel quia numquam sine oratione manus imponeretur, sive ad confirmationem, sive propter ordinationem, sive denique ad pœnitentiam. Quæ manus impositio cum ex se indifferens esset, aliquando honorifica erat, ut in ordinatione; aliquando humiliationi ac dejectioni publicæ conjuncta, ut in pœnitentia, ad quem effectum ex oratione determinabatur: et propterea a levitis et sacerdotibus, qui-

ANNOTATIONES.

tius I epist. 24 ad Alexand. n. 4, non in clericis, sed in laicis tantum excipiendis adhibitam prodit. Præclare S. Gregorius lib. XI, epist. 67 ad Quiricum tres recipiendorum hæreticorum ritus describens, *Et quidem*, inquit, *ab antiqua Patrum institutione didicimus ut quilibet apud hæresim in Trinitatis nomine baptizantur, cum ad sanctam Ecclesiam redeunt, aut unctione chrismatum, aut impositione manus, aut sola professione fidei ad sinum matris Ecclesiæ revocentur*. Tertium ritum quod *sola professio fidei* exigebatur, proponit S. doctor pro Nestorianis clericis, de quibus recipiendis cum Quirico agens, eosdem si rectam professionem exhibeant, servatis *eis propriis ordinibus*, inquit, *in suo cætu recipiant*. Vides *solum professionem fidei*, eamque a manuum impositione ita distingui, ut qui *sola professione fidei* recipiebantur, iis manus nequaquam imponerentur?

bus manus aliis imponendi jus erat, removerbaturi ne sacerdotali dignitati contumelia hoc modo irrogari videretur, et eo magis, quod pœnitentes non ad clerico modo, sed ad laicorum etiam genu advolvebantur in pœnitentiæ suæ decursu.

8. *Lex continentię eadem est ministris altaris.* Inter ministros altaris subdiaconum censi, patet ex epist. 12 (nunc 14), ad Anastasium Thessalonicens., cap. 3, ubi distinctius de ejus continentia disserit, de qua et nos ibidem aliqua. Hic solum observo, mirum satis videri eandem a Leone dici legem continentię ministris altaris impositam, præsertim in Ecclesia Romana, cum et semper et lege divina ad illam obligatos episcopos et presbyteros velit Siricius papa; subdiaconi vero ad continentiam tenerentur et ex lege tantum ecclesiastica, et ea quidem quæ vix tunc primum in lucem prodibat. Quotquot enim ante S. Leonem, vel conciliorum canones, vel pontificum etiam Romanorum decreta promulgata fuerant, solos presbyteros et diaconos legi continentię subjectos esse declarant. Vide Siricius, epist. ad Himerium Tarracon., cap. 7 et 9; Innocentium I, epist. ad Victricium Rothomag., cap. 9, epist. ad Exuperium Tolos., cap. 1. Immo apud Gallicanas Ecclesias etiam Leonis temporibus nulli clerici, præter presbyteros et diaconos, continentiam profiteri jubebantur. Testis est Arausiana I synodus, can. 22: *Sedit prætereque*; inquit, *ut deinceps non ordinentur diaconos conjugati, nisi qui prius conversionis proposito professi fuerint castitatem.* Et can. 23: *Si quis autem post acceptam benedictionem leviticam cum uxore sua incontinentem invenitur, ab officio abiciatur.* Demum cap. 4: *De his autem qui prius ordinati hoc ipsum inciderunt, Taurinatis synodi sequendam esse sententiam, qua jubetur non ulterius promoveri.* Suffragatur Arelat. II can. 42, cujus etiam can. 45 statuitur ut qui *inter nuptia et duplicata matrimonia inciderunt non ultra subdiaconatum ecclesiasticum 1602 captant dignitates. Quod si facti forsitan sunt, ab ecclesiastico removeantur officio.* Andegavense pariter concilium, anno 452, can. 11, de Digamis vel viduarum maritis ad diaconii vel presbyterii gradum non admittendis decernens, nihil de subdiaconis statuit; quos proinde inter minoris officii clericos ad continentiam non obligatos censi voluit. Hoc etiam notandum in can. 22 Arausicano, quod ait *ut deinceps non ordinentur*; quasi nova tunc fuerit hæc circa diaconos constitutio, quod innuere pariter videtur canon 24: cum enim hæc levissima pœna, *ut non ulterius promoverentur*, eos diaconos mulctandos censeat, qui ante hanc constitutionem ordinati, postea cum uxoribus suis se miscuissent; eos vero qui *deinceps* consecrantur abjiciendo velit, si id ipsum inciderint; indicium est hoc passim per Gallias usurpatum antea fuisse, ut diaconi continentię legem non tenerent, sive id ex corruptela descenderet, sive ex indulgentia episcoporum Gallicanorum propter penuriam ministrorum, quam bellorum calamitas induxerat, introductum fuerit. Certe tantum abest ut ad continentiam subdiaconi tunc coacti fuerint in Galliis, ut ægre admodum huic jugo colla submiserint diaconi ipsi: quod Gallicanos antistites impulit et frequenter de illorum incontinentia querelas emisierint, et eandem legem multoties renovaverint in synodis, ut in Turonensi I, anno 461, can. 1 et 2 (quæ quidem celebrata est Leone vix tunc et vivis erepto), et Agathensi, anno 506, can. 2.

Aliquid tamen, licet non omnino expresse, habetur in concilio Venetico, anno 405, eodem Perpetuo Turonensi præside, qui et Duronensi I synodo præfuerat. Nam can. 11, qui 39 est in Agathensi, hæc habet: *Presbyteri, diacones, subdiacones, vel deinceps quibus ducendi uxores licentia non est, etiam alienarum nuptiarum evitent convivium.*

Verum, quod fatendum est, ut varia erat pro variis orbis regionibus in hac re disciplina, sic etiam intra Gallias ipsas pro diversis provinciis et Ecclesiis

varietas erat non minima, quam nobis ob oculos ponit brevis epistola SS. Lupi Tricassini et Euphronii Augustodunensis episcoporum ad Talasium episcopum Andegavensem, in qua incertam et fluctuantem tunc cernimus in Galliarum Ecclesiis continentię clericalis disciplinam, quod saltem subdiaconatum et inferiores ordines attinet (Tom I, *Concil. Gall.*, an. 461).

Qua in epistola quam exacte, quam distincta singula explicentur, non abs re erit propius intneri: tum quia utile admodum erit ad concilianda varia et interdum contraria canonum vel pontificum decreta, quæ pro temporum, regionum, Ecclesiarumque diversitate varia sunt; tum quia nullus est testis locupletior disciplinæ Gallicanarum hujus ævi Ecclesiarum, quam Lupus Tricassinus, *Pater patrum, et iscopus episcoporum, alter sæculi sui Jacobus, qui de quadam specula charitatis, nec de inferiore Jerusalem tota Ecclesia Dei nostri membra superinspiciebat: 1603 dignus qui merito ab omnibus consuleretur, Petri apostoli collega, primus omnium toto qua patet orbe pontificum, cujus prærogativæ subiciebatur, cujus censura adtremebat etiam turba collegii episcopalis, in cujus gravitatis comparationem ipsa etiam grandævorum corda puerascebant, sanctorum utriusque ordinis (monastici et pontificalis) conclamatis primipilaris, norma morum, columna virtutum, junior magis quam minor Moyses, per quinquennia decem et amplius non æquevis sacerdotalibus tantum, verum et antiquis astielatis (Apollin. Synod. Epist. lib. vi, epist. 4; lib. ix, epist. 14).*

Tantum virum par est audire de clericorum continentia disserentem, distinguentemque: quid in sua Trecensi ageretur Ecclesia, quid in Augustodunensi, quid in universa; quid ex consuetudine, quid ex necessitate, quid de facto institueretur; quod in votis haberet, quid in aliis laudaret, quid denique ipse non auderet. Ipsa hujus epistolæ verba describenda primum, tum per partes disoutienda.

De clericis, inquit, bigamis usque ad ostiarios Ecclesia permittit et patitur: et quam quis sacerdotum regulam pro districtione sua assumpserit, jure custodiat. Exorcistas vero aut subdiaconos a secundis nuptiis penitus excludit. Generationem vero filiorum ab his quos conjugatos assumimus, melius esset, si fieri possit, arceri: quos melius est non assumi, quam de his postea sub diversa sensuum varietate certari: cum melius sit omnes disceptationum causas excludi; us qui non vult in clericali generari, non constituit in altario conjugatos. Hæc pro consuetudine Ecclesiarum nostrarum, quarum una est regula, paginæ hujus sermone teximus. Si quis vero pro honore Domini potest districtio accrescere, est: imitari non possumus, pro Domini honore laudabimus. Nam jam Ecclesie obsequii aggregatos ad secundas nuptias transire non patimur: quos postquam assumpti fuerint, etiam a primis penitus arcemus, exorcistas dumtaxat atque subdiaconos. In Augustodunensi autem Ecclesia, vel ostiarius in uno officio constitutus, si uxorem aliam acceperit, ab officio penitus abdicatur. Subdiaconos autem ad Pacem inter se in sacrario oportet accedere: in altario autem, non nisi dum porrigunt pallas diacono, aut suscipiunt quod refertur; ad pacem autem nequaquam eis permissionem est. Si autem illius amenitiæ fuerit vel exorcista, vel subdiaconus, vel etiam, sicut supra memoratum est, ostiarius, ut secundis se nuptiis illigari, non solum ab officio, sed etiam a communionem penitus arcerit.

Hoc ergo primum ex ista epistola elicitur: Ecclesie permissione ac tolerantia clericos minores, usque ad ostiarios inclusive, bigamæ esse posse; id est, et assumi posse ad ostiarii et ad infirmorum officiorum gradus qui conjugati erant vel fuerant, clericisque in hujusmodi muneribus constitutis licuisse 1604 et uxorem accipere, et ad secundas nuptias convolare, et liberis etiam procreandis operam dare. Hic est sensus verborum istorum epistolæ: *De clericis vero bigamis usque ad ostiarios Ecclesia permittit et patitur.*

2° Exorcistis et subdiaconis eadem omnino permissa esse, uno excepto, ne videlicet ad secundas nuptias transirent. Sic enim ait: *Exorcistas vero aut subdiaconos a secundis nuptiis penitus excludit.*

3° Hanc Ecclesiæ permissionem ita sequi liberum fuisse episcopis, ut tamen arctiorem disciplinam in suam quisque Ecclesiam posset pro arbitrio suo inducere: *Et quam quis sacerdotum regulam, inquit, pro distinctione sua assumpserit, jure custodiet.*

4° Optassent sancti episcopi numquam conjugatos assumi ad exorcistarum et subdiaconorum officium: quoniam difficillimum erat quin inde multæ disputationes orirentur in Ecclesia, dum vix intra certos limites coerceri posset matrimonii usus in his qui matrimonio juncti ad Ecclesiæ officia assumebantur.

5° Saltem pro generationem liberorum, si fieri possit, arceri cupiunt ab iis qui conjugati assumuntur. Utriusque hujus partis sensus his verbis continetur: *Generationem vero filiorum ab his quos conjugatos assumimus, melius esset, si fieri possit, arceri: quos melius est non assumi quam de his postea sub diversa censuum varietate certari: cum melius sit omnes disputationum causas excludi: ut qui non vult in clericatu generari, non constituat in altario conjugatos.*

6° Hæc, quæ prius observari docuere, usu recepta fuisse asserunt in utraque sua Ecclesia Augustodunensi, in Lugdunensi I, et Trecensi in Senonia seu Lugdunensi IV. Hæc, inquit, pro consuetudine Ecclesiarum nostrarum, quarum una est regula, paginæ hujus sermone teximus. Sed pro jure, quod supra unicuique episcopo in sua Ecclesia competere agnovit, quam voluerit regulam pro distinctione sua assumendi, testatur uterque ille episcopus strictiorem purioremque disciplinam in suas Ecclesias a se fuisse inveciam, cum aliquo etiam unius ab altera discrimine, saltem quantum ad pœnam iis qui contra irent infligendam.

7° In Ecclesia enim Trecensi hoc S. Lupus sanciverat, ne quisquam aliquo in ea ministerio initiatus secundis se nuptiis implicare sineretur: *Nam jam, inquit, Ecclesiæ obsequiis aggregatos ad secundas nuptias transire non patimur; quod de ultimis etiam gradibus intelligendum est; ita ut primo eisdem uxorem accipere liceret; quoad exorcistas vero et subdiaconos, si qui ante omne conjugium in iis gradibus collocarentur, iis ne semel quidem nubere permisit: Quos postquam assumpti fuerint, etiam a primis penitus arcemus, exorcistas dumtaxat atque subdiaconos.*

8° In Augustodunensi autem Ecclesia in hoc severior ab Euphronio sancita erat disciplina, ut depositionis pœna nullaretur etiam 1605 ostiarius, qui omnium ordinum ultimus, si secundam uxorem accepisset, exorcistam vero et subdiaconum, qui idem fecissent, non solum a suo officio, sed etiam a communionem arcerent. In Augustodunensi, inquit, Ecclesia vel Ostiarius in imo officio constitutus, si aliam uxorem acceperit, ab officio penitus abdicatur; si autem illius amentix fuerit, vel exorcista, vel subdiaconus,

vel etiam, sicut supra memoratum est, ostiarius, ut secundis se nuptiis alligari, non solum ab officio, sed etiam a communionem penitus arceatur.

An vero illis quos hic vel a primis vel a secundis nuptiis prohibet, uxoris quos ante ordinationem acceperant uti facultas erat relicta? Ita fuisse existimo, quemadmodum etiam ex Venetico et Agathensi canonibus supra laudatis habetur: quorum conciliorum Patres, exemplo proculdubio sanctorum Lupi et Euphronii accensi, arctiores continentiae leges altaris ministris præscripserunt, et ad eam disciplinam propius accedere cœperunt quam in Ecclesia Romana Leonis nostri temporibus vigiuisse videmus; a qua tamen adhuc in multis discrepabant, ut vel ex hac sancti Lupi epistola intelligere licet, si cum ista ad Rusticum, et aliis ad Anastasium Thessalonic., ad Italiæ episcopos, et ad Viennenses, conferatur. In quarum ultima, cap. 3, clericos etiam in minoribus officiis residere non patitur, qui fuerint plusquam unius uxoris viri.

Laxiorem porro disciplinam illam, qua, ut memoravimus, subdiaconi permittebantur uxoris propriis commisceri, et corruptelam quæ ante Arausicanæ synodi primæ et Arelatensis II canones Ecclesias Gallicanas pervasisse videtur, ut diacones aliquando ordinarentur non ante professi conversionis seu continentiae propositum, non ex morum solummodo corruptione, aut episcoporum negligentia descendisse putaverim, sed ex synodorum Orientalium canonibus, quibus (a) Gallicanus canonum codex ex parte compositus erat, quos inter Ancyranus 10 diaconum qui ordinationis tempore continentiam promittere noluerat ad nuptias sinebat transire, nec propterea gradum auferebat. Romana disciplina longe purior ac traditioni magis conformis, continentiae legem diaconis semper indixerat; nec receperat Ancyranum canonem 10, nisi eum corrigendo et ad suum usum accommodando, ut in disseratione ad antiquum nostrum Romanæ Ecclesiæ codicem diximus.

9. *Nec dimittere uxores. Canon apostol. hoc velat: Episcopus aut presbyter uxorem propriam nequaquam sub obitu religionis abiciat; si vero rejecerit excommunicetur; sed et si perseveraverit, dejiciatur.* Huic Orientalis Ecclesiæ decreto concinunt plures Latine constitutiones, quibus tamen 1600 cautiore consilio provium est ne clericus majoris ordinis conjugatus cum uxore in eadem domo habitet, nisi sequestrato mansionis cubiculo, religione præmissa (vel promissa), ut habet conc. Agathensis can. 16, postea quam pariter conversi fuerint.

10. *Christi et Ecclesiæ sacramentum.* Cur irritum sit matrimonium ingenui cum serva seu ancilla, non una afferri solet ratio, ea vero, quam ex ipsius sacramenti significatione repetit sanctus Leo, nescio an satis attendi soleat. Quod scilicet, præter voluntariam sexuum conjunctionem, necesse sit ut habeant matrimonia Christi et Ecclesiæ sacramentum; ut enim Christus liberam duxit Ecclesiam, seu ducendo

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Gallicani canonum codicis nomine Quesnellus ex suo sensu intelligit codicem, ut alibi appellat, auctoritatem, qui a Gallicana Ecclesia receptus, apud Gallos auctoritatem habet. Nullus autem ejusmodi codex canonum nobis innotuit. Solum codex Vat. Palat., 574 similis Morbacensi, quem P. Coustantius aliique laudant, collectio est in Halliis compacta ante medium sæculum sextum, quippe quæ præter Nicænos et Sardicenses, solos canones conciliorum Galliæ complectitur. Ancyranos canones cum cæteris Græcis ignorat. In concilio etiam inscripto in vulgatis Arelatense secundum, quod est canonum collectio facta sub S. Cæsario Arelatensi eodem sæculo vi ineunte, nulli canones ex Græcis allegantur nisi Nicæni. Quod si qui codices apud Gallos continebant Latinam versionem aliorum canonum synodorum Orientis, privati erant studii, non publicæ auctorita-

tis. Codicem porro Romanæ Ecclesiæ, quem Quesnellus laudat, non esse Romanum, et Romanam quidem Ecclesiam non alios olim recepisse canones nisi Nicænos et Sardicenses, tom. III demonstrabimus. Idem Quesnellus hæc aliquid perdidit, et non obscure confessus est, cum dissert. 41, n. 6 scripsit: *Numquam a Romanis pontificibus Leoni vel æqualibus vel anterioribus alios canones citatos legimus præter Nicænos, vel Sardicenses pro Nicænis habitos... nec particularium synodorum decreta* (Græcorum canones ex contextu intelligit)..... *ante Chalcedonensem synodum apud plerasque Occidentalium partium Ecclesias in auctoritate recepta sunt.* Inanis est igitur Quesnelli conjectura, qua hoc loco laxiorem corruptelam in Halliis circa diaconorum continentiam ex Ancyranis canonibus Gallicano codici insertis derivasse existimat.

et redimendo liberam fecit, ejusque filii hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi facti sunt in hujus divinæ personæ societatem, et aliqua unigeniti jura asoiti; ita necesse est ut mulier libera sit dum assumitur in uxorem, vel libera reddatur dum a sciente assumitur et redimitur: *Ingenua facta et dotata legitime, et publicis nuptiis honestata*, ut alias Leo. Quantum ad hanc *publicarum nuptiarum* conditionem, videtur eam necessarie requirere S. pontifex, ut rata sint et valida matrimonia: quo maxime favet nonnullorum doctissimorum juris canonici peritorum, qui clandestina matrimonia semper invalida irritaque fuisse autumant. Verum cum sacrosancta Tridentina synodus ea rata et vera fuisse censuerit, quamdiu ea Ecclesia irrita non fecit, satius est Leonis verba intelligere de solis ancillarum matrimonii quæ non nisi publicarum nuptiarum solemnitate possint honestari et in libertatem vindicari. Vide sanctum Augustinum, de Bono Conjugali cap. 5. multo pauciora ad veras nuptias requirentem, tametsi dubitans loquatur. Porro quod de concubinis hoc capite dicitur, in malam partem accipiendum non est, sed de iis concubinis quarum usus tunc temporis licitus erat: quæque velut uxores erant, quamquam nec dotalibus instrumentis, nec solemniter ductæ, nec ingenuæ factæ, sed adhibitæ ad tempus maritali affectu, procreandorum liberorum causa. Ne materiam multorum tractatibus versatam inutiliter retractem, adeundi commentarii novi Emanuelis Gonzalez JC. in concilio Illiberitanum, cap. 8, subjecti antiquioribus Mendozæ Commentariis, ubi contrariam hujus sententiam refutat ille, expenditque fusius in quibus concubinatus hujusmodi et matrimonium vel convenient vel discrepent.

11. *Paterno arbitrio*, etc. Membreum hoc cum præcedenti connectitur, non solum in collectionibus Dionysii Exigui, cap. 18, Isidori, Gratiani, 32, q. 2, *Non omnis mulier*, Burchardi et Yvonis; sed etiam in mss. codd. Corb., Grim., Victor. et quatuor 1607 Thuanæis. Unicum Thuanum cum Barberiniano, Trécopithæano et Cantabrigensi secuti sumus, ut cum Sirmondo ejusque codicibus mss. distinctum caput faceremus, quoniam id res ipsa exigit: præcedenti enim capite de solis clericis filias tradentibus ad nuptias agitur; isto, de quavis fidei puella paterno arbitrio viro concubinæ prius conjuncto tradita. Hæc verba: *Quia aliud est nuptia, aliud concubina*, quæ claudunt responsum ad inquisitionem 5, inchoant in Barber. inquisitionem 6, non malo sensu.

12. *Culpanda est sane*, etc. Apud eosdem collectores mox laudatos hoc caput cum superiori conjungitur: quibus et iidem mss. concinunt, exceptis Thuan. 4, Trécopith., Barber. et Cantabr. Latum materiæ discrimen distinguenda esse capita satis eloquitur. Immo sine distincto inquisitionis titulo hoc caput intelligi nequaquam potest.

13. *Horum causa*, etc. Jam indicavimus supra hunc Ecclesiæ Romanæ morem ab aliis plerumque Ecclesiis servatum non fuisse. De Carthaginensi testis concil. iv, si genuinus est can. 74: *Pœnitentes vero qui leges pœnitentiæ attente exsequuntur, si casu in itinere vel in mari mortui fuerint, ubi eis subveniri non potest, memoria eorum et oblationibus et orationibus commendatur*. De Gallicana testatur Vasensis I canon.

A 2, supra descriptus. De Hispanica, Toletana synodus, quæ dicitur undecima, an. 675 congregata, quamque authenticam vocat Innocentius, PP. in epistola ad Petrum Compostellanum. *De his autem*, inquit, canon 42, *qui accepta pœnitentia, antequam reconciliantur ab hac vita recesserint, quamquam diversitas præceptorum de hoc capitulo habeatur, illorum tamen nos sententias placuit sequi, qui multiplices numero de hujusmodi humanius decreverunt; ut et memoria talium in Ecclesiis commendetur, et oblatio pro eorum dedicata spiritibus accipitur*. Ubi synodus 16 (a) authentica Carthaginenses Galicanosque antistes Leoni præferendos censet, quia multiplices numero: quemque in eodem canone secuta est definitem in epist. ad Theodorum Forojul. non denegandam reconciliatorem in periculo mortis, ab eo discedit cum in eadem epistola edicit mortuis in pœnitentiæ decursu communicandum non esse.

B 14. *Melius expetit ecclesiasticam quam forensæ judicium*. Quandoquidem hanc Leo ita optionem dat pœnitentibus, 1608 ut etiam magis approbet, si relicto sæculari judicio ad ecclesiasticum confugiant qualibet de causa, argumentum est etiam tum viguisse leges, quibus ab imperatoribus Constantino, ut testatur Sozomenus, lib. 1, cap. 9, et ab Honorio data est episcopis potestas judicandi inter litigantes christianos etiam laicos vel pro rebus temporalibus.

15. Inquisit. 13. *De his qui post pœnitentiam uxores accipiunt, vel concubinas sibi conjungunt*. Videtur hæc Inquisitio ex can. 21 concil. Arelat. II nata; nisi quod hic de secundis tantum nuptiis et illicita commixtione est, sanctus autem Leo etiam a primis nuptiis excludit pœnitentes, in eo, ut in cæteris, minus quam Galli nostri indulgens.

C 16. *Virginitalis propositum*. Manifeste duo distinguit S. Leo, propositum cum habitu conjunctum, et consecrationem. Propositum erat vel solemnè, per ingressum monasterii; vel privatim, per susceptionem virginalis habitus in propria domo, quod a puella duodenni præstari poterat: consecratio vero ante annum ætatis quadragesimum ne fieret sancivit Leo. *Hic quoque constituit*, inquit, liber de Romanis Pontificibus, *ut monacha non acciperet velaminis capitis benedictionem, nisi probata fuerit in virginitate annis quadraginta*. Idem edixit Majorianus imperator an. Ch. 458, hortatu, ut par est credere, sancti Leonis: eodem edicto vetans ne quis filias invitas ad sacrum velum accipiendum cogeret. Idem tempus annorum 40 virginibus ante consecrationem probandis præscripsit Agathense concil. can. 19, cui præerat Chalcedonense can. 15 idem de diaconissis statuens. Quam pœnam virgines a proposito resilientes sustinerent, non dicit sanctus Leo. Innocentius I eas aliquanto tempore debere pœnitentiam agere scribit in epistola ad Vitricium Rothomagensem eam autem, quæ et consecrationem nubendo violasset, pœnitentiæ post mortem mariti esse subjiciendam. Vide Ancyranum, can. 19. Consecratio vero ista solemnitas nec ab alio quam ab episcopo, nec nisi majoribus solemnitatibus fieri debebat. Solis diebus Epiphaniarum, vel in Albis paschalibus, vel in nataliis apostolorum dari sacrum velamen præcipit Gelasius papa epist. ad episcopos Siciliæ, Lucaniæ et Brutiorum. Liberius PP. Marcellinum sancti Ambrosii sororem,

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Innocentius III, in epistola ad Petrum Compostellanum, ex hujus verbis non Toletanam, sed Emeritensem synodum authenticam eosensu appellat, ut eam sinceram, seu non spuriam ostenderet: idque probavit ex collectione Hispanica, sive ex libro canonum apud Hispanicos recepto, quem inquit, *Alexander papa per interlocutionem authenticum approbavit*. In re autem non præcepta omnibus, in qua diversa erat Ecclesiarum disciplina, nihil mirum si Toletanis Patribus Carthaginensium et Gallorum

disciplina magis placuit. Vide autem ne hinc suspiceris Hispanos horum uti plurium auctoritatem prætulisse auctoritati Romanorum pontificum, quam semper maximi fecisse pluribus documentis liquet. Neque enim hic auctoritatis cum auctoritate compatio fuit, sed præ rigidiore disciplina mitioris electio, in qua idcirco multorum exempla Toletani Patres allegarunt, ne relaxationem antiqui rigoris ipsi primi inducere viderentur.

aliasque virgines Deo consecravit **1609** in ipso Domini Natahtio, ad easque sermonem habuit, quem sanctus Ambrosius exscribit lib. III de Virginitibus.

17. In omnibus editis exemplaribus sequitur hoc capitulum, quod etiam apud Gratianum 20, q. 1, reperitur.

Ambigi vero non potest crimen magnum admitti, ubi et propositum deseritur et consecratio violatur: nam si humana pacta non possunt impune calcari, qui eis (eos) manebit qui corruperint fœdera divini sacramenti?

Verum desideratur pars hæc integra in mss. codd. Griman., Barb., Victor. Trecopith., Navarrico et tribus Thuaneis, nec non apud Dionysium Exiguum, Burchardum et in Isidori collectione edita Parisiis an. 1524 et 1535, cura Margarini de la Bigne: ut dubium non sit hæc (a) vel Gratiani verba esse, vel alicujus studiosi, qui cum animadverteret in Leonis decreto de solis puellis agi, quæ propositum virginitatis emiserunt, ex inductione quid de consecratis statuendum esset, ad marginem annotavit, quod postea irrepserit in textum per scribarum imperitiam. Et certe hominem arguit ratiocinantem potiusquam definitentem pannus iste, nec a pontifice cum potestate loquente descendere videtur. In aliquibus exemplaribus unicum cum præcedenti caput componit, ut apud Gratianum et Sirmondum, qui inquisitionem huic respondentem nullam invenit: in aliis pro distincto capitulo habetur, in vulg. edit. et in mss. Thuan. duobus, et Cantabr. Cæterum ratio illa ex divini pacti sacramento petita; desumpta videtur ab auctore ex epistola Innocentii I, ad Victricium Rothomagens. cap. 13.

18. *Cujus fidei fuerint qui eos baptizaverunt, etc.* Eandem definitionem habet Leo noster epist. 135 (nunc 166), cap. 2, et epist. 129 (nunc 159), cap. 7, ubi cum a quocumque hæretico baptizatum denuo baptizari vetet, cave ne Paulianistas, quorum baptisma irritum proclamavit Nicæna synodus, idoneis ab eo baptizatoribus accenseri putes. Paulianistæ enim, ut dicit Innocentius I, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti minime baptizabant: ac proinde eorum baptisma (et si qui alii in nomine Trinitatis non tingebant) baptisma non erat: quia *formam baptismatis, quam hic, quolibet modo, acceptam Leo supponit, non usurpabant. Quis enim nesciat, inquit Augustinus, lib. VI de Bapt. contra Donat., non esse baptismum Christi, si verba evangelica, quibus symbolum constat, illic defuerint?* Indiscrete tamen loquitur sanctus Leo, quoniam indiscrete plerumque locuti sunt alii sancti Patres: et quia *facilius inventiuntur 1610 hæretici, qui omnino non baptizant* (quod loco mox laudato ait Augustinus) quam qui non aliis verbis baptizent.

19. *Possunt jejuniis et manus impositione purgari.* Vides hic (b) aliquid medium inter pœnitentiam publicam et solam manu impositionem seu confirmationem. Per hanc solam catholicis copulabantur, qui ab hæreticis infantes baptizati erant, ut cap. præcedenti decernitur. Pœnitentiæ publicæ laboribus subiciebantur, et ita ad communionem admittebantur li qui, cum a catholicis baptizati et a gentilibus adhuc parvuli capti essent, idololatria, vel homicidiis, vel fornicationibus sese apud illos polluerant. Si vero iidem convivio gentilium solummodo et escis immolatiis usi fuerant, nec pœnitentiæ publicæ multabantur, quoniam hoc ab eis adhuc juvenibus, in infantia raptis, quid agerent ignorantibus, et fame coactis admissum fuerat: nec item per manus impositionem, invocata virtute Spiritus sancti, seu per confirmationem: quia a catholicis baptizati, ab iisdem pariter Spiritus sanctificationem acceperant:

sed jejuniis et manus impositione purgabantur. Hanc enim impositionem manus, nec de pœnitentiæ publicæ, nec de confirmationis sacramento intelligendam esse, planum mihi esse videtur ex contextu capituli et ex ipsa Inquisitione.

Aliquid severioris disciplinæ habere videtur idem Leo noster in epistola 129 (nunc 159), ad Nicetam Aquileiensem cap. 5, ubi hujusmodi cibis immolatiis pollutos pœnitentiæ satisfactione purgari præcipit, sive hoc terror extorserit, sive fames suaserit: sed discrimen in pœna est, quoniam et in peccantibus erat: ibi enim de adultis et grandævus agitur. Adde quod non tamquam ex canonum auctoritate loquitur sanctus Leo, sed quasi ex proprio sensu: *Credimus, inquit* (unde vel de publica pœnitentiæ satisfactione non loquitur, vel eam ex episcopi prudentia et arbitrio moderationem adhiberi vult), *ut non tam temporis longitudine, quam cordis compunctione pensetur: cum hujusmodi cibus pro metu, aut indigentia, non pro religionis veneratione sit sumptus.*

Quod vero juniores illos jejuniis et manus impositione purgari mandat, etiamsi vix inter minima peccata numeranda videantur quæ admiserant, non mirabitur qui apud Augustinum (Hom. 50, de Pœnit.) legerit, quod *pro quotidianis peccatis etiam sacrificia eleemosynarum, jejuniorum, et ipsarum orationum ac supplicationum quisque pro suis viribus offerre non cessat.* Nec difficultatem debet facere, quod de manus impositione mentionem facit, eo ipso enim confirmatur quod diximus: quia cum **1611** manus impositio solitarie ponitur, nullum significat sacramentum, multoque minus confirmationem; sed solummodo orationes et supplicationes manu impositioni conjunctas juxta illud ejusdem Augustini (Lib. I de Bapt. con. Donat. c. 10): *Manus impositio, non sicut baptismus repeti potest. Quid enim est aliud, nisi oratio super hominem?* Unde in hac ipsa epistola Leonis ad Rusticum inquis. 2, cum probare vellet clericos non debere pœnitentiam publicam accipere *per manus impositionem*, per quam luctuosum illud stadium deducari solebat, adducit hæc Scripturæ verba: *Sacerdos si peccaverit, quis orabit pro illo?* I Reg. II, 25.

Postremo monebo per mediam illam pœnitentiam seu pœnitentiæ umbram, quam hic commemorat sanctus Leo, lucem afferri illis Innocentii I PP. verbis, quæ video a multis in alienos sensus detorqueri. *ARIANOS, inquit, laicos conversos ad Dominum sua imagine pœnitentiæ ac sancti Spiritus sanctificatione per manus impositionem suscipimus.* Quod enim hic imaginem pœnitentiæ appellat, id ipsum esse arbitror quod sanctus Leo jejuniis et manus impositione comprehendit: quæ pœnitentiæ, si cum illis omnibus laboriosis pœnitentiæ gradibus conferatur, qui passim in usu erant in reconciliatione peccatorum, imago potius et umbra pœnitentiæ merito dicitur, quam pœnitentiæ. Etsi enim in illa publice credendum est impositam esse manum a supplicantiibus sacerdotibus, publicæ tamen pœnitentiæ nomine non decorabatur, quia ab omni **1612** illa publice humilificandi disciplina immunis erat. Hujusmodi tenuem et mediam pœnitentiam susceptam esse videmus 1º ab iis adultis qui ad baptismi sacramentum et consecrationem sese accingebant, de qua sanctus Augustinus homil. 50 citata, ubi tres actiones pœnitentiæ recenset, quarum hæc primæ est, quæ, inquit, *novum hominem parturit, donec per baptismum salutare omnium præleritorum sui remisso peccatorum;* 2º ab iis de quibus Innocentius I, qui ab Arianis conversi per confirmationis sacramentum in catholica suscipiebantur: ad hanc enim sanctificationem spiritus sese per jejunia et orationes disponebant; 3º ab iis qui e captivitate re-

BALLERINIORUM ANNOTATIONES.

(a) Hoc additamentum vetustius multo quam Gratianus, ostendimus annot. 76 (Col. 1207, n. k) in præsentem epistolam.

(b) Vides nostram annot. 25 (Coll. 1138, n. q) in

epist. 159, ubi germanus Leonis sensus exponitur et quid in sequentibus Quesnelli conjecturis approbandum sit, satis exinde cognoscetur.

gressi, in qua immolatiis se cibis contaminarant, sacramentorum Christi cupiebant esse participes, quorum illis prius communicatio non concedebatur, quia jejuniis, orationibus sacerdotibus et manuum impositione purgati essent. Porro cum manuum impositionem hic lego, vix mihi tempero quin ad serena confessionis et sacramentalis absolutionis, ut hodie fit, ritum oculos mentis conjiciam: prodo suspicionem, sed nihil assero.

Antequam his observationibus finem imponam, operae pretium est indicare nonnulla ex hujus epistolae praefatione translata esse ad prologum fictitii

rescripti Marci papae ad Athanasium: aliqua etiam ex inquis. 13 in epistolam Julii papae ad Orientales in causa ejusdem Athanasii. Alia sunt forsitan in aliis Isidori pseudo-epistolis.

MONITUM.

Quesnelli observationem in epistolam apud ipsum 9, ad episcopos Gallicanos Viennensis provinciae, quam inter supposititias rejecimus, insertum invenies in admonitione eidem epistolae praemissa. tom. I, col. 1466 (Supra. col. 1235) ubi nostras animadvertiones adjecimus.

INDICES

IN HUNC TOMUM I OPERUM S. LEONIS.

ORDO NOVUS SERMONUM S. LEONIS

Cum antea vulgatis comparatus.

Ordo novus	Ordo Quesn. ed.	TITULI SERMONUM.	Col.	Ordo novus.	Ordo Quesn. ed.	TITULI SERMONUM.	Col.
I	1	De Natali ipsius sermo.	I, 144	LII	50	De Passione Domini	I 313
II	1		II, 142	LIII	51		II 317
III	2	De eodem Natali.	III 144	LIV	52	III 318	
IV	3		IV 148	LV	53	IV 322	
V	4	De Collectis	V 153	LVI	54	V 326	
VI	5		I 157	LVII	55	VI 328	
VII	6		II 159	LVIII	56	VII 331	
VIII	7		III 159	LIX	57	VIII 337	
IX	8		IV 160	LX	58	IX 342	
X	9		V 163	LXI	59	X 346	
XI	10		VI 166	LXII	60	XI 349	
XII	11		De Jejunio decimi mensis	I 168	LXIII	63	XII 353
XIII	12			II 172	LXIV	61	XIII 357
XIV	13			III 173	LXV	64	XIV 361
XV	14	IV 174		LXVI	62	XV 364	
XVI	15	V 176		LXVII	65	XVI 368	
XVII	16	VI 180		LXVIII	66	XVII 372	
XVIII	17	VII 182		LXIX	67	XVIII 375	
XIX	18	VIII 185		LXX	68	XIX 380	
XX	19	IX 188		LXXI	69	De Resurrectione Domini	I 385
XXI	20	De Nativitate Domini		I 190	LXXII		70
XXII	21		II 193	LXXIII	71	De Ascensione Domini	I 394
XXIII	22		III 199	LXXIV	72		II 396
XXIV	23		IV 203	LXXV	73	De Pentecoste	I 400
XXV	24		V 208	LXXVI	74		II 404
XXVI	25		VI 212	LXXVII	75	III 411	
XXVII	26		VII 216	LXXVIII	76	De Jejunio Pentecostes	I 415
XXVIII	27		VIII 221	LXXIX	77		II 418
XXIX	28		IX 226	LXXX	78	III 420	
XXX	29		X 229	LXXXI	79	IV 420	
XXXI	30	In Epiphania Domini	I 234	LXXXII	80	In Natali apostolorum Petri et Pauli	422
XXXII	31		II 237	LXXXIII App.	4. In Natali S. Petri apostoli		429
XXXIII	32		III 240	LXXXIV	81	In Octavis apostolorum Petri et Pauli	433
XXXIV	33		IV 244	LXXXV	83		In Natali S. Laurentii martyris
XXXV	34		V 249	LXXXVI	84	De Jejunio decimi mensis	
XXXVI	35		VI 253	LXXXVII	85		II 438
XXXVII	36		VII 257	LXXXVIII	86	III 441	
XXXVIII	37		VIII 260	LXXXIX	87	IV 444	
XXXIX	38		De Quadragesima	I 263	XC	88	V 447
XL	39			II 267	XCI	89	VI 450
XLI	40	III 272		XCV	90	VII 453	
XLII	41	IV 274		XCVI	91	VIII 456	
XLIII	42	V 281		XCIV	92	IX 459	
XLIV	43	VI 285		XC	95	De Gradibus ascensionis ad beatitudinem	460
XLV	44	VII 288		XCVI	93		Tractatus contra haeresim Eutychis
XLVI	45	VIII 291					
XLVII	46	IX 294					
XLVIII	47	X 297					
XLIX	48	XI 301					
L	49	XII 305					
LI	94	Homilia habita sabbato ante secundum Dominicam quadragesimae, de Evangelio secundum Matthaeum: In illo tempore assumpsit Jesus Petrum	308				

APPENDIX

I	Append. 5. Tractatus adversus errores Eutychis et alior, haeret.	477
II	Append. 2. In Nativitate Domini	487
III	Abest. De Quadragesima	I 486
IV	Abest.	II 486

Ordo novus.	Ordo Quesn. ed.	TITULI SERMONUM.	Col.	Ordo novus.	Ordo Quesn. ed.	TITULI SERMONUM.	Col.
V	<i>Abest.</i>	De Passione Domini	i 491			ex codd. Vat.	565
VI	<i>Abest.</i>		ii 492	XV	<i>Abest.</i>	In Annuntiatione B. V. Mariæ	508
VII	<i>Abest.</i>	In Dominica Palmorum	493	XVI	<i>Abest.</i>	In Natali SS. apostolorum Petri et Pauli	511
VIII	<i>Abest.</i>	De Resurrectione Domini	i 495				
IX	<i>Abest.</i>		ii 497	XVII	<i>Abest.</i>	In Natali B. Pauli apostoli	512
X	<i>Abest.</i>		iii 499	XVIII	<i>Abest.</i>	De S. Petro, quomodo de carcere eductus est	515
XI	<i>Append. 3.</i>	In Ascensione Domini	499				
XII	<i>Abest.</i>	De Sanctissima Trinitate	500	XIX		82 In Natali SS. septem fratrum Machabæorum	517
XIII	<i>Append. 1.</i>	In Natali S. Vincentii martyris	501				
XIV		96 In Cathedra S. Patri, suppletus		XX	<i>Abest.</i>	De Transfiguratione Domini	520

ORDO NOVUS EPISTOLARUM S. LEONIS

Cum antea vulgatis comparatus.

Ordo novus.	Quesnellian.	Ante Quesn.			
I.	6	86	Ad Aquileiensem episcopum.		594
II.	7	85	Ad Septimum Altini episcopum		597
III.	<i>post epist. 2</i>	<i>post epist. 63</i>	<i>Paschasini ep. Lilybatani ad Leonem papam.</i>		606
IV.	3	1	Ad episc. per Campaniam, Picenum et Tusciam provincias constitutos.		610
V.	5		Ad metropolitanos per Illyricum.		614
VI.	4		Ad Anastasium Thessalonicensem.		616
VII.	8	2	Ad universos per Italiani episcopos.		620
VIII.	<i>post epist. 8.</i>		<i>Novella Valentiniani Aug. contra Manichæos</i>		622
IX.	11	81	Ad Dioscorum Alexandrinum episcopum.		624
X.	10	89	Ad Viennensis provinciæ episcopos.		628
XI.	<i>post epist. 10</i>		<i>Novella Valentiniani Aug. adversus S. Hilarium.</i>		636
XII.	1	87	Ad episcopos Mauritaniam Cæsariensis.	645 et	656
XIII.	13		Ad metropolitanos Illyrici.		663
XIV.	12	84	Ad Anastasium Thessalonicensem.		666
XV.	15	93	Ad Turribium Asturicensem de Priscillianistis.		677
XVI.	16	4	Ad episcopos Siciliæ.		695
XVII.	17	104	Ad eosdem Siculæ.		703
XVIII.	14	3	Ad Januarium Aquileiensem.		706
XIX.	18	5	Ad Dorum Beneventanum.		709
XX.	19	6	Ad Eutychem CP. abbatem.		713
XXI.			<i>Eutyche ad S. Leonem epistola nunc primum inserta.</i>		713
XXII.	<i>post epist. 33.</i>	<i>post epist. 8</i>	<i>Flaviani episcopi Constantinopolitani ad S. Leonem.</i>	723 et	727
XXIII.	20	8	Ad Flavianum CP.		731
XXIV.	21	7	Ad Theodosium Augustum.		735
XXV.	<i>post epist. 23.</i>		<i>Petri Chrysologi episcopi Ravenatis ad Eutychem.</i>		739
XXVI.	<i>post epist. 21</i>	<i>post epist. 6</i>	<i>Flaviani CP. episcopi ad S. Leonem.</i>	743 et	749
XXVII.	22		Ad Flavianum CP.		751
XXVIII.	24	10	Ad eundem Flavianum.		755
XXIX.	26	12	Ad Theodosium Aug.		761
XXX.	30	18	Ad Pulcheriam Augustam.		785
XXXI.	27	13	Ad eandem Pulcheriam.		789
XXXII.	28	14	Ad Faustum, Martinum et alios archimandritas CP.		795
XXXIII.	29	15	Ad synodum Coensem.		797
XXXIV.	31	19	Ad Julianum Cophensem episcopum.		801
XXXV.	25	11	Ad eundem Julianum.		803
XXXVI.	32	16	Ad Flavianum CP.		809
XXXVII.	33	17	Ad Theodosium Augustum.		811
XXXVIII.	34	20	Ad Flavianum CP.		812
XXXIX.	35	21	Ad eundem Flavianum.		813
XL.	36	106	Ad episcopos Arelatensis provinciæ.		814
XLI.	37	90	Ad Ravennium Arelatensem.		815
XLII.	38	107	Ad eundem Ravennium.		816
XLIII.	39	24	Ad Theodosium Augustum.	821 et	823
XLIV.	40	25	Ad eundem Theodosium.		825
XLV.	41	26	Ad Pulcheriam Augustam.		831
XLVI.	<i>post epist. 47.</i>		<i>Hilari diaconi, postea pontificis, ad eandem Pulcheriam.</i>		837
XLVII.	43	29	Ad Anastasium Thessalonicensem		839
XLVIII.	44	30	Ad Julianum Coensem.		840
XLIX.	42	27	Ad Flavianum CP.		841
L.	45	22	Ad clerum et plebem CP.		841
LI.	47	28	Ad Faustum et cæteros archimandritas Constantinopolitanos.		843
LII.	<i>post epist. 47.</i>		<i>Theodreti episcopi Cyri ad S. Leonem papam.</i>		845
LIII.	<i>post epist. 51.</i>		<i>Anatolii, episcopi Constantinopolitani fragmentum epistolæ ad S. Leonem de ordinatione sua.</i>		853
LIV.	23	9	Ad Theodosium Augustum.		855
LV.	<i>post epist. 47.</i>		<i>Valentiniani Augusti ad Theodosium Augustum.</i>		857
LVI.	<i>post epist. 47.</i>		<i>Placidie Augustæ ad eundem Theodosium.</i>		859
LVII.	<i>post epist. 47.</i>		<i>Eudoxie Augustæ ad eundem Theodosium.</i>		861
LVIII.	<i>post epist. 47.</i>		<i>Placidie Augustæ ad Pulcheriam Augustam.</i>		863
LIX.	46	23	Ad clerum et plebem Constantinopolitanam.		865
LX.	48	31	Ad Pulcheriam Augustam.		873
LXI.	49	32	Ad Martinum et Faustum presbyteros.		874
LXII.	<i>post epist. 47.</i>		<i>Theodosii Augusti ad Valentinianum Aug.</i>		875
LXIII.	<i>post epist. 47.</i>		<i>Ejusdem ad Placidiam Augustam.</i>		877
LXIV.	<i>post epist. 47.</i>		<i>Ejusdem ad Eudoxiam Augustam.</i>		877
LXV.	<i>post epist. 49</i>	108	<i>Episcoporum Arelatensi sedi juvenium ad S. Leonem papam libellus, seu preces.</i>		879
LXVI.	50	109	Ad eosdem Gallicanos episcopos responsio.		883
LXVII.	51	110	Ad Ravennium Arelatensem.		886

Ordo novus • Quesnellian. Ante Quen.

Col.

LXVIII.	post epist. 76.	post epist. 98.	<i>Ceretii, Salonii et Verani, Gallicanorum episcoporum ad S. Leonem</i>	887
LXIX.	52	33	Ad Theodosium Augustum.	890
LXX.	54	35	Ad Pulcheriam Augustam.	893
LXXI.	53	34	Ad archimandritas Constantinopolitanos.	895
LXXII.	57	98	Ad Faustum presbyterum.	897
LXXIII.	post epist. 57.		<i>Marciani ad S. Leonem.</i>	899
LXXIV.	55	36	Ad Martinum presbyterum.	899
LXXV.	56		Ad Martinum et Faustum presbyteros.	901
LXXVI.	post epist. 61.		<i>Marciani Augusti ap S. Leonem.</i>	903
LXXVII.	post epist. 58.		<i>Pulcherie Auguste ad S. Leonem.</i>	905
LXXVIII.	58	38	Ad Marcianum Augustum.	907
LXXIX.	59	39	Ad Pulcheriam Augustam.	909
LXXX.	60	40	Ad Anatolium CP.	912
LXXXI.	61	41	Ad Julianum Coensem.	915
LXXXII.	62	42	Ad Marcianum Augustum.	917
LXXXIII.	63	44	Ad eundem Marcianum.	919
LXXXIV.	64	43	Ad Pulcheriam Augustam.	921
LXXXV.	65	46	Ad Anatolium CP.	922
LXXXVI.	66		Ad Julianum Coensem.	924
LXXXVII.	67	48	Ad Anatolium CP.	926
LXXXVIII.	68		Ad Paschasinum Lilybætanum.	927
LXXXIX.	69	49	Ad Marcianum Augustum.	930
XC.	73	43	Ad eundem Marcianum.	932
XCI.	70		Ad Anatolium CP.	934
XCII.	71		Ad Julianum Coensem.	936
XCIII.	72	47	Ad synodum Nicænam, postea Chalcedonem translata.	935
XCIV.	74	50	Ad Marcianum Augustum.	941
XCIV.	75	51	Ad Pulcheriam Augustam.	942
XCVI.	76	111	Ad Ravennium Arelatensem.	945
XCVII.	post epist. 77.	post. epist. 52	<i>Eusebii et synodi Mediolanensis ad S. Leonem.</i>	945
XCVIII.	post epist. 77.		<i>Synodi Chalcedonensis relatio ad S. Leonem Græca, cum versione Rustici.</i>	951
XCIX.	post epist. 76.	post epist. 51.	<i>Alia versio antiquior cum subscriptionibus.</i>	959
			<i>Ravennii Arelatensis et aliorum 43 episcoporum Galliarum ad S. Leonem.</i>	966
			<i>Marciani Augusti ad S. Leonem.</i>	970
			<i>Eadem epistola Græce cum nova versione.</i>	961
			<i>Anatoli Constantinopolitani ad S. Leonem.</i>	975
			Ad Ravennium Arelatensem aliosque episcopos Gallicanos.	983
			Ad Rusticum aliosque episcopos Galliarum.	988
			Ad Marcianum Augustum.	991
			Ad Pulcheriam Augustam.	997
			Ad Anatolium CP.	1001
			Ad Julianum Coensem.	1009
			Ad Theodorum Forojuliensem.	1011
			Ad Julianum Coensem.	1014
			<i>Marciani Augusti ad S. Leonem.</i>	1017
			Ad Marcianum Augustum.	1019
			Ad Pulcheriam Augustam.	1023
			Ad Julianum Coensem.	1024
			Ad episcopos qui in synodo Chalcedonensi fuerant congregati.	1027
			Ad Marcianum Augustum.	1031
			Ad Pulcheriam Augustam.	1035
			Ad Julianum Coensem.	1037
			Ad eundem Julianum.	1039
			Ad Maximum Antiochenum.	1040
			Ad Theodoretum Cyri episcopum.	1046
			Ad Marcianum Augustum.	1055
			Ad Julianum Coensem.	1058
			Ad Eudoxiam Augustam.	1060
			Ad monachos Palæstinos.	1061
			Ad Julianum Coensem.	1068
			Ad Marcianum Augustum.	1069
			Ad Julianum Coensem.	1070
			Ad Marcianum Augustum.	1073
			Ad Proterium Alexandrinum.	1075
			Ad Marcianum Augustum.	1078
			Ad Julianum Coensem.	1081
			<i>Anatoli Constantinopolitani ad S. Leonem.</i>	1082
			<i>Proterii Alexandrini ad S. Leonem.</i>	1084
			Ad Marcianum Augustum.	1094
			Ad Anatolium Constantinopolitanum.	1096
			Ad Marcianum Augustum.	1098
			Ad eundem Marcianum.	1100
			Ad episcopos Galliarum et Hispaniarum.	1101
			Ad Juvenalem Jerosolymitanum.	1101
			Ad Julianum Coensem.	1109
			Ad eundem Julianum.	1110
			Ad Marcianum Augustum.	1110
			Ad Anatolium Constantinopolitanum.	1111
			Ad Julianum Coensem.	1112
			Ad Leonem Augustum.	1113
			Ad Anatolium Constantinopolitanum.	1115
			Ad Julianum Coensem.	1116
			Ad Leonem Augustum.	1117
			Ad Basilium Antiochenum.	1119
				1119

Ordo novus. Quesnellian. Ante Quesn.

CL.			Col.
CL.	119	Ad Euxitheum Thessalonicensem, Juvenalem Jerosolymitanum, Petrum Corinthium et Lucam Dyrrachenam.	1120
CLII.	120	Ad Anatolium Constantinopolitanum.	1121
CLIII.	121	Ad Julianum Coensem.	1122
CLIV.	123	Ad Aetium presbyterum.	1123
CLV.	124	Ad Aegyptios episcopos apud Constantinopolim constitutos.	1124
CLVI.	125	Ad Anatolium Constantinopolitanum.	1125
CLVII.	126	Ad Leonem Augustum.	1127
CLVIII.	127	Ad Anatolium Constantinopolitanum.	1132
		Ad episcopos catholicos ex Aegypto constitutos apud Constantinopolim.	1134
CLIX.	129	Ad Nicetam Aquileiensem.	1135
CLX.	130	Ad episcopos Aegyptios apud Constantinopolim constitutos	1140
CLXI.	131	Ad presbyteros, diaconos et clericos Ecclesiae Constantinopolitanae.	1142
CLXII.	132	Ad Leonem Augustum.	1143
CLXIII.	128	Ad Anatolium CP.	1146
CLXIV.	133	Ad Leonem Augustum.	1148
CLXV.	134	Ad eundem Leonem.	1153
CLXVI.	135	Ad Neonem Ravennatem.	1191
CLXVII.	2	Ad Rusticum Narbonensem.	1197
CLXVIII.	136	Ad episcopos per Campaniam, Samnium et Tusciam constitutos.	1200
CLXIX.	137	Ad Leonem Augustum.	1202
CLXX.	138	Ad Gennadium Constantinopolitanum.	1211
CLXXI.	139	Ad Timotheum Alexandrinum.	1215
CLXXII.	140	Ad Presbyteros et diaconos Alexandrinos.	1216
CLXXIII.	141	Ad Theophilum, et alios episcopos Aegyptios.	1217

De epistolis deperditis tum S. Leonis ad alios, tum aliorum ad S. Leonem, ac de aliis monumentis ad epistolas pertinentibus, dispositis ordine chronologico, DISSERTATIO, in qua tria etiam, quae ex Leone supersunt, fragmenta inseruntur.

DECRETA Leoni papae tributa.

APPENDIX PRIMA.

Epist.	I. Apud Quesnellum 9, ad episcopos Gallicanos provinciae Viennensis.	1237
	II. Olim inter Leoninas 88, ad universos Germaniarum et Galliarum regionum episcopos.	1238
	III. Leonis Bituricensis, Victorii Cenomanensis, et Eustochii Turonensis ad episcopos et presbyteros inter provinciam constitutos, olim inter Leoninas 96.	1239
Tertiam	IV. Seu Sententia papae Leonis <i>De Apocryphis Scripturis</i> .	<i>Ibid.</i>
	V. S. Turrillii Asturicensis epistola ad Idatium et Ceponium, apud Quesn. post ep. 15.	1241
	VI. Juliani episcopi Coensis epistola ad Leonem imperatorem apud Quesn. post epist. 141.	1243
	VII. Anonymi epistola contra Eutyctis epistolam ad S. Leonem	1245
	VIII. Seu Fragmentum Gestorum Constantinopolitanae synodi habitae anno 450, in qua lecta et recepta fuit	1248
S. Leonis	epistola 28, ad Flavianum ex Vita S. Abundi episcopi Comensis.	1248
	IX. Seu Actio XVI Chalcedonensis nunc primum edita ex mss. Graecis bibliothecae Venetae S. Marci, in qua	1249
Lecta	fuit epistola 93, S. Leonis ad ipsam synodum.	1249

APPENDIX SECUNDA

Fragm.	I. Leonis papae ad Theodosium imperatorem, de divini Verbi incarnatione.	1251
	II. Flaviani episcopi ad sanctum Leonem papam.	1250
	III. Leonis papae ad Anastasium episcopum Thessalonicensem.	1251

INDEX ALPHABETICUS EPISTOLARUM S. LEONIS MAGNI

Prior numerus Romanus epistolam, alter Arabicus columnam designat

A	C
ACHAIAE (legendum ILLYRICI) episcopis metropolitanis, XIII, Col. 663.	Chalcedonensis synodi relatio ad S. Leonem, xcviij, 951 et 959.
AEgyptus episcopis, cliv, 1124; clviii, 1134; clx, 1140; clxxiii, 1217.	CALCHEDONENSIS synodo, xciii, 935; cxiv, 1027.
AETIO presbytero Constantinopolitano, cliii, 1123.	CAMPANIAE, PICENI, TUSCIAE, etc., episcopis, iv, 610; clviii, 1029.
AFRICANIS episcopis Mauritaniae, xii, 645 et 656.	Cassiani Joannis ad S. Leonem tunc diaconum, 115.
ALEXANDRIAE clero, clxxii, 1216.	Cereti, Salonii et Verani, Gallicanor. episcoporum ad S. Leonem, lxxviii, 887.
ANASTASIO Thessalonicensi episcopo, vi, 616; xiv, 666; xlvii, 839.	CONSTANTINOPOLITANO clero et populo, l, 841; lx, 865; clxi, 1142.
ANATOLIO episcopo Constantinopolitano, lxxix, 912; lxxxv, 922; lxxxvii, 926; xci, 934; cvi, 1001; cxxiv, 1096; cxliii, 1111; cxlvi, 1115; cli, 1124; clv, 1124; clvii, 1132; clxiii, 1146.	CONSTANTINOPOLITANIS archimandritis, xxxii, 795; li, 843; lxx, 893.
Anatolii CP. epistola ad S. Leonem, liii, 853; ci, 975; cxxii, 1080.	S. Cyrilli Alexandrini epistolae fragmentum ad S. Leonem, 601.
Anonymi epistola contra Eutyctis epistolam ad S. Leonem. Append. vii, 1245.	
AQUILEIENSIS episcopo, i, 593.	D
ARELATENSIS sedi faventibus episcopis, xxxix, 813; lxxvi, 883.	Dioscuro Alexandrino episcopo, ix, 824.
Arelatensi sedi faventium episcoporum libellus seu preces ad S. Leonem, lxxv, 879.	Doro Beneventano episcopo, xix, 709.
	E
B	EPHESINAE synodo, lxxiii, 797.
BASILIO Antiocheno episcopo, cxlix, 1119.	Episcopis Aegyptus, cliv, 1124; clviii, 1134; cli, 1140; clxxiii, 1217.
	— CAMPANIAE PICENI, etc., iv, 610; clviii, 1209.
	— GERMANIARUM ET GALLIARUM. Append. ii, 1238.

— HISPANIE, CXXXVIII, 1201.
 — Metropolitanis ILLYRICI, v, 614; XIII, 663.
 — Universis per ITALIAM, VII, 620.
 — Universis per MAURITANIAM CÆSARIENSEM, XII, 645 et 656.
 — VIENNENSIS provincie, x, 628; XXXIX, 813; LXVI, 883. Append. I, 1237.
 — Universis SICILIE, XVI, 695; XVII, 703.
Episcoporum Viennensis provincie ad S. Leonem, LXV, 879.
 EPISCOPIS GALLIARUM, XXXIX, 813, LXVI, 883; CII, 983; CIV, 991; CXXXVIII, 1201.
Episcoporum 44 Gallorum ad Leonem, XCIX, 966.
Eudoxie Licinie ad Theodosium Aug., LVI, 859.
 EUDOCIE Auguste, CXXIII, 1060.
Eutychie ad S. Leonem, XXI, 713.
 EUTYCHII archimandrite, XX, 714.
Eidem Eutychi Petri Ravennatis epistola, XXV, 739.
Eusebii episcopi Mediolanensis et comprovincialium, XCVII, 945.
 EUSITHO Thessalonicensi episcopo, CL, 1120.

F
 FAUSTO et aliis archimandritis CP., XXXII, 795; LI, 843; LXI, 874; LXXI, 895; LXXII, 897.
 FLAVIANO Constantinopolitano episcopo, XXIII, 731; XXVII, 751; XXVIII, 755; XXXVI, 809; XXXVIII, 812; XXXIX, 813; XLIX, 811.
Flavianii ad S. Leonem, XXII, 723 et 727; XXVI, 743 et 749.

G
 GALLIARUM episcopo um ad S. Leonem, LXV, 879; XCIX, 966.
 GALLIARUM episcopis, XXXIV, 813; LXVI, 883; CII, 983; CIII, 988; CXXXVIII, 1201.
 GERMANIARUM et GALLIARUM episcopis. Append. II, 1238.
 GERNADIO episcopo Constantinopolitano, CLXX, 1214.

H
Hilari diaconi postea pontificis ad Pulcheriam, XLVI, 837.
 HISPANIE episcopis, CXXXVIII, 1201.

I
 ILLYRICI metropolitit, v, 614; XIII, 663; CL, 1120.
 ITALIS episcopis, VII, 620.

J
 JANUARIO Aquileiensi episcopo, XVIII, 706.
 JULIANO Coensi episcopo, XXXIV, 801; XXXV, 803; XLVIII, 840; LXXXI, 915; LXXXVI, 924; XCII, 936; CVI, 1009; CIX, 1014; CXIII, 1024; CXVII, 1037; CXVIII, 1039; CXXII, 1058; CXXV, 1068; CXXVII, 1070; CXXXI, 1081; CXL, 1109; CXLII, 1110; CXLIV, 1112; CXLVII, 1116; CLII, 1122.
Juliani Coensis epistola ad Leonem Augustum. Append. VI, 1243.
 JUVENALI Jerosolymitano, CXXXIX, 1101; CL, 1120.

L
 Leonis Bituricensis, Victorii Cenomanensis, et Eustochii Turonensis ad episcopos et presbyteros intra Tertiam provinciam constitutos. Append. III, 1239.
 LEONI Augusto, CXLV, 1113; CXLVIII, 1117; CLVI, 1127; CLXII, 1143; CLXIV, 1148; CLXV, 1155; CLXIX, 1212.
Licinie Eudoxie ad Theodosium, LVI, 859.

M
Marciani Augusti ad S. Leonem, LXXIII, 899; LXXVI, 903; C, 970 et 971; CX, 1017.

MARCIANO Augusto, LXXVIII, 907; LXXXII, 917; LXXXIII, 919; LXXXIX, 930; XC, 932; XCIV, 941; CIV, 991; CXI, 1019; CXV, 1051; CXXI, 1055; CXXVI, 1069; CXXVIII, 1073; CXXX, 1078; CXXXIV, 1094; CXXXVI, 1098; CXXXVII, 1100; CXLII, 1110.
 MARTINO et FAUSTO XXXII, 795; LXI, 874; LXXIV, 899; LXXV, 901.
 MAURITANIE CÆSARIENSIS episcopis, XII, 645 et 656.
 MAXIMO Antiocheno episcopo, CXIX, 1040.

N

NEONI Ravennae episcopo, CLXVI, 1191.
 NICETE Aquileiensi episcopo, CLIX, 1135.

P

PALESTINIS monachis, CXXIV, 1061.
Paschasini Lilybætani episcopi ad S. Leonem, III, 606.
 PASCHASINO Lilybætano, LXXXVIII, 927.
Petri Chrysologi Ravennae episcopi ad Eutychem, XXV, 739.
Placidie Auguste epistola ad Theodosium, LVI, 859; *ad Pulcheriam Augustam*, LVIII, 863.
Placidie Auguste Theodosii epistola, LXIII, 877.
Proterii Alexandrini epistola ad Leonem, CXXXIII, 1084.
 PROTERIO Alexandrino episcopo, CXXXIX, 1075.
Pulcherie Auguste epistola ad Leonem, LXXVII, 905.
 PULCHERIE Auguste, XXX, 785; XXXI, 789; XLV, 831; LX, 873; LXX, 893; LXXIX, 909, LXXXIV, 921; XCV, 942; CV, 997; CXII, 1023; CXVI, 1035.
Pulcherie Auguste Hilari epistola, XLVI, 837; *Placidie epistola*, LVIII, 867.

R

RAVENNIO Arelatensi episcopo, XLI, 815; XLI, 816; LXVII, 886; XCVI, 945; CII, 983; CIII, 988.
Ravennii Arelatensis aliorumque Galliarum episcoporum ad S. Leonem, XCIX, 1040.
 RUSTICO Narbonensi, CIII, 988; CLXVII, 1197.

S

Salonii episcopi ad S. Leonem, LXVII, 887.
 SEPTIMO Altini episcopo, II, 597.
Chalcedonensis synodi relatio ad S. Leonem, XCVIII, 951 et 959.
 CHALCEDONENSIS synodo, XCIII, 935; CXIV, 1027.

T

THEODORO Forojuiliensi episcopo, CVIII, 1011.
Theodoriti Cyrensis episcopi ad S. Leonem, LII, 815.
 THEODORITO Cyri episcopo, CXX, 1046.
Theodosii Augusti epistola ad Valentinianum LXII, 875 *ad Placidiam*, LXIII, 877; *ad Euzodiam*, LXIV, 877.
 THEODOSIO Augusto, XXIV, 735; XXIX, 781; XXXVII, 814, XLIII, 821 et 823; XLIV, 825; LIV, 855; LV, 857; LVI, 859; LVII, 861; LXIX, 890.
 TIMOTHEO Alexandrino episcopo, CLXXI, 1215.
Turribii Asturicensis episcopi ad Idatium et Ceponium. Append. V, 1241.
 TURRIBIO Asturicensi episcopo, XV, 677.

V

Valentiniani Novella de Manichæis, VIII, 622; *alia adversus S. Hilarium*, XI, 636; *epistola ad Theodosium*, LV, 857.
 Verani episcopi ad S. Leonem, LXVIII, 887.
 VIENNENSIS provincie episcopis, x, 628. Append. I, 1237.

INDEX

RERUM ET SENTENTIARUM MEMORABILIUM.

Numeri designant columnas crassiori caractere expressas a col. 141 hujus voluminis usque ad 1262. Ad numeros autem crassiores quos textui a col. 1263 usque ad 1506 inseruimus non revocatur lector nisi in indice tomi sequentis.

A

Aaron ordo et Melchisedech, et inter utrumque discrimen, 11, 21.
 Abraham episcopus Ægyptius ordinator Timothei Solophacioli, 1437.
 Abrahamus chorepiscopus Theodoriti Cyrensis episcopi ad Leonem legatus, 950.
 Abrahæ qualis promissa successio, 118. Cur stellarum multitudini comparata. *ibid.* Promissio ei facta etiam implete, 120. Ejus visio, 121. Spiritale Abrahæ semen, 203, 256.

Absolutio peccatorum. *Vid.* Reconciliatio.

Abstinencia Domino viam parat et mentem erigit ad cœlestia, 58. Cum a licitis abstinetur, facilius illicitis resistitur, 355. Per abstinentiam vitiorum incentiva truncantur, 314. *Vid.* Jejunium.

Abundantia terræ quomodo utendum, 62. De vilitate pretii in abundantia non quærendum, 41, 42. *Vid.* Fecunditas.

Abundantius Comensis episcopus, 1081, 1083. Idem ac Abundius Leonis legatus, *ibid.* *not.* *Vid.* Abundius.

Abundius Leonis legatus ad Theodosium, 1087, 1010, 1012. Ejus et sociorum acta Constantinopoli, 1407, 1410.

Dioscori, Juvenalis, et Eustathii ad altare non recitanda dixerunt, idque S. Leo approbavit, 1040 *not.* Revertitur in Occidentem, 1080. Litteras Leonis defert ad Eusebium Mediolanensem, 1084. Interfuit synodo Mediolanensi, 1083.

Catholici non sunt Ecclesie membra, 350.

Acetum a Christo in cruce gustatum mystice explicatur, 210.

Actionis qualitas ex voluntate pensatur, 364.

Adam in statu innocentie mereri potuit, 79. Angelici honoris cupidus, 86. Libere peccavit, 98.

Adami primi et secundi comparatio, 86. 270. Ad peccato nulla poterant Sanctorum merita satisfacere, 248. Si Adam non peccasset, Verbum caro factum non fuisset, 309.

Adelphus episcopus laudatus a S. Petro Chrysologo fuit episcopus Aquileiensis, 586.

Admonitio salutaris in mercedem proficit munitis et moniti, 617.

Adeodatus Romanæ sedis diaconus Aquileia Romam regressus, 1330.

Adversa vel corrigunt, vel prohibent, 40. Non adversa tantum, sed etiam multos fidelium secunda corrumpunt, 164.

Ægyptios episcopus extorres causa fidei Leo consolatur, 1316, 1328, 1336. Ab Anatolio CP. suscepti, 1318. Libellum imperatori offerunt, 1319, 1324. Alium offerunt et Ægyptii Eutychiani sine illo ipsorum nomine, *ibid.* Catholici alium libellum præbent Anatolio mittendum ad Leonem, 1326 *not.* Ægyptii Eutychiani novam synodum petunt, 1327. Leo renuit, *ibid.* Quidam clerici CP. his hæreticis favent, 1318, 1325.

Ægyptii negotiatores Romæ Eutychianum errorem spargentes rejecti, 372, 373.

Ætherius episcopus Galliarum, 1111. Alius Smyrnæ, 1105.

Aetius archidiaconus Constantinopolitanus ab episcopo Anatolio dejectus, quia presbyter ordinatus, 1186, 1188, 1190. Chartas Leoni direxit, quæ non pervenerunt, 1092. Discussus et purgatus in conventu CP., 1249. Ordinatio ejus sexta feria a Leone reprobatur, 1186. Aetius in Anatolii gratiam revocatus, 1262, 1278. Leoni Augusto a pontifice commendatur, 1325. Ei nonnulla a Leone commissa, 1315.

Africa Cæsariensis Mauritanie disciplina perturbata, 658. Legationem et vicem apostolicam Leo committit Pontentio episcopo illuc proficiscenti, *ibid.* Machabæorum solemnitas in Africa celebris, 451.

Aggarus episcopus Africanus ex Inico et per tumultum ordinatus, 665. Ejus ordinationis examen Leo committit episcopo Mauritaniæ, sententiamque sibi reservat, 666.

Alexandriana Ecclesia a S. Marco fundata, 628, 629, 1139, 1167, 1253. Athanasius, Theophilus, Cyrillus ejus probatissimi præsules, 1139. Eorum doctrina laudata, 1254, 1257, 1258. Item Dioscorus, 628. Timotheus Solophacius, 1435. Alexandrino episcopo cura paschalis supplicationis delegata, 1228. Per quem quotannis dies Paschalis sedi apostolicæ indicaretur, 1229. Alexandrinorum monachorum tumultus in ordinatione Proterii episcopi, 1192 *not.* Leonis instructio ad eos compescendos, 1254, 1257. Idem tumultus aucti, et stragibus magis multo perturbata Alexandrina Ecclesia post Marciani mortem, 1299 *not.*, 1300, 1302, 1303, 1304, 1310, 1324, 1327, 1342, 1347. Proterius occiditur, 1299. *Vid.* Proterius. Leonis sollicitudo pro his turbis compescendis, *ibid.* Oblinet ejectionem invasoris, 1432. Timotheus catholicus episcopus eligitur, 1435 *seqq.*

Albiganensis episcopus Quintius, 1084.

Aliene res, quæ bona fide ad nos pervenerunt, dominis reddendæ, 1331.

Alienatio bonorum Ecclesie vetita. *Vid.* Ecclesiastica bona

Alpius monachorum exarchus legatus Theodoriti ad Leonem, 950.

Amandus episcopus Gallus, 1111.

Ambitus in ecclesiasticis reprehensus, 674.

S. Ambrosius a Leone allegatus, 1388. In synodica Mediolanensi laudatus, 1081.

Amor Dei dilectio justitiæ, 370. Terrena blandimenta non facile devitant nisi per amorem Dei, 352. Amor directus in Deum non debet inter secunda superbire, nec inter adversa deficere, 42. Amor Dei et proximi unus est, 453, 365. Ex amore Dei et proximi totius justitiæ nascitur plenitudo, 337. In martyribus Dei amor sublimius clarisque fulget, *ibid.* Nemo sine amore Dei et proximi justificatur, 358. *Vid.* Caritas.

Amores duo Dei et mundi, ex quibus omnes prodeunt voluntates ita diversæ qualitatibus, sicut dividuntur aucto-

ribus, 352. Quesnelli postilla in hunc locum excussa, 498. Leonis sententia explicata, 501, 502. Amor mundi cum Dei amore non congruit, 371. Amat homo se ipsum cum Deum supra se et proximum amat secundum se, 63. Rationalis animus sine amore esse non potest, 352. Sine amore homi nullus est bonus, 349. Amor æternorum, 97. Bene orare est amare, quando, 303.

Amor quo Dominus nos redemit, nulla cujusquam benignitate potest æquari, 337.

Ananias ad S. Paulum missus oris interpretatur, et lupum in ovem mutavit, 446.

S. Anastasie basilica, in qua S. Leo sermonem habuit, 372.

Anastasius Thessalonicensis episcopus petit et obtinet a Leone vicariatum Apostolicum in Illyricum, 617, 683. Fuit vocatus in partem sollicitudinis, non in plenitudinem potestatis, 616. Quæ potestate abusus, vim intulit Epiri metropolitæ, et ob id objuratur a Leone, 683 *seqq.* Cum eo S. Leo gratulatur, quod Ephesinæ pseudosynodo non interfuerit, moneturque ipsum ut Flaviano adhæreat fratremque confirmet, 929.

Anatolii CP. episcopi epistolæ fragmentum de ordinatione sua, 953. Hæc Leoni suspecta, et cur, 1185, 1188. Ideo cum eo communicare S. pontifex distulit, *ibid.* et 1005, 1009, 1012. Quid ab eo exegit, ut communionem ipsi impertiret, 1606, 1607. Maximi Antiocheni episcopi ordinationem male sibi arrogat, 1161, et *ibid.* *not.* Epistolam Leonis ad Flavianum subsignat, 1030. Legationem mittit cum litteris ad Leonem, 1039. Suspicio ordinationis ejus per obedi professionem sublata, 1186. Reconciliation cum Leone, 1038, 1044. Ei ab hæreticis ordinato indulgetur, 1147. Favore imperatoris et assensu pontificis episcopatum obtinuit, 1149, 1189. Basilium et Joannem presbyteros CP., qui hæresis accusati Romam venerant rationem fidei suæ reddituri, Leo ipsi commendat, 1054.

Anatolius Constantinopolitani subcriptus relationis synodi Chalcedonensis ad Leonem, confirmationem petit privilegii sui sedis, seu primatus post Romanam, 1103. Idem postulat litteris privatis, 1130, 1134. Legatos ad Leonem hæc de causa mittit, 1126. Legati Leonis huic privilegio contradixerunt, 1120, 1103, 1132, 1151. S. pontifex pariter resistit, et ambitus notam Anatolio impingit, 1147, 1149, 1155, 1161 *seqq.*, 1171, 1197, 1199. Illyrici episcopus Anatolius sollicitavit, ut sibi faveret, 1209. Intercessit imperator pro reconciliatione Leonis cum Anatolio, 1219. Quas condiciones pontifex exegit, *ibid.*, 1265. Satisfactio Anatolii litteris data, 1261. Quatenus Leoni satisfactum, 1277, 1280. Anatolius laudatur, et latentes hæresis reliquias extirpet, excitatur, 1298. Alexandrinæ Ecclesie turbas Leoni significat, 1402. Debitam pontifici obedientiam ostendit, 1262.

Anatolius CP. Aetium archidiaconum catholicum bonis specie deiecit, et presbyterum ordinat, et Andream diaconum Eutychianæ hæresis suspectum ad archidiaconatum promovet, 1186, 1188, 1190. Reprehenditur a Leone, *ibid.* Item ab imperatore, petente pontifice, 1191. Monetur a Leone de obligatione inquirendi in suos clericos, quorum aliqui Eutychianæ connivere dicebantur, 1318.

Andreas Eutychianæ hæresis defensor, 1186. Ab Anatolio ob id ante rejectus, 1186. Dein ad archidiaconatum promotus, *ibid.*, 1190. Leone jubente ab officio remotus, 1262 *not.*, 1278, 1280. Eum, si Eutychianam hæresim damnet, Leo ad presbyteratum provehi jubet, 1278. Subscripserat epistolam Leonis ad Flavianum, 1262.

Andreas presbyter Juvenalis Jerosolymitani legatus ad Leonem, 1285.

Anemius episcopus Gallus, 1111.

Anima simul et creata et corpori infusa, 703. De ejus natura error Manichæorum et Priscillianistarum, 699, 702. Anima tanto fit purgatio, quanto substantia carnis afflictior, 314.

Anima Christiana diebus festis maxime purganda, 153.

Animam salvat, qui eam pro Christo perdere non timet, 194. Sine anima nihil caro desiderat, 59. Anima est exteriora tenere, *ibid.* Ei corpus debet esse subjectum, *ibid.*, 342. Pius est quod fidelis quisque in suo habet animo, quam quod miratur in cælo, 96.

Annales Romanorum, in quibus notabatur dies Paschalis, 1248 *not.*, 1282.

Anni Hebræorum quales, 609. Annus communis et embolismalis, 601 *not.* Qui fuerint anni apud Hebræos, 609. Qui apud Alexandrinos, 601 *not.* Omnis pars anni divinis est repleta mysteriis, 184.

De Annuntiatione B. Mariæ plura, 438, 439, 440.

Antiochena Ecclesia, in qua primum prædicante B. Petro apostolo christianum nomen exortum est, 1167. In ea christiani nominis dignitas est orta, 324. A B. Petro fundata, 1213. In gradu tertio est collocata, 1167. Orientales

Ecclesie a Nicænis Patribus ei deputatæ, 1213. Ejus episcopi Theodotus, 948. Maximus, 1212. Basilius, 1309. Antiocheni episcopi ordinatio per episcopum CP. contra canones celebrata, 1153. Dissimulata, tamen, *ibid.*

Antiochus unus ex metropolitanis Illyrici, 677.

Antiquitas servanda in fide et disciplina, 1255.

Anysius Thessalonicensis a Siricio vicarius in Illyrico constitutus, 720.

Apocrypha non solum interdicenda, sed et comburenda, 706, 707.

Apollinæres ludi apud Romanos, 25. Quando et quomodo celebrati, 26.

Apollinaris insaniam et error, 81, 179, 373, 4138, 1357. Triplex ejus error distinguitur, 1179 *not.* Supposititia Julii pape epistola, cujus fragmentum Eutyche subiecit suis ad Leonem litteris, Apollinari tributa, 743 *not.*

Apollonius unus et alter episcopi Ægyptii pro fide extorres, 1336.

Apostoli ante passionem Domini Spiritu sancto non carebant, 302. Postquam Spiritus sancti abundantia sunt repleti, ardentius velle et efficacius posse ceperunt, 304.

Apostolorum trepidatio in ultima cœna, 221. Per Petrum firmitas fidei Apostolis collata, 18. Jus clavium per Petrum in Apostolos transivit, *ibid.* *Vid.* Petrus. Apostolorum paupertas, 367. Apostolicæ et episcopalis dignitatis distinctio, 22. Apostolicæ institutiones servandæ, 32. 34. Apostolicæ traditionis auctoritas, et unde noscatur, 316. De Apostolis antea piscatoribus, 412. Ad Apostolorum limina peregrinationes, *ibid.*

Apparitiones Dei, quæ in Scriptura habentur, non per angelos, sed per ipsum Deum peractæ, 83

Appellationes ad sedem apostolicam ex Illyrico, 619, 622. Ex Gallia, 634. Earum consuetudo, *ibid.* Ex Africa, 668. Ex Thracia Eutyche, 763, 791. Flaviani episcopi CP., 966, 915, 962, 966. Ex Oriente Theodoriti Cyprensis episcopi, 947.

Aquileiensis episcopus, ad quem Leo scripsit primam epistolam, quis fuerit, 582. Vocatur metropolitanus provincie Venetiæ, 594. Aquileienses episcopi Adelphus, 586. Augustinus, 587. Januarius, 582 *segg.*, 730. Maximus, 586. Nicetas, 1330. In Aquileiensi provincia Pelagiana hæresis, 587, 589. Cujus reliquias Leone medium afferri jubet, 587, 590, 594, 730 *et not.*

Archelus Caschare in Mesopotamia episcopus cum Manete publicanum disputationem habuit, 490.

Archidiaconi munia Constantinopoli, 1138.

Aræ suggestus, 94, 471.

Arelas civitas Gallie *Constantina* vocata, 995. Mater omnium Galliarum, 996.

Arelatensis Ecclesie adliti episcopi a Leone ejus principatum intra Gallias et privilegia confirmari petunt, 995. Hujus Ecclesie primus episcopus S. Trophimus a B. Petro missus, 994. Controversia inter Arelatensem et Viennensem de primatu in Galliis, 998, 999 *not.* Leo eam dirimens suos limites cuicque assignat, 999. Episcopi Arelatenses: Patroclus, *vid.* Patroclus; Hilarius, *vid.* Hilarius; et Ravennius, *vid.* Ravennius.

Arii errores, 81. Unde errandi occasio Arianis, 74. Constantur, 75, 84, 299, 698. Damnatus Arius in synodo Nicæna, 1165.

Arma Christianorum, 146.

Armentarius episcopus in Gallia, 998, 1110. Alius, 1114.

Arpocrates episcopus Ægyptii pro fide exsul, 1336.

Ascensio Christi cur post dies quadraginta dilata, 290, 291. Nobis causa gaudii, 294. Quantum apostoli ex ea profecerint, *ibid.* Ascensionis Domini effectus, 424.

Aselepius diaconus CP. legatus Anatolii ad Leonem, 1039.

Aselepius episcopus Gallus, 890, 998, 1110.

Asinio episcopus Curienensis in Rhætia, 1083.

Aspar patricius Arianus. Cur ad eum S. Leo scripserit pro compescendis turbis Eutychanorum Alexandrinis, 1307. 1315.

Astensis episcopus Pastor, 1084.

Asterius episcopus legatus a Leone in Orientem, 1007, 1010, 1012.

Astrologiæ superstitio refellitur, 336, 695, 704.

Astrorum vana scientia, 217. Cultus superstitiosus, 91.

Athanasius Ægyptus episcopus pro fide extorris, 1326. Idem, vel alius ordinator Timothei Solophacioli, 1437.

S. Athanasii episcopi Alexandrini epistola ad Epictetum qua usus S. Cyrillus in Ephesia synodo contra Nestorium, 1178. Eutyche etiam in illius temporis hereticis debellavit, *ibid.* Eam S. Leo Eutycheis opponendam mittit *ibid.* Ejus fragmentum subiecit epistola ad Leonem Augustum, *ibid.* *not.* Athanasii doctrina laudata, 1209, 1254, 1257. Erat superstes tempore paschali anni, 373. Proterio Alexandrino teste, 1268 *not.* Testimonium ejus a Leone Eutycheis objectum, 1388.

Atticus CP. episcopus laudatur, 1277.

Atticus Nicopolitanus veteris Epiri metropolita ad Leonem perterritus coniecturatur de vi sibi illata ab Anastasio Thessalonicensi, 635.

Atticus presbyter CP. Eutycheiana hæresi infectus, Anatolio discutendus committitur, 1313. In Ecclesia contra fidem disputabat, 1327. Eum Leo deponi, et communionem privari jubet, nisi errorem propria voce, et subscriptione damnaverit, et Chalcedonensem fidem publice in Ecclesia profiteatur, 1338, 1343. Scripta misit dubiæ fidei, et expressiorem professionem ab eo Leo postulat, 1343. Quæ hæc professio, *ibid.* *not.*

Attile irruptio indicata, 1190 *not.*

Avaritia quam perniciosa, 232.

Avarus justitiæ inimicus, 232. Decipit, cum beneficium præstare dicit, 53.

Auctoritatis nomen constitutionibus pontificiis speciatim attributum, 711 *not.* Etiam ab episcopis Gallicanis hoc nomen iisdem constitutionibus tributum, 995 *not.*

Audentius episcopus Gallicanus, 890, 998.

Augustalis episcopus Gallus, 890, 998.

Augustanus episcopus Euthasius, 1083.

Augustinus Aquileiensis, ad quem Pelagianorum libellus directus, non vero ad Zosimum Papam, 587.

S. Augustinus Hipponensis a Leone Eutycheis opposit, 1391. Locus S. Augustini transcriptus, 824 *not.* Libellus Leporii Augustini tributus, 1392 *not.* Sermo de Machabæis eidem vindicatus, 452. Item alius sermo de resurrectione, 417.

Auspicius episcopus Gallus, 890.

Auxilium Dei, *vid.* Deus.

B

Baccillus episcopus in Sicilia a Leone papa delegatus, 724.

Baptismus principale sacramentum, 716, 721. Quando ejus potentia sancita, 722. Duplex potestas, 723. Quæ olim præparatio ad baptismum, 723, 1429. Pactum, professio, et renuntiatio in baptismo, 257. In eo recitatio symboli, 1242. In quibusdam Ecclesiis lectum neophytis capitulum primum Evangelii S. Joannis 418. Baptismi effectus, 66, 93. In baptismo homines eo spiritu regenerantur, quo Christus fuit progenitus, 218. Mortis et resurrectionis Christi imitatio, 246, 274. Justificatio non meritis retribuitur, sed sola gratiæ largitate donatur, 186. Baptismi aqua est velut uterus Virginis, 80. Abluendo tollit peccatum, *ibid.* Non vero bigamiam, 618. In baptismo trina demersio, 274, 719. Inter Baptismum Joannis et Christi discrimen, 722. In baptismatis Sacramento nulla discretio, 703. Corpus regenerati fit caro crucifixi, 246.

Baptismus in Sicilia solemniter celebratus in die Epiphaniæ, 716. Celebrandus in Paschate, 718. Et in Pentecoste, 719. Ex apostolico exemplo, 720. Nocte paschali collatus, 418, 469. Leo vetat celebrari in Epiphania, 716. In natali martyrum, 1429. In necessitate omni tempore baptizandum, 721, 1430. Magnus baptizatorum numerus cujusque ætatis de omni hominum genere, 186. Quid agendum cum dubitatur, an datus sit baptismus, 1407, 1427. Quid cum ignoratur a cujus fidei hominibus datus, 1428. Quid cum ab hæreticis datum constat, 1334, 1408. Ejus iteratio quam grave crimen, 1407. Hoc crimine infecti non recipiebantur in clerum, 731. Sed publicæ poenitentia subiciebantur, 730 *not.*, 1334 *not.* Quid de rebaptizatis errore vel metu, 1332. Baptisma per somnum oleum a Priscillianistis collatum, 713, 714.

Basilica S. Petri ubi Deo dicata, 94. Hæc solum occidentem ab introitu respiciebat, 95 *not.* Ejus scala ad superiorem aream per triginta quinque gradus præbatur ascensum, 475. Hi gradus in quinque ordines distributi, *ibid.* Per hos gradus flexis genibus devotionis gratia ascendebatur, *ibid.*

Basilica S. Anastasiæ Romæ, 1032.

Basilica apostolorum Constantinopoli, 1032.

Basilides hæreticus, 49.

Basilius Antiochenus episcopus, 372.

S. Basilius episcopus Cæsariensis in Cappadocia a Leone allegatus contra Eutychanos, 1395.

Basilius diaconus ad Leonem missus a Juliano Coensi episcopo, 875.

Basilius presbyter CP. cum Joanne Romam confugit rationem fidei suæ redditurus, 1034.

Basilius presbyter cum tribus aliis legatus ad Theodosium a Leone missus, 1007, 1010, 1012. Legatus Constantinopolim dirigitur cum Lucentio, 1046, 1048, 1052. Item ad synodum Chalcedonensem, 1063, 1069.

Beatitudines septem a Leone expiicatæ, 366 *not.* Ordo earum varius, 369 *not.* Beatitudo non otiosis, sed laborantibus promissa, 130. *Vid.* Gloria celestis.

Benedictionis sacramentum, 629. Benedictionum sacerdotalium mysteria, 630.

Benedictus XIV hujus editionis auctor et opitulator, in *Epistola dedicatoria*. Laudatur, *ibid.* et 457.

Beneficia Dei tacere ingrati est, 7. Quis ex iis affectus concipiendus, 8. Beneficia diaboli quam perniciose, 276. Beneficiorum Dei contemplatio quantum prosit, 259. *Vid.* Dona.

Beneventanus episcopus Dorus, 732

Bergomas episcopus Præstantius, 1081.

Bigami non ordinandi, 614, 618, 621, 636, 671, 687. Cum his non dispensat Leo nec in necessitate, 674.

Bona ecclesiastica non alienanda, 728. Imperatorem Leo rogat, ne iudicium de rebus Ecclesiæ CP. ad publicos, sed ad ecclesiasticos iudices pertinet 1283. Contrarium esset novitas, *ibid.*

Bonifacius presbyter Ecclesiæ Romanæ legatus ad synodum Chalcedonensem, 1065, 1066, 1067, 1069, 1098, 1131.

Bonorum temporalium non tam possessio, quam dispensatio nobis est commissa, 34. Eorum usus, 60. Sunt viaticum itineris, non illecebra mansionis, 352. De bonorum temporalium augmento immoderato lætari non licet, 155. Nullus bonus sibi soli est bonus, 338. Sine amore boni nemo bonus, 349. Cur boni odio habeantur a malis, 178.

Breviarium fidei a Juliano Coensi ad Leonem missum 1192.

Brixianus episcopus Optavianus, 1084.

Brixillianus episcopus Cyprianus, 1082.

Bucheriani Laterculi ætas ejusque auctor detegitur 496.

C

Caiphas, dum vestem suam scidit, sacerdotali se honore privavit, 211.

Canonum observantia pacis vinculum, 1155, 1217.

Canonum ignorantia in sacerdotibus non ferenda, 614. Statuta canonum servanda, 667, 1280. Dispensat Leo cum ordinatis contra canones, 664, 665. Non dispensat cum bigamis, 664. *Vid.* Dispensatio. Quæ canonum reverentia apud sedem apostolicam, 1197. *Vid.* Nicenum concilium. Cantus in ecclesiis, 431. Cantus psalorum, 41. Per universam Ecclesiam, 21, 33, 353 *not.*

Caro jugiter castiganda, 320. Unde spiritus victoria adversus carnem, *ibid.* Carnis cum spiritu conflictus, 351. *Vid.* Anima.

Carosus unus e metropolitanis Illyrici, 677.

Carosus monachus, qui multos subvertebat, a Marciano compescendum Leo petit, 1281. Quis fuerit, 1297 *not.* Ex suo monasterio pulsus, *ibid.*

Carosus distinctus a præcedenti in fidei confessione correctus, sed ob simultatem cum Anatolio ab ejus communiione desciscens, 1296. *Vid.* 1295 *not.*, 1298 *not.*

Casianus Leoni tunc Romanæ Ecclesiæ diacono libros de Incarnatione Christi dedicat, in *Testim.*

Casterius presbyter Anatolii CP. legatus ad Leonem, 1039.

Castitatis commendatio, 211. *Vid.* Continentia.

Catalogus Romanorum pontificum a Bucherio editus quo auctore scriptus, 496. Ordo episcoporum in catalogis antiquis exhibitus quanti faciendus, 1403. Cur non idem censendum de gestis et præcipue de tempore, quæ in iisdem catalogis notantur, *ibid.*

Catechumenatus disciplina, 723. *Vid.* Baptismus.

Cathedra S. Petri. Hujus solemnitas instituta ob Pontificum a Petro susceptum, 435. De hoc festo, 431, 498.

Cathedra primatus ecclesiastici divinitus sic Petro tradita, ut perpetua sit soliditate fundata, 436. *Vid.* Petrus. Duo cathedrarum genera, bonæ et malæ, 436. Quinam in cathedra pestilentia severtant, *ibid.* Eadem pestilentia cathedras Christus subvertit, *ibid.*

Causæ graviores seu majores, et appellationes in Illyrico apostolicæ sedi reservatæ, 619, 622. Causæ episcoporum Illyrici, quæ in provinciis suis nequeant terminari, referantur ad episcopum Thessalonicensem vicarium apostolicum, ut dissidium componat, 678. In difficultioribus causis suspendendum iudicium, et pontificis sententia expectanda, 683. Si nequeant hæc causæ a Thessalonicensi terminari, referendæ ad Romanum pontificem, 689. Idem agendum, si in concilio episcoporum sint divisæ sententiæ, 690.

Celidonii episcopi causa cum Hilario Arelatensi per appellationem delata ad S. Leonem, idemque absolutus, 635 *not.*

Ceponius episcopus Hispanus, 711, 1475.

Cerdonis error, 699.

Ceretus in Gallia episcopus, 1003. Leonis Epistolam

ad Flavianum Eusebio episcopo mediolanensi communicat, 1081.

Chalcedonense concilium. In ejus indictione Marcianus imperator Leonis auctoritatem et assensum petit, 1019, 1025. Ex præcepto Christianorum principum et ex consensu Apostolicæ sedis congregatum, 1197. Item per Spiritum sanctum, 1031. Ob solum negotium fidei, 1163, 1217. Ipse Leo papa in suis legat's tamquam caput membris præfuit, 1090, 1100, 1140, 1141. Actioni ejus sextæ non solum Marcianus imperator, verum etiam Pulcheria Augusta interfuit, 1127 *not.* Coactum, ut quæ Leo definierat, omnes episcopi declararent, 1025 *not.* Leo noluit disputari de definitis tamquam de re dubia, 1064, 1071. Quatenus liberum fuerit examen epistolæ Leonis ad Flavianum salva auctoritate sedis apostolicæ, 1220 *not.* Opus fuit, ut omnium Patrum intelligentia conveniret cum fide Leonis, 1126 *not.* Episcopis, qui hæresim non receperunt, in exilium pulsus prospiciat, et eos restitui Leo jussit, 1071. Concilii consensus in fide statuenda, 1138. Post multa certamina vera fides triumphavit, 1113. Fidei definitio instrumete Spiritu sancto ad totius mundi salutem edita, 1300. Eadem definitio a Patribus subscripta, super altare S. Euphemie collocata, et exinde Augustis præsentibus ac petentibus tradita, 1128, 1129. Gestorum compendium ab Anatolio descriptum, 1126 *segg.* Gesta ad Pontificem missa, 1087. Quædam partes a Leone recensitæ, 1125. Quid pro sede Constantinopolitana constitutum fuerit, 1095, 1118, 1129. Contradictio legatorum, 1097, 1120, 1132, 1151, 1163. Horum gestorum vis omnis et confirmatio fatente Anatolio auctoritati Leonis fuit reservata, 1263. Hæc confirmatio, seu assensus Pontificis requisitus uti omnino liber a Patribus, 1197, 1099. Ab imperatore, 1113, 1120. Ab Anatolio, 1126 *not.*, 1134. Ne dubia quibusdam esset definitio ipsa concilii, pontificia expressa confirmatio uti necessaria petitur, 1182. Hanc definitionem Leo approbat specialibus litteris cum omnibus quæ ad fidem pertinent, 1195. Apostolicæ sedis eam firmavit auctoritas, 1343. Hæc pontificis confirmatio in universis Ecclesiis publicanda, 1182, 1201. Canon Chalcedonensis pro sede CP. editus a Leone rejicitur, 1151, 1155, 1163, 1172, etc. Si quæ etiam præter causam fidei gesta fuere assentientibus Leonis legatis, retractantur, cum ad solam fidei causam a S. Pontifice directi fuerint, ejusque assensum non obtinuerint, 1217. Nihil de definitionibus hujus concilii in causa fidei retractandum, 1301, 1304, 1306, 1310, 1222, 1338, 2340. Quatenus sub Leone Augusto novum examen institutum sine præjudicio auctoritatis synodi Chalcedonensis, 1221 *not.* Concilii hujus acta a Juliano colligi et Latine reddi cepit S. Leo, 1194. Numerus Patrum hujus synodi, 1100, 1137. *Vide* 1089 *not.* Relatio synodi ad Leonem cum amplioribus Patrum subscriptionibus, 1099. Ejus definitio ab omnibus recepta, 1147. Nihil huic addendum, vel minuendum, 1301, 1311.

Chalcedonensis concilii actio Græc. Lat. nunc primum edita, 1491.

Charitas summa virtutum, 183. Nullum habet terminum *ibid.* Charitate a bestiis discernitur homo, 62, 63. Nil contra diabolum efficacius, 296. Charitas omnium virtutum mater, 142. Etiam ad infideles et inimicos se extendit, 73, 129, 142, 155. Facit omnia communia, 181. Sine charitate cæteræ virtutes ad salutem nihil proficiunt, 182, 296, 317. Charitatis et fidei nexus, ita ut ubi simul fuerint, simul desint, 171. Quatenus, seu quo sensu S. Leo id scripsit, explicatur, 482. Fides sine charitate esse potest, 31. Ad fidem et charitatem omnia præcepta reducuntur, 172. Sine charitate nemo filius Dei, 188. Qui in conscientia suis aliquid de fructibus charitatis repositum invenerint, Deum sibi inesse non dubitent, 183. Charitas erga Deum et proximum est virtus ac sapientia fidei Christianæ, 170. Est prima morum regula, 60. Charitas fidem et alias virtutes vivificat, etque facit utiles, 36. Charitatis lance opera pensantur, 32. Charitatis nulla major remuneratio quam ipsa charitas, 359. Charitatis Dei et proximi omnes affectus dirigendi, et qua regula, 60. Forma diligendi proximi ab ea, qua nos Deus diligit, dilectioni sumenda, 63. Diligendus Deus toto corde, etc., 40, 89. Cum proximus diligitur, Deus diligitur, 365. In dilectione Dei nulla nimia, in dilectione mundi cuncta sunt noxia, 352. Nihil aliud est diligere Deum quam amare justitiam, 370. *Vid.* Amor Dei.

Chrismatis sanctificatio, 256, 1324. Sacramentum, chrisma salutis et signaculum vite æternæ, 81. Chrisma sanctificatur ab episcopo hebdomada sancta feria v, cujus sanctificatio Alexandriæ defectu occiso S. Proterio, 1324.

Christianus quo sensu rex et sacerdos, 15. Dignitas Christiani unde, 90, 203. Christiani membra sunt Christi, 77. Omnes sunt unum corpus, 155. Unus Christus caput et membra, 244. Quomodo Deo copulenter 90. Sunt dei co-

operatores. *ibid.* Cœlestis gloriæ hæredes, *ibid.* 266. Ad futura renati, 97. Christiani non sunt, nisi Christum imitentur, 87. In Christi crucifixione crucifixi, in resurrectione resuscitati, in ascensione collocati ad dexteram Patris, in nativitate congeniti, 88, 286. Christianorum arma, 146. Magni nominis militiam susceperunt, 203. Christianorum vita debet respondere professioni, 257. Est crux perpetua, 173. Hæretici Christianum nomen quid usurpant? 1238. Christianus nequit vocari qui deviat a fide, 1242. Deliciæ Christianorum quæ, 151, 191. Eorum desideria tendant in res æternas, 283. Qualis disciplina, 137, 138. Præcipua officia, 87. Quidam Christiani, qui orantes ad Orientem se vertebant, reprehensi, et quare, 94 *not.* Christiani de die in diem proficere debent, 148, 168, 190, 229. Confer observationes in hunc locum, 181. *Vid.* Justitia Christiana. Christiana libertas qualis, 348. Christiana in familia libertatis renati, 203. Ex Christianis alii justii, alii penitentes, et catechumeni a Leone memorati, 170. Christiani in Judæorum locum adoptati, 210. In Christianis communio nominis Christi debet esse uno inseparabilis cum Christo, 285. Qua ratione cum Christo commoriuntur et resuscitantur, 246. Vere Christiani quam pauci, et cur, 185. Pauci electi, *ibid.* Primitivi Christiani gaudebant nihil habere de mundo, et omnia possidere cum Christo, 268.

Christi Incarnatio ad salutem hominum decreta et necessaria, 65, 70, 75, 79, 86, 88, 92, 98, 136, 141, 176, 198, 199, 274, 310, 807, 855, 979, 1375, 1435. Si Adam non peccasset, Verbum incarnatum non fuisset, 309. Ab initio mundi incarnatio prænuntiata, 67, 76, 248, 980. Et promissa, 78, 244, 248. Incarnationis tempus promissum, 118. Cur incarnatio et redemptionis dilata, *ibid.* et 76, 268. Diabolus eam ignoravit, 59. Cur, *ibid.* et 239. Incarnatio est ineffabilis, 73, 102, 106. Semper credita etiam ab antiqui testamenti Patribus, 76, 1377. In quibus eadem fides ac in Testamento novo, 204, 244. Illic credere faciendum quod nunc credimus effectum, 76, 204, 256, 268. Fides ejus quid præstet, 123. Paucis profuit in lege veteri, innumeris in nova, 78. Fides incarnationis probatur et explicatur, 64, 68, 73, 75, 80, 84, 92, 98, 100, 107 *seqq.*, 175, 176, 179, 193, 204, 251, 803 *seqq.*, 854, 863, 879, 977, 1021, 1058, 1138, 1237 *seqq.*, 1289, 1305 *seqq.* In incarnatione quomodo Verbum caro factum, 92. Se exinanivit, 75, 84. Descendit in terras, *ibid.*, 978. Quatenus dicta missio, 85. Equitatis mysterium, 64. Quam excellens, 198. Singulare, 109. Excedit omnia miracula, 76, 79. Incarnatio est sacramentum et exemplum, 86. Ejus fructus et effectus, 66, 71, 75, 84, 93, 110, 407. Etiam antiquis profuit, 199, 204, 256, 268. Cur hac via Deus hominum salutem consuluit, 67, 69, 78, 98. Nisi in virgine incarnatio Verbi fieri non potuit, 64, 69. Cur Filius Dei potius incarnatus, 248. Ad intelligentiam incarnationis quis perveniat, 1235. Cum hoc mysterium expenditur, non ratio, sed fides sequenda, 92. Sola Dei sapientia expenditur, non mundi, 85, 86. Christianis est materia illuminationis, hæreticis cæcitatibus, 99. Quæ de Christo incarnato credenda, 176. Errores circa incarnationem, 74, 99, 107, 179, 356, 373, 1179, 1237, 1359. In incarnatione integer homo susceptus, 705. Christi corpus non prius formatum, et a Verbo assumptum, 98. Incarnationis novus ordo, 68. Sine terribi seminis contagio, 80, 85, 86, 89, 93. Sine peccato, 64, 70, 76, 86, 98, 225, 249, 310, 813, 817, 1239.

Christi adventus contra Judæos probatur, 104.

Christi Nativitas. Omnibus natus, et causa lætitiæ, 64, 97. Natus ex Virgine, et cur, 60, 70. Homo sine patre, 98. Cur in Bethleem, 112. Natus in diversorio, 1289.

Christus factus est caro nostra nascendo, nos corpus ipsius renascendo, 77, 245. Christi generatio est origo Christiani populi, 88. Omnes generationes excellit, 108. Conditio servilis a Christo consilio pietatis accepta, 175. Circumcisio et oblatio in templo cur in eo impleta, 722. Infantia ejus est Dei gloria, 105. Honoranda, *ibid.* Adornata, 122. Imitanda infantis virtutes, 114, 138. Adoratio trium magorum, 113, 115, 119, 122, 128, 133, 136, 1289. *Vide* Magi. Fuga in Ægyptum cur, 115, 120. Baptismus cur ab eo susceptus fuerit, 722. Tentatio cur ab eo admisa, 145, 158, 159. Ordo tentationis explicatus, 159. Quibus armis superata, 145. Cur lapides in panem noluit converti, 150. Causa nobis timendi, noque cautionis reddere debet, 154. Utramque naturam probavit, 150. Christus se Deum non manifestavit diabolo, 159. Transfiguratio comprobavit in Christo veram Divinitatem et humanitatem, 193. Cur una cum discipulis peracta, 194. In ea Moyses et Elias legem et prophetas significabant, 195. Utriusque fœderis paginæ Christo astipulantur, *ibid.* Prædicator, 366. Miracula cur patrarit, *ibid.* Pascha celebrat feria v, luna iv, 1266. Eo tempore corpus et sanguinis sacramentum condidit, quo consilium de morte ejus habebatur, 220. Passio non Verbi pœna, sed carnis, 253.

Christum vere credit passum, qui credit incarnatum, 248. Figuræ passionis Christi, 231. Impletæ in ejus morte, 204. A Juda proditus, 199, 202, 205, 220. Cur timuit, 205. De ejus oratione, 213. Cur oravit, 223, 224. Captus a Judæis, 199. Pilato sistitur, 216, 225. Calumniose accusatur, 234. Condemnatur, 226. Judæorum et Pilati scelus comparatum, *ibid.* Cur crucem sibi bajulavit, 226, 227. In Simonem Cyrenæum crux translata quid inuauit, 227. Christus cur noluit mulieres flere, 235. Cur foris, et extra Jerusalem crucifixus, 227. Crucifixio Christi grande mysterium, *ibid.* Novum et verum sacrificium, 266, 1363. Divinitas, quæ erat in Christo dolente, non erat in dolore, 264. Cur Christus, et quomodo derelictus a Patre, 263. Se ipse quadam ratione deseruit, 265. Cur clamavit in cruce, *ibid.* Ejus voces non querelæ, sed doctrinæ fuerunt, *ibid.* Passionis tempore legum severitas relaxata, 152, 485. Ejus historia lecta in Ecclesia, 198, 207, 212, 255, 272. Ejus participatio certam facit beatitudinis expectationem, 177. Christi passio usque ad finem producit mundi, quia in sanctis suis, qui proposititia adversa tolerant, ipse compatitur, 275. De Christi vocibus *Consummatum est*, 210. Oratio in cruce pro crucifixoribus, et affectio, ex quibus multi conversi, 210, 1347. Nemo est cui non Christi auxilium oratio, 257. In cruce traxit ad se omnia, 216, 228. Christi passio justior lætandi causa quam dolendi, 231. Christus regnavit a ligno, ut prædictum fuit 209. Quid in Cruce egerit, 202. *Vid.* Crux Christi. In passione Christi utriusque naturæ opus, 199, 200. Mors Christi feria vi, luna xv, contigit, 1266. Cur mortuus in paschate, 218. Christi et Judæi eandem mortem diverso fine querebant, 273. Mortis Christi mysterium, 266.

Christus mortuus pro omnibus, 200, 205, 208, 225, 257. Præcipue pro iniquis, 229. Etiam occidentibus mors Christi profutura, si crederent, 205. Etiam Judæi, si non festinasset ad laqueum, 247. Virtus mortis Christi, 270. Duplex fructus, 262. Per Christi mortem a synagoga ad Ecclesiam multis sacrificiis ad unam hostiam evidens est facta translatio, 266. Cur velum templi scissum, *ibid.* et 237. Miracula in morte Christi, 202. Cur Christus dictus *primitivus dormientium*, 254. In morte nec animam nec corpus Deitas dimisit, 282. Mors Christi fideles liberat, Judæos accusat, 201. Sepultura in dubium vocata in Hispania, de quo Leo miratus est, 709. Ejus dies abbreviati propter discipulos, 282. Descensio ad inferos, 86, 419, 709, 1266. Nec anima Christi diu morata est in inferno, nec caro in sepulcro, 282. Resurrectio peracta vespere sabbati illucescente Dominica luna xvi, 1266. Multis argumentis probata, 282, 283. Que commutatio in carne Christi per resurrectionem, 283. In resurrectione Christi forma immutationis carnis nostræ præcessit, *ibi.* Hæsitatio discipulorum de resurrectione Domini cur permissa, 290. Cum Christo resurgendum, 282. Christo commorimur et concrescitur, quando Deo credimus et diabolo renuntiamus, 216. Cur in nocte dominicæ resurrectionis alicubi legere capitulum primum Evangelii S. Joannis, 417. Cur clavorum et lanceæ servavit vestigia, 291. Cur a Magdalena tangi noluit, 295. Milites custodes sepulcri resurrectionis testes, 422. Ascensio Christi in cælum cur post quadraginta dies dilata, 290, 293. Quid Christus hoc spatio egerit, 291. Ascensio Apostolos quantum confirmavit, 291, 294. In hoc festo lætandum, 293. Ascensio nostra est projectio : et ejus utilitas, 290, 292, 293, 294. In ascensione Christus nos non deseruit, 287. Cœpit esse divinitate præsentior, cum factus fuit divinitate longinquior, 294. Majus Christi miraculum fuit cum corpore surgere, et terram in cælum levare, 423. Genealogiæ Christi cur ordo diversus in Matthæo et Luca, 111, 854. Naturæ duæ in Christo, et una persona, 65, 79, 92, 99, 101, 124, 150, 175, 179, 193, 204, 252, 274, 811, 1241, 1371. Deus sine matre, homo sine patre, 98. Matri et Patri consubstantialis, 110. Christi caro et anima nostris similes, 883. Cur oportuit divinam et humanam convenire substantiam, 212, 271. *Vide supra.* Incarnationis necessitas. Utriusque naturæ proprietates expense, 109, 175, 176, 250, 258, 264, 274, 374, 815, 1303, 1373. Utriusque uno inseparabilis, 110. Utriusque naturæ operationes distinctæ, non autem personæ, 204, 819. In Christo duplex voluntas et affectio, 213. Veræ et non simulate actiones humanæ, 222. Omnia Christi mysteria veram in eo carnem probant, 253, 254. Veritas carnis probata ex Scripturis, 823. Christus omnes infirmitates, quæ de peccato veniunt, absque peccati communionem suscepit, 245. Sacerdotium Christi æternum, 21. Christus novum et verum sacrificium, 227. Adventus ejus ultimus : cur in eo aderit Angelorum multitudo, 295.

Christus verus patriarcha omnium gentium, 246. Via, veritas, et vita quo sensu, 289. Nemini unquam salus nisi per Christum, 111, 109. Etiam in veteri Testamento, *ibid.* Plus nobis Christus contulit, quam diabolus abstulit, 202.

Spoliavit diabolus potestate, 71. Quomodo minor sit Patre, 75, 85, 92. Christi vita lex, est vivendi, 138.

Chrysaphius episcopus Gallianus, 890, 1141.

Ciborum natura omnis bona, nec cum Manichæis aliqui cibi damnandi: nimietas, non natura vitiosa, 160. Abstinencia et discretio ciborum usum moderatur, non naturam damnat, *ibid.*

Circensibus ludis Romani dediti a Leone reprobensi, 336.

Claves S. Petri, 17, 18. Clavium potestas portas misericordiae reserat, 186.

Clerici. Qui admitti non debeant in clerum, 612 *seqq.* *Vid.* Ordinatio, ubi de impedimentis ad ordines. Ecclesiarum suam deserere nequeunt, 593. Clericum alienum nemo suscipiat invito ipsius episcopo, 689. Concessio Episcopi scripto danda, 679. Clerici ab hæresi, vel schismate redeunt quatenus per indulgentiam et dispensationem in suum gradum recepti, 575. At ad altiorum gradum non promovebantur, 577. In his recipiendis non adhibebatur impositio manuum, nisi essent rebaptizati, et cur, 1334 *not.* Non subijciuntur publicæ penitentiae, sed privatae, 1421. Ignorantia in clericis non fereuda, 976. Ordinationis præcedentia intra eundem gradum locum præcedentem tribuebat, quippe ordinatione posterioribus locum suum cederent, reprobensi, 735. In clericis fenus præcipue vetitum, cum et in laicis sit illicitum, 615. Clerici a sanguine abhorrerre debent, 1211. Clericorum continentia, 687, 688. *Vid.* Continentia.

Codices mss. in editionibus adhibendi, *præf. n. 4.* Quantum intersit diversæ originis codices distinguere et invenire, 313. Quinam codices hujusmodi in sermonibus Leonis recollectis adhibiti, *præf. Quæst.* Quot diversæ originis recogniti in editione epistolarum, 514 *seqq.*

Codices Græci huic editioni utiles, et quæ in his peculiaribus, 557.

Cœlestia corpora hominum utilitati serviunt, 95, 96. Cœlestis regnum. *Vid.* Gloria cœlestis.

Collectæ, de quibus S. Leo aliquot sermones habuit, unde instituta, 23. In quem mensum incidere, quotque diebus ferent, *ibid.* In quem usum converterentur, *ibid.* Ad Ecclesias diaconales Urbis referendæ erant, 38 *not.*

Collectiones partim editæ, partim ineditæ originis diversæ, in quibus Leonis epistolæ continentur, hæc in editione recognita, 513 *seqq.* I. Vaticana Reginae Suevicæ, 514. II. Corbeiensis, *ibid.* III. Barberina et Vaticana, 515. IV. Lucensis et Colbertina, *ibid.* V. Quesnelliana, *ibid.* Quinque præcedentium collectionum præstantia, 518. VI. Dionysiana, 519. Cui concinit Cræconiana ex Dionysio sumpta, *ibid.* VII. Hadrianea, quæ ab aliquid Dionysio adjecit, *ibid.* VIII. Additamenta uberiora posteriora Dionysio, 521. IX. Hispanica, *ibid.* Duo manuscriptorum genera hujus collectionis distinguenda, alterum pure Hispanicum, alterum ex Hispanico codice transcriptum in Gallia. Primum inventum in cod. V. ndebonensi, secundum in Vaticano. In illo multæ lectiones mendosæ, sed quæ ad genuinam lectionem magis accedunt, inventæ sunt: in isto autem liberius emendata menda codicis purioris Hispanici, sed librarii arbitrio, quæ a genuina lectione discedunt 523. Aliquot hujus rei exempla proferuntur, 696 *not.*, 701 *not.*, 702 *not.*, 703 *not.*, 709 *not.*, 775 *not.*, 918 *not.*, 922 *not.*, 983 *not.*, 1005 *not.*, 1043 *not.*, 1046 *not.*, 1051 *not.*, 1064 *not.*, 1065 *not.*, 1072 *not.*, 1074 *not.*, 1165 *not.*, 1166 *not.*, 1174 *not.*, 1176 *not.*, 1200 *not.*, 1201 *not.*, 1278 *not.*, 1359 *not.*, 1275 *not.*, 1276 *not.*, 1359 *not.*, 1365 *not.*, 1366 *not.*, 1369 *not.*, 1381 *not.*, 1405 *not.*, 1407 *not.*, 1416 *not.*, 1418 *not.*, 1429 *not.*, 1444. X. Isidoriana, quæ in epistolis Leonis sumpta est ex collectione Hispanica originis Gallicanæ, 525. Non est eadem ac collectio edita a Merlino, *ibid.* XI. Vaticano-Ottoboniana. Isidori collectione auctior, *ibid.* XII. Merliniana, 527. Siehardiana, 531. XIII. Florentina S. Marci, 531. XIV. Avellana, 533. XV. Arelatensis, *ibid.* XVI. Thessalonicensis, 535. XVII. Chalcedonensis, 537. In Græco textu est vetustissima omnium ejusque tempus figitur, 539. De Latino ejus textu notabilia, 541. XVIII. Grimanica, 543. Hujus prærogativæ, 546. XIX. Ratisponensis, ejusque antiquitas atque præstantia, 547. Videtur illa, quam Vigilii papa ad Justinianum imperatorem misit, *ibid.* XX. Romana S. Crucis in Jerusalem, 549. XXI. Collectio epistolarum XVI S. Leonis diversæ originis a collectione XI, 551. XXII. Veneta S. Marci, *ibid.* XXIII. Alia Vaticano-Ottoboniana, 553. XXIV. Collectio epistolarum LXXI, *ibid.*

Comensis episcopus Abundantius, qui idem est ac Abundius, 1083 *not.*

Communio operum bonorum quomodo fiat, 346.

Communio sub utraque specie, et cur, 161. Communio sacramentorum per januam reconciliationis penitentibus tribuenda a sacerdotibus, 1174. Communio paschalis, 189.

Manichæi communionem sanguinis declinabant, et cur, 614.

Computi paschales Romanus et Orientalis diversi, 1282. *Vid.* Pascha.

Conciliorum provincialium utilitas, 622, 639, 724. Frequentanda, et quid in eis agendum, *ibid.* His etiam Spiritus sanctus adest, 679. Ab his sine causa legitima non licet abesse, *ibid.* Concilium Romæ quotannis celebratum xii kal. Octobris, 724. In die ordinationis S. Leonis, 6, 9. Nulla tamen lege cogente, 22 *not.* Conciliorum intermissio quæ damnata pariat, 713. Sententia in hæreticum lata, nisi respiscat, a nemine relaxari potest, 856.

Concilium generale quodnam vere sit, 1060, 1065 *not.* Quodnam proprium ejus opus, 1157. Pontificis assensus in indictione requisitus, 1019, 1025, 1197. Ejus presidentia per legatos, 1062 *not.*, 1090, 1100. Confirmatio ejus requisita, *vid.* Chalcedonense.

Concilium Aquileiense provinciæ contra Pelagianos a Leone præceptum, 590. Chalcedonense, *vid.* Chalcedonense. Constantinopolitanum in Eutychem, 739, 740, 756. Aliud, in quo lecta et recepta S. Leonis epistola, ad Flavianum, 1487. Constantinopolitanum sub Theodosio, 1096, 1143, 1139. Ejus præses, 1130 *not.* Ejus canones ad Apostolicam sedem non missi, nec recepti, 1165. Ephesinum i. landatum, 1064, 1073, 1215. In eo Juvencius ambitus ad Palestinæ principatum, *ibid.*, et *not.* Dux fuit S. Cyrillus, 742. Quo sensu præfuerit, 1073 *not.* Ephesinum, quod in latrocinium transivit, *vid.* Ephesinum u. Gallianum, ex quo synodica ad Leonem, 1107. Mediolanense, ex quo alia synodica, 1080. Nicænum i. contra Arium, 1323. Romanum contra Manichæos, 50 *not.*, 624, 626, 708. Aliud in causa Hilarii Arelatensis, 635. Aliud in quo Leo cavet de rebus Ecclesiæ Pavoritanae, 728. Aliud contra latrocinium Ephesinum, 909, 919, 937, 938. Aliud habitum in die Sancti Petri sacro, 962. Quæ esset hæc dies et annus, 959. Aliud ob quæstionem quandam circa baptismum, 1406.

Concilium intra Italiam post Ephesinum latrocinium in remedium scandalorum petunt a Theodosio S. Leo, 906, 915, 923, 957; Valentinianus, 964; Placidia, 966; Eudoxia, 970.

Concionandi munus suis sacerdotibus competi 1217, 1227. Non laicis, nec monachis, *ibid.*, 1241. Ab episcopis debitum, nec dimittendum, 118, 140, 218, 238, 1287. Consuetudo episcopalis concionis in Ecclesia Romana, 285. Concubina an sit conjux, et quæ, 1422, 1423.

Concupiscentia, *vid.* Cupiditates. Multæ bonæ concupiscentiæ in animis hominum, 361.

Conditio originali obligati qui intelligatur, 613 *not.*

Confessio, et in ea accusatio, 90, 1174. Liberat judicio, 190. Solis sacerdotibus fit, et secreta, 1431. Quidam pastores inter penitentium opera peccatorum publicationem penitentibus datur, et per januam reconciliationis ad sacramentorum communionem penitentes purgati admittuntur, 1474. Sacerdotis precibus collata remissio, *ibid.*, 1431. Per Ecclesiæ preces, 1435. *Vid.* Reconciliatio. Confessio nisi vera sit, peccati abolitionem non obtinet, 1062.

Confessorum coronæ, 1317. Confessoris gloria, 1377.

Confirmationis sacramentum chrisma salutis et sigillum vitæ æternæ, 81.

Conscientia quomodo discutienda, 146, 153, 165, 183, 455. Quicquid secretum conscientie maculat, diligentissimè emundationibus delectat, 190. Necessè est ut bonis actibus conscientia delectetur, ut libenter faciat quod fecisse se gaudeat, 353.

Consecrati appellati qui erant baptizati, 610, 611.

Consecrate virgines, 1426.

Consecratio episcopi, presbyteri et diaconi, 622.

Constantinus episcopus Gallus, 1107, 1110, 1136.

Constantinopolitanum concilium, *vid.* Concilium. Constantinopolitanus episcopus, Joannes Chrysostomus, Atticus, Proclus, 1277. Flavianus; *vid.* Flavius; Anatolius, *vid.* Anatolius; Gennadius, *vid.* Gennadius.

Constantinopolis civitas regia non potest fieri sedes Apostolica, 1149. Constantinopolitani clerici favebant Eutychemis sub Leone Augusto, 1318, 1325.

Constantinus episcopus Gallus, 890, 998.

Constantinus, qui primus imperio splenduit Christianus, 96.

Constantinus episcopus Gallus, 998, 1107, 1110, 1136.

Constitutiones Innocentii, et prædecessorum Leonis servandæ, et quæ pœna digni, quæ eas infringunt, 616.

Constitutiones Romanorum pontificum auctoritates appellatæ, 711 *not.*, 753. Etiam ab episcopis Gallis, 995 *not.* Dictæ quoque apostolica decreta, 663 et 665 *not.*

Continentiæ lex duplex, spiritus et corporis, 353, 363.

Continentiæ laus, 190. Mater virtutum, 191. Ad virtutem continentie nihil potius pertinet, quam ab erroribus abeti.

nere, 317. Clericorum continentia, 687, 688. Lex continentia imposita episcopis, presbyteris, diaconis, et quid de iis, qui ante ordinationem erant uxorati, 1421. Etiam subdiaconis praescripta, 687.

Conversio non differenda, 1176. Sora quam est incerta, *ibid.*

Cor hominum de operum qualitate ostenditur, 135. Cordis ager quibus modis colatur et fructuetur, 44, 57, 58. Cordis oculus mundandus est, ut Deus videatur, 371.

Correctio morum est donum Dei, 144. Correctio proximi semper optanda, 172, 182. Nemo desperandus, quamdiu vivit, 1323. Correctio, cum spes non adest, omittenda, 1209. Sumenda etiam in perverse impiis, 1180. Quomodo Christus Judam correxit, 220. In correctione dilectio servanda, 684. Pro diversitate personarum diversimoda agenda correctio, *ibid.* Qui per correctionem alios ab errore non revocat, se ipsum errare demonstrat, 707. Quibus non prodest correctio, non parcat abscissio, 1318. Moderatio sedis apostolicæ hanc temperantiam servat, ut et severius agat cum obduratis, et veniam cupiat præstare correctis, 849. Quantum prælati ad correctionem obligentur, 1318. Signis eorum indulgentia quantum damnabilis, 1319.

Creaturarum prædicatio gloriæ Dei, 59. Nulla creaturarum natura mala, 700. Quomodo creaturis utendum, 96. Creatura mutabilis est, etiam cum non mutatur, 705.

Cremoneusis episcopus Joannes, 1084. Crispinus episcopus Ticinensis, 1082.

Crux Christi veri altaris sacramentum, 209. Causa spei nostræ, 212. Crucis mysterium, 227. Sacramentum et exemplum, 585. Antiquitus præfigurata, 204. Non erubescenda, 297, 199. Crucis signum in fronte præferendum, 1243. Crucis quanta efficacia, 228. Effectus, 257. Est arma Christianorum pugnantium contra mundum, 287. Crux piis nunquam deest, 173. Quid sit crucem portare, 288. Crux, quam iniquitas Judæorum paravit ad penam, potentia Redemptoris gradum nobis fecit ad gloriam, 208. Crux aliis gloria, aliis pœna, 231. Crucis victoria nulli negata, 257. Ad crucem in tentatione recurrendum, 275. Crux Leonis tempore Jerosolymis, 1289. Num crucis particulam Juvenalis ad Leonem miserit, 1293 *not.*

Cultus Dei verus quis, 89. Cupiditates diabolo militat, 296. Cyriensis episcopus in prima Rhætia Asiuro, 1083. Cyclus decemnovennalis Alexandrinorum quos annos embolismales, et quos communes recipiebant, 601, 609. Num Nicæni Patres hunc cyclum probant, 604 *not.* Ejus divisio in Ogdoadem et Hendecadem, 608 *not.*

Cyclus Latinorum annorum lxxxiv, 608 *not.* Quo anno incipit, *ibid.* Romani Cycli paschales laudati a Leone, 1090. Fuerunt annorum lxxxiv, sed antiqui saltum lunæ recipiebant singulis duodecim annis, recentiores singulis annis quatuordecim, *ibid. not.*, 1230 *not.* Prosper emendationem induxit, 602 *not.*, 1055.

Cyprianus episcopus Brixilliana Ecclesiæ, 1682. Cyriacus episcopus Laudensis, 1083 Synodo Mediolanensi ad Leonem mittitur, 1681.

S. Cyrillus episcopus Alexandrinus synodo Ephesina 1 præfuit, 1073. Vicem gerbat Cælestini Papæ, *ibid. not.*, Cyrilli epistola in sermone Romanæ Ecclesiæ servata, 1066, 1216. Ad Leonem tum R. E. diaconum scripsit de ambitu Juvenalis Jerosolymitani in Palæstinæ principatum, 1216. Duæ ejus epistolæ a S. Flaviano laudatæ, 754. Cur, *ibid. not.* Cyrilli epistola ad Nestorium Gallis a Leone proposita, 1001. Cur, *ibid. not.* Doctrina ejus laudata, 1606, 1010, 1130, 1251, 1257, 1258. Scribit ad Leonem de paschate anni 444, teste Paschasino, 608 *not.* Fragmentum hujus epistolæ, 691. Ad Leonem papam datum, loqui de paschate anni 444 probatur, 595, 599. Testimonia ex ejus operibus a Leone excerpta, 1396.

D

Dacianus S. Vincentii martyris persecutor, 248. Daniel episcopus Ægyptius ordinator Theothei Solophacioli episcopi Alexandrini, 1437.

Daniel presbyter ad Leonem missus ob ordinationem Timothei Solophacioli episcopi, 1436, 1437.

David rex vixit annis mille et amplius ante Christum, 260. Quomodo in Christo est passus, et Christus in Davide est carne crucifixus, *ibid.*

David episcopus Africanus a Leone remissus cum litteris, 666.

Dedicatio ecclesiæ dicta *ecclesiæ Natalis*, et festo celebrata, 453.

Dertonensis episcopus Quintus, 1082. Desiderius abbas Montis Casini, qui postea fuit Victor III, 473.

Deus summe perfectus, 700. Omniscientiissimus, 163.

Ejus descriptio, 67. In Deo justitia et clementia, 46. Ejus justitia non debet displicere, 41. Dei præscientia, 260. Deus præsciendo quod est faciendum, non cogit ut fiat, 261. Apud Deum incommutabilis rerum ordo, 260. Ejus natura ineffabilis, 299. Dei facies, id est Divinitas, oculis corporeis videri nequit; posteriora ejus, seu humanitas, sicut in mundo fuit visibilis, ita et in caelis, 453. Dei voluntatem ex ipsis etiam elementis disci, 57, 59, 355. Deus cur pater fidelium, 89. Deo gratiæ agendæ de omnibus, 48. Non tam in abundantia, quam in sterilitate, 41. Quid ei offerendum, 90. Dei verus cultus, 89. Quomodo Deus colatur, 60. Solus adorandus, 72. In sanctis honoratur, 275. Ejus honor ritibus infidelium non est miscendus, 95. Dei gratiæ voluntatiq; servendum, 90. Deus imitandus, *ibid.*, 171, 370. Deus prior nos dilexit, 39. Omne bonum operatur in nobis, 20, 40. Dat velle et posse, 90. Per dona Dei mereatur, 117. Dat Deus quod petitur, qui dedit unde peteretur, 135. Si est oneris auctor, est administrationis adjutor, 9. Signa habitationis Dei in nobis, 142. In Deo quid sit non ponere, 21. Gloriandum in Deo, 22. Cum Deus magister est, cito discitur quod docetur, 297. Accedit mentium nostrarum lucernas, et igne nos suæ charitatis inflammat, ut non solum ipsum, sed etiam quicquid diligit diligamus, 40. Dei providentia cur divites et pauperes esse voluerit in saeculo, *vid.* Divites, et Pauperes. Deus leges generales administrat quas condidit, 48. Semper humano generi a Deo fuit consultum, 78. Benignitas Dei nulli misericordiam suam denegat, 130. Suspendit justitiæ suæ sententiam ut penitentia quærat, 165, 189. Dei patientia non abuteni, 189. Suæ pietatis est denegare nocitura petenti, 213. Deus non est auctor peccati, 261. Quærendum a Deo præcipiente auxilium, *vid.* Oratio, Gratiæ Dei. Qui mundi videbunt Deum, 371.

Diaboli astutia, et artes, 93, 149, 179, 182, 217, 276, 311, 349. Diaboli organa quæ, 133. Utitur hominibus ad alios decipiendos, 94. Quomodo diabolus superandus, 133, 134. Quomodo infirmetur, 146. Diabolus maximum hominum partem sibi superstitionibus subdit, 30. Primum superbus ut caderet, deinde invidus ut noceret, 31. Olim non immerito sibi in homines justitiam vindicabat, 70. Illusus in nativitate Christi, 69, 70, 71. Destructus ejus principatus a Christo, 232, 249, 269. Victus in cruce, 236. Per quod victus, victus a Christo, 243. Non potentia virtutis, sed justitia rationis ejus dominatio destructa, 248. Cur Christum tentavit, 159. Sanctificatione nostra torquetur, 45. Bene operantibus magis insidiatur, 45, 49, 149, 179, 185. Maxime in Christianos sævit, quia ei in baptismo renuntiaverunt, 154. Ejus invidia in nos, 182. Quos non potest malis actibus corrumpere, impiis subvertit erroribus, 271. Hæretici ministri diaboli, 49. Tot habent species diaboli, quot simulacra mendacii, 271. Si diabolus animas justificatas negligentes repererit, sævioribus laqueis rursus innectit, 275. Diaboli beneficia nocentiora quam vulnera, 276. Nova ejus in Christianos persecutio, 134. Diaboli et Herodis similis insidiandi furor, 133. Quomodo primum hominem deceperit, et quibus orharit, 67. Diaboli invidiam qui imitantur, 182. Sacramentum redemptionis latuit diabolus, 270. Priscillianistæ diabolus Dei opus esse negabant, 700. Dissevadit inter homines et diabolus inveterata, 143.

Diaconie Urbis quæ et quot fuerint, 23. Collectæ elemosynæ ad diaconales Ecclesias Urbis deferendæ, 38 *not.* Diaconus minister sanguinis Christi, 427. Diaconi munus duplex, sacramenta ministrare, et ecclesiasticas dispensare substantias, 338. Diaconi ordinatio ex canone et traditione peragenda die Dominico, 622. Interdictum eis conjugium, 687, 1421.

Dictinius episcopus in Hispania tractatus scripsit Priscilliani dogmatibus infectos, 707. Ab errore discessit, *ibid.*

Dies Dominica dies salutis et lætitiæ nostræ, 161. Dies resurrectionis Dominicæ dicta, 630, 699. Unde ejus præstantia, 630. In hac mundus cepit exordium, *ibid.* Hæc dies ordinationi disputata, 639.

Diebus festis vestitus nitidior et templa ornatio, 153. Quomodo celebrandi, 434. Anima maxime purganda, 153. Cessandum a labore, 435.

Dilectio Dei, *vid.* Caritas.

Dimissoria clericis scripto dandæ, 679.

Diæcesis episcopo, um regimini commissa in hodiernam vulgarem significationem, 1327.

Dionysius, Romanæ Ecclesiæ notarius, Leonis epistolam ad Constantinopolitanos attulit, 931, 976.

Dioscorus Alexandrinus episcopus. In initio episcopatus a Leone laudatur, et instruitur, 623. In Ephesio concilio mala ejus artes, 911. Impeditur lectionem epistolæ Leonis ad S. Flavianum, *ibid.* Tyrannus et impia gesta, *ibid.*, 921, 926, 929, 933, 946, 1040, 1092, 1222 *seqq.* Fidei et morum vastator, 1246. Inaudita et incredibili audacia excommu-

nicationem meditata est contra S. Leonem, 1092, 1223. *not.* Ejus nomen ad altare non recitandum, 1040. Damnat in concilio Chalcedonensi, 1094, 1126, 1139. Sententia in eumdem, 1142. Ejus mors, 1295.

Disciplina quomodo temporari accommodanda, 1330.

Dispensatio pontificia in canonibus, *vid.* Canones. Leo amore reparandæ fidei et pacis studio dispensavit cum Maximo Antiocheno episcopo contra canonum regulas ordinato, 1153. Dispensatio cum Andrea CP., ut ad presbyteratum promoveretur, 578. Aliæ dispensationes, *ibid.*, 664, 665. Dispensationes post factum ex causa, 664, 665, Dispensatio recusata etiam in necessitate cum bigamis, aut viduarum maritis, 674.

Disputationes cur. hæreticis in rebus definitis, et tractatus novi vitandi, et cur, 1301, 1303, 1310, 1322, 1338, 1340, 1345.

Dives nemo sibi soli factus est, 27, 55, 61. Cur divites abundare Deus voluit, 27, 48. Quomodo divitiis uti debeant, 35, 38. Dives Dei minister et pauperum œconomus, 188. Habet partem pauperis, *ibid.* Neglectus pauperum non est venialis, 35, 57. Tam sunt iniqui qui non juvant pauperem quam qui opprimunt, 38. Parum est diviti non auferre alieni, nisi det et sua, 341. Boni divitis animus, 367, 368.

Divitiæ bonæ sunt, et quatenus, 34. Earum non tam possessio, quam dispensatio nobis commissa, *ibid.* Non bene expensæ causa peccati, *ibid.* Pereunt male conditæ, 35. Cui committendæ, ut æternæ sint, 53. Dum erogantur, augentur, *ibid.* Qua ratione in tuto ponantur, 338. Quem earum usum religio doceat, 339. In divitiis timenda elatio, 367.

Doctrina catholica nec maculam perfidiæ, nec rugam potest habere mendaciæ, 252. A doctrina evangelica ne uno quidem verbo licet dissidere, 1044.

Domini quomodo se gerere debeant erga servos et subditos, *vid.* Famili.

Domitianus episcopus a Leone legatus in Orientem, 1334, 1433.

Donatista schismaticæ pravitatis, 665.

Donatus Saliciniensis episcopus Africa ex Novatiano conversus una cum sua plebe, 565.

Donorum cœlestium mensura ex operum nostrorum, qualitate non pendet, 9. Dona sua non vult Deus otiosa, 341. Donis Dei est juste ac sapienter utendum, 34. Dona terrena et corporalia a Dei largitate proveniunt, 34. *Vid.* Beneficia.

Dorotheus monachus ablatas a monasterio, 1297.

Dorus episcopus Beneventanus, 732.

Dubia Romæ frequenter delata, 1405, 1416. Decisa vel ex Scriptura, vel ex regulis Patrum, 1405. Leo de difficultioribus tractare voluit in synodo, et cur, 1406. Non delinendum ex suspitione ambigua, 1407. Quædam colloquiis aptius definienda, quam scriptis, 1419. Quenam regula in dubiis servanda, *ibid.* Episcopi Galli etiam post decisiones conciliorum Gallie dubia ad apostolicam sedem detulere, et cur, 1414.

Dulcitus Romanæ Ecclesiæ notarius, 837. A Leone legatus ad Ephesinam II synodum, 865.

Dynamus episcopus Gallus, 1111.

E

Ecclesia supra fidem Petri fundata, 12, 239, 461. In Petri soliditate consistit, 634. Hanc soliditatem violat qui Petri potestatem tentat infringere, *ibid.* Pro tota Ecclesia Christus oravit, 289. Adversus eam nihil prevalere potest, 13. Distinctis est ordinata gradibus, et ex diversis membris ejus integritas, 14. *Vide* Hierarchia Ecclesiastica. Extra Ecclesiam nihil est integrum, nihil castum, 317, 491. Ecclesia Christi libertatis familia, 203. Ecclesiæ unitas exigit concordiam sacerdotum, 691. Fides, et unitas Ecclesiæ custodiendæ, 1077.

Ecclesiæ ortus in unitate Christi, 88. Inter persecutiones Ecclesia augetur, 134. Unde totius Ecclesiæ profectus, 58. Ejus unitas visibilis explicatur, 155. Una unitus Ecclesiæ casta communio, 1039. Ecclesia est corpus Christi, 1040. Culpæ præsentium sacerdotum integritati Ecclesiæ non præjudicant, 1157. Pietatis opera cum universa Ecclesia peragere quantum præstat, 343, 348. Horum operum unitas potentissima, *ibid.* Quidquid ab Ecclesia in consuetudinem est devotionis receptum, de traditione apostolica et de sancti Spiritus doctrina dimanat, 316 *not.* Ecclesiæ lenitas etsi sacerdotali contenta iudicio, cruentas refugit ultiones, severis tamen Christianorum Principum constitutionibus adjuvatur, 696. Ecclesia nihil de hoc mundo metuit, vel concupiscit, 703. Ad Ecclesiæ pacem utriusque potestatis nexus necessarius, 983. Ecclesiam turbantes regia potestate coercendi, 1211.

Ecclesia luminaribus ornata, 434. Ornatio diebus festis, 153. *Vid.* Basilica, Dedicatio Ecclesiæ.

Ecclesiæ Romanæ laudes, 321, 374, 941 *segg.*, 1222. In apostolicæ petræ arce fundata, 14. Ecclesiæ regionum Urbis, 29, 32. Ad quas collectæ publicæ afferbantur, in eorum subsidium a presidentibus distribuendæ, 38. Hæ Ecclesiæ quot essent diaconis assignatæ, 23.

Ecclesiarum privilegia quibus fundamentis nitantur, 1147. Non violanda, 1149.

Ecclesiastica bona non alienanda, 728. Quibus conditionibus concessa alienatio, *ibid.*

Electi et Electæ apud Manichæos, 50.

Electi sunt pauci, 185. Cur, *ibid.* Electi omnes et in Christo crucifixi, et in Christo coronandi, 271.

Electiones Ecclesiasticæ quam alienæ esse debeant a carne et sanguine, 11.

Eleemosyna. Ejus meritum et utilitas, 27, 28, 29, 32, 34, 36, 37, 48, 49, 53, 57, 61, 172, 343. Christo impenditur, 27, 28, 38. Est quidam baptismus, et alterum a peccatis lavacrum, 28, 63. Ejus purificatione mundantur peccata, 36, 63, 186, 316. In ea si non esset omnium æqualis facultas, debet esse par pietas, 29, 39, 45, 47. Non census in ea, sed affectus pensatur, *ibid.*, 63, 346. Potest eorum esse par animus, quorum impar est census, 346. Ab omnibus est facienda, 30, 45, 169, 346. Etiam a pauperibus, 30, 63. Quidquid in eleemosynis impenditur, non minuitur, sed augetur, 183, 315. Est pia usura, 53. Orationem juvat, 48, 52. Cum jejuni copulanda, 343. Abundantiores sint eorum eleemosynæ, qui jejunare non possunt, *ibid.* Ejus omnis damnationis ratio, 55, 57. Quibus maxime danda, 33. Infidelibus etiam danda, 155. Fideles præferendi, *ibid.*, 350. Verecundis ita danda, ut consulari et paupertati et pudori, 33. Indigentibus danda atque petant, 411. Qui dat eleemosynam est minister misericordiæ divinæ, 188. Eleemosynæ lagitas sic temperanda ut de illa et pauperum refectio gaudeat, et domestica sufficientia, non laboret, 347. Parum est non auferre aliena, nisi largiaris et propria, 341. Qui necessitatibus alienis non consulit, nihil distat a bestiis, 62.

Eparchius episcopus Gallus, 1111.

Ephesium concilium I, *vid.* Concilium.

Ephesium II indictum a Theodosio, 851, 856, 865. At requisita Leonis auctoritas ut indictio effectum consequeretur, 863. Latrocinium evadit, 1077. Quæ in eo perpetrata, 911, 912, 946, 974, 1077, 1322. Leonis epistola non recitata, 921. Ei latrocinio contradixerunt Leonis legati, 913, 921, 923, 928, 933. Gesta ejus a Leone reprobanda, 904, 913, 923, 928. Et ab omni occidentali concilio, 928. Mali auctorioscorus episcopus Alexandrinus, 929. Nomen synodi non meretur, 1051, 1064. Detestandum iudicium, 1287.

Epicarpus presbyter Beneventanus male antiquioribus præpositus, 735.

Epiphania est Christi manifestatio, 112, 115. A prophetia, prænuntiata, 121. In Epiphania vocationis gentium inchoatio, 121. Quare hoc festum institutum, 128. Quomodo honorandum, 117. Epiphaniæ mysterium adhuc in Ecclesia adimpletur, 132, 140. Quidam putant hac die Dominum ad Joannis baptismum accessisse, ideoque baptismum conferri, 722.

Epiphanius a Leone cum litteris missus Constantinopolim, 931, 976. Tribunus vocatur, 956.

Episcopi summi sacerdotes, 891. Super omnes gradus constituti, 671. Quæ eorum virtutes, *ibid.* Eorum est vigilare ne fidei unitas violetur, 1253. Omnes in Christo fuerunt docti, 719. Non sola fides et doctrina episcopum facit, 1432. Ipsorum dignitas communis, non autem ordo, quo sensu intelligendum, 691 *not.*

Episcopi electio diu non differenda, 688. In electione cleri plebisque consensus requisitus, 637, 639, 679, 688, 1420. Nullus episcopus detur invitus, 679, 688. Si partium vota divisa sint, metropolitani iudicio eis alteri præferuntur, qui majoribus et studiis juvatur et meritis, *ibid.* Qui, et qua probatione eligendi sunt, 659. Non ex laicis ordinandi, 662, 665. Ex presbyteria vel diaconis optimus eligatur, 688. Episcoporum unctio, 11, 228. Comprovinciales episcopi cum metropolitani iudicio eos consecratur, 1420. Non ex bigamis, *vid.* Bigami. Anniversaria solemnitas celebranda, 10. Episcopi non facile a sede avellendi, 690. Episcoporum translationes reprobandæ, 689. Episcopi belli tempore ab Ecclesiis suis non debent abscedere, 1047. Quid de episcopis non laborantibus existimandum, 708, 709. Episcopis Ecclesiæ rectoribus Petri forma præposita, 18. Episcopalis mansuetudo et lenitas quæ, 696. Episcopum difficultates et labores deterrere non debent, 1417. Episcoporum continentia, 688. Qui alios ab errore non revocat, errare se demonstrat, 707, 708. Negligentes in pascendo suum gregem reprehensivi, 716. Inscientia in episcopis inexcusabilis, 614, 717, 1287.

Episcoporum est prædicare, *vid.* Concionandi.
 Episcoporum constantia quam necessaria, 1311, 1314.
 Episcoporum gradus quatuor, *vid.* Hierarchia.
 Episcopi lapsus sedi ejus nocere non debet, 1167.
 Maxima episcoporum cura est observantia canonum, 733.
 Episcoporum judicia natura, 763. Eorum culpa non præjudicant Ecclesie, 1157. Debitum eorum corrigendi, 1318. Segnis indulgentia, et dissimulatio quam in ipsis damnbilis, 1319.
 Episcopi pro fide exsules revocati, 1032, 1016.
 Epistolæ pacis, id est communiois, 1185.
 Epistolæ plurali numero de unica epistola dictæ, 677 *not.*
 Epistolæ Pontificiæ auctoritates appellatæ, 711 *not.* Item apostolica decreta, 663, 665. Quæ confirmabant synodum generalem, legendæ erant in Ecclesiis Orientis, 1182.
 Errantes ex sanctorum traditione iustruendi, 1257.
 Errores veritati splendorem conciliant, 1142.
 Eucharistia corporis et sanguinis Christi participatio, 247. Facit ut in id quod sumimus, transeamus, *ibid.* In ea veritas corporis et sanguinis Christi, 356, 977. Eutychemiano errori opponitur, 356 *not.* Est sacrificium, 356. Accipientes eam respondebant *Amen*, 357. Parvulis data, 971. Manichæi communionem sanguinis declinabant, 161. *Vide* Communio.
 Eudocia Augusta a Leone ex secreto imperatoris habitatu monita, et cur, 1209 *not.*
 Eudoxia Licinia post latrocinium Ephesinum ad Theodosium scribit de turbatione Ecclesiarum, 968. Alia est ab Eudocia, quæ Romæ S. Petri templum renovavit, 453 *not.*
 Eugenius episcopus Gallus, 1111.
 Eulalius episcopus Gallus, 1411.
 Eulogius episcopus Iporicensis, 1083.
 Eunomius hæreticus, 49.
 S. Euphemia. In ejus confessione Chalcedonensis synodi Patres definitionem fidei super altare posuerunt, 1128. *not.*
 Euphratas accusator Flaviani episcopi CP. si satisfactionem det, presbyter ordinari a Leone permittitur, 1274.
 Euppsychius Leonis epistolam ad Flavianum attulit, 889.
 Eusebius episcopus Dorylæi contra Eutychem libellum Flaviano episcopo dedit in synodo Constantinopolitana, 739. Leonem adit, 1037. Multa discrimina laboresque causa fidei toleravit, 1041. Ejus Ecclesiam Leo commendat Aualio CP. ne eo absente quid deperat, *ibid.*
 Eusebius episcopus Mediolanensis synodum suæ provincie jussu Leonis coegit, ejusque synodica, 1080.
 Euthasius episcopus Augustanus, 1053.
 Eustathii episcopi Berylii uomen ad altare non recitandum, 1040. Innocentes et catholicos sua persecutione vexavit, *ibid.*
 Eustathius episcopus Gallus, 1111.
 Eutyche ante sui erroris condemnationem ad Leonem scribens, quosdam Nestorianæ hæresis accusat, 737 *not.* Multum imprudens, e nimis imperitus, 804. Accusatus ab Eusebio episcopo Dorylæensi, et in synodo CP. damnatus, 739, 756, 763, 767, 786. Appellationem in synodo a se interpositam, et non susceptam prodit, 740, 741, 742, 763. In quo mentitus est, 786. Post damnationem scribit ad Leonem, 739. Appellationis libellum ad eum mittit, 742. Libellum fidei suæ edidit, *ibid.* *not.* Et ad Leonem direxit, *ibid.*, 1481. Obediens Leoni simulat, 741, 765, 841, 867. Scribit ad S. Petrum Chrysologum, qui eidem rescribit, 775. Gesta Constantinopoli contra eum ad Leonem a Flaviano missa, 755, 786. Eutychem, si errorem suum damnet, communioni restitui ac in suo gradu recipi Leo concedit, 835, 841, 851, 858, 861, 867, 870. Eum in remotiora loca ablegandum et catholicum ejus monasterio præficiendum petit Leo, 1049. Perverse dogmatizat in exilio, et ad longinquiora ac secretiora transferendus petitur, 1275, 1276. Hæresim specie pietatis tuebatur, 854. Anathematizatur ab Ecclesia CP., 1059. Adversus eum subscriperunt omnes Orientales ante concilium Chalcedonense, 1066.
 Eutyche error, ejusque rejectio, 100, 179, 204, 288, 356, 373, 756, 784, 809, 833, 1049, 1138, 1158, 1214, 1223, 1238, 1357. Manichæis affinis, 976, 1179. Valentinus et Apollinari, 756, 782. Arij errori favet, 978. Et Photini, 980. In aliis hæreticis jam olim damnatus, 373, 1036, 1058. Romæ a negotiatoribus Alexandrinis sparsus, 373. Quæ victoria Ecclesie in extinctione hujus erroris, 1145. Tractatus in errores Eutycheis, 365 *seqq.*
 Eutychemiano quomodo fallere studebant catholicos, 1058 *not.* Se defensores Nicenæ fidei venditabant, catholicos a Nicenæ fidei deiscere tradebant, 955 *not.*, 1323, 1358 *not.* Leonis papæ Nestorianismum impingebant, 1258. Ejus epistolam ad Flavianum obscuram tradebant, 1314. Hinc Leo primum credidit falsatam suam epistolam in Græca

versione, *ibid.*, 1260. Dein detexit ex perversitate interpretantium id oriri, 1314 *not.* Eutychemianorum turbæ post Martiani obitum et Constantinopoli, et Alexandriae, 1299 *not.*, 1301 *not.*

Euxitheo Thessalonicensi episcopo Leo scribit, 1311.
 Evangelium narrat quod prophetia prænuñtiavit, 230. Ab evangelica doctrina ne ullo quidem verbo licet dissidere, 1044.

Examen epistolæ Leonis ad Flavianum in Chalcedonensi quatenus liberum fuerit salva auctoritate sedis apostolicæ, 1220 *not.* Examen conscientiæ, *vide* Conscientia.

Excommunicatio pro levibus non ferenda, 640. Nec ad indignantis episcopi arbitrium, *ibid.* Ejus effectus, *ibid.*, 859, 861. Cum rejectis ab unitate Ecclesie non communicandum, 374. Excommunicatio hæreticorum, *vide* Hæretici. Excommunicatio comminatoria, 1469.

Exemplum bonum præbere est, et sibi et aliis prodesse, 130. Boni exempli fructus, mali damna, 131. Exempla sunt validiora quam verba, 338.

Exorcismorum usus in Ecclesia, 342, 723.

F

Famuli et subjecti quo loco habendi, 152, 153, 173, 180. Cur alios alii subijci Deus velit, 188.

Faventius episcopus Rhegiensis, 1082.

Faustus abbas CP., ad quem Leo scripsit, 859, 937, 983, 1011, 1015.

Fecunditas terræ a Deo repetenda, 48. *Vide* Abundantia.

Festi dies, *vide* Dies festi.

Fideles pauci in veteri Testamento, multi in novo, 78. *Vide* Christianus.

Fides. Ejus virtus et meritum in iis quæ visui non subjacent constituta est, 268, 293. Fidei justitia, 21. Fides et impios ad justitiam, et mortuos revocat ad vitam, 193. Fides justificat, 1012. Sine operibus mortua est, 36. Charitas robur fidei, fides fortitudo est charitatis, 171. Fidei et charitatis nexus, *vide* Charitas. Fides sine charitate esse potest, 31. Non sufficit ad salutem, 182. Quod fide creditur, opere imitari necesse est, 136. Fides quæque pretiosa efficit, 169. De fidei libertate frustra gloriatur, qui servit cupiditati, 135. In fide angusta via quæ ducit ad vitam, 83. Sine fide nihil sanctum, nihil castum, nihil vivum, 82. Explicatur, 493.

Fides catholica unde, 1061. Fidei fons et canalus, 1075. Ejus commendatio et unitas, 82, 839. Catholica fides, quæ vera et una est, nulla se patitur diversitate violari, 1338. Episcoporum est vigilare ne fides violetur, 1253. Tunc fides vera fructuosissime defenditur, quando etiam a sectatoribus suis opinio falsa damnatur, 835. Violari potest brevissima adjectione aut commutatione litterarum, 1254. Fidei nihil addi, nihil minui potest, 1237. Fides ratiocinio contrario non obnoxia, 1138. Humilitatem exigit, 1235. Semel definita non sunt in dubium revocanda, 1075. Nec retractanda, 1064, 1301, 1303, 1304, 1310, 1322, 1338, 1340, 1345. Vitandi concertationum et disputationum strepitus, et quatenus fides defendenda, 765, 1075, 1337, 1345. Nihil gloriosius quam fidem propugnare, 888.

Fidei constantia mirabilior facta ex difficultate credendi, 274. Fides antiqui et novi Testamenti eadem, 204, 244. Antiqui in fide Christi vivere et placere, 199, 204, 244, 256, 268. Sola fidei luce attingi potest Christi Dei hominisque mysterium, 140. Fides ascensione Domini aucta, et Spiritus sancti munere roborata, 294. Hujus fidei mirabiles effectus, *ibid.* Cautè de fide loquendum, 1225. Ad fidem multi veniunt Leonis tempore, 83. Fidei puritas splendescit, cum ab ea sordes separantur errorum, 935.

Fides Petri fundamentum Ecclesie, *vide* Ecclesia. Soliditas fidei Petri perpetua est, 12, 461. Eadem fidei soliditas in suos successores transfusa, 22.

Fides Romana ab Apostolo commendata, ac nulla hæresi violata, 274. Ab initio Evangelii in toto mundo prædicata, 14.

Filius Dei Patris unicus, 803. Patri consubstantialis, 110, 823. Consempternus, 805. Verus Deus, 817. Numquam inferior Patri, 101. Illi est æqualis cum Patre divinitas, 823. Dei Filius ante sæcula a Patre genitus, et Patri sempiternus et consubstantiali æqualitate cœternus, 83. In nullo a Patre differens, et cur, 805. Manens in forma Dei fecit hominem, 813. Factus est homo, *vid.* Christus. Filii Dei apparitiones in veteri Testamento, 854.

Flavianus episcopus CP. in synodo Eutychem damnat, et acta ad Leonem mittit, 756, 786. Accusatur ab Eutyche quasi libellum appellationis a se oblatum noluerit recipere, 740, 742. Rescribit eum in hoc mentium, 686. Quam necessarium duxerit quantique fecerit Leonis iudicium,

788. Leonis epistolæ ad eum in hac causa, 767, 792, 801, 885, 887, 889, 931. Ejus zelus laudatus, 792, 887, 1036, 1156, 1277. In Ephesino latrocinio libellum appellationis ad apostolicam sedem legatis dedit, 906, 915. In eodem perverse, damnatur, 946, legatis contradicentibus, 923. Dioscorus in eum immaniter sævit, 931. Leo jubet Constantinopolitanis Flaviano adhærere, 933, 937. Quod fecerunt, 975. In exilio obiit, et tempus ac locus mortis, 952. Ejus corpus Constantinopolim cum honore allatum, et in basilica Apostolorum positum, 1032, 1036, 1046. Flaviani virtutes, quæ illum usque ad confessoris gloriam propevererunt, 1156. Flavianus *sæcæ memoriæ* appellatus, 1278, 1285, 1293. Memoria beati Flaviani, 1280. In sanctis commemorandus, 1070, 1104.

Floreus presbyter Ecclesiæ Iporiensis, 1082.

Florus episcopus in Gallia, 1110.

Fenus quam grave malum, 53, 54. Injustum, *ibid.* Etiam a divitibus perceptum, 467. Laicis et clericis interdictum, 615.

Fenus cum Deo pium quodnam sit, 53.

Fontejus episcopus Gallus, 998, 1111. Fuit episcopus Vasensis, 996 *not.*

Formate littere diei paschalis indices a Romano pontifice quotannis missæ, 1079, 1260, 1283, 1237.

Fortitudo solida, quæ nulla inæqualitatum perturbatione quatitur, paucorum est, 164.

Fraternus episcopus Gallus, 1111.

G

Galla Placidia, *vid.* Placidia.

Galliciæ episcopi dicti *Gallicii*, vel *Gallici*, 710 *not.* Leo eis concilium cogendum indicit, *ibid.*, 711, ob Priscillianistarum hæresim in Galliciæ serpentem, *ibid.*

Galicianorum religio ex apostolica sede manavit, 1109. Innumeris relationibus Gallicani episcopi apostolicam sedem consulunt, 634. Appellationes ad sedem apostolicam ex consuetudine deferunt, *ibid.* De Gallicanis Ecclesiis plura S. Leo decernit, 635 *seqq.* Papæ sententia per Gallias valitura, 643. Valentiniani imperatoris sanctio, ne quid episcopis Gallicanis contra veterem consuetudinem liceat sine papæ auctoritate tentare, 644. Ravennii Arelatensis consecrationem Leo suo judicio roborat, 890. Pro sede Arelatensis contra Viennensem preces episcoporum ad Leonem missæ, 993. Controversia ab eo definita, et sui cuique metropoli limites assignati, 998. Leo ad Gallos episcopos mittit suam Epistolam ad Flavianum cum secretis mandatis, 1001. Quid spectarent hæc mandata, *ibid.* *not.* Quantum Gallicani deferant Romano pontifici, 1109. De accepta ejus epistolæ gratias agunt, 1108. Synodicam ad eum mittunt, 1107. Hæc a Leone mittitur Constantinopolim, 1315.

Galicianæ Ecclesiæ doctrina a pontifice laudata, 1137, 1315. Gallicani episcopi a Leone instruuntur de damnatione Dioscori, 1140. Tres Gallicani episcopi gratias agunt de accepta epistola Leonis ad Flavianum, quam et per omnes Ecclesias asserunt celebrari, 1003. Illius epistolæ exemplar a se descriptum mittunt ad Leonem ab eodem corrigendum, si quid librarii errore defuerit, et remittendum, 1004. Remissum fuit, *ibid.* *not.*

Gaudium, *vid.* Lætitia.

Gelasii epistola ad Dardanos duplici exemplo ab eodem pontifice scripta, 651.

Geminianus episcopus legatus Leonis ad Leonem Augustinum, 1344, 1433.

Genealogia Christi duplex in Evangeliiis, et quare, 854.

Generaciones mirabiles omnium ætatum, 108.

Geneva Viennensi episcopo a Leone subjecta, 993.

Genadius episcopus CP., 1433, 1479.

Gentiles vocati ad fidem, 105.

Gentilium furor in Christianos præsertim ordinis sacerdotalis, 338. Gentiles quæ sunt humana, in Christo continentur, 112, 213.

Genuensium episcopus Paschasius, 1083.

Genus humanum. Hujus radix corrupta, 361. In damnationem nascitur, 86. *vid.* Peccatum originale.

Georgius monachus præsumendo illicita et propositum et nomen monachi amisit, 1211.

Gerontius episcopus Gallicanus, 1107, 1111, 1136.

Gerontius delator epistolæ Juliani episcopi ad Leonem, 1295, 1296. Remissus cum epistola Leonis, 1328.

Gloria cœlestis regni, 237. Ejus bonum æternum, 45, 48, 75, 97, 142, 185, 203, 343, 345, 352, 364, 1329. Pro æve æternorum levissimum ducendum est temporalium detrimentum, 194. Via ad gloriam, 271, 288, 241. Gloria confessoris Flaviani CP., 1156.

Gloria Dei. Ad Dei gloriam cuncta referenda, 318. Non

in nobis, sed in Domino gloriandum, 22, 142, 318, 1219. Gloria nostra in gloria Dei agnoscenda, 173. Utendum bonis datis ad gloriam dantis, 60.

Gloria vana mundi non quærenda, 138, 359, 364. Magis timendum in gloriam suscipi quam in humilitate calcari, 435.

Græcam linguam quam pauci apud Latinos probe callerent, et exactam versionem ex Græco redderent: et si trilitter quam rari apud Græcos Latinam linguam perfecte tenerent, accuratamque interpretationem ex Latino proferrent, 537. Hinc de minus exacta Græca versione suæ ad Flavianum epistolæ Leo dubitat, 1236. Eam a peritolo utriusque linguæ græcæ reddi cupit, 1238, 1260. Difficultas apte transferendi in Græcum opera, quæ de rebus subtilibus agunt, 1237. Difficultas transferendi in Latinum, 1274. Multæ epistolæ Leonis Græcè redditæ, et quando, harumque interpretationum auctoritas, 358, 559. Quædam Græcorum epistolæ ab initio græcæ et latine scriptæ, ac missæ in Occidentem, ac utraque exempla originalia habenda, 1112 *not.*, 557. Græcizantes Alexandria, 1274.

Gradus varii in Ecclesia, 14. *vid.* Hierarchia ecclesiastica.

Gratiæ divinæ laus, 39. Necessitas, 55, 141, 187, 1207. Non secundum merita hominum, sed secundum multitudinem divitiarum sapientiæ Dei misericorditer præparata, 961. Pelagianorum contrarius error damnatur, 591. Gratia excitans, 181. Gratia adiutorium, 211. Gratia Christi non solum excitat mentem, sed et adjuvat actionem, 983. Deus juste instat præcepto, qui præcurrit auxilio, 265. Gratia est inchoare et perficere, hominis voluntarie cooperari, 181. Cooperatores sumus gratiæ Dei operantis in nobis, 130. Qui dedit velle, donabit et posse, ut simus cooperatores operum ejus, 90. Deus ad vincendum vires sufficit, 1337. Homo bonus agens habet a Deo et effectum operis, et initium voluntatis, 141. Gratia operatur omnia in omnibus, 346. Omnis honorum operum donatio, divina præparatio est, 592. Deus, qui præstitit velle, donat et posse 187. Quomodo gratia cooperetur homo, ut interior renovetur, 163. Gratia opus latronis conversio, 202. Non prius quisquam justificatur virtute, quam gratia, quæ uniuersique principium justitiæ et honorum fons atque origo meritum est, 592. Gratia quid maxime operetur in corde, 47, 48. In quo apparet mirabilior, 9. Gratia opus in Magis, 112, 123. Homo redemptus et reuatus corrumperetur carnali desiderio, nisi spirituali muniretur auxilio: quia sicut illi nunquam deest unde corruat, ita semper præsto est unde subsistat, 55.

Gratia antiquis Patribus data est eadem ac quæ nobis datur, 76. Semper per gratiam generi humano consultum fuit a bonitate divina, 78. Sed præcipue post incarnationem, *ibid.* Quid nobis divina gratia in incarnatione contulerit, 97. Nemo est crediturum cui dona neganda sunt gratiæ, 245. Sine Dei adiutorio fortes esse non possumus, 353 *not.* Impossibilia ex infirmitate propria, possibilia fiunt virtute gratiæ, 352. Dei gratia præcedit auxilium, et obedientia mollit imperium, 130. Gratia ne subtrahatur obedientia, 163. Implorandum adiutorium Dei, ut sine quo nihil possumus facere, per ipsum omnia valeamus implere, 187. Si quid impossibile aut arduum homo in præceptis invenit, ad jubentem recurat, qui ideo dat præceptum, ut excitet desiderium, et præstet auxilium, 163. Ideo datur præceptum, ut præcipientis quærat auxilium, 187. Specialia gratiæ dona, 259.

Gratia donans victoriam non aufert dimicandam materiam, 314. Hæc sanctis causa timendi, ne ipsis operibus pietatis elati, deserantur ope gratiæ, et remaneant in infirmitate nature, 141. Per Christum cuncta possumus, qui sine eo nihil possumus, 1418. Ejus tam potentia sunt adiutoria quam vera promissa, 1419.

Gratiarum actio Deo debita, 7, 20, 41, 48, 52, 62, 66, 72, 115, 121, 247, 986, 1042, 1076, 1109, 1139, 1154, 1172, 1206, 1246, 1256. Leo gratias agit Romanis ob favorem in electione ad pontificatum, 7.

Gratianopolis Viennensi episcopo a Leone subjecta, 999.

Gratus presbyter Euthasii Augustani episcopi vices gerit in concilio Mediolanensi, 1083.

Gratitudo, *vid.* Beneficia, Gratiarum actio.

S. Gregorii Nazianzenis testimonia Leo Eutychianis opponit, 1395.

Gulæ illecebæ, 159, 319. De illecebæ edenda omnia vitia fuerunt iufusa, 342. Malum intemperantiæ gulæ, 58.

H

Hæresis ex falsa religione descendit, 854. Ex privata opinionibus et præsumptione docendi sine scientia, 106.

Cur a Deo permessa, 856. Quod malum priat, 982. Christianæ religionis inimicissima, 1078. Opprimenda prius quam vires acquirat, 854. Primus ad hæresim gradus est hæreticos patienter audire, 710. Hæresum contra Incarnationem catalogus, 49, 81, 99, 107, 373. Hæreses latere non possunt, 372.

Hæretici sunt prodendi, et quibus denuntiandi, 33, 51, 161. Rei sunt de silentio, qui hæreticos non prodendos putant, 51. Ejecti sunt ab unitate Ecclesie, 374. Hæretici diaboli ministri, 49. Filii et discipuli diaboli, 159. Veniunt in vestimentis ovium, 49. Christianum nomen usurpant, 49, 271, 1212, 1238. Korum artes deceptorie, 81, 82, 707. Ingenium, 1223. Suut fugiendi, 81. Non tolerandi, 1178. Ab Imperatoribus reprimendi, 1306, 1320. Contra ipsos arma fidei arripienda, 33, 51. Eorum præsertim capita exilio pellenda, 161. Jus non habent habitandi nec orandi in ecclesiis, 1320. Orandum pro hæreticis, 127. Ipsorum nomina ad altare non recitanda, 1040, 1051. Colloquia vitanda, 271, 373, 374. Neque in civilibus cum ipsis communicandum, 50. Se invicem anathematizant, 1213.

Hæretici correcti qua cautione in communionem suscipiendi, 589, 594, 665, 709, 731, 835, 851, 861, 867, 870, 1037, 1040, 1078. Metu in hæresim lapsi, conversi et suscepti, 1039. In eodem quo redeunt ordine relinquendi, 575, 577, 531. Dummodo non sint baptizati, 730 *not.*, 731. Eorum principes Leo sibi discutientes reservat, 1051. Cum hæreticis damnatis de fide non disputandum, 1340. Hæ disputaciones quam infelicem exitum habere soleant, 1322.

Hæretici baptizant valide, 1334. Quo sensu ab his baptizati, conversi impositione manuum erant confirmandi, *ibid not.*

Helladius episcopus Gallus, 1111.

Hellidius episcopus Ægyptius pro fide extorris, 1336. Herodes fuit alienigena, 118. Ejus sævitia, 113, 120, 128, 140. Cæcitas, 124. Herodis et diaboli simul insidiantii furor, 133. Christum natum mundo nuntiat, cum e mundo tentat auferre, 115. Eius malitia in infantium bonum Deus ordinat, 113. Herodes mystice quid, 128.

Hermes archidiaconus Narboneus Rustici episcopi litteras ad Leonem affert, 1416.

Hierarchia ecclesiastica. Hujus gradus tres recensiti, levitæ, seniores, et sacerdotes, 228. Summi antistites, secundi ordinis sacerdotes, sacramentorum ministri, 181. Gradus quatuor, episcopalis, presbyteralis, leviticus, seu diaconorum, et subdiaconorum, 687, 688. Quatuor gradus hierarchici inter episcopos, episcopalis, metropolitanus, Exarchicus, et pontificius, 692. Quo sensu his gradibus dignitas, non autem ordo communis sit, 691 *not.* De primatu Romani pontificis in universam Ecclesiam, *vid.* Romani pontificis primatus. Intra eundem gradum antiquior ordinatione non poterat junior locum suum cedere, 735. Conversi ab hæresi et in suo gradu recepti ad primatum intra eundem gradum non promovendi, 1278.

S. Hilarius Arelatenus episcopus deponit Cælidonium episcopum, 635. In Projecti episcopi ægrotantis locum alium irregulariter ordinat, 636, 637. Ob Cælidonii appellationem ad Romanum pontificem Romæ in concilio adest, 635. Dein se subduxit, 640. Privatæ metropolitanice potestate, 639, 999. Valentinianum legem fert hæc de causa, 642. Defunctus *sanctæ memoriæ* a Leone vocatur, 890.

S. Hilarius episcopus Pictaviensis a Leone allegatus, 1383.

Hilarus episcopus Gallus, 1107, 1111.

Hilarus Romanæ Ecclesie diaconus legatus ad synodum Ephesinam II a Leone, 837, 841, 851, 865, 870. Ne impiis gestis subscribere cogeretur, effugit, 911, 921. Protestatus est, 913. Omnia gesta nuntiavit Leoni, 907, 911, 921, 929. Scribit ad Pulcheriam Augustam, 926.

Hispanorum synodum Leo præcipit contra hæresim Priscilliani, 710. Hæc heresis in Hispania a Turribio inventa, 712. Galli episcopi documenta a Leone accepta contra Eutychem ad Hispanos mittunt, 1002 *not.* Leo Gallicanis episcopis committit, ut victoriam fidei in concilio Chalcedonensi contra Eutychemianam hæresim partem Hispanis episcopis nuntient, 1140. Formata de inductione Paschatis anni, 455. A Leone ad Hispanos missa, 1283.

Homo cur ad imaginem beconditus, 39, 62. Si permanisset in statu innocencie, non fuisset mortuus, 79, 1291. Ex primo homine condemnatio in omnes cum peccato transivit, *ibid.* Radix humani generis corrupta, 361. Hominis excellentia, 96. Indigentia, 700. Renovatus in Christo, 66. Natura hominis notabilis semper potest recidere et crescere, 148. Nemo in hac vita immunis a tentatione, ac liber a crimine, 185. In hominibus attendenda est naturæ communio, 180, 182, 191, 192. Morum similitudo homines sociat, 40. *Vide.* Natura humana.

Honoratus episcopus Gallus, 1141.

Humilitatis et *humanitatis* voces promiscue a Leone adhibitæ, 83 *not.*

Humilitas est tota Christianæ vitæ disciplina, 137. Christi humilitas victrix et magistra, 136. Humilitatem Christus docuit, 114. Humilitatis remediis vulnera superbiæ curavit, 86. Humilibus et obediens nihil arduum atque difficile, 130. Humilitas Divinitatis uestro provectione est, 199.

Hypatius Chorepiscopus legatus Theodoriti ad Leonem, 950.

Idatius episcopus Gallus, 1110.

Idatius episcopus Hispanus, 711, 615, 1475.

Idolothorum esus illicitus, 1432, 1429.

Illyrici metropolitani Leo scribit 617, 677, 1311. Illyricianorum dubitationem circa episcopatum Leonis ad Flavianum Actius et Theodoriti excludere nisitur, 1220 *not.*

Imperatores ad regnum evecti ea maxime de causa ut fidei et Ecclesie auxilium ferant, 1422, 1323, 1345. Hæretici ab iisdem cohibendi, 1306, 1327. Eorum est scandala contra fidem et disciplinam rescare, 1185, 1188, 1381. In honorem dominicæ passionis et resurrectionis reos relaxant, 152, 180, 485.

Impositio manuum varie accepta, 1334 *not.* Ritus pœnitentiæ et reconciliationis, *ibid.* Non adhibebatur cum clericis conversis, et cur, 1335 *not.* 1421.

Incarnatio Verbi. Dei consilium in incarnatione, 811. Incarnationis dogma astructur, 84, 85, 1019, 1071. *Vid.* Christi incarnatio. Incarnationis qualis sit verus venerator, 92.

Infantia quam Christo sit grata, 138. Infantia Christiana, *ibid.* *Vid.* Paeri.

Inferi portæ contra quid prevalere non possint, 13. In inferno nulla est satisfactio, 131. *Eterna mors*, 65. *Eternum supplicium*, 1318. *Eternus ignis*, 36. *Eterni cruciatus*, 32.

Infidelitas omnium malorum mater, in nullas opiniones distrahitur, 268. Folluit jejunantem, 317. Quo sensu, 492. Num S. Leo docuerit omnia opera infidelium esse peccata, 491. Infidelis exors miscricordiæ Christi, 168. Quo sensu Leo id scripsit, 486.

Ingenuus episcopus Gallus, 998, 1110, 1126. Fuit episcopus Ebreduensis, 1458. Ad Leonem legatus a Gallicanis, remittitur, 1139.

Ingratitudo quam periculosa, 335. Ingrati est animi beneficia tacere, 7.

Inimici diligendi, et cur, 41, 63, 147, 180. Ipsi est parcentium, 147, 163, 187.

Innocentia. Fideles ad perfectam innocentiam, et ad plenum debent tendere puritatem, 190.

SS. Innocentes veri martyres celo inserti a Christo, 113. Fuerunt consortes passionis Christi, 139. In ipsis cunctorum martyrum forma precessit, 140. Felix eorum ignorantia, 116. Fuerunt nulli, 1289.

S. Innocentii I Romani pontificis et decessorum decreta servari Leo jubet, 615.

Innocentius episcopus ex una suburbicariarum provinciarum Leonis epistolam in suam provinciam defert, 615. Interstitia in ordinationibus servandæ, *vid.* Ordines.

Invidiam diaboli qui imitantur, 182.

Iperiensis episcopus Eulogius, 1082.

Itali episcopi a Leone instructi, 623.

Jacob prophetat de Christo, 118.

Januarii episcopi Aquileiensis vigor a Leone laudatus, 729. Prima Leonis epistola ad episcopum Aquileiensem non fuit data ad Januarium, 581.

Jejunium utrique testamento congruit, 351. Jejunii præceptum non est abrogatum novæ legis gratia, sed confirmatum, sicut et præceptum dilectionis, 46, 52. Jejunium Christianorum si Judæis commune est in temporibus, non concordat in moribus, et cur, 348.

Jejunia Ecclesie auctore Spiritu sancto instituta, 313. Apostolicis sanctionibus disposita, 62. Ex Apostolica traditione, 168, 319. Jejunium statim ab apostolis celebratum, postquam Spiritu sancto fuere repleti, 314. Jejunium ex auctoritate indicitur, et ex charitate suadet, 340. Ex apostolica institutione omnium virtutum regulæ a jejunio inchoandæ, 319. Jejunium Quadragesimæ, 189. *Vid.* Quadragesima.

Jejunium quatuor temporum ab Ecclesia per totum annum descriptum, 59. Cur institutum, 43, 48, 52, 62, 266, 315, 320, 365. Jejunium decimi mensis ex veteri Testamento, assumptum, 46. Ecclesiasticis regulis adjunctum, 62.

Jejunium septimi mensis et apostolicis et legalibus institutis electum, 363. Jejunium quatuor temporum non ubique præceptum et custoditum, 56 *not.* Quatenus nihilominus de apostolica traditione hoc præscriptum diei potuit, 316 *not.* Cur post festivitates Paschalis et Pentecostes fuerit ordinatum, 315, 320.

Jejunii laus et utilitas, 42, 43, 47, 58, 59, 143, 156, 347, 320, 342. Jejunio addenda eleemosyna, 43, 47, 63, 147, 151, 168, 183, 343. Et oratio, 42, 44, 48, 343. Aliæ virtutes, 146, 147, 151, 157, 162. Aliæ jejunia legitima, alia voluntaria, 340. Lege sancita quantum præstat, 347 *seqq.* Jejunium ab omnibus observandum, 184. Jejunium observatum etiam a Catechumenis, 165. Quale, jejunium pertinet ad infirmos, 168. Qui jejunare non potest, supplet eleemosyna, 343. Jejunium indictum refectis atque robustis, lenibus atque pallentibus, 409. Jejunium penitentiae necessarium, 351. Jejunium hilare esse debet, 347. Jejunandum est a cibis, sed multo magis ab erroribus, 355. Duplex jejunium, carnis et spiritus, 364. Spiritale jejunium in quo positum, *ibid.* Jejunium corporale absque spirituali non prodest, 60, 364. Jejunium sanctum et spiritale, 174. A culpa jejunandum, 191. Jejunium sterile quod, et quo sensu, 343 *not.* Ciborum discretio in jejunis, 160. Jejunia et alia pia opera publica efficaciora sunt quam privata, 56 *not.*, 345, 346, 348. Præcipue contra diaboli insidias, 56. Per jejunium omnia vitia expellenda, 342. Quidam demones non expulsi exorcismis, sed in oratione et jejunio, *ibid.* Israeliticus populus Deum non placavit nisi in jejunio, 344. Jejunia infidelium, *vid.* Infidelitas.

Jerolymis habitans Christianus, quantum ipsorum locorum mysteriis erudiat, 1287, 1289.

S. Joannes Baptista propheta in utero matris, 108, 128. Matrem Dei indicat, 108. Verum Pascha docuit impletum, 273.

Joannes Baptista Marus, *Pr. Scrm.*, 37.

S. Joannes Chrysostomus laudatus, 1277. Testimonia ex ejus operibus a Leone excerpta, 1393.

Joannes decurio missus in Ægyptum Ero causa fidei, 1296.

Joannes episcopus Cremonensis, 1084.

Joannes episcopus ordinator Timothei Solophatioli episcopi Alexandrini, 1437.

Joannes presbyter CP. ad Leonem recurrit, 1054.

Johas ordinator Timothei Solophatioli, 1437.

Judæorum cecitas, 116, 119, 212, 236, 253. Impietas, 104, 219, 226, 236, 415. Blasphemiae, 209. Crudelis et simulata clementia in Christum, 216. Obduratio, 236, 266. Punitio, 207, 237. Fuerunt famuli et stipendiarii diaboli, 269. Quod Judæi perdidit, assecuti sunt gentiles, 203. Ex Judæis multi conversi, 210. Pro Judæis orandum, quia oboerum offensionem gratiam reconciliationis accepimus, 273. Curandum ut respiciant, et quomodo, 129. Pro ipsis oratio Ecclesiae tempore passionis, *ibid.* Nec ipsis negatum sacramentum salutis, *ibid.* Eorum savitia conversa in causam salutis, 129, 201. Judæorum nudipedalia, 348 *not.* Quomodo in Scripturarum intelligentia Judæi a Christianis discrepant, 104. Quomodo Judæi se præpararint ad pugnam contra Philistæos, 143. Christi oratio in cruce pro Judæis, et effectus hujus orationis, 240. Judæi Christianis quomodo serviant, 119. Judæis veritas est scandalum, 129. Ad Christi agnitionem excitantur, *ibid.*

Judas omnibus scelerator et infelicio, 215. Patrat miracula, 262. In cœni corpus et sanguinem Christi accepit, 215. Cur non repulsus ab hoc sacramento, 220. A diabolo possessus, et quando, 221. A corpore apostolicæ unitatis abscessus, *ibid.* Privilegio perfidiæ obtinuerat in facinore comprehensionis Christi principatum, 213. Ejus penitentia infructuosa, et cur, 201. Tam perversa fuit ejus conversio, ut etiam penitendo peccarit, 214. Homo inconvertibilis, 205. Prius in desperationem transit quam sacramentum generalis redemptionis Christus implet, 240. Potuisset conse qui remedium, si non festinasset ad laqueum, *ibid.* Christi misericordiam flexisset, si ejus non negasset omnipotentiam, 204. Merito Judæi pœna sibi commissa, quia in supplicium suum nemo ipso sævior potuit inveniri, 262. Etiam moriendo peccavit, 240. Ejus facinus omnem mensuram ultionis excesserat, 205.

Judicia Episcoporum sint matura, 763. Varii ecclesiasticorum judiciorum gradus, 689.

Judicii extremi forma, 31, 172. In hoc præcipue versabitur, num homines misericordes fuerint in pauperes, 36, 37. In judicio potestas Christi, 200. Judicii dies etsi est occultus, non dubitatur esse vicinus, 58. Cur dilatus, 130. Hæc dilatio peccatores decipit, *ibid.* In eo aderit angelorum multitudo, et cur, 205. Judicii meditatio utilis, 30, 31. Suum sententiam quisque habet in manu, 191. Vindicta in alium est judicium in se, 188. Christus non est venturus ad judicandum, donec peragantur tempora multiplicandis Ecclesiae filiis præstituta, 294.

Julianus episcopus Gallus, 1111.

Julianus Coensis episcopus patria Italus, 1042. Romæ nutritus, 1190. Ejus amicitia cum Leone, 1052. Leonis ad eum epistolæ, *Catal. alphab. Epist.*, *Dissert. de ep. deperd.* Pulcheriæ, commendatur, 1037. Et Anatolo CP., 1044, 1270. Auctoritate Leonis suffultus, 1042. Legati Leonis cum eo debebant participare consilio, 1043, 1052, 1053. Adjunctus legatis destinatis ad generale concilium, 1061, 1065, 1066, 1067. A Leone arguitur, quod intercederet pro privilegio sedis CP., 1172. Legatus in comitatu vice Leonis, 1187, 1189, 1190. jus officium, 1189, 1191, 1205, 1276. Mittit ad Leonem Breviarium fidei, 1192. Injungit ei Leo collectionem et versionem omnium actorum Chalcedonensium, 1194. Interpretationem etiam epistolæ ad Flavianum, 1260. Leonis epistolæ xxv Græce reddita alicuius locis detruncata, 875. Cur, 873. Leoni imperatori a Leone pontifice commendatur, 1325.

Julius episcopus Puteolanus legatus a Leone ad Ephesinam II synodum, 837, 867.

Julius idem, vel alius, cui Leo commisit executionem epistolæ ad Dorum Beneventanum episcopum, 736.

Julii papæ Epistolæ ab Eutyche allegata supposititia, Apollinarique tributa, 743 *not.*

Jus ligandi atque solvendi, quod fuit in Petro, manet in successoribus ejus, 22. Jura sedium non minuenda, 1214, 1267.

Jus Romanum, 1422.

Justinianus episcopus Vercellensis, 1084.

Justificatio gratuita, 223. Non meritis retribuitur, sed sola gratiæ largitate donatur, 186. Justificationis auctor Deus, 262.

Justitia vere perfectorum quæ, 148. Justitiam amare est Deum diligere, 370. Justitiæ evangelicæ abundantia posita est in abundantia charitatis, 358. Justitiæ fames et sitis quæ, 370. Magis delectat justitia quam iniquitas, 362. Justitia Christiana quatenus supra Pharisæicam abundet, 358. Semper augenda, 168, 481. De sua justitia nemo præsumat, 9. Nemo timere debet pati pro justitia, 197.

Justis quæ causa tremendi, 141. Numquam se perfectos præsumant, 148. Obtreccionibus iniquorum obnoxii sunt, 164. Justitia quæ ad vitam ducit suavis, 186.

Justus episcopus Gallus, 890, 1110.

Juvenalis Jerolymitanus episcopus Palestinam sibi subjicere tentavit in Ephesinæ synodo, 1245. Cui S. Cyrillus sese opposuit, et ad Leonem tunc Romanæ Ecclesiae archidiaconum scripsit, 1216. In pseudo synodo Ephesina nimis temere se hæreticorum blasphemis copulavit, et Eutychem Dioscorumque amplexus est, 1180, 1192, 1285. Innocentes et catholicos vexavit, 1040. Imperitiam ostendit, 1051. Ejus nomen ad altare non recitandum, 1040, 1051. Se postea consilio saniore correxerat, 1160, 1287. Proindeque ab hæreticis e sede sua pulsus, 1180. In eam restitutus, 1245, 1246, 1280. Duos legatos cum litteris ad Leonem mittit, quibus Leo respondet, 1285.

L

Labia iniqua et lingua dolosa describuntur, 49. Diabolo æquiparantur, *ibid.*

Lætitia Christiana, 151, 231. Vera animi lætitia Deus, 360. Lætitia, seu gaudium mundi, 185. Lætitia cordis noxia, 362.

Latro usque ad crucem reus, et in cruce repente Christi confessor, 202. Ejus conversio opus gratiæ, *ibid.* Quam velox fidei ejus effectus, 210. Latrones duo figura electorum et reproborum, 208.

Laudensis episcopus Cyriacus, 1083.

Laudes non semper veræ, 163. Laus humana merces hypocritarum, 859. Laude non caret, quod homo homini ut homini præstat, 172.

S. Laurentius præsul sacrarii et ærarii ecclesiastici, 338. Ejus fortitudo, *ibid.* Supplicium, 339. Signior fuit ignis qui foris ussit, quam qui intus accendit, *ibid.* Roma illustris Laurentio, *ibid.*

Lectores et nubere et filios procreare possunt, 1422.

Legati Leonis ad Ephesinam II concilium, 837, 067. Alii pro reparandis scandalis latrocinii Ephesini, et Anatolii CP. causa, 1007, 1010, 1012. Alii pro recipiendis lapsis, 1046, 1048, 1052. Alii duo legati his additi, et missi pro Concilio Nicææ primum indicto, dein Chalcedone habito, 1061, 1064, 1066, 1069. Duo missi in Orientem petente Leone Augusto, 1344. Julianus legatus in comitatu, unde nuntiorum apostolicorum origo, *vid.* Julianus Legati pontificis in conciliis ejus præsentiam exhibent, 1061, 1064. In ipsis pontifex concilio præsidet, 1062 *not.*, 1090, 1100, 1140, 1141.

Legati de latere pontificis missi, 859, 870. Unde hæc formula: est Leone anterior, 859 *not.*

Legitimus episcopus in una suburbicariarum epistolæ Leonis delator, 615.

Lenitas ecclesiasticorum quæ, 696, 1347, 1348.

S. Leo Magnus. Ejus patria Roma, 857. Archidiaconus Joannem Cassianum movit ad scribendos libros de Incarnatione contra hæresim Nestorii, qui eidem fuere nuncupati, *Testim.* Ad eundem archidiaconum scribit S. Cyrillus, 1216. Absens eligitur Romanus episcopus, 7. Cunctis suffragiis, *ibid. not.* Consecrationis die brevem sermonem habet, in quo de electione gratias agit, 7. Non tam præsidere, quam servire gaudebat, 22. Anniversarium diem suæ consecrationis celebrat, 8 *seqq.* In quo episcoporum conventus habebatur, 13.

Leonis zelus in Pelagianis provinciæ Aquileiensis, 589, 594, 730 *not.* Alii Pelagiani et maxime Julianus a Leone contriti, 584. Roma evanescunt, *ibid.*

Leonis inquisitione Manichæi Romæ detecti, 50, 80, 127, 624. Conventum hac de causa habet, et gesta in eosdem, *ibid.*, 626, 708. Quo tempore, 584. Hæc gesta Leo transmittit ad Italos episcopos, 624. Et in Hispaniam ad Turribium, 708. Ob hos hæreticos profligatos Leonis zelus etiam in Oriente celebris, a Theodorito laudatur; 914.

Leo damnat Priscillianistarum errores, 695 *seqq.* Quid egerit in causa Eutychie, *vid. Eutyche, et infra.* A Theodosio imperatore invitatus ad Ephesinam, et cur eo non accesserit, 857. Concilium intra Italiam pro remedio scandalorum latrociniæ Ephesini petit ab eodem Theodosio, 906, 915, 923, 957. Tractatum Romæ habet ob ordinationem Anatolii, 1000 *not.* Valentinianum et Augustas in die festo S. Petri monet ad concilium intra Italiam petendum, 962, 964, 968, 972. Quinam esset hic dies festus, 959. Invitatur a Marciano ad synodum in Oriente congregandam, 1025. Cur de hoc prius non respondit, 1034 *not.* Synodum differri opta, 1047. Legatos mittit vicem præsentis suæ impleturos, 1061, 1064, 1065. Quid egerit quoad concilium Chalcedonense, *vid.* Chalcedonense concilium. Ob negatam confirmationem canonis Chalcedonensis pro privilegio sedis CP. laudatur a Marciano Leonis constantia, 1184 *not.*, 1203. Quam fortiter restitit Anatolii ambitui, 1172. Marcianum deprecatur, ut ejus ambitum comprimat, 1151. Leoni quam cordi sit canonum observantia, 733. Pro Nicæanis canonibus ejus reverentia, 1149, 1155, 1163, 1165, 1171, 1217. Quando credit posse dispensari, 1217. Invitatur a Leone Augusto in Orientem, 1321. Reunit cogi novum concilium ab Ægyptiis Eutychanis petitum 1327. Legatos mittit non ad disputandum cum hæreticis de definitis, sed ad instruendos Ecclesiæ filios, 1341, 1344 *seqq.*

Leonis indefessa vigilantia præsertim cum de rebus fidei agitur, 1210, et *alibi sæpius.* Zelus contra hæreses et hæreticos, 1091, 1122. Laudatur ab episcopis Gallis, 997, 1109. Patrum traditionem sequitur, 1012 *not.*, 1059, 1293, 1379. Ex ipsa quæstione propositas definit, 1405. Eutychanis prius opposuit symbolum apostolicum, 303. Dein etiam Nicænum, et cur, 956 *not.*, 1359 *not.*

Leo Sermones suos alicubi mutavit, vel auxit, et sic mutatos repetit, *ibid.*, 66 *not.*, 153 *not.*, 353 *not.*, 328. Ex sermonibus quædam capitula isdem verbis transtulit in epistolas, 811 *seqq.*, 1239 *seqq.* Ex epistola ad Palæstinos aliquot capita in epistolam clxv, ad Leonem Augustum, 1355. Epistolæ duplici exemplo scriptæ, ac in aliquibus mutatae, vel actæ, et cur, 654, 846, 898, 1285 *not.*, 1293 *not.*, 1294 *not.* Cur plures sermones in Lectionariis Leonis suppositi fuerint, 389. Unde dignoscendi, 380. Sermonum et epistolarum omnium Leoni collectio nulla cœva auctori, 509. Sermonum collectiones posteriores e Lectionariis dimanant, *Præf.* Plures epistolæ ad Chalcedonense concilium, et ad Eutychanam hæresim pertinentes Græcè redditæ vivente Leone, 509. Eadem Latine circa Vigili tempore collectæ, et præstantissimæ collectioni Ratisponensi insertæ, 547. Græca earum versio quantæ auctoritatis, 558, 559. Professio fidei a Græcis facta de Leonis epistolis, *ibid.*

Leonis epist. xcviij, ad Flavianum, in omnibus Ecclesiis, celebrata, 1004. A Gallis etiam laicis quanti habita, *ibid.* Ut fidei symbolum recepta, 1108. Totus mundus ea ditatus, *ibid.* Ejus prærogativæ et encomia, 793, 943, 1081. Omnes Orientales ei subscripserant ante Chalcedonense concilium, 1059 *not.*, 1066. In nonnullis Græcis canonum collectionibus inserta, 797. Epistola clxv, ad Leonem Augustum, quam celebris, 1349.

Leonis Romani pontificis primatus in universam Ecclesiam assertitur a Theodorito episcopo Cyrensi, 942. A Valentiniano imperatore, 642, 962. A Placidia Augusta, 968, 974. *Vid.* Romani pontificis primatus. Leo caput universalis Ecclesiæ, Petri apostoli præditus dignitate, 1444. Principatum in episcopatu divinæ fidei possidet, 1017. Ob principatum sacerdotii potest de fide et de sacerdotibus judicare, 962.

Leonis juridictio et sollicitudo in universa Ecclesia, 617. — In provinciis suburbicariis. Dorum episcopum Beneventanum reprehendit, 733. Statuit de quibusdam presbyteris Beneventanis, qui juri suo cesserant, 734, 735. Executionem præcepti committit Julio episcopo, *ibid.* Campaniæ, Pisciæ, ac Tusciæ episcopos admonet et corripit de quibusdam abusibus, 612, 616. Discussionem circa quamdam corruptelam sibi reservat, 614. Episcopus ejusdem Campaniæ, Samnii, et Pisciæ ob alios abusos coarguit, et remedium præscribit, ultionemque inobedientibus minatur, 1429, 1430. Siculi episcopi consecrationis honorem ab apostolica sede recipiebant, 716. Eos Leo reprehendit, et admonet ob quorundam abusos circa baptismum, *ibid.* Jubet ternos quotannis ad Romanam synodum accedere, 724. Statuit consulturus utilitati Ecclesiarum Taurominitanæ et Panormitanæ, 728. Decernit ne alienentur Ecclesiarum bona, *ibid.* — In provincia Ravennati metropolitæ subjecta. S. Petrus Chrysologus episcopus Ravennas Eutychi testatur se extra consensum Romani episcopi causas fidei audire et cognoscere non posse, 779. Definita in Romana synodo Leo mittit ad Neonem Ravennatem, 1405. — In provincia Mediolanensi subjecta. Jussu Leonis habetur synodus episcoporum hujus provinciæ, quæ litterarum Leonis forum secuta, modum præscriptæ ordinationis servans, Eutychanos damnat suo etiam consensu, apostolicæ sedis præcedente sententia, 1081. — In provincia Aquileiæ subjecta, in qua Septimus Altinus ad Leonem defert, quosdam Pelagianos male in communionem fuisse receptos, 589. Mox S. pontifex Aquileiensi episcopo præcipit, ut synodum cogat, et modum præscribit quo illi recipiantur, 590, 594. Vetat receptos ad altiorem gradum promoveri, 730. Nicetas Aquileiensis quæstiones aliquot Leoni proponit, et solutionem poscens, auctoritatem sedis apostolicæ expetit, 1330. Leo respondens jubet suam epistolam omnibus provincialibus communicari, ut in omnium observantia data prosit auctoritas, 1335. — In Galliis. Gallicani episcopi innumeris relationibus sedem apostolicam consulere, et per appellationem diversarum auctoritatum judicium vel confirmata, vel retractata fuerunt, 634. Multa in Hilario Arlatensi Leo reprehendit, 634 *seqq.* Privat illum honore metropolitico, 635. Celidonium episcopum, qui a sententia Hilarii appellaverat, in synodo discussum absolvit, 635. Projectus episcopus et sui cives de superordinatione alterius episcopi ab Hilario peracta apud Leonem per litteras conqueruntur, 636. Valentinianus sanctio, ne quid episcopi Gallicani liceat contra veterem consuetudinem sine Papæ auctoritate tentare, 644. Ravennati Arlatensis et aliorum episcoporum preces ad Leonem misisse pro privilegio sedis Arlatensis contra Viennensem, 993. Definitio hujus controversiæ, et sui cuique metropoli limites a Leone assignati, 998. Theodoros Foro-Julienis de quibusdam dubiis Leonem consultit, 1174. Leo jubet responsum in metropolitani notitiam ab eo perferri, ut exinde alii episcopi instruantur, 1176. Ad Gallicanos mittit etiam epistolam ad Flavianum cum secretis mandatis, 1001. Synodicam remittunt, et excusant tarditatem, 1108. Rusticus Narbonensis Hermetem archidiaconum ad Leonem mittit cum aliquot inquisitionibus, ut quid sentiendum sit intelligeret, 1416, 1419. Etiam de iis inquisivit quæ definita fuerant in quibusdam synodis Gallicanis, ut ex apostolica auctoritate certior evaderet, 1413. S. Leonis responsa, 1420 *seqq.* Idem Rusticus mittit ad Leonem gesta habita in causa duorum presbyterorum, quærens quam formam et modum justitiæ tenere deberet, 1416. Hunc modum Leo Rustici moderationi remittens, egregiam moderationis regulam proponit, 1417. — In Hispania. Turribius episcopus Asturicensis Leonem et scripto, et per nuntios certiore facit de Priscillianistarum reliquiis, erroribus, et libris in Hispania, 694, 695, 707. S. Leo errores condemnat, 695 *seqq.* Statuit de libris adulteratis, vel apocryphis, 703. Præscribit generalem omnium Hispaniarum synodum, 710. Gallæcos saltem synodum provinciam cogere jubet, 711. — In Africa. Leo delegat Potentium episcopum in Mauritania Cesariensi, ut inquirat de aliquot abusibus in eadem provincia, 658. Is relationem de omnibus ad pontificem misit, *ibid.*, 666. Leo corruptelas corrigi, 659 *seqq.* Quædam hac sola vice per dispensationem tolerat, 665. Examen et judicium de duobus episcopis committit provincialibus cum onere referendi post examen, ut scire possit quid de ipsis statuendum sit, 666. Restitutus episcopus querit de episcopatibus in sua diocesi erectis, qui ante non fuerant: et Leo prohibet ne ejusmodi erectiones fiant, 667. Lupicinus episcopus appellat ad Leonis iudicium, eique communico redditur, 668. — In Illyrico Anastasio Thessalonicensi vicario apostolico metropolitæ Illyrici parere Leo jubet, 617, 618. Gratulatur de obedientia, 677. Præcipit, ut metropolitæ non ordinent episcopos suæ provinciæ sine consensu vicarii apostolici, et ut ordinationes

ipsorum metropolitaram eidem vicario reserventur, 618, 621. Causas graviores et appellationes per vicarium relationem ad sedem apostolicam mittendas decernit, 619, 622, 689, 690. Alia eadem metropolitanis prescribit, 677 *seqq.* Episcopo Thessalonicensi petenti per nuntium vicariatum apostolicum in Illyricum, ipsum concedit, et instructionem mittit, 620. Alias instructiones dirigit ad eundem, 687. Eum reprehendit, 683, 684, 686, 690. Atticus metropolitanus contra eundem vicarium conesturatus de vi sibi illata, cum aliquot suis comprovincialibus Romam pergit, 685. Episcopus Thessalonicensis episcopum Romam mittit nuntium super ordinatione, 1209. — In Thracia. Eutyche archimandrita CP. Leonem monet de Nestorianis pullulantibus, ut provideret, 737. Condemnatus a Flaviano suo episcopo CP. apud eundem Leonem conqueritur, 740. Et ad ipsam appellat, 749 *not.*, 742 *not.*, 763, 786. Pro Eutyche ad Leonem scribit imperator Theodosius, 761, 767. Leo monet Flavianum, ut pleuissima relatione res gestas significet, 765, 768. S. Flavianus de Eutyche erroribus, ac de suo iudicio refert, ac gesta ad ipsum pontificem mittit, 754. *seqq.* Monitus de Eutyche recursu ad Leonem iterum acta mittit, ac subsidio pontificis causam indigere profletur, 782, 788. Celebre iudicium Leonis in epistola dogmatica ad eundem Flavianum, 801. Eutyche errorem a synodo CP. non confutatum damnandum monet, et damnat, 833, 881. Eutychem, si respiciat, et plena satisfactione se corrigat, recipiendum in suo gradu clementer indulget, 835, 841, 851, 867, 870, 888. Ad omnem causam exsequendam legatos mittit, 835, 836. Anatolius CP. in S. Flaviani locum ordinatus suam ordinationem Leoni significat, 954. Similiter et imperator, et ordinator eius, 1012. Leo approbationem huius ordinationis suspendit, et cur, 1185. Iudicat conditiones quibus eam dabit, 1005, 1010, 1012. Hac de re legatos mittit, 1007, 1010, 1012. Anatolium data idonea satisfactione in communionem recipit, 1038. Modum disponit quo lapsi erant recipiendi, Anatoliumque in hanc rem speciali delegatione legatus suis adiungit, 1050 *not.* Sedi apostolicæ reservato iudicio deprincipitibus in antea synodi Ephesinæ, ne eorum nomina interim ad altare recitentur, Anatolio prohibet, 1051. Anatolius Leoni reprehendenti suam ambitum, obedientiam et satisfactionem pollicetur, 1262. Qualiter satisfecerit, *ibid.*, 1277, 1280. Leoni obediens Andream diaconum Eutyche hæreseos defensionem deiecit, 1186. Aelius de ablato sibi Constantinopolitane Ecclesiæ archidiaconatu ab Anatolio episcopo apud Leonem queritur, 1188, 1199. Leone iubente ab Anatolio in gratiam recipitur, 1262, 1278. Andream Eutyche hæreseos suspectum, et ad archidiaconatum CP. promotum, Anatolius Leoni satisfactorius suspendit, 1262. Quid de hoc, vel aliis clericis CP. Flaviano infensus agendum sit, Leonis placitum petit, 1263. Leo respondet Andream cum plenissima satisfactione presbyterum ordinatum, ceteros suis ordinibus reformandos, 1278. Basilium et Joannes presbyteri CP. hæreseos accusati Romam pergunt, de sua fide rationem reddituri: vindictam redentes Anatolio episcopo a Leone commendantur, 1054. Causa Attici presbyteri CP. a Leone Anatolio discutienda committitur, 1313, 1342. Hunc Atticum publice errores retractare, alias omni honore privari Leo imperat, 1328, 1338. Scripta dubie fidei mittit Romam, quæ Leo rejicit, et expressam plenamque satisfactionem prescribit, 1343. Anatolius reprehensus et admonitus a Leone de conventiva erga suos clericos suspectos, 1318, 1325. — In Asia. Ob controversiam de episcopatu Ephesino sæpe usque ad molestiam ad Leonis auctoritatem, recurritur, 1096 *not.* — In Oriente Maximi Antiocheni ordinationem ab Anatolio CP. peractam bono pacis et fidei Leo retractare cessavit, 1153. Idem Maximus legatos ad Leonem mittit ipsum consulturus, 1212, 1241, Leo quædam et injungit exsequenda, 1217, 1227. Theodorus Cyrensis episcopus depositus appellat ad Leonem, 948 *not.* Ob id legatos ad eum dirigit, 950. — In Ægypto. Dioscorum episcopum Alexandrinum Leo monet de quibusdam discipline consuetudinibus, quæ vult custodiri, 629, 631. S. Proterius item episcopum Alexandrinum scribit ad Leonem de ordinatione sua, 1192. Leoni satisfactorius manifestationem fidei suæ expositionem ad eum mittit, 1247 *not.* Per Nestorium episcopum, 1253, 1256, 1259. S. Leo eum ad vigilantiam hortatur, 1253. Perturbata Alexandria Ecclesia post Marciani mortem, Leonis sollicitudo pro his turbis compescendis, pro excludendo invasore hæretico, et pro catholico episcopo eligendo, 1301, 1304, 1323, 1327, 1342, 1347. Invasor expellitur, 1432. Leo exigit, ne is, etiam si fidei professionem faceret, ad Alexandrinam sedem remittatur, sed novus episcopus catholicus ordinetur, *ibid.*, et 1434. Timotheus catholicus episcopus electus duos legatos ad Leonem mittit cum litteris ordinatorum et cleri, 1435, 1436, 1437, 1438.

Leonis auctoritas circa concilia generalia Ephesinum II

et Chalcedonense, *vid.* Ephesinum II et Chalcedonense concilium.

Leo in rebus historicis usus est Prosperi Chronico, 259 *not.*, 323 *not.*, 488.

Leo Augustus statim post electionem molimina Eutycheaorum Constantinopoli excitatas ponte repressit, 1299 *not.*, 1301 *not.*, 1303, 1306. Novum concilium cogere utile credidit, 1301 *not.*, 1310 *not.* A sententia eum Leo papa removit, *ibid.* Scribit ad Leonem papam et omnes metropolitans, petens, ut de Timotheo Æliuro Alexandrinus Ecclesiæ pervasore, et de synodo Chalcedonensi sententiam scripto exponeret, 1319. Leonem papam invitat in Orientem, 1321. Dein petit legatos, 1341, 1344. Timotheum Æliurum Alexandria ejiciendum curat, 1432. Laudatur, *ibid.* Fuit synodi Chalcedonensis custos, 1316. Inter prædicatores Christi numerandus, 1323. Pene sacerdotum sollicitudinem superavit ejus fides, 1326.

Leo presbyter Narboneus pudicitiam zelo excedens, 1416.

Leonis Bituricensis episcopi et duorum aliorum epistola Leoni Magno perperam tributa, 1471.

Leontius antiquitate venerandus episcopus a Leone delegatus, pro convocandis conciliis plurium provinciarum Galliæ, 641.

Levitar, *vid.* Diaconus.

Lex vetus quoad simplicem Dei cultum et morum regulam non est per novam destructa, sed aucta, 52, 245, 246, 358. sed quoad ceremonialia cessavit, 358. Quid de lege veteri reinuendum, 61. Legis veteris ab Evangelio differentia, *ibid.* Lex vetus figuras, nova res ipsas habet, 268.

Lex peccati est Dei lege superanda, 362.

Libanius diaconus, 616.

Libertas Christiana legem non timore exsequitur, sed amore, 348. Vera est homini libertas et pax, quando et caro animo iudice regitur, et animus Deo præside gubernatur, 144.

Litteræ dimissoriae scripto dandæ, 679. Formatae pro Paschate indicende quotannis omnibus Occidentibus episcopis a pontifice datæ, 1079, 1260, 1283, 1297.

Locus sancta Palestinae etiam ab antiquis venerata, 1289. Habitantes in locis sanctis quantum erudiantur, 1287, 1288.

Lucas unus ex metropolitanis Illyrici, 677, 1507, 1311.

Lucentius episcopus Asculanus a Leone legatus in Orientem, 1050, 1058, 1052. Et pro concilio œcumenico Chalcedone habito, 1061, 1064, 1066, 1069. Gesta Chalcedonensia cum relatione synodi Romam detulit, 1124 *not.*

Lucianus episcopus Byzæ subscriptus relationis synodi Chalcedonensis, 1104. Ab imperatore et Anatolio Romam missus pro obtinenda confirmatione canonis Chalcedonensis in favorem sedis Constantinopolitane, 1120, 1136. A Leone remittitur, 1153, 1158, 1169, 1201.

Lupicinus episcopus Africæ appellavit ad Leonem, a quo in communionem recipitur, ejusque causa in Africa dijudicanda decernitur, 668.

M

Macedonii et Macedonianorum error, 81, 1299.

SS. Machabæorum solemnitas celebris in Africa, 452. Non autem Romæ Leonis ætate, *ibid.* Sermo de Machabæis Leoni ascriptus, Augustino restituitur, *ibid.* Illorum martyrium describitur, 454. Quomodo eorum virtutes imitanda, 455.

Magi tres ubi stellam viderint, 112. Ad interitum stellæ signum etiam prænuuntiatiouibus Balaam potuerunt commoveri, 123. Sed magis adjuti a gratia intellexerunt, 112, 119, 123, 125, 128. Et puerum quæsierunt, 112. Unde venerint, 132. Cur illis stella apparuerit, 118, 119. Cur duxerit Jerosolymam, 116. Cur ibidem puerum quæsierint, 112, 123. Magorum vocalio vocationis nostræ primordia, 117, 121. Magi gentium personam gerebant, 129, 140. Ipsorum numera, 113. Mystice explicantur, 124. Quid significant, 113, 119. Quomodo a Christianis offerri possint, 133. Cur per aliam viam Magi redierint, 120. Majorianus episcopus Placentinus, 1082.

Manes cur Manichæus sæpe appelletur, 304 *not.* Manetis hæresis, 307, 1238. Quo tempore damnandus innotuit, 305, 487 *seqq.* In Manete sanctum apparuisse Spiritum Manichæi crediderunt, nec prius descendisse, 304, 305. Manichæi eum adorabant sub Spiritus sancti nomine, 126. Manetis, seu Manichæi demencia, 373. Manes impietatis magister, 126.

Manichæorum errores, 33, 50, 72, 80, 81, 125, 126, 160, 161, 179, 709, 877, 976. 1359. In aliis hæresibus ali-

quid veri invenitur, in Manichæorum dogmate nihil, 81. Christum Manichæi colebant in sole et luna, 126. In honorem solis et lune prima et secunda sabbati jejunabant, 160, 699, 1270. Ideo his impii, his profani, 161. Prava et culpabilis eorum abstinentia, 127, 159. Christi corpus ore indigno accipiebant, 161. Sanniuveu autem haurire declinabant, *ibid.* Ipsorum sacrificia, 50. Adorationes, 72. Eorumdem electi et electæ, 50. Quamplurimum regionum perturbatores, *ibid.* Auctus Romæ eorum numerus, et quare, *ibid. not.* Eorum episcopus, *ibid.*, 50, 624. Inquisitione Leonis detecti, 50, 80, 127, 524. Quando, 584. Denuntiandi presbyteris, 33. Conventum Leo habet in eosdem, et quæ ibidem gesta, *ibid.*, 626, 708. Eorum hypocrisis, 127. Ab eorum consortio abstinendum, 50. Maxime feminis, 51. Multi ad pœnitentiam reducti, alii per iudices perpetuo exilio relegati, 624. Ob eos qui Roma fugerunt, Leo scripsit ad episcopos Italiæ, *ibid.* Contra ipsos statuta principum jam exstabant *ibid.*, 626. Valentiniani constitutio post Leonis iudicium, 626. Priscillianistæ cum Manichæis concordant, 699, 704, 708. Error Antychæi Manichæis affinis, 976, 1179. Gesta a Leone in Manichæos ad Trimum missa, 708.

Marcianus imperator quando ad imperium ascenderit, 1019 *not.* Leoni suam electionem significat, consiliumque aperit de congregando concilio, 1017. Ut episcopi in eo declarent quæ Leo definiit, 1025. Ejus præcepto corpus S. Flaviano Constantinopolim cum honore relatum, et episcopi cum Flaviano depositi et exules revocati, 1032. Concilium indicit, 1060, 1063. 1063 *not.* Interest concilio actione sexta, 1094. Una cum Pulcheria conjugæ, eisdemque definitio fidei data, 1128. Legatos ad Leonem mittit cum litteris confirmationem gestorum petens præsertim circa privilegium sedis CP., 1114. Confirmationem expressam definitionis Chalcedonensis uti necessariam postulat, 1182, 1184 *not.* Laudat pontificis constantiam, eo quod is noluit confirmare privilegium sedis CP., 1184 *not.*, 1203. Ipsi Leo commendat Aetium, 1186. Suadetque ut Anatolium increpet, 1187. Hunc increpavit, 1191. Monachos Pælestinos contra definitionem Chalcedonensem tumultuantes cohibuit pariter et docuit, 1204 *not.*, 1207 *not.*, 1208, 1245, 1246. Secreto a Leone petiit ut Eudociam Augustam monachorum patronam admoheret, 1209. Leo a Marciano postulat, ut apud Aegyptios vel alios peritos de Paschatis die anni cccclv diligenter inquirat, 1231 *seqq.* Hac de re idem imperator Alexandriam mittit agentem in rebus, 1276, 1282. Leonis exemplar secutus monachos Alexandrinos tumultuantes compressurus, Athanasii, Theophilli, ac Cyrilli doctrinæ Chalcedonensem fidem coherentem pronuntiavit, 1257 *not.* Rogatur a Leone, ut epistolam ad Flavianum diligenter transferri juberet, et suo signaculo munitam tradi iudicibus Alexandrinis, 1258, 1260. Præcipit ut Carosus et Dorotheus hæretici et sui monasterii pellerentur, 1298. Scripsit ad Leonem de consecratione Basilii Antiocheni, 1309. Princeps ecclesiasticæ pacis studiosissimus, 1044. Custos fidei, 1277. Spiritus sancti virtute plenissimus, 1278. Venerabilis memoriæ, 1299. Sanctæ memoriæ, 1309. Beatæ memoriæ, 1340. Ejus beneficia in Ecclesiam, 1046. Ejus studio omnis pene hæresum conatus extinctus, 1281.

Marcion hæreticus, 49. Ejus error, 699, 1238. S. Marcus evangelista Alexandriam Ecclesiam primus gubernavit, 628. A S. Petro ordinatus, 629. Nec aliud trahere potuit quam ab ordinatore suscepit, *ibid.*, 1253.

S. Maria Virgo prius concepit mente quam corpore, 63. Ejus fides Elisabeth miraculo confirmatur, 65. Ejus virginitas ante partum et in partu, *ibid.*, 68, 72, 73, 74, 79, 80, 92, 109, 175, 817. Et post partum, 69. In incarnatione Verbi ministra tantum fuit corporeæ substantiæ, 8. Fuit virga de radice Jesse vaticinio Isaiæ prænuntiata, 78. Marianus presbyter legatus Maximi Antiocheni ad Leonem, 1212.

Marion episcopus Aegyptius pro fide extorris, 1336. Martinus archimandrita CP. S. Flaviano adherens, 859, 937, 983, 1011, 1019, 1021.

Martyres apostolicorum æmultriumphorum, 826. Christo tam propinqui imitatione charitatis quam imitatione passionis, 337. Martyrum supplicii Christianorum numerus auctus, 134, 325. Beatorum millia martyrum Romam ambiunt et coronant, 326. Innumera martyrum millia, 306. Martyres dici possunt doctores non verbo, sed opere, 338. Miracula per martyres, 22. Martyrum laus, 271. Præcæter venerantur in Ecclesiis, quas documentis exererunt, 427. Gloria martyrii, 117, 133.

Martyria Ecclesiæ in honorem martyrum dicatæ, 336. *not.*

Matrimonium sacramentum, 1422. Indissolubile, 1331. Non est nisi inter ingenuos et æquales, 1422. Quomodo inter liberum et servum legitimum fiat, *ibid.* An pœni-

tentia functo licitum, 1331. Verum etiam ante baptismum, 621. Mulier viro in captivitatem abducto, alii juncta ad prorem redeat, 1330. Non culpabilis rei undus maritus eo casu, 1331. Excommunicandæ quæ nolunt redire ad primum maritum, 1322.

Maximianus comes, 1022. Maximinus episcopus Gallus, 1107, 1136. Maximi tres episcopi Gallicani, 1107, 1110, 1136. Unus ex ipsis, vel alius quartus Maximus, 998.

Maximus Africanus episcopus Donatista ex laico ordinatus, data cautione conversionis, a Leone non repellitur, 665.

Maximus Antiochenus episcopus ab Anatolio CP. contra canones ordinatus, 1151, 1153, 1161. Per tractorias Leonis epistolam ad Flavianum ab episcopo suorum provinciarum subscribendam, et Nestorum ac Antychæi damnari obtinuit, 1059. Epistola Leonis ad eundem, 1212. Ei Orientales Ecclesiæ commendatæ, 1213. Accusatur, ejusque causa discutienda indicatur, 1296.

Maximus episcopus Aegyptius pro fide extorris, 1336. Maximus episcopus Taurinensis, 1083.

Mediolanensis provinciarum episcopi jussu Leonis congregati, synodicam ad eum amigunt, 1081. Eadem synodica a Leone missa Constantinopolim, 1315. Mediolanensis episcopus Eusebius, 1080.

Meditationibus sacris frequenter vacandum, 59. Melchisedech ordo exponitur, 11. Cur ejus parentes in Scripturis non referantur, *not.* Ejus sacrificium fuit figura sacrificii Christi, 21.

Mens beatæ quæ est hospita terrenorum, 186. Mentimajores datae sunt delicæ quam carni, 320.

Meritum ex voluntate pensatur, 39. Metropolitanus dicti primatus, 1156, 1175. Majori cura eligendi, 622. Ordinant comprovinciales, 621. Jus habent primæ sententiæ, 619. Unde eorum orta prerogativa, *ibid.* Jus eorum servandum, 1167. Metropolitanus in dubiis ab episcopo consulendus, 1173. Metropolitanæ minores majoribus obediunt, 645.

Miracula per martyres fere ubique ad eorum merita manifestanda, 22.

Misericordia Dei nunquam humano generi negata, 322. Causa fuit reparationis nostræ, 39. Opus ejus mirabilis quod, 203, 204. Ea non abuten-tum, 189. Qui abutuntur, *ibid.* Misericordia Dei inter adversa nobis præbentur, 266. Miserendo est querenda, 37. Misericordie præsto est, 166. De illa nemo diffidat, 9. Superat culpas delinquentium, 1069.

Misericordia in pauperes quam Deo grata, 183. Misericordie opera salvant homines, 32. Misericordes nos vult Deus, 1370. Misericors est Dei imitator, 166. Misericordia et veritas Dei imitanda, et utriusque nexus, 171. Misericordie commendatio, 211. *Uide.* Eucnosyna.

Missa sacrificium, 631. In eadem basilica toties repetenda, quoties novus populus supervenerit, *ibid.* Oblatio corporis et sanguinis Christi nunc est pro omnibus antiquæ legis sacrificiis, 224.

Mites qui, et quæ eorum merces, 369.

Modestia Christianorum qualis, 157.

Monachi an deserere possint propositum, 1426. An militare, vel nubere, *ibid.* Eorum professio humilitatis propositum, 856. In fide et charitate maxime consistit, 937. Veri monachi qui, 1178. Monachorum propositum et professio, 1242. Non est ipsorum prædicare, sed sacerdotum, 1211, 1217, 1227.

Mors pœna peccati, 71. Mors meditando, ne sit improvisa, 354. Quinodo moriendum et resurgendum cum Christo, 18. Mors vivifica quæ, 281.

Morum regula in dubiis, *vid.* Dubia. Hominum mores sunt divinatorum præceptorum lance pensandi, 187.

Mulier. Unius creditur omnes homines perire, 51. Quo sensu serpentis caput colerendum ex semine mulieris, 67. Mulieribus maxime est cavendum ab hæreticis, 50.

Mundus conditus eodem mense quo redemptus, 232. Mundi sapientia nec Deum, nec veritatem cognoscere potest, 85, 176. Mundi pax quam periculosa, 275. Rebus mundi quomodo utendum, 96, 295.

Musæus episcopus ordinator Timothei Solophatioh, 1437.

Musicæ insidiosa modulatio, 349.

N

Narbonensis Ecclesiæ episcopus Rusticus, 1107, 1110, 1136, 1416, 1458.

Natale episcopi dicitur dies consecrationis, 7 *not.* Nativitas Christi, *vid.* Christus.

Natura humana per peccati labem ad deteriora proclivis

55. Spirituali tamen auxilio fulcitur, *ibid.* Sublimata per Christum, 71, 75, 97, 202. Humanæ naturæ Deus plus dedit reparando quam creando, 79. *Vide.* Homo.

Nectarius episcopus Gallus, 890, 998, 1110, 1136.

Negotiatorum periculosa conditio, 1424.

Neo episcopus Ravennas, 1405.

Neophytorum candida vestis, 420. Neophyti non ordinandi, 662, 687.

Nestorii error, 74 *not.*, 100, 288, 356, 847, 854, 1049, 1138, 1213, 1235, 1237, 1355. Nestorius anathematizatus a CP. Ecclesia, 1059. Ab Ephesina synodo prima, 1064. Qui ab Eutyche traducti fuerant uti Nestorius, 738 *not.*, 870, 877. Adversus Nestorium simul et Eutychem subscripserant Orientales ante Chalcedonense concilium, 1066.

Nestorius episcopus Ægyptius Proterii Alexandrini epistolam ad Leonem attulit, 1253. Item epistolam imperatoris Marciani, 1256. Fuit pro fide extorris, 1336.

Nicæna synodus num præscriperit cyclum decemvovennalem, 604 *not.* Nicæni canones inviolabiles, et reverenter servandi, 687, 1155, 1163, 1165, 1171, 1214, 1247, 1279. Nicænum Symbolum a Leone descriptum, 1359. Cur illud Leo Eutychanis objecerit, *ibid. not.*

Nicetas episcopus Aquileiensis in aliquot dubiis iudicium et auctoritatem quarit sedis apostolicæ, 1330.

Nicetas episcopus Gallus, 89.

Nicolaus presbyter legatus Anastasii Thessalonicensis ad Leonem papam, 619, 620.

Novariensis episcopus Simplicianus, 1084.

Novatiens dogma, 665.

Nuntiorum apostolicorum apud principes origo, 1187.

Nuptiæ legitime, 1422. Priscillianistæ cum Manichæis nuptiæ damnabant et usum matrimonii, 701. *Vide.* Matrimonium.

Obediens et humilibus nihil difficile, 130. Dei gratia præterdit auxilium, et obedientia mollit imperium, 130.

Oblatio corporis et sanguinis Christi, 228.

Observantia nomen pro jejuniis acceptum, 159 *not.*

Œconomi Ecclesiæ a laicis iudicibus non audiendi, 1283.

Officii ecclesiastici antiquitas ex Leone comprobata, 148 *not.* *Vide.* Scriptura sacra.

Olympius diaconus legatus Maximi Antiocheni, 1212.

Olympius subadjuva delator epistolæ Anatolii CP. ad Leonem, 1317. Remissus, 1328.

Operum honorum necessitas, 46, 90, 117, 130, 1433.

Cælestium et terrenorum discrimen, 173. Opera bona cruciant diabolum, 29. Quatenus omnia bona opera omnibus fiant communia, 346. Opera bona gregis etiam pastoribus prosunt, 13, 31. Ex operum nostrorum qualitate non potest cælestium mensura donorum, 9.

Opera virtutum moralium in infidelibus num, et quatenus sint peccata, 491.

Opatianus episcopus Brixianus, 1084.

Orationis encomium, 42, 43. Orationis communis præstantia, 56, 57, 345. Orationem elemosynæ juvant, 48, 52. Et jejunium, 42, 44, 48. Oratio jejunantis diabolo terribilis, 312. Necessaria contra vim tentationis, 213. In tentatione oratio adhibenda, 223. Deus jubet ut ad eum recurratur, 364. Ideo datur præceptum, ut præcipientis quærat auxilium, 187. Si quid in Dei præceptis videatur impossibile aut arduum, ad jubentem recurrendum, 163. Christiane orationis conditio, 177, 187, 191. Potest peti quod non debet concedi, 213. Deus nocitura negando miseretur, *ibid.* Nemo orat, sicut oportet, sine Spiritu sancto, 303. Orare Orientem versus ex abusu Leo reprehendit, 94 *not.*

Oratio Dominica. Quomodo adventum regni Dei petamus 353. Quomodo ut fiat voluntas Dei, *ibid.*, 361. Quomodo ut Deus dimittat nobis debita nostra, 177, 187, 190.

Ordatio. Quid sit cito manum imponere, 619. Male ordiantis pena, 660. Est sacramentum, *ibid.* Ordinandi in quo probandi, 621, 662. Cum grandi examinatione, 731. Non neophyti, *ibid.* et 687. Non servi, 612. Nulli originali conditioni obligati, nisi eorum voluntas accesserit, qui aliquid in eos potestatis sibi vindicant, 613. Non bigami, nec viduarum mariti, 614, 618, 621, 636, 671, 687. Non laici, 662, 665. Non cuius vita liberior, 614. A puerilibus annis instituendi ecclesiasticis disciplinis, 673. Romanæ Ecclesiæ disciplina ad ordines recipiebat eos tantum qui vel a pueris, vel inter adultos statim post baptismum clero se mancipaverint, 662 *not.* Non tamen universalis hæc disciplina, *ibid.* Merita laboris, etc., pensanda, 663. Cum bigamis non dispensat Leo, 674. An rata ordatio clerici a pseudoepiscopo ordinati, 1420. Quaedam illicitæ apud Afros ordinationes reprehensæ, 658. Mala ordatio quam periculosa, 659. Nihil ambitioni, gratiæ, vel pecuniæ liceat, 621. Interstitia servanda, 623, 663. Per saltum ne-

mo ordinandus, 623. Episcopi, presbyteri, et diaconi ordinatio appellata *consecratio*, 622, 1186. Sacratio unctio sacerdotum, 228.

Ordinatio sacerdotalis, vel levitica post sabbatum vel circa exordia noctis, quæ proxime succedit, vel mane ipso Dominico die celebranda, 629. Jejunium tum ordinatoris, tum ordinandi præcedat, *ibid.* Ordinationis dies Dominica, 622, 639, 1186. Ex apostolica traditione, 1186. Ordinatio presbyteri ab Anatolio CP. facta sexta sabbati, a Leone reprehensa, 1186. Dies ordinationis pontificum seu episcoporum *Natalis* vocatus, 7 *not.*

Originis error circa animas, 881. Origenes principiorum scrutator, 775. Cur sic appellatus, 771.

Originale peccatum, *vid.* Peccatum originale.

Otii pericula, 134.

P

S. Pachomius fundator cœnobiorum Ægypti, 603.

Palæstinorum monachorum tumultus et violentiæ in catholicos, 1177 *not.*, 1180, 1192, 1234, 1242. Ab imperatore cohibendi, 1178. Marcianus imperator, et Pulcheria Augusta litteras ad eos cohibendos et instruendos mittunt, 1203 *not.*, 1207 *not.*, 1208 *not.* Eudocia Augusta Jerusalemis degens eis favebat, 1209 *not.* Leo scribit ad Eudociam, ut eos ad sanam mentem reducat, 1234. Etiam ad ipsos monachos scribit, 1236. Marciani cura hæc turbæ sedatæ, 1245, 1246.

Palladius episcopus, Gallus, 998, 1111, 1136.

Panormitanæ Ecclesiæ diaconus Silanus, 607. Parnormitani clerici de episcopo nuper defuncto coqueruntur apud S. Leonem in synodo Romana, 728.

Pansophius comes Leonis epistolam ad Flavianum CP. detulit, 786.

Panulvius episcopus ordinator Timothei Solophacioli episcopi Alexandrini, 1437.

Paphnutius episcopus ordinator ejusdem Timothei, 1437.

Paræciæ octingentæ Cyrensis episcopatus Theodoriti tempore, 947. Presbyteri curati in minoribus plebibus, 667. Paræciæ urbanæ Romæ, ad quarum presbyteros Manichæi erant deferendi, 33.

Pascha unde dictum, 609. Festorum maximum, 177, 180, 183, 189, 1079, 1282. Hic dies solus magnus dicens, et cur, 422. Quomodo celebrandum, 274, 276, 287. Negligere paschale festum quam malum, 274. Paschalis communio, 189. In Paschate ab imperatoribus rei relaxati, 152, 180, 485. Pascha a Judæis dilatatum tempore passionis Christi, credidisse videtur Leo, 219. Tales permanere debemus quales in die festo dignum est inveniri, 156.

Paschalis dies anni ccccxxviii tempore Zozimi per miraculum declaratur, 610. Paschalis supputationis cura Alexandrino episcopo delegata, 1228 *not.*, 1248. Quantum intersit in hoc die non discrepare, nec errare, 1233. Leo sollicitus circa diem paschatis determinandum, pro paschate anno ccccxlvi scribit S. Cyrillo et Paschasino, a quibus rescriptum fuit, 608. In quo esset sita controversia de paschate hujus anni, 601 *not.* Pro paschate anni ccccxlvi scribit Paschasino Marciano, et Juliano, 1059, 1228, 1232, 1247, 1260, 1276. Proterii responsio, 1264. Quæ fuit controversia, 1035. Studio pacis S. Leo hoc anno adhesit Orientalibus, 1282 *not.*, 1284, 1297. Paschalis dies omnibus Occidentalibus a Romano pontifice indictus, 1297. Formæ litterarum paschalis indices, 1079, 1260, 1283. Cyclus paschalis, *vid.* Cyclus. Paschalis dies anni ccccxlvi quis fuerit, 1079. Annis ccccxlvi, ccccxlvi, quis, 1232.

Paschasinus episcopus Lilybætanus in ærumnis obirruptionem Vandalicam a Leone adjutus, 607 *not.* In questione de paschate anni ccccxlvi respondet Leoni, *ibid.* Decreta sua pro Siculis Paschasini curæ Leo committit, 724. Ipsum instruit de rebus Eutychanis, 1057. Eidem injungit ut de paschate anni ccccxlvi diligenter inquirat, 1039. Destinatur legatus ad concilium Chalcedonense, 1061. Ut eidem vice pontificis præsideat, 1062.

Paschasius episcopus Genuesis, 1083.

Passio Christi, *vid.* Christus.

Pastor episcopus Astensis, 1084.

SS. Patres fidei et Scripturarum interpretes, 1044. Patrum traditionem Leo sequitur, 1012 *not.*, 1059, 1293, 1379. Ex ipsa questiones propositas definit, 1405. Traditio SS. Patrum fidei regula, 1006. Ex ipsa qui errant, instruendi, 1209, 1254, 1255, 1256. Doctrinam contra Eutychanam hæresim definitum S. Leo Patrum traditione ac testimoniis confirmavit, 1059 *not.*

Patriarchæ titulus Romano pontifici datus a Theodosio imperatore, 985, 989.

Patrius diaconus CP. Anatolii legatus ad Leonem, 1039.

Patrispassiani merito nuncupantur discipuli Sabelli, 697.

Patrocius Arelatensis episcopus a sede apostolica auctoritatem habuit, quam nemo ante ipsum obtinuerat, 637. S. Paulus ex persecutore prædicator factus, 443, 445. Gloriam Petri consors, 323. Petro consociatus sub Nerone, 325. Pater et pastor Romanorum, 321. Quo sensu, *ibid.* not. Specialis magister gentium, 325. Quatenus Leo scripserit, SS. Petrum et Paulum *electio fecit pares*, intacto Petri primatu, 326 not. Pauli prædestinatio ante omnia sæcula, 446. Cur Pauli festum in alium diem translatum, 445.

Paulus episcopus Ægyptius pro fide extorris, 1336. Pauperum et divitum una est natura, 38. Eorum neglectus an venialis sit, 35. Pauperes adiuvandi, 48. Maxime modesti et verecundi, 32. Quid sit intelligere super pauperem, 33. In pauperibus Christum pascimus, *ibid.* Sine misericordia in pauperes nulla virtus prodest, 35. Pauperes ab eleemosynis faciendi non exclusi, 30, 63, 158. Paucis indiget pauper, 45. Pauper Christianus semper dives, 157. Qui veri et evangelici pauperes, 368. Pauperes pro patientia coronandi, 48. Cur pauperes esse Deus voluit, *ibid.*

Paupertas spiritus, seu humilitas, primus gradus ad beatitudinem, 367. Paupertatis amica mansuetudo, *ibid.* Magnanima paupertas Christi et apostolorum, 368.

Pax cum Deo qualis, 89, 91. Pax vera quæ, 103, 644, 371. Pax nobis orta ex nativitate Christi, 90. Pax Mundi qualis, 91. Qui sunt pacifici, filii Dei, 371. Pacis fraternæ necessitas, 188.

Peccato bene utitur Deus, 1220. Non omnia peccata sunt æqualia, 190. Peccati duplex remedium, 1174. Post peccatum cito pœnitendum, et cur, 284. Nemo est sine peccato, 20, 46, 137, 185. Nullum peccatum sine delectatione, 135. Peccata calamitatum sunt causa, 1190. Peccatores non sunt odio habendi, 182. Peccatorum remissio, *vid.* Reconciliatio. — Peccatum lethale, 170. — Peccatum originale, 79, 88, 186, 198, 255, 269, 351, 361, 592, 703. Ex uno in omnes transiit, 79. Infirmis et inortalitas pœna peccati, 286. — Peccatum levius, et quam hæc peccata diligenter delenda, 105, 345.

Pelagianorum errores, 591. Horum libellus oblatu Augustino Aquileiensi, 587. In Aquileiensi provincia inventi, *ibid.*, 589. Horum reliquias remedium Leo afferri iubet, 590, 594, 730 not. Alii Pelagiani, et maxime Julianus, contriti sub Leone, Roma evaserunt, 584.

Pentecostes. Cur quinquaginta diebus post Pascha Spiritus sanctus missus, 297. Hæc missio Spiritus sancti non fuit inchoatio muneris, sed adjectio largitatis, 302, 309. Patriarchæ et prophetæ, etc., eodem Spiritu vegetati, 302. Jejunium Pentecostes ex apostolica traditione, 300, 308.

Peregrinationes ad limina apostolorum, 444. Perfectorum hæc vera iustitia est, ut nunquam præsumant se esse perfectos, 148. Semper proficiendum in hac vita, *ibid.*, 168, 190. *Vid.* Iustitia Christiana.

Persecutio patienter toleranda, 1328, 1336. Omnes boni persecutionem patiuntur, 271. Persecutionis Christianorum non una causa, 178. Prima generalis persecutio sub Nerone, 325. Persecutio octava, 305, 490. Auget Ecclesiam, 325. Quantum fidei contulerit, 134. Non deest in pace Ecclesie, 455. Persecutio in pace Ecclesie quæ, 1417. Perseverantia in bono, 281.

Personarum distinctio in Trinitate, sed essentia unitas, 83, 196. Cur aliqua singulis personis tribuantur, 301. Petra Ecclesie quæ, 461. *Vid.* S. Petrus.

Petronianus vagus mentitur se esse Leonis diaconum per Gallias, 893.

Petronius episcopus Gallus, 1111. Petronius presbyter legatus Gallorum episcoporum ad Leonem, 998. *Vid.* Regulus.

S. Petrus primas omnium episcoporum, 13. Totius Ecclesie princeps, 19, 291. Vocationis gentium, omnibus apostolis et cunctis Ecclesie Patribus a Christo præpositus, 16. Primus in apostolica dignitate, 16, 17. Apostolici ordinis princeps, 323. Principatum apostolatus adeptus, 445. Princeps episcopalis coronæ, 642. In Petro episcopus principaliter constitutus, 633. Primatus Petri merces ejus fidei, 617. Ecclesiastici primatus cathedra divinitus sic Petro tradita, ut perpetua sit soliditate fundata, 436. Petrus Christum confessus est, ut ad regimen totius Ecclesie præparatus primum disceret quod doceret, 239. Petrus dictus *petra* a Christo, quia Christi virtute solidatus, 17. Soliditatem petrae, quæ nullis impulsibus quateretur, accepit, 13, 193. Pro soliditate fidei, quam Petrus erat prædicaturus, audiit: *Tu es Petrus, et super hanc petram, etc.*, 239. Præter illam petram, quam Dominus in fundamento posuit, non erit stabilis ulla constructio, 1149. Catholicæ fidei *petra* Petri cognomen, 1218. Ecclesia super eodem Petri fundata, 12, 193, 461. In Petri soliditate a

Christo constituta, 617, 633, 634. Firmitas per Christum Petro tributa, per Petrum apostolis est collata, 18. Soliditas Petri in suos transfusa hæredes, id est in Romanos pontifices, 22. Petrus in accepta fortitudine petrae perseverans, suscepta Ecclesie gubernacula non reliquit, 12. Pro fide Petri cur Christus rogavit, 18. In Petro omnium fortitudo munitur, *ibid.* Honor potestatis in Petro, 325. In Petri cathedra Christus et malas funditus evertit, et bonas æterna stabilitate firmavit, 436. Quis Petri potestatem tentet infringere, 634. S. Petri privilegia, 12. Claves eidem datæ, 17. Jus potestatis istius in Apostolos et alios episcopos transiit, sed cunctis Petri forma præposita, 18. Petri in hoc privilegium quale, *ibid.* Explicatur, 463. Petri confessio fidei exposita, 825, 863. Petri trina confessio amoris, 19. Petrus benigne correptus a Christo, 194. In passione Christi Petri animositas humana, 215. Fide et charitate fervens gladium exemit, 222. In lapsu Petro defuit constantia, non fides, 233. Cur permissus cadere, *ibid.* Petri lacrymæ sacri virtutem habuere baptismi, *ibid.* Petrus convertendus quibus oculis respectus a Christo, 206, 233. Cito in soliditatem suam rediit, 233. Quomodo e carcere eductus sit, 447. S. Petrus Antiochenam Ecclesiam fundavit, 324, 1167, 1213. Pontum, Gallaciam, Cappadociam, Asiam, ac Bythiniam prædicando imbuat, 324, 325. Sub Claudio Romam venit, sub Nerone moritur, 324. Duplex ejus adventus Romam distinguendus, 325 not. Cur Romam destinatus, 325. Petri divitias et paupertas, 368. Le die mortis SS. Petri et Pauli, 474. Petri corpus Romæ, 19, 332. Peregrinorum concursus ad limina apostolorum, 444. Cathedra S. Petri festum, 432, 498. Quo die celebratum Romæ, *ibid.*, 959. Valde solemne, 962, Vigilis in eo habitæ, *ibid.*

Petrus Ægyptius episcopus pro fide extorris, 1336. Ordinator Timothei Solophacioli, 1437.

Petrus archimandrita CP., 937. S. Petrus Chrysologus episcopus Ravennas scribit ad Eutyhen, 775. Ejus epistola integra vindicatur, 769. Tempus, 773.

Petrus Corinthius episcopus, 1307, 1311. Petrus diaconus legatus Juvenalis Jerosolymitani ad Leonem, 1285.

Philocalus Furius Dionysius Bucheriani laterculi, et aliorum documentorum quarti sæculi auctor Romæ, 496.

Photini error, 49, 81, 373. Photiniani, 980. Pilati ignavia magis quam potestate mortuus est Christus, 207. Ejus scelus et iudicium, 225. Crudelis clementia, 226, 235.

Placentinus episcopus Majorianus, 1082. Placidia Augusta pridie festi S. Petri Romam venit, 959. Petente S. Leone scribit ad Theodosium imperatorem, 964. Et ad Pulcheriam Augustam, 972.

Poemenius Ægyptius episcopus pro fide extorris, 1336. Pœna cur a Deo dilata, 130.

Pœnitentia non differenda, 135, 1176. Ea nemo non indiget, 165. Etiam iustis necessario, 167, 170. Pœnitentiæ ordo, 1174. In pœnitentia decedentibus an communicandum, 1174, 1175, 1423. Quid de his qui post petitam pœnitentiam obmutescunt, 1176. Pœnitentiam primo recusantibus an postea danda, 1421. An pœnitentibus negotiari liceat, et litigare, *ibid.* An militare, 1425. Veniale et tolerabile juveni post pœnitentiam nubere, *ibid.* Quæ pœnitentia immolatiis cibis utentibus, 1332, 1428. Quæ idola adorantibus, homicidis, et fornicariis, 1428. Circa apostatas a fide, canonica regula servanda, 1176. Pœnitentiæ mensura compunctio cordis, 1132. Quæ danda baptizatis metu, *ibid.* Quæ baptizatis ab hæreticis, 1334. Tempus pœnitentiæ remissum iudicio episcopi, qui senilis ætatis, periculorum, et ægritudinis rationem habere debet, 1333. Videndum ne difficultas veniæ curationem faciat tardiolem, 1437. *Vid.* Confessio, Impositio manuum, Reconciliatio. Lapsis presbyteris et diaconis publica pœnitentia non imponebatur, sed privata ex apostolica traditione, 1421. Nec aliis clericis, 1334 not.

Polemius scriptor, *vid.* Silvius. Pontifex Romanus, *vid.* Romanus pontifex. Possidonius presbyter Alexandrinus pluries Romam missus, 632 not.

Potentius episcopus Africanus delegatus a S. Leone, relationem mittit, 658, 666.

Præcepta legis veteris, *vid.* Lex vetus. Præceptum cur datum, 163, 187, 364. Splendidissimum vitæ speculum, 187. Impossibilia ex infirmitate humana sunt possibilia ex gratia, 362, 479. *Vid.* Gratia. In arduis recurrendum ad orationem, *vid.* Oratio.

Prædicatio sacerdotale officium, 140. *Vid.* Concionandi munus.

Præscriptio. Triginta annis humanæ leges humanæ adimunt quæstiones, 775 not.

Præstantius episcopus Bergomas, 1084.
 Præsumptio vitanda, 9. Præsumere de facilitate resi-
 stendi tentationibus peccatum est, 154.
 Presbyteri ex apostolica traditione pœnitentiæ publicæ
 non subjacent, sed private, 1421. Inter ipsos consecratio-
 nis ordo servandus, 735. Presbyteri titulares Romæ, 33.
 Presbyteri curati in minoribus plebibus, 667. Presbyter
 curatus in Ecclesia rurali, 610.
 Principes coercere debent turbantes Ecclesiam, 1214.
Vid. Imperatores. Principum vera dignitas Christo ser-
 vire, 134.
 Priscillianistarum secta pene omnium errorum sentina,
 695. Sabelliani, 697. Ariani, 698. Pauli Samosatani et
 Photini virus susceperit, *ibid.* Cerdonis, Marcionis, et Mani-
 chæi, 699. Quam impie de Trinitate senserit, 697. Fatalem
 necessitatem ex aëtris induxit, 695, 704. Alii errores, 697.
seqq. Episcopi hac hæresi infecti, 697. Baptizabant per
 oleum, 713, 714. Scripturas depravant, 697. Apocrypha
 fingunt, 714. In Hispania detecti, 695, 712, 715. Turribus
 episcopo deferente Leo hos errores damnat, 695 *seqq.* Con-
 cilia Hispaniæ præcipit, 710, 711.
 Privilegia Ecclesiarum servanda, 1149, 1214.
 S. Proclus Constantinopolitanus, 1277. Ejus sermo La-
 tine redditus Leoni tributus, 385. Item alius sermo, cujus
 antiqua versio antea inedita, exhibetur, 438.
 Proculianus episcopus Gallus, 1111, 1136.
 Projecti episcopi Gallicani querela contra Hilarium
 Arelatensem, 636.
 Prophetæ futura ut præterita locuti, 260.
 S. Prosper emendavit cyclum paschale Latinorum, 602.
not., 1055. Leo in rebus historicis Chronico Prosperi usus,
 259 *not.*, 323 *not.*. Tres vel quatuor hujus Chronici editio-
 nes a Prosperi factæ, 488. Libellis contra Pelagianos obla-
 tis a Prospero, hi hæretici Roma evanuerunt, et quo tem-
 pore, 583.
 Prosperitas iniqui scandalum aliquot justorum, 164.
 S. Proterius episcopus Alexandrinus cum ordinatoribus
 et clero ad Leonem scribit de sua ordinatione, 1192. Leo
 illi respondet, *ibid.* Pleniores ab eo litteras exigit, 1247.
 Litteræ Leonis responsivæ ad eundem, 1253. De fide ejus
 gratulatur, 1256, 1259. Scribit Proterius ad Leonem de
 die Paschalis anni cccclv imperatoris jussu, 1282. Ejus
 mors ab hæreticis, 1299 *not.* Crematum ejus corpus, et
 cineres dispersæ in contumeliam, 1325. *Sanctæ memoriæ*
 vocatus, 1304.
 Providentia Dei, *vid.* Deus.
 Proximus noster quis sit, 40. Diligendus, et cur,
ibid., 41.
 Psalmorum cantus, *vid.* Cantus. Locus psalmi xcv, *Do-*
minus regnavit a ligno, 209.
 Pueri ut effici debeamus, 138, 139, 190.
 S. Pulcheriæ Augustæ elogia, 849, 853, 919, 1009, 1035,
 1036, 1048, 1076, 1158, 1188, 1206, 1207. Ejus zelum Leo
 sollicitat adversus novam Eutychem hæresim, 849, 856, 921.
 Ei specialiter apostolicam legationem apud imperatorem
 committit, 923. Epistola Hilari diaconi Romani ad eandem,
 926. Et Placidie Augustæ, 971. Pulcheriæ litteris iustificatur
 S. Leo, 982, 983. Nuntiat Leoni Anatolium CP. sub-
 scripsisse epistolam ad Flavianum, S. Flaviani corpus Con-
 stantinopolim honorifice translatum, et episcopos cum Flavianum
 pulsos fuisse revocatos, 1029, 1031. Leo ei commendat
 suos legatos, et Eutychem ad longinquiora transferen-
 dum petit, 1049. Interfuit cum Marciano imperatore syn-
 odum Calchedonensi, et in S. Euphemie confessione a Pa-
 tribus fidei definitionem accepit, 1128 *not.* Morachos tu-
 multuantes in Palestina litteris instruit et increpat, 1207
 et 1208 *not.*

Q

Quadragesima maximum sacratissimumque jejunium,
 184, 156. Cur Paschæ præcedat, 181. Christianis utile ac
 necessarium, 165, 184. Oritur ex divina et apostolica insti-
 tutione, 156, 168, 177. In toto mundo observabatur, 149.
 Hoc tempore diligentius Deo serviendum, et sanctius
 vivendum, 144, 149, 153, 157, 167, 173, 176, 183, 186,
 191. Obrectationi Ecclesiam objicit, qui sanctius non
 vivit in Quadragesima, 157. Est tempus reconciliationis et
 indulgentiæ, 153, 180, 183, 187, 188. Hoc tempore cle-
 mentia principum imitanda, 152. Gravioribus insidiis hoc
 tempore diabolus utitur, 144. Alicubi inchoabatur a Domi-
 nica Quinquagesimæ, 408 *not.* In Quadragesima quibus
 studiis vacandum, 173.
 Quæstiones variæ Romano pontifici frequenter propo-
 sitæ, 1405, 1416. Unde decisæ, *vid.* Dubia.
 Quenellus confutatus, 5, 9 *not.*, 14 *not.*, 21 *not.*, 23,
 38 *not.*, 95 *not.*, 192 *not.*, 259 *not.*, 279 326 *not.*, 327, 334,
 33 *not.*, 379, 433, 451, 461, 464, 467, 479, 480, 481, 482,
 4 6, 486, 490, 491, 495, 498 *seqq.*, 502, 567, 574, 586,

626, 633, 636 *not.*, 639 *not.*, 645, 648, 651, 654, 663 *not.*,
 665 *not.*, 666 *not.*, 671 *not.*, 678 *not.*, 680 *not.*, 681 *not.*,
 725, 727 *not.*, 728 *not.*, 730 *not.*, 734 *not.*, 745, 748, 754
not., 773, 801 *not.*, 838 *not.*, 843, 852 *not.*, 859 *not.*, 871
 875 *not.*, 885 *not.*, 887 *not.*, 889 *not.*, 897, 917 *not.*, 951,
 959, 984, 992 *not.*, 1002 *not.*, 1010 *not.*, 1013, 1020 *not.*,
 1043 *not.*, 1050 *not.*, 1091 *not.*, 1083 *not.*, 1142 *not.*, 1215
not., 1219 *not.*, 1229 *not.*, 1242 *not.*, 1251, 1257 *not.*, 1296
not., 1304 *not.*, 1307, 1317 *not.*, 1333 *not.*, 1346 *not.*, 1375
not., 1408 *not.*, 1409, 1411, 1426 *not.*, 1429 *not.*, 1436 *not.*
 Quintus episcopus Albiganensis, 1084.
 Quintus episcopus Dertonensis, 1082.

R

Ravennius Arelatensis episcopus post S. Hilarium, 890,
 993. Leoni etiam probatus ante ipsius electionem, 890,
 994. Leo electionem approbat, 890, 891. Postulat ab eo,
 ut Petronianum vagum, qui se dicit abbatem diaconum Roma-
 num, ab omnium Ecclesiarum communione expellat, 892.
 Preces episcoporum Arelatensis sedi adhaerentium ad Leonem
 missæ, ut Ravennio restituit prærogativas quas Hilar-
 io ademerat, 994. Viennensis episcopus apud Leonem
 queritur, Ravennium ordinasse Vasensem antistitem, 996.
 Leonis responsio atque iudicium de hac controversia,
 999. Leo ad Ravennium mittit epistolam ad Flavianum
 scriptam cum mandatis, 1000. Litteras formatas de pascha-
 tis die anni cccclii ad eundem dirigit, 1079. Ravennius
 convocata synodo jussu Leonis, synodicam ad hunc mittit,
 1107. Admonetur a Leone de gestis Chalcedonensibus,
 1137 *seqq.* Per eum hæc notitia ad Hispanos erat transmit-
 tenda, 1140. Accipit a Leone exemplar sententiæ Chalcedo-
 nensis adversus Dioscorum, 1141.
 Ravennatis episcopi. S. Petrus Chrysologus, 775. Neo,
 1405. Antiqui catalogi Ecclesiæ Ravennatis quoad solum
 ordinem episcoporum æstimandi, 1403.
 Reconciatio et remissio peccatorum sine Spiritus sancti
 advocacy non fit, 303. Peccata solvuntur sacerdotum
 supplicatione, 1174, 1175. Per Ecclesiæ preces, 1435.
 Apostolica clave reserant portas misericordiæ, 186. *Vid.*
 Confessio, Impositio manuum, Pœnitentia.
 Redemptio nostræ causa fuit misericordia Dei, 39,
 255. Redemptio cur dilata, 118. Reparatio hominis mirabi-
 lior quam creatio, 255. Hominum nemo eam mereri po-
 tuit, *ibid.* Ad omnia retro sæcula etiam extenditur, *ibid.*
 In reparatione nostra Trinitas divisit sibi opus, quo sensu,
 310.
 Regiensis episcopus Faventius, 1082.
 Regnum Dei laborantibus, non otiosis promissum, 117.
 Regulus diaconus una cum Petronio presbytero preces
 episcoporum Galliarum ad Leonem detulit, 998. Leo eos Romæ
 voluit interesse tractatui, 1000. Quis hic tractatus, *ibid.*
not.
 Relationes ad Romanam sedem totius Ecclesiæ utiles, 1298.
 Innumeris relationibus apostolica sedes consultata, 634. Ad
 sedem Petri ex toto orbe concurrunt, 20. Mos erat ordi-
 nationem episcoporum majorum sedium ad Papam referre
 per litteras ordinati et ordinatorum ejus, 1369 *not.*
 Renatus Ecclesiæ Romanæ presbyter tituli S. Clementis
 legatus Leonis ad Flavianum CP., 837. Et ad synodum
 Ephesinam II, 841, 851, 865, 870. Ante synodum in itinere
 obiit, 941 *not.*
 Restituendæ sunt dominis res quæ bona fide ad nos
 pervenerunt, 1331.
 Restitutus episcopus Africanus apud Leonem queritur
 de episcopis ordinatis ubi ordinari non debuissent, 667.
 Resurrectionis festivitatis communis inferni simul et
 supernis, 419. *Vid.* Christi resurrectio. Resuscitata corpora
 ante Christi resurrectionem, 202.
 Rodanus comes, 1244. Alius subadjuva, *ibid.*
 Roma ex fratribus nomen accepit, 321. Arx Romani imperii,
 323. Victoriis aucta jus imperii terra marique protulit,
 322. Omnium gentium serviebat erroribus, *ibid.*,
 323. Cur electa sedes Petri, *ibid.* Per Petri sedem caput
 orbis effecta, latius præsedit religione divina, quam domi-
 natione terrena, 322. Petrus Romam venit sub Claudio,
 324. Petrus et Paulus Romæ mortui sub Nerone, *ibid.*,
 325. Millia martyrum Romam ambiunt, 326. Eorum sepul-
 cra, 944. Roma illustris S. Laurentio, 339. Roma quando
 occupata, et post depopulationem evacuata a Vandalis, 335.
 Ob hanc liberationem festum gratiarum actionis quotannis
 celebratum, sed postea neglectum, *ibid.* Roma Pelagiani
 evanuerunt, 583. Romæ Manichæi detecti, et eorum epi-
 scopus Romæ, *vid.* Manichæi. Romæ Egyptii negotiatores
 Eutychem hæresim sparserunt, 372, 378. Collectæ pec-
 catorum Romæ, *vid.* Collectæ.
 Romana cathedra dicta sedes Petri, 10. Festum Cathed-
 ræ S. Petri, *vid.* Cathedra S. Petri. Ad Petri sedem ex

toto orbe concursus, 20. Merito illic principatus constitutus, unde adhuc apostolici spiritus oracula reserantur, 1004. Cathedra primatus perpetua stabilitate fundata, 436. In hac Petri vivit potestas et excellit auctoritas, 12. Hujus sedis laudes, 942. Romana Ecclesia supra omnes totius mundi Ecclesias tenet principatum, 995. *Vid.* Ecclesia Romana. Romana Ecclesia prærogativa, 1222. Romana fides ab Apostolo commendata, 374, 944. Nulla hæresi violata, 374. Romana supputatio, 608. *Vid.* Cyclus Latinorum. Hebræorum supputatio Romanis ignota, 608.

Romania, 1427 *not.*, 1428.

Romanus pontifex honoris Petri consors, 9. Hæres Petri, 10, 13, 22. Eum Ecclesia tamquam Petrum suscipit, 10. Vicem Petri Romanus pontifex gerit, 13. Quo sensu, *ibid.* *not.* Eadem dignitas quæ fuit in Petro, est in Romano pontifice, 13. Petrus in Romanis pontificibus Ecclesie gubernacula non reliquit, 12, 13. In propria sede et vivit et præsidet, et præstat quærentibus fidei veritatem, 779 *not.* Doctrina pontificum Romanorum veluti a S. Petro suscipienda, 13. In eorum persona Petrus agnoscendus et honorandus, *ibid.* Romani pontificis judicium tota Ecclesia recipit, ut capiti membra concordent, 1219. Romani pontificis primatus, 969, 974, 1018. Per B. Petrum transmissus, 995. Divinitus institutus, 436. *Vid.* S. Leonis primatus. S. Petrus. Non est meri ordinis, sed præcipue jurisdictionis in universam Ecclesiam, *vid.* S. Leonis iurisdictionis. Facultatem habet de fide et sacerdotibus judicare, 962. De appellationibus ad Romanum pontificem, *vid.* Appellatio. Auctoritas ejus circa concilia generalia, *vid.* Ephesinum et Chalcedonense. Romanus pontifex ad Orientales partes causa synodi non pergebat, 887. Sed legatos eo mittebat, 1069. *Vid.* Legati. Omnibus Occidentalibus paschalem diem quotannis indicebat, 1229, 1297. *Vid.* Paschalis dies.

Rusticus episcopus Gallus ordinator Ravennii Arelantensis, 890.

Rusticus Narbonensis episcopus, 1107, 1110, 1236, 1140 *not.*, 1416, 1458. Secessus meditatus retinetur a Leone, 1417. Leoni papæ dubia proponit definienda, 1416. Cur quædam proposuerit etiam post decisiones conciliorum Gallie, 1414.

S

Sabbati sancti jejunium apud Alexandrinos vespere solvebatur, 1267, 1270.

Sabelli error, 81. Ejus discipuli dicti Patripassiani, 697. Sabinianus presbyter Narbonæ zelo pudicitie excedens, 1416.

Sabinus episcopus Gallus, 1110, 1136.

Sacerdotii veteris et novi discrimen, 11. Sacerdotii gradus quatuor, 687. Sacerdotes quales ordinandi, *ibid.* Eorum sanctitas. *ibid.* Inscitia in ipsis non ferenda, nec excusabilis, 717, 976. Solis sacerdotibus prædicare licet, 1217, 1227. Sacerdotes secundi ordinis quales, 181. Sacerdotes sicut nullo errore implicari, ita nulla oportet cupiditate corrumpi, 1159.

Sacrificium Christi juramento obfirmatum, 21. Eucharistiæ sacrificium, 356. Ejus oblatio Alexandriæ intercepta occiso S. Proterio, 1324.

Salonius episcopus Gallus, 1003.

Salus per Christum nullis sæculis deficit, 268.

Sanctorum intercessio et utilitas, 43, 51, 61, 320, 327, 336, 337, 339, 347, 350, 354, 361, 365. Eorum ambienda suffragia, 131. In ipsis Deus nobis constituit et præsidium, et exemplum, 339. In tribulationibus nobis adsunt, 337. In sanctis Deus honoratur, 275. Sanctorum pretiosa mors nullam potuit mundo afferre propitiationem, cur, 249. In sanctorum commemoratione lætandum, 326. Miracula per sanctos. Nemo tam sanctus qui melior esse non debeat, 168.

Sanguis Christi et pretium et poculum, 239.

Sapientia mundi cæcitas facta, 85, 86. Nemo sapiens sibi soli sapere debet, 328. Sapientioribus non cedere iniquum est, 803.

Sardicensis canones sub Nicænorum nomine citati, 898, 899, 917 *not.*, 966 *not.*

Satisfactio poenitentie appellata, a præpositis Ecclesie imposita, 1174. *Vid.* Poenitentia.

Scandalum. Qui publice in Ecclesia contra fidem disputavit, publice in Ecclesia se retractet, 1327, 1328, 1343. Iniqui prosperitas scandalum aliquot justorum, 164.

Scrinia apostolicæ sedis, 995, 1006, 1216.

Scripturæ sacræ auctoritas indubitabilis, 198. Ejus interpretes qui, 1044. Scripturæ lectio in Ecclesiis eadem quæ hodie, in Epiphania ex Apostolo, 114. In Dominica Sexagesimæ ex Genesi, 409 *not.* In Dominica prima Quadragesimæ Evangelium, 149, 156. In Dominica hebdomadæ

majoris Passio Domini, 198. Feria quarta ejusdem hebdomadæ, 207. In Pentecoste Evangelium, 311.

Secessus spiritualis necessitas, 345.

Sedes Apostolica, *vid.* Romana Cathedra.

Seditionum auctores gravius plectendi, 1211.

Sedulii versus antiquo sermone inserti, 458.

Segetius episcopus in una suburbicariarum, 615.

Senator presbyter legatus a Leone in Orientem, 1007, 1010, 1012. Reversus ab Oriente Leonis litteras ad Eusebium episcopum Mediolanensem detulit, 1081.

Senecio metropolitanus in Illyrico, 677.

Septimus Altinæ ad Leonem refert de Pelagianis in Aquileiensi provincia sine debita cautione susceptis, 583, 589. Leonis epistola ad eundem, qui laudatur, 594.

Sermones Patrum auctoribus non suis unde attributi, 389, 390. Sermones in mss. male attributi S. Leoni, 381 *seqq.*

Servi cum libera matrimonium illicitum, 1422. Ordinatio velita, 612.

Severianus episcopus Gallus, 998.

Siculis apostolica sedes sacerdotalis mater est dignitatis,

716. Eorum episcopi ab ea consecrationem accipiunt, *ibid.*

Terni quotannis ad Romanam synodum debent accedere,

324. Decreta pro Siculis, 716, 727. Sicilia a Vandalis vastata, 607. Bona Ecclesie fisco addita, *ibid.* *not.*

Silvanus Paucormitanus diaconus Leonis epistolam ad Paschasium Lilybetanum detulit, 607.

Silentium sæpe veritatem opprimit, 1221.

Silvius Polemius auctor Calendarii veteris quis fuerit,

497.

Simoniaci reprehensi, et quam multi, 437.

Simplicianus episcopus Novariensis, 1084.

Sol Romæ a nonnullis superstitione adoratus, 94 *not.*,

475, 476. Manichæorum cultus erga solem, *vid.* Manichæi.

Spectacula insana magis frequentata quam beata martyria, 336.

Spes nostra in Deo esse debet, 20, 21. Spes eadem in Christo nostra et antiquorum veteris Testamenti, 244, 256.

Spei meritum et excellentia in quo sit, 293. De misericordia Dei nemo diffidat, 9.

Spiritus sanctus cur in igneis linguis apparuit, 298. Ejus divinitas et natura explicatur, *ibid.*, 301, 309. Est Spiritus Patris et Filii, 298, 301. Ab utroque procedit, 697. Macedonianorum error de Spiritu sancto, 81, 299. Peccatum in Spiritum sanctum cur irremissibile, *ibid.* Spiritus sancti eloquia et effectus, 300. Datus in veteri Testamento, 302. Origo virtutum, bonarum inspirator voluntatum, et auctor actionum, 318. Septem Spiritus sancti dona, 306.

Status quanto eminentior, tanto magis casui obnoxius,

20.

Stella quæ Magis apparuit, *vid.* Magi. Stellarum potestas nulla, 164, 217. Stellarum effectibus tribuebant nonnulli impii Romæ liberationem a Vandalis, 336. Priscillianistæ fatalibus stellis homines subjiciebant, 704, 706.

S. Stephano Jerosolyma glorificata, 339.

Stephanus episcopus Gallus, 998.

Storarius, cui Leo fidebat, 1316.

Subadjuvæ, 1244, 1328.

Subdiaconorum continentia, 687.

Subditi, *vid.* Famuli.

Superbia omnium peccatorum origo, 169, 1159. Virtutibus insidiatur, 158.

Superstitiones variæ notatæ, 94.

Superventor episcopus Gallus, 998, 1110, 1136.

Symbolum Apostolicum, 81. Auctoritatis apostolicæ, 238.

Institutum ab apostolis, 373. Duodecim apostolorum totidem signatum sententiis, 858. Omnium hæreson antidotum, 803, 858. Eutylianæ a Leone objectum, *ibid.* Est incommutabile, 1137. Ejus recitatio in baptismo, 1242.

Symbolum Nicænum, 1359. Ab Orientalibus in baptismo recitatum, *ibid.* *not.*

Synodi congregandæ modus et conditiones, 679. *Vide* Concilium.

T

Tamburinus cardinalis laudatur, *Præf. gen.* § 5, et *Præf. in Serm.* § 2.

Tarantasia Vionnensi episcopo attributa, 999.

Tatianus præfectus Urbis Marciani imperatoris litteras ad Leonem attulit, 1044.

Taurinas episcopus maximus, 1083.

Taurominitani clerici de episcopo bona Ecclesie alienante apud Leonem in synodo conqueruntur, 728.

Temperantia quid indulgeat, quid neget, 283.

Templum Dei domus: in eo Jesus quærendus, 717. *Vid.* Basilica, Ecclesia. Templorum dedicatio, *vid.* Dedicatio Ecclesie.

-Tentatio undique Ingnit, 90, 93, 94, 163, 185, 190. A tentationibus nemo liber, 30, 46, 55, 145. Varia tentationum genera, 56, 158. Præcipue in otio, 56. Tota vita tentatio est, 154, 178. Licet sanctis suis quotidianam victoriam donet in tentationibus gratia divina, non aufert tamen dimicandi materiam, 314. Cur, 315, 1020. Tentationes necessariae, 145. Quomodo superentur, 90. Quibus armis, 56, 57, 178. Vigilantiæ necessitas, 72. In tentationibus ad crucem Christi recurrendum, 275. Instandum orationi, 213. Prius tolerantiam postulanda quam gloria, 196. Quos maxime diabolus tentet, 154. Tentari cur Christus voluerit, et quomodo pugnarit ac vicerit, 145. Quatenus tentatio in bonum cedat, 362. Præsumere de facilitate resistendi peccatum est; vinciturque qui vinci non timet, 154.

Thalassius episcopus Cæsareæ Cappadociæ a Leone notatus, quod quem Jam monachum illicita præsumptem malæ doctrinæ prædicare permisit, 1211.

Theodoritus Cyrensis episcopus in pseudosynodo Ephesina depositus ad Leonem confugit, 946. Per appellationem, 947 *not.* Annus episcopatus vigesimum sextum anno 449 agebat, 948. Suscepti ab eo labores pro Ecclesia, scripta contra hæreticos, Judæos gentiles, aliaque ejusdem gesta recensita, 947 *segg.* Legatos ad Leonem dirigit, 950, 951. Nestorio olim favebat, sed postea ipsi anathema dixit, 1226 *not.* Theodoretum ab omni hæreses macula immunem apostolicæ sedis iudicium demonstravit, *ibid.* Leonis iudicium in Chalcedonensi laudatum, *ibid not.* Illyricanis et Palæstinis ambigentibus de epistola Leonis ad Flavianum in concilio Chalcedonensi, dubitationem excludere nisus est, 1226 *not.*

Theodorus Forojuliensis Leonem consultit de pœnitentiâ, 1173. Idem Theodorus, 998.

Theodosius imperator Chrysaphii opera Eutyichis patrinum suscipit, 762 *not.* Scribit ad Leonem de turbis Constantinopoli excitatis ob damnatum Eutychem a S. Flaviano 761, 767. Synodum Ephesi voluit congregari, 839, 851, 856, 865, 870, 886, 902, 911. Post lacrocium Ephesinum Leo a Theodosio petit synodum intra Italiam, 945, 923, 957, 1008, 1011. Legatio apostolica hac de causa apud imperatorem Pulcheriæ Augustæ commissa, 923. Mortuo S. Flaviano quid Theodosius egerit pro successore subrogando, 954. Pro concilio in Italia cogendo Leone petente ad eum scribitur Valentinianus, 962. Placidia, 964; et Eudoxia, 967. Responsa Theodosii, 986, 989, 991. Scribit ad Leonem pro electione Anatolii confirmanda, 1005. Leo quatuor legatos ad ipsum dirigit, 1007. Theodosii mors, 1014.

Theodotus Antiochenus episcopus, 948.

Theodulus metropolitanus in Illyrico, 957.

Theonas episcopus Ægyptius pro fide extorris, 1336.

Theophilus Ægyptius episcopus ordinator Thimothei Solophacioli, 1437.

Theophilus Alexandrinus episcopus a S. Proterio laudatus, 1265. Ejus laterculus, seu supputatio paschalis centum annorum, 1059 *not.* 1229 *not.*, 1282. Defenditur, 1265. Ejus doctrina circa incarnationem ab Ecclesiæ doctrina non discordat, 1209, 1254, 1257. Testimonia ex eo a Leone excepta contra Eutyichianos, 1394.

Thessalonicensis vicariatus in Illyricum Anastasio datus 617, 620. Crebra sedis apostolicæ auctoritate constitutus, 620, 678, 683. Anysio primum a Siricio papa concessus, *ibid.* Eo inconsulto nemo ordinandus, 621, 688. De ordinatis ad eum referendum, *ibid.* Metropolitanus ordinat, 618, 621, 688. Ad synodum vocat, 622, 679. Causæ quæ in provinciis suis nequeant terminari, ad eum referantur, et ab eo componantur, 678. Causæ quæ ab eo non possunt definiri, Romano pontifici reservantur, 622, 689, 690. Item majores causæ, et appellationes, 619, 622.

Testamenti utriusque discrimen, 367. Totum vetus Testamentum in sacramenta Christi transivit, 256. Utriusque Testamenti eadem fides, 204, 244. Summa concordia 230, 256. Vetus Testamentum figuras, novum res ipsas habet, 268.

Tiberianus episcopus Africanus ex laico per tumultum ordinatus, 665.

Ticinensis episcopus Crispinus, 1082.

Timor duplex, alter fidem justificans, torquens alter conscientiam, 227. Timor non de pœnæ formidine, sed de Dei charitate conceptus quid operetur, 349. Timor iudicii et inferni a Leone incussus, 32.

Timotheus Ælurus tyrannus et perversor sedis Alexandriæ, 1325, 1327, 1347, 1432. Quatuor soli episcopi ei adhærebant, 1327. Episcopos et clericos de Ecclesiis suis depulit, 1348. Ejectus Alexandrina sede, 1432, 1434. Venit Constantinopolim, 1434. Expulsus et in longinquiora translatus, 1438.

Timotheus Solophacioli episcopus catholicus electus ad Leonem scribit de ordinatione sua, 1437. Laudatus, 1436.

Timotheus diaconus ordinationis Solophacioli nuntius, 1436, 1437.

Traditionibus apostoli Ecclesias imbuerunt, 314. Traditiones apostolicæ auctoritas, 317. Traditiones apostolicæ servandæ, 29. Traditio jejunii mensis septimi, 359. Traditio apostolica de ordinatione peragenda die Dominico, 629. Item de baptizando in Paschate, 716, 1429. Quatenus quædam observantiæ Christianæ de traditione apostolica derivare dicantur, 318 *not.* Traditio sanctorum Patrum, *vid.* SS. Patres.

Transfiguratio Christi, *vid.* Christus.

Translationes episcoporum reprehensæ, 689.

Tribulationes fortiter ferendæ, 1836, 1937. Tribulatio vel corrigit, vel probat, 40. Numquam deest, si numquam desit observantia pietatis, 178.

Trinitatis mysterium explicatur, 248, 299, 299, 301, 309, 310. In Trinitate distinctio personarum, sed unitas essentialis, 83, 312. De Trinitate quid cogitandum, 310, 311. Trinitas divisi sibi opus redemptionis nostræ, 310. Quæcumque de Trinitate censerint Priscillianistæ, 697. In Trinitate dividere non debet intellectus, quod distinguit auditus, 301, 395. Prima Trinitatis persona est mittens, secunda est missa; tertia est promittens, 309, 396. Cur aliqua singulis personis tribuantur, 301. Trinitatis opera indivisa, 309.

Tristitia religiosa aut alienum peccatum luget, aut proprium, 369.

S. Trophimus primus Arelatensis episcopus, 994.

S. Turribius Asturicensis episcopus, ante episcopatum scribit ad Idatum et Ceponium episcopos contra Priscillianistas, 1475. Jam episcopus scribit etiam ad S. Leonem epistolam contra eosdem, atque commonitorium et libellum mittit, 695. Leonis responsio ad ipsum, *ibid.* Mandata. 710. Cur Leo Idatum et Ceponium eidem junxerit in sollicitudine adversus Priscillianistas, 1474.

U

Unctio sacerdotum, 228.

Ursus episcopus Gallus, 1110, 1136.

Usura, *vid.* Fenus.

Uxor quæ, 1422.

V

Valentia Viennensi episcopo attributa, 999.

Valentinianus III imperator post Leonis iudicium contra Manichæos legem fert, 626. Alia ejusdem lex post Leonis iudicium contra Hilarium Arelatensem, 642. Fuit lex non solum pro Galliis, sed generalis, *ibid not.* Romam venit pro die festo S. Petri, 962. Quod fuit hoc festum, 959. Rogatus a Leone et Romana synodo scribit ad Theodosium contra atrocium Ephesinum, 962. Theodosii responsio ad eundem, 985.

Valentinus hæreticus, 741, 756, 782, 1359.

Valerianus episcopus Gallus, 998, 1110, 1136.

Valerius episcopus Gallus, 1110, 1136.

Vana gloria, *vid.* Gloria vana mundi.

Vandalicæ irruptionis indicium, 334, 336.

Venerius episcopus Gallus, 1110, 1136, 1146.

Veranus Gallus episcopus scribit ad Leonem, 1063.

Verbum Dei, *vid.* Filius Dei.

Vercellensis episcopus Justianus, 1084.

Veritas quibus sit scandalum, 129. Veritatis cognitioi quis sit idoneus, 102. Ad eam mundana sapientia non pervenit, 176. Veritas semper sui similis, 268. Bene ambulatur cum per viam veritatis inceditur, 347. Veritas quomodo defendenda, 765. Pro veritate pati gloriosum, 939. Quæ optima ejus victoria, 1145. Veritatis victoria qualis in hoc mundo, 1227. Muodus veritatem non recipit, 1437. Divina veritas nobis semper loquitur, 59. Ubi veritas est magistra, numquam desunt divina solatia, 1029.

Verus episcopus Gallus, 1111, 1136.

Vestitus nilidior diebus festis, 153.

Victurus episcopus Gallus, 1111.

Vidua Evangelica laudata, 157, 469. Sareptana, 49, 159. Viduæ antequam nuptæ quæ dici solebant, 667 *not.*

Viennensis episcopus per litteras et legatos ad Leonem missos queritur de episcopo Arelatensi, 998. Econtra Arelatensi adhærentes de Viennensi conqueruntur, 994. Qui episcopatus Viennensis subjiciantur, 999. Viennensis provincia, 633, 996, 998, 999 *not.*

Vigilantius unus e metropolitanis Illyrici, 677.

S. Vincentius martyr, ejusque martyrium sub Deciano, 248 *segg.* Quinam auctor sermonis de S. Vincentio, 378.

Vindictæ cupidus quam periculose dicat orationem Dominicam, 166. Sui ipse est iudex, 188.

Virgines sine sua culpa per vim corruptæ cum incontaminatis se comparare non audeant, 666. Quo loco habendæ, 668. Virgines propria culpa corruptæ longè peccatæ-

tiæ subjectæ, *ibid. not.* Hæ vocari solebant viduæ antequam nuptæ, 667 *not.*

Virginum propositum et habitus et consecratio, 1426. Contra propositum continentiam agentes, etiamsi non fuerint consecratæ, prævaricantur, *ibid.*

Virtutes tres theologicas, 21, 58. Charitate virtutes fiunt utiles, 36. Sine charitate omnes sunt infructuosæ, 182. Non sunt virtutum opera sine tentationum experimentis, 145.

Visio intuitiva in oculis reservata, 194.

Vita præsens perpetuus conflictus, 145, 154, 178. Vita Christiani crux perpetua, 173. Forma vivendi unde petenda, 171.

Vitis graviorebus austerior, medicina adhibenda, 168.

Vocatio omnium gentium, 121, 132, 186, 246.

Voluntates omnes ex altero duorum amorum procedunt, 352. Leonis sententia explicata, 52, 561. Voluntas mala cuius ortus ex nobis est, 361. Ex voluntate pensatur actio, 364. Omne peccatum ex voluntate, 666.

Votum seu propositum Monachorum et virginum, *vid.* Monachi, Virgines.

Y

Ynantius episcopus Gallus, 890, 998, 1112, 1136.

Z

Zosimi papæ tempore Baptisterium aqua repletum per miraculum, 610.

ORDO RERUM QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

Epistola nuncupatoria. 9
 Balleriniore præfatio generalis. 13
 Quesnelli præfatio generalis in suam editionem operum S. Leonis Magni. 31
 Epistola nuncupatoria editioni Quesnellianæ præfixa. 47
 Schenemanni notitia historico-litteraria in S. Leonem Magnum.
 OPP. S. LEONIS PRIMA PARS. — SERMONES.
 Præfatio. 117
 A *dominitio in duos sequentes sermones.* 137
 SERMO PRIMUS. — S. Leo absens effectus gratias pro beneficio rependit, et Ecclesiæ suæ preces sollicite postulat. 141
 SERMO II. — I. Nemini vel de justitia sua præsumendum, vel de misericordia Dei diffidendum. — II. Conventus episcoporum in anniversario die consecrationis Romani pontificis, quem Petri hæredem Ecclesia tamquam Petrum suscipit. 142
 SERMO III. — I. Ad Deum referendus honor sacerdotii. Hujus figura in Melchisedech præcessit; utriusque discrimen. — II. Quam impar tanto oneri humana infirmitas. Christus Ecclesiam semper regit. Soliditas fidei Petri permanet. — III. Petri elogium, qui Ecclesiæ curam etiam nunc non deserit. Quo sensu petra et fundamentum. — IV. Petrus in successoribus honorandus: Primas omnium episcoporum. Profectus gregis, laus pastoris. 144
 SERMO IV. — I. Festivitatem hanc (*De natali suo loquitur*) omnibus esse communem Christianis, qui et reges sunt et sacerdotes. — II. Quanta Petro præ cæteris sint collata: Ecclesiam in Petro, et in ejus fide fundatam. — III. Transivit in alios apostolos potestas clavium quas Petrus accepit. Speciale privilegium Petri, cuius specialis cura a Domino suscipitur, et pro fide cuius proprie Christus oravit, ut firmitas quæ per Christum Petro tribuitur, per Petrum apostolis conferatur. — IV. Petri precibus et sollicitudini deberi quicquid boni a successoribus ejus agitur. 148
 SERMO V. — I. Omnia in Deum esse referenda. — II. Quo quisque altior in Ecclesia tenet locum, eo magis illi timentum esse. — III. Christum verum esse Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, et suæ semper adesse Ecclesiæ. — IV. Petrum Romanæ sedis semper curam gerere. — V. Illi potissimum honorem esse impendendum, cuius sedi successores ejus serviunt. 153
 SERMO VI. — Eleemosynæ commendatione præmissa, Dominicam collectarum adesse monet. 157
 SERMO VII. — Eleemosynam alterum esse lavacrum a peccatis, et opus maxime charitatis. 159
 SERMO VIII. — Collectas occasione paganarum superstitionum esse institutas, a quibus ne pauper quidem excluditur: eleemosyna cruciari dæmones; pauperes a collectarum fructu non esse alienos. 159
 SERMO IX. — I. Evangelica luce gentilitiæ superstitionis tenebras repelli, a quibus omnia manant flagitia. — II. Ideo futurum judicium a Christo prædicitur, ut misericordiæ largitate peccata redimantur. — III. Collectas institutionis esse apostolicæ: occasione paganicæ superstitionis esse ordinatas; verècundos maxime pauperes esse sublevandos. — IV. Hæreticos prodere Deo in primis gratum. Manichæorum dogmata. 160
 SERMO X. — I. Collectarum consuetudine ab apostolis tradita juvari fideles. Opes non tam possidendæ quam dispensandæ a Deo traditæ sunt. — II. Quam miseri qui opes suas in proprium tantummodo usum, non in pauperes expendunt. — III. Sine misericordia in pauperes, cæteras virtutes non prodesse. — IV. Fidem siæe operibus mor-

tuam esse, per charitatem vivificari. Eleemosynæ ac temperantiæ bona quæ? 164
 SERMO XI. — I. Quantum ultima sententia iudicis nostri misericordiæ commendet opera. — II. Unde collectarum consuetudo originem traxerit in Ecclesia. 166.
 SERMO XII. — I. Homo ideo conditus ut suum imitetur auctorem; et hoc Dei donum est. — II. Charitatem non Deum solum, sed et proximum complecti, ipsosque inimicos; quæ Christianæ charitatis latitudo est. — III. Omnibus Dei iudiciis subditis quisque debet esse, nec minus de inopia quam de abundantia gratias agere. — IV. Jejunio, oratione et eleemosyna omnes virtutes comprehendit. 168
 SERMO XIII. — Jejunium mensis decimi cur institutum; ejusdem et Christianæ erga pauperes misericordiæ laus. 172
 SERMO XIV. — I. Ager carnis quomodo colatur. — II. Diabolus tum maxime in fideles sævire cum bona opera exercent. 175
 SERMO XV. — I. Triplex orationis, jejunii et eleemosynæ remedium adversus tentationes diaboli et vulnera peccati. — II. Jejunii præceptum, sicut et præceptum dilectionis, non esse novæ legis gratia abrogatum; eidem misericordiæ opera esse jungenda. 174
 SERMO XVI. — I. Divites et Deo gratias agant, qui opes eis largitur, et has cum pauperibus communicent. — II. Cur institutum decimi mensis jejunium. Efficax oratio, cui eleemosyna suffragatur. — III. Hæreticos diabolo ad corripendos fideles famulari sub Christiano nomine. — IV. Manichæorum hæresis omnium sordium sentina. Quid in eos Leo gessit Romæ. — V. Eosdem esse et fugiendos, et prodendos. — VI. Zelo adversus hæreticos gratiores fieri apud Deum orationes, jejunia, et eleemosynas. 176
 SERMO XVII. — I. Jejunium a lege veteri in novam translatum et Deo ex grati animi sensu deberi, et orationem efficaciorum efficere. — II. Pium fenus cum Deo exercendum; fenus vero quam injuste et impie ab hominibus exigatur. — III. Quilibet sequatur ex fenore eventus, semper mala est ratio fenerantis. — IV. Aliquorum abundantiam et aliorum inopiam ad hoc esse ordinatam, ut dives Dei bonitatem imitetur. 180
 SERMO XVIII. — I. Animam licet regeneratam, et ex se in deteriora declivem, et ex Dei benignitate pluribus munitam esse præsidis. — II. Communem toti Ecclesiæ abstinentiam iudici, ut et a parte et a soliditate diabolus superetur. — III. Sterilem arborem Christus damnavit, ut misericordiæ opera commendaret. Ut homo Christianus impugnetur assidue, quæque sint piorum arma contra invisibiles hostes. 182
 SERMO XIX. — I. Abstinentia Domino viam parat, et mentem erigit ad cælestia. — II. Cur Quatuor Temporum jejunia instituta quibus et subjungendum jejunium a viduis — III. De cultu Dei, ac de usu honorum temporalium. De duplici jejunio. 185
 SERMO XX. — I. Alia in lege pro tempore instituta, alia etiam in nova lege permansura. Quale jejunium, et omnia præcepta moralia. — II. Jejunium decimi mensis ecclesiasticis regulis prescriptum pro agendis Deo de perceptis terræ fructibus gratis. Terræ fecunditatem ubertas animorum æmuletur, ut Dei homo sit imitator. — III. Omnia præcepta continent charitas, qua homo a bestis discernitur. Sic diligendus proximus a nobis, quomodo nos a Deo. A misericordiæ operibus ne pauper quidem excluditur. 188
 SERMO XXI. — I. Neminem extraneum esse a lætitia Nativitatis Domini, quæ sola sine sorde peccati est. — II.

Miram esse hujus mysterii dispensationem. — III. Qui novum hominem vult induere, ei veterem esse deponendum. 190

SERM. XXII. — I. Incarnatione Verbi primam Dei erga homines dispositionem compleri, sed sacramento occultiore. — II. Novo ordine, nova nativitate Filium Dei esse generatum. — III. Cur ex Virgine nasci Christus elegerit. — IV. Illusum esse diabolum per incarnationem ex Virgine. — V. Ideo natum esse Christum in carne, ut renascereur ex Spiritu. — VI. Non Hominis Dei, sed novi solis ortum Manichæos colere. 193

SERM. XXIII. — I. Utramque Christi generationem esse inenarrabilem, et utramque naturam editam esse a Maria. — II. Error Arij unde? Incarnationis explicatur sacramentum. — III. Necessitas incarnationis, ut hominum errores et peccata auferrentur. — IV. Fidem et virtutem incarnationis unam semper et eandem fuisse quæ hodie. — V. Non carnali lætitia Dominicæ Nativitatem, sed spiritali celebrandam. Quod Christus caro nostra fit nascendo, nos caro ejus renascendo. 199

SERM. XXIV. — I. Per Verbi incarnationem figuras et promissiones esse completas. — II. Nisi Deus fieret homo, nullum hominis vulneribus remedium superesse. — III. Christum verum Deum esse et verum hominem, peccati originalis expertem; ejus nativitas imago in baptisate. — IV. Ab hac alienos esse Manichæos Christum negantes corporaliter natum. — V. Alios hæreticos non nihil habere sani, Manichæos nihil non impium. — VI. Ab illorum ficta pietate cavendum; unitati fidei, sine qua nihil verum, inharandum esse. 203

SERM. XXV. — I. Rudibus Ecclesiæ filii debitorem se fatetur Leo. Non in sola mandatorum observantia, sed et in tramite fidei angustam esse viam. — II. Verbum Patri æquale et consubstantiale, per incarnationem Patre minorem factum quoad humanam naturam. — III. Profundum incarnationis mysterium expenditur. — IV. Christum in veteri lege præannuntiatum, in nova missum, non nisi Spiritu Dei cognosci posse. — V. Nisi Verbum caro fieret, mors regnaret ab Adam. Filius Dei homo factus, ut homines fierent filii Dei. Virtus baptismatis. — VI. Incarnationem et mysterium esse et exemplum. 208

SERM. XXVI. — I. Nativitatis et infantie Christi mysteria numquam non esse recolenda. — II. Ecclesiam, dum Christi ortum venerat, suum celebrare. — III. Quæ sit pax quam Christus sine semine nascens largitur. — IV. Qui filius Dei est, Deum imitetur, Dei gratiæ voluntati que serviat. — V. Natalis Domini, natalis est pacis. Pax mundi et electorum qualis. 212

SERM. XXVII. — I. Æqualis esse periculi alterutram in Christo negare naturam. — II. Verbum caro factum est, quomodo intelligendum? Qui effectus? — III. Diabolum varie homines tentare pro variis eorum affectibus et studiis. — IV. Quod soli orienti quidam Christiani se inclinant, ex superstitione esse. — V. Cælestia corpora hominum utilitati servire. — VI. Quis rectus creaturarum usus Homo ad præsentia natus, ad futura renatus. 216

SERM. XXVIII. — I. Quanta lætitia mysterium Christi nascentis est excipiendum. — II. A carne animaque in Christo humana nullo momento Verbum ab fuisse. — III. In delendo peccato Adæ voluntario justitiam esse servatam. — IV. Varii errores circa incarnationem Domini. — V. Nestorii et Eutychie impia dogmata. — VI. Veritatem utriusque naturæ in Christo, in utilitatem personæ convenire. — VII. Quomodo plenitudo Divinitatis corporaliter in Christo inhabitat et in Ecclesia. 221

SERM. XXIX. — I. Quæ pax ab angelis nuntiatur nascente Christo. — II. Mysteria quoad dispensationem solum corporalem transisse. Dixit Dominus Domino meo expenditur. — III. In adolantibus misericordia gloriantium. Infantiam Christi esse honorandam. 226

SERM. XXX. — I. Utramque Christi generationem inefabilem esse. — II. Diversi errores circa incarnationem Verbi. — III. Divinitatis plenitudinem corporaliter Christum inhabitasse. — IV. Conceptionem Christi inter omnes esse singularem. — V. Utriusque in Christo naturæ proprietates expenduntur. — VI. Christum Patri et matri consubstantialem, ex utroque nos salvare. — VII. Unam Christi fidem omnes omnium sæculorum fideles salvare. Genealogia Christi apud Matthæum et Lucam, cur diversa. 230

SERM. XXXI. — I. Christus natus ab omnibus vult agnosci, dat signum stelle, simulque donum intelligendi et requirendi. — II. Frustra Herodes in Christum sævit. Magni fidei suam muneribus protestantur. — III. Malitiam Herodis in infantium bonum Christum ordinat. Quas in Deo infante virtutes imitari debeamus. 234

SERM. XXXII. — I. Herodes Christum natum mundo nuntiat, cum e mundo tentat auferre Christus in Ægyptum

exsulans, salutem Ægyptum præparat. — II. Quantum debeamus Deo, cæcitas Judæorum demonstrat, qui non agnovissent, ut crucifigerent. — III. Felicius infantium ignorantia quam sacerdotum Judæorum scientia. Christus infantium parvulorum de sua consecrat infantia. — IV. Magorum vocatio, vocationis nostræ primordia. Eorum munera quisque debet æmulari, ut Christo salutem nostram operanti cooperemur. 237

SERM. XXXIII. — I. Tunc Christus mundum liberaturus venit, cum omnes conclusi erant sub peccato, ut nemo de suis meritis gloriaretur. — II. Cur sub Herode natus, cur stella demonstratus? Gratia intus operabatur, ut signum intelligeretur, et Christus inquireretur. — III. Quanta Judæorum cæcitas Christo nascente. Implet gentium vocatio promissionem Abraham factam. — IV. Cur magi, adorato Christo, per aliam viam revertuntur. Cur Christus in Ægyptum transferri voluit. — V. Gratiarum actione celebranda hæc festivitas, in qua vocationis gentium primitiæ. Quomodo stellam imitabimur. 240

SERM. XXXIV. — I. Magi a longinqua regione vocati, ut Christiana fides roboraretur, quæ Deum et hominem Christum credit. — II. Magi prophetia Balaam edocti, Judæorum responso confirmati. Isti apud species temporalis decepti; Herodes timore consortis turbatus. — III. Magorum iter munusque delectus gratiæ intus docentis opus fuere. Eorum diligentia fidei nostræ serviebat. — IV. Manichæorum impietas incarnationis fidem ac veritatem everit. — V. Manichæi vitandi; eorum sacrilegia detecta. Pro iisdem aliisque hæreticis preces fundere, Ecclesiæ institutum. 244

SERM. XXXV. — I. Stella quæ magos efficaciter movit et perseveranter attraxit, quid significat. — II. Adhuc Herodes in diabolo sævit contra Ecclesiæ filios, et Judæi Herodi serviunt obcæcati, et omnis religionis expertes facti; horum loco gentes succedunt. — III. Pro Judæis orandum esse. Gratias Dei strenue cooperandum. Gratia præstat auxilium: obedientia mollit imperium. — IV. Omnes Deus invitat beneficiis, qui si non obedit homo, sibi ipsa supplicium est mens dura et ingrata. Terrestria deserenda, cælestia appetenda sunt, ut sanctorum societati jungamur. 249

SERM. XXXVI. — I. Mysteria semper honoranda; quæ et virtute remanent et adhuc in Ecclesia adimplentur. Gratia intus operatur quod exterius stella significat. Quomodo munera eadem offeruntur a fidelibus. — II. Adhuc diabolus Herodis personam gerit, in Judæis invidiam, in hæreticis fallaciam, in paganis sævitiam exercens. Sed et Christus per charitatem triumphat in suis membris. — III. Persecutionibus crevit Ecclesia. Gloria principum Christo servire. Timenda in pace Ecclesiæ cupiditatem persecutio, quibus dæmon colitur, non minus quam sacrificiis. — IV. Pœnitendum, dum pœnitentiæ locus est: nec difficultati cedendum, sed orandus Deus, qui dat unde petatur, et dat quod petitur. 253

SERM. XXXVII. — I. Opere imitari necesse est quod fide creditur. Mysteria Christi, et sacramenta sunt, et exempla. — II. Infantia Christi, quæ lex est vivendi, nihil nisi crucem et humilitatem prædicat. — III. Toti Christi fortitudo, humilitas; quæ tota sapientiæ Christianæ disciplina, et cujus infantia est magistra. — IV. In quo sita sit infantia Christiana, ad quam nos Christi infantia invitatur. 257

SERM. XXXVIII. — I. Stella gratiam, magi omnes gentes, Herodes paganos, infantes occisi martyres figurant. Omnium est temporum præsens festivitas. — II. Sola fidei luce attingi posse Christi Dei hominisque mysterium, reparando homini necessarium. — III. Gratias necessitas. Homo bona agens, a Deo habet et effectum operis, et initium voluntatis. Sanctis timendum ne ipsis operibus pietatis elati, deserantur ope gratiæ. Quibus signis quisque experiri potest an in ipso Deus habitet? — IV. Ex charitate in primis habitatorem cordis Deum cognovimus. Charitati quantum laborandum. 260

SERM. XXXIX. — I. Hebræorum exemplo esse jejunandum maxime contra hostes invisibiles. — II. Quadragesimæ præsertim tempore parari insidias a dæmone. — III. Cur Christus tentari voluerit, et quantæ sint hominis pugnæ in hac vita. — IV. Quanta invidia dæmonis. Quæ Christianorum arma. — V. Quæ potissimum virtutes jejunium comitari debeant. — VI. In misericordiæ maxime operibus verum jejunium esse. 263

SERM. XL. — I. Semper in hac vita proficiendum esse. — II. In id maxime enitendum Quadragesimæ tempore, quo magis sævit diabolus. — III. Cur Christus esuriens non mutavit lapides in panem? — IV. Non sterilem esse debere Quadragesimæ inediam. — V. Misericordiam et clementiam principum imitandum esse Quadragesimæ tempore. 267

SERM. XLI. — I. Quanta conscientiæ puritate jejunium

celebrari debeat? Quomodo se quisque examinare? — II. Audacia diaboli in tentatione Christi nos cautiore reddere debet, hoc præsertim tempore. — III. Miseratione jejuni-um sanctificari. 272

SECM. XLII. — I. Quadragesimam purgandis animarum sordibus salubriter esse institutam. — II. Omnibus virtutibus studendam hoc tempore, quæ ex voluntate pensantur. — III. Ex ipsa pietate insidari diabolo; cujus tentationum erga Christum ordo et ratio explicantur. — IV. De perversa Manichæorum abstinence. — V. Eisdem in honorem solis et lunæ die Dominica et feria secunda jejunare, a participatione sanguinis Christi abstinere, etc. — VI. Uti per opera virtutum sanctificetur Quadragesima. 274

SECM. XLIII. — I. Quomodo gratiæ cooperetur homo, ut interior renovetur, quod nemini non est necessarium. — II. Paucos esse quos vel adversa non turbent, vel prospera non inflent. — III. Omnibus necessitatem penitendi incumbere. — IV. Maxime operibus misericordiæ deleri peccata. 281

SECM. XLIV. — I. Quadragesimæ maxime tempore purganda esse vetustatis vitia, a quibus nemo immunis. — II. Jejuniis conjungi debere animi integritatem, pacis unitatem, et eleemosynæ largitatem, a qua nemo excluditur. III. Humilitatis et lenitatis spiritu superbiam et vindictæ studium pellendum. 285

SECM. XLV. — I. Omnes, sive justos, sive peccatores, sive catechumenos, parare Domino viam debere per Quadragesimam. — II. Misericordiæ et veritati ad imitationem Dei, fidei et charitatis instandum Quadragesimæ tempore. — III. Christo impendi, quod pro Christo præbatur. — IV. Omnium virtutum exercitio incumbendum hoc tempore. 288

SECM. XLVI. — I. Non solum vitia, sed et errores esse repellendos; geminamque agnoscendam in Christo naturam. — II. In omnibus actionibus Christi varia elucere utriusque naturæ testimonia. — III. Quæ de Christo incarnato sint credenda. — IV. Non solum eleemosynis, sed et offensarum remissione jejuniis et orationem fructuosa reddi. 291

SECM. XLVII. — I. Majorum, id est, quadragesimalium jejuniorum tempore per crucis tolerantiam ad paschale festum Christianos præparari. — II. Non solum probitatem servandam, sed et fidem; maxime vero Divinitatis et humanitatis in Christo. — III. Misericordia et offensarum maxime remissione Deum placari. 294

SECM. XLVIII. — I. Ad paschale sacramentum, quod alia omnia consecrat, omnes per quadraginta dierum jejuniis præparare se debere. Gratiæ operatio et humana cooperatio. — II. Invidiam de bono proximi, quæ diaboli propria est, maxime esse cavendam. — III. Sine charitate nudas esse et infructuosas virtutes; nullum debere illius virtutis esse terminum. — IV. Misericordia quemque debere misericordiam promereri. — V. Eleemosynas abunde esse erogandas hoc tempore. 297

SECM. XLIX. — I. Jejuniis Quadragesimæ maximum et sacratissimum omnibus sine exceptione indictum esse, quia omnibus necessarium, cum nemo sit immunis a culpa. — II. Quam pauci viam salutis intrant, quam multi temporalibus occupantur. — III. Sicut magis insidiatur et sævit diabolus Quadragesimæ tempore, ita magis Deo salutique suæ vacare Christianos debere. — IV. Ut paschali festo nos præparemus, exsequenda esse Dei mandata, quæ ideo dantur ut et gratia Dei quaeratur, et propria vita velut in speculo conspiciatur. — V. Primum misericordiæ effectum quod est oblitio delictorum, et optandum a Deo, et præstandum esse proximo. — VI. Eum qui filius haberi jupit debere fratris habere charitatem et eleemosynam largiri, ut misericordiæ divinæ ministrum. 301

SECM. L. — I. Ad paschale convivium debere quemque se præparare per discussionem conscientiam et emendationem vitæ. — II. Misericordiam exercendam, a vitiis jejunandum, rebus cælestibus esse inherendum. — III. Ad paschale sacramentum quod in remissionem peccatorum conditum est, quemque præparari, cum illud remissionem offensarum imitatur. 305

SECM. LI. — I. Fidem veram Christum et Deum confiteri et hominem: quæ in Petro magna potestate remunerata est. — II. Christum ob id maxime esse transfiguratum, ut veritatem et virtutem suæ carnis comprobaret. — III. Ut etiam crucis scandalum tolleret, spemque Ecclesiæ suæ confirmaret. — IV. Veteris et novi Testamenti de Christo concordiam per Moysis et Eliæ apparitionem significari. — V. Petri desiderium non improbum fuisse, sed inordinatum. — VI. *Hic est Filius meus*, etc., explicatur. — VII. *Ipsum audite* expenditur. — VIII. Hoc testimonio Patris omnium infirmitatem roborari. 308

SECM. LII. — I. Per solum Verbi incarnationem salutem homini contingere, cujus fides etiam in veteri Testamento et ante legem necessaria. — II. Per verbi potentiam et

carnis humilitatem salutem pari. — III. Non spernendam ejus crucem et abjectionem, qui unico verbo in passione prostravit satellites. — IV. Ulro se Christum tradidisse morti, qui et Petri zelum repressit, et servi aurem restituit. — V. Morte Christi nos liberari, Judæos et Judam accusari; qui tamen etiam potuissent illa redimi. 313

SECM. LIII. — I. Conversionem latronis, qui ad crucem usque reus, repente confessor Christi factus est, gratiæ opus esse. — II. Omnes creaturas, cum testimonium Christo in cruce reddiderunt, sententiam in Judæos profuisse. — III. Christianos humilitati et patientiæ Christi conformes fieri debere; nec aliam esse viam ad æternam. 317

SECM. LIV. — I. Crucis et redemptionis mysterium antiquitus præfiguratum, duas in Christo naturas exgere. — II. Distinctas esse utriusque proprietates voluntariasque humane passionis. — III. Quam inique de bonitate Domini diffidit Judas, quem a corporis et sanguinis sui communionem non repulerat. — IV. Tristitiam et formidinem nostram voluntarie a Christo fuisse susceptas. — V. Petri conversionem interioris Christi intuitus opus fuisse. — VI. Quantum malorum Judæis origo fuere clamores quibus Christum morti addixerunt. 318

SECM. LV. — I. De crucifixione Christi, in qua per latrones electorum et reprobam discretio figurantur. — II. Imperitas esse Judæorum in Christum blasphemias, cum prædictum esset, non eum descensurum, sed regnaturum a ligno. — III. In cruce, quæ veri altaris sacramentum est, sanguine Christi chirographum peccati esse deletum, et latronem mirabiliter conversum. — IV. De aceto degustato, verbo *Consummatum est*, inclinatione capitis et morte Christi. — V. Charitate et puritate parari corda ad paschale festum celebrandum. 322

SECM. LVI. — I. Salutem nostram esse in cruce positam; in qua æquitate et potentia, divinitate et humanitate certavit Christus. — II. De oratione Christi et duplicis voluntatis conflictu, qui ad nostram eruditionem ordinatus est. — III. De Christi erga Judam lenitate, scelera Judæ penitentia, et hominis per Christum redemptione. 325

SECM. LVII. — I. Christum voluntarie comprehensum noluisse defendi. — II. Christum iisdem verbis infidelium conscientias cedere, fidelium corda firmare. Caipham, dum vestem suam scidit, sacerdoti ali se honores poliasse. — III. Quæ cæcitas sacerdotum, qui linguis cruciabantur Christum, et manus retrahere a cæde videri volunt. Eorumdem circa pecuniam Judæ cæca superstitio. — IV. Christum in cruce exaltatum omnes creaturas in suæ passionis communionem traxisse. — V. Christianos tanto pretio redemptos a diaboli laqueis cavere debere, qui vana astrorum scientia homines deludit. 328

SECM. LVIII. — I. Cur in solemnitate paschali pati Christus elegerit. — II. Judæos crimini intentos, ea quæ legis erant omisisse. — III. Christum eo tempore corporis et sanguinis sacramentum condidisse, quo consilium de morte ejus habebatur: ejusdem in Judam benignitas, et Judæ pervercia. — IV. Judam corpore cœnæ affuisse, mente sceleri intentum. Christi sermo post cœnam, oratio in horto commune cum Patre de morte sua consilium. — V. Christi oratione et trepidatione nostram formidinem pelli. 331

SECM. LIX. — I. Christum, depulsa trepidatione infirmitatis, se volentem trahi passum esse pro omnibus. — II. Quot præjudiciis Pilatum Judæ ad damnandum Christum impulerint: quanta ille ignavia cesserit clamantibus. — III. Pilati crudelitatem in Christum ex nonnulla clementia descendere; Judæos toto scelere gravari. — IV. Christum, dum lignum supplicii gestavit, in sceptrum convertiisse. — V. Per Simonem Cyrenæum figuratas esse gentes ad fidem crucis Christi vocandas, et novo sacrificio sanctificandas. — VI. Interiori præsertim intuitu crucem Christi aspiciendam esse. — VII. Quomodo Christus exaltatus omnia trahat ad se? Quæ excellentia Christianæ religionis? Quanta crucis virtus? — VIII. Non nobis esse vivendum, sed Christo pro nobis mortuo. 337

SECM. LX. — I. Mysteria legis novæ in antiqua prænuntiata esse, et in Evangelio narrata. — II. Non mœste celebranda esse festa paschalia, quæ veram nobis redemptionem pepererunt. — III. Figuras impletas apparere in morte Christi, in qua diabolus sua fraude captus est. — IV. Quot opere cavenda avaritia ex lapsu Judæ: Petrum ex timore tiubantem, ex charitate per interiorum Christi aspectum surrexisse. 341

SECM. LXI. — I. Quam vane de affectato regno accusatus est Christus. — II. Quidquid egit Christus, divinæ potestatis fuisse, non terreni regis. — III. Cur Christus mulierum lacrymas compescuerit. — IV. Quomodo Christus supplicia in hostem suum retorserit. — V. Blasphemantes in Christum Judæos omnes creaturas condemnant; et eos omnibus religionis sacramentis privatos velum scissum demonstrat. 346

SERM. LXXI. — I. Quanta sit humani intellectus hebetudo ad mysteria contemplanda. — II. Fidem incarnationis per symbolum edoceri. Soliditas fidei Petri, ob quam petra Ecclesie fundamentum constitutus est. — III. Diabolum malignitatem suam esse deceptum. Orationem Christi pro inimicis eos ad fidem, predicante Petro, adduxisse. — IV. Christo pro omnibus impiis mortuo, Judas etiam potuisset consequi remedium, si non festinasset ad laqueum. — V. mortem Christi in Judæorum mente crudeliter, in morientis virtute esse mirabilem. 349

SERM. LXXII. — I. Non sola sua potentia pugnatum esse a Christo, sed ex humilitate nostra, ut justitia servaretur. — II. Quidquid habemus adimpletum, id antiquos habuisse obumbratum; unamque fidem ac spem esse omnium. — III. Inseparabilem esse unionem Christi cum utroque corpore suo, naturali et mystico. — IV. Hoc maxime Christiano entendum, ut caput suum imitetur. — V. Sola præcepta cæremontialia esse mutata; gratiam autem datam ad moralia. — VI. Christum innumeros sibi filios baptismo parere, in quo mortis et resurrectionis imago elucet. — VII. Omne Christiani meritum, gloriam esse Christi; qui quos carne sua pascit, spiritu etiam agit et regit. 353

SERM. LXXIII. — I. Attente contemplandam esse Domini passionem, cujus fides ex fide pendet incarnationis. — II. Cur Filius, qui æqualis est Patri, et solus sine peccato, sit incarnatus, et non alia persona? — III. Quanti sint pretii mors et sacrificium Christi in cruce? — IV. Utramque naturam suas in Christo proprietates servantem, suas partes habere in mysteriis diversas. 357

SERM. LXXIV. — I. Eutychnianos, cum veram carnem in Christo non agnoscent, aut falsum in eo hominem credere, aut Deum passibilem. — II. Christum potentiam Deitatis continuisse, ut et salvaret et roboraret patiendum. — III. Veram fuisse Christi passionem; quem Deum negant Judæi, hominem Eutychniani. — IV. Omnia Christi mysteria veram in Christo carnem probant, sine qua non est primitiæ dormientium. — V. Nisi vera sit caro Christi, in eo Divinitatem inhabitare corporaliter non posse. 361

SERM. LXXV. — I. Gratuitam esse reparationis gratiam: nullo expectandam fuisse nisi a Christo, qui solus innocens solus in se credentes etiam in veteri Testamento justificavit. — II. Eadem mysteria in utroque Testamento; in uno velata, in altero revelata. — III. Pascha non rite celebrari nisi a credentibus. Miraculis, quæ Christo moriente facta sunt, quomodo erudiri. Mirabiles mortis Christi effectus. — IV. Quidquid factum est a Christo, nostri causa factum esse; a quo non infidelitas exsortes facit. — V. Christi inimicos per ejus gratiam esse destructos. 364

SERM. LXXVI. — I. Quantum proposit beneficiorum Dei contemplatio, quorum predictio fidem astruit. — II. Sic passionem Christi Dei consilio decretam esse, ut nec ipse sceleris auctor, nec Judæi excusabiles sint. — III. Nec ipsos interfectores Christi a redemptionis munere esse repulso. — IV. Quam detestandum sit Judæi crimen: quanta criminis pœna. — V. Christum per voluntariam mortem et remedium dedisse et exemplum. — VI. Mortem Christi, omnem et superbiam et desideria locum auferre; nec præcepta adimpleri, nisi per ipsum. — VII. Christum in membrorum suorum persona dixisse: *Quare me dereliquisti?* 367

SERM. LXXVII. — I. Inseparabilem a Christo Divinitatem eum derelinquere non potuisse. — II. Voluntariam Christi mortem pro salute mundi clamore demonstrari; nec blasphemantium vocibus potuisse impediri. — III. Spretis blasphemiam, sacrificium suum a Christo oblatum esse; veli etiam scissione significatum. — IV. Diabolum nunquam non insidiari. Quæ utilitas jejunii quadragesimalis. 372

SERM. LXXVIII. — I. Ineffabilem esse mysterii crucis altitudinem. Fidem ejus tam unam esse quam infidelitas est varia et incerta. — II. Cessasse figuras, quæ veritas illuxit, cujus fides eadem semper fuit. — III. Christum Deum et hominem voluntarie mortuum; diabolum in astutia sua deceptum fuisse. — IV. Diabolum, dum Christum occidit, liberandis hominibus locum dedisse et plenæ de morte et peccato victoriæ. — V. Sedulo insidias diaboli esse vitandas, ut cum Christo crucifixi per mortificationem, in ipso coronemur. 375

SERM. LXXIX. — I. Quam præsentem nobis faciat fides vera Christi passionem, quæ longe diversa est in Crucifixi mente et in crucifigentium opere. — II. Malitia Judæorum usum esse Christum ut morte sua verum Pascha immolaret, quo et ipsi occisores possent salvari. — III. Sapientiam mundi in mysterio crucis confundi, in qua et potentia, et infirmitas Christi nos salvat. — IV. Crucem jugiter ferendam, ut quod mysterio actum est in baptismo, opere compleatur. — V. Passionem Domini usque ad

finem mundi perfecti mortificatione ejus membrorum. Diaboli inimicitiam amicitiam ejus preferendam. — VI. Vitium nostrorum mortificationem Christi virtutem esse et victoriam. 379

SERM. LXXX. — I. Curandum esse ne jejunii fructus evacuetur, ut qui mortui sunt cum Christo, etiam cum ipso resurgant. — II. Sepultura dies propter discipulos esse abbreviatus. — III. Multis suam resurrectionem Christum probasse argumentis. — IV. Quæ commutatio in carne Christi per resurrectionem facta fuerit. — V. Christianum, spretis terrenis, celestibus mente inhaerere debere. — VI. Cavendum ne ad peccati voluptatem quis redeat post festum paschale. 385

SERM. LXXXI. — I. Crucem Christi nobis et sacramentum esse et exemplum. — II. Nostram naturam a Verbo in incarnatione esse susceptam, ut eam solveret in pretium. — III. Nos Christo commortuos et coresuscitatos, a Christo confortari nobiscum permanente in terra, et ad gloriam invitari regnante in caelis. — IV. Ubique nobis et virtutem crucis et exemplum adesse, quo adversus cupiditates armemur. — V. Per terreorum contemptum ad celestia tendendum, servata fide utriusque in Christo naturæ. — VI. Per Christi transitum, qui non est nisi in natura nostra, nobis ad celestia transitum preparari. — VII. Eutychnianos paschalis festi exsortes esse, qui naturam nostram in Christo negant. 390

SERM. LXXXII. — I. Et moram Christi in terris post resurrectionem, et dubitationem discipulorum, ad fidem confirmandam dispositas esse. — II. Quanta his diebus a Christo facta fuerint. — III. Vulnerum suorum tactu trepidantia discipulorum corda confirmasse. — IV. Ascensionem Christi eos lætitia affectisse, quos et mors trepidos fecerat, et resurrectio dubios reliquerat. Ampliora per Christum esse collata quam per diabolum ablata. 394

SERM. LXXXIII. — I. Ascensione et gaudium nostrum adimpleri, et fidem nostram spemque mirabiliores fieri. — II. Ut capaces essemus beatitudinis, Christus ascendit in caelum, ibi mansurus usque ad diem judicii. — III. Fidem ita ascensione esse roboratam, ut nullis potuerit tormentis superari, etiam in teneris puellis. — IV. Excellentius innotuisse Christum per ascensionem, et presentiorum fuisse Divinitatem. Quid angelicum colloquium significat. — V. Excitat nos ascensio Christi ut terrena despiciamus tamquam peregrini, et charitate ditemur, sine qua ad Christum nonitur. 397

SERM. LXXXIV. — Christianam Pentecosten Moosaicæ respondere. — II. Quam velociter ac mirabiliter a Spiritu sancto edocti sint discipuli. — III. Perfecta personarum in SS. Trinitate æqualitas explicatur. — IV. Macedonianorum error contra Spiritum sanctum, qui omnis boni fons et causa. — V. Omnia in Ecclesia per Spiritum sanctum sanctificari, ab eo et ipsa jejunia instituta. 400

SERM. LXXXV. — I. Et propter spiritalia, et propter neophytos de Spiritu sancto esse disserendum. — II. Perfecte in omnibus æquales esse Trinitatis personæ, etiam quædam singulis tribuantur. — III. In veteri Testamento datum esse Spiritum sanctum. — IV. Apostolis quoque ante Pentecosten fuisse datum, sine quo nemo bene orat. — V. Quid est quod discipulis portare nondum poterant? — VI. Quomodo ex Evangelio, Manichæorum stultitia refellatur: et quo tempore Manes vixerit. — VII. Quam fatuum est dicere Spiritu sancto usque ad Manem Ecclesiam caruisse. — VIII. Spiritum sanctum Ecclesie datum neget necesse est, qui veram Christo carnem abjudicat. — IX. Jejunia inter Spiritus sancti dona numerantur, et ex apostolica traditione indicuntur. 404

SERM. LXXXVI. — I. Spiritum sanctum non inchoasse in Pentecoste sua dona, sed cumulasse, cum indivise Trinitas operetur. — II. Ex peccato ortum esse, ut opus reparationis nostræ inter se dividerent personæ Trinitatis; et quomodo. — III. Eam partitionem nihil æqualitatis et consubstantialitatis personarum obesse. — IV. Nihil rebus creatis vel visibilibus affine cogitandum de Trinitate, quæ tota æqualis est. — V. Cur discipulos de ejus ascensione gaudere Christus velit. — VI. Tres personas unum esse habere, unumque operari. 411

SERM. LXXXVII. — I. Instituta esse, auctore Spiritu sancto, jejunia, ut adversus inimicos suos Christiani validius pugnant. — II. Contra enim qui liber est a carnalibus desideris, inermem esse diabolum. — III. Post festa institutum esse jejunium, ut et illorum fructus permanent, et negligens circa illa plectatur. — IV. Jejunii, cui comes est misericordia, maximum esse vinum. 415

SERM. LXXXVIII. — I. Jejunium Pentecostes, de traditione apostolica et institutione Spiritus sancti. — II. Quod discrimen inter fidelium jejunia et jejunia infidelium. — III. Quale jejunium, quod non a Spiritu sancto procedit, et ex quo gloria quaeritur humana. — IV. Ad Deum referendum

esse jejunium, quia omnium desideriorum et operum bonorum auctor est. 418

SERM. LXXX. — Itaque jejunandum esse, ut quod subtrahitur mensis, impendatur charitati, quæ jejunio præcellit. 420

SERM. LXXXI. — I. Peccati causam fuisse gulam, ideo abstinentia esse conterendum. — II. Tanto magis sapere interiori hominem, quanto magis exteriori a sensuum illecebris se continet. — III. Post indulgentiæ tempora, ad jejunia recurrendum, ut negligentia vel castigetur, vel non obrepit. — IV. Per jejunium et bona opera mundi hominem a peccatis. *Ibid.*

SERM. LXXXII. — I. Quantum Romæ gloria per religionem, apostolorum ministerio, creverit. — II. Quomodo Romanum imperium Christi imperio servierit. — III. Cur Romæ primaria Ecclesiæ sedes constituta sit? — IV. Quanta Petri fortitudo et charitas Romam ingredientis. — V. Qui Petri labores antequam Romam veniret. — VI. Petrum et Paulum Petro consociatum, duo præclara divini seminis esse germina. — VII. In horum festo quantum lætandum. 421

SERM. LXXXIII. — I. Petri confessio et excellentia. — II. Quid ipsi Christus contulerit. — III. Pro ipsius fide oravit, et firmitatem fidei tribuit. Totius Ecclesiæ principem fecit. 429

SERM. LXXXIV. — I. Romanos Circensibus ludis dedito periculose beneficiorum Dei oblitus. — II. Romæ liberationem a barbaris non stellarum effectum, sed Dei esse donum grato animo recolendum. 433

SERM. LXXXV. — I. Quid intersit inter Christi et martyrum mortem. — II. Quæ utriusque efficacia. — III. Laurentii et facultates et fidem Ecclesiæ servantis fortitudo. — IV. Charitate Laurentium invincibilem factum. 435

SERM. — LXXXVI. — I. Indicit jejunium ex auctoritate, suadet ex charitate, ut corpus castigetur et pauper adjuvetur. — II. Parum esse nulli auferre proprium, nisi et pauperi tuum largiaris. 437

SERM. LXXXVII. — I. Diabolo per continentiam esse resistendum, qui jacti in primis parentibus seminis fructum per illecebram edendi requirit in nobis. — II. Jejunium et alienæ et propriæ cujusque salutis plurimum prodesse. — III. Abundantiores sint eorum elemosynæ, qui nequeunt jejunare. — IV. Divitias in tuto collocari et augeri, cum pauperibus erogantur. 438

SERM. LXXXVIII. — I. Jejunia, sine quibus antiquis justitia Dei non est placata, nobis quoque esse necessaria. — II. Multo potentiora esse quando ab omnibus simul fidelibus celebrantur. — III. Debere se quemque interdum curis subtrahere, ut salutis suæ intentus vacet. Unitas orationis quam potens sit. — IV. Plurimum valere apud Deum consensum bonorum. Animum, non censum in elemosynis pensari. — V. Quemque debere pro facultate sua elemosynas erogare sine diffidentia. 441

SERM. LXXXIX. — I. Jejunium a Christianis gratia Dei impletum quantum præstat observantia carnali Judæorum. — II. Commune et publicum privato esse antefendum, ut majoris meriti et efficacæ. — III. Innumera esse tela diaboli, quæ ab eo solo vitantur qui Deum super omnia diligit. — IV. Quædam tempora electa, ut ad divina respiremus. — V. Jejunio subjungendam elemosynam maxime erga fideles. — VI. Pauperes patientia, divites misericordia salvandos. 444

SERM. XC. — I. Pœnitentiam semper esse necessariam propter continuas inimici insidias et concupiscentiam carnis. — II. Omnia impossibilia ex impeditate humana, esse possibilia ex virtute divina. — III. De amore Dei et mundi. — IV. Amorem Dei bonis operibus nutriri. Cur septimi mensis jejunium. 447

SERM. XCI. — I. Dei voluntatem ex ipsis etiam elementis edoceri, quæ et a cibis, et a mundana sapientia abstinere jubet. — II. Tam Nestorii quam Eutyctis hæresim esse detestandam. — III. Veritatem carnis in Christo ex sacrificio Eucharistiæ et præcepto elemosynæ probari. 450

SERM. XCII. — I. Præcepta legis moralia non abolita; neminem unquam sine charitate justificatum; abundantiam justitiæ evangelicæ in abundantia charitatis esse positam. — II. Jejunia novæ legis ex veteri assumpta, alio spiritu esse perficienda. — III. Deo soli placere quemque debere: talem esse cujusque thesaurum, quale est id cui corde inhæret. — IV. Septimum mensem jejunio, bonis operibus et ipso sui numero esse consecratum. 453

SERM. XCIII. — I. Finem legis esse amoris recti de pravo victoriam De voluntate mala et bona. — II. Longe plus delectare justitiam quam iniquitatem, cujus lex Dei lege superanda. — III. Quantum prosit jejunium septimi mensis a lege et apostolis institutum. 456

SERM. XCIV. — I. Magis curandum esse jejunium spiritale quam corporale. II. In quo spiritale jejunium sit

positum, et quo auxilio implendum. — III. Cur quatuor temporum jejunium fuerit institutum. — IV. Deum diligere, cum proximis diligit et juvatur. 458

SERM. XCV. — I. Christum per exteriores medelas animos ad interiores præparasse, quæ per lenitatem gratiæ fiunt. — II. Humilitatem; quæ omnium esse potest, primum esse gradum ad beatitudinem. — III. Ditissimam potentissimamque apostolorum, Petricque in primis fuisse paupertatem. — IV. Quis luctus iter ad beatitudinem? — V. Quænam terra mitibus promissa? — VI. Sitis justitiæ aliud nihil esse quam Dei amorem. — VII. Misericordia hominem Deo similem effici. — VIII. Cordis oculum mundandum esse, ut Deus videatur. — IX. Quænam sit vera pax quæ hominem Dei filium efficit. 460

SERM. XCVI. — I. Monet ut symbolo apostolorum inherentes caveant ab Alexandrinis negotiatoribus unicum in Christo naturam Romæ defendentibus. — II. Eutychem olim in aliis hæreticis esse damnatum. Decernendum esse in Christo quid ex deitate sit, quid ex humanitate. — III. Cum damnatis hæreticis non esse communicandum. Romæ fidei laus. 466

APPENDIX AD PRIMAM PARTEM OPERUM S. LEONIS. 467

Prefatio. *Ibid.*

SERMONES S. LEONI ATTRIBUTI. 477

SERMO PRIMUS. — Tractatus adversus errores Eutyctis et aliorum hæreticorum. *Ibid.*

SERM. II. — In Nativitate Domini. 487

SERM. III. — De Quadragesima I. 488

SERM. IV. — De Quadragesima II. 490

SERM. V. — De Passione Domini I. 491

SERM. VI. — De Passione Domini II. 492

SERM. VII. — In Dominica Palmarum. 493

SERM. VIII. — De Resurrectione Domini I. 495

SERM. IX. — De Resurrectione Domini II. 497

SERM. X. — De Resurrectione Domini III. 499

SERM. XI. — In Ascensione Domini. *Ibid.*

SERM. XII. — De sanctissima Trinitate. 509

SERM. XIII. — In Natali S. Vincentii martyris. 501

SERM. XIV. — In Cathedra S. Petri. 505

SERM. XV. — In Annuntiatione beatissimæ Dei Genitricis et Virginis Mariæ. 508

SERM. XVI. — In Natali SS. apostolorum Petri et Pauli. 511

SERM. XVII. — In Natali B. Pauli apostoli. 512

SERM. XVIII. — De sancto Petro. Quomodo de carcere ductus sit. 515

SERM. XIX. — In Natali septem Machabæorum. 517

SERM. XX. — De Transfiguratione Domini. 520

OBSERVATIONES IN SERMONES S. LEONIS. 521-551

OPUS S. LEONIS PARS ALTERA. — EPISTOLÆ. 551

Prefatio.

EPISTOLA PRIMA, AD AQUILENTEM EPISCOPUM. — I. Male Pelagianos in communionem recipi sine erroris abjuratione et fidei professione. — II. Synodum congregari præcipit, ut ab illis fidei professio exigatur. — III. Quid de gratia Christi sentiendum? — IV. Qui decretis Ecclesiæ de gratia non subjicitur, ab ea esse pellendum. — V. Cui libet ibi esse permanendum, ubi ordinatus fuerit. 593

EPIST. II, AD SEPTIMUM ALTINENSEM. — I. Pelagianos non nisi cum erroris ejuratione esse recipiendos. — II. Unumquemque clericum in ea Ecclesia permanere debere, in qua est ordinatus. 597

Fragmentum epistolæ S. Cyrilli Alexandrini ad S. Leonem. 601

EPIST. III, PASCHASINI EPISCOPI LILYBAETANI AD LEONEM PAPA-M. — Paschasinus de cyclo paschali a Leone consultus post pauca de Sicilia clade præmissa, Alexandrinam supputationem, Romanam posthabita, retinendam esse probat, tum ex Hebræorum calculo, tum ex miraculo quod Zosimi papæ tempore contigit. 606

EPIST. IV, AD EPISCOPOS PER CAMPANIAM, PICENUM, TUSCIAM ET UNIVERSAS PROVINCIAS CONSTITUTOS. — I. Ut nullus episcopus servum alterius ad officium clericatus promovere præsumat. II. — Ut quicumque ad sacerdotium, vel viduarum mariti, vel habentes numerosa conjugia, promoti fuerint, ab ecclesiasticis officiis arceantur. — III. Quod usuras non solum clerici exigere non debeant, sed nec laici Christiani. — IV. Ut si quis sacerdotum contra interdicta fecerit, a suo submoveatur officio. 610

EPIST. V, AD EPISCOPOS METROPOLITANOS PER ILLYRICUM CONSTITUTOS. — I. Illicitos contra canones conatus pruden-ter monitis præveniri. — II. Vices suas per Illyricum Anastasio Thessalonicensi more prædecessorum suorum committit. — III. Bigamos, viduarum maritos seu repudiarum a sacerdotio ex canonibus arceri jubet. — IV. Ut provinciales episcopi ad metropolitano sic metropolitanoq;

ad exarchum seu vicarium pertinere. — V. Eorundem esse metropolitanos ordinare, et de provinciarum statu ad sedem apostolicam referre. — VI. Causæ graviores vel appellationes Illyrici sedi apostolicæ reservantur. 615

EPIST. VI, AD ANASTASIAM THESSALONICENSEM EPISCOPUM. — I. bonus pastor ad sollicitudinem coepiscoporum littoris compelli amat. — II. Vices suas per Illyricum Anastasio committit, Siricii secutus exemplum. — III. Canonum observantiam, præsertim in ordinationibus, commendat: a quibus arcetur bigami et viduarum mariti. — IV. A metropolitanò ad provinciales episcopi consilio exarcho ordinentur; metropolitani ab ipso exarcho. — V. Ut omnes conveniant ad synodos; harum utilitas et auctoritas. — VI. Tam presbyteros et diaconos quam sacerdotes non nisi diebus Dominicis esse consecrandos. 617

EPIST. VII, AD EPISCOPOS PER ITALIAM. — Plurimos Manicheorum vigilantia sua in urbe Roma detectos esse, et pari ab eis sollicitudine investigandos admonet. 620

EPIST. VIII, SEU CONSTITUTIO VALENTINIANI III. — De Manichæis. 622

EPIST. IX, AD DIOSCORUM ALEXANDRINUM EPISCOPUM. — I. De ordinatione episcoporum, presbyterorum et diaconorum, ut post sabbatum, vel circa exordia noctis quæ proxime succedit, vel mane ipso Dominico die celebretur. — II. De iteratione sacrificii, quod repetere oportet eadem festivitatis die, cum et basilica angustior est quam ut totum simul populum capere queat, et ingens fidelium multitudo convenit. 624

EPIST. X, AD EPISCOPOS PER PROVINCIAM VIENNENSEM CONSTITUTOS. — I. Ecclesia Christo instituenta collocata in Petri soliditate, a qua non recedendum. Hanc ille violat qui ejus potestatem tentat infringere. — II. Hilarium arguit Ecclesiarum statum et concordiam perturbantem. — III. Celidonium ab Hilario depositum, retractato iudicio, sedi suæ restitutum esse, exponit. — IV. Projectus episcopus, cui ægrotanti alterum idem Hilarium substituerat, in integrum restitutus. — V. Ordinationem episcopi provincialis metropolitanam reservandam. — VI. Sine cleri plebisque consensu, et extra diem legitimum neminem ordinandum. — VII. Hilario metropolitani dignitas et potestas in provinciam Viennensem adempta. — VIII. Neminem pro levi causa communione esse pellendum. — IX. Ut præter Leonitii antiquioris episcopi consensum alterius provincie concilium non indicatur. 628

EPIST. XI, SEU CONSTITUTIO VALENTINIANI III AUGUSTI. — De episcoporum ordinatione. 636

EPIST. XII, AD EPISCOPOS AFRICANOS PROVINCIÆ MAURITANIÆ CÆSARIENSIS. — I. Ordinationes per tumultum factas redarguit. — II. Quid sit cito manus imponere. — III. Non nisi unius uxoris viros debere esse diaconos, presbyteros et episcopos. — IV. Non rudes ac neophytos ordinari debere. — V. Ex laicis ordinari tolerantur a Leone, non vero bigami. — VI. De Donato ex Novatianis converso, et Maximo ex Donatistis. — VII. De Aggare et Tyberiano ex laicis, et per tumultum ordinatis. — VIII. Virgines per vim oppressas incontaminatis se comparare non debere. — IX. Hortatur ad obedientiam, et inobedientibus penas minatur. — X. Quibus in locis episcopi debeant ordinari, et de petitione episcopi Restituti. — XI. Quid agendum de memoratis virginibus vi barbarica oppressis. — XII. De causa Lupicini episcopi. — XIII. De causis ecclesiasticis ventilandis et ad sedem apostolicam referendis. 645

EPIST. XIII, AD EPISCOPOS METROPOLITANOS PER ILLYRICI PROVINCIAS CONSTITUTOS. — I. Gratulatur Illyrici metropolitani se subjicientibus auctoritati datæ Anastasio, in majoribus præsertim causis. — II. Ut vocati ad concilium ab Anastasio venire non renuant, hortatur. — III. Ut nemo sine consensu plebis ordinetur episcopus. — IV. Ut nullus episcopus alterius inviti clericum sibi vindicet. 653

EPIST. XIV, AD ANASTASIAM THESSALONICENSEM EPISCOPUM. — I. Quod semper Thessalonicenses antistes vices apostolicæ sedis impleverint. — II. Ut metropolitanis sua jura serventur. — III. Ut a metro: olitanis, non laici, non bigami, non viduarum mariti, sed irreprehensibiles ordinentur episcopi. — IV. Quod subdiaconis carnale conductivium denegatur. — V. Ut nullus invitatus ordinetur antistes. — VI. Ut metropolitanus Epiri de electo quem est ordinaturus in episcopum ad Thessalonicensem pontificem referat; et de metropolitanò electo similiter provinciales episcopi faciant. — VII. Ut bina per annos singulos episcoporum concilia celebrentur; et si res difficilis emergerit, quæ non possit Thessalonicensis iudicio terminari, ad Romanum referatur antistitem. — VIII. Ut si quis episcopus suam deserens civitatem, majorem sedem ambitus causa petierit, non solum ecclesiam obtinere non poterit, sed et sua carere debeat. — IX. Ut nullus alienum clericum sollicitare vel tenere præsumat, suo episcopo non præbente consen-

sum. — X. Ut in evocandis provincialibus episcopis, a Thessalonicensi pontifice moderatio conservetur, ne sub hoc colore sacerdotialis honor contumeliis addatur; nec amplius quam bini de provinciis episcopi, quos metropolitani probaverint, dirigantur. — XI. Ut non amplius a statuto concilii tempore, quam dies quindecim remorentur episcopi. 666

EPIST. XV, AD TURRIBIAM ASTURICENSEM EPISCOPUM. — Contra Priscillianistas, qui sanctam Trinitatem, non personis, sed tantum nominibus distinguunt. — II. Adversus id quod Dei Filium posteriorem fuisse credunt quam Patrem. — III. Adversus id quod dicunt ideo unigenitum dici Christum, quia solus sit de virgine natus. — IV. De Natali Domini, quod in eo Priscillianistæ jejunia celebrant. — V. Adversus id quod aiunt animam hominis ex divina esse substantiam. — VI. Contra id quod aiunt diabolum ex se vel ex chao esse, et propriam habere naturam. — VII. Contra illud quod nuptias et procreationes filiorum astruant esse peccatum. — VIII. Contra id quod corpora humana diaboli dicunt esse figmenta, et a dæmonibus in utero formari. — IX. Contra id quod filios reppromissionis ex Spiritu sancto dicunt esse conceptos. — X. Contra id quod animas in cælestibus peccare credunt (At. dicunt), et secundum qualitatem peccati in hoc mundo accipere sortem vel bonam vel malam. — XI. Contra id quod fatalibus stellis dicunt animas hominum obligatas. — XII. Contra id quod sub aliis potestatibus partes animæ, sub aliis corporis membra describunt. — XIII. Contra id quod patriarcharum nomina per singula corporis membra disponunt. — XIV. Contra id quod duodecim signa, quæ mathematici observant, per corpus omne distinguunt. — XV. De apocryphis scripturis eorundem Priscillianorum. — XVI. De libro Dictinii. 677

S. TURRIBII ASTURICENSIS EPISTOLA. — De non recipiendis in auctoritatem fidei apocryphis scripturis, et de secta Priscillianistarum. 693

EPIST. XVI, AD UNIVEROS EPISCOPOS PER SICILIAM CONSTITUTOS. — I. Quod prohibeatur in die Epiphaniarum baptismum celebrari. — II. Quod omnia nobis ordine per incarnationem Domini nostri salutis sacramenta digesta sint. — III. Quod in baptismo mors proveniat interfectione (Hispanice, infectione) peccati, et sepulturam triduanam imitetur trina demersio, et ab aquis elevatio sit velut resurrectio de sepulcro. — IV. Quod beatus Petrus in die Pentecostes virorum tria millia baptizaverit. — V. Quod duo tantum tempora, id est Pascha, et Pentecostes, ad baptizandum a Romanis pontificibus sint præfixa. — VI. Quod omni tempore hi qui necessitate mortis urgentur, id est, ægritudinis, obsidionis, persecutionis, naufragii, debeant baptizari. — VII. Ut de Sicilia terni annis singulis episcopi ad diem tertium kalendarum Octobrium Romam sociandi, synodo indissimulanter occurrant. 695

EPIST. XVII, AD UNIVEROS EPISCOPOS PER SICILIAM CONSTITUTOS. — Constitutio perpetua episcopis prohibet quod in duabus Siciliæ Ecclesiis improbe gestum, injusteque per episcopos ibidem præsumptum est; qui Ecclesiarum suarum bona illicitè alienaverant: cujus decreti violatores ordine et communione privandos edicit. 763

EPIST. XVIII, AD JANUARIUM EPISCOPUM AQUILENSEM. — Quod omnis cujuslibet ordinis clericus, qui catholicam deserens, hæreticæ se communioni miscuerit, si ad Ecclesiam reversus fuerit, in eo gradu in quo erat (Crescente, quo fuerat) sine promotione remaneat. 766

EPIST. XIX, AD DORUM BENEVENTANUM EPISCOPUM. — I. Dorum de perturbato presbyterii ordine, primosque presbyteros juri suo cedentes redarguit. — II. Suum cuique ordinem vindicat pro ordinationis tempore; primis, qui cesserant, ad infernum relegatis. 709

EPIST. XX, AD EUTYCHEN CONSTANTINOPOLITANUM ABBATEM. — Rescribit, sibi de Nestoriana hæresi reviviscente Eutyche litteris admonito, zelum illius placuisse. 713

EPIST. XXI, EUTYCHIS AD S. LEONEM. — Epistola Eutyche hæretici: ubi scribens ad papam urbis Romæ Leonem, negat in Christo duas naturas, id est Divinitatis et humanitatis. *Ibid.*

EPIST. XXII, FLAVIANI EPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI PRIMA AD LEONEM PAPAM. — I. De diaboli insidiis, quas vitat qui doctrinæ SS. Patrum adhæret. — II. De hæreticorum versuta, qua incautos decipit. — III. Eutyche renovare dogmata Valentini et Apollinaris. — IV. De depositione et excommunicatione ejus justissima, quam Occidentales notam a Leone fieri postulat. 723

EPIST. XXIII, AD FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — Acceptis Eutyche querelis, conqueritur eum communione fuisse privatum a Flaviano. — II. De causa instrui se postulat, et in defendenda veritate charitatem maxime optat custodiri, 734

EPIST. XXIV, AD THEODOSIUM AUGUSTUM. — I. Laudata imperatoris fide quærimonium Eutychie exponit. — II. Silentium Flaviani arguit, instrui se postulat. 735

EPIST. XXV, PETRI CHRYSOLOGI RAVENNATIS AD EUTYCHEM PRESBYTERUM. — I. Jam olim præscriptum esse docet contra errores incarnationem Verbi impugnantes: nec discutendam esse, sed cum honore et timore credendam. — II. Suadet Eutychi ut Romani pontificis scriptis obediant attendat, quia Petrus suæ sedis rectores dirigens, præstat quærentibus fidei veritatem. 739

EPIST. XXVI, FLAVIANI SECUNDA AD S. LEONEM. 743

EPIST. XXVII, AD FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — Flavianum de receptis ejus litteris monet; gesta per eum adversus Eutychem laudat; sollicitudinem suam spondet. 751

EPIST. XXVIII, AD FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM CONTRA EUTYCHIS PERFDIAM ET HÆRESIM. — I. Quod ignorantia sanctorum Scripturarum Eutychem hæreticum fecerit. — II. Contra eos qui in duos filios dispensationis Dominicæ mysterium scindere moluntur. — III. Contra eos qui passibilem Divinitatem unigeniti Filii Dei audent asserere. — IV. Contra eos qui in duas naturas Christi temperamentum vel confusionem argumentantur. — V. Contra eos qui coelestem aut alterius cujusque substantiæ existere formam servi, quam ex nobis assumpsit, insaniendo asserunt. — VI. Contra eos qui duas quidem ante adnationem naturas Domini delirant, unam vero post adnationem confingunt. 756

EPIST. XXIX, AD THEODOSIUM AUGUSTUM. — Legatos vice sua destinat ad synodum Ephesinam, occasione Eutychie indictam. De eodem meliora sperat. 781

EPIST. XXX, AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — I. Christum nostri generis hominem esse. Nestorii et Eutychie errores. — II. Cum veritas carnis in Christo impetitur, totam fidem concuti. 785

EPIST. XXXI, AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — Pulcheriæ zelum adversus Eutychem sollicitat. — II. Humanæ salutis interesse, ut Christus non solum homo, sed ejusdem nobiscum generis homo sit. — III. Generationem Christiani ex Christi generatione fluere. Eutychie pervicacia. Sedis apostolicæ moderatio. — IV. Ne concilio intersit Leo, veant consuetudo, conditio temporis, concivium charitas. Symbolum apostolorum nova heresi concutitur. 789

EPIST. XXXII, AD FAUSTUM, MARTINUM ET RELIQUOS ARCHIMANDRITAS CONSTANTINOPOLITANOS. — Sensus Eutychie execratur, ipsum ad saniorē mentem redire cupit, et sic communioni restitui. 795

EPIST. XXXIII, AD EPHESINAM SYNODUM SECUNDAM. — I. Incarnationis fidem ex confessione Petri probari. — II. Concilium ad errorem abolendum et reducendos errantes convocari. 797

EPIST. XXXIV, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM. — I. Eutychem ab unitate fidei excidisse dolet. — II. Legatos ad synodum a latere mittit. 801

EPIST. XXXV, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM. — I. Eutychem spem Christianam omniumque mysteriorum veritatem perimere. — II. Utriusque naturæ proprietates in Christo servari. — III. Animam Christi non præexistisse corpori, nec corpus ex nihilo conditum; sed utrumque ejusdem nobiscum esse naturæ. 803

EPIST. XXXVI, AD FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — Litteras et gesta synodi adversus Eutychem se accepisse monet. 809

EPIST. XXXVII, AD THEODOSIUM AUGUSTUM. — Fidei et confessionis unitatem esse servandam. Legatos ad synodum Ephesinam missos, ad quam ut se conferret, necessitas non sinit. 811

EPIST. XXXVIII, AD FLAVIANUM EPISCOPUM CP. — Eum de receptis litteris monet; de fide defensionem laudat; ad misericordiam, si hæreticus respicit, hortatur. 812

EPIST. XXXIX, AD EUMDEM FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — De ejus silentio conqueritur, cujus causa Leoni tunc ignota erat Ephesina depredatio. 813

EPIST. XL, AD EPISCOPOS PER ARELATENSEM GALLIÆ PROVINCIAM CONSTITUTOS. — Gaudet de bona ac pacifica electione Ravennii: cui ut bonæ de eo conceptæ opinioni satisfaciatur, exoptat. 814

EPIST. XLI, AD RAVENNIUM ARELATENSEM EPISCOPUM. — Ravennio in episcopum electo gratulatur; virtutes episcopales commendat; ut ad ipsum sæpius scribat hortatur. 815

EPIST. XLII, AD EUMDEM RAVENNIUM ARELATENSEM EPISCOPUM. — De Petroniano vago et diacono se Leonis mentientie admonet, eumque ab omnium Ecclesiarum communione expelli postulat. 816

EPIST. XLIII, AD THEODOSIUM AUGUSTUM. — I. De Ephesino latrocinio conqueritur apud imperatorem. — II. Postulat ut in eodem statu res maneat quo ante pseudosynodum erant. — III. Supplicat ut concilium intra Italiam celebrari jubeat imperator. 823

EPIST. XLIV, AD EUMDEM THEODOSIUM AUGUSTUM. — Pseudosynodum Ephesinam, cum privatis odiis favet, omniaperturbasse in Ecclesia; ab ea apostolicæ sedis scripta rejecta; omnia vi acta esse; Hilarem unum vi evasisse ex legatis qui contradixerunt; numquam a sede apostolica recipiendam istam synodum. — II. Omnia usque ad majorem synodum in eodem statu permanere postulat a Theodosio cum omnibus Occidentalibus. — III. Generalem intra Italiam synodum petit. 825

EPIST. XLV, AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — I. Mittit exemplar epistolæ a se ad eam scriptæ ante synodum. — II. Pseudosynodi infausta gesta deplorat. Mittit exemplar epistolæ ad Theodosium scriptæ. Concilium in Italia petit. — III. Legationem apostolicam apud Theodosium Pulcheriæ committit. 831

EPIST. XLVI, HILARI ROMANÆ ECCLESIE TUNC DIACONI, POSTEA EPISCOPI, AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — I. Sibi per Dioscori improbos ausus non licuisse eam adire, et litteras sancti Leonis reddere. — II. Se Dioscori areptum insidiis Romam venisse: Ephesinam pseudosynodum a Leone reprobari. 837

EPIST. XLVII, AD ANASTASIUM EPISCOPUM THESSALONICENSEM. — I. Quod pseudosynodo non interfuerit gratulatur. — II. Monet ut fidem servet, Flaviano adhæreat, fratres confirmet. 839

EPIST. XLVIII, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM. — Post Ephesinam cladem consolatur, hortaturque ut fidem teneat. 840

EPIST. XLIX, AD FLAVIANUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — Flavianum, in quem Dioscorus immantiter sævierat, consolatur, eique opem promittit. 841

EPIST. L, AD CONSTANTINOPOLITANOS, PER EPIPHANIAM ET DIONYSIUM ROMANÆ ECCLESIE NOTARIUM. — I. Post pseudosynodum Ephesinam hortatur Constantinopolitanos ut fidei et Flaviano adhæreant. — II. Consolatur de Flaviani injusta depositione. *Ibid.*

EPIST. LI, AD FAUSTUM ET CÆTEROS ARCHIMANDRITAS CONSTANTINOPOLITANOS. — Adhortatur eos ad constantiam in omni bono, maxime fidei et charitatis, et detestatur acta secundi concilii Ephesini. 843

EPIST. LII, THEODORITI EPISCOPI CYRI AD S. LEONEM PAM. — I. Merito se accurrere ad apostolicam sedem, tot prærogativis supra cæteros eminentem. — II. In laudes S. Leonis excurrit, commendatque zelum in Manichæos, et epistolam ad Flavianum. — III. Quam immerito depositus fuerit, ne in jus vocatus, conqueritur. — IV. Susceptos a se pro Ecclesia labores enumerat. — V. Orat ne sedem apostolicam appellans repellatur; cui fidem suam probari optat ex scriptis suis, quæ indicat. — VI. Sibi a Leone cupit induci quid de Ephesina sententia agere debeat. — VII. — Legatos suos Leoni, sequæ ejus precibus ac sollicitudini commendat; se aliosque litteris imperatoriis retineri, ne ad pontificem se conferant. 845

EPIST. LIII, SEU EPISTOLE ANATOLII CONSTANTINOPOLITANI EPISCOPI AD S. LEONEM FRAGMENTUM. — De ordinatione sua. 853

EPIST. LIV, AD THEODOSIUM AUGUSTUM. — Nicænæ fidei se inhærere scribit; Eutychem non minus quam Nestorium esse damnandum; concilium intra Italiam haberi postulat. 855

EPIST. LV, VALENTIANI AD THEODOSIUM. 857

EPIST. LVI, GALLIÆ PLACIDIÆ AD THEODOSIUM. 859

EPIST. LVII, GALLIÆ EUDOXIÆ AUGUSTÆ AD EUMDEM THEODOSIUM. — De Ecclesiæ catholicæ turbatione. 860

EPIST. LVIII, GALLIÆ PLACIDIÆ AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — Concilium Ephesinum secundum detestatur. 863

EPIST. LIX, AD CLERUM ET PLEBEM CONSTANTINOPOLITANÆ URBS. — I. Gratulatur quod et Flaviano semper adhæreant et errori resistent. — II. Veritas carnis in Christo ex mysterio Eucharistiæ probatur. — III. Probat etiam ex ejus super universa provectione et ex actionibus passionibusque ejus corporeis. — IV. Ex necessitate incarnationis ad culpam Adæ cluendam, et prophetiis illam prænuuntiantibus. — V. Varii errores contra incarnationis fidem. 865

EPIST. LX, AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — Per Eutychem fidei fundamenta concuti; adversus quem concilium generale Pulcheriæ amittente celebrari cupit. 873

EPIST. LXI, AD MARTINUM ET FAUSTUM PRESBYTEROS

— I. De litteris ad eos scriptis monet. — II. Hortatur ut fidei causam adjuvent, iisque sollicitudinem suam spondet. 874

EPIST. LXII, THEODOSII IMPERATORIS AD VALENTINIANUM AUGUSTUM. — Respondet epistolæ LV. 875

EPIST. LXIII, THEODOSII AD GALLAM PLACIDIAM. — Respondet epistolæ LVI. 877

EPIST. LXIV, EJUSDEM THEODOSII AD LICINIAM EUDOXIAM. — Respondet epistolæ LVII. *Ibid.*

EPIST. LXV, SUI PRECES MISSE AD UNIVERSIS COMPROVINCIALIBUS EPISCOPIS METROPOLIS ARELATENSIS AD S. LEONEM PAPAM. — I. Præmissis nonnullis de Ravennii electione ac moribus, antiqua Ecclesiæ Arelatensis privilegia a Leone reintegrari postulant. — II. Eadem ex variis hujus Ecclesiæ prærogativis confirmant, ac præsertim ex S. Trophimi in Gallias adventu. — III. Civilia Arelatensis jura ac privilegia imperatorum commemorant. — IV. Variis officiorum testimonis Leonem demulcent. 879

EPIST. LXVI, SANCTI LEONIS PAPÆ AD PRECEDENTES COMPROVINCIALIUM EPISCOPORUM METROPOLIS ARELATENSIS PRECES RESPONDENTIS. — Sententiam suam S. Leo interponit super antiqua controversia inter Arelatensem et Viennensem Ecclesias, et cuique suos limites assignat. 883

EPIST. LXVII, AD RAVENNINUM ARELATENSEM EPISCOPUM. — Mittit Ravennio celebrem suam ad Flavianum epistolam de incarnatione Verbi Dei adversus Eutychem, ut pro defensione fidei, per eum hæc, vel Cyrilli Alexandrini epistola cunctis Galliæ episcopis fideliter innotescat. Secreta etiam mandata legis commissa indicat. 886

EPIST. LXVIII, CRETHII, SALONII ET VERANI, EPISCOPORUM GALLORUM, AD S. LEONEM PAPAM. — I. Pro accepta ejus ad Flavianum epistola gratias agunt, quam et per omnes Ecclesias asserunt celebrari. — II. Illius exemplar a se descriptum mittunt, a Leone corrigendum ac remittendum. 887

EPIST. LXIX, AD THEODOSIUM AUGUSTUM. — I. Consensum suum ad ordinationem Anatolii CP. suspendit; professionem fidei exigit. — II. Petit ut idem hæreticorum communionem abdicet, communi fidei subscribat. Legatos mittit. Synodum postulat intra Italiam fieri. 890

EPIST. LXX, AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — Anatolii professionem fidei se exspectare. Legatos a se missos in Orientem. Per concilium generale removenda esse omnia scandala. 893

EPIST. LXXI, AD ARCHIMANDRITAS CONSTANTINOPOLITANOS. — De silentio Anatolii et ordinatione ejus circa errorum abdicacionem conqueritur. De missis legatis pro causa fidei certiores eos facit. 895

EPIST. LXXII, AD FAUSTUM PRESBYTERUM. — Fidem ejus laudat ad sollicitudinem hortatur. 897

EPIST. LXXIII, VALENTINIANI ET MARCIANI AD ARCHIEPISCOPUM ROMÆ LEONEM. — De electione sua et de concilio celebrando. 899

EPIST. LXXIV, AD MARTINUM PRESBYTERUM. — Quam bonum sit pro veritate pati, cujus unitatem locorum spatia non scindunt. De legatis mentio. *Ibid.*

EPIST. LXXV, AD FAUSTUM ET MARTINUM PRESBYTEROS. — I. Intolerabile esse scribit Occidentibus episcopis, quod Ephesi contra fidem actum est. — II. Antichristo militare tam Nestorium quam Eutychem; contra quos Ecclesia profitetur non unam naturam, sed unam se adorare personam. 901

EPIST. LXXVI, MARCIANI IMPERATORIS AD ARCHIEPISCOPUM ROMÆ LEONEM. 903

EPIST. LXXVII, PULCHERIE AUGUSTE AD SANCTISSIMUM ARCHIEPISCOPUM ROMÆ LEONEM. 905

EPIST. LXXVIII, AD MARCIANUM AUGUSTUM. — Pro datis litteris et fide defensa gratias agit. 907

EPIST. LXXIX, AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — I. De repressis ejus auctoritate Nestorio et Eutyche gratias agit. — II. De legatis ad sedes ad sedes suas sacerdotibus, revocatis in urbem Flaviani reliquiis, et lapsis, si subscribant fidei, recipiendis. — III. De Eusebio communique sedis apostolicæ fruento, et Juliano Coensii; et de clericis CP. Flaviano faventibus. 909

EPIST. LXXX, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — I. De fide ejus scriptis missis probata. — II. De his qui metu in hæresim lapsi sunt, ut si conversi fuerint recipiantur. — III. De nominibus hæreticorum ad sacrum altare non recitandis. — IV. De commendatione (Ac commemoratione) Juliani episcopi, vel eorum clericorum qui Flaviano episcopo in fide adhaerunt. 912

EPIST. LXXXI, AD JULIANUM EPISCOPUM. — Julianum dju per Dioscori improbitatem vexatum monet lapsos in communionem recipi non debere, nisi perfidia cum aucto-

ribus damnata. 915

EPIST. LXXXII, AD MARCIANUM AUGUSTUM. — I. Pro conservatione catholicæ fidei gratulatur, cui pax imperii rependitur. — II. De solis errantibus agendum esse, non de fide vel Scripturis, quas aliter quam SS. Patres interpretari nefas sit. 917

EPIST. LXXXIII, AD EUMDEM MARCIANUM. — I. Pro pafacta Anatolii fide, Eutyche represso, revocatis episcopis, reductis in urbem S. Flaviani reliquiis, gratulatur. — II. Legatos se mittere pro reconciliandis lapsis episcopis, Concilio convocando opportunum tempus non esse 919

EPIST. LXXXIV, AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — I. Legatos mittit qui cum lapsis summa prudentia et moderacione agant. — II. Extra unitatem fieri qui naturam nostram in Christo negat. — III. Rogat ut Eutyches ad longinquiora transferatur, ejusque monasterio catholicis præficiatur. 921

EPIST. LXXXV, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — I. Ut qui hæreticorum erroribus metu, non voluntate implicati sunt, per satisfactionem et non dubiam professionem suscipiantur. — II. Principes hæreticorum sibi reservat discutiendos; eorum nomina ad altare interim recitari vetat. — III. De comonitorio ei respondet; ad sollicitudinem hortatur; cuncta sibi referri postulat. 922

EPIST. LXXXVI, AD JULIANUM COENSEM EPISCOPUM. — Pro communi amicitia et Ecclesiæ bono sollicitudinem Juliani legatorum suorum curæ jungi postulat ad reliquias hæreticorum extinguendas. 924

EPIST. LXXXVII, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CP. — Ei commendat Basilium et Joannem presbyteros, qui hæresis accusati Romam venerant rationem fidei suæ reddiduri. 926

EPIST. LXXXVIII, AD PASCHASINUM EPISCOPUM LILYBETANUM. — I. Mittit ad Paschasinum celebrem suam ad Flavianum CP. epistolam, qua legatus in synodo futurus instrueretur. — II. Duplicem in Christo asserit naturam adversus Eutychem. — III. Testimonia SS. Patrum de incarnatione Domini mittit, nuntiatque Orientalis diocesis episcopos subscripsisse eidem epistolæ ad Flavianum. — De Paschate anno 455 diligentius inquiri postulat. 927

EPIST. LXXXIX, AD MARCIANUM AUGUSTUM. — De legatis ad concilium generale missis vice ejus acturis; ubi omnia ad fidei et pacis unitatem revocanda. 930

EPIST. XC, AD EUMDEM MARCIANUM AUGUSTUM. — I. Concilio generali congregando annuit, etsi propter temporis perturbacionem in aliud maluiisset differri. — II. Fidem in illo tractandam non esse ut dubiam, nec a Nicæna discedendam. 932

EPIST. XCI, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — Etsi brevis spatium cogendo concilio datum esset, se tamen legatos mittere vicem suam impleturos 934

EPIST. XCII, AD JULIANUM COENSEM EPISCOPUM. — Ut Julianus legatis ad concilium generale missis curam suam consiliumque jungat, mandat pontifex. 936

EPIST. XCIII, AD SYNODUM, QUÆ NICÆAM PRIMUM INDICTA, POSTEA VERO CHALCEDONE CONGREGATA EST. — I. Necessitatem temporis et consuetudinem vetare ne intersi synodo; se tamen per legatos quos mittit præsentem futurum. — II. Disputandi contra fidem audaciam esse compriœndam. — III. Episcopos propter fidem ejectos esse restituendos, manentibus contra Nestorium in Epheso decretis. *Ibid.*

EPIST. XCIV, AD MARCIANUM AUGUSTUM. — Legatos quos ad synodum mittit, commendat Augusto, postulatque ne disputatio de fide illic instauratur. 941

EPIST. XCV, AD PULCHERIAM AUGUSTAM. — I. Ad concilium legatos se misisse, licet in Italia congregari optasset. — II. Servandam esse in causis ecclesiasticis moderacionem quæ procul ab Ephesino latrocinio abfuit. — III. Numquam se correctis veniam denegasse. — IV. Etiam hæresarchas indulgentiam poscentes rejiciendos non esse, nisi non temere recipiendos. 942

EPIST. XCVI, AD RAVENNINUM ARELATENSEM EPISCOPUM. — Unitatem in celebrando Paschate maxime servandam: quam solemnitate ad Romanum pontificem pertinet indicare. 945

EPIST. XCVII, SYNODICA EUSEBII MEDIOLANENSIS EPISCOPI AD S. LEONEM PAPAM. — I. Gaudet de reditu fratrum suorum ex Oriente. — II. Epistolam ad Flavianum in synodo Mediolanensi lectam esse et approbatam. — III. Se cum suis Eutycheianorum damnationi subscribere profitetur. *Ibid.*

EPIST. XCVIII, SANCTÆ SYNODI CHALCEDONENSIS AD SANCTISSIMUM PAPAM ROMANÆ ECCLESIE LEONEM. — I.

Leonem synodus laudat vocis B Petri omnibus constitu-
um interpretem, quem in suis legatis præfuisse declarat.

II. De Dioscori Alexandrini tyrannide et impiis gestis.

U. Quid circa eum actum sit, ac de definitione fidei.—
anonis de prærogativa sedis Constantinopolitanæ
causam exponit, et confirmationem petit. 951

.XCIX, SYNODICA RAVENNII ALIORUMQUE EPISCO-
PALLORUM AD S. LEONEM PAPAM.— I. Tarditatem
cribendo excusant.— II. Omnes in Gallia Leonis
i Flavianum, ut fidei symbolum recepisse.—
udelibus et infidelibus arcanum incarnationis
um reteggi.— IV. Nuntiis ex Oriente allatis se a-
ondo ad imperatorem abstinuisse.— V. Leonem pon-
icem a Deo datum esse Ecclesiæ gratulantur. 966

EPIST. C. MARCIANI IMPERATORIS AD LEONEM PAPAM.
— I. De fide apud Chalcedonem roborata et pace Ecclesiæ
restituta gratulatur.— II. Fidem juxta litteras S. Leonis a
synodo expositam.— III. Petit ut sedi CP. secundus locus
juxta statuta secundæ et quartæ synodi tribuatur.— IV.
Per Lucianum et Basilium consensum ejus super eodem
negotio postulat. 970

EPIST. CI, ANATOLII EPISCOPI CONSTANTINOPOLIS AD S.
LEONEM ARCHIEPISCOPUM ROMÆ.— I. Leonis zelus contra
hæreticos quos prostravit. De actis Chalcedone Romam
allatis.— II. Legati Anatolii cum aliis actis Romam missi.
De damnatione Dioscori.— III. De epistola Leonis recepta
ab omnibus, et de definitione fidei edita in synodo Chalcedo-
nensi.— IV. De aliis gestis Chalcedonensibus post defi-
nitionem fidei, primum quoad canones, dein quoad particu-
lares causas ecclesiasticas. Tandem de privilegio Eccle-
siæ Constantinopolitanæ.— V. Contradictio legatorum
Leonis huic privilegio. Confirmatio ejus petitur. 975

EPIST. CII, AD EPISCOPOS GALLIARUM.— I. Se Gallorum
episcoporum epistolam cælesti doctrina plenam accepisse
nuntiat.— II. De synodo œcumenica Humanis de fide rati-
ociniis locum esse non debere.— III. Nestorii et Eutyche-
tis dogmata pariter esse fugienda.— IV. Synodum et epis-
tolæ Leonis consensisse, et Dioscorum proscripsisse.—
V. De his omnibus gratias Deo esse agendas; pro legatorum
reditu orandum; victoriam fidei Hispanis per Gallos
esse nuntiandam. 983

EPIST. CIII, AD EPISCOPOS GALLIARUM.— Reversis
legatis a synodo Chalcedonensi, acceptisque gestis, et sen-
tentia adversus Eutychem et Dioscorum prolata, hujus
exemplar mittit ad Gallicanos episcopos. 987

EPIST. CIV, AD MARCIANUM AUGUSTUM.— I. De fidei
victoria, et errorum utilitate in Ecclesia.— II. Multa ex
Anatolii ambitu mala exurgere.— III. Constantinopolitanam
sedem, quæ regia est, non apostolica, aliarum de-
pressionem attolli non posse.— IV. Rogat Marcianum ut
Anatolii cupiditatem comprimat.— V. Ex prioribus ex-
cessibus Anatolium animos sumpsisse. 991

EPIST. CV, AD PULCHERIAM AUGUSTAM.— I. Plenam
esse fidei victoriam in qua superant tam qui ceciderunt
quam qui steterunt.— II. Nihil valere posse contra canones
Nicænos, qui soli firmandi paci sufficiunt.— III. Anatolio
Flavianum exemplo esse debere; et per se ruere quod
Nicæna synodo contrarium est.— IV. Ut ipsa Anatolium
a proposito revocet hortatur. 997

EPIST. CVI, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CP.— I. Anatolii
fidem esse laudandam, cupiditatem damnandam.— II. Ni-
cæni concilii prærogativa, quam Anatolii ambitus petit.—
III. Chalcedonensi synodo in solo negotio fidei convocata
eum abuti.— IV. Numquam se in præjudicium Nicæni
concilii illicitis ausibus consensurum.— V. Canones synodi
CP. ad sedem Romanam numquam missos, Anatolio male
patrocinari.— VI. Satius esse ut cupiditatem deponat, cha-
ritatem sectetur. 1001

EPIST. CVII, AD JULIANUM COENSEM EPISCOPUM.— I.
Nicæni concilii auctoritas quanti facienda sit.— II. Julia-
num arguit quod Anatolio CP. faveat.— III. Contra uni-
versalis Ecclesiæ statum, sine reatu utriusque ipsorum, nec
sibi licere quiddam concedere, nec ei obtinere. 1009

EPIST. CVIII, AD THEODORUM FOROJULIENSEM EPISCO-
PUM.— I. Unumquemque episcopum ad metropolitanum
in dubiis recurrere debere.— II. L duplex esse peccati re-
medium; et quis reconciliationis ordo esse debeat.— III.
Pœnitentem, qui ante reconciliationem decedit, reconcili-
ari post mortem non posse.— IV. Nemini in extremis
posito et reconciliationem petenti eam esse denegandam.
— V. Quam periculose in finem pœnitentiæ reservatur. Ne-
mini per signa poscenti negandum esse, observatis circa
apostasias canonis regulis.— VI. Ut cum metropolitanis res-
ponda ad consultationem communicet. 1014

EPIST. CIX, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.— I.
De Palæstinorum monachorum turbis et violentiis, quibus
catholicos exagitabant, ac in Eutychanam hæresim assen-

sum extorquebant, queritur.— II. eos ab imperatore cohi-
bendos, et pertinaces in exsilium pellendos.— III. Epleto-
lam S. Athanasii ad Epictetum eisdem opponendam
mittit.— IV. De Juvernali episcopo Hierosolymorum ab
eisdem pulso, et de alio ei subrogato. 1014

EPIST. CX, MARCIANI AUGUSTI AD LEONEM PAPAM.—
Confirmationem synodi Chalcedonensis a pontifice uti
necessariam petit. Ejus constantiam in vindicandis cano-
nibus et reprimenda novitate laudat. 1017

EPIST. CXI, AD MARCIANUM AUGUSTUM.— I. Ordina-
tionis Anatolii suspicionem per fidei ejus professionem
esse sublata.— II. Male ab eo Aetium ab archidiaconi
officio esse submotum.— III. Marcianum rogat ut Ana-
tolium ab illicitis retrahat, et faveat Juliano. 1019

EPIST. CXII, AD PULCHERIAM AUGUSTAM.— I. Andream
ecclesiasticis rebus, amoto Aetio, prepositum esse con-
queritur.— II. Omnia in statum pristinum restitui postu-
lat. 1023

EPIST. CXIII, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.— I.
Quod ipsi multa patienti compassus sit, gratias agit, simul
de Aetii dejectione expostulans.— II. Julianum CP. in spe-
culis esse vult pro causa fidei. Anatolium ab imperatore
esse increpatum.— III. De tumultu monachorum Ægyptio-
rum et Palæstinorum.— IV. De epistola sua et de actis
Chalcedonensis synodi in Latinum convertendis. 1024

EPIST. CXIV, AD EPISCOPOS QUI IN SANCTA SYNODO
CHALCEDONENSI CONGREGATI FUERUNT, DIRECTA.— I.
Se consentire his quæ Chalcedone circa fidem constituta
sunt.— II. Numquam id a se ratum esse habendum, quod
adversus Nicænos canones ibidem actum est. 1027

EPIST. CXV, AD MARCIANUM AUGUSTUM.— I. De pace
Ecclesiæ reddita, compressis hæreticorum reliquiis, et
Anatolio increpato gratias agit.— II. De monachis a Mar-
ciano cohibitis, et approbatione Chalcedonensis synodi
per se ad episcopos missa. 1031

EPIST. CXVI, AD PULCHERIAM AUGUSTAM.— I. Pro
vigore fidei et sanctionibus contra rebelles monachos
editis gratias agit.— II. Se ad Chalcedonenses episcopos
litteras dedisse consensus sui testes. 1035

EPIST. CXVII, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM.—
I. Se ut imperatori satisfaceret et occasionem hæreticis
auferret, ad episcopos Chalcedonenses de consensu suo
litteras dedisse.— II. De monachis edicto Marciani re-
pressis, et archimandritis Pulcheriæ repositione increpa-
tis.— III. De Eudocia a Leone monita ex secreto imperatoris
mandato.— IV. Aetii dejectionem patienter habendam
esse, ne aliarum Ecclesiarum regimini se imminuens
mensuram propriam videretur excedere.— V. Anatolium
ab Illyricianis subscriptionem in sui ambitus patrocinium
elicere voluisse. De epistola ad Chalcedonenses episcopos
scripta. 1037

EPIST. CXVIII, AD EUMDEM JULIANUM COENSEM EPIS-
COPUM.— I. Nihil se pro causa fidei et Ecclesiæ omisisse.
— II. Prædicandi munus solum sacerdotum, non mona-
chorum esse; contra parricidas Alexandrinos imperatoris
zelum accendendum esse. 1039

EPIST. CXIX, AD MAXIMUM ANTIOCHENUM EPISCOPUM.—
I. Fidem inter duo extrema medium esse.— II. Maximum
in Orientalibus Ecclesiis pro fidei puritate vigilare debere.
— III. Ecclesiarum privilegia inconcussa esse oportere.—
IV. Anatolii conatus Nicæni canonicis adversos, irritos
fore.— V. Si quid legati in synodo approbarent præter
fidei causam, esse rescindendum.— VI. Nemini præter
episcopos prædicandi munus esse concedendum. 1040

EPIST. CXX, AD THEODORITUM EPISCOPUM CYRI.— I.
Hæreses non sine Ecclesiæ utilitate ortas irtractabili ju-
dicio comprimi.— II. Christi esse victoriam, quam de hæ-
reticis Ecclesia reportat.— III. Dioscori pervercia etiam
adversus Leonem sævientis.— IV. Scribentibus de rebus
fidei sua verba esse libranda.— V. Theodoritum ab omni
hæreseos macula mundum esse demonstratum ab invin-
cibili veritate.— VI. Vigilandum esse etiam post victoriam.
Neminem sive monachum, sive laicum, præter sacerdo-
tes, prædicandi munus arrogare sibi debere. 1045

EPIST. CXXI, AD MARCIANUM AUGUSTUM.— I. Curam
paschalis cycli Alexandrino episcopo olim esse manda-
tam.— II. Quid difficultatis ex illo ortum sit.— III. Ut de
hac difficultate jubeat inquiri, postulat. 1055

EPIST. CXXII, AD JULIANUM EPISCOPUM.— Rogat eum
ut de controversia Paschalis anni sequentis diligentius
inquirat, rescribatque. 1058

EPIST. CXXIII, AD EUDOCIAM AUGUSTAM.— I. Rogat
ut curam suam reducendis ad fidem et quietem monachis
Palæstinis impendat.— II. Recepta Chalcedonensi synodo
tam Eutychem quam Nestorium exsecrarent, si catholici
videri volunt. Quid autem profecerit exhortatio Eudociæ
ipsius litteris instrui cupit. 10

EPIST. CXXXIV, AD MONACHOS PALESTINOS. — I. Ex perversa epistolæ S. Leonis ad Flavianum interpretatione impositum esse Palestinis. — II. Tam Eutychem, qui naturas confundit in Christo, quam Nestorium, qui personas geminat, esse detestandos. — III. Christi non esse participem qui nostram in eo naturam non confitetur. — IV. Illos solum Christi sanguine mundari, in quorum corpore oblatas, passus et mortuus triumphavit. — V. Utriusque ejus naturæ proprietates ex operum qualitate declarari. — IV. Utramque inconfuse in una persona convenire. — VII. Nihil Filio Dei accessisse de novo nisi in forma servi. — VIII. Cum iisdem monachis de scandalis ipsorum furore ortis expositulat. — IX. Ut respiciant et fidem communem amplectantur, exhortatur. 1061

EPIST. CXXXV, AD JULIANUM COENSEM EPISCOPUM. — Per comitem Rodanum. De silentio Juliani amice expositulat; de omnibus vult instrui. 1068

EPIST. CXXXVI, AD MARCIANUM AUGUSTUM. — Gratias agit pro sedatis Palestinæ tumultibus, et restituito in suam sedem Juvenali Jerosolymitano; Dioscorum etiam ejusque sequaces Ægyptios perstringens. 1069

EPIST. CXXXVII, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM. — I. De restituito Jerosolymitano episcopo, conversis Palestinis monachis et receptis Proterii litteris. — II. De Paschate anni 455 diligentius inquiri cupit. — III. De epistola sua ad Chalcedonenses episcopos lecta CP. Actii discussione, et variis epistolis ultro citroque scriptis. 1070

EPIST. CXXXVIII, AD MARCIANUM AUGUSTUM. — Laudata principis fide ac religione testatur se libenter Anatolium in gratiam suam recepturum, modo satisfaciatur canonicis, et sacerdotum jura non convellat. 1073

EPIST. CXXXIX, AD PROTIERIUM EPISCOPUM ALEXANDRI- NUM. — I. Episcoporum esse vigilare ne fidei unitas violetur, quod vel litteraræ immutatio fieri potest. — II. Ex traditione SS. PP. et suam epistolam catholicam, et docendos esse populos, asserit. — III. Fidem, disciplinam et privilegia Ecclesiarum ex norma vetustatis esse servanda. 1075

EPIST. CXXX, AD MARCIANUM AUGUSTUM. — I. De fide Proterii Alexandrini episcopi gratulatur. — II. Alexandrinos ex suæ Ecclesiæ traditione ab illo esse edocendos. — III. Ut epistola Leonis ad Flavianum ab hæreticis falsata in Græcum transferatur de novo, et Alexandrinis publice recitetur. 1078

EPIST. CXXXI, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM. — I. Julianum de receptis Proterii Alex. litteris monet, suam ad Flavianum epistolam ex Latino in Græcum ab eodem transferri cupit ac mandat, quam sub signaculo Augusti missam Alexandrinæ plebi in Ecclesia recitari vult. — II. De Paschate sequentis anni ut rescribat. 1081

EPIST. CXXXII, ANATOLII EPISCOPI CONSTANTINOPOLI- TANI AD LEONEM PAPAM. — I. De intermisso litterarum commercio amice conqueritur. Debitam pontifici obedientiam ostendit. — II. Actum restitutum esse, Andream vero depositum scribit. — III. Litteris sancti pontificis recreari peroptat. — IV. Ambitionis culpam a se amolitur, eamque in cleri sui episcoporumque Orientalium studium refundit. Gestorum Chalcedonensium confirmatio pontificiæ auctoritati reservata traditur. 1082

EPIST. CXXXIII, SANCTI PROTIERII ALEXANDRINI EPI- SCOPI AD BEATISSIMUM PAPAM LEONEM ROMÆ URBS EPI- SCOPUM. — 1085

EPIST. CXXXIV, AD MARCIANUM AUGUSTUM. — I. Laudato Marciano, promittit Anatolio gratiam suam, si respiciat. — II. Rogat ut Eutychem virus suum in exsilio spargentem ad secretiora loca releget. — III. De paschalis diei inquisitione gratias agit, et ut catholicis faveat precatur. 1091

EPIST. CXXXV, AD ANATOLIUM EPISCOPUM. — I. Intermissi litterarum commercii rationem reddit. — II. De destituito Andrea archidiacono et alia in Ecclesia CP. restitutus laudat. — III. Majorem in agnoscenda culpa sinceritatem desiderat. 1096

EPIST. CXXXVI, AD MARCIANUM AUGUSTUM. De correctione Anatolii. — I. Cur Anatolio scribere intermiserit. — II. Quibus conditionibus illi reconcilietur. — III. De Andrea ab archidiaconatu dejecto, et Juliano commendato. — IV. Ut Carosus monachus compescatur. 1098

EPIST. CXXXVII, AD EUMDEM MARCIANUM. — I. Gratias agit pro perfecta inquisitione de die paschali, de qua Proterii litteras se accepisse significat. — II. Oeconomorum Ecclesiæ rationes, non judicium, sed sacerdotum examine discutendas esse. 1100

EPIST. CXXXVIII, AD EPISCOPOS GALLIARUM ET HISPANIARUM. — Hanc formatam paschalis diei indicem ad Gallicanos episcopos mittit, per eosdem ad Hispaniarum Ecclesias transmittendam; ubi et controversiæ status

exponitur. 1101

EPIST. CXXXIX, AD JUVENALEM JEROSOLYMITANUM EPISCOPUM. — I. Ipsum in sedem suam receptum esse gaudet, non dissimulata priori ejus tergiversatione. — II. Eundem ipsis mysteriorum locis edoceri. — III. Ex veritate crucifixionis veritatem nostræ in Christo carnis defendi. — IV. Errantes circa incarnationem Domini ex utriusque Testamenti paginis instrui. 1102

EPIST. CXL, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM. — Faciliorem fore deinceps errantium correctionem, Dioscoro sublato, cujus mortem Julianus Leoni nuntiaverat. Eundem monet ut de statu Alexandrinæ Ecclesiæ scribat. 1109

EPIST. CXLI, AD EUMDEM JULIANUM. — I. De Carosi monachi correctione et Joannis decurionis in Ægyptum legatione. — II. De Maximo Antiocheo episcopo criminis alicujus accusato, quid evenerit, ut rescribat. 1110

EPIST. CXLII, AD MARCIANUM AUGUSTUM. — I. Fide Augusti laudata, iterum de consensu suo circa dies festi celebrationem dato certiorum eum facit. — II. Gratias agit pro ablatis Caroso et Dorotheo e suis monasteriis. 1110

EPIST. CXLIII, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTAN- TINOPOLITANUM. — Ne hæreticorum reliquiæ in urbe lateutes nimia levitate foveantur ac revalescant. 1111

EPIST. CXLIV, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM. Nunc primum edita ex ms. Ratisponensi. — Ejus diligentiā laudat. Eutychianorum nisus post Marciani mortem. Ipsorum tumultus Alexandriæ. 1112

EPIST. CXLV, AD LEONEM AUGUSTUM. — I. Rogat ut perturbatæ Alexandrinorum Ecclesiæ succurrat. — II. De fide bene definita dicendum denuo non esse; et ut catholicus Alexandrinæ Ecclesiæ episcopus præficiatur. 1113

EPIST. CXLVI, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CP. — I. Hæreticorum furore apud Alexandriam perpetrata in excidium Chalcedonensis synodi tendere ex occasione mortis Marciani imp. — II. Se ad Leonem Aug. pro servandis synodi decretis scripsisse. 1115

EPIST. CXLVII, AD JULIANUM EPISCOPUM COENSEM, ET AETIUM PRÆSBYTERUM. — I. De silentio conquestus eorum ei Ecclesiæ commendat. — II. Ut statuta synodi Chalcedonensis inconcussa permaneant, et Alexandriæ catholicus episcopus eligatur. 1116

EPIST. CXLVIII, AD LEONEM AUGUSTUM. — Gaudet Augustum synodi Chalcedonensis esse custodem, et ab eodem pertinacem et insidiosam hæreticorum contentionem compesci postulat. 1117

EPIST. CXLIX, AD BASILIUM EPISCOPUM ANTIOCHENUM. — I. Præmissa de non misso ordinationis nuntio querela, hortatur ut resistat Eutychianorum furori, qui cæso apud Alexandriam Proterio episcopo, synodum novam, posthabita Chalcedonensi, instaurari possebant. — II. Leone imper. laudato, omnia in episcoporum constantia posita esse asserit, ne novi tractatus ineanant. 1119

EPIST. CL, AD EUTHIUM EPISCOPUM THESSALONICENSEM, ET A PARI AD JUVENALEM JEROSOLYMITANUM, PETRUM CORINTHUM, ET LUCAM DYRACHENUM. — Hortatur ut sceleratis ausibus Eutychianorum, qui Proterium Alex. episc. occiderant, strenue resistent; nec patiantur synodum alteram congregari; sed sua Chalcedonensi firmitas asseratur. 1120

EPIST. CLI, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLI- TANUM. — Nunc primum edita ex ms. Ratisponensi. — Ipsum laudat, et ut Ecclesiam Constantinopolitanam ab hæresi purget hortatur. De Aetio presbytero discutendo. 1121

EPIST. CLII, AD JULIANUM COENSEM EPISCOPUM. — Monet ut epistolæ præcedentes ad metropolitanos scriptæ ad unumquemque Juliani cura vel Aetii perveniant; episcopalem ante omnia requiri constantiam; nihil esse in sua epistola vel novi, vel obscuri, vel dubii. 1122

EPIST. CLIII, AD AETIUM PRÆSBYTERUM CP. — I. Ut litteras in Orientem scriptas unicuique dirigat. — II. Se pariter mississe litteras a Gallis et Italis ad se scriptas. Item et de aliis. 1123

EPIST. CLIV, AD EPISCOPOS ÆGYPTIOS. — Episcopos Ægyptios pro fide extorres consolatur, et ut pro incarnationis mysterio patienter adversa tolerant, hortatur. 1124

EPIST. CLV, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLI- TANUM. — I. Eum ad vigilantiam contra hæreticorum conatus incitat. — II. Conniventiam clericorum Constantinop. arguit, circa quos vigorem in Anatolio desiderat pastoralem. 1125

EPIST. CLVI, AD LEONEM AUGUSTUM. — I. Post Chalcedonensem synodum nihil esse denuo tractandum circa fidem. — II. Antichristum eum esse qui veritatem ab Ecclesia declaratam rursus examinat. — III. Parricidas Alexandrini episcopi Ecclesiæ præsidere nefas esse. — IV. Preces Leoni Augusto oblatæ tam a catholicis quam ab hæreticis, in quo differant. — V. Omnia Christianæ religionis officia et mysteria apud Alexandriam esse intercepta. — VI. Scri-

pta de fide prolixiora promittit, Anatolii incuriam taxat, catholicos commendat. 1127

EPIST. CLVII, AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — I. Ut apud imperatorem, quem laudat, pro comprimendis hæreticis strenue agat; idque curet ut Chalced. synodus firma permaneat, et pax Ecclesiæ Alexandrinæ restituitur. — II. Ut parricidæ ab ea pellantur, et afflicti Ægypti episcopi adjuvantur. — III. Profugis ex Ægypto episcopi opem esse ferendam; synodi ad versariis constanter resistendum esse. — IV. De Attico presbytero et Andrea, ut vel corrigantur, vel repellantur ab Ecclesia. 1132

EPIST. CLVIII, AD EPISCOPOS CATHOLICOS ÆGYPTI APUD CONSTANTINOPOLIM CONSTITUTOS. — Consolatur episcopos pro fide extortes, et ad patientiam hortatur spe celestis retributionis objecta, et promissa sua apud imperatorem actione. 1134

EPIST. CLIX, AD NICETAM EPISCOPUM AQUILEIENSEM. — I. Quod debeant feminæ quæ, captis viris, nupserant aliis, regressa de captivitate viris prioribus copulari, ut quod suum est unusquisque recipiat. — II. Quod non probetur esse culpabilis qui uxorem captivi in matrimonium videtur esse sortitus. — III. Ut si viri de captivitate regressi intemperantia uxorum offensi non fuerint, et voluerint eas in conjugium recipere, liberam habeant facultatem. — IV. Ut si mulieres ad priores maritos redire noluerint, velut impiæ ecclesiastica communione privandæ sint. — V. Captivus aut terrore (At. errore), aut fame, non veneratione, cibos immolatiis edere compulsis, penitentia concedenda est. — VI. Quod hi qui ad iterationem baptismi, vel vi vel errore coacti, animos inclinarunt, sint sublevandi remedio, ita ut senilis ætatis, periculorum quoque et ægritudinum, cæterarumque necessitatum habeatur sollicita consideratio respectus. — VII. Ut qui ab hæreticis baptizati sunt, sola sancti Spiritus invocatione firmentur. 1135

EPIST. CLX, AD EPISCOPOS ET CLERICOS CATHOLICOS EX ÆGYPTO APUD CONSTANTINOPOLIM CONSTITUTOS. — I. Consolatur extortes Ægypti episcopos et clericos, monetque de suis legatis in Orientem ex imperatoris voluntate mittendis. — II. Hortatur ut omnem novum de fide tractatum amoveant, sufficiente synodi auctoritate. 1140

EPIST. CLXI, AD PRESBYTEROS, DIACONOS ET CLERICOS ECCLESIE CONSTANTINOPOLITANÆ. — I. Ut in fide stabiles et ab hæreticorum societate alieni perseverent hortatur. — II. Ut novum iudicium non instaretur, et ut Atticus et Andreas ordinis sui honore priventur, nisi voce scriptoque fidei Chalcedonensi adhærere se profiteantur. 1142

EPIST. CLXII, AD LEONEM AUGUSTUM. — I. Ut fidem semel definitam ad examen revocari non sinat. — II. Se nec posse hæreticis communione sociari, nec definitis a synodo dissentire. — III. Legatos a se mittendos, non ut disputent, sed ut instruant. — IV. Fugiendos hæreticos, quibus et penam imminere significat. 1145

EPIST. CLXIII, AD ANATOLIUM CONSTANTINOPOLITANUM. — Quod sua monita Anatolio displicuerant expostulat monetque ut Atticus presbyter propria subscriptione publice recitanda Eutychianum damnat errorem, si catholicus videri velit. 1146

EPIST. CLXIV, AD LEONEM AUGUSTUM. — I. Legatos mittit vice sua pro Ecclesiæ libertate acturos, rogatque ne bene definita ad novum tractatum revocentur. — II. Semper disputationi locum fore, si humano ratiocinio et rhetorum loquacitate expendi mysteria sinantur. — III. Quam Evangelio et humanæ salutis inimicum sit Eutychianorum dogma a synodo proscriptum; cui nulla disputatione derogari debet. — IV. Parricidas Alexandrinos omni indulgentia indignos esse; quibus tamen, si respiciant, de misericordia non desperandum. — V. Legatos commendat, quos mittit non disceptaturos, sed supplicaturos; quænam pro pace Ecclesiæ sint agenda; correctis penitentiam non negandam, obduratis sub synodali sententia remanentibus. 1148

EPIST. CLXV, AD LEONEM AUGUSTUM. — I. Promissa prius scripta adversus Eutychianum dogma se mittere indicat. — II. Nestorii et Eutychetis dogmata exponuntur, quorum hic Apollinarem, Valentinum et Manichæum æmulatus est. — III. Nicæno Symbolo omnia hæc hæresum monstra confodi. — IV. Reconciliationis hominum ex incarnatione pendere, sine qua nec mediatoris nec redemptoris officium Christus implet. — V. Solo Christi sacrificio vel reconciliationis Deo fuisse mundum, vel iustificatos peccatores. — IV. Utriusque in Christo naturæ proprietates ex diversis ejus actionibus manifestari. — VII. Veritatem carnis in

Christo ex veritate mortis, sepulturæ et resurrectionis comprobari. — VIII. Christi exaltationem nisi in vera hominis natura perfici non potuisse. — IX. Sub specie Deitatis honorandæ magna eam injuria affici, cum sub mendacio phantasmatis latuisse asseritur. — X. Ex SS. Patrum traditione catholicam fidem inconcusse firmari, quam tueri imperatore in primis dignum. — XI. Testimonia SS. Patrum tam Græcorum quam Latinorum pro asserenda veritate carnis in Christo. 1155

EPIST. CLXVI, AD NEONEM BAVENNATEM EPISCOPUM. — De his qui de captivitate redeunt, incertum habent utrum ante captivitatem baptismam consecuti sint. — I. De parvulis qui in captivitate devenuerunt, et baptismi gratiam non reminiscuntur. — II. Ut ab hæreticis baptizatus, per manus impositionem accipiat Spiritum sanctum. 1191

EPIST. CLXVII, AD RUSTICUM NARBONENSEM EPISCOPUM. — I. Quod non habeatur episcopi quos nec clericus elegit, nec populus exquisivit nec provinciales episcopi consecraverunt Si qui tamen clerici a. h. pseudo episcopis ordinantur, rata potest ordinatio talis existere. — II. Quod presbyteri aut diaconi, si in aliquo crimine detecti fuerint, non possint per manus impositionem penitentia remedium consequi. — III. Quod diaconi, sicut episcopus et presbyter, cessare debeant ab opere conjugali, non tamen repudiare conjugia. — IV. Quod aliud sit uxor, aliud concubina; nec erret quisquis filiam suam in matrimonium tradiderit ei qui habuit concubinam. — V. Quod non sit conjugii duplicatio, quando ancilla rejecta, uxor assumitur. — VI. De his qui communione privantur, et ita moriuntur. — VII. De his qui penitentiam agere differunt. — VIII. Quod oporteat eum qui pro illicitis veniam poscit, etiam a licitis abstinere. — IX. Quod penitenti nulla negotiationis lucra exercere conveniat. — X. Quod ad militiam sacularem post penitentiam redire non debeat. — XI. Quod adolescens, si urgente quocumque periculo, penitentiam gessit, et non se continet, uxoris possit remedio sustineri. — XII. Quod si quis propositum monachi deseruerit, publicæ sit penitentia satisfactione purgandus. — XIII. Quod puellæ quæ, non coactæ, sed voluntate propria virginitatis propositum susceperunt, peccant, si nupserint, licet nondum fuerint consecratæ. — XIV. De his qui dubitant utrum baptizati sint, necesse est eos baptizari. — XV. Quod eos qui se baptizatos agnoscunt, sed in qua professione nesciunt, per manus impositionem suscipi conveniat. — XVI. De his qui convivio gentilium et escis immolatiis usi sunt. 1197

EPIST. CLXVIII, AD UNIVERSOS EPISCOPOS PER CAMPANIAM, SAMNIUM ET PICENUM CONSTITUTOS. — I. Ut non omni tempore baptismi regeneratio detur, nisi in Pascha et Pentecoste, et nisi periculosa infirmitas oppresserit. — II. De penitentia fidelium, ut confessio eorum non publicetur. 1209

EPIST. CLXIX, AD LEONEM AUGUSTUM. — De ejecto Timotheo Æluro ab Alexandrina Ecclesia, et catholico præse in ejus locum eligendo. — II. Et fidei integritatem et probitatem morum in sacerdote requiri. — III. Impium Ælurum, etsi fides ejus forte integra, restitui non posse. 1212

EPIST. CLXX, AD GERNADIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM. — Queritur quod Timotheus Constantinopolim venire sit permissus; nullam ei restitutionis spem esse relinquendam; cavendumque ne se publicis privatisve colloquiis immisceat. 1214

EPIST. CLXXI, AD TIMOTHEUM EPISC. ALEXANDRINUM. — I. De electione ejus gratulatur, charitatemque commendat. — II. Ut fidei rebus invigilet, frequenterque ad ipsum scribat. 1215

EPIST. CLXXII, AD PRESBYTEROS ET DIACONOS ECCLESIE ALEXANDRINÆ. — Ad concordiam in Ecclesia Alexandrina servandam augendamque invitatur; et ut qui ab hæreticis seducti sunt, ad penitentiam remedium provocentur. 1216

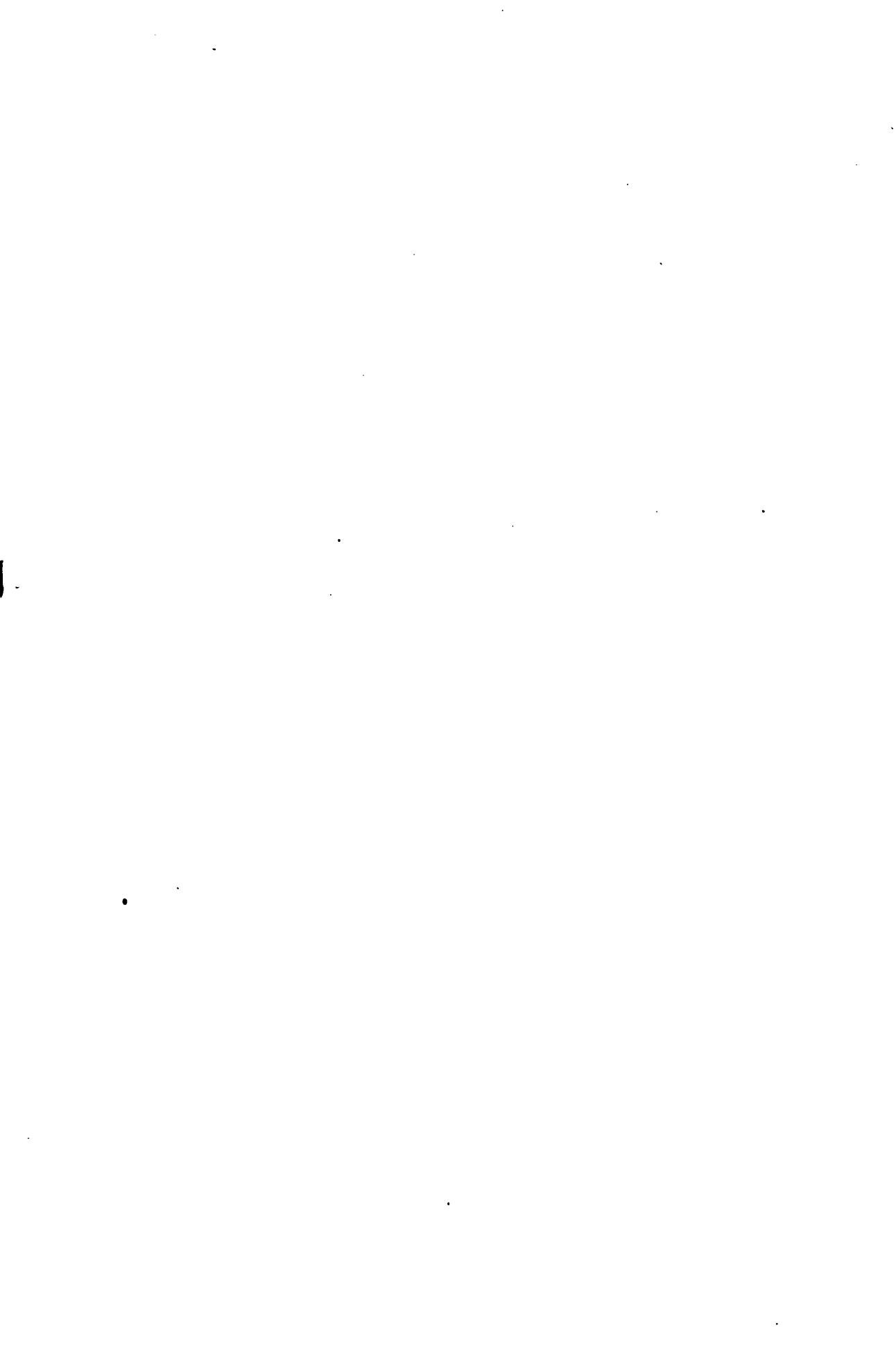
EPIST. CLXXIII, AD QUOSDAM ÆGYPTI EPISCOPOS. — De electo Timotheo catholico in locum Timothei Æluri gratulatur; unitatem commendat, et ut sollicitudinem suam ejus curæ jungant ad reducentes errantes, in vitat. 1217

DISSERTATIO de Epistolis deperditis tum S. Leonis ad alios, tum aliorum ad S. Leonem, ac de aliis monumentis ad epistolas pertinentibus. 1217

APPENDIX PRIMA ad secundam partem operum S. Leonis — EPISTOLÆ SUPPOSITITIÆ. 1233-1255

APPENDIX II. — Quædam fragmenta. 1255-1263
QUESNELLI OBSERVATIONES ET NOTÆ in Epistolis S. Leonis Magni. 1263-1506

7248 013

THIS VOLUME
DOES NOT CIRCULATE
OUTSIDE THE LIBRARY